

שעה"כ

6		הקדמת המו"ל
7	הקדמת הגר"ש ויטל ז"ל	
9	תפילה בעשיה - 9, שם ארארית"א - 10, תפילה בשמחה - 11, קבלת ואהבת לרעך כמוך - 12, לא להתפלל בקול רם - 13, אמירת עשרת הדברות - 14, ח"י ברכות - 14, יפנה ויטול (שערות הראש והזקן) - 15, נטילת ידים - 16, סדר נטילת ידים - 18, אשר יצר - 23, אלקי נשמה - 26, הנותן לשכוי בינה - 30, לא ללבוש ב' בגדים ביחד - 34, לבישת המלבושים - 35, לבישת מנעלים - 35, מאה ברכות - 39,	הקדמה
41	ההפרש בין כוונת ברכת המצות ובין כוונת ברכת הנהנין, חוץ מי"ח ברכות העמידה - 41, פירוט ברוך אתה - 43	כוונת הברכות הק'
47	כוונת שם הוי"ה - 47, להיות מעשרה הראשונים - 48, כניסה לבית הכנסת - 49,	כוונת הברכות הק'
51		עניני שבת ואבגית"ץ
53		כניסה לבית הכנסת
54	טלית היא אור מקיף, ויש טלית קטן וטלית גדול - 54, קשרים ואוירים שבציצית כנגד שם ב"ן, אותיות ומילויים - 55, למה עס"מ יש להם י' אותיות, וב"ן רק ט' - 60,	ציצית א
61	ציצית מלשון הסתכלות - 61, ג' בחי' שערות בראש ז"א - 63, טלית הוא מקיף - 64, ציצית קודם לתפילין - 67, מיקום נקב הציצית - 67, עטיפה - 70	ציצית ב
72	כניסת המוחין בז"א מאו"א ביניקה - 72, טיפת או"א - 73, עירבוב המוחין בטיפה - 74, כוונות בק"ש כהמשך להנ"ל - 76	ציצית ג
79	תכלת ולבן, מוחין דאו"א ציץ וציצית - 79, כפולים ושזורים - 83, עוד במוחין דאו"א - 84, ב' ציציות לפניו וב' לאחריו - 86	ציצית ד
87	ציצית ותפילין - 87, תשמישי מצוה תשמישי קדושה - 90, ציצית לבנות, והחזקת הציצית בשעת ק"ש - 91, מקום הנקב - 91	ציצית ה
92	מנהגי אריז"ל בעשיית ציצית	ציצית ו
93	כוונות יחודים לתקן ביטול מצות ציצית תפילין תפילה וק"ש - 93, להסתכל בציצית - 95	ציצית ז
96	סדר כוונת כתיבת התפילין כפי הוי"ה ד' הוי"ת, ושמות אהי"ה ואדנ"י - 96, פירוט בפרשיות של ראש - 96, פירוט בפרישות של יד - 98, עוד כוונה במ"ב אותיות - 98, עוד כוונה בשם אהי"ה - 99	תפילין א
100	סדר כתיבת התפילין	תפילין ב
107	למה יש ד' בתים בתפילין של ראש וא' בתפילין של יד	תפילין ג
109	ש ו"ש, וענין הרצועות	תפילין ד
110		תפילין ה
137		תפילין ו

שעה"כ

141		תפילין ז
143		תפלת השחר א
146		תפלת השחר ב
150	ענין מגפה - 167, פיטום הקטורת נגד מגפה - 168, נוסח פיטום הקטורת לתיקון חצות - 168, יחוד נגד מגפה - 169, עוד דבר בעל עת שתדעה - 170, למנצח בנגינות - 171,	תפלת השחר ג
172	ב' בחי' כ"ח, ומ"ב שבקדיש - 172, קדיש שבין תיקון כל עולם ועולם - 173, קדיש קודם הודו - 173, בחי' י' וי"ג בכל ד' עולמות אבי"ע - 174, למה יש קדיש בין כל חלק תפילה המתייחס לעולם אחר חוץ מבריאה ואצילות - 176, הקדיש מחבר בין עולמות כקלי' נוגה - 177, אופן עליית העולמות - 178, קדיש דברכו - 180, קדיש לאחר עמידה - 180, קדיש אחרי ובא לציון - 181, מנהג שנה אבילות - 181, שונה עליית עולמות בין שבת ליום חול - 183, כוונת הקדיש בעצמו - 184, שורש ענין הקלי' וקדיש - 186, עוד בב' פעמים י"ד ב' פעמים כ"ח ב"פ מ"ב - 187, מוחין דנה"י דאו"א והמלוכשים בהם - 189, שמיה רבא - 191, רשימה הנשאר אחר סילוק מוחין דגדלות - 192, הגדלה שני ב"הא שמיה" - 194, רבא באר - 195,	קדיש א
199	פסוקי דזמרא, ברוך שאמר - 204, מזמור לתודה - 206, יהי כבוד - 206, פותח את ידיך - 207, אשרי - 210, הללויה"ה - 210, ויברך דוד - 211, ישתבח - 214, ברכת יוצר - 214, אהבת עולם - 217, ד' זכירות - 218	תפילת השחר א
219	למה אין ק"ש במנחה, ולמה אין נפילת אפיים בערבית	קריאת שמע א
222	הפרש שיש בארבע בחינות של הק"ש שבכל יום	קריאת שמע ב
224	ג' בחי' הזיווג זו"ן כתוצאה בד' בחי' קריאת שמע הנ"ל	קריאת שמע ג
228	עוד בשינוים בין ד' מיני ק"ש ובעיקר במילת ישראל ובמילת אחד	קריאת שמע ד
232	ענין רמ"ח - 232. עזרת אבותינו - 233. אוהרות קודם ק"ש - 234. יחוד ק"ש עד עזרת - 235. יחוד ק"ש - 236. בשכמל"ו - 236. שמע ישראל - 237. שמע ישראל - 239.	קריאת שמע ה
243	אהבת עולם - 243. זווג ק"ש קודם תפילת י"ח - 246. גידול נוק' בק"ש - 247. ד' פעמים ק"ש - 247. ק"ש יניקה - 248. ב' זווגים באו"א - 250. זווג ק"ש על פי ב' זווגים שבאו"א - 252. שמע - 252. ישראל - 256. הוי"ה אלקינו הוי"ה - 258. אחד - 260. אחד - 265. אחד, נוק' - 267. בשכמל"ו - 270. מלכותו - 271. לעולם - 272. ועד - 273.	קריאת שמע ו
273	צינון הנה"י ואריכות בענין ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד	קריאת שמע ז
279		קריאת שמע ח
		חלק ב'
293	אדנ"י שפתי תפתח כתפילה אריכתא דמיא	עמידה א
294		עמידה ב
329		עמידה ג

שעה"כ

331		עמידה ד
335		עמידה ה
339		עמידה ו
352		חזרת הש"ץ א
353		חזרת הש"ץ ב
355		חזרת הש"ץ ג
357		חזרת הש"ץ ד
359		חזרת הש"ץ ה
370		ויעבור א
373		ויעבור ב
375		ויעבור ג
376		ויעבור ד
378		ויעבור ה
380		ויעבור ו
381		ויעבור ז
387		נפילת אפים א
387		נפילת אפים ב
389		נפילת אפים ג
391		נפילת אפים ד
392		נפילת אפים ה
395		קריאת התורה א
396		קריאת התורה ב
397		קריאת התורה ג
398		אשרי ובא לציון
409		מנחה א
409		מנחה ב
410		ערבית א
413		ערבית ב
414		דרושי הלילה ג
416		דרושי הלילה ד
422		דרושי הלילה ה
426		דרושי הלילה ו
428		דרושי הלילה ז
431		דרושי הלילה ח
433		דרושי הלילה ט
434		דרושי הלילה י
437		דרושי תיקון חצות דרוש א
		חלק ג'
440	סדר	שבת
	הקדמה	- 442, שינוי זונגים בג' תפילות - 443, סגירת עיניים

שעה"כ

	בתפילה – 443, שינויים זוגים בג' תפילות – 444	
446	שינויים זוגים בג' תפילות של חול – 446, שינויים זוגים בג' תפילות שבת – 447, שוני בין תפילות שבת לשל חול – 449, סדר מוצ"ש – 449, הבדלה – 450, קידוש לבנה – 450, מוצ"ש ט' באב – 450, ובא לציון במוצ"ש – 452, ויהי נועם במוצ"ש – 452, ויהי נועם בפרטות – 455, עוד הנ"ל – 456, הכנה לשבת בימי חול – 460, שמו"ת – 466, מבילה – 466, מנחה ע"ש – 469, ערוב – 472, קציצת צפרנים ורחיצת פניו ידיו ורגליו – 472. לבישת בגדי שבת – 475, נשמה יתירה – , תחום שבת – 478, שבת שביעי – 478,	שבת דרוש א'
481		קבלת שבת א'
495		תוספת שבת א'
495		תוספת שבת ב'
498		תוספת שבת ג'
505		ליל שבת א
506		ליל שבת ב
509		קידוש ליל שבת א
532		ראש חדש
535		בית מועד
535		אסרו חג א
539		אסרו חג ב
540		אסרו חג ג
		חלק ד'
543	גלות מצרים, דור יוצאי מצרים היו מק"ל שנים של טפ"ק של אדה"ר, וענין דם	פסח א
567	הגדלת ז"א	פסח ב
572	מעלת ליל פסח שבה עלה ז"א למעלה מהתעוררות דלעילא ללא התעוררות דלתתא	פסח ג
580	חמץ ושאור	פסח ד
590	סדר פסח בקיצור	פסח ה
594	סדר פסח באורך	פסח ו
607	ספירת העומר	פסח ז
609	עוד כוונה בספירה, וענין חול המועד, ושביעי של פסח	פסח ח
612		פסח ט
614		פסח י
619		פסח יא
627		פסח יב
647		שבועות
655	פירוש תוספות בתפילה	ראש השנה הקדמה
662		ראש השנה א
677	ב' ימים של ר"ה	ראש השנה ב

שעה"כ

680	נסירה	ראש השנה ג
689		ראש השנה ד
690		ראש השנה ה
692		ראש השנה ו
710		ראש השנה ז
713		ראש השנה ח
716		ראש השנה ט
719		יוה"כ הקדמה
722		יוה"כ א'
725		יוה"כ ב'
726		יוה"כ ג'
731		יוה"כ ד'
732		יוה"כ ה'
737	מעלת ימים שבין יוה"כ לסוכות, נטילת לולב, ליל הו"ר, ליל שמחת תורה	סוכות הקדמה
740	מעלת ימים שבין יוה"כ לסוכות	סוכות ג
743	ענין הסוכה	סוכות ד
746	לולב ומיניו	סוכות ה
750	ליל הושענא רבא	סוכות ו
752	צלם המסתלק בליל הושענא רבא	סוכות ז
754	יום הושענא רבא	סוכות ח
758	שמיני עצרת והזכרת הגשמים	סוכות ט
759		חנוכה
762		פורים
770		הערות סופיות

שעה"כ

הקדמת המו"ל

עיי' לשון רבינו בכוונות תפילין פרק ב: יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתשרה שכינתך במעשה ידי, ותצליחני בכתיבתי זאת, שאני כותב ספר זו לשם קדושת תלמוד תורה שציונו ה' אלהינו, ותצילינו מטעות הכתיבה ומטעות הכוונה, אמן כן יהי רצון, ויהי נועם ה' אלהינו כו', עכ"ל.

הנה ספר זה ככל ספרי, אמור לעזור ללומד להבין דברי האריז"ל ולכן הבאתי היכן שדבריו היה עשירים מקום אחר, ובפרט בפע"ח, ועיי' לשון הלש"ו בהק' לשער הפונה קדים: ספר הנורא פרי עין חיים הנה הדפוס היותר משובח והיותר מתוקן שראיתי הוא דפוס דובראוונא תקס"ד, אמנם גם הוא משובש הרבה ואפשר להגיהו מספר שער הכוונות הנדפס בירושלים ע"ה ת"ו. כי בימינו זכינו שנדפסו בירושלים ע"ה ת"ו כל השמונה שערים, והם: שער הקדמות, שער הכוונות, שער מאמרי רשב"י עם שער מאמרי רז"ל, שער הפסוקים עם ספר הליקוטים, שער המצות, שער הגלגולים, שער רוח הקודש. וכל אלו השמונה שערים הם מה שסידרם מהרש"ו ז"ל בנו של מהרח"ו ז"ל מכת"ק של מהרח"ו ז"ל. והגם שעיקרן כל הדברים הנאמרים בכל השמונה שערים הנה הם בהספרים שחשבנו לעיל, עכ"ז הנה נמצא בהם חידושים רבים ג"כ. וגם הרי אפשר לתקן מהם כל השיבושים שבהספרים הקודמים שהם נדפסו מהעתקות שונות, אבל כל השמונה שערים הרי הם מכת"ק של מהרח"ו ז"ל. אמנם הנה בכל הספרים הקודמים שחשבנו לעיל נמצא ג"כ חידושים רבים למאד מה שלא נמצא בהשמונה שערים כלל. וכו' ונמצא בפרי עין חיים ענינים רבים מה שלא נמצא בשער הכוונות. וכו' וסדר הלימוד בעין חיים למתחילים כתבנו שם בהקדמה ע"ש. ועכ"פ הוא כי העין חיים הוא העיקר לכל, ומצורף אליו הספר מבוא שערים, ואח"כ הפרי עין חיים, אלא שנצרך להגיהו מספר שער הכוונות כנ"ל, ואח"כ שאר כל הספרים הנזכרים. [יש להדגיש שאחרי ע"ח לומדים פע"ח ולא שעה"כ, ונראה לי שזה יותר קריא, וכמו שכל לומד יראה לעצמו, ועוד שהרי נראה מסידור הרש"ש שהוא גם כן לקח הפע"ח כמקור לדברי הכוונות כמו השעה"כ עצמו].

וכמוכן כל מקום שאפשר להביא מקורו בדברי הזהר הבאתי, וגם הבאתי את

הגליונות הלש"ו

שעה"כ

שער הכוונות

הקדמת מוהרש"ו ז"ל לשער הכוונות

השער השישי שער הכוונות

הקדמת מוהר"ר שמואל ויטאל ז"ל בנו של מוהר"ו ז"ל לשער הכוונות

{א ע"א} אמר הצעיר שמואל בן הרב הגדול המחבר כמהר"ר חיים ויטאל ז"ל, באשרי כי אשרני ה' והנחני בדרך אמת ובמעגלי יושר וזכני והחיני וקיימני לגמור את חיבורי הגדול שחיברתי ביאור על חמשה חומשי תורה וקראתי שמו תוצאות חיים, ואחריו תיכנתי ותקנתי ספר שני בדרושים נאים עולת חדש בחדשו לחדשי השנה, למשמרות ערב ר"ח וקראתי שמו ספר מקור חיים. וגם מצאה ידי ותקנתי סדר נאה ויאה בהלכות גיטין וחליצה ומיאונין, וקראתי שמו ספר חכמות נשים, מלבד ספר שאלות ותשובות אשר מתחדשין בכל עת ועדיין לא נשלם, וקראתי שמו ספר באר מים חיים.

ובראותי כי אחרי רדף לבן אמרתי אני אל לבי עד מתי יהיה ספר אבא מארי ורבי ז"ל גנוזים תחת ידי ואני ובני וביתי נעבוד את ה' ואין לזולתי חלק בהם להיות כי כל הקורא בהם ילאה להיותם רובם ככולם מפורדים ומפורדים כנתינתם מסיני ואין מוקדם ומאוחר בתורה אחת למעלה ושבע למטה אחת הנה ואחת הנה פתח בכ"ד וסיי"ם בחי"ת והנה אבא מארי ז"ל להיות לבו רחב כפתחו של אולם וכל רז לא אניס ליה והוא המאסף הוא המשביר בר לרעב ולצמא לא שת לבו לקרבה אל המלאכה הזאת ולתת סדר בכל ספריו וכעת העיר ה' את רוחי וטרחתי ויגעתי ומצאתי והוצאתי לאור משפט הספרים האלו כאשר עיני כל העוסקים בהם תחזנה משרים בעזה"י וחלקתי אותם לח' שערים כרצון אבא מארי ז"ל כי לעשות רצונו נתכונתי האמנם שנית דרכו בכמה מקומות לצורך שעה ותקנתי וסדרתי השמונה שערים בדרכים אחרים כדי להיות נקל מאד בפי הקורא בהם ומובטח אני בחדס עליון ית' שבאמצעות המלאכה הזאת תמלא הארץ דעה את ה' בהיות שטרחתי מאד בגופי ובממוני וגם אור עיני אינם כאתמול וכשלשום כי כשל בעוני כחי וקרבו ימי הזקנה וכשל כח הסבל מלסבול וחסרון כים קשה מכולם האמנם תהיה זאת נחמתי כי אהיה מזכה את הרבים עד ביאת משיחנו בב"א ומלאו פני תבל בזיו חכמת הקבלה ובא לציון גואל אכי"ר

ועוד זאת הוספתי לעשות בסוף הספר מפתחות מפותחות פתוחות חותם תכנית תוספות טובה מרובה על העיקר כאשר עיניך תחזנה מישרים בעה"י.
ואלו הם פרטי השערים:

השער הראשון יפתח בכל ההקדמות של החכמה מראשית האין סוף, דרוש אחר דרוש, מקושרים כשלהבת קשורה בגחלת עד סוף עולם העשיה, וקראתי שמו שער ההקדמות.

השער השני יפתח בכל מאמרי חכמת האמת כמו ספר התיקונים וספר הזוהר, פרשה אחר פרשה בסדרה, וגם איזה מדרש של רשב"י ע"ה כמו בשיר השירים או במגילת רות או בספר יצירה או בפרק שירה ובספרא דצניעותא, וקראתי שמו שער מאמרי רשב"י.

השער השלישי יפתח בכל מאמרי חז"ל בין בכל התלמוד ובין בכל שאר מדרשי חז"ל כמד"ר ותנחומא וספרי וספרא והילקוט וכיוצא וקראתי שמו שער מאמרי חז"ל השער הרביעי יפתח בביאור הפסוקים פרשה אחר פרשה ונביא אחר נביא ראשונים גם אחרונים והמה בכתובים דרך ישרה שיבור לו האדם וקראתי שמו שער הפסוקים

שעה"כ

השער החמישי יפתח מכל פירושי המצות מעשה ולא תעשה, מסודרים על סדר הפרשיות כל מצוה ומצוה במקומה כנתינתה מסיני באמת ובאמונה, וקראתי שמו שער המצות.

השער השישי יפתח מכל הכונות שבתפילות בימי החול ובשבתות ובימים טובים ובימים נוראים, וכונת המצות כלליות ופרטיות, ות"ת כנגד כולם, וקראתי שמו שער הכונות.

השער השביעי יפתח בהקדמות נאות לרוח הקדש ולנבואה וגם יהודים וכן רבים ואזהרות לתיקון הנפש ותיקונים למי שרוצה לשוב מהטאיו כמשפטו וכדינו וקראתי שמו שער רוח הקודש

(א ע"ב) השער השמיני יפתח בכמה הקדמות בענין הנשמות ובענין שכר הצדיקים וגם עונש הרשעים ודרושים בענין ד' יסודות ארמ"ע וכל הנבראים ודרושים רבים ונפלאים בענין הגלגולים ונזכר בהם גלגולים של כללים ופרטים וקראתי שמו שער הגלגולים ואלה שמותם כסדרם וכצביונם שער הקדמות א' שער מאמרי רשב"י ב' שער מאמרי חז"ל ג' שער הפסוקים ד' שער המצות ה' שער הכונות ו' שער רוח הקדש ז' שער הגלגול ח' פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים בינ"ו

שעה"כ

הקדמה אחת קטנה

¹דע כי כל תפילה היא בעולם העשיה², בסוד תפילה לעני (תהלים קב א), והיא המלכות⁴³ השואלת צרכיה ומתפללת אל זעיר אנפין⁵. וסימנך ואני תפלה⁷⁶ (שם קט ד), וזהו הטעם שכל לשון תפלה נכתב בתורה בלשון שפיכת נפש, כמו שאמר הכתוב (שמואל א' א טו) ואשפוך את נפשי לפני ה',⁸ והיא⁹ בחינת מלכות דאצילות או עולם העשיה הנקרא נפש¹⁰.

- מאיר הכוונה -

¹ פע"ח 7 ע"7.

² מלכות לעשיה (נוסף בפע"ח).

³ לכה ועניה (נוסף בפע"ח).

⁴ עי' זהר ח"א כד ע"א: דצלותא איהי מצוה, ודא שכינתא ואורייתא דאיהו קב"ה, לא צריך הפסקה בנייהו (ש"ש). ועי' זהר (ח"א השמטות דף רסב ע"ב) צלותא דאיהי שכינתא אדני סלקא לגבי בעלה דאיהו יהו"ה וסליקת כלא דבזמנא דאיהו מתכסי מינה באלין קליפין איהי אתקריאת עניה יבשא ולית לה אלא מה דיהבין עבדין בחשאי.

תרגום: התפלה, שהיא שכינה, אדנ"י, עולה לבעלה שהוא יהו"ה, ומעלה הכל. שבזמן שהוא מתכסה ממנה בקלפות הללו, היא נקראת עניה יבשה, ואין לה אלא מה שנותנים עבדים בחשאי. ועי' תיקו"ז סה ע"א: ועוד שכינתא אתקריאת צדקה וקודשא בריך הוא בעל צדקה ובגלותא איהי עניה ובנהא עניים וקודשא בריך הוא כביכול איהו עני כד איהו בר מאתריה ובגינה אתמר הן אראלם צעקו חוצה וכו' ובאן אתר איהו עני ואיהי עניה בצדיק דאיהו ברית ובגין דחאבו ביה ישראל לתתא איהו נהר יחרב ויבש בבית ראשון ושני.

תרגום: ועוד שכינה נקראת צדקה והקדוש ברוך הוא בעל צדקה ובגלות היא עניה ובניה עניים והקדוש ברוך הוא כביכול הוא עני כשהוא מחוץ למקומו ובגללה נאמר הן אראלם צעקו חצה וכו' ובאיזה מקום הוא עני והיא עניה בצדיק שהוא ברית ומשום שחטאו בו ישראל למטה הנהר ההוא יחרב ויבש בבית ראשון ושני

מהתיקונים משמע שיש עניות של הדעת שהוא הפנימיות והמתקלא גם אצל הז"א.

עי' שער הק"ש פרק ה ד"ה כוונת יחוד ק"ש שתפילה דרבנן ובנה"י וי"ל כי כל נה"י נקרא עשיה כי עשיה היא נוק' וכל נה"י נתן לנוק', עי' זהר ח"א קנא ע"ב ג' עדרי צאן [הובא לקמן הערה 1077] (ש"ש).

⁵ צעלה שיתן לה חסרונה (נוסף בפע"ח).

⁶ עי' תיקו"ז ז ע"א: ובגין דא אתמר בה אשה (ויקרא יב ב) כי תזריע אתתא אית לה לאקדמא בכל פקודיא דאתמר בה אשה יראת ה' היא תתהלל (משלי לא ל) ובגין דא מצא אשה בקדמיתא מצא טוב (שם יח כב) דאתמר ביה טוב ה' לכל (תהלים קמה ט) ואי אקדים לה בצלותא כמה דאוקמוהו⁶ אדנ"י שפתי תפתח (שם נא יז) מיד ויפק רצון מה' (משלי יח כב) ובגין דא כוונה דאיהי מחשבה צריך לאקדמה למצוה ובגין דא שויאו רבנן כוון מחשבתא דצלותא בברכה קדמאה דהכי אוקמוהו אם לא כוון בברכה ראשונה חוזר לראש

ובגין דא צריך לאקדמא יראה מסטרא דשכינתא בין באורייתא בין בפקודיא אבל מסטרא דקודשא בריך הוא צריך לאקדמא אורייתא ליראה בכל פקודיא דיראה דאורייתא אית דאתקרי נוקבא תורה שבעל פה דבגינה אתמר תמן אז ירננו עצי היער (תהלים צו יב)

תרגום: ולכן נאמר בה "אשה כי תזריע" אשה יש לה להקדים בכל המצוות, שנאמר בה "אשה יראת ה' היא תתהלל". ולכן "מצא אשה" בתחלה "מצא טוב", שנאמר בו "טוב יהו"ה לכל". ואם הקדים אותה בתפלה, כמו שבארו "אדנ"י שפתי תפתח", מיד "ויפק רצון מה'", ולכן הכוונה שהיא מחשבה צריך להקדים למצוה, ולכן שמו חכמים כוונת מחשבת התפלה בברכה הראשונה, שכן פרשוהו (ברכות לד ע"ב)⁶, אם לא כוון בברכה ראשונה חוזר לראש.

ולכן צריך להקדים יראה מצד השכינה בין בתורה בין במצוות, אבל מצד של הקדוש ברוך הוא, צריך להקדים תורה ליראה בכל המצוות, שיראה של תורה יש שנקראת הנקבה, תורה שבעל פה, שבשבילה נאמר שם "אז ירננו עצי היער".

⁷ כי אני היא המלכות (נוסף בפע"ח).

⁸ ורצים כמוהו (נוסף בפע"ח).

⁹ שיהיאו (פע"ח).

¹⁰ "הנקרא נפש" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כי שניהם נקראים נפש". ס"א לכן התפילה נקראת בלשון שיהיאו, לכתוב תפלה לעני וכו' ישפוך שיהיאו (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

מצאתי כתוב בספרי המקובלים שהאומר שם זה הקדוש בשומע תפלה שאין תפלתו חוזרת ריקם, ולא כתבתי ניקוד אלפא ביתות וניקוד השמות, לפי שאין אתנו יודע עד מה, עד ישקיף וירא ה' משמים.

ונלע"ד חיים כי הוא שם זה ארארית"א¹¹, כי ראשי תיבותיו הוא, אחד ראש אחדותו ראש יחוד תמורתו אחד^{12, 13}.

הקדמה אחת בענין צרות המשיח¹⁴.

צריך לדעת מ"ש חז"ל (סנהדרין צז ע"ב) די לו להקב"ה באבלו ודי להם לישראל באבלם¹⁵.

ומאמר זה יובן בהקדמה אחת, והיא כי קודם דור המבול ודור הפלגה, היה הקב"ה משפיע שפע נשמותיו הקדושות ששים רבוא נשמות קדושות, עד שדור המבול קלקלו כ"ב שבחר השי"ת לכלותם, כדי לצרוף אותם בנה ובבניו כמו שנבאר אח"כ¹⁶. וכן בדור הפלגה היו ג"כ שפע הנשמות הקדושות על דרך הכולל, עד שפגמו בעון המגדל וחלקם הקב"ה לשבעים שרים, ובירר לישראל לו שנאמר (דברים לב ט) כי חלק ה' עמו¹⁷.

וכשישראל נכנסו לארץ, והיו ששים רבוא נשמות קדושות, דור אחר דור ופגמו ג"כ בעון ע"ז ש"ד ג"ע וכיוצא, והיה משלח להם נביאיו להוכיח, לראות אם יחזרו בתשובה, כדי שלא יהיה צורך לעשות צירוף הצריך לנשמתם, כמו חרב ורעב כו'. וכשהעונות גברו ולא רצו לחזור בתשובה, וראה בחכמתו שצריך לעשות להם צירוף כולל, מפני שכבר לא

- מאיר הכוונה -

¹¹ ר' רי"תא (ש"ש על פי ספר הקנה, אמנם אצלנו זה בספר הפליאה עמוד ריח). וז"ל הספר הפליאה: על מה שנקרא אראריתא ר"ל אחד ראש אחדות ראש יחודו תמורתו אחד ר"ל לא תוכל למצא אם תרצה להמירו בשום ענין אלא אחד שהוא ראש לכל ראש וסוף לכל סוף. ועי' אריכות בספר פרדס רמונים (שער כא פרק ג), ועי' ע"ח שער פו"ח דרוש יג.

¹² ז"ל תפילת ר' נחוניאל בן הקנה: אייחד שמוך בשמות הכתר שהם אַרְאָרִיתָא ר"ת אחד ראש אחדותו [כאש] (רוממותו) יחודו תמורתו אחד.

¹³ פיסקא זו ליתא צפע"ח. מע"ח דע כי יש מלאך א' ממונה על התפילה ומעלה אותה למעלה צעת היא צכח שם י"י [י"ה - ליקוטי תורה] שעמו צנה [לייר - ליקוטי תורה] הקצ"ה את העולמים ולכל עולם ועולם מהלך ת"ק שנה וצעת אחד מהלך אותם והנה על אלו המלאכים נאמר ורגליהם רגל ישרה כי אותיות ישרה הוא ת"ק י"ה [שעולה ת"ק שנה צחי' י"ה לז"א - נוסף בליקוטי תורה] והנה תפילה [ואתחנן - ליקוטי תורה] כמנין ישרה וזהו רמז משה ואתחנן אל ה' צעת היא ר"ל כי צעת היא כנ"ל [חליתי פני מלאכים שיעלו תפילתי העולה כמנין ואתחנן - ליקוטי תורה] מעלין התפילה ת"ק שנה הליכה לכן ישרה תפלה ואתחנן מנין א' לרמז כל הנ"ל [וזוהו צעת היא היינו צעת שהתפלגו עולין ע"י המלאכים המעלין התפלה ע"י שם י"ה - ליקוטי תורה]. (נוסף צפע"ח).

¹⁴ עי' לקמן דרושי תפילין דרוש ה והערה 882.

¹⁵ עי' סנהדרין צז ע"ב: אמר רב כלו כל הקיצין ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים ושמאל אמר דיו לאבל שיעמוד באבלו כתנאי רבי אליעזר אומר אם ישראל עושין תשובה נגאלין ואם לאו אין נגאלין אמר ליה רבי יהושע אם אין עושין תשובה אין נגאלין אלא הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן וישראל עושין תשובה ומחזירין למוטב. וז"ל הש"ש: דיו להקב"ה באבלו, ר"ל שנפרע בעונם ע"י הגלות והריגה ודיו לישראל באבלם ר"ל שסבלו עונם ע"י הגלגול והריגה ובזה נמחל עונותם ואין צריך עוד תשובה ובלא שתשובה הם נגאלים.

¹⁶ עי' ענין דור המבול ודור הפלגה וכו' בדרושי הפסח א' (ריש דרוש א'). ועי' הערה בסוף הספר.

¹⁷ עי' זהר ח"ג רחצ ע"ב: קב"ה ברר לון לממנן תריסין על שאר אמין ואתון מה כתיב כי חלק יי' עמו יעקב חבל נחלתו דלא יהב להו לרברבא ולא למלאכא ולא לממנא אחרא. תרגום: הקדוש ברוך הוא ברר להם לממוני המגנים על שאר האומות ואתם מה כתוב כי חלק ה' עמו יעקב חבל נחלתו שלא נתן אותם לשר ולא למלאך ולא לממונה אחר.

שעה"כ

יועיל להם להמית אותם במיתה כדרך בני אדם ושיחזרו בגלגול, כי העונות גברו כמו בדור המבול, ואז נחרב הבית.

וא"ת והרי אותם שעבדו ע"ז בדור אחר, או אותם שהמיתו לזכריה במקדש. לא קבלו ענשם שכבר מתו, זה אינו, שהקב"ה המיתם כדי לגלגלם, ואותם עצמם שעבדו ע"ז בדור אחר או שהמיתו לזכריה, הם עצמם באו בגלגול לקבל ענשם בחורבן הבית, וכל אחד קבל ענשו כפי מה שחטא. יש שנהנה בעבירה מעט, יהרג בצער היותר נקל שאפשר וימות תיכף. ויש שנהנה הרבה ובעל בעילות הרבה או כדומה, הנה לאיש הזה ידקרוהו ויחיה ימי מספר ברעב ובחוסר כל, ויראה את בניו שחוטים לעיניו ח"ו, הכל במדה במשקל כדי למרק כל אחד כפי מה שחטא.

ואותם בני ישראל שנשארו מן החורבן, היה כור ומצרף להביא כל אותם הנשמות שנהרגו, ולכך בימי גלות בבל ובית שני היו פרים ורבים הרבה, ע"כ¹⁸.

¹⁹ אסור לאדם להתפלל תפילתו בעצבו²⁰, ואם נעשה כך אין נפשו יכול לקבל האור העליון הנמשך עליו²¹ בעת התפילה. אמנם בעת שמתודה הוידוי, ומפרט חטאיו, אז טוב להתעצב בלבד, אבל בשאר התפילה נמשך לו נזק נפלא גדול על ידי עצבות²². אבל צריך להראות לפניו ית' הכנעה גדולה באימה ויראה, אמנם תהיה בשמחה יתירה וגדולה בכל האפשר כדמיון העבד המשמש את רבו בשמחה יתירה, ואם משמשו בעצבות עבודתו נמאסת לפניו²³, וכמעט שעיקר המעלה והשלמות והשגת רוח הקודש תלויה בדבר זה, בין בעת תפילתו ובין כשעושה איזה מצוה משאר המצוות, וכמו שאמרו בגמרא (ברכות 2 ע"ב) מההוא דהוה קבדה טובא כו' ואמר תפילין קא מנחנא²⁴, ואל תבוז לענין זה כי שכרו גדול מאד²⁵.

- מאיר הכוונה -

¹⁸ עי' ש"ש שנראה לו שזהו מכתבת הרמ"ק.

¹⁹ פע"ח כח ע"ב.

²⁰ עי' הערה בסוף הספר 2.

²¹ צו (פע"ח).

²² "נמשך לו נזק נפלא גדול על ידי עצבותו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "לא יקום נגד עיניו קום עצבות אפילו לאגות עבירות שחטא בהם".

²³ ודע שהתפלה צדמע מרוכה לפי שהדמעות נמשכין מחו"צ וכשאלו צ' ספירות נפתחים אז יחול אור כתר עליהם וימשכו רחמים לכל המדות הר"א הלוי להר"מ קורליווארי (נוסף בפע"ח).

²⁴ ז"ל: מאי וגילו ברעדה אמר רב אדא בר מתנא אמר רבה במקום גילה שם תהא רעדה אביי הוה יתיב קמיה דרבה חזייה דהוה קא בדח טובא אמר וגילו ברעדה כתיב אמר ליה אנא תפילין מנחנא רבי ירמיה הוה יתיב קמיה דרבי זירא חזייה דהוה קא בדח טובא אמר ליה בכל עצב יהיה מותר כתיב אמר ליה אנא תפילין מנחנא.

²⁵ עי' זהר ח"ב קסה ע"א: ועלזו לפניו מלפניו לא כתיב אלא לפניו דהא לית מאן דינדע ביה כלום אבל לפניו מאן דעייל לקמיה דהאי רקיע אצטריך למיעל בחדוה ולא בעציבו כלל בגין דהאי רקיעא גרים דתמן לא שריא עציבו ורוגזא כלל דהא תמן כלא איהו בחדוה ועל דא כהן גדול דקיימא לקמיה לא הוה עאל לבי קודשא בר בחדוה ולאחזאה חדוה דהא אתרא גרים ועל דא כתיב (שם ק ב) עבדו את יהו"ה בשמחה באו לפניו ברננה דהא אצטריך דלא לאחזאה בה עציבו ואי תימא אי הכי האי מאן דאיהו בצערא ובדוחקא דלא יכיל למחדי לביה ומגו דוחקיה אית ליה למתבע רחמין קמי מלכא עלאה אי הכי לא יצלי צלותא כלל ולא ייעול בעציבו כלל דהא לא יכיל למחדי לביה ולאעלא קמיה בחדוה מאי תקונא אית ליה להאי בר נש אלא ודאי הא תנינן כל תרעין ננעלו ואסגירו ותרעין דדמעין לא אסגירו ולית דמעה אלא מגו צערא ועציבו וכל אינון דממנן על אינון תרעין כלהו מתברין גזיזין ומנעולין ועיילין אינון דמעין וההיא צלותא עאלת קמי מלכא קדישא כדן ההוא אתר ליה דוחקא מההוא עציבו ודוחקא דההוא בר נש כמה דאת אמר (ישעיה סג ט) בכל צרתם לא צר תיאובתיה דההוא עלמא עלאה לגבי האי אתר כדכורא דתיאובתיה תדיר לגבה דנוקבא כד מלכא עאל לגבי מטרוניתא אשכח לה בעציבו כדן כל מה דאיהי בעאת בידהא אתמסר וההוא בר נש וההיא צלותא לא אהדר בריקניא וקודשא בריך הוא חייס עליה זכאה חולקיה דההוא בר נש דאושיד דמעין קמי קודשא בריך הוא בצלותיה

שעה"כ

²⁶קודם שהאדם יסדר תפילתו בבית הכנסת מפרשת העקידה ואילך²⁷, צריך שיקבל עליו מצות (ויקרא יט יח) ואהבת לרעך כמוך. ויכוין לאהוב כל אחד מבני ישראל כנפשו, כי עי"ז תעלה תפילתו כלולה מכל תפילות²⁸ ישראל, ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי^{30,29}.³¹ ובפרט אהבת {א ע"ג} החברים העוסקים בתורה ביחד, צריך כל אחד

- מאיר הכוונה -

תרגום: ועלזו לפניו לא כתוב מלפניו אלא לפניו שהרי אין מי שידע בו כלום אבל לפניו מי שנכנס אצל הרקיע הזה צריך להיכנס בשמחה ולא בעצב כלל משום שהרקיע הזה גורם ששם לא שורה עצב ורגז כלל שהרי שם הכל בשמחה.

ועל זה כהן גדול שעומד לפניו לא היה נכנס לבית הקדש רק בשמחה ולהראות שמחה שהרי המקום גורם ועל זה כתוב עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה שהרי צריך שלא להראות בו עצב.

ואם תאמר אם כך מי שהוא בצער ודחק שלא יכול לשמח את לבו ומתוך דחקו יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון אם כך לא יתפלל תפלה כלל ולא יכנס בעצב כלל שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהיכנס לפניו בשמחה מה התקון שיש לאדם הזה.

אלא ודאי הרי שנינו כל השערים ננעלו ונסגרו ושערי דמעות לא נסגרו ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב וכל אותם הממנים על אותם השערים כולם משברים חתיכות קשות ומנעולים ומכניסים אותן דמעות ואותה תפלה נכנסת לפני המלך הקדוש.

ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם כמו שנאמר בכל צרתם לא (לו) צר תשווקת אותו העולם העליון למקום הזה כזכר שתשווקתו תמיד אל הנקבה כשנכנס המלך למלכה ומוצא אותה בעצב אז כל מה שהיא רוצה נמסר בידיה ואותו אדם ואותה תפלה לא חוזרת ריקם והקדוש ברוך הוא חס עליו אשרי חלקו של אותו אדם ששופך דמעות לפני הקדוש ברוך הוא בתפלתו.

ועי' שער המצות פרק א': גם דע כי העושה מצוה אין מספיק לו במה שיעשה אותם שהרי מצינו בדברי רז"ל שאמרו כל העושה מצוה א' מטיבין לו ומאריכין לו ימיו וכיוצא בזה אמרו כל המקיים מצוה פלוני יש לו כך וכך והנה אנחנו ראינו כמה וכמה מצות שעושים בני אדם ואינם מתקיימים דברי רבותינו ח"ו בענין גודל שכרם אפילו בעולם הזה אבל השרש שהכל נשען עליו הוא שבעשיית המצוה אל יחשוב שהוא עליו כמשא וממהר להסירם מעליו אבל יחשוב בשכלו כאלו בעשותו אותה המצוה ירויח אלף אלפים דינרי זהב ויהיה שמח בעשותו אותה המצוה בשמחה שאין לה קץ מלב ומנפש ובחשק גדול כאלו ממש בפועל נותנים לו אלף אלפים דינרי זהב אם יעשה אותה מצוה וז"ס הפ' תחת אשר לא עבדת את ה' אלקים בשמחה ובטוב לבב וכו' וז"ס רב ברונא דחד יומא סמך גאולה לתפילה ולא פסק חוכא מפומיה כל ההוא יומא וזה יורה על היות אמונת בטחונו בבורא ית' בתכלית האחרון יותר משאם היה השכר מזומן לפניו בפועל וכפי גודל שמחתו באמת ובטוב לבב הפנימי כך יזכה לקבל אור עליון ואם יתמיד בזה אין ספק שישירה עליו רה"ק וענין זה נוהג בקיום כל המצות כולם בין בעת שעוסק בתורה שיהיה בחשק גדול נמרץ בהתלהבות עצום כאלו עומד לפני המלך ומשרת לפניו בחשק גדול מצוה חן בעיניו לקבל ממנו מעלה יתירה וגדולה.

²⁶ פע"ח כח ע"ב.

²⁷ "מפרשת העקידה ואילך" נמחק בפע"ח.

²⁸ נמחק בפע"ח.

²⁹ וילכיה (נוסף בפע"ח).

³⁰ זהר ח"ג מט ע"ב:

שעה"כ

ואחד לכלול עצמו כאלו הוא אבר אחד מן החברים שלו. ובפרט אם יש להאדם ידיעה והשגה לדעת ולהכיר לחברו בבחינת הנשמה, ואם יש איזה חבר מהם בצרה צריכים כולם לשתף עצמם בצערו, או מחמת חולי או מחמת בניי ח"ו, ויתפללו עליו. וכן בכל תפילותיו וצרכיו ודבריו ישתף את חברו עמו, ומאד הזהירני מורי ז"ל בענין אהבת החברים שלנו של חברתינו³².

³³ גם הזהירני מאד מורי ז"ל שלא להכניס האצבע לתוך האזנים כדי לנקות הזוהמא שבהם בתוך התפלה כלל³⁴, מהתחלת הברכות עד גמר עלינו לשבת, ואם עשה כך צריך נטילה.

³⁵ גם מעולם לא התפלל תפילתו בקול רם, אפילו סדר התפילה של מיושב כגון הזמירות וכיוצא בהם, להורות הכנעה ואימה ויראה לפני השי"ת³⁶. ואמנם ביום שבת היה

- מאיר הכוונה -

<p>(שם סה ג) שומע תפלה עדיך וגו' שומע תפלה דא קודשא בריך הוא רבי חזקיה אמר שומע תפלה דא תפלות מבעי ליה מהו שומע תפלה אלא תפלה דא כנסת ישראל דאיהי תפלה דכתיב (שם קט ד) ואני תפלה (ס"א) (שם סט יד) ואני תפלתי) ודוד בגין כנסת ישראל קאמר לה ומה דאמר ואני תפלה כלא חד ועל דא שומע תפלה ודא תפלה של יד דכתיב (שמות יג טז) על ידכה בה"א עדיך כל בשר יבאו בשעתא דגופא שריא בצערא במרעין במכתשין כמה דאת אמר (&) ובשר כי יהיה בעורו את הנגע בעור הבשר הבשר החי ובגין כך לא כתיב (&) כל רוח יבאו אלא כל בשר יבאו מהו עדיך אלא כמה דאתמר (&) והובא אל הכהן דא הוא קודשא בריך הוא הדא הוא דכתיב (&) ואם יראנה הכהן תא חזי באתר חד אהרן הכהן ובאתרא אחרא הכהן סתם ודא קודשא בריך הוא אמר רבי יצחק והא כתיב (&) נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן אי הכי דא קודשא בריך הוא אמר ליה אין בגין דביה תלייא כל דכיותא וכל קדושה אמר ליה אי הכי אמאי והובא והועלה מבעי ליה אמר ליה כמה דאת אמר (שמות כז ז) והובא את בדיו בטבעות דעייל דא בגו דא אוף הכא והובא דיכנסון ליה לכהנא לדכאה ליה (כד אהדר ביה) ויעלון מלה קמיה</p>	<p>שומע תפלה עדיך וגו', שומע תפלה זה הקדוש ברוך הוא. רבי חזקיה אמר שומע תפלה, היה צריך להיות שומע תפלות, מה זה שומע תפלה. אלא תפלה זו כנסת ישראל, שהיא תפלה, שכתוב ואני תפלה (ואני תפילתי), ודוד אמר אותה בשביל כנסת ישראל. ומה שאמר ואני תפלה הכל אחד. ועל זה שומע תפלה, וזו תפלה של יד, שכתוב על ידכה בה"א. עדיך כל בשר יבואו, בשעה שהגוף שרוי בצער במחלות ומכות, כמו שנאמר ובשר כי יהיה בעורו, את הנגע בעור הבשר, הבשר החי, ולכן לא כתוב כל רוח יבואו, אלא כל בשר יבואו. מה זה "עדיך" אלא כמו שנאמר, והובא אל הכהן, זהו הקדוש ברוך הוא, זהו שכתוב ואם יראנה הכהן. בא וראה, במקום אחד אהרן הכהן, ובמקום אחר הכהן סתם, וזה הקדוש ברוך הוא. אמר רבי יצחק, והרי כתוב נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן, אם כך זה הקדוש ברוך הוא. אמר לו, כן. משום שבו תלויה כל טהרה וכל קדושה. אמר לו אם כך למה והובא, היה צריך להיות והועלה. אמר לו כמו שנאמר, והובא את בדיו בטבעות, שמכניס זה לתוך זה, כמו כן כאן "והובא" שיכנסו לכהן לטהר אותו, (כשחוזר בו) וכניסו דבר לפניו.</p>
---	---

³¹ שעה"ג הק' לת.

³² עי' הערה בסוף הספר.

³³ פע"ח כח ע"ב.

³⁴ עי' או"ח (סימן צב סעיף ז) מקום מטונף היינו מקומות המכוסין באדם לפי שיש בהם מלמולי זיעה וכן אם חיכך הראש: הגה ולכן אסור ליגע במקומות אלו בשעה שעומדים בתפלה או עוסק בתורה (כל בו) וכן בצואת האוזן והאף כ"א ע"י בגד (מהרי"ל).

³⁵ פע"ח כח ע"ב.

³⁶ גם מעולם לא התפלל תפילתו בקול רם, אפילו סדר התפילה של מיושב כגון הזמירות וכיוצא בהם, להורות הכנעה ואימה ויראה לפני השי"ת נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "גם ראיתי למורי זלה"ה שלא היה מרים קולו בתפלתו אפילו בזמירות ובתפלה דמיושב לפי שצריך להראות הכנעה לפני השי"ת כעצד המתחנן לקונו".

שעה"כ

מרים ומגביה קולו בנעימה בתפילה המיושב יותר מעט ממה שהיה עושה בחול. ואף זה לא היה עושה אלא מפני כבוד השבת.³⁷

גם הייתי נוהג לומר בכל בקר קודם התפלה פרשת המן ועשרת הדברות וכיוצא בזה בפרשיות אחרות³⁸, ומנעני מורי ז"ל שלא לאומרם³⁹ ובפרט בעשרת הדברות הזכיר לי טעמו של דבר, כי הרי בימי הראשונים קבעום בתפלה, ומפני המינין שלא יאמרו שאין עוד ח"ו תורה מן השמים אלא עשרת הדברות בלבד, לכן בטלום, ומי זה יערב אל לבו לחזק את המינין ולנהוג מה שביטלו רז"ל בגמרא (ברכות יב ע"א).

⁴⁰ענין⁴¹ מורי ז"ל בקומו בלילה אף אם היה קודם אור היום היה מסדר כל הברכות של שחר עד פרשת העקידה, ואח"כ היה קורא ועוסק בתורה, ובהאיר היום היה מתעמף בתחילה בציצית ואח"כ היה מניח תפילין⁴², הפך מן המקדימין התפילין אל הטלית, וטעות גמור הוא בידם, כמו שיתבאר סודם למטה בע"ה. ואח"כ היה מתחיל תפלתו ואומר מן פרשת העקידה ואילך.

כל הח"י ברכות שיש מן על נט"י⁴³ עד סוף ברכת התורה, כולן חייב האדם לסדרם ולברכם בכל יום אע"פ שלא נתחייב הוא בהם, לפי שכולם הם רמזים נפלאים אל אורות עליונים, ואין לבטלם אפילו אם האדם לא ישן בלילה או אם לא הסיר מצנפתו או בגדיו או סודרו או מנעליו וכיוצא בזה, צריך לברכן בכל יום כולן אע"פ שלא נתחייב בהם, לפי שעל מנהגו של עולם נתקנו, הוין מברכת שעשה לי כל צרכי ביום ט' באב ויום הכיפורים, שאז כל העולם יחפים⁴⁴, וגם הוין מברכת ענט"י ומברכת אשר יצר, ששתי ברכות אלו אם לא נתחייב בהם אין לברך עליהם⁴⁵.

גם בענין הי"ח ברכות הנזכרות אשר נהגו העולם לסדרם בבית הכנסת וכל העם משיבין אמן אחריהם, ויש מפקפקין ומגמגמין בדבר זה לומר שכיון שענו השומעין אמן אחר האיש הראשון שבירך אותם כבר יצאו כולם ידי חובתן ואסור להם לחזור ולברכן. וראיתי את מורי ז"ל שהוא לא היה מסדרם בביה"כ אלא בביתו בקומו ממיטתו כפי סדר הנזכר בגמרא (ברכות ט ע"ב), אבל כשהיה איזה אדם מברך ומסדר הברכות בביה"כ, היה

- מאיר הכוונה -

³⁷ גם כל הזמירות והקרבנות ותפלה למיושב שהוא ליוצר היה אומר הכל מסידור שזידו (נוסף צפע"ח).

³⁸ "וכיולא בזה צפרשיות אחרות" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אחר התמיד".

³⁹ לאומרו (פע"ח כט ע"א).

⁴⁰ פע"ח יב ע"א.

⁴¹ נמחק צפע"ח.

⁴² ואח"כ היה הולך לצה"כ מעוטף ומוכתר בתפילין וצליצית טלית גדול ושם היה מתחיל מן אלקינו ואלקי אבותינו שהוא פרשת העקידה (נוסף צפע"ח)

⁴³ הנותן לשכוי בינה (פע"ח).

⁴⁴ "כל העולם יחפים" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שזו הכל אסורים בנעילת הסנדל".

⁴⁵ ענין ח"י ברכות שהוא מן הנותן לשכוי בינה עד סוף ברכת התורה כבר ביארנו שהם י"ח ברכאות דמטטרו"ן של עשיה והם בחי' ו' לירופים של שדי [אל"ו - לש"ן] שיש צו' כלים האמצעים דז"א לעשיה כמבואר במקומו (פע"ח יג ע"ג).

שעה"כ

עונה אחריהם אמן, ואפילו אם היה באמצע הזמירות, היה מפסיק לענות אחריהם אמן, אף אם היו המברכים רבים⁴⁶.

גם הי"ח ברכות שיש מברכת ענמי⁴⁷ עד סוף ברכת התורה, הנה הם כדוגמת הי"ח אזכרות שיש באותם הפסוקים של יהי כבוד ד' לעולם כו', וכנגד הח"י אזכרות שיש בשירת הים, ושם ביארנו סודם ע"ש (לקמן יא ע"ד וז ע"ד, ועי' עוד פע"ח לה ע"ד) (שהם בז"א דעשיה).

⁴⁸ונבאר תחילה דרך כללות ענין ב' הברכות הראשונות של יפנה ויטול ידיו וזה עניינם: דע כי שתי המעשים האלו הם בסוד תיקון עולם העשיה⁴⁹, וזה עניינם: יפנה ויעשה צרכיו.

הכוונה בזה הוא⁵⁰ דע יש באדם העליון⁵¹ ב' בחינות שערות, אם⁵² שערות הראש ואם⁵³ שערות דיקנא.

והנה שערות הזקן דו"א הם תקיפין ודינין קשים מאוד⁵⁴, שהיותם משתלשלים ויורדין למטה נעשה מהם המותרות⁵⁵ שהם סוד⁵⁶ הקליפות⁵⁷.

⁵⁸ואמנם שערות דיקנא דאריך אנפין הם רחמים, יען כי הם לבנים^{60,59}, ולכן הם כופין⁶¹ את הדינין. אבל בז"א הם שערות חזקים מאד, יען כי הם שחורים, והם דינין תקיפין.

וזהו הטעם כי בנוקבא דועיר אנפין לא יש בה בחינת זקן, לפי שדינין שבדיקנא הם חזקים מאד⁶², ואם הנקבה שהיא האחרונה שבכולן הסמוכה אל הקליפות היתה לה זקן, היה אל החיצונים⁶³ אחיזה גדולה בה, והיו הדינין מתרבים לאין קץ. (וא ע"ד)

- מאיר הכוונה -

⁴⁶ ובזכרת התורה של שחר היה עונה אמן בין זכרה ראשונה להערב נא והוא כמ"ס הפוסקים כי הם ב' זכרות ואעפ"י שמתחיל והערב נא בזו"ו אינו אלא ב' זכרות ואינו זכרה א' וע"כ היה עונה אמן בזמלע ב' זכרות אלו (נוסף בפע"ח).

⁴⁷ עי' לעיל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

⁴⁸ פע"ח יג ע"א.

⁴⁹ עי' לקמן דרוש תפילת השחר יא ע"ד והלאה.

⁵⁰ מנינו ב' נקדים יש באלה העליון הוא ז"א דעשיה: הא' הוא נקב האחר של הגדולים והב' הוא נקב היסוד של הקטנים והענין הוא כי כבר ביארנו כי השערות שבאלה הם בחינת מ"נ של זכור המלכים וכולם הם דינין תקיפין (נוסף בפע"ח).

⁵¹ שהוא ז"א (נוסף בפע"ח).

⁵² נמחק בפע"ח. @

⁵³ נמחק בפע"ח. @

⁵⁴ עי' אד"ר קלה ע"ב, ועי' ע"ח א"א ה כלל ב.

⁵⁵ עי' אד"ר קלד ע"א שתיקון ט' היא מותרי מוחא, אמנם הגר"א בספד"צ משמע שזה כל הדיקנא, ועי' גר"א יהל אור שזה כך בשערות הראש גם @להוסיף. ועי' מים אדירים מג, שהם באים מעכירת ופסולת המוח.

⁵⁶ "מהם המותרות שהם סוד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ממותרם בחי".

⁵⁷ ממש (נוסף בפע"ח).

⁵⁸ והנה גם בל"א יש ב' מיני שערות ההם (נוסף בפע"ח).

⁵⁹ עי' אד"ר קכח ע"ב.

⁶⁰ כמ"ס ושער ראשו כעמר נקי (נוסף בפע"ח).

⁶¹ יש בהם כח לכפות את הדינים ולצמם (פע"ח).

⁶² עי' אד"ר רצו ע"א שערוי דנוקבא כלילן ביה גוויי (ס"א גוויי בגו גוויי), כדכתיב ודלת ראשך כארגמן (שם ז), אתקטר גבורה בחמש גבוראן. תרגום: @

⁶³ הקלי' (פע"ח)

שעה"כ

והנה מסוף הדיקנא יצא ממותרות⁶⁴ בחי' הקליפות, ומקום יציאת המותר⁶⁵ הזה הוא נקב האחור העומד בין נצה והוד, תרי ירכין⁶⁶, בבחינה⁶⁷ החיצונית שבהם⁶⁸, בסוף אדם דעשיה⁶⁹, אשר שם סמוך לו הוא מקום הקליפות, וזהו סוד יפנה. אבל שערות הראש אינם כ"כ קשים, ולכן הם נמצאים גם בראש הנקבה⁷⁰, ועל כן אין נמשכים מותרות קליפה כמו אותם שבזקן. ואמנם יוצאים מהם מותרות דינין תקיפין מאד, אבל לא קליפות. ועיקר מוצאם הוא דרך היסוד⁷¹, אשר שם הוא המעבר הב' הדוחה מותרות המים דרך פנים ולא דרך אחור. ואלו הב' מיני מוצאות הם גדולים וקטנים אשר באדם העליון דעשיה⁷². והרי ביארנו ענין יפנה האדם בבקר, וכל זה הוא בעשיה כנזכר בזהר פרשת במדבר (קכ ע"ב)⁷³, כי כנגד זה הוא תיקון סדר הקרבנות שאנו אומרים בתפלה⁷⁴, ונודע שהם בעשיה, וגם זה יתבאר אצלנו לקמן היטב מאד ע"ש.

ואמנם ענין יטול האדם⁷⁶ הוא באופן אחר, כי כמו שיש שערות⁷⁷ באדם העליון דעשיה שהם בחינת הדינין הקשים כנזכר, גם מלבד זה יש באדם עצמו סוד חמש מיני גבורות שהם: פ"ה, וחוט"ם, וזרו"ע, וי"ד, ואצבעו"ת⁷⁸, כמבואר אצלנו⁷⁹ באידרת נשא⁸⁰.

- מאיר הכוונה -

⁶⁴ המותרות שלהם והם (פע"ח).

⁶⁵ מותרות (פע"ח).

⁶⁶ תרי ירכין" נמחק בפע"ח.

⁶⁷ כלי (נוסף בפע"ח).

⁶⁸ כמבואר אלכלינו שיש ג' כלים בכל ספירה וספירה (נוסף בפע"ח).

⁶⁹ שהוא ז"א אשר שם ואז מאותו נקב יונקים הקליפות כולם אשר שם (נוסף בפע"ח).

⁷⁰ כי אין כ"כ חשק אם יונקים מהם החיצונים ואין המותרות שלהם המתכררים מהם ונעשים סיגים כל כך קשים ולכן אינם בחי' הקליפות ממך אמנם הם דינים קשים עד מאד ועיקר מוצאם לחוץ הוא לרך נקב השמאלי שזיסוד כנודע שיש בו ב' נקבים א' להוליא טפת זרע וקרי וא' לדחות מותר המים (נוסף בפע"ח).

⁷¹ עי' שער מאמרי רשב"י י ע"א ז"ל: דע כי האבר הקדוש העליון יש לו שתי צנורות בתחתון כי מבשרי אחזה אלוה והאחד מזריע זרע קודש והצינור השני דוחה המותרות ומותרות אלו הם שור' הדינים וכמ"ש בס' הכונות בדרוש יפנה ויטול וגם שם נתבאר שכל זה הוא בז"א דעשיה ומוציאן לחוץ ושתי הצנורות האלו הם סמוכין זה לזה כי אין ביניהם אלא קליפת השום וכנגדם ח' וט' זה קדש וזה חול וזמ"ש דהא ח' לקבנך כי הם סמוכין זה לזה ובדבר מועט אפשר להתערב קדש בחול ח"ו ולפיכך אין ראוי לברא העולם בבחי' זו.

⁷² והנה ענין ב' נקבים אלו הנקב השמאלי של היסוד נתבאר בענין טעם בני ג' ובני ראובן וחאי שבט המנשי שילאו לח"ל וע"ש וכן בענין מערת המכפלה שהיתה תחלה ביד בני חת וע"ש ואמנם בענין הנקב האחור נתבאר אלכלינו בענין לרוך ז"א במאמר פרשת תלוי דף קפ"ז ב' בענין אינון תלת נקודין וכו' והראשון מהם נקרא סטרא אחרא והוא בחי' זה הנקב האחור וז"ס פעור וע"ש איך הם יונקים מן המוחין דקטנות שילאו הארתם אל העורף העליון ומשם נמשך קו היושר עד פעור התחתון וכבר ידעת מ"ש בפרשת נשא כי שערות הזקן ממותרות מוחא נפקו וסיומם יולא לרך פעור אל הקליפות ודי בזה (נוסף בפע"ח).

⁷³ עי' לשונו הובא בסוף הספר.

⁷⁴

⁷⁵ עי' לקמן יב ע"א.

⁷⁶ "יטול האדם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הנטילה".

⁷⁷ הזקן (נוסף בפע"ח).

⁷⁸ "פ"ה, וחוט"ם, וזרו"ע, וי"ד, ואצבעו"ת" נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "הפה וב' נקבי החוטם והזרועות והאלצעות".

שעה"כ

והנה שערות הזקן⁸¹ הם סביב החוטם וסביב הפה וסביב הזרוע⁸² וכו'. אמנם אלן⁸³ עצמם הגז' הם נמשכים ומתפשטין עד סיום האצבעות, ומשם יונקים החיצונים, כי כל גבורות האלו הם מתפשטין דרך הזרוע אל סיום האצבעות, ולכן יש ה' אצבעות ביד ימין כנגד ה' אותיות מנצפ"ך שהם ה' גבורות הנזכרות, אשר סיום התפשטותם הוא באצבעות. וכבר ידעת כי הם אותיות כפולות, ולכן הם ג"כ ה' גבורות אחרות ביד שמאל, בה' אצבעותיו השמאליות.

ואמנם כל זה הוא בז"א, לפי ששם אפילו בחדש שלו יש סיגים כנודע⁸⁴, כי גם מן הכסף יוצאים סיגים, וכן מן המים שהם בחדש יש בהם עכירות ושמרים⁸⁵ כנודע. וכן על דרך זה יש ברגלים ממש בה' אצבעותיו הימניים וה' השמאלים, ולכן לא תמצא אבר שיתגלו בו מציאות כל העשר אלא בידיים וברגלים, לפי ששם הוא סיום השתלשלות הדינין.

- מאיר הכוונה -

⁷⁹ נמחק צפע"ח.

⁸⁰ קלז ע"ב: ותאנא חמש גבוראן אינון בהאי זעיר אנפין ואסתלקו לאלף וארבע מאה גבוראן ומתפשטאן בחוטמיו בפומא בדוועוי בידין באצבעין ובג"כ כתיב מי ימלל גבורות יי' (תהלים קו) גבורת כתיב כתיב הכא גבורות וכתוב התם (ד"ה א כט) לך יי' הגדולה והגבורה אלא הכי תאנא כד אתחבראן כלהו גבוראן כחדא אקרי גבורה חדא.

תרגום: ולמדנו: חמש גבורות הן בזה הז"א ועולות לאלף וארבע מאות גבורות ומתפשטות בחוטם, בפה, בזרועות, בידיים, באצבעות. לכך נאמר "מי ימלל גבורות ה'".

כתוב כאן "גבורת"? כתוב כאן "גבורות"! ונאמר שם "לך ה' הגדולה והגבורה"? אלא כך למדנו: כשמתחברות כל הגבורות כאחת, אז נקראות גבורה אחת.

ועי' ע"ח שער כב פרק ג: והנה, כשירדו אלקים דקטנות אל ג' אמצעיות דז"א, אז נעשו ב' הידיים דז"א מבחי' ב' שמות דאלקים, כי כפי הזמנים כך משתנים הפעולות. ועתה, כשירדו אל הזרועות⁸⁰, אז נעשו בחי' ידיים של ז"א מן מוחין דאלקים, ואז ה' אצבעות היד מה' אותיות אלה"ם, גם י"ד פרקין של אצבעות הם מילוי שם אלקים, והם י"ג אותיות⁸⁰, ובהם כללות השם, כנגד י"ד פרקין, והזרוע כולו כנגד השם אלקים עצמו, ולכן שורש הדינין בזרועות, כי הם סוד מנצפ"ך כפולות בימין ושמאל. והנה הדינין יש להם ה' מקומות כנזכר באדרא (קלז ע"ב), וא' מהם הוא הזרוע, וזהו הטעם שהקליפות נאחזות שם תמיד, וז"ס נטילת ידיים.

ועי' שער לא פרק ב ז"ל: ואמנם צריך לידע על איזה סבה היתה כך, כי הרי אנו רואין שקו האמצעי נמשך ביושר בלי הפסק, ובב' הקוין ימיני ושמאלי יש הפסק בין חסד ונצח, ובין גבורה להוד, כי הרי הזרועות הם בפירוד מן השוקיים, ואין הקוין מחוברים יחד. ולהשיב את כל זאת צריך שנבאר לך מה ענין הצפרנים של האדם, גם ענין הקליפות והחצונים שמצינו לרז"ל (זהר ח"א רכג ע"ב) שיניקתן מן הצפרנים, לכן צריך הקוצצן ליטול את ידיו. גם אמרו (זהר ח"א קפד ע"ב) כי בשחרית רוח רעה שורה על הידיים, ואינה מסתלקת עד שיטול ידיו במים. גם להבין ענין נז"ה שהם (ברכות ו ע"א) ברכי דרבנן דשלהי מנייהו הוי, כי שם מתאחזין הקליפות בסוד (תיקו"ז עג ע"ב) שקר אין לו רגלים, ובסוד (איכה א יג) כל היום דו"ה היפך הוד, וכיוצא בזה. והרי נז"ה הם סוד ערבי נחל (ויקרא כג מ), סתומים ואין להם פתח פתוח כמו היסוד, וא"כ מהיכן הם יונקים⁸⁰.

אבל הענין דע, כי הקליפה מקום יניקתה הוא מסוף האצבעות מקום הצפרנים, כי משם או"פ בוקע ויוצא בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו, כי מן הידיים בוקע אור לצאת ולכנס בראשי הירכיים כנ"ל, ואז יונקים משם בעודו מגולה שם. וז"ס שארז"ל (שבת יד ע"א) כי הידיים עסקניות הן ושניות לטומאה, וצריכין נטילה אפי' לחולין קודם אכילה, גם בקום האדם בבוקר ממטתו בלילה כבר שרתה עליהן רוח רעה וצריכין נט"י שחרית כנודע. כי לעולם החצונים כל יניקתן הוא מן הקצוות ומסיומן, כי אין להם רשות לעלות אל מקום הקדושה, אבל יונקים ממקום סיומא. והנה בקצוות ההם של הזרועות ושל הירכיים שם אחיזתן ויניקתן. והנה אנו רואין בחוש הראות כי הבשר שבסוף האצבע נבקע, ומתוכו יוצא וגדל הצפורן ויוצא לחוץ, ודרך אותו בקיעה יוצאין האורות הנ"ל, ויונקים משם החצונים לפעמים כשיש פגם ח"ו בישראל ולא תמיד.

⁸¹ לז"א (נוסף צפע"ח).

⁸² וסביב הזרוע נמחק צפע"ח.

⁸³ ה"ג (נוסף צפע"ח).

⁸⁴ עי' אד"ר קלז ע"א לגבי ז' צבעי העיין, שאפילו החדש שבז"א נחשב כדין.

⁸⁵ קהם מים עכורים (פע"ח).

שעה"כ

וזהו הטעם יטול ידיו בבקר אף אם לא עשה צרכיו, וזה לסיבת כדי להעביר מהם הזוהמא, כי כל זה הוא בסוד העשיה, אשר שם הוא סיום התפשטות הדינין ויציאת המותרות.

ואמנם אף אם ביארנו כי יטול ידיו הוא בסוד עולם העשיה, הנה הוא בו בבחינת היצירה אשר [בה], רוצה לומר בז"א אשר בעשיה, והבן זה ואל תתמה אם תמצא במקום אחר שהוא ביצירה.

והנה כבר ידעת כי יש ראשון לטומאה, ויש שני ושלישי ורביעי, והנה הם מלמטה למעלה. כיצד: הראשון הוא בעשיה, כי הקליפות אשר שם נקרא ראשון. והקליפה שביצירה נקרא שני, ולכן החולין הם ביצירה, והידים⁸⁶ הם שניות, ושני עושה שלישי בחולין⁸⁷. והתרומה הוא בבריאה, והקליפה אשר שם סביב לבריאה נק' שלישי, ומטמא⁸⁸ את התרומה שהיא בבריאה. והרביעי הוא פוסל בקדשים כנגד הקליפה שבאצילות, המטמא את הקדשים שהוא אצילות הנקרא קדשים. ואמנם המת הנקרא אבי אבות הטומאה אינו בכלל אלו הארבעה, ויתבאר במקומו (&)⁸⁹. וגם עיין בשער המצות בפרשת עקב בענין נטילת ידים של המזון (לח ע"א), כי שם נתבאר ענין זה היטב.

⁹⁰ועתה נבאר סדר נטילת ידים של שחרית⁹¹, הנה בתחילה יטול הכלי של המים בידו הימנית ונותנו בידו השמאלית⁹², ואח"כ שופך מים מידו השמאלית על ידו הימנית, ואח"כ ישפוך⁹³ מים מידו הימנית על ידו השמאלית, הרי פעם אחת, וחוזר כסדר הזה פעם ב' וג', באופן שתרחוץ כל יד ויד ג' פעמים. ולא תרחצם יחד ג' כל יד, אלא פעם אחת ביד זו ופעם אחרת ביד הב' בסרוגין, כי ע"י כן רוח הטומאה הנקראת שיבת"א⁹⁴ בת מלך היא ומקפדת ודולגת וקופצת עד שנעתקת לגמרי משם, ואם לאו אינה נעתקת וכן נמצא בזהר בכ"י (**#).

- מאיר הכוונה -

⁸⁶ טמא בחולין וכו' וסס הס הידים ולכן (פע"ח).

⁸⁷ בתרומה (פע"ח).

⁸⁸ ופוסל (פע"ח).

⁸⁹ שהם סיגים הנשארם מזיכור המלכים שמתו והם תחת עולם העשייה (נוסף צפע"ח).

⁹⁰ פע"ח יב ע"א.

⁹¹ כדי להעביר רוח הטומאה שעליהן (נוסף צפע"ח).

⁹² עי' זהר ח"א קצח ע"ב: ז"ל: הא תנינן דכד בר נש קם בצפרא בעי לאסחאה ידוי מגו נטלא דמיא דאיהו מאנא ליטול מניה מיא מגו מאן דאסחי ידוי בקדמיתא כמה דאוקמוה ותא חזי בגין נטלא דא אוקימנא מלה ותו דבעיא ליה לבר נש לנטלא ידא ימינא בשמאלא בגין לשלטאה ימינא על שמאלא ויסתחי ימינא מן שמאלא ובגין כך איהו נטילא ועל דא מאן דנטיל ידוי יטול ימינא בשמאלא לאשלטא ימינא על שמאלא בגין דלא יהיב דוכתא ליצר הרע לשלטאה כלל והא אוקימנא.

תרגום: הרי שנינו, שכשאדם קם בבוקר, צריך לרחוץ ידיו מתוך נטלה של מים, שהוא כלי ליטול ממנו מים, מתוך מי שרחץ ידו בראשונה, כמו שבארוהו. ובא וראה, בשביל הנטלה הזו בארנו את הדבר. ועוד, שצריך אדם ליטול יד ימין בשמאל, כדי להשליט ימין על שמאל, וירחץ הימין מן השמאל, ומשום זה היא נטילה. ועל כן מי שנוטל ידו, יטול ימין בשמאל, להשליט הימין על השמאל, כדי שלא יתן מקום ליצר הרע לשלוט כלל, והנה בארנו.

⁹³ תקח הכלי צידך הימנית ותשפוך (פע"ח).

⁹⁴ חולין קו ע"ב ושבט קט ע"א

שעה"כ

ועתה נבאר כוונת ברכת על נטילת ידים, הנה בברכה זו יש י"ג תיבות, והם כנגד י"ג מידות דא"א דעשיה⁹⁵, וכמו שביארתי לך כי נט"י היא בעשיה בסוד יפנ"ה ויטול ידי בני"ל.

⁹⁶ואנו צריכים להעלותם ולזקפם⁹⁷ ולמתקם⁹⁸ חמש הגבורות שבהם ע"י מימי החסד שהם ה' חסדים. ולפי שאין המים ניטלים בזרועות אלא בידים⁹⁹, לכן לפחות אנו צריכים וְב

- מאיר הכוונה -

⁹⁵ וזה ענין הכוונה של ענט"י בתחלה תכוין שהוא בא"א בעשיה כנ"ל@@@

⁹⁶ בפע"ח אחרי הפסקה הנ"ל ד"ה וזהו הטעם בא פסקה זו.

ענין הגזרת ידים יתבאר לך במ"ש בענין פרטוף למה וע"ש גם בענין נשיאת כפים וע"ש אך דרך לפרני האלצעות דרך הבקיעות אשר שם האורות של מוחין בוקעין ויואלין לחוץ ואז האורות נכנסין בראשי פרקין עילאין נ"ה שהם ב' הרגלים ומאירים בה ולפעמים אנו צריכים ואז אנו מעלים הידים למעלה כדי שאותם האורות ילאו משם ויאירו בפלרוף למה העומדת אחורי דעת דזעיר וזה נעשה בנשיאת כפים בצרכת כהנים כמבואר במקומו ואמנם עתה ענין הגזרת הידים הוא מפני שגודע כי הידים הם עסקניות ושניות לטומאה ורוח רעה שורה על הידים והענין הוא כי אין אחיזת החיטונים אלא בסיוס הדינים ובקאוותיהן כנ"ל ואין להם כח לינק למעלה מהקדושה אלא מסיומא ולמטה וע"כ הוסמו הצפריים על ראשי האלצעות שהוא לבוש קשה למאוד והוא של קדושה שאל"כ לעולם היו ידים טמאות כנזכר בפרשת ויקהל (&) ע"ש

ואמנם העודף מצפריים מכנגד בשר האלצע שם הוא אחיזת הקליפות ויניקתן מאותן האורות הבוקעים מתחת הצפריים ולכן כריך לחתוך אותם הצפריים שגדלו יותר מדאי ולהיות כי שם אחיזת הקליפות על כן כריך ליטול הידים צמים שהם בחי' החסד הכולל ה' חסדים ועי"כ נמתקים בה' גבורות דמנלפך הכפולות בה' אלצעות יד ימין ויד שמאל ואז הקליפות שהיו נאחזים באותם ה"ג שבה' אלצעות הכפולות כנזכר הם נדחים ומתגרקים ומסתלקים משם ע"י הה"ח כי לעולם החסד דוחה ומגרש הקליפות משם אך אנו יראים שאם נניח האלצעות כפופים למטה ימשכו האורות ב' מוחין דזעיר הגמשכים דרך הקוים ימין ושמאל דרך הזרועות וילאו דרך בקיעות הצפריים ויחזרו הקליפות להתאחז שם ולינק משם על כן תיכף אחר הנטילה שנסתלקו הקליפות אנו מעלים הידים למעלה ומגביהים אותם עד הראש וע"י הגזרת הידים חוזרים האורות שהיו מתפשטות בהם ללאת דרך הצפריים ונכנסים במקומם וחוזרים עם המוחין דזעיר עלמו ממקום שילאו ועי"כ הקליפות אינם חוזרים להתאחז שם עוד.

עוד כוונה אחרת בענין הגזרת הידים למעלה שהוא עליית הידים אלו שבעשיה אל היצירה ע"י שם מ"ב שביצירה כמ"ש בכוונת הצרכות ע"ש ותחלה נבאר לך ענין המים כי תכוין בהם כאשר תקח בידך קודם שתרחץ בהם תכוין כי כל בחי' המים אלו הם ב' אותיות מ"י של שם אלקים ויכוין בא' וחמשים יודיין שיש ב' אחוריים של ד' שמות ע"כ ס"ג מ"ה ב"ן וד' אחוריים של ד' שמות אהי"ה ב' יודיין וא' לאלפיין וא' דהי"ן ובג' אחוריים של ג' שמות אלקים דיודיין לאלפיין דהי"ן והם כמנין מ"י של אלקים (פע"ח יב ע"ד).

⁹⁷ אל מדרגתם הראשונה שהיה לז"א בבחי' ראש ממש (פע"ח יב ע"ג).

⁹⁸ עי' ע"ח שער לא פרק ב: גם הבן סוד נט"י, שלא אמר רחיצת ידים אלא בלשון נטילה, לרמז שצריך לשאת ולנטלם בסוד (תהלים קלד ב) שאו ידיכם קודש, כנזכר בגמרא (סוטה לט ע"א) ובזוהר (ח"ג דף יג ע"א). והטעם כי הנה רחיצת ידים סבתה הוא להרחיק הקליפות מקצוות אצבעותיו ומצפריים, כי שם מקומם כנ"ל, וזהו ע"י מימי החסד, וכדי שלא יחזרו הקליפות להתאחז באור היוצא מהם, צריך להגביה כלפי ג"ר הנקרא קדש, ואז אור היוצא חוזר ונכנס תוך המוחין ממש ממקום שיצאו.

⁹⁹ עי' שער מאמרי רשב"י מב ע"א: מן נקב השמאלי שהוא צורת נ' כפופה הפוכה משם מתפשט רוחא דחיי שבו דרך הזרוע דז"א כי גם הזרוע הוא צורת ו' פשוטה ויען כי הזרוע סגור וסתום ואין לו פתח פתוח בסופו להוציא אורו משם אל המלכות לכן אין רוחא דחיי דנקב שמאלי דחוטם דאריך אפין יוצא אל המלכות רק בסתום גמור ואינו נגלה כנז' אצלנו ענין יציאת האורות דרך סופי האצבעות במקום הצפריים. ואיך משם נעשות פרצוף לאה. אבל לעתיד לבא יתבסמו דיני הזרועות ואז יוכל לצאת רוחא דחיי דרך הזרוע אל המלכות בגילוי גמור.

שעה"כ

ע"א} לחבר יחד שתי הזרועות באופן שלא יצאו קשרי הזרועות לאחור, בסוד כל אחוריהם ביתה (מלכים א' ז כה)¹⁰¹ גם צריך לפשוט כפות הידים כמי שרוצה לקבל בהם איזה דבר, וזה לרמוז קבלת המהרה¹⁰².

והנה ענין עלייתם אינם עולים לעולם אלא בשם בן מ"ב¹⁰³, והנה נרמוז שם בן מ"ב בשלשה הידים הנזכרין בתקונין (י ע"ב¹⁰⁴) בסוד יד הגדולה (שמות יד לא) ויד החזקה (דברים

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁰ עי' זהר (ח"א קנד ע"א): תו א"ר אלעזר הא דאתמר לאה אולידת שית בנין וברתא חדא הכי הוא ודאי רחל תרי בנין ודאי בני שפחות ארבעה תקונא דלהון היך קיימי אלא אינון ארבע קשרים דאקרון אחורים דכתיב (מ"א ז כה) וכל אחוריהם ביתה דהא בדרועא ימינא תלת קשרין אבל קשרא חד באמצעייתא דאיהו רב ואיהו אחור דאשתאר לבר וכן חד בדרועא שמאלא וכן חד בירכא ימינא וכן חד בירכא שמאלא וכד אתתקן כלא אשתכחו כלהו ביתה לקיימא קרא דכתיב וכל אחוריהם ביתה כל שאר קשורין כלהו אתחזיין במישר ואלין נפקין לבר מדרועין ולבר מירכין לאתחזאה בבני השפחות דאע"ג דאינון במניינא לא חשיבי כבני רחל ולא וביגני כן נפקי לבר דבר אחר אלין אינון ארבע דכל שאר קשרין נטלי בגינייהו ואלין נטלי לון אמר רבי אבא הכי הוא ודאי (נ"א א"ר אבא דא לאו דא) ועל דא כלא מתתקן כחדא:

תרגום: עוד אמר רבי אלעזר, זה שנאמר לאה הולידה ששה בנים ובת אחת, כך זה ודאי. רחל שני בנים ודאי. בני השפחות ארבעה. תקונם איך עומדים, אלא אותם ארבעה קשרים שנקראים אחוריים, שכתוב "וכל אחוריהם ביתה", שהרי בזרוע ימין שלשה פרקים, אבל פרק אחד באמצע שהוא גדול, והוא אחור, שנשאר בחוץ. וכן אחד בזרוע שמאל, וכן אחד בירך ימין, וכן אחד בירך שמאל. וכשהכל נתקן, נמצאו כולם ביתה, לקיים את הפסוק שכתוב "וכל אחוריהם ביתה". כל שאר הפרקים, כולם נראים ביושר, ואלו יוצאים מחוץ לזרועות ומחוץ לירכיים להראות בבני השפחות, שאף על גב שהם במנין, אינם חשובים כבני רחל ולא, ולכן יצאו בחוץ. דבר אחר, אלו הם הארבעה שכל שאר הקשרים נוטלים בשבילם, ואלו נוטלים אותם. אמר רבי אבא, כך זה ודאי, (אמר רבי אבא, זה לא זה) ועל כן הכל נתקן יחד.

דאקרון אחורים - שרשם של בלהה וזלפה הוא באחוריים דרחל ולא (ח"ג נ"ה). ועי' ע"ח שער הקלי' פרק ב' (הקדו"ש מד ע"ד).

אשתכחו כלהו ביתה - משא"כ בסטרא אחרא שאחוריהם לחוץ ככתוב בפרשת פקודי רמד ע"ב (ד"א).

¹⁰¹ גם לריך צעת שתגזיה ידך עד כנגד הראש שתכוין להכניס קשרי הזרועות לפני מן הגוף שהם בסוד כל אחוריהם ביתה כנזכר בפרשת וילא והם אילי הזרועות הנקרא קובדים בלע"ז וטעם הדבר לפי שכיון שאינם רוחלים צמים אלא הידים והאצבעות ולא הזרועות ולכן לפחות לריך לחצר ב' הזרועות ביחד וקשרי הזרועות לפני כנ"ל (פע"ח).

¹⁰² ואמנם הטעם שאין לנו רוחלים הזרועות הוא כמ"ס בפרשת נשא על החוטמא דזעיר אנפין דאית ביה תרין נוקצין וכו' ושם נתבאר כי בחוטם הזעיר שם מתקבלין כל הגבורות שבו וכו' נקבי החוטם הם ב' אותיות ראשונות למנלפ"ך שהם ס סתומה ונ כזה ומ' סתומה מימין ונו"ן הפוכה משמאל בנקב הב' ומן חוטם דא"ל נמשך רוחא דחיי אל זעיר והנה אותה הנקב החוטם הב' דזעיר הנרמז באות נ' הפוכה הוא מתפשט בזרוע זעיר אנפין השמאלי ששם בחי' המלכות בסוד תפלה של יד וע"כ זרוע דז"א הוא סתום ואין בו פתח פתוח כמו בקו האמצעי שהוא הגוף וא"כ הזרוע הוא אורתו פשוטה למנלפ"ך

ולעתיד לבוא ימשך גם כן רוחא דחיי מחוטמא דע"ק דרך הזרועות דז"א ואז יתבסמו דיני הזרועות וגבורותיו ואז ימשך דרך שם האי רוחא דחיי אל המלכות שהיא תפלה של יד הניתנית בזרוע והוא הנקרא מלכא משיחא הנזכר באלכא רבא והנה עתה בגלות נמשך ההוא רוחא דחיי בזרוע זעיר ומשם נמשך אל המלכות שהיא תפלה של יד אמנם אינו אלא בסיתום וכנזכר כי אין בזרוע פתח פתוח כנ"ל אבל לעתיד לבא ב"ב ימשך בגלוי גמור ע"כ אין לנו עתה נט"י רק עד הפרק עלמו דזרוע כי אין לנו עתה כח לבסמו ולמתקו עד לעתיד לבא (פע"ח).

זרוע דז"א הוא סתום - ר"ל משום שאין בנו כח עתה להמשיך רוחא דחיי אל המלכות עד ביאת המשיח במהרה וכמו שמפרש והולך (לש"ו).

¹⁰³ עי' לקמן דרושי קדיש דרוש א: אין שום עליה בעולמות אלא ע"י שם בן מ"ב ושם זה של מ"ב הוא אשר מעלה כל העליות שיש בכל העולמות משום דאיהו סליק ולא נחית כנז' פ' תרומה קל"ב ע"ב. ועי' עי' שעה"מ מ ע"א, שהוא מ"ב של פשוט ומילוי ומילוי דמילוי.

שעה"כ

ז (יט) ויד רמה (שמות יד ח) באמצעיתא, כיצד יהו"ה אלקינ"ו יהו"ה בימין, כו"ז במוכס"ז כו"ז ביד שמאל¹⁰⁵, יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א באמצע, הרי מ"ב¹⁰⁶.

- מאיר הכוונה -

וז"ל הזהר תרומה ז"ל: שמא דמ"ב אתון רזא דיליה אבהן דקא מתעטרן בעלמא עלאה ועלמא עלאה במה דלעילא (ס"א וסלקא רזא לעילא לעילא עד דאתעטרא באין סוף) ועל דא סליק ולא נחית ואתעטר גו מחשבה עילאה זכאה חולקא דמאן דידע ליה ואזדהר ביה. תרגום: השם של מ"ב אותיות הסוד שלו האבות שמתעטרים בעולם העליון והעולם העליון במה שלמעלה (ועולה הסוד שלמעלה למעלה עד שמתעטר באין סוף) ולכן עולה ולא יורד ומתעטר בתוך המחשבה העליונה אשרי חלקו של מי שמכיר אותו ונזהר בו. ועי' שם טו ע"ד שעיקר המעלה הוא הג' י"ד?

¹⁰⁴ ז"ל: יד יהו"ה מימינא דאתמר בה וירא ישראל את היד הגדולה מסטרא דחסד יד רמה מסטרא דתפארת דאתמר בה ובני ישראל יוצאים ביד רמה יד חזקה באמצעיתא דאיהי יד יהו"ה הויה למהוי רחמי מכל סטרא דינא כבוש באמצעיתא יד רמה עלה אתמר והיה ה' למלך על כל הארץ ותלת זמנין י"ד אינון מ"ב אזכרות דתפלין דיד ותפלין דרישא

תרגום: יד יהו"ה מימין, שנאמר בה "וירא ישראל את היד הגדולה" (שם יד לא) מצד החסד. יד רמה מצד התפארת, שנאמר בה "ובני ישראל יוצאים ביד רמה" (שם ח). יד חזקה באמצע, שהיא יד יהו"ה הויה להיות רחמים מכל צד, דין כבוש באמצע. יד רמה, עליה נאמר "והיה יהו"ה למלך על כל הארץ", ושלוש פעמים י"ד הם מ"ב אזכרות של תפלין של יד ותפלין של ראש.

ד"א - הסיבה ששם היד רמה שהיא הת"ת בשמאל והיד חזקה באמצע היא בחי' תפלין דר"ת שהחסדים טובבים את הגבורות.

ועי' עוד לט ע"א: תגין {לט ע"א} תליין במחשבה דלבא ומוחא¹⁰⁴ נקודין בדבורא דפומא אתון בעובדא דאברין ולאלין (נ"א ומאלין) נקודין וטעמי ואתון עביד ההוא סתים וגניז כורסיא טמירא עלאה ועליה אתמר אתה ה' לעולם תשב וכו' מאי אתה ההוא דאתמר ביה ה' אלקי אתה ארוממך בההוא דאתמר ביה רום ידיהו נשא ובגין דא אתמר למי נושאין כפים לרום השמים¹⁰⁴ הה"ד רום ידיהו נשא ומאי ניהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו חכמה כ"ח מ"ה¹⁰⁴ ועליה אתמר [מ ע"א] כ"ח מ"עשיו ה"גיד לעמו והאי איהו כ"ח פרקין דידין דמלכא עלאה דאינון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו כנויין דיחודא עלאה דאיהו יהו"ה אלהינו יהו"ה ובגין דאסתלק האי חילא מישראל אתמר בהון וילכו בלא כח לפני רודף

תרגום: התגים תלויים במחשבת הלב והמח, הנקודות בדבור הפה, האותיות במעשה האיברים. ולא (ומאלו) הנקודות וטעמים ואותיות עושה אותו סתום וגנוז כסא טמיר עליון, ועליו נאמר "אתה יהו"ה לעולם תשב וכו'" (&), מה זה "אתה", אותו שנאמר בו "יהו"ה אלהי אתה ארוממך" (&), באותו שנאמר בו "רום ידיהו נשא" (&), ובשבילו נאמר, למי נושאין כפים לרום השמים, זהו שכתוב "רום ידיהו נשא", ומיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא חכמה כ"ח מ"ה, ועליו נאמר "כ"ח מ"עשיו ה"גיד לעמו" (&), וזהו כ"ח הפרקים של ידי המלך העליון, שהן כוז"ו במוכס"ז כוז"ו. הכנויים של היחוד העליון, שהוא יהו"ה אלהינו יהו"ה. ומשום שהסתלק הכח הזה מישראל, נאמר בהם "וילכו בלא כח לפני רודף" (&).

¹⁰⁵ התחלקות של ה' אלקינ"ו ה' בימין וכו"ו וכו' בשמאל היא בתיקו"ז ה ע"ב. ועי' עוד שם טז ע"ב שכוז"ו וכו' הוא כינוי למט"ט [ולכן ביצירה]. ועי' גר"א לט ע"ב ז"ל: דאינון כוז"ו כו' - הן בב' הידים השמות עצמן בי"ד פרקין דימין וחילופם בשמאל, ובכל א' מהידיים כולל ג' אבהן כמ"ש באד"ר (דף קמב ע"ב) דרועא קדמאה ג' קשרין אתקשרו ביה ואתכלילו כו' בג' קשרין דאבהתא כו' ע"ש. ופרק הד' שהן האצבעאן הוא אדם, כל הג' חיות חג"ת, ונושאין אותן לאדם בחכמה, ואלו ג' חיות הן ג' השמות דיחודא, והן מתיחדין באחד שהוא השלמת, ל"ב שבילין לאדם, וז"ש ידיהו יהו"ה, ג' הנ"ל, והן בר"ת נש"א ועי' עוד עו ע"א בענין סילוק הידים למעלה.

ועי' קב ע"א: יד הגדולה דאתמר בה וירא ישראל את היד הגדולה ותניינא יד החזקה הה"ד (דברים ד') וביד חזקה וכו' ורזא דמלה ה' אלקינ"ו ה' יד הגדולה (כוז"ו במוכס"ז כוז"ו י"ד) החזקה ואינון (נ"א אימא עלאה ואימא תתאה) יד עלאה מסטרא דימינא יד תתאה מסטרא דשמאלא תרגום: יד הגדולה אחת שנאמר בה וירא ישראל את היד הגדולה והשנית יד החזקה זהו שכתוב וביד חזקה וכו' וסוד הדבר יהו"ה אלהינו יהו"ה י"ד הגדולה כוז"ו במוכס"ז כוז"ו י"ד החזקה והם יד עליונה מצד הימין יד תחתונה מצד שמאל.

¹⁰⁶ כי קס זה זיליירה כנודע וככח ג' ידים אלו קהם מ"צ אנו מעלים ואוחזים צעשיה להעלותן זיליירה והס כחי' חג"ת וזהו הכוונה ענט"י ר"ל הגבחה כמו וינטלס וינשאס קהוא הגבחה אל זיליירה ע"י ג' הידים כנזכר כי כן דרך הידים לזחוז ולהעלות והרי נמשכת הארת פנים של זיליירה צעשייה קהוא קס מ"ה דלפנין קהוא זיליירה כנודע וגם כריך להמשך האחוריים של מ"ה זיליירה

שעה"כ

ואמנם¹⁰⁷ יד ימין הם סוד חצי הראשון של שם הוי"ה¹⁰⁸, שהוא י"ה, יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף. ויד שמאל הוא חצי השם האחרון, שהוא ו"ה, וא"ו אל"ף וא"ו ה"א אל"ף. ויד אמצעית¹⁰⁹ היא שורש השם בעצמו שממנו נתפשטו¹¹⁰ אלו הידים, ולכן הוא באמצע¹¹¹.¹¹² ולכן ר"ת על נט"י ענ"י, שהוא בעולם העשיה הנקרא עני¹¹³141. וגם אלו הר"ת¹¹⁵ הם בגימ' ק"ל¹¹⁶ (לרמז) כי בעשיה הוא סוד ע"ב ק"ל¹¹⁷. עוד תכוין בברכת ענפ"י דשחרית להעלות העשיה למעלה ע"י אלו הג' ידים שאמרנו, שהם ה' אלהינו ה' בימין, כו"ז במוכס"ז כו"ז בשמאל, ויהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א באמצע. כי שם זה¹¹⁸ הוא בעולם היצירה, וע"י ג' ידות אלו דיצירה, אנו מעלין את עולם

- מאיר הכוונה -

זעשיה כנודע כי האחר לזכרה שהוא שם מ"ה הם היורדים למטה להאיר זעשיה ולכן תכוין בר"ת ענ"י שהם בגימטריא ק"ל (נוסף בפע"ח יג ע"א).

ואמנם הכוונה זעת הנטילה עלמה הם ג' נטילות בסירוגין זיד ימין וג' נטילות בסירוגין זיד שמאל ואח"כ ריך לשפף פתיהן זיחד בסוד הוד הגדולה זימין יד החזקה זשמאל ויד רמה זאמצע ותכוין זג' נטילות יד ימין אל שם מ"ז דהוי"ה דיודי"ן שהוא מילוי המילוי שלו שהוא כ"ח אותיות זנטילה א' והמילוי שלו לזד שהם י' אותיות זנטילה הז' וד' אותיות פשוטות זנטילה הג' ועד"ז תכוין זנטילת הוד השמאלית זשם מ"ז דהוי"ה דס"ג ואח"כ זשפף ז' הודים יחד תכוין אל שם מ"ז דאלפ"ן זיחד ואח"כ תגזיה ידך למעלה ע"ד הנ"ל וזכל התנאים והכוונות הנ"ל (פע"ח יז ע"ד).

¹⁰⁷ גם תכוין כי (פע"ח).

¹⁰⁸ למילוי המילוי דמ"ה (נוסף זפע"ח).

¹⁰⁹ זת"ת סנוסף זפע"ח).

¹¹⁰ מתפשטים (פע"ח).

¹¹¹ זאמצעית יהו"ה יוד הא וואו הא זאמצעית יהו"ה יוד הא וואו הא (פע"ח).

¹¹² אח"כ [אחר פסקא ד"ה ועתה נזכר א' ע"ד] תכוין אל כללות הזכרה כנ"ל ואח"כ תכוין אל ג' זיבות של ענ"י (נוסף זפע"ח יג ע"א).

¹¹³ שהוא כנגד המלכות הנקרא עניה וזלה וזתה מעלה אותה למעלה ע"י שם מ"ז (נוסף זפע"ח).

¹¹⁴ עי' לעיל הערה 3.

¹¹⁵ על זטילת זדים.

¹¹⁶ שהוא אחוריים של שם מ"ה לזכרה המאיר זעשיה שהוא ג"כ ר"ת ענ"י שהיא עניה זעשיה כנ"ל כי המלכות נקראת עניה וזעתה קלה כמנין עני לפי שמקבלת מאחוריים זזעיר שהוא שם מ"ה שהוא ק"ל וזוהו כוונת עליית הודים וזרידתן למטה כזכר (פע"ח).

¹¹⁷ מלה"פ (זשעיה יט א) הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל וזא מצרים. ועי' ע"ח שער אנ"כ פרק ג') כי ע"ב ק"ל הם כולן אחוריים והם זזוג דאב"א. ועי' גר"א זתיקו"ז מה ע"ד: מ"ש הנה ה' רוכב על עב קל ואמר בתז"ח (לז ע"ב) שהמה אחוריים דפשוט ומילואו והענין כי הנוק' היא נבנית מאחוריים דדכורא כידוע. ועי' תז"ח: זיעבר ע"ב רי"ו וזא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל וזא איהי י' י"ה יה"ו יהו"ה יר"ד ה"א יר"ד ה"א וא"ו יר"ד ה"א וא"ו ק"א ואנון כ"ו אתון ונפקין מן י' י"ה יה"ו יהו"ה וזא איהו הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל

תרגום: זיעבר ע"ב רי"ו וזוהו הנה ה' רכב על עב קל וזוהי י' י"ה יה"ו יהו"ה יר"ד ה"א יר"ד ה"א וא"ו יר"ד ה"א וא"ו ה"א והן עשרים ושש אותיות וזוצאות מן י' י"ה יה"ו יהו"ה וזוהו הנה ה' רכב על ע"ב ק"ל

גר"א: וזא איהו י' כו' - ר"ל אחוריים דהויה פשוטה ודמילוי ק"ל: זאנון כ"ו אתון - ר"ל אמוריים דמילוי. *ונפקין מן יקוק. כז"ל ור"ל שהויה גי' כ"ו ור"ל כמש"ו וזא איהו הנה ה' כו'. ר"ל בגלות שולטין אחוריים לבד שהן דינים שבהן באחזין הס"א אבל בגאולה אז יבא הויה פשוטה מל האחוריים וזוהו ה' שהוא הו"ה פשוטה רוכב מל כו' האחוריים וזוהו רוכב ר"ב הן האחוריים כ"ו כויה פשוטה כמש"ל אז ונעו אלילי כו' שלא יהא בהם אחיזה כידוע:

הק"ל היינו יר"ד ה"א יר"ד ה"א וא"ו יר"ד ה"א וא"ו ה"א.

¹¹⁸ היינו שם מ"ה עי' נקודות פרק א.

שעה"כ

העשיה. גם יכוין כי ר"ת ענמ"י הוא עני בגימ' ק"ל, שהוא הריבוע והאחוריים¹¹⁹ של הוי"ה דמ"ה דאלפין דיצירה¹²⁰, להמשיך משם אור ג"כ אל עולם העשיה. וכבר ידעת כי ה' אצבעות הם ה' גבורות מנצפ"ך והם כפולות, וכנגדם ה' אצבעות ביד ימין וה' ביד שמאל¹²¹. וצריך להעלותם עד ג' ראשונות, ואז נטהרים ע"י המים, שהם ה' חסדים. גם תכוין למה שהודעתך איך אור המוחין דו"א נמשכין דרך צפרני האצבעות ושם נאחזים החיצונים, ואמנם ע"י העלתם למעלה אינם נאחזין לפי שאין יוצאים אז האורות משם¹²².

¹²³ ברכת אשר יצר היא כנגד אבא¹²⁴ [דו"ן]¹²⁵ שבעולם העשיה, ולכן יש בה מ"ה תיבות¹²⁶ כמספר אדם שהוא חכמה אבא¹²⁷ וז"ש "אשר יצר את האדם בחכמה", כי

- מאיר הכוונה -

¹¹⁹ היינו הרבוע שהיא האחוריים.

¹²⁰ יר"ד, יר"ד ה"א, יר"ד ה"א וא"ו, יר"ד ה"א וא"ו ה"א.

¹²¹ עי' לעיל הערה 80.

¹²² ולמטה אלא שחוזרים ונכנסים בהמוחין דז"א ממקום שיצאו מפע"ח (לש"ו), וכן הוא בע"ח לעיל הערה 98.

¹²³ פע"ח יג ע"ב.

¹²⁴ עי' לקמן הערה **Error! Bookmark not defined.** וכאן הוא אבא הכולל או"א עלאין, ולכן עי"ש בסידור שכוללת גם אמא במילת יצר.

¹²⁵ נמחק בפע"ח.

ואמנם העודף מלפרנים מכנגד צקר האלצבע שם הוא לחיזת הקליפות ויניקתן מאותן האורות הבוקעים מתחת הצפרנים ולכן כריך לחתוך אותם הצפרנים שגדלו יותר מדאי ולהיות כי שם לחיזת הקליפות על כן כריך לטול הידים צמים שהם צחי' החסד הכולל ה' חסדים ועי"כ נמתקים הה' גבורות דמנצפ"ך הכפולות צה' אלצבעות יד ימין ויד שמאל ואז הקליפות שהיו נאחזים צאותם ה"ג צבה' אלצבעות הכפולות כנזכר הם נדחים ומתגרשים ומסתלקים משם ע"י הה"ח כי לעולם החסד דוחה ומגרש הקליפות משם אך אנו יראים שאם נניח האלצבעות כפופים למטה ימשכו האורות צ' מוחין דזעיר הנמשכים דרך הקוים ימין ושמאל דרך הזרועות וילאו דרך בקיעות הצפרנים ויחזרו הקליפות להתאחז שם ולינק משם על כן תיכף אחר הנטיילה שנסתלקו הקליפות אנו מעלים הידים למעלה ומגביהים אותם עד הראש ועי"י הגבהת הידים חוזרים האורות שהיו מתפשטות בהם לצאת דרך הצפרנים ונכנסים במקומם וחוזרים עם המוחין דזעיר עצמו ממקום שיצאו ועי"כ הקליפות אינם חוזרים להתאחז שם עוד (פע"ח).

ועי' פע"ה: וטעם הדבר לכוין כי תחלה היו צחי' רישא דז"א והענין צמה שגודע כי מתחלה צעת שנאלל ז"א היה חג"ת צבחינת רישא דלילה ונ"ה צבחינת זרועות ויסוד צבחינת גוף ואח"כ נכנסו בו ג' מוחין ואז נעשו צו חז"ל וחג"ת נעשו צבחי' צ' זרועות וגופא ונה"י צ' שוקין ואמה ולכן אנו מגביהים אותם צעת הצרכה לכוין ולרמוז ולהעלותם אל מדגתם הראשונה שהיה לזעיר צבחי' ראש ממש

¹²⁶ ברוך אתה ה', אלהינו מלך העולם, אשר יצר את האדם בחכמה. וברא בו נקבים נקבים. חלולים חלולים. גלוי וידוע לפני כסא כבודך שאם יסתם אחד מהם או אם יפתח אחד מהם אי אפשר להתקים אפלו שעה אחת. ברוך אתה ה', רופא כל בשר ומפליא לעשות.
¹²⁷ כח מ"ה (פע"ח).

¹²⁸ עי' זוהר (חלק ג דף לד ע"א): אש עלאה כסא רחמים, אש תתאה כסא דין, ואינון בינה ומלכות, מלכות אש עולה, בינה אש יורד, יהו"ה עמודא דאמצעייתא אחיד בתרווייהו, בינה יהו"ה מלכות. תפארת כד אחיד לון, שריא עליה חכמה, דביה כ"ח מ"ה, מ"ה, איהו יר"ד ה"א וא"ו ה"א, כ"ח דלילה, יר"ד וא"ו דל"ת, ה"א אל"ף, וא"ו אל"ף וא"ו, ה"א אל"ף.
תרגום:

ועי' שער העקודים פרק ח.

שעה"כ

מסוד החכמה העליונה¹²⁹ נוצר זה האדם¹³⁰ שנרמז בו. ולפי שהיצירה קודמת אל העשיה לזה אמר "אשר יצר את האדם", כי ע"י היצירה נעשית העשיה. והנה לפי שהג' ספירות עליונות הם סוד הבריאה¹³¹, והאדם שהוא חכמה הוא א' מן הג', לזה אמר "וברא בו", כי הוא מבחי' הבריאה¹³². וזהו לשון "בו", כי בו, באדם עצמו שהוא בחי' הבריאה שבעשיה, ברא בו. כנודע¹³³ כי ג"ר דעשיה הם בריאה שבעשיה, והו"ק הם יצירה שבעשיה, והעשירית עשיה שבעשיה.

והנה נקבים אלו הם בחינת ז' נקבים שבראש האדם שהוא אבא¹³⁴ כנזכר בר"מ פרשת משפטים (ק"ז ע"א¹³⁵)¹³⁶. ואמנם הם סוד עינים [ואודנין] וחוטם ופה וכו'¹³⁷, והם סוד ז' דגלגלתא¹³⁸. והנה הענין הוא כי אין אנו צריכין כאן בעשיה אלא בחי' אור הנקבים האלו¹³⁹, לפי שהדינין הם צורך קיום¹⁴⁰ העולם, כדי שיוכלו לקבל אור העליון ע"י המדה הניתנת בהם¹⁴¹, ע"י הדינים הקוצבים קצבה ומדה באורות שלא ישפיעו יותר מדאי¹⁴².

- מאיר הכוונה -

¹²⁹ היינו חכמה דיצירה (סידור וש"ש), וצ"ע למה לא לומר חכמה דאצילות (וכ"ה ביפ"ש), עי' ע"ח שער אצילות פרק א: אור א"ס בכח התלבשותו בחכמה דא"ק זה האציל תחתיו עולם האצילות, וז"ס (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית.

¹³⁰ היינו חכמה דעשיה.
¹³¹ עי' ע"ח שער מול"מ ב דהג"ר הם כחד חשיבון, ועי' דע"ה ח"ב קטו ע"ג שם מביא רבינו ראיא לכך מתיקו"ז כד ע"ב: אימא עלאה מקנא בכרסייא בתלת ספירן עלאין.
¹³² צבעשיה (נוסף צפע"ח).

¹³³ כ"ח מד' עולמות אצ"ע כלול מכולם (פע"ח).

¹³⁴ "שהוא אבא" נמחק צפע"ח.

¹³⁵ ז"ל: ולעולם דינא דמלכותא דינא ודינא בלב ואתמר ביה הלב רואה ובגין דא אין לו לדין אלא מה שעניו רואות והכא לית דיין אלא קודשא בריך הוא מה שעניו רואות (ד"ה ב טז ט) כי יה"ה עניו משוטטות (איוב לד כא) עניו על דרכי איש ובהון (שיר ב ט) משגיח מן החלונות בשבע נוקבין דבר נש בתרין עינין ותרין אודנין ותרין נוקבין דחוטמא ופומא הא שבע דאמא עלאה והכי בעובדוי אסתכל בשבע מסטרא דשכינתא תתאה בתרין ידין וצואר תלת וגוף וברית תרין הא חמש תרין רגלין הא שבע י"ה יו"ד ה"א בשבע אתון דיליה אסתכל בשבע נוקבין דרישא נקבים על שם נקבה דנקביה פתוחות לקבל ו"ה וא"ו ה"א בשבע אתון דיליה אסתכל בשבעה אברין דלתתא דאינון תקונא דגופא דבהון עשיית המצות

תרגום: ולעולם דין המלכות הוא דין והדין בלב ונאמר בו הלב רואה ולכן אין לו לדין אלא מה שעניו רואות וכאן אין דין אלא הקדוש ברוך הוא מה שעניו רואות כי ה' עניו משוטטות עניו על דרכי איש. ובהן משגיח מן החלונות בשבעת נקבי האדם בשתי עיניים ושתי אזנים ושני נקבי החסם והפה הרי שבע של האם העליונה וכך במעשיו הסתכל בשבע מצד השכינה התחתונה בשתי ידים וצואר שלש וגוף וברית שתיים הרי חמש שתי רגלים הרי שבע י"ה יו"ד ה"א בשבע אותיותיו מסתכל בשבעת נקבי הראש נקבים על שם נקבה שנקביה פתוחות לקבל ו"ה וא"ו ה"א בשבע אותיותיו מסתכל בשבעה האיברים שלמטה שהם תקון הגוף שבהם עשית המצוות.

¹³⁶ והם צראש האדם שהוא אבא סנוסף צפע"ח.

¹³⁷ נמחק צפע"ח.

¹³⁸ היינו נקבי גלגלתא שמשפיעים וממילא מקבילים לז' אברי הגוף, ועי' ש"ש, וכאן אין הכוונה כבפשוט שזה מדבר על נקבי יציאת המותרות, אלא כאן כוונתו לשפע עליון הבא מהמוחין לגוף, ואם כן צ"ע למה תקנו על עשיית צרכיו, ואפשר שכאן רואים דוגמא בעולם התחתון שבו רואים שפע במדה.

¹³⁹ היינו מיעוט האור, עי' שבירה פרק ב' וכן עי' בהגר"א על ספד"צ ב ע"ג ד"ה ולזה וז"ל: וזהו עיקר התיקון להתמעט האור שיוכלו התחתונים לקבל האור.

¹⁴⁰ כורך קיום נמחק צפע"ח ובמקומו איתא לתועלת

¹⁴¹ הקצובה לו (פע"ח).

¹⁴² "שלא ישפיעו יותר מדאי" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ההם צכוד צולניא דקרדינותא הנותנת קצבה וקו המדה והרי כי אין תיקון אלא ע"י הדינין והבן זה מאלד ואס זה התיקון הוא ככל העולמות מכ"ס בעולם העשיה".

שעה"כ

ובפרט בעולם העשיה, אשר שם צריכין הדינין בהכרח, כי שם הוא ענין¹⁴³ סנדלפון¹⁴⁴ שהוא בגמ' פ"ר, שהם סוד ה' גבורות מנצפ"ך שהם בגימ' פ"ר. והנה אם בחינת הרחמים יפתחו יותר מדאי דרך אותם הנקבים, ודאי הוא כי יתבטלו הדינין שבעשיה ויתבטל העולם, וכן אם יסתתמו יותר מדאי ולא ימשכו הרחמים יתרבו הדינין ויהיו הם לבדם בלתי רחמים, ועי"ז "א"א להתקיים אפילו שעה אחת", דהיינו בחי' מלכות שבעשיה¹⁴⁵ הנקרא שעה א' כנז' בתיקונים תיקון ס"ט (קטו ע"ב¹⁴⁶) בסוד מזל שעה גורם (שבת קנו ע"א) ובסוד שעה עומדת לו (עידובין יג ע"ב). ועי"כ¹⁴⁷ "רופא כל בשר" בסוד מיתוק הדינין ע"י הרחמים, כי הבשר הם דינים בישראל סומקא (זהר ח"א כז ע"א), והוא בעשיה כי משם הוא סוד הבשר. ועל כן¹⁴⁸ הוא "מפליא לעשות", ר"ל כי הוא ממשיך¹⁴⁹ הנתיב העליון¹⁵⁰ הנק' פל"א¹⁵¹ עד עולם העשיה, כדי למתק דיני' וזהו "ומפליא לעשות". ונרמזה העשיה במלת לעשות.

ומ"ש "גלוי וידוע¹⁵² לפני כסא כבודך", הוא בעולם האצילות¹⁵³, אשר הוא יותר פנימי מכסא הכבוד שהוא הבריאה, ומ"ש "לפני כסא כבודך", ומשם נגלים וידועים בחי'

- מאיר הכוונה -

¹⁴³ "הוא ענין" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "הדינים הס".

¹⁴⁴ עי' עץ חיים (שער מג פרק ב): עולם העשיה נק' עולם האופנים סנדלפון כי הוא סנדל של השכינה והשכינה מבפנים וזהו סנדלפון כי השכינה נקרא רגל בסוד והארץ הדום רגלי וזהו סנדלה והבן זה. ועי' עוד שער מו פרק ז.

¹⁴⁵ ???

¹⁴⁶ ז"ל: ובגין דא אתמר ביה דור הולך ודור בא ולית דור פחות מששים רבוא ולעילא דור הולך דא ו' דסליק לשתין רבוא בשית ספירן והארץ לעולם עומדת דא שכינתא דאיהי עומדת ליה ואיהי שעתא דקיימא ליה ובגינה אתמר לית מזל יומא גרים אלא מזל שעתא גרים {קטז ע"א} ולית לכל בר נש קיימא שעתא דהא אית בר נש צדיק דלא קיימא ליה שעתא דלא קיימא שעתא אלא לבעלה והאי שעתא מינה בני חיי ומזוני לבר נש ובגין דא אוקמוהו מארי מתניתין בני חיי ומזוני לאו בזכותא תליא מלתא אלא במזלא תליא מלתא מאי מזלא דילה בעלה ולבעלה לית מזל כמה דאוקימנא אין מזל לישראל ואף על גב דכלא תליא במזלא אפילו ספר תורה שבהיכל היכל שכינתא תתאה ספר תורה צדיק ותריסר מזלות אינון ואינון ו' (דאשתכח ו') (נ"ל דאשתכחו מאת א') ודא רזא דוא"ו וא' תמן ו' עלאה דאיהו מזלא עלאה דסליק במחשבה [ק ע"א] דאיהו א' תמן ו' דאמצעיתא דאת א' איהו מזלא דכלא דסליק באת י' עלאה דאיהי ברישא דאת א' וכד סליק במחשבה אתמר ישראל עלה במחשבה דאיהי י' דעל רישא דא' ובגין דא לית מזל לישראל (דהא במחשבה סליק וכל מזלא איהו ממנא על שעתא מ"ב מזלות) דאיהו מזלא דכלא וכל מזלות מניה תליין דאינון ו' ו' די ממנן על תריסר שעותי דאינון ה"א ה"א זכאה איהו מאן דקיימא ליה שעתא

תרגום: ומשום זה נאמר בו דור הולך ודור בא ואין דור פחות מששים רבוא ולמעלה דור הולך זה ו' שעולה לששים רבוא בשש ספירות והארץ לעולם עומדת זו שכינה שהיא עומדת לו והיא השעה שעומדת לו ובשבילה נאמר אין מזל היום גורם אלא מזל השעה גורם ולא לכל אדם עומדת השעה שהרי יש אדם צדיק שאין השעה עומדת לו שלא עומדת השעה אלא לבעלה ומהשעה הזו בני חיים ומזונות לאדם ומשום זה פרשוה בעלי המשנה בני חיים ומזונות לא בזכות הם תלויים אלא במזל תלוי הדבר מה המזל שלה בעלה ולבעלה אין מזל כמו שבארנו אין מזל לישראל ואף על גב שהכל תלוי במזל אפלו ספר תורה שבהיכל היכל שכינה התחתונה ספר תורה צדיק

ושנים עשר מזלות הם והם ו"ו (שנמצא ו') (שנמצאו מהאות א' וזה הסוד של וא"ו וא' שם ו' עליונה שהוא המזל העליון שעולה במחשבה) שהוא א שם ו' של האמצע של אות א הוא המזל של הכל שעולה באות י' העליונה שהיא בראש האות א וכשעולה במחשבה נאמר ישראל עלה במחשבה שהיא י' שעל ראש הא' ומשום זה אין מזל לישראל (שהרי במחשבה עולה וכל מזל הוא ממונה על שעה משנים עשר מזלות) שהוא המזל של הכל וכל המזלות תלויים ממנו שהם ו' ו' שממונים על שתיים עשרה שעות שהם ה"א ה"א אשרי הוא מי שעומדת לו השעה

¹⁴⁷ ועי"כ נמחק צפע"ח וצמקומו איתא ולכן הוא.

¹⁴⁸ ועל כן נמחק צפע"ח וצמקומו איתא ולכן.

¹⁴⁹ אור (נוסף צפע"ח).

¹⁵⁰ עי' לקמן ג ע"א והערה 307.

¹⁵¹ הרב אמר שכל זה באצילות, ולא יצירה.

¹⁵² ב' לשונות האלה צ"ע בהם, ול"נ שידוע שגילוי ית' בעליונים מכונים מופלא ומכוסה, וההפך של מופלא היא ידוע, וההפך של מכוסה היא גלוי, וצ"ע. ולגבי הלשון מופלא ומכוסה עי' עי'

שעה"כ

הנקבים האלו למתקם משם ע"י הנקבים ההם, מן האצילות היושב פנימי מן כסא כבודך שהוא הבריאה כנוז'.

¹⁵⁴ ברכת אלקי נשמה שנתתה בי כו'. ¹⁵⁵ ברכה זו סמוכה לחברתה לפי שהיא כנגד אימא [דזו"ן] ¹⁵⁶ דעשיה המחוברת תדיר עם אבא ¹⁵⁷ ¹⁵⁸, [והבן] זה ¹⁵⁹. הנה אעפ"י שלא כל אדם זוכה לחלק הנק' נשמה ¹⁶⁰ ¹⁶¹, עכ"ז הנה יש לו חלק ¹⁶² בנשמת אדה"ר שהיה כולל כל הנבראים ¹⁶³ ¹⁶⁴, אעפ"י שהאדם [ב ע"ב] הזה עדיין לא זכה אליה הוא בעצמו. ואמרו "טהורה היא" כנגד עולם האצילות אשר משם נשמה לנשמה ¹⁶⁵. "אתה בראת", כנגד חלק הנשמה הבאה מן הבריאה. "אתה יצרת", הוא סוד הרוח הבא מן היצירה. "אתה נפחתה ביי", הוא סוד הנפש שבעשיה. ונמצא כי באמרו "נשמה שנתת ביי",

- מאיר הכוונה -

בהגר"א על תיקו"ז קלח ע"א, ז"ל, מכוסה הוא ח"ס עלאה אורא עלאה ומופלא הוא רישא עילאה לכל רישין, עי' לש"ו ביאורים ח"א כ ע"ד שמשנה הגרסא כאן, שמכוסה למעלה ממופלא. ועי' אד"ז רפח ע"ב, האי עתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין, לא אדכר ולא אשתכח ובגין דאיהו רישא עלאה לכל עלאין, לא אדכר בר רישא חדא בלא גופא, לקיימא כלא והאי טמיר וסתים וגניז מכלא. ¹⁵³ הוא צעולם האצילות נמחק צפע"ח, ובמקומו אית אר"ל כי מאותן נקבים העליונים של האצילות (פע"ח).

¹⁵⁴ פע"ח סער הזכרות פרק ז דף יג ע"ג.

¹⁵⁵ וכזר נתבאר כי היא כנגד אמא שצעשיה ולכן (נוסף צפע"ח).

¹⁵⁶ עם החכמה ללא פסיק זיווגיהו מצינייהו (פע"ח).

¹⁵⁷ "דעשיה המחוברת תדיר עם אבא" נמחק צפע"ח.

¹⁵⁸ עי' זהר ח"ג ד ע"א.

¹⁵⁹ קשה שהרב לא מזכיר שום דבר בענין אמא או ישו"ת ועוד הוא מפרש את כל הברכה על האדם עצמו ולא על תיקון העולמות כמש"כ לעיל באשר יצר.

¹⁶⁰ הנה אעפ"י שלל כל אדם זוכה לחלק הנק' נשמה נמחק צפע"ח, ובמקומו אית ארע"פ שרוב צ"א אינם זוכים אלל לנפש כלכל והלואי שתהיה שלמה.

¹⁶¹ עי' זהר בהעלותך קנב ע"א: ז"ל: אורייתא אית לה גופא ואינון פקודי אורייתא דאקרון גופי תורה האי גופא מתלבשא בלבושין דאינון ספורין דהאי עלמא טפשין דעלמא לא מסתכלי אלא בהוא לבושא דאיהו ספור דאורייתא ולא ידעי יתיר ולא מסתכלי במה דאיהו תחות ההוא לבושא אינון דידעין יתיר לא מסתכלן בלבושא אלא בגופא דאיהו תחות ההוא לבושא. חכימין עבדי דמלכא עלאה אינון דקיימו בטורא דסיני לא מסתכלי אלא בנשמתא דאיהו עקרא דכלא אורייתא ממש (ולעלמא) ולזמנא דאתי זמינין לאסתכלא בנשמתא דנשמתא דאורייתא.

תרגום: תורה, יש לה גוף, והם מצות התורה הנקראים גופי תורה. אותו הגוף מתלבש בלבושים שהם סיפורים של זה העולם. טפשי העולם אינם מתבוננים אלא באותו הלבוש שהוא סיפור התורה ואינם יודעים יותר מכך, ולא מתבוננים במה שהוא מתחת אותו הלבוש. אלה שידעו יותר, לא מתבוננים בלבוש אלא בגוף שהוא תחת אותו לבוש. חכמים עבדי המלך העליון, אלה שעמדו בהר סיני לא מתבוננים אלא בנשמה שהיא עיקר של כל התורה ממש, ולעתיד (ולעולם) לבא, עתידים להתבונן בנשמה דנשמה של התורה.

¹⁶² נשמה (נוסף צפע"ח).

¹⁶³ שהיה כולל כל הנבראים (נמחק צפע"ח).

¹⁶⁴ עי' שמ"ר (פ"מ סי' ג) עד שאדה"ר מוטל גולם הראה לו הקב"ה כל צדיק וצדיק שעתידי לעמוד ממנו יש שהוא תלוי בראשו של אדם ויש שהוא תלוי בשערו ויש שהוא תלוי במצחו ויש בעיניו ויש בחוטמו ויש בפיו ויש באזנו ויש במלתיו.

¹⁶⁵ עולם האצילות אשר משם נשמה לנשמה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא כנגד נשמה לנשמה שהוא מן האצילות.

שעה"כ

כלל כל הד' חלקים הנז', וקראם כלם בשם נשמה. "ואתה עתיד לימלה ממני כו", הוא¹⁶⁶ בסוד מ"נ, ואח"כ אתה עתיד להחזירה בי בבקר, בסוד (איכה ג כג) חדשים לבקרים¹⁶⁷.

¹⁶⁹ברכת הנותן לשכוי בינה כו'. כבר הודעתך¹⁷⁰ כי ליל הוא קודם חצות הלילה, ולילה הוא אחר חצות הלילה¹⁷¹. ועל כן אנו מברכים ברכה זו אחר חצות לילה ואילך¹⁷².

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁶ והנה המלכות נוטלת הנשמה (פע"ח).

¹⁶⁷ והנה המלכות נוטלת הנשמה לזחי' מ"נ כלילה ואחר כך צדוקר היא מחזרת אותה צסוד חדשים לבקרים וגם לעתיד יהיה כן (פע"ח) (ונודע כי ולתה היא מלכות) (פע"ח).
¹⁶⁸ זהר ויקהל ריג ע"ב (לש"ו).

ז"ל:

תרגום:

עי' שער הנסירה פרק ג: וכמו שנשמט הצדיקים מעלין מ"ן בכל לילה בעת השינה אל המל', והיא מחדשת אותן בסוד (איכה ג כג) חדשים לבקרים.

ועי' לקמן (נג ע"ב) והנה ז"ס חדשים לבקרים רבה אמונתך כי המלכו' הנק' אמונה נעשית גדולה ורבה בכל לילה ע"י כל נשמות התחתונים העולים בכל לילה להכלל ולהתעבר בתוכה כדי להתחדש שם בהיותם בתוכה ואח"כ בבקר יוצאות משם מחודשות וזמ"ש חדשים לבקרים.

עלייתה לתועלת גדול לגוף כי על ידי זה הוא מתחדש בכל יום בכח וחיות חדש תמיד (ביאורים ח"ב כו ע"ג) והנה אנו רואין בכל עניני פעולה ומעשה, הן בפעולה שכליית הנתחדש ונולד בהשכלת בני אדם, והן בפעולה מעשיית הנעשה בכחות הפועל בעסקו ועשייתו, הנה הוא יוצא ונמשך רק ע"י התעוררות, אם בהתעוררות שכלו והשכלתו, אם בהתעוררות כחותיו. וכל התעוררות הנה הוא בהבחנת תנועה שכחות השכל או כחות הגוף הם מתעוררים ומתנועעים, וכל תנועה הנה הוא בבחי' העתקה שנעתק כח מכת, והוא בבחי' פירוד וריבוי, שכחות השכל או הגוף מתנועעים האחד מחבירו, ומתגלה ריבויים, ומתלהטים זה בזה, ומאירים לחוץ, ונעשה מזה פעולה חדשה. (דע"ה ח"א ז ע"ג)

עי' זהר ח"א יט ע"א: בר נש לתתא אית ליה דיוקנא וצירוא ולא איהו בקימא כגוונא דהני דלעילא צירוא ודיוקנא דלעיל מצטיירין בצירוייהו כמה דהויין בלא מלבושא אחרא לאצטיירא ובגין כך אינון בקימא תדיר צירוא דאדם לתתא מצטיירין בצירוייהו במלבושא ולא כגוונא אחרא ובגין כך קיימין בקימא זמן ועידן ובכל ליליא וליליא מתפשט רוחא מהאי מלבושא וסלקא וההוא אשא דאכלא אכיל ליה ובתר אתהדר כמלקדמין ומצטיירין בלבושייהו ובגין כך לית לון קימא כאינון דיוקנין דלעיל ועל דא כתיב (איכה ג כג) חדשים לבקרים בני נשא דאינון חדשים בכל יומא ויומא מאי טעמא רבה אמונתך רבה איהו ולא זעירא רבה אמונתך ודאי רבה דיכלא לנטלא כל בני עלמא ולאכללא לון בגוה עלאה ותתאה אתר רב וסגי איהו דכליל כלא ולא אתמליא יתיר ורזא דא (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא וגו' אזלי לגבי ימא וימא נטיל לון ואכיל לון בגויה ולא אתמליא ובתר אפיק לון כמלקדמין ואזלי ובג"ד רבה אמונתך ביומא דא כתיב כי טוב כי טוב תרי זמני בגין דיומא דא אחיד לתרין סטרין ואפריש מחלוקת אמר להאי סטרא כי טוב ולהאי סטרא כי טוב ואסכים ביניהו ובגין כך אית ביה תרין זמנין ויאמר ויאמר הכא רזא דשמא דארבע אתוון גליפא מחקקא סליק לתריסר אתוון בארבע דיוקנין בארבע סטרין רשים על כורסיא קדישא:

תרגום: אדם למטה יש לו דמות וצירור, ואינו בקיום כדוגמת אלה שלמעלה. צירור ודמות שלמעלה מצטיירים בצירוייהם כמו שהיו בלי לבוש אחר להצטייר, ולכן הם בקיום תמיד. הצירור של אדם למטה, מצטיירים בצירוייהם בלבוש ולא בצורה אחרת, ולכן עומדים בקיום של זמן ועידן, ובכל לילה ולילה מתפשט רוח מהמלבוש הזה ועולה, ואותה אש אוכלת, אוכלת אותה. ואחר כך חוזרים כמו מקדם ומצטיירים בלבושייהם, ולכן אין להם עמידה כמו הדמויות הללו שלמעלה, ועל זה כתוב "חדשים לבקרים", בני אדם שהם חדשים בכל יום ויום. למה, "רבה אמונתך", רבה היא ולא קטנה, "רבה אמונתך", ודאי גדולה, שייכולה לקחת כל בני העולם ולהכלילם בתוכה עליונה ותחתונה, מקום גדול ורב הוא שכולל הכל ולא מתמלא יותר. וסוד זה, "כל הנחלים הולכים אל הים והים אינו מלא וגו'", הולכים לים, והים לוקח אותם ואוכל אותם בתוכו, ולא מתמלא. אחר כך הוא מוציא אותם כמו מקדם והולכים, ובגלל זה "רבה אמונתך". ביום זה כתוב "כי טוב" "כי טוב" פעמיים, בגלל שיום הזה אחוז לשני צדדים ומפריד מחלוקת. אמר לצד זה "כי טוב" ולצד זה "כי טוב", ומסכים ביניהם. ולכן יש בו פעמיים "ויאמר" "ויאמר". כאן הסוד של שם של ארבע אותיות חקיקה מחוקקת עולה לשתיים עשרה אותיות בארבע דמויות בארבעה צדדים רשום על הכסא הקדוש.

¹⁶⁹ פע"ח יג ע"ג.

¹⁷⁰ ילעת (פע"ח).

שעה"כ

וישכוי הוא גבריא¹⁷³, סוד הגבורה¹⁷⁴. ובחצי הלילה נמשכת הארת הבינה בגבורה, וזמ"ש הנותן לשכוי בינה¹⁷⁵, ואז היא מתמתקת בסוד מה שאמר הכתוב (בראשית כו כה) ויבא לו

- מאיר הכוונה -

¹⁷¹ עי' זהר (ח"ב לח ע"ב): ותא חזי כתיב ליל שמורים הוא ליה"ה להוציאם וגו' הוא הלילה הזה ליה"ה שמורים לכל בני ישראל וגו' האי פסוקא קשיא כיון דאמר ליל מהו שמורים ולא שמור שמור מבעי ליה וכתוב הוא הלילה הזה ליל קאמר בקדמיתא ובתר לילה. אלא הכי תנינן כתיב (דברים כב כג) כי יהיה נערה בתולה נער כתיב מאי טעמא משום דכל זמן דלא קבילת דכר אתקרי נער מדקבילת דכר אתקרי נערה אוף הכא ליל עד לא קבילת דכר ואף על גב דכתיב ביה שמורים דכר הוה זמין לאתחברא עמה ובשעתא דאתחבר עמה דכר כתיב הוא הלילה הזה ליה"ה שמורים שמורים דכר ונוקבא ובגיני כך כתיב הלילה הזה. ובאתר דאשתכחו דכר ונוקבא לית שבחא אלא לדכורא והכי שבחו ישראל בתושבחתיהו לדכורא ולא לנוקבא.

תרגום: ובא וראה כתוב ליל שמורים הוא לה' להוציאם וגו' הוא הלילה הזה לה' שימורים לכל בני ישראל וגו' פסוק זה קשה כיון שאמר ליל מה זה שימורים ולא שמור היה צריך (לכתב) שמור וכתוב הוא הלילה הזה בהתחלה אמר ליל ואחר כך לילה. אלא כך שנינו כתוב כי יהיה נערה בתולה למה כתוב נער משום שכל זמן שלא קבלה זכר נקראת נער משקבלה זכר נקראת נערה אף כאן ליל עד שלא קבלה זכר ואף על גב שכתוב בו שמורים זכר היה עתיד להתחבר עמה ובשעה שהתחבר עמה זכר כתוב הוא הלילה הזה לה' שימורים שימורים זכר ונקבה ומשום כך כתוב הלילה הזה. ובמקום שנמצאו זכר ונקבה אין שבח אלא לזכר וכך שבחו ישראל בתשבחותיהם לזכר ולא לנקבה.

עי' לקמן (דרושי סדר שבת דרוש א) והנה בחצות לילה אז לאה נגדלת פ"פ עם בחי' ישראל ויעקב שהוא כל שיעור ז"א כולו ואז לאה כאלו היא ממש בחי' רחל ולכן אז נמתקים הדינין וז"ס ליל ולילה הנז' בפ' בא בס"ה בפ' ליל שמורים וכו' הוא הלילה הזה כו' והענין הוא כי קודם חצות נקרא לאה ליל אבל אחר חצות לילה אז לאה נקרא לילה והענין הוא כי כיון שהיא נגדלת גם מן החזה ולמטה שהוא חצי התחתון של ז"א לכן נק' לאה חצות לילה כי לוקחת לאה הנקרא לילה גם בחי' החצי התחתון דז"א.

¹⁷² כי אז מתבסמים הדינים בסוד נער ונערה כמבואר אלכלינו בסוד לאה המתפשטת אחר חלום לילה ככל קומת זעיר (נוסף צפ"ח).

¹⁷³ עי' זהר ח"ג קעא ע"ב: תא הרצים עד פלגו ליליא מבתר פלגו ליליא שלהובא דעמודא דיצחק נפיק ובטש בהאי תרנגולא דאקרי גבר כגוונא דגבר אחרא עלאה עליה כיון דבטש ביה האי גבר קרי ויהיב שית קלין וכלהו בסכלתנו בשעתא דאיהו קרי כל תרנגולין דהאי עלמא קראן ונפיק מניח שלהובא אחרא ומטי לון תחות גדפייהו וקראן איהו.

תרגום: "תא הרצים" עד חצות הלילה, מאחר חצות הלילה יוצאת שלהבת, עמוד יצחק, ומכה בתרנגול הזה שנקרא גבר, כדוגמת גבר אחר עליון ממנו, כיון שמכה בו גבר זה קורא ונותן ששה קולות וכולם בהשכל. בשעה שהוא קורא, כל תרנגולי העולם הזה קוראים ויוצאת ממנו שלהבת אחרת, ומגיעה תחת כנפיהם, וקוראים.

עי' זהר שלח רעא ע"ב וקעב ע"א ופרשת ויחי ר"ח ע"ב (לש"ו על פע"ח)

¹⁷⁴ עי' זהר ח"ג כג ע"א: פתח רבי יוסי ואמר (איוב לה י) ולא אמר איה אל"ה עושי נותן זמירות בלילה תא חזי בשעתא דאתער רוח צפון ואתפליג ליליא הא אוקמוה דשלהובא חד נפיק ובטש תחות גדפוי דתרנגולא ואקיש גדפוי וקארי וההוא שלהובא בזמנא דמטי גביה ואתער לקבליה אסתכי ביה ואזדעזע וקארי ואסתכי ואשגח בגין יקרא דמאריה למעבד רעותיה וקארי לון לבני נשא ועל דא אקרי שכוי אשגחא וקארי גבר בגין דאתער בשלהובא דגבורה בסטרא דגבורה קא אתיא לאתערא בעלמא כדין אינון בני מהימנותא קיימין ויהיבין גבורה וחילא לכנסת ישראל וכדין אקרי רנה דאורייתא ועל דא ירית דוד מלכותא הוא ובנוי לעלמין ולדרי דרין וכד תרנגולא קארי ובני נשא ניימי בערסייהו ולא מתערי תרנגולא קארי לבתר ואמר מה דאמר והא אוקמוה לבתר בטש בגדפוי ואמר ווי לפלניא נזיף דמאריה שבקא דמאריה דלא אתער רוחיה ולא אשגח ליקרא דמאריה כד נהיר יממא כרוזא קרי עליה ואמר ולא אמר איה אל"ה עושי נותן זמירות בלילה לסייעא ליה באינון תושבחן ולמהוי כלא בסיועא חדא עושי עושני מבעי ליה מהו עושי אלא בשעתא דבר נש קם בפלגות ליליא ואשתדל ברנה דאורייתא דרנה דאורייתא לא אתקרי אלא בליליא וכד איהו אשתכח באורייתא כד נהיר יממא קודשא בריך הוא וכנסת ישראל מתקני ליה בחד חוטא דחסד לאשתזבא מכלא ולנהרא ליה בין עלאין ותתאין:

תרגום: פתח רבי יוסי ואמר (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, בא וראה בשעה שמתעוררת רוח צפון ונחלק הלילה, הרי בארו ששלהבת אחת יוצאת ומכה תחת כנפי התרנגול ומקיש את כנפיו, וקורא, ואותה שלהבת בזמן שמגיעה אליו ומתעוררת כנגדו מסתכל בה, ומזדעזע וקורא ומסתכל ומשגח בשביל כבוד רבונו, כדי לעשות רצונו, וקורא לבני האדם. ולכן נקרא שכוי, השגחה, ונקרא גבר שמתעורר בשלהבת הגבורה, בצד של הגבורה הוא בא לעורר את העולם, ואז אותם בני האמונה עומדים ונותנים גבורה וכח לכנסת ישראל, ואז נקראת רנת

שעה"כ

יין וישת¹⁷⁶ דארמי ביה מיא¹⁷⁸¹⁷⁷, בסוד יין המשמח¹⁷⁹, והוא סוד היום. אבל הגבורה בעצמה היא יין המשכר¹⁸⁰, והוא סוד הלילה. וזה מה שאמרו "להבחין בין יום ובין לילה"¹⁸¹, שהוא ע"י היין המשמח הנמשך מבינה¹⁸², והיא המבחין בין יום ובין לילה.¹⁸³

- מאיר הכוונה -

התורה. ולכן דוד ירש את המלכות הוא ובניו לעולמים, ולדורי דורות. וכשהתנגול קורא, ובני אדם ישנים במטותיהם ואינם מתעוררים, התנגול קורא אחר כך ואומר מה שאומר, והרי פרשוה. אחר כך מכה בכנפיו ואומר אוי לפלוני הנזוף של רבנו, שעזב את רבנו ולא עורר את רוחו, ולא משגיח על כבוד רבנו. כשמאיר היום הכרוז קורא עליו ואומר, ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה, לסייע לו באותן התשבחות, ושיהיה הכל בסיוע אחד. עושי, היה צריך להיות עושני, מה זה עושי, אלא בשעה שאדם קם בחצות הלילה ועוסק ברינת התורה, שרנת התורה לא נקראת אלא בלילה, וכשהוא נמצא בתורה כשמאיר היום, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל מתקנים לו בחוט אחד של חסד להנצל מן הכל, ולהאיר לו בין העליונים והתחתונים.

ועי' לקמן קב ע"ד: הנה התנגול נק' גבר, כי הוא בחי' ה"ג אשר ביסוד דנוק'.¹⁷⁵ נמשכת הארת הצינה בגבורה, וזמ"ס הנוק' לכוין צינה נמחק צפע"ה, וזמקומו איתא מאירי כח הצינה מילוי ס"ג שהוא ל"ז בגבורה וזהו ר"ת "הנותן לכוין צינה".

¹⁷⁶ עי' זהר ח"א קמב ע"ב: שני גדיי עזים ומתרוייהו טעים יצחק ואכיל ויבא לו יין וישת (בראשית כז כה) ויבא לו יין רמז רמיז מאתר רחיק קריב ליה מההוא אתר (דעשו) רבי אלעזר אמר רמז מההוא יין דכל חדו אשתכח ביה בגין לחדתא ליה ליצחק דבעי חדוה כדקא בעיין חדוה לחדתא סטרא (דליואי) דיליה ועל דא ויבא לו יין וישת:

תרגום: שני גדיי עזים, ומשניהם טעם יצחק ואכל. "ויבא לו יין וישת". "ויבא לו יין" רמז רמז ממקום רחוק קירב אותו, מאותו מקום של עשו. רבי אלעזר אמר, רמז מהיין ההוא שכל השמחה נמצאת בו כדי לשמח את יצחק, שצריך שמחה, כשרוצים שמחה לשמח את צד (הלויים) שלו, ועל כן "ויבא לו יין וישת".

ועי' זהר ח"ג קפט ע"א: תנינן שבעה רקיעין אינון ואינון (שבעה) היכלין ושית אינון וחמש אינון וכלהו נפקי מגו יין עתיקא קדישא עלאה ההוא יין משיך ליה יעקב מרחוק וסחיט ליה מענבים דההוא גפן כדן יעקב אמשיך ליה ההוא יין דקא אתחזי ליה וחדוי ושתה הה"ד ויבא לו יין וישת הכא אתכליל עילא ותתא

תרגום: שנינו שבעה רקיעים הם, והם (שבעה) היכלות, וששה הם, וחמשה הם, וכולם יוצאים מתוך יין עתיק עליון. אותו יין משכו יעקב מרחוק, וסחטו מענבי אותה הגפן, אז יעקב המשך אותו יין שנראה לו, ושמח ושתה, זהו שכתוב "ויבא לו יין וישת", כאן נכלל למעלה ולמטה

¹⁷⁷ "לארמי ביה מיא" נמחק צפע"ה וכלס"ו.

¹⁷⁸ עי' זהר ח"ג קפט ע"ב: פתח איהו ואמר ובגפן שלשה שריגים וגו' עד הכא חזיונא דמלה דהא מכאן ולהלאה חזיונא דיליה הוה דכתיב וכוס פרעה בידי אבל חזיונא דמלה בגינה דיוסף הוה ולבשרא ליה דישמע יוסף וינדע תנינן שבעה רקיעין אינון ואינון (שבעה) היכלין ושית אינון וחמש אינון וכלהו נפקי מגו יין עתיקא קדישא עלאה ההוא יין משיך ליה יעקב מרחוק וסחיט ליה מענבים דההוא גפן כדן יעקב אמשיך ליה ההוא יין דקא אתחזי ליה וחדוי ושתה הה"ד ויבא לו יין וישת הכא אתכליל עילא ותתא וע"ד ארחיק מלה ומשיך לה במשיכו דתרי תנועי והיינו לו ליה לתתא ליה לעילא (בתרין סטרין אחיד) חנוך מטטרון אמר ויבא לו יין דארמי מיא בההוא יין ואי לאו דארמי ביה מים לא יכל למסבל ושפיר אמר חנוך מטטרון ובג"כ אמשיך לו בתרי טעמי דהא בתרין סטרין אחיד וההוא יין אזיל מדרגא לדרגא וכלהו טעמין ביה עד דיוסף צדיקא טעים ליה דאיהו דוד נאמן הה"ד כ"יין הטוב הולך לדודי למישרים.

תרגום: פתח הוא ואמר "ובגפן שלשה שריגים וגו'", עד כאן חזיון הדבר, שהרי מכאן והלה חזיונו היה, שכתוב "וכוס פרעה בידי", אבל חזיון הדבר היה בגלל יוסף, ולבשרו שישמע יוסף וידע. שנינו שבעה רקיעים הם, והם (שבעה) היכלות, וששה הם, וחמשה הם, וכולם יוצאים מתוך יין עתיק עליון. אותו יין משכו יעקב מרחוק, וסחטו מענבי אותה הגפן, אז יעקב המשך אותו יין שנראה לו, ושמח ושתה, זהו שכתוב "ויבא לו יין וישת", כאן נכלל למעלה ולמטה, ולכן הרחיק הדבר, ומשכו במשיכות שתי תנועות, והיינו לו, לו למטה, לו למעלה (בשני צדדים אחז). חנוך מטטרון אמר "ויבא לו יין" ששם מים באותו יין, אם לא ישים בו מים לא יכול לסבול ונאה. אמר חנוך מטטרון, ומשום זה המשיכו בשני טעמים, שהרי בשני צדדים אחוז, ואותו יין הלך מדרגה לדרגה וכל הטעמים בו, עד שיוסף הצדיק טעם אותו, שהוא דוד נאמן, זהו שכתוב "כ"יין הטוב הולך לדודי למישרים".

ועי' הגהות מהר"ו: דע כי יצחק סוד הגבורות שביסוד דאימא והוא יין החזק והנה יעקב באותו יין שהשקה לאביו הטיל בו מים שהם החסדים שביסוד דאבא כי משם שורש יעקב וז"ס תרין טעמי שהם דמות שני וי"ן רמז שחיבר ב' יסודות דא, א כי יסוד הוא בחי' ו' קטנה.

שעה"כ

¹⁸⁴ברכת הנותן ליעף כח כו'. נכון לאומרה¹⁸⁵, והיא אחת מן י"ח ברכות האלו שתקנו קודם התפילה, ואעפ"י שיש מגמגמין בדבר זה¹⁸⁶, עכ"ז ראוי הוא לאמרו עכ"פ וכמו שנבאר סודה בע"ה. והטעם שהשתי ברכות אלו שהם: מלביש ערומים וברכת הנותן ליעף כח, נתקנו לסוד מה שנבאר עתה בע"ה. והוא, כי הנה אין אדם בארץ אשר לא

- מאיר הכוונה -

תרי טעמי

ע"י בפסוק (בראשית כז כה): ויאמר הגשה לי ואכלה מציד בני למען תברכך נפשי ויגש לו ויאכל

ויבא לו יין וישת:

¹⁷⁹ ע"י זהר ח"ב קמז ע"א: מאן אתר נהרין הדר ואמר מיין מההוא יין דמנטרא מההוא יין דאיהו חדוה דכל חדוון ומאן איהו ההוא יין דיהיב חייין וחדוה לכלא דא אלהי"ם חיים יין דיהיב חייין וחדוה לכלא תו מיין מההוא שמא דאקרי יה"ה דא איהו יין דחדוה דרחימו דרחמי ומן דא כלהו נהרין וחדאן אתו חברייא ונשיקו ליה ברישיה (כד מטו לגבי דרבי שמעון סדרו מלין קמיה). תרגום: מאיזה מקום מאירים חזר ואמר מיין מאותו יין המשמר מאותו יין שהוא שמחת כל השמחות ומיהו אותו היין שנותן חיים ושמחה לכל זה אלהים חיים יין שנותן חיים ושמחה לכל. עוד מיין מאותו שם שנקרא יה"ה זהו יין של שמחה של אהבה של רחמים ומזה כולם מאירים ושמחים באו החברים ונשקוהו בראשו (כשהגיעו אל רבי שמעון סדרו הדברים לפניו).

ועיי"ש בהגהות מהר"ח"ו שהשם היא הז' יודין בע"ב וס"ג.

ע"י גר"א תיקו"ז מז ע"א: יין המשמח הוא הו"ה בניקוד אלקים.

ע"י זהר ח"ג ק ע"א: ויבא לו יין דא יין דמנטרא יין דהוא חדו דלבא רזא דעלמא דאתי.

¹⁸⁰ ע"י זהר ח"א ע ע"א: אתא רבי ייסא ונשקיה אמר ומה כל הדין טבא אית תחות ידך ולא ידענא ביה אמר אהדרנא מן אורחא ונתחבר בהדך אזלו אמר רבי חזקיה ארחא דא בהדי שכינתא נהך דהא מתקנא קמן אחיד בידא דההוא ינוקא ואזלו אמרו ליה אימא לן קרא חד מאינן דאמר לך אבוך פתח ההוא ינוקא ואמר (שיר א ב) ישקני מנשיקות פיהו דא הוא תאובתא עלאה דיפוק (דנפקא) רעותא מפומא (לנשקא) ולא נפיק מחוטמא כד אשא נפקא דהא כד אתחבר פומא לנשקא נפיק אשא ברעותא בנהירו דאנפין בחדוה דכלא באתדבקותא דנייחא ובגין כך כי טובים דודיך מיין מההוא יין (יין) דמחדי ונהיר אנפין וחייכין עיינין ועביד רעותא ולאן מיין דמשכר (דשכיר) ועביד רוגזא ואחשיך אנפין ולהטאן עיינין יין דרוגזא ועל דא בגין דחמר דא טב נהיר אנפין וחדו עיינין ועביד תיאובתא דרחימו מקריבין ליה כל יומא על גבי מדבחא.

תרגום: בא רבי ייסא ונשקו. אמר, ומה כל הטוב הזה תחת ידך ולא ידעתי בו. אמר, אחזור מהדרך ונתחבר עמך. הלכו. אמר רבי חזקיה, בדרך זו עם השכינה נלך, שהרי מתוקנת לפנינו. אחז בידי אותו תינוק והלכו. אמר לו, אמור לנו פסוק אחד מאותם שאביך אמר לך. פתח אותו התינוק ואמר, "ישקני מנשיקות פיהו", זוהי השתוקקות העליונה שיוצא (שיצא) רצון מהפה (לנשק) ולא יוצא מהחוטם, כאשר יוצאת אש, שהרי כשמתחבר הפה לנשק, יוצאת אש ברצון בפנים מאירות, בשמחת הכל, בהתדבקות של מנוחה. ולכן "כי טובים דודיך מיין", מאותו יין (יין) המשמח ומאיר פנים והעינים מחייכות, ונעשה הרצון. ולא מהיין המשכר (שמשכיר) ועושה רוגז ומחשיך פנים, והעינים לוחטות, יין של רוגז. ועל זה, משום שישן זה טוב מאיר הפנים ומשמח העינים ועושה השתוקקות של אהבה, מקריבים אותו כל יום על גבי המזבח.

וע"י שער מאמרי רשב"י כ"ד ע"ג וז"ל, וביום שני זה נתגלה גוון הגבורה, שהיה נעלם במלכו' והוא גוון סומק, וירית גוון דהבא מאימא עלאה אשר שם הזהב, והיא הנקראת גם כן אלהים אלהים חיים, דכולא גוונא חדא, שזו גבורה עלאה וזו גבורה תתאה, אלא שזה בסוד היין המשמח וזה בסוד היין המשכר, ויונקת היא התחתונה מהעליונה דהא מסטרא דאימא נפיק גבורה כנודע, עכ"ל.¹⁸¹ ע"י לקמן יט ע"ג: אחר חצות הלילה מתעורר השמאל לחבק את המטרוניתא לצורך היום מה שיהיה אח"כ, בסוד (שיה"ש ב ו) שמאלו תחת ראשי.

¹⁸² "היין המשמח הנמשך מזינה" נמחק בפע"ת, ובמקומו ליתא "הזינה המאיר בסוד יין המשמח".

¹⁸³ ע"י הערה בסוף הספר.

¹⁸⁴ פע"ח ה ע"ב

¹⁸⁵ היפך ממה שפסק בס"ע (פע"ח).

¹⁸⁶ ע"י שו"ע אורח חיים (סימן מו סעיף ו) יש נוהגין לברך הנותן ליעף כח ואין דבריהם נראין: הגה אך המנהג פשוט בבני האשכנזים לאומרה.

שעה"כ

יחטא¹⁸⁷, וע"י כך מפשיטין¹⁸⁸ מעליו לבוש הקדושה ומלבישין לנשמתו לבוש הקל, בגדים צואים, כדמיון מה שאמר הכתוב (שמות לג ו) ויתנצלו בניי את עדים¹⁸⁹, ונמשך עליהם זוהמת הנחש, וכדמיון אדה"ר¹⁹⁰ שנאמר בהם (בראשית ג ז) וידעו כי ערומים הם, ואח"כ כתיב (בראשית ג כא) וילבישם כתנות עור, משכא דחויא (תיקו"ז יב ע"א). והנה הכל הוא כפי ערך החטא, כי אם החטא הוא קל, מתחלש כח הלבוש ההוא בסוד (דברים לב יח) צור ילדך תשי כו', אבל איננו מסתלק מעליו. ואם החטא הוא חמור, מסתלק הלבוש לגמרי מעליו.

וכנגד ב' בחי' אלו נתקנו ב' ברכות אלו, וענינם הוא, כי הנה בכל לילה כאשר האדם מפקיד נשמתו ביד המלכות העליונה¹⁹¹, בסוד (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי, הנה היא מחדשת אותה בסוד (איכה ג כג) חדשים לבקרים¹⁹² כו', ומי שנסתלק ממנו לבושו נותנת אליו¹⁹³ בבקר בחי' לבוש. ומי שיש לו לבוש אלא שנחלש, היא נותנת כח בלבוש ההוא. ושני בחי' אלו נעשות בעת הבקר, בסוד חדשים לבקרים¹⁹⁴ והבן זה. והידוש זה נעשה ע"י השם אל¹⁹⁵, המתעורר בבקר, בסוד החסד, כמ"ש חסד אל כל היום¹⁹⁶ (תהלים נב ג)¹⁹⁷, ובסוד (בראשית יט כז) וישכם אברהם בבקר, ובסוד מה שביארנו על מה שתיקנו¹⁹⁸ בברכת יוצר אור המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית (ברכת יוצר) ע"ש. והנה ז"ס ענין המלבוש, כי מלבוש בגימ' או"ר פניא"ל¹⁹⁹, שיה"ם שם אל²⁰⁰, וה"ם שע"ח נהורין אשר בפנים העליונים²⁰¹ כמשי"ת לקמן בע"ה²⁰².

- מאיר הכוונה -

¹⁸⁷ אין אדם צאריך אשר לא יחטא נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "האדם צעולם הזה (קהלת ז כ) אין לדיק צאריך אשר יעשה טוב ולא יחטא" (פע"ח).

¹⁸⁸ "וע"י כך מפשיטין מעליו לבוש הקדושה ומלבישין לנשמתו לבוש הקל" בגדים צואים" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "ואז אם החטא הוא גדול גורם שיתפסטו מעליו לבוש הקדושה אשר לו ונותנין עליו ומלבישין אותו לבוש קליפת הנחש".

¹⁸⁹ עי' גר"א בספד"צ ג ע"א שזה מוחין דאו"א, היינו הכתרים, והרי זה פנימיות, ולמה לא הביא הפסוק של יהושע כה"ג ובגדיו הצואים.

¹⁹⁰ "אלה"ר" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "אדם וחיה כאשר חטאו".

¹⁹¹ קודם שיסן (נוסף צפע"ח).

¹⁹² עי' לעיל הערה 167.

האורות יש להם חשק לחזור אל הכלים דוגמת הנשמה כשיוצאת מן הגוף, כי כן הוא חשק ותשוקת האורות תמיד לקבל תוספת אור וברכה למעלה ולחזור אל הכלים להשפיע עליהם ולזכך אותם ג"כ, שיוכלו גם הם לעלות בסוף עמיהם יחד ולהשאר למעלה לעולם עם הכלים ביחד וכמו שיהיה בסוף תיקון האחרון, ולכן היה קשה להם לפרוש מהעביות ולהניח אותן למטה לבדן לגמרי ע"ד פרישת הנשמה מהגוף, שהגם שהנשמה תשוקתה תמיד לעלות למעלה, עכ"ז הרי קשה לה לפרוש מהגוף כי רצונה הוא לעלות למעלה עם הגוף ביחד כמו שיהיה בתיקון האחרון, ולכן הוא כי הגם שהפרצופים הם עולים תמיד למעלה והוא תיקונם ועילויים, אך כל עלייתם הוא רק בסוד מ"ן, והוא רק ע"ד עליית נשמה שעולה בכל לילה ואח"כ חוזרת להגוף ומחדשת אותו בכח וחיות חדש (ביאורים ח"ב כו ע"ג).

¹⁹³ לו לבוש מחדש (פע"ח).

¹⁹⁴ רבה אמונתך (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁵ שהוא חסד (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁶ צסוד החסד, כמ"ש חסד אל כל היום" נמחק צפע"ח.

¹⁹⁷ עי' זהר ח"ב כא ע"ב: בבקר תשבעו לחם, משום דאקרי חסד ההיא שעתא, וכתוב (תהלים נב ג) חסד אל כל היום, וכתוב (בראשית א ה) ויקרא אלה"ם לאור יום, דאיהו מצפרא. תרגום:

¹⁹⁸ "וצסוד מה שביארנו על מה שתיקנו" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "וזהו מה שאנו אומרים".

¹⁹⁹ עי' ע"ח שער יג פרק יד ז"ל: והנה דע כי אלו הש"ע נהורין [דחורתא דא"א] דאנפין עלאין נמשכין עד היכל הו' דהוד הנקרא היכל עצם השמים, ושם האי רוחא דביה הנקרא אור פני"אל, ואותו הרוח של ההיכל נקרא כך כנזכר פ' פקודי (דף רמו ע"ב), לפי שאלו השע"ח נהורין נמשכין שם, והם גימטריא אור פני"אל. וגם ההבנה (נ"א ההכנות) שלו הם אותיות נחלקות, אור פני"אל,

שעה"כ

והוא בנימי' חשמ"ל (ע"ח שער א"א יד)²⁰³, לבוש הבינה המלבשת את זו"ן²⁰⁴. ולזה תכוין באומרך מלביש ערומים, אל מלבוש הנז', והכל נמשך משם א"ל. והוא כי ב' שמות א"ל במילואם עולים בני' ש"ע, ועם ה' אותיות א"ל אל"ף למ"ד²⁰⁵, הרי ש"ע גימטריא מלבוש.

וכבר ידעת מ"ש בסבא דמשפטים (דף צו ע"ב) בפ' בבגדו בה, כי לבוש הנשמה נמשך משם אלוה שפירושו²⁰⁶ הוא א"ל ו"ה, כי המלבוש נמשך משם אל, לו"ה שהם²⁰⁷ זו"ן הנק' ו"ה²⁰⁹²⁰⁸.

- מאיר הכוונה -

ר"ל אור הפנים העליונים הנמשכין מא"ל, שהוא ב' א"ל במילוי, וב' ס"ג עם י' אותיות בכל אחד הם גימטריא פני"ו, והם לשון רבים, ב' ס"ג, ב' א"ל כנ"ל, גם נקרא חשמ"ל כנזכר שם (רמז ע"א), שגם הוא גימטריא ש"ע"ח. [הנמשכין מא"ל שהוא ב' א"ל במילוי וב' ס"ג עם י' אותיות בכל אחד הם גימטריא פני"ו והם לשון רבים ב' ס"ג ב' א"ל כנ"ל (נמחק בקה"י)].
עי' תיקו"ז קמח ע"ב וז"ל, אית עינין מכמה גוונין כגון ארגמ"ן רגמ"ן ר' רפא"ל ג' גבריאל"ל מ' מיכאל"ל ו' נוריא"ל ורזא דמלה מרכבו ארגמ"ן א' אור דנהיר באלין ארבע גוונין א' אורפניאל"ל ואיהו מטטרין, אור פניאל"ל, ובגין דא אתקרי שר הפנים ואיהו רזיא"ל ואיהו אוריא"ל.
תרגום:

וע"ש בבהגר"א שאור פניאל"ל הוא פנימיות ד' המלאכים שבמרכבה. והוא החשמ"ל הפרטי דעולם הבריאה, על שם האור הפנים העליונים דא"א הנמשך עד ההיכל הזה.
ועי' ליקוטים תצא דף קטו ע"ב שרוחא זו מאירה למטה וכופה את כל הקליפות, וכן נשמות הצדיקים כשרוצים לעלות למעלה הם מקבלים מאותו הרוחא לבוש א' כדי שהחיצונים לא יתאחזו בהם (דע"ה ח"א סב ע"ג).

סוד המלבוש הוא בשם אורפניאל"ל, שכן הוא בגימ' מלבוש, ונקרא "אור פני א"ל" מכיוון שהוא נעשה מאור הפנים של עצמותו ית' המתחילה ממרכז א"ל ומשם נמשך ההוא רוחא דאקרי אור פניאל"ל בהיכלות דבריאה בהיכל ב', והוא מאיר ג"כ בעולם היצירה ויוצאים ממנו ש"ע"ח מלאכים כמנין שמו (הקדו"ש עט ע"א).

²⁰⁰ "והנה ז"ס ענין המלבוש, כי מלבוש בגימ' אור"ר פניאל"ל, ש"ס פס אל"ל נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "והנה מלבוש גימטריא ש"ע"ח"

²⁰¹ עי' אד"ר קלה ע"ב שהש"ע שייכים לא"א אמנם בתיקונים גם ז"א זוכים אליהם.
ועי' נה"ש: וענין מלבושים אלו הוא זה, דע כי הענין הזה הוא בכל פרצוף דנרנח"י בכל פרצוף דפרטי אבי"ע ונדבר בזו"ן ומהם יובנו השאר, ע"כ. ולכן אולי כל התיקון בזו"ן ודוגמתו בא"א אבל עכ"ז למה רק מובא הכוונה בא"א.
עי' לקמן בענין מנעלים ששם איתא שהחשמ"ל אינו מקיף לז"א אלא חיצוניות דכלים דאימא, והיינו הך.

²⁰² "כמשי"ת לקמן צע"ה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "כנזכר צאלר"א דף קל"ג וס"ס זיארנו כי יס צכל פן א' פס א"ל והוא צמילואו קפ"ה וכן צפן הב' א"ל שהוא קפ"ה וב' פעמים קפ"ה גימטריא ש"ע נהורין וקפ"ה אותיות דמילואיהן וקפ"ה אותיות אל פשוטים הרי ש"ע"ח וזהו ג"כ סוד פס אור פניאל"ל גימטריא מלבוש כי נמשך מן אור פניאל"ל כנ"ל".

²⁰³ עי' פע"ח שמחלק גם זה ענין חשמ"ל שהוא גימטריא מלבוש והוא לבוש הבינה המלבשת לזו"ן, היינו שהלבוש שהוא מהארת הפנים עליונים איננו אותו בחינה של לבוש בינה, וכן הוא ביפ"ש.

אמנם עי' נה"ש: עתה בברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח יכוין להמשיך לפנים של המלבוש הנז' דזו"ן ש"ע"ח ריבוא נהורין כמספר אור פניאל"ל שהוא מספר מלבוש וכמספר חשמ"ל, ע"כ, וכנראה שכוונתו להמשיך הארת החוורתית לא"א לאמא וצ"ע.

²⁰⁴ כמשארז"ל על אלו"ה (נוסף צפע"ח). ל"ל כמ"ס צזהר פרשת לך לך ע"א (סמוך לסופו) ועי' עוד צפ' תרומה קעב ע"ב (לש"ו).

²⁰⁵ עי' סידור שהח' חיוורתית היא ב' פעמים ע"ב, וצ"ע מקורו שזה לא בפע"ח ולא בעולת תמיד. אמנם עי' ע"ח שער ד פרק ה: הרי ר"פ ס"ג גימ' ש"ע"ח נהורין, ש"ע נהורין הנמשכין אל הפנים עם ח' אותיות של ב' הוי"ת דחוורתית דבריאה דחוורתית מצד פני הראש הנמשכין אל הפנים.

²⁰⁶ "נמשך משם אלוה שפירושו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הוא אלו"ה וכו' וזיארנו צזהר פרשת לך לך [עד ע"א - לש"ו] כי אלו"ה".

²⁰⁷ "לו"ה ש"ס" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אל".

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

208 ז"ל בשלימות: ואי תימא אינון נשמתין דיעבדון טב לעלמא לאו הכי דכתיב אם רעה בעיני אדניה דיחמיץ ההוא גברא בה לבתר יומין אי אתקיים בה דא אתעשקת ואחרא לא אתעשקת ועל אלן כתיב (קהלת ד א) ואראה את כל העשוקים וגו' והיינו אם רעה בעיני אדניה אשר לא יעדה לא באלף כתיב אי תימא דהא בההוא סטרא אחרא אזמין לה קודשא בריך הוא מיומא דהות לא והשתא בגלגולי טיקלא לו יעדה בוא"ו מה דלא הות מקדמת דנא והפדה מאי והפדה פריק לה קודשא בריך הוא השתא דסלקא ריחא עד לא תחמיץ וסליק לה לרומי מרומים במתיבתא דיליה ואי תימא כיון דאתעשקת מההוא סטרא אחרא יהיב לה כמה דאמרו לחסידי שאר עמין ולאינון ממזרי²⁰⁸ תלמידי חכמים אתא קרא ואוכח לעם נכרי לא ימשול למכרה ודאי בבגדו בה דעשיק לה בעשיקו דגלגולא דטיקלא אלא לישראל ודאי ולא לאחרא וכד נפקת מן טיקלא לא תצא כצאת העבדים אלא מתעטרא בעטרהא בארמא על רישה ואי תימא דהאי סטרא אעילת לה בההוא ינוקא לאו הכי אלא נטלת לה וחדאת בהדה ופרחת מן ידהא ועאלת בההוא אתר ואיהי פקידת לההוא ינוקא וחדאת ביה וחייכת ביה ותאיבת לההוא בשר עד דלבתר נטיל קודשא בריך הוא נשמתיה והיא לגופא ולבתר כלא איהו ברשותא דקודשא בריך הוא:

תרגום: ואם תאמר [ש]אותן נשמות יעשו טוב לעולם לא כך שכתוב אם רעה בעיני אדוניה שיחמיץ אותו האיש בה לאחר ימים אם יתקיים בה זו נעשקת ואחרת לא נעשקת ועל אלה כתוב ואראה את כל העשוקים וגו' והיינו אם רעה בעיני אדוניה. אשר לא יעדה לא כתוב באל"ף אם תאמר שהרי באותו הצד האחר הזמין לה הקדוש ברוך הוא מיום שהיתה לא ועכשיו בגלגולי המאזנים לו יעדה בוא"ו מה שלא היה מקודם לכן. והפדה מה זה והפדה הקדוש ברוך הוא גאל אותה עכשיו שמעלה ריח טרם שתחמיץ ומעלה אותה לרומי מרומים בישיבה שלו ואם תאמר כיון שנעשקה מאותו הצד הרע נותן אותה כמו שאמרו לחסידי אומות העולם ולאותם ממזרים תלמידי חכמים בא הכתוב ומוכיח "לעם נכרי לא ימשל למכרה" ודאי "בבגדו בה" שעושק אותה בעשק של גלגול המאזנים אלא לישראל ודאי ולא לאחר וכשיוצאת מן המאזנים לא תצא כצאת העבדים אלא מתעטרת בעטרתה בהרמה על ראשה. ואם תאמר שהצד הזה הכניס אותו לאותו תינוק לא כך אלא נטלת אותה ושמחה עמה ופורחת מידה ונכנסת לאותו מקום והיא פוקדת את אותו תינוק ושמחה בו וצוחקת בו ותאבה את אותו הבשר עד שאחר כך נוטל הקדוש ברוך הוא את נשמתו והיא לגוף ואחר כך הכל ברשותו של הקדוש ברוך הוא.

ביארנו בזוהר פרשת לך לך כי אל"ה ר"ל א"ל ו"ה פי' הדבר כי הלבוש שהוא מן א"ל הוא נמשך אל הזו"ן הנקראים ו"ה שבהויה ופי' זה נתבאר אצלנו בענין שמות הג' כלים שיש בספירת החדש של ז"א ושם ביארנו כי שם הכלי האמצעי שבו הוא נקרא שם אלוה הוא בחי' אל כפול כנ"ל שהוא במילוי גימטריא שע"ח עם ו' אותיות המילוי וכן עולה עש"ה עם הכולל וב' אותיות ו"ה שבשם אלוה הוא ענין מה שארז"ל ו"ה עם זכרי רמ"ח הם רמ"ח מ"ע והבן כל זה היטב (פע"ח). גליונות הלש"ו – חסר ומשובש כאן וכצ"ל מספר עולת תמיד שם אלוה ומשם נעשה לבוש אל הנשמה כמש' מנשמת אל"ה ואבדו והוא החותם הנזכר בסבא דמשפטים (צו ע"ב ועי' פרשת לך לך צד ע"א) ונודע מ"ש בפ' ויחי דף רכד כי הלבוש נעשה ע"י מצוות עשה של האדם והם רמ"ח כנודע ושני אותיות ראשונות של אל"ה הוא בחינת א"ל כפול הנ"ל שהוא במלואו שע"ו עם ו' אותיות המלוי.

ז"ל הזהר לך לך צד ע"א: פתח אידך ואמר (איוב יט כו) ומבשרי אחזה אל"ה מאי ומבשרי ומעצמי מבעי ליה אלא מבשרי ממש ומאי היא דכתיב (ירמיה יא טו) ובשר קדש יעברו מעליך וכתיב (בראשית יז יג) והיתה בריתי בבשרכם דתניא בכל זמנא דאתרשים בר נש בהאי רשימא קדישא דהאי את מניה חמי לקב"ה מניה ממש ונשמתא קדישא אתאחדת ביה ואי לא זכי דלא נטיר האי את מה כתיב (איוב ד ט) מנשמת אל"ה יאבדו דהא רשימו דקב"ה לא אתנטיר ואי זכי ונטיר ליה שכינתא לא אתפריש מניה אימתי מתקיימא ביה כד אתנסיב והאי את עייל באתריה (מצוין דתניא מאי טעמא וא"ו ה"א אזלין כחדא אלא חד דכר וחד נוקבא) אשתתפו כחדא ואקרי חד שמא כדין חסד עלאה שרייא עלייהו באן אתר שרייא בסטרא דדכורא ומאן חס"ד חס"ד א"ל דאתי ונפק מחכמה עלאה ואתעטר בדכורא ובגין כך אתבסמת נוקבא (נ"א דתנן רזא דו"ו ה"א אזלין כחדא כגוונא דדכר ונוקבא אשתתפו כחדא ואינון חד כדין חסד עלאה שריא עלייהו ואתעטר בדכורא ואתבסמת נוקבא).

תו תנינן אל"ה הכי הוא א"ל נהירו דחכמתא ו' דכר ה' נוקבא אשתתפו כחדא אל"ה אקרי ונשמתא קדישא מהאי אתר אתאחדת וכלא תליא בהאי את ועל דא כתיב (איוב יט כו) ומבשרי אחזה אל"ה דא שלימותא דכלא מבשרי ממש מהאי את ממש ועל דא זכאין אינון ישראל קדישין דאחידן ביה בקב"ה זכאין אינון בעלמא דין ובעלמא דאתי עלייהו כתיב (דברים ד ד) ואתם הדבקים ביהו"ה וגו' ובגין כך חיים כלכם היום.

תרגום: פתח אחר ואמר, "ומבשרי אחזה אלוה". מה זה "ומבשרי", היה צריך להיות ומעצמי. אלא מבשרי ממש, ומה היא, שכתוב "ובשר קודש יעברו מעליך", וכתוב "והיתה בריתי בבשרכם". ששנינו, בכל זמן שנרשם אדם ברושם הקדוש של האות הזו, ממנה רואה את הקדוש ברוך הוא, ממנו ממש, והנשמה הקדושה נאחזת בו. ואם לא זוכה, שאינו שומר את האות הזו, מה כתוב

שעה"כ

והרי נת' ברכת מלביש ערומים שנתקנה כנגד מי שנתפשט מעליו לגמרי מלבוש הקדושה, והנה הוא מתחדש עתה בבקר לגמרי. וכנגד הבחי' השניה שנחלש מלבושו אך לא נפשט לגמרי, תקנו ברכת הנותן ליעף כת, והדבר מבואר.

²¹⁰ודע שאין טוב לאדם ללבוש ב' מלבושיו ביחד²¹¹ והעושה כן קשה לשכחה. וסוד הדבר הוא כי הנה מלבוש האדם הוא מן הקדושה²¹², וע"י העבירות שהאדם עושה, גורם להתלבש בקלי', ושיתאחזו הקלי' במלבושיו²¹³. והנה המלבושים יש בהם בחי' אור המקיף מחוץ להם, כגודע כי יש אור פנימי בפנים ונכלל²¹⁴ בתוך הגוף, והמלבוש סובב את הגוף, ועל המלבוש הם האורות המקיפים ועומדים מחוץ המלבושים. והנה לכל לבוש {ב ע"ג} ולבוש יש בחי' אור מקיף²¹⁵, ואין לך דבר שדוחה את הקלי' כמו אור המקיף²¹⁶, לפי שאין יכולת בקלי' לינק ולהתאחו באור המקיף, לכן הוא עומד בחוץ ואין לו פחד מן הקלי'²¹⁷.

- מאיר הכוונה -

"מנשמת אלוה יאבדו", שהרי הרושם של הקדוש ברוך הוא לא נשמר. ואם זוכה ושומר אותו, אין השכינה נפרדת ממנו. מתי מתקיים בו, כאשר הוא נושא [אשה], והאות הזו נכנסת למקומה. (ששנינו, למה וא"ו ה"א הולכות יחד, אלא אחת זכר ואחת נקבה). משתתפים יחד, ונקרא שם אחד, אז שורה עליהם החסד העליון. באיזה מקום שורה, בצד הזכר. ומי החסד, חס"ד א"ל שבא ויוצא מהחכמה העליונה ומתעטר בזכר. ולכן נתבשמת הנקבה. (נ"א ששנינו, הסוד של ו"ו ה"א הולכים יחד כדוגמת זכר ונקבה משתתפים יחד והם אחד. אז שורה עליהם החסד העליון, ומתעטר בזכר ונתבשמת הנקבה).

עוד שנינו, אלוה כך הוא, א"ל, אור החכמה, ו' זכר, ה' נקבה, כששתתפים יחד נקרא אלוה. והנשמה הקדושה נאחזת מהמקום הזה, והכל תלוי באות הזו. ועל כן כתוב "ומבשרי אחזה אלוה", זו היא שלמות הכל. מבשרי ממש, מהאות הזו ממש. ועל כן אשריהם ישראל קדושים שאחוזים בקדוש ברוך הוא, אשריהם בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב "ואתם הדבקים בה' וגו'", ולכן "חיים כלכם היום".

ע"י עוד בפע"ח קלו ע"ב שער הקדישים פרק ד (גליונות הלש"ו על הפע"ח)

ע"י עוד בפרשת תרומה קעב ע"ב (גליונות הלש"ו על הפע"ח).

ז"ל: פתח רבי שמעון ואמר (איוב לה י) ולא אמר איה אל"ה עשי נתן זמירות בלילה האי קרא אוקמוה ואתמר אבל עושי עושי מבעי ליה מאן עושי אלא שמא דאל"ה שמא כליל איהו דאתחזי הוא ובי דיניה דא שמא שלים איהו דכליל דזכר ונוקבא א"ל ו"ה ובגיני כך עושי תרגום: פתח רבי שמעון ואמר (איוב לה) ולא אמר איה אלוה עושי נתן זמירות בלילה הפסוק הזה פרשוהו ונתבאר אבל עושי עושי היה צריך להיות מה זה עושי אלא שם האלוה הוא שם כלול שנראה הוא ובית דינו זהו שם שלם שכולל זכר ונקבה א"ל ו"ה ולכן עשי.

²⁰⁹ צ"כ ה"ה (נוסף צפע"ח).

²¹⁰ פע"ח ה ע"א.

²¹¹ כמו שיט מי טעוין צימי החורף והקור רק ילבוש כל אחד ואחד צפני ע"מנו (נוסף צפע"ח).

²¹² ע"י מבו"ש נה ע"ג: אלו המקיפים הם מקיפים כל האדם סביבותיו ע"ד מלבושיו ממש אבל עיקרם הם לעמלה על הראש אלא שגם הם יורדים ומקיפים סביב האדם בבחי' המלבושין של האדם כמעט שהמלבושין הם כלים שלהם אבל הענין הוא שיש להם כלים רוחניים מאד ואותם כלים מתלבשים בלבושי האדם ובאותם הכלים מלובשים האורות סביב האדם נמצא כי לבושי האדם הם כלים אל הכלים והבן זה.

²¹³ ע"י הגהות רמ"פ עול"ת יג ע"א: דהיינו בחשמ"ל שלו מתלבש בקלי' הנק' נוגה.

וע"י שער החשמ"ל פרק א': כלל העולה כי הנשמות נקראו פנימיות, והכלים שהוא הגוף נקרא חיצוניות השני, והעור הוא חיצון השני, וזה העור הוא בחי' המלכים שלא נתבררו, ונקרא קליפת נוגה, ונקרא חשמ"ל כנזכר במ"א, והוא הערלה המכסה על היסוד. והענין כי חשמ"ל גימטריא מלבוש, וכללות של העור כולו נקרא מלבוש.

²¹⁴ נמחק צפע"ח.

²¹⁵ אחד נוסף צפע"ח.

²¹⁶ ע"י שער מב פרק יג: והנה הקליפות והחיצונים הם העומדין בין או"פ אל המקיפין, פניהם אל האו"פ של המל' ואחוריהם אל אור המקיף, כי אין בהם כח להסתכל ולינק מן המקיף כי הוא גדול מהפנימי כגודע.

²¹⁷ ציינקו ממנו (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

ונמצא כי המחבר שני מלבושיו ולובשם ביחד אינו נותן מקום לאור המקיף ליכנס תוך שני המלבושים יחד ולהקיף בין כל לבוש ולבוש, ועי"כ אין הקלי' נדחות משם²¹⁸. ונודע שאין השכחה מצויה אלא מחמת הקלי', כי הזכירה היא מצד הקדושה²¹⁹, בסוד (ברכות לב ע"ב) ואין שכחה לפני כסא כבודך²²⁰.

²²¹ וכאשר האדם לובש מלבושיו בכל פעם שלובשם צריך לזהר לקחת ב' צדי הלבוש²²² ביד ימינו בצד ימינו, ואח"כ ישאיר צד הימני ביד ימינו²²³ ואח"כ יתן צד שמאל של המלבוש ביד שמאלו דרך האחור, ואח"כ ילבש צד הימני של המלבוש ביד ימינו²²⁴, ואח"כ ילבש צד שמאלי של המלבוש ביד שמאלו. ותמיד יכוין לכלול הכל בימין, ואח"כ הימין נותנו אל השמאל. ועיין במה שיתבאר עתה בענין לבישת המנעלים.

²²⁵ ענין לבישת המנעלים כבר ידעת המחלוקת²²⁶ שיש בסדר נעילתם, ומה שתקנו הפוסקים לצאת ידי המחלוקת, הוא שילבש תחילה של ימין ולא יקשרנו, ואח"כ ינעל השמאל ויקשרנו, ואח"כ יקשור של ימין. ואם אין קשרים במנעל ינעל תחלה של ימין ואח"כ של שמאל²²⁷. והנה מה שצריך לכוין בזה הוא, כי הנה אימא עילאה²²⁸ היא המנעלת את ז"ן בניה, בסוד (דברים לב יא) כנשר יעיר קינו על גוזליו ירחף, ומשים אותם תוך כנפיו. והנה מן המלבוש החיצון דאימא עילאה²²⁹ הנק' חשמ"ל, כי כן חשמ"ל בגימ' מלבוש כנ"ל, וזה המלבוש הוא מלביש ומקיף את ז"ן.

- מאיר הכוונה -

²¹⁸ מן המלבושים (פע"ח).

²¹⁹ עי' ע"ח שבירה ב: או"א בחי' פב"פ הוא הו"ה דיוד"ן באבא ואה"ה דיוד"ן באמא, ושניהן גימ' רג"ל, והוא גימ' זכור, כי הזכירה בה מצד פנים. ובחי' אב"א הם אחוריים של ב' שמות הנ"ל, שהם אחוריים דהו"ה כזה, יר"ד, יר"ד ה"י, יר"ד ה"י וי"ו, יר"ד ה"י וי"ו ה"י באבא, ואחורי אמא כזה, אל"ף, אל"ף ה"י, אל"ף ה"י יר"ד, אל"ף ה"י יר"ד ה"י, אשר שניהן גי' תשכ"ח, כי השכחה מצד אחוריים, ואמנם קר"ע שט"ן גי' תשכח עם הכולל כמנין האחוריים לרמז על נפילת אחורי אבא ואמא.

ועי' שער הזווגים ו: והנה כשנצרף ב' שמות האלו יהיו גימטריא תשכ"ח, כי הנה אלו הם אחוריים העליונים כנ"ל, ומהם נעשה פנים למטה מהם. ונמצא שיש בהם בחי' בינה הנקרא ס' ובחי' תבונה הנקרא מ' סתומה, והקלי' שכנגד בינה ותבונה נקרא מ"ס, וזהו הטעם ששר של שכחה נקרא מ"ס, כי אלו השמות שהם גימטריא תשכ"ח הם בבניה ותבונה הנקרא מ"ס²¹⁹, ומשם יש שכחה לפי שהם אחוריים והקליפות הנקרא מ"ס אוחזין בהם. וז"ס שארז"ל (חגיגה ט ע"ב) אינו דומה שונה פרקו ק' פעמים לשונה פרקו ק"א פעמים, לפי שעד ק' פעמים יש לו שליטה כמנין מ"ס ולא יותר. ואמנם הפנים של או"א הם עולין גימטריא רג"ל כנזכר, והם גימטריא זכור, ומשם בא הזכירה שהם אותיות זכ"ר י"ה, שהם או"א הנקרא י"ה, לפי ששם אין קליפה נאחזת²¹⁹.

עי' שעה"מ ואתחנן: ומאלו השני אחוריים נמשכת השכחה לפי שאין אחיזת החיצונים אלא באחוריים שאין השכחה מצויה אלא ע"י אחיזת החיצונים ועל שני בחינות אלו כתוב בתורה זכור אל תשכח.

²²⁰ עי' לעיל סוף ברכת אשר יצר ש"לפני כסא כבודך" מרמז על עולם האצילות.

²²¹ פע"ח ה ע"א.

²²² כנפי לבוש (פע"ח).

²²³ ואח"כ ישאיר כל הימני ביד ימינו נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ילבשו וישארו כל כנף ימינו של המלבוש כלל ימינו". ילבושו – ר"ל שילבשו על כתיפו הימנית (גליונות הלש"ן על הפע"ח).

²²⁴ "כל הימני של המלבוש ביד ימינו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "תחלה ידו הימנית צבית יד ימינו של המלבוש".

²²⁵ פע"ח ה ע"ב.

²²⁶ שבת סא ע"א.

²²⁷ תוס' שם.

²²⁸ "אימא עילאה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "לעולם בינה".

²²⁹ לאימא עילאה נמחק צפע"ח ובמקומו איתא בינה.

שעה"כ

ואל תטעה ותחשוב כי זהו האור המקיף דז"א, כי אע"פ שאור המקיף שלו הוא מן הבינה, עכ"ז הוא בחינת אור אחר. אך זה שאנו עסוקים בו, הוא בחי' החיצונית והלבוש דאימא²³⁰ המלביש את ז"א בבחינת לבוש בלבד ולא בבחי' אור מקיף²³¹.

וטעם הלבוש הזה הוא לסיבת מה שנודע לך, כי אין כח בחיצונים להתאחו אלא בזו"ן בלבד, אבל לא באימא שהיא למעלה מזו"ן. ולכן כדי שלא יוכלו החיצונים להתאחו בהם, הנה אימא מגינה עליהם ומפסקת בינם לבין החיצונים ע"י זה החשמל המכסה עליהם, אשר אורו מועט מאד מן אור זו"ן²³², אמנם לסיבת היותו נמשך מן אימא עילאה, אע"פ שאורו ממועט אינם יכולים להתאחו בו החיצונים כנז'.

וגם לסיבה אחרת, כי עביות זה החשמל מפסיק ואינם יכולים להתאחו בהם, כי הנה מושב הקליפות הוא בין האור הפנימי לאור המקיף, לפי²³³ שכבר ביארתי לך (ע"ח שער דרושי אבי"ע פרק ג) איך אריך מלביש לעתיק²³⁴, ואו"א מלבישין לא"א²³⁵, וזו"ן מלבישין לאו"א, ונמצא כי בבחי' אור הפנימי, הנה אור פנימי דעתיק הוא יותר פנימי מכולם, ואור פנימי דנוקבא דז"א הוא יותר חיצון מכולם. האמנם בבחי' האורות המקיפין הוא להפך, כי אור המקיף נוק' דז"א הוא יותר סמוך וקרוב אל האור הפנימי של נוקבא עצמה, ועליו מקיף אור דז"א כו', עד שנמצא כי המקיף דעתיק הוא חיצון מכולם, ומקיף על כולם, וכולם הם בתוכו מוקפים ממנו. וטעם הדבר הוא לפי שכיון שאור מקיף של עתיק הוא גדול מכולם, ולכן אין כח בשום אור אחר לסובלו בתוכו ולהלבישו, ולכן נשאר חוץ מכולם. וכן עד"ז בשאר אורות המקיפין, כי הגדול מחבירו עומד חוץ ממנו ומקיפו²³⁶.

- מאיר הכוונה -

²³⁰ החיצונית והלבוש דאימא" נמחק צפע"ה, וצמקומו איתא "לבוש עור חיצונית של הבינה". עי' ע"ח שער לרוסי אבי"ע פרק ד' (לס"ו).

²³¹ ז"ל הע"ח המובא בלש"ו בליקוטי נוסחאות: ונבאר ענין החשמל וקליפת נוגה הנזכר פ' ויקהל (רג ע"ב). הנה כמו שג' גופות דבינה נכנסו תוך ז"א כנודע, כן גוף חיצון מכולם שהוא העור נשאר בחוץ סביב עור דז"א. והענין, כי תוך כלי הבשר דז"א נכנס כלי הבשר דנה"י דאמא ובתוכו נפש פנימי דז"א, ואח"כ תוך כלי ב' שהוא גידין דז"א נכנס כלי ב' דגידין דאמא ובתוכם הרוח פנימי דז"א, ואח"כ יש כלי ג'²³¹ דעצמות דז"א ובתוכם כלי ג' דעצמות דאמא, ובתוכם נשמה פנימית דז"א. נשאר עתה עור דבינה שהיה מהראוי שיכנס ג"כ תוך כלי העור דז"א ע"ד השאר, אכן לא כן היה, אלא נשאר מבחוץ ע"ג העור דז"א עצמו, ונשארו בבחי' עור ע"ג, עור ומבחוץ לכולם הם הצלמים שהם אורות מקיפים דיושר דז"א שהם הלבושים שלו כנ"ל. והקליפה כבר נתבאר לעיל שהם בין הלבושים והאור המקיף דיושר ובין עור דז"א, וע"כ הושם עור בינה מבחוץ לעור דז"א כדי שלא יוכלו הקליפות אשר שם לינק מז"א כי עור הבינה מפסיק, והוא בחי' החשמל והלבוש כנזכר אצלנו שנעשה לזו"ן²³¹ מבינה בסוד (דברים לב יא) כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף, ואין זה מכלל הלבושים ממש רק הם בחי' עור ממש. ובזה העור נאחזת הקליפה הדקה שבכולם הנקרא קליפת נגה, יען בפנימיותו יש נגה ואור רפ"ח ניצוצין של המלכים שנשארו לברר, וזו הקליפה היא רוצה לדבק בז"א או בנוקבא וזה החשמל משמרן. וכאשר העונות גורמין, אז החשמל מסתלק ונשאר עור ז"א לבדו, ויש בו ניצוץ קדושה בפנימיותו והוא ו' שבתוך עור, והעור עצמו נשאר רע שהוא קליפת נוגה, והיא יונקת משם. וכשמשיע ז"א בנוקבא, יונק' קליפה ההיא ונאחזת בעור יסוד של הנוקבא, ואז מושכת אליה טפת יסוד דכורא ומוציאתו לחוץ בסוד פולטת ש"ז, והבן זה מאד. וז"ש פרשה תרומה (קמ"ד ויקהל רג ע"ב) ובהאי נגה מפתי סט"א לחוה, כי נדבק בה בסוד ערלה שהוא רע שבעור הה'²³¹ שהוא נוקבא הנקרא ה', ויונקת מטפה קדושה.

²³² ז"ל ע"ח שער המוחין פרק יא: אמנם דרך כלל היא כך, כי ג' כלים עצמן דז"א נקרא חיצונית, ומהם נעשו העולמות והמלאכים, ומהאורות דז"א שהם נר"ן נעשו הנשמות ונקרא פנימיות, ומהג' כלים דאמא ומהג' מיני מוחין שבתוכם נעשו הלבושים דנר"ן של הנשמה הפנימית. והענין, כי ודאי שהנשמות דז"א גדולים מכלים דאמא, אך כלים דאמא הם יותר גדולים מכלים דז"א.

²³³ כמ"ץ (פע"ח).

²³⁴ עי' כללים ח"ב סח ע"ג שעל אף שאו"א הם קצרי קומה היינו שרק מתפשטים עד טבור דא"א, אמנם לצורך זו"ן הם מתפשטים עד סוף א"א.

²³⁵ עי' פע"ח תפילין פרק ד' עו סוף ע"ב (גליונות הלש"ו על פע"ח).

²³⁶ נמלא לפי זה כי א"פ וא"מ לנוקבא דז"א היא המלכצת ומכסה על כולם בין צבחי' הפנימיות ובין צבחי' המקיף סנוסף צפע"ח).

שעה"כ

ונחזור עתה לעניינינו. כי הנה הקלי' הם עומדים באמצע בין אור המקיף לאור הפנימי, פניהם אל נוכח אור הפנימי²³⁷, ואחוריהם אל האור המקיף, לפי שאין בהם כח להסתכל ולהתאחז²³⁸ באור המקיף. ונמצא כי מקום הקלי' הוא ממש באמצע בין אור פנימי דנוקבא דז"א לבין אור מקיף שלה עצמה. ולכן אע"פ שאמרנו שהקלי' נאחזים בנוק' דז"א וגם בז"א עצמו, הנה אינם יונקים מז"א עצמו אלא באמצעות נוקבא, לפי שהיא קרובה אל החיצונים יותר מז"א.

ובזה נבין טעם אל האמור לעיל, כי אם האור מקיף דעתיק היה מקומו כאן אצל אור פנימי דנוק' דז"א, היו הקלי' קרובים אל האור הגדול ההוא, ולכן הונה שם האור המקיף היותר קטן הערך שבכולם שהוא אור מקיף נוק' דז"א כדי שהחיצונים והקלי' יהיו נתונים באמצע בין אור פנימי הקטן שבכולם ובין אור מקיף הקטן שבכולם, ושאר האור המקיף והפנימים היותר גדולים התרחקו מן הקלי', כל אחד כפי ערך גדלותו כך ערך התרחקותו מהם. עד שתמצא נוק' דז"א מלבשת ומכסה על כל האורות כולם, הן בבחינת האור פנימי הן בבחי' אור מקיף.

ונחזור עתה אל הדרוש הנז"ל, כי הנה אנו יראים מן החיצונים פן יתאחזו ויקחו מאור פנימי דנוק' דז"א להיותה סמוכה אצלם כנוז, ולכן בהכרח אימא עילאה הסתירה²³⁹ בסתר כנפיה היא החשמ"ל הנז'. ועניינו הוא במה שנודע כי הנה"י דאימא מתפשטים תוך המוחים דז"א ברישיה²⁴⁰. ואמנם הלבוש היותר חיצוני מכל (ב ע"ד) לבושי נה"י הנז', אינו נכנס תוך רישא דז"א, ונשאר²⁴¹ מבחוץ דז"א, ומלביש וסובב אותם, וז"ס החשמ"ל דאימא עילאה²⁴², אשר ע"י אין הקלי' יונקת מן האור פנימי דז"א מפני רוב עביות החשמל הזה המפסיק ביניהם.

באופן כי רוב הזכות והדקות או רוב העביות והגסות²⁴⁴ מונע את הקלי' להתאחזו, כי אינם יכולים לקחת אלא מן האור הבינוני. כי הנה מן האור המקיף של הנקבא אינם יכולים לקבל מרוב זכותו, ומן החשמל של הבינה ג"כ מרוב עביותו. האמנם כאשר ח"ו האם מסתלקת מעל הבנים²⁴⁵ ומתגלים ז"א²⁴⁶, אז החיצונים יכולים לינק מן האור הפנימי שלהם שהוא אור בינוני²⁴⁷.

- מאיר הכוונה -

²³⁷ ליינק משם (נוסף צפע"ח).

²³⁸ וליינק (פע"ח).

²³⁹ הלבישה (פע"ח).

²⁴⁰ "הנה"י דאימא מתפשטים תוך המוחים דז"א צרישיה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הנה"י דאימא הכלים שלהם הם המלבישים את המוחין דז"א ונכנסין תוך רישא דז"א".

²⁴¹ כנגדו (נוסף צפע"ח).

²⁴² "דאימא עילאה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "העליון של הבינה".

²⁴³ ועי' דע"ה ח"א סא ע"ג: החשמל העליון שאמרנו, הנה הוא העור דהנה"י דהבינה דאצילות אשר היא מלביש ומקיף על העור דהז"א ומלכות נוקבא, שהוא החשמל והקליפת נוגה דהז"א והנוק' עצמן.

²⁴⁴ נמחק צפע"ח.

²⁴⁵ נשאר ערומים ח"ו (פע"ח).

²⁴⁶ עי' שער מאמרי רשב"י ט ע"ג: עאלת את ס' אמרה קמיה רבון עלמין נחא קמך למברא בי עלמא דאית בי סמיכ' לנפלין דכתיב סומך ה' לכל הנופלים כו'. הנה בינה יש לה שתי בחינות אם בחי' ס' שתומה והיא כד יתבא רביעה על בנין ואז מתפשט עד הוד ואם בחינת ס' בהעלותה בחכמה ונגזת החכמה בתוכה ואז לא יתבא על בנין ובזמן הגלות מסתלקת האם מעל הבנים בעו"ה והבנים נופלים ובעלותה למעלה בחכמה בסוד ס' משם משפעת אור לבנים וסומכת אותם בגלות ואלו לא היה לבינה בחינה זו להתעלות להיות היכל לחכמה לא היה תקומה ח"ו לבני' העליון בנופלים בגלות ולא היה להם סמך והכונה היא כי אילו הי'

ועי' פע"ח ק"ש פרק יח: ועוד, בינה אתפשטותא דילה עד הוד דיליה, וצריך לידע שיש לבינה בחינת ס', שהיא מסתלקת מעל בנין, ואז יש להם זיווג למעלה בין או"א. ויש לה בחי' ס' שתומה,

שעה"כ

והנה החשמל הזה הוא מלביש וסובב אותם מבחוץ מכל סביבותיהם ואפי' מתחת רגליהם, והבחי' המקפת אותם מצדדיהם נק' מלבושים, והבחי' הסובבת מלמטה מתחת רגליהם נק' מנעלים. ולכן כאשר תלבש מלבושך תכוין אל הבחי' הראשונה, וכשתנעול מנעליך תכוין אל הבחי' הב' ²⁴⁸.

ונבאר עתה ענין המחלוקת הנז'ל, כי הנה ימין ושמאל הם בחי' הזכר והנקבה ²⁴⁹, ובהיות אימא מלבשת בניה זו"ן על ידי החשמל הנז', יש ספק בדבר אם ²⁵⁰ בתחי' מתפשטת בז"א ואחר כך מתפשטת בנוק', וא"כ נמצא כי מנעל ימין שהוא הזכר ינעול תחילה. או אם נאמר כיון שעיקר תועלת ²⁵¹ הנעילה הזאת היא לצורך הנקבה שהיא קרובה אל הקלי' כנז"ל, ועיקר היראה אינו אלא כדי שלא ינקו ממנה ולא מן הז"א עצמו, א"כ ראוי לנעול תחילה מנעל השמאל ²⁵². ולכן תקנו תקנה זו שינעול תחילה הימין ולא יקשרנו כו' כנז"ל, ובוזה יתקיימו שני הדברים הנז'. ונמצא שהכונה שתכוין בעת נעילת המנעלים היא שאימא היא הנועלת את בניה זו"ן כנז', ותכוין ג"כ אל סיבת צורך תיקון הזה למה היה כנ"ל.

גם תכוין כי אלו המנעלים שנעשים מחשמל דאימא כנ"ל הוא מבחי' נו"ה דאימא. וכבר ידעת כי ג' שמות של אהיה יש באימא, א' דיודין בג"ר, וא' דאלפין בג' אמצעותו, דההין בג' אחרונות, והרי איך נעל עם הכולל גי' אהיה דמילוי ההין ותכוין לזה.

- מאיר הכוונה -

כאשר יתבאר, ורביעא על בנין, וראשה נגד דרועין דאבא, ואז אין זיוג. ואם היא מסתלקת ע"י עון, ע"ז נאמר לא תקח האם על הבנים, וזהו גילוי ערותה, כשהיא רביעא נכנס יסוד ערותה תוך ז"א, והיא מכוסה. וכשמסתלקת, פתחה פתוח ומגולה ערותה, ואז דינין מתערין, ואז אין הזיוג להנחיל עטרין. וכשהיא מתפשטת כשם שהמלכות הוא י' דילה, כן הת"ת ד' שבבינה כוללים עד הוד דיליה, דהיא ס' היינו ד' דילה, ואז נעשין מוחין, והוא סותם את פתחה, וע"כ עד הוד אתפשטת, דהיינו מדת ד' דילה, ומכה אור הבינה ה' דילה בה' ²⁴⁷ והכל בלמלכות הנוק' כנ"ל כי היא היותר קרובה להס (פע"ח).

²⁴⁸ עי' לקמן (&): נודע אצלנו בסוד החשמל בענין נעילת המנעלים בברכת שעשה לי כל צרכי כי הקלי' נתונות בין אור פנימי לאוה"מ. וז"ל הסידור בברכת שעשה לי כל צרכי: יכוין בברכה זו להמשיך התפשטות החשמל הנ"ל שנמשך לזו"ן בחי' מלבוש בברכת מלביש ערומים הנ"ל עתה יכוין להמשיכו שיתפשט גם עד מתחת רגלי זו"ן לבחי' מנעלים שכל נע"ל בגימ' אהיה, דהה"ן כדי להפסיק בזה בין אור פנימי דיושר דזו"ן לחיצוני' [חיצונים היינו קלי'?] וגם כדי שלא יתפשט עצמו אור דפרצוף האצילות למטה לבי, ע אלא דרך המשכה הנז' שתחת רגלי זו"ן יתפשט הארת אור די, ס דכל פרצופי האצילות להחתם בבי"ע.

וצ"ע גדול שהרי בסידור מכוונים אה"ה דהה"ן בעשה לי כל צרכי, ולא מכוונים אה"ה במלביש ערומים, וצ"ע גדול מאד שלא מוזכר האזהרה במלביש ערומים שזה לא מקיף אלא זה חשמל דאימא.

ונ"ל שבמלביש ערומים כלול הכתנות אור, ולכן מברכים ביוה"כ, וזה הכוונה בל"מ דצלם, אבל מנעלים הם רק כתנות עור, (עי' נהר שלום כב ע"ד - ועשה מלבוש לנפשו מחשמל דיסוד דנוק' דעשיה הנקרא ג"ע התחתון וזה המלבוש נקרא כתנות אור ועל המלבוש הנזכר עשה לו עוד מלבוש אחר מקליפת נוגה ונקרא כתנות עור משכא דחויא, וצ"ע אם יש מלביש ערומים על כתנות עור ואור, ויש כתנות אור ביוה"כ).

²⁴⁹ עי' ז"ח (&): דף סג ע"ב ובדפוס ווינציאה לה ע"ב ר' נחמיה פתח ספר הבהיר מז ע"א במאמר נעשה אדם. סימן לח שבע צורות קדושות יש לו להקב"ה וכולן כנגדן באדם שנא' בצלם אלקים ברא אותו זכר ונקבה ברא אותם. ואלו הן שוק ימין ושמאל. יד ימין ושמאל. גוף וברית הרי שש. והא אמרה שבע. שבע הוי באשתו והוי לבשר אחד מלה"ד למלך שעלה בלבו ליטע בגנו ט' אילנין זכרים והיו כלם דקלים אמר כשיהיו כלם מין אחד א"א להתקיים מה עשה נטע אתרוג ביניהם ²⁵⁰ כי ולאי הוא (פע"ח).

²⁵¹ כוונת (פע"ח).

²⁵² עי' גמ' שבת סא ע"א: אמר רבי יוחנן כתפילין כך מנעלין מה תפילין בשמאל אף מנעלין בשמאל מיתבי כשהוא נועל נועל של ימין ואחר כך נועל של שמאל.

שעה"כ

עוד אעירך בענין הנעל הזה, כי הנה²⁵³ הוא בחינת המסך ההוא שנת' אצלינו שמפסיק בין עולם האצילות ובין עולם הבריאה²⁵⁴. וכבר ידעת כי כל פרצופי עולם האצילות הם מלובשים זה בתוך זה כנ"ל, כי עתיק מלובש תוך א"א כו', והנה דרך זה המסך מאירין הפרצופין דאצילות למטה בבריאה, כי יוצא האור דרך רגלי עתיק ועובר דרך רגלי אריך כו', עד שמאירים רגלי זו"ג, ועוברת הארתם דרך המסך הנוז', ועי"ז נחתמים כל אורות האצילות ונחלקים למטה בבריאה, כל הי"ס דבריאה כדמיון הי"ס דאצילות, ואותם הי"ס דבריאה נקרא חותם של הי"ס דאצילות כמבואר אצלינו בשער שמות ספי²⁵⁵ וע"ש. וכמו שיוצא ועובר אור הרגלים ממש דרך המסך ההוא, גם כל אורות שיעור קומת הפרצוף שלו עובר ויוצא דרך הרגלים, ועובר ויוצא דרך המסך אל הבריאה. וכן עד"ז מבריאה ליצירה, ומיצירה לעשיה כנודע. ונלע"ד²⁵⁶ כי לסיבת החשמל הזה דאימא אמרו בתיקונים (כד ע"א) דאימא עילאה מקננא בכורסיא והבן זה.

²⁵⁷ בברכת המעביר שינה כו' תכוין הפך ממה שית' בכונת ברכת המפיל כו' (דרוש' הלילה דרוש ו), וכל הפרטים ההם הם עתה בהפך, וע"ש ומשם תבין כאן.

ועתה נבאר ענין המאה ברכות²⁵⁸ שתיקן דוד המלך ע"ה לברך בכל יום²⁵⁹, והוא להתברך ז"א מן הברכה העליונה שהיא (אמו) אימא עילאה²⁶⁰, ק' ברכאן בכל יום²⁶²²⁶¹.

- מאיר הכוונה -

²⁵³ זה הנעל (נוסף בפע"ח).

²⁵⁴ עי' שער מב פרק יג: ונודע כי אור העובר דרך מסך אינו עצמות האור הראשון רק תולדתו, וע"כ נקרא משם ואילך בשם בריאה חדשה ואיננו מכלל עולם אצילות וזהו ההפרש שביניהן

²⁵⁵ עי' ע"ח שער מד פרק א: ואח"כ מאלו הי"ס דאצילות האירו והוציאו ניצוצין והם סוד החותם, והם נקרא י"ס דבריאה [זה היה קודם החטא אבל אחר החטא ירדו המלכיות שלהם עצמן כמ"ש לקמן ע"ב (לש"ו)]. וגם בעולם הבריאה יש בו י"ס הנחלקות לא"א ואו"א וזו"ג דבריאה ע"ד הנ"ל באצילות, רק שאלו הם חותם דאצילות אשר נתפשט ממנו. אח"כ מכח אלו י"ס דבריאה האירו והוציאו ניצוצין והם הנקרא י"ס דיצירה, והם בחינת חותם ב' הנחתם מבריאה המתפשט ממנו. וגם הי"ס אלו נחלקין לא"א ואו"א וזו"ג דיצירה ע"ד הנ"ל. ואח"כ מכח אלו הי"ס דיצירה נחתמו י"ס דעשיה, והם חותם לאותן של יצירה, וגם בזה יש א"א ואו"א וזו"ג דעשיה ע"ד הנ"ל. והנה כל ספירה אלו הנ"ל כולם הם אלהות אחדות גמור מתחלת י"ס דאצילות עד סוף י"ס דעשיה.

²⁵⁶ נמחק בפע"ח.

²⁵⁷ פע"ח יג ע"ג.

²⁵⁸ עי' זהר ח"א עו ע"ב: כד בעיא (נפשא) לנחתא להאי עלמא אומי לה קודשא בריך הוא למיטר פקודי אורייתא ולמעבד רעותיה ומסר לה מאה מפתחאן דברכאן דכל יומא לאשלמא לדרגין עלאין כחושבון ל"ך ל"ך דהא כלהו אתמסר לה בגין לאתקנא בהו לגנתא ולמפלח לה ולנטרא לה מארצך דא גנתא דעדן (ומולדתך דא גופא דאתקרי אילנא דחיי דאיהו תריסר שבטין עלאין ומבית אביך דא שכינתא אביך דא קודשא בריך הוא שנאמר (משלי כח כד) גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע וגו' ואין אביו אלא קודשא בריך הוא ואין אמו אלא כנסת ישראל אל הארץ אשר אראך דא איהו האי עלמא) (נ"א ומולדתך דא אילנא דחיי ומבית אביך תריסר תחומין שבטין עלאין אל הארץ אשר אראך דא איהו האי עלמא)

תרגום: כשרוצה (הנפש) לרדת לעולם הזה, משביע אותה הקדוש ברוך הוא לשמור את מצוות התורה ולעשות רצונו, ומוסר לה מאה מפתחות של ברכות של כל יום להשלים את הדרגות העליונות כחשבון ל"ך ל"ך. שהרי כולם נמסרו לה כדי לתקן בהם את הגן ולעבדה ולשמרה. "מארצך", זה גן העדן. ("ומולדתך" זה הגוף, שנקרא עץ החיים, שהוא י"ב שבטים עליונים. "ומבית אביך", זו השכינה. "אביך" זה הקדוש ברוך הוא, שנאמר "גוזל אביו ואמו ואומר אין פשע וגו'". ואין אביו אלא הקדוש ברוך הוא, ואין אמו אלא כנסת ישראל. "אל הארץ אשר אראך", זה הוא העולם הזה). ("ס"א "ומולדתך" זה עץ החיים, "ומבית אביך" י"ב תחומים, שבטים עליונים, "אל הארץ אשר אראך" זהו העולם הזה).

²⁵⁹ במדר רבה קרח כא תנחומא שם יב (לש"ו על פע"ח)@.

²⁶⁰ עי' תיקו"ז: ומתברכין בשבע ברכאן מסטרא דאימא עילאה דאיהי ברכה.

דע"ה ח"ב נה ע"ב אמצע@
הקדו"ש כז ע"ד עליון

שעה"כ

ובדרוש ששה בני לאה מי הם²⁶³, ביארנו ענין מאה ברכות אלו²⁶⁴, ע"ש. ופה נבארם דרך כללות.

וענינם הוא במה שהודעתך איך נה"י דאימא עילאה מתפשטים תוך ז"א. והנה אימא עילאה נק' הוי"ה דס"ג כנודע (&), והנה יסוד²⁶⁵ שלה מכסה על החסידים המתפשטים עד החזה דז"א כנודע²⁶⁶ (ע"פ לידת המוחזין פרק ג), ובחי' מקום המכוסה הוא ס"ג²⁶⁷. ואח"כ מן החזה ולמטה מתגלים²⁶⁸ החסידים שבה כנודע²⁶⁹ (שם), ושם במקום הגילוי הוא מילוי הוי"ת ס"ג שהוא ל"ז²⁷⁰. ואם תחבר ס"ג ול"ז יהיו מאה, והם מספר מאה אורות וברכות הנתנים אל זעיר אנפין מאימא.

- מאיר הכוונה -

²⁶¹ והוא להתברך ז"א מן הצרכה העליונה שהיא (אמו) אימא עילאה²⁶², ק' צרכאן צכל יוס" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "תחלה כריך להמשך ק' צרכות אלו מאמא עילאה לזעיר²⁶¹ כי מן הצרכה העליונה שהיא אימא עילאה²⁶¹ מתפשטים צו הק' צרכות והם צחי' נה"י דאמא הנכנסים צזעיר צצחי' מוחזין והם צחי' צרכות ממך וגם זה מלשון צרכיים כי צרכי אמא שהם נה"י הם מתפשטין צו".

²⁶² עי' עולת תמיד טו ע"ב.

²⁶³ עי' פע"ח סוכות ד שמביא, עי' שעה"פ ויצא: ענין בני לאה, שהיו ששה זכרים ואחת נקבה. כבר נתבאר לעיל בפסוק ויאהב יעקב את רחל. ועוד נבארם בע"ה, הנה הודעתך, כי לאה עומדת באחורי ז"א, ויוצאת מן הארת היסוד דאימא, המלוּבש תוך ז"א, ומסתיים עד מקום החזה. ולכך גם לאה היוצאת מכח היסוד הנזכר, נגמר קומתה עד מקום החזה. ונמצא שיש לה שיעור קומה בשש ספירות ושליש, שהם, כח"ב דעת גדולה גבורה ושליש עליון דת"ת דז"א. וכל ספירה היא כלולה מ"ס כנודע, הרי הם בגימטריא ס"ג.

ובזה תבין, למה הוי"ה דס"ג היא באימא, לפי שקומת ז"א הוא מאה אמות, בסוד אדה"ר שנתמעט עד מאה אמות, כמש"ה ותשת עלי כפכה. והוא, כי הלא יש בו י"ס, כל א' כלולה מעשר הרי מאה. אבל אימא עילאה, הנה"י שבה בלבד, הם המתלבשות תוך ז"א כנודע, ואלו הנה"י גם הם מתפשטות בבחי' מאה כמוהו. וז"ס הוי"ה דס"ג שבאימא, עם מלוי שלה בפני עצמו שהם ל"ז, יהיה הכל מאה.

וסוד הענין הוא, כי אימא נחלקת לב' בחי', האחת היא במקום הכסוי, שהוא מרישא דזעיר עד החזה, שבו נשלם היסוד שלה, המלביש את האורות בתוכו כנודע, ומקום זה הוא שיעור ששה ספירות ושליש, והוא בחי' ס"ג דאימא כנזכר. השנית היא מן החזה ולמטה כי שם אורות אימא מתגלים, ושם הוא בחי' המלוי דס"ג שהוא ל"ז. לפי שלמעלה הוא בחי' אימא עצמה, אבל למטה מן החזה, אין אימא עצמה מתפשטת, אלא המלוי שבתוכה, שהם החסידים שהיו נעלמים תוך היסוד שבה, הממלאים חלל היסוד שבה, ואותו המלוי יצא לחוץ, בבחי' ההבל היוצא מפי היסוד שלה לחוץ. ולכן תראה, כי מלבד שהוא בחי' מלוי, להורות כי אינו העצמות, אלא מה שהוא בתוכו. גם נתוסף, כי המלוי הזה הוא בגימטריא הבל, להורות על זה:

עוד הוראה שלישית, כי גם מספר ל"ז יורה על התפשטות המלוי הזה, בשני שלישי הת"ת ובנה"י, כל אחד כלול מעשר, הם ל"ז, ע"ד מה שנתבאר בס"ג. וכנגדם ילדה ששה בנים, שהם כנגד הששים.

ובאחרונה ילדה בת, כנגד הג', שלישי דת"ת, כי שם מלוּבשת עטרת היסוד דאימא, שהיא נקבה:

²⁶⁴ "ציארנו ענין מאה צרכות אלו" נמחק צפע"ח.

²⁶⁵ ביאורים ח"א מג ע"א אות ט'

²⁶⁶ "והנה יסוד קלה מכסה על החסידים המתפשטים עד החזה דז"א כנודע וצחי' מקום המכוסה הוא ס"ג" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "והיא מתפשטת פס צז"א עד שליש העליון דת"ת שהיא צחזה דז"א שהם ו' ספירות ושליש שהם כחצ"ד ה"ג ושליש הת"ת הוא פס ס"ג וכל זה הוא מקום הסתום".

²⁶⁷ עי' תיקר"ז כח ע"ב שמא סתים דאיהו יר"ד ה"י וא"ו ה"י.

²⁶⁸ יולאים ומתגלים (פע"ח).

²⁶⁹ מן היסוד דאמא מן החזה דזעיר ולמטה והם צ' שליש הת"ת ונה"י דזעיר (פע"ח).

²⁷⁰ עי' שער יט פרק ב מ"ת: והנה, מה שנכנס תחלה באלו הכלים להחיותן אינם הג' שמות בעצמן, רק המילוי שלהן נכנסין תחלה, שהם מדרגות השפלות מן השמות עצמן, כמ"ש בדרוש רפ"ח ניצוצין. והנה, מספר המלויין לבדם של אלו השמות אחר שנסיר מהם שמות הפשוטין הם אלו: מילוי ע"ב, כשתסיר הפשוט שהוא גימ' כ"ו, נשאר מ"ו. ומילוי ס"ג על דרך הנ"ל הוא ל"ז.

שעה"כ

עוד ירצה עם האמור, כי כללות ק' ברכות שרשם הוא ס"ג, ומילוי שלו בלתי אותיותיו הפשוטות שהוא בגי' ל"ז. והנה ס"ג ול"ז הם ק' ברכאן, וכשמתחברין בשם אדני²⁷¹, אז היא ג"כ בסוד ק' ברכות בזה האופן הוא, כי תצייר²⁷² א' של אדני בציור יו, וגם תצייר אות נ' של אדני בציור ינ כזה²⁷³, הר יו די ני²⁷⁴, וציור הזה עולה בגי' ק'.

{ג ע"א}

דרושי כוונת הברכות

²⁷⁵הקדמה אחת רבת התועלת לידיעת ההפרש בין כוונת ברכת המצות ובין כוונת ברכת הנהנין, חוץ מי"ח ברכות העמידה²⁷⁶. הנה ברכת המצות והנהנין יש להם כוונה א' בפני עצמה, חוץ מי"ח ברכות העמידה.

וזה היא כוונת ברכת הנהנין והמצות²⁷⁷: במלת ברוך תכוין אל ההוא שביל דקי²⁷⁸ המהבר חכמה עם בינה, וע"י אנו מורידין שפע אל ז"א כדי שיוכל לעלות למעלה²⁸⁰. וביאור ענין זה הוא כי שני מיני שפע הם²⁸¹: הא', הוא לקבל בתחלה בחי' שפע,

- מאיר הכוונה -

271

ביאורים ח" א מג ע"א אות ט' וע"ג אות כג

ע' תיקו"ז (קנד ע"א): ברי אית פקודין דתליין ברגלין דאתמר בהון ורגליהם רגל ישרה על ארבעת רבעיהם בלכתם ילכו דא אדני' דעליה אתמר צדק לפניו יהלך וישם לדרך פעמיו ואינון מאת אדנים למאת הככר דנחתין למאה ברכאן ודא ק' מן צדקה דאיהי צלותא צ' תשעים אמנים ד' ארבע קדושות ק' מאה ברכות ה' חמשה חומשי תורה והאי צדקה איהי אימא עלאה צדק אימא תתאה דאתמר בה צדק לפניו יהלך צדק יקראהו לרגלו דא דינא ודא רחמי צדק אימא תתאה צדקה אימא עלאה

²⁷² "עוד ירצה עם האמור, כי כללות ק' ברכות שרשם הוא ס"ג, ומילוי שלו בלתי אותיותיו הפשוטות שהוא בגי' ל"ז. והנה ס"ג ול"ז הם ק' ברכאן, וכשמתחברין בשם אדני, אז היא ג"כ בסוד ק' ברכות בזה האופן הוא, כי תצייר" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ואח"כ כריך להמשיכם גם כן אל המלכות הנקראת אדני' ותכוין לצייר שם זה באופן זה כי אות".

²⁷³ כי ה' יושבת קוץ על ראש הנ' נוסף בפע"ח.

²⁷⁴ נדצ"ל יו ד ינ י.

²⁷⁵ פע"ח י ע"ג.

²⁷⁶ והוא כי בכלל המשכת השפע מלמעלה למטה חוץ מח"י ברכות העמידה שהם להעלות מ"ן מלמטה למעלה וכל זה נזכר בזוהר פר' עקב דף ר"ע ומכאן תבין המאמר ההוא ואף על פי שבמקצת המנות אבאר לך איזה כוונת ברכות זכור ואל תשכח כוונת ראשית הברכות כמ"ס לך כאן (נוסף בפע"ח).

²⁷⁷ וז"ל הרש"ש (רחבונות הנהר כ ע"ג): והענין הוא כי בעלות ברכת האדם בכוונה יורד מן הכתר עליון שהוא השורש עליון דכתר הטיפה הנעלמה לחכמה שהוא עתיק.

- כלומר משורש עליון שבכתר עליון שהוא בחי' פנימיות כתר שעל גבי חב"ד שבכתר (פתח עיניים ב ע"א), אמנם הרב אמר שזה מלכות דעקודים, ועי' גר"א ביהל אור ח"ב טז ע"ד ז"ל: רעותא עילאה לעילא לעילא – הוא מלכות עקודים אחר התנוצצות ז"ת דילה ונעשה רדל"א, ע"כ.

²⁷⁸ שהוא יסוד לחכמה (נוסף בפע"ח).

²⁷⁹ עי' זהר ח"א יג ע"ב: פרשתא קדמאה (שמות יג ב) קדש לי כל בכור דא י דאיהי קדש בוכרא דכל קודשין עלאין פטר כל רחם בההוא שביל דקיך דנחת מן יו"ד דאיהו אפתח רחמא למעבד פירין ואיבין כדקא יאות ואיהו קדש עלאה

תרגום: פרשה ראשונה "קדש לי כל בכור", זו י' שהיא קדוש, הבכור של כל הקדושים העליונים. "פטר כל רחם", בשביל הדק ההוא שיוורד מיו"ד, שהוא פותח את רחמה לעשות פירות כראוי, והוא קדוש עליון.

²⁸⁰ וענין עליה זו הוא כלל גדול ככל מיני העבודות והתפלות להשפיע צ' מיני שפע (נוסף בפע"ח).

²⁸¹ עי' ע"ח שער כג פרק ו: והנה בכל פעם שרוצין להמשיך להם מוחין, צריך שתחלה יזווגו או"א, ומשם ימשכו המוחין לזו"ן. אמנם בזווג ההוא צריך שיעלו זו"ן מ"ן²⁸¹, וענין העלאתן מ"ן הוא המוח שלהם, שהם בחי' נשמה הפנימים שלהם.

שעה"כ

לשיהיו ראויים ומוכנים לעלות. ואחר שכבר עלו, אז הם מקבלים שפע האמיתי הנכון והנאות להם. ולכן בתחילה צריך להוריד שפע עליון ע"י²⁸² ברוך הנז' אל אתה שהוא החסד²⁸⁴²⁸³, ואח"כ אל הויה שהוא הת"ת, ואח"כ אל אלהינו שהוא הגבורה, וע"י זה השפע יכולים²⁸⁵ לעלות אל הבינה, ואז בעלותם אל הבינה נק' הוא מלך, כי אין מלך בלתי חיילות אשר הוא מולך עליהם²⁸⁶, וגם היא נק' העולם²⁸⁷. ואז לוקחים²⁸⁸ השפע האמיתי הראוי להם, וזהו אשר קדשנו כו', פי' אשר הוא בבינה²⁸⁹, וקדשנו בת"ת, במצותיו הם נו"ה, וצונו יסוד. ואח"כ תשלום הברכה כמו פרי העץ או בורא פרי הגפן וכיוצא²⁹⁰, הכל הוא במלכות. וענין הנז' להשפיע שני מיני שפע הוא צורך בכל התפילות והעבודות וזכור ואל תשכח.

עוד ירצה יותר באורך כי כונת ברכת הנהנין וברכת המצות, כולם הם מלמעלה למטה, כדי להמשיך השפע. חוץ מן י"ח ברכות אלו דעמידה, שהם כדי להעלות ממטה למעלה, כנז' זה באר היטב בפ' עקב בר"מ וע"ש²⁹¹.

- מאיר הכוונה -

והנה קודם שיעלו בסוד מ"ן צריכין לקבל הארה מלמעלה²⁸¹, וא"א לקבלם אם לא ע"י זווג או"א²⁸¹, ופי' הדבר כמ"ש, שב' זווגים יש באו"א²⁸¹: א', זווגם הוא בסוד חיצוניתה, והוא תמיד להחיות העולמות חיות מוכרח לצורך עצמן, ואם זה הזווג יתבטל אפילו רגע א' יתבטלו כל העולמות ח"ו. והב', הוא בסוד הפנימיות והוא לתת מוחין לז"א ונוק', כדי שהם יולידו נשמות בעולם שהוא פנימיות העולמות כנודע, וזה אינו תדיר. והנה זווג א' התדיר א"צ שיעלו ז"נ בסוד מ"נ, אמנם ההוא רוחא דשביק אבא באמא בביאה ראשונה²⁸¹, אשר ההוא רוחא שורש ז"נ וכל שאר הנשמות הנמשכין מזווג או"א, וההוא רוחא מספיק אז למ"נ. אך הזווג הב', הוא לצורך מוחין, שהוא לצורך זווג ז"נ להוליד נשמות שהם פנימיות העולמות, אז ז"נ ממש עולין במ"נ. הארה מלמעלה - ואפילו זה עליית המ"ן היא רק כפי הארה מלמעלה (דע"ה ח"א יב ע"ד), והארה למעלה היא רק על ידי זיווג דדו"ן שלמעלה (ביאורים ח"ב לז ע"ב).

²⁸² מן (פע"ח).

²⁸³ עי' זהר ח"ב קד ע"א: ידענא חברייה ידענא דהא אתה שמא דא אתון אמרין לאתר אחרא עלאה דכתיב (תהלים קי ד) אתה כהן לעולם בימינא עלאה שפיר איהו דהא כיון דרבי²⁸³ שמעון אודן ליה עלאין ותתאין וזכה לכלא כל מה דאיהו אמר הכי איהו ושפיר אבל כד תהוון מטאן לגביה אמרו ליה ואדכרו ליה יומא דתלגא כד זרענא פולין לחמשין ותרין גוונין דהא אתה כהן²⁸³ הכא אתקשר כוס דברכה²⁸³ בימינא בלא פרודא כלל ובגין כך אתה כהן לעולם הכא אתקשר כוס בימינא כדקא יאות תרגום: ידעתי חברים ידעתי שאתה הרי השם הזה אתם אומרים למקום עליון אחר שכתוב (תהלים קי) אתה כהן לעולם בימין העליון יפה הוא שהרי כיון שרבי שמעון מודים לו עליונים ותחתונים וזכה לכל כל מה שהוא אומר כך זה יפה. אבל כשתהיו מגיעים אליו אמרו לו והזכירו לו את יום השלג כשזרענו פולים לחמשים ושנים צבעים שהרי אתה כהן כאן נקשר כוס של ברכה בימין בלי פירוד כלל ולכן אתה כהן לעולם כאן נקשר כוס בימין כראוי.

כל השעה"כ בנוי על הזהר עי' הערה בסוף הספר.

²⁸⁴ צסוד (ו)אתה כהן לעולם (תהלים קי ד) (פע"ח).

²⁸⁵ פלשתם (נוסף צפע"ח).

²⁸⁶ עי' פרקי דר' אליעזר יא וז"ל: העם ממליכין את המלך, ואין המלך ממליך את עצמו אם אין העם ממליכין אותו.

²⁸⁷ ועתה פעלו חילותיה חליה אז היא נקראת מלך העולם (פע"ח).

²⁸⁸ "ואז לוקחים" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ועתה שכבר עלו פס הם מקבלים".

²⁸⁹

²⁹⁰ כמו פרי העץ או בורא פרי הגפן וכיוצא - נמחק צפע"ח.

²⁹¹ ז"ל הזהר ח"ג ער ע"ב: והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו' פקודא דא לברכא ליה לקב"ה על כל מה דאכיל ושתי ואתהני בהאי עלמא ואי לא בריך אקרי גזלן לגבי קב"ה דכתיב גוזל אביו ואמו והא אוקמוה חברייה בגין דברכאן דברך ב"נ לקב"ה אתי לאמשכא חיינ ממקורא דחיי לשמיה דקב"ה קדישא ולארקא עליה מההוא משחא עלאה ואתי לאתמשכא מתמן לכל עלמא וכתוב ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך

שעה"כ

ונבאר עתה כוונת ברכת המצות והנהגתו²⁹².

²⁹³דע כי כל ברוך הוא ביסוד, וצריך לכוין כי זה הברוך הוא ביסוד העליון של חכמה הנק' שביל, ותכוין להמשיך בו השפע ולחברו אח"כ עם היסוד של בינה הנק' נתיב²⁹⁴295296. והנה השביל נק' ברוך, והנתיב נק' ברכה²⁹⁷298, ושניהם שוין בחשבון אחת²⁹⁹300.

- מאיר הכוונה -

ואינון ברכאן אריק ב"נ באינון מלין מההוא מקורא עלאה ואתברכאן כל אינון דרגין ומקורין ואתמליין לארקא על כל עלמין ואתברכאן כלהו כחדא וע"ד אצטריך ב"נ לשואה רעותיה ברזא דברכאן בגין דיתברכון אבהן ובנין כלא כחדא ומאן דמברך לקב"ה אתברך ונטיל חולקיה מאינון ברכאן בקדמיתא דכל עלמא לתתא כיון דשמא דקב"ה מתברך מתמן נחית ושרא על רישיה חולקא קדמאה והא אוקימנא דכתיב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך (אזכיר כד"א יזכור כל מנחותך) כיון דהיא ברכה אתייה ושרייה על רישיה מתמן אתפשט בכל עלמא בשעתא דאינון ברכאן נחתין מתעטרין גו חקל תפוחין קדישין ופגעי בהו כמה דרגין דממנן בעלמא ונחתי בהו ואמרי ומכריזי דא איהו דורונא דשדר פלוני לקב"ה מאן אתר נחתי לבתר דנחתי מאתר רישא חדא דצדיק תמן סלקין מתערי לנחתא אחרנין מלעילא ואתמלייה מלעילא ומתתא הה"ד ברכות לראש צדיק כיון דהאי דרגא אתמלייה אריק להאי כלה ומתמן נגדין ואתמשכן לתתא:

תרגום: והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו' מצוה זו לברך את הקדוש ברוך הוא על כל מה שאוכל ושותה ונהנה בעולם הזה ואם לא ברך נקרא גזלן לקדוש ברוך הוא שכתוב גזל אביו ואמו והרי פרשוה החברים משום שהברכות שמברך אדם את הקדוש ברוך הוא באות להמשיך חיים ממקור החיים לשמו של הקדוש ברוך הוא הקדוש ולהריק עליו מאותו השמן העליון ובא להמשיך משם לכל העולם. וכתוב ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך

ואותן הברכות מוריק אדם באותם הדיבורים מאותו המקור העליון ומתברכים כל אותן הדרגות והמקורות ומתמלאים להריק על כל העולמות וכולם מתברכים כאחד. ועל זה צריך אדם לשים רצונו בסוד הברכות כדי שיתברכו אבות ובנים הכל כאחד ומי שמברך את הקדוש ברוך הוא מתברך ולוקח חלקו מאותן הברכות בתחלה של כל העולם שלמטה כיון ששמו של הקדוש ברוך הוא מתברך משם יורד ושורה על ראשו החלק הראשון והרי בארנו שכתוב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך (אזכיר כמו שנאמר יזכר כל מנחותך) כיון שאותה ברכה באה ושורה על ראשו משם מתפשטת בכל העולם. בשעה שאותן הברכות יורדות מתעטרות בתוך שדה התפוחים הקדושים ופוגשות בהן כמה דרגות של ממונים בעולם ויורדות עמן ואומרות ומכריזות זהו הדורן ששלח פלוני לקדוש ברוך הוא מאיזה מקום יורדות לאחר שיורדות ממקום ראש אחד של הצדיק שם עולות מתעוררות להוריד אחרות מלמעלה ומתמלא מלמעלה זהו שכתוב ברכות לראש צדיק כיון שדרגה זו מתמלאת מוריקה לכלה הזו ומשם שופעות ונמשכות למטה.²⁹² כוונה שליטת יותר בדרך פרט (נוסף בפע"ח).

²⁹³ פע"ח י ע"ז.

²⁹⁴ ונמלא כי צמלת ברוך תכוין אל יסוד לחצא גם תכוין אל יסוד לחמא הנקרא גם היא ברכה (פע"ח).

²⁹⁵ עי' תיקו"ז הובא לעיל הערה 260.

²⁹⁶ כבר ידעת כי כל בחי' זיווג או"א דברכת הנהגין והמנחות הוא זיווג חיטוניות העולמות וחיותם שהוא זיווג תדיר ללא פסיק לעלמין, וע"כ ב' אלו היסודות שלהם נרמזין יחד צמלת ברוך כי שניהם לעולם בזיווג, ולכן נקרא זה השביל ללא חתיידע לא לעילא ולא לתתא כי לעולם הוא בזיווג עם הנתיב ולא חתיידע אם הוא לעילא בחכמה או לתתא צבינה מרוב חבורו עמה (פע"ח).

²⁹⁷ עי' תיקו"ז: ומתברכין בשבע ברכאן מסטרא דאימא עלאה דאיהי ברכה

²⁹⁸ עי' לעיל זהר הובא בהערה 277.

²⁹⁹ ברכה²⁹⁹ ועם הכולל הוא כמנין ברוך נוסף בפע"ח.

³⁰⁰ וכבר ידעת כי כל בחי' זיווג או"א דברכת הנהגין והמנחות הוא זיווג חיטוניות העולמות וחיותם שהוא זיווג תדיר ללא פסיק לעלמין וע"כ ב' אלו היסודות שלהם נרמזין יחד צמלת ברוך כי שניהם לעולם בזיווג ולכן נקרא זה השביל ללא חתיידע לא לעילא ולא לתתא כי לעולם הוא בזיווג עם הנתיב ולא חתיידע אם הוא לעילא בחכמה או לתתא צבינה מרוב חבורו עמה (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

גם ברוך וברכה עם הכללות הם רכ"ח, ואם תוסיף עליהם ד' אותיות של ברוך יהיה בגי' רל"ב, והם בגי' ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וארבעתן נמשכין³⁰¹ אל השביל העליון³⁰² הנק' ברוך.

וגם תכוין במלת ברכה הנרמז בברוך הנז', ותכוין כי גם היא בגי' רל"ב. באופן זה כי ביסוד הבינה שם הוא אהיה במילוי ההין, ושאר שמות דאלפין ויודין נמשכין שם³⁰³. והנה זה האהיה בגי' רל"ב בבחינת ציורו, בזה האופן, כי ד' ההין שבשם זה אם תציירם בציור ד"ו וביצור ד"י וביצור ג' ויין, כל א' מד' ההין, יהיו בגי' קס"ח, ואות יו"ד בגימ' ד'. ואם תצייר הד' בב' ויין שהם י"ב, תהיה היוד בגימטריא ל"ב, ותחבר הל"ב עם קס"ח הם ר'.

עוד תקח אות א' ותציירה בציור יוד כזה א', ותצייר היוד בציור יו"ד הנ"ל שהוא ל"ב³⁰⁴, ותחבר ר' עם ל"ב, הרי רל"ב³⁰⁵. ונשארים ב' אותיות לף מן המלוי, ותחברם עם אות א' עצמה, ואז יהיו אלף שהם אותיות פלא, וה"ם השביל הדקיק הנק' פלא, דלא אתיידע לא לעילא ולא לתתא כנו' בפ' בראשית (דף כט ע"ב)³⁰⁶ ובמקומות אחרים³⁰⁷.

- מאיר הכוונה -

³⁰¹ עי' לעיל הערה 277. אמנם מהפע"ח בהערה & משמע שזה עסמ"ב דאבא.

³⁰² אל השביל העליון נמחק בפע"ח, ובמקומו איכתא צבזיל העליון לחכמה.

³⁰³ וגם תכוין במלת ברכה הנרמז בצרוך הנז', ותכוין כי גם היא בגי' רל"ב. באופן זה כי ביסוד הבינה שם הוא אהיה במילוי ההין, ושאר שמות דאלפין ויודין נמשכין שם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איכתא "ותכוין שיש גם רל"ב אחרים ויומשכו גם ביסוד של בינה הנקראת ברכה כנ"ל שהיא ג"כ רל"ב כמנין ברכה עם ד' אותיות והכולל כי נודע כי אהיה במילוי ההין הוא ביסוד הבינה ותכוין שיומשכו שם שאר האהיה דאלפין ויודין כמ"ש".

³⁰⁴ ותצייר היוד בציור יו"ד הנ"ל שהוא ל"ב" נמחק בפע"ח ובמקומו איכתא "ותחלק ג"כ הד' לז' ויין ועם כ' ויהיו ל"ב".

³⁰⁵ אלף דהרה דהרה יוד דהרה דהרה.

³⁰⁶ ז"ל: כגוונא דהוא שביל סתים וטמיר וגניז לעילא בר דחד שביל דקיק וחד ארח ההוא דלתתא ארח כמה דאת אמר (משלי ד יח) וארח צדיקים כאור נוגה וההוא דלעילא שביל דקיק כדכתיב (איוב כח ז) נתיב לא ידעו עיט תרגום: כדוגמת אותו שביל סתום וטמיר וגנוז למעלה, פרט לשביל אחד דק ודרך אחת. אותו שלמטה דרך, כמו שנאמר "ואורח צדיקים כאור נוגה". ואותו שלמעלה שביל דקיק, כמו שכתוב "נתיב לא ידעו עיט".

³⁰⁷ אחרי מות סא ע"ב בלק קצג ע"ב (לש"ו).

ז"ל באחרי מות: ת"ח כתיב ונהר יוצר מעדן להשקות את הגן האי נהרא אתפשט בסטרוי בשעתא דמזדווג עמיה בזווגא שלים כדי³⁰⁷ האי עדן (זווגא) בההוא נתיב דלא אתידע לעילא ותתא כד"א נתיב לא ידעו עיט ואשתכחו ברעותא דלא מתפרשן תדירא חד מחד כדין נפקין מבויעין ונחלין ומעטרי לבן קדישא בכל אינון כתרין כדין כתיב בעטרה שעטרה לו אמו ובההוא שעתא ירית ההוא בן אחסנתא דאבוי ואמיה כדין הוא אשתעשע בההוא ענוגא ותפנוקא ותאנא בשעתא דמלכא עלאה בתפנוקי מלכין יתיב בעטרוי כדין כתיב עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו דא יסוד דאפיק ברכאן לאזדווגא מלכא קדישא במטרוניתא (בהא דרגא) וכדין אתייהבון ברכאן בכולהו עלמין (ונפקין) ומתברכן עלאין ותתאין

תרגום: בא וראה כתוב ונהר יצא מעדן להשקות את הגן, הנהר הזה התפשט לצדדיו, בשעה שמזדווג עמו בזווג שלם, כאשר העדן הזה (זווג) באותו נתיב שלא נודע למעלה ולמטה, כמו שנאמר נתיב לא ידעו עיט, ונמצאו ברצון שלא נפרדים תמיד אחד מאחד, אז יוצאים מעיינות ונחלים ומעטרים את הבן הקדוש בכל אותם הכתרים, ואז כתוב בעטרה שעטרה לו אמו, ובאותה שעה ירש אותו בן ירושת אביו ואמו, ואז הוא השתעשע באותו עונג ותפנוק, ולמדנו בשעה שהמלך העליון בתפנוקי מלכים יושב בעטרויתו, אזי כתוב עד שהמלך במסבו נרדי נתן ריחו, זה היסוד שמוציא ברכות לזווג את המלך הקדוש עם המלכה (בדרגה הזו), ואז נתנות ברכות בכל העולמות, (ויוצאים) ומתברכים עליונים ותחתונים.

וז"ל בבלק: ורב המנונא סבא אמר הכי כי עשית פלא פלא הוא חד דרגא מאינון פלאות חכמה ומאן איהו דא נתיב לא ידעו עיט

תרגום: ורב המנונא סבא אמר כך, "כי עשית פלא", פלא זוהי דרגה אחת מאותם פלאות חכמה, ומיהו זה "נתיב לא ידעו עיט" והוא פלא.

שעה"כ

ופי' הענין הוא כך³⁰⁸, כי זווג או"א הוא זיוג תדירי³¹⁰³⁰⁹, ואינו במקרה לפרקים כזווג זו"ן, ולכן השביל שהוא היסוד דאבא הוא מחובר תדיר עם הנתיב שהוא היסוד דאימא, ותמיד גנוז שם, ולכן לא אתיידע אם הוא לעילא בחכמה או אם הוא לתתא בבינה, כי לעולם הוא בבחי' זווג תדירי דלא פסיק. לכן זה השביל הנק' פלא הוא מתעלם ונגנז תוך היסוד דבינה הנק' אלף של אהיה דההין.

והנה נת"ל כי שם זה דאהיה עולה בגי' רל"ב, וא"כ כאשר תחבר עמו פלא יהיה בגי' גש"ם שה"ס³¹¹ מ"ן דבינה ביסוד שלה הנק' גבורות גשמים³¹². וגם הוא בגי' בשם עם הכולל, וז"ס ואתה אמרת ידעתך בשם (שמות לג יב), כי מבחי' זו נמשך³¹³ משה רבינו ע"ה³¹⁴, וגם הוא בגי' שביל ע"ה, לרמוז כי השביל של החכמה הוא גנוז שם תמיד. [וזהו] אשר נרמו לעיל בביאור דברי הזוהר באומרו, לא אתידע לא לעילא ולא לתתא.

והנה כאשר תחבר פל"א³¹⁵ זה למעלה³¹⁶ עם השביל³¹⁸³¹⁷ של החכמה, יהיו שניהם בגימ' (ג ע"ב) גנ"ת, ועם כללות שניהם תנ"ה, והם ג' אהיה, א' דיודין קס"א, ודאלפין קמ"ג, ודההין קנ"א, להורות כי הכל א'³¹⁹.

גם המספר הזה הוא בגימ' נתיב, כי שביל ופלא עם שני כוללים שלהם הם תנ"ה, ועם ד' שמות הוי"ה העולים רל"ב כנז"ל, שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, אשר הם בשביל העליון³²⁰, ועם ג' אהיה הנז'³²¹, הם ז' שמות, ועם תנ"ה הרי הכל בגי' נתיב. הרי נתבאר היטב ענין שביל וענין נתיב מה ענינם בכל מקום שתמצאם בזוהר או במ"א, שהשביל הוא יסוד דחכמה, ונתיב הוא יסוד דבינה³²².

- מאיר הכוונה -

ועי"ש בהגות מהרח"ו אות ח' ש"חד דרגא" היא יסוד אבא.

³⁰⁸ ופי' הענין הוא כך" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שהוא הולאת היות".

³⁰⁹ עי' שער טו פרק א: מצינו בזוהר באדר"ז (רצ ע"ב) דאו"א לא מתפרשין לעלמין והוי זווגייהו תדיר

³¹⁰ "ולכן רמוז השביל העליון הנקרא פלא שהוא יסוד לחכמה ביסוד דבינה שהוא אלף מאהי"ה דההין" נוסף צפע"ח, ושאר הפיסקא נמחק.

³¹¹ ה"ג בחי' סנוסף צפע"ח

³¹² דע"ה ח"א עג ע"ב בסופו והלאה

³¹³ נשמת (נוסף צפע"ח).

³¹⁴ ועי' שער הפסוקים (פרשת עקב): משה מסוד הדעת, ומסוד הבינה כנודע, וביאורו הוא, כי הנה יסוד דבינה, הוא דעת דזעיר, שהוא המוח האמצעי. ובחי' מלכות דאימא, היא כנגדו באמצע העורף. נמצא כי באמצעות יסוד דמלכות דבינה, משם היה משה. ובזה יתבאר לך, איך משה מבחי' הדעת, ומבחי' הבינה, ומבחי' היסוד, והכל אמת.

³¹⁵ בא לבאר בזה שמרומז ביסוד דחכמה כל הג' אהי"ה ג"כ הוא כי הרי האלף דאהי"ה דההין הוא הבחי' פל"א שהוא היסוד דחכמה כנ"ל וזה כבר אמר לעיל כי באהי"ה דההין יומשכו האהי"ה דיודין דאלפין ג"כ וא"כ נמצא שבמה שמרומז ביסוד דחכמה האהי"ה דההין ע"י הפל"א שהוא האלף שבו הנה מרומז בו ממילא ג"כ כל הג' אהי"ה כולם אשר הם ג' תנ"ה וזה הגימ' דג"כ דמילות פל"א ושביל עם הב' כוללים ומילות פלא ושביל הם שניהם שמות דיסוד חכמה הרי שיש ביסוד דחכמה בחי' תנ"ה שביסוד הבינה. (לש"ו על פע"ח).

³¹⁶ "זה למעלה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "לכד".

³¹⁷ כי פלא ושביל הם שניהם שמות דיסוד דחכמה ולכן הם מתחברים יחד (לש"ו).

³¹⁸ עלמו העליון שהוא יסוד (נוסף צפע"ח).

³¹⁹ "כי הכל א'" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "איך נקשר זה בזה כי הפלא העליון קשור ביסוד דבינה שהוא אלף לאהיה דההין כנזכר גם אהיה דיודין דאלפין דההין שהם דיסוד הבינה נקשרים עם השביל העליון לחכמה להורות הקשר העליון הגדול והנמרץ ללא פסיק כלל".

³²⁰ יסוד לחכמה (נוסף צפע"ח).

³²¹ עלמן שביסוד דבינה (פע"ח).

³²² אשר במלות פלא ושביל וכן"ל שהם גימ' תנ"ה כמנין הג' שמות אהי"ה אשר מרומזים הם גם ביסוד דחכמה (לש"ו). ובזה מבאר שיש בחי' נתיב גם ביסוד דחכמה וא"כ במ"ש ויש בו ג' כו'

שעה"כ

³²³ונחזור לבאר מלת אתה, כי מלת אתה הוא ר"ת של פסוק אשר תנ"ה הוד"ך על השמים (תהלים ח ב)³²⁴. והכוונה כי אחר שעוררנו היסודות דאו"א במלת ברוך כנו', הנה עתה במלת אתה נתחברו שניהם יחד ביסוד שלה, ועתה³²⁵ נק' היסוד שלה אשר, כנו' בתיקונים (תיקון ל דף עו ע"א פח ע"ב³²⁶327), כי הזכר נק' ראש והנקבה נקרא אשר³²⁸. אח"כ נמשך שפע אל מלכות דבינה, שהיא בחי' עמרת דיסוד שבה, שה"ס שיפולי מעיים כנזכר בתיקונים (**#) ובגמרא (יבמות פ ע"ב). ויוצא השפע מן היסוד שבה, ונמשך אל המלכות, דהיינו העטרה שבה. והנה זאת העטרה נק' תנ"ה, לפי ששם הם ג' אהיה, במלוי יודין אלפין ההין, העולים בגימ' תנ"ה. וכל זה הוא בבחי' הה"ח שנותן לה אבא. ואמנם גם היא יש בה ה"ג וכבר ידעת כי כולם מתקבצו' בעמרת היסוד שלה הנקרא מל' שבה, והיא נק' הודך לפי שה' גבורות המתפשטות בה הוא מחסד עד הוד³²⁹ שבה וכולן נק' הודך. ואחר כך מתחברות כולם בעמרת היסוד שלה, והרי נתבאר ג' תיבות אשר תנה הודך הרמוזות במלת אתה שבברוך אתה.

ונבאר מלת יהוה, כי צריך אתה לכיין כי כבר יצא השפע הנז' מחיין למלכות דבינה, והגיע לדי³³⁰ מקיפין של הדי³³¹ מוחיין דז"א הנק' הוי"ה, וז"ס שני מילות אלו "על

- מאיר הכוונה -

מבאר בחי' נתיב שביסוד הבינה עצמה איך שבה יש ג"כ כל הז' שמו תוהכל הוא כדי לבאר איך שכ"א הוא כלול משניהם בכל עניניהם ולהורות על הקשר הגדול שבהם ועי' זהר בראשית כט ע"ב ואחרי מות סא ע"ב ופרשת בלק קצג ע"ב (לש"ו). שמות אה"ה שהוא גימ' תנ"ה ועם ג' כוללים עצמם ונקשרים וכוללים עמהם הכללות דד' שמות (לש"ו).

³²³ אחר אשר המשכנו האורות הנ"ל אל השציל ואל הנתיב העליונים צמלת צרוך שהוא גימטריא צרכה ג"כ כנ"ל שהם השציל והנתיב אז כריך סיתחצב כל זה צבחי' זיווג צנתיב שלה לצד שהוא היסוד ואח"כ כריך להמשיך שפע אל המלכות שבה שהוא עטרת היסוד שבה כמבואר אלכלינו ענינם והוא הצקר הנקרא שפולי מעים וצ' צחי' אלו נרמזו צתיבת אהה (פע"ח).

³²⁴ עי' זהר ח"ב מט ע"ב: פתח רבי יוסי ואמר (תהלים ח ב) יהו"ה אדנינו מה אדיר שמך בכל הארץ יהו"ה אדונינו כד בעי קודשא בריך הוא לתברא חילא דעמין עעכו"ם אתקיף דיניה עליהו ותבר לון ואעבר מקמיה שולטנותא דלהון אשר תנה הודך על השמים אשר נתת מבעי ליה או תנה הודך מהו אשר תנה הודך אלא דא הוא רזא דנהרא עמיקא דכלא ודוד בעא בעותיה למנגד מניה על השמים ודא הוא אשר כמה דאת אמר (שמות ג יד) אהיה אשר אהיה בשעתא דהאי נהרא עמיקתא דכלא נגיד ונפיק על השמים כדין כלא בחידו ומטרוניתא אתעטרת במלכא וכל עלמין כלהו בחידו ושולטנותא דעמין עעכו"ם אתעבר מקמי מטרוניתא וכדין זקפין רישא כל מאן דאחידו בה:

תרגום: פתח רבי יוסי ואמר ה' אדונינו מה אדיר שמך בכל הארץ ה' אדנינו כשרוצה הקדוש ברוך הוא לשבור את כח העמים עובדי כוכבים ומזלות מחזק דינו עליהם ושובר אותם ומעביר מלפניו את השלטון שלהם. אשר תנה הודך על השמים היה צריך לכתוב אשר נתת או תנה הודך מהו אשר תנה הודך אלא זהו סוד של הנהר העמק של הכל ע"מכל ודוד בקש בקשתו להמשיך ממנו על השמים וזהו אשר כנאמר אהיה אשר אהיה. בשעה שהנהר הזה העמוק של הכל ע"מכל נמשך ויוצא על השמים אז הכל בשמחה והמלכה מתעטרת במלך וכל העולמות בשמחה והשלטון של העמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות מועבר? מלפני המלכה ואז זקפים ראש כל האחוזים בה.

³²⁵ ע"י המשכת כל השפע הנזכר ביסוד שלה לצלד ואז סנוסף צפע"ח.

³²⁶ ז"ל: מסטרא דאבא ראש מסטרא דאימא אשר

(3) זוהר חלק א דף טו ע"א

בגלופא דעיטרא) אשר היכלא טמיר וגניז, שריאותא דרזא דראשית אשר, רא"ש דנפיק מראשית,

³²⁷ זוהר פרשת ויחי לרמ"ו (נוסף צפע"ח), לא מלאתי צזהר ויחי.

³²⁸

³²⁹

³³⁰ על (פע"ח).

³³¹ נמחק צפע"ח.

שעה"כ

השמים", שנזכרו אחר "אשר תנה הודך", ולזה אמרו על השמים ולא בשמים, להורות שהם בחינת מקיפים על ראש ז"א הנקרא שמים.

ומה שתכנין בזה ההויה הוא כמ"ש לך³³², כי הדי' מוחין דו"א הם ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וצריך להמשיכם ולכלול כולם בהויה אחרונה דב"ן, לפי שעתה ז"א הוא בסוד ו"ק, בן היונק מאמו³³³. וצריך לכנין בהויה זו דב"ן לציירה באופן שתהיה בגימטריא ברוך, ועם ד' אותיות יהוה, רל"ב, באופן זה, כי ד' ההין שבהויה זו בג' ציורין שבהם שהם די דו ג' ווו, בכל א' מן ד' ההין, הרי הם קס"ח, ויוד מליאה בגימטריא כ', וכשתצייר הדי' של יוד בציור ב' ויין הרי י"ב, ועם העשרים של יוד הרי ל"ב, ועם קס"ח הרי ר', ואות ו' במילואה היא י"ב, ותחזור ותקח הדי' ההין בפשוטן שהם בגי' עשרים, הרי ל"ב³³⁴, ועם ר' הרי רל"ב כמנין ברוך עם ארבע אותיותיו.

הקדמה א' קטנה

הנה בכל פעם שאתה מזכיר ומברך ומוציא מפיק שם ההויה, בכל מקום תכנין לכלול ביחד הויה אדני³³⁵³³⁶, לפי כי בכתיבתו הוא הויה, ובקריאתו הוא אדני כנודע (ספספס נ ע"א).

- מאיר הכוונה -

³³² "ומה שתכנין בזה ההויה הוא כמ"ס לך" נמחק צפע"ת, וצמקומו איתא "אח"כ לריך לכוין עתה צסס הויה זו איך נעשית גם הוא רל"ב כמנין רל"ב של צרוך שנמשך הספע הוא כאן ופירוש הדבר".

³³³ ובמלך העולם והמעשה מצוה הוא בבחי' גדלות (ש"ש).

³³⁴ יו"ד אלווה אלווה וו אלווה אלווה הההה

³³⁵ עי' תיקו"ז (&): קום אליהו נביאה ליקרא דקודשא בריך הוא ושכינתיה ויתערוך עמך שאר נביאי ועביד ליה קנא בהאי חבורא ולכל משריין דאזלין מתתרכי בתר קודשא בריך הוא ושכינתיה לחברא לון בהאי חבורא לאשתכחא ביה נייחא לאלין משריין דנשמתיין דאזלי מתתרכין משכינתא דאיהי יחידאה איכה ישבה בדד (איכה א א) ולאשתכחא ביה נייחא למשריין דקודשא בריך הוא דאתמר בהון הן³³⁵ אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון (ישעיה לג ז) ולית שלום אלא קודשא בריך הוא

קום לחברא לון בהאי חבורא דהא כד אית בישראל משכילים מאלין דאתמר בהון והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע (דניאל יב ג) דא דאתקרי ספר הזהר דידעין למפלח למאריהון ולאפקא אזכרות דשמהן³³⁵ דקודשא בריך הוא ושכינתיה בכוונה ולחברא לון בקול דקריאת שמע ובדבור דצלותא דאינון תרין שמהן יאקדונק"י דבהון כלילן כל הוויין וכנויין ועשר ספירן כמה מלאכין דאינון חיוון דמרכבתא ושרפים ואופנים וכל עשר כתות דכלילן בהון דמשמשיין לעשר ספירות כלהו ופניהם וכנפיהם פרודות לפומי לקבל אלין אזכרות דאינון יאקדונק"י בין בקריאת שמע בין בצלותא בין בשירות ותשבחות והודאות דבכל אזכרה דיפוק מפומי בכל אתר ובכל ממלל צריך לכוונא דיבור באדני" קול ביהו"ה ולייחדא לון כחדא ביחודא דאיהו יחיד נעלם דמחבר לון ומיחד לון כחדא וביה צריך הכוונה דלא תליא למימר ביה קול ודבור אלא מחשבתא³³⁵

תרגום: קום אליהו הנביא לכבוד הקב"ה ושכינתו, ויתעוררו עמך שאר הנביאים, ועשה לו קן בחבור הזה, ולכל המחנות שהולכים מגורשים אחר הקב"ה ושכינתו, לחברם בחבור הזה, שתמצא בו מנוחה למחנות הללו של הנשמות, שהולכים מגורשים מהשכינה, שהיא יחידה "איכה ישבה בדד", ולהמצא בו מנוחה למחנות הקב"ה, שנאמר בהם "הן אראלם צעקו חוצה מלאכי שלום מר יבכיון", ואין שלום אלא הקב"ה.

קום לחברם בחבור הזה, שהרי כשיש בישראל משכילים מאלו שנאמר בהם "והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע", זה שנקרא ספר הזהר, שיודעים לעבוד את רבונם, ולהוציא אזכרות של השמות של הקב"ה ושכינתו בכוונה, ולחברם בקול של קריאת שמע ובדיבור של תפלה, שהם שני השמות יאהדונה"י, שבהם כלולים כל ההויות והכנויים ועשר הספירות, כמה מלאכים שהם חיות המרכבה, ושרפים ואופנים וכל עשר הכתות, שכלולים בהם, שמשמשים את עשר הספירות כולם, ופניהם וכנפיהם פרודות לפיו כנגד האזכרות הללו, שהן יאהדונה"י, בין בקריאת שמע בין בתפלה, בין בשירות ותשבחות והודאות, שבכל אזכרה שיוציא מפיו בכל מקום ובכל דיבור, צריך לכוון הדבור באדני"י, וקול ביהו"ה, וליחדם כאחד ביחוד, שהוא יחיד נעלם שמחבר אותם ומיחד אותם כאחד, ובו צריך הכוונה שלא תלוי לומר בו קול ודבור אלא מחשבה.

³³⁶ יאהדונהי.

שעה"כ

גם³³⁷ צריך לכוין בכל פעם שתוציא מפיך שם הויה בכל מקום שיהיה³³⁸, הזהר לכוין בזה כי הוא סוד קשר המלכות עם ז"א באופן זה, כי הנה כתוב בשם הויה, ותכוין כי ג' אותיות יה"ו הוא ז"א, וה"א אחרונה שבשם שהיא מלכות, תכוין שנעשה³³⁹ שם שלם, שהיא שם אדני, באופן שתצייר שם הויה בלבך, ותכוין בה' אחרונה לשם אדני שהיא הנוק³⁴⁰, והיא ה"א אחרונה של ההויה³⁴¹.

הקדמה א' בענין בית הכנסת

³⁴²הא דאמרינן מצוה על האדם להיות מעשרה ראשונים בבית הכנסת (ברכות מז ע"ב). צריך שאחר שיבא לבית הכנסת א' מעשרה ראשונים, לא יצא משם עד שישלים תפילתו שם, לא כאותם הנוהגים להיות מעשרה ראשונים בבית הכנסת זה, ואח"כ חוזרים והולכים להתפלל בבית הכנסת אחרת, שלא היו שם מעשרה ראשונים, מעות הוא בידם, ולא תחשב למצוה כלל. ראיתי למורי ז"ל שלא היה נוהג להיות מעשרה ראשונים, ואמר לי הטעם, מפני שהוא היה חולני, והיה צריך לשהות {ג' ע"ג} בביתו כדי לעשות צרכיו. ועוד סיבה אחרת, כדי שאח"כ ילבש טלית ותפילין בביתו, וילך מעוטר ומעוטר בטלית ותפילין לבית הכנסת³⁴³,³⁴⁴ והיה מוכרח לעשות כן ביום, כי בלילה לאו זמן תפילין הוא.

- מאיר הכוונה -

³³⁷ וזוהר מזה (פע"ח).

³³⁸ לפילו שאינו בצרכה (נוסף בפע"ח).

³³⁹ זאת ה' אחרונה (נוסף בפע"ח).

³⁴⁰ עי' גר"א בספד"צ: שמשא, ואת המאור הקטן, סיהרא, במיעוטה שנעשית ראש לשועלים³⁴⁰ ונקראת שם אלקים, דבאצילות נקראת ה"א אחרונה של הויה זנב לאריות, וברדה בבריאה נעשית ראש לשועלים לעולמות בי"ע³⁴⁰, ששם (שיה"ש ב טו) שועלים מחבלים כרמים³⁴⁰, דבאצילות (תהלים ה ה) לא וצ"ע אם השם אלקים שם שייך לאדני כאן ואז האדני כאן שורה מתחילת הפיסקא. עוד צ"ע אם

עי' הקד"ש נא ע"ב: ודע כי מה שאמרנו כי השמות דאלהים ואדני הם בבי"ע, הנה האמת הוא כי עיקרם הוא ג"כ רק באצילות עצמו, וכמ"ש הרב (בשער הירח פ"א ובכ"מ), כי המלכות דהאצילות כאשר נשלמת להיות פב"פ עם ז"א, הנה עומדת אז בהגילוי דשם אלהים ודשם אדני, וע' {נא ע"ג} עוד בזוה"ק (ויקרא יא ע"ב ופ' תרומה קנט ע"ב) והוא נודע ופשוט, אך מה שאמרנו כי הם בבי"ע, ר"ל כי השמות דאלהים ואדני הם מתפשטים ומתגלים בבי"ע, משא"כ השם הויה ב"ה הוא רק בפנימיותם, והוא נעלם, וכל המציאות דהבי"ע והנהגתם הוא רק בהגילוי דשמות אלהים ואדני, וכמו שנאמר בכל מעשה בראשית רק השם אלהים, כי בו נתגלה בהעולמות בי"ע. ולכן הוה שם אלהים גימט' הכסא, שהוא עולם הבריאה, מפני ששם הוא מתפשט ומתגלה, וכמ"ש בהקדמת תיקונים (ה סע"ב) וכן הרב ז"ל (בלק"ת ריש פ' בראשית). עי' לקוטי תורה (פרשת וישב) לפעמים שם אדני דבריאה עולה לזיווג אצילות

יְהוָה אֱלֹהֵינוּ

341

³⁴² פע"ח כח ע"ב.

³⁴³ כנזכר בזהר (פע"ח).

³⁴⁴ עי' זהר ח"ג רסה ע"א: מאן דייעול קמיה לבי כנישתא כד נפק מתרעיה ולא תפילין ברישיה וציצית בלבושיה ואומר אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך קב"ה אמר אן הוא מוראי הא סהיד סהדותא דשקרא

תרגום: מי שיכנס לפניו לבית הכנסת כשיוצא מהשער שלו ואין תפילין בראשו וציצית בלבושו ואומר אשתחוה את היכל קדשך ביראתך הקדוש ברוך הוא ואומר איה הוא מוראי הרי מעיד עדות שקר.

שעה"כ

והי' ראשונים היו מקדימין לבית הכנסת באשמורת טרם אור היום, ולכן לא היה יכול לקיים מצוה זו לסיבות אלו³⁴⁵.

³⁴⁶הנכנס לבית הכנסת צריך לזוהר מאד להתעכב מעט בפתח קודם שיכנס, ולהראות עצמו ירא וחרד ומזדעזע לכנס בהיכל מלכו של עולם³⁴⁷. וענין זה מועיל מאד אל השלימות של האדם ואל ההשגה³⁴⁸. וז"ס הפסוק וממקדשי³⁴⁹ תיראו (ויקרא יט ז).

גם זמ"ש בגמרא³⁵⁰ בענין אחיתופל שלמדו לדוד ע"ה פסוק בבית אלקים נהלך ברגש (תהלים נה טו), ורמז ג"כ ענין ברגש שיתרגש האדם ויזדעזע בעת כניסתו בבית אלקים שהוא בית הכנסת³⁵¹.

עוד נרמז ברגש³⁵² אל שם אבגית"ן שהוא³⁵³ בגימט' ברג"ש עם המלה בעצמה. והענין הוא, שצ"ל כשנכנס בפתח בית הכנסת פסוק, ואני ברוב חסדיך אבא ביתך כו' (תהלים ה ח), ותכוין כי רוב חסדיך הוא החסד העליון אשר אנו צריכין תמיד אליו, ובפרט כשאנו נכנסין להיכל המלך לשאול בקשתינו³⁵⁴, כי החסד הזה הוא הנק' ³⁵⁵ יומא דכולהו³⁵⁶, ולכן בכל הימים וגם בכל תפלה מג' תפלות ערב ובקר וצהרים שאתה נכנס לבית הכנסת, תכוין בחסד הזה שהוא יומא דכולהו.

- מאיר הכוונה -

³⁴⁵ עי' הקדמה לשעה, ק אות ב' מהעשה טוב: ילך לבה"כ קודם עלות השחר קודם חיוב טלית ותפילין, להזהר שיהיה מי' ראשונים. וצ"ע גדול.

³⁴⁶ פע"ח כח ע"א.

³⁴⁷ "צריך לזוהר מאד להתעכב מעט בפתח קודם שיכנס, ולהראות עצמו ירא וחרד ומזדעזע לכנס בהיכל מלכו של עולם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כבר נודע משארז"ל (יצמות ו ע"ב) שחייב אדם לנהוג מורא צבה"כ כמ"ס וממקדשי תיראו וגם ז"ס צבית אלהים נהלך ברגש ר"ל שירגש האדם וירתיע בעצמו בהכנסו לבה"כ מרוב פחדו עליו ח"ו נכנס צבית אלהים ית"ש וע"כ קודם שתכנס תאמר פסוק ואני ברוב חסדיך אבא ביתך ותכוין בציבת כרוב חסדך שהוא סוד החסד עליון שאנו צריכין לו תמיד ובפרט ליכנס עמו בהיכל המלך כדי שפיק שאלותיו זכה החסד ההוא ואחר שתאמר זה הפסוק זכוונה אח"כ תכנס צבה"כ "

³⁴⁸ והשגת רוח הקודש עליו והוא קודם שתכנס תמתין מעט ותשקה ותכוין ליכנס במורא ופחד לפני אלהים ית"ש ולא תכנס בפתע פתאום כמי שאינו מתיירא ח"ו (פע"ח).

³⁴⁹ ומקדשי

³⁵⁰ רמב"ם [אולי זה רש"י] (אבות פ"ו מ"ג): מצאו אחיתופל לדוד שהיה יושב ועוסק יחידי בתורה אמר לו למה אתה עוסק בתורה יחידי והלא כבר נאמר חרב על הבדים ונאלו. שוב פעם אחרת מצאו שהיה נכנס לבית מדרשו בקומה זקופה אמר לו והלא כבר נאמר שצריך לו לאדם ליכנס שם במורא כדי שתהא אימת שמים עליו. וי"א שהיה נכנס לבית המדרש יחידי ואמר לו בבית אלהים נהלך ברגש כתיב שחייב אדם ליכנס שם בקבוץ עם לפי שנאמר ברוב עם הדרת מלך ורגש הוא לשון אסיפה כמו למה רגשו גוים וי"א רגש הוא לשון אימה ופחד. ואתה אנוש כערכי חשוב כמותי:

(1) מסכת כלה פרק שמיני

שכן מצינו בדוד מלך ישראל שלא למד מאחיתופל אלא שני דברים מאי נינהו אמר רבא מגופיה דקרא לאו שמעת מינה נמתיק סוד א"ל דוד למה אתה יושב לבדך ועוסק בתורה אין דברי תורה מתקיימין אלא בחברים בסוד מה סוד הפר מחשבות באין סוד אף הכא נמי ומנא אסבריה דכתיב הסכת עשו עצמכם כתות כתות ואידך א"ל כי אתיה לצלויי רהוט באיניש דאזל בתר מלכא ומנא אסבריה דכתיב אחרי ה' אלהיכם תלכו ומנין שחזר דוד ושבחן דכתיב אשר יחדיו נמתיק סוד בבית אלהים נהלך ברגש וכתוב מכל מלמדי השכלתי וכתוב דרך מצותיך ארוץ:

³⁵¹ פסקא זו נמחק בפע"ח.

³⁵² "עוד נרמז ברגש" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ואמנם צלמך כרוב חסדך תכוון".

³⁵³ צחקה וזהו עצמו (נוסף בפע"ח).

³⁵⁴ לשאלו בקשתנו נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כדי שפיק שאלותיו זכה החסד ההוא".

³⁵⁵ "זהו הוא הנק'" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "נקרא".

³⁵⁶ עי' ע"ח שער הזווגים פרק ה: כמ"ש בדרוש אחר (שער א"א פרק ח), כי ב' כתרים דא"א הם בגרון א"א, אשר שם הוא בחי' בינה דא"א [עי' שם בגליונות הלש"ו שר"ל ישס"ת שבא"א כמ"ש

שעה"כ

ותכוין אל שם אבגית"ץ שהוא בחסד כנודע³⁵⁷. וז"ס בבית אלקיים נהלך ברגש, ר"ל עם שם אבגית"ץ העולה בגימ' ברג"ש עם המלה עצמה כנו'. ואחר שאמרת פסוק זה בפתח בית הכנסת, אז תכנס אח"כ בבית הכנסת, ולא תאמר הפסוק הזה אחר שנכנסת, כי מנהג זה הוא טעות ביד הנוהגים אותו.

עוד ירצה, כי כבר הודעתך שקודם שנכנס יאמר פסוק, ואני ברוב הסדך כו', ויכוין לשם אבגית"ץ העולה במספר ברג"ש. והענין הוא כי השכינה היא נקרא בית הכנסת, ונקרא בית אלקיים, וזמ"ש בבית אלקים נהלך ברגש, כי קודם שיכנס האדם לבית הכנסת שהיא השכינה³⁵⁸, צריך לימלך באבהן ולומר פסוק ואני ברוב הסדך, כנו'.

- מאיר הכוונה -

באנ"כ ח'. גם בארנו [שער כה פרק ב כללי חר"ג אות ח'] בפ' (תהלים מב ט) יומם יצוה ה' חסדו, כי יש ב' מיני חסד³⁵⁶, א', הוא חסד עליון אחר הבינה, אשר מקום זה הוא ברישא דכתפין דא"א, קודם התפשטות והתחלקות הב' זרועות, ושם הוא מקום החסד העליון הנקרא יומא דכולהו בס"ה (אמור קג ע"ב, בלק קצא ע"ב).

ועיי"ש במבו"ש: א' הוא החסד הפרטי שהוא בזרוע ימין, ואח"כ הגבורה הולכת בזרוע השמאלי, וכן כיוצא, עד שנגמרים הה"ח להתפשט בהוד דא"א. ויש חסד גדול מכולם אשר הוא נמשך מדכורא דא"א, שהוא החכמה שבו, והחסד של זו החכמה יורד למטה עד הבינה שהוא הגרון. והענין כי כל שפע מזון וחיות ואכילה הנמשך לתחתונים הוא ע"י החסד דדכורא, שבו מתלבש השפע, ואז החסד עצמו מלביש השפע ההוא ויורד ונותן לבינה, והבינה נותנת לעולמות שתחתיה ע"י התלבשות אותו החסד הנק' יומם, יומא דכולהו, וכמ"ש בפ"ב ענין השפע הזה וענין האכילה הזו התלבש בחסד, ועיי"ש היטב כדי שתבין כל מה שנבאר לך כאן.

ע' תיקר"ז עה ע"ב וז"ל וכלא [כל הז"ת] אתכליל בשביעית, דאיהי מלכות השביעי, ה' ודאי בכל שביעיות כלילא, ואיהי ה' דיום הששי, יום דא צדיק, עליה אתמר והיה ה' למלך על כל הארץ וגומר, איהו יום הששי ויום השביעי, יום דכלהו יומין, עכ"ל. ועי' שם בבהגר"א ז"ל, וענין יומא דכולא יומין שאמר כאן ובזוהר בכמה מקומות על החסד, ואמר דאזיל בכלהו, כי יום נק' ע"ש האור כמ"ש ויקרא אלקים לאור יום ואור הוא בחסד וכל ר"ק שנק' יום ע"ש שמקבלין החסדים על ידי ה"ח ונק' כ"א יום באורו וזהו יום דכתיב בכל מעשה בראשית, עכ"ל. והנה חסד זה אינו החסד הפרטי שבז"ת אלא התפשטות השפע מהבחינות העליונות הנקרא חסד המתפשט ביסוד דבינה, ע' בהגר"א על ספד"צ ה' ע"ב ד"ה אלא נ"ל והערה 604.

אם כן כאן זה חסד עליון שהוא שורש כל הו"ק, ול"נ שהוא דעת המתפשט שהוא פנימיות הו"ק ונקרא חסד, שכל שפע הוא חסד, אמנם עי' שער מאמרי רשב"י י"ח ע"א שזהו חסד פרטי (וכן הוא בשער כה פרק ב' אות ז'), וצ"ע שיש לי מקור באריז"ל שהולך כגר"א, ועי' פת"ש עקודים א' שמשווה אותם יחד שזה החסד המשך של הדעת, וצ"ע. ועי' זהר פרשת אמור קג ע"ב ופרשת בלק קצא ע"ב.

³⁵⁷ ע' תיקר"ז נב ע"א: מקולות מים רבים (תהלים צג ד) אלין שבע (קלין) שמהן דמתפלגין לשבעה נהרות וכלהון מתפלגין בההוא נהר דנפיק מעדן ואינון בהבו לה' (תהלים כט) שבע אינון דאזלין על שבע שמהן דאינון אבגית"ץ וכו' ואינון שבע ספירן (תהלים כט ג) קול ה' על המים דא חס"ד ואיהו אבגית"ץ דמתמן מיא דאורייתא קול ה' בכח דא קר"ע שט"ן ודא גבור"ה קול ה' בהדר דא נג"ד יכ"ש ודא תפאר"ת כסאו כשמ"ש נגד"י (תהלים פט לז) וביה אתמר למשה (שמות לד י) נגד כל עמך אעשה נפלאות קול ה' שובר ארזים דא בט"ר צת"ג ודא נצ"ח קול ה' חוצב להבות אש דא חק"ב טנ"ע ודא הו"ד קול ה' יחיל מדבר דא יג"ל פז"ק דאיהו יסו"ד הר סיני קול ה' יחולל אילות דא שק"ו צי"ת ודא מלכו"ת דעלה אתמר (תהלים כב א) למנצח על אילת השחר ודא איהו מקולות מים רבים.

תרגום: "מקולות מים רבים" אלו שבעה (קולות) שמות שנחלקים לשבעה נהרות, וכולם נחלקים באותו הנהר שיוצא מעדן, והם ב"הבו ליהו"ה", שבעה הם שהולכים על שבעה שמות, שהם אבגית"ץ וכו', והם שבע ספירות. "קול יהו"ה על המים" זה חסד, והוא אבגית"ץ, שמשם המים של התורה. "קול יהו"ה בכח", זה קר"ע שט"ן, וזו גבורה. "קול יהו"ה בהדר" זה נג"ד יכ"ש, וזה תפארת "כסאו כשמ"ש נגד"י, ובו נאמר למשה "נגד כל עמך אעשה נפלאות". "קול יהו"ה שובר ארזים" זה בט"ר צת"ג, וזה נצ"ח. "קול יהו"ה חוצב להבות אש", זה חק"ב טנ"ע, וזה הו"ד. "קול יהו"ה יחיל מדבר", זה יג"ל פז"ק, שהוא יסוד, הר סיני. "קול יהו"ה יחולל אילות", זה שק"ו צי"ת, וזו מלכות, שעליה נאמר "למנצח על אילת השחר", וזהו "מקולות מים רבים".

³⁵⁸ ע' תיקר"ז (&): תליתאה כמראה אש בית לה סביב (שם כז) ודא שכינתא דהכי אוקמוהו רבנן דנשמתין דומין קדם שכינתא כנרות לפני האבוקה ובגין דא כמראה אש בית לה ואיהי בי כנישתא דלעילא א"ש נג"ה (שם) כי ביתי בית תפילה יקרא לכל העמים (ישעיה נו ז) ואיהי אש בית לה מסטרא דגבורה דאיהי ב' יומא תניינא דאתברי ביה גיהנם א' יומא קדמאה דאתברי ביה גן עדן

שעה"כ

בספר הזוהר³⁶⁰³⁵⁹, כי ב'פ' זה רמוזים ג' האבות. ויכוין באבגית"ן הנק' רוב חסדיך. גם יכוין לעשות מנה"י דו"א ג' מוחין חב"ד אל נוקבא דו"א כנודע. וזה יכוין בר"ת בבית אלקים נ"הלך ב"רגש ב"ן³⁶¹, והכונה הוא שימשיך ג' מוחין הנז' אל הנוק' הנקרא ב"ן שהיא הו"יה דההין כנודע.

ודע כי אעפ"י שהכונה זו כוללת בכל הימים, ובכל שלשה זמני התפילות שבכל יום כנז', עכ"ז יש שינוי אחר, והוא כי אעפ"י שבכל יום תכוין אל שם הנזכר, עכ"ז ביום ראשון של השבוע תכוין בפרטות אל אות אחת של שם הזה, ותכוין כי אות זה גוברת ביום הזה באופן זה: אות א' גוברת ביום ראשון של השבוע, ואות ב' ביום ב' של השבוע, ואות ג' ביום ג' של השבוע, ואות י' ביום ד' של השבוע, ואות ת' ביום ה' של השבוע, ואות צ' ביום ו' של השבוע. וענין כוונה זו תכוין בכל ג' תפלות, יום ראשון תכוין כי אות הא' גוברת, וכן על זה הדרך בשאר הימים³⁶².

³⁶³והואיל דאתא לידן נגמור גם הכונות של יום שבת, כי אז תכוין ביום ההוא אל שם מ"ב³⁶⁴ האחרון הנקרא שקוצ"ית, כי שם זה גובר בכל יום שבת, ³⁶⁵והוא נחלק לג' חלוקות. כיצד, בליל שבת קודם שתכנס לבית הכנסת תכוין לב' אותיות הראשונות, שהם ש"ק³⁶⁶, ובבקר יום שבת תכוין לשתי אותיות אמצעיות ו"צ³⁶⁷, ובמנחה תכוין לשתי אותיות אחרונות י"ת.

- מאיר הכוונה -

ודא חסד עמודא דאמצעייתא כמראה אדם כליל תרוייהו וא"ו לימינא אח"ד ל"ב לשמאלא יו"ד ה"א ה"א

תרגום:

³⁵⁹ עי' ח"א יא ע"א: בצפרא קם מערסיה בעי לברכא למאריה ולמיעל לביתיה ולמסגד קמי היכליה בדחילו סגיא ובתר כן יצלי צלותיה ויסב עיטא מאינון אבהן קדישין דכתיב (תהלים ה ח) ואני ברוב חסדך אבא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך הכי אוקמוה לא לבעי ליה לבר נש לאעלא לבי כנישתא אלא אי אמליך בקדמיתא באברהם יצחק ויעקב בגין דאינון תקינו צלותא לקמי קב"ה ה"ד ואני ברוב חסדך אבא ביתך דא אברהם אשתחוה אל היכל קדשך דא יצחק ביראתך דא יעקב ובעי לאכללא לון ברישא ובתר כן ייעול לבי כנישתא ויצלי צלותיה כדין כתיב (ישעיה מט ג) ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר.

תרגום: בבוקר, קם ממטתו, צריך לברך לרבנו, ולהכנס לביתו, ולהשתחוות לפני היכלו ביראה רבה, ואחר כך יתפלל תפלתו. ויקח עצה מאותם האבות הקדושים, שכתוב "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך אשתחוה אל היכל קדשך ביראתך". כך פרשוה, שאדם צריך שלא להכנס לבית הכנסת אלא אם נמלך בתחילה באברהם יצחק ויעקב, משום שהם תקנו התפלה לפני הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב "ואני ברוב חסדך אבוא ביתך" זה אברהם, "אשתחוה אל היכל קדשך" זה יצחק, "ביראתך" זה יעקב. וצריך להכלילם בראש, ואחר כך יכנס לבית הכנסת ויתפלל תפלתו. אז כתוב "ויאמר לי עבדי אתה ישראל אשר בך אתפאר".

עי' שם בד"א שיעקב נמחק, וכן בדפ"מ בפירוש הפסוק וצ"ע גדול מהיכן הגיע גרסתנו.

³⁶⁰ וכל זה לא מובא בפע"ח.

³⁶¹ והנה בכל הג' תפלות כשאדם נכנס לכה"כ צריך לעשות סדר זה כנזכר גם יכוין בר"ת "צבית" "אלהים" "נהלך" "צרגש" "קהוא" ר"ת גימטריא ג' וצ"ן ויכוין לעשות ג' מוחין חב"ד אל הנוקבא מלכות מנה"י דו"א והס ר"ת ג' וצ"ן כי ג' הס חב"ד וצ"ן היא המלכות כנודע (נוסף בפע"ח).

³⁶² עי' לקמן יג ע"א.

³⁶³ פע"ח כט ע"ג.

³⁶⁴ נמחק בפע"ח.

³⁶⁵ פע"ח שער הנהגת הלימוד א' @????

³⁶⁶ צ"ע שכאן לא מוזכר שזה גובר אלא רק מכוונים את זה לבד .

³⁶⁷ ו' לתפלת שחרית ו' לתפלת מוסף (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

עוד תכוין בליל שבת בשתי אותיות ש"ק, לפי שבליילה נק' המלכות חקל³⁶⁸369
שהיא חיבור ד' שמות יהו"ה אהי"ה יהו"ה יהו"ה אדנ"י, ובשחרית נקרא המלכות תפוחין,
ובמנחה נק' קדישין.³⁷⁰ והנה בלילה עולה המלכות לנה"י של ז"א, והם סוד ש' וסוד ק'
כמבואר אצלנו (סג ע"ג)³⁷¹, וז"ס שבת ש' בת (זחר ח"ב רד ע"א), כי המלכות הנק' בת עולה
אל נה"י הנק' ש'.³⁷² ובמנחה יכוין בשתי אותיות י"ת, כי אז היא נקראת קדישין כנו',
וקדוש הוא בגימ' י"ת, והם סוד ת"י נימין שברי שא דז"א (אד"ד קכח ע"ב)³⁷³.

גם צריך לכוין בקצור כל זה בלילה בג' פעמים שאומרים ויכולו כו' בליל שבת.
והנה בויכולו הראשון יכוין באותיות ש', לפי שאז הנה"י דז"א, שהם ג' ענפי אות ש', נעשו
מוחין אליה. בויכולו הב' יכוין באות ק', כי אז היא נק' תפוחין, לפי שג' מוחין שלה נעשה
לה עתה יותר מלמעלה, והוא מן חג"ת שבז"א, והם סוד ג' אבות שבכולם נרמו אות ק', כי
ביצח"ק ויעק"ב כבר נמצא בהם אות ק' ממש, ובאברהם נרמו בו במה שהוליד לק' שנה.
וכן הנה"י עצמם נעשים ק', שהם ג"פ ל"ג ל"ג ל"ג, בקבלתם עתה שפע מן חג"ת כמבואר
אצלנו (לקמן בד"ה ובאות ק'), ועיי"ש. וביכולו הג' יכוין בחב"ד שהם יותר (ג ע"ד)
עליונים³⁷⁴, ובכל קוץ ת"י נימין כמנין קדוש.

עוד ירצה כוונת הענין בארוכה, וביאור הענין הוא, כי בליל שבת אומרים ב'
פעמים ויכולו, הראשון בתפילת ערבית, והב' הוא אחר העמידה, שאומרים כל הקהל יחד.
ושם (לקמן ויעבור דורש ה') הודעתוך כי ויכולו הראשון הוא רומז במלכות שעולה עד נה"י
של ז"א. וביאור הענין הוא במה שנתאר אצלנו כי הנה"י של אימא הם מוחין אל הז"א,
והם מתפשטין בכל ז"א, וג' פרקים האחרונים מהם הם בנה"י של ז"א, ואלו נעשין עתה
מוחין אל המלכות. וכנגד זו העליה תכוין באות ש' של שקוצי"ת, כנודע כי אות ש' נחלקת
לג' ויין שיש בצורת שי"ן, ורומזין לנה"י הנז'. והנה הג' ויין הם עולים בגימ' י"ת, וז"ס וכל
שיח השדה (בראשית ב ה), ולכן תכוין כי עתה המלכות נק' חק"ל, שהוא תרגום של שדה,
שהוא סוד הנה"י הנז' הנק' שיח השדה.

ובאות ק' של שקוצי"ת תכוין בויכולו הב', שהוא עליה הב', שבה מקבלת המלכות
במוחין שלה אור מן חג"ת דז"א, אשר שם ג' פרקין האמצעים דנה"י דאימא, כי גם הם נק'
מוחין, כי כל בחי' הנה"י דאימא נק' מוחין. ואמנם לפי שאין המלכות עולה עתה עד שם,
רק שאור חג"ת דז"א מתפשט בנה"י דז"א למטה במקומה, ולכן נרמו מציאות זה באות ק'.
וביאור הענין הוא, כי אם תחלק אות ק' לג' חלקים, יהיה כל חלק מהם ל"ג חלקים, כי ג'
פעמים ל"ג הם ק', והוא כי חג"ת, כל אחד מהם כלול מעשר, והם שלשים, ואלו חג"ת
נכללין ויורדין למטה בכל א' מן הג' תחתונות הנקרא נה"י המאירים במלכות, ולכן הם ל'
וג'. וכאשר תכלול ג' פעמים השלשים עם כל א' מהג', יהיו ג"פ ל"ג ל"ג ל"ג, שהם ק' עם
הכוללות, כי כונתינו הוא להוריד החג"ת שהם ל' אל נה"י שהם ג'³⁷⁵.

ובשחרית תכוין לאות ו' כנגד ישמח משה (שחרית דשבת), שהוא אות ו'³⁷⁶. ובמוסף
תכוין לאות צ' שהוא כנגד היסוד, צדיק יסוד עולם (משלי י כה), כי אות צ' רומז אל היסוד

- מאיר הכוונה -

³⁶⁸ צ"ע גדול למה זה מובא כאן, ולא בשבת עצמו.

³⁶⁹ פע"ח לח ע"ב.

³⁷⁰ פע"ח לו ע"א.

³⁷¹ דרוש תחום שבת שער המצות בשלח (ש"ש)?

³⁷² פע"ח לו ע"ג.

³⁷³ וכל קוצא וקוצא אית ביה ארבע מאה ועשר נימי דשערי

עי' לקמן איתא שזה בהארת הא"א ברישא דז"א ולכן אין שאילה.

³⁷⁴ עי' ש"ש שמתקשה בגרסא ומעלה שיש ג' קוצין, וצ"ע מה"ת.

³⁷⁵ הויכולו השלישי?

³⁷⁶

(2) ספר עץ חיים - שער לח פרק ו מ"ת

שעה"כ

שהוא הצדיק, שבו תפלת מוסף³⁷⁷. ובמנחה תכוין לאות י' מן שקוצי"ת, באומרך (תהלים טו יד) ואני תפלתי לך ה' כו', ומלת תפלתי ר"ל תפלת י'. וביאור הענין הוא כי עתה עולה עד מקום הדיקנא דא"א כמבואר אצלנו ונודע. והוא כי בהיותו ז"א למטה, היה יורד השער של רישא דא"א נמשך בראש ז"א להשפיע לו, והשער הזה הוא סוד ת"י נימין כמנין ב' אותיות י"ת של שקוצי"ת.

וכבר ביארנו³⁷⁸ באדרת נשא (דף קכח ע"ב) כי הם ת"י נימין כמספר קדוש, ובסוד ת"י עלמין ות"י עיבר הנז'. והנה בחינה זו היא סוד שם יהו"ה דע"ב דמלוי יודין, ויש עשר אותיות במילואו, וזהו ואני תפלתי, תפלת י', כי עתה עולה עד עשר אותיות ההם. ומה שהיה בתחילה מקבל השפע הזה בריחוק גדול, דרך אותם השערות, הנה הוא עתה עולה עד שם ומקבל השפע בקירוב גדול, כי השערות ההם הם נמשכין מזאת ההוי"ה שיש בה י' אותיות דמילוי יודין כנז'. וז"ש, לך ה' עת רצון, כי ע"י עליית ז"א בדיקנא דא"א, יש בו כח לקבל שפע מן מצחא דיליה הנק' מצח הרצון (אד"ר קכט ע"א).

ולאות ת' של שקוצי"ת תכוין כנגד תפלת המנחה, שבה אנו אומרים אתה אחד ושםך אחד כו'. והענין הוא כי הנה ד' יודין יש בשם ע"ב הנז', וכל י' מהם כלולה מי' הוא ק', ונמצאו ארבעתם עולים בנימ' ת', וזהו אתה אחד, ר"ל א"ח ד'³⁷⁹, כי עתה הז"א הנקרא א"ח עולה עד מקום ד' שהם הד' יודין הנז', וז"ס אחד.

³⁸⁰ואחר שנכנס לבה"כ, שמעתי בשם מורי ז"ל שבכניסתו³⁸¹ ישתחוה כנגד ההיכל, ואחר כך יאמר מזמור (תהלים טו ב) אלקים יחננו ויברכנו, אשר יש בו ז' פסוקים, וכנגדם יקיף ז' הקפות סביב התיבה שבאמצע הבה"כ³⁸². וטוב הוא שיכוין לגמור פסוק א' בכל הקפה מהז', עד שיגמור הז' הקפות בז' פסוקים, ויכוין כי התיבה היא כנגד המלכות, ותכוין להמשיך אליה ז' אורות מקיפין שהם מן החסד עד המלכות. ואור המקיף של המלכות ג"כ אנו ממשיכין אליה והיא מכלל ז' המקיפין. ותכוין לכלול עצמך לקבל מן ז' אורות המקיפין האלו, אתה והמלכות ביחד.

וביום א' תכוין לפסוק ראשון, שהוא אלקים יחננו כו', ותכוין שהוא גובר על הז'³⁸³ פסוקים והוא תגבורת החסד על ז' התחתונים. וביום הב' תכוין כי פסוק הב' גובר על כולם, וכן תכוין עד יום ה', כי אז תכוין בפסוק הו' שהוא גובר על כולם. ואמנם ביום השבת אין צריך להקיף רק הקפה א' בלבד. וספק³⁸⁴ בדבר אם הוא כנגד הת"ת הנק' שבת וכולם כלולות בו, או אם הוא כנגד הבינה הכוללת לכלל³⁸⁵ הז' ולכן אין בשבת רק הקפה א', ע"כ שמעתי בשם מורי ז"ל³⁸⁶.

- מאיר הכוונה -

נלעד"ח שזהו כוונת הפסוק שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו ר"ל כי משה יסוד דאבא המלוּבש תוך ז"א שהוא ו"ק שהם אותם הס' רבוא ואנכי בקרבו דייקא]

³⁷⁷ עי' תיקו"ז (&): בשבת, תפלת מוסף דא צדיק, דכליל כלהו צלותין, וביה אמרין בצלותא דמוסף כתר יתנו לך ה'

³⁷⁸ צ"ע שכל הנזכר כאן איתא באד"ר עצמו, וצ"ע.

³⁷⁹ עי' הערה 994.

³⁸⁰ פע"ח כח ע"א.

³⁸¹ שמעתי בשם מורי ז"ל שבכניסתו נמחק בפע"ח.

³⁸² ולא את הבית הכנסת עלמיה (נוסף בפע"ח).

³⁸³ הו' (פע"ח).

³⁸⁴ ויש ספק (פע"ח).

³⁸⁵ כל (פע"ח).

³⁸⁶ ע"כ שמעתי בשם מורי ז"ל נמחק בפע"ח.

שעה"כ

אבל אני ראיתיו שהוא {ד ע"א} היה בא לבה"כ, ולא היה מקיף שום הקפה, ואפשר כי בשביל שלא היה הוא מן הי' הראשונים,³⁸⁷ לפי שהיה מתאחר לבא כנ"ל, ולכן לא היה מקיף מפני הרואים, שנראה כיוהרא, כנלע"ד³⁸⁸.

ואמנם מה שאני שמעתי ממורי ז"ל, הוא שיכוין כי בית הכנסת הוא בחי' שם הוי"ה דמילוי ההי"ן העולה בגימ' ב"ן, שהוא בית כנוסיא לג' שמות העליונים ממנו, שהם ע"ב ס"ג ומ"ה ושם ב"ן זה הוא המלכות, ויש בה י"ם ואם תמנה עשר הויות דההי"ן של ב"ן יהיו בגימ' כמנין כנסת, עם הי' כוללים שלהם³⁸⁹. גם ראיתי למורי ז"ל נזהר בתכלית הזהירות שלא לדבר כלל בבה"כ, אף שלא בשעת התפלה. וכמעט שאפי' בדברי מוסר ותוכחות ותשובה³⁹⁰ לא היה רוצה לדבר, כדי שלא ימשך מזה איזה דיבור של חול. גם ראיתי נזהר מלרוק בבה"כ, ואם נודמן לו רוק היה מבליעו בטליתו או בולעו בגרונו. גם כל הזמירות והקרבות והק"ש היה מורי ז"ל נוהג לאומרם מתוך סידור התפלות שבידו, אבל בתפלת העמידה דלחש, היה עוצם עיניו ואומר על פה, וגם בחזרת הש"ץ היה עוצם עיניו ושומע ומתכוין לדברי הש"ץ.

דרושי ציצית דרוש א

דרוש א' בענין הציצית.

³⁹¹דע כי ענין הציצית³⁹² הוא בחי' אור המקיף, כנודע אצלינו כי יש א"מ ויש א"פ³⁹³. וכבר ידעת כי ז"א בהיותו בתוך אימא בסוד העיבור, לא היה אלא בבחי' שש קצוות בלבד, ג' כלילן בתלת. ולא היו אז בו³⁹⁴ לא בחי' ראש ולא בחי' זרועות³⁹⁵, אלא גוף א' פשוט בלבד. וכנגד זה הוא הציצית³⁹⁶ הקטן, שאין מתעטפין בו לא את הראש ולא את הזרועות³⁹⁷. אבל הציצית³⁹⁸ הגדול, המעטף את הראש, הוא בחי' אור המקיף דז"א כשהגדיל³⁹⁹ ונעשו לו י"ם גמורות, ונתפשטו ראשו וזרועותיו. ולכן שיעור זה הטלית הגדול של העטיפה הוא כדי לכסות ראשו ורובו כמ"ש בגמ' (מנחות מ ע"ב). והנה זה הטלית איננו מגיע רק עד החזה⁴⁰⁰ שהוא רובו של גוף האדם⁴⁰², כי שם מאחורי החזה דז"א יצאת נוק' דידיה⁴⁰³, ואין שם בחי' טלית. וזהו הטעם שהנשים פטורות

- מאיר הכוונה -

³⁸⁷ ואפשר כי בשביל שלא היה הוא מן הי' הראשונים, "נמחק צפע"ת.

³⁸⁸ אך כשהיה משכים צבית מדרשו היה מקיף (נוסף צפע"ח).

³⁸⁹ בסוד הללא אנכי טוב לך מעשרה בניס וכו' ואח"כ יאמר הרי קבלתי עלי עול מלכות שמים שלימה שתקנתי צע"ה שהסרתי הקליפות מאצ"ע ויהי נועם וגו' (פע"ח).

³⁹⁰ אפילו בדבר מוסר ויראת שמים לא היה משיב תקובה עד שיאלא מזה"כ (פע"ח).

³⁹¹ פע"ח יד ע"ד

³⁹² ענין הציצית" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "כל לציצית".

³⁹³ אצלינו כי יש א"מ ויש א"פ" נמחק צפע"ח.

³⁹⁴ אז בו נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "לו אז".

³⁹⁵ היינו שהכל מכופל, עי' נדה & ורק נתגלה הרגלים. עי' כללים ח, א לא ע"א: אמנם מה שיש להקשות בזה, כי מאחר שכל הנה"י הם באמת רק לבר מגופיה, ועיקר מציאותו הוא רק החג"ת, א"כ אלמה נסדר ראשית התהוותו של האדם רק בבחי' נה"י, וכמ"ש בגדה (דף ל ע"ב) למה הולד דומה במעי אמו, לפנקס שמקופל כו' וראשו מונח לו בין ברכיו כו', והוא סוד תלת כלילן בתלת כנודע

³⁹⁶ טלית (פע"ח).

³⁹⁷ מכאן משמע שאין אר"מ לטלית קטן, וצ"ע.

³⁹⁸ טלית (פע"ח).

³⁹⁹ עי' לקמן דרוש ו' שזה יניקה.

⁴⁰⁰ שליטת"ת (פע"ח).

שעה"כ

מן הציצית. וד' הציצית יוצאים ממנו⁴⁰⁴ ומקיפין את הנקבה אשר שם מתחת החזה, ולכן נק' ציצית לשון נקבה ולא ציץ, להורות על שהם מקיפין את הנקבה⁴⁰⁵.

והנה לסיבה זו הצריכו הגאונים להתעמק עמיפת ישמעאלים, ומחזירים ב' הציציות שבצד ימין אל צד שמאל⁴⁰⁶⁴⁰⁷, באופן שיתחברו שם בצד השמאל מאחוריו כל הד' ציציות⁴⁰⁸, ויהיו תלויים מאחוריו בצד שמאל, במקום התחלת בנין הנקבה מאחורי החזה. גם רבינו סעדיה ז"ל כתב בפירושו שחיבר בלשון ערבי בפרשת בא ענין עמיפה זו, וטוב ונכון לעשות כך, ולפחות ישאר מעוטף כך כדי שיעור הליכת ד' אמות⁴¹⁰ בעת שמתעמק בציצית. ואח"כ יסיר העיטוף מעל צוארו, וכך היה מנהגו של מורי ז"ל.

ולכן בהיות האדם שלא בשעת התפילה בשאר היום אינו חייב בעיטוף ציצית הגדול⁴¹¹ רק בציצית קטן⁴¹² די לו, כי אז הז"א בתוך ביתו שהיא אימא עילאה⁴¹³, ועומד בתוכה⁴¹⁴ כי שם ביתו. אמנם אחר שהגדילו ב', ז"ן, ובא הוא לבית הכנסת שהיא הנוק' בית כנוסייא לכל, אז מתעמק בטלית גדול.

⁴¹⁵ועתה נבאר ענין ד' ציציות איך מקיפין את הנוק' כנ"ל. והענין הוא, כי אלו הד' ציציות הם יוצאים מן הצדיק העליון, הנק' צדיק ויסוד⁴¹⁶, כמו שאמר הכתוב, מכנף הארץ ומירות שמענו צבי לצדיק כו' (ישעיה כד טז)⁴¹⁷. והענין הוא, כי כמו שמן הדעת העליון

- מאיר הכוונה -

⁴⁰¹ עי' לקמן הערה 493. עי' לקמן פרק ב' ד"ה ונחזור לענין ראשון והערה שלנו שם 495, ששמע יש ב' מיני מקיפים בטלית, א' ישר והוא עד הסוף וא' חוזר והוא עד הראש או עד הגרון אור עד החזה (עי"מ), והציצית יוצאין בחזה כדלקמן פרק ב' ד"ה וא"ת והרי הטלית, ושם משמע שאפילו בבחי' אור מקיף הישר זה רק עד החזה לגבי ההלכה שבו.

⁴⁰² היינו רוב הספירות כאשר כוללים גם שליש ת"ת עי' סוף פרק ב'.
⁴⁰³ עי' ע"ח שער לד פרק ד וצ"ע שזכור לי שהפרגוד יורד כנגד הטבור מאחורא, וצ"ע בענין נוק', אמנם הכתר עולה עד החזה.

⁴⁰⁴ מד' כנפות הטלית (פע"ח).

⁴⁰⁵ משמע שציצית עצמם מקיפים את הנוק', והבגד מקיף לז"א. ועי' הערה 498.

⁴⁰⁶ כי שם הוא עיקר מליאת המלכות כנודע (נוסף בפע"ח).

⁴⁰⁷ צד שמאל היא בחי' נוק' עי' לקמן דרושי ר"ח עו ע"ב וכן לעיל ב ע"ד.

⁴⁰⁸ עי' לקמן הערה 539.

⁴⁰⁹ @מכאן עד סוף הפסקא לא מלאתי בפע"ח.

⁴¹⁰ עי' לקמן הערה 1151 בענין ד' אמות.

⁴¹¹ ש"ל בשעת התפילה ששאר היום אינו חייב בעיטוף לילית הגדול נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא בתוך ביתו, אז אין לו".

⁴¹² עי' הקד' השעה"ק: צריך שיהי' עוסק בתורה מעוטף בטלית ותפילין. וכנראה שזה מציאות של תיקון, אבל שאר היום של אלומדים או מתפללים אין ענין.

⁴¹³ בעיבור (עולת תמיד).

⁴¹⁴ "כי אז הז"א בתוך ביתו שהיא אימא עילאה, ועומד בתוכה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שהוא בחי' ז"א בהיותו בעיבור בתוך הבניה".

⁴¹⁵ פע"ח יל ע"ד.

⁴¹⁶ "הלדיק העליון, הנק' לדיק ויסוד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "מן היסוד הנקרא לדיק עליון".

כנראה שכוונתו ליסוד אמא שהיא בחזה לז"א ול"ע. ועי' למקן הערה 423.

⁴¹⁷ כנזכר בזוהר פרשת שלח לך דף קעה ע"א (פע"ח).

⁴¹⁸ ז"ל הזהר: כתיב מכנף הארץ ומירות שמענו צבי לצדיק ואומר רזי לי וגו' מכנף הארץ דא כנף דציצית דאיהו כנף הארץ ומירות שמענו אלן שאר חוטיין דנפקין ותליין מאתר עלאה גו אינון שבילין עלאין דנפקין מחכמה עלאה צבי לצדיק דא צדיק חי העולמים דאינון חוטיין אינון שפירו דיליה דהא מניה נפקין וכל חוטא כלילא בתרין סטריין וכד אסתכלנא אמינא רזי לי רזי לי דהא מגו רזא עלאה דכל מהימנותא נפקין

שעה"כ

שהוא בחי' הלשון⁴¹⁹ יוצא ממנו בחי' ההבל שהוא אור מקיף המלביש⁴²⁰ כנודע⁴²¹, בן מן⁴²² היסוד התחתון יוצא הבל המקיף והמלביש, והם סוד ד' ציציות⁴²³. ועניינם הוא במה שנודע כי הם⁴²⁴ ה' חסדים וה' גבורות, והה"ג הם ה' אותיות מנצפ"ך שהם מן הבינה כנודע, כי אור המקיף דו"ן הוא שם⁴²⁶ אהי"ה שהיא אימא עלאה, כי ממנה הוא הכתר המקיף⁴²⁷, ולכן אלו ד' ציציות שהם ענין הה' גבורות הם בחי' אור המקיף⁴²⁹.

- מאיר הכוונה -

תרגום: כתוב "מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק", ואמר "רזי לי וגו'". "מכנף הארץ", זה כנף הציצית, שהוא כנף הארץ, "זמירות שמענו", אלו שאר החוטים שיוצאים ותלויים ממקום עליון, תוך אותם שבילים עליונים שיוצאים מחכמה עליונה. "צבי לצדיק", זה צדיק חי העולמים, שאותם חוטים אלו יפיו, שהרי ממנו יוצאים, וכל חוט כלול בשני צדדים, וכשהסתכלתי אמרתי, רזי לי רזי לי, שהרי מתוך סוד עליון של כל האמונה יוצאים.

עי' שעה"כ ר"ה ז שרזי רזי פעמים היא חיק וגרון שהוא יסוד דא"א.
⁴¹⁹ שכתוך הפה (נוסף בפע"ח).

⁴²⁰ שהוא אור מקיף המלביש נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא המקיף ומלביש.

⁴²¹ ז"ן פרק ד כלל ב (לש"ו פע"ח?)

עי' ע"ח שער כה פרק ב: אמנם משה זכה לדעת עליון, וז"ש בזהר בראשית דתרווייהו בדעת אלא דא בגופא ודא בנשמה, כי זה בדעת המתפשט בגופא, וזה בדעת עליון שבראש, הנקרא נשמה לזה התחתון. והנה זה הדעת עליון, מקורו נמשך מב' פנים דא"א שהם תיקון ז' מ"ג ת"ד, הנקרא ואמת, והוא כולל כל ו' תיקונים קדמאין, והוא שביעי להם, וכולל כולם. לכן יש בו ז' שמות ס"ג כנודע, והם גימ' ואמת. והנה מז' שמות אלו מתפשטין ז' מלואים בלבד, שהם ז"פ הבל, והם ז' הבלים דקהלת. ולהיותן מס"ג נמשכין כולם עד אמא עלאה, ואח"כ הם נמשכין נגד פיה ויוצאין משם בסוד ז' הבלים היוצאין מהפה, כנזכר בסוד השופר (שעה"כ ר"ה דרוש ו' ז'), ועיין ביחוד חוטם, ושרשם מתגלין בפה שלה. וז"ס (מלאכי ב ו) תורת אמת היתה בפייה, כי תורת אמת הוא ז"א הנמשך מ"ואמת" תיקון ז' דדיקנא, ונמשכה והיתה בפייה דאמא. ואמר בפייה ולא אמר בפיו או בפייה, לרמז על מילוי דס"ג המתפשט מתיקון ואמת, שהוא סוד ס"ג עצמו כנזכר ביחוד של חוטם, וזהו בפייה, כי ה"י וי"ו במילוי גימטריא הבל, ע"ש שיוצאין ז' הבלים אלו מפייה, ומקיפים בסוד אור הבל המקיף אל הז"ת שלה עצמה כנ"ל. ומאלו הז' הבלים המקיפים לז"ת שבה נמשך סוד דעת עליון דז"א, ונכנס תוך יסוד תבונה בין ב' מוחין דחו"ב, בתוך נו"ה דתבונה, ומכריע ביניהן בסוד צלם דז"א. ונמצא, שדעת זה נעשה מז' הבלים והם גימטריא ס"ר עם הכולל, ולהיות שמה הוא מרכבה אל הדעת הנז"ל, לכן נאמר בו (שמות ג ד) וירא ה' כי ס"ר לראות, ועיין שם במקומו. והנה הדעת התחתון נמשך מב' כתפין דא"א שהם חו"ג ונעשין בו ה"ח וה"ג המכריעין בין ב' עטרין דחו"ג, והם י' היות כמנין ס"ר ג"כ, כמו העליון. והנה גם ע"ז רמז וירא ה' כי סר לראות, ואלו מתפשטים בגופא דז"א החסדים בו והגבורות בה כנודע. ודע, שגם לפעמים אפשר להמשיך הגבורות שבדעת העליון ג"כ בנוק', וזה זכה משה לעשות כמ"ש במקומו בע"ה.

ועי' שער ט"ל דרוש יא: (ב) ענין נשמות בני אדם הבאים מן הנשיקין ויש באים מזווג תחתון ונלע"ד שהבאים מהנשיקין הם בחי' אור מקיף והבאים מזווג תחתון הם בחי' אור פנימי שהנשיקין הוא הבל היוצא מן הפה הנקרא מקיף ואלו הם בחי' נדב ואביהו ואליהו מקיף הפנימי:

⁴²² מזה (פע"ח).

⁴²³ למהר"ח זלה"ה נלע"ד מש"ל כי ליצית הוא מקיף אמא לזו"נ נ"ל חיים שזהו חלי תפארת דתבונה ונ"ה החדשים היורדין ומקיפין מחוץ לראש עד כתר רחל כי עד שם מגיעין עד החזה וזהו ענין מציאת הטלית אך לכתר רחל אז הם ד' ליצית היוצאין מיסוד תבונה והענין כי גם אין זה בחי' תבונה עצמה אלא מקיף חיון דז"א והבן זה מאלד ואס כן יסוד דתבונה זו תוך יסוד מקיף דז"א ומשם יוצאין להאיר לרחל ויש מקיף יותר פנימי כנודע כי הם ג' מקיפין וגם יש שם נה"י דתבונה חדשים והם בחי' התפילין והרצועות מכסים ללחא קשר של תפילין ויורדין ועושין כתר לרחל לתפלה של ראש והרצועות כעין ליצית (נוסף בפע"ח).

⁴²⁴ יש (פע"ח).

⁴²⁵ היינו הארות היוצאים מיסוד, ועי' לקמן הערה הבאה שהה"ח נשארים בפנים וה' גבורות מקיפים, ועל אף ששם מדובר בפה, וכאן ביסוד, היינו דברי רבינו כמו שמן הדעת העליון וכו' שהם דומים זה לזה.

⁴²⁶ משם (פע"ח).

⁴²⁷ המקפת (פע"ח).

שעה"כ

וכבר ידעת כי אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי (סנהדרין כב ע"ב)⁴³².
וביאורו הוא, כי הנוק' דז"א לא היה לה בתחילה רק הוי"ה אחת פשוטה בד' אותיות
בלבד, ואחר שבא עליה ז"א⁴³³, יהיב בה בחי' ההוא רוחא דשביק בה בעלה⁴³⁴, כנו'

- מאיר הכוונה -

⁴²⁸ ועי' ע"ח שער כג פרק ב: אמרו בתקונים (קמב ע"ב) כי כל הכתר הוא אה"ה. והענין הוא כי
מבחי' אמה, הנקרא אה"ה כנודע, נעשית כתר דז"א.
⁴²⁹ לנוק' למנס עניינס נחצאכ דלרוס המ"נ וזה עניינס בקילור (פע"ח).

⁴³⁰ ועי' ביאורים ח"א כב ע"ג: אך עומק הענין בכ"ז הוא, כי סוד שורש השרשים דאור המקיף
ואור הפנימי, הנה הוא מאור א"ס המקיף והמוקף, וכו' עיקר האדם שהוא הרוח שבז"א⁴³⁰, וכן כל
הנרנח"י העיקרים אשר בהם נשלם על שלימותו, הנה הם מסוד אור א"ס המוקף, שהוא סוד הקו
דאור א"ס הנמשך ומתפשט בתוך הצמצום, כי ממנו נעשה צורת בנין כל העולמות כמו שהם כולם
עתה לפנינו, וממנו הוא צורת בנין האדם בכל הנרנח"י שבו, כי הצמצום שהוא סוד היסודות
והעגולים, שם הוא רק השורש. וכו' הנה מלבד זה הרי מתנהג גם עתה המציאות ג"כ בעוד הנהגה
עליונה מזה הנמשך מאור המקיף את הקו מכל סביביו, שהוא אינו מצומצם בכלי כלל, והוא שולט
על האור הפנימי להטותו לחפצו, והוא מנהיג את האור הפנימי ג"כ שיהא הולך ונמשך בכל
הנהגתו רק ע"פ הכוונה התכליתית תמיד. אמנם הנהגה הזו היא בהעלם גדול, כי התכלית האחרון
הנה נעלם השגתו מכל בריה, אבל עכ"פ הוא כי היא שולט בהעלם תמיד, ומשם הוא סוד כל
הכבשי דרחמנא⁴³⁰, וסוד צדיק ורע לו רשע וטוב לו (ברכות ז ע"א), וכן כמה פליאות שאנו רואין
בהנהגה תמיד, כי הוא מהנהגת אור המקיף המשלח הארתו באור הפנימי להנהיג את הכל תמיד
רק ע"פ הכוונה התכליתית. והרי נמצא, כי [כג ע"א] באור המקיף הנה הוא פועל גבורות תמיד, כי בו
הוא כל הנהגה אשר נגד החק והטבע. כי כל החק והטבע הוא רק ע"י אור הפנימי אשר הוא
מצומצם בהגוף וכלי, אבל אור המקיף שהוא מבחוץ הנה ממנו הוא כל הנסים והנפלאות, ובו הוא
פועל גבורות תמיד. וכו' והנה הוה אור המקיף בבחי' נוק', ובסוד נקבה תסובב גבר (ירמיה לא כא),
שהיא לוקחת אליה אל חדר הורתה להעשות בה כל תכלית פעולת הזכר, כן הוא אור המקיף עם
אור הפנימי, שכל הפעולות שנעשה בו הנה ממשך האור המקיף את הכל אליו והם נשמרים בו,
ונעשים בו להכוונה התכליתית שבהם. והרי עושה אור המקיף ב' מיני פעולות: כי בתחילה משלח
הארתו בהאור הפנימי לשלוט עליו ולשמרו, שיהא כל הטייתו ופנייתו אליו וכו"ל. ואח"כ לוקח
הוא כל מה שנעשה בו ויצא ממנו, וממשך אותם בתוכו לשומרם ולהשלימם לכוונתו ולחפצו
התכליתית, והם נשמרים בו לעת קץ הימין. וכ"ז הנה הוא פעולת נוק', ובסוד (משלי יב ד) אשת
חיל עטרת בעלה, שבה יתעלה ויושלם כל פעולתו לתכליתם האחרון. והנה הוה אור המקיף הישר
מסוד היחידה שבכל פרצוף ושכל עולם, שהוא הכתר המיוחד בא"ס כמ"ש ברע"מ (פ' בא דף מב
ע"ב, ופ' פינחס דף רנח סע"א), כי כן הוא האור המקיף הראשון אשר להקו, הנה הוא מאור א"ס
המקיף, אשר בו יוחזר הכל ויתוקן הכל לסוד האחדות הנעלמה, שהוא תכלית כל התכליות שאין
לו קץ ותכלית.

והנה נמשכין כל המקיפים רק מבינה, כי הכתר עצמו הוא נעלם, וכל גילוי הוא רק ע"י הבינה,
ולכן נקרא הבינה ג"כ בשם אה"ה שהוא שם הכתר, כי בה הוא כל גילוי, וכמ"ש הגר"א בתיקונים
(דף מו ע"ד). וכן הוא אור המקיף הראשון הכללי המקיף להקו, הנה הוא נמשך שם ג"כ מסוד שורש
בחי' בינה שבמלכות דא"ס⁴³⁰, כי על ידה נבחן הענין דאור א"ס המקיף, כי לולא הבינה לא היה
הצמצום כלל, כמו שמתבאר בדברינו בהקדו"ש שער הפונה קדים פ"ה. ועומד הצמצום על עמדו
רק ע"י הבינה, ונבחן עי"ז מאור א"ס המקיף, וכל גילוי הוא בה, וכן נמשך על ידה ג"כ האור
המקיף להקו.

⁴³¹ עי' שער כה דרוש ב (ב): חמשה מוצאות היוצאת מן הפה העליון. ואמנם כבר הודעתך כי
ה"ח הם נכנסין תוך הגוף, והם אר"פ. אמנם ה"ג הם פוגעות ברדתן אל הגרון בפה ויוצאות משם
לחוץ, ושם נעשין אור מקיף מבחוץ בז"ת, והם סוד ז' הבלים דקהלת, וכנגדן הם ה"ח מבפנים.
והנה החסדים ודאי שהם גדולים ומעולים מן הגבורות, ואמנם להיות החסדים תוך הז"א והגבורות
מקיפים חוצה לו, הם מאירות יותר, ויש להם בבחי' זו מעלה על החסדים. ואמנם ביסוד דז"א שם
כח הגבורות שנתפשטו מבפנים נקבצות שם, והם אר"פ. אמנם יוצא הבל מפי היסוד דרך העטרה
לחוץ, וחוזר ועולה ומקיף את היסוד מבחוץ, והבל זה היוצא הוא בחי' החסדים, והפנימי בחי'
גבורות, ע"כ. ועי' לקמן דרושי פסח יא

⁴³² עי' שער טל פרק ז, שהעשיית כלי היא הנתינת רוח הנזכר לקמן, והוא כריתת הברית.

⁴³³ עי' ע"ח רפ"ח ג: שם של ב"ן דמילוי הה"ן אשר במלכות הוא ב' הוי"ת יחד ממש, {פז ע"ב} ו
היא הוי"ה כפולה, ונקרא מערת המכפלה כנודע, כי ו"ד דמילוי יו"ד גי' י' כחשבון אות הפשוט,
וכל השאר הם אותיות הוי"ה כפולה ממש. והנה ענין ב' הוי"ת אלו עניינם הוא, כי הוי"ה א' בחי'
ז"א, והוי"ה הב' הוא בחי' הנוק' עצמה. וכאשר מתחברים הז"א בנוק', אשר אז מאיר ז"א בנוק',
הנה אז הז"א נותן הארת הוי"ה שלו אליה, ואז נעשין ב' הוי"ת בנוקבא, ואז נעשית בה שם ב"ן
שהוא בחי' ב' הוי"ת וזכור הקדמה זו⁴³³.

שעה"כ

בסבא דמשפטים (דף צט ע"ב)⁴³⁵, ועליו נאמר, ויהי בצאת נפשה כי מתה (בראשית לה יח) כנודע⁴³⁶. וזה הרוחא הוא בחי' מילוי ההוי"ה (ד ע"ב) הנז' ⁴³⁷ דמילוי ההין, העולה בגימ' ב"ן. והנה ה' אותיות הם במילוי הזה, והם ו'ד'הו'ה', והם בחי' ה' הסדרים דיהיב בה בביאה הראשונה הזאת, אבל⁴³⁸ לא היה בה רק ד' אותיות יהו"ה כנו'.

האמנם עכ"ז נודע הוא כי הנקבה היא בסוד ד' אחורי הוא"ו, שהיא הנוק' באחורי דכורא⁴³⁹. ונמצא כי היא נרמזת באות ד' שאצל אות ו' שהם מילוי יו"ד. ונמצא כי גם בה יש ה' אותיות, לפי כי גם היא נכללת באות ד' כנו', ואלו הם הה' גבורות שנמשכים בה. וזהו ענין ה' קשרים וד' אוריים שיש בכל כנף וכנף, כי הה' קשרים הם סוד הה' הסדרים של היסוד הנק' קשר ושורוק⁴⁴⁰ כנודע⁴⁴¹, והם כלולים בד' אוריים שהם ד' אותיות פשוטות של הוי"ה אשר בה כנו', כי כל בחי' אור היא בנוק'⁴⁴². ואמנם כפי האמת אינם רק ד' מילויים כי שתי אותיות ו"ד הראשונות הם מילוי אות אחת בלבד, שהיא אות יו"ד הראשונה.

- מאיר הכוונה -

⁴³⁴ (עי' שער ט"ל פרק ז): ואותה רוח שהשאר ונדבקה באותו הכלי לא נאבדה שהרי אין אפילו דבר קטן בעולם שאין לו אתר⁴³⁴ ומקום להטמן ולהתכנס לשם ולא נאבד לעולמים ולכן אותה הרוח שהשאר באותו כלי שם הוא ודאי רודף אחר העיקר והיסוד (שלו) שיצא ממנו ומביא אותו ובונה אותו במקומו במקום של אותה רוח בת זוגו שיצאה עמו ונבנה שם כמקדם וזוהי בריה חדשה עכשיו בעולם רוח חדשה וגוף חדש. משם משמע שזה משפטים דף צד וצ"ע.

⁴³⁵ ז"ל: והוא רוחא דשבק ואתדבק בה הוא מאנא לא אתאביד דהא לית מלה אפילו זעירא בעלמא דלא הוי ליה אתר ודוכתא לאתטמרא ולא תכנשא תמן ולא אתאביד לעלמין ובגין כך ההוא רוחא דשבק בה הוא מנא תמן הוא⁴³⁵ ודא רדיף בתר עקרא ויסודא (נ"א דיליה) דקא נפיק מיניה ואייתי ליה ובני ליה בדוכתיה באתר דהוא רוח בת זוגיה דנפקת בהדיה ואתבני תמן כמלקדמין ודא איהו בריה חדתא השתא בעלמא רוחא חדתא וגופא חדתא

תרגום: ואותה רוח שהשאר ונדבקה באותו הכלי לא נאבדה שהרי אין אפילו דבר קטן בעולם שאין לו אתר⁴³⁵ ומקום להטמן ולהתכנס לשם ולא נאבד לעולמים ולכן אותה הרוח שהשאר באותו כלי שם הוא ודאי רודף אחר העיקר והיסוד (שלו) שיצא ממנו ומביא אותו ובונה אותו במקומו במקום של אותה רוח בת זוגו שיצאה עמו ונבנה שם כמקדם וזוהי בריה חדשה עכשיו בעולם רוח חדשה וגוף חדש.

⁴³⁶ עי' ע"ח שער ט"ל פרק ח: ויהי בצאת נפשה כי מתה כי בנימין לקח אותו החלק עצמו הנשאר באמו שהוא הנפש שלה ממש ובלדתה אותו יצאה נפשה ממש ואז מתה והבן זה.

⁴³⁷ נמחק צפע"ח.

⁴³⁸ היא (נוסף צפע"ח).

⁴³⁹ כנזכר באח"ף ג'.

⁴⁴⁰ שבו נקוד סר"ק (פע"ח).

⁴⁴¹ ועי' לקמן דרושי עמידה דרוש ו' בברכת שים שלום דף לז ע"ג (ש"ש). עי' תיקו"ז קכא ע"א: יסוד באמצעיתא איהו שרק עי' תיקו"ז (קנא ע"ב): שר"ק קשר המרכבה, ועי' גר"א תיקו"ז כה ע"ד: שרק הוא קשר בהיפך אתוון

⁴⁴² עי' דעה ח"ב קנח ע"א שמביא מקור מספר הבהיר (סי' נה דף י"ז רע"א): מ"ט אתקריאת נקבה על שם שנקביה רחבים, ויש לה נקבים יתרים על האיש. עי' ע"ח נסירה ח: יסוד הזכר להיות רובו מצד החסדים, לכן יש בו רבוי אור ונמשך ממנו תוספת אור אל היסוד שבו, והוא בולט. אמנם הנוקבא באה מצד הגבורות שהם דינין, אין בה רבוי אור כדי להוציא בה בחי' יסוד בולט ממש, אמנם הוא אור בלתי מורגש, ונקרא אוריא דכיא כמבואר במ"א, כי היסוד דכורא נקרא באד"ר [אמה] (אשא) דכיא וכו' ושל נקבה אוריא דכיא. ועי' שער מאמרי רשב"י נה ע"א: היסוד דאימא נקרא אוריא בסוד מגדל הפורח באויר שהזכרנו למעלה. והענין הוא כי יסוד הזכר הוא ארוך ובולט וממשיי והוא מפני שהזכר הוא בסוד החסד המתפשט בתוכו וריבוי הארת החסדים גורמין שפע גדול ביסוד שלו ובולט לחוץ מרוב הארתו. אבל יסוד הנקבה הוא קצר מאד והוא יסוד אור וחלל ואינו ממשיי לפי שהנקבה היא בסוד הגבורות המתפשטין בתוכה כנודע ואין הגבורות מאירות כמו החסדים. ועי' דע"ה ח"א מא ע"א: והוא משום כי היא הבית קיבול לכל המציאות דלמטה המתילדים ממנה, וקודם שנתעברה מהמציאות דלמטה הרי הוה אותו המקום בה בבחי' פנוי וחלל.

שעה"כ

נמצא כי הם ד' מילויים בלבד לד' אותיות ההוי"ה, ולכן הם ד' ציציות וכן ארבע אותיות הפשוטות שלה, וד' המילויים [אלה], הם ח' חוטיין שבכל כנף.

ועתה נבאר ענין ד' מילויים אלו שבהוי"ה דההין העולה ב"ן מה ענינים. דע כי ד' בחי⁴⁴³ נמשכים אל הנקבה: הא', היא בחי' הנפש שנותן בה היסוד לעורר המ"ן, ועל ידה נעשית כלי. הב' הוא מ"ש בפ' תרומה (דף קסו ע"ב) ע"פ אור זרוע לצדיק כו'⁴⁴⁴. והענין הוא כי נשמות הצדיקים הם מזדווגות ממש עם הנק' ממש הנק' מלכות. ומהזווג ההוא נבראים נשמות הגרים. וז"ס פסוק, ואת הנפש אשר עשו בחרן (בראשית יב ה). ודע, כי רוב הזווגים הנעשים בזמן הגלות, הם באופן הזה, ולזה נתכוין שם בריה דרב ספרא⁴⁴⁵. הג' והד' הם

- מאיר הכוונה -

⁴⁴³ ע"ח ריש שער תקון הנוק', ושער מ"ד ומ"ן פרק יא כלל כ' וסוף שער דרושי אבי"ע ועי' שער הגלגולים הקדמה יח [והענין הוא, כי אחר החרבן נתפרדו ז"א מנוקבא, והגנן העליון שהוא יסוד, איננו זורע גנתו. אמנם גנתו מזרעת מאיליה, מן הספיחים שיצאו וצמחו בה מתחלה, ומהם חוזרת וצומחת. והנה הספיחים הם נשמות הצדיקים, אשר טרם החרבן זרעם הגנן בגנה העליונה וצמחו בה. וכאשר חוזרת ונפטרים מן העה"ז, חוזרים לעלות שם בה בסוד מ"ן, או ביסוד שהוא הגנן העליון בסוד מ"ד, ומהם חוזרת וצומחת. וז"ס פסוק אור זרוע לצדיק, שכבר האורות האלו נזרעו בתתלה בגנה העליונה, והם עצמם שחוזרים ונזרעים, ואין זה זרע חדש והבן זה], ושער המצות בהר כז ע"א [שזה בחי' ספיחין שכל העבודות האסורים בשביעית היא מ"ד של ז"א בארץ] ועי' מקדש מלך בראשית על ביאור הזהר דף ו ע"א (לש"ו).

ז"ל הע"ח שער מ"ד ומ"ן: דע כי ד' בחי' נמשכין אל המלכות: א', הוא ענין הנפש אשר לה, שנותן היסוד של הזכר בה כדי שתוכל לעורר מ"ן בעת הזווג, כי ע"י הנפש ההוא נעשית כלי. הב' והג', הוא בחי' הרוח והנשמה שנותן בה, הם שם ס"ג ומ"ה. הד', מ"ש בפ' תרומה (קסו ע"ב) דרש בריה דרב ספרא על פ' אור זרוע לצדיק [עי' ע"ח מז ע"ג - לש"ו], שהנה נשמות הצדיקים הם עצמן מזדווגים עם המלכות, והם עושין נשמות, כמ"ש (בראשית יב ה) ואת הנפש אשר עשו בחרן. והנה רוב הזווגים הנעשים בזמן הגלות הוא באופן זה. והנה אלו הד' בחי' הנ"ל, הם אלו הד' מילויים הנזכרים, וארבעתם נכללים בבחי' ראשונה, שהיא כללות זה המילוי, והוא הנקרא נפש. נמצא שזה המילוי כולו בכללו בבחי' נפש, אך בו (נפרטים) [נרמזים] דרך פרט כל הד' בחי', ע"כ. ועי' ביאורים ח"ב סג ע"ב.

⁴⁴⁴ ז"ל: האי אור זרע ליה קודשא בריך הוא בגנתא דעדנוי ועביד ליה שורין שורין על ידי דהאי צדיק דאיהו גננא דגנתא ונטיל להאי אור זרע ליה זרועא דקשוט ועביד ליה שורין שורין בגנתא ואוליד ואצמח ועביד פרין ומנייהו אתזן עלמא דהא הוא דכתיב (שם צז יא) אור זרוע לצדיק וגו' וכתיב (ישעיה סא יא) וכגנה זרועיה תצמיח מאן זרועיה אלין זרועי דאור קדמאה דאיהו זרוע תדיר השתא אוליד ועביד איבין והשתא זרוע איהו בקדמיתא עד לא ייכול עלמא איבא דא אוליד זרועא דא ויהיב איבא ולא שכיך ועל דא כל עלמין אתזנו בספוקא דההוא גננא דאקרי צדיק דלא שכיך ולא פסיק לעלמין

בר בזמנא דישראל בגלותא ואי תימא בזמנא דגלותא כתיב (איוב יד יא) אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש היך עביד תולדין אלא כתיב (תהלים צז יא) זרוע זרוע איהו תדיר ומימא דאפסיק ההוא נהר גנתא (ס"א בגנתא) לא עאל ביה ההוא גננא וההוא אור דאיהו זרוע תדיר עביד איבין ומניה ומגרמיה אזרע קדמיתא ולא שכיך תדיר כגנתא דעביד תולדין ומההוא זרוע נפיל ביה באתריה ומגרמיה עביד תולדין כדבקדמיתא ואי תימא דאינון תולדין ואיבין הוו כמה דהוה בזמנא דגננא תמן לאו הכי אבל לא אתמנע זרוע דא לעלמין

תרגום: האור הזה זרע אותו הקדוש ברוך הוא בגן עדנו ועשה אותו שורות שורות על ידי הצדיק הזה שהוא הגנן של הגן ונטל את האור הזה זרע אותו זרע אמת ועשה אותו שורות שורות בגן והוליד והצמיח ועשה פרות ומהם נזון העולם זהו שכתוב אור זרע לצדיק וגו'.

וכתוב (ישעיה סא) וכגנה זרועיה תצמיח מי הם זרועיה אלה הם הזרעים של האור הראשון שהוא תמיד זרוע ועכשיו מוליד ועושה פרות ועכשיו הוא זרוע בראשונה בטרם שיאכל העולם את הפרי הזה הוליד הזרוע הזה ונותן פרי ולא שוכך ולכן כל העולמות נזונו בספוקו של אותו הגנן שנקרא צדיק שאינו שוכך ולא פוסק לעולמים.

פרט לזמן שישראל בגלות ואם תאמר בזמן הגלות כתוב אזלו מים מני ים ונהר יחרב ויבש ואיך עשה תולדות אלא כתוב זרע והוא תמיד זרוע ומיום שנפסק אותו נהר לא נכנס לגן (בגן) אותו הגנן ואותו אור שהוא תמיד זרוע עושה פרות וממנו ומעצמו זרע כבראשונה ולא שוכך תמיד כמו גן שעושה תולדות ומאותו הזרוע נופל בו במקומו ומעצמו עושה תולדות כבראשונה ואם תאמר שאותם תולדות ופרות היו כמו שהיה בזמן שהגנן שם לא כך אבל לא נמנע הזרוע הזה לעולמים.

⁴⁴⁵ עי' ע"ח שער תיקון הנוק' פרק א: דע שד' בחי' נמשכות אל המלכות, א' הוא ענין הנפש שלה שנתן היסוד של הזכר בה כדי שתוכל לעורר מ"ן בעת הזווג, כי ע"י הנפש הזו היא נעשית כלי. והב', הוא רוח. והג', הוא נשמה שנותן בה, והם שם מ"ה ושם ס"ג. והד', הוא מ"ש בפ' תרומה

שעה"כ

בחי' הרוח והנשמה שנותן בה, והם בחי' הוי"ה דמ"ה והוי"ה דס"ג. וכנגד ד' בחי' אלו היו ד' מילויים בד' אותיות הפשוטות שבהוי"ה אשר בה כנו'. ואמנם כל ד' בחי' אלו נכללים בבחי' הראשונה הנק' נפש, שהיא כללות המילוי הוה, לפי שכל ההוי"ה הזאת במילואה דההין נק' נפש כנודע, אלא שבנפש הזאת נפרטים ד' בחי' הנו' והבן זה.

446 ועתה נבאר טעם למה כל שאר המילויים דע"ב וס"ג ומ"ה, כל א' מהם היא בסוד עשר אותיות, והויה זו דההין אין בה אלא ט' אותיות. אבל הענין הוא, לפי כי בחי' היסוד אין בה⁴⁴⁷, והוא במה שהודעתך, כי שיעור קומת הנקבה הוא באחורי⁴⁴⁸ נה"י דז"א. והנה הנצח וההוד הם ארוכים, אבל היסוד הוא קצר⁴⁴⁹, ולא נתפשט עד היסוד אשר בה, ונשארה חסרה ממנו. אבל הנצח וההוד הארוכים נתפשטו עד נצח והוד שבה. וזהו הטעם שהמלכות נק' נקבה⁴⁵⁰, לפי שלא נבראת בסוד היסוד לסיבה הנו'. אבל אימא עילאה היא נק' עלמא דדכורא כנו' בפ' ויצא (קמז ע"א), לפי שאיננה כמו המלכות כנו'⁴⁵¹.

גם בזה תבין טעם למה אין בנוקבא רק תרין מוחין כנו' באדרת האזינו (דף רצו ע"א) וז"ל: ונהירו דתרין מוחין גליפין בה כו', לפי שהם מבחי' הנצח וההוד דז"א⁴⁵². אבל מן היסוד דז"א נברא שיעור קומת גופה הכולל ו"ק, כי גם היסוד נק'⁴⁵³ ו' זעירא (זחד ז"ג יא ע"א), ולכן ממנו נעשית גוף הנקבה בו"ק, אבל בסוד היסוד שבה אין בה ו' שניה, לפי שאות ו' שניה דיסוד דז"א שהוא היסוד שלו, נעשית ו' ראשונות דנוקביה כנוכר, וחסר ממנה ו' שני. וזהו הטעם שחשק ותאות הנקבה להדבק בזכר⁴⁵⁴ למלאות חסרון ו' זו השניה אשר אין לה.

- מאיר הכוונה -

(קסו ע"ב) בריה דרב ספרא ע"פ אור זרוע לצדיק, שהנה נשמות הצדיקים הם עצמם מזדווגים עם המלכות והם העושים נשמות, כמ"ש (בראשית יב ה) ואת הנפש אשר עשו בחרן, והנה רוב הזווגים הנעשים בזמן הגלות הם באופן זה. והנה אלו הד' בחי' הנ"ל הם אלו הד' בחינות המלוין הנ"ל, וארבעתן נכללין בבחי' הא' שהוא כללות המילוי והוא הנקרא נפש, נמצא שזה המילוי כולו בכללו בחי' נפש, אך בו נרמזין כל הד' בחי' דרך פרט.

עי' קסו ע"א רב חיי אורבי אבא שור בבי אושפיזיכו, ועי' קסח ע"א שזה בנו של רב ספרא. היינו בחי' הע"ב שבו תלוי כח הולדה, ובזמן הגאולה זה ע"ב דז"א ובזמן הגלות זה ע"ב דנוק' עצמה שהיא נוק' דז"א וצ"ע, וצ"ע אם בשבת זה כמו בזמן המקדש, עי' שעה"פ וירא: ודע כי הנה מש"ל, כי בכל זוג דז"ו, ממשיכים מוחין חדשים מלמעלה מן האין סוף, דרך המדרגות, והוא לוקח שפע מ"ד, והיא מ"ן, דע, כי זה הוא בענין הנשמות החדשות הבאות מלמעלה, בזוג ליל שבת וי"ט. אבל בזווגים של ימי החול, אחר חרבן הבית, כבר ביארנו במצות שביעית, פרשת בהר סיני, כי כל המ"ן של אז, הם מהבירורין המתבררים מן המלכים שנפלו בקליפות, ומהם נעשים הנשמות ההם שבאלו הזווגים. והוא בסוד (תהלים צ"ז י"א) אור זרוע לצדיק, הנזכר בפרשת תרומה, בענין בריה דרב ספרא. וזכור הקדמה זאת. ועוד צ"ע אם בחי' נשמת הצדיקים היא מש"כ בריש תיקון כא מחמר אבתריה עי' גר"א ריש מא ע"ד.

446 ל"א מלאתי צפע"ת.

447 עי' שער כט פרק ח: אמנם הנוקבא באה מצד הגבורות שהם דינין, אין בה רבוי אור כדי להוציא בה בחי' יסוד בולט ממש, אמנם הוא אור בלתי מורגש ועי' לעיל הערה 442.

448 עי' שער לד פרק ב אות י"ג: הנקבה התחילה שיעור קומתה מנה"י דדכורא. אמנם מלקמן שמשמע שכל זה נתקן בזיווג, אז בודאי זה אחורי ז"א. ועי' שער כא פרק ב' וצ"ע. ???

449 צ"כ כוונתו בזה, ועי' שער כט פרק ד' בענין הארת נה"י דתבונה בז"א שיסוד קצר שיש לו רק ב' פרקין, וצ"ע.

450 עי' לעיל הערה 442.

451 עי' שער לד פרק ב' אות יב שכאשר היא מקבל הארה מז"א בבנייה ראשונה היא כבר דכורא. ובאמא יש זיווג תמידי.

452 עיי"ש בשער מאמרי רשב"י נו ע"ג שדעת שלה בגופה, ועי' & דעת קלה שזה דעת דגבורות, והיינו הך. ועי' גר"א תיקו"ז & שיסוד שלא בשעת הזיווג היא אבר מת.

453 יש בו (מבו"ש נה ע"ג).

454 עי' ויקרא רבה (יח א): ותפר האביונה זו התאוה שהיא מטילה שלום בין איש לאשתו.

שעה"כ

דרוש ב' בענין הציצית

⁴⁵⁵דע כי בזוהר פרשת שלח לך (דף קעד ע"ב⁴⁵⁶) אמרו כי⁴⁵⁷ ציצית מלשון הסתכלות, כמו (שיה"ש ב ט) מציץ מן החרכים, גם ציצית מלשון⁴⁵⁸ (יחזקאל ה ג) ויקחני בציצית ראשי⁴⁵⁹, והם בחי' השערות הנקראות ציצית. וביאור ענין זה הוא, כי הציצית⁴⁶⁰ הוא סוד אור המקיף אל כל ז"א כולו⁴⁶¹, אשר עליו ארז"ל, מלמד שנתעטף הקב"ה בטלית לבנה⁴⁶², והבן זה. ולפי שאור המקיף גדול מאד ואין בנו כח להשיגו, ולכן אין הקדושה

- מאיר הכוונה -

⁴⁵⁵ פע"ח טו ע"א.

⁴⁵⁶ ז"ל: ציצית פקודא דא איהו לאדכרא כל פקודי אורייתא בגינה כד"א וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות יי' ועשיתם אותם דא איהו סימנא דמלכא לאדכרא ולמעבד כתיב ועשית ציץ זהב והא אוקימנא רזא דציץ לאתעטר ביה כהנא רבא ודא איהו ציץ לאסתכלא ביה עיינין דאיהו סימן דעלמא עלאה דאתעטר ביה כהנא רבא ובגין כך אסתכלותא דיליה מכפרא על עזות פנים דלא קיימא לקמיה אלא פנים דקשוט רזא דכל אינון פנים עלאין דאינון פנים דקשוט פנים דאמת דכלילן באמת דיעקב ציצית איהו נוקבא רזא דעלמא תתאה אסתכלותא לאדכרא ציץ דכר ציצית נוקבא ודא לכל ב"נ ציץ לכהנא.

תרגום: ציצית. מצוה זו היא להזכיר כל מצוות התורה בשבילה, כמו שנאמר "וראיתם אתו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם", זהו סימן המלך להזכיר ולעשות. כתוב "ועשית ציץ זהב", והרי בארנו סוד הציץ להתעטר בו כהן גדול, וזהו ציץ להסתכל בו בעיניים שהוא סימן של עולם העליון שהתעטר בו כהן גדול. ומשום זה, הסתכלותו מכפרת על עזות פנים, שלא עומדת לפניו אלא פני אמת, סוד של כל אלו הפנים העליונים שהם פני אמת, פנים של אמת שכלולים באמת של יעקב. ציצית היא נקבה, סוד עולם התחתון, הסתכלות להזכיר. ציץ זכר, ציצית נקבה, וזה לכל אדם, ציץ לכהן.

⁴⁵⁷ "בזוהר פרשת שלח לך (דף קעד ע"ב אמרו כי" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ענין".

⁴⁵⁸ שער כמו (נוסף בפע"ח).

⁴⁵⁹ וז"ש פרשת שלח דף קע"ב זכר"מ ע"ס ותצין אותו ע"י מה שכתבתי לך כאן פירוש הענין צמה שנודע כי הנוקבא מקומה אחורי הז"א מהחזה שלו ולמטה" נוסף בפע"ח.

⁴⁶⁰ הטלית (פע"ח).

⁴⁶¹ עי' לעיל פרק א' שזה רק עד החזה שזה רוב ז"א, אמנם עי' לקמן ד"ה ונחזור לענין ראשון שזה עד היסוד. ועי' הערה 400.

⁴⁶² כשאמר ויעבור (פע"ח).

⁴⁶³ עי' מדרש תהילים (מזמור קד): ר' שמעון בן יהוצדק שאל את ר' שמואל בר נחמן, ואמר לו, כיצד ברא הקב"ה את האורה. אמר לו, נתעטף בטלית לבנה והבהיק את העולם באורו. אמנם עי' גמ' ר"ה (דף יז ע"ב): ויעבור ה' על פניו ויקרא אמר רבי יוחנן אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו מלמד שנתעטף הקדוש ברוך הוא כשליח צבור והראה לו למשה סדר תפלה אמר לו כל זמן שישראל חוטאין יעשו לפני כסדר הזה ואני מוחל להם. ועי' ר' בחיי (במדבר טו לח): והכוונה במאמר הזה שבא ללמדנו סדר תפלה ובקשה איך נתחנן לפניו, שנתעטף בטלית ושנזכור לפניו שלש עשרה מדות בכוונה וימחול לנו בזה. ובאמרו נתעטף פירוש בטלית לבנה שהוא סימן סליחה וכפרה.

ועי' ספר הקנה (&): הטלית רומז בחכמה עילאה, וזהו שארז"ל שנתעטף הקב"ה בטלית לבנה ר"ל נתעטף הבינה בחכמה.

אמנם עי' תיקו"ז (סג ע"א): איהי טלית דקודשא בריך הוא ובה אתעטף קודשא בריך הוא כמה דאת אמר (&) עוטה אור כשלמה ואיהי ציצית דצדיק דאיהו עני בגלותא הה"ד תפילה לעני כי יעטף (תהלים קב א) עני ודאי דביה אתעטף בגין דאיהי (שמות כב כו) כסותה לבדה היא שמלתו לעורו דא משכא דתפלי דאתמר בהון ויעש ה' אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם (בראשית ג כא).

תרגום: היא טליתו של הקדוש ברוך הוא, ובה מתעטף הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר "עוטה אור כשלמה". והיא ציצית של צדיק, שהוא עני בגלות, זהו שכתוב "תפילה לעני כי יעטף", עני ודאי, שבו מתעטף, משום שהיא כסותה לבדה היא שמלתו לעורו זה עור התפילין שנאמר בהם ויעש יהוה אלהים לאדם ולאשתו כתנות עור וילבישם

שעה"כ

חלה על הטלית עצמו⁴⁶⁴ כמו התפילין. אבל הציציות הנמשכים ויוצאים מן הטלית הזה, יש לנו בהם יותר השגה, ולכך נק' תשמישי מצוה כמ"ש חז"ל (טור כא)⁴⁶⁵. (ד ע"ג) ועתה נבאר ענין הטלית וענין הציציות⁴⁶⁷.

דע כי מרישא דא"א נמשך חד קוצא דשערי דתליא עד רישא דז"א⁴⁶⁸, כנזכר באדרת נשא (דף קכט ע"א⁴⁶⁹ וקלא ע"ב⁴⁷⁰)⁴⁷¹. והנה הוא מאיר במוחין דז"א ומוציא הארתם לחוץ כנודע. וגם בז"א נמשך מן רישיה חד קוצא דשערי ותליא עד רישא

- מאיר הכוונה -

Error! Bookmark not defined. ⁴⁶⁴ אפילו תשמיש מצוה, עי' לקמן הערה.

⁴⁶⁵ (ג) יש תשמישי מצוה נזרקים תשמישי קדושה נגזזים והענין כי הליכות נקראין תשמישי מצוה שמאירין אל הנוקבא הנקראת מצוה אך תשמישי קדושה הם התפילין שמאירין לז"א צסוד מוחין דיליה הנקראים קדושה לכן שזרי קדושה דהיינו קדושה או תפילין נגזזים וזוה לא תקשה כי כפי הנ"ל שהליכות א"מ לז"א אם כן הוא גדול מן התפילין אך הענין הוא כי הליכות הוא לזכר הנוקבא ותפילין הוא לזכר הז"א לכן זה תשמיש מצוה וזה תשמיש קדושה כנ"ל (נוסף בפע"ח).
⁴⁶⁶ עי' לקמן הערה 696.

⁴⁶⁷ שורה זו נמחק בפע"ח.

⁴⁶⁸ במקום העורף מכנגד המלח שלו (פע"ח).

⁴⁶⁹ ז"ל: וכל קוצא וקוצא מתלהטן ותליין מתתקנן [קוצים הינם עיקרם ותחלתם של השערות, והיינו בעודם בשרשם שבמ"ס (שעה"כ ציצית פרק ב), ושם הם "מתלהטין" ע"י שורש הגבורות ששם ובסוד בוצינא. אח"כ, ביציאתם לתוך האוירא שם הם 'תליין', דהיינו שמתגדלין קצת וממילא שם הם בבחינת "תליין" בלבד. אמנם עיקר הארתם של השערות הוא כאשר הם מתתקנין בגלגלתא, ואזי הם עצמם מכוונים "תיקונים" (ב"ע לט ע"ב)]. בתקונא יאה בתקונא שפירא⁴⁶⁹ מחפיין על גולגלתא [אמרו "תיקונא יאה" מצד השערות עצמם, שהם מתגלים ויופיים נראה. אמנם המבוע הנמשך מתוך השערות הוא נעלם ואינו מתגלה, ועליו בא מאמרו "תיקונא שפירא"⁴⁶⁹. והנה שניהם כאחד 'מחפיין על גלגלתא' כלומר שמכסין על החיבורתי דגלגלתא שלא יתגלו חיבורתא כי אם דרך משיכו דשערות (ב"ע לט ע"ב)]. מתתקני קוצי דנימין מהאי סטרא ומהאי סטרא עד⁴⁶⁹ גולגלתא [שערות דע"ק מאירים לשערות דז"א. והנה כל ענייני ז"א הם בב' בחי', ה"ה דין ורחמים, וכמש"כ (זהר משפטים קכב ע"ב)] רישא דמלכא אתתקן בחסד ובגבורה. [שכן על אף שבעתיקא כולא ימינא ולית שמאלא, מ"מ שורש הדינים אינו נמצא אלא בו, והוא על ידי כך שהשערות הינם ע"ג הגלגלתא. ובגלגלתא עצמו מאיר חסד דבינה דרדל"א (בהגר"א על ספד"צ י"ב ע"ד ד"ה וכבר אמר), וגבורה דרדל"א מתלבש במ"ס, הרי לנו שנכללים בשערות חו"ג בשורשם, שכן המה גילוי הארת המ"ס והגלגלתא (ב"ע לט ע"ב)].

או: בפלגותא דשערי אתחזי חד אורחא דקיק דמתאחדא מההוא ארחא דעתיק יומין ומההוא ארחא אתפרשן שית מאה ותליסר ארחין דאתפלגין בארחין דפקודי דאורייתא דכתיב (תהלים כה) כל ארחות יי' חסד ואמת לנוצרי בריתו ועדותיו.

⁴⁷⁰ ז"ל: אלא כל נימין שקילין דרישא ודיקנא [דהיינו ששניהם מסתיימים בשוה כנגד רישא דז"א (ב"ע צב ע"ב)] דרישא אריכין על כתפין למיגד מרישא לרישא דזעיר אפיין מההוא משיכא דמוחא למוחא דיליה ובגיני כך לא הוו קשיין [זהו הטעם ששערות הראש הינם יותר דינים משל דיקנא, שכן שערות הראש דז"א יורדים לז"א (בהגר"א על ספד"צ ה ע"ד וידוע). מוחין דז"א מקבלים מהעמר נקי (בהגר"א על ספד"צ כא ע"ג ד"ה בעמר עד אתון⁴⁷⁰), דהיינו שהעמר נקי ממשך את ההארה ממ"ס למוחין דז"א. אין תכלית שערות העמר נקי אלא למיזן⁴⁷⁰ את המוחין דז"א משא"כ שערות הדיקנא אשר תכליתם גם לשבור את השונאים⁴⁷⁰. ולכן אין שערות הראש קשים כשערות הדיקנא. (ב"ע צב ע"ב)] וע"ד אתחזן למהוי רכיכי [דהיינו ששערות הראש אינם כ"כ רחמים כשל הדיקנא, ורק למראה העין הוא ש"אתחזן למהוי רכיכי", למימרא שפעולתם אינה לתברא שנאין וכנ"ל (ב"ע צב ע"ב)].

⁴⁷¹ רק מצאתי בדף קמא ע"ב: כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא, תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר אפיין [זה נקרא קוצא דשערי שאז השערות והקוצים⁴⁷¹ נכללים כא', שכן נ' שערי הבינה אתקשרו בל"ב שבילין (מים אדירים יח)]. ותלי עד רישא דנוקבא [שערות אלו מכסות על לאה כדי שלא ינקו ממנה החיצונים, שכן היא דינא קשיא, אמנם את שערותיה של רחל עלה ברצונו ית' לעשותם אדומים, כדי שלא תהיה שם יניקה לקלי' כלל, אלא רק שורש דינים בלבד ובסוד מאמרם ז"ל האי שחור אדום הוא אלא שלקה (נדה י"ט ע"א) (ב"ע רלב ע"א)].
וצ"ע שכנראה כוונת האריז"ל היא שכמו שיש קוצא מז"א לנוק' כמו כן מא"א לז"א ועל אף שרק מוזכר שם ענין השערות, וכאן חד קוצא, אמנם אחרי המים אדירים אולי היינו הך.

שעה"כ

דנוקבא⁴⁷². וקוצא דשערי דא"א הם שערות לבנות, ושל ז"א הם שערות שחורות, כנזכר באדרת נשא (דף קמה ע"ב). ושם בפרשת שלח לך ביאורו⁴⁷³ דאית ציין ואית ציצית, כי ציין הוא דכורא והוא קוצא דשערי דא"א. ונקרא ציין דכורא, משום דאתפשט עד רישא דז"א דהוי דכורא, אבל קוצא דשערי דז"א אקרי ציצית, נקבה, משום דאתפשט עד רישא דנוק⁴⁷⁴. ונמצא כי ב' ציין וציצית נקראים כך על שם ויקחני בציצית ראשי, שהם בחינת השערות.

⁴⁷⁵וגם ענין ציצית שהוא לשון הסתכלות כנ"ל, הטעם הוא מפני שאלו השערות אשר בקוצא דשערי דא"א או דז"א היו נמשכים ותלויין לקבל אנפיהו דא"א או דז"א, והיו מכסיין עינייהו דלא יסתכלון לא א"א בז"א ולא ז"א בנוקביה להאיר זה בזה, וע"י מעשינו⁴⁷⁶ במצות הציצית רמינן ושדינן להו להנהו שערי באחוריהו דא"א ודז"א כי היכי דיסתכלון א"א בז"א וז"א בנוקביה⁴⁷⁷. ודא איהו לישנא דציין וציצית, ציין אסתכלותא דא"א בז"א, וציצית אסתכלותא דז"א בנוקביה.

⁴⁷⁸והנה ע"י הכאת ההוא קוצא דשערי⁴⁷⁹ במוחין דז"א, יוצא הארתם לחוץ ובולטת במצחו ונקרא ציין דכורא, והארת מוחין דרישא דנוק' הבולטת ע"י הכאת קוצא שערי דז"א נקרא ציצית נקבה.

⁴⁸⁰ועתה נבאר ענין השערות דרישא דז"א. דע דברישא דז"א יש שלש מיני שערות, ונקרא: קוצין ונימין ושערות. ופשר הדבר הוא, כי כבר ביארנו שיש בז"א ג' בחינות, והם: עיבור ראשון, ויניקה, ועיבור שני דגדלות⁴⁸¹. והמוחין דעיבור ראשון ויניקה הם שמות של אלקים, ומוחין דגדלות הם של הויות.

גם נתבאר כי בבא המוחין דגדלות בראש ז"א, נדחין המוחין דקטנות למטה, אלא שעכ"ז עולה הארתם למעלה מתתא לעילא⁴⁸². ונמצא כי מכל ג' בחי' המוחין הנזכרים צומחין בראש ז"א, הקוצין שהם תקיפין יוצאים ממוחין דעיבור. והנימין דאינון שעיעין יתיר, אינון ממוחין דזמן היניקה⁴⁸³. והשערות דאינון שעיעין יתיר מכולהו, אינון ממוחין

- מאיר הכוונה -

⁴⁷² צמלח שלה ממש כמ"ש צע"ה צענין תפילין של יד (נוסף צפע"ח).

⁴⁷³ נדצ"ל ביארר.

⁴⁷⁴ והם בחי' הליצית הג"ל כי הטלית עצמו הגה בחי' אחרת כמ"ש (נוסף צפע"ח).

⁴⁷⁵ פע"ח טו ע"ב.

⁴⁷⁶ כוונתינו (פע"ח), אמנס פעם אחרת כותב מעשינו.

⁴⁷⁷ לא נ"ל שיש לזה מקור באדרא.

⁴⁷⁸ פע"ח יז ע"ב.

⁴⁷⁹ לא"א (נוסף צפע"ח).

⁴⁸⁰ פע"ח טו ע"ג.

⁴⁸¹ מתחילת הפיסקא עד כאן נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "אמרנו לעיל שהליצית נמשכים עד החזה דכך האחור עד רישא לנוקבא והענין כי ג' בחינות יש בזה הא"מ של השערות הנזכר ולכן נבאר כאן ענינם דע כי צמחין הפנימים יש ג' בחינות והם מוחין של עיבור ויניקה וגדלות".

⁴⁸² מתוך הגוף למעלה על הראש צבחי' שערות (נוסף צפע"ח).

⁴⁸³ וב' בחינות אלו נתבארו צענין תפלה ש"ר וש"י כי תפילין הנ"ל שניהם נמשכין על ידי הכאת הקולין שהם הליצית צמחין דז"א וצמחין לנוקבא וע"ש (נוסף צפע"ח טו ע"א) – ז"ע אם זה המקום המתאים לו.

שעה"כ

דגדלות⁴⁸⁴. ומעם הדבר הוא כי שער הם אותיות עשר, והוא בחינת המוחין דגדלות שהם היות, דמילויים שבכל אחת יש בה י' אותיות, שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ץ⁴⁸⁵. גם שער הוא אותיות עשר בסוד י' אות ראשון של הוי"ה.

והנה השערות הנקראין קוצין שהם ממוחין דעיבור, יוצאין בתחילה, ולכן הם ארוכים ונמשכים⁴⁸⁶ עד החזה דז"א, עד רישא דנוק' נק' רחל. ואח"כ בזמן היניקה צומחין שערות אחרות בין השערות הנקראין קוצין⁴⁸⁷, ואלו נקראין נימין, אבל הם יותר קצרים ונמשכים עד הגרון דז"א, עד רישא דנוק' עילאה הנקראת לאה. ועיין בהקדמה ביאור אדרא האזינו (שער מאמדי רשב"י נו ע"א), בענין קשר תפילין של ראש, שנלע"ד שם. ואח"כ צומחין ביניהם⁴⁸⁸ שערות אחרות ממוחין דגדלות, והם⁴⁸⁹ יותר קצרים מכולם, ואינן נמשכים רק עד גולגלתא דרישא⁴⁹⁰ דז"א בלבד, והם לצורך עצמו ולא לזולתו⁴⁹¹.

והנה עוד שמעתי דרוש אחר ממורי ז"ל בזה, כי קוצין הם נמשכין ויוצאין ממוח חכמה דז"א, ונימין ממוח בינה דז"א, ושערות מן הדעת דז"א הכולל חסדים וגבורות. ונימא בגימ' שהוא סוד הוי"ה דס"ג ומילוייה, שהוא בגימ' ל"ז בהסירך אותיות הפשוטות, וס"ג ול"ז הם ק', ונודע כי הוי"ה זו היא בבינה, ולא שמעתי עוד בדרוש זה.

⁴⁹²ונהזור לענין ראשון, והוא כי הטלית בעצמו אשר הציצית יוצאין ממנו ונתלין בו, הוא בחינת אור המקיף על כל ז"א כולו, עד סיום היסוד שבו⁴⁹³. ותוך זה המקיף הגדול

- מאיר הכוונה -

⁴⁸⁴ עי' זהר ח"ג קלו ע"א: יתבין קוצי מסתבכין ותקיפין מנהון שעיעין ומנהון תקיפין ובכל קוצא וקוצא יתבין נימין תלין על תלין מתלהטן ותליין כגיבר תקיף מארי נצח קרבין בתקונא יאה בתקונא שפירא תקיפא (בחור כארזים) רברבין ותקיפין הה"ד (שיר ב) בחור כארזים. תרגום: יושבים קוצין מסתבכים וחזקים. יש מהם רכים, ויש מהם קשים. ובכל קוץ וקוץ ונמצאים שערות תלים על גבי תלים. מתלהטים ותלויים כגיבור חזק בעל ניצחון מלחמות בתיקון נאה יפה וחזק (בחור כארזים), והם גדולים וקשים. זהו שנאמר "בחור כארזים".⁴⁸⁵ יש לו רק ט' אותיות.

⁴⁸⁶ "הם ארוכים ונמשכים" נמחק בפע"ח, וצמקומו איתא "והם הולכים וגלים מעט מעט עד ביאת המוחין דגדלות ואז הם גדולים כל כרכם ומגיעים למטה".

⁴⁸⁷ בין השערות הנקראין קוצין נמחק בפע"ח.

⁴⁸⁸ "ציניהם שערות אחרות" נמחק בפע"ח, וצמקומו איתא "צמלע צחוד הגימ'".

⁴⁸⁹ וע"כ הם (פע"ח).

⁴⁹⁰ "נמשכים רק עד גולגלתא דרישא" נמחק בפע"ח, וצמקומו איתא "מתפשטים רק הם עומדים בגולגלתא וצרישא וע"כ אלו השערות היוצאים ממוחין דגדלות אינם כפופים ונמשכים לכל מטה אמנם הם זקופים למעלה בגולגלתא כדי להאיר צבחי' א"מ אל רישא עצמה דז"א ואלו היו כפופים היו אורם יורד למטה מהגולגלתא ולא היו מאירין בהגולגלתא עצמה דז"א אבל הקוצין והנימין שהם להאיר לרישא דלאה ורחל הם כפופים ויורדים ונמשכים למטה עד רישא דלאה ורחל כנ"ל".

⁴⁹¹ אמנם השערות הם יותר קטנים והם גדלים צמלע צחוד הגימ' והם יוצאים צאחרונה ממוחין דגדלות וע"כ הם קצרים יותר מכולם ואלו אינם מתפשטים רק הם עומדים בגולגלתא וצרישא דז"א עצמו לצורך עצמן וע"כ אלו השערות היוצאים ממוחין דגדלות אינם כפופים ונמשכים לכל מטה אמנם הם זקופים למעלה בגולגלתא כדי להאיר צבחי' א"מ אל רישא עצמה דז"א ואלו היו כפופים היו אורם יורד למטה מהגולגלתא ולא היו מאירין בהגולגלתא עצמה דז"א אבל הקוצין והנימין שהם להאיר לרישא דלאה ורחל הם כפופים ויורדים ונמשכים למטה עד רישא דלאה ורחל כנ"ל (פע"ח).

⁴⁹² פע"ח טו ע"ד

⁴⁹³ לעיל איתא עד החזה שז"א, ועי' הערה 400. עי' גר"א תיקו"ז נ ע"ד: התחלת הנוק' שם שהיא נגד נה"י כי שם הדעת שהוא ביסוד וב' כליות נר"ה אלא שראשה נגד נה"י הפנימים וגופה נגד נה"י החיצונים וחג"ת עד טיבורה הוא עד סיום יסודו סיום הדעת והנה התחלתה מטבורא דלבא ופיה נגד טבורא וטיבורה נגד עטרה שלו, ועי' לקמן ד ע"ד ד"ה נראה לע"ד אחרת, וכן שם ד"ה ואם תאמר. וצ"ע שיש רגלים למטה מיסוד.

שעה"כ

יש אור מקיף קטן ממנו, ולכן הוא בתוכו, וגם הוא מקיף את ז"א,⁴⁹⁴ אלא שאין מקיף לו רק לג' ראשונות שלו, והוא מבחינת השערות הנז', אשר סודן הוא בתחילה אור פנימי שנכנס בז"א, וחוזר ועולה ממטה למעלה בראשו בבחינת שערות, ומקיף סביב הראש מבוהין, ולכן אלו השערות דמוחין הגדלות דרישא דז"א, הם קצרים והם זקופים מעומד ואינן כפופים ותלולים, כי אם היו כפופים ותלולים כלפי מטה, היה אור המקיף למטה מן הגולגולת⁴⁹⁵. אבל בהיותם זקופים הם מקיפין באור שלהם אל הראש עצמו דז"א⁴⁹⁶.

ואמנם בחינת זה המקיף הקטן הפנימי הנמשך גם מן הנימין דזמן יניקה, כבר ביארנו שמתפשטין עד רישא דלאה, שהוא עד גרון דז"א עצמו⁴⁹⁷.

ובחינה היוצאת גם מן הקוצין דזמן העיבור, אלו הם מתפשטין עד החזה דז"א ברישא דנוק' התחתונה הנקראת רחל. ובחינה זו של הקוצין הם סוד הציציות⁴⁹⁸ היוצאות ונתלות מן הטלית שהוא המקיף {ד' ע"ד} העליון החיצון הכולל כל ראשו וגופו דז"א עד סיום היסוד שבו כנ"ל, וכמה שנבאר בע"ה. וזמ"ש באדרת נשא (דף קמה ע"ב) כד אתברי פרצופא דברישא דנוק' תליא חד קוצא דשערי מאחורוי דז"א ותלי עד רישא דנוק' כו⁴⁹⁹.

והנה כיון שאלו ד' ציציות הם בחינת קוצא דשערי דרישא דז"א ממוחין דעיבור, והם סוד א"מ השני הפנימי, א"כ היה ראוי שהציציות יהיו תלויין באמצעו של הטלית, במקום שמימינן אותו על הראש, ולא שיהיו תלויין בקצוות הטלית הנוגעים על החזה דז"א. אבל הטעם הוא, כי כיון שאור המקיף הזה הוא קטן מן האחר⁵⁰⁰, ולכן הוא פנימי ממנו, ולכן לא נתגלו ממנו אלינו אלו ד' ציציות מלמעלה אלא בסיום הטלית, שהוא המקיף הגדול החיצון ממנו, המקיפו גם הוא.

ועוד טעם אחר, כי אור המקיף העליון הנק' טלית לבנה⁵⁰¹, אורו גדול מאד מאד והוא מבטל הארת המקיף הפנימי הנק' ציציות, כדמיון אור הנר בפני השמש, דשרגא במייהרא מאי מהניא⁵⁰². ואע"פ שביארנו כי אין אור הטלית מושג אלינו, אשר לסיבה זו אין בו קדושה, עכ"ז זהו בערכינו אנהנו, אבל לא מפני זה נאמר שאין אורו מכבה ומבטל אור הציציות כנז'⁵⁰³.

עוד טעם שלישי, והוא במה שנודע, כי היסוד דאימא נתפשט בסוד מוח הדעת בתוך פנימיות דז"א (עי' לקמן דרושי פסח), הנה [הוא] מתפשט עד החזה דז"א בלבד, ועד שם יושבים אורות החסדים והגבורות שבתוכו מכוסין ביסוד ההוא, ואין אורם בוקע ויצא

- מאיר הכוונה -

494 פנ"ח??????

495 עי' שער המקיפים פרק א' שזה אור מקיף החוזר (חיה) שונה מאור מקיף הישר (יחידה), וכן משמע בשער מב פרק ג.

496 עי' לעיל הערה 491. היינו שהשערות יוצאים טיפה מהראש ולא יותר.

497 אפילו שזה אותו שיעור מאחורה, אבל מקדימה זה אחרת וצ"ע. ונראה יותר שכל שערות הראש נמשכים עד שם, וכן ברחל והחזה, ששערות הראש לא נמשכים מקדימה.

498 ממקום עמידתן היה יותר מתאים לומר הציציות הם הארה היוצא ממקיף דעיבור דז"א אל נוק', וכן עי' לקמן הערה 516. וכן עי' לעיל דרוש א' ד"ה והנה זה הטלית שהם מקיפים לנוק'.

499 ז"ל בשלימות:

תרגום:

עי' לעיל הערה 471.

500 המקיף הגדול שהוא הטלית (פע"ח).

501 עי' הערה 462.

502 טעם הב' שזה מבטלו, והראשון שזה מכסה עליו.

503 וע"כ לשני סיבות אלו אין הצלחה ניכרין ונגלזין אללא צקוס הטלית [בד' כפנות – נוסף בלש"ו] מהחזה ולמטה כנזכר למטה כי משם ואילך אין שם צחי' טלית (בד' כפנות ואינן דבר צפ"ע – ממחק בלש"ו) (פע"ח).

שעה"כ

לחזן להאיר באלו הציציות⁵⁰⁴. ובפרט כי אלו הציציות⁵⁰⁵, בהיותם נמשכים עד החזה דז"א הם שחורים, בסוד (שיה"ש ה יא) קווצותיו תלתלים שחורות כעורב, כנזכר באדרת נשא (דף קלו ע"א שורה ג') וז"ל: תנא בגולגלתא דרישא תליין אלף אלפיין רבוא ורבוא רבבן קוצא דשערי אוכמי כו⁵⁰⁶, כנודע כי שערי דא"א הם חורין, ודז"א הם אוכמיין, ודנוק' הם אדומים כארגמן, כנזכר באדרת נשא (דף קמא ע"ב שורה ח') וז"ל: ואתערו שערי ברישאה כולהו סומקי דכלילן בגו גוויי הה"ד ודלת ראשך כארגמן כו⁵⁰⁷. ונמצא כי אלו הציציות הם שחורות, ואינם ניכרות ונגלות עד הגיעם אל החזה דז"א, ושם הוא מקום גילוי החסדים כנז', והם מאירים באלו הציציות ומלבינים אותם, ואז הם ניכרים ונתגלים⁵⁰⁸. ולפיכך אין תליית הציציות ניכר אלא בסיום הטלית במקום החזה.

ועוד כי שם במקום החזה מתגלה היסוד דאבא, המאיר אור גדול גם הוא באלו הציציות, וע"י כך מתלבנים ומתגלים. וזהו הטעם שצריך שהציציות יהיו לבנים, כנודע בסוד התכלת והלבן⁵⁰⁹.

ואם תאמר והרי הטלית הוא א"מ לכל ז"א כולו כנ"ל, א"כ איך הציציות מתגלים בחזה, והרי עדיין אין הטלית נפסק שם, והוא מתפשט יותר למטה. וי"ל כי כיון שהטלית איננו מושג אלינו כלל, ואינו אלא לזכר בעלמא, ולהכיר איך הציציות יוצאין ממנו, ולכן אין אנו חוששיין אליו. וזהו הטעם שארז"ל (&) ששיעור הטלית הזה הוא כדי שיכסה ראשו ורובו ולא יותר. ושיעור זה הוא עד מקום החזה, כי כיון שאין לנו השגה בו, וגם שכבר הציציות נתלבנו במקום החזה ונתגלו שם, לכן אין אנו חוששיין אל הטלית שיכסה למטה

- מאיר הכוונה -

⁵⁰⁴ כי היסוד דאימא נתפסק בסוד מוח הדעת בתוך פנימיות דז"א (עי' לקמן לרוסי פסח), הנה [הוא] מתפסק עד החזה דז"א כלכל, ועד שם יושבים אורות החסדים והגבורות שבתוכו מכוסין ביסוד ההוא, ואין אורם צוקע ויאל לחזן להאיר באלו הציציות" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כל א"מ הוא ממך עד המוחין שצפנים וכמו שצפנימית אין האורות נגלים אלכ מהחזה ולמטה ששם הוא סיוס יסוד לאמא הפנימית המתלבש תוך ז"א לכן עד שם אין כח באורות לצקוע ולאלת לחזן להאיר ששערות לכן אינן מתגלן עד למטה צמקוס גילוי האורות".

⁵⁰⁵ ובפרט כי אלו הציציות" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ועוד כי עד שם היו השערות שחורות כעורב".

⁵⁰⁶ ז"ל בשלימות: תנא בגולגלתא דרישא אלף אלפי רבוא ורבוא רבבן קוצי דשערי אוכמי ומסתבכיין דא בדא ומתערביין דא בדא ולית חושבנא לנימין דכל קוצא וקוצא דאחידין בהון דכין ומסאבן ומכאן אתאחדן טעמי אורייתא בדכיא ומסאבא בכל אינון סטריין דאינון מסאבן תרגום: למדנו, בגולגולת הראש אלף אלפי רבוא ורבוא רבבות קוצי של שערות שחורים. והם מסובבים זה בזה ומעורבים זה בזה, אין שיעור לשערות שיש בכל קוצא וקוצא שנאחזים בהם, טהורים וטמאים. ומכאן נאחזים טעמי התורה בטהור וטמא, בכל אותם הצדדים שהם טמאים.

⁵⁰⁷ ז"ל בשלימות: כד אתברי פרצופא דרישא דנוקבא תלייא חד קוצא דשערי מאחורוי דזעיר אפיין ותלי עד רישא דנוקבא ואתערו שערי ברישאה כלהו סומקי דכללן בגו גוויי הה"ד ודלת ראשך כארגמן (שיר ד) מהו ארגמן גוויי דכלילן בגו גוויי.

תרגום: כשנברא פרצוף הראש של הנקבה, נתלה קוץ אחד של שערות מאחורי ז"א והוא תלוי עד הראש של הנקבה, ונתעוררו שערות בראשה, כולם אדומים, הכלולים בתוך שאר הגוונים. וזהו שנאמר "ודלת ראשך כארגמן". מהו ארגמן? גוון הכלול בתוך שאר הגוונים.

⁵⁰⁸ ונמצא כי אלו הציציות הם שחורות, ואינם ניכרות ונגלות עד הגיעם אל החזה דז"א, ושם הוא מקום גילוי החסדים כנז', והם מאירים באלו הציציות ומלבינים אותם, ואז הם ניכרים ונתגלים" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ולאיות כי החסדים עדיין לא נתגלו צפנים לכן לא הלבינו השערות בחזן אלכל צסיום החזה ששם מתגלים החסדים וגם כי שם יסוד אבא מתגלן ויואלין כל אלו האורות לחזן ומלבינים השערות ועל ידו מתגלים השערות שהם הציציות ולטעם זה הדיון הוא שיהיו הציציות לבנים".

⁵⁰⁹ עי' תיקו"ז (קמז ע"ב): בין תכלת ללבן ואשתמודע הכא תכלת מסטרא דשמאלא לבן מסטרא דימינא תרגום:

שעה"כ

מן החזה, ודי שיהיה שיעורו עד החזה כנז', אשר זהו שיעור ראשו ורובו, לפי שלמעלה מן החזה יש ה' ספי' כח"ב חסד גבורה, שהוא מהצית הי"ס, ויש עוד שלישי העליון של ספי' הת"ת עד החזה שבו.

ומ"ש רז"ל שיכסה ראשו ורובו של קמין⁵¹⁰, הטעם הוא לפי שאלו הציציות הם ממוחין דעיבור הנק' מוחין דקטנות, ולכן תלו הדבר בקמין ולא בגדול⁵¹¹. ונמצא כפי זה, שצריך להקפיד בשיעור רוחב הטלית שיקף כל ראשו וגם כל גופו עד החזה פנים ואחור ודי בזה.

ונראה לע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי טלית בגימ' עשר הויות דאלפין שהם בגימ' מ"ה, להורות כי הוא א"מ לי"ס דז"א, אשר הוא סוד מילוי אלפין דמ"ה כגודע (ע"ח עגו"י ה'), ואני מסופק בזה.

⁵¹² ולהיות כי הציציות הם ממוחין דקטנות אשר קדמו אל המוחין דגדלות, לכן צריך להקדים ולהניח הציציות⁵¹³ קודם התפילין⁵¹⁴. ואפילו הטלית הגדול של העיטוף לסיבה הנז', הפך סברת קצת המקובלים המניחים התפילין קודם הציצית הגדול, אחר שהניחו ציצית קטן. ומכ"ש שאין לעשות כדברי האחרים האומרים שהתפילין קודמין לכל בחי' הציצית. ומי שיעיין בס' הזוהר⁵¹⁵ ימצא האמת כדברינו.

וא"ת מאחר שהציציות הם ממוחין דקטנות והם עיקר המצוה, כי הטלית עצמו אינו אלא זכר בעלמא, א"כ למה הקמין פטור מהציצית. והתשובה כי אין הקוצין דמוחין דקטנות גדלים ונעשים ציציות תלוין עד החזה ועד רישא דנוק' אלא בהמשך הזמן עד אשר נכנסו המוחין דגדלות⁵¹⁶, ⁵¹⁷ והם הולכים וגדלים מעט מעט, כי זה ע"א} הרי לסיבת קדימתם בזמן נתארך שיעור אורכן יותר מן הנימין והשערות כנ"ל.

⁵¹⁸ ונשלים עתה לבאר ענין תליית הציציות בארבע כנפות הטלית. כי הנה ביארנו למעלה כי הטלית עצמו הוא אור המקיף הגדול לכל הי"ס דז"א עד סוף היסוד שלו. וכבר הודעתך כי ג' גבורות התחתונות מן הה' גבורות אשר ביסוד דז"א⁵¹⁹, הם לבדם ממותקות עם החסדים אשר שם כמבואר במקומו⁵²⁰, ולכן אין להטיל ציציות בטלית עד שירחיק ג' - מאיר הכוונה -

⁵¹⁰ עי' לקמן הערה 1060.

⁵¹¹ ועד החזה הוא הרוז כי הרי יק' למעלה כח"ב ח"ג ועוד קליק' ת"ת שהוא עד החזה נמצא שהוא הרוז (נוסף בפע"ח).

⁵¹² פע"ח טו ע"ג.

⁵¹³ בראש (נוסף בפע"ח).

⁵¹⁴ כנזכר בזהר פעמים הרבה (נוסף בפע"ח).

⁵¹⁵ עי' לעיל הערה 73, מש"כ לפרשא על רישיה פרישו דמצוה. אמנם סברת האגור המובא בב"י (ריש סימן כה) היא שאחרי שיש טלית קטן, אין סיבה להקפיד על טלית גדול לפני התפילין.

⁵¹⁶ ועיקר כוונת האליית הוא צעזעור הנוקבא (נוסף בפע"ח).

⁵¹⁷ מכאן עד סוף הפיסקא לא נמצא בפע"ח.

⁵¹⁸ פע"ח טו ע"ד.

⁵¹⁹ עי' שער כה פרק ב היינו יש ה"ח וה"ג שבתבונה השלישי שיורדת לז"א וסוף הגעתו היא ביסוד ז"א, אמנם שם מדובר לפני החטא, וכאן בקטנות, ואחרי החטא, ולכן אי אפשר לדמות כלל, שהרי שם שאר הגבורות נתמקות בדרך עליית החסדים.

⁵²⁰ בשער אונאה פרק ב' ובדרושי הצלם דרוש ב' הראשון ושם בדרוש ב' השני במ"ב שם (לש"ו על הפע"ח).

הטעם לגבורות עי' לעיל & שהציצית הם מקיפים לנוק' והנוק' מקבלת את הגבורות הנ"ל. עי' לקמן הערה 533. ועי' פת"ש גדלות דז"א לג.

שעה"כ

אצבעות בלבד⁵²¹ מסיום שפת הטלית כלפי מעלה⁵²², לפי שלמעלה ממקום זה אע"פ שנתגלו החסדים, עכ"ז עדיין לא נמתקו הגבורות, וע"כ אין הציציות מתגלות אלא בג' אצבעות התחתונות, שהם ענין ג' גבורות הממותקות כנו'.

והיותם נק' אצבעות⁵²³ הוא במה שהודעתך כי אלו החסדים והגבורות שבדעת ז"א הם מבחי' ב' הזרועות דא"א⁵²⁴ וה' אצבעות הימנים הם החסדים וה' אצבעות השמאלים הם הגבורות.

גם ארז"ל (רמב"ם ציצית פ"א ה"ו, שו"ע סי' יא סעיף יז) שלא יפחות מקשר גודל⁵²⁵,⁵²⁶ והוא שיעור חצי אצבע של הגודל⁵²⁷. וטעם הדבר הוא במה שהודעתך, כי סדר⁵²⁸ האצבעות כך הם: גודל, חסד. אצבע, גבורה. אמה, ת"ת. קמיצה, נצח. זרת, הוד. והנה כאשר החסדים שנפלו⁵²⁹ ביסוד דז"א⁵³⁰, הזורים משם לעלות בסוד אור חוזר ממטה למעלה להגדיל את ז"א כנודע (שער דרושי הצלם פרק ב), הנה אז מסתלקת ההארה והמיתוק של הגבורות. אמנם אין הסתלקותם שוות, כי הגבורה שבגבורות חוזרת כולה ואובדת את מיתוק שלה, ות"ת שבגבורות נמתקת כולה, לפי שכשעולים החסדים מתמתקים ג' גבורות הנק' חג"ת, ונמצא כי הת"ת שבהם ממותקת ב' פעמים כמו שיתבאר⁵³¹ במקומו (??), ולכן כולו נמתק. אבל החסד שבגבורות אינו נמתק כי אם חציו, לפי שלהיותו בחי' גבורה, נשאר חציו התחתון בלתי מיתוק, כי הוא רחוק מן החסדים אחר שעלו למעלה, ולהיותו בחי' החסד שבגבורות, וגם לפי שכבר נמתק בתחילה, לכן חציו העליון נמתק. ונמצא כי הוא ממוצע, ולכן אנו הולכין אחר המיצוע, ואין אנו משערים אלא באמצע שהוא החסד שבגבורות, ולכן לא ירחיק אלא כמלא קשר גודל, שהוא חציו של גודל, כי הגודל אין בו אלא ב' קשרים, והגודל הוא החסד שבגבורה וממוצע שבכולן, ולכן ארז"ל כי לא ירחיק מקשר גודל כלפי מעלה, ולא יקרב כלפי מטה פחות משלש אצבעות. ואעפ"י שג' האצבעות האלו הממותקות⁵³² הם נצח והוד ות"ת כנודע, והנה הם אמה וקמיצה וזרת, עכ"ז שם אצבע הוא כולל בכולן, לפי שכולם הם גבורות, והגבורות שבהם נק' אצבע כנו', ולכן כלם נק' גבורות ואצבעות על שמה.

- מאיר הכוונה -

⁵²¹ עי' שו"ע (אורח חיים סימן יא סעיף ט) יעשה נקב באורך הטלית לא למעלה מג' אצבעות (היינו גודליו) (כל בו סימן כ"ב ומיימוני והגהות סמ"ק סימן ל"א) מפני שאינו נקרא כנף ולא למטה מכשיעור שיש מקשר גודל עד הציפורן משום שנאמר על הכנף ואם היה למטה ממלא קשר גודל היה תחת הכנף: הגה.

⁵²² מאחר והציצית מקיפים לנוק', והגבורות עבור הנוק'.

⁵²³ עי' זהר ח"א א ע"א: כוס של ברכה אצטריך למהוי על חמש אצבען ולא יתיר כגוונא דשושנה דיתבא על חמש עלין תקיפין דוגמא דחמש אצבען תרגום: כוס של ברכה צריכה להיות על חמש אצבעות ולא יותר, כמו שהשושנה יושבת על חמשה עלים חזקים שהם דוגמת החמש אצבעות.

⁵²⁴ השורש של החו"ג דז"א הם אר"א שהם במקום זרועות א"א [עי' עץ חיים - שער הכללים פרק ב: כי מזרוע ימין דא"א מן ג' פרקין שבו עם חלק הגוף עד החזה של א"א נעשה פרצוף שלם של אבא ומזרוע שמאלי גבורה עם חלק הגוף עד החזה נעשה פרצוף שלם אמא].
⁵²⁵ אגודל (פע"ח).

⁵²⁶ מקשר גודל עד הצפורן (שו"ע), אמנם ברמב"ם כתוב כמש"כ כאן.

⁵²⁷ סל הגודל (נמחק בפע"ח).

⁵²⁸ התפסטות הה' (נוסף בפע"ח).

⁵²⁹ היינו יש ב' חסדים (חו"ג) ושליש ת"ת נשאר סתומים תוך יסוד אמא, ועוד יש נר"ה וב' שלישי ת"ת אינם סתומים ולכן יורדין במרוצה גדולה ונופלין דרך קו היושר עד היסוד דז"א ואז כשיורדין ביסוד דז"א חוזרין ועולין מתתא לעילא. אמנם כל זה נגד הע"ח*##.

⁵³⁰ "קנפלו ביסוד דז"א" נמחק בפע"ח.

⁵³¹ כנזכר (פע"ח).

⁵³² ה"אלו הממותקות" נמחק בפע"ח.

שעה"כ

ואמנם הטעם למה אלו הג' אצבעות נמדדות ברחבן ולא באורכן, ומלא קשר גודל הוא לאורכו, הטעם הוא במה שהודעתך, כי הגבורות הם יורדות בתחילה ביסוד דז"א, ואח"כ יורדים שלשה החסדים המגולים וממתקין אותם⁵³³. וכאשר יורדין אלו החסדים

- מאיר הכוונה -

⁵³³ קשה מאד שזה הפוך ממ"ש הע"ח שער כה פרק ב (א), אמנם בכללי חו"ג אות ט רואים אחרת. ועי' שעה"פ בראשית: פגם ששי, כלול משני פגמים, או שלשה, והוא, כי בתחלה שמוח הדעת היה למעלה, במקום צר מאוד, היו החמשה חסדים מתחילים להתפשט בתחילה, ולירד דרך מעבר הגרון, שהוא צר מאוד. ולהיות כי החסדים הם בחי' מים, הם מקדימים לצאת, ומרחיבים הפתח, כדרך טבע המים הנגרים, שמרחיבים דרך מעבר שלהם, ואז היו הם מתפשטים בגופא דזעיר, מחסד עד הוד שבו כנודע. ואח"כ היו הגבורות מוצאים פתח פתוח לרוחה, ויורדים גם הם עד היסוד דזעיר, וניתנים אל הדעת שבנוקבא, המכוון כנגד אחורי היסוד דזעיר, כנודע. ועי"כ לוקח ז"א עיטרא דחסדים, שהיא חלקו, ונותן הגבורות לנוקביה, שהיא חלקה. ועוד תועלת אחר, כי כיון שקדמו החסדים לצאת, הגבורות שירדו אח"כ, היו מתמתקות עם החסדים, ברדתם ביסוד, כנודע אצלינו. ועוד תועלת שלישי, כי כל החסדים והגבורות של בחינות התפשטות בגופא דזעיר, כלם היו מתפשטים כנודע, כי שרשיהם נשארים בדעת, וענפיהם מתפשטים בגופא.

אבל עתה [אחר החטא] שירד מוח עצמו של הדעת, למקום רחב, בתרין כתפין דז"א [עי' לעיל בשעה"פ פגם הג': ועתה אשר הוחשך האור של הכתר כנז', ואין בו כח להאיר במקומו. ומכל שכן, שאין בו כח להאיר בדעת ולהעלותו. ואז נפל מוח הדעת דז"א דמצד אימא למטה, בשליש העליון דת"ת עד החזה, בין שתי הכתפים דשני זרועותיו, הנקרא חו"ג, ונתרחק מן תרין מוחין חו"ב המאירים בו כנודע. והנה, כיון שנפל מוח הדעת במקום הגוף, אינו נקרא מוח, ויש בו אחיזה לחצונים כנז"ל, ובפרט להיות שעדיין אין שם מוחין דאבא, המבטל לגמרי אחיזת החצונים, וזה הוא פגם גדול, שיתאחזו החצונים אף בשרש המוח עצמו של הדעת, וגם שם ערב רע, ואל זה רמזו רז"ל בס"ה, האומר כי חטאו של אדה"ר הוא, שאכל מעץ הדעת טוב ורע], והנה הגבורות הם אש לוהט, דינים תקיפים, ומתגברות על החסדים, ומקדימים לצאת, ואז הם מתפשטים בגופא דזעיר, והחסדים נשארים בדעת, ואינם מתפשטים.

והנה יש בזה כמה פגמים: האחד הוא, כי אין הגבורות מתבסמות עם החסדים למטה בגופא דזעיר, כמו שהיה בתחלה. הב', הוא, כי תשש כח זעיר כנקבה, ונתפשטו בו הגבורות תמורת החסדים. הג' הוא, כי בתחלה היו כל החמשה חסדים מתפשטים מחסד עד הוד, ועתה שירד הדעת למטה בת"ת דזעיר, אין מקום התפשטות אלא בג' אחרונות, שהם נה"י דזעיר. ונמצא, כי כל הה' חסדים, וגם שתי הגבורות העליונות הנקרא חו"ג, נשארו למעלה בשרשם בדעת, וג' הגבורות תחתונות שהם נקראים תנ"ה, הם לבדם ירדו ונתפשטו למטה, בג' אחרונות שהם נה"י דז"א.

עי' לקמן פסח דרוש ז: ודע כי במוחין דגדלות, מקדימין החסדים לצאת מן הדעת ולהתפשט בגופא דז"א ואח"כ יוצאות הגבורות, אבל במוחין דקטנות אז הגבורות מתחילות להתפשט בגופא דז"א ואח"כ יוצאים החסדים. והטעם הוא⁵³³ לפי שהמוחין דקטנות הם דינים קשים, וזהו ג"כ סוד היצה"ט והיצה"ר⁵³³, כי החסדים הם יצה"ט שבאדם, והגבורות הם היצה"ר, ובימי הקטנות של האדם מתחיל היצה"ר להתפשט באדם קודם שיבא היצה"ט וזכור הקדמה זאת.

[ולכן עי' ריש פרק א' וכן הערה. **Error! Bookmark not defined.** שטלית גדול הוא בגדלות, וטלית קטן בקטנות, ולכן יש חיוב להרחיק רק עד ג' אצבעות בשניהם, וכל א' מטעמן] ולענין יצר הטוב וכו' עי' עי' ע"ח שער קיצור אבי"ע פרק ג: ונבאר עתה ענין ב' המלאכים הנקרא יצ"ט ויצה"ר, כי הנה במ"א נראה כי יצ"ט ויצה"ר הם השומרים את אדם ומיעצים אותו לטובה, כנזכר פרשת וישלח (קסה ע"ב) ע"ש, ובמ"א אמר שהיצ"ט הוא מלאך והיצה"ר הוא שד. אך הענין, דע כי חטא האדם בעץ הדעת כאשר נתבאר אצלינו כי עץ הדעת הוא סוד הדעת הכולל חו"ג, אשר בקדושה שניהן טובים, וכשהחצונים יונקים אז יכול להיות טו"ר כמ"ש. והענין, כי תחלה היו החסדים קודמין להתפשט בגופא דז"א קודם הגבורות, אך ע"י חטא אדה"ר ירד הדעת למטה בין תרין כתפין, ובהיותו שם ירדו הגבורות תחילה כמבואר בדרוש חטא אדה"ר. וע"ש כי ביארנו שם איך הגבורות נמתקין ע"י החסדים, וכיון שהגבורות ירדו תחלה לא נמתקו ע"י החסדים, והרי פגם א'. וגם פגם ב', כי לכן הגבורות מתפשטות תחלה בגופא דז"א, ואין שם עדיין התפשטות חסדים והחצונים נאחזין בהם. גם פגם ג' בחסדים עצמן המגולין, שהחצונים נאחזין בהם, אמנם כל אחיזת החצונים אינן אלא בגבורות, כי הרי הם שמרי הגבורה, אך אחיזתן בחסדים הוא דבר מועט מאד. והנה כשחטא אדם בעץ הדעת, שהיא מוח ג' דז"א הכולל חו"ג, וגרם בו ג' פגמים הנ"ל, נתאחזו בהן החיצונים, ואותן קלי' דנוגה נתאחזו בהן החיצונים ולקחו אותן האורות, ואז קלי' נוגה נעשית עץ הדעת טו"ר, לפי שהחסדים לעולם נשארים טוב, ואין שם שדים אלא בחי' מלאכים ממש דממנין על צבא השמים כנזכר בתקונים ס"ו (דף קיב ע"ב), וכו'.

וכשאדם נולד, הנה אותו הנפש שלו צריכה לברר אותן הניצוצין המגיעין לחלקו שנפלו ממנה ע"י חטא אדה"ר בקלי' נגה, אשר זה כוונת לידת האדם בעולם הזה והבן זה. והנה ע"י המצות מבררת אותן החלקים שנפגמו ונפלו שם. וכו' העולה מזה כי יצר טוב ויצה"ר שניהן הם מלאכים, בחי' חו"ג של חלק אותו הנפש כנ"ל, כי המוחין הם כלים והנפש היא עצמות, ולכן הנפש היא מתלבשת

שעה"כ

יורדין אחד לאחד ולא בדרך קוים. ואעפ"י שהגבורות הם שם דרך קוים, אין החסדים יורדין רק אחד לאחד, ולכך משערים ג' אצבעות ברוחבן זו ע"ג זו, להורות מיתוקן שבדרך ירידה. אבל כשהיא דרך עליה, אז כולן עולות דרך הקו האמצעי, ואינן נוגעין לא בקו ימין שהוא הנצח, ולא בקו שמאל שהוא ההוד. ומעם הדבר הוא לפי שאם היו מתפשטין ועולים דרך קוים, היו מאירים גם בשתי הגבורות של נצח והוד פעם שני בדרך עליה⁵³⁴, והיה מתמעט אור החסדים העולים, ועל כן עלו דרך קו האמצעי בלבד. אבל בהגיעם אל שתי הגבורות העליונות, אשר לא נמתקו בתחילה, אז הם מתפשטים בדרך קוים כדי למתקן, נמצא אין מי שיתמתק ב"פ בעליה ובירידה אלא הגבורה הנק' ת"ת בלבד.

גם נמצא כי כשעולין דרך עליה אינן עולין זה ע"ג זה אלא דרך קו האמצעי בלבד ביושר, ואינו עולה מן ההוד אל נצח ומן הנצח אל הת"ת, ומשם לחסד והגבורה. ואם הדבר היה כך, היה צריך שנמדוד ג' אצבעות אלו זה ע"ג זה, אבל כיון שהם עולים מעומד ביושר דרך קו אמצעי, לכך אנו משערין קשר הגודל בהיותו זקוף ולא לרחבו, ואעפ"י שהוא עולה דרך הקו האמצעי שהוא הת"ת, ולא דרך הגודל שהוא החסד, כבר ביארנו למעלה כי אנו משערים במיצוע שהוא הגודל הנק' חסד כנ"ל.

ואחר שביארנו ענין הטלית והציצית, נבאר ענין העטיפה. כי הנה נוק' דז"א בתחילה היא עומדת באחורי הז"א כנודע. ולכן כשמתעמף האדם בטלית, צריך שיאחז בצד הימני של הטלית בשתי הציצית שבו וישליכם לצד שמאל סביב גרונו על הכתף השמאלי לאחור⁵³⁵, (ה ע"ב) כדי שיגיעו⁵³⁶ הציציות ברישא דנוקבא העומדת שם באחור

- מאיר הכוונה -

באלו שני המלאכים שהם המוחין חו"ג. אך העצמות שהם הנפש דגדלות, אינה נכנסת כולה תכף בפ"א אלא כפי השנים והמצות. והנה אחר שנכנסו המוחין שהם הכלי יכולה הנפש ליכנס, כי א"א להכנס העצמות שהוא הנפש קודם הכלי. וז"ס בזוהר משפטים (צ"ח וק') דבהווא יומא דזכי לתליסר שנין נקרא בן ל"י, לפי שהוא בחינת נפש. גם בזה תבין ענין האדם שאפשר שכל ימיו לא יזכה להשלים נפשו לפי שלא עשה מצות לברר הלבוש שהוא בנוגה, ואין הנפש יכולה ליכנס בו. ואפשר לומר כי בהכנס היצה"ר שהם הגבורות נכנס בחי' הנפש של הגבורות, וכשנכנס היצ"ט נכנס בחי' הנפש של החסדים ואז נשלם.

גם תבין למה נקרא זה יצ"ט וזה יצה"ר. והענין כי אותו קליפת נוגה מדעתה ומרצונה עושה אותן מלבושין לנפש כדי לצוד את הנפש לחלקה ליהנות ממנה וז"ס כתנות עור משכא דחויא והיא נהנית שמתלבש הנפש טהורה שם. ואמנם הנשמות הקדושות שכבר נטהרו, נעשה להם לבושין מכתנות אור, אך אותן הנשמות שלא נטהרו לגמרי, תכף בצאתן נעשה להם מלבוש גוף מכתנות עור, וגם מזווג זכר ונקבה שבקליפת נוגה כנזכר פרשת ויקהל (ר"ט ע"ב) ע"ש היטב בענין הפסוק (בראשית ד ז) לפתח חטאת רובץ, ושם תבין כי הלבוש והגוף הוא נקרא יצה"ר שעליו נאמר לפתח חטאת רובץ. נמצא כי הלבוש הנעשה לנפש מצד הגבורות אשר בקלי' נוגה הם היצה"ר, כי עדיין לא נזדככו, והם עדיין מלאים קליפות וסיגים ונקרא שד, אך בבא היצ"ט שהוא לבוש החסדים, תכף בצאתן מקלי' נוגה הם נקרא יצ"ט, כי כבר נתרחקו מן הרע ואין הרע שולט בהם, כי הם חסדים. ואז דוגמת חסדים הממתקין הגבורות כנודע, יען הם זכר ונקבה, כן יצ"ט אחר הכנסו ממתיק את היצה"ר, ויכול לאחזרה ליה משד למלאך כנזכר פ' תצא (דף רעז ע"א), ואז שניהן נקראים מלאכים השומרים את האדם, כי אף הגבורה טהורה היא אלא שנעשית שד, ובהסיר ממנו הרע שבה חוזר למלאך טוב. והבן סוד זה היטב הרמז פרשת וארא (דף כו ע"ב) על בכל לבבך דא יצ"ט ויצה"ר, דא ימינא ודא שמאלא כו', הרי מבואר כי הם החו"ג הנקרא ימינא ושמאלא. והרי מובן בביאור איך היצה"ר יכול להיות טוב גמור כמו יצ"ט ממש. גם תבין כי ז"ס קין והבל, יצ"ט ויצה"ר, כנזכר בתקון ס"ט (דף קלה ע"א), כי קין הם הגבורות לכן נקרא יצה"ר, שכל זוהמת נחש בקין אתתקפה שהוא הגבורות, משא"כ בהבל שהוא החסדים. והוא סוד יעקב ועשו, וכל הגרים הבאים מעשו היו מהגבורות ארץ אדום, שכן עשו נקרא אדום, והבן זה.

⁵³⁴ ז"ל ע"ח שער כה פרק ב: אם יתפשטו ויעלו דרך קוין יחזרו הגבורות אשר שם להתמתק פעם ב' דרך עלייה, וישארו אלו הגבורות ממותקים ב"פ, ושאר הגבורות לא יתמתקו כלל.

⁵³⁵ עי' הערה 552.

⁵³⁶ כל הדי' (נוסף בלש"ו על הפע"ח).

שעה"כ

בצד שמאל, כנודע דנוק' בשמאלא אתאחדת⁵³⁸⁵³⁷, שהם הגבורות⁵⁴⁰⁵³⁹, ושתי הציציות האחרות השמאלים ישארו תלויים דרך פניו של אדם ולא באחור. וטעם לזה הוא, כי הנה אלו ד' ציציות יוצאין מן ד' מוחין⁵⁴²⁵⁴¹, ולכן שתי הציציות לברם⁵⁴³ שהם בחי' חסדים וגבורות אשר במוח הדעת ניתנין לנקבה בהיותה בצד האחור⁵⁴⁴. וכאשר חוזרת פב"פ, אז לוקחת גם שתי הציציות האחרים שנשארו בפניו של האדם, שהם מן החכמה והבינה.

ואעפ"י שכל ד' ציציות הם חד קוצא דשערי, וכולם נמשכין דרך האחור, עכ"ז להיותם בתוך הטלית, שהוא האור המקיף הגדול, ואלו בפנים ממנו כנודע, לכן האור המקיף של הטלית הוא מוליך את אור ב' הציציות האלו דרך היקף מבוהין סביבות ז"א, וממשיכן כנגד פני ז"א, ונשארים שם.

גם יש אופן אחר, והוא כי להיות מקום גילוי הציציות במקום שמתגלים החסדים, שהוא מן החזה ולמטה כנ"ל, לכן האור שלהם בוקע דרך האמצע⁵⁴⁶⁵⁴⁵ של ז"א ועובר בתוך גופו של ז"א ממש ויוצאים דרך הפנים⁵⁴⁷.

עוד יש אופן אחר⁵⁴⁸ והוא כי המציאות הנז⁵⁴⁹ נחלק לב', לפי שהיסוד דאבא הוא באמצע גופו דז"א ונמשך בתוכו, ויש ג"כ חלק אור הציציות שבוקע בתוכו, ויש שמקיף וסובב אל היסוד של אבא ויוצא דרך פני הז"א.

והרי הם ג'⁵⁵⁰ בחי', וכולם נמצאים בבת אחת, ולכן כאשר אנו מגיעים לומר קריאת שמע דשחרית ביוצר אור, אנו אוחזין בד' ציציות ומשימין אותם בחזה, להורות כי עתה שימשכו המוחין והחסדים למטה, יאירו כולם דרך פנים⁵⁵¹, וכנזכר בהגהות מיימוני (ציצית פרק ג אות פ) בשם המדרש (שוחזר טוב לה), ע"פ כל עצמותי תאמרנה כו'⁵⁵². וזה מה שאמר הכתוב תוחלת ממושכה כו'⁵⁵³ (משלי יג יב), כי על הבחי' המקיפות וסובבות נאמר

- מאיר הכוונה -

⁵³⁷ אחיזתה (פע"ח).

⁵³⁸ מקור?

⁵³⁹ אחר העטיפה כשלוכס אח"כ כדרכו אז נשארו ב' לכל הפנים (נוסף בלש"ו על פע"ח).

⁵⁴⁰ עי' לעיל ד ע"א ד"ה והנה לסיבה שמביא שכל הד' אחוריו, וכן בפע"ח מצאנו ב' הדרכים. וצ"ע אם א' טלית גדול וא' טלית קטן. אמנם בסידור רק מביא ככאן. אמנם עי' הערה **Error!**

Bookmark not defined.

⁵⁴¹ לקטנות (נוסף בפע"ח).

⁵⁴² עי' סידור יר"א עמוד 277 ז"ל:

ויפין להמשי' לז"א כלם דמו' דזרנטי' דניחא מחג"ת דז"א דתבנ' לפי' האמצע' דז"א והטלית הנז'
כה' יחידה לכלם הנז' והטליתות הם נפש דחיה לכלם הנז' ע"ד הנו' בטלית גדול לא שהם
ל' טליתות כנגד ד' לז"א דמו' דחג"ב וסוג' דמולד או' כפולס סזורים ומנו' דאבא

⁵⁴³ מהם (פע"ח).

⁵⁴⁴ עי' נקודות ו' שחו"ג מגדילים אחוריים.

⁵⁴⁵ קו האמצעי (פע"ח).

⁵⁴⁶ מכאן משמע שזה אורות הפנימיות דז"א, והרב התקשה.

⁵⁴⁷ כנ"ל שהציצית מהחזה ולמטה, וכאן סיבה למה הציצית גם לפנים.

⁵⁴⁸ והוא בשעת ק"ש, ול איתכן שהרי אין זיווג ז"נ אז (הרב), וצ"ע.

⁵⁴⁹ הארת ז"א או הב' ציציות מקדימה. ##*

⁵⁵⁰ ב' (פע"ח).

⁵⁵¹ עי' ברכת אהבת עולם שזה לא פב"פ אלא רק בזרוע.

⁵⁵² כל עצמותי תאמרנה ה' מי כמוך, אמר לו הקדוש ברוך הוא דוד מה אתה עושה לי, אמר לו אני אשבחך בכל אבריי, בראשי אני כופף וקודה בתפלתי, בשערות ראשי אני מקיים לא תקיפו פאת ראשכם (ויקרא יט כז), ועוד אני מניח תפילין בראשי, בצוארי אני מקיים מצות עטיפת ציצית, בעיני אני מקיים וראיתם אותו (במדבר טו לו), וכו', בחזה שימת ציצית כנגד הלב כל זמן שאני קורא את שמע, שנאמר והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על לבבך (דברים ו ו), מאחרי ומלפניי השלכתי הטלית, שתי כנפות לאחור, ושתי כנפות לפנים.

⁵⁵³ מחלה לב.

שעה"כ

תוחלת ממושכה, ועל האורות אשר עוברות דרך יסוד דאבא עצמו נאמר, ועין החיים תאוה באה (ש)554.

והנה ענין טלית דז"א כבר נתבאר. ועוד יש בחי' טלית של יעקב555, כנודע אצלינו ענין יעקב היוצא בפני ז"א מן החזה ולמטה (ע"ח פרצופי ז"ן פרק ה). וענין הטלית עצמו שלו יובן מן הטלית של ז"א הנ"ל, כי גם ביעקב יש בו שערות בראשו, ומהם נעשים בחי' הציציות שבו כנ"ל, כי הציציות נעשים מבחי' השערות של הקטנות הנק' קוצין כנ"ל. אמנם בז"א שיש לו ב' נשים מאחוריו, שהם לאה ורחל, צריך ג' בחי' שער: הא', דמוחין הגדלות לעצמו. והנימין דיניקה ללאה. והקוצין דעיבור לרחל. אבל יעקב אין לו רק אשה א' לבד הנקרא דור המדבר כמבואר אצלינו (ע"ח הארת מוחין דז"ן א), ולכן אין צורך לו אלא ב' בחי' שער: א' לעצמו, וא' לנוקביה.

ודע שאין להקפיד להניח סימן בטלית לשים תמיד צד א' של הטלית על הראש כמו שנוהגים האשכנזים556, כי אין שורש למנהג ההוא.

דרושי ציצית דרוש ג

557 בענין הציצית וק"ש וב' מקושרים יחד558. וצריכין אנו לבאר תחילה ענין המוחין דז"א כדי שיובנו אלו הדרושים. הנה נתבאר אצלינו כי בז"א יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא, והמוחין דמצד אבא באים מלובשים בתוך נה"י דאבא, והמוחין דמצד אימא באים מלובשים תוך נה"י דאימא, ואחר כך נתלבשו נה"י דאבא תוך המוחין עצמן דמצד אימא, וכל הבחי' האלו מתלבשים ביחד תוך ז"א559.

והנה המוחין דאבא נק' חכמה ובינה חסד וגבורה560, וכן המוחין של אימא נק' ג"כ כך, ומהם נמשכים המוחין דז"א. כי מד' מוחין דאבא נמשכין ד' מוחין אל ז"א מלובשים תוך נה"י דאבא, ומד' מוחין דאימא נמשכין ד' מוחין מלובשים בנה"י דאימא.561

האמנם יש חילוק בין המוחין דאבא למוחין דאימא, כי מוחין דאבא הם כולם בחי' שמות של הויית במילויים, ודאימא הם שמות דאהיה במילויים. אבל אין זה שאנו מדברים עתה אלא בחכמה ובינה בלבד דאבא או דאימא. ואח"כ נבאר ענין ב' המוחין האחרים הנק' חסד וגבורה דאבא או דאימא. וגם דע כי אין אנו מדברים עתה אלא במוחין דז"א הנכנסים בז"א בעת קריאת שמע, כי אח"כ בזמן הגדלות יורדין אלו המוחין בחג"ת562 דז"א, ובאים לו מוחין אחרים לחב"ד שלו, כמבואר שם בענין הק"ש, וזכור ואל תשכח ענין זה.

- מאיר הכוונה -

554 וכולם נמלאות ביחד ועל הבחי' המקפת וסובבת נאמר תוחלת ממושכה מחלה לז ועל העוברת דרך יסוד אבא בעצמו נאמר ועין חיים תאוה בזה וע"כ כאשר אנו מגיעים לשמע ישראל אנו מקבלים הד' אצילות ונוטלין ביד ומשימין אותן בחזה להורות כי עתה יומשכו המוחין והחסדים בק"ש ויאירו כולם בצחי' פנים (פע"ח).@@

555 רישא דעיקב (פע"ח).

556 עי' השל"ה הקדוש - מסכת חולין - פרק נר מצוה יט.

557 פע"ח טז ע"ב

558 הנה נתבאר לעיל ענין הציצית שהם אור חוזר וא"מ שהם השערות אשר צרישא דז"א עתה יתבאר דרוש זה פעם אחרת ששמעתי ממורי זלה"ה ול"ע לקשרו עם זה הדרוש הנ"ל (נוסף צפע"ח).

559 עי' ע"ח שער המוחין פרק יב, וע"ש שנוסף שנפש דז"א בפנים כולם.

560 חסד וגבורה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "דעת כלול מחסדים וגבורות".

561 סידור הקטעים כאן מאד מסובך, ול"ע מה לעשות?

562 יורדין אלו המוחין בחג"ת נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא נשארם אלו כסוד מוחין לחג"ת.

שעה"כ

עוד יש חילוק בין חכמה דאבא לבניה דאבא עצמו. והוא כי אמת הוא ששניהם הם הויות וכנוז, לפי שלעולם באבא הכל הוא בחי' הויות, אבל ההפרש הוא כי חכמה דאבא הוא הויה בר' אותיות, אבל בינה דאבא היא הויה בג' אותיות לבד, והם יהיו, לפי שאע"פ שהוא בחי' אבא, עכ"ז היא בינה שבו, ולכן אין בה רק ג' אותיות יהיו, להורות כי היא בגימ' אהיה, אלא שאינה רק הויה (ה ע"ג) העולה בגימ' אהיה. נמצא כי להיותה מצד אבא היא הויה, ולהיותה מצד בינה היא יהיו העולים כמנין אהיה כנוז. וחכמה ובינה שבאימא הם על דרך הנוז, כי שתייהן בחי' אהיה, אלא שחכמה דאימא היא אהיה, ובינה דאימא היא אהיה.

אמנם החסדים והגבורות להיות שאינן מוחין ממש אלא מכריעין⁵⁶³, לכך אינם לא שמות הויה ולא שמות אהיה, כי שתי שמות אלו אינן אלא בחכמה ובינה בלבד כנודע, אבל החסדים והגבורות בין אותם דאבא ובין של אימא הם בחי' אחרת, והוא שמות אהיה הנרמז בפ' (בראשית א א) א'ת ה'שמים ו'את ה'ארץ, כנוז' בזוהר בפ' בראשית בכת"י (ז"ח ז ע"ג)⁵⁶⁴, והחילוק שיש בין אבא לאימא הוא כי אבא הוא שם אהיה, בין בחסדים בין בגבורות, ואין הפרש ביניהם אלא במציאות מילוי השם. אבל החסדים והגבורות דאימא הם ג' אותיות אהיו לבד, והחילוק שיש בין החסדים להגבורות הוא במציאות מילוי השם.

⁵⁶⁵והנה כאשר נזדווגו או"א להוציא מאלו המוחין שלהם טיפות, כדי שיהיו מוחין אל ז"א, נתערבו יחד כולם בתוך היסוד של אימא, שהוא הרחם שלה, ע"ד מה שביארנו בענין עיבור הראשון דז"א של בחי' תלת כלילן בתלת (ע"ח שער מ פרק ד), שאמרנו שנק' שם אהיה בסוד ד' בתי תפילין של ראש, וביארנו כי הטעם הוא לפי שהיו ז' בחי' של מלכים, ונכללו זה בזה בעת העיבור, ונמצאו שהם ג"פ ז' שהם כ"א כמנין אהיה. והנה גם בעיבור הזה של המוחין היה כך, כי נכללו אלו ד' מוחין אלו באלו. ונמצא כי מוח החכמה כלול מד' מוחין האחרים שהם חו"ב וחונ"ג, ועד"ז ג' מוחין האחרים. ונמצא כי הם ד' מוחין, כל א' כלול מד' מוחין האחרים הם י"ו בחי', וכל ד' מוחין הכלולים במוח הא' נק' כולם חכמה, וד' הכלולים במוח הב' נק' כולם בינה, וכן השאר, וכל זה הוא במוחין דאבא, ועד"ז ג"כ במוחין דאימא.

⁵⁶⁶וזה סדר כל אלו המוחין בקיצור נמרץ: מוח חכמה דאבא כולל ד' מוחין, והם ע"ב ס"ג מ"ה בין: חכמה, יוד ה"י וי"ו ה"י. בינה, יוד ה"י וא"ו ה"י. חסד, יוד ה"א וא"ו ה"א. גבורה, יוד ה"ה וי"ו ה"ה⁵⁶⁷. מוח בינה דאבא הוא ג"כ על סדר הנוז, אלא שהן מן ג'

- מאיר הכוונה -

⁵⁶³ עי' שער דרושי הצלם פרק ב כללי חו"ג אות יז.
⁵⁶⁴ בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ ראשי תיבות אהו"ה דביה לאתבריא שמיא וארעא א"ה בזה אתבריא שמיא ו"ה ביה אתבריא ארעא וכל מה דאית בה והוא יהיב תיאובתא בכל אילנין ועשבין די בארעא והוא מה דאמרו אין לך עשב ועשב מלמטה שאין עליו מלאך מלמעלה שמכה אותו ואומר לו גדל שנאמר (איוב לח לג) הידעת חוקות שמים אם תשים משטרו בארץ.

תרגום: בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ ראשי תבות אהו"ה שבו נבראו שמים וארץ א"ה בו נבראו השמים ו"ה בו נבראה הארץ וכל מה שיש בה והוא נתן תשוקה בכל האילנות והעשבים שבארץ והוא מה שאמרו אין לך עשב ועשב מלמטה שאין עליו מלאך מלמעלה שמכה אותו ואומר לו גדל שנאמר (איוב לח) הידעת חוקות שמים אם תשים משטרו בארץ.

עי' בגר"א בתיקו"ז עג ע"ב וז"ל, חותמא דגושפנקא - טבעת שעשוי העטרה כעין טבעת, והיא טבעת המלך, והוא חותמא דגושפנקא דחתים שמים וארץ, בר"ת את השמים ואת הארץ, בדעת יחודא דהויה אהיה בחכמה יסד ארץ כונן שמים בתבונה, עכ"ל

⁵⁶⁵ לא מלאתי צפע"ת.

⁵⁶⁶ פע"ח טז ע"ב.

⁵⁶⁷ רל"ב (לש"ו).

שעה"כ

אותיות: חכמה, יו"ד ה"י וי"ו. בינה, יו"ד ה"י וא"ו. חסד, יו"ד ה"א וא"ו. גבורה, יו"ד ה"ה וי"ו⁵⁶⁸. מוח חסד דאבא הוא שם אהו"ה, ע"ד המילויים הנו', אלא שהשם הד' ביודין והוא"ו שבו חסרה כזה: חכמה, אלף הי ויו ה"י. בינה, אלף ה"י וא"ו ה"י. חסד, אלף הא ואו הא. גבורה, אלף הי וו ה"י⁵⁶⁹.

מוח גבורה דאבא הוא שם אהו"ה ג"כ, וס"י מילוי הוא יהא"ה, ר"ל יודין, ההין, אלפין, ההין, אלא שג' ויין הא' שבג' השמות הם חסרים, והוא ו' האחרונה שבשם הד' היא מלאה באלף, כזה: חכמה, אלף ה"י וי"ו ה"י. בינה, אלף ה"ה וי"ו ה"ה. חסד, אלף ה"א וי"ו ה"א. גבורה, אלף ה"ה וא"ו ה"ה⁵⁷⁰.

וזה חשבונם כדי שלא תטעה. מוח חכמה הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גימ' רל"ב, מוח בינה הם נ"ז מ"ח ט"ל מ"ב סך הכל גי' קפ"ו, מוח חסד הם קס"ג קנ"ד קל"ו קנ"ג גי' תר"ו, מוח גבורה הם קנ"ג קמ"ג קל"ה קמ"ד גימ' תקע"ה, וסך כללות כל הי"ו מוחין דאבא הם אלף תקצ"ט.

וזה סדר מוחין דאימא: מוח חכמה דאימא ד' אהיה, ב' דיודין וא' דאלפין וא' דההין, כזה: חכמה, אלף ה"י יו"ד ה"י. בינה, אלף ה"י יו"ד ה"י. חסד, אלף ה"א יו"ד ה"א. גבורה, אלף ה"ה יו"ד ה"ה⁵⁷¹.

מוח בינה דאימא הם על סדר הנו', אלא שהם מן ג' אותיות אה"י כזה: חכמה, אלף ה"י יו"ד. בינה, אלף ה"י יו"ד. חסד, אלף ה"א יו"ד. גבורה, אלף ה"ה יו"ד⁵⁷². מוח חסד דאימא הם כדוגמת מוח חסד דאבא, אלא שהם מן ג' אותיות כזה: מוח חכמה, אלף ה"י וי"ו. מוח בינה, אלף ה"י ואו. מוח חסד, אלף ה"א וא"ו. מוח גבורה, אלף ה"י וי"ו⁵⁷³.

מוח גבורה דאימא דוגמת גבורה דאבא, אלא שהיא מן ג' אותיות כזה: חכמה, אלף ה"י וי"ו. בינה, אלף ה"ה וי"ו. חסד, אלף ה"א וי"ו. גבורה, אלף ה"ה וא"ו⁵⁷⁴. ואכתוב חשבונם, חכמה דאימא, קס"א, קס"א, קמ"ג, קנ"א, סך הכל עולים תרי"ו. בינה דאימא, קמ"ו, קמ"ו, קל"ז, קמ"א, וכולם הם תק"ע. חסד דאימא, קמ"ח, קל"ט, קל"ל, קל"ח, וכולם הם תקנ"ה. גבורה דאימא, קל"ח, קל"ג, קכ"ט, קל"ד, וכולם הם תקל"ד. והנה סך כל המוחין דאבא אלף תקצ"ט, וסך כל המוחין דאימא שני אלפים רע"ה. וסך שניהם יחד הם ג' אלפים תתע"ד.

הנה נתבאר בחי' המוחין היוצאים מן או"א לו"א בעת קריאת שמע אשר אח"כ נעשים בחי' מוחין לו"א להג"ת שבו בעת תפלת י"ח כמו שיתבאר במקומו.

אבל דע כי אשר אלו המוחין נכנסין להתלבש תוך נה"י דאבא או דאימא, אינם נכנסים כסדר הזה. אמנם הם מתערבין (ה ע"ד) באופן אחר. והוא כי הב' מוחין דחכמה וחכמה דאו"א⁵⁷⁵, ושני המוחין דחסדים וחסדים דאו"א, כולם מתלבשים תוך נה"י דאבא באופן זה: חכמה דאבא בנצח דאבא, והוא מוח חכמה דז"א. וחכמה דאימא בהוד דאבא, והוא מוח בינה שבז"א. וחסד דאבא ביסוד דאבא, והוא מוח חסדים שבז"א. וחסד דאימא ביסוד דאבא, והוא מוח הגבורות שבז"א. נמצא שהחכמה והחסד דאימא להיותם נקבות,

- מאיר הכוונה -

⁵⁶⁸ מקו"ם (לש"ו).

⁵⁶⁹ תר"ו (לש"ו).

⁵⁷⁰ תקע"ה (לש"ו).

⁵⁷¹ תרי"ו (לש"ו).

⁵⁷² תק"ע (לש"ו).

⁵⁷³ תקנ"ה (לש"ו).

⁵⁷⁴ תקל"ד (לש"ו).

⁵⁷⁵ חכמה דאבא וחכמה דאימא, וכן כולם.

שעה"כ

כאשר מתלבשים בנה"י דאבא, נקרא בינה וגבורה. וגם נמצא, כי המוחין דאבא כולם חכמות וחסדים וכולם רחמים.

אבל שני המוחין דבינה ובינה דאו"א, ושני המוחין דגבורות וגבורות דאו"א, כולם מתלבשים תוך נה"י דאימא באופן זה: בינה דאבא בנצח דאימא, והיא מוח חכמה בז"א. בינה דאימא בהוד דאימא, והוא מוח בינה בז"א. גבורה דאבא ביסוד דאימא, והוא מוח חסדים שבז"א. גבורה דאימא ביסוד דאימא, והוא מוח גבורה שבז"א. ונמצא כי הבינה והגבורה דאבא, להיותן דכורין, בהתלבשם בנה"י דאימא נחשבין לביחנת חכמה וחסד. ונמצא כי מוחין דאימא כולם בינות וגבורות וכולם דינין.

⁵⁷⁶ והנה סיבת התלבשות אלו המוחין מעורבין שלא כסדרן, הוא בסוד הנז' בס"י (פ"א מ"ד) הבן בחכמה וחכם בבינה, שצריך לשתף בינה בחכמה וחכמה בבינה ולמזגם יחד, ועוד כי בהיותם כך, אין חיבור גדול מזה. ובה נמצא איך או"א שריין כחדא (א"ד"ז רצ ע"ב), דלא מתפרשן לעלמין (זהר ח"ג ד ע"א). וכ"ז נעשה ע"י זווג או"א, וע"י העיבור שבתוך אימא נתערבו ונעשו כסדר הנז' ⁵⁷⁷.

והנה במש"ל, דאימא אין בה רק ג' אותיות יה"ו, יתבאר לך מ"ש בתיקונים ובזוהר, כי שם יה"ו הוא באימא, וז"ל בתיקון י"ט (דף מא ע"ב מא ע"א) דכל שמא מג' אתוון באימא איהו כו' ⁵⁷⁸. והנה שם יה"ו הוא גימ' אהיה, שהוא ג"כ באימא, והוא לפי שהוא בבינה דאבא הנק' ג"כ בינה, ובפרט אחר העירוב הנז', כשנתלבשו תוך הנה"י שאמרנו, כי זו הבינה דאבא נעשית חכמה במוחין דאימא ⁵⁷⁹. ונמצא כי שם יה"ו הוא בבינה.

ויש טעם בזה, לפי שנודע שסוד ד' אותיות הוי"ה נרמזות באו"א וזו"ן, ולכן אבא הכולל את כולם יש בו כל הד' אותיות, אבל אימא שאינה כוללת אלא השלשה שלמטה ממנה, אין בה רק ג' אותיות. ואף שיש להקשות, כי כפי זה היה ראוי להיות בה ג' אותיות הוי"ה לא ג' אותיות יה"ו. כבר תירצתי זה במקומו (&). גם בזה תבין למה הוי"ה דמילוי ס"ג הוא באימא, והוא כי הנה בד' שמות יה"ו אשר בבינה דאבא, שנעשית חכמה במוחין דאימא כנז', יש בהם ל"א אותיות, וה"ס שם א"ל היוצא מהוי"ה דס"ג, שהם ג' יודין ואלף שיש בהוי"ה זו, אשר הם שרש אל הוי"ה דס"ג כנודע ⁵⁸⁰, וכנרמז בפ' פינחס בר"מ (דף רמו

- מאיר הכוונה -

⁵⁷⁶ מכלן לא מלאתי צפע"ח.

⁵⁷⁷ ע"י ביאורים ח"ב צח ע"ג: כמ"ש אליהו ז"ל"ט (תיקו"ז יט ע"א) ואנת הוא דקשיר לון ומייחד לון. ואמר עוד שם, ואלין עשר ספירן אינון אזלין כסדרן חד ארוך וחד קציר וחד בינוני, שהם הקישורים בג' קוין כנודע. ואמר שם עוד ואתקריאו בתיקונא דא חסד דרועא ימינא, גבורא דרועא שמאלא, ת"ת גופה, נצח והוד תרין שוקין, יסוד סיומא דגופא מלכות כו', וכ"ז הוא הכל רק ע"י אור א"ס שמתייחד בהם. אבל כאשר נסתלק האור מהם נפרדה הרכבתם וירדו זה למטה מזה, כי נשארו כל א' רק בעצמותית {צח ע"ג} העיקרית שבו לבד, ולא נכלל האחד מחבירו כלל, כי כלילת כל א' מכולם הוא רק ע"י יציאתם בזווג ועיבור (וכמ"ש בשער המלכים פ"ז ובספר שער הכוונות דרוש יציאת דרוש ג) וכמ"ש בדע"ה סי' ג' ד' ה', וע"י הרזא דמתקלא.

⁵⁷⁸ ז"ל: ותא חזי כל שמא דאיהי מן תרין אתוון כגון כי ב"ה ה' צור עולמים תליא מן חכמה ומן תלת אתוון תליין מן בינה ומן ארבע תליין מן שכינתא תתאה ומן חמש תליין בחמש ספירן ומן שית תליין מן צדיק.

תרגום: ובא וראה, כל שם שהוא משתי אותיות, כמו "כי ב"ה יה"ה צור עולמים" (&), תלוי מחכמה. ומשלש אותיות תלויים מבינה. ומארבע אותיות תלויים משכינה. התחתונה ומחמש תלויים בחמש ספירות. ומשש תלויים מצדיק.

⁵⁷⁹ ומשנים את שמם כדלקמן ריש ו ע"א ע"י הערה 588.

⁵⁸⁰ ע"י א"א יג ושער כו פרק ג. ע"י עוד בענין בבהגר"א על תיקו"ז מז ע"ד ד"ה הולך סגולתא, וע"י תיקו"ז קח ע"א (בנ"א). ע"י לקמן קר"ש דרוש ה, וז"ל, אל הוא שם יא"י שבהויה דס"ג והוא בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא. וע"י שעה"ק פו ע"ג והוא רפ"ח ה: ושם א"ל זה, מקורו מן ו' אלפין שיש באחוריים דמ"ה ⁵⁸⁰, שהם גי' א"ל, כי יש בהם ו' אלפין. והנה ה"פ ו' הם א"ל עם הכולל, וא"ל זה הוא בעשיה שאנו מושכין מאחורים דמ"ה דיצירה אל העשיה.

שעה"כ

ע"ב) 581. והטעם הוא לפי שהיא חכמה דמוחין דאימא, ולכן הג' יודין וא' שהם שרש הוי"ה דס"ג, יוצאים מחכמה דאימא. גם בזה תבין כי לעולם כל הוי"ה היא באבא, וכל אהיה היא באימא 582, אבל כאן שהיא בינה דאבא ואח"כ נעשית חכמה דאימא, לכן מכח זה לקחה וקנתה אימא הוי"ה דס"ג, אבל בתחלה לא היתה אלא שם של אהי"ה לבד כנודע 583.

אמנם שאר ל"ב דמספר הוי"ה דס"ג הם יוצאים מן בינה דאימא, שיש בה ל"ב אותיות, ועמהם נשלמת אימא בשם ס"ג. והרי ביארנו לך איך יש הוי"ה דס"ג באימא, אעפ"י שאין בה הוי"ה אלא אהיה. והוא כי מאלו השני מוחין הראשונים, שהם חו"ב, נעשית בה בחי' ס"ג שלם כנו'. אבל השני מוחין אחרים שהם חו"ג, הם מכריעין ואינם מוחין ממש כנ"ל. אבל השרש דס"ג שהוא שם א"ל, יוצא מחכמה שבה, שהיא הראשונה, ושאר אותיות ס"ג שהם גימ' ל"ב יוצאים מבינה דאימא, שבה יש ל"ב אותיות בד' שמות אה"י במילוי כנו' וזכור כלל זה.

ובזה תבין ג"כ מ"ש בזוהר בראשית (דף יח ע"ב): ה' אלהינו ה', גוונין סתימין דלא אתחזון ואתקשרן אל מקום א' יחודא חדא עילאה כו', יחודא עילאה שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, דא לקבל דא, יקוו המים מדידו דקו ומשחתא כו' 584. וענין זה ביארנוהו

- מאיר הכוונה -

581 ז"ל: ד"א (&) ויחלום והנה סלם רעיא מהימנא מה ל' אסתלק על כל אתון הכי את עתיד לאסתלקא על כל בריין בגין דאסתלק לשמא דיר"ד ה"י וא"ו ה"י דביה י"י דחושבניה ל' דבקדמיתא הוית בשם יר"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו יאאא ב"ג מכילן דרחמי דאינון אחד כען תסתלק באל דאיהו ייאי דתרין שמהן סהדין הלא אל אחד בראנו הה"ד (&) הלא אב אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו ובג' יודין אלין יתקיים בך (&) ירום ונשא וגבה מאד במ"ה דהכי סליק מא"ד לחשבן אד"ם ובהפוך אתון מאד הוא אדם ירום בארבע אנפין דאריה דאינון (&) יברכך יהו"ה ונשא בארבע אנפין דשור דאינון ישא יהו"ה בשמאלא וגבה מאד יאר יהו"ה באמצעיתא ודא יוד הי ואו הי ישא יהו"ה פניו אליך וישם לך שלום רביעאה יהו"ה ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם (&):

תרגום: דבר אחר "ויחלום והנה סולם", רועה נאמן מה ל' עולה על כל האותיות, כך אתה עתיד להתעלות על כל הבריות, משום שעלה לשם של יר"ד ה"י וא"ו ה"י, שבו שלש י' י', שחשבונן שלשים, שבהתחלה היית בשם יר"ד ה"א וא"ו ה"א, שהוא יאא"א ב"ג מדות של רחמים, שהן אח"ד. כעת תתעלה בא"ל שהוא אותיות יא"י ששני שמות הם עדים "הלא אל אחד בראנו", זהו שכתוב "הלא אב אחד לכלנו הלא אל אחד בראנו". ובשלש יודין אלו יתקיים בך "ירום ונשא וגבה מאד". במ"ה, שכן עולה מא"ד לחשבון אד"ם, ובהפוך אותיות מאד הוא אדם. "ירום" בארבע פנים של אריה שהם "יברכך יהו"ה", "ונשא" בארבע פני שור שהם "ישא יהו"ה" בשמאל, "וגבה מאד" "יאר יהו"ה" באמצעיתו, וזה יוד הי ואו הי, "ישא יהו"ה פניו אליך וישם לך שלום". רביעי יהו"ה, "ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם".

582 עי' שער המוחין פרק י: כל אבא הוא חכמה, או חכמה דב"ן או חכמה דבינה דמ"ה, אך לעולם אמא היא בינה או בינה דבינה דמ"ה או בינה דבינה דב"ן. נוסח אדם ישר: כל אבא הוא חכמה, או חכמה דבינה דב"ן או חכמה דבינה דמ"ה, אך לעולם אמא היא או בינה דבינה דמ"ה או בינה דבינה דב"ן.

583 עי' שער ד פרק ג: בינה אהי"ה דיודין אל"ף ה"י יר"ד ה"י, ותבונה היא שם ס"ג. ועי' שער כ פרק י: אהי"ה הוא בחלק מ"ה, אך ס"ג הוא בחלק ב"ן.

584 ז"ל בשלימות (יח ע"א): ו"יאמר אל"הים יק"וו "המים וגו' (בראשית א ט) בארח קו למהוי בארח מישר דהא מרזא דההיא נקודא קדמאה נפיק כלא בסתימו עד דמטי ואתכניש להיכלא עלאה ומתמן נפיק בקו מישר לשאר דרגין עד דמטי לההוא אתר חד דכניש כלא בכלל דכר ונוקבא ומאן איהו חי עלמין המים דנפקי מלעיל מאת ה' עלאה מתחת השמים ו' זעירא ועל דא ו'ו' חד שמים וחד מתחת השמים כדין (שם) ותראה היבשה דא ה' תתאה דא אתגלי וכל שאר אתכסי ומגו האי בתראה אשתמע בסוכלתנו ההוא דאתכסי אל מקום אחד בגין דהכא הוא קשורא דיחודא דעלמא עלאה יהו"ה אחד ושמו אחד תרין יחודין חד דעלמא עלאה לאתיחדא בדרגוי וחד דעלמא תתאה לאתיחדא בדרגוי קשורא דיחודא דעלמא עלאה עד הכא איהו חי עלמין תמן אתבסיס ואתקשר עלמא עלאה ביחודא דיליה ובגין כך אקרי מקום אחד כל דרגין וכל שייפין מתכנישין תמן והוו כלהו ביה חד בלא פרודא כלל ולית דרגא דאתיחדן תמן ביחודא חד אלא האי וביה אתכסיין כלהו בארח סתים בתיאובתא חד עד הכא בדרגא דא אתיחד עלמא דאתגלייא בעלמא דאתכסייא עלמא דאתגלייא אתיחד אוף הכי לתתא ועלמא דאתגלייא איהו עלמא דתתא"ה (ישעיה ו א) ואראה את אדנ"י (שמות כד י) ויראו את אלהי ישראל (במדבר יד י) וכבוד יהו"ה נראה (שם יז ז) וירא כבוד יהו"ה (יחזקאל א כח) כמראה הקשת וגו' כן מראה הנגה סביב הוא מראה דמות כבוד יהו"ה ודא איהו רזא ותראה היבשה (שם) כמראה הקשת זה חי עלמין וזהו (בראשית ט יג) את

שעה"כ

בסוד קריאת שמע ע"פ שמע ישראל, כי אז נכנסין כל אלו המוחין בז"א במלת אחד, כי הוא סוד א"ח ז"א⁵⁸⁵, ד' נוקביה, המקבלים אלו המוחין.

וגם יש בו פירוש אחר, כי הא"ח שהוא ז"א מקבל ד' מוחין, ונמצא כי גם פסוק (בראשית א ט) יקוו המים, ה"ס כניסת המוחין ברישא דז"א, בסוד מדידו דמשחתא דקו המדה כנז' אצלינו שם⁵⁸⁶. והנה אומרו אל מקום א', ירמוז כי המוח חכמה דאימא הנה הוא ד' שמות יה"ו במילואם כנ"ל, והם בגימ' מקום, והם ל"א אותיות, והם נכנסין בזו"ן הנק' אחד, וזהו אל מקום אחד. (ו ע"א)

ומוח בינה דאימא יש בה ד' שמות אה"י, והם בג' תק"ע, שה"ס מ"ן דאימא, והם נמשכין ממוח הבינה שבה, וה"ס ה"ג מנצפ"ך כפולות, שהם בגימ' תק"ע⁵⁸⁷. ומוח בינה

- מאיר הכוונה -

קשתי נתתי בענן דא מלכות נתתי מן יומא דאתברי עלמא ביומא דעיבא דאתחזי קשת (דאתער שמאלא לאתתקפא) מראה דמות כבוד יה"ה (יחזקאל א כח) אתער שמאלא לאתתקפא נפקת רחל ותקש בלדתה מיכאל בסטרא דא רפאל בסטרא דא גבריאל בסטרא דא ואינון גוונין דאתחזיין בההוא דמות חוור וסומק וירוק כן מראה הנגה סביב נהירו דאתכסייא בגלגולא דחיוזו דעינא הוא מראה דמות כבוד יה"ה גוונין דאתיחדא יחודא תתאה לפום יחודא דאתיחד יחודא דלעילא יה"ה אלהינו יה"ה גוונין סתימין דלא אתחזון ואתקשרון אל מקום אחד יחודא חדא בעלאה גוונין בקשת לתתא לאתיחדא בהו חוור סומק וירוק כגוונין סתימין ואינון יחודא אחרא רזא ושמו אחד בשכמל"ו יחודא דלתתא יחודא עלאה (דברים ו ד) שמע ישראל יה"ה אלהינו יה"ה אחד דא לקביל דא יקוו מדידו דקו ומשחתא הכא שית תיבין והכא שית תיבין משחתא בוצינא דקרדינותא דכתיב (ישעיה מ יב) מי מדד בשעלו מים ודא איהו (בראשית א ט) יקוו המים הכא שעורא דיוצר עלמין י"ד ה"א ו"א ה"א קדו"ש קדו"ש קדו"ש (ישעיה ו ג) דא איהו יקוו המים יה"ה צבאות דא איהו אל מקום אחד ברזא דשמא דא מלא כל הארץ כבודו דא ותראה היבשה רזא גליפא שמא דיחודא כוז"ו במוכס"ז כוז"ו.

תרגום: "ויאמר אלהים יקוו המים וגו'", בדרך קו, להיות בדרך ישרה. שהרי מסוד של אותה נקודה ראשונה הכל יצא סתום, עד שהגיע והתכנס להיכל עליון, ומשם יצא בקו ישר לשאר הדרגות, עד שמגיע לאותו מקום אחד שכונס הכל בכלל של זכר ונקבה, ומיהו, חי העולמים. המים שיוצאים מלמעלה מאות ה' העליונה. "מתחת השמים" ו' קטנה, ועל זה ו"ו, אחד שמים, ואחד מתחת השמים, אז "ותראה היבשה" זו ה' תחתונה. זה התגלה, וכל השאר התכסה. ומתוך האחרונה הזו נודע בתבונה אותו שהתכסה. "אל מקום אחד", בגלל שכאן הוא קשר היחוד של העולם העליון. "יה"ה אחד ושמו אחד". שני יחודים, אחד של העולם העליון להתייחד בדרגותיו, ואחד של העולם התחתון להתייחד בדרגותיו. קשר היחוד של העולם העליון עד כאן הוא. חי העולמים שם מתבשם, ונקשר העולם העליון ביחוד שלו, ולכן נקרא מקום אחד. כל הדרגות וכל האיברים מתכנסים שם, ונהיו כולם בו אחד בלי פרווד כלל. ואין דרגה שמתייחדת שם ביחוד אחד אלא זו, ובו מתכנסים כולם בדרך סתום, בהשתוקקות אחת. עד כאן בדרגה זו מתייחד העולם הנגלה בעולם הנסתר. העולם הנגלה מתייחד גם כן למטה, ועולם הנגלה הוא עולם התחתון, "ואראה את ה'", "ויראו את אלהי ישראל", "וכבוד ה' נראה", "וירא כבוד ה'", "כמראה הקשת וגו' כן מראה הנוגה סביב הוא מראה דמות כבוד ה'". וזהו סוד "ותראה היבשה". "כמראה הקשת" זה חי העולמים, וזהו "את קשתי נתתי בענן", זו מלכות, נתתי מיום שנברא העולם. ביום מעונן, כשנראית הקשת (כשמתעורר השמאל להתגבר) מראה דמות כבוד ה', מתעורר השמאל להתגבר. יוצאת רחל ותקש בלדתה. מיכאל בצד זה, רפאל בצד זה, גבריאל בצד זה. והם הצבעים שנראים באותה דמות, לבן ואדום וירוק. "כן מראה הנוגה סביב", האור שהתכסה בגלגול מראה העין, הוא מראה דמות כבוד ה'. הצבעים שהתייחדו היחוד התחתון הם לפי היחוד שהתייחד יחוד עליון. "ה' אלהינו ה'". צבעים סתומים שלא נראים ומתקשרים אל מקום אחד. יחוד אחד בעליון, הצבעים בקשת למטה להתייחד בהם, לבן אדום וירוק, כמו צבעים סתומים, והם יחוד אחר, סוד ושמו אחד. "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד", היחוד שלמטה. יחוד עליון "שמע ישראל יה"ה אלהינו יה"ה אחד". זה כנגד זה. "יקוו", מדידות של קו ומדה, כאן שש תיבות וכאן שש תיבות. מדידת הנר החזק, שכתוב "מי מדד בשעלו מים", וזהו "יקוו המים". כאן שיעור של יוצר העולמות, י"ד ה"א ו"א ה"א. "קדוש קדוש קדוש" זהו "יקוו המים". "ה' צבאות", זהו "אל מקום אחד", בסוד של שם זה. "מלא כל הארץ כבודו", זה "ותראה היבשה", סוד חקיקת שם היחוד כוז"ו במוכס"ז כוז"ו.

⁵⁸⁵ עי' הערה 994.

⁵⁸⁶ עי' זר"ח נו ע"ד

⁵⁸⁷ צ"ל תק"ס ועם כללות י' אותיות עי' לקמן ר"ה דרוש ח'.

שעה"כ

דאבא⁵⁸⁸ הם בנימי' תרי"ו, ועם כללות הד' שמות הם בנימי' כתר. והוא במה שידעת, כי כל כתר דו"א הוא מצד אימא, כנו' בתיקונים⁵⁸⁹. ומוח חסד דאימא שהיא⁵⁹⁰ גבורה דאבא, הוא גימ' תקנ"ה, ועולה כמנין ג"פ א"ל במילוי. והנה גבורה דאבא הוא חסד דאימא כנו', וכבר ידעת כי שם א"ל הוא בחסד, גם ג' שמות של א"ל הם בסוד: אל שדי, א"ל הויה, א"ל אדני, כנודע אצלנו בסוד ביי"ע⁵⁹¹. ומוח גבורה דאבא שהיא חסד דאימא, הוא בנימי' תקע"ה שה"ם ב"פ מנצפ"ך, שהם אותיות כפולות, ונכללין החמשה בחמשה האחרים שהם יותר בחי' חסדים, והרי הם תקע"ה. ובזה תבין כי גם ביד ימין יש בה מנצפ"ך, לפי שהם

- מאיר הכוונה -

⁵⁸⁸ עי' לעיל ה' ע"ד ד"ה והנה במש"ל שזה היה חכמה דאמא ונחלף לבינה דאבא.
⁵⁸⁹ עי' תיקו"ז קנט ע"א: ואינון מסטרא דאריך אנפין דאיהו וא"ו ואינון ה"א ה"א יו"ד איהו כ' כתר ברישא דא' (נ"א דא) דאיהו ארך אפים דאיהו וא"ו א' איהי אורייתא דאיהי אתייהבת בתרין לוחין דאינון ו' ו' ואית כתרא דזעיר אנפין דאתמר ביה כתר לי זעיר ואחוי וכמה כתרין אינון כתר תורה וכתר כהונה וכתר מלכות

מאי אית בין כתר לעטרת אלא כתר איהו מסטרא דא' דאיהו בדיוקנא דאת יו"ד דסליק כ' ודא א' מן אה"ה דאיהו כתר דאריך אנפין א' מן אדנ"י כתר דזעיר אנפין י' מן יהו"ה איהי עטרה על ספר תורה דאיהו ו' ואית י' לתתא ואיהי י' מן אדנ"י דאיהי עטרה ברישא דכל צדיק לית ספירה דלא אית לה עטרה על רישא וכתר ועטרה דאיהי י' איהי עטרה דברית מילה דסליק למאה עשר זימנין עשר מאה ואיהי על כל פקודא ופקודא וכמה עלות אינון על עלות דסלקין על כל ברכאן ופקודין תרגום: מהו שיש בין כתר לעטרת, אלא כתר הוא מצד של אות א' שהוא בצורה של אות יו"ד שעולה כ' וזהו א' מן אה"ה שהוא כתר של ארך אפים א' מן אדנ"י, כתר של זערי אנפין, י' מן יהו"ה היא עטרה על ספר תורה שהוא ו' ויש יש למטה והיא י' מן אדנ"י, שהיא עטרה בראש של כל צדיק אין ספירה שאין לה עטרת על הראש וכתר ועטרה שהיא י' היא עטרה של ברית מילה שעולה למאה עשר פעמים עשר מאה והיא על כל מצוה ומצוה וכמה עילות הם על עילות שעולים על כל ברכות ומצות

עי' ע"ח שער כג פרק ב : ופשוט הוא כי הכתר גדול מכל הט"ס כולם של הז"א לגמרי, ואמנם עכ"ז, נקרא כתר של ז"א, עם היות שאין לו שייכות עמו. והטעם הוא לפי שכאשר אמא שהיא התבונה רוצה להעטיר ולהכתיר את בנה, ז"א, בסוד (שיה"ש ג יא) בעטרה שעטרה לו אמור⁵⁸⁹, הנה היא יורדת ומשפלת גופה למטה עד שיעור חצי ת"ת שלה כנ"ל, ומקפת ומסבבת ראשו של ז"א, ונעשית לו בחי' כתר ועטרה, ואז נחשב כאלו הוא מבחי' ז"א עצמו, לסיבת התחברותו והתדבקותו עמו. וז"ס מ"ש בתיקונים (קמט ע"ב) [וגבוהים עליהם אלין אינון אבא ואימא כתרא על ראשיהון דאינון על גבי שרפים דתליין מכורסיא*##] הכתר הוא אמא על ברא. גם אמרו בתיקונים (קמב ע"ב) כי כל הכתר הוא אה"ה. והענין הוא כי מבחי' אמא, הנקרא אה"ה כנודע, נעשית כתר דז"א כנודע כפי מה שבארנו.

אולי סג ע"ב: בההוא זמנא דשמחת תורה שויין (נ"א שריא) עטרה בריש כל צדיק לעילא כמה דאת אמר בעטרה שעטרה לו אמור ביום חתונתו וביום שמחת לבו ביום חתונתו דא שכינתא תתאה וביום שמחת לבו דא שכינתא עלאה והכי צריכין ישראל לאתעטרא בכלא (נ"א כלהו) בעטרה על רישיהו [נו ע"ב] ביומא דשמחת תורה ולקחתם לכם ביום הראשון פרי⁵⁹⁰ בחילוף.

⁵⁹¹ עי' אד"ר (קלב ע"א): עלמא קדמאה דנפיק מתקונא קדמאה שליט ונחית וסליק לאלף אלפין ורבוא רבבן מארי תריסין ומניה מתאחדין בקסטא בעזקא רבא עלמא תניינא דנפיק מהאי תקונא שליט ונפיק ונחית וסליק לשבעה וחמשיין אלף דרגין מארי דיבבא ומתאחדן מניה לאכפייא בקודלא בחיורא (ס"א בחיזרא) עלמא תליתאה דנפיק מהאי תיקונא לצ"ו אלפין מארי דיללא ומתאחדן מני' בבוסטא לקוסיטרא (ס"א כבוסינא לקוסרא)

תרגום: העולם הראשון שיצא מהתיקון הראשון שולט, ויורד ועולה לאלף אלפין ורבוא רבבות, בעלי מגינים וממנו נאחזים במידה קטנה בטבעת גדולה. העולם השני שיצא מהתיקון הזה שולט, ויוצא ויורד ועולה לחמשים ושבעה אלף מדרגות. בעלי יבבה נאחזים ממנו [כדי] לכפות בעורף, [בחלק הלבן]. העולם השלישי שיצא מהתיקון הזה שולט, ויורד ועולה לתשעים וששה אלפים בעלי יללה. נאחזים ממנו בתואר הפנים שבשוטר ומושל.

עי' זהר הרקיע ש"עלמא קדמאה" הינו העולם הראשון מבין ג' העלמין ב"ע שנתבררו מג' מלכים הראשונים שכולם נתבררו במר"ס ואח"כ נתגלו בתיקון הא' דדיקנא, ומשם נתפשטו בג' עולמות שהם כנגד ג' פעמים א-ל: "א-ל שד"י" בבריאה, "א-ל י-הוה" ביצירה, ו"א-ל א-דני" בעשיה. ועי' מבו"ש כט ע"ב שזה מדבר באמת על בינה ת"ת ומלכות דאצילות וענפיהם שהם ב"ע ועי' ב"ע צט ע"ב שזה מדבר על ג' מוחין דמר"ס ותולדותם בב"ע.

שעה"כ

מגבורות דאבא והם ביד ימין ובקו ימין. וכבר נתבאר ענין המוחין דז"א מצד אבא ומצד אימא, אותם הנכנסים בפסוק שמע ישראל בעת קריאת שמע כנ"ל.

דרושי ציצית דרוש ד

593592 ונבאר עתה ענין⁵⁹⁴ הציצית⁵⁹⁵.

דע כי הציצית הוא הארות יוצאים מאלו המוחין הנז', בסוד אור מקיף היוצא מן אור הפנימי של המוחין, דרך שערות ז"א, כנ"ל בדרושים הקודמים בענין הציצית⁵⁹⁶. כי סודו הוא אור מקיף. וכל מ"ש בענין הציצית בדרוש הזה, הוא בבחי' אור מקיף. ואל תטעה עם היות שאנו מבארים דרך סתם, והטעם הוא כי כל מה שיש במוחים הפנימיים, הוא ממש כך במוחין דאור מקיף דרך השערות בסוד ציציות כנ"ל.

ודע כי ב' מיני ציציות הם, התכלת והלבן. ר"ל כי בזמן שבית המקדש קיים, היה חוט תכלת עם הלבן, ובזמן הזה לא יש כי אם לבן. והענין הוא כי כבר נתבאר ב' מיני בחי' מוחין יש בז"א, אם מצד אבא אם מצד אימא. אמנם המוחין דמצד אבא, אין לנו עתה עסק בהם, לפי שהאור היוצא מהם הוא סוד הציץ של כהן גדול⁵⁹⁷, שהוא ממוחין דאבא⁵⁹⁸, ולכן נקרא ציץ דכורא כנז', בפ' שלח לך (דף קעד ע"ב בר"מ) וע"ש⁵⁹⁹. אבל הציצית הוא ממוחין דאימא, ולכן נקרא ציצית בלשון נקבה⁶⁰⁰.

- מאיר הכוונה -

⁵⁹² פע"ח טז ע"ב.

⁵⁹³ מפיסקא ד"ה והנה סיבת התלבשות עד כאן הוא לא מופיע בפע"ח, ולכן פרק זה המשך של דבריו לעיל.

⁵⁹⁴ כוונת (פע"ח).

⁵⁹⁵ היינו דעד עתה לא קשרנו הארות מוחין מאו"א לציצית וכאן נקשר את זה לענין ציצית.

⁵⁹⁶ עי' לעיל הערה &.

⁵⁹⁷ עי' זהר שמות טו ע"א וע"ב ומאיר הזהר שם בשם הזהר הרקיע והגהות הלש"ו ומ"מ. כהן גדול הוא סוד ז"א המלוּבש בחושן ואפוד שהם לאה ורחל, ונקרא ז"א כה"ג בעת שמתפשטים בו המוחין דאבא, שהוא המוחין דגדלות שני, אשר על ידם הוא היחוד העיקרי דפב"פ דהזו"ן וכנ"ל, ונקרא אז ז"א כה"ג, והוא ע"י המוחין דמצד אבא, כי עיקר כה"ג הוא אבא, שהוא הנכנס לפני ולפנים לפני א"ס ית"ש, ובו משתמש א"ס ית"ש בכל גילוייו אשר באצילות כולו. וכמ"ש הרב בשער השמות (בסופו) כי אי אפשר להתלבש אור הא"ס בשום אחד מ' ספי' אם לא ע"י שיתלבש תחילה אור החכמה בהם, וזה סוד כולם בחכמה עשית (תהלים קד כד), וכן כתב עוד בשער סדר אב"ע (פרק ב) ובכ"מ, ולכן נקרא החכמה שהוא אבא בשם כה"ג, והוא המלוּבש בחושן ואפוד, שהם זר"ן, וכמ"ש בפר' פקודי (רלא ע"א) ע"ש בהגהות מהרח"ו (דע"ה ח"ב קג ע"ד),

⁵⁹⁸ עי' אד"ר קלב ע"ב: ומה דיקנא אתגלייא, דיקנא דכהנא רבא עלאה – דיקנא דאבא עלאה (בהגר"א על ספד"צ יח ע"ב ד"ה בתליסר). אבא נכלל במזל העליון הרי הוא בחינת הדכר, ואילו אימא נכללת במזל התחתון הרי הוא בחינת הנקבה. מזל עליון כולל את כל ח' התיקונים הראשונים, כנגד ח' בגדי הכה"ג (בהגר"א על ספד"צ יח ע"ג ד"ה וידוע) שכן התיקונים מכונים בגדים. ובאמת בתחילה לא התלבשו על דיקנא דע"ק אלא ט' ת"ד. והנה אם כי משה רבינו ע"ה הזכיר בתורה את י"ג המדות, הם אינם אלא חיצוניות י"ג ת"ד דא"א שנעשו פנימיות לדיקנא דז"א. ולכן נקראים הם על שם ז"א, ככל חיצוניות של בחינה עליונה שנעשית פנימיות לבחינה תחתונה יותר ואעפ"כ נקראת על שם התחתון⁵⁹⁸. והנה ז"א מכונה כהנא רבא⁵⁹⁸ ונוק' מכונה כהן הדיוט (והוא משתמש בד' בגדים בלבד, שכן אין לנוק' אלא אותם ד' ת"ד הפנויים משערות⁵⁹⁸ (דהיינו תיקונים ג' ה' ז' י"ב)). והת"ד דא"א שמתלבשים בדיקנא דז"א מכונים כהנא רבא עלאה (ב"ע קו ע"א). עיקר הדיקנא דכה"ג הוא באבא⁵⁹⁸, שכן הוא הראשון לקבלת אור א"ס, ועל ידו משתמש אור א"ס בכל גילוייו. וזאת על ידי שהוא מקבל מהמזל העליון הרי הוא התיקון הח' דדיקנא, וכולו מכל ז' התיקונים העליונים⁵⁹⁸ (לש"ו דע"ה ח"ב קד ע"א). אבא מכונה כה"ג מכיוון שהוא נכנס לפני ולפנים לקבל מאור א"ס⁵⁹⁸ (לש"ו כללים ח"ב ע"ד). והנה בחינה זו שייכת גם בא"ק, שאבא דא"ק עולה באור האוזן (לש"ו כללים ח"ב יז ע"ב)⁵⁹⁸.

⁵⁹⁹ עי' לעיל הערה 456.

⁶⁰⁰ פע"ח: מן המוחין לחב"ה הנ"ל של ו"ק המלוּבשים זנה"י לחב"ה מהם היה צחי' איץ של כ"ג כנ"ל
חב"ל מן המוחין לחמ"ה מצחי' ו"ק המלוּבשים זנה"י לחמ"ה כנ"ל ואלו הם בחינת ליציית @

שעה"כ

⁶⁰¹ וזוהו הטעם שצייץ של כהן גדול היה נתון למעלה מן התפילין ולמטה מן המצנפת⁶⁰². והטעם הוא, כי גם התפילין הם אורות מוחין דאימא כנו"ל (&), אבל הצייץ הוא ממוחין דאבא⁶⁰³. וזהו הטעם שהיה מפותח על הצייץ קדש לה', כמו שירדע שכל קדש הוא באבא, בסוד (&) קדש לי כל בכור⁶⁰⁴. ונודע כי כל קדושה היא בסוד המוחין, ובפרט באלו מוחין דאבא⁶⁰⁵. וגם במה שהודעתך (שער מאמרי רשב"י מ ע"ב) באדר"ר (דף קכח ע"ב⁶⁰⁶) בענין ת' אלפי רבוא עלמין דאתפשטו מחוורא דרישא דא"א, כי אבא הוא הוי"ה

- מאיר הכוונה -

⁶⁰¹ פנ"ח סוף טו ע"א.

⁶⁰² עי' זבחים יט ע"א ז"ל: כתיב ושמת המצנפת על ראשו תנא שערו היה נראה בין צייץ למצנפת ששם מניחין תפילין, וכן נפסק ברמב"ם כלי המקדש פ"י ה"ג. ויש מגיחים כאן למטה מן התפילין. וצ"ע אולי זה מדבר על חוט תכלת, ורצועות התפילין?
⁶⁰³ עי' טעמי המצות (פרשת תצוה) ועתה נבאר הדברים באורך הנה אהרן בדוגמת ז"א וכשם שהז"א הוא משים על לבו אורות יסוד דאמא המתגלים מחזה ומרוב הארה אשר שם על לבו האורות בוקעים ומאירים ויוצאים לחוץ וכן הצייץ הוא באופן זה מיסוד אמא שכנגד המצח ששם מקום המוחי' כולן הן האורות מאירים לחוץ וכנגדו היה אהרן לובש צייץ וחושן כמו שיש באדם העליון הבגדים האלו מן

(90) ספר טעמי המצות - פרשת תצוה

מצות צייץ נזר הקודש, הנה ממוחין דאבא שבתוך ז"א יוצאים מצדס האורות לחוץ במצח דז"א בבחי' אור המקיף למוחין ההם ואותו אור המקיף בחי' צייץ של כה"ג ונק' צייץ לשון זכר כי הם מוחין דאבא שהוא זכר ולכן צייץ של כה"ג היה נתון במצחו למעלה מן התפילין כי תפילין הם ממוחים דאמא והצייץ ממוחין דאבא ולכן כתוב בו קדש לה' (נ"א שז"ס ל' של לה' ה' דצלם שהוא בחי' המקיף כנודע) [נה"י דאבא] כי כל קודש הוא במוחין כנודע ובפרט במוחין דאבא שנקרא קודש כנודע שכל קודש בחכמה. והענין כי באבא יש הוי"ה דיוד"ן ויש בו ד' יוד"ן וכל י' עולה ק' נמצא שד' יוד"ן דע"ב הם גי' ת' וכללות ד' יוד"ן עצמן הרי הכל גי' קדש כמבואר אצלנו, והי' בוקע אור ד' מוחין הפנימים דאבא לחוץ במצח דז"א מב' צדדי המצח אצל האזנים [סוד הצדעים] והיתה יוצאת הארת חכמה דאבא וחסדים שבדעת דאבא מצד זה והארת בינה וגבור' מצד זה והיו כלם מתפשטים בכל המצח ונעשה בחי' צייץ של הכ"ג, ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל ג"כ שהוי"ה הכתובה בצייץ היתה עד"ז י"ו בצד ימין זה ע"ג זה וה"ה בצד שמאל זה ע"ג זה ואיני זוכר היטב. והנה הכ"ג דוגמת איש העליון ולכן היה לובש בגדי אדם עליון וכל אדם שעובר לפני הצייץ אם כשר היה ניכר במצחו כי הבינה שבו נגלה במצח והאותיות בבינה כנ"ל ולכן אותיות מגלים במצח שהוא בינה שבו ואם היה רשע פניו נופלים בס"א ומתבייש לפני קדושה והיה שב בתשובה: ועי' בהג"א על ספד"צ ו ע"ג ד"ה ואמר רעוא שהמצח של הצייץ היא בדווקא במקום שאין שום שערות.

⁶⁰⁴ עי' זהר ח"א יג ע"ב: פרשתא קדמאה (שמות יג ב) קדש לי כל בכור, דא י' דאיהי קדש. ועי' ח"ב מג ע"ב: קדש דא קדושה עלאה, רזא דחכמתא עלאה, דמתמן כלא אתקדש. ועי' תיקו"ז ריש תיקון יד. ועי' לקמן הערה 1335.

⁶⁰⁵ "צאצא, צסוד (&) קדש לי כל בכור⁶⁰⁵. ונודע כי כל קדושה היא צסוד המוחין, ובפרט צאלו מוחין לצאצא" נמחק צפע"ח, ובמקומו אילת "צמוחין ובפרט צמוחין לצאצא הנקרא קודש כנודע שכל קודש הוא צחכמה".

⁶⁰⁶ ז"ל: מאן דבעי לאתקנא ולמעבד יתקן בקדמיתא תקונוי תאנא בצניעותא דספרא עתיקא דעתיקין סתרא דסתרין אתתקן ואזדמן (כלומר אשתכח ולא אשתכח לא אשתכח ממש אבל אתתקן ולית דידיע ליה משום דהוא עתיק דעתיקין) (אבל בתקונוי ידיע) כחד סבא דסבין עתיק מעתיקין טמיר מטמירין ובתיקונוי ידיע ולא ידיע מארי דחוור כסו (ס"א בסומק) וחזו בוסיטא דאנפוי יתיב על כורסייא שביבין די נור לאכפיא לון ארבע מאה אלפי עלמין אתפשט חוורא דגולגלתא ומנהירו דהאי חוורא ירתי צדיקייא לעלמא דאתי ד' מאה עלמין הה"ד (בראשית כג) ארבע מאות שקל כסף עובר לסוחר

תרגום: מי שרוצה לתקן ולעשות, קודם לכל דבר יתקן תיקונו.

למדנו בספרא דצניעותא: עתיקא דעתיקין (זקן הזקנים) נסתר הנסתרים נתקן והוכן (כלומר, נמצא ולא נמצא. לא נמצא ממש לא נתקן, ואין שיוודע אותו, משום שהוא עתיק העתיקים) (אבל ידוע בתיקונו).

כאחד שהוא זקן יותר מכל הזקנים, עתיק יותר מכל העתיקים נסתר יותר מכל הנסתרים, ובתיקונו ידוע ולא ידוע, בעל הלבן כסו (באדום), ומראה תואר פניו יושב על כסא של ניצוצי אש כדי להכניעם.

שעה"כ

דע"ב דיודין, ובה ד' יודין, וכל יו"ד כלולה מק'607, והוא סוד ק"ש, ועם608 הד' יודין עצמן הרי קדש. והיה אור המוחין דאבא בוקע משני צדדי האזנים609 ובמצח610, אור החכמה וחסד611 מצד ימין, ואור בינה וגבורה612 מצד שמאל, והיו האורות מתפשטין בכל המצח613.

ונלע"ד614 כי שם ההויה הכתוב בו היה ג"כ עד"ז, י"ה מצד זה, ו"ה מצד זה615. ואמנם אני מסופק במה ששמעתי ממורי ז"ל, אם הציץ היוצא ממוחין דאבא הוא ע"ד תפילין היוצאים ממוחין דאימא, וכפי זה היו ג"כ בחי' ציציות יוצאין מן מוחין דאבא כמו שיוצאים ג"כ ציציות ממוחין דאימא616. או אם נאמר דממוחין דאבא לא היו יוצאים רק אורות הציץ לבד וצ"ע617.

618 ונבאר ענין הציציות, כי הנה נת"ל כי שני מיני ציציות הם: הא', מלבן ותכלת כמו שהיה בזמן שבהמ"ק קיים. והב', כולו לבן כמו שאנו נוהגים עתה בזמן הזה. והנה שני בחי' אלו של הציציות שניהם ממוחין דאימא לבד לא מאבא, אלא שהציציות התכלת ולבן619 הוא יוצא ממוח חכמה דאימא אשר בתחלה היתה בינה דאבא כנ"ל620, {ו ע"ב} ולכן היה נוהג בזמן שבית המקדש קיים. אבל ציצית הלבן שאנו נוהגים בו היום, הוא מד'

- מאיר הכוונה -

לארבע מאות אלף עולמות התפשט הלבן של הגולגולת ומהארת אלו חלקי הלבן יורשים הצדיקים לעוה"ב ארבע מאות עולמות. זהו שנאמר "ארבע מאות שקל כסף, עובר לסוחר".
607 מי' עולה מאה (פע"ח).

608 כללות סנוסף בפע"ח.

609 ?

(32) תלמוד בבלי מסכת סוכה דף ע"א

תפשת מרובה לא תפשת תפשת מועט תפשת ונילף מציץ דתניא ציץ דומה כמין טס של זהב ורחב שתי אצבעות ומוקף מאזן לאזן וכתוב עליו שתי שיטין יו"ד ה"א מלמעלה וקדש למ"ד מלמטה ואמר רבי אליעזר ברבי יוסי אני ראיתי ברומי וכתוב עליו קדש לה' בשיטה אחת דנין כלי מכלי ואין דנין

610 "המוחין לאבא בוקע משני כדדי האזנים ובמלח" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הד' מוחין לאבא הפנימית לחוץ במלח דזעיר חנפין מז' כדדי המלח אלל האוזן".

611 וחסדים שזלעת (פע"ח).

612 וגבורות (עולת תמיד וכן טעמי המלכות פרשת תלצה).

613 ונעשה בחינת הציץ של כהן גדול (נוסף בפע"ח).

614 ששמעתי ממורי (נוסף בפע"ח).

615 י"ה מלך זה, ו"ה מלך זה נמחק בפע"ח ועולת תמיד, ובמקומו איתא "יו" כלל ימין זה על גב זה ה"ה כלל שמאל זה על גבי זה".

616 היינו כמו שיש ב' התגלויות של מוחין דאמא א' למעלה במקומם וא' למטה במקום התפשטותם, כן הוא במוחין דאבא א' למעלה בציץ וא' למטה. אבל יתכן שהם בכלל בגדי כה"ג שלא נוגע בכלל לנו.

617 "אם הציץ היוצא ממוחין לאבא הוא ע"ד תפילין היוצאים ממוחין דאימא, וכפי זה היו ג"כ בחי' ליציות יוצאין מן מוחין לאבא כמו שיוצאים ג"כ ליציות ממוחין דאימא. או אם נאמר דממוחין לאבא לא היו יוצאים רק אורות הציץ לבד וכ"ע" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "שגם בחינת ליציות הם היו יוצאין מן המוחין לאבא זולת הציץ (ו) כדרך שיש ב' מיני ליציות במוחין לאבא ליציות לבן וליציות תכלת".

618 פע"ח טז ע"ג

619 נמחק בפע"ח אמנם איתא קס ד' ליציות לתכלת, ול"ע.##*

620 מחמת החילוף שבדרוש ג'.

שעה"כ

מוחין הכלולים בבינה דאימא שהיא עצמה בינה דאימא בתחילה. וזהו הטעם שאין לנו תכלת בזמן הזה⁶²²⁶²¹.

והרי נתבאר לך ענין הד' ציציית שהם מוח א'. וגם אמרנו שהם ד' מוחין, כנו"ל בדרוש שקדם לזה. והכל א', כי הם ד' מוחין הכלולים במוח בינה דמצידי אימא כנו", האמנם משני מוחין דחו"ג אין ציציית בפני עצמן, כי אינן סוד מוחין אלא בחינת מכריעין, ולכך נטפלין להם כמו שיתבאר לקמן.

ונבאר תחילה ענין הציציית שהיו נוהגים בזמן שביהמ"ק קיים מתכלת ולבן היוצאין ממוח חכמה דאימא שהיתה תחילה בינה דאבא. והנה בחכמה זו דאימא יש בה ד' שמות יה"ו, וכנגדם הם ארבע ציציית בארבע כנפות הטלית. ובאלו הארבע שמות יש א"ל אותיות, לפי שג' שמות הראשונים, כל אחד יש בו ה' אותיות⁶²³, כנגד שמונה חוטיין שבכל כנף. אבל השם האחרון דמילוי ההין, אין בו אלא ז' אותיות⁶²⁴, ולכן היו ז' חוטי לבן ואחד של תכלת משלים לח' חוטיין. והענין הוא, כי השם הד' הוא סוד מילוי ההין, וכל ההין הם במלכות, וגם בחי' התכלת הוא מלכות כנודע (וזהו ח"ג ג' ע"א), אשר ה"ס הה' אחרונה דהויה החסירה משם יה"ו. וכדי להשלים השבון הל"ב חוטיין, אנו לוקחים את המלכות, שהיא התכלת עמהן, כדי להשלימן.

אבל כפי זה לא היה צריך להיות התכלת אלא חוט בכנף רביעי, ולא בכל ציציית מהד'⁶²⁵. אבל הענין הוא, כי עיקר הבחי' המשלמת לל"ב חוטיין הוא בכנף רביעי, שהוא במילוי ההין, שה"ס הנקבה כנ"ל, אלא שגם בשאר ג' ציציית⁶²⁶ אנו מניחים בהם תכלת דרך רמז בלבד, יען כי הם דכורין ואינן צריכין אליו.

והנה אף בזה הכנף הד', אין אנו לוקחים המלכות עצמה, שא"כ היתה הו"ה שלימה, והרי אין כאן אלא שלש אותיות יה"ו בלבד⁶²⁷. אבל מה שאנו לוקחין הוא המילוי שלה בלבד. והענין הוא כי מן הה"א אחרונה של ההו"ה הכוללת או"א וזו"ן יוצאת הו"ה א'⁶²⁸ במילוי ההין הרומזת במלכות, וכשנקה אותיות מילוי המילוי של ההויה ההיא, יהיו כ"ג אותיות כמנין חוט, כזה: יו"ד ו"ו⁶²⁹ דל"ת ה"ה ו"א ו"א ו"א ה"ה ה"ה⁶³⁰, וזהו סוד החוט החסר ממנין הל"ב חוטיין כנ"ל, ואנו משלימין אותו ע"י המילוי הזה בסוד התכלת. והנה בפסוק לא נזכר חוט אלא פתיל תכלת (&), והוא לרמז כי בסוד המלכות, הנקרא פתיל⁶³¹ תכלת, היא ג"כ כלולה מעשר כנודע (&). ונמצא כי יש בה⁶³² עשרה הויות דההין, שכל הויה בגימ' ב"ן, ועשרה פעמים ב"ן הם בגימ' פתיל.

- מאיר הכוונה -

⁶²¹ אעפ"י שהצליח שאלנו נוהגין עתה לאחר החורבן הם היוצאים ממוח בינה דלמא לזד עכ"ז ולאי שאין אור ד' ליצית במוח דחכמה דלמא שהוא בינה דלמא נמנע מללאת שם למעלה אלא שאין הדבר נעשה על ידינו אמנם יולא הוא דהתלצות תוך ליצית בינה דלמא (נוסף צפע"ח).

⁶²² וז"ל הנהר שלום (טז ע"א): ויכוין להמשיך הארת הציצית שבזמן שבהמ"ק שהוא התכלת והם ד' שמות יה"ו שהם מוח חכמה דאימא כפולים ושזורים עם מוח חסדים דאימא שהם ארבע שמות אהו"ה וכו'###, היינו בזה"ז מכוונים לציצית של זמן המקדש.

⁶²³ יו"ד ה"י ו"ו, יו"ד ה"י ו"א, יו"ד ה"א ו"ו.

⁶²⁴ יו"ד ה"ה ו"ו.

⁶²⁵ ואינו כן אלא שבכל הד' ליצית יש חוט א' של תכלת וז' חוטיין לזנים (נוסף צפע"ח).

⁶²⁶ האחרים שהם ע"ב ס"ג מ"ה (נוסף צפע"ח).

⁶²⁷ במוח חכמה דלמא (נוסף צפע"ח)

⁶²⁸ אחרת (פע"ח).

⁶²⁹ ו"א (פע"ח).

⁶³⁰ כמנין חוט (נוסף צפע"ח).

⁶³¹ נמחק צפע"ח.

⁶³² כנודע ונמצא כי יש בה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "והס".

שעה"כ

ובזה ית' לך ענין התכלת, כי יש מאמרים בזוהר ובתיקונים שנראין דפליגי אהדדי, וכולם הם אמת. כי התכלת הוא בג' מקומות, וכולם א' 634633. והוא, כי הלא הוא בחי המלכות שבחכמה דאימא הנקראת בתחילה בינה דאבא. וכנגד ט"ל אותיות שיש בארבע שמות אלו 635 דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם ט"ל כריכות שבציצית 636 שהם י"ג חוליות 638637.

639 והנה מן החו"ג של המוחין דאימא אינם יוצאין ציציות בפני עצמן, כי הם נכללין בשני המוחין העליונים, וזהו הטעם שצריך שיהיו החוטיין כפולים ושזורים. ודבר זה הוא לעיכובא, כי הם 640 בחי' חו"ג אשר אינם נחשבים 641 למוחיין בפני עצמן אבל נכללין בעליונים, ולהורות זה צריך להיותם כפולים ושזורים יחד 642. האמנם באלו הציציות של התכלת שבזמן בית המקדש אשר אינם אלא ממוח חכמה דאימא, ומוח חסדים אשר למטה מהם בדעת הם נכללים בציציות התכלת (והלבן), והנה הם ל"ב חוטים אחרים שהם כנגד ל"ב אותיות שיש בד' שמות אהו"ה שבמוח החסד דאימא, שהיה נק' תחילה גבורה דאבא כנ"ל. ואלו הל"ב דחסדים נכללים עם הל"ב דחכמה דאימא, ונעשים ל"ב חוטים שזורין יחד, והבן זה. והנה ע"י היות ל"ב חוטיין (ו ע"ג) באלו החסדים, היה בנו כח להשלים גם את הציציות דחכמה דאימא לל"ב חוטיין עם התכלת, שאם לא כן לא היה בנו כח להוסיף החוט ההוא החסר למעלה.

- מאיר הכוונה -

633 כי צתיקונים אמרו שהתכלת הוא בחי' החכמה גוון ספיר וזוהר אמרו כי התכלת היא המלכות גם אמרו דמ"א שהיא בינה וג' מקומות אלו הם אמיתיים (נוסף בפע"ח). 634 ז"ל הזהר: @@@@ @@@@ חכמה:

(4-5) תוספות דף שא ע"א

(עוד שם) ומאי ניהי ארץ דנחצבה ממנה שמים והיא כסאו של הקב"ה והיא אבן יקרה והיא ים החכמה וכנגדה תכלת בטלית ציצית דאמר ר' מאיר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שתכלת דומה לים. והים דומה לרקיע. הרקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר ויראו את אלקי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטוהר וכתוב כמראה אבן ספיר דמות כסא ע"כ: מדרש רות השייך לתחלת פ' כי תצא תמצא בזוהר חדש דפוס אמשטרדם דף סט בימי ר' בון כל יומא הוה בקסרין וכו': מלכות:

(2) רעיא מהימנא ספר במדבר פרשת פנחס דף רכו ע"ב

מתלבשין ביה עשר ספיראן י' וביה הוה אתחזי קב"ה בשכינתיה דאיהי כלילא מעשר ספיראן לנביאי ומסטרדא דשכינתא דאיהי עשיראה תכלת שבציצית איהו תכלת דכל גוונין דאיהי תכלית די' ספיראן 635 להוי"ה (פע"ח).

636 ז, ח', י"א, י"ג בגימ' ל"ט עי' לקמן סוף ז ע"א.

637 כל ג' כריכות עושין לחוליא אחת עי' לקמן סוף ז ע"א.

638 כנ"ל בסדר אופן עשית הילית (נוסף בפע"ח).

639 פע"ח טז ע"ד.

640 רומזים אל (נוסף בפע"ח).

641 נמשכים (פע"ח).

642 וקשיא לי טובא כי הרי החסדים לצד הם ל"ב חוטיין כנגד ל"ב אותיות שיך צד' שמות ממולאים וכן הגבורות לצדן הם בחי' ל"ב חוטים ואיך כל הס"ד יהיו כלולים בל"ב חוטיין לצדס של מוח הצנינה ואחר כך זכרתי שאמר לי מורי זלה"ה שהחסדים היו נכללין בחכמה והגבורה צנינה וזזה נ"ל כי הכל מצוחר והוא כי הד' איצית דתכלת שמאלד חכמה של אמא כנ"ל גם הם שזורים וא"כ ל"ב חוטיין דמוח החסדים הם נכללין בהם אצל הל"ב חוטיין דגבורות לצד הם הנכללין צד' איצית לצדן דמוח דצנינה דאמא שהם שזורים וכפולים ג"כ (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

ונבאר עתה הציציות שאנו נוהגים בזמן הזה שהם לבן בלתי תכלת, כי אמת הוא שאף בזמן הזה אין אור חכמה דאימא נפסק מלהאיר ולצאת בסוד הציציות הנז' עם התכלת, אלא שאין לנו עתה כח שיעשה הדבר ההוא על ידינו, אבל ודאי הוא שג"כ הוא יוצא בהתלבשותו בציצית היוצא ממוח בינה דאימא. וא"כ כפי זה, מוכרח הוא שיהיה הציצית דחכמה דאימא רמוז בציצית דבינה דאימא כמשי"ת למטה בע"ה. והנה כדוגמת מה שנתבאר בציציות היוצאים מחכמה דאימא, כך הוא ממש בציציות היוצאים מד' מוחין הכלולין במוח בינה דאימא, לפי שאין בנו כח עתה רק עד מה בינה דאימא ולא יותר. והחילוק שביניהם הוא, כי שם היה חסר חוט א' להשלימן לל"ב, ולכן הניחו בו חוט של תכלת שהיא המלכות לחברה עמהם כנ"ל⁶⁴³. אבל בבינה דאימא יש ל"ב אותיות שלימות בד' שמות שבהם, כנגד ל"ב חוטיין וכולו לבן, כי אין צורך אל תכלת שהוא מלכות להשלימם.

ובזה תבין איך גם בזה"ז שאין לנו תכלת, אין התכלת מעכב את הלבן כנז' במשנה (&), והלבן לבדו הוא מצוה גמורה מן התורה, והוא כי להיות שהם ב' מיני ציציות, א' מחכמה דאימא וא' מבינה דאימא, ולכן התכלת אינו מעכב את הלבן והלבן אינו מעכב את התכלת, ואלו הכל היה בבחי' א' היה ראוי שהלבן היה מעכב את התכלת והתכלת את הלבן.

⁶⁴⁴ עוד יש בחי' אחר, כי בטלית⁶⁴⁵ של תכלת היו החוטיין השזורין והכפולין מבחי' החסדים דאימא⁶⁴⁶ הנכפלות והנכללות עם חוט החכמה דאימא כנ"ל, אבל בטלית הלבן שלנו, החוטיין השזורים והכפולים הם בחי' הגבורות דאימא הנכללות בחוטיי בינה דאימא ע"ד הנ"ל ממש.

⁶⁴⁷ ועתה נבאר מש"ל, כי אף בזה"ז יוצא האור של מוח החכמה דאימא בסוד ציציות בהתלבשות ציצית בינה דאימא, אלא שאינו על ידינו, וא"כ מוכרח הוא שיהיה נרמז ציצית חכמה בציצית בינה דאימא. והענין הוא כמש"ל, כי המוחין דז"א נקרא חיים שהם חיי המלך⁶⁴⁸, כמבואר אצלינו בסוד התפילין (&), ושני המוחין האלו שהם חו"ב

- מאיר הכוונה -

⁶⁴³ ואם לא היתה בחינת קצורה המשלמת לא היינו יכולים להקלים ע"י התכלת כיון שאין קס בחי' כנ"ל שאינם רק שמות של ג' אותיות יה"ו (נוסף בפע"ח).
⁶⁴⁴ עי' לעיל הערה 642.

⁶⁴⁵ לשון מגומגם וצ"ל טלית שיש לו חוטים של לבן ותכלת.

⁶⁴⁶ שהיו גבורות דאבא כנ"ל ד"ה והנה מן החו"ג.

וקשה שהרי לא מצאנו בעוד מקום שיש חסדים לבד דדעת או גבורות לבד דדעת.

⁶⁴⁷ פע"ח יז ע"א.

⁶⁴⁸ עי' ע"ח שער כט פרק ט: הטעם כי המוחין נקרא חיים של ז"א שהוא המלך, ואלו החיים נמשכים לו מאו"א הנקרא חיים כנודע. עי' זהר ח"ב קיז ע"א: עץ החיים תפארת, חיים דיליה חכמה ובינה, חיי המלך ודאי.

עי' בבהגר"א על ספד"צ יג ע"ד ד"ה והחיות, ועי' לג ע"ב ד"ה ואמר דכתיב, דמיני משמע די שחלק בין 'חיי האדם' ל'חיי המלך'. והוא, שהכח של 'וחי לעולם' הרי הוא חיי המלך, הבאים ממוחין דאו"א עי' זיווגם פב"פ. ואילו לעניין חיי האדם עי' מש"כ הגר"א לקמן יג ע"ד ד"ה וענין רצוא, שחיי אדם (כוונתו שם לחי' ת האדם) באים מאו"א המצויים בבחינת זיווג אב"א בזיווג דלא מתפרשין לעולם. ועי' בהגר"א על תז"ח טז ע"ג ד"ה ואיהו, שם משמע שבחינת "חיי האדם" היא חול לגבי בחינת "חיי המלך".

שעה"כ

דאימא נק' שנות חיים (משלי ג ב), כי עיקר שם חיים הוא בחו"ב ולא בדעת⁶⁴⁹, וגם נק' שנות כי השמות שלהם הם בנימי' שנות⁶⁵⁰.

והנה כל הארות אלו⁶⁵¹ המוחין אינם יוצאים בגלוי תוך ז"א, אלא מן החוזה ולמטה אחר כלות יסוד דאימא, וכולם עוברים בתוכו ויוצאין לחוץ^{652,653}. וכבר הודעתך שהיסוד נק' יוסף⁶⁵⁴ העולה בגימ' קנ"ו. והענין הוא כי יסוד דאימא לוקח קנ"ו אורות מאלו המוחין, ושאר האורות יוצאין מתוכו לחוץ בגופא דז"א. ואם תסיר קנ"ו משנו"ת, ישאר ת"ר כמנין ציצית.

ונמצא כי מספר האורות היוצאים מיסוד דאימא הנעשים ציצית, הם ת"ר אורות כמספר ציצית, וזכור ואל תשכח מה שהקדמתי לך לעיל בתחילת הדרוש, כי כל דרושינו זה הוא בסוד אור המקיף, מלבד שה"ס הציצית אשר הוא כדמיון מה שיש באור הפנימי. ודע, כי זה שכתבתי לך, כי היסוד הלוקח קנ"ו אורות הוא היסוד דאימא, זהו מה שכתבתי מדברי מורי ז"ל.

וגם הבנתי מדבריו הבנה אחרת, והיא יותר אמיתית בעיני, והוא מה שהודעתך במקום אחר (דף נא ע"ד) שזווג הנעשה בתפלת המנחה הוא מישראל עם לאה, אשר איננה מתפשטת רק עד החוזה דז"א, ושם בחוזה ההוא יש בחי' יסוד אשר בו מזדווג ישראל עם לאה הנז'. ושם ביארנו עניינו.

והנה גם היסוד הזה ראוי לקרותו יוסף ג"כ, כי הנה הוא יסוד דכורא, וגם כי יוסף עצמו שהוא בחי' יסוד למטה הוא העולה למעלה בסוד הזווג^{655,656} הנז', כמ"ש בפרשת פקודי דהיכלות, כי יוסף איהו לתתא ואיהו לעילא⁶⁵⁷, וזה היסוד הוא הלוקח קנ"ו אורות

- מאיר הכוונה -

⁶⁴⁹ "כי עיקר שם חיים הוא בחו"ב ולא בדעת נמחק בפע"ה, ובמקומו איתא "כי החו"ב יחד נקראים חיים משא"כ צמות הג' הנקרא לעת".

⁶⁵⁰ אם נחבר ד' שמות יה"ו הממולאים צמות חכמה עם ד' שמות אה"י הממולאים צמות זינה יהיה הכל כמנין שנות (חיים) וז"ס ויוסיפו לך שנות חיים (נוסף בפע"ח).

⁶⁵¹ נמחק בפע"ה.

⁶⁵² וכולם עוזרים בתוכו ויוצאין לחוץ נמחק בפע"ה, בזמקומו איתא ואז כל האורות עוזרים בתוכו ויוצאין ממנה לחוץ תוך ז"א בגלוי.

⁶⁵³ עי' לעיל דרוש ב' דף ד ע"ד ד"ה עוד טעם שלישי.

⁶⁵⁴ עי' זהר ח"ג רלו ע"א: עצמות צדיק יסוד עלמין דרגא דיוסף הצדיק.

⁶⁵⁵ וכמ"ש בזהר פרשת שלח על ונסכו רביעית ההין ופרשת פקודי דיוסף איהו לתתא ואיהו לעילא (נוסף בפע"ח).

⁶⁵⁶ ז"ל קסב ע"ב: בצלאל רביעאה איהו לנהורין עלאין יוסף רביעאה איהו גו נהורין דאדם קדמאה סליקו דלעילא חביבא דכלא עליה כתיב (&) ונסכו רביעית ההין בקדש וגו' מאן דיסתכל וחמי יסמון עיניה מאן דלא יסתכל חמי ואתפתח תרגום: בצלאל רביעי הוא לאורות עליונים, יוסף רביעי הוא תוך אורות אדם הראשון, עליה של מעלה חביבת הכל עליה כתוב "ונסכו רביעית ההין בקדש וגו'", מי שיסתכל ויראה יסמא עיניו, מי שלא יסתכל יראה ויפתחו [עיניו]

⁶⁵⁷ עי' שם ח"ב רנט ע"א: תרין אינון יעקב איהו לעילא יוסף לתתא תרין תיאובתין אינון חד היכלא שתיתאה וחד האי היכלא שביעאה תיאובתא לעילא באינון נשיקין דנטיל יעקב תיאובתא לתתא בהאי שמושא דנטיל יוסף מתרין סטרין אלין נטיל ארון הברית רוחא דחיי מסטרא דיעקב נטיל רוחא דחיי דלעילא דאתדבק ביה באינון נשיקין ואעיל באינון נשיקין (נ"א ועייל) רוחא דחיי דלעילא ביה לאתזנא מניה מסטרא דיוסף דאיהו לתתא בסימא דגופא בהאי היכלא נטיל רוחין ונשמתין לארקא לתתא להאי עלמא.

תרגום: שנים הם יעקב הוא למעלה ויוסף הוא למטה שתי תשוקות הן אחד ההיכל הששי ואחד ההיכל השביעי הזה התשוקה שלמעלה באותן נשיקות שנוטל יעקב התשוקה שלמטה בשמוש הזה שנוטל יוסף משני הצדדים הללו נוטל (זה) ארון הברית את רוח החיים מהצד של יעקב נוטל את רוח החיים שלמעלה שנדבק בו באותן נשיקות ומכניס (באותן נשיקות) (ונכנס) את רוח החיים שלמעלה בו להזון ממנו מהצד של יוסף שהוא למטה בסיום הגוף בהיכל הזה נוטל רוחות ונשמות להריק למטה לעולם הזה.

שעה"כ

לצורך זיווג לאה⁶⁵⁸, והשאר הם נעשים בחי' הציציות כנז⁶⁵⁹. ולכן אין הציציות נתלים אלא מן החזה ולמטה כנ"ל בדרוש שקודם לזה וע"ש.

והנה לפי שהן נמשכין דרך היסוד דאימא, אשר נודע כי הוא שם אהיה במילוי ההין, והוא⁶⁶⁰ בגימ' כנף עם הכולל, וז"ש מכנף הארץ זמירות שמענו צבי לצדיק (ישעיה נד 10)⁶⁶¹, כנף שהיא אהיה דההין⁶⁶².

גם אפשר לומר כי גם כל הג' אחרונות שבה, שהם נה"י, יש בהם שם א' של אהיה דההין כמבואר אצלינו (ע"ח הולדת או"א וזו"ן פרק ג), כי בהיותם באימא עצמה יש שם אהיה דיודין בג"ר שבה, ואהיה דאלפין בג' אמצעיות שבה, ודההין בג' אחרונות שבה. והנה כשנכנסים נה"י שבה בז"א, אז נעשה מהן ו' ע"ד פרצוף א' שלם מי"ס, ואז נעשה אהיה דיודין בנצח, ודאלפין בהוד, וההין ביסוד⁶⁶³. ואם כך הוא, נמצא כי הד' מוחין לוקחין מהארץ לבוש⁶⁶⁴ הבינה אשר להם, והם ד' אהיה דההין, שהם ד' כנפות הטלית.

ובחי' ראשונה⁶⁶⁵ שאין אהיה דההין אלא ביסוד, עכ"ז בעוברם דרך שם לוקחים ההארה משם, והוא בסוד אהיה דההין, והם ד' כנפות, ארבע פעמים כנף⁶⁶⁶. והנה גם בסוד זה המלבוש הנק' כנף, הוא ג"כ מורה על שם ציצית, כי ד' פעמים כנף הם בגימ' ציצית.

והנה אחר צאתם לחוץ, אע"פ שכולם לקחו הארה מאהיה דההין הנז', עכ"ז מציאותן של עצמן לא נתבטלה. והוא כי נודע כי בחו"ב הו"ג דמוחין דאבא יש בהם ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וכנגדם באימא הם ד' אהיה במילואם, ב' הראשונים ביודין, והג' דאלפין, והד' בההין. וא"כ אלו הד' מוחין היוצאין⁶⁶⁷ הם ד' בחי' אלו של אהיה⁶⁶⁸.

⁶⁶⁹והנה ב' הציציות מהם הם כלפי פנים דז"א, ושני הציציות מהם הם כלפי אחר דז"א⁶⁷⁰. ושני הציציות שהם כלפי אחריו הם לצורך נוק' דז"א, ושל כלפי פניו הם לצורך יעקב⁶⁷¹. והענין הוא, כי הד' אהיה אלו הם בגימ' יתר"ו, ואם תסיר מהם י"ו אותיות הפשוטות, ישאר ת"ר כמנין ציצית, הרי כמה פעמים רמזנו ענין הציצית. ועתה נבאר ענין הי"ו אותיות הנז' מה נעשה בהם בהסירנו אותם כנז'. והוא, כי השני אהיה דיודין הם מצד פנים והם ליעקב, שהם גימ' שכ"ב, כי הוא בחי' טפת הזכר, ולכן נרמזו בלשון שכיבה. ושני אהיה דאלפין ודההין הם לרחל מצד אחריו הז"א, והם

- מאיר הכוונה -

⁶⁵⁸ אצל היסוד לאמא אין כריך ליטלס (נוסף צפע"ח).

⁶⁵⁹ הם לבחי' רחל כדלעיל דרוש א' (ש"ש).

⁶⁶⁰ קנ"א.

⁶⁶¹ עי' לעיל הערה 417.

⁶⁶² עי' לעיל דרוש א' שהכל יוצא מהיסוד.

⁶⁶³ עי' ע"ח שער כו פרק ב במ"ב.

⁶⁶⁴ מהארת לבוש נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הארה מלבוס נה"י".

⁶⁶⁵ ובחי' ראשונה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "אעפ"י שביארנו צראשונה".

⁶⁶⁶ כל הארבעתן הם בחי' כנ"ף שהם אהי"ה דההין כנ"ל (נוסף צפע"ח).

⁶⁶⁷ עתה צציחנת ליצית שהן מוחין דנה"י אמא (נוסף צפע"ח).

⁶⁶⁸ והם גימטריא תרי"ו וכאשר תסיר מהם י"ו אותיות העיקרים שהם אותיות הפשוטות שלהם ישארו ת"ר שהם כמנין ליצית והרי בכמה בחי' נרמזו שם ליצית (נוסף צפע"ח).

⁶⁶⁹ ועתה נבאר מה נעשה מאלו הי"ו אותיות והענין כי אלו הד' ליצית כבר נתבאר לעיל בדרוש הקודם לזה שארבעתן הם לרחל אצל להיותה היא אב"א אינו לוקחת רק שני ליצית לבד כנ"ל בסדר העטיפה (נוסף צפע"ח).

⁶⁷⁰ עי' לקמן הערה 682.

⁶⁷¹ רישא ליעקב (פע"ח).

שעה"כ

בגמ' רצ"ה עם הכולל⁶⁷², וכשתסיר מהם ח' אותיות הפשוטות כנז' ישארו רפ"ז⁶⁷³ שהוא רפ"ו ע"ה, וה"ס פרו ורבו (&), כי בכח אלו הנקבה פרה ורבה, וה"ס מנצפך העולה פרו עם הכולל⁶⁷⁴. והנה אם תצרף ח' אותיות הנז' עם שכ"ב הנז' של יעקב, ועם ח' אותיות אחרות הפשוטות של שני אהיה דיודין⁶⁷⁶ דיעקב, יהיו כולם גי' וישכב, וז"ס מה שאמר הכתוב, וישכב עמה בלילה ההוא⁶⁷⁷ (בראשית ל טז)⁶⁷⁸, כי אלו שני אהיה הנז' נותנן אליה בעת שוכבו עם הנקבה, והוא ג"כ סוד וי"ש כ"ב⁶⁸⁰⁶⁷⁹, שהם כ"ב אותון, כי הה' אותיות מנצפ"ך הכפולות כבר לקחתם רחל⁶⁸¹. ובזה לא פליג עם מש"ל בדרוש אחר בענין הציצית, שאמרנו כי כל הד' ציצית הם לרחל, וב' דרושים אלו מכוונים אל האמת, כי בתחילה לוקחת רחל ב' ויעקב ב', אח"כ בעת הזווג שחוזרות פב"פ או ניתנים אליה כל הד' הנז'⁶⁸².

דרושי ציצית דרוש ה

⁶⁸³ ענין הציצית והתפילין וההפרש אשר ביניהם. כבר הודעתך כי הציצית הוא בחי' אור המקיף אל ז"א, וזהו בשני מציאויות: הא', הוא בזמן היותו בסוד העיבור תוך אימא עילאה. והשני, הוא בזמן היניקה. וענין זה איננו חסר לעולם⁶⁸⁴, לפי כי שני בחי' אלו

- מאיר הכוונה -

⁶⁷² ל"ה עם הכולל נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא לכל

⁶⁷³ רפ"ז שהוא רפ"ו ע"ה נחק צפע"ח, וצמקומו איתא רפ"ו.

⁶⁷⁴ ה' אותיות והכולל של כל מנצפך (פע"ח).

⁶⁷⁵ פשוטות של ז' אהיה לרחל (פע"ח).

⁶⁷⁶ נמחק צפע"ח.

⁶⁷⁷ הוא (פע"ח).

⁶⁷⁸ ז"ל הפסוק: ויבא יעקב מן השדה בערב ותצא לאה לקראתו ותאמר אלי תבוא כי שכר שכרתך בדודאי בני וישכב עמה בלילה הוא.

⁶⁷⁹ הנזכר בזהר (נוסף צפע"ח).

⁶⁸⁰ ועי' שער לה פרק ג.

עי' תיקו"ז קנד ע"ב: חמש תקונין אינון בפומא דאתמר בספר יצירה אח"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ ובהון אבנים [קלב ע"ב] שלמות תבנה לקודשא בריך הוא בכמה צלותין ופולחנין ועלייהו אמר יעקב וישכב במקום ההוא וישכב וי"ש כ"ב אתוון במקום ההוא י"ש להנחיל אוהבי יש כ"ב בך יברך ישראל בך בטחו אבותינו כי בך ארוץ גדוד ובך בחר ה' אשר נשבעת להם בך נגילה ונשמח בך בהון ב'רוך ל'בוד ה' ממקומו

תרגום: יש חמש תיקונים בפה, שנאמר בספר יצירה אח"ע בומ"ף גיכ"ק דטלנ"ת זסשר"ץ, ובהם אבנים שלמות תבנה להקב"ה בכמה תפילות ועבודות ועליהם אמר יעקב וישכב במקום ההוא, וישכב, וי"ש כ"ב אותיות במקום ההוא. י"ש, להנחיל אוהבי יש. כ"ב, בך יברך ישראל, בך בטחו אבותינו, כי בך ארוץ גדוד, ובך בחר ה' אשר נשבעת להם בך, נגילה ונשמח בך, בהם ב'רוך ל'בוד ה' ממקומו.

גר"א: וישכב כו' יש להנחיל כו' - יש הוא חכמה וזהו אוהבי יש וע"ל קכ"ח א' י' אתלבש באנשי כו' ותמן כו' ויש הוא ל"ב נתיבות דחכמה שאחד הוא אין והשאר יש בל"א נתיבות ומתמן נקודין כמ"ש בז"ח ש"ה וב"ך אותיות הם בבינה והכל הוא בפומא שם הוא ב"ך אתוון בה' מוצאות הפה דהוא ה' דבינה

⁶⁸¹ והוא כי ה' אותיות מנצפ"ך הם צרחל כנ"ל לזל לזל שזיעקב הם כ"צ אותיות הפשוטים (פע"ח).

⁶⁸² ועי' לקמן יט ע"א ענין החזרת ד' ציציות לפניו.

⁶⁸³ פע"ח כה ע"א.

⁶⁸⁴ עי' ע"ח שער פנימיות וחיצוניות פרק א: תחלה נכנס העיבור ראשון דקטנות והם נה"י כלולין בחג"ת, ואח"כ נכנסה היניקה דקטנות והוא התפשטות נה"י וחג"ת כל אחד לעצמה, ובחינות אלו לא יחסרו ממנו לעולם. אמנם בהיותו בעיבור א', אשר נכנסו נה"י דתבונה בחב"ד דז"א, אז אין בו דעת כנזכר במ"א, כי אין כלי חיצון ליסוד דתבונה. ואחר כך ביניקה נכנסו חג"ת בחב"ד דז"א, וירדו נה"י בחג"ת דז"א, אז יש לו ג' מוחין דיניקה וזהו תמיד בז"א.

שעה"כ

דעיבור ויניקה אינן חסרים אפי' לבחי' העולמות אחר החרבן, ויש להם אור מקיף אפי' בבחי' העולמות.

אבל התפילין הוא אור מקיף⁶⁸⁵ מבחי' זמן הג' רז"א הנק' גדלות דמוחין, והוא יותר גדול ומעולה מבחי' הציצית. וענין זה לאחר החורבן חסר לעולמות החיצונים כנודע, כי אחר החורבן אין זוג אלא לבחי' הנשמות שהם פנימיות העולמות⁶⁸⁶, ואין זוג לבחינת

- מאיר הכוונה -

⁶⁸⁵ אור מקיף נמחק בפע"ח ובמקומו איתא מוחין. אמנס עי' פע"ח טו ע"ג: אמנס התפילין הם מקיפים אחרים שזמן הכחות או"מ הפנימי דלריך הנקרא קולי דשערי המכה צעורף ז"ל גורם שיואל אור המוחין הפנימיים לחוץ ובוקע במלח דז"א דרך יוסר וזולט אור המוחין במלח ונעשה שם א"מ באופן אחר אמנס אינו המקיף של הליצית שהם בחי' אור השערות ובדרכו התפילין יתבאר כל זה צע"ה.

⁶⁸⁶ עי' דע"ה ח"א מד ע"ג: [טו] ועוד קשה, כי הרי נודע הוא מכמה מקומות במה שמסתפק הרח"ו הרבה מאד בענין עליית העולמות, אם שיש איזה עלייה להחיצוניות כלל, ונוטה דעתו יותר לומר שאין שום עלייה להחיצוניות העולמות מאומה, וכמ"ש בפע"ח (שער התפילה פ"ו) שאין עלייה לחיצוניות העולמות אלא בביאת המשיח דוקא, וכן אמר בשער פנימיות וחיצוניות (דרוש ח'), כי אם שהיה עלייה להחיצוניות ג"כ היינו רואין בעינינו את עלייתן, וכן אמר ג"כ בלקוטי תורה (פ' בראשית דף י"ג ע"א), ור"ל שהיינו רואין בעינינו שמזדככים מחומריותם ועביותן ונתעלו ונעשו לפנים חדשות ממה שהיו.

עי' שער מ פרק ג: כל עליית התפלה אפי' בשבתות אין עלייה והתכללותם רק בפנימיות העולמות ולא בחיצונית עד ימות המשיח דוקא ועי' שער מ דרוש ח: אין חיצוניות העולמות עולין, דא"כ היינו רואין בעינינו עלייתן.

ז"ל פרק ח': גם תבין היטב כי הרי אמרנו שבחול אין עליה רק לפנימיות שהם הנשמה והמוחין. והרי אנו רואים כי גם בחול עולין חיצוניות ופנימיות, והענין הוא כמ"ש במ"א, והוא כי לעולם אין עולה היצירה אל הבריאה רק פנימיות ג"ר דיצירה ולא חיצוניות. ואע"פ שעולין החיצוניות הוא מניה וביה בעולם היצירה עצמו, אך אינו משתנה חיצוניות יצירה להעשות בריאה. אך פנימיות יצירה חוזר להעשות בריאה, וזה נקרא עלייה, משא"כ בחיצוניות. וכעד"ז מבריאה לאצילות, ומעשיה ליצירה. אמנס יש שינוי בעשיה (כי גם) שחיצונית דג"ר דעשיה {פב ע"ג} מלבישין לפנימיות מלכות דיצירה, ואעפ"כ אין זה עלייה, כי כבר ירדה מלכות דיצירה בעשיה כנזכר שם, לכן עדיין חיצוניות ג"ר דעשיה הם בעשיה עצמה והבן זה היטב. ואמנס בשבת שעולין מעלות רבות, אז נמצאו כי כל עשיה אף חיצוניות, חוזרין להיות יצירה או בריאה כנזכר ושמור זה היטב. וגם תבין, כי כיון שכל חיצוניות עליונות ירדו להיות מוחין בתחתונים שהם פנימיות, וא"כ כשחוזרין לעלות בימי החול, חוזרין לקדמותן כשהיו.

ונמצא כי אין עלייה כלל בחיצוניות העולם, כי לא עלה מחלקם דבר רק מהעליונים, משא"כ בימי השבת. אמנס צריך שתדע מ"ש בסוד הקדוש, עולה כל העשיה ביצירה, וכן כל היצירה בבריאה. אך (מלכות הנ"ל) נ"ל כי אינם עולין רק פנימיות הנשמה לבדם כנ"ל, אך החיצוניות לא עלה רק מה שהיה קודם הקדוש לבד, וראייה לזה שהרי העמוד שבין עולם לעולם היא כנקודה בעולם, ואיך כל העולם יעלה דרך אותו עמוד. ויתורף במ"ש שאינן עולין רק הנשמות דרך העמוד כנזכר פרשה ויקהל ופ' ויחי (ריט ע"א). וצ"ל ולתרץ מ"ש במ"א, כי אין חיצוניות העולמות עולין, דא"כ היינו רואין בעינינו עלייתן. אך כיון שאין עולין רק הפנימיות של קליפת נוגה, להיות חיצונית לחיצוניות מלכות דעשיה, אך כל שאר הקליפות והחומר נשאר במקומם. וראייה לזה שהרי נשאר חלל ביום השבת בין הקדושה לקליפה ולעוה"ז ד' מדרגות כנודע. ונמצא כי הנשמות עולין עשיה ביצירה, ויצירה בבריאה, ובריאה באצילות, והכל נכלל באצילות.

שעה"כ

העולמות בימי החול⁶⁸⁷, שאז נאמר, הן אראלם צעקו חוצה (ישעיה לג ז)⁶⁸⁸, כי המלאכים הם היצוניות בבחי' העולמות ואין להם זוג בימי החול⁶⁸⁹.

ובזה תבין למה צריך ללבוש הציצית קודם התפילין, לפי שהציצית הוא בחי' אור המקיף לב' בחי' הראשונות שהם עיבור ויניקה, אשר כנגדם הם ד' כנפות, ציצית קטן כנגד עיבור, וטלית גדול כנגד יניקה. ואין טלית ג' כנגד הגדלות של המוחין, ולכן אח"כ מניחין התפילין שהם כנגד זמן הגדלות של המוחין.

גם בזה תבין טעם למה צריך שהטלית יכסה על התפילין, והוא לפי שהציצית הוא כנגד⁶⁹⁰ העולמות היצוניות, והתפילין כנגד אור מקיף של בחי' הנשמות שהם פנימיות העולמות⁶⁹²⁶⁹¹, ולכן הציצית החיצון יכסה על מקום התפילין שהם הפנימיות⁶⁹³.

⁶⁹⁴ גם בזה תבין טעם איך גדולה קדושת התפילין מקדושת הטלית. ואמנם ענין הציצית הוא זה, וכתוב, ויטע אשל בבאר שבע (&)⁶⁹⁵, כי אברהם שהוא סוד מימי החסד גורמין להצמיח שערות הראש שהם דמיון אֶשְׁלִים ואילנות, ויש ג' מיני שערות אדום שחור לבן, ר"ת אש"ל⁶⁹⁶. והנה שערות רישא דנוק' דז"א הם אדומים, כמ"ש ודלת ראשך כארגמן (&), ודז"א הם שחורות כמ"ש (שיה"ש ה יא) קצוותיו תלתלים שחורות כעורב, ודא"א הם לבנות כמ"ש (דניאל ז ט) לבושיה כתלג חוור ושער ראשיה כעמר נקי.

והנה ענין השערות דז"א ה"ם הציצית כמו שית'. כבר ידעת כי קוצא חד דשערי יש ברישא דא"א נגיד עד רישא דז"א {ז ע"א} ומכה ובטש במוחין דז"א, שהם כפולים מצד אבא ומצד אימא כנודע, ומוציא הארתם לחוץ, ומן ההארה היוצא ממוחין דמצד אבא, נעשה בחי' הציץ של כה"ג, וזהו ציץ דכורא⁶⁹⁷, ולכן לוקחו ז"א לעצמו והארה היוצאת ממוחין דמצד אימא נעשה הציצית נוקבא, ולכן ג"כ נותנו ז"א לנוק' כמשי"ת. נמצא כי ציץ

- מאיר הכוונה -

⁶⁸⁷ עי' פע"ח שער הקדישים סוף פרק א' דף לב ע"ב וכן לקמן טו ע"ב ועי' עוד פע"ח פט ע"ג וע"ח שער הנ' פרק ו' ושעה"כ יא ע"ד ונט ע"ב וע"ש סח ע"א דרוש ג' והוא לקמן שער השבת פרק י' ועי' פ"ח דורש ה' ג' ט"ו (לש"ו הגהות על פע"ח).

⁶⁸⁸ ר"ל מפני שנשארים בחוץ ואין להם יכולת לעלות עד המלכות מן העשייה [יכולת להתעלות עם המלכות ולכנס בפנים עם המלכות מן העשייה (לש"ו מעולת תמיד)] ליצירה ולבריא ועד האצילות אבל הפנימיות של נפשין ורוחין וכו' הם עולין לבד וטעם הדבר מפני כח נפשתינו ורוחינו ונשמתינו שהם משם הבאים מן הפנימיות משא"כ המלאכים שהם מן החיצונות ולכן יש כח בתפילתינו להעלות פנימיות הנפשין ורוחין ונשמתין אפילו בימי החול אבל לא חיצונות העולמות אמנם ב"ט ושבט ור"ה וי"כ וכיוצא בהם [הם] עולין עם השכינה בסוד מ"נ [עם השכינה בסוד מ"נ (נמחק בלש"ו מעולת תמיד ועי' שער הקדיש סוף פרק ב) (פע"ח ז ע"ב)].

⁶⁸⁹ ופעם א' שמעתי ממורי זלה"ה בענין פגם העולמות ע"י חטא אדה"ר כי קודם שחטא היו כל העולמות ממש בכל בחינותם למעלה ועתה בימי הגלות אפילו ביום השבת אין אנו יכולין להעלות רק הפנימיות העולמות ולא חיצונות העולמות כי אם היו עולין חיצוניות העולמות היינו רואין בעינינו עליות העולמות בשבת (פע"ח ז ע"ג).

⁶⁹⁰ מקיף אפילו (פע"ח).

⁶⁹¹ כנגד אור מקיף של בחי' הנשמות שהם פנימיות העולמות נמחק בפע"ח, ובמקומו איצת פנימית כסוד הנשמות אך הטלית מקיף אפילו עולמות החיצונים".

⁶⁹² עי' לקמן תפילת השחר ג' שתפילין כנגד בריאה, ולכן מובן שער מ פרק ב שתפילין בחיצוניות העולמות.

⁶⁹³ כי כן העולמות מכסים את הפנימיות שהם הנשמות (נוסף בפע"ח).

⁶⁹⁴ פע"ח יז ע"ב.

⁶⁹⁵ עי' ז"ח ס ע"ב: ויטע אשל בבאר שבע, הקיצוץ שקצץ אדם הראשון, תקנו אברהם, והוא בבאר שבע, שהיא המלכות. ד"א אש"ל, גווי מדות, שהם חג"ת "אדום" שחור "לבן" המשיך לה מהם, בסוד ג' עדרי צאן רובצים עליה, ע"כ. בענין עדרי צאן, עי' לקמן הערה 1077.

⁶⁹⁶

⁶⁹⁷ עי' לקמן יא ע"ג ד"ה והנה הבטישא שזה היה בזמן בית המקדש ובה"ז רק שייך בשעת ק"ש ותפילה ולכן לובשים אז תפילין, ועי' יא ע"א ד"ה והנה ביארנו בדרוש, ששל אבא תפילין דר"ת ושל אמא תפילין דרש"י.

שעה"כ

וציצית הוא מאות צי' של צלם דאבא וצלם דאימא⁶⁹⁸. והנה ענין הציצית ה"ם הארה עליונה של ל' דצלם⁶⁹⁹ שנעשה אור מקיף לז"א, והוא סוד בחי' הטלית.

אמר הכותב חיים, הנה פליג דידה אדרידה בתהילה אמר שהוא צי' דצלם ולבתר קאמר שהוא בלמד דצלם.⁷⁰⁰

והנה ענין המקיף הזה כבר ידעת ענינו, כי אור המקיף היוצא משערות אריך שהוא כתר, הם מקיפין לו לעצמו, וכן החכמה המקיף שלה הוא לעצמה. אבל אור המקיף דבינה הנק' פום ממלל רברבן⁷⁰¹ (דניאל ז ח, טד"צ לג ע"א)⁷⁰², משם יוצא אור מקיף לז"ק תחתונות, והנה מקיף ז"א הוא הטלית.

⁷⁰³וצריך לבאר למה הציצית נקרא תשמישי מצוה והתפילין תשמישי קדושה. והענין, כי הציצית נק' תשמישי מצוה, לפי שהם מאירים אל הנוק' דז"א הנק' מצוה (&704)⁷⁰⁵. אבל התפילין הם נק' תשמישי קדושה, לפי שהם בחי' אור מקיף⁷⁰⁶ אל המוחין דז"א הנק' קדושה⁷⁰⁷.

- מאיר הכוונה -

⁶⁹⁸ פי' מיסודות של שניהם ששניהם תוך ז"א (נוסף בפע"ח). א"כ הטלית שאנו מתעטפין בו הוא מנז' לז"מ דזעיר אנפין (פע"ח).

⁶⁹⁹ ענין ל' לכלס לא מוצא בפע"ח אלא בשם החכמים.

⁷⁰⁰ עי' לעיל דרוש ב' שהציצית יוצאים מהטלית, והטלית הוא האר"מ עצמו.

⁷⁰¹ המקיף לז"א בהצל היולא מפיה לז"ק נמלא שמקיף ז"א הוא הטלית שהוא ארוג מכל המקיפים (נוסף בפע"ח).

⁷⁰² עי' טנת"א ג' ועי' הטעם שהיא נקראת "פום ממלל רברבן", הוא מכיוון שיוצאים מפיה אורות מקיפים לז"ן והם גדולים בהרבה מהאורות הפנימיים. אמנם עיקר מה שנקרא "פום ממלל רברבן" הוא א"א [עי' בבהגר"א על ספד"צ לג ע"ב]. אמנם אין אורות א"א יוצאים לז"א אלא על ידי אר"א, לכן גם אמא נקראת פומא ממלל רברבן (ביאורים ח"א נה ע"ב).

⁷⁰³ וז"ת אס כן גדולה מלות ליכית ממלות תפילין וקיימא לן שיורי תשמיש מלוא נזרקין ושיורי תשמיש קדושה נגזין (נוסף בפע"ח).

⁷⁰⁴ עי' זהר ח"ג דף רסו ע"ב

לית ליה סליקו ומחשבה איהו אד"ם יו"ד ה"א וא"ו ה"א תפאר"ת מצוה מלכותא כלילא מארבע חיון

(4) תיקוני זהר דף י ע"ב

ואורייתא דאיהי תרי"א מתרוייהו אתיהיב לישראל ודא עמודא דאמצעיתא, מסטריה אתקריאת מלכות תורת ה' (תמימה), ואיהי מצוה דיליה בכל תרי"ג פקודי דתליין משמיה, דאינון שמ"י עם י"ק שס"ה, זכר"י עם ר"ה רמ"ח, היא בצלמו כדמותו:

⁷⁰⁵ וזע"פ שהטלית לז"א עיקרו לזכר הלילית שהוא משמש לשכינה בסוד תחלת המחשבה סוף מעשה לפיכך כשאנו מתעטפין מביאין כל הלילית לז"א שמאל ששם השכינה שמאירין לנוקבא (נוסף בפע"ח).

⁷⁰⁶ "בחי' אור מקיף אל המוחין לז"א" נמחק בפע"ח, ובמקומו איאת "מאירין לז"א בסוד המוחין ליליה".

⁷⁰⁷ עי' זהר ח"א ה ע"א: אמר ההוא טייעא דהוה טעין בתרייהו⁷⁰⁷ ומהו ומקדשי תיראו אמר ליה דא קדושה דשבת א"ל⁷⁰⁷ ומהו קדושה דשבת א"ל דא קדושה דאתמשכא מלעילא א"ל⁷⁰⁷ אי הכי עבידת לשבת דלאו איהו קדש אלא קדושה דשריא עלוי מלעילא אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח יג) וקראת לשבת עונג לקדוש יהו"ה מכובד אדכר שבת לחוד וקדוש יהו"ה לחוד אמר ליה אי הכי מאן קדוש יהו"ה א"ל קדושה דנחתא מלעילא ושריא עליה

תרגום: אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר אחריהם, ומה זה "ומקדשי תיראו". אמר לו, זה קדושת השבת. אמר לו, ומה זה קדושת השבת. אמר לו, זה הקדושה שנמשכת עליו מלמעלה. אמר לו, אם כך, עשית שהשבת אינה קודש, אלא קדושה ששורה עליו מלמעלה. אמר רבי אבא, וכך זה, [שכתוב] "וקראת לשבת עונג לקדוש ה' מכובד". הזכיר שבת לבד וקדוש ה' לבד. אמר לו, אם כך, מה זה קדוש ה', אמר לו, הקדושה שיורדת מלמעלה ושורה עליו. ועי"ש במ"מ שהקדושה היא המוחין דא"א שיורדים לז"ן.

שעה"כ

⁷⁰⁸ והנה שערות רישא דז"א יש בהם ג' בחי', ואלו הם: קוצים ממוח הדעת, וז"ש קווצותיו תלתלים (&), כי הקוצים הם מי' שמות אלקים שבדעת, ה"ג וה"ח מבחי' הקטנות, כנודע כנ"ל כי הציצית אינו מן הגדלות. והנה עשרה פעמים אלקים הם גימ' ת"ל ת"ל, ת"ל חסדים ות"ל גבורות, ועם ו' אותיות שבהם, עשרה פעמים ה', הרי ו', הרי תלתלים. והנימין הם ממוח הבינה. והשערות הם ממוח החכמה.

⁷⁰⁹ ודע כי השערות הם קטנים, והם אור מקיף לז"א עצמו. והנימין הם בינונים, והם אור מקיף ללאה. והקוצים הם ארוכים והם אור מקיף לרחל. ודע, כי השערות למעלה הם שחורים, לפי שהחסדים הם מכוסים תוך יסוד אימא, וגם להיותם מבחי' מוחין דקטנות דאלקים שהם דינים, אבל כאשר נמשכים מן החזה ולמטה ומתגלים, אז מתלבנין חושי הציצית, כנודע שהם שחורים, כי הוא סוד, דינים דדכורא קשין ברישא ונייחין בסופה (סד"צ נו ע"ב, אד"ר קמב ע"ב)⁷¹⁰. וגם כי אח"כ בבא מוחין דגדלות, נבקע היסוד דאימא שבמקום החזה⁷¹¹, ויוצא הארה משם ומאיר ומלבין חושי הציציות השחורות שבבחי' הקטנות⁷¹².

ולמעם זה צריך ליקח ולקבץ כל הד' ציציות בעת הק"ש וישימם כנגד החזה והלב, כי שם מקום גילוי הארת החסדים דגדלות, כדי שיתלבנו הציציות ויתמתקו הדינים שבהם. ואמנם הם ח' חושין, לפי שכיון שהחושים הם השערות היוצאות מן מוחין דקטנות.⁷¹³ והנה בדעת דז"א יש בו מצד אבא ב' אלקים שהן ארבע, וכן בדעת דמצד אימא יש בו ב' אלקים שהן ארבע, סך הכל ח' אלקים. אמר הכותב חיים נלע"ד שטעה השומע, וכן צ"ל שהם ד' מוחין דמצד אבא וארבע דמצד אימא, וכולם בחי' אלקים. וכן עד"ז יש בו ד' מוחין דמצד אבא, שהם ד' יה"ו במילוי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, וד' אחרים מצד אימא שהם ד' אה"י, ב' דיודין וא' דאלפין וא' דההין, וכולם מבחי' מוחין דגדלות, ולכן היו ח' חושין ג"כ⁷¹⁴.

⁷¹⁵ ומ"ש רז"ל שנקב הציצית בטלית לא יפחות מקומו משיעור קשר גודל, הטעם הוא לפי שכשנכנסים הנו"ה⁷¹⁶ דאימא בתוך ז"א, אינו נכנס רק ב' פרקים שבהם לבד,

- מאיר הכוונה -

⁷⁰⁸ פע"ח טז ע"ל.

⁷⁰⁹ א"כ היו ראוי שיהיו שחורות (פע"ח יז ע"ג).

⁷¹⁰ עי' לעיל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

⁷¹¹ עי' לקמן דרושי ויעבור דרוש ז'.

⁷¹² והטעם שהם לצנים מפני כי להיות כי שערות אלו הם שחורות וכו' אז יוצא אותו הארה לאחורי לז"א ומתמתקין ומתלצנים השערות דמוחין דקטנות הם הציציות (נוסף בפע"ח).

⁷¹³ פע"ח יז ע"ג.

⁷¹⁴ פיסקא נמחק בפע"ח, ובמקומה ואיתא וג"כ ראוי לדעת למה הם ח' חושין ולא יותר מאחר שהם רומזים לשערות וג"כ למה הם הציציות בקצוות היה ראוי שיהיו צראש אצל כצר ידעת שהמוחין של ז"א באים לו מאו"ח ומוחין של אבא ד' ומוחין של אמא ד' הרי ח' והמוחין של אבא הם ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן וד' יה"ו לבד מהיות הנ"ל ושל אמא ד' שמות אהי"ה ב' ביודין וא' באלפין וא' בההין וד' (אהי"ה) [אהי"י – לש"י על פי שעה"כ] לבד מאהי"ה הנ"ל כנזכר ביחוד ק"ש לכן כנגד ח' חושין.

⁷¹⁵ פע"ח יז ע"ג.

⁷¹⁶ נה"י (פע"ח).

שעה"כ

וכשבוקע⁷¹⁷ ירד השפע וחוזר לאחוריו וחוזר⁷¹⁸ ומסתלק מן אלו ב' פרקים שנכנסו תחילה⁷¹⁹ והיו בלתי הארה כלל, אבל בפרקים השניים⁷²⁰ לא נסתלק מהם השפע והאור לגמרי, כי עדיין נשאר בהם קצת רשימו של הארה, ולכן שם במקום שהוא שיש בו קצת רושם הארה, צריך לעשות נקב הציצית כדי שיהיה להם קצת הארה, ע"כ.

דרושי ציצית דרוש ו

ועתה נבאר קצת דקדוקים שיש בענין הציצית וגם מנהגי מורי ז"ל.
⁷²¹הנה מ"ל כריכות שיש בציצית הם בחי' מ"ל אותיות שיש באהיה דההין בפשוט, ומלוי, ומילוי המילוי⁷²². לפי שסוד הציצית הוא באהיה דההין, העולה כנף כנ"ל (ו ע"ד).

ולכן נבאר ענין עשית הציצית כפי מנהג מורי ז"ל.
הנה צריך הציצית לעשותו שלישי א' גדיל וב' שלישי ענף. והטעם הוא, לפי שכיון שהציצית לצורך הנקבה⁷²³, והנה מקומה הוא בחוזה דו"א, שהוא בסוף שלישי העליון דתפארת שבו⁷²⁴, וכנגדו יעשה שלישי א' גדיל, וכנגד שני שלישים התחתונים דת"ת אשר שם היא הנוק', יעשה שם שני שלישי ענף.

⁷²⁵ואמנם הגדיל יעשהו חוליות חוליות, כל חוליא מג' כריכות. (ז ע"ב) ובתחילה יקשור שני קשרים סמוך לכנף, ויכרוך ז' כריכות, ויקשור ב' קשרים אחרים ויכרוך ח' כריכות, ויקשור ב' קשרים אחרים ויכרוך י"א כריכות, אח"כ יקשור ב' קשרים אחרים ויכרוך י"ג כריכות, ויקשור ב' קשרים אחרים. והרי הם מ"ל כריכות כמנין מ"ל אותיות אהיה דההין כנ"ל, כמספר יהוה אחד.

ובענין קשירת ראשי כל חוט וחוט של הציצית כדי שלא יתפרדו משזירתן, ראיתי למורי ז"ל שלא היה מוחה בזה, אף כי יש בזה מפקפקין⁷²⁶, ואדרבה נ"ל שהיה חפץ בקשירת ראשיהם⁷²⁷.

גם ראיתי למורי ז"ל, שבציצית קמץ היה עושה שני נקבים סמוכים זל"ז, כעין נקודת צירי בכל כנף מד' כנפות הטלית, והיה מוציא חוטי הציצית דרך שני הנקבים ההם,

- מאיר הכוונה -

⁷¹⁷ צענת ק"ש, וכשנבקע יסוד (פע"ח).

⁷¹⁸ צסוד שערות הראש וכשחוזר (פע"ח).

⁷¹⁹ פי' מאלו הב' שנכנסו מפרק הראשון צראש הז"א ממס לגמרי עולה האור לאחוריו ומוציא לחוץ קולותיו תלחלים (נוסף צפע"ח).

⁷²⁰ שהוא התחתונים לנה"י לאמא שיוכל מראש ז"א (נוסף צפע"ח).

⁷²¹ פע"ח יל ע"ג.

⁷²² עי' לעיל ו ע"ב.

⁷²³ לצורך הנקבה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא רמוזים אל המלכות

⁷²⁴ עי' גר"א בס"י ה ע"א: היא מתחלת כנגד שני שלישי התחתונים דז"א, ועיקר בנינה נה"י דז"א ושם קומתה, כי ב' השלישים דת"ת הן כתר שהן ב' בחינות שבכתר

⁷²⁵ פע"ח יל ע"ב.

⁷²⁶ עי' או"ח סי' יא מ"ב סקי"ח אמנם עי' שם רמ"א סעיף ד' ושו"ע סעיף יד.

⁷²⁷ גם אין לחוש בזה שנוהגין האשכנזים לעשות סימן לטלית כדי שתמיד יניח הצד ההוא על ראשו (פע"ח).

שעה"כ

באופן שיהיו שני קצוות חומי הציציות מתגלין בצד א' החיצון⁷²⁸. וסברא זו הביאה בספר האגור⁷²⁹, אבל מורי ז"ל לא היה עושה כן אלא בציצית קטן ולא בגדול.

גם צריך לכסות התפילין שבראש בטלית כנוז' אצלנו טעם הדבר לעיל (ו ע"ט)⁷³¹⁷³⁰.

ובענין שנהגו להתעטף בטלית גדול כליל יוה"כ יתבאר ג"כ זה ע"ש (&).
ובענין הטלית הגדול נודע ענין עטיפת הראש משא"כ בטלית קטן, אבל מורי ז"ל כשהיה לובש טלית קטן ביום, וכשהיה יוצא מבית המרחץ או מבית הטבילה וכיוצא בזה, היה נוהג לעטף ראשו בו ממש, והיה מברך להתעטף בציצית, ואח"כ היה שומטו מעל ראשו ומורידו על שני כתיפיו כדרך לבישתו. גם ראיתי למורי ז"ל שהיה מברך להתעטף בציצית כשהיה בבית הטבילה כנוז'.

גם הטלית קטן היה לובשו למטה משאר מלבושיו ע"ג חלוקו, שלא כאותם המתיהרים ללבוש ע"כ⁷³² בגדיו⁷³³, וטעות גדול הוא בידם הפך האמת⁷³⁴. גם לא היה מסיר תפילין וטלית עד שהיה גומר כל התפילה ועלינו לשבח ועל כן נקוה לך כו.

⁷³⁵ והנה בענין הטלית קטן, צריך שתדע מה שיתבאר לקמן בסדר עליית התפילה של שחרית דחול, איך עולים העולמות, ושם נתבאר כי ציצית קטן הוא בחיצוניות היצירה ולא בפנימיות. ובמקום אחר אנו מוצאים כי ציצית קטן הוא בעשיה. והענין הוא (כי) הציצית קטן הוא בהיותו בבחי' הקטנות דעיבור ראשון דג' כלילן בג', וזה עצמו ה"ס העשיה. והענין הוא, כי אז אין בו"א אלא סוד העשיה. אבל הטלית גדול הוא בסוד היצירה דגדלות ממש, ונמצא כי טלית קטן הוא ביצירה בהיותה בקטנות שהיא סוד העשיה.

דרושי ציצית דרוש ז

בכוונת האדם בעת שמתעטף בציצית, ובו יתבאר ד' כוונות שיש בד' מצות הרמוזות בד' אותיות של הויה, ואלו הם: תפילה, וציצית, ותפילין, וק"ש.

- מאיר הכוונה -

⁷²⁸ צאופן סיהיו כל בחי' הליצית מתגלין לחוץ ואפשר שזה תלוי צמה שציארכנו בטלית שהוא אור מקיף של זעיר אנפין ואור השערות צוקע צסופו ויואלא ממנו ומתגלה ואפשר שלכן כריך שיתגלה הכל מאל החיצון וזה בט"ק דווקא (נוסף צפע"ח צסם ע"ח).

⁷²⁹ העטור (פע"ח).

⁷³⁰ כי ט"ג כריך שתהיה תמיד ראשו מעוטף בו כי זה תכלית ט"ג שהוא לעטוף בו את הראש כמ"ס (נוסף צפע"ח).

⁷³¹ שער מא פרק ג: והנה ענין עור שהוא לבוש⁷³¹ דז"א עצמו, אפשר שגם בו יש בחי' ג' לבושין דמיון הכלים, אך נלע"ד כי הנה הם ב' לבושים לבד: א' הוא העור, וא' הוא השערות, בסוד (זכריה יג ד) אדרת שער. ובזה תבין איך הקליפות יונקים משערות, ונקרא סערה על שם. וכנגדן יש ב' לבושים אחרים של מצות: א' של תפילין בסוד עור, וא' ציצית בסוד החוטין דמיון לשערות. אמנם אלו הם הלבושים של האדם בעוה"ב, בסוד (תיקו"ז קיז ע"א) כי היא כסותה זה ציצית, היא שמלתו לעורו חלקי⁷³¹ הפנימי של העור והם התפילין. והענין, כי ציצית ביצירה ותפילין הם יותר פנימי' בבריאה. נמצא כי עור דיצירה נקרא טלית דציצית, והעור דבריאה נקרא תפילין כי הם יותר קדושים. והם במוח לבד, כי כן הבריאה בחי' ראש, אך היצירה סוד הגוף, לכן הציצית סובבים⁷³¹ כל הגוף וגם הראש, להורות כי יצירה מלבוש לבריאה. אך עור העשיה אין כנגדם במצות, כי בהם נאחזים החצונים לגמרי. אך בעור האצילות אין כנגדן רק עור האדם עצמו, כהדין קמצא דלבושא מיניה וביה (ב"ר פכ"א פ"ה), ואין לבושו נפרד {פח ע"ב} ממנו כמו בבריאה ויצירה, שער שלהם שהוא לבושם נפרד, בסוד תפילין וציצית. אך בעשייה אפי' בכלים עצמן יש אחיזה בסוד (ישעיה כח ח) קיא צואה, ובסוד (ברכות טו ע"א) יפנה ויטול ידיו, ובסוד (ישעיה ל כב) צא תאמר לו.

⁷³² נדצ"ל ע"ג.

⁷³³ עי' לקמן יב ע"ג ד"ה ואח"כ ע"י ב'.

⁷³⁴ כי ענין ליצית קטן הוא בחי' הפנימית של ג"ת ליצירה וט"ג הוא בחינת החיצונות שלהם (נוסף צפע"ח).

⁷³⁵ פע"ח יז ע"ד ריש פרק ו, וכאן מתחיל פרק חדש, ודרוש ז' המשך שלו.

שעה"כ

דע כי ד' כוונות יש בד' מצות הרמוזות בד' אותיות הויה, ושוב הוא לכוין בהם תמיד באופן שנבאר. הנה לפעמים האדם מבטל א' מד' מצות הנז' בשונג או אפילו במזיד, וארבעתן הם מצות עשה מן התורה⁷³⁶, וכאשר האדם איזה פעם מתבטל מלהתפלל, ביטל מצות עשה, שנאמר (תענית ב ע"א) ועבדתם את ה' אלקיכם זו תפלה. והעובר על מצוה זו פוגם בה' אחרונה של הויה.

והמבטל מצות ציצית פוגם באות ו' של הויה.

והמבטל מצות תפילין פוגם בה' ראשונה של הויה.

והמבטל קריאת שמע פוגם באות י' של ההויה.

הרי ארבעתן כסדרן מלמטה למעלה. וכדי לתקן הפגמים הנז', צריך האדם ליחד ד' יחודים אלו שנזכיר, כל יחוד כפי הפגם שכנגדו. וזה סדרן מלמעלה למטה: כנגד פגם היוד דביטול קריאת שמע, תכוין כשאתה קורא קריאת שמע ביחוד זה, והוא שתכוין לעשות הויה באופן זה: תחילה תקח אות ה' אחרונה לבדה, לרמוז אל המלכות המתעוררת תחילה, ואח"כ תחבר הה' הנז' עם אות הו' לרמוז אל התחברות המלכות עם ז"א. ואחר שנתחברו להעלות מ"ן למעלה לאו"א, אז תחבר שני אותיות י"ה זו עם זו, לרמוז אל חיבור או"א, ותכוין כי חיבור זה הוא בנימ' א"ל בזה האופן, ה' ה"ו י"ה, הם בנימ' א"ל, וה"ם שם יי"א היוצא משם ס"ג⁷³⁷, כמשי"ת לקמן בכונת מלת אחד דפסוק שמע ישראל.

וכנגד פגם ה' ראשונה בביטול מצות תפילין, תיחד זה היחוד שהוא בה"א ראשונה באופן זה, תחילה תחבר ב' אותיות י"ה שהם או"א שרוצים להזדווג לתת מוחין לזו"ן⁷³⁸, ואח"כ עולה ה' אחרונה ומתחברת עם ו', שהוא סוד התחברות זו"ן כדי להעלות מ"ן אל או"א שנתחברו כנזכר. ואח"כ יורדת ה' עילאה ומתחברת עם אות ו' שהוא ענין כניסת נה"י דאימא תוך ז"א לעשות לו מוחין, ועיי"כ יוצאין התפילין כמו שית' לקמן. ותכוין כי חיבור זה הוא גימ' הבל, שהוא מילוי שם ס"ג, לפי שאימא היא הויה דס"ג, והיא הגורמת להוציא זו ע"ג תפילין כנו' בתיקונים, דאימא על ברא נעשית בחי' תפילין⁷³⁹, והוא באופן זה: י"ה ה"ו ה"ו בני' ל"ז שהוא הב"ל.

וכנגד פגם ו' של ההויה בביטול מצות הציצית, תיחד יחוד זה, ותכוון לחבר י"ה שהם או"א עם ו' שהוא ז"א, הנעשה לו אור מקיף שהוא המלית. ואח"כ תחבר אות ו' עם ה' אחרונה, והוא רמז שנותן הז"א לנוקבא בחי' אותם הציציות הנוטפין עליו כנו' בדרושים שקדמו. ותכוין כי חיבור זה הוא גימ' ל"ב, והוא באופן זה יה"ו ו"ה, הרי ל"ב לרמוז אל הל"ב ציציות, כנגד ל"ב נתיבות חכמה (ס"ו פ"א מ"א).

וכנגד פגם ה' אחרונה בביטול מצות התפלה, תיחד זה היחוד ותכוין בתחילה להעלות אות ו' עם ה' ראשונה, ואח"כ עולים יחד אות ה' ראשונה ואות ו' אל אות י'

- מאיר הכוונה -

⁷³⁶ עיי' לקמן כא ע"ג שתפילה מדרבנן (ש"ש).

⁷³⁷ עיי' לעיל הערה 580.

⁷³⁸ לז"א (פע"ח).

⁷³⁹ משמע מלקמן צה ע"ב שזה תחילת ההקדמה ואולי ג ע"א: ועוד אלן דקשרין לשכינתא עם קודשא בריך הוא בקשורא דתפילין אתמר עליהו לא תקח האם על הבנים ואינן דלא קשרין לון כחדא אתמר בהון שלח תשלח את האם

תרגום: ועוד אלו שקושרים את השכינה עם הקב"ה בקשר של תפילין, עליהם נאמר "לא תקח האם על הבנים". ואלו שלא קושרים אותם יחד, בהם נאמר "שלח תשלח את האם".

אולי ד ע"א: בכ"א אזכרות דתפילין דרישא ובכ"א אזכרות דתפילין דיד ודא אימא עלאה תפלי דמארי עלמא קרינן ליה תפילין על רישא דעמודא דאמצעייתא

תרגום: בעשרים ואחד אזכרות התפילין של ראש, ובעשרים וא' אזכרות התפילין של יד, וזו האם העליונה, תפילין של רבוננו של עולם, קוראים לו תפילין על ראש העמוד האמצעי

שעה"כ

ומתחברין שלשתן, ואח"כ נקשרת אות ה' אחרונה עם שלשה אותיות הנז', ותכוין כי חיבור זה עולה גי' ח"ן⁷⁴⁰ בזה האופן: ו"ה וה"י ה"ו ה"י⁷⁴¹.

והנה מקום כונות אלו היחודים, תכוין בהם כל יחוד במקומו⁷⁴². כיצד, כשתאמר קריאת שמע דשחרית או דערבית, כי אל⁷⁴³ הם בלבד מ"ע, קודם שיתחיל קריאת שמע, יכוין ביחוד שלו וכנ"ל. וכשיניח תפילין, יכוין ביחוד שלו. וכשיתעמף בציצית יכוין ביחוד שלו. וכשיתפלל תפילת י"ח שהיא ג"כ מ"ע ערב ובקר וצהרים, יכוין ביחוד שלו, אחר שיאמר פסוק ה' שפתי תפתח (&) קודם שיתחיל ברכת אבות⁷⁴⁴.

ואמנם גם בעת שכבדך על מיטתך בלילה, כאשר תאמר וידוי כנז' אצלנו במקומו, באמרך, אם חטאתי לפניך ופגמתי באות י' ראשונה של הויה כו', אז תכוין על ביטול קריאת שמע, ותכוין אל יחוד שלו, וכן בשאר ד' אותיות.

גם כשתברך⁷⁴⁵ להתעמף בציצית, תכוין בר"ת שהם ל"ב חומי הציציות⁷⁴⁶, והוא סוד ל"ב נתיבות חכמה (ס"ד פ"א מ"א).

ודע, כי האדם צריך להסתכל בציציות בכל שעה ורגע, כמו שאמר הכתוב (&) וראיתם אותן, והוא תועלת גדול לנשמה שלא יזדמן חטא לידו⁷⁴⁷, אם יזהר בכך, וגם ישיג תועלת גדול. אבל בכונת ההסתכלות יש ב' כונות, כי המסתכל בהם בעת תפלת שחרית בק"ש, דהיינו כשאומר פרשת ציצית, צריך לכוין באופן אחר וכמו שנבאר שם במקומו בע"ה. אבל המסתכל בהם שלא בזמן התפילה, צריך לכוין כוונה אחרת שנבארה בע"ה שם במקומה⁷⁴⁸, והיא זו, דע כי צריך להסתכל בהם ב' פעמים זה אחר זה ומה שצריך לכוין הוא זה, כי הנה עין גימ' ק"ל⁷⁴⁹, והוא בחי' רבוע⁷⁵⁰ שם מ"ה בזה: יו"ד, יו"ד ה"א, יו"ד ה"א וא"ו, יוד ה"א וא"ו ה"א. ובעת שהוא מסתכל⁷⁵¹ יכוין כי הכנף הוא סוד אהיה דמילוי ההין, וכשתסיר ממנו הפשוט, ישארו אותיות המילוי בגימ' ק"ל כמספר עין כנז'. וכאשר יסתכל ב' פעמים רצופות⁷⁵², יהיו ב' פעמים ק"ל, שהם ב' פעמים עין, והם בגימ' ר"ס, וז"ס (&) וירא

- מאיר הכוונה -

⁷⁴⁰ ור"ל כדי שימצא תפילתו חן בעיני הקב"ה והוא סוד התפלה שהיא המלכות ה' אחרונה תמצא חן בעיני ז"א ו' (לש"ו).

⁷⁴¹ ה"ץ ה"י נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא הוה"י.

⁷⁴² ועכ"ז אם יחדס בכל שאר שעות היום מה טוב מאוד (נוסף בפע"ח).

⁷⁴³ ולא ק"ש על המטה ולא לפני תפילה.

⁷⁴⁴ שאז היא עיקר מלות התפלה (נוסף בפע"ח)

⁷⁴⁵ גם כשתצרך נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "אחר כך תצרך הצרכה"

⁷⁴⁶ והם נגד היחוד הנ"ל שהוא ל"ב (נוסף בפע"ח).

⁷⁴⁷ על ידו (פע"ח).

⁷⁴⁸ שנבארה בע"ה שם במקומה נמחק בפע"ח.

⁷⁴⁹ והענין הוא כי תכלת של הציצית הוא סוד החושך שאין בו עינים לכן הוא דין לכן צריך להסתכל בציצית ולכוין כאלו יש שם תכלת ואז יסתכל ב"פ זוראיתם אותו ותכוין להמשיך אליה סוד עינים עליונים וראיה עליונה ותכוין ב' פעמים ק"ל שהם ב' עינים עליונים להמשיך הראיה משם לסוד התכלת שהוא עולמתא שפירתא ללית לה עיינין דוגמת הכוס שנותן עיניו בו ולכן ציוס נוהגין הציצית שאז יכולין להמשיך הראיה משא"כ בלילה שהדינין גוברין ואז אין בידינו כח להמשיך ראיה (פע"ח)

⁷⁵⁰ אחוריים (פע"ח).

⁷⁵¹ כשעת ק"ש (נוסף בפע"ח).

⁷⁵² זה אחר זה (פע"ח).

שעה"כ

ה' כי סר לראות, כי ע"י ס"ר הנז' הוא הראות. ותכוין אל עשרה הויות פשמות של החו"ג⁷⁵³ שעולים בנימ' ס"ר. ואח"כ תכוין אל שאר הכונות הנ"ל בדרוש זה אם תרצה⁷⁵⁴.
ואמר לנו מוריניו ז"ל, שעדיין לא היה בנו כח לכוין בהסתכלות ציציית דז"א רק בציציית⁷⁵⁵ יעקב, כנ"ל שיש ציציית לז"א וציציית ליעקב, ויש לי ספק אם שמעתי ממנו שנכוין בציציית היוצאות לרחל, והראשון עיקר, ע"כ הגיעו דרושי הציציית⁷⁵⁶.

שער הכוונות דרושי תפילין דרוש א' בענין התפילין

⁷⁵⁷ובתחי' נבאר סדר כתיבתם. כבר ידעת שפרשיות של הראש נכתבים ד' שורות בכל פרשה ופרשה, ופרשיות של יד נכתבים ז' שורות בכל פרשה ופרשה. וזה סדר חילוקם בפרשיות של הראש, פ' קדש ארבע שורותיהם הם אלו: וידבר, מזה, בחדש, בצאת⁷⁵⁸. פרשת והיה כי יביאך, ד' שורותיהם הם אלו: והיה, וכל פטר, ה' ממצרים, פטר רחם. פרשת שמע, ד' שורותיהם הם אלו: שמע, נפשך, לבניך, לאות. פרשת והיה אם שמע, ד' שורותיהם הם אלו: והיה, ונתתי, יבולה, בשבתך.
תפילין של יד, פרשת קדש, ז' שורותיהם הם אלו: וידבר, את היום, בחדש, זבת, את שבעת, ה' לי, ה' ממצרים. פרשת והיה כי יביאך, ז' שורותיהם הם אלו: והיה, רחם, ואם לא, זאת, לשלחנו, לה' כל, עיניך. פרשת שמע, ז' שורותיהם הם אלו: שמע, את, מאדך, היום, בביתך, לאות, על מזוונות. פרשת והיה אם שמע, ז' שורותיהם הם אלו: והיה, ובכל נפשיכם, ואכלת, ה' בכם, אשר ה', בין עיניכם, ביתך ובשעריך.
ונבאר כוונת כל פרשה ופרשה, מה שיכוין הסופר בעת שיכתוב אותה, ואח"כ נסדר הכונה הזאת כפי סדר השמות⁷⁵⁹ אשר בהם.

פרשת⁷⁶⁰ של ראש.

פרשת קדש היא הי' של ההויה⁷⁶¹, ואחריה והיה כי יביאך באות ה' ראשונה של ההויה, ואחריה שמע באות ו', ואחריה והיה אם שמע אות ה' אחרונה של הויה. והרי נתבאר איך יש הויה א' פשוטה בארבע⁷⁶² פרשיות תפילין של ראש. עוד דע, כי מזאת ההויה הפשוטה {ז' ע"ד} נמשכין ויוצאין ממנה ד' שמות הויה, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן⁷⁶³, ונכללים בה, והם ע"ב באות י', ס"ג באות ה', מ"ה באות ו', ב"ן באות ה' אחרונה.⁷⁶⁴ וגם ד' שמות אלו כוללין הארבע פרשיות של תפילין על הסדר שלהם.
עוד דע, כי מזאת ההויה נמשכין ויוצאין ממנה ד' שמות אלו, כי מאות י' נמשך שם אהיה במילוי יודין, ומאות ה' שם אהיה במילוי אלפין, ומאות ו' נמשך שם אהיה במילוי

- מאיר הכוונה -

⁷⁵³ הלעת (פע"ח).

⁷⁵⁴ אם תלכה" נמחק צפע"ח.

⁷⁵⁵ צטלית (פע"ח).

⁷⁵⁶ עי' הערה בסוף הספר.

⁷⁵⁷ פע"ח כה ע"ג.

⁷⁵⁸ צלאתי (פע"ח).

⁷⁵⁹ השמות (פע"ח).

⁷⁶⁰ פרשיות (פע"ח).

⁷⁶¹ עי' כל זה בתיקו"ז עג ע"א.

⁷⁶² כוללת כל הד' (פע"ח).

⁷⁶³ עי' רפ"ח & שהמילויים הם תולדות ופחות מרמה מהפשוטה.

⁷⁶⁴ מכלאן על סוף הפסקה לא מלאתי צפע"ח.

שעה"כ

ההין, ומאות ה' אחרונה נמשך שם אדני במילואו. ואלו הד' שמות ג"כ כוללים ד' פרשיות של תפילין על הסדר שלהם, כל שם בפרשה א'.

נמצא שקודם שיכתוב פ' קדש, יכוין כי כל הפרשה הזאת היא י' של ההויה פשוטה, והיא הויה א' דע"ב דיודין⁷⁶⁵, והיא ג"כ שם אהיה דיודין.

וקודם שיכתוב פרשת והיה כי יביאך, יכוין כי כל הפרשה הזאת היא ה' ראשונה של ההויה פשוטה, והיא הויה א' דמילוי ס"ג⁷⁶⁶, והיא ג"כ שם אהיה דאלפין.

וקודם שיכתוב פ' שמע יכוין כי כל הפרשה הזאת היא ו' של ההויה פשוטה, והיא הויה א' דמילוי אלפין שהיא מ"ה⁷⁶⁷, והיא שם א' של⁷⁶⁸ אהיה דמילוי ההין.

וקודם שיכתוב פ' והיה אם שמוע יכוין כי כל הפ' הזאת היא אות ה' אחרונה של ההויה פשוטה, והיא הויה א' דמילוי ההין שהיא ב"ן, והיא שם א' של אדני מלא כזה אלף דלת גון יוד.

ואחר שיכוין הכונה הגז' קודם שיכתוב כל פרשה ופרשה עוד יחזור ויכוין בשעת כתיבת השיטות כזה: קודם שיכתוב שיטה א' של קדש דתפילין של ראש, יכוין באות י' פשוטה של הויה הפשוטה, ויכוין באות י' דמילוי שם ע"ב דיודין, ובאות אלף דמילוי אהיה דיודין.

ובשיטה ב', יכוין באות י' פשוטה של ההויה פשוטה, ויכוין⁷⁶⁹ באות ה"י דמילוי שם ע"ב דיודין, ובאות ה"י דמילוי אהיה דיודין.

ובשיטה ג', יכוין באות י' פשוטה של הויה פשוטה, ויכוין⁷⁷⁰ באות ו"ו דמילוי שם ע"ב, ובאות יוד דמילוי אהיה דיודין.

ובשיטה ד', יכוין באות י' פשוטה של ההויה פשוטה⁷⁷¹, ובאות ה"י דשם ע"ב, ובאות ה"י דשם אהיה מילוי יודין.

ועד"ז תכוין בד' שיטות של פרשת והיה כי יביאך, כי בשיטה א' יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה⁷⁷², ויכוין באות יוד דשם ס"ג, ובאות אלף דמילוי אהיה דאלפין. ובשיטה הב' יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ויכוין באות ה"י דמילוי שם ס"ג, ובאות ה"א דמילוי אהיה דאלפין. ובשיטה ג', יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ו"ו דמילוי ס"ג, ובאות יוד דאהיה דאלפין. ובשיטה ד' יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ה' דמילוי ס"ג, ובאות ה' דאהיה דאלפין.

ועד"ז תכוין בד' שיטות של פרשת שמע, כי בשיטה א' יכוין באות ו' פשוטה של הויה פשוטה, ויכוין באות י' דמילוי שם מ"ה, ובאות א' דמילוי אהיה דההין. ובשיטה ב', יכוין באות ו' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ה"א דמילוי שם מ"ה, ובאות ה"ה דאהיה דההין. ובשיטה ג', יכוין באות ו' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ו' דמ"ה, ובאות יוד דאהיה דההין. ובשיטה הד', יכוין באות ו' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ה"א דשם מ"ה, ובאות ה"ה דאהיה דההין.

ועד"ז תכוין בד' שיטות של פרשת והיה אם שמוע, כי בשיטה א' יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות יוד דשם ב"ן, ובאות אלף דשם אדני. ובשיטה ב', יכוין

- מאיר הכוונה -

⁷⁶⁵ הויה א' דע"ב דיודין, נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא קס ע"ב קלס.

⁷⁶⁶ הויה א' דמילוי ס"ג נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא קס ס"ג א' קלס.

⁷⁶⁷ הויה א' דמילוי אלפין שהיא מ"ה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא קס א' קלס דמ"ה

⁷⁶⁸ א' קל נמחק צפע"ח.

⁷⁶⁹ צלות י' פשוטה של ההויה פשוטה, ויכוין" נמחק צפע"ח.

⁷⁷⁰ צלות י' פשוטה של ההויה פשוטה, ויכוין" נמחק צפע"ח.

⁷⁷¹ צלות י' פשוטה של ההויה פשוטה" נמחק צפע"ח.

⁷⁷² לכל הפרשה (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ה' דמילוי שם ב"ן, ובאות דלת דשם אדני. ובשיטה ג' יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ו' דשם ב"ן, ובאות נו"ן דשם אדני. ובשיטה ד' יכוין באות ה' פשוטה של הויה פשוטה, ובאות ה' דשם ב"ן, ובאות יוד דשם אדני.

אבל כוונת כתיבת ד' פרשיות של יד הם באופן אחר, לפי שהם בז' שיטות, וצריך לחלק הכוונות לז' בחי' חלקים. ונבאר כוונת שלהם דרך כלל בתחילה, והם אלו: ראשונה, יכוין אל הויה פשוטה כוללת ד' פרשיותיה, עוד יכוין כי ד' שמות יוצאים מד' אותיות הויה הנז', והם שם ס"ג באות י', שם מ"ה באות ה', שם ב"ן באות ו', שם אלף דלת נון יוד בהא אחרונה⁷⁷³.

עוד יכוין, כי ד' שמות יוצאין מד' אותיות הויה הנז', והם אהיה דיודין באות יוד, ואהיה דאלפין באות ה' ראשונה, ואהיה דההין באות ו', ושם אלף דלת נון יוד באות ה' אחרונה.

וכל ג' בחי' אלו נחלקים בד' פרשיות של יד, כי קודם שיכתוב שיטה א' מפרשת קדש, יכוין באות י' של הויה פשוטה ובשני שמות שהם אהיה דיודין והויה דס"ג משולבין זב"ן, ויקדים אותיות אהיה לאותיות הויה דס"ג לפי שהוא תפלה של יד, שהיא נקבה. ואח"כ יחלק השילוב של ב' שמות הנז' לז' חלקים בז' שיטות, והם עשרים אותיות, ויצרף עמהם אות י' של הויה הפשוטה בתחילת {ח ע"א} הכל, ויהיו הכל כ"א אותיות, וכשתחלקם יהיו ג' אותיות בכל שיטה בזה האופן: יא"ל פי"ו דה"י הי"י וד"ו או"ה יה"י.

וכן עד"ז יכוין קודם פ' שנייה אל ה' ראשונה דהויה פשוטה, ואל שילוב ב' שמות שהם אהיה דאלפין והויה דאלפין, ויקדים אהיה להויה לטעם הנ"ל, ואח"כ יחלקם לג' ג' אותיות בכל שיטה מן הז' שיטות ע"ד הנ"ל.

וכן עד"ז יכוין בפ' שמע, קודם שיכתוב אל⁷⁷⁴ אות ו' דהויה פשוטה ולשילוב שני שמות דהויה דההין ואהיה דההין יחד, ויקדים אהיה להויה לטעם הנ"ל. ואח"כ יחלק הכ"א אותיות הנ"ל לג' ג' אותיות בכל שיטה ושיטה מז' שיטות ע"ד הנ"ל.

וכן עד"ז יכוין קודם שיכתוב והיה אם שמוע אל ה' אחרונה דהויה פשוטה ואל שם אדני במילואו. והנה אין בהם רק י"ג אותיות, ולכן תחזור לכוין פעם שנית אל אות ה' הפשוטה אחר כל הי"ג אותיות הנז' וישלמו לי"ד אותיות, ותחלקם {ח ע"ב} לז' שיטות, ב' אותיות בכל שיטה.

ודע שמלבד זה יש עוד כוונה אחרת באלו הד' פרשיות של יד, והוא שבפרשה הראשונה תכוין אל מ"ב אותיות שיש בפשוט ומילוי ומילוי דהויה דע"ב דיודין, ותחלקן לז' חלקים, שהם ששה אותיות בכל שיטה ושיטה. ובפרשה שניה תכוין ע"ד הנ"ל אל מ"ב אותיות שיש בפשוט ומילוי ומילוי דהויה דס"ג, ותחלקם לז' חלקים ע"ד הנז"ל, שהם ששה אותיות בכל שיטה. ובפרשה הג' תכוין ע"ד הנ"ל מ"ב אותיות שיש בפשוט ומילוי ומילוי דהויה דמ"ה דאלפין, ותחלקם לז' ע"ד הנ"ל. ובפרשה ד' תכוין תחילה אל שם ס"ג ואל שם אהיה דיודין ואל שם מ"ה דאלפין ואל שם אלף דלת נון יוד על סדר הזה ממש, והם מ"ב אותיות כסדר הנז', ותחלקם לז' חלקים בשבעה שיטות כנז"ל. והנני מסדר לפניך הכל באר היטב כדי שלא תטעה.

תפלה של יד

- מאיר הכוונה -

⁷⁷³ "שם אלף דלת נון יוד בהא אחרונה" נמחק צפע"ת, ובמקומו איתא "ובאות ה' תתאה אין שם יולא ממנה רק שם אדני במילואו כנ"ל".

⁷⁷⁴ נמחק צפע"ת.

שעה"כ

ה	והיה	ו	שמע	ה	והיה	י	קדש
	781	780	779	778	777	776	775
הא	יוד היו	ואל	יהו היו	האל	יהו היו	יאל	יהו היו ⁷⁸²
לף	אוה יאל	פיו	דהא ואו	פיו	דהי ואו	פיו	דהי ויו
דל	פיה יוד	דהה	האי ודו	דהא	היי ודו	דהי	היי ודו
תן	היי ודה	ההי	אוד לתה	האי	יוד לתה	היי	יוד לתה
ונ	אוא והא	ודו	אאל פוא	ודו	ייו דוא	ודו	ייו דוי
יו	אלף דלת	והה	ואל פוא	אוה	ואל פוא	אוה	ויו דוי
דה	גון יוד	ההו	והא אלף	אהא	והי יוד	יהי	והי יוד

תפלה של ראש

ה	והיה	ו	שמע	ה	והיה	י	קדש
אלף	יוד	אל	יוד	אל	יוד	אל	יוד
		ף		ף		ף	
דלת	הה	הה	הא	הא	הי	הי	הי
גון	וו	יוד	ואו	יוד	ואו	יוד	ויו
יוד	הה	הה	הא	הא	הי	הי	הי

(ח ע"א) ⁷⁸³ עוד צריך להבין מ"ט בתפילין של ראש יש ד' שימות בכל פרשה, ובתפילין של יד יש ז' שימות בכל פרשה. והענין הוא, לפי שבראש ז"א אינם מקיפין רק ארבע בלבד. אבל בתפילה של יד שהיא המלכות, יש בה ז' מקיפין⁷⁸⁴, כי ארבע מוחין הראשונים הם מתלבשים בנה"י דאימא, ונכנסים בגולגלתא דז"א כנודע, ואח"כ אלו הם נעשים בבחי' מקיפין אל המוחין של הנקבה. והנה הם ארבע גו תלת, שהם ז', וכנגדם יש שבעה שימות בתפילין של יד.

עוד כוונה אחרת קטנה כוללת בענין פרשיות התפילין של ראש ושל יד. הנה בפרשה ראשונה מתפילין של ראש, תכוין לשם אהיה דמילוי יודין, ובשניה תכוין לשם אהיה דאלפין, ובשלישית לשם אהיה דמילוי ההין, וברביעית לשם אדני במילואו. והענין הוא כמ"ש לך מ"ש בזוה"ק פרשה⁷⁸⁵ ואתחנן (&) שארבע פרשיות של התפילין הם חו"ב חו"ג, ובמ"א⁷⁸⁶ אמרו כי התפילין ש"ר הם אימא על ברא⁷⁸⁷. אבל

- מאיר הכוונה -

⁷⁷⁵ מ"צ דע"ב (פע"ח).

⁷⁷⁶ ס"ג קס"א (פע"ח).

⁷⁷⁷ מ"צ דס"ג (פע"ח)

⁷⁷⁸ קמ"ג ומ"ה (פע"ח).

⁷⁷⁹ מ"צ דמ"ה (פע"ח).

⁷⁸⁰ קנ"א וב"ן (פע"ח).

⁷⁸¹ ס"ג קס"א מ"ה דמילואו אלנ"י (פע"ח).

⁷⁸² צ"ע למה הו' תיבות נחלקים לג' ג', ועי' פע"ח שיש חילוק אחר, ולא הבאתי שלא היה נ"ל נ"מ בזה, ובעיקר נראה שהיה צריך להיות כתוב כל הו' תיבות יחד.

⁷⁸³ פע"ח כז ע"ד.

⁷⁸⁴ בראש (נוסף בפע"ח).

⁷⁸⁵ פרשת בל ופרשת (פע"ח).

שעה"כ

הביאור הוא, כי כל ארבע פרשיות אלו ה"ם אהיה שהוא בינה, ובערך זה אמרו שהתפילין הם אימא על ברא.

ועוד למעם אחר, והוא לפי שאלו ארבע מוחין מתלבשים בנה"י דאימא כנודע. והנה כל אלו השלשה שמות של אהיה הם בחי' הכתר אשר בכל פרשה מאלו הד' פרשיות, וכנגד אהיה דמילוי יודין שבמוח ראשון הנק' 788 חכמה, יש שם הויה במילוי ס"ג שיש בו ג' יודין כמו שיש שלשה יודין בשם אהיה דיודין הנז' 789. וזו ההויה היא בז"ת שבחכמה זאת, ונעשית מלבוש אל שם אהיה דיודין הנז', כי הוא נשמה אליו, לפי שהוא בחי' ג"ר שבה. וכן שם אהיה דמילוי אלפין הוא בחי' כתר שבמוח הנקרא בינה דז"א 790, והיא נשמה אל שם הויה דמילוי אלפין 791, אשר שם בז"ת שבו 792. אבל שם אדני במילואו הוא במלכות שהוא כנגד "והיה אם שמוע", ואין לו התלבשות אחר במה להתלבש כמו האחרים כנז', וע"כ בתפילה של יד תכוין בד' פרשיותיה אל ארבע שמות האחרים 793 הנז', שהם הויה דס"ג ודמ"ה ודב"ן שם אדני במילוי.

דרושי תפילין דרוש ב

794 בסדר כתיבת התפילין. הנה תחילה צריך (ח ע"ב) שיכתוב התפילין 795 של ראש ויתקנם לגמרי, ויתפרם וישחירם, ואחר כך יכתוב תפילין 796 של יד 797, ויתקנם וישחירם. גם צריך לזוהר 798 לכתוב כל הד' פרשיות של ראש או של יד רצופים יחד, ולא יפסיק ביניהם בשום דיבור כלל ועיקר, ומכ"ש באמצעים. ואם הוא זקן או חולה ואינו יכול לכתוב כל הד' פרשיות ביחד, יכתוב שלשה פרשיות הראשונות ביחד, ואח"כ יכתוב הד' לבדה. ואם גם זה קשה עליו, יכתוב עכ"פ ב' פרשיות הראשונות בלבד בלתי הפסק בנתיים בשום אופן, ואח"כ יכתוב ב' הפרשיות האחרות יחד 799. והנה אם כתב ב' הפרשיות הראשונות והפסיק אח"כ, כשיבוא לכתוב פרשת שמע צריך שבתחילה יעביר הקולמוס בדיו, ויכתוב על תיבת וידבר של פרשת קדש, ועל תיבת והיה של פרשה שניה, ואח"כ יכתוב מ"שמע" ואילך, ועי"כ נקרא קצת חיבור. ואם כבר כתב שלשה פרשיות והפסיק, אז יעבור הקולמוס גם על תיבת שמע שבפרשה ג', ואח"כ יכתוב פרשה רביעית כולה ביחד.

- מאיר הכוונה -

786 זהקלמת תיקונים 77 ו (פע"ח).

787 עי' לעיל הערה 739.

788 שבמוח ראשון הנק' נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "צכתר של".

789 כמו שיש שלשה יודין בשם אהיה דיודין הנז' נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ואלף נגד ג' יודין ואלף שבשם אהיה דיודין".

790 נמחק בפע"ח.

791 שבזינה (נוסף בפע"ח).

792 וסם אהיה דמילוי ההין הוא כתר דז"א שהוא נשמה אל שם הויה דמילוי ההין שבז"ת שבו (נוסף בפע"ח).

793 תתאין (פע"ח).

794 פע"ח כו ע"ב.

795 תפלה (פע"ח).

796 תפלה (פע"ח).

797 ויתפרס (נוסף בפע"ח).

798 כל מה שיכול (נוסף בפע"ח).

799 חבל בין פרשה ראשונה לשניה לא יפסיק בשום ענין (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

גם קודם שיתחיל לכתוב, יתפלל ויאמר יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו שתשרה שכינתך במעשה ידי, ותצליחני בכתיבתי זאת, שאני כותב תפילין אלו לשם קדושת מצות תפילין שציונו ה' אלהינו, ותצילינו מטעות הכתיבה ומטעות הכוונה, אמן כן יהי רצון, ויהי נועם ה' אלהינו כו'⁸⁰⁰, ואח"כ יתחיל לכתוב תכף עם הכונות הנ"ל.

גם יכוין כי בפרשה הראשונה יש בה עשרה פסוקים כנגד י"ס, וכנגד יו"ד של ההויה פשוטה כנ"ל. ובפרשה שניה יש בה ששה פסוקים כנגד אות הא במילוי אלפין. ובפרשה הג' יש ששה פסוקים כנגד אות ו' שבפרשה הזאת כנ"ל⁸⁰¹. ובפרשה הרביעית יש ט' פסוקים לרמוז שהיא במלכות המקבל מן ט"ס שעליה⁸⁰² שהם כח"ב חג"ת נה"י⁸⁰³.

גם יכוין כי כל הפסוקים של ארבע פרשיות הנז' הם בנימי' שם א"ל היוצא משם ס"ג⁸⁰⁴ כנז' בזוהר פרשה פנחס בר"מ (&), שהוא שלשה יודין וא', גם הוא כנגד שם א"ל היוצא משם אהיה במילוי יודין, שיש שם ג"כ ג' יודין וא'. והכונה זאת היא בארבע פרשיות תפילין של ראש, אבל בארבע פרשיות התפילין של יד יכוין בשם א"ל היוצא משם אהיה במילוי יודין כנ"ל, וגם אל שם א"ל שהוא בחסד, כמו שאמר הכתוב חסד אל כל היום (תהלים נב ג) כנז' בזוהר פרשה ויקרא (&). (זח ע"ג)

גם תכוין כי כל ההויות שיש בארבע פ' התפילין הם כ"א אזכרות כמנין אהיה, ולכן בשכותב ההויה הראשונה יכוין לאות א' של אהיה, ובה' הויות אחרות יכוין בה' של אהיה, ובי' הויות האחרות יכוין ליו"ד של אהיה, ובה' הויות האחרונות הנשארות יכוין בה' אחרונה של אהיה.

אמנם סדר פרטן הם ז' הויות בפרשה א', וז' הויות בפרשה שניה, וג' הויות בפרשה ג', וד' הויות בפרשה ד'. ויכוין להמשיך ז' הויות שבפרשה א' בג' הויות שבפרשה ג', וז' הויות שבפרשה ב' בד' הויות שבפרשה הד', בסוד חכמה וחסדים, בינה וגבורות⁸⁰⁵ כמשי"ת לך בע"ה ממה שית' למטה.

והנני כותב הטעם לפניך.

⁸⁰⁶הנה בתפילין של ראש יש כ"א אזכרות כמספר שם אהיה כנ"ל, ובהם ד' בתים כנגד ד' אותיות של שם אהיה, ובהם ד' פרשיות כנגד ד' אותיות של שם הויה⁸⁰⁷, כנז' בתיקונים בהקדמה (דף ט ע"א י ע"ב⁸⁰⁸). ונבאר טעם לזה איך האזכרות שהם פנימיים

- מאיר הכוונה -

⁸⁰⁰ "ויהי נועם ה' אלהינו כו" נמחק צפע"ח.

⁸⁰¹ צצפרקה הזאת כנ"ל נמחק צפע"ח, ונמקומו איתא קצקס הויה פשוטה.

⁸⁰² עי' ע"ח המיעוט הירח א': מיעוט הירח מאי ניהו דאמר לה (חולין ס ע"ב) לכי ומעטי את עצמן, היינו דכולהו מלכיות דידה דהוי בכל הט"ס, כולהו הפילו ונחתו לתתא בהדה מה דליתא הכי בכל ספיראן. דכולהו אית להו חולקיהו בספיראן דלעילא⁸⁰² (בר) מנייהו⁸⁰², דהא כתר כלול מכולהו וכן חכמה וכן כולם⁸⁰², אבל מלכות אתנטלית מכולהו⁸⁰², וכולהו הוי ט' בלבד דכל⁸⁰² מה דהוי מינה לעילא בהדיהו נחית לתתא בהדה, ואיהי שלימא דכולהו, דבר מינה הוי כלהו ט"ס, דכולא⁸⁰² דילה נחית לתתא. ומשו"ה הוי אור חוזר דלית לה מדילה⁸⁰² כלום, ובעיית⁸⁰² להדרא ולסלקא לעילא, והיינו דלית לה מגרמא כלום⁸⁰², ולא קאמר דלית בה אלא⁸⁰² כולא לתתא⁸⁰², ומשו"ה בעינן לסלקא לה לעילא דלהדרו לאתריהו כולהו מלכיות דידה ואיהו בהדיהו⁸⁰² וז"ס (משלי לא כט) רבות בנות עשו חיל ואת עלית על כולנה.

⁸⁰³ לרמוז שהיא במלכות המקבל מן ט"ס שעליה⁸⁰³ שהם כח"ב חג"ת נה"י" נמחק צפע"ח, ונמקומו איתא "נגד ט' אותיות דקס צ"ן שהיא מלכות"

⁸⁰⁴ עי' לעיל הערה 580.

⁸⁰⁵ "חכמה וחסדים, בינה וגבורות" נמחק צפע"ח, ונמקומו איתא "כללות חכמה וחסדים ובינה בגבורות".

⁸⁰⁶ פע"ח יח ע"א.

⁸⁰⁷ עי' הערה 2817.

⁸⁰⁸ יהו"ה בארבע בתי תפילין דרישא דאינון ארבע אתוון אה"ה.

שעה"כ

מכולם, והבתים שהם היצונים מכולם, נרמזים בשם אהיה, והפרשיות שהם בחי' אמצעית, נרמזים בשם הויה. גם נבאר טעם אל ארבע שיטות שיש בכל פרשה ופרשה מהד' פרשיות תפלה של ראש.

והענין הוא במה שנודע שהתפילין ה"ם אימא על ברא כנזכר בתיקונים⁸⁰⁹. וכבר הודעתך כי ד' בתים של התפילין הם נגד ארבע אותיות אהיה, וד' פרשיות כנגד ארבע אותיות הויה, וכ"א אזכרות שבהם כנגד שם אהיה, שהוא בגימ' כ"א. והרי הם ג' שמות אהיה הויה אהיה בתפילין של ראש, שהם גימ' חיים, ונקרא חיי המלך⁸¹⁰, לפי שהם מצד אימא⁸¹¹ הנעשים תפילין של ראש דו"א. וע"כ ארו"ל (מנחות מד&) המניח תפילין מאריך ימים, שנאמר ה'⁸¹² עליהם יחיו⁸¹³. כי המלך הוא ז"א, וחיי המלך הנז' נמשכים לו מאו"א הנקראים חיים כנודע⁸¹⁴. וכבר הודעתך כי ג' בחינות היו בז"א, ושנים מהם, הראשונה והשלישית נקראים עיבור, והאמצעי נקרא זמן היניקה⁸¹⁵. ולכן הראשונה והשלישית נרמזים בשם אהיה, ששם אהיה מורה על בחי' העיבור, וכמ"ש פ' ויקרא (יא ע"א) דאהיה ר"ל אנא זמין לאולדא⁸¹⁸.

- מאיר הכוונה -

ועי' סג ע"א: ארבע בתי דרישא אינון אהי"ה ארבע פרשיין דאינון קדש לי (שמות יג ב) והיה כי יביאך (שם יא) שמע ישראל (דברים ו ד) והיה אם שמוע (שם יא יג) דא יהו"ה ארבעה בתי דידי דא אדנ"י ארבע פרשיין דא יהו"ה תרגום: ארבעת בתי הראש הם אהי"ה, ארבע פרשיות שהן: "קדש לי", "והיה כי יביאך", "שמע ישראל", "והיה אם שמע", זה יהו"ה. ארבעת בתי היד זה אדנ"י, ארבע פרשיות זה יהו"ה. ז"ל הגר"א שם: אינון אהי"ה - דסוד אהיה הוא החשמל, דלבוש מלבו"ש, ואהי"ה מורה על מנין אזכרות שבתוכו כמו שמפרש והולך, ובהון ארבעים ותרין כו', ה' בס, ר"ל הויר"ת כמנין ב"ם.

⁸⁰⁹ עי' לעיל הערה 739.

⁸¹⁰ עי' לעיל הערה 648.

⁸¹¹ אימא נקראת אלקים חיים עי' עי' לקמן הערה 2852.

⁸¹² מלה"פ ישעיה (לח טז) אַדְנִי עֲלֵיהֶם יְחִי לְכָל הָעוֹלָם וְהַיְיָ יְחִי וְתַחְלִימֵנִי וְהַיְיָ וצ"ע שזה שם אדנות ולא שם הו"ה.

⁸¹³ עי' שער מאמרי רז"ל (סנהדרין): לעלות בסוד העבור בתוך א"א כמו שהיה בעת בריאת העולם ונודע כי כל חזרת העבור הוא לחדש מוחין שלהם ועי"כ יהי' בהם כח להגדיל אור הלבנ' כאור החמ' שהם ז'ו"ן והנה המוחין ההם נק' חיי העוה"ב כי הם החיות שלהם כנודע כי המוחין נק' חיי המלך בסוד מ"ש רז"ל המניח תפילין מאריך ימים שנא' ה' עליהם יחיו כי הם החיים הנמשכים אל העוה"ב שהיא אימא

⁸¹⁴ עי' בהגר"א בספד"צ ג ע"א ד"ה וזיוניהו ז"ל, או"א נקראו חיים כמ"ש (קהלת ז יב) והחכמה תחיה בעליה, ובינה נקראת חיים כמ"ש בזוהר (אחרי מות נח ע"א) ומה שמה דהוא נהר, חיים שמה, ונקראת אלקים חיים.

ז"ל הזהר אחרי מות: תא חזי כתיב (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן ותנין מה שמה דהוא נהר הא אוקימנא יובל שמה דכתיב (ירמיה יז ח) ועל יובל ישלח שרשיו ובספרא דרב המנונא סבא חיים שמה דמתמן נפקין חיים לעלמא ואינון אקרון חיי מלכא

תרגום: בא וראה כתוב ונהר יוצא מעדן, ושנינו מה שמו של אותו נהר, בארנו ששמו יובל, שכתוב ועל יובל ישלח שרשיו. ובספרו של רב המנונא סבא חיים שמו, שמשם יוצאים חיים לעולם, והם נקראים חיי המלך.

עי' שער הגלגולים (הקדמה כד) שחיי העולם הבא היא אבא, שעולם הבא היא אימא.

⁸¹⁵ עי' ליקוטי נוסחאות ועי' עיבורים ב ומלכים ט' שאין עיבור ביניקה.

⁸¹⁶ וסגים מהם, הרלשונה והסלשית נקראים עיבור, והאלמלעי נקרא זמן היניקה" נמחק צפע"ה, ובמקומו איתא "עיבור רלשון והב' הוא יניקה והג' הוא עיבור ב' דגלות אלמנס בחינות האלמלעות אינה בסוד עיבור".

⁸¹⁷ אלנא זמין לאולדא" נמחק צפע"ה, ובמקומו איתא "שאו"א זמין לאמסכא ולאולדא".

⁸¹⁸ ז"ל זהר אחרי מות סה ע"ב: ורזא דמלה הכי הוא אהיה דא כללא דכלא דכד שבילין סתימין ולא מתפרשן וכלילן בחד אתר כדין אקרי אהיה כללא כלא סתים ולא אתגלייא בתר דנפק מניה שירותא וההוא נהר אתעבר לאמשכא כלא כדין אקרי אהיה אשר אהיה כלו' ע"כ אהיה אהיה זמין לאמשכא ולאולדא כלא אהיה כלומר השתא אנא הוא כלל כלא כללא דכל פרטא אשר אהיה דאתעברת אמא זמינת לאפקא פרטין כלהו ולאגלייא שמא עלאה לבתר בעא משה למנדע פרטא

שעה"כ

והענין הוא כי בתחילה בהיותו במעי אמו, לא היה כי אם ג' כלילין בג', דהיינו ו' זעירא שבתוך ה' ראשונה⁸²⁰⁸¹⁹, ונקבה שלו היתה רמוזה בו בסוד פסיעה לבר, בסוד רגל הו' כמבואר אצלנו⁸²²⁸²¹ פ' בלק (דף רג ע"ב)⁸²³. והנה בהיות הנוק' שם הנה כל אחד כלולה מן הז"ת שהם הו"ק, והמלכות היא ז' בסופם כנז', אבל לפי שאינם רק ג'⁸²⁴, לכן הם

- מאיר הכוונה -

דמלה מאן הוא עד דפריש ואמר אהיה (ס"א יהו"ה) דא הוא פרטא והכא לא כתיב אשר אהיה ואשכחנא בספרא שלמה מלכא אשר בקיטורא דעדונא קסטירא בחברותא עלאה אשתכח כד"א (&) באשרי כי אשורני בנות אהיה זמינא לאולדא:

תרגום: וסוד הדבר כך הוא. אהיה זה כלל של הכל, שכאשר שבילים סתומים ולא מתפרשים וכלולים במקום אחד, אז נקרא אהיה, הכלל של הכל, סתום ולא נגלה. אחר שיצאה ממנו ראשית, ואותו נהר עבר למשוך את הכל, אזי נקרא אהיה אשר אהיה, כלומר על כן אהיה, אהיה מזומן להמשיך ולהוליד הכל. אהיה, כלומר עכשיו אני הוא הכלל של הכל, הכלל של כל פרט. אשר אהיה, שהתעברה האם ועתידה להוציא את כל הפרטים ולגלות את השם העליון. אחר כך רצה משה לדעת מהו פרט הדבר עד שפרש ואמר, אהיה (יהו"ה) זהו פרט, וכאן לא כתוב אשר אהיה. ומצאתי בספרו של שלמה המלך, אשר בקשר של עדון הממשלה נמצאת בחברותא עליונה, כמו שנאמר באשרי כי אשורני בנות, אהיה עתידה להוליד.

⁸¹⁹ שכתוב ה' לאשונה" נמחק בפע"ח.

⁸²⁰ עי' זהר ח"א יח ע"א וח"ב קטו ע"ב, ח"ג יא ע"א ועוד הרבה, ותיקו"ז סוף תיקון מז.

⁸²¹ נמחק בפע"ח.

⁸²² ואולי שער מאמרי רשב"י מו ע"ג וצ"ע.

⁸²³ ז"ל: עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור (&) זכר נא הוי דכיר במטו מינך מה יעץ השתא אית לאסתכלא מה הוה עיטא דבלק על עמא קדישא (חסר כאן) ואורייתא לא חשיבת ליה לבלק כלום כמה דהוה ללבן דכתיב (&) ארמי אובד אבי אשורנו וגו' (&) ציורא ודיוקנא דאבוי אתרשים ביה ממש ומהווא זמנא דהוה במעהא דאמיה מסטרא דילה אתמתח ואושיט פסיעה לבר יתיר כי מראש צורם אראנו דא דיוקנא וציורא דאבוי (ממש) כיון דהוה במעהא דאמיה אשורנו אושיט פסיעה לבר כגוונא דא ׀ ודא הוא ומגבעות אשורנו במתיבתא עלאה גבעת חסר ו' (רמאה דכלא ההיא עלאה דכלא) במתיבתא דרקיעא ומגבעות באת ו' ואשלים לתרין סטרין חד דהא האי גבעת לא אתפרשא מן ברה לעלמין ולא שבקת ליה וע"ד אתכליל ו' בהדה לעלם וחד דהא גבעה דלתתא ברא דאתכליל בה אצטריך לזמנא דאתי כד ייתי מלכא משיחא לנטלא ליה גבעת עלאה ולאעלא ליה גו גדפהא בגין לאתקפא ליה ולאוקמא ליה בחיין עלאין ומנה יפוק בהווא יומא משיחא דוד ורזא דא אספרה אל חק יי' אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך זמין אנא לומר להווא אתר דאקרי חק ולבשרא ליה (אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך) בהווא יומא ממש יפיק ליה ההוא חק מתחות גדפהא בכמה חיין בכמה עטרין בכמה ברכאן כדקא יאות וההוא חק לא ישתאר בלחודוי יתכליל ביה משיחא אחרא בריה דיוסף ותמן יתתקף ולא באתר אחרא ובגין דאיהו גבעה תתאה דלית בה חיין ימות משיח דא ויתקטל ויהא מית עד דתלקוט חיין גבעה דא מההיא גבעה עילאה ויקום:

תרגום: "עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור", זכר נא, הִיָּה זוכר בבקשה ממך מה יעץ, כעת יש להתבונן מה היתה עצת בלק על העם הקדוש, והתורה לא החשיבה את בלק כלום, כמו שהיה ללבן שכתוב "ארמי אובד אבי". "אשורנו וגו'", ציור ודמות אביו נרשם בו ממש, ומאותו זמן שהיה במעי אמו, מצד שלה התמתח והושיט פסיעה לחוץ יותר, כי "מראש צרים אראנו", זו דמות וציור אביו (ממש), כיון שהיה במעי אמו, "אשורנו", הושיט פסיעה לחוץ כדוגמא זה ת'. וזהו "ומגבעות אשורנו", בישיבה העליונה, גבעת חסר ו', (גבוהת הכל, אותה עליונת הכל) בישיבת הרקיע, "ומגבעות" באות ו', ומשלים לשני צדדים, אחד שהרי הגבעת הזו לא נפרדת מבנה לעולמים, ואינה עוזבת אותו, ועל כן נכלל ו' אתה לעולם. ואחד שהרי גבעה שלמטה, בנה שנכלל עמה צריך לעתיד לבא כשיבא מלך המשיח לקחת לו גבעת עליונה ולהכניסו תוך כנפיה, כדי לחזק אותו ולהעמידו בחיים עליונים, וממנה יצא באותו יום משיח של דוד. וסוד זה "אספרה אל חק ה'", אמר אלי, בני אתה אני היום ילדתיך, עתיד אני לומר לאותו מקום שנקרא "חק", ולבשרו (אמר אלי בני אתה אני היום ילדתיך) באותו יום ממש יוציא אותו החק ההוא מתחת כנפיה, בכמה חיים, בכמה עטרות, בכמה ברכות כראוי. ואותו חק לא ישאר לבדו, יכלל בו משיח אחר, בן יוסף, ושם יתחזק ולא במקום אחר, ומשום שהוא גבעה תחתונה שאין בה חיים, ימות משיח זה ויהרג, וימות עד שתלקט גבעה זו חיים מאותה גבעה עליונה ויקום.

⁸²⁴ הנוק' עס הנה כל אחד כלולה מן הז"ת עהס הו"ק, והמלכות היא ז' בסופם כנז', אצל לפי שאינם רק ג' נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "עס כל א' מאותן התלת היה כלול מז' עהס ו"ק עס המלכות עכסופס".

שעה"כ

ג"פ ז', והם גימ' כ"א אזכרות. ולפי ששם היו במעי אימא והיו מעולין שם יותר, והיו בתכלית הדקות בבחי' מוחין, להיותם תוך אימא, ולכן נרמזו בבחי' אזכרות והויות. וענין היותם ד' פרשיות הוא אחר שנולדו ויצאו⁸²⁵ לחוץ⁸²⁶ ונתפשטו אל ו"ק שלימים, ואז המלכות היתה ז' להם, ואז נוק' אין בה רק ב' מוחין בלבד כנודע⁸²⁷, ולקחת אותם מן הו"ק, והד' הנשארים מן הו"ק⁸²⁸ הם נשארים אל ז"א עצמו, וכנגדם הם ד' פרשיות, כנגד שם הויה⁸²⁹, כי שם אהיה אינו נרמז אלא בבחי' העיבור כנז'.

וענין היותם ד' בתים הוא כנגד העיבור הב' למוחין דגדלות, כי אז חזרה עוד אימא והיתה⁸³⁰ בסוד עיבור, ונתנה ד' מוחין לז"א שהם כתב"ד, אז יהיו⁸³¹ חו"ב ודעת כלול מב', או⁸³² חו"ב וב' עטרין דדעת שהם חו"ג, והם כנגד ד' אותיות אהיה המורה על זמן העיבור כנז'.

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל טעם אל היות העיבור השני הזה נקרא בשם אהיה, לפי שכיון שהוא בחי' עיבור, לכן נתקשרו שם כל הז' קצוות מחסד עד מלכות, ונכללו כל הז' בסוד ג' זימנין ז' כמו שביארנו⁸³³ בעיבור ראשון, ולכן נקרא גם הוא אהיה, שהוא כ"א, שהם ג"פ שבעה כנז'⁸³⁴.

וטעם היותו נרמז בד' בתים ולא בד' פרשיות שהן מוחין עצמן, הוא כי בתחילה לא היתה אימא בסוד בית אלא בבחי' מוחין⁸³⁵, ועתה נעשית בית ממש אליהם, כמו שנתבאר אצלנו זאת ההקדמה. גם הענין הוא, כי כבר הודעתך כי מוחין אלו אינם מאימא לברדה, אלא שהם כלולים מאו"א, משום דתרוייהו כחדא שריין לעולם⁸³⁶, וא"כ נמצא כי ארבע מוחין דאימא נעשים ארבע בחי' בתים אל ארבע מוחין דאבא, כי אימא בית לאבא⁸³⁷, והבן זה. ולכן נרמזו ארבע בתים בשם אהיה שהוא באימא כנודע⁸³⁸.

- מאיר הכוונה -

⁸²⁵ סנוכל ויולא (פע"ח).

⁸²⁶ אז לך היה צסוד עיבור (נוסף צפע"ח).

⁸²⁷ עי' ע"ח שער כו פרק ג בסוף הפרק ג' חילוקים בין דעת דז"א לדעת דנוק', ונראה שכוונתו שאין לנוק' אלא חו"ב ולא דעת, וצ"ע עי' שער כא פרק ב: בזכר יש ג' מוחין חב"ד, ופרטן ד', לפי שדעת כלול מב' בחי' שהם חו"ג, אבל דעת הנוקבא הוא ק"ל, ואין בו רק גבורות לבד. עי' לקמן הערה 866.

בבנין נוקבא דז"א שאחרי תיקונה לא נזכרת דעת, שהרי הדעת שלה אינה בחשבון הספירות שלה, שכן אין בה אלא עטרת דגבורות, בסוד "נשים דעתן קלות" (שבת ל"ג ע"ב) (פת"ש שבירה יז).

⁸²⁸ היינו שהיה חב"ד דז"ן בז"א והעביר אליה חו"ב, דידה, ונשאר לו חב"ד דיליה, ודעת דילה.

⁸²⁹ ולא היה צסוד עיבור היה צסם אהיה (נוסף צפע"ח).

⁸³⁰ אמא היתה בסוד עיבור, או ז"א עלה בסוד עיבור? ##

⁸³¹ כחצ"ד, אז יהיו" נמחק צפע, ח.

⁸³² כחצ"ד, אז יהיו חו"ב ודעת כלול מב', או – נמחק צפע"ח.

⁸³³ פהיה (פע"ח).

⁸³⁴ פיסקא זו מופיע לאחר הפסקא הבאה צפע"ח.

⁸³⁵ עי' שער הנסירה פרק א' שבתרדימה המוחין דז"א הם רק נה"י דאימא ללא הארה של אבא. ועי' פו"ח י': המוחין דקטנות דעיבור ויניקה אינם רק הלבושים דנה"י אמא בלבד, והרי הם עצמן המוחין, אך בגדלות יש לבושים דנה"י דאמא, והם אה"ה הפנימים, ועוד מוחין ממש בתוכם והם הויות. ועי' לקמן פ ע"ג דרוש ב' באריכות, וצ"ע.

⁸³⁶ עי' אד" &

⁸³⁷ עי' תיקו"ז נקודה בהיכליה

⁸³⁸

⁸³⁹ גם הטעם הוא כי אין המוחין נכנסין בז"א אלא צהתלצסם תוך נה"י דאמא ואינו מתגלה רק הלצוץ ולכן נקרא פסם אהיה גם צעיבור הב' (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

וענין היות בתפלה ש"ר ארבע שיטין, הוא מפני שהמוחין הם ארבע, וכל אחד כלול מכולם, ולכן כל פרשה כלולה מארבע שיטין.

וענין תפילה של יד, הנה כ"א אזכרות שבהם, הם ממש על דרך שביארתי בתפילין של ראש, כי גם הנוק' כלולה מכל הז' ג' זמנין, והרי הם כ"א אזכרות.

וענין ד' פרשיותיה, הוא במה שנודע, כי תרין מוחין דילה הם נו"ה דדכורא, וכל אחד מהם כלול משנים, לפי שהנקבה נעשית מאחורי נו"ה דז"א, הנקרא תרי פלגי גופא (רע"מ פנחס רלו ע"א⁸⁴⁰),⁸⁴¹ (ח ע"ד) והנקבה⁸⁴² עצמה נחלקה גם היא באחוריה לב' פלגי גופא, הרי הם ארבע כנגד ארבע פרשיותיה. והיותם כולם בבית אחת לבדו, הטעם הוא לפי שכיון שהם בסוד פלגין כנ"ל, נמצא שארבעתן אינם רק אחד בלבד, ולכן הם בית אחד לבד, והוא כנגד שם אדני.

@וענין היות ז' שיטין בתפלה של יד, הוא כי הנה תרין מוחין דנוקבא הם נו"ה כנז', והנה היא צריכה לקבל הארה גם מתחילת ראשית המוחין דז"א, בעלה דידה. והנה ד' מוחין דיליה ועוד חג"ת דיליה, הרי הם ז', כנודע שמשם נמשך הארה בנו"ה, וכנגד זה היו ז' שיטין.

וענין המעברתא של התפילין⁸⁴³, הוא סוד ג' שמות הנז' שהם אהיה הויה אדני⁸⁴⁴, והם בגימ' יב"ק⁸⁴⁵, וז"ס (&) ויעבר את מעבר יב"ק, כי דרך ג' שמות אלו עובר ונמשך השפע מתחילת האצילות עד סופו⁸⁴⁶.

וענין ד' קלפים לבנים שכורכים בהם הפרשיות, נתבאר כבר בברכת אבות דר"ה ע"ש (צה ע"ב). גם דע כי לעולם יש בחי' מוחין בין בז"א בין בנוקבא, אמנם הענין הוא כי קודם הנחת תפילין, אז יש לז"א מוחין בבחינת רוח, כי כן ז"א הוא רוח, ואז יש לנוקבא בחי' נפש, כי כן נוקבא היא נפש. אבל אחר הנחת תפילין, אז יש לז"א מוחין בבחי' נשמה, ולנוקבא בבחי' רוח. ונלע"ד כי אלו הנק' רוח הם מוחים דיניקה, שהם כלים האמצעים כנודע⁸⁴⁷.

- מאיר הכוונה -

⁸⁴⁰ עי' בהגר"א על ספד"צ ז ע"ג, שמביא מקור לדבריו אלו מתז"ח בסופו (נא ע"ד): 'כל אומנותיה דחבריה איהו עביד'.

⁸⁴¹ עי' שער השמות פרק ו: נצח והוד דז"א, דע כי נו"ה דז"א⁸⁴¹ הוא סוד חד גופא בבחי' חיצונים, אבל בבחי' פנימי' הם תרי פלגי גופא כנזכר בזוהר (פנחס רלו ע"א). וכו' ובזה תבין למה נו"ה נקרא תרי פלגי גופא, כי לפי שמצד פנים נקרא שוקי האיש והם נפרדות, ומצד אחור הם גוף א' של הנוקבא, ובזה תבין איך נו"ה דז"א בסוד⁸⁴¹ האחוריים הם מחוברים ובסוד הפנים הם נפרדים.

⁸⁴² הנה, דנוק' (לש"ו על הפע"ח). ול"נ שזה חו"ב וישסו"ת שהם אחוריים דחו"ב, ועי' יפה שעה שזה נו"ה דז"א וחז"ב דנוק', ועי' פע"ח שגורס נחלקה היא באחוריו (לשון זכר) *##.

אמנם עי' לקמן ריש ט ע"א שזה ודאי הנו"ה דז"א היינו הארתם שיוצר את הבית.

⁸⁴³ ספר שושן סודות - אות נג: ודע התיתורא רומז בשל ראש לת"ת ושל יד למלכות ומעברתא רומזת לצינורות אשר על ידם יושפעו הדברים האלהים [האלה ע"האלהיים] למלאכים ולעולם השפל.

⁸⁴⁴ עי' לקמן הערה 952.

⁸⁴⁵ עי' תיקו"ז קמט ע"ב

ועי' גר"א בתיקו"ז (קנד ע"ב): ויחוד דיליה שמע ישראל - דכולל ברכה וקדושה שהן עשרה ז' ברכות וג' קדושין והן יב"ק: א"כ משמע שברכה בהו"ה, קידוש באה"ה ויחוד באדני, וצ"ע.

⁸⁴⁶ עי' ת"ז קמב ע"ב: אשכחנא תקונא כגוונא דא, אקייק כתר עלאה, יהו"ה עמודא דאמצעיתא, אדני"י שכינתא תתאה.

⁸⁴⁷ והנה נתבאר לעיל כי כל כורת היודי"ן תתאין לאותיות אלפיי"ן אשך נכתבין בתפילין הם כורת לת"י"ן כזה א כנזכר בתיקונים דאית א' שהוא כורת ווי ואות א' שהוא כורת יוד ולפי שהתפלה של ראש הם אמא על צרא ע"כ אלפיי"ן שבהם כורת יוד"ל מה שאין כן שאר כל האותיות שהם ש"י"ן דל"ק עי"ן וכיוצא כי כולם סוד יודי"ן ולא זייני"ן (פע"ח).

שעה"כ

גם כשכותב שם ההוייה, אז קודם שיכתוב אותה, יקדש את השם כבראשונה כדת וכהלכה (עי' א"ח סי' לב סי"ט), ואח"כ כשכותב אות יו"ד, יכוין שנחלקה לשלשה קוים⁸⁴⁸, והם כח"ב, ובהם נכללין כל הי"ם בעיבור, שהכתר כולל כל קו האמצעי שהם כתר ת"ת יסוד, והחכמה כולל כל קו ימין שהם חכמה חסד נצח, ובינה כוללת כל קו שמאל שהם בינה גבורה הוד, והמלכות כוללת את כולם.

וכשכותב אות ה' יכוין אל החכמה ביחוד עם הבינה, ובחמשים שעריה מחולקים בחג"ת נו"ה, והיסוד כוללם ונותנם אל המלכות⁸⁴⁹.

וכשכותב אות ו', יכוין לחג"ת נה"י והמלכות כוללתם בשיתא סדרי משנה שלה כנודע (&). ותכוין אל ראש אות ו' אל הדעת העליון הנמשך מכח"ב⁸⁵⁰.

וכשכותב אות ה' אחרונה, יכוין אל י"ם הנכללין בה, כי היא אות ה"א, וצורה היא ד"ו שהם עשר⁸⁵¹.

גם תכוין ביוד אל שם ע"ב, ובה' אל שם ס"ג, ובו' אל שם מ"ה, ובה' אחרונה אל שם ב"ן.

גם בצורת האותיות של כתיבת התפילין יש קצת שנויים ואלו הם: באות אלהף יכוין כי כל האלפין יהיו בציוור יו"ד⁸⁵² מלמעלה כנז' בתיקונים (סוף תיקון י"ט קלג ע"א)⁸⁵³, ומלמטה תהיה בצורת ד' כנז' בתיקונים שם, שצורת א' היא יו"ד⁸⁵⁴. ושם הדבר הוא לפי שהתפילין של ראש הם אימא על ברא⁸⁵⁵ כנז' בתיקונים, ולכן כל צורת האלפין שבתפילין הם בצורת הנז' א'. משא"כ בשאר כל האותיות כמו השינין והעיינין והצדי וכיוצא בהם, כי כולם הם בחינת יודין לא צורת זיינין.

- מאיר הכוונה -

⁸⁴⁸ והענין צענין כתיבת שם הוי"ה אבאר לך מאמר זוהר פרשת ויקרא דף י"א ע"ב ובו יתבאר לך סדר כתיבתו אמר מאן מאן דבעי למיכתב שמא קדישא וכו' וענין כתיבת שם זה הוא זה כי תחלה יכתוב אות י' ויעשה קו"י קדמאה ואח"כ קו"י תניינא ואחר כך תליתאי וכוין כי באות זו כלולים ג' ראשונות וגם הם רומזין לג' אותיות שיש צמילוי יוד שהם כוללים כל הי"ם כנודע כי באות י' נכללין כח"ב בג' קולין שבה ואות ו' היא כוללת ו"ק ואות ד' כוללת המלכות גם היו"ד גימטריא כ' שהם י"ם מתתא לעילא מעילא לתתא (פע"ח).

עי' זהר בלג רג &

⁸⁴⁹ אח"כ יכתוב אות ה' וכדי להורות ענין חיבור אות יו"ד בה' בסוד ונהר יואל מעדן ללא התפרש לעלמין אין לכתוב ה' זו כשאר ההי"ן אבל קודם שיכתוב ה' יכתוב אות י' ואח"כ ישלים אות ה' כי יתפשט קו א' לאורך וקו א' לרוחב וקו ג' תלוי ועומד כזה וזה נמלא שאות י' קשורה באות ה' והנה הג' קוין הם חסד דין ורחמים שהם חס"ד נל"ח גבור"ה הו"ד ת"ת יסו"ד ואלו הששה הם כלולים בג' קוין שבה המתפשטין ויולאין מן י' שצקין זויות הימני של ה' כמאוייר למעלה והרי זה הוא מקושרת ה' עם י' שלפניה ועם ו' שלאחריה והרי ג' אותיות יה"ו כלולים ביחד (פע"ח).

⁸⁵⁰ עי' תיקו"ז כט ע"ב יעקב מלבר משה מלגאו

⁸⁵¹ יכתוב אות ה' שנייה דוגמת ה' ראשונה לרמז גם כן הקשר שיש לה עם התפארת אמנם יש שינוי א' כי תמורת מה שכתבנו שיעשה אות י' צקין זויות הימני דה' ראשונה יעשה אות ו' צקין זויות זהו לורתה והנה בזה כל ההוי"ה קשורה ביחד. והזהר שאין כוונתי לומר שיניח ההין פרודות כמאוייר לעיל אלא הענין הוא כי צעת שכותב יכתבנו דרך הנ"ל שיכתוב תחלה אות י' ואח"כ יכתוב ויאייר עליו אות ה' בשלימותה ויעבור הקולמוס על היו"ד גם כן בשעה לשאר אות ה' ויעשה כשאר כל ההין וכעד"ז יעשה באות ה' השניה (פע"ח).

⁸⁵² נדצ"ל י'.

⁸⁵³ נמחק בפע"ח.

⁸⁵⁴ א

⁸⁵⁵ עי' לעיל הערה 739.

שעה"כ

באות ה' ראשונה של שם ההויה, כולם יהיה להם כעין קוץ אחד קטן מאד למטה בסיום רגל ו' זעירא שבתוך אות ה', והוא הנז' בזהר בשם פסיעה לבר בזהר בלק (דף רג ע"ב) כמבואר שם אצלי, וזה צורתה ⁸⁵⁶.

באות ו' כולם יהיו להם גוף וראש וקוץ קטן על הראש, וזה צורתה ו'.
באות י', כולם יהיו להם ג' קוצין א' למעלה וא' למטה וא' באמציעתה וזו צורתה

⁸⁵⁷

באות ט' כולם יהיו קו שמאלי שבהם כעין ז' וזה צורתה ט'.
באות ע' כולם יהיו הקוין שבהם כעין ווין ולא כעין זיינין, וזה צורתה ע'.
באות צ' כולם יהיו שני ראשים כעין שני יודין, והימיני יהיה כעין י' הפוכה לאחריה, ושמאלי כעין נון כפופה למטה, ויוד ישרה על ראש הנון כפופה, וזה צורתה צ'.

באות ש' כולם יהיו הנז' קוים שבהם כעין ג' ווין ולא כעין ג' זיינין, וזה צורתה ש'.
ושאלתי את פי מורי ז"ל בענין צורת האותיות אשר כמה שינוים וחילוקים יש בין כתיבת הספרדים לכתיבת האשכנזים. וא"ל כי לכולם יש רמז וסוד נרמז למעלה, כי לכמה ציורים ושנוים וצורפים משתנים צורת האותיות. וא"ל כי בפרט בענין צורת הא' שכותבים האשכנזים שעושים י' ראשונה שבאלף כעין זיין שיש בזה רמז בס' התיקונים, גם תענין במ"ש בזהר פ' ויקרא (&) בענין כתיבת ההויה הנז' שם היטב, ואיך צריך הסופר לזהר בכתיבה שלה.

דרושי תפילין דרוש ג

נבאר בו ענין תפילין של ראש, למה יש להם ארבעה בתים, ושל יד בית א' לבד. ובמ"א ⁸⁵⁸ ביארנו טעם אחר לזה. ונבאר עתה יותר בפרטות, במה שנעורר שאלה אחרת, והוא, כי הנה גם ⁸⁵⁹ הד' בתים דתפילין של ראש הן מנה"י דאימא, וא"כ לא היה צריך אלא שיהיו שני בתים בלבד: אחד, מנה"ה, תרי פלגי גופא (רע"מ פנחס רלו ע"א ⁸⁶⁰). ואחד, מן היסוד. ושם ⁸⁶¹ תירצנו שהיסוד נבקע ונחלק לשני בתים בעצת אורו לחוץ בסוד אור המקיף ⁸⁶². אבל ענין הנו"ה עדיין צריך לתרץ, שיהיו שניהם (ט ע"א) בבית אחד בלבד.

- מאיר הכוונה -

⁸⁵⁶ לתקן בזהר ובע"ח.

⁸⁵⁷ עי' זהר ח"ג ר"ג ע"ב וז"ל, כל יחודא שלים הכא איהו יי' אלקינו יי', דהא רזא דיליה מראש צורים איהו, ואתייחד ברישא בגזעא ושבילא, יי' דא רישא עלאה אוירא דסלקא, אלקינו דא גזעא דאתמר גזע ישי, יי' דא שבילא דלתתא, ועל רזא דא אתייחד ביה כדקא יאות, עכ"ל, ועי' שער מאמרי רשב"י ה' ע"ב וז"ל, שלש טיפין דאזדרקו מן מוחא נמשכים מן ג' מוחין, חכמה ובינה ודעת הנז' באדרא רבא ונרמזים ביו"ד עצמה קוצא לעילא וקוצא לתתא וגו' (נ"א ושוריק) באמציעתא, והם הם שרשא וגזעא ושבילא הנז' בפ' בלק בדף ר"ג סוף ע"ב, ועי' יהל אור ח"א ז' ע"ב. פרק ו'?

⁸⁵⁸ כמו שמוחין דנוק' מנ"ה דד"א כך של ז"א מנה"י דאימא.

⁸⁵⁹ עי' בהגר"א על ספד"צ ז ע"ג, שמביא מקור לדבריו אלו מת"ח בסופו (נא ע"ד): 'כל אומנותיה דחבריה איהו עביד'.

⁸⁶⁰ נראה שהוא תפילין ו' ועי' לעיל ציצית ה'.

⁸⁶¹ עי' פע"ח (&) וז"ש באלכ"ז דף רל"ב, כי מן המוחין מנהירו, נהיר אנפוי, ואסהיד צאו"א, גוונא דאנפוי, וז"ש והיו לטוטפות בין עיניך, כי א"מ זה אשך במלח דז"א, הם ענמן סוד התפילין ממש, אשך הם במלח דז"א, שהם א"מ אל כל הפנים שלו, ומקומן הם בין שתי העינים, במקום הנחת תפילין, וסם בולט אור מקיף הזה, מכנגד בין שתי העינים, ומקיף הפנים של ז"א, אשך הם למטה מן העינים, כנודע כי הם נקראין תרי תפוחין כנזכר באלכ"ז: ע"כ. והיינו שכל התולין של ראש הוא אור מקיף.

שעה"כ

אבל הענין הוא שבמלכות⁸⁶³ אין הנו"ה דו"א עצמן נעשים בתים במלכות, רק הארתם בלבד בולטת ויוצאת לחוץ אליה, ולכן אינן נחשבים בה שניהם רק לבית א'. אבל בז"א אשר הנו"ה עצמן דאימא נכנסין בתוכו, לכן נחשבים לשני בתים⁸⁶⁴.

גם יובן זה במ"ש בפ' בראשית (דף כא ע"ב) כי שמואל אתנבא מן הוד דרגא רביעאה, והקשינו שם⁸⁶⁵ שהנצח הוא הרביעי לא ההוד. ושם ביארנו שהענין הוא שנו"ה דו"א הם מועילים ומשמים לזו"ן, ומהם נעשין שניהם, וכותל אחד מפסיק בין שניהם. אמנם מצד פנים, הנו"ה הם נחלקים לשנים, לפי שלגבי ז"א הם לו בחי' שני רגלים, ולכן נחלקים לשנים, אבל מצד האחוריים שלהם הם מחוברים יחד, משום דלגבי הנקבה הם משמים לה בבחי' הראש שבה, כי מהם ממש נעשה הראש של הנקבה, ולכן הם מוכרחים להתחבר ולהיות בחי' אחת.

ובזה תבין ענין מ"ש כי נו"ה הם תרי פלגי גופא, כי זהו עיקר הטעם, כי הנו"ה הם שנים נחלקים מצד פניהם, ומצד אחוריהם הם בחי' אחד בלבד, ולכן אין בנקבה רק בית א' בתפלה שלה, כי גם זה הוא ענין מ"ש באדרא זוטא (רצו ע"א) וז"ל ונהירו דתרי מוחין גליפין בה⁸⁶⁶, שאין בה רק תרין מוחין⁸⁶⁷ ושניהם נעשו א' לסיבה הנ"ל. וגם לסיבה זו נקרא בית זו של תפלה של יד בשם אדני, כנז' בשם התיקונים (&), לפי שהוא עצמו מתהפך ונעשה ראש ממש אל הנקבה הנקרא אדני, כי בחי' האחוריים דנו"ה דו"א אינם נקראים כלל ע"ש ז"א, כי אם רישא דנוקבא ממש. ולכן נקרא אדני על שמה ולא על שמו. אבל דנו"ה⁸⁶⁸ דאימא אינם הם עצמם בחי' הראש דו"א, אמנם הם מתלבשים בתוך ראשו⁸⁶⁹.

- מאיר הכוונה -

⁸⁶³ נדצ"ל פרצוף נוק'.

⁸⁶⁴ עי' לעיל הערה 841.

⁸⁶⁵ עי' שער מאמרי רשב"י (יג ע"א): שם בדכ"א ע"ב שורה א' וז"ל רזא דכתיב ביעקב ויזרח לו השמש גו ודאי כד אתכליל בה הוא פנות ערב מכאן ולהלאה והוא צולע על ירכו דא איהו נצח ישראל ירכו כתיב ולא ירכו דא דרגא רביעאה דלא אתנבי בר נש מתמן עד דאתא שמואל כו'. בענין נצח והוד דע כי הנה ז"א ונוקבי' בראשונה היו אחור באחור ונמצא כי אחור הנצח של ז"א היה דבוק באחורי ההוד של נוקביה וההוד דז"א היה דבוק בנצח דנוקביה ונמצא כי כאשר פגם סמאל ונחש בכף ירך יעקב הימנית שהיא הנצח בהאבקו עמו הגיע הפגם ההוא גם בהוד דנוקביה. וזהו סוד נתנני שוממה כל היום דוה כי ההוד שלה נהפך והיתה דוה וזה הטעם שאז"ל כי איסור גיד הנשה נוהג בימין ובשמאל לפי כי הוא נצח ימין דז"א והוד השמאלי דנוקבי' ושניהן נפגמו. אמנם עיקר הפגם הי' בנצח דז"א וממנו נמשך אל הוד דנוקביה וכאשר בא שמואל הנביא ע"ה תיקן את נצח דז"א ולכן נתנבא שמואל משם כמ"ש וגם נצח ישראל לא ישקר כו' וההוד של הנקבה נשאר עדין פגום עד שנחרב בית המקדש וזמ"ש"ה כל היום דוה בקמץ תחת הוא"ו שהוא לשון נקבה ולא בסגול שהוא לשון זכר וכאשר בא יהושע בן נון נתנבא מהוד דז"א. וזמ"ש יהושע אתנבי מהודו של משה כי משה הוא בדכורא אבל ההוד של הנקבה היה פגום כנז'. אמנם כאשר משח שמואל למלך את שאול ואת דוד אז נתעלית הנקבה הנקראת מלכות כי משם נמשכת מלכות המלכים ואז נתקן גם ההוד של הנקבה ונמצאו נצח דז"א והוד דנוקביה שניהם נתקנים וז"ש ותו קב"ה כליל ליה בהוד שהוא בחיני' הוד הנקבה הכלולה ודבוקה בנצח הזכר כנז' ובענין ד' בתים דתפילין של ראש נתבאר היטב מאמר הזה שהוא קשה ההבנה.

אמנם הלשון כאן מאד קשה וצ"ע.

⁸⁶⁶ ז"ל בשלימות: אתפשט דכורא בדעת ואתמליין אכסדרין ואדרין מרישא דגולגלתא שרי ואתפשט בכל גופא מחדוי ודרועוי ובכלא מאחורוי אתדבק ניצוצא דבוצינא דקרדינותא ולהטא ואפיק גלגלתא חדא סתימא מכל סטרוי ונהירו (ס"א ונחיתו) דתרי מוחי גליפן בה ואתדבקת בסטרוי דדכורא בגין כך אתקרי יונתי תמתי (שיר ה) אל תקרי תמתי אלא תאומתי ודאי תרגום: הזכר נתפשט בדעת, ונתמלאו אכסדראות וחדרים, מתחיל מתחילת הגולגולת ומתפשט בכל הגוף בחזה שלו ובזרועותיו ובכולו. מאחוריו נדבק ניצוץ מהנר הקשה ולוהט, והוציא ראש אחד סתום מכל צדדיו, והארת (וירידת) ב' מוחין חקוקים בו, ונדבק בצד הזכר. משום זה נקראת "יונתי תמתי". אל תקרי "תמתי" אלא "תאומתי" ודאי.

⁸⁶⁷ עי' לעיל הערה 827.

⁸⁶⁸ היינו לבושין דנו"ה דאימא.

⁸⁶⁹ עי' שער כא פרק א: בחי' הכלים של נה"י דאמא בלבד הם אשר נתלבשו בהם בתוכם רוחניות ונשמת המוחין דז"א, ואח"כ נתפשטו הכל ביחד תוך ז"א כנ"ל (שער המוחין יב). ועי' שער כג פרק א: לפי שכבר נסתלקו אורות שלהם ונכנסו אורות הז"א במקומם, לכן אלו הנה"י [הכלים דנה"י] -

שעה"כ

ובהתלבשם בתוכו, נשארים נחלקים בחללי גלגלתא דז"א, ואינן צריכין להתחבר. ולכן שם הם נקראים בשם ב' בתים נפרדים זה מזה.

ולמעם זה ג"כ נתבאר למה אינם נקראים הבתים דתפילין של ראש בשם הויה כדרך שנקרא בית תפילין של יד אדני ע"ש הנקבה, אבל הטעם הוא כי שם מתהפכין ונעשים ראש שלה ממש, ולכן נקרא על שמה, אבל כאן שאינם נעשים בז"א בחי' ראש, אלא שמתלבשים בתוכו ולכן נק' הבתים ע"ש הבינה עצמה בשם אהיה⁸⁷⁰.

דרושי תפילין דרוש ד

בענין השינין שבתפילין של ראש, שין דתלת רישין ושין דארבע רישין⁸⁷¹, והם שבעה רישין⁸⁷². והענין הוא במה שביארנו כי המוחין הם ד'⁸⁷³, ומתלבשים בנה"י דאימא שהם שלשה אחרים, והרי הם שתי בחי'. וכנגדם הם שין של ארבע רישין מצד א' ושין דתלת רישין מצד אחר.

גם יש סיבה אחרת, והוא שהמוחין הם ארבע ובהתלבשם תוך נה"י דאימא⁸⁷⁴ נעשים תלת מוחין לבד כנודע, וכנגד שתי בחי' אלו במוחין עצמן היו שני שינין, א' דתלת רישין ואחד דארבע רישין⁸⁷⁵.

עוד יש ענין גדול, והוא כי הנה השינין והבתים הם בחי' עור בלבד ואינן בחי' כתיבה ממש, וגם הם שחורים כנודע⁸⁷⁶. והטעם הוא, כי אלו הם סוד המוחין דקטנות אשר נעשים אח"כ בחי' בתים ולבושים אל המוחין דגדלות, שהם הארבע פרשיות דתפילין

- מאיר הכוונה -

אוצ"ח⁸⁶⁹ דאמא מתחלפין מטבעם הראשון ונהפכים להיות עצם מעצמו ובשר מבשרו של הז"א עצמו⁸⁶⁹, וכגוף עצמו דמיין ממש, ואינן נקראין אלא בשם גופא דז"א ממש. עי' בהגר"א בסד"צ ט"ו ע"ב וז"ל, וזה יקרא בשם יעקב בינה, דהיא נחתא רביעא על בנין ונכנסת בראשו של ז"א, ונעשית עצם מעצמו, כידוע שנה"י דילה נעשין גופא דילה, כמ"ש בא"ז (דף רפ"ט ע"ב) ואפיק חד נהרא דנגיד ונפיק לאשקאה גנתא, ועייל ברישא דז"א ואתעביד חד מוחא ומתמן אתמשיך ונגיד בכל גופ' ואשקי כל אינון נטיעאן, עכ"ל.

[צ"ע שהרי מש"כ נחתא לרבעא על בנין משמע מזהר תרומה קכז ע"א, וכן מאד"ז רצ ע"ב שזה בדווקא בשעת היניקה, וצ"ע*## ויתכן שאפילו ביניקה זה כך

⁸⁷⁰ לא בגלל שכל בית קיבול היא נוק', ולכן צריכים לקרא את הכלי על שם הנוק'?

⁸⁷¹ עי' תוס' מנחות לה ע"א ד"ה ש"ן של תפילין הלכה למשה מסיני - כתב בשימושא רבה דתפילין צורה דשי"ן דימינא ג' רישי ודשמאלא ד' רישי ואי אפיך לית לן בה.

⁸⁷² עי' תיקור"ז (י ע"ב): שין של תפילין הלכה למשה מסיני ש' דתלת ראשין וצ"ל דארבע ראשין לקבל שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך (אסתר ב ט) ואינון בשחר שתיים לפנייה ואחת לאחריה ובערב שתיים לפנייה ושתיים לאחריה ולקבל אליון שבעה אית שבעה רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות (אסתר א יד).

תרגום: שין של תפילין הלכה למשה מסיני (שבת כח ע"ב), ש של שלוש ראשים, וצ"ל של ארבע ראשים, כנגד "שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך". והם בשחר שתיים לפנייה ואחת לאחריה, ובערב שתיים לפנייה ושתיים לאחריה (ברכות יא ע"ב). וכנגד השבע האלה, יש שבע "רואי פני המלך היושבים ראשונה במלכות".

⁸⁷³ חו"ב חו"ג. עי' לעיל דרוש ב' והערה 832.

⁸⁷⁴ נה"י דאימא נמחק צפע"ח (יח ע"ג) ובמקומו איתא ז"ל.

⁸⁷⁵ עי' ע"ח שער כו פרק ב: ענין המוחין דז"א איך נכנסו בנה"י דאמא הוא כך, כי יסוד אבא נכנס בנצח דאמא, ויסוד דאמא נכנס בהוד שלה עצמה. וב' המלכיות שהם מלכות דאבא ומלכות דאמא, שניהן נכנסו במלכות דאמא (נ"א ומלכות דאבא נכנס במלכות דאמא), ואז נצח דאמא נעשה חכמה דז"א, והוד אמא בינה דז"א, ומלכות דאמא דעת דז"א, וז"ס ש' של תפילין דג' רישין נגד נה"י דאמא, ושל ד' רישין כזה וצ"ל נגד ד' מוחין, שהם יסוד ומלכות דאבא ויסוד ומלכות דאמא.

ועי' שער הכללים פרק ה: החו"ג תחילה הם נפרדין ונחלקין לב' ⁸⁷⁵ מוחין בסוד ס' דצלם⁸⁷⁵, ואחר שיתלבשו תוך נה"י של אמא, אז נכללין החו"ג תוך יסוד אמא ונעשים חד מוחא סוד ל' דצלם, ואז נקרא חד עטרה, וזהו בעטרה שעטרה לו אמו לשון יחיד. וזה סוד ש' של תפילין, של ד' ראשין ושל ג' ראשין, שמתחלה היו ד' מוחין, ואח"כ נעשו ג' מוחין לבד.

⁸⁷⁶ עי' פע"ח: כי הקטנות הם לינין.

שעה"כ

כנודע. ולכן אינן רק בחי' עור בלבד, כי הם בתים ולבושים אליהם. וגם לזה הם שחורים להורות אל היותם דינין תקיפין.

והיותם שתי שינין, אחד דתלת רישין ואחד דארבע רישין, הם ע"ד הנ"ל, כי בתחילה הם ארבע מוחין דקטנות, ואח"כ נעשים שלש לבד, והרי הם שבעה. גם הם ארבע מוחין דקטנות ושלש נה"י דאימא לבושים אליהם, הרי ג' וארבע, שהם ז' רישין. ובוה תבין טעם היותה בבחי' שינין, והוא כי שיין גימ' אלהים דיודין העולה ש', והוא בגימ' מצפ"ן שהוא תמורת שם הוי"ה בא"ת ב"ש, כנודע שהם בחי' המוחין דגדלות שהם הויות. וזה מה שאמר הכתוב (&) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו ממך, וא"ר אליעזר הגדול אלו הן תפילין של ראש (&). והענין הוא כי ר"ת "שם יהוה נקרא" הוא אותיות שיין. והענין הוא, כי להיותם בחי' מוחין דקטנות שהם שמות אלהים, לכך ויראו ממך, כי היראה היא משם אלהים. והנה שיין בגי' ש"ס, ואם נמנה ז' רישין שבשתי השינין שהם בחי' ארבע מוחין ותלת נה"י דאימא כנו', יהיו בגי' שס"ח עם הכולל, ואלו הם עצמן שס"ח מנים שהיו בקטורת הסמים, כי מאלו המוחין דקטנות שהם אלהים נמשכין י"א סמני הקטורת, שהם רוחניות הקלי' כמבואר אצלנו (יג ע"א)⁸⁷⁷. ולכך כל בחי' הקלי' הם מצד אלהים, אלא שהקלי' עצמן נקרא אלהים אחרים.

גם טעם אחר אל היותם שבעה ראשין, הוא לפי שהארת המוחין דגדלות הם ארבע ותלת, כנודע הם שבעה {ט ע"ב} הארות. ואם תחברם עם שם אלהים דמוחין דקטנות העולה בגימ' ש', יהיה הכל שס"ח מנים שבקטורת. ולכך שס"ח מנים הם העיקרים כנגד שס"ה ימות השנה שהם המוחין עצמן דקטנות שהם שיין העולה ש"ס, ועם ד' מוחין דגדלות הרי שס"ד, ועם הכולל הרי שס"ה מנים. אבל ג' מנים היתרים שבקטורת הם כנגד נה"י דאימא⁸⁷⁸.

ענין הרצועות כבר נודע שצריך שיעבדם לשם קדושת תפילין (&), וטוב שתעבד שתי עורות, א' לתפילין של ראש, דהיינו לרצועות, ואחד לרצועות תפילין של יד. וכשתשים העור תוך הסיד והמים, אם העור הוא לצורך רצועות הראש, יכוין שהוא לשל ראש, ויכוין לשם ההויה. ואם הוא לצורך רצועות של יד, יכוין שהוא לשל יד, ויכוין לשם אדני. גם צריך שישחירם פנים ואחור⁸⁷⁹ שחורות כעורב, גם טוב לכוין ברצועות כי רצועה בגימ' שע"א, והם ב"פ א"ל במילואם העולים ש"ע והכולל הרי שע"א, וה"ס ש"ע נהורין הנודעים⁸⁸⁰.

שער הכוונות דרושי תפילין דרוש ה

נבאר בו טעם למה אנו מניחים התפילין ביום ולא בלילה, וג"כ למה תפלה של יד קודמת לשל ראש, כי לכאורה היה נראה לשום תחילה של ראש הקודמין לבא מוחין דז"א קודם ביאת מוחין בנוקבא. ואגב יובן למה נקשרת בשמאל, וגם למה אנו מניחין אותם קודם התפילה, והרי בחי' התפילין הם הארת המוחין אחר שנכנסו בפנים ויצאו לחוץ בסוד אור מקיף⁸⁸¹, וכיון שהמוחין הפנימיים אינם נכנסים לגמרי עד זמן העמידה של חי

- מאיר הכוונה -

⁸⁷⁷ ועי' שער השבירה פרק ב: והנה נתבאר מה שנפל מאו"א גם בחי' היותן נחלקים לד' פרצופים כנ"ל, וגם נתבאר סדר יציאת ז' מלכים. ונמצא כי ירדו ז' המלכים שהם זעיר ונוקבא, ועוד ד' אחרונים דאו"א עלאין וישסו"ת, סך הכל הם י"א בחי' שירדו, ומהם נתברר ומהסיגים שלהם נעשה קליפות, והם י"א סמני הקטורת שהם י"א אורות שנשארו מאלו הי"א בחי' כנ"ל שירדו, ולא יכלו אורות אלו להתברר ונשארו נתונים תוך הקליפות כמבואר אצלנו בסוד פטום הקטורת (שעה"כ תפילת השחר פרק ג').

⁸⁷⁸ והם הנקרבים ביוה"כ – וכן הוא בהגהות רש"י.

⁸⁷⁹ ?

⁸⁸⁰ עי' לעיל הערות 199, 205.

⁸⁸¹ ספר עולת תמיד – שער התפילין – אז ע"י ההוא קולא דשערי ונלחיס התפלין כמו שנבאר ז"ה.

שעה"כ

ברכות, א"ב איך ולמה קודמין התפילין לתפילה. וגם מהו הטעם של חכמים הראשונים שהיו מניחים התפילין בראשם כל היום, כי הרי מאחר שכניסת המוחין אינם אלא ג"פ ביום בג' זמני התפילות כנודע, א"כ בשאר היום שאין מוחין מהיכן יש תפילין. וענין זה ית' בע"ה בסדר שכיבת הלילה, וע"ש גם בפרשת ויחי בשער המצות (&) במצות אבילות נת' טעם פטור הקטן והאבל מן התפילין ופטור יום השבת, ומצאת שם כי תדרשנו וע"ש.
882 ולבאר זה צריך שנבאר ענין א' בתפילות, כי הנה נתבאר אצלנו כי בכל תפילה ותפילה נכנסים המוחין, ואחר התפילה חוזרים ומסתלקים. וראוי שתדע כי הענין

- מאיר הכוונה -

אי אפשר שיאלו אורות המקיפים צמח לז"א או לנוקבא שהם צחי' התפילין רק אחר שכבר נכנסו המוחין פנימים ברישא לז"א ואז מכה ההוא קולי דשערי זהם וזולתים צמח ונעשה תפילין בראש וכן עד"ז בתפילין ע"י (פע"ח).

882 עי' פע"ח שער התפילה פרק ז: ענין כללות אורך התפילה בכללותיה מה עניינה דע כי אין לך דבר שאין מצחי' אותן המלכים הז' שמתו בארץ אדום וכל העולמות כולם הם מצחי' אלו המלכים והנה הם אלו המלכים לא היו מתים ומתצטלן ונעשין קליפות מהם היו הם עצמם מצוררים ומתוקנים ולא היו צריכין להתצרר לשום תיקון כלל אמנם כיון שמתו ונתצטלו ונעשה מהם צחי' הקליפות וע"כ צריך שיתקנו ויתצורו ויכפרו ויתלבנו כל הקדושה אשר זהם וישארו הסיגים למטה שהם הקליפות וכשיושלים הביכור והאירוף הזה לגמרי ולא ישאר שום ניצוץ קדושה למטה וכל הניצוץ של הקדושה יעלו אז ישארו הסיגים לצדם למטה בלתי חיות כלל ואז יתקיים הפסוק בלע המות לנח זה יהיה אחר ביאת המשיח ב"ב

והנה אי אפשר שיתצורו הניצוץ מאליהן אם לא ע"י מי שיצורו אותם והוא כי על ידי התפלה והמלות כולם של בני אדם התחתונים נעשה הביכור הזה וע"י סיוע הי"ם עליונות לאילות [בספר הגלגולים פרק א' וב' מצואר דהוא צחי' השכינה ע"ש (לש"ו)] כי הנה התחתונים צריכין לסיוע עליון להספיק דברים אלו שיעשו על ידם וגם העליונים צריכין למעשה התחתונים וכמ"ס תנו עוז לאלהים והענין הוא כמ"ס לעיל כי אין דבר בעולם שלא נעשו מאלו המלכים ויש בהם ציורו הצריך אל ד' עולמות אבי"ע הם בעצמם ויש בהם ציורו לצורך נשמות התחתונים כי מה שגשאר אחר הציורו הצריך לעולמות הנ"ל משם יסודם של הנשמות ומלבד זה אפילו כל ענייני העולם הזה השפל הצמחים וב"ח וכל הנצראים כולם הם מצירור אותן המלכים אחר ציורו הנשמות כנזכר וכל זה {ז' ע"ד} נעשה ע"י תפלות ומלות התחתונים בעוה"ז וזהו כח סיוע העליונים כנ"ל

והענין כי ע"י מלות של אדם בעולם הזה ובפרט מן תפלות התחתונים בעוה"ז שהם עיקר ושורש לכל זה ואין דבר גדול יותר לענין זה כמו התפלות וע"כ קראו רז"ל אל התפלות דברים העומדים בדומה של עולם וע"י התפלות גורם אדם זיווג עליון ואז מתצוררים המלכים הנ"ל ועולין למעלה בצחינת מ"נ ושם הם מתוקנים ומתצוררים לגמרי כנזכר אצלנו בדרוש תיקון המלכים ובדרוש מ"נ וע"ס גם יתבאר ענין זה בדרוש השבת ובספר טעמי המלות פרשת בהר

והנה קודם שחטא אדם הראשון היו כל העולמות העליונים למעלה במקומן כמו שהיו צעת האילים וצריאה ראשונה ואחר שחטא אדם הראשון ירדו כל העולמות ממקומם וענין הירידה הזאת תכליתה היא כדי לצרר ציורו המלכים הנ"ל שהם למטה ואין ענין זה נעשה רק בימי החול כי אז הותרו כל המלאכות והוכר הציור והתיקון בכל ענינם ובכל מיני מלאכות ואז יורדין כל העולמות העליונים כדי לצרר ולתקן ציוריהם הנ"ל והם מתלבשים במדרגות התחתונים אשר למטה מהם וזה הטעם שירדה ז' לאלילות ומתלבשות למטה בששת ימי המעשה ימי החול כדי לצרר ציוריהם הנ"ל על ידי זיווגם שהם מזדווגים שם בהיותם למטה במקומן והנה אין כח בזה רק בז"א בלבד לפי שהוא הזכר ויש בו כח לצרר הציור הנ"ל ע"י זיווגם ולכן הם ו' ימי החול בלבד כי הו"ק דז"א מתלבשים בהם והם המצוררים בלבד אמנם ביום השבת שהוא נגד המלאכות והיא נקבה ואין בה כח לצרר ואדרבה ע"י מה שנתקן בימי השבוע היא עולה ביום השבת שהוא יום שלה ומתחברת עם

שעה"כ

אינו כפשוטו, לומר שהמוחין עצמן שבאים הם הם מסתלקים והם הם שהזורים ובאים בכל תפילה, לכן דע לך שאין כן הדבר. אבל הענין הוא, כי בכל תפילה ותפילה באים מוחין חדשים גמורים לגמרי, בעבור כי אין לך כל תפילה ותפילה שלא יתחדש למעלה אור שפע חדש לא ראי זה כראי זה כלל⁸⁸³. ונמצא כי בכל יום ויום ובכל תפילה ותפילה באים מוחין אחרים חדשים לגמרי כמבואר לקמן בע"ה ע"ש. וכפי זה צריך שנודיע ונבאר מה שביארנו בסוד שכיבת הלילה, כי אחר התפילה חוזרים להסתלק המוחין, א"כ להיכן הם מסתלקין ומה נעשה מהם.

אבל סוד הענין הוא כי אחר התפילה חוזרים להסתלק המוחין ההם ויוצאין מן רישא דז"א ועולים ועומדין על ראשו דז"א בבחי' אור מקיף על ראשו. אמנם כבר הודעתיד כי כל דבר קדושה ורוחניות אע"פ שמסתלק, עכ"ז נשאר שם לעולם בחי' רשימו⁸⁸⁴ זעיר⁸⁸⁵

- מאיר הכוונה -

ז"א ואז כל העולמות ההם עולין למעלה במקומן כמו שהיו בתחלת האילנות ואז לא יס צירור כלל ועיקר כנ"ל כי לסבת זה הם עולין למקומן ואז מוליאים נשמות חדשות ביום השבת כלל העולה כי כל ימי החול העולמות כולם הם למטה ממדרכתן והיה זה כדי לצרר צירור המלכים בסוד מ"ן ומה שאנו עושין בתפילתנו בימי החול כנ"ל הוא ז' הכנות א' הוא לתקן תחלה את ז"ן במקומן למטה כי בתחלה שלא בשעת התפלה היו חסרים כי ז"א לא היה לו רק ו"ק והמלכות נקודה אחת ואח"כ ע"י תפילתנו נתקנו שניהם צפראוף גמור כל אחד מהם כלול מ"ס שלימות וכל זה בהיותן עדיין אחר באחור ואח"כ ההכנה הב' היא להחזירם פצ"פ ואז ע"י ז' תיקונים אלו הם מזדווגים זה בזה ומצדדים צירור המלכים ומעלין אותן בסוד מ"ן כנ"ל ואחר התפלה חוזרין ומתמעטין כצראשונה וזה עושין תמיד בכל תפלה ותפלה של ימי החול כמו שכתבתי בע"ה כל דבר ודבר במקומו

וגם כל זה התיקון אינו רק בהיותם למטה במקומן האמיתי שהיו בשעת הצריחה שנצטרכו ובמקומו נבאר בע"ה ענין ירידה אחרת שיש להם יותר מזו והוא אחר התפילה שחוזרין ומתמעטין התפלה ז' ירידה אחרת יותר תחתונה והיא שלא בשעת התיקון וכלילה כמ"ס כל הענין במקומו בע"ה אמנם ביום השבת תיכף כלילה בתחלתה נעשין מאליהם ז' התיקונים שאנו עושין בתפלת החול וחוזרין פצ"פ במקומם למטה ואחר כך ע"י תפלתנו ביום השבת אז חוזרין מעלה אחר מעלה עד מקומם שהיו בשעת האילנות ועומדים שם פצ"פ ואז כל בחי' זיווגם שם למעלה הוא לצרר נשמות חדשות לא מצירור המלכים

⁸⁸³ עי' שער הפונה קדים קד ע"ב שה"ה בכל מצוה ומצוה בכל יום ויום. ועי' ספר הכללים ח"א קו ע"ד: והנה אותו הצלם הנה הוא מהנצוצין דש"כ ופ"ר ורפ"ח המתבררים בכל יום, ונמשך בירורם ע"י ה"ב צרופי הו"ה השולטים בכל יום, י"ב צרופי פנים בה"ב שעות דהיום, וי"ב צרופי אחר בה"ב שעות דהלילה, ומתחלק ומתגלה כל א' לתת"ף צרופים, שהם תת"ף רגעי השעה. וכן גם כל אותן הצרופי הו"ה, הנה הם בכל יום ויום בגילוי מיוחד, שאינו דומה אור הצרופים דיום אחד לחבירו, ע' פרדס שער פרטי השמות (פרק ב), ובהגר"א בליקוטים סוף ספר יצירה (דף כ"ג ע"ד מדפוס ווארשא תרמ"ד), ע"ש ותמצא כ"ז. והנה מזה הוא שינוי ההנהגה והמאורעות שבכל יום, והוא לפי חלוקי איכות הניצוצין המתבררים בכל יום שמשונים בכל יום מזולתו כמ"ש בפע"ח שער התפילה (פרק ז) וכן בשעה"כ (נט סע"א), ונעשה בירורם בכח אור הצרופים דהשם הו"ה ב"ה המתחדשים ג"כ ומתגלים ומתחלפים בכל יום כנז'. ומאותן הניצוצין המתבררים ומתחדשים בכל יום ע"י ה"ב צרופי הו"ה ב"ה המתחדשים ג"כ בכל יום, הנה מחדש הקב"ה בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית (ברכת ק"ש). עי' לקמן דרושי סדר שבת הקדמה. ועי' פע"ח שער התפילה פרק ז הובא בנספח לדף נט ע"א.

⁸⁸⁴ עי' ב"ע בשם האר"י שזה בחי' המלכות וצ"ע מקורו.

ספר עץ חיים - שער כג פרק ה מ"ק

ואין כן במלכות שהמלכות שבכולם אחר הקטרוג ירדו בין מלכות ז"א ובין מלכות נוקבא בין מלכות דא"א בין מלכות דא"א כולם ירדו ממש למטה אלא שמאירים אליה ממקומם ולא נשאר למעלה רק רשימו לבד א"כ היה אפשר לומר ח"ו דהשתא לא נשארו רק הט' בכל בחי' ותו לא שהרי העשירית ירדה ונפלה לכן אמר י' ולא ט'. ואמר י' ולא י"א כי אין זה רק הרשימו לבד כדי כשתעלה תדבק בשרשה למעלה דהיינו הרשימו וז"ס לעולם ה' דברך נצב בשמים שהמל' דז"א אף

שעה"כ

תמיד ואינו מסתלק משם⁸⁸⁶. ונמצא כי אע"פ שאלו המוחין נסתלקו למעלה בסוד מקיפין כנוז, עכ"ז נשאר⁸⁸⁷ רשימו דילהון גו ז"א כל היום כולו⁸⁸⁸⁸⁸⁹, ועי"ז אין זו"ן מתמעטין אלא נשארים כל היום כולו במדת גדולתם שהיו בעת תפילת שחרית, בכח אותו הרשימו הקטן הנשאר בהם, אעפ"י שאינן מוחין גמורים. וכמו שיוצאים מרישא דז"א כך יוצאין אחר התפילה מרישא דנוק', ועומדין לה בסוד מקיפין ג"כ, ואין נשאר בתוכה רק רשימו זעיר כל היום כנוז, והוא מעמיד אותם בשיעור קומת גדלותם כל היום כלו.

וכאשר הוא לילה⁸⁹⁰, תיכף מסתלק מהם אף אותו הרשימו הנז', והרשימו דז"א יוצא אז תיכף בתחילת הלילה, ונעשה אז אור מקיף על ראשו, והמוחין הפנימים שבו שהיו בסוד מקיפין על ראשו כל היום כנוז, הם עולים עתה למעלה יותר מן המקום ההוא. וכמו שביום בצאת המוחין הפנימיים ממנו אחר התפילה ועולים להיות בסוד מקיפין, ואז המקיפין הראשונים העיקריים כנודע, הנה הם עתה עולין ממקומם לתת להם מקום, כן עתה בתחילת הלילה נתעלו כולם מדרגה אחר מדרגה, והמקיפין הראשונים העיקריים עלו למעלה מאד, והמוחין הפנימיים עלו וישבו תחתיהן, והרשימו הזה שיצא בתחילת הלילה עלה וישב תחתיהן של המוחין הפנימיים, והיה שם בסוד אור מקיף כנוז. (ט ע"ג) וכדי שלא נאריך לא נוכל לבאר עתה מקומם ומדרגתם, איך הם עולים כל אחד ואחד בפרטות.

סוף דבר כי הרשימו דז"א עולה בתחילה⁸⁹¹ הלילה ונעשה בחי' אור מקיף על ראשו, אבל הרשימו דמוחין דנוק' הנקרא רחל עקרת הבית, הוא מסתלק בלילה ממנה ונכנס תוך גופא דז"א ממקום מוצאו שיצא בתחילה⁸⁹², שהוא בחוה דז"א, ושם עומד בתוך ז"א, ומשם הוא מאיר אליה למטה, ושם הוא עומד בבחי' מקיפים אל רחל נוק' דז"א.⁸⁹³ והרי ביארנו השינוי שיש בין היום ובין הלילה.

ובזה נבא אל הביאור הנ"ל. כי הנה בכל היום אשר נשאר עדיין רשימו של המוחין תוך זו"ן, הוא זמן תפילין דרישא ודרועא, כי מבח אותו הרשימות יוצאים ג"כ בחי' תפילין⁸⁹⁴. אבל בלילה שאין שם רשימו לא בז"א ולא בנוק' כלל, אז אין זמן תפילין לא דרישא ולא דדרועא. גם בזה תבין ענין התפילין מה עניינם, כי דע לך שאין נעשין התפילין⁸⁹⁵ אלא מאותו הרשימו הנשאר מן המוחין הראשונים שנסתלקו אחר תפלה שקדמה. וכאשר אנו חוזרים ומתפללים תפלה אחרת בשחרית, חוזרין ובאין מוחין אחרים

- מאיר הכוונה -

שנפלה למטה לעולם הרשימו שלה למעלה וזה דברך שהוא מל' נוקבא דז"א הוא נאמר על הרשימו ואמר שלעולם היא שם בשמים למעלה בז"א שהוא שמים וכן בכל בחי' ובחי':

⁸⁸⁵ נמחק בעול"ת.

⁸⁸⁶ עי' לקמן הערה 898.

⁸⁸⁷ חד (נוסף בעולת תמיד)

⁸⁸⁸ צדוק לעולם ה' דברך נכז צממים (פע"ח).

⁸⁸⁹ עי' ע"ח (שער כג פרק ה): וז"ס לעולם ה' דברך נצב בשמים שהמל' דז"א אף שנפלה למטה לעולם הרשימו שלה למעלה וזה דברך שהוא מל' נוקבא דז"א הוא נאמר על הרשימו ואמר שלעולם היא שם בשמים למעלה בז"א שהוא שמים וכן בכל בחי' ובחי'. @לבדוק עוד פעם@
⁸⁹⁰ אחר תפלת ערבית כמ"ס במקומו (פע"ח).

⁸⁹¹ בתחילת?לבדוק הנוסח.

⁸⁹² מובן הוא שהרי היא חזרה להיות נקודה ואין מקום למקיף אז.

⁸⁹³ ועד"ז עולין הילכיה עלמה אז יכולין לעלות ג"ר ליכירה בג"ת דבריאה ממך וכן ציו"ל אור שאז הוא תיקון דבריאה אז יעלו ג"ר דבריאה בג"ת דאלימות (פע"ח).

⁸⁹⁴ נראה שכוונתו שהרשימו הנשאר בפנים מאיר בחוץ לבחי' תפילין.

כאשר זה הרשימו של המוחין הראשונים הוא חוזר ונכנס תוך ז"א ונוקבא כנ"ל אז חוזר האור שלהם ונעשים בחי' תפילין במלחיהם (פע"ח).

⁸⁹⁵ עי' לעיל הערה 881.

שעה"כ

חדשים, והם בחי' מוחין ממש גו רישא דזו"ן, ואז הרשימו שעבר יוצא ונעשה בחי' התפילין⁸⁹⁷⁸⁹⁶, ולעולם אין התפילין אלא מבחי' הרשימו שהיה מן המוחין של אתמול, ואותם החדשים הבאים עתה בתפלת שחרית הם מוחין פנימיים ממש גו רישא דילהון. ולכן אנו מקדימין להניח תפילין קודם התפלה, כי התפילין הם מן רשימו דאתמול שנעשה בחי' תפילין, ובתפלה באים אח"כ מוחין חדשים פנימיים. גם לטעם זה עיקר מצות התפילין הוא בבקר בעת התפילה לפי שאז יש מוחין גמורים, אבל בשאר היום שאינם אלא מכח רשימו בלבד, לכן אינה כ"כ מצוה וחובה כמו בעת התפילה.

ועתה צריך שנבאר ענין הרשימו הזה שמסתלק בלילה, ובו נבאר ג"כ פסוק (שיה"ש ו) שימני כחותם על לבך כו', אשר בספר הזוהר⁸⁹⁸ והתיקונים⁸⁹⁹ ביארוהו על תפילין של

- מאיר הכוונה -

⁸⁹⁶ יס הפרש בין שעת התפלה לשאר היום כי נשעת התפלה שאז יש מוחין גמורים ממס צרישא לז"א ולכן עיקר של מלות תפילין הוא אז נשעת התפלה אבל נשאר היום שאין תפילין אלו אלא מכח הרשימו בלבד ולכן אין התפילין אלו מלוה וחובה כמו נשעת התפלה (פע"ח).

⁸⁹⁷ עי' לעיל הערה 894, וכאן בחי' יותר עליונה והיא שהתפילין והמקיפים הם בחי' הרשימו עצמם ואל הארתם.

⁸⁹⁸ עי' ח"א רמד ע"ב: תא חזי בתר דאתדבקו דא בדא והיא קבילת רעותא היא אמרת שימני כחותם על לבך אמאי כחותם אלא ארחיה דחותם כיון דאתדבק באתר חד אף על גב דאתעדי מיניה הא אשתאר רשימו בההוא אתר ולא אעדי מניה דכל רשימו וכל דיוקנא דיליה ביה אשתאר כך אמרה כנסת ישראל הא אתדבקנא בך אף על גב דאתעדי מינך ואזיל בגלותא שימני כחותם על לבך (שיה"ש ח ו) בגין דישתאר כל דיוקני בך כהאי חותם דישתאר כל דיוקניה בההוא אתר דאתדבק ביה

תרגום: בא וראה, אחר שנדבקו זה בזה והיא קבלה רצון, היא אומרת, "שימני כחותם על לבך". למה "כחותם", אלא דרכו של חותם, כיון שנדבק במקום אחד, אף על גב שעוזב ממנו, הרי נשאר רושם באותו מקום ולא עוזב ממנו, שכל הרושם וכל הדמות שלו נשאר בו. כך אמרה כנסת ישראל, הרי נדבקתי בך, אף על גב שעזבתי ממך והלכתי לגלות, "שימני כחותם על לבך", כדי שישאר כל דמותי בך, כחותם הזה שישאר כל דמותו באותו מקום שנדבק בו. אמנם שם מדובר על ענין הרשימו, וצ"ע אם לשימו למעלה.

ועי' לענין תפילין, זהר ח"ג נד ע"ב: תו פתח ואמר (שיר ח ו) שימני כחותם על לבך וגו' שימני כחותם כנסת ישראל אמרה דא לקודשא בריך הוא שימני כחותם מאן הוא חותם דא חותם דגושפנקא דקשוט כחותם על לבך דא חותם של תפילין דאנח בר נש על לביה כחותם על זרועך דא יד כהה דמנח בההוא זרוע ומנו יצחק וכנסת ישראל קאמר שימני כחותם חותם מבעי ליה מאי כחותם כאינן תפילין דרישא דאתי שבחא לכל גופא ועל דא תפילין בזרוע על הלב ובדא אשתכח בר נש שלים כגוונא דלעילא.

תרגום: עוד פתח ואמר שימני כחותם על לבך וגו', שימני כחותם, כנסת ישראל אמרה את זה לקדוש ברוך הוא, שימני כחותם, מי הוא החותם, זהו חותם הטבעת של האמת. כחותם על לבך, זהו חותם של תפילין, שמניח אדם על לבו, כחותם על זרועך, זו יד כהה, שמניח באותה זרוע, ומיהו יצחק. וכנסת ישראל אומרת, שימני כחותם, היה צריך להיות חותם, מה זה כחותם, כאותן תפילין של ראש שמביא שבח לכל הגוף, ועל כך תפילין בזרוע על הלב, ובזה נמצא אדם שלם כדוגמא שלמעלה.

⁸⁹⁹ ז"ל (יט ע"ב): איהי חותם דיליה (דמות דיליה) ועלה אתמר שימני כחותם על לבך דהכי (נ"א אמרת שכינתא) אמרין ישראל בגלותא אף על גב דאנת תסתלק לעילא דיוקנך לא אתעדי מנאי לעלם כההוא חותם דבההוא אתר דאתדבק ביה רשימו דמארי חותמא לא אתעדי מניה דיוקנא דחותמא לאשתמודעא ביה ובגין כך אמרה כנסת ישראל (נ"א אמרי ישראל בגלותא) שימני כחותם על לבך כרשימו דתפילין דיד דאינן לקבל לבא כחותם על זרועך כתפילין דרישא דאינן תליין רצועין לכל סטרין על לבא ודרועא ובהון אינן רשימין דאינן עמיה דקודשא בריך הוא ועוד שימני כחותם דא חותם דאות ברית קדש והוא אות ברית שבת קדש וימים טובים

תרגום: היא חותם שלו (דמות שלו) ועליה נאמר "שימני כחותם על לבך" (שיה"ש ח ו), שכך (אמרה השכינה) אומרים ישראל בגלות, שאף על גב שאתה תסתלק למעלה מהעולם, דמותך לא תזוז ממני לעולם, כמו אותו חותם שבאותו מקום שנדבק, בו רשום של בעל החותם, לא זה ממנו הדמות של החותם, להיות ניכר. ולכן אמרה כנסת ישראל (אמרו ישראל בגלות) "שימני כחותם על לבך" (שיה"ש ח ו), כרושם התפילין של יד שהן כנגד הלב, כחותם על זרועך, כמו תפילין של ראש שתלויות רצועות לכל הצדדים על הלב והזרוע ובהן רשומים אלו שהם עמו של הקדוש ברוך הוא. ועוד "שימני כחותם על לבך", זהו חותם של אות ברית קדש, והוא אות ברית שבת קדש וימים טובים.

שעה"כ

יד. והוא דע כי יש חילוק בין ז"א לנוקבא, כי הרשימו דז"א מסתלק ועולה על ראשו, אבל רשימו דמוחין דנוקבא נשאר תוך ז"א ממש, תוך החזה שלו, אשר שם נתון לב ז"א, ומשם יוצאת הארת אל הנוקבא. וכבר ידעת כי כל הארות שמאיר ז"א אל נוקבא, כולם הם עד"ז. ונמצא כפי זה, כי נוקבא לא הפסידה כמוהו, וזהו ענין הפסוק שימני כחותם כו', והוא לשון שאלת הנקבה אליו, ששימנה כחותם כו', פירוש כי אלו המוחין הנכנסין תוך רישא דז"א הם מוחין עיקריים, לפי שהם בחי' המוחין עצמן הנכנסין בו עם בחי' נה"י דאימא עצמה כנודע. אבל מוחין דרישא דנוקבא, הם נקרא חותם בלבד, כי אינם רק הארת חותם הנחתם בה מן המוחין דרישא דז"א, שהם מוחין עיקריים כנז'.

והנה נודע, כי ביום יש קירוב לז"א עם נוקבא, לפי שיש בהם בחי' מוחין. אבל בלילה שהמוחין מסתלקים לגמרי, שאף הרשימו מסתלק, אז הוא זמן פירוד בין ז"א לנוקביה, לפי שהבחי' שהיתה מקשרת אותם היו המוחין הנמשכין ונתנים ממנו אליה, ועתה בהסתלקותם יש פירוד ביניהם, ואז היא שואלת אליו ואומרת לו, שימני כחותם כו', ופי' אע"פ שעתה הארתך מסתלקת ממני, עשה באופן שאותו החותם שלי שהוא הרשימו של המוחין שלי הנשאר בי ביום, ועתה גם הוא מסתלק, עשה באופן שתשים זה החותם והרשימו שלי על לבך, וישאר שם במקום החזה כנ"ל, ולא יסתלק לגמרי אל המקום אשר באו משם, כאשר עשו המוחין שלך שנסתלקו לגמרי, אמנם ישארו על לבך כנז'. ומעם הדבר הוא, מפני רוב האהבה שיש לי עמך, וזמ"ש (&) כי עזה כמות אהבה, ואיני יכולה להתפרד ממך לגמרי⁹⁰⁰. ולכן בהשאר אותו הרשימו שלי על לבך, אז תוכל להמשיך לי הארה משם, משא"כ אם נסתלק יותר למעלה.

ונמצא כי כפי זה שבליילה הוא זמן המעטת זו"ן, שמתמעטים מגדלותם, והוא חוזר בסוד ו"ק בלבד, והיא בסוד נקודה בלבד, ולכן התעוררות הדינים הם בלילה. משא"כ ביום, כי אף אחר התפלה שמסתלקים המוחין, ואינו נשאר רק הרשימו בלבד, עכ"ז אינם מתמעטים אבל נשארין בגדולתם ע"י אותו הרשימו.

ומ"ש במקום אחר, כי אחר התפלה הם מתמעטין, אין הכונה לומר מיעוט ממש, אלא כיון שאין נשאר בהם רק הרשימו בלבד, הרי זה נק' מיעוט, אבל נשארים הם בגדלותם כל היום. משא"כ בלילה, ואז בלילה היא אומרת אליו שימני כחותם כו', ואז בלילה נמצאת היא יתירה עליו, לפי שהרשימו של המוחין שלו נסתלקו לגמרי, אך רשימו דמוחין שלה נשאר קיים בחזה שלו שהוא על לבו ומאיר בה משם.

והנה תיכף בהתחלת הלילה מסתלק הרשימו שלו ושלה כנז', וכבר (ט ע"ד) נתבאר אצלנו בענין שכיבת הלילה, כי זיוג של חצות לילה הוא עם לאה, לא עם רחל הנק' נוק' דז"א האמיתית, ושם ביארנו ענין זה איך הוא. כי הנה רחל נוקבא דז"א יש בה י"ם, והספ"י העשירית שבה⁹⁰¹ היא שורש עצמות שבה, ואינה יכולה להתערב ולהתחבר

- מאיר הכוונה -

⁹⁰⁰ המשך הזהר ח"ג נד ע"ב: כי עזה כמות אהבה מאי כי עזה כמות אלא לא אשתכח קשיותא בעלמא כמה דפרישו דנפשא מגופא כד בעיין לאתפרשא (ועל דא) כך אהבת כנסת ישראל לקודשא בריך הוא דלא אתפרשן לעלמין ובגין כך תפלה של יד אתקשרא בזרוע לקיימא דכתיב (שם ב ו) שמאלו תחת לראשי

תרגום: כי עזה כמות אהבה, מה זה כי עזה כמות. אלא לא נמצאת קשיות בעולם כמו פרידת הנפש מהגוף כשרוצים להיפרד, (ועל זה) כך אהבת כנסת ישראל לקדוש ברוך הוא, שלא נפרדים לעולמים, ולכן תפלה של יד נקשרת בזרוע, לקיים את הכתוב שמאלו תחת לראשי.⁹⁰¹ עי' לקמן היא כתר.

הוא הנקודה שהיה לה בצאתה בעולם הנקודות והוא הכתר שלה אמנם הוא רק המלכות דהכתר כי הט"ר הם יצאו רק לאחר התיקון. ולכן אמר הספירה העשירית כי היא רק המלכות ור"ל המלכות דהכתר י' כי הג"ר יצא כ"א בי' מלכיות דהי' ספירות שבכ"א והיה חסר הט"ר דכל ספירה והז"א יצא בו' מלכיות דהחג"ת נה"י והיה חסר מכל הג"ר ומהט"ר דחג"ת נה"י שבו והנוק' היא יצאה רק נקודה אחת שהוא המלוכות (המלכות) דהכתר והיה חסר לה הט' עליונים דהכתר והט' אחרונים הם היו חסרים בה לגמרי וכ"ז הוא בהב"ן הכללי אבל המ"ה הכללי היה חזר (חסר) אז בכלם מכל וכל (לש"ו) @.@.

שעה"כ

עם לאה, אמנם הט"ם האחרות הבאים לה ע"י תוספת, אלו הם יכולות להתערב ולהתחבר בפרצוף לאה, ועי"כ נגדלת לאה אחר הצות לילה בכל אורך ז"א כולו, ע"י אלו הט"ם שלוקחת מרחל.

ושם כתבנו כי היה ספק אצלי⁹⁰² אם שמעתי ממורי ז"ל שהט"ם דרחל הם יורדין בלילה בעולם הבריאה, או אם שמעתי שהספירה העשירית היא היורדת⁹⁰³. ועתה אבאר לך אמיתות הדבר בלתי ספק. ודע כי שני סברות אלו שמעתי ממורי ז"ל, ושניהם הם אמיתיות. והענין הוא באופן זה, כי בחצי הלילה יורדת הספי' העשירית דרחל בעולם הבריאה בהיכל הז' העליון הנקרא היכל ק"ק דבריאה כנודע (&), ועומדת שם עד אור הבקר. וכל אותה הצות לילה⁹⁰⁴ יושבת ומזמרת וקוראת אל ז"א, וז"ס (&) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל, כנז' בפרשת לך לך (דף פו ע"א)⁹⁰⁶. וט"ם האחרות הם

- מאיר הכוונה -

⁹⁰² עי' לקמן נד ע"ב ובספר עולת תמיד ד ע"א (לש"ו).
⁹⁰³ בשער המלכים (פרק ו) שהט' אחרונים עולים ומסתלקים בעת הפגם, ובשער מיעוט הירח (פרק ב) אמר כי הט' עליונים מסתלקים ויורדים בעת הפגם.
עי' דע"ה ח"ב קטו ע"ב: מה שאמר בשער הכוונות (כח ע"ד דרוש ב) כי הכתר נשאר לעולם באצילות, הכוונה הוא על הכתר דכתר הנז', שהוא אינו יורד לעולם, וכן הט' אחרונים הפרטיים דהמלכות אשר מתחת כל הכתר הנז', והם באו ג"כ רק בעת התיקון וכנ"ל סי' ג', הנה הם אינם יורדים ג"כ לעולם בבי"ע, וכמ"ש בשער המלכים (פרק ו) שהם מסתלקים ועולים בעת הפגם בעת המיעוט נסתלקו הט' עליונים הכלליים והט' אחרונים הפרטיים מהמלכות שלה. אמנם בעת הפגם יורדים עמה ט' העליונים הכלליים ג"כ, והם יורדים עמה לעולמות בי"ע.
כל הנ"ל הוא בט' הכלליים. אמנם ט' האחרונים הפרטיים דאותה המלכות אינם יורדים אפי' בעת הפגם, אלא שהם מסתלקים למעלה כמו בעת המיעוט. והטעם, מכיוון שאם היו יורדים הם היו נפגמים יותר מדאי ח"ו, שהרי הם למטה מהכתר הנז', ואין חשש בהם כ"כ, ואדרבא הוא, שכל הבירור נעשה לעולם רק על ידם, שהרי הם יורדים עם אור המ"ה ג"כ כנז', ואור המ"ה הוא המברר לעולם.

ועכ"ז שהכתר דכתר נשאר אף הוא באצילות, אלא שקיימת בו עלייה וירידה באצילות גופה, ובעת שעולה הוא נכלל בנוק' ועולה עמה בכל העליות כולם. אמנם בעת הפגם ח"ו, הוא יורד למקומו הראשון, הרי הוא למטה מיסוד דז"א.
⁹⁰⁴ אינה מחרשת וסוקטת ודומיה כל הלילה לשצח להקצ"ה לכן ראו לחדס לשתף ענמו עמה לעשות כמעשה לכן כריך האדם להכרות ולצכות ולצנוק ככל לילה על גלות השכינה שהיא רחל וחורבן בית המקדש ואח"כ לעסוק בתורה וז"ס דוד המלך שכל לילה היה עוסק ציירות ותשכחות לסייע לשכינה (פע"ח).

⁹⁰⁵ היינו מחצות ואליק.

⁹⁰⁶ ז"ל: דבר אחר (ישעיה מא ב) מי העיר ממזרח דמתמן שרותא דנהורא לאנהרא בגין דדרום ההוא תוקפא דנהורא דיליה מגו מזרח איהו ועל דא מי העיר ההוא נהורא דדרום ממזרח בגין דאיהו נטיל ואתזן בקדמיתא ותיאובתא דההוא רקיעא עלאה למיהב ליה למזרח צדק יקראהו לרגלו דא מערב דאיהו קרי ליה תדיר ולא שכיך כמה דאת אמר (תהלים פג ב) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל בגין דמערב אתער תדיר לגביה יתן לפניו גוים ומלכים ירד דהא מניה קביל תוקפא לאכנעא כל אינון עמין דעלמא.

תרגום: דבר אחר, "מי העיר ממזרח", שמשם ראשית האור להאיר, משום שהדרום, אותו הכח של האור שלו הוא מן המזרח, ועל כן, "מי העיר" אותו האור של הדרום, "ממזרח" משום שהוא נוסע ונזון בראשונה, ותשוקתו של אותו הרקיע העליון לתת למזרח. "צדק יקראהו לרגלו", זה המערב, שהוא תמיד קורא לו ולא שוקט, כמו שנאמר "אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל". משום שהמערב תמיד מתעורר אליו. "יתן לפניו גוים ומלכים ירד", שהרי ממנו מקבל את הכח להכניע את כל אותם העמים של העולם.

ועי"ש ע"ב: רבי אלעזר הוה אזיל לבי חמוי והוה עמיה רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה אמר רבי אלעזר הא חמינא דאתערותא דלעילא לאו איהו אלא כד אתער לתתא דהא אתערותא דלעילא בתיאובתא דלתתא תלייא (מלתא) פתח ואמר (תהלים פג ב) אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקוט אל דא הוא אתערותא דלתתא בגין לשלטה אמר דוד אלהים אל דמי לך לאתערא לגבי עלאה ולאחברא גבי ימינא מאי טעמא בגין (שם ג) כי הנה אויביך יהמיון וגו' (וכתיב) כי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו ובגין כך אלהים אל דמי לך לאתערא לגבי עלאה דהא כדן אתערת ימינא וקטירת לה בהדה וכד אתקשרת בימינא כדן אתבר שנאין דכתיב (שמות טו ו) ימינך יהו"ה נאדרי בכח ימינך יהו"ה תרעץ אויב ותא חזי בשעתא דאתחברו כל אינון מלכין לאגחא קרבא עליה

שעה"כ

מתחברות עם פרצוף לאה, ועי"כ נגדלת בכל קומת ז"א, ונשארינן כך עד אור הבוקר. ובאור הבוקר מתמעטת לאה וחוזרת לשיעורה הראשונה בלבד⁹⁰⁷, ועומדת באחורי ז"א במקומה כנודע. ואז אותם הט"ם שלקחה מן רחל, הם יורדות למטה גם הם בעולם הבריאה להתחבר עם אותה הנקודה עצמית של רחל שירדה בחצות הלילה, ואז אותה הנקודה העשירית שירדה שם בחצות הלילה, היא עולה עתה באצילות, לפי שבתחילה דחתה אותה לאה שהיתה מתפשטת ולקחת מקומה כנז' שם במקומו. ועתה אשר כבר נתמעטה לאה כנז', אינה דוחה אותה, ואז היא עולה למעלה באצילות. וגם טעם אחר יש בזה, והוא כי ע"י עסק התורה שעוסקים ישראל הקמים אחר חצות לילה, הם מוסיפם בה כח והיא עולה מעט מעט, עד שנמצא כי באור הבוקר גמרה היא לעלות באצילות, אבל הט"ם ירדו למטה בבי"ע כנז'.

ודע כי הנקודה העשירית הנז'⁹⁰⁸ היא בחי' הכתר שברחל, והיא שרשית ועיקרית בה⁹⁰⁹. והט"ם האחרות הם התחתונות שמן החכמה שבה ולמטה, ואלו הם הבאים לה בסוד תוספת כמבואר אצלינו. ועיין היטב בברכת למשומדים כו' (&), כי שם נתבאר דרוש זה היטב, וגם בברכת המפיל חבלי שינה כו' (&), וגם בדרוש א' של תפילת ר"ה בברכת אבות, וצ"ע שם, כי נראה שהוא הפך ממה שכתוב כאן. אבל הנקודה הקטנה לבדה היא היושבת בבריאה, ועולה בברכת אבות, ובהקדמת ברכת אבות דשחרית דחול כתבתי (&) הנלע"ד בזה.

והנה באור הבקר עלה הכתר דרחל באצילות⁹¹⁰ ושאר הט"ם התחתונות ירדו למטה בבי"ע, ואז אותה נקודת הכתר דרחל, להיותה שרש רחל ועצמותה, לכן בעלותה באצילות, יושבת עם ז"א פב"פ. ובפרט כי עתה נכנס בה אותו הרשימו שנסתלק ממנה בלילה כנז"ל וכמו שנבאר. והענין הוא, כי בלילה היא אומרת (שיה"ש ח ו) שימני כחותם על לבך, כנז"ל שיוצא רשימו דילה ועומד בחזה שבו. ובאור הבוקר היא אומרת לו (שם)

- מאיר הכוונה -

דאברהם אתייעטו לאעברא ליה מן עלמא וכיון דשלטו בלוט בר אחוה דאברהם מיד אזלו דכתיב (בראשית יד יב) ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילכו מאי טעמא בגין דדיוקניה דלוט הוה דמי לאברהם ובגין כך וילכו דכל ההוא קרבא בגיניה הוה מאי טעמא בגין דהוה אברהם אפיק בני עלמא מפולחנא נוכראה ואעיל לון בפולחנא דקב"ה ותו קב"ה אתער לון בעלמא בגין לגדלא שמה דאברהם בעלמא ולקרבא ליה לפולחניה ורזא דמלה כיון דאברהם אתער למרדף אבתרייהו כדיון אלהים אל דמי לך עד דאתקשר כולא באברהם וכד אתקשר כולא באברהם כדיון אתברו כלהו מלכין מקמיה כדקא אמרן דכתיב ימינך יהו"ה תרעץ אויב וגו':

תרגום: רבי אלעזר היה הולך לבית חמיו, והיו עמו רבי חייא ורבי יוסי ורבי חזקיה. אמר רבי אלעזר, הנה ראיתי שהתעוררות של מעלה אינה אלא כשמתעורר למטה, שהרי ההתעוררות של מעלה תלויה (הדבר) בתשוקה של מטה. פתח ואמר, "אלהים אל דמי לך אל תחרש ואל תשקט אל", זו היא ההתעוררות של מטה, כדי לשלוט. אמר דוד "אלהים אל דמי לך", להעיר אל העליון ולהתחבר אל הימין. למה, משום, כי הנה אויבך יהמיון וגו', (וכתוב) "כי נועצו לב יחדיו עליך ברית יכרותו". ולכן "אלהים אל דמי לך", להעיר כלפי מעלה, שהרי אז מתעורר הימין וקושר אותה עמה. וכאשר נקשרת בימין, אז נשברים השונאים, שכתוב "ימינך ה' נאדרי בכח ימינך ה' תרעץ אויב". ובא וראה, בשעה שהתחברו כל אותם המלכים להילחם מלחמה על אברהם, התייעצו להעבירו מן העולם, וכיון ששלטו בלוט בן אחיו של אברהם, מיד הלכו, שכתוב "ויקחו את לוט ואת רכושו בן אחי אברם וילכו". למה, משום שדמותו של לוט היתה דומה לאברהם, ולכן "וילכו", שכל אותה המלחמה היתה בשבילו. למה, משום שאברהם היה מוציא את בני העולם מעבודה זרה ומכניס אותם לעבודת הקדוש ברוך הוא. ועוד, הקדוש ברוך הוא העיר אותם בעולם כדי לגדל את שמו של אברהם בעולם ולקרב אותו לעבודתו. וסוד הדבר, כיון שאברהם התעורר לרדוף אחריהם, אז "אלהים אל דמי לך", עד שהכל נקשר באברהם. וכשהכל נקשר לאברהם, אז נשברו כל המלכים מלפניו, כמו שאמרנו שכתוב "ימינך ה' תרעץ אויב וגו'".

⁹⁰⁷ עי' לקמן כ ע"א שזה סוד ויהיה בבקר והנה היא לאה.

⁹⁰⁸ שער הנסירה פרק א ועי' מיעוט הירח פרק ב (לש"ו).

⁹⁰⁹ עי' ע"ח שער לד פרק ב כלל ח: אותה הנקודה שלה לעולם נפרדת ממנו, והיא בחי' בפ"ע, אך

אותן הט' חלקים אחרים הם מתדבקים בו ולפעמים ננסרין והבן זה מאד.

⁹¹⁰ עי' שורה הקודמת שזה בברכת אבות.

שעה"כ

כחותם על זרועך, והוא כי בעלות ספירת הכתר שבה מן הבריאה לאצילות וחזרת עמו פב"פ כנוז, הנה להיותה בחי' נקודה בלבד ואינה פרצוף שלם, לכן מקום חזרתה הוא בזרועו השמאלי הנקרא גבורה, לפי שכל עצמה של הנוקבא היא גבורות כנודע, ולכן היא מתקשרת עמו בזרועו השמאלי. וז"ס מ"ש בזהר (&) דיצחק אתער בלילה ואחיד לה לנוקבא בהדיה, ובבוקר אז אתער אברהם כו⁹¹¹.

ונמצא כי בזרועו השמאלי עומד הכתר דרחל פב"פ עם ז"א, וע"ז נאמר כחותם על זרועך, כי היא נקשרת עמו בזרועו בחוץ ואינו בתוכו על לבו, אבל בחי' הרשימו של המוחין שלה אשר יכולים לכנס תוך ז"א עצמו, עליו נאמר שימני כחותם על לבך, כי מקומו הוא נתון בלבד דז"א בפנימיותו ממש, ויושב שם עד אור הבקר. וכשעלה הכתר דרחל ונקשר בחוץ כחותם על זרועו, אז יוצא אותו הרשימו דמוחין דרחל מתוך פנימיות ז"א מלבו ממש שהוא כנגדה, ויוצא לחוץ ונכנס תוך רישא דכתר דנוק' דז"א, ושם משמש זה הרשימו בסוד מוחין של הנקודה ההיא. ואז בהכנס אותו הרשימו תוך אותה הנקודה, אז נקראת אותה הנקודה תפילין של יד. פי' כי אותה הנקודה נקשרת בזרוע השמאלי דז"א במקום הקיבורת שהוא מכון כנגד הלב ממש, כדי לקחת אותו הרשימו שלה העומד שם בפנים כנוז, ואז נעשים בראשה בחי' תפילין. נמצא שבערך ז"א נק' תפילין של יד, ובערך נוקבא נק' תפילין של ראש שלה ממש. ובוה לא יקשה לך מאמרי הזוהר⁹¹² אם התפילין של יד הם תפילין דזרוע ז"א או אם הם תפילין דנוק', כי הכל אמת, וי ע"א והם תפילין גמורים ממש בראש רחל כענין תפילין שבראש ז"א.

והנה מן הראוי היה שכמו שהאיש מניח תפילין כדמיון תפילין של ראש ז"א, כן גם האשה תחייב בתפילין כדמיון הנוקבא דז"א שמנחת תפילין בראשה כנוז. אבל הטעם הוא, לפי שאלו התפילין בראשה דרחל הם בהיותה בבחי' נקודה א' בלבד, ואין בה עדיין פרצוף כלל, ולכן אינה נרמזת בענין התפילין רק הז"א, אשר הוא מקשר עמו אותה הנקודה בזרועו עם אותה התפילין שבה ונק' תפילין של יד דז"א. וביאר הטעם ואמר, כי עזה כמות אהבה (שיה"ש ח ז), וכיון שאהבתינו היא עזה מאד, ראוי שתשימני בתחלה כחותם על לבך בלילה בבחי' אותו הרשימו, ואח"כ באור הבוקר תשימני בבחי' נקודת הכתר הזה כחותם על זרועך בחוץ בסוד תפילין של יד, כי הרי היא עזה כמות אהבה.

והנה אחר שהנחנו תפילין של יד, אח"כ צריך להניח תפילין של ראש. והענין הוא כי בראות ז"א אשר הרשימו של המוחין דנוקבא שהיו עומדים על לבו בפנים בלילה, חזר באור הבוקר ע"י עסק התורה של התחתונים שעסקו בלילה כנוז, ועלתה נקודת הכתר שלה למעלה, ונקשרה בזרועו ע"י עסק התורה של התחתונים שעסקו כנוז. ואותו הרשימו ג"כ נכנס בנקודה ההיא בכח המצות שעושים התחתונים בהניחם תפילין של יד, וגם ע"י הברכה של להניח תפילין⁹¹³, ואז נעשית בה בחי' תפילין⁹¹⁴. אז מתקנא גם הוא בה, וממשיך ושואב בו גם את הרשימו שלו שנסתלק ממנו בלילה, ונכנסו בו ונעשים בו תפילין של ראש, וגם זה ע"י מצות תפילין שמניחין התחתונים, כי אין דבר נעשה למעלה אלא בכח מעשה התחתונים, וזמ"ש (שיה"ש ח ז) קשה כשאול קנאה⁹¹⁵.

- מאיר הכוונה -

⁹¹¹ לא מלאתי קום זהר כזה, וענין זה לא מופיע בפע"ת.

⁹¹² ##*

⁹¹³ עי' ע"ח שער מ פרק ב: כל המעשה הוא וברכותיה הכל הוא בחיצוניות⁹¹³, או"פ כנגד המעשה, ואו"מ כנגד הברכה.

⁹¹⁴ ואחר כראות ז"א שכבר היא יש לה תפילין בראשה מחמת שנתקרב בזרועו אכל הרשימו שלה אקר שם בחזה (פע"ח).

⁹¹⁵ אחי מ"ש כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה (פע"ח).

וא"ת לא יניח תפלה ש"ר עד שיאמר ק"ש ותפלה שראותו זמן נכנסים ב"פ של נ"ה אמא בראש ז"א בק"ש ובעמידה אז נכנסין ג' פרקין והאחרים שנכנסו קודם יורדין למטה ואז נכנס יסוד אמא בלעת

שעה"כ

והרי נתבאר איך תפילין של יד קודמת לתפילין של ראש. גם נתבאר איך כל בחינת תפילין קודמים אל התפלה, כי במצוה המעשית ובברכתיה בעת הנחת התפילין, הספיק לתת בהם מכח אותו הרשימו שעבר בחי' תפילין דיליה ודילה. ואח"כ ע"י מצות

- מאיר הכוונה -

ז"א ונעשו המוחין אצל תשובה לזה שפי' הטעם כי עזה כמות אהבה לז"א לנוקבא קשה כשאלו קנאה מאחר שיש לנוקבא הארה ג"כ פי' לנוקבא יש הארה ולא לז"א וזוהו הוא מקנא ועולה לקבל המוחין שלו שנסתלקו אז הם זלו לו בסוד תפילין וטעם הדבר שז"ן נקראים דודים אשה ובעלה ויש אהבה ביניהם לזה אמרה שימני כחותם על לבך כי עזה כמות אהבה מז"א לנוקבא לכן מתחזרים ומתדבקין עמו כי הם דודים אשה ובעלה (פע"ח).

ואח"כ ע"י התפלה של ראש, זלתי ברכתה, נעשו מוחין דעולמות אלילות פנימי לזכר, כי המקיף נעשה שלא על ידינו, ויורד אור מנפש אלילות עד הנשיה לזכר, הנקרא נפש צעיר שאר העולמות, לפי שער עתה לא עשינו רק מעשה שהוא צעירה, וזה למה שנוגע אל מעשה האדם. אך בחי' העולמות שאינם תלויים במעשה האדם, נעשה כולם מעצמם על ידי מעשה לזכר, ואפשר לומר כי גם ג' עולמות אצ"י לא נתקנו לגמרי רק קצתם מלרבות (פע"ח ט ע"ד).

⁹¹⁶ עי' זהר ח"א רמה ע"א: תקיפו דרחימו דכנסת ישראל לגבי קב"ה כתקיפו דמותא בשעתא דבעי רוחא לאתפרשא מן גופא קשה כשאלו קנאה (שם) כל מאן דרחים ולא קשיר עמיה קנאה לאו רחמותיה רחמותא כיון דקני הא רחמותא אשתלים מכאן אוליפנא דבעי בר נש לקנאה לאנתתיה בגין דיתקשר עמה רחמותא שלים דהא מגו כך לא יהיב עינוי באינתו אחרא מהו קשה כשאלו אלא מה שאלו קשיא בעינייהו דחייביא למיחת ביה כך קנאה קשיא בעינייהו דמאן דרחים וקני לאתפרשא מרחמותא

תרגום: חוזק האהבה של כנסת ישראל לקדוש ברוך הוא כחוזק המות בשעה שרוצה הרוח להיפרד מהגוף. "קשה כשאלו קנאה", כל מי שאוהב ולא קושר עמו קנאה, אין אהבתו אהבה. כיון שקנא, הרי האהבה השלמה. מכאן למדנו שצריך אדם לקנא לאשתו כדי שיתקשר עמה אהבה שלימה, שהרי מתוך כך לא יתן עינו באשה אחרת. מה זה "קשה כשאלו". אלא מה שאלו קשה בעיני הרשעים לרדת אליו, כך קנאה קשה בעיני מי שאוהב ומקנא להפרד מאהבה. כאן רואים הקנאה בין ז"א לנוק', וגם הקשור למיתה, שהרי כאן זה הרשימו שהיא הנשאר בקבר, וצ"ע.

עי' זהר ח"ג (נד ע"ב): קשה כשאלו קנאה (&) בכל דרגין דגיהנם לא אית קשיא כשאלו דנחית לתתא מנייהו בר ההוא דרגא דאקרי אבדון ודא אשתתפו כחדא ודא קשיא להו לחייביא מכלא כך קשה כשאלו קנאה דלית קנאה אלא ברחמותא ומגו רחמותא אתי קנאה ומאן דקני לההוא דרחים יתיר קשיא ליה לאתפרשא מניה מההוא דרגא דאקרי שאלו דאיהו קשיא מכל דרגין דגיהנם

תרגום: קשה כשאלו קנאה, בכל דרגות הגיהנם, אין קשה כמו השאלו, שיורד למטה מכולם, פרט לאותה מדרגה שנקראת אבדון, וזהו השתתפו כאחד, וזה קשה לרשעים מהכל. כך קשה כשאלו קנאה, שאין קנאה אלא באהבה, ומתוך אהבה באה קנאה, ומי שמקנא לאותו שאוהב ביותר, קשה לו להיפרד ממנו מאותה דרגה שנקראת שאלו, שהיא קשה מכל דרגות הגיהנם.

ועי' תיקו"ז (יט ע"ב): כי עזה כמות אהבה תקיפא איהי אפרשותא דקודשא בריך הוא ושכינתא מישראל כפרישו דנשמתא ורוחא ונפשא מגופא ותו כי עזה כמות אהבה כד ישראל מייחדין שמא דקודשא בריך הוא ברחימו ואמרי הבוחר בעמו ישראל באהבה קשה כשאלו קנאה דקודשא בריך הוא יקני עלייהו בזמנא דיפקון מן גלותא דאיהו יהא בההוא זמנא קנא ונוקם ובעל חמה רשפיה רשפי אש (שיה"ש ח ו) בההוא זמנא יתער שמאלא בשלהובין דיליה דאינון רשפי אש שלהבת י"ה ויוקיד כמה היכלין דבתי עבודה זרה ויטול נוקמין מעמלק דאיהו אומי בתרין אתוון דשמא קדישא דאינון י"ה לנטלא נוקמא מיניה הה"ד ויאמר כי יד על כס י"ה ודא איהו רשפי אש שלהבת י"ה⁹¹⁶ תרגום: "כי עזה כמות אהבה" (שיה"ש ח ו), חזקה היא הפרדת הקדוש ברוך הוא והשכינה מישראל כמו הפרדת הנשמה ורוח ונפש מהגוף. ועוד, "כי עזה כמות אהבה", כשישראל מיחדים את שם הקדוש ברוך הוא באהבה, ואומרים הבוחר בעמו ישראל באהבה, "קשה כשאלו קנאה" (שם) של הקדוש ברוך הוא שהוא מקנא עליהם, בזמן שיצאו מהגלות, שהוא יהיה באותו זמן קנא ונוקם ובעל חמה, "רשפיה רשפי אש" (שם), באותו הזמן יתעורר השמאל בשלהבות שלו, שהם רשפי אש שלהבת י"ה, וישרוף כמה היכלות של בתי עבודה זרה, ויקח נקמות מעמלק, שהוא נשבע בשתי האותיות של השם הקדוש, שהם י"ה, ליטול נקמה ממנו, זהו שכתוב "ויאמר כי יד על כס י"ה" (שמות יז טז), וזהו "רשפי אש שלהבת י"ה".

שעה"כ

התפלה והק"ש, באים מוחין אחרים חדשים לצורך זיווג זו"ן⁹¹⁷, ואינם המוחין של התפילין כנ"ל.

גם נתבאר איך התפילין של יד הם בחי' רשימו דמוחין של רחל עם בחי' דעת שלה ג"כ, שהוא הקשר דתפילין של יד כמבואר אצלנו בהקדמת ביאור אדרת האזינו באורך (נו ע"א) וע"ש, וכל זה נקרא מוחין⁹¹⁸. אמנם פרצוף רחל עצמו אינו נרמז לפי שהיא נקודה א' בלבד כנו, ולכן אין אנו עושין רמז וזכר אלא על התפילין שלה בלבד, שהם המוחין עצמן שלה אשר הם מוחין שלימים בבחי' שלימות כל פרצוף רחל כולו כנו. אבל רחל עצמה שנתמעטה בסוד נקודה א', אין אנו עושין זכר לה, ולכן אין הנשים חייבות בתפילין⁹¹⁹ רק נקרא תפילין של יד טפל אל ז"א, יען כי היא נקשרת ונתונה בזרוע שמאל כנו. וזה סוד הפסוק (שיה"ש פ"ו) רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה⁹²⁰, ר"ת ראש"י. והענין הוא כי הנקודה הזאת הוא הכתר דרחל כנו ונקרא ראש"י של הנקבה, והיא הנקשרת בזרוע השמאלית הנקרא גבורה שהוא בחי' אש, וז"ס רשפיה כו'. וביאר ואמר מה הם, אלו התפילין שלה. ואמר שהם שלהבת י"ה, כי הארות ושלהביות היוצאות מן י"ה שהם או"א, כמבואר אצלנו באורך בהקדמת ביאור אדרת האזינו (שער מאמרי השב"י נו ע"א), כל בחי' אלו התפילין שלו ושלה מה ענינו. ושם ביארנו כי הד' פרשות דתפילין של יד הם ממוחין דחו"ב דאבא וממוחין דחו"ב דאימא אשר בז"א. ונמצא כי או"א נק' י"ה, וגם המוחין עצמן הם בחי' חו"ב הנק' י"ה וזהו שלהבת י"ה.

ונבאר עתה ענין שאר הט"ס דרחל שירדו בבקר⁹²¹ בבי"ע מה נעשה מהם⁹²². והנה אח"כ ע"י תפלה של שחר שמתפללין התחתונים, הם מעלים אותם מעולם לעולם. עד

- מאיר הכוונה -

⁹¹⁷ צ"ע אם רמת המוחין דתפילין משתנים, ע"י לעיל הערה. ##*

⁹¹⁸ ע"י ע"ח שער כה פרק ב אות יג: דעת דנוקבא אינו רק מחציה⁹¹⁸, שהוא עטרה דגבורה לבד. ואף גם בחי' זו אינו למעלה ברישא, אלא בגופא בשליש עליון דת"ת שבה, באמצע בין ב' הכתפיים שלה. וז"ס קשר יר"ד של תפילין של יד כמבואר במקומו⁹¹⁸. לפי שהמוחין דזו"ן שהם חכמה ובינה שלהן הממשיכין או"א בעת זיווג ממוחין שלהן עצמם, ולכן נשארים ג"כ בראש זר"ן, אך הדעת שבז"א (ונוקבא) לא המשיכוהו מדעת עליון שלהם, אלא היה מהח"ג המתפשטין ברו"ק דאו"א. לכן גם בנוקבא דז"א היה כך כנ"ל, שירדו ונתפשטו בתחלת הרו"ק בשליש עליון דת"ת בין הכתפיים כנ"ל⁹¹⁸.

⁹¹⁹ בחי' אלו התפילין ש"י הוא כהיות אותה הנקודה נקשרת בזרוע שמאלית דז"א ואין צה פלצוף כלל עדיין לכן אין אנחנו עושים אז רמז אליה עדיין (פע"ח).

⁹²⁰ בשיה"ש היא מילה אחת שלהבתיה.

המשך הזהר ח"ג נד ע"ב: רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה (&) ומאן איהו שלהבת י"ה דא אשא דנפיק מגו שופר כליל מרוחא ומיא ומגו ההוא שלהובא כד מתלהטא בכנסת ישראל אוקיד עלמא בשלהובתא בקנאה דקודשא בריך הוא ובשעתא דהיא מקנאה ליה ווי דאערע בשלהובתא דאיהו יתוקד בהו:

תרגום: רשפיה רשפי אש שלהבת י"ה, ומי היא שלהבת י"ה, זו אש שיוצאת מתוך שופר כלולה מרוח ומים, ומתוך אותה השלהבת כשמתלהטת בכנסת ישראל, שורפת העולם בשלהבת, בקנאה של הקדוש ברוך הוא. ובשעה שהיא מקנאה לו, אוי לפוגש בשלהבת שהוא ישרף בהם.

⁹²¹ בנה"ש ד' כ"ז ע"ב כתב "העומדת בהק"ק דבריא"ה - השד"ה (לש"ו). וע"י פע"ח (שער התפילה פרק ד דף ו ע"א): אמנם ענין עליות זו"ן דאצילות בבחי' מ"ן באופן זה כי הנה רחל שהיא נקודת המלכות שירדה בלילה בהיכל ק"ק דבריא"ה כנודע היא עולה עד האצילות ונכללת שם עם לאה העומדת שם בפרצוף שלם של י"ס

⁹²² והנה נתבאר שם כי צ"ל הצוקר תיכף קודם התפלה אותה הנקודה העיקרית של רחל שהיא הכתר שבה עולה מלמטה מהיכל ק"ק של בריאה עד זרוע שמאלית של הז"א ועומדת שם פכ"פ עמו אך הט' נקודות אחרות מחכמה שבה ולמטה יורדות אז למטה צבי"ע ועומדת שם עד תפלת שחרית ואז ע"י התפלה הם עולין כמ"ס צע"ה ואז אחר אור הצוקר שעלתה אותה נקודה העיקרית שעמדה בזרוע של ז"א פכ"פ אז הרשימו של המוחין דזעיר אנפין חוזר למקומו תוך ז"א צ"ל הצוקר וגם הרשימו של נוקבא שהוא כלילה ניתן צפנימית החזה של ז"א כלבו כנ"ל הנה עתה יולא משם ולחזן

שעה"כ

שמתפללין ברכת אבות, ואז בברכת אבות עצמה אנו מעלים הט"ם האלה עד אחורי ז"א, ושם נעשית פרצוף רחל, מהכמה שלה ולמטה פרצוף גמור אחר באחור עם ז"א. ואחר שעלו שם אלו הט"ם, אז חוזרת הנקודה ההיא שהיא כתר דרחל, שהיתה עד אז עומדת פב"פ עם ז"א כנודע⁹²³, בזרועו השמאל, וחוזרת אל האחור, ומתחברת עם הט"ם תחתונות שבה, ונתקנת עמהם יחד ע"י המוחין החדשים שבאו לה מחדש. ואז בברכת אבות עצמה חוזרת אח"כ פ"ב⁹²⁴ הנקודה ההיא המחוברת עם כל הט"ם וכל הי"ם שלה ביחד, חוזרים פב"פ עם ז"א ועם יעקב כנודע. ואז יעקב עומד בקו ימין בחסד ונצח דז"א, ורחל עומדת בקו שמאל שהוא גבורה והוד שבו⁹²⁵, במקום שהיתה הנקודה דכתר שבה בתחילה קשורה בסוד תפילין של יד בזרועו השמאל, ושם הם { ע"ב } מזדווגים יעקב ורחל בימי החול כמבואר אצלינו.

ומעתה אל תתמה אם כתבתי כאן שזו הנקודה עומדת פב"פ עם ז"א מעת הנחת תפילה של יד⁹²⁶, ושם בביאור ברכת אבות כתבנו⁹²⁷ כי אין רחל עומדת קודם ברכת

- מאיר הכוונה -

ונכנס צדיקא להווא נקודה והם שם צדחינת מוחין של הנקודה הנ"ל פב"פ עם הגבורה של ז"א אמנם תחלה נמשך הרשימו שלה ואח"כ הרשימו דלילה כמ"ס עתה בע"ה דענין התפילין (פע"ח).⁹²³ ונבאר טעם למה לפי זה תפלה של יד קודם לתפלה של ראש והענין הוא כי אותה הרשימו של רחל שהיה נתון תוך החזה של ז"א ממש וע"י עסק התורה אחר חלות כנזכר במקומו היה עולה נקודה זו של כתר דרחל למעלה בעת אור הבוקר ממש ואז יולא אותו הרשימו לילה שבתוך החזה שלו ונכנס באותה הנקודה כנ"ל ועושה בה בחי' תפילין בראשה בהיותה קשורה בזרועותיו וזה נעשה ע"י שאנו מקיימין מלות התפילין ומזכרין הברכה וע"כ נעשה זה המעשה הנ"ל (פע"ח) פנים בפנים?⁹²⁴

⁹²⁵ ע"י דרושי עמידה ב' שנו"ה היא בלחש, וחר"ג בחזרת הש"ץ.
⁹²⁶ ע"י 'לעיל הערה 922. וע"י פע"ח (&) והנה ענין התפלה הנעשה בה באותה הנקודה של רחל זה שאמר הכתוב כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עתה שעלתה אותה הנקודה באור הבוקר עד זרוע שמאלי של זעיר אנפין ועמדה שם פב"פ עמו אז נשלם ענין כחותם על זרועך כי רשימו של המוחין שלה היה בפנים בלבו של זעיר אנפין (א) אך זו הנקודה היא בחוץ ונתונה בזרוע השמאלי דזעיר אנפין מבחוץ ואז בהיותה שם הנקודה יוצא הרשימו שלה מתוך לבו של זעיר אנפין ונכנס באותו הנקודה בהיותה עמו על זרוע ואז משמש הרשימו ההוא לאותה הנקודה במקום המוחין ואז בהכנס הרשימו ההוא לתוך אותה נקודה אז נקרא אותו נקודה תפלה של יד כי אותה נקודה נקשרת אז בזרוע שמאלי דז"א במקום הקיבורת לפי שהוא כנגד הלב של ז"א כדי לקחת אותה הרשימו שלה אשר שם כנ"ל ואז נכנס בה אותה הרשימו ונעשין בראשה בחינת תפילין ונמצא כי בערך הז"א עצמו הן תפילין בזרוע על לבו אבל בבחי' הנוקבא הם תפילין של ראש שלה וע"י עוד: ובה יתבאר לך ענין שינוי מאמרי הזוהר אם הם תפילין בזרוע של ז"א או אם הם תפילין של ראש דנוקבא כי הכל א' ונמצא כי תפלה זו של יד היא תפילין גמורים כמו התפילין ש"ר דז"א ועתה צריך שנבאר דא"כ למה הנשים פטורין מתפילין דבראש (ב) { כא ע"ד } אך הענין הוא כי בחי' אלו התפילין ש"י הוא בהיות אותה הנקודה נקשרת בזרוע שמאלי דז"א ואין בה פרצוף כלל עדיין לכן אין אנחנו עושים אז רמז אליה עדיין אבל אנו רומזים אותה בבחי' זעיר אנפין עצמו שהוא קושר אותה הנקודה עמו בזרוע ע"י אותו הרשימו הנ"ל וכל זה הוא מחמת אהבתו אותה וז"ש כחותם על זרועך לפי כי עזה כמות אהבה שאני אוהבת אותך

וע"י עוד: ונבאר טעם למה לפי זה תפלה של יד קודם לתפלה של ראש והענין הוא כי אותה הרשימו של רחל שהיה נתון תוך החזה של ז"א ממש וע"י עסק התורה אחר חצות כנזכר במקומו היה עולה נקודה זו של כתר דרחל למעלה בעת אור הבוקר ממש ואז יוצא אותו הרשימו דילה שבתוך החזה שלו ונכנס באותה הנקודה כנ"ל ועושה בה בחי' תפילין בראשה בהיותה קשורה בזרועותיו וזה נעשה ע"י שאנו מקיימין מצות התפילין ומזכרין הברכה וע"כ נעשה זה המעשה הנ"ל ואחר כראות ז"א שכבר היא יש לה תפילין בראשה מחמת שנתקרה בזרועו אצל הרשימו שלה אשר שם בחזה אז מתקנא בה ואז הוא ממשיך הרשימו שלו אשר למעלה ונכנס בו בראשו ואז בו גם כן תפלה ש"ר ואף גם זאת הוא על ידי המצוה שאנו מקיימין מצות תפילין בהנחת תפילין ש"ר כנודע כי אין דבר נעשה למעלה אלא על ידי מעשה תחתונים בעה"ז וז"ש הכתוב קשה כשאל קנאה אחרי מ"ש כחותם על לבך כחותם על זרועך כי עזה כמות אהבה ע"י ש"ש שאין הכוונה שזה פב"פ ממש, אלא רק לצד הפנים והיינו ובזרוע שמאל.

⁹²⁷ עמידה ב' (ש"ש)

שעה"כ

אבות אלא בבחי' אחור באחור, ובברכת אבות היא חוזרת פנים בפנים. ויובן זה במ"ש כי הנקודה היא לבדה עומדת פב"פ תמיד⁹²⁸, ושאר הט"ס הם אחור באחור עד בברכת אבות, ואח"כ בברכה זו עצמה חוזרת כל הי"ם שלה ביהוד לעמוד פב"פ⁹²⁹ כנ"ל. אבל בביאור ברכת אבות דר"ה⁹³⁰ נראה בהפך ממ"ש כאן, כי המלכות עומדת בסוד הנקודה קטנה בבריאה, והיא לבדה עולה בברכת אבות עד הכתר דז"א אחור באחור, ואח"כ נעשית פרצוף ג"כ בבחי' אחור באחור. ודע כי כל ענייני התפילין של ראש ושל יד נתבארו באורך גדול בהקדמת ביאור אדרת האזינו (נה ע"ג⁹³¹).

- מאיר הכוונה -

⁹²⁸ היינו אחרי עלות בעליית הכתר דאחור למעלה.

⁹²⁹ עי' ע"ח שער לד פרק ב אות ח: כשאנו אומרים שאחר שנגדלת אב"א, אז חוזרת להיות נקודה קטנה בפנים, פירוש הוא על אותה נקודה מבחינת⁹²⁹ פנים שעדיין בבחי' פנים שלה, אין לה רק נקודה אחת, אמנם כל האחוריים הם שלמים לגמרי והבן זה מאד⁹²⁹.
⁹³⁰ דרוש ו' (ש"ש).

⁹³¹ ונתחיל לבאר ענין אותם הארבעה נימין דשערין הנמשכין מאחורי רישא על רישי כתפין למוגד ברישא דז"א מה ענינם. ואח"כ נבאר שאר התשעה חוורתי דדרך פנים וענין דיקנא דז"א הנמשכת דרך פנים וענין אלו הארבע נימין לאחורי רישא הם גורמין בחינה השקית לאור מקיף למוחין דז"א שהם סוד התפילין כנ"ל. וזה ענינם דע כי אור המקיף הזה של הבחינה השקית דומה אל האור המקיף דבחינה הרביעית כי אותו אור המקיף הוא מקיף מכנגד נה"י לאימא אשר המוחין דז"א מלובשים בתוכם בפנים והנה הוא למעלה מעל רישא דז"א ומקיף כל ראשו וגלגלתו וכל המוחין פנימיים אשר בתוכו. אבל אור המקיף הזה דבחינה שקית (ע"ב) הוא יולא מן הארת המוחין הפנימיים דבגו רישא ענמה דז"א ואם מן המוחין ילא והוא גרוע מהם איך יקיף אותם דבחינת אור מקיף אשר הוא גדול מן האור הפנימי ולכן איננו מקיף כי אם בחינת פנים דז"א בלבד וילא מן המלח זין העינים ומשם עומד ומקיף את הפנים אשר תחת העינים והם בחי' תפילין ממש וזמ"ש באדרת האזינו דרנ"ב ע"ב ונהיר אנפוי ואסהיד באור"א גווי לאנפוי כו'. וזהו סוד והיו לטוטפות זין עיניך ואעפ"י שבאדרת הזו נראה שאינו מדבר אלא דבחינת הדעת זה יתבאר לקמן כי עיקר יציאת אור המקיף הוא במלחא מכנגד הדעת כי שם מקום הבקיעה בלאת האור מצפנים על ידי הכאת קולא דשערי דאריך מן האחור כמו שיתבאר. ולהבין ענין התפילין האלו נבאר מ"ש שם באדר' נשא דק"ט ע"ב ודקל"א ע"ב דענין נימין דשערי דרישא דאריך שנמשכין על כתפין בגין לנגדא ממוחא דליה למוחא דז"א. ואריך להבין למה אלו השערו' נמשכין דרך האחור ולא דרך פנים או למעלה על גבי רישא ממש באמצע הראש דליה. ועוד כי הרי נתבאר לעיל כי אין מתחיל ז"א רק מטיבורא דליבא דאריך ולמטה וא"כ איך אותם הנימין מתפשטין עד רישא דכתפין והרי היה ראוי שיתפשטו עד למטה מטיבור' דליבא כדי שימשכו שפע ברישא דז"א המתחי' שם גם כריך שנבאר מ"ש באדרת נשא דק"מ ע"א וז"ל תלת מוחין דהו ז"א ואשתכחו בג' חללי דגלגלתא דרישא וחד מוחא שקיט על צוריה דכליל כל תלת מוחי דאתמשך מיניה משיכאון שקילן בשערי חוורי להאי ז"א לתלת מוחין דביה כו' ואריך לדעת מהו זה המוח הרביעי הכולל שלשתם ונמשך בשערי חוורי עד רישא דז"א אבל הענין הוא כי הנה נתבאר לעיל שאעפ"י שז"א מלביש את א"א מחצי הת"ת שבו ולמט' אינו מלביש אותו בעצמו אלא אחר היות אריך אפין מתלבש הבחינות הגז' תוך נה"י לאבא שנתפשטו עד שם ונה"י לאבא מלובשים תוך נה"י לאימא ואז ז"א מלביש את נה"י לאימא. והנה אותו קולא דשערי דרישא דז"א הנמשך דרך האחור מבחוץ הוא מתפשט עד למטה ונוגע ברישא ענמה דז"א המלבשת את נה"י לאימא ולאבא ולאריך ענמו כנז' כי גופא דאריך הוא בפנים בתוך כולם ואין ז"א נדבק בו ונוגע בו כלל ואותם השערות דאריך הם לנורות ומצועין דנגדין שפע ואור גדול ממוחא סתימאה דביה למטה דז"א ואותם ההארות יולאות דרך פיות השערות לחוץ במקו' סיומם למטה ואז אותם הקצוות של השערו' המסיימי' ומגיעים אחורי העורף דז"א שהוא באחורי הדעת שבו אותם ההארות היוצאים משם מכים שם בחוזק בעורף דז"א וצוקעים המקום ההוא ונכנסים אל תוך המוחין ומ"ש באדרת דמתפשטין הנה נימין עד רישא כתפין דאריך אין הכונה למעלה באריך ענמו

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

לאם כן היכי קאמר בגין לנגדא למוחא דז"א והרי הוא רחוק מהם מאד אבל יוצן זה עם מ"ס לעיל כי תרי פרוקי תתאין לחסד וגבורה לאריך הם הנקראי' רישי כתפין דיליה שהם תרין עטרין דזדעת דז"א כנ"ל. ושם זדעת מקום עמידת תרין רישי כתפין ועד שם מגיע הגוה קולין דשערי ויולאין אותם האורות משם ומכים וזוקעים ונכנסים תוך המוחין דז"א. (ע"ג) ואמנם אמיתות ביאור לשון זה נתבאר בצרכת אבות די"ט דראש השנה במלת אלהינו ואלהי אבותינו וע"ס היטב. ודע כי יש הפרש בין הדעת דז"א אל הדעת דנוקביה כי דעת דז"א עומד למעלה בראשו מכריע בין חכמה וע"ד) וזינה שלו והטעם הוא זמה שנתבאר אלכלנו כי נה"י לאימא הכלים הם לאימא והמוחין שבתוכם הם אורות דז"א עצמו אבל הכתר דז"א הכלי שלו והאורות שבתוכו הם חלי התחתון דת"ת לאימא והם מושאלין לז"א להיותם כתר בו וכיון שהם אורות מעולים מן אימא לכן יש בהם כח להמשיך מוח הדעת ההוא למעלה בראש אעפ"י ששרשו הוא מן תרין כתפין דז"א שהם מבחי' שש קלות גופא אבל דנוקביה דז"א שהכתר שלה הוא מת"ת דז"א בלבד אין בו כח להעלותו למעלה בראש שלה כיון ששרשו הוא מבחי' גופא כנ"ל. ולכן נשאר דעתה למטה בין שתי הכתפות שלה כמו שיתבאר במקומו. והנה מחמת רוב האור ההוא מוחא סתימאה לאריך לכליל תלתא מוחי היוצא דרך אגרו' השערות ונכנס תוך מוחין דז"א מרבה בהם או' ומתנוגך אורם ונוקב במנחו ויולאין לחוץ ארבע מוחין מקיפין ומה שהיו בתחילה בפנים שלשה מוחין בלבד היה מפני שהחלל הג' מחזר תרין עטרין ועושה אותם מוח אחד שעל דעת דז"א ששאר דעתה למטה בין שתי הכתפות שלה כמו שהם באור המקיף העליון דעל כל רישא דז"א שהיא הבחינה הרביעית. והרי נשלמו הארבע מוחין מקיפין לחוץ במנח והם עצמם בחי' ארבע פרשיות שבתפילין ולהיות כי התחלקותם לארבע מוחין הוא ע"י המשכת אור מוחא דז"א לכליל תלת מוחי דאתמשכו מינה משיכין דנהורין שקילן רובה לומר שקולות ויורדות במשקל ישר דרך הגוה שערי חוורי דרישא חוורא דרך אחר לכן על ידו נעשו ארבע פרשיות בתפילין ונכנס הוא בכלל הארבעה אעפ"י שאינו הוא עצמו אלף הארתו כנז'. וזמ"ס באדרת האינו דק"מ ע"ב בענין תלת מוחין וחד מוחא שקיט על זרייה כו' לאינון הו ארבע פרשיות שבתפילין והרי נתבאר טעם תליית הגוה שערי דרך אחר כדי להכות שם ולהוציא האורות המקיפי' שהם ארבע פרשיות דתפילין מכנגדם במנח דז"א ואמנם לפי ששרש אלו הארבע פרשיות הם השני מוחין דז"א והתרין עטרין לכן הונחו ארבע פרשיות אלו בארבע צחים בתפילה של ראש דז"א לפי ששורשן הם ארבע מוחין משא"כ בתפילה של יד שארבעתם בבית אחת כמו שנתבאר לקמן בע"ה. והנה בתקונין בהקדמ' בד"ט ע"א אמרו שם כי אהיה הם ארבע צחי דתפילי ויהו"ה ארבע פרשין דתפלי כו'. גם נתבאר שם ענין הרצועות של ראש ושל יד באורך. ונריכין אנו לפ' זה בקיור והענין הוא זמה שביארנו כי שני אורות מקיפין יש למוחין דז"א אחד למעלה על ראשו שהוא קודם שנכנסו בו המוחין הפנימיים והשני הוא במנחו בסוד התפילין אחר שנכנסו בפנימיותו וחזרו לאחת במנחו כנ"ל ונמלאו שלשה בחינות אור מקיף עליון ואור פנימי ואור מקיף שני ושלשתם נרמזו בענין תפי' כיון שהם הבחינה האחרונה מכולן כריך שיתגלו בה כל שלשה הבחינות ובסוד האחד ועשרים אזכרות שיש בתפילין נרמז בחי' אור המקיף העליון כמו שהודעתין (ע"ד) כי כל אור מקיף הוא שם אהי"ה כמנין כ"א אזכרות הנז' אשר לרוב מעלתם נתעלמו ולא נתגלו עד אחר שנכנסו בסוד ארבעה מוחין פנימיים שהם כנגד בחי' ארבעה פרשיות התפילין. אבל עיקר מציאותם הוא למעלה בבחינת אור המקיף אלף שהם מתגלים למטה בתוך הפרשיות כשירדו ונתלבשו למטה במוחין בתוך שלשה חללי גלגלתא. וארבעה הפרשיות הם כנגד ארבע אותיות ההוי"ה שהם בחינת הארבע המוחין שנתלבשו תוך ז"א בארבע חללי גלגלתיה ואז אינם בסוד שם אהי"ה המורה על בחינת אור המקיף כנז' אלף בבחינת אור פנימי שהם ארבע המוחין עצמם שנכנסו בו תלת חללי גלגלתיה ואז הם בסוד שם יהו"ה והם סוד ארבע הפרשיות. אמנם כבר נתבאר כי גם נרמזו בארבע פרשיות האלו נילוות אור המקיף העליון והם האחד ועשרים אזכרות לפי שבמקומם לא יכלו להתגלות ואח"כ חזרו הארבעה מוחין לאחת לחוץ בסוד ארבעה צחים דתפילין כי אז בבחינת אור המקיף תחתון ולכן

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

הם בחינת בתים מקיפין ומלכזשין בתוכם ארבע הפרשיות והם כנגד ארבעה אותיות אהיה כנ"ל כי כל אור מקיף הוא שם אהי"ה והרי נרמזו בתפילין רישא דז"א בשלשה בחינותיו התחתונות שהם מקיף ופנימי ומקיף תחתון וכנגד שני מציאות האלו שהם בחינת היותם ארבע מוחין בחוץ ושלשה מוחין בהיותם בפנים לכן נעשו שתי שינין בתפילין של ראש אחת של ארבע ראשים ואחת של שלש ראשים:

ונבאר עתה ענין הקשר של תפלה של ראש מה ענינה ונ"ו ע"א) כבר הודעתך ענין יעקב שנשא רחל ולאה והוא בחינת ז"א שיש לו שתי נשים לאה ורחל זו למעלה וזו למטה כי רחל מתחלת מן החזה שבו ולמטה ולאה מתחלת מאחורי הדעת שבו עד החזה שבו והנה ענין זו העליונה הנקראת לאה היא בחינת הקשר של תפלה של ראש וטעם אכילתה שם הוא כמ"ש למעלה כי המוחין דז"א ירדו מלכזשין בתוך נה"י לאימא תוך שלשה חללי גלגלתא דז"א. והנה אין ספק כי המלכות לאימא שהיא למטה מן היסוד לאימא גם היא ירדה ונכנסה לתוכו והיא שם דבוקה ומחוברת בדעת דז"א אבל אינה בכלל מוחין שלו גם ידעת כי כל אור שבעולם יש לו בחינת אור חוזר ואם כן זה האור שבלט במלך וי"א בסו' תפלה של ראש מוכרח הוא שיהיה לו אור חוזר אחוריו שהוא בעורף אשר שם עומדים הנהו קו"י דשערי דז"א ומכים ומאירין שם כנ"ל כי מכאן י"א אור תפלה של ראש ועתה יש לו אור חוזר עד שם ונמצא כי אור ארבע פרשיות תפלה של ראש חוזר ונכנס לפנים השלשה המוחין הפנימיים ובלטו אורן לחוץ דרך אחור במקום העורף ונעשה האור ההוא בחינת קשר של תפילין דראש בצורת ד' שהיא סוד ד' לאחד והענין הוא כי בהכנס אור החוזר אל תוך המוחין הפנימיים אז האירו אורות אלו שם בפנים ונתלכשו באותה ד' שהיא המלכות לאימא ולכן נקראת ד' כנגד הארבעה אורות אלו המתלכזשים בה ואז נוקב הארתם לחוץ בעורף ונעשה שמה אותו הקשר של תפלה דראש ושם מתגלית בחינת אותה המלכות לאימא ובתוכה מלכזשין ד' האורות הגז' של הארבע (דף נ"ה ע"א) מוחין ולפי שאין שם רק מציאות אותה המלכו' לזד לכן אין הקשר ההוא אלא בחינת עור אחד לזד ואין שם שום פרש' וכתובה כלל לפי שהפרשיות הם בסוד מוחין והעור בסוד המלכות והואיל ואין שם מוחין ממש לא יש שם רק בחינת עור בלבד. והנלע"ד בזה הוא כי זה הקשר הוא אור מקי' דמוחין ללאה ואינו לאה עצמה והוא כדמיון תפלה של יד שהוא אור מקיף דמוחין דרחל וזה מוכרח לעניות דעתי וכמו שביארתי לקמן בתפלה של יד שיוצאת מהכאן קו"י דשערי דעיצור דז"א שהם ד' הצי"ו' וכן יש ארבע צי"ויות דנימין דמוחין דיניקה המכים בראש לאה ומוציאין בה אור מקיף דמוחין בסו' קשר וכמ"ש בדרוש הצי"ויות בענין נימין דיניקה שנמשכין על רישא דלאה:

ונבאר ענין הרצועות של תפלה של ראש איך נמשכות מן הקשר הגז' ואיך מתחברות למטה עם התפלה של יד דע כי כל מה שיש בתפלה של ראש שהיא ברישא דז"א יש גם כן בתפלה של יד שהיא ברישא דרחל נוקבא דז"א. וכמו שאמרנו שיש מקיף עליון על רישא דז"א והיא הבחינה השנית שבמוחין דיליה כד זאת הקשר בתפלה של ראש הנק' לאה היא בחי' אור המקיף העלמיי והעקריי של נוקבא דז"א הנקראת רחל ולכן זו הקשר עומדת כאן למעלה והיא למטה ומכאן היא נעשית אור מקיף העלמיי אליה והבן זה. והנה ענין הרצועות הם בחינת המשכת הארבע מוחין למטה ונדע כי הארבע מוחין נתלכשו בנה"י של אימא כנ"ל. והנה אם נחלקים לשתי חלקים ימין ושמאל תהיה חלוקתם כך כי בבחינת הנלח והוד ויסוד לאימא. הנה היסוד כולל תרין עטרין דדעת שהם חסדים וגבורו' ולקמן יתבאר כי עיטרא דגבורה כולו או רובו ניתן אל הנקבה ועיטרא דחסד כולו או רובו ניתן בז"א ומה שנשאר ממנו נמשך ביסוד שבו וניתן שם. ושם עומד אותו החסד שירד שם. לכן אין היסוד של הבחינה נזכר כאן רק הנלח וההוד שלה בלבד ואלו הן תרין רצועין ימנית ושמאלית. ואריך שתדע כי בכל מקום שיש בחי' נלח והוד בכ"מ שהם עליהם נאמר והקרניים גבוהות והאחת גבוהה מן השנית כמבוא' בהקדמת התיקונים ד"ט ע"א. ובפ' פנחס בר"מ דרכ"ח ע"ב. והענין הוא כי ספי' הנלח של א"א ושל א"א ושל ז"א כולם הם יותר קררות משיעור ספירת ההוד

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

שבהם כי ספירת ההוד מתפשטת למטה מן הנלח ונמלאת ספירת הנלח הקרר' שהיא גבוהה יותר למעלה מספירת ההוד. וטעם הדבר הוא צמה שנודע כי הנלח הוא בסוד התפארת וההוד בסוד המלכות כמ"ט בס' התקונין איהו בנלח ואיהו בהוד וזהו סוד שנקראים הנלח וההוד שחקים שהם שתי ריחיים זו על גב זו הטוחנות מן לדיקים שהם לדיק ולדק. והרי איך הם זו על גב זו לפי שזו גבוהה מזו. ונמלך כי כאשר אימא עלאה המשכה הנלח שלה בתוך ז"א לתת בו מוחין כנז'. והנה הנלח שבה נכנסה תחילה ולא המשכה רק עד טיבורא לז"א. (ע"ב) (ע"ג) וזהו הטעם של רעו' הימני' שתהיה קררה ושיעור' עד החזה בלבד כי הרעוה הזו שהיא רעוה נלח היא לרודך זעיר אפיין ערמו כנז' דאיהו בנלח ועיקר מליאות ז"א הוא עד החזה שבו כי משם ואילך מתחיל בנין נוקביה. ואח"כ נכנס הוד דאימא ונתפשטה עד למטה בהוד דז"א כדי להשלים בנין המלכות. כי הנה מוח הבינה של הנקבה נעשה מן הוד זעיר אפיין כנודע. ונמלך כי אימא עלאה הנקראת בינה נמשכה עד מוח הבינה שבמלכות. ולפי שבטיבורא שלים כנז' באדרת נשא דקמ"א ע"ב לכן שיעור הרעוה הזו היא עד טיבורא. וזמ"ט בתקונין דף ט' ע"ב ואתפשטותה דבינה עד הוד אתפשטת. כי לשון הזה מורה על מה שאמרנו כי ההוד שבה היא אשר נתפשטה יותר משיעור הנלח. גם בזה תבין טעם שיעור הנז' בהקדמת התקונין דף ט' ע"א בענין הרעוה ושיעורן. גם תבין כי מאמר זה של התיקונים חולק עם מאמר ר"מ ר"פ פנחס דף רכ"ח ע"ב כי כאן נאמר דרעוה ימין קררה והשמאל ארוכה. ושם אומר להפך. אבל הענין הוא כי צפ' פנחס מדבר בבחינת המניח את התפלין כי הארוכה מימין ושל שמאלו קררה אבל בבחי' אימא עלאה עכמה הוא להפך כי הנה הימין שבה הוא השמאל שבו והשמאל שבה ימין שבו:

ונבאר ענין הרעוה בבחינת המוחין כי עד עתה ביארנום בבחינת הנלח וההוד דאימא שהם לבושי המוחין ועתה נדבר בבחינת המוחין הנה מן קשר התפלין של ראש שהיא אות ד' כנז' נמשכין שתי רעוה אחת כנגד הימין ואחת כנגד השמאל וברעוה הימין יש שם בחינת חכמה וחסד דז"א ובשמאלית גבוהה ובינה דז"א שהם הארבעה מוחין. והרי הם שתי רעוה הכוללות ארבע המוחין כסדר הנז'. וכדוגמת הדלת עכמה שהיא הקשר שאינה אלא בחי' עור בלבד גם ורעוה הם בחי' עור בלתי בחי' פנימיו' בתוכן כמו שיש בתוך עור ארבעה בתי התפלין. ואמנם בחינת הרעוה האלו הם גם כן בבחינת אור המקיף ונמשכין מלך חוץ ולא בפנים והימני' היא היותר קררה כמו שביארנו בריש הקדמת התיקונין ד"ס ע"א והיא מסתיימת בטיבורא לז"א ויש נגזות ונכנסת בפנים והטעם הוא כי כבר נתבאר כי תרין עטרין יש בדעת חד אקרי חסד וחד אקרי גבורה. והנה ז"א רובו הוא מלך החסד ונוקביה היא מלך הגבו' ולכן הזכר הוא לוקח כל בחי' עיטרא דחסד לעלמו ואין נשאר ממנו אל נוקביה רק מעט מזער בתכלי' וזהו הטעם שהת"ת מטה כלפי חסד. ולטעם זה הרעוה הימני' ששם הוא העיטרא דחסד הנה היא נגזות בתוך טיבורא לז"א כנ"ל שהוא במקו' החזה לפי שמשם ולמטה הוא התחלת בנין הנקבה והוא כלה ונפסק שם בחזה ומה שנכנס בפנים אינו רק דבר מועט מאד שנכנס ויורד עד היסוד דז"א עלמו (ע"ג) כנודע כי שם עומד ומתקבץ. האמנם עיטרא דגבור' עם מוח הבינה דז"א שהיא ברעוה השמאל אינה נגזות בחזה אבל נמשכת בחוץ בסוד אור מקיף גם את הנקבה עד טיבורא דז"א לפי ששם הוא התחלת נה"י דז"א ונכנסת שם כדי להיות אותם המוחין מתלבשים שם בתוך נה"י דז"א להיותם מוחין לנוקביה ע"ד מוחין דז"א שנתלבשו בנה"י דאימא כנ"ל. והנה לפי שהז"א לקח לעלמו רוב עיטרא דחסד לכן לא הורד לקח מעיטרא דגבורה רק דבר מועט ונשאר כולה או רובה אל נוקביה כנז'. ודע כי אעפ"י שאמרנו כי עיטרא דחסד נפסק במקו' החז' ונגזו שם בפנים עכ"ז בחינת מוח החכמה דז"א שגם היא ברעוה הימנית כנ"ל לא נפסקה גם היא לרוב גודל הארתה. אמנם גם היא נמשכה ונתפשטה למטה עד הטיבור והקיפה גם את נוקבא דז"א המתחלת מן החזה ונכנסה גם היא בטיבורא מצפנים ואז נמלאו שם ג' מוחין שהם חכמה ובינה ועיטרא דגבורה ואלו השלשה נתלבשו בנלח והוד דז"א חכמה בנלח ובינה וגבורה בהוד ושם עמדו מלובשין כדוגמת הבחינה

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

השלישית שביארנו במוחין דז"א בסוד אור פנימי. ואז ילאו גם שם בחינת אור המקיף שלהם לחוץ מהם כדמיון הבחינה הרביעית דז"א ואח"כ נכנסו בחללי גלגלת לנוקביה בסוד מוחין פנימיים שהיא בחינה החמישית. ובהיותם שם נקראים שני מוחין בלבד. וטעם הדבר הוא לפי שעטרא דחסד שצדעת כולו לקחו הז"א לעלמו ואותו המועט שנסאר נשאר ביסוד דז"א ונשאר זה תרין מוחין בלבד באופן זה מוח חכמה שבה מלובש בנלח דז"א בחלל גלגלת הימני ומוח בינה עם עטרא דגבורה מלובשין בהוד דז"א בקי שמאל וזוהו תבין איך הנקבה היא תמיד אתכליל' בשמאלא כי הרי רובה היא וע"ג) מן השמאל כי בימינא אין בה רק חכמה ובשמאלא יש בה גבורה ובינה אצל כריך שתדע כי גם היסוד דז"א נכנס בה בסוד מוח הדעת אלא שאין בו רק בחינת עטרא דגבורה לזד כי בחינת החסד שבו הוא דבר מועט הנשאר בו כנ"ל ועיקר מה שיך בו היא זאת העטרא דגבורה. וזהו סוד מ"ש בתיקונין כי היסוד הוא גבורה בסוד יחזק ק"ץ ח"י דנטיל לשמאלא ומכאן נתפשטו אח"כ הגבו' במלכות ביסוד נקודת ליון שבה כנודע ומכאן באו שם כל הגבורות ההם וזהו סוד מ"ש בפי' בשלח דף ק"ע ע"א דנשים דעתן קלה ולא אמרו שאין בהם דעת כלל והכוונה היא כי אין להם רק מחליית הדעת שהוא עטרא דגבורה ובפסוק בלחם הקלוקל נתבאר ענין הגבורה הנקראת ק"ל וע"פ. גם עיין בפי' שלח כנז' גם זהו סוד באדרת האזינו דל"ו ע"א ונהירו דתרי מוחי גליפן בה הרי שאין בה רק שני מוחין והם נמשכים מנהירו דמוחין דז"א בלבד ולכן נקרא נהירו דתרי מוחין כי הם אור נמשך מתרי מוחי דז"א. ואעפ"י שאנו אומרים כי אלו התרין עטרין הם ביסוד עכ"ז שרשם ועיקרם תלוים בחכמה ובינה שבנלח והוד דז"א רק שאח"כ מתחברין ביסוד ללודך הדעת שבה כמו שבאר אצל עיקרה אינה רק שני מוחין בלבד שהם חכמה ובינה בנלח והוד דז"א כנ"ל. עוד כריך טעם אחר אל מ"ש באדרת האזינו שאין בה רק נהירו דתרי מוחי בלבד והענין הוא כמה שנתבאר (ע"ד) למעלה בענין התפלה של ראש כי הדעת דז"א הוא כולל מתרין עטרין שהם חסדים וגבורות שנמשכו מן המוח הדעת לאו"א שנתפשט בגופא דילהון ובו' קאוות שלהם ואינן מן הדעת שבראש עלמו לאו"א. משא"כ בתרי מוחין דחכמה ובינה שנמשכו מן המוח עלמו לאבא ואימא ולפי זה היה מן הראוי שבז"א יהיה הדעת שלו למטה בגופיה ולא בראשו ושם ביארנו טעם הדבר שהוא כי הכתר שבו הוא הת"ת עלמו לאימא בבחינת כלי ואור שבתוכו ולהיות הכתר שלו גדול בתכלית לפי שהוא מאימא היה בו כח להמשך ולהעלות את הדעת בראשו דז"א תחות תרין מוחין דחכמה ובינה שבו אצל בנוקב' דז"א שהכתר שלה איננו רק מת"ת דז"א אין בו כל כך כח לעלו' את הדעת שבה למעלה בראשה ואין בראשה רק תרין מוחין בלבד כנ"ל. אצל הדעת שלה שהם חמש הגבו' דעיטרא דגבו' ירדו למטה בגופ' דילה כפי השרש אשר משם חוצבו כנ"ל והם באמצע ממש בין זרוע חסד לזרוע הגבורה. וכדרך שביארנו לך בענין חטאו של אדם הראשון שהוריד גם את הדעת דז"א בין תרין כתפין דילה כדוגמא נוק' בשלש הראשון של הת"ת שבה והרי נתבאר כי שלשה מוחין יש לנקבה כנמלא בס' הזוהר אצל החכמה והבינה שבה הם לבדם בראשה והדעת הוא למטה בגופא כנזכר:

ונבאר עתה ענין התפלה של יד מה ענינה ובכללה יתבארו תפילין דיעקב. הנה אחר שנקנסו המוחין פנימיים בנוקבא דז"א הנקראת רחל שהיא הבחינה החמישית האירו ונלכו אורותיהם בסוד אור המקיף במלחא דילה והיא הנקרא' תפלה של יד כמו שבאר וזו היא הבחינה הששית דמוחין דרחל כדוגמת תפלה של ראש דז"א וזה סדר התנוע' האורות האלו ללאת במלחא דילה. דע כי כמו שנתבאר לעיל כי אין תפלה דראש דז"א יולאין רק ע"י ההיא קולא דשערי דאריך אפי' הנמשכין עד כנגד העורף דרישא דז"א ומכה ובטש תמן ובוקע ונכנס ואח"כ מוליא אורות המוחין לחוץ במלחו כך ברישא דז"א יש חד קולא דשערי הנמשך מאחורי רישא דז"א עד מלחא דרישא לנוקביה כנז' בפי' נשא דקמ"א ע"ב וז"ל כד אתברי פרופא דרישא לנוקבא תליא חד קולא דשערי מאחורי דז"א ותלי על רישא לנוקבא כו' ונלע"ד כי זה הקולא דשערי הם ארבעה הליציות הנמשכות ממוחין דעיבור דז"א והם המוליאין תפלה של יד ועיין למטה דדרוסי הליציות כי הוא מוכרח והנה נוקבא

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

דז"א הנקראת רחל איננה מלצפת את ז"א כדרך קז"א מלביש את אימא אבל היא עומדת מאחוריו בזוקה אחור בלחור מן החזה שלו ולמטה. ואמנם כל אורך גופא הוא שטחיי ורחב הוא מתדבק בו אבל ראשה שהוא עגול מאחוריו איננו מתדבק כל שטח רוחב אחורי ראשה בת"ת דז"א רק באמצעו לבד אבל שתי לדדיו אינן מתדבקים מלד ימין ושמאל עם אחורי הת"ת דז"א ונשאר אויר פנוי בשתי הגלדין. וכנסתכל ונשער מקום דבקותו וע"ד) יהיה בלחורי המוח דלעת שלה היושב באמצע אבל לחורי תרין מוחין לחכמה ובינה הם נפרדים מאחורי הת"ת דז"א והם גם בלתי מתדבקים. עוד אם נסתכל נראה (דף נ"ו ע"א) כי ראש הנקבה הוא עגול וכל אחורי הת"ת דז"א הוא רחב ושטחיי ובהכרח נשאר מקום פנוי בלחורי הת"ת דז"א שאין ראש הנקבה מתדבקה פס. כי אין רוחב ראשה ורוחב הת"ת שוים ונמצא כי כאשר קלה התחתון דהוא קולא דשערי דז"א מכה במלא דרחל היושבת בסוד לחור בלחור ונמצא כי קולא דשערי הנז' נוגע במלא אבל איננו מכה במלא רק מן הגלדין בלחורי הת"ת דז"א עצמו במקום שאין גם התדבקות רישא דנוקבא כנז'. עוד סיבה שלישית והיא כי זה הקולא דשערי ולאי שיותר היה חפץ להתדבק בגופו עצמו ולכן אינו מכה אלא בלחורי ת"ת גופא דז"א משתי לדדי רישא דנוקביה. ואם קולא דז"א לא הכה בגופו עצמו אלא ברישא דז"א היה לפי שא"א נעלם ומתלבש גופו בתוך אבא ואימא ובתוך ז"א ואיננו יכול לפגוע ולנגוע בו אבל כאן שאין הנקבה מלצפת את גופא דז"א נמצא שזה הקולא דשערי ש"ו יכול להתדבק בגופו עצמו דז"א וכיון שכן מתקרב אלל עצמו ושם מאיר בו ומכה בזוטא להאיר בו היטב. והנה נתבאר לעיל כי תרין מוחין דז"א חכמה ובינה שבו מתפשטין כל אחד בכל קו שלו זה בכל קו ימין וזה בכל קו שמאל. ואעפ"י שבערך ז"א עצמו אינם נקראים מוחין אלא הבחינה העליונה שבהם דבגו חללי גלגלתא עכ"ז בערך נוקבא דז"א איקרו מוחין גמורין כי הרי המוחין שלה מנלח הוד ויסוד דז"א נעשו וכן לגבי יעקב בפני ז"א פנים בלחור כמבואר במקומו כי פנים דז"א הם כלפי לחור דיעקב וגם לגבי יעקב הם בחינת מוחין ממא ונמצא כי קולא דשערי דז"א מכה בזוטא שם בשתי הקוים הימני והשמאלי אשר גם התפשטות תרין מוחין חכמה ובינה שבו וכבר ידעת כי מוחין דז"א הם כפולים חכמה ובינה ודעת מלד אמא ובתוכם חכמה ובינה ודעת דלחא ואז מכה בשתי חכמות דקו ימין ובשתי בינות דקו שמאל אבל דלעת דז"א שהוא באמצע כנגד מלא דרחל איננו מכה בו כי הוא באמצע לחורי הראש במקו' דיבוק ראש הנקב' בלחורי ת"ת ז"א. והנה בהיות קולא דשערי מכה בקו הימין והשמאל לבד כנז' הנה הוא זוקע ונכנס הארתו תוך שני הקוים הנז' עד שתי חכמות דמלד או"א המתפשטות בקו ימין דז"א ועד שתי בינות דמלד או"א המתפשטות בקו שמאל ומוליאין הארת ארבעה המוחין האלו כלפי פנים דז"א כי ההכאה שבלחור מוליא האורות כלפי פנים דז"א במקום ששם עומדת רישא דיעקב פנים בלחור עם ז"א כנז'. וכשיואלת האורות מתוך ז"א פוגעים בלחורי רישא דיעקב שהוא כלפי פנים דז"א וזוקעים אותה במקום העורף דיעקב ונכנסת ההארה היא לתוך המוחין דיעקב וזוקעין במלא דיעקב ומוליאין ההארות במלא כלפי פנים דיעקב ושם נעשים בחינת תפלה של ראש דיעקב ממא כדוגמת תפלה של ראש דז"א הנ"ל. ושם נעשים ארבעה פרשיות מארבע מוחין שהם חכמה ובינ' דמלד אבא וחכמה ובינה דמלד אימא שבז"א כנז' כי לא בטא ההוא קולא דשערי דז"א אלא בקו ימין ושמאל דז"א ולא בקו האמצעי וזה סדרן פרשת קדש חכמה דלחא. והיה כי יביאך בינה דלחא. שמע חכמה דאימא. והיה אם שמע בינה דאימא, כי חכמה ובינה דאימא (ע"ב) הם בבחינת חסד וגבורה דלחא ובערך זה אמרו בזוה' כי כל פרשת שמע והיה אם שמע חסד וגבורה. וכבר ישבנו זה בתפלה של ראש דז"א שהם תרין פרקין דחסד וגבור' דז"א הנקראי' תרין עטרין אבל האמת הוא שאינם כאן דיעקב אעפ"י שהם חכמה ובינה דאימא כיון שהם בערך חסד וגבורה דלחא הרי הם נקראים גם כן חסד וגבורה. אבל האמת הוא שאינם כאן דיעקב רק חכמה ובינה דאימא ואינן חסד וגבורה ממא. ובענין תפלה של יד שהם תפילין של רחל יתבאר למה אין קולא דשערי דז"א מכה גם בלחורי שני החסדים המתפשטים בלחא והוד דז"א כי גם מן הגלדין עומדין ויהיה בחינת אלו החסדים סוד הדעת ברחל או

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

דיעקב וע"ש הטעם. הגה מכח ההכאה דקולא דשערי עד שהוליא תפלה של ראש במלחא דיעקב כנז' היה גם כן בחינת אור חוזר ע"ד הגז' בתפילין דראש דז"א וחזרו האורות ליכנס דרך אחר במוחין דיעקב הפנימיים ומשם ילאו לחוץ בעורף שלו ושם נעשה בחינת הקשר של התפילין דיעקב שהיא גם כן בחינת ללא אחרת אשת יעקב והיא הנקראת אלכנו בשם דור המדבר כמבואר במקומו (נ"ז ע"א) ולאח"כ חוזר עוד האור ההוא לאחור ונכנס תוך שני קווי ז"א ימין ושמאל וחוזר ויאלא משם דרך האחור ופוגע בעורף רחל נוקבא דז"א אשר דבוקו היא כנגד פני הת"ת דז"א ונוקב שם ונכנס תוך המוחין דרישא דרחל נוק' דיעקב ומוליא הארתם דרך אור חוזר לאחור עד מלחא דילה שהוא פונה כלפי אחר כנודע ושם עוש' במלחא תפלה של ראש על דרך תפלה של ראש דז"א ודיעקב וזהו סוד תפלה של יד כי לגבי רחל נקראת תפלה של ראש ולגבי ז"א נקראת תפלה של יד כמו שנבאר. והרי נתבאר כי כל בחינות התפילין כולם אינן אלא במלחא או במלחא דז"א או דיעקב או לוקביה כי בחינת התפילין אינה אלא סוד הארת המוחין הפנימיים שבולטות במלחא בסוד אור מקיף על הפנים אבל לא יעלה בדעתך כי מן המוחים שבזרוע דז"א יולאת תפלה של יד כי זו טעות גמורה כי לגבי ז"א אין המוחין אשר שם נקראים מוחין בשו' אופן כלל כנ"ל וכמו שנבאר בע"ה מה ענין קשירת תפלת היד בזרוע השמאל של האדם. והנה הארבעה פרשיות שבתפלה של יד שהם התפילין שבדישא דרחל נוקבא דז"א הם ממך כדמיון ארבע פרשיות תפלה של ראש דיעקב שהם חכמה וביני' מלך מוחין לאבא וחכמה ובינה מלך מוחין לאימא שבז"א וזמ"ש באדרת האזינו דרל"ז ע"א שו' א' וז"ל ונהירו דתרי מוחי גליפין בה ואתדבקה בסטרוי דכורא כו' והענין הוא כי אעפ"י שיך בה ארבעה מוחין הגה כללותם אינם רק תרין מוחין הנקראים חכמה ובינה בלבד אעפ"י שהם כפולים כי אם היו נמנין כל אחד בפני עצמו היה ראוי למנות בז"א שמונה מוחין ארבע' מלך אבא וארבעה מלך אימא ויהיו שמונה פרשיות בתפלה שלו אבל מן הדעת אין בה כי נשים דעתן קלה כנ"ל שאין בה רק עיטרא דגבורה לבד. אבל העיטרא דחסד היא כנגד פרשת שמע אין בה ונמלא כי חכמה ובינה דמלך אימא השלימו מקומם דחסד וגבורה שבדעת כנ"ל ואם תאמר והרי יש בה עיטור' דגבורה ויהיו חמשה פרשיות ותשובת דבר זה תבאר (ע"ג) בענין קשר תפלה של יד זו כמו שיתבאר בע"ה. וכן כתב מורי זלה"ה במקום אחר וז"ל ונהירו דתרי מוחין גליפין בה כו' ענין זה נתבאר בכמה מקומו' בהקדמ' ביאור אדרת האזינו ובפרט בענין התפלה של יד. גם נתבאר בזכרת אבות של תפלה שמנה עשרה דשחרית גם יוצן בזמ"ש צפ' שלח לך דק"ע ע"א בענין נשים דעתן קלה כי שתי דיעות הם שעליהן נאמר דעתן קלה. והמלכות אין בה רק שני מוחין חכמה ובינה שבה שהם שתי היות דע"ב ודס"ג העולים בגמטריא קל"ה אבל מוח השלישי הנק' דעת אין לה. וכבר נתבאר באדרת האזינו ובזכרת אבות כי מנלך והוד דז"א נעשין בה אלו השני מוחין עכ"ל. והנה היות כל הארבעה פרשיו' דתפילין של יד שהם בראש רחל בסוד בית אחת בלבד ולא בד' בתים כמו בתפלה של ראש הטעם הוא מפני שבז"א נמשכו בו ארבע מוחין עצמן דאו"א אלא שבאו מלובשים בנה"י לאימא ולכן היו בו ארבע בתים דתפילין אבל בנוקבא דז"א המוחין שלה אינו רק בחי' נה"י לאימא שנתפשטו תוך ז"א ובלטו אורם לחוץ במלחא ואח"כ חזרו בעורף ועשו שם הארת ד' ללאה ומשם נמשכו ארבעה מוחי נוקבא דז"א כנ"ל. ונמלא כי עיקר המוחין שלה אינן אלא מנלך והוד לאימא ולא מן המוחין עצמם ועוד כי הנלך וההוד דז"א הם לבדם המתלבשין בראשה בסוד מוחין אבל לא היסוד כנ"ל וכללות ארבע מוחין שלה אינן אלא בנלך והוד בלבד הג"ל ונודע כי נלך והוד תרי פלגי גופא אינון ושניהם אינם רק גופא חדא לכן אין הבתים בתפלה של יד רק בית אחד כי הבתים מנלך והוד נעשו שהם בחינה אחת אבל הפרשיות הם ארבעה משום הארבעה מוחין עצמם שבתוך הבתים דנלך והוד. והנה אחר שבלטו אור המוחין במלחא דרחל נוקבא דז"א חזר האור פעם שנית בסוד אור חוזר גם כן ונכנס תוך המוחין פנימיים שלה ומתחברין ארבע מוחין אלו בתוך היסוד דז"א המלובש תוך ראשה ואז בחי' היסוד הזה בולט דרך אחר בעורף שלה והוא סוד קשר תפלה של יד אורת יו"ד כי היוד הוא יסוד וכתוכו מלובשין ההארות ארבע מוחין שבה על דרך

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

סביארנו בקשר לתפלה של ראש דז"א ודע כי ענין זה שמעתי בתחילה ועוד שמעתי אז כי הארבעה פרשיו' שבתפלה של יד הם חכמה ובינה וחסד וגבורה
ואעפ"י שעטר' לחסד אין זה כי נשאר לזכר כי היא דעתה קלה כנ"ל אבל הענין הוא כי על ידי כח הארת הכח קולא לשערי מוחין לילה במקו' היסוד דז"א מלובש בתוכם נגדל איתו המעט שנשאר בי מן וע"ב) עיטרא לחסד כנ"ל והספיק ליעשות בחינה שלמה ונשלמו זה ארבע' פרשיות. אבל אח"ך מורי ז"ל גילה לי הדברי' יותר בפירושו ואמר לי מה שכתבתי לעיל בענין הארבעה פרשיות לתפלה של ראש של נוקבא דז"א הגק' תפלה של יד שאינן אלא חכמה ובינה לאבא וחכמה ובינה דאימא כנ"ל. וגם בענין הקשר של תפלה של יד גיל' לי הדבר באמיתותו ונקשר במ"ש בזהר בפ' פנחס דף רל"ו ע"ב וז"ל יו"ד לא אכטריך ללא יעדי כלל מגו תפלה של יד ללא ועבד פירודא כו'. והענין הוא זה דע כי מנינו בענין קולא לשערי דז"א יתרון גדול על קולא לשערי דא"א כי ההוא קולא לא האיר הארות גדולות רק בחינת הארת תפלה אחת במאחו (ע"ד) דז"א בסוד אור ישר והארת קשר לתפלה של ראש בסוד אור חוזר אבל האי קולא לשערי דז"א האיר הארות עצומות והם תפלה של ראש בראש יעקב וקשר תפלה שלו בסוד דור המדבר ותפלה של ראש ברחל נוקבא דז"א וקשר תפלה שלה הם ארבעה הארות. אבל התשובה היא כי האמת הוא שלא הו"א רק שלשה הארות אבל ההארה הרביעית שהו"א קשר תפלה של יד לא הו"א כמו שנבאר ענינה למטה ועכ"ז עדין קנת קושיא במקומה עומדת שהרי הם שתי הארות וכאן הם ג' הארות והטעם הוא לפי שבהיו' המוחין למעלה ברישא דז"א הם סתומין ומלובשין בנה"י דאימא כנודע. ולכן אין כח בקולא לשערי דא"א להכיר שם ולהו"א משם הארו' יתירו' אבל במקו' שמכה קולא לשערי דז"א שהוא למטה בת"ת שבו כנ"ל ששם מתגלים החסדים דאימא בגילוי גדול כי כבר נפסק ונסתיים היסוד שלה שהיתה מלבישתם בחזה דז"א. ואותם החס' המגולי' אשר שם הם מאירי' אל האלדדי' בנלח והוד לאבא ובנלח והוד דאימא המתפשטים בקו ימין ושמאל' דז"א ולא עוד אלא שגם באותם הקוים יש התפשטו' ממש של חס' דאימא כנודע ונוסף ע"ז כי היסוד לאבא המתפשט תוך הת"ת דז"א הגה הוא מגולה. ואין היסוד דאימא מכסה עליו כי נפסק בחזה הגז' ואור היסוד לאבא הוא גדול במאד מאד והוא מאיר גם כן בנלח והוד לאבא ואימא שבשני הקוים כנ"ל. ונמצא כי כמעט יותר הארות יש כאן למטה ממה שיש למעל' ברישא דז"א לסיבו' הגז' שהם בגילוי גמור ולכן היה כח בקולא לשערי דז"א להאיר שם ולהו"א הארה שליטת יתירה על מה שהו"א קולא דא"א ברישא דז"א וגם בטענות האלו יובן איך ממקו' הזה התחתון שאינו בחינת מוחין נעשו מוחין ברישא דיעקב ודחל אבל הטעם הוא כי אעפ"י שבדרך ז"א אינם שם בבחינת מוחין הגה בערך יעקב ורחל הם מוחין גמורים לסיבות הגז' שהם אורות מגולי' וגדולי' ועוד טענה אחרת והיא כי הגה כל דרך הליכה אחת היא וכל דרך חזרה אחת היא. נמצא כי בהיו' האור יולא מקולא לשערי דז"א ונמשך דרך יושר כלפי פנים האיר בכל המקומו' במנח בדרך הליכתו עד לאתו במנח דיעקב וכן בחזרתו האיר כל הבחינות שמנח דרך חזרתו עד לאתו במנח דרחל נוקבא דז"א ואם קולא לשערי דא"א היה מנח גם כן שם למעל' פרופים אחרים גם היה מאיר בהם ומו"א בהם אורות תפילין אלא שלא היו שם רק בחינת ז"א ולא כנ"ל. ובזה הטעם האחרון יתורץ איך לא הו"א קולא לשערי דז"א קשר תפלה דיד בראש רחל כיון שאמרנו שהאור' האלו הם גדולי' מאד ומגולי' אבל הטעם הוא כי טבע האור היו"א על ידי הכא' ובטישה בכח גדול הגה יהיה בו כח לרוץ דרך ישרה בהליכה ולחזור אח"ך בסוד אור חוזר פעם שנית כדרך הזורק אבן בכח שהולכת במרוצה דרך יושר ואח"כ חוזרת לאחור אל מקו' שזרקו אותה אבל שתחזור עוד פעם שליטת דרך ישר אין זה כח לחזור. ולכן לא חזר האור ממנח דרחל למקום העורף שבה לעשו' לה קשר תפילין והנה עתה צריך לבאר אם כן איך אנו מו"אים שיש קשר בצורת יוד בתפי' ש"י כנ"ל בשם ס' הזוהר בפ' פנחס דרל"ו ע"ב והענין הוא כי אין (דף נ"ז ע"א) קשר הזה דומה אל קשר תפלה של ראש ז"א כי אותו הקשר היה יולא על ידי הכח קולא לשערי דא"א אפי' ועוד כי היה בסוד אור חוזר בעורף דז"א להו"א ד' לאחד שהיא

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

למה אשת ז"א העליונה. ועוד כי היו בחי' הארת האורות דרך חזרה כנ"ל אבל אינו כאן בשו' אופן מאלו כי אין נורך ברחל להו"י קשר מאחורי שהיא נקבה ואינה מו"יאה נקבה אחר' ולכן הקשר שבה אינו אלל בסוד אור ישר דרך פני' שלל כדמיון התפילין שלה שהם במלחא אבל זה הקשר הוא יותר למטה וע"ג) במקום פנים כנגד מקום הדע' שבה אשר ביארנו לעיל בסוד הרצועות לתפלה של ראש כי מקום דעת של הנקבא הוא למטה בגופא בין תרין כתפין לילה בשליש העליון דת"ת שבה ואינו בדעת דכורא שהוא למעלה בראשו ממנו. וגם נתבאר שם כי הדעת שבה הוא קל ואין בו רק בחינת עיטר' דגבורה בלבד. וכמו שהמוחין שבה בלטו כלפי פנים במלח שלה גם הדעת שבה היושב בין תרין כתפין בלט שם במקומו בסוד אור מקי' גם כן לחוץ כלפי פנים. וזהו בחינת קשר תפלה של יד שהוא אור המקיף עצמו של הדעת שלה ואינו אור מועט חוזר ממנו אח"כ דרך אחר בעורף שלה בקשר תפלה של ראש והבן זה מאד. וזהו יתורץ איך אין בתפילין שלה חמשה פרשיות שהם הארבעה מוחין הנ"ל ועוד בחינת הדעת הזה של עיטרא דגבורה וזהו נתראה קושיא זו כי הארבעה מוחין ילאו למעלה במקומם במלח והדעת שלה ילא למטה במקומו בין הכתפים גם כן כלפי פנים והוא שם גם כן בבחינת מוח מקיף אלל שהוא למטה ולהורות הדבר הזה כי גם הקשר הזה הוא מכלל המוחין שלה עם היותו למטה בגופא. לכן אצטריך דיו"ד לא לא יעדי כלל מגו תפלה דיד ויחזרהו תמיד עמו בגין ללא יעבי' פרודא כלומר שלא יעשה פירוד בין המוחין שלה ולא יאמרו שזה המוח לדעת שבה אינו ח"ו בחי' מוח והוא נפרד מהם כיון שהוא למט' בגופא כנז' כי אם נפריד ח"ו ביניהם נמלא שיהיה הנקבה בלתי דעת כלל ואין פגם גדול מזה. משא"כ בקשר לתפלה של ראש כי הוא פרטוף אחד נפרד הנק' למה אשת ז"א וצריך להפרידה ממנו להורות כי הוא פרטוף בפני עצמו. ומ"ש בזה שם כי יו"ד זו בדכורא איהו ולא בנקבא כו' מפורש עם הנ"ל כי אלו החמשה גבו' לדעת שבה בלו אליה בהיותם מלובשים בתוך היסוד דז"א והיסוד ההוא הוא אורת יו"ד והוא דכורא וכל חדוה דנוק' בהאי יסוד הוא ואין להפרידו ממנה כנז' שם בזהוהר והרי נתבאר היטיב ענין הקשר הזה איך אינו בחינת מוח הדעת ברישא דנוק'. ולכן אינו ג"כ בבחינת פרשה חמישית בתפלה של יד אבל הוא בבחינת קשר וגם שהוא בבחינת עור ולא בבחינת פרשה בכתובה לפי שאינו בבחינת פרשה אלל מה שהוא מוח גמור בראש אבל המוח הזה כיון שהוא למטה בגופא אינו מכלל מוח ולכן ג"כ הוא בחי' עור בלבד ולכן גם כן הוא למטה נפרד מהתפנה שג יד עצמו אבל להורות כי גם הוא בחי' מוח אלל שירד למט' לכן אצטריך ללא יעדי האי יו"ד מגו תפלה ויתחברו (ע"ב) יחד תמיד כנ"ל. גם יתבאר כי אינו בסוד קשר מאחורי העורף דרחל אלל כלפי פנים כנ"ל בסוד מוח ממנו ועדין צריך לחקור למה לא היתה פרשה חמישית בבחינת דעת ממנו דחסדים למעלה בראש נוקבא דז"א מאותם השני החסדים המתפשטים בשני קוים ימין ושמאל דז"א המגולים כנ"ל וכאשר מכה קולא דשערי בנלח והוד דלכא ואימא להו"יא אורם לחוץ בסוד תפילין למה אינו מו"יאה גם הארת שני החסדים האלו לחוץ ויעשו פרשה חמישית בסוד דעת דחסדים בראשה דנוקבא דז"א. ואם תאמר כי עטר' דחסד אין בה חלק אלל הנקבה זה אינו כי הרי נתבאר אללנו כי כל בנין הנקבה הוא על ידי אותם שני החסדים המגולים דנלח והוד דז"א. אבל התשו' היא כי הלו"א שייספיקו אלו החסדים לבנות פרטוף הנקבה בעצמה ועוד כי אלו השתי חסדים צריכין גם כן להאיר באלו המוחין שבנלח והוד דז"א הארות רבות להו"יא תפלה דיעקב ותפלה דרחל וקשר דיעקב וקשר דרחל כנ"ל כי לא היה אפשר במוחין ההם להו"יא מהם כל כך הארות לולי ע"י הארת אלו החסדים המגולים בהם ולכן אין בהם כח להו"יא גם כן בחי' מוח דעת דחסדי' ועתה צריך לבאר כי מאחר שאלו הם תפילין של ראש דרחל איך נקראת תפלה של יד אבל הענין הוא במה שנודע כי ראש רחל מתחלת מן החזה ולמטה דז"א ונמלא כי התפילין בראש רחל שם הם מקומם בחזה דז"א ושם היה ראוי לינתן אבל להיי' כי הנקבה ליקחת עיטר' דגבו' וזהו עיקר מה שהיא לוקחת כי שאר המוחין שיש לה אינם רק הארה בלבד כי עיקרם לקחם ז"א לעצמו ולא נשאר לה רק הארתם בלבד אבל עיטר' דגבו' לא לקח הז"א כי אם האר' מועט ורובה נשאר לנוקב' כנ"ל

שעה"כ

עוד טעם ב' להניח תפילין קודם התפלה, כי לכאורה היה ראוי להניחם אחר התפילה, לפי שהתפילין נעשים מבחי' מוחין הפנימים שיוצאים מבחי' אור מקיף בבחי' התפילין כנודע, ואם המוחין אינם באים אלא בתפלה, איך התפילין באים קודם התפילה. אך הענין הוא, כי התפילין הם בבריאה, ושם הוא בבחי' אלו המוחין, מאותם שירדו בלילה אל עולם הבריאה. ואפשר כי זהו בחי' הרשימו של יום אתמול שירד בלילה בבריאה, כנ"ל בדרוש שקדם.

עוד טעם שני למה קדמו תפילין של יד לתפילין של ראש, עם היות שהמוחין שלו קודמין למוחין שלה, דע כי תחילה נעשין לנקבה מוחין מצד הבריאה כמבואר אצלינו, כי תפילין של יד הוא בבריאה, ואנו עושין לז"א מוחין שלו בעולם האצילות. ואח"כ נמשכין אליה ונעשין לה מוחין מן האצילות, והוא כי אחר שהנחנו תפילין של ראש שהם בבחי' ד' מוחין שלו שהם ד' פרשיות בראשו שהם הקרקפתא והנה אח"כ נמשכין ממנו שתי רצועות המקיפות את ראשו בחי' חו"ג ונמשכין דרך אחורי הראש⁹³², ושם אנו עושים קשר א' והוא בחי' הת"ת, כי שם הוא קשר כל הספירות כנודע (&), ושם נרשמת בחינת המלכות, כי שם מקומה אחורי החזה דז"א, כנגד הת"ת שבו. ולכן בקשר ההוא עושין צורת ד' גדולה, שהוא סוד ד' של יהודה כנרמו אצלינו⁹³³, ומשם נמשכין עוד שני הרצועות בסוד נו"ה, ואז על ידה נמשכין עד התפילין של יד, ונעשים שם מוחין לנקבה, בסוד האצילות. וענין קשירת תפילין של יד בזרוע השמאלי, זה יובן במ"ש באדרת נשא (דף קל ע"ב⁹³⁴) בענין ב' נקבי דפרדשקא, דמנקב שמאלא דידיה עתיד לאתקא רוחא דחיי על מלכא משיחא שהוא נוקבא דז"א.

- מאיר הכוונה -

והנה זו העיטר' לגבו' כבר נתבאר לעי' כי היא בחי' פרק התחתון של הזרוע השמאלי דז"א שהוא הדבוק עם הכתף שלו ולכן נקשר' זו התפלה לראש לרחל צפרק התחתון לזרוע שמאלי של ז"א הסמוך אל הכתף:

והרי נתבאר טעם למה נקשרה בזרוע ולמה הוא בזרוע שמאלי ולמ' הוא צפרק הסמו' אל הכתף ונמל' כי צערך רחל נקר' תפלה של ראש שלה וצערך ז"א נק' תפלה ש"י ליליה (ע"ד) והזן זה ואמנם עדין כריכין אנו אל טעם אחר נתבאר אלכלנו בסוד התפילין של יד שמוחין צבקר קודם התפלה של שחר מה ענינם ושם נתבאר הטעם האמתי והוא כי אז עדין נוקבא דז"א צבקר נקודה קטנה בלתי פרוף ולכן אין הנשים חייבות בתפילין כי בחינת תפלה זו של יד הוא בהיות רחל נקודה קטנ' ואז היא קשורה ממש בזרוע ז"א השמאלי צבקר שימני כחותם על זרועך כל הלילה עד הצבקר בתפל' שחרית שצאין מוחי' חדשי' ואז נעשי' בחי' פרוף גמור לרחל וחזרת עמו אפי' צאפי' ובחי' הראשון' היא הנשאר' קשורה עמו בזרועו צבקר תפלה ליד ליליה וע"פ היטב:

⁹³² ושם מאירין צאורס המלכות אשר שם שהיא אורת ד' הנקרא קשר של תפילין צבקר התפארת שהוא הקושר, וצאוריו הוא המלכות, ואח"כ נמשכין צ' הרצועות שהם נ"ה עד תפלה ש"י שהוא נוקבא דז"א ואז נמשכין ונעשין אליה מוחין צבקר האצילות

ופעם אחר שמעתי טעם אחר למה התפילין ש"י קודמין לתפילין ש"ר ואמר כי הטעם הוא כי התפילין הם צביריאה ושם הם אלו המוחין והם מאותן שירדו בלילה אל עולם הבריאה (פע"ח).

⁹³³ עי' ע"ח שער כח פרק ד אות ו' (אם שינוי קל משעה"ק סט ע"ד): ⁹³³ ג' בחי' היה לז"א: א', בהיותו במעי בינה, כי היה ו' זעירא⁹³³, ג' כליל בג'⁹³³, ובחי' המלכות שבו בסוף הו' בסוד פסיעה לבר (זהר בלק רג ע"ב). ואח"כ כשיצא לחוץ, אז נתפשטו כל הו"ק ו' שלימה, ובסופה סוד המלכות. ואח"כ בקניית המוחין נשלם ל"ס, הרי ג' בחינות. והראשונה היא סוד ראובן שמעון לוי בז"א ואח"כ הד' יהודה בסופם הוא נוק'

⁹³⁴ ז"ל: ותא חזי מה {קל ע"ב} בין עתיקא לזעיר אפי' דא מאריה דחוטמא מחד נוקבא חיי' ומחד נוקבא חיי' דחיי' האי חוטמא הוא פרדשקא דביה נשיב רוחא לזעיר אפי' וקרינן ליה סליחה והוא נחת רוח דרוחא דנפיק מהכא מאינן נוקבי חד רוחא נפיק לזעיר אפי' לאתערא (ס"א חיי' מכל סטרי' חירו מכל סטרי' חיי' דחיי') ליה בגנתא דעדן וחד רוחא דחיי' דביה זמין לאתערא לזמנא לבריה דדוד למנדע חכמתא

שעה"כ

טעם לסדר הנחת תפילין, כבר ידעת שהתפילין ה"ם אור מקיף, והנה צריך לאושטא שמאלא כנז' בזוהר (ח"ג נה ע"א⁹³⁵), והכונה הוא להורות כי ז"א מניח שמאלו תחת ראשה וימינו תחבקה, בסוד יד ימין הכורך את הרצועה סביב הזרוע השמאל. וסוד הדבר הוא, לפי שהנקבה עדיין היא למטה, ואין קומתה כשיעור קומתו עדיין, אבל ראשה הוא במקום⁹³⁶ החזה דו"א. ונמצא כי ראשה נתון בין זרועותיו, ונמצא שהחיבוק הזה אינו חיבוק גמור⁹³⁷, אלא חיבוק בראשה בלבד. וז"ס ב' פסוקים הנז' בשייר השירים: הא' (ח ג) שמאלו תחת ראשי. והב' (ב ו) שמאלו תחת לראשי^{938, 939}. וכנגד החיבוק הנז', שהוא

- מאיר הכוונה -

תרגום: ובא וראה: מה (ההפרש) בין עתיק לז"א? זהו בעל החוטם, מנקב א' יוצא (הבל שנקרא) חיים, ומנקב א' (יוצא הבל) חיים של חיים. זה החוטם הוא עמוד חלול שבו נושב רוח (החיים) לז"א ואנו קוראים אותו "סליחה", והוא נחת רוח.

הרוח היוצא מכאן, מאלה נקבים, הבל אחד יוצא לז"א לעוררו בגן עדן, והבל אחד של חיים שבו עתידה להתעורר להזמין את בן דוד לידיעת החכמה.

וז"ל השער מאמרי רשב"י שם: כל הגבורות אשר בז"א מתקבצות כולם בתוך החוטם שלו וכדי לאכפייא כל אותם הגבורות שבחוטם ההוא דז"א (ע"ד) צריך להמשיך רוחא דחיי מחוטמא דעתיקא שהוא אריך אפין אל ז"א ונוקביה הנקרא מלכא משיחא בסוד המלכות

⁹³⁵ מאן דאנח תפילין כד מנח תפלה של יד בעי לאושטא דרועא שמאלא לקבלה לכנסת ישראל ולקשרא קשרא עם ימינא בגין לחבקה לה לקיימא דכתיב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי לאתחזאה בר נש כגוונא דלעילא ולא תעטרטא בכלא וכדין בר נש שלים בכלא בקדושה עלאה וקודשא בריך הוא קארי עליה (ישעיה מט ג) ישראל אשר בך אתפאר רבי חזקיה פתח ואמר (תהלים יז א) שמעה יהו"ה צדק וגו' כמה חביבה כנסת ישראל קמי קודשא בריך הוא דבכל זמנא דכנסת ישראל אתת לקמיה דקודשא בריך הוא קודשא בריך הוא אזדמן לקבלה הדא הוא דכתיב שמעה יהו"ה צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי אמר דוד אנא אתקטרנא בכנסת ישראל כמה דהיא אשתכחת לקמך אנא נמי אשתכחנא ובגין כך שמעה יהו"ה צדק בקדמיתא ולבתר הקשיבה רנתי האזינה תפלתי בלא שפתי מרמה (&) מאי בלא שפתי מרמה אלא הכי תנינן כל מלה ומלה דצלותא דאפיק בר נש מפומיה סלקא לעילא ובקעת רקיעין ועאלת לאתר דעאלת ותמן אתבחנת ההיא מלה אי היא מלה דכשרא אי לא אי איהי מלה דכשרא עאלין לה קמי מלכא קדישא למעבד רעותה ואי לאו סאטין לה לבר ואתער בההיא מלה רוחא אחרא:

תרגום: מי שמניח תפילין, כאשר מניח תפלה של יד, צריך להושיט זרוע שמאל לקבל את כנסת ישראל ולקשר קשר עם הימין, כדי לחבק אותה, לקיים את הכתוב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי, שיראה האדם כדוגמא שלמעלה, ולהתעטר בכל. ואז האדם שלם בכל, בקדושה עליונה, והקדוש ברוך הוא קורא עליו ישראל אשר בך אתפאר. רבי חזקיה פתח ואמר, שמעה ה' צדק וגו', כמה חביבה כנסת ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שבכל זמן שכנסת ישראל באה לפני הקדוש ברוך הוא, הקדוש ברוך הוא מזדמן כנגדה, זהו שכתוב שמעה ה' צדק הקשיבה רנתי האזינה תפלתי. אמר דוד, אני התקשרתי עם כנסת ישראל, כמו שהיא נמצאת לפניך, גם אני כך נמצא, ולכן שמעה ה' צדק בראשונה, ואחר כך הקשיבה רנתי האזינה תפלתי בלא שפתי מרמה. מהו בלא שפתי מרמה, אלא כך שנינו, כל דיבור ודיבור של תפלה שמוציא אדם מפיו עולה למעלה ובוקע רקיעים ונכנס למקום שנכנס, ושם נבחן אותו הדיבור, אם זה דיבור כשר אם לא, אם זה דיבור כשר מכניסים אותו לפני המלך הקדוש לעשות רצונו, ואם לא מסטים אותו החוצה ומתעוררת באותו דיבור רוח אחרת.

⁹³⁶ כנגד (פע"ח).

⁹³⁷ בגופה (נוסף צפע"ח).

⁹³⁸ וז"ס הפסוק שמאלו תחת ראשי ולך אמר לראשי כנזכר צפרסת אחרי אלך תחת ראשי ממך (פע"ח).

⁹³⁹ ז"ל עד ע"א: ר' יוסי אמר בשעתא דאסיגאו זכאין בעלמא כתיב (&) שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי ובזמנא דאסיגאו חייבין בעלמא כתיב (&) השיב אחר ימינו ר' חזקיה אמר מהכא (&) ונרגן מפריד אלוף כלומר פריש מלכא מן מטרוניתא הה"ד (&) ערות אביך וערות אמך לא תגלה:

תרגום: רבי יוסי אמר בשעה שמתרבים צדיקים בעולם, כתוב שמאלו תחת לראשי וימינו תחבקי. ובזמן שמתרבים רשעים בעולם, כתוב השיב אחר ימינו. רבי חזקיה אמר מכאן, ונרגן מפריד אלוף, כלומר מפריד את המלך מהמלכה, זהו שכתוב ערות אביך וערות אמך לא תגלה.

שעה"כ

בראשה בלבד, אמר שמאלו תחת ראשי, כי ראשה נתון שם בשמאלו. וכנגד חיבוק האמיתי, הנעשה בברכת אתה גבור, שאז החיבוק הוא בגופא ממש, לפי שכבר הגדילה, ונמצא כי שמאלו הוא נתון עתה בגופה, שהוא במקום שהיה בתחילה מקום ראשה, ועתה הוא מקום גופה ממש, וזהו תחת לראשי הבכור⁹⁴⁰, שהוא מחבקה ונותן זרועו תחת המקום שהיה בתחילה ראשי, אבל עתה הוא גופי. משא"כ בתחילה, שזרועו היה נתון תחת ראשה ממש, וראשה שוכב על זרועו. אבל עתה גופה שוכב על זרועו, וזרועו נתון למטה ומחבק גופה מלמטה, וימינו למעלה, וגופה נתון בין שני הזרועות, זה למעלה וזה למטה. וכבר ביארנו כי בהיותה כן, שראשה אצל החזה שלו, נמצא שהד' פרשיות של תפילין שלה, הוא סוד תנה"י דו"א, כמבואר אצלינו בתיקונים (דף ל ע"ב לד ע"א⁹⁴¹) בענין קרית ארבע ד' שמהן דיליה וע"ש⁹⁴².

- מאיר הכוונה -

ועי' ר"ה דרוש ד אם זה שונה מכאן.

⁹⁴⁰ בלמ"ד (לש"ו).

⁹⁴¹ ז"ל: מעילא לתתא יהו"ה אה"ה תרוייהו חד בכתר עליון כגוונא דא יאקקויק"ק בחכמה ובינה יהו"ה אה"ה בתרין דרועין יהו"ה אה"ה בעמודא דאמצעייתא תרוייהו כחדא בנצח והוד יהו"ה אה"ה דא לימינא ודא לשמאלא בצדיק תרוייהו ביחודא כחדא וכן במלכות תרוייהו ביחודא כחדא כגוונא דא יהו"ה אדנ"י ובה מתחברין יהו"ה אה"ה ובגין דא איהי קרית ארבע חבורא דארבע שמהן דאינון בארבע פרשיין דתפילין דיד ובארבע בתי דתפילין דרישא

תרגום: ממעלה למטה יהו"ה אה"ה שניהם אחד בכתר עליון כמו זה יאהויה"ה. בחכמה ובינה יהו"ה אה"ה בשתי זרועות, יהו"ה אה"ה בעמוד האמצעי שניהם כאחד, בנצח והוד יהו"ה אה"ה זה לימין וזה לשמאל, בצדיק שניהם ביחוד כאחד. וכן במלכות שניהם ביחוד אחד כמו זה יהו"ה אדנ"י, ובה מתחברים יהו"ה אה"ה, ומשום זה היא קרית ארבע, החבור של ארבעה שמות שהם בארבע פרשיות של תפילין של יד, ובארבעה בתי תפילין של הראש.

⁹⁴² עי' סער מאמרי רש"י (א ע"ג): קס בתיקון י"ח דף ל"ד ע"ב וז"ל ובגין דא איהי קרית ארבע חבורא לארבע שמהן דאינון בארבע פרשיין דתפילין ליד ובארבע בתי דתפילין דרישא עכ"ל. הגה נודע כי צמוחין דז"א יס אור מקיף ואור פנימי והגה כשהם בצחינת אור המקיף הם ארבעה מוחין מצחוץ כי הגה התפילין הם אור המקיף ואז הם ארבע תרין נלח והוד שנגעין חכמה ובינה ותרין עטרין הנכללים זדעת הרי הם ארבעה ואלו הם ארבע שמהן אלו הגז' שהם יהוה אהיה בחכמה ובינה וקס יאהדונהי כולל משתי שמות הוא זדעת ועיין במה שכתבתי דרוש סוד התפילין בטעם למה ארבעה בתיס דיליה הם צסוד אהיה וקס ביארתי כי זה היה עיבור שני לתת מוחין לז"א בתוך הבינה ולכן הם צסוד אהיה כי כל צחי' התפילין הוא צחי' אור המקיף ואין עיבור אלל צסוד אהיה ואז אותם הד' מוחין נעשים לו ארבעה בתיס מקיפים ואז חסד גבורה ות"ת שלו נתעלו אז ונעשו צחינת (ע"י) פנימיים וצחינת נה"י דבינה נעשו לו ארבעה בתיס אצל בנקבה הם פרשיין ממש כי נלח והוד דז"א נעשין לה פרשיין ולל צתיס ואינם צסוד אהיה לפי שאין אהיה אלל צסוד עיבור:

והנה אמרנו בתיקונים תיקון י"ח ובגין דא הוא קרית ארבע חבורא דד' שמהן דאינון דד' פרשיות דתפילין ליד ודד' בתיס דתפילין דרישא ונרין להבין למה אמר בתחלה דד' פרשיות גבי תפלה ליד וגבי תפילין דרישא אמר צחי אצל הענין הוא כי הגה הז"א יס לו מוחין פנימיין ומקיפין וצחי' מקיפין צחוץ הם ד' מוחין חו"צ ודעת דכליל צ' עטרין ואלו הם ד' שמות הנ"ל כי החו"צ הם הוי"ה אה"ה והחו"ג הם הוי"ה אדנ"י ואלו הם צחינת תפילין שהם א"מ של המוחין והנה ד' בתיס הם קס אה"ה לפי שזה עיבור צ' של הז"א בתוך בינה לעשות לו מוחין לכן הם צחינת אה"ה כי הבתיס לעולם צחינת א"מ סוד התפילין ואין עיבור אלל צסוד אה"ה כנ"ל ואז אותן הד' מוחין נשארין לו ד' בתיס מקיפים אמנם חו"צ שלו נתעלה אז צסוד הפנימיית אצל אור נה"י דבינה הם סוד ד' בתיס אלו אצל בנקבא הם פרשיין ממש כי נה"י דלכורא נעשין לה פרשיין ולל צתיס כי אז אינם צסוד אה"ה כי אה"ה אינו אלל צסוד עיבור והנה התנה"י שלו שהם ד' ספירות נעשה צה צחינת התפילין שלה

שעה"כ

סדר הנחת התפילין: בתחילה יקשור תפילין של יד בזרועו השמאלית על הקיבורת, ויכסה זרועו בטלית, כדי שתהא הנחת תפילין בהצנע⁹⁴³. ואח"כ יכרוך הרצועה סביב זרועו ז' כריכות, כנגד שבעה נערות הראויות לתת לה (&) כמבואר אצלנו עניינם⁹⁴⁴. ואחר שיכרוך הז' כריכות, אז יניח תפילין של ראש, ולא קודם הכריכות. ואחר שכבר הניח ז' ע"ג תפילין של ראש שהוא בעלה, אז יתן לה הבעל קדושין, שה"ס כריכות הרצועה סביב האצבע האמצעי, הנקרא אמה, כדרך הטבעת העגול של הקידושין הניתן באצבעה. וצריך לכרוך שם ג' כריכות, והכריכה העליונה תהיה בפרק האמצעי של האצבע הזה, וב' כריכות תחתונות בפרק התחתון המחובר אל כף היד, שלא כדברי המתיהרים לכרוך כל הג' כריכות בפרק התחתון, ושיבוש הוא בידם.

ומורי ז"ל היה נזהר שלא להוציא תפילין של ראש מכיסן עד שיניח תפילין של יד ויקשרנו למעלה במקום הקיבורת, ואח"כ לא היה הושש מלהוציאם, אע"פ שלא כרך עדיין הז' כריכות סביב זרועו כנ"ל. אבל ודאי שצריך לכרוך הז' כריכות האלו קודם שיניח תפילין של ראש בראשו.

ובענין הרצועות ראיתי מקפידין להניחן תלויות, ולא להניחם באבנט כדי שלא יגיעו לארץ אם הם ארוכות, ומורי ז"ל אמר לי כי אדרבא, ראוי הוא להניחם באבנט, והיינו לשום קצוות הרצועות תחת האבנט, כדי שלא יגיעו לארץ.

בענין כוונת התפילין, ביארנו לעיל בסדר הכונה בד' אותיות הויה, שיש בהם ד' יחודים כנ"ל בדרוש הציצית (&) וע"ש. אמנם הנלע"ד יותר באמיתות הוא, שצריך לכוין ליחד בתחלה ב' אותיות י"ה זו בזו, ואח"כ יכוין להעלות ה' תתאה עד אות ו', שהוא חיבור נוקבא בז"א, ואח"כ יכוין להוריד ה' ראשונה עד אות ו', כי הוא סוד נתינת המוחין. עוד תתבאר הכונה הנז' ביתר שאת.

כבר ביארנו לעיל בדרוש הציצית (&) ענין ד' מצות עשה הרמוזים בד' אותיות הויה, והם, ק"ש ותפילין וציצית ותפלה, וכוונת כל א' מהם תתבאר במקומה ג"כ בע"ה. ונבאר עתה כוונת התפילין⁹⁴⁵. הנה תניח תחילה תפילין של יד מיושב ולא מעומד, וקודם שתברך הברכה, תכוין לחבר ב' אותיות י"ה, שהוא סוד התעוררות או"א להזדווג

- מאיר הכוונה -

וזה הוא שאמר באדר"ז דף רל"ב בחללא דגלגלתא נהירין ג' נהירין וכו' פירוש כי כבר נתבאר באדר"ר דף קל"א כי קשה צבחי מוחין אינס רק ג' מוחין כי הצ' עטרין הם מתחברים בתוך הדעת אבל צבחי א"מ שלהם שהם צחינת התפילין אז הם ד' מוחין כי הצ' עטרין נחלקין לב' וזהו מה שהקשה כאן ואמר ואי תימא תלת ארבעה אינון וכו' כי לעולם קשה צבחי א"מ הם ד' שהם אחסנתא לדבדבא ואמא ותרין עטרין וז"ש דמתעטרין כולה צרישא ואינון תפילין דרישא כי העטרה והתפילין הם צחי אור מקיף אבל לצת קשה צבחי א"פ שהם מוחין לגאון אז הם ג' חללי דגולגלתא כי אז אינס רק ג' מוחין וז"ש ולצת מתחברין ונהרין ועאלין גו ג' חללי דגולגלתא כי עד עתה צבחי א"מ היו ד' ועתה שנכנסו צפנים הם ג' לצד וציאר הטעם ואמר משום דמוחא תליתאי כליל מאינון צ' עטרין ולכן אינס רק ג' לחוד (פע"ח).

⁹⁴³ עי' ש"ש שואל על של ראש.

⁹⁴⁴ עי' שער מו פרק ו: ודע כי היכלי ז"נ דבריאה⁹⁴⁴ הם נקראים ז' נערות אסתר, לפי שהן נוקבין בערך אותן ז' היכלין דא"א דבריאה, אבל הם נקראים שבעת הסריסים המשרתים, ונקרא⁹⁴⁴ דוכרין.

ועי' שער מאמרי רשב"י ויגש: דע כי שבע נערות אלו הם בבריאה ואלו הם מבית המלך שהוא הבריאה כנודע והם הם ההיכלות של המלכות

ועי"ש (&): דע כי שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך הם הם תיקונוי דסיהר' קדישא גם שבעה רואי פני המלך בהם עולה למעלה ובזה הנערה באה אל המלך

⁹⁴⁵ והנה ענין הכוונה שתכוין צעת הנחת תפילין של ראש"י הוא כך כי תחלה תכוין אל מה שכתוב למעלה כי תפלה ש"י צבדיאה וק"ר הוא צאלילות (פע"ח).

שעה"כ

יחד⁹⁴⁶, כדי להמשיך מוחים אל ז'ו"ן, כדי שמהם יבואו התפילין, כנודע. ואח"כ תכוין להעלות ה"א תתאה עם אות הו"י⁹⁴⁷ כזה, הו"י⁹⁴⁸ אל ה"א⁹⁴⁹ ראשונה, בסוד העלאת מ"ן⁹⁵⁰. ואח"כ תכוין להוריד ה"א ראשונה אל שתי אותיות ו"ה, שהוא סוד כניסת המוחין ע"י נה"י דאימא עילאה ברישא דזו"ן. ואח"כ תקשור התפילין ותברך עליהן, וזה סוד ההויה הנז', יה הוה⁹⁵¹ ותכוין ע"ד שנבאר בתפילין של ראש, והוא שתכוין תחילה בסוד עיבור ראשון אל אהיה פשוט, ואח"כ בד' פרשיותיה אל סוד היניקה אל שם הויה פשוט, ואח"כ בבית שלה בסוד עיבור שני דגדלות אל שם אדני במילואו אלף דלת נון יוד. ואח"כ תכוין כי ג' שמות הנז' אהיה הויה אדני עולים גי' יב"ק⁹⁵², וה"ס הויה אלהים, שה"ס המלכות בסוד מעבר יב"ק (&).

ואח"כ בהניחך תפילין של ראש, תכוין באופן אחר, כי תחילה תכוין בסוד עיבור ראשון לשם אהיה במילוי יודין, ואח"כ תכוין לסוד היניקה שהוא הויה, והוא ד' מוחין שהם חו"ב וחו"ג, ותכוין למה שהודעתך בדרוש הציצית, כי כל אחד מד' מוחין כלול מד', ולכן תכוין אל ד' שמות יה"ו במילואין בסוד ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והוא מוח החכמה. ואח"כ תכוין אל ד' שמות אה"י מן שם אהיה, והשנים הראשונים יהיו במילוי יודין, והג' באלפין, והד' בההין. וטוב לשלב ולחבר יה"ו הראשון עם אה"י הא', וכן עד"ז כל הד' יה"ו עם ד' אה"י. והנה ד' שמות אה"י הם בגימ' תפילין, ואל זה תכוין באומרך ברכת להניח תפילין, אל ד' אה"י אלו. גם תכוין במילת תפילין, אל שם פסתם⁹⁵³, והוא שם של כ"ב כנודע, והא ג"כ

- מאיר הכוונה -

ויחוד תפילין הוא זה' ראשונה ולריך שתכוין שיתוקן הפגם שפגם האדם אם איזה פעם חטא ולא הניח תפילין ופגם זה' ראשונה ויכוין ליחוד זה לתקן הפגם הזה וזהו כוונתו תכוין לחצר ב' אותיות י"ה והוא חיבור או"א לעשות זיווג כלי להמשיך מוחין לזו"נ כי מהמוחין ההם ילאו תפילין (פע"ח).

⁹⁴⁶ על אף שאו"א בזיווג תמידי עכ"ז עי' &
⁹⁴⁷ נדצ"ל ו'. שהרי בפע"ח איתא עם הו'.
⁹⁴⁸ זה כתוב הפוך שזה עליית מ"ן.

⁹⁴⁹ ה' (פע"ח).

⁹⁵⁰ להיותן מ"ן אל הזיווג הנ"ל [היינו זיווג או"א עי' לעיל הערה 945] (פע"ח).

⁹⁵¹ ופ"א שמעתי ש"ל יכוין רק להוריד ה' ראשונה לגבי ו' כזה ה"ו והנה אם תחצר כל [כד ע"ד] בחי' הם י"ה ה"ו ה"ו יהיה גימטריא ל"ז והוא מילוי דהו"ה דס"ג שהוא צאמא שהיא מניחה את התפילין וכמ"ס בתיקונים וגם בזוהר שהתפילין הם אמא על צרא ותכוין כי היחוד הזה הוא בלות ה' ראשונה ש"ל הו"ה (פע"ח). ועי' סידור יר"א עמוד 278 שיש ב' הכוונות

⁹⁵² עי' זהר ח"ג רטז ע"ב: מאי להצהיל פנים משמן אינון י"ב פנים ד' דאריה ד' דשור ד' דנשר דאינון מיכאל אריה ארבע אנפין דיליה (יְהוָה) יהו"ה ארבעה אנפין דשור ואיהו גבריאל ואינון (יְהוָה) יוד ד' אנפין דנשר ואיהו נוריאל ואינון (יְהוָה) יהו"ה ואינון ממנן תחות חס"ד פח"ד אמ"ת דרגין דתלת אבהן ואוקמוה רבנן האבות הן הן המרכבה וסלקין (ס"א נקודין) נהורין לחשבן יב"ק ואינון מלך מלך ימלוך יהו"ה אה"ה אדנ"י סך הכל יב"ק.

תרגום: מה זה "להצהיל פנים משמן" אלו שנים עשר פנים, ארבעה של אריה, ארבעה של שור, ארבעה של נשר, שהם מיכאל אריה ארבע פנים שלו יהו"ה, ארבע פני שור והוא גבריאל והם יהו"ה, ארבע פני נשר והוא נוריאל והם יהו"ה, והם ממונים תחת חס"ד פח"ד אמ"ת, דרגות שלשת האבות, ופרשוה רבותינו האבות הן הן המרכבה, ועולים (נקודים) האורות לחשבון יב"ק, והם מלך מלך ימלך, יהו"ה אה"ה אדנ"י, סך הכל יב"ק.

ועי' רכט ע"א: יב"ק בחושבן אדני במעשה יהו"ה בדבור אהיה במחשבה.

עי' תיקו"ז קמט ע"ב: תלת שמהן אלין כחושבן יב"ק אה"ה כתר עלאה יהו"ה עמודא דאמצעיתא אדנ"י שכינתא תתאה

⁹⁵³

(1) סדור תפלה - נוסח ספרד - סדר תפילת מוסף לשלש רגלים

יהי רצון מלפניך ה' אלהי ואלהי אבותי, שתעשה למען קדשת חסדיך וגדל רחמיך הפשוטים ולמען טהרת שמך הגדול הגבור והנורא, בן עשרים ושנים אותיות היוצאים מהפסוקים של ברכת

שעה"כ

בגימ' תפילין. ואמנם ה' שמות האחרים שיש בד' מוחין דחסד ובד' דגבורה, מספקא לן אם צריך לכוין בהם. והנלע"ד כפי דברי מורי ז"ל, שאין צריך לכוין אלא בחו"ב, אבל בחו"ג הם כלולים בהם על דרך מה שכתבנו כיוצא בזה בענין הק"ש במלת א' ע"ש. ואח"כ תכוין אל שם אהיה דיודין אל סוד עיבור השני דמוחין דגדלות. ואח"כ תכוין אל ג' שמות הנ"ל שהם אהיה הויה אהיה העולים בגי' חיים, וה"ס חיי המלך⁹⁵⁴ כנ"ל, וגם הם בגימ' בינה להורות, כי כל זה נמשך מן הבינה אל ז"א כנודע.

והם גם כן כ"א אזכרות וד' פרשיות וד' בתים, כמבואר אצלנו לעיל בדרוש אחר. ואח"כ תכוין ותחבר אל שני הכונות שהם יב"ק דתפילין של יד וס"ח דתפילין של ראש, שכולם בגי' ק"ף, כמנין ג' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה. והנה נודע מ"ש חז"ל (&) שאסור להסיח זי ע"ד דעתו מתפילין⁹⁵⁵, ואפילו בהיותו מתפלל, ובכל רגע צריך לחזור ולכוין בהם, וזאת בעת שאתה עוסק בתורה איזה זמן שיהיה, או בעת שאתה מתפלל תפילת י"ח, אבל בכל שאר התפילה צריך לכוין בהם בכל רגע. ולכן כדי שלא תטרד בכונה⁹⁵⁶, בהיותך מתפלל שאר התפילה, עשה זאת איפא, ובעת שתניח ותקשור התפילין תכוין כל הכונות הנז', ואח"כ בשאר שעות היום או בשאר התפילה, תכוין כוונה זו בקצרה באופן זה, תכוין תחילה בתפילין של ראש בגי' שמות אהיה הויה אהיה פשוטים, ואח"כ תכוין בתפילין של יד שהם ג' שמות אהיה הויה אדני פשוטים. ותכוין כי חבור כולם ביחד הם בגימ' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה, והכונה זו תכוין בכל רגע ורגע, אפילו בעת שאתה מתפלל שאר התפילה, חוץ מכשאתה מתפלל תפילת י"ח, או בעת שאתה עוסק בתורה כנ"ל, שאז אתה פטור מכוונת אלו.

דע כי צריך להתפלל כל התפילה אחר שתניח תפילין, ואחר שתגמור עלינו לשבח ועל כן נקוה לך, אז תסיר בתחילה תפילין של יד מיושב כדרך שהנחת אותו מיושב כנז', ואח"כ תסיר תפילין של ראש מעומד⁹⁵⁷, ואח"כ תסיר הטלית. כי כמו שהנחת הטלית קודם התפילין, כך יהיה הטלית בראשך עד אחר שתסיר התפילין, וצריך לחלוץ תפילין של יד מיושב עב"פ.⁹⁵⁸

- מאיר הכוונה -

כהנים (אנקת"ס פסת"ם פספס"ם דיונסי"ם) האמורה מפי אהרן ובניו עם קדושיך, שתהיה קרוב לי בקראי

(3) ספר שושן סודות - אות רפג - הסבר לשמות:

ואותו שמעו בסיני והוא תפארתך והנה הרמיז מן אנא עד יחד מתנו תך שם בן כ"ב והוא אנקת"ם פסת"ם פספס"ם דיונסי"ם והוא יוצא מר"ת של יברכך ה' יאר ה' ישא ה' ואלה השש תיבות עולה ??????

⁹⁵⁴ עי' לעיל הערה 648.

⁹⁵⁵ ומורי זלה"ה היה מזהיר בענין זה מאוד מאוד כי ענין היסח הדעת גורם לסלק מוחין העליונים ואין לך פגם גדול יותר מזה (פע"ח).

⁹⁵⁶ אין להסיח דעתו מן התפילין אפילו בתפילה עצמו כנ"ל ולא תוכל לכוין זו הכונה בכל רגע כי אתה טרוד בכונת התפילה לכן די לך שתכוין כוונה הנ"ל בעת הנחת תפילין ואחר כך בצעת התפילה או באמצע היום תכוין כוונה קצרה כזו (פע"ח).

⁹⁵⁷ נגד השו"ע ואינו בפע"ח.

⁹⁵⁸ והנה תכוין ברעויות כי שם א"ל צמילואו קפ"ה וצ' א"ל צמילואס הם גימטריא רעו"ה והם סוד ש"ע נהורין

והנה בכונת התפילין דר"ת לא קבלתי ממורי זלה"ה והנלע"ד מדבריו שצריך אל כוונה קצרה הנ"ל והוא צק"ר אהי"ה י"ה ה"ו אהי"ה וצק"ל יד אהי"ה י"ה ה"ו אדני"ה הם גימטריא ק"פ כמנין ע"ב ס"ג מ"ה

גם כוונה אחרת של הד' שמות של יה"ו וד' של אהי"ה נלע"ד שצריך לכוונם ג"כ כאן אלא שכל שם מהם יהיה מן ד' אותיות שלימות כי אלו הם המוחין לדבא שהם הויות ואהי"ה גמורים כנ"ל צק"ש

שעה"כ

דרושי תפילין דרוש ו

בענין תפילין דר"ת. דע כי מורי ז"ל בתחילה היה מניח תפילין דרש"י ור"ת ביחד⁹⁵⁹, ומתפלל בהם תפילתו בשחרית, כמ"ש בפ' הקומץ (&) כי מקום יש בראש להניח בו ב' זוגות. ובמנחה לא היה מניח אלא תפילין דר"ת. ואח"כ עשה זוג תפילין דרש"י כסברת שמושא רבא, שהם אצבעיים על אצבעיים וחריצין שקועין עד מקום המעברתא⁹⁶⁰, באופן שיהיה כל בית ובית חלוק ומפורד מחבירו. ובעת התפירה היו חוטי הגידים מפסיקים ועוברים בתוך החריצים ממש, מצד זה לצד זה. ובבוקר היה לובש שני זוגות דרש"י ור"ת⁹⁶¹, ובמנחה של שמושא רבא לבד, והיה אומר דתפילין אלו דשמושא רבא הם כפי שני הסברות דרש"י ור"ת, ועולין במקום ב' הסברות, כי מוחין דאו"א שהם תפילין דרש"י ור"ת, שניהם מתחברים יחד, ונעשין זוג תפילין א', וזהו טעם היותם אצבעיים כנגד או"א.

ואמנם אופן הנחתם הוא זה, כי תחילה יכניס בזרועו תפילין של יד דרש"י, ואח"כ תפילין של יד דר"ת⁹⁶², ושניהם יניחם במקום הנקי קיבורת של פרק העליון שבזרוע השמאלית. ודרש"י יהיה למעלה סמוך כלפי צד הכתף, ודר"ת סמוך לפרק אמצעי. וכן בתפילין של ראש יניח בתחילה דרש"י, ואח"כ יניח דר"ת למעלה מרש"י. וכן גם הקשר של תפילין דרש"י יניח בעורף יותר למטה מן הקשר תפילין של ראש דר"ת, וטעם הקדמת הנחת תפילין דרש"י, הוא לפי שבתחילה קודמין ליכנס מוחין דאימא, ואח"כ נכנסין מוחין דאבא⁹⁶³, שהם תפילין דר"ת, כמשי"ת בע"ה. ולכן כשאתה כורך הרצועות סביב הזרוע, תשים הרצועה דר"ת תחת הרצועה דרש"י, באופן שלא תתגלה הרצועה דר"ת, כי כן אורות אבא מכוסים באורות אימא.

והנה נת"ל מה שצריך לכוין בתפילין דרש"י, אמנם דר"ת לא קבלתי ממורי ז"ל מה שצריך לכוין, אבל מה שהבנתי מדבריו הוא זה, שיכוין בשל ראש בג' שמות אהיה יהה"ו אהיה"ה, ובשל יד אהיה"ה יהה"ו אדני, אשר חיבור ששה שמות אלו הם בגימ' ק"ף, כמנין ג' היות ע"ב ס"ג מ"ה. ואין הפרש בין דרש"י לר"ת, אלא בענין ההויה, כי כפי סברת רש"י היא כסדרה, וכפי סברת ר"ת היא בסוד יהה"ו, היות אהדדי. ואל תתמה אם יש בתפילין

- מאיר הכוונה -

ואל תתמה איך יש אהיה"ה בתפילין דאבא כי כבר נתבאר לעיל כי צינה דאבא הוא חכמה דאמא וגם מלכד הג"ל נודע כי כיון שהתפילין של אבא הם מתלכדים תוך של אמא לכך נקראו שם אהיה"ה כמותן (פע"ח).

⁹⁵⁹ התפילין כסברת רש"י ור"ת הפוסקים אמרו כי ראוי הוא להניח שני זוגות תפילין מספק א' כסברת רש"י וא' כר"ת ודע כי ב' הסברות אמיתית וכמ"ס צפרק הקומץ מקום יש צראש להניח ב' תפילין (פע"ח).

⁹⁶⁰ ותפילין אלו היה מניח תמיד צמנחה אחר ששקה תפילין האלו והיה אומר כי התפילין האלו עולין כב' הסברות כרש"י וכר"ת כי המוחין שניהם מתערבים ביחד ונעשין תפילין א' לכן שיעורם אצבעיים אצבע כנגד אבא ואצבע כנגד אמא (פע"ח)

⁹⁶¹ תפילין דרש"י הם מאמא ודר"ת הם מאבא ושל שמושא רבא הוא מא"א לכן הם שקולים כנגד רש"י ור"ת כי א"א כולל בתוכו לאו"א (פע"ח). תפילין דר"ת הם צאבא בסוד נקודות ולכן כריך לכסותן ותפילין דרש"י הם צאמא ולכן הם מגולים והנקודות קטנות מן האותיות לכן כריך שיהיו צתים לר"ת קטנים (פע"ח).

⁹⁶² עי' עול"ת מד ע"ב שתחק ב' התפילין של יד ביחד ותכניסם בזרוע (ש"ש ולא מצאתי בעולת תמיד).

⁹⁶³ צ"ע גדול אם כוונתו כאן לאבא או לאו"א וכן אמא היא ישסו"ת.

שעה"כ

דר"ת אהיה מאחר שהוא מוחין דאבא, כי כבר הודיעני מורי ז"ל, שכשנכנסין מוחין דאבא והם תוך מוחין דאימא, נקראים אהיה כמותם ממש.

גם נלע"ד שצריך לכוין בד' שמות יה"ו במילוי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, כמבואר אצלנו בתפילין דרש"י, אלא משום דתפילין דר"ת הם מוחין דאבא, והם בסוד ד' אותיות גמורות כנ"ל בדרוש הציצית, לכן צריך בד' היות גמורות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, אלא שצריך להקדים שם ב"ן לשם מ"ה, בסוד היות אהרדי, וזהו ענין ביאור תפילין דר"ת.

הנה בזהר פ' פנחס (בר"מ דף רנח ע"א⁹⁶⁴) וכן במקומות הרבה בתקונים הוזכרו שני אלה הסברות דרש"י ור"ת, ושם⁹⁶⁵ אמרו כי תפילה דר"ת הם תפילין דעלמא דאתי ותפילין דרש"י הם {יא ע"א} תפילין דהאי עלמא, ולכן תפילין דר"ת הם היות אהרדי, בסוד שם יהה"ו, היוצא מר"ת (&) י"תהלל ה"מתהלל ה"שכל ו"ידוע.

ודע כי פעם אחת שמעתי ממורי ז"ל, כי ענין הפרש שיש ביניהם, הוא תלוי בחקירה⁹⁶⁶, אם נכנסה תחילה עיטרא דגבורה או דחסד ברישא דז"א, כי כפי סברת רש"י, נכנסת תחילה עיטרא דחסד, שהיא פ' שמע, ולכן קודמת לוהיה אם שמוע, שהיא עיטרא דגבורה. ולסברת ר"ת הוא להפך. ואח"כ פעם אחרת שמעתי ממנו באופן אחר, והוא זה הדרך שנבאר עתה בע"ה, ונלע"ד שזה הדרך מפרש הדרך הא' הנז' ולא פליגי ושניהם אמת, ובזה נבין דרש"י ור"ת לא פליגי, וב' הסברות הם דברי אלהים חיים, שלא כדברי החושבים שסברא א' היא האמת והאחרת בטילה, חלילה מלהאמין דבר זה⁹⁶⁷. וזהו ששמעתי בדרך השני: הנה במקומות רבים ביארנו שיש לז"א שני בחי' מוחין, והם ד'

- מאיר הכוונה -

⁹⁶⁴ ועוד ד' רבתי ד' בתי תפילין דמנח להון א"ח ואתעטר בהו ואינון פאר על רישיה ואינון יהו"ה (ס"א יהה"ו) י' עטרא על ה' דאיהו ברטא והיינו (&) יהו"ה בחכמה יסד ארץ אבא יסד ברטא ה' אמא עלאה עטרה על ו' דאיהו ברא והיינו (&) כונן שמים בתבונה באמא כונן ברא והאי איהו דעולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם וברטא איהי תפלה של יד כה"ה י' קשר דיליה ה' עלאה אימא תפלין דרישא על ראש תפארת תפלין דיליה כסדר יהו"ה דאיהו קדש לי והיה כי יביאך שמע והיה אם שמוע אבל בעלמא דאתי היות באמצע דאינון ה' ה' ובג"ד אמר הנביא (&) בזאת י"תהלל ה"מתהלל ה"שכל ו"ידוע אותי כי אני יהו"ה ובג"ד אוקמוה מארי מתניתין דאית ברישא אתר לאנחא תרי זוגי דתפלי ודא זכי לתרין פקודין דאוקמוה עלייהו לא כל אדם זוכה לשתי שולחנות

תרגום: ועוד ד' רבתי, ארבעה בתי תפלין שמניח אותם א"ח, ומתעטר בהם, והם פאר על ראשו, והם יהו"ה (יהה"ו), י' עטרה על ה' שהיא בת, וזהו יהו"ה בחכמה יסד ארץ, אבא יסד בת, ה' אמא עליונה, עטרה על ו' שהוא בן, וזהו "כונן שמים בתבונה" באמא כונן בן, וזהו שעולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. ובת היא תפלה של יד, כה"ה, י' קשר שלה, ה' עליונה אמא, תפלין של ראש, על ראש תפארת, תפלין שלו כסדר יהו"ה, שהוא "קדש לי", "והיה כי יבאך", "שמע", "והיה אם שמע". אבל בעולם הבא הויו"ת באמצע, שהם ה' ה', ומפני זה אמר הנביא "בזאת י"תהלל ה"מתהלל ה"שכל ו"ידע אותי כי אני יהו"ה". ומפני זה פרשוהו בעלי המשנה, שיש בראש מקום להניח שני זוגות תפלין, וזה זוכה לשתי מצוות, שפרשו עליהן, לא כל אדם זוכה לשני שולחנות.

⁹⁶⁵ נזכר בזהר כמקומות רבים וכתיקונים וזפרשת פנחס בר"מ דף רכ"ח לחית תפילין לעלמא לחית לחינון היות זאלמלע ובג"ד אוקמוהו מארי מתניתין אית צרישא מקום להניח ב' זוגי דתפילין וע"כ צריך לזכר ענינם (פע"ח).

⁹⁶⁶ עי' לקמן ר"ה דורש א' מח' ר"א ור"י.

⁹⁶⁷ עי' גר"א בתז"ח מו ע"ג - ואיהו עיקרא דתפילין כו' - ר"ל כמ"ש (&) ע"ג מחלוקת דאיהו בין חבר בתפילין כו' בימינא ושמאלא איהו אבל בעד"א לית תמן מחלוקת בגין דאיהו עיקרא דגמרא כו' ור"ל מחלוקת שהוא בין רש"י ור"ת בתפילין⁹⁶⁷ הוא בימינא ושמאלא שימינא הוא דעת רש"י כסדר ושמאלא הוא דעת ר"ת הויות באמצע כמ"ש (&) בתיקונים שהויות באמצע הוא בשמאלא ע"ש אבל בעד"א אין שם מחלוקת כי הוא מכריע והוא מכריע לימין כידוע והוא כדעת רש"י וז"ש כאן ואיהו עיקרא דתפילין וביה צריך לסדרא לון כגוונא דא כו' וכן הוא בכל מחלוקת כמו ב"ש וב"ה כאלו ואלו דברי אלקים חיים והלכה כב"ה שב"ה מימין וב"ש משמאל כמ"ש לעיל (%) ובימינא ושמאלא מחלוקתן ואלו ואלו דברי אלקים חיים בינה שמשם אצילתן אבל הלכה בעד"א ששם מקומה של הלכה כב"ה שהוא נוטה לימין כנ"ל (%) דף פ"ה בספירות מסט' דימינא כו' ומסט' כו' ואי לא אסתכמו תרווייהו בעד"א.

שעה"כ

מוחין מסטרא דאבא, וד' מוחין מסטרא דאימא. ומן המוחין דאבא יוצאין תפילין דר"ת, וממוחין דאימא יוצאין תפילין דרש"י. ובהכי לא פליגי ושניהם אמת דברי אלקים חיים. והענין הוא כמה שנודע, שהיסוד דאימא הוא רחב ויש בו מקום לסבול ולהכיל בתוכו תרין עטרין דדעת, שהם החו"ג, ביחד באופן זה, כי החסדים הוא מצד פנים, והגבורות מצד אחר, והיסוד דאבא מפסיק ביניהם, ומכריע בין החו"ג דיסוד דאימא. ואמנם כאשר נבקעים נה"י דאימא לצאת מתוכן ההארות בסוד תפילין, נבקעים בתחלה עליונים שהם חו"ב, ואח"כ נבקע היסוד, ואז בולטין כסדרן במצח ז"א, חכמה ואח"כ בינה, ואח"כ החסדים שהם מצד פנים, ואח"כ הגבורות שהם מצד האחר. ואלו הם ד' פרשיות דתפילין דרש"י ז"ל.

אבל תפילין דר"ת הם ממוחין דאבא, והוא כי הנה היסוד שלו צר מאד, שהוא ארוך ואינו רחב כיסוד הנקבה, ואין מקום להכיל החו"ג. ובתחילה נכנסין החסדים לתוכו, יען הוא עיטרא מעולה מעטרא דגבורה, ואחריו נכנסת עטרא דגבורה. וכיון שהמקום צר, דוחין הגבורות את החסדים למטה ויוצאין מפי היסוד לחוץ. ואמנם ודאי הוא שאינם יוצאין לחוץ ממש, שהרי נתבאר אצלינו שהיסוד דאבא מתפשט עד היסוד דז"א⁹⁶⁸ וארכם שוה⁹⁶⁹, וא"כ אי אפשר שיצאו לחוץ מיסוד ז"א⁹⁷⁰. אבל הענין הוא כי עתה בעת כניסת ראש היסוד דאבא בראש ז"א, עתה הוא שיוצאין לחוץ בסוד התפילין, אבל אחר שנתפשט כולו בתוך ז"א, אז אין הדבר כן, אלא כמו שיתבאר בע"ה. וסוד הענין הוא באופן זה, כי החסדים מגיעים עד מקום עטרת היסוד דאבא, ונודע כי עד שם יש ב' עורות מלבישין את היסוד⁹⁷¹, אבל במקום העטרה, כבר נכרת ונסתלק עור א' ע"י הפריעה, ולא נשאר רק מסך א' של בשר כנודע. ובהגיע החסדים למקום ההוא, נוקבים המסך הדק והוך ההוא, ויוצאים לחוץ, ושרשם נשאר בפנים, מפני היותם עוברים דרך המסך, משא"כ אלו היו יוצאין ממש דרך פי היסוד לחוץ, היו יוצאים לגמרי.

והנה ביארנו בדרוש הציצית שהחו"ג דאימא הם שמות של אה"ו, אך החו"ג דאבא הם שמות שלמים מד' אותיות אהו"ה⁹⁷². והנה אח"כ כשנכנסים הגבורות תוך היסוד דאבא, גם להם קצר המצע מהשתרע, ולכן יורדין הההין אחרונות של שם אהו"ה של הגבורות למטה עם החסדים, לפי שהיסוד דאבא הוא דכורא, והוא צר מאד, ואינו מכיל אותם למעלה. והנה החסדים הם עומדים מן העטרה ולמעלה מחוץ ליסוד, ומקיפין אותו מבחוץ סביב, וז"ש (&) והבוטח בה' חסד יסובבנו, כי מעלת הבטחון הוא באבא, ולכן שכרו הוא חסד יסובבנו כדמיון חסדים דאבא שסובבים היסוד שלו סביב כנו'. ונמצא כפי זה, כי ביסוד דאימא יש חו"ג דאימא וגם חסדים דאבא, אבל ביסוד דאבא לא יש אלא גבורות שלו בלבד, ומזה הטעם נקרא היסוד י"ה⁹⁷³, כמבואר אצלינו בסוד מספר רפ"ח ניצוצין, כי יש בו ט"ו חו"ג כמנין י"ה⁹⁷⁴. והנה בהכנס נה"י דאבא תוך רישא דז"א, אז נבקעים גם הם ע"י קוצא דשערי דא"א המכה באחורי רישא דז"א, ונבקעין אלו הנה"י דאבא, ואז יוצאות הארת המוחין לחוץ בסוד תפילין דר"ת, כדמיון יציאת התפילין דרש"י ממוחין דאימא⁹⁷⁵. והנה סדר יציאתם הוא כך: תחילה הוא יוצא מוח החכמה, ואח"כ הבינה, ואח"כ עיטרא דגבורה שהוא בתוך היסוד דאבא, וזהו ענין הויות אהרדי, שהם בינה וגבורה,

- מאיר הכוונה -

⁹⁶⁸ עי' שער הצלם פרק ג ושער לב פרק א'@

⁹⁶⁹ הנה לורך היסוד לזכא הוא מסתיים ממך כסיוס היסוד לז"א צעת גלותו (פע"ח).

⁹⁷⁰ אי אפשר שיצאו החסדים לחוץ בתוך ז"א עלמו (פע"ח).

⁹⁷¹ לזכא (פע"ח).

⁹⁷² עי' לעיל הערה 564.

⁹⁷³ עי' מבר"ש יא ע"ב.

⁹⁷⁴ ה' גבורות דיסוד אימא וה"ח וה"ג דיסוד אבא (רפ"ח ב).

⁹⁷⁵ לא זכור לי סדר זו אצל מוחין דאימא וצ"ע.

שעה"כ

ואחר שיצאו הגבורות לחוץ כבר נפנה המקום, והחסדים יש להם מקום לעלות. ומה שהיו בתחילה מקיפים סביב היסוד, הנה עתה חוזרים ונכנסים לפניו תוך העטרה ממקום שיצאו, ועולים החסדים יותר אל היסוד בתוך פנימיותו במקום שהיו הגבורות עומדות, ואז גם הם יוצאות משם לחוץ, ובולטים במצח אחר שיצאו הגבורות. וז"ס פ' שמע, שהיא חסד, אחר פרשת והיה אם שמוע שהיא גבורה, כסברת ר"ת ז"ל.

ועתה צריך לדעת {יא ע"ב} כי הנה החסדים בהיותם מקיפים סביב היסוד, למה לא יצאו משם לחוץ במצח דו"א טרם יציאת הגבורות, ולמה הטריחו עצמן לחזור ולהכנס תוך היסוד, ולחזור ולצאת לחוץ. כי בענין זה הוכרחו להתעכב ביציאתו עד שיצאו הגבורות. אבל הטעם הוא, כי אי אפשר לחסדים לצאת לחוץ אלא בהיותם מלובשים בתוך נה"י דאבא, כי מהם נעשים בתים של התפילין, ולכן הוכרחו לחזור ולכנס תוך נה"י דאבא, כדי שיקחו מהם ויצאו לחוץ מלובשים. והנה כל זה הוא בתחילת הכנסתם, אבל אחר שנעשה מהם בחי' התפילין, והם יורדים עוד ומתפשטים נה"י דאבא תוך ז"א, אז אותם המוחין המתפשטים תדיר, כנודע שבכל רגע נמשך התפשטות שפע המוחין מן או"א אל ז"א, ואז ע"י אותו השפע הנמשך אח"כ בהתמדה, הם חוזרים להפך, כי תחילה נכנסים הגבורות ויוצאות לחוץ תוך יסוד דאימא, ואח"כ נכנסים החסדים ונשארים בפנים, הפך ממה שהיה בתחילה כנ"ל.

ובענין זה יתבאר מ"ש בענין דרוש עשרה הרוגי מלוכה⁹⁷⁶, שאמרנו שהם בחי' העשרה גבורות דאו"א אשר כולם עומדים תוך היסוד דאימא. והנה זה הוא הפך מן הנז"ל, ובמ"ש עתה יתיישב, ולא פליגי אהרדי. ובה תבין מ"ש בזהר (&) דתפילין דר"ת נקרא תפילין דעלמא דאתי, פי' כי כיון שהם ממוחין דאבא, א"כ הם גדולים מן אימא הנקרא עלמא דאתי כנודע⁹⁷⁷, ואלו הם תפילין דידה ממש, שהם למעלה ממנה. גם זהו מ"ש שם, כי ז"ס (ברכות יז ע"ג) צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. והוא כי נודע כי עטרא דחסד הוא דדכורא דז"א, והם נמשכין בסוד התפשטות הה"ח אל יסוד, ואלו הם סוד הצדיקים. ואמנם עיטרא דגבורה הוא למעלה מהם, שהיא עיטרא דנוק, כי פרשת והיה אם שמוע קודמת לפרשת שמע, וז"ס ועטרותיהם בראשיהם, כי המלכות נק' עטרא כנודע⁹⁷⁸, והגבורות שהיא בחי' המלכות נקראת ג"כ עטרא, והיא למעלה מראשיהן. משא"כ התפילין דסברת רש"י, אשר עטרה שהיא הגבורה היא תחת הזכר בהאי עלמא, שהוא עולם זו"ן, אשר היא יושבת תחתיו. והרי נתבאר איך התפילין דר"ת הם בסוד שם יהו"ו ומוחין דאימא הם בסוד יהוה. אמנם כל שאר הפרטים אין הפרש בין תפילין דרש"י לדר"ת.

- מאיר הכוונה -

⁹⁷⁶ שעה"ג הק' כו: הרי מצינו חמשה מיני זווגים (א) ז"א הנקרא ישראל, עם נוקביה הנקראת רחל, (ב) זווג יעקב עם רחל, (ג) זווג יעקב עם לאה, (ד) זווג ישראל עם לאה, (ה) זווג יעקב עם לאה, ולהם חמשה מיני יסודות, ומכל אלו היסודות יצאו טפות קרי, ואמנם אלו הטפות [של שז"ל שיצאו מהיסוד העליון במעשה של יוסף עם אשת פוטיפרע] הם סוד לבושי הנשמות.

ונבאר עתה כל אלו החמשה בחי' הבחי' א', שהוא הזווג היותר מעולה שבכלם, הוא זווג ישראל עם רחל. והנה יש בו ב' בחי', משא"כ בשאר הזווגים, והוא, שביסוד האמיתי של ישראל שהוא המזדווג עם רחל, יש בו חמשה חסדים וחמשה גבורות, הנמשכים שם ממוחין דאימא, וגם חו"ג ממוחין דאבא. כי הנה היסוד דאבא המתלבש תוך ז"א, הנה הוא מגיע ומתפשט עם סיום היסוד דז"א ממש, והנה העשר גבורות, שהם, חמשה דאבא, וחמשה דאימא, הם בחי' עשרה הרוגי מלכות, אשר נשמותיהם נתלבשו באלו הטיפות.

⁹⁷⁷ עי' לעיל הערה 964. ועי' שער הזווגים סוף פרק ה' שכוונתו לתבונה לפי שהיא יורדת למטה ומתגלית תמיד, אבל בינה עליונה נשארת למעלה ואינה יורדת ולכן נקראת לעתיד לבא.

⁹⁷⁸ עי' שער כה פרק א שזה מלכויות דאו"א, ועי' ביאורים ח"ב לד ע"א: כלומר עטרת היסודין וזה דוגמת כל כתר דתחתון הוא במלכות דעליון. וכן הוא בשער לד פרק ב אות ט' שזה העטרת של היסוד שהוא בחי' המלכות.

שעה"כ

עוד ירצה, כי כבר ידעת כי זווג או"א הוא לצורך זו"ן לתת להם מוחין⁹⁷⁹. והנה המוחין הם חו"ב, והו"ג הנקרא תריין עטריין, אמנם חו"ב הם לצורך ז"א שהוא זכר, ונודע כי כשהאשה יולדת זכר, היא מזרעת תחילה (&), א"כ נמצא שאימא הזריעה תחילה טיפת המוח הנק' בינה, ואח"כ נתן בה אבא טיפת מוח הנקרא חכמה. וכבר נודע שהנכנס ראשון יוצא אחרון, וע"כ בתחילה נולד חכמה שהיא פרשת קדש לי, ואח"כ נולדה הבינה שהיא פרשת והיה כי יביאך. אבל תריין עטריין שהם חו"ג, הם לצורך נוק' דו"א, והנה היולדת נקבה הוא מזריע תחילה, וא"כ נמצא שאבא הזריע תחילה, וכשבא זמן הלידה, נולדה הנקבה תחלה שהיא גבורות פרשת והיה אם שמוע, ואח"כ נולד הזכר שהוא החסד פרשת שמע, ואלו הם התפילין כסברת ר"ת ז"ל, והסיבה היא זו כאמור.

דרושי תפילין דרוש ז

בענין תפילין מהודש בקיצור בכל ענייניו.

אחר עטיפת הציצית יניח תפילין, והמניח הוא ז"א, בסוד מ"ש חז"ל (&) שהקב"ה מניח תפילין. וענין התפילין עצמם הם בסוד המוחין שלו, כי הנה נתבאר אצלנו כי בתחילה הם ד' מוחין, ואח"כ כשמתלבשין תוך נה"י דאימא טרם שנכנסין תוך ז"א עצמו, חוזרים להיות שם בסוד ג' מוחין בלבד, ואחר שנכנסין בז"א, נמשך קוצין דשערי דאריך אחורי רישא דו"א במקום העורף, ומוציא הארת הד' מוחין לחוץ במקום המצח דו"א, וגם מוציא הארת מלבושיהם שהם נה"י דאימא, ולכן הם ד' פרשיות כנגד הארת ד' מוחין עצמן, והד' בתים כנגד הארת מלבושיהן שהם נה"י כנוז'. ואע"פ שאינן רק ג', עכ"ז הוצרכו להתחלק לד' בתים, כדי להלביש בחוץ את ד' הארות המוחין. גם טעם אחר לזה, והא כי נודע כי זו"ן היו בתחילה ביחד בסוד העיבור תוך אימא, אבל הז"א היה בחי' ג' גו' בסוד נה"י גו' חג"ת⁹⁸⁰, ונוקבא היתה ז' להם בבחי' העטרה קשורה ביסוד. וכשנולדו ויצאו לחוץ, חזר הז"א להיות בסוד ו"ק גמורים, גם נוקביה נתפשטה וירדה במקומה, ולכן היו הבתים ד' כנגד נה"י ומלכות, ולהורות אל סוד העיבור הנז'.

נמצאו כאן כ"א אזכרות כמנין אהיה בתפילין של ראש ושל יד. והענין הוא כי בהיותם בסוד העיבור היה הז"א בסוד ג' קוים לבד ג' גו' ג', והמלכות בסוד עטרה כנוז', הרי ז'. וכל א' מאלו הז' נכלל בכל א' מהג' קוים הנז', והרי הם ג"פ שבעה, הם כ"א. ולהיות כי אימא הנקרא אהיה, ובתוכה היה העיבור, ולכן נרמזו האזכרות בסוד מספר אהיה. וא"ת א"כ יהיו כ"א שמות של אהיה ולא שם הויה, הטעם (יא ע"ג) הוא כי שם אהיה מורה בחי' התפשטות, אמנם ההויה מורה על היותו כמו שהוא עתה טרם שנתפשט במוחין⁹⁸¹.

והנה הבטישא דקוצא דשערי הנז' (יא ע"א) לא הועילה רק להוציא הארה בלבד של המוחין, ואינה אלא בזמן שבהמ"ק קיים, אבל אחר החורבן כבר נתבאר אצלנו כי המוחין דגדלות מסתלקין וחוזר ז"א לקטנות בכל יום ויום, בסוד (עמוס ז ה) חדל נא מי יקום יעקב כי קמן הוא⁹⁸². ואמנם בשעת ק"ש ותפלה, יש בנו כח להחזירם בו, ואחר התפלה

- מאיר הכוונה -

⁹⁷⁹ עי' הערה שער הזווגים סוף פרק ה' שכל המוחין באים מתבונה ולא מאמא, וצ"ע אם זה תולדה מאו"א או שזה שאו"א וישסות מתחברים יחד כמש"כ בשער ז"א פרק א'?

⁹⁸⁰ כן הוא בשער כט פרק א אמנם עי' שער לד פרק ד שזה חג"ת תוך נה"י.

⁹⁸¹ כפי מה שהוא עתה כשהיא במקומה כלי התפשטות במוחין דז"א (פע"ח).

⁹⁸² פסוק זו לא מוצא במקום אחר לא צעעה"כ ולא צפע"ח.

עי' ספר הליקוטים: מי יקום יעקב כי קטן הוא - ר"ל מ"י שהיא אימא עילאה יקום יעקב ויעשהו גדול ואמר כי קטן הוא ר"ל כי קטן הוא כשיעקב צבטל אמו שאז נק' קטן וכשנפתח הג' שערי בינה אז נק' מי אז יקום יעקב מקטנותו.

שעה"כ

מסתלקין, אבל עב"ז נשאר שם כל היום קצת רשימו של הארה, ולכן כל היום הוא זמן תפילין, אבל כלילה מסתלק אפי' הרשימו, ולכן לילה לאו זמן תפילין הוא.

וענין הרצועות דתפילין של ראש הם נו"ה דאימא שעומדים בסוד אור מקיף על ראשו של ז"א, ועי"ז נמשכת הארה כל היום עד הלילה כנז'.

וענין המעברתא של ראש ושל יד ה"ס ג' שמות אהיה הויה אלהים⁹⁸³ שמספרם יב"ק⁹⁸⁴, ואלו הג' עומדים בתוך המעברתא⁹⁸⁵, וז"ס (&) ויעבר את מעבר יב"ק. אמנם תפילין של יד הוא בנוק' דז"א. והענין הוא כי קשר תפילין של ראש היא לאה, ותפילין של יד היא רחל נוקבא דז"א, ועניינה כי נה"י דז"א נעשו מוחין בראש דרחל כנודע, וקוצא דשערי דרישא דז"א נמשך עד רישא דרחל ע"ד הנ"ל⁹⁸⁶, ומכה בערפה ויוצאין ד' הארות מוחין שלה במצחה. ולפי שהראש שלה היא מאחוריו דז"א כנגד הלב, לכן אנו מניחין תפילין של יד בזרוע שמאלי דז"א בפרק הג' ⁹⁸⁷ שהוא כנגד הלב דז"א. ועוד טעם אחר, והוא כי הדעת דרחל הם הה"ג הניתנים לה מן היסוד דז"א כנודע (ע"ז שער האונאה פרק א), והוא עומד למטה, והדעת הוא מקומו יותר למעלה כנגד הלב דז"א⁹⁸⁸, ולכן צריך להעלות ולקשר תפילין של יד בזרוע שמאל כנגד הלב, כי על ידי כן הה"ג העומדות למטה ביסוד דז"א, יעלו בסוד אור חוזר למעלה עד הלב במקום זרוע שמאלי הנקרא גבורה, וגם הם הה"ג מסוג של הגבורות ג"כ, ואז יאירו הה"ג בסוד אור חוזר, ויהיו למעלה כנגד הלב ברישא דנוקבא. וז"ס מ"ש בזוהר פינחס (&) דבעי לאזדהרא דלא יעדי יוד שהוא קשר תפילין של יד מן התפילין עצמם, והטעם הוא כי היוד הזאת שהוא קשר של תפילין⁹⁸⁹, ה"ס היסוד כנ"ל של הה"ג, שממנו נעשה דעת הנוקבא, ולפי שהוא תחתון למטה, צריך להעלותו למעלה עם התפלה עצמה היושבת למעלה כנגד הלב, ולקשרו שם שלא ירד ממקומו. ועי"ז נאמר (שיה"ש פ"ז) שימני כחותם על לבך כו' כמבואר אצלינו.

וע"ש גם ענין פסוק זה הוא, כי הנה שני בחי' היו כאן: הא', הוא ענין בטישת קוצא דשערי דז"א בראש הנקבה, אשר אינו מכה רק בחו"ב שלה בלבד, כי עד שם מגיע קוצא דשערי בלבד, שהוא עד החזה דז"א, אבל בדעת שלה שהוא יותר תחתון, לפי שנעשה מן היסוד שלו כנז', אין קוצא דשערי מגיע שם, ולא במש ביה. בחי' הב', היא לתועלת הדעת שלה, גם הוא להעלותו עד מקום הלב. וזה נעשה ע"י הקשירה, דיווד קשר עם התפילה עצמה כנז', ולכן כנגד הבטישה בתרין מוחין כתיב שימני כחותם על לבך, כי שם מקומם. וכנגד קשירת גבורות הדעת, ולהעלותו ולקשרו בזרוע שמאל, אמר (שם) כחותם על זרועך. ונתן טעם לכל זה ואמר (שם) כי עזה כמות אהבה, אהבת ז"א לנוקבא, ולכן מעלה אותה ומחברה עמו, כענין חיבור האשה בבעלה. וענין זה נקרא אהבה ממש. ואחר שכבר הניחה הנקבה תפלה שלה בתחילה משום אהבה הנז', אז מתקנא בה הז"א, ומניח גם הוא

- מאיר הכוונה -

ודע כי הצטיינה הנ"ל דקוצי דשערות להוציא את התפילין הנ"ל היא הארה לצד ואינה אלא בזמן שצ"מ"ק היה קיים ובעבור הגלות מסתלקין המוחין שמוחין אינם אלא בגלות וחזר הז"א לקטנותו ואז נאמר עליו בגלות מי יקום יעקב כי קטן הוא (פע"ח).

⁹⁸³ אדני' ??? וכן הוא בפרק ב', ועי' סידור שיש ב' מיני יב"ק וא' פהו"ה אלקים. ועי' י ע"ג ששניהם נמצאים.

⁹⁸⁴ עי' לעיל הערה 952, ותפילין ב' ד"ה וענין המעברתא

⁹⁸⁵ כי דרך אלו עובר כל שפע מתחלת אכילות עד סופה (פע"ח).

⁹⁸⁶ היינו יא ע"א בענין קוצא דשערי דז"א שיווד לז"א.

⁹⁸⁷ הדבוק אל הכתף (נוסף צפע"ח).

⁹⁸⁸ עי' ע"ח שער לידת המוחין סוף פרק ב' הטעם להבדל במקומתם של דעת דז"א ושל נוק'. וכן שער דרושי הצלם דרוש ב' (ב) אות יג.

⁹⁸⁹ עי' שער מאמרי רשב"י נז ע"ג: והיסוד ההוא הוא צורת י"ד והוא דכורא וכל חדוה דנוק' בהאי יסוד הוא ואין להפרידו ממנה כנז'.

שעה"כ

התפילין של ראש. וז"ם (&) קשה כשאל קנאה. והרי נתבאר טעם למה מקדימין תפילין של יד לתפילין של ראש.

וא"ת והרי גם אימא הנעשית תפילין של ראש לז"א, גם היא אוהבת אותו כאם על בנה. והתשובה היא, כי תפילין של ראש אינה אלא מכח בטישת קוצא דשערי דא"א כנוז, ואינו עושה אותן מפני אהבה שיש לו עם ז"א, כי ז"א ברא דא"א הוא ולא דא"א, ולא עשה זה מחמת אהבה רק מחמת (&) כי חפץ חסד הוא⁹⁹⁰, הוא דייקא, כי א"א הנקרא הוא⁹⁹¹, חפץ תמיד לעשות חסד עם זולתו, ולכן התפילין של יד הנעשית לסיבת אהבה גמורה שיש לז"א עמה, כאהבת איש לאשתו, משתדל לתקנה בתחילה ונקדמת, ואז הז"א נותן בה אותו הרשימו שלה שנשארה בו⁹⁹². ועושה אותה בחי' תפילין של יד כמבואר אצלנו.

ואח"כ מתקנא בה, ואז א"א במש ביה משום כי חפץ חסד הוא, ומחזיר בו גם הרשימו של המוחין שלו שנסתלק בכל לילה כנ"ל, ונעשית בו תפילין של ראש אח"כ. ובביאורינו למעלה יובנו כל אלו הדברים על מתכונתם וע"ש.

⁹⁹³ והנה נתבאר אצלנו כי כאשר לאה מתפשטת בכל אחורי קומת ז"א אחר חצות לילה, מאותו האור הגדול (יא ע"ד) לוקחת רחל מוחין בהיותה בבוקר למטה בעולם הבריאה. וגם לסיבה זו מניחין תפילין של יד בתחילה, לפי שנעשית מן ההארה הנז' אשר קבלה רחל מן לאה אחר חצות לילה. אבל התפילין דז"א של ראש, נעשים מכח ההארה הנמשכת ע"י ישראל הקמים בחצות לילה ועוסקים בתורה, ולכן נעשית אח"כ. ואחר היות שניהם זו"ן בבחי' התפילין, אז אומרים ק"ש כמו שית' לקמן בע"ה בענין הק"ש.

והנה ד' פרשיות דתפילין של יד הם כנגד ד' אותיות הויה, והבית כנגד אדני, וה"ם זו"ן. ובשעת הקשירה יכוין שקושר הנוקבא עם ז"א כדי לייחדם אח"כ בק"ש במלת אחד, ר"ל א"ח ד⁹⁹⁴, שהם זו"ן קשורים יחד בשני קשרים, קשר יד וקשר יו"ד, וה"ם שני יודין שבשם יאהדונה"י, בסוד (&) פותח את ידיך וקרינן ביה (&) יודיך. ע"כ הגיעו דרושי התפילין.

דרושי תפלת השחר דרוש א'

ונבאר עתה כללים שיש בסדר תיקון תפלת השחר.

- מאיר הכוונה -

⁹⁹⁰ ועי' מול"מ ב' שלומד את זה על בינה ולא א"א, אמנם עי' שער לד פרק ב אות כב.
⁹⁹¹ עי' זהר ח"א קנח ע"א שלומד את "הוא" על עלמא עלאה. ועי' שערי אורה (סז ע"ב): והשם העליון אה"ה, וכינויו בתורה הו"א, כמו והו"א רחום יכפר עון ולא ישחית (שם עח לח), כי חפץ חסד הו"א (מיכה ז יח), וכן כיוצא בזה.
⁹⁹² היינו החסדים שבדעת, עי' שער כה &.
⁹⁹³ מכלן עד הסוף לא נמלא כפ"ח (ט"ז).

⁹⁹⁴ עי' זהר ח"ב קטז ע"א: ועליה אוקמוה מארי מתניתין בחגיגה על מה העולם עומד על עמוד אחד ששמו צדיק שנאמר (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם ובודאי איהו ברית דשבועה דעליה קיימין א"ח ד' דאינון שמיא וארעא דכתיב (ירמיה לג כה) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי א"ח שמים הדא הוא דכתיב (מ"א ח ל) ואתה תשמע השמים ד' הארץ הדא הוא דכתיב (ישעיה סו א) והארץ הדום רגלי

תרגום: ועליו בארו בעלי המשנה בחגיגה על מה העולם עומד על עמוד אחד ששמו צדיק שנאמר וצדיק יסוד עולם ובודאי הוא ברית של שבועה שעליו עומדים א"ח ד' שהם שמים וארץ שכתוב (ירמיה לג) אם לא בריתי יומם ולילה חקות שמים וארץ לא שמתי א"ח שמים זהו שכתוב ואתה תשמע השמים ד' הארץ זהו שכתוב והארץ הדם רגלי.

עי' זהר ח"ג רנז ע"א: איהו א"ח עמודא דאמצעיתא ואיהי ד' שלימו דיחודא דיליה לאשלמא ביה אחד א"ח כליל ט' ספיראן דאינון א' אין סוף ח' תמניא ספיראן מחכמה עד יסוד. ד' מלכות קוצא דילה בה אשתלימו לעשרה דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א ד' כלילא מד' אתוון יהו"ה. וכן הוא בתיקו"ז צד ע"א.

שעה"כ

דע כי מן תחילת התפלה עד ברוך שאמר הוא עולם העשיה, ומברוך שאמר עד יוצר אור הוא עולם היצירה, ומן יוצר אור עד סוף ברכת אבות הוא עולם הבריאה, ושאר כל העמידה הוא עולם האצילות.

וסדר העשיה הוא מתתא לעילא, וכדי ליחד את העשיה ביצירה. והנה יש בה קלי' קשות וחזקות, לכן צריך ליחד תחילה ראש היצירה בראש העשיה, ואח"כ שאר היצירה הוא מתתא לעילא, וכן הבריאה הוא מתתא לעילא. וברכת אבות הוא ראש הבריאה הנקרא היכל ק"ק דבריאה, עד סוף ברוך אתה ה' מגן אברהם⁹⁹⁵ ושאר כל העמידה כולה היא באצילות.

וזה ביאור כל הנז': כי הי"ח ברכות שיש מן על נטילת ידים עד ברכת התורה הם ח"י ברכאן⁹⁹⁶ דיסוד דעשיה⁹⁹⁷. ומן הודו עד ברוך שאמר הוא רישא דעשיה, היכל ק"ק שלה. וברוך שאמר הוא היכל ק"ק ראש היצירה, ולכן הם י"ג ברוך כמנין אחד⁹⁹⁸. והוא סוד י"ג מכילן דרחמי אשר בעולם היצירה⁹⁹⁹. ולכן יש בברוך שאמר פ"ז תיבות ככתוב בנוסח שנעתיק לקמן בע"ה, לרמוז כי הוא ראש היצירה, שעליו נאמר (&) ראשו כתם פז¹⁰⁰⁰1001, ולכן צ"ל המהולל בפה עמו, שעולה בגימ' פ"ז, ולא ככתוב במחזורים בפי עמו. ואח"כ ח"י שמהן שיש באותם הפסוקים של יהי כבוד ה' לעולם עד תהלה לדוד, כנודע (&). והנה הם ח"י ברכאן דיסוד דיצירה, ולהיות כי נודע כי בכל עולם מארבע עולמות אבי"ע יש כל הי"ם וכל הפרצופים, שהם א"א ואו"א וזו"ן, ולכן בסוף היצירה אנו חוזרים להזכיר ח"י היות בשירת הים, וי"ג שבחים דישתבת, שהם שיר ושבתה הלל וזמרה כו'.

¹⁰⁰²והנה בהיותו בסדר העשיה, שהוא מתחלת התפלה עד ברוך שאמר כנ"ל, יכוין לעלות כל הנפשות אשר שם אל עולם היצירה¹⁰⁰³. ובסדר היצירה יכוין לעלות כל הרוחין אשר שם אל עולם הבריאה. ובסדר הבריאה יכוין לעלות כל הנשמות אשר שם אל עולם האצילות ואז מלכות עילאה נכללת מכל אלו הנפשיין ורוחין ונשמתין, ועי"כ נעשין בה בחי' מין¹⁰⁰⁴. וצריך לשתף גם את עצמו בכל חלקיו, דהיינו להעלות נפשו עם הנפשות דעשיה, ורוחו עם הרוחין דיצירה, ונשמתו עם נשמתין דבריאה, והבן זה היטב¹⁰⁰⁵. וכבר

- מאיר הכוונה -

⁹⁹⁵ עד סוף ברוך אתה ה' מגן אברהם נמחק בפע"ח ואין נ"מ?

⁹⁹⁶ עי' תיקו"ז ג ע"ב ועוד הרבה מקומות שיסוד היא חי עלמין, וח"י ברכות.

⁹⁹⁷ עי' אריכות בנהר שלום כב ע"ב.

⁹⁹⁸ צ"ל וא"ו וכן הוא בפע"ח לז ע"ד (גלינוות הלש"ו על פע"ח).

⁹⁹⁹ עי' לקמן (יג ע"ב) ד"ה ודע כי כמו שנתבאר בי"ג מידות.

¹⁰⁰⁰ שהוא מעורר למעלה לז"א לאצילות המקנן ביצירה וכן עולם עשייה מתעורר למלכות לאצילות וכן תיקוני עולם בריאה מעורר אמא לאצילות ותקוני אצילות מעוררין לאבא דאתנהיר ממזלח נמצא התעוררות זה מגיע למעלה בחלת רישין ומהן יולאין שפע רב לזו"נ שיכינו עצמם לזיווג אחר הנסירה (פע"ח).

¹⁰⁰¹ עי' לקמן תפילת השחר א' לגבי ברוך שאמר.

עי' סוף נא ע"א פירוט בברוך שאמר, וצ"ע למה זה שם.

¹⁰⁰² ונבאר כוונה אחרת כוללת כל' חלקי התפלה שכל' עולמות אבי"ע הנ"ל (פע"ח).

¹⁰⁰³ כי זה הוא עיקר כוונתנו להעלות מ"ן למעלה ואז תכוין לחצר נפשך ולכללה עמהם (פע"ח).

עי' לעיל הערה 688.

¹⁰⁰⁴ עי' ע"ח שער השמות פרק א: אמרו בתקונים (כד ע"ב) ג' ספירות עלאין מקננן בבריאה שהם הנקרא כורסייא כנודע. וזה שאנו אומרים שג"ר דבריאה מאירין, אינו רק על ג"ר דנוקבא דז"א דבריאה, כי גם היא כלולה מ"ס, כי כל הג' עולמות בי"ע הם דוגמת עולם האצילות כנ"ל. ועי' דע"ה ח"ב קיח ע"ב: כלומר הג"ר דנוק' דז"א דאצילות המתפשטים בבריאה. ועי' שער תיקון הנוק' ב' אות א' – שט"ת ירדו לבי"ע, ועי"ש שצריך להיות שגם מהז"א ירדו.

¹⁰⁰⁵ וכן צירידת העולמות אחר עמידה על עלינו לשבח תכוין ע"ל זה ג"כ (פע"ח).

שעה"כ

ביארנו¹⁰⁰⁶ ענין עליית העולמות¹⁰⁰⁷, שאינם עולים¹⁰⁰⁸ רק בחינת הנפשות והרוחות והנשמות אשר בהם בלבד¹⁰⁰⁹1010, אבל העולמות עצמן אינן עולים, וכן בירידת הנשמות אחר העמידה, תכלול נפשך ורוחך ונשמתך עמהם על דרך הנז' בעליה.

עוד דע בענין סדר תפלת שחרית, כבר נת"ל כי מן התחלת הי"ח ברכות עד ברוך שאמר הוא בעולם העשיה, ומשם עד יוצר אור עולם היצירה, ומשם עד תפלת י"ח הוא עולם הבריאה, ומשם עד קדיש שאומרים קודם אשרי יושבי הוא באצילות, ומן אשרי יושבי עד תפלה לדוד חוזר להיות עולם הבריאה, ומשם עד אין קדוש כה' חוזר להיות עולם היצירה, ומשם עד עלינו לשבח הוא עולם העשיה. והכונה היא שצריך בתחילה להעלות העולמות ממהם למעלה כנ"ל, ומתקשרים עולם התחתון בעולם העליון ממנו, עד שנמצאים כל העולמות כולם יחד קשורים בעולם האצילות בעת שמתפללין תפלת י"ח בעמידה, ואז נעשה שם הזווג העליון¹⁰¹¹. ואח"כ צריך לקבל שפע העליון הנמשך מן הזווג ההוא, וצריך להורידו למטה בעולמות התחתונים מעילא לתתא, ולכן באומרינו אשרי יושבי ביתך עד תפלה לדוד, אנו מורידין השפע מן יב"ע {א} האצילות אל הבריאה, ואין הכונה להוריד עולם הבריאה בעצמו. וכן עד"ז עד אין קדוש כה' כי אין בלתיך, כי אז אנו מורידין השפע מיצירה לעשיה. ואח"כ בעלינו לשבח או יורדין העולמות הנז' כל א' במקומו כמ"ש שם בע"ה. גם נתבאר במזמור אשרי יושבי ביתך הנתקן אחר נפילת אפים, ושם נתבאר בכל הצורך, וע"ש היטב.

והנה כאשר תתחיל בח"י ברכות הנז' עד ברוך שאמר, תכוין תמיד¹⁰¹² בהויה דמילוי ההין, שהוא בעשיה¹⁰¹³, ויוצא מאות ה' אחרונה של ההויה הכוללת, כנודע כי ה' אחרונה היא בעשיה, והויה זו דמילוי ההין ה"ם נשמת העשיה, הנק' בחי' נפש, והיא העולה ממקומה אל היצירה כנז'. גם תכוין אל שם א"ל אדני¹⁰¹⁴ אשר בעולם העשיה.¹⁰¹⁵

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁰⁶ עי' ש"ש שזה לא מופיע לעיל.

¹⁰⁰⁷ עי' שער פ"ח ח: אין חיצוניות העולמות עולין, דא"כ היינו רואין בעינינו עלייתן, אך כיון שאין עולין רק הפנימית.

¹⁰⁰⁸ עי' לקמן טו ע"ב וסח סע"א, ובע"ח שער מ' דרוש ג' ה' טו ושער נ' פרק ו' (לש"ו).

¹⁰⁰⁹ נראה כי גם חילוניות העולמות יכולין לעלות למעלה ממקומם¹⁰⁰⁹ ע"י הכללות צפנימית העולמות שהם נפשין ורוחין ונשמתין כנזכר בנוסח הקדמה הראשונה והנה שמעתי ממורי זלה"ה ענין זה פעמים רבות אללל שיש בהם דברים הפכים ואינו זוכר תיכונם ותשובתם והנה בתפלת ר"ה כתוב כי זימי החול שלאחר החורבן אין העולמות החילוניים עולין כלל ע"י הזיווג שאנו עושין וזה הוא שכתוב הן ארכלים לעקו חוזה ר"ל מפני שנסארים בחוץ ואין להם יכולת לעלות עד המלכות מן העשיה¹⁰⁰⁹ ליצירה ולבריאה ועד האצילות (פע"ח).

¹⁰¹⁰ מש"כ למעלה ממקומם ז"ל גליונות הלש"ו: אמנם נראה כי הכוונה הוא באמת רק על אור הפנימי שבהם, כי הן החיצוניות והן הפנימיות ישנם בכל א' אור פנימי ואור מקיף, כמ"ש לקמן בשער השבת פרק ו' וכן בשער הכוונות סד ע"ב.

כל העליות של הפרצופים אינן עליות כפשוטו, אלא כל העליות של הפרצופים אינן כי אם תוספת אור ומוחין מלעילא לאור התחתון [עי' לש"ו כללים ח"א לו ע"ג, שאם היה זה עילוי ממש וכפשוטו, הרי שהיה הדבר כעין מיתה שכן בעליה מעין זו חוזרת נשמתו לשורשה], ועל ידי זה נעשה התחתון עצמו להיות מעין מדריגת הפרצוף שעליו, ונקרא על שמו (ביאורים ח"א לד ע"ד).

¹⁰¹¹ אמנם צצבת צקבלת צצת אנו מעלים החילונות וזה ההפך שיש צצת מצחול (פע"ח).

¹⁰¹² דהיינו שזה כוונה כללי ולא בשעת אמרת שם השם.

¹⁰¹³ עי' א ע"ג שזה בד"א דעשיה, שהיפנה ויטול הוא בנוק' דעשיה.

שם זה הוא נשמת עשיה כולה שהוא יוצא מאות ה' אחרונה של הויה הכוללת כל ד' עולמות אבי"ע ונמצאת אות ה' אחרונה שבה שהוא בעולם עשייה ושם ב"ן זה היוצא מאות ה' זו היא נשמת דעשיה העולה עתה למעלה ביצירה וגם תכוין בשם אל אדני שהוא בעשייה כמבואר אצלינו (פע"ח ז ע"ב).

¹⁰¹⁴ עי' לעיל הערה 591.

שעה"כ

ובהגיעך אל ברוך שאמר עד יוצר אור, תכוין¹⁰¹⁶ אל נשמת עולם היצירה, שהוא הויה דאלפין העולה בגימ' מ"ה, והוא בחי' רוח כנ"ל¹⁰¹⁷. גם תכוין אל שם א"ל הויה אשר בעולם היצירה¹⁰¹⁸.

ובהגיעך אל יוצר אור עד העמידה, תכוין¹⁰¹⁹ אל נשמת הבריאה, והיא הויה דמילוי ס"ג, גם תכוין אל שם א"ל שדי אשר בעולם הבריאה¹⁰²⁰.

ובהגיעך אל ברכת אבות, אחר שאמרת ה' שפתי תפתח, אז תכוין אל הויה דמלוי יודין העולה בגימ' ע"ב, שיוצא מאות יוד של ההויה הכוללת, כי כבר ידעת כי ה' שפתי תפתח הוא בהיכל ק"ק דבריאה¹⁰²¹. וכן עד"ז ממש תכוין בעת הורדת הג' עולמות אחר העמידה כנ"ל עד עלינו לשבח¹⁰²².

והנה אין ראוי לכוין¹⁰²³ כל א' וא' בפני עצמו, לפי שעיקר הכונה היא לכלול ולקשר עולם בעולם, ולכן כשתגיע אל ברוך שאמר תכוין אל אות ה' תתאה שבשם הויה, ותכוין אל שם ב"ן דמילוי ההין, וגם תכוין אל שם א"ל אדני, ותעלם ותחברם עם אות ו' של השם ועם שם מ"ה דאלפין ועם שם א"ל הויה שביצירה. וכשתגיע אל יוצר אור, תכוין אל ה' תתאה להעלותה ולדבקה עם אות ו', ואות ו' דבוקה עם ה' עילאה שבבריאה, וכן שם ב"ן דההי"ן, תחברוהו לשם מ"ה, ושם מ"ה עם שם ס"ג דבריאה, וכן שם א"ל אדני עם שם אל הויה, ותחברם עם שם א"ל שדי שבבריאה. ובהגיעך אל העמידה, תכוין להעלות כל הד' עולמות כלולים זב"ז בג' בחי' הנז' מלמטה למעלה ע"ד הנ"ל. ועד"ז תעשה להפך בעת ירידת העולמות אחר העמידה כנ"ל, ונמצא כי בהגיעך אל אין קדוש כה' כי אין בלתיך כו', תכוין לכל הארבע עולמות כלולים זב"ז מעילא לתתא¹⁰²⁴.

דרושי תפלת השחר דרוש ב'

על ענין הנז' בסדר תיקון תפלת שחרית, הנה כבר נתבאר לעיל ענין התחלקותה אל ארבע עולמות אבי"ע. ועתה נבאר ענין הנז' יותר בביאור עמוק, הנה כבר ביארנו בביאור הקדמת אדרת האזינו בסופה (נח ע"ג) הקדמה א' בענין שני בחי' שיש למעלה בכל העולמות דאבי"ע¹⁰²⁵, כי בחי' א' היא ענין חיצוניות העולמות, הוא בחי' כללות העולמות בבחי' חיצוניותם, הנקרא כסא הכבוד ומלאכים ואופנים¹⁰²⁶, והבחינה הב' היא ענין

- מאיר הכוונה -

ז"ל הסיודר: ה יוד הה וו הה אל אדני

¹⁰¹⁶ תדיר (נוסף בלש"ו על פע"ח מעולת תמיד).

¹⁰¹⁷ ויוצא מאות ו' של הויה הנ"ל (פע"ח).

¹⁰¹⁸ עי' לעיל הערה 591.

וז"ל הסיודר **הו יוד יוד, הה הא, וו ואו, הה הא, אלל אידהנויה**, וכנ"ל מהפע"ח שזה כוונה כללית דרך כל התפילה.
¹⁰¹⁹ תמיד (פע"ח).

הוה יוד יוד, הה הא, וו ואו, הה הא, ה
א אלל אלל איש ד ה ד ט י ה

¹⁰²⁰ עי' לעיל הערה 591. וז"ל הסיודר

¹⁰²¹ עי' גמ' ברכות ד ע"ב שזה כתפילה אריכתא, ועי' לקמן עמידה א.

¹⁰²² ואח"כ תכוין בסדר העולמות מלמעלה למטה כנ"ל לאחר העמידה כי אשרי בבריאה ותפלה לדוד ביצירה ואין קדוש בעשיה כנ"ל (פע"ח).

¹⁰²³ כל עולם נפרדים בפני עצמו (פע"ח)

יהו יוד יוד, ה' האזינו ואזינו ה' ה' הא
אללל ישידהנויה

¹⁰²⁴ ז"ל הסיודר הפיך מה שאמרנו בעליית העולמות:

¹⁰²⁵ נראה שרק מובא שם ב' עיבורים שהם גוף ומוחין.

¹⁰²⁶ עי' תיקו"ז כד ע"ב: ביצים אינן מסטרא דאופנים אפרוחים מסטרא דנער מטטרו"ן בנים מסטרא דכורסיא דאיהי סכת שלום דאיהי קנא דשכינתא דאימא עלאה מקננא בכורסיא¹⁰²⁶ בתלת ספירן עלאין עמודא דאמצעייתא כליל שית ספירן מקננן במטטרו"ן¹⁰²⁶ אימא תתאה מקננא באופן¹⁰²⁶ דאתמר ביה (יחזקאל א טו) והנה אופן אחד בארץ

שעה"כ

פנימיות העולמות, שהם בחי' הנפשות של בני אדם דעשיה, והרוחות שביצירה, והנשמות שבבריאה כו'. וכל בחי' מהם יש לה בחי' אור פנימי ואור מקיף. והנה נודע מ"ש בזוה"ק (פרשת ויקהל דף רא ע"ב¹⁰²⁷ ובפ' בהר קב ע"א קב ע"ב¹⁰²⁸) שבתחלה צריך לעשות התיקון בבחי' המעשה, שהם ד' תיקונים, והם אלו: יפנה ויתעטף בציצית ויניח תפילין של יד ואח"כ תפילין של ראש. וכנגדם הם סדר קרבנות של שחר, וסדר הזמירות, וסדר יוצר, וסדר תפילת י"ת, וצריך לבאר כל זה.¹⁰²⁹

- מאיר הכוונה -

תרגום: ביצים הם מצד של אופנים, האפרוחים מצד של הנער מטטרון, הבנים מצד של הכסא שהיא סוכת שלום שהיא הקן של השכינה, שהאם העליונה מקננת בכסא בשלש הספירות העליונות, העמוד האמצעי כולל שש ספירות שמקננות במטטרון, האם התחתונה מקננת באופן, שנאמר בו "והנה אופן אחד בארץ".

ע' תז"ח (לב ע"ג): ועתה צריך אתה לדעת כיון שהאדם בה יפיק רצונו ובה משיג שם ה' שזהו סוד על זאת יתפלל כל חסיד ועל זאת ודאי לשם ה' שהוא על זאת למה תקנו בשחרית תפלה למדה ידועה וכן במנחה למדה ידועה וכן בערבית למדה ידועה וכן בשבת למדה ידועה וכן ביום טוב למדה ידועה וכן בעשרת ימי תשובה למדה ידועה אלא מה שאמר על זאת הוא מורה שיהיה הוא ככל ספירה וספירה כמה שאמר דוד לך ה' הגדלה והגבורה וכל ספירה אין לה פעלה בתחתונים אלא על ידי המלכות שנאמר בה ומלכותו בכל משלה אבל בזמן שצריך הקדוש ברוך הוא להצדיק צדיק ולעשות עמו צדקה שהוא מלכות עם התחתונים נכללים בו כל הספירות ונקראים צדיקים על שמו וה' נקרא על שמו צדיק שנאמר צדיק ה' {לב ע"ד} בכל דרכיו ומרחם על בריותיו בצדקה ואין צדקה אלא תפלה שהיא צ' תשעים אמנים ד' ד' קדשות בכל יום ק' מאה ברכות ה' חמשה חמשי תורה וזה וצדקה תרומם גוי ועליו נאמר לאברהם ויחשבה לו צדקה וכשהוא רוצה להגן בה נאמר בה (ישעיה נט) וילבש צדקה כשריון מצד ה' היא צדקה ומצד י' היא כובע על ראש צדיק אות ברית עטרה בראש כל צדיק ומצד ו' נאמר בה ארכה מארץ מדה מצד ה' עליונה ורחבה מני ים וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה כל הספירות כלולים בה ונקראו נביאים ומלכות היא דמיון כלם שנאמר (הושע יב) וביד הנביאים אדמה כמה שנאמר ודברתי על הנביאים שהיא כמו אספקלריא שכל הפנים נראים בה וכן כל הספירות מראים בה כחם ודמיונם וצורותם לכל נביא כפי השגתו למעלה וכמו כן למטה היא מתלבשת בכסא הכבוד ובכל המלאכים והאופנים וחיות הקדש ובכל הרקיעים והכסאות¹⁰²⁶ שבהם המלאכים התלויים מהם שיש מלאכים גבוהים עליהם שנאמר (קהלת ה) כי גבה מעל גבה שומר וגבוהים עליהם וכן בכל כוכב ומזל כמו שנאמר ומלכותו בכל משלה וזהו וביד הנביאים אדמה לכל אחד נדמה כפי כחו שהיא נשמתו והבן אמרם העונה אמן בכל כחו ה' הוא בכתר שהיה קדם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתר כשברא העולם במדת ראשית ירד עליו ולא היה חסר מלמעלה וכן בכל ספירה וספירה כמדליק נר מנר ואינו חסר מן הראשונה ולא מחברתה עד אין סוף ואין תכלית ומי שמכיר אותו בזאת כאלו מכיר אותו בעליונים ובתחתונים בעבור שהיא כלולה [פג ע"ב] מהעליונים והיא יחוד וקשר כלם והיא מתלבשת בכל התחתונים ועל זה אמר הנביא (ירמיה ט) כה אמר ה' אל יתהלל חכם כי אם בזאת וגו' השכל וידוע אותי היא נקראת נבואה מצד הנביאים חכמה מצד החכמים שכל הספירות נקראים חכמה.

¹⁰²⁷ דבעי ליה לבר נש כיון דאתקין גרמיה בפולחנא דעובדא בתקוני דמצוה וקדושה ליחדא לביה בתקונא דפולחנא פנימאה דמאריה ולשוואה לביה ורעותיה בההוא פולחנא דאינון מלין (ד"א דקאמר) דהא מלה סלקא

תרגום: שצריך לו לאדם שכיון שהתקין עצמו לעבודת המעשה בתקוני מצוה וקדושה ליחד לבו בתקון של העבודה הפנימית של אדונו ולשים את לבו ורצונו באותה עבודה של אותם דברים (שאומר) שהרי הדיבור עולה.

¹⁰²⁸ זהר בדף קב מדבר על שעיר לעזאזל, ולכן נראה שכוונתו לדף קכ והובא לשונו בסוף הספר על א ע"ד.

¹⁰²⁹ ע' שער המצות לט ע"א: ונחזור לבאר ענין רחיצה ונטילה זו יותר בביאור רחב. הנה נת"ל שהרחיצה והנטילה כוונתם לגרש את הקלי' אשר שם. ואמנם [כא] כבר נתבאר בשער הכוונות בענין נט"י דשחרית דרוש זה בתכלית הביאור וע"ש [כב] ושם נתבאר כי כל בחינת מעשה הוא בעשייה ויש בו פנימיות וחיצוניות והנט"י היא לגרש הקלי' שבחיצוניות העשייה, אבל הוא בבחינת היצירה שבעשייה [מ"א פב] והוא ב"א דעשייה שהוא הנוטל ידיו להעביר הקלי' ההיא הנאחזת באצבעות ידיו כדי לאכול ולא יתאחזו באכילתו [כג] כמבואר אצלינו בדרושי ה"ט בשער הכוונות. ע' עולת תמיד ז ע"א: דע כי בכל ד' עולמות אב"ע יש שתי בחינות, הא' היא ענין חיצוניותם שהוא כללות העולמות בחינותם, הב' הוא ענין פנימיות העולמות שהוא בחינת הנשמות שהם נפשות בעשייה ורוחין ביצירה וכו', וכנגדם יש שתי בחינות בתפלה, וזכרו בזוהר בפ' במדבר (דף ק"כ ע"ב) ובפ' ויקהל דף ר"א א', והם המעשה וסדר התפלה בעצמה. וכל בחינה מאלו השתיים

שעה"כ

הנה בתחילה צריך בסוד המעשה לתקן בחי' היצוניות כל העולמות במקומם אשר להם¹⁰³⁰, והוא כי ע"י אשר יפנה צרכיו¹⁰³¹, הנה הוא מתקן עולם העשיה בבחי' הנקרא נפש¹⁰³². וע"י ברכת אשר יצר, שהוא סוד הבל היוצא מן הפה בעת שמברך, הוא מתקן אור המקיף דעולם העשיה. ואח"כ ע"י הטלית שמתעטף בראשו הוא מתקן היצוניות עולם היצירה הנקרא רוח¹⁰³³, ועל ידי כן יורד אור מן בחי' הנפש דיצירה אל בחי' הרוח אשר בעשיה הנק' יצירה שבעשיה. ובסוד הברכה שבציצית, נעשה אור מקיף אל היצירה. ואח"כ ע"י התפילה של יד נתקן עולם הבריאה, ואז יורד אור מן נפש דבריאה אל הנשמה שבעשיה. וע"י הברכה נעשה אור מקיף אל הבריאה. ואח"כ ע"י תפילין של ראש, נתקן עולם האצילות. האמנם בענין הברכה יש מחלוקת לפי שמר סובר כי גם בעולם האצילות צריך לעשות ע"י מעשינו אור מקיף שלו, ולכן צריך לברך גם על תפילין של ראש, לעשות אור מקיף אליו. ומר סבר דאור מקיף דעולם האצילות שהוא בחי' נשמה לנשמה, אינו נעשה על ידינו, ומעצמו הוא נעשה, כי אין בנו כח לעשותו¹⁰³⁴.

והנה כל הד' עולמות נתקנו בבחי' היצוניותם שהוא כללות העולמות בעצמם בכללותם, בבחי' אור פנימי עם אור מקיף שלהם, ע"י אלו המצות מעשיות הנז"ל. אבל האדם בעצמו לא נתקן רק בחי' הנפש שלו בלבד, לפי שכל אלו הם מצות מעשיות, שהם מצד הנפש, ואפי' בברכה שלהם היא מצד מצות (ויב ע"ב) מעשיות בלבד, ולכן כדי לתקן בחי' שנית, צריך סוד הדבור בתפלה.

וזה פרט: כי באומרו סדר קרבנות¹⁰³⁵ של שחר, יכוין לכלול העשיה ביצירה, אחר שכבר נכללו¹⁰³⁶ ונתקנו כל העולמות בכללותם. ואמנם כדי להעלותם למעלה ולכלול אותם ביחד, אי אפשר לעשותו אלא ע"י הכללות הנשמות¹⁰³⁷, שהם בחי' פנימיות העולמות כולם, ולכן אנו אומרים הקרבנות, שעל ידי כן אנו כוללים עולם העשיה בבחי' פנימיותו, שהוא סוד הנפשות שבו, עם אור מקיף שבהם ג"כ, הנעשה¹⁰³⁸ ע"י הדיבור, ואז גם החיצוניות שהוא כללות עולם העשיה נכלל עמהם, ואז אנו מעלים עולם העשיה¹⁰³⁹ אל עולם היצירה, וכוללים אותו עמו בבחי' הנפשות שבעולם העשיה, שהם פנימיות העשיה כנז', וזה ע"י הקרבנות, ואז נעשין מוחין דאור פנימי לבחי' הנפשות, וגם אור המקיף שלהם, ע"י הדיבור¹⁰⁴⁰.

- מאיר הכוונה -

נחלקת לד', כי המעשה נחלק לד' והם יפנה ויבדוק נקביו, ואח"כ ענין הציצית, ואח"כ תפלה של יד, ואח"כ תפלה של ראש. וכנגדם ד' חלקי סדר התפלה והם קרבנות שהוא מתחלת כל הברכות של שחר עד ברוך שאמר, ואח"כ הזמירות שהם מתחלת ברוך שאמר עד סוף ישתבח, ואח"כ יוצר וכל ברכות ק"ש עד העמידה, ואח"כ העמידה עצמה של י"ח ברכות:

¹⁰³⁰ תחלה ירחץ ידיו וע"י מתקן היצוניות עשיה וע"י ברכה מקיף (פע"ח ה ע"א).

¹⁰³¹ ויבדוק נקביו (פע"ח) - נטילת ידים ואח"כ יפנה (והם א' כי הם שניהם בעשיה כמ"ש למטה בסמוך) (גליונות הלש"ו על פע"ח). ועי' לעיל א ע"ג ד"ה ונבאר תחילה.

¹⁰³² נפש דעשיה (פע"ח).

¹⁰³³ הנקרא רוח - נמחק בפע"ח.

¹⁰³⁴ עי' דע"ה ח"ב כג ע"ג: וכן מטעם זה כתב הרמ"ז ז"ל באיגרות הרמ"ז סי' ה' שאין לברך על תפילין דרבינו תם, משום שהם מוחין דאבא כמ"ש בדרושי תפילין (דרוש ו), ואין בנו כח לתקן את הענין אשר הברכה מרמז עליו ע"ש.

¹⁰³⁵ עי' נהר שלום כה ע"א וע"ב

¹⁰³⁶ נמחק בפע"ח (ה ע"ד).

¹⁰³⁷ עי' לעיל הערות 1007, 1008, 1009.

¹⁰³⁸ היינו ההתכללות.

¹⁰³⁹ פנימיות והמקיף (נוסף בפע"ח).

¹⁰⁴⁰ אחר אשר עשינו אל הנפשות האלו שהם פנימית דעשייה בחי' מוחין פנימים וגם א"מ להם במקומם למטה ואחר כך עולין ונכללין ביצירה (פע"ח).

שעה"כ

ואח"כ ע"י הזמירות של ברוך שאמר עד היוצר¹⁰⁴¹, אנו מעלים¹⁰⁴² את הרוחין שבעולם היצירה, בבחי' מוחין דאור פנימי ובבחי' אור מקיף¹⁰⁴³ עד עולם הבריאה. ואז גם בחי' היצונות דעולם היצירה, אור פנימי שלו עם אור מקיף שלו, הם עולים ונכללים עמהם בבריאה.

ואח"כ ביוצר אור עד העמידה, אנו מעלים¹⁰⁴⁴ הנשמות שבעולם הבריאה בבחי' אור פנימי ואור מקיף שלהם עד¹⁰⁴⁵ עולם האצילות, ואז גם היצונות עולם הבריאה אור פנימי שלו עולים ונכללים בהם.

והנה נתבאר כי ע"י תפילה של יד שהיא בבריאה וע"י התפילין של ראש שהיא באצילות, נעשים מוחין פנימיים דאור פנימי, וגם אור המקיף שלהם בבחי' היצונות העולמות¹⁰⁴⁶. ואמנם עתה ע"י ק"ש שאומרים ביוצר, אנו ממשיכין ומורדין מוחין פנימיים דאור פנימי בבחינת פנימיות העולמות¹⁰⁴⁷, שהם הנשמות כנ"ל. ואח"כ בעמידה¹⁰⁴⁸ אנו נותנים להם בחינת אור מקיף שלהם, ובביאור ברכת אבות דר"ה במלות אלהינו ואלהי אבותינו, יש סיוע לזה ע"ש היטב.

והנה עתה אשר עלו היצירה והעשייה בבריאה, שהם בחי' מלכות ות"ת, בני הבריאה, אנו צריכין עתה להעלותם בבריאה בסוד מ"ן, אל אמם, שהיא עולם הבריאה, כדי שיתנו להם מוחין פנימיים דאור פנימי בבחי' אותם הנשמות, שהם פנימיות של העולמות. וצריך שיתייחדו בתחילה ויזדווגו או"א דאצילות לתת מוחין לזו"ן דאצילות, ועי"כ יומשך שפע לאו"א דבריאה, שיזדווגו גם הם לתת מוחין לזו"ן אשר שם, שהם בחי' היצירה והעשייה שעלו ונכללו עתה שם כנז'.

וכדי להיות בנו כח לעשות הדבר הזה, נצטוינו במצות ק"ש, שהיא בחי' דיבור ואינה מעשית. וע"י מצוה זו, יהיה בנו כח לגרום הזווג הנז', כדי שיתנו מוחין אל זו"ן דבריאה כנז'¹⁰⁴⁹. וכדי לבאר ענין זה, הוא מוכרח לבאר פה קצת מן כוונת ק"ש.

והענין יובן במה שנתבאר אצלנו, כי יעקב יש לו שתי נשים לאה ורחל. והנה בחי' לאה היא בבחי' הקשר דתפילין של ראש שבעולם האצילות, ויש לה פרצוף שלם מ"ם כנודע. ואמנם עתה אנו מעלים את רחל, שהוא אותה הנקודה של מלכות אשר עומדת¹⁰⁵⁰ בהיכל ק"ק דבריאה, ועולה עד לאה¹⁰⁵¹ הנז', שהוא סוד אות ד' דאחד, ונכללת עמה

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁴¹ יוצר אור. של ברוך שאמר עד היוצר – נמחק בפע"ח.

¹⁰⁴² אנו מעלים נמחק בפע"ח ובמקומו איתא נעשין.

¹⁰⁴³ ואז עולים (נוסף בפע"ח).

¹⁰⁴⁴ אנו מעלים נמחק בפע"ח ובמקומו איתא נעשין.

¹⁰⁴⁵ ואז עולים (פע"ח).

¹⁰⁴⁶ אחר כך בקרבנות אנו מעלים עשייה ביצירה הפנימית והעולמות ובזמירות היצירה בבריאה הנשמות והעולמות אח"כ ביוצר אז עולים הבריאה באצילות נשמות ועולמות ואמנם עדיין הנשמות צריכין למוחין פנימיים ואז ע"י ק"ש מזדווגים או"א באצילות ועושין מוחין פנימיים לבד דנשמות דזו"ן דאצילות ואז נמשכין מוחין גם לאו"א דבריאה והם מורדין מוחין פנימיים ומקיפים דנשמות לזו"ן דבריאה כי כ"כ הוא פנימית דאצילות כפנימית ומקיפין דבריאה וא"כ בבריאה נגמרין מוחין דג"ר דפנימיים ונשמות לזו"ן דאצילות (פע"ח י ע"א)

¹⁰⁴⁷ ללא מקיפים (נוסף בפע"ח). זה סותר הקטע הקודם, ועי' בסוף הפרק שזה אורות דאצילות ולכן אין סתירה.

¹⁰⁴⁸ לפני אבות או אחרי כן.

¹⁰⁴⁹ עי' לקמן כג ע"ב וז"ל: הנה כוונתנו בתחילה היא לזווג זווג חיצון דאו"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זו"ן כנז', לכן אין אנו מכוונין אותו בענין היחוד דק"ש כי הנה הוא זווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתנו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זו"ן לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של הפנימיות במלת אחד, ע"כ.

¹⁰⁵⁰ ירדה בלילה (פע"ח).

¹⁰⁵¹ האצילות ונכללת שם עם לאה העומדת שם בפרצוף שלם של י"ס והיא אות ד' דאחד (פע"ח)

שעה"כ

ומתחברת אז אותה הד' עם הז"א שהוא סוד אח"ד, א"ה ד'1052, נעשין מ"ן אל או"א דאצילות, ואז מורידים ונותנים מוחין פנימין לז"א וללאה הנז'1053. ואמנם המוחין של רחל אינם יורדין, לפי שעדיין היא בבחי' נקודה, ואין לה פרצוף לקבל מוחין. ולכן המוחין שלה נשארים למעלה עם הד' דאחד שהיא לאה.1054 וכאשר אנו אומרים בשכמל"ו, הכל הוא בסוד בחי' לאה והבן זה.

ונמצא כי אז1055, ע"י זוג דאו"א, יורדין מוחין פנימים לז"א ולאה, ומכח האור הזה הגדול, נעשה עשיה ויצירה ג"כ מ"ן אל הבריאה1056, ואז יורדין להם מוחין גם דאור פנימי ואור מקיף, כי כ"כ הוא מוחין פנימים בלבד באצילות, כמו לתת מוחין פנימים ומקיפים בבריאה. נמצא עתה כי בבחי' העולמות בחיצוניותם, יש להם מוחין פנימים דאור פנימי ואור מקיף, ובבחי' הנשמות שהם פנימיות העולמות, יש להם ג"כ מוחין דאור פנימי ואור מקיף בג' עולמות ב"ע חוץ מעולם האצילות, כי אין שם לבחי' הנשמות רק מוחין דאור פנימי בלתי אור מקיף. ואח"כ ע"י העמידה בתפילת י"ח, נעשים להם ג"כ בחי' אורות המקיפין דמוחין כמשי"ת בע"ה בתפלת ר"ה ע"ש:

דרושי תפלת השחר דרוש ג'

על הנז' בסדר חילוק תפילת השחר דחול. הנה תחילה צריך לתקן ד' עולמות אבי"ע ע"י מצות מעשיות שאנו עושים למטה בעוה"ז, וכוונת התיקון הזה הוא לתקנם במקומם עצמם, שהקליפה אשר סביבותיהם שנתאחזו בהם בלילה1057, יתפרדו עתה מהם, לפי שהוא יום ואין הקלי' גוברת. והנה תחילה נוטל אדם ידיו שחרית, ויכוין כי ע"י נטילה זו נפרדים הקליפה דג' אחרונות דעולם העשיה, ונפרדים מהם בבחי' החיצוניות. ואחר כך יפנה ויעשה צרכיו, ועל ידי כן יתקן גם הפנימיות ג' אחרונות דעולם העשיה הנז', כי הנה בעולם העשיה יש אחיזת הקלי' אפילו בפנימיותה, (יב ע"ג) כנודע כי בעשיה

- מאיר הכוונה -

1052 ז"א ולאה (פע"ח). ועי' לעיל הערה 993.

1053 ולרחל אמנם אין כח ברחל לקבל מוחותיה לפי וכו' (פע"ח)

1054 והנה כל הענין זה נעשה ע"י יחוד ק"ש שהיא מצוה בדיבור ואינה מצוה מעשית כמו התפילין וע"י הק"ש נעשין מוחין של פנימים ומקיפים לז"א דבריאה בבחי' נשמות ופנימיות בריאה כנ"ל אך ע"י התפילין שהיא מצוה מעשית נעשין מוחין דחיצוניות כללות העולם כנ"ל (פע"ח). ועי' בזהר במדבר קב [קט ע"ב - לש"ו*## נדצ"ל קכ ע"ב?]? ענין פנימיות וחיצוניות העולמות והנשמות בכל הנ"ל.

ז"ל הזהר:

1055 נראה ה' אלקינו ה'.

1056 באחד.

1057 כי הנה הקליפות אשר בסביבות כל העולם מהם הנה נתדבקו ונתאחזו בקדושה בלילה ויונקים משם כנודע כי אז הוא זמן יניקתן כנזכר פרשת ויחי בענין הני תרין צפרין כמבואר אצלנו ועתה ביום אנו צריכין להפרידן מן הקדושה ושלא יתאחזו בה ביום כמו שנאחזו בה בלילה וכל זה נעשה על ידי תיקון המעשה כנ"ל כמ"ש בע"ה (פע"ח ו ע"א).

ז"ל הזהר ריז ע"ב: כל יומא ויומא קלא דכרוזא אשתמע במאתן וחמשין עלמין תנא עלמא חדא אשתמודע לעילא1057 וכד כרוזא נפיק ההוא עלמא מזדעזעא ומתחלחלא נפקי תרין צפרין1057 דאסתלקו מההוא עלמא דמדוריהון תחות אילנא דחיזו דחיי ומותא ביה נפקא חד צפורא לסטר דרומא וחד צפורא לסטר צפונא1057 וחד צפורא כד נהיר יממא וחד כד אתחשך יממא כל חד וחד קרי ומכרזא מה דשמעין מההוא כרוזא לבתר בעו לאסתלקא לאתריהו ומשתמטי רגליהו בנוקבא דתהומא רבא ומתלכדן בגויה עד דאתפליג ליליא כד אתפליג ליליא כרוזא קרי (קהלת ט יב) וכצפרים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם1057:

תרגום: כל יום ויום קול הכרוז נשמע במאתים חמשים עולמות. שנינו, עולם אחד נודע למעלה, וכשהכרוז יוצא, אותו העולם מזדעזע ומתחלחל, יוצאות שתי ציפורים שעולות מאותו העולם, שמדורם תחת העץ שמראה החיים והמות. יוצאת צפור אחת לצד דרום, וצפור אחת לצד צפון, וצפור אחת כשמאיר היום, ואחת כשנחשך היום, וכל אחת ואחת קוראת ומכריזה מה ששומעים מאותו כרוז. אחר כך רוצות להתעלות למקומן, ונשמטות רגליהן בנקב תהום רבה, ונלכדות בתוכה עד שנחלק הלילה, וכשנחלק הלילה הכרוז קורא, "וכציפורים האחוזות בפח כהם יוקשים בני האדם".

שעה"כ

ויצירה יש תערובות טוב ורע¹⁰⁵⁸, וע"י מה שנפנה גורם להפריד ולהוציא הקלי' מן פנימיות דעשיה. והנה ע"י ב' דברים אלו, שהם יטול ידיו ויפנה, נתקנו ג' אחרונות דעשיה בבחי' אור פנימי מבחי' היצוניות ופנימיות שבהם¹⁰⁵⁹, ואמנם ע"י שני ברכות שמברכין על נטילת ידים כשנטול ידיו, ואשר יצר כשיפנה, נתקן אור המקיף שלהם בבחי' פנימיותם ובבחי' היצוניותם, כנודע כי כל מצוה הנעשית בדיבור ובהבל הפה הוא בחי' אור מקיף. והרי נתקנו ג' אחרונות דעשיה במקומם עצמם בבחי' היצוניותם ובבחי' פנימיותם, ע"י ב' מעשים הנז'.

ואח"כ ע"י ב' הטליות, טלית קטן וגדול, הם שני תיקונים אל ג' אחרונות דעולם היצירה, כנודע כי סוד טלית היא במטטרו"ן אשר ביצירה כנז' בפ' פנחס (דף רכו ע"ב¹⁰⁶⁰) בר"מ. והנה מט"ט הוא מתלבש בטלית הזה, אבל הטלית קטן הוא כנגד פנימיות ג' תחתונות דיצירה, ולכן הוא נלבש על החלוק מתחת המלבושים, שלא כאותם הנוהגים ללבוש על המלבוש, שטעות הוא בידם. והטלית גדול הוא כנגד היצוניותם, ולכן הוא נלבש על כל המלבושים. ואמנם הפנימיות דיצירה אינו פנימיות גמור כמו פנימיות העשיה, אשר הוא בתוך הגוף ממש, בסוד יפנה כנ"ל, לפי שאין אחיזת הקליפה ביצירה כמו בעשיה¹⁰⁶¹. ואח"כ ע"י ב' ברכותיהם נתקן אור המקיף שלהם. והנה בהיותנו בעולם העשיה, לא נתקנו רק ג' תחתונות אשר שם, אבל עתה שנתקנו ג' אחרונות דיצירה, ממילא נתקנו כל הי"ם¹⁰⁶² שבעשיה אשר הם למטה מג' תחתונות דיצירה. אמנם לא נתקנו רק בבחי' היצוניותם בלבד. נמצא כי עתה¹⁰⁶³ נתקנו ג' אחרונות דיצירה בבחי' פנימיות והיצוניות, וז' עליונות דעשיה בבחינת היצוניות בלבד, וג"ת דעשיה בבחי' פנימיות והיצוניות.

ואח"כ ע"י התפילה של יד נתקנים ג' תחתונות דבריאה, וע"י הברכה נתקן אור המקיף שלהם, וזה בבחי' היצוניות לבד, כי לבחי' הפנימיות שלהם אין צורך לעשות תיקון אחר, ע"ד הנז' ביצירה ועשיה. והטעם הוא שאין הקלי' נאחזות בפנימיות הבריאה רק בחצוניותה, ומכל שכן בעולם האצילות. וכנודע אצלנו, שבבריאה אין רע וטוב מעורבים והבן זה היטב¹⁰⁶⁴.

והנה עתה אשר נתקנו ג' אחרונות דבריאה, מכ"ש שנתקנו היצוניות בלבד של הז' עליונות דיצירה, אשר הם למטה מג"ת דבריאה, וגם נתקנו הפנימיות דז' עליונות דעשיה. אח"כ ע"י תפילין של ראש, נתקנין ג' אחרונות דאצילות בבחי' היצוניותם, אלא שהוא בסוד אור פנימי שלהם בלבד, ואין התפילין של ראש צריכה לברך עליה, לפי

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁵⁸ ע"י שער מז פרק ד: והבריאה חציו טוב וחציו רע, אבל אינן מתערבין יחד. וביצירה חציו טוב וחציו רע והם מעורבים יחד. והעשיה רובו רע ומעוטו טוב ומעורבים יחד. אמנם בשער מח פרק ג איתא שהם מעורבים, וע"י דע"ה ח"ב ט ע"ד, תערובות הרע בטוב אשר בבריאה ויצירה וכן ערך כמות הרע אשר בעולם הבריאה היא תלוי במעשה האדם, ומש"כ כאן כי בהבריאה ט"ר מעורבים ר"ל כי שם אפשר להם להתערב על ידי מעשה בני אדם וכ"ש בו' ראשונות דיצירה משא"כ באצילות וכן בעולם העשיה שם הוה לעולם עד התיקון האחרון הרע מרובה וגובר על הטוב ומעורב שם.

¹⁰⁵⁹ וכל זה בחיצוניות.

¹⁰⁶⁰ ז"ל: סימנא חדא דיהא רשים בצלותיה בתכלת בכנפי מצוה ציצית דאיהו דמי לרקיע דאיהו מטטרו"ן דיוקנא דיליה תכלת שבציצית ובגין דא שיעור הציצית אוקמוה רבנן טלית שהקטן מתכסה בה ראשו ורובו והאי איהו דאתמר ביה (&) ונער קטן נוהג במ תרגום: סימן אחד, שיהיה רשום בתפלתו בתכלת בכנפי מצוה ציצית, שהוא דומה לרקיע, שהוא מטטרו"ן, דמותו תכלת שבציצית. ומשום זה שיעור הציצית פרשוהו רבותינו, טלית שהקטן מתכסה בה ראשו ורובו, וזהו שנאמר בו "ונער קטן נוהג במ".

¹⁰⁶¹ ע"י לעיל הערה 1058.

¹⁰⁶² ז' עליונות (פע"ח ו ע"ב).

¹⁰⁶³ ע"י מעשים שביצירה (פע"ח).

¹⁰⁶⁴ ע"י לעיל הערה 1058.

שעה"כ

שאור מקיף שלהם נעשה מאליו, ואינו נעשה על ידינו. אך סברת חכמי אשכנז המברכים גם על התפילין של ראש, לפי שהם סוברים שגם אור המקיף שלהם, אעפ"י שהוא באצילות, הנה הוא נעשה על ידינו.

והנה פנימיות עולם האצילות אין צורך לתקנו כנ"ל, כי אפי' בפנימיות עולם הבריאה אין הקלי' נאחזות אלא בחיצוניות בלבד. והנה עתה אחר אשר נתקנו ג' התחונות דאצילות בסוד החיצוניותם, מכ"ש שנתקנו גם חיצוניות דז' עליונות דבריאה אשר למטה מהם, וגם נתקן הפנימיות דז' עליונות דיצירה. ונמצא כי כבר נתקנו כל הי"ם דעשיה בבחי' חיצוניות ופנימיות, באור פנימי ואור מקיף, וכל הי"ם דיצירה ע"ד הנו' חיצוניות ופנימיות, באור פנימי ואור מקיף. אבל הי"ם דבריאה בבחי' חיצוניות לבד באור פנימי ואור מקיף, אבל בבחי' הפנימיות, אין צורך לתקנו כנ"ל. והג' תחונות דאצילות בבחי' חיצוניותם לבד, ובסוד אור פנימי לבד, אבל אור מקיף שלהם, וגם כל בחי' הפנימיות שלהם דאור פנימי ואור מקיף, הוא נעשה מאליו, ואין צורך לתקנו. ומכ"ש הז' ראשונות דאצילות, שלא הוצרך בהם שום תיקון לשום בחי' מהם כלל ועיקר, והרי נתבאר כל בחינות המעשה.

ועתה נבאר בחי' הדיבור כנ"ל בשם הזוהר ויקהל (דף רא ע"א) ופ' במדבר (דף קב ע"ב¹⁰⁶⁵). והנה עד עתה, ע"י המעשה נתקנו העולמות במקומן, ונסתלקו מהם הקלי', כדי שאח"כ ע"י הדיבור של התפלה נוכל להעלות עולם בעולם ולקשרם ולהעלותם יחד¹⁰⁶⁶. ונתחיל לבאר סדר עלייתם. הנה ע"י הי"ח ברכות דשחרית מברכת ענ"י¹⁰⁶⁷ עד פרשת התמיד¹⁰⁶⁸, אנו מורידים שפע גדול והארה גדולה אל הג' ראשונות דעשיה, כדי שהחיצוניות שלהם יזדכך ויחזור להיות בבחינת פנימיות, כנודע לעיל כי בכל עולם יש ב', חיצוניות העולמות ופנימיות העולמות, שהוא הנשמות אשר בהם. וע"י אלו הברכות דפנימיות מתברך חיצוניות, ומקבל הארה גדולה, וחוזרין בערך פנימיות. אח"כ ע"י פרשת קרבן התמיד, אנו מעלים פנימיות ג"ר דעשיה למעלה, ונעשין בחי' חיצוניות בלבד אל ג"ת דיצירה, וז"ס קרבן התמיד שהוא לקרב התחתון בעליון ולהעלותו עד שם למעלה.¹⁰⁶⁹ ונמצא כי ע"י קרבן התמיד עולים יב ע"ד פנימיות ג"ר דעשיה, ונעשים חיצוניות אל ג' תחונות דיצירה, ואז הפנימיות של שלשה התחונות דיצירה מתעלה גם הוא יותר למעלה, ונשאר חיצוניותם בסוד פנימיות. ופנימיות ג"ר דעשיה נעשה להם בחינת חיצוניות¹⁰⁷⁰, ופנימיות ג"ת דיצירה עלו ונעשו חיצוניות לשלשה אמצעיות דיצירה, וחיצוניות שלשה אמצעיות דיצירה נעשים חיצוניות אל שלשה ראשונות דיצירה, וחיצוניות שלשה ראשונות דיצירה נעשין בחינת פנימיות להם כנו', ופנימיות שלשה ראשונות דיצירה עולים ונעשים חיצוניות אל המלכות דבריאה. וחיצוניות מלכות דבריאה נעשים פנימיות להם, ופנימיות מלכות דבריאה עולה ונעשה חיצוניות אל הג"ת דבריאה, והחיצוניות ג' תחונות דבריאה נעשה פנימיות להם, ופנימיות ג' תחונות דבריאה עולים ונעשים חיצוניות אל הג' אמצעיות דבריאה, וחיצוניות ג' אמצעיות דבריאה נעשים פנימיות אליהם.

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁶⁵ עי' לעיל הערה 73.

¹⁰⁶⁶ עי' לעיל הערה 1009.

¹⁰⁶⁷ עי' לעיל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

¹⁰⁶⁸ עי' זהר ח"א רסו:

תרגום:

¹⁰⁶⁹ והנה כבר הודעתך כי בכל העולמות יש פנימית וחיצונית א"כ צריך בתחלה להאיר בג"ר דחיצונית [דפנימיות - לש"ו] דעשיה כדי שיוכלו להזדכך ולהיות בחי' פנימית ממש כדי שאח"כ יוכלו לעלות מוחין [נמחק בעולת תמיד - לש"ו] פנימית ג"ר דעשיה אל היצירה כנזכר (פע"ח ו ע"ב).

¹⁰⁷⁰ עי' לעיל הערה 1009.

שעה"כ

וכעד"ז עולים כסדר המדרגות הנז', עד שנמצא כי פנימיות ג"ר דבריא עולים ונעשים היצוניות אל המלכות, נוקבא דז"א דאצילות, וחיצוניות מלכות נוקבא דז"א דאצילות, נעשית פנימיות אליהם. ופנימיות מלכות דנוקבא דז"א דאצילות עולה ונעשה היצוניות אל ג"ת דילה שהם נה"י שבה, וחיצוניות נה"י שבה נעשין פנימיות אליהם. וכעד"ז עולים כסדר המדרגות, עד שנמצא כי פנימיות ג"ר דילה עולים ונעשים היצוניות אל המלכות דז"א דאצילות, וחיצוניות מלכות דז"א נעשים פנימיות אליהם, ופנימיות מלכות דז"א עולה ונעשה היצוניות אל ג' תחתונות דז"א, וחיצוניות ג' תחתונות דז"א נעשים פנימיות אליה. וכעד"ז עולים כסדר המדרגות, עד שנמצא כי פנימיות ג"ר דז"א עולים ונעשים היצוניות אל מלכות דאז"א, וחיצוניות מלכות דאז"א נעשים פנימיות אליהם.

וכעד"ז עולים כסדר המדרגות עד עתיק יומין דאצילות¹⁰⁷¹, ובזה ית' לך מ"ש בזהר פ' צו (דף כו ע"ב¹⁰⁷²) ובסוף פ' פקודי (&¹⁰⁷³) כי רעותא דקרבינין סלקא עד א"ס¹⁰⁷⁴ לעילא לעילא. פירוש, כי ע"י קרבנות עולים העולמות ומתקשרים זה בזה, מדרגה למעלה ממדרגה עד א"ס. ובזה יתבאר לך מ"ש¹⁰⁷⁵, כי העולמות הנקרא היצוניות אינם עולים כלל, אמנם נשארים במקומם וחוזרים להיות בחינת פנימיות.

ועתה צריך לתת טעם אל הנ"ל, איך המלכות דבריא נעשית היצוניותה בחינת פנימיות אל ג"ר דיצירה, כי היא א' והם ג', וכן איך פנימיותה עולה ונעשית היצוניות אל כל ג"ת שלמעלה ממנה. וכעד"ז תפול קושיא זו במלכות דנוקבא דאצילות ודז"א דאצילות כו' עד רום המעלות.

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁷¹ יותר למעלה עד א"ס וז"ש בזהר (פע"ח).

¹⁰⁷² ז"ל: רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי ואמר הא קשורא דכלא אתקשר בקדש הקדשים לאתנהרא אתדבקותא דרעוא דכהני ליואי וישראל לעילא עד היכן איהו סלקא אמר ליה הא אוקימנא עד אין סוף דכל קשורא ויחודא ושלימו לאצנעא בהוא צניעו דלא אתדבק ולא אתידע דרעוא דכל רעיון ביה

תרגום: רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אבוי ואמר, הרי הקשר של הכל נקשר בקודש הקדשים כדי להאיר הדבקות של הרצון של כהנים ליום וישראלים למעלה, עד היכן היא עולה. אמר לו הרי בארנו, עד אין סוף, שכל קשר ויחוד ושלמות להצניע באותה צנעה שאינה מושגת ולא נודעת, שבה רצון כל הרצונות.

¹⁰⁷³ רס ע"ב: היכלא שביעאה אדני שפתי תפתח רזא דרזין בלחישו ולא אשתמע קלא הכא איהו רעותא דלבא לאתכוונא ולסלקא רעותא מתתא לעילא עד אין סוף ולקשרא שביעאה בשביעאה (וכלא חד בחד) דא בדא מתתא לעילא ולבתר מעילא לתתא לאמשכא ברכאן בכלהו עלמין ממקורא דחיי דאיהו שביעאה לעילאה (ודא שכינתא) ברעותא דלבא ובסתימו דעינין ברזא דאתון דשבע שמהן עלאין קדישין

תרגום: ההיכל השביעי אדני שפתי תפתח סוד הסודות בלחש שלא נשמע הקול כאן הוא רצון הלב להתכון ולהעלות רצון ממטה למעלה עד אין סוף ולקשר שביעי בשביעי (וכל אחד באחד) זה בזה (ממטה למעלה) ואחר כך ממעלה למטה למשך ברכות לכל העולמות ממקור החיים (שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל השביעי העליון (וזו השכינה) ברצון הלב ובסתימת העינים של סוד האותיות של שבעה שמות עליונים קדושים.

רסח ע"ב: חביתין וכל שאר מנחות לאתערא רוחא דקודשא ברעותא דכהנא ושירתא דליואי וצלותא דישראל ובההוא תננא ושמנא וקמחא דסליק מתרוון ומסתפקי כל שאר מארי דדינין דלא יכלי לשלטה בההוא דינא דאתמסר לון וכלא בזמנא חדא תא חזי כלא אתעביד ברזא דמהימנותא לאסתפקא דא בדא ולאסתלקא לעילא מאן דאצטרין עד אין סוף

תרגום: חביתים וכל שאר המנחות לעורר רוח הקודש ברצון הכהן ושירת הלויים ותפלת ישראל ובאותו הענין והשמן והקמח שעולים נרוים ונהנים כל שאר בעלי הדין שלא יוכלו לשלט באותו דין שנמסר להם והכל בפעם אחת בא וראה הכל נעשה בסוד האמונה להנות זה בזה ולעלות למעלה מי שצריך עד אין סוף.

¹⁰⁷⁴ עי' גר"א בספד"צ. ועי' תציקו"ז שבפנימות נקרא א"ס ובחיצוניות נקרא כתר.

¹⁰⁷⁵ עי' לקמן הערה 3198.

שעה"כ

אבל סוד הענין הוא במה שהודעתך, כי שיעור קומת המלכות היא לעולם בסוד נה"1076, כי הם שלשה עדרי צאן רובצים עליה¹⁰⁷⁷, וה"ס¹⁰⁷⁸ שלשה קוים אשר מהם נעשית המלכות. ולסיבה זו יש יכולת בחיצוניות המלכות להתלבש בתוך הפנימיות של ג"ר שלמטה ממנה, ויש יכולת בפנימיותה להלביש את חיצוניות הג"ת שלמעלה ממנה. ונמצא עתה, כי יש ב' מיני שינויים מעולם העשיה אל שאר העולמות: השינוי הא', הוא כי פנימיות ג"ר דעשיה נעשית חיצוניות אל ג"ת דיצירה, אבל הג"ר דיצירה אינם מלבישין אלא אל המלכות דבריאה בלבד ולא לג"ת דבריאה. וכן בג"ר דבריאה כו', וכן בשאר עולמות העליונים כולם. וטעם הדבר הוא, לפי שסדר הקרבנות עד ב"ש, הכל הוא בתיקון עולם העשיה בלבד. והנה עולם העשיה ה"ס המלכות כנודע (&), ולכן כיון שאנחנו עתה בתיקון עולם העשיה, לכן נשלם כל תיקון עולם העשיה לגמרי, ויכולים לעלות עד מקום הראוים להם, שהוא בשלשה אחרונות, שהם נה"י דיצירה. אבל העולמות שלמעלה מן העשיה, אין עתה זמן תיקונם, כי כברוך שאמר, הוא זמן תיקון היצירה, וביוצר אור הוא זמן תיקון הבריאה כנ"ל כו'. ואף אם תראה עתה כי גם עולמות העליונים נתעלו ממדרגתם כנ"ל, אינו אלא לצורך העשיה עצמה, לתת מקום פנוי אל ג"ר דעשיה שיעלו ביצירה, ולסיבתה הוכרחו כל העולמות להתעלות מדרגה אחר מדרגה¹⁰⁷⁹ על צד ההכרח אף ע"פ שאין עתה זמן עלייתם מצד עצמן. ולכן הלואי שהעולמות העליונים יתוקנו עתה אע"פ שאינו זמנם בבחי' חלק העשיה שבכל עולם מהם, שהוא מלכות שלהם, ויתוקן ע"י תיקון עולם העשיה התחתון, שהוא מן הסוג שלהם. ולכן אין כח בג"ר דיצירה לעלות אלא עד המלכות דבריאה בלבד, אשר היא לבדה נתקנה ע"י תיקון עולם העשיה התחתון, כי גם היא בחי' עשיה שבבריאה, אבל למעלה מזה אי אפשר להם לעלות. ואמנם כשיהיה זמן תיקונם אזי יהיו גם הם דומים אל תיקון העשיה¹⁰⁸⁰, והוא כי בתיקון ברוך שאמר, שהוא תיקון היצירה, יכלו ג"ר שבה לעלות עד שלשה אחרונות דבריאה ממש, וכן בתיקון יוצר אור, שהוא תיקון הבריאה, יוכלו ג"ר שבה לעלות עד ג"ת דאצילות, ויג ע"א) וכן בתפלת י"ה, שהוא תיקון עולם האצילות יהיה ג"כ ע"ד הנז'.

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁷⁶ המלכות עומדת אחורי נה"י (פע"ח ו ע"ג).
¹⁰⁷⁷ עי' זהר ח"א קנא ע"ב: וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה באר דרגא דאדון כל הארץ בשדה חקל תפוחין קדישין שלשה עדרי צאן תלת דרגין עלאין קדישין מתתקנן על ההוא בירא ואינון נצ"ח והו"ד ויסודא דעלמא ואלין משכין מיא מלעילא ומליין להאי בירא בגין דההוא מקורא יסודא דעלמא כד שארי בגו ההוא בירא עביד פירי ונביע תדיר ואתמליא ההוא בירא מניה כיון דאתמליא ודאי כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים אלין אינון כל אוכלוסין ומשריין קדישין דכלהו שקיין ושתאן מההוא בירא וכל חד וחד כמה דאתחזי ליה:
"וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה". "באר" הדרגה של אדון כל הארץ, "בשדה", שדה התפוחים הקדושים. "שלשה עדרי צאן", שלש דרגות עליונות קדושות מתוקנות על אותה הבאר, והן נצח והוד והיסוד של העולם. ואלו מושכות מים מלמעלה וממלאים את הבאר הזאת. משום שהמקור ההוא, יסוד העולם, כששורה בבאר הזו, הוא עושה פירות ונובע תמיד, ואותה הבאר מתמלאת ממנו. כיון שהתמלאה, ודאי כי מן הבאר ההיא ישקו העדרים, אלו הם כל האוכלוסים והמחנות הקדושים, שכולם משקים ושותים מהבאר ההיא, וכל אחד ואחד כראוי לו.

כלומר שלעולם מקבלת מלכות מנה"י (דע"ה ח"א כא ע"ג), והנה"י הוא בחי' בהמה (דע"ה ח"ב כב ע"ד). עיקר האדם הוא בחי' החג"ת שלו, והנה"י הם בחי' הב"ן ה"ה בחי' בהמ"ה וכמש"כ כאן (כללים ח"א לא ע"א). הנה"י נכללים בנוק' (ביאורים ח"ב יב ע"ג), גם הנה"י וגם המלכות המה לצורך התחתון ושורש לתחתון (ביאורים ח"ב סו ע"ד).

עי' שער כז פרק ב ושער ל פרק ב, ז"ל: פרצוף של המלכות אין פחות משיעור זה בסוד וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה שהם נה"י כנזכר בזהר ופחות מג"ס אין נקרא פרצוף.

¹⁰⁷⁸ שהם בחי' (פע"ח).

¹⁰⁷⁹ זו אחר זו עד א"ס כנ"ל (פע"ח).

¹⁰⁸⁰ אך עתה הם בהשאלה לבד (פע"ח).

שעה"כ

ונלע"ד חיים ששמעתי ממורי ז"ל, כי עד ברוך שאמר עלה הפנימיות דג"ר דעשיה והלביש לחיצוניות ג' אחרונות¹⁰⁸¹ דיצירה¹⁰⁸². אבל אחר ב"ש, נתקן היצירה ע"ד הנז', כי ג"ר שבה עולה פנימיות¹⁰⁸³, ומלביש לחיצוניות ג"ת דבריאה, ואז ממילא ניתוסף תיקון והארה בעשיה. והוא כי עלה גם החיצוניות דג"ר דעשיה ונתחברו עם¹⁰⁸⁴ הפנימיות שלהם שעלה בתחילה ביצירה כנ"ל. ונמצא עתה כי ג"ר דעשיה, חיצוניותם ופנימיותם, הם עומדים עתה במקום ג' אחרונות דיצירה. וחיצוניותם ופנימיותם ג' אחרונות דיצירה, במקום ג' אמצעיות דיצירה כו'. וכן ביוצר אור¹⁰⁸⁵, נתקן ממילא גם עולם היצירה ע"ד הנז', וכן בעמידה נתקן ממילא גם עולם הבריאה ע"ד הנז'.

עוד יש שינוי שני מעולם העשיה אל שאר העולמות, והוא כי בשאר העולמות כאשר עולים ג"ר דיצירה בג"ת דבריאה, או ער"ו בשאר העולמות, הנה הם עולים ג"ר בד' תחתונות דכל עולם, כי המלכות דבריאה נכללת בג"ת שהם נה"י דבריאה, ואז באלו הארבעה תחתונות דבריאה, עולים הג"ר דיצירה ונכללים בהם. אבל בעשיה אינו כן, אמנם בעשיה, הג"ר עולים בג"ת שהם נה"י בלבד דיצירה, אבל המלכות דיצירה היא נשארת למטה בז"ת דעשיה¹⁰⁸⁶ לעולם וכמשי"ת בע"ה. וטעם הדבר הוא, לפי שכל בחינת המלכות הוא בחינת עשיה¹⁰⁸⁷ כנודע, ולכן צריך שהמלכות דיצירה הדבוקה עם העשיה, שתהא ממש למטה במקום העשיה עצמה ולא בעולם היצירה, ולכן מתקשרת עם הז"ת שבעשיה, ועומדת בעולם העשיה¹⁰⁸⁸, ואינה נקשרת עם ג"ר דעשיה, לפי שכבר עלו ביצירה.

ונחזור עתה לעולם העשיה שעד עתה נתעסקנו בענין פנימיות ג"ר שבה, איך עלו אל היצירה כנ"ל, ואיך כל שאר העולמות נתעלו ממקומן בסדר מדרגתם, ועתה נבאר שארית עולם העשיה. כי הנה עתה חסרים ממנה פנימיות ג"ר שבה, וצריך עתה להשלים חסרונו ולהביאו ממקום אחר, והלא הוא אותו החיות אשר בתוך הקל"ה¹⁰⁸⁹, והיא בחינת הקדושה המח"י הקליפה, וה"ס י"א סמני הקטורת, ולכן תיכף אחר פרשת התמיד, אנו אומרים סדר פטום הקטרת קודם פסוק (&) וערבה לה' מנחת כו', ולא כאותם הנוהגים לאומרו קודם פרשת התמיד, וטעות הוא בידם. וע"י פטום הקטרת הזה שאנו אומרים, גורמים לסלק חיות הקדושה אשר בתוך הקל"ה העשיה שהם י"א יריעות עזים, ואנו מסלקים אותם ע"י סמני י"א קטרת¹⁰⁹⁰. ובתפלת ר"ה יתבאר לך ענין אלו י"א סמני הקטרת. גם בפ'

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁸¹ דחיצוניות (נוסף בפע"ח).

¹⁰⁸² היינו שזה מתחיל בפרשת התמיד (לעיל סוף יב ע"ג) ונגמר עד ברוך שאמר (ש"ש).

¹⁰⁸³ יעלו ג"ר שבה דפנימיות (פע"ח).

¹⁰⁸⁴ "ונתחברו עם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "והלבישו את".

¹⁰⁸⁵ שהוא תיקון הבריאה (פע"ח).

¹⁰⁸⁶ בז"ת דעשיה נמחק בפע"ח ובמקומו איתא בעשיה עצמה.

¹⁰⁸⁷ שכל בחינת עולם העשיה היא בחי' מלכות (פע"ח).

¹⁰⁸⁸ עצמה (נוסף בפע"ח).

¹⁰⁸⁹ בסוד ומלכותו בכל משלה (פע"ח).

¹⁰⁹⁰ עי' מבו"ש ש"ב ח"ג פ"ח דף יח יט [טז ע"ב] (לש"ו על ע"ח שער ט פרק ב). וז"ל, והם הם י"א סמני הקטורת אשר בהקטירם אותם עולים למעלה ומסתלקים מתוך הסיגים הנקראים מות ואז מתבטלים הסיגים והמות והמגפה נעצרה והבן זה ואמנם שרשם אינם רק ט' לבד כנזכר ולכן נרמזו בשם ב"ן שהוא מקורם כנז' אשר הוא כנוי אל המלכות ולכן נקראו גם הם מלכים כנז"ל והנה מצינו בשם ב"ן במילוי ט' אותיות ומשם נרמזים ונאחזים וכמ"ש בפ' זה ויהי בימי אמרפל כו' ע"ש בליקוטים דף ק"ב ע"ב ודע כי כל הט' מלכים שהם י"א בחינות כנ"ל כולם נקראים בחי' אחת והוא בתוך עשרה קליפין בסוד ומלכותו בכל משלה והיא סוד ונגה לו סביב והיא קלי' נוגה הנזכר בכל מקום שהיא טוב ורע ולכן נקראו הקל"ה י"א יריעות כי הי' הם קליפין והחיות המחיה אותם נק' הכל בחי' א' ואינם בתוכם רק בסוד דמקיף וחופף עליהם ולכן איהי בגרעו כנ"ל בפר' תרומה ע"כ.

כלומר לא האורות, אלא הניצוצין, דהיינו הרפ"ח ש"ך ושכ"ה ניצוצין (כללים ח"ב קלג ע"ג). ועי' פע"ח שער הזמירות ה' שרפ"ח ניצוצין יצאו מן ר"ה בסוד י"א סממני הקטורת.

שעה"כ

תרומה (דף קסד ע"ב¹⁰⁹¹) ביארנוהו בסוד עשתי עשרה יריעות וע"ש, ומשם ית' לך כי י"א סמני הקטרת הם¹⁰⁹² הי"ם דעשיה. והנה יש י"ם דקליפה ועוד כח א' קדוש המהיה אותם,

- מאיר הכוונה -

ונמצא כי כל מה שנפל מכל הבחינה שהם ז' מלכים ואחוריהם דד' פרצופים אר"א וישסו"ת הם י"א בחינות, אשר מהפסולת שבהם נעשו הקלי', ומה שלא נתברר מהם עדיין הם נתונים תוך הי"א קלי', הלא הם סוד י"א סמני הקטורת שהם האורות שם תוך הקלי' כנז' בפרשת יתרו דף סט ע"א ובפרשת ואתחנן ובתיקונים תיקון יח דף לו דלית סטרא אחרא דלית בי הנהירו דקיק חד דנהיר סחרניה, כד"א ונגה לו סביב וכו', וז"ס ומלכותו בכל משלה, ובכל יום ויום אנו מבררים מהם ומעלים אותם, ולכן מועיל הקטורת למיתת המגפה כי המגפה מן הבירור כמ"ש בע"ה (מבו"ש ט ע"ב).

¹⁰⁹¹ ז"ל: תו בזמנא דקודשא בריך הוא אתי לבי כנישתא (דאיהו מקדש מעט) וכל עמא אתיין כחדא ומצלן ואודן ומשבחן ליה לקודשא בריך הוא כדין הדורא דמלך איהו דמלך סתם דא מלכא קדישא (ד"א משיחא) דאתתקן בשפירו ובתקונא לסלקא לעילא ובאפס לאם מחתת רזון וכד איהו אקדים לבי כנישתא ועמא לא אתיין לצלאה ולשבחא ליה לקודשא בריך הוא כדין כל ההוא שלטנותא דלעילא וכל אינון ממנן ומשריין עלאין כלהו אתברו (ס"א אתעברו) מההוא עלויא דמתתקני בתקוני ההוא מלך

מאי טעמא בגין דבההיא שעתא דישראל לתתא קא מסדרי צלותהון ובעותהון ומשבחן למלכא עלאה כל אינון משריין עלאין מסדרין שבחין ומתתקנן בההוא תקונא קדישא בגין דמשריין עלאין כלהו חברין אינון בישראל לתתא לשבחא לקודשא בריך הוא כחדא למהוי סלוקא דקודשא בריך הוא עילא ותתא כחדא

וכד אינון מזדמנן למהוי חברים בהו בישראל וישאל לתתא לא אתיין לסדרא צלותהון ובעותהון ולשבחא למאריהון כלהו משריין קדישין שלטנותא עלאה אתברו (ס"א אתעברו) מתקוניהון דהא לא סלקין בסלוקא ולא יכלין לשבחא למאריהון כדקא יאות בגין דשבחי דקודשא בריך הוא אצטריך למהוי כחדא עילא ותתא עלאין ותתאין בשעתא חדא ועל דא מחתת רזון ולא מחתת מלך ואפילו דלא אסגיאו בבי כנישתא אלא עשרה באינון עשרה מזדמנן משריין עלאין למהוי עמהון חברים מאי טעמא בגין דכל תקוני דההוא מלך אינון בעשרה ועל דא די בעשרה אי לאו אינון יתיר:

תא חזי במשכן מה כתיב (&) ואת המשכן תעשה עשר יריעות עשר בגין דתקונא דמשכנא (נ"א דשכינתא) בעשרה איהו למהוי כדקא יאות עשר מאי טעמא עשר ולא עשרה אלא עשר בכל אתר איהו בלא שכינתא דלאו איהי בחושבנא כגוונא דא (מ"ב ז כח) עומד על שני עשר בקר שכינתא לאו איהי בחושבנא דהא איהי קיימא לעילא דכתיב (שם) והים עליהם מלמעלה ובאלין דוכתי דרמיזי לרזא דלעילא דחסר מנהון (ס"א ה') הא שכינתא יתיר על ההוא חושבנא דלאו איהי בחושבנא

לסטרא אחרא יהבי חושבנא יתיר ואיהי במניינא בגריעו (ד"א לא תימא חושבנא יתיר אלא תוספת את וחושבנא בגריעו) כגון עשתי והא אוקמוה ובכל אתר דאתון אתוספן כגוונא דא איהו לגריעותא כגון (ש"ב יג כ) האמינון אחיך דסגיא אמנון ובסטרא דקדושה גרע את ואיהו תוספת תרגום: עוד בזמן שהקדוש ברוך הוא בא לבית הכנסת (שהוא מקדש מעט) וכל העם הולכים כאחד ומתפללים ומודים ומשבחים את הקדוש ברוך הוא אזי הוא הדורו של מלך שמלך סתם זה מלך הקדוש (המשיח) שהתתקן ביפי ותקון לעלות למעלה.

ובאפס לאם מחתת רזון וכשהוא מקדים לבית הכנסת והעם לא באים להתפלל ולשבח את הקדוש ברוך הוא אז כל אותו שלטון שלמעלה וכל אותם ממונים ומחנות עליונים כולם נשברים (מעברים) מאותו עלוי שמתתקנים בתקוני אותו המלך.

למה משום שבאותה שעה שישראל למטה מסדרים תפלותיהם ובקשותיהם ומשבחים את המלך העליון כל אותם מחנות עליונים מסדרים שבחים ומתתקנים באותו תקון קדוש משום שכל המחנות העליונים כולם חברים עם ישראל למטה לשבח את הקדוש ברוך הוא כאחד להיות עליתו של הקדוש ברוך הוא מעלה ומטה כאחד.

וכשהם מזדמנים להיות חברים עם ישראל וישאל למטה לא באים לסדר תפלתם ובקשתם ולשבח את אדונם כל המחנות הקדושים של השלטון העליון נשברים (מעברים) מתקוניהם שהרי לא עולים בעליה ולא יכולים לשבח את רבונם כראוי משום ששבחי הקדוש ברוך הוא צריכים להיות כאחד מעלה ומטה עליונים ותחתונים בשעה אחת ועל זה מחתת רזון ולא מחתת מלך.

ואפילו שלא התרבו בבית הכנסת אלא עשרה באותם העשרה מזדמנים המחנות העליונים להיות עמהם חברים למה משום שכל תקוני אותו המלך הם בעשרה ולכן די בעשרה אם אינם יותר.

ובא וראה במשכן מה כתוב ואת המשכן תעשה עשר יריעות עשר משום שתקון המשכן (השכינה) הוא בעשרה להיות כראוי עשר למה עשר ולא עשרה אלא עשר בכל מקום הוא בלי שכינה שאינה בחשבון כגון זה (מלכים א' ז) עמד על שני עשר בקר השכינה אינה בחשבון שהרי היא עומדת למעלה שכתוב והים עליהם מלמעלה ובמקומות הללו של רמזים לסוד שלמעלה שחסר מהם (ה')

שעה"כ

הרי הם י"א. וע"י אלו הי"א סממנים, שהם הי"ס דעשיה¹⁰⁹³ ועוד אותה נקודה קדושה העליונה המחיה את כולם, ואז ע"י כך נדחין הקל"י, ואנו מסלקים משם אותה הנקודה אשר היתה מחיה אותם, ואח"כ אנו ממיתין את העשר קליפות, ולכן כיון שהקדושה והחיות שבהם מסתלק מהם, אז נשארים הם מתים, וז"ס למה הקטרת מכפר על הנגף ומבטלה¹⁰⁹⁴, כמ"ש (&) ויתן את הקטרת ויכפר על העם. והטעם שהקטרת ממית מלאך המות, ועי"כ אין בו כח להמית. והנה ע"י הקטרת נסתלק החיות והקדושה מתוך הקל"י, ועתה צריך לתקן מקום בעשיה, לחבר שם החיות הזה שיהול שם.¹⁰⁹⁵

ולחבין זה צריך שנתחיל לבאר מראש העשיה, הנה נת"ל כי המלכות דיצירה נשארה למטה בעשיה, והנה נחלקת לב' בחינות, והם הפנימיות והחיצוניות¹⁰⁹⁶. והנה אנו מעלים את החיצוניות ג"ר דעשיה אשר נשארו למטה בעשיה כנז', ובהם אנו מלבישים את פנימיות מלכות דיצירה אשר ירדה בעולם העשיה, ונשארה החיצונית של מלכות דיצירה וחזרה לבחי' פנימיות. ואז עולים פנימיות ג' אמצעיות דעשיה ומלבישים חיצוניות המלכות דיצירה ונעשית חיצוניות אליה, והיא נעשית בבחינה פנימיות אליהם. והנה להיות כי שתי בחינות אלו, שהם חיצוניות ג"ר ופנימיות ג' אמצעיות, כל אלו הם עשי', והם נעשים חיצוניות לחיצוניות ופנימיות מלכות דיצירה, ונמצא כי העשיה חזרה להיות יצירה.

ולכן צ"ל תיקון שם בן מ"ב הרמוז באנא בכח גדולת כו' כנודע, והוא בעולם היצירה, ועל ידו אנו מעלים אותה¹⁰⁹⁷, אע"פ שכל זה הוא בעולם העשיה, אשר שם ירדה מלכות דיצירה כנ"ל. וז"ס מה שתקנו לומר אחר פטום הקטרת אנא בכח כו', שהוא מ"ב

- מאיר הכוונה -

הרי שכינה יתרה על אותו חשבון שאינה בחשבון. לצד האחר נותנים חשבון יותר והיא במנין בגריעות (לא תאמר חשבון יותר אלא תוספת אות והחשבון בגריעות) כמו עשתי והרי פרשוה ובכל מקום שנוספות אותיות כגון זה זה לגריעות כמו האמינון אחיך שמספיק אמנון ובצד הקדושה גורע אות והיא תוספת.

ועי' שער מאמרי רשב"י כ ע"ג: ואת המשכן תעשה עשר יריעות כו' הענין הוא כי הנה בסוד פטום הקטורת ביארנו ענין אחד עשר סמנין אשר בו שהם בחינת הקליפה אשר יש בה עשר ספירות בקליפ' ובתוכן יש כח אחד של קדושה המחיה אותם אמנם איננה מצטרפת עמהם ולכן נקראים עשתי עשר כי איננה מחוברת בהם. ונמצא שהיותם נמנין בחשבון יתר אדרבה גרעון הוא להם כי אינ' מצטרפ' עמהם אבל בקדושה אינו כך כי הנקודה אשר מחיה אותם בין בעשר ספיר' דעשיה ובין ב"ס דבריאה כו' הנה היא נכללת ודבוקה עמהם ולכן היא והם נכנסין במנין עשרה בלבד ונמצא כי גריעות מספרם הוא עילוי ושבח להם.

¹⁰⁹² י' פנימים ואחד עשר הוא האור המקיף עליהם (פע"ח)

¹⁰⁹³ ותחלה שמעתי ממורי זלה"ה ענין זה כי י"א סמני הקטורת הם י"ס דעשיה והנה יש י"ס דקליפה עוד לוקח כח א' של הקדושה המחיה אותה והם י"א ואלו י"ס דעשיה עם אותו הכח של הקדושה המחיה י"ס דקליפה הם י"א סמני הקטורת וכשאנו מסלקין הכח המחיה אותם אז אותן י"ס דקליפה נשארים מתים ואין להם חיות וזהו הטעם שהקטורת מבטל מותנא כי הוא שממית המלאך המות ואין לו עוד חיות ואין בו כח להמית אח"כ ולכן אנו אומרים אותו קודם כל תפלה בשחרית ובמנחה אך בערבית שהוא לילה אין בנו כח (פע"ח).

ועי' ע"ח שער יא פרק י שמזכיר שזה י' קל"י דנוגה.
¹⁰⁹⁴ וזהו הטעם שהקטורת מבטל מותנא כי הוא שממית המלאך המות ואין לו עוד חיות ואין בו כח להמית אח"כ (פע"ח).

¹⁰⁹⁵ ופ"א שמעתי ממורי זלה"ה כי אלו י"א סמני הקטורת הם עשר ניצוצי הקדושה של אור פנימי המחיה את הקליפות ויש ניצוץ א' שהוא אור המקיף ונודע כי א"מ כיון שמקיף מבחוץ אינו נחלק לעשר ונקרא אחד ונמצא כי זה המקיף עם י' דא"פ הם י"א סמני הקטורת (פע"ח).

¹⁰⁹⁶ כי הפנימית שבה מתלבשת בג"ר דעשיה דחיצונית ועולין שם להעשות חיצונית אל פנימית המלכות דיצירה ועולין פנימית ג' אמצעיות דעשיה ועושין חיצונית אל חיצונית מלכות דיצירה וחיצונית שבה נעשין פנימית אליהם וכל זה למטה בז"ת דעשיה עצמה וכו' (פע"ח). ???

¹⁰⁹⁷ עי' לעיל טו ע"א: אין שום עליה בעולמות אלא ע"י שם בן מ"ב, ושם זה של מ"ב הוא אשר מעלה כל העליות שיש בכל העולמות, משום דאיהו סליק ולא נחית כנז' פ' תרומה קל"ב ע"ב. אמנם שם מדובר על פשוט ומלא ומילוי דמילוי. הרב אמר שהשם מ"ב של עולם העשיה היא אנא בכח ושל אצילות היא מילוי דמילוי ושל בריאה אהיה יה"ו, ועי' קמן הערה 1326. עי' דרושי קבלת שבת דרוש א'.

שעה"כ

אשר ביצירה, ועל ידו יש יכולת בעשיה לחזור לבחינת יצירה, ולהלביש כנוז'. הנה בכל יום ויום תכוין להעלותם ע"י כל הז' שמות הכלולים בשם מ"ב, אמנם (יג ע"ב) בהיותך ביום א', תכוין שאז גובר שם של אבגית"ן על כולם, ובו נכללים כולם. וביום ב' נכללים כולם בשם קרע שט"ן, וכעד"ז בשאר הימים, עד שנמצא שביום השבת גובר שם של שקוצי"ת, ובו נכללים כולם.

וכבר נת' אצלינו בענין שם בן מ"ב אשר אומרים בעת השכיבה על המטה (לקמן נה ע"ב), כמו שאמר הכתוב (&) בשתיים יכסה פניו כו' כנוז' שם. וכן עתה תכוין כוונה ההיא להעלות הפנימיות¹⁰⁹⁸ בשתי אותיות הראשונות של השם הגובר כפי יומו כנוז', ובשני אותיות האמצעיות תכוין לכסות רגלי העולים, ובשני אותיות האחרונות תכוין שבהם מעופפים ועולים. ואח"כ תאמר בשכמל"ו בלחש. גם תכוין כי המדרגות¹⁰⁹⁹ הנכללים במלכות דיצירה הם ו' מדרגות, שהם חיצוניות ג"ר דעשיה בפנימיות המלכות דיצירה, ופנימיות ג' אמצעיות דעשיה בחיצוניות המלכות דיצירה.

ונודע שהמלכות דיצירה ה"ם שם אחרון שבשם מ"ב שקוצי"ת, ויש בו ו' אותיות, ותכוין כי ע"י ששה שמות¹¹⁰⁰ דאבגית"ן, קרע שט"ן, נגד יב"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב סנ"ע, יג"ל פז"ק, אנו מעלים ששה מדרגות הנז' של העשיה אל הששה אותיות שבשם שקוצי"ת שהוא המל' דיצירה, ולכן צריך לכוין ולשלב שם אבגית"ן באות ש' של שקוצי"ת. ושם קרע שט"ן באות ק' של שקוצי"ת. וכן שאר ששה השמות בששה אותיות שקוצי"ת. אח"כ בשאר הסדר.¹¹⁰¹

ובפרק איזהו מקומן¹¹⁰², אשר כל זה אינו פסוקים של תורה אלא דברי רז"ל לבד, וע"י כל זה אנו מעלים שאר העשיה¹¹⁰³. והוא כי עתה עלה פנימיות שלשה אחרונות

- מאיר הכוונה -

¹⁰⁹⁸ הפנים (פע"ח).

¹⁰⁹⁹ העולים עתה (נוסף בפע"ח).

¹¹⁰⁰ הראשונות דשם מ"ב (פע"ח).

¹¹⁰¹ ועתה נבאר הכוונה שצריך לכוין בשם מ"ב הנה נודע כי יש ב' בחינות באצילות א' שהוא רוצה לעלות למעלה לשרשו אלא שיש להם יראה גי' גבורה וזהו יראה פנימית ויראה חיצונית היא שלא ירד שום בחינה למטה ממדרגתו וכ"ז ע"י שם מ"ב שמעכב שלא יעלה לשרשו כי מעיקרא קודם התיקון היו כל הבחינות בסוד גלגולת ופנים לבד ואח"כ בא התיקון ונתפשט ג"כ הגוף והוא רוצה לעלות לשרשו ושם מ"ב מעכבו

והנה שם מ"ב מתחלק לד' אותיות הפשוט שהם העיקר בכתר וי' אותיות המילוי הם בח"ב וכ"ח אותיות מילוי המילוי בז"ת וזה בכל בחינה ובחינה וי' אותיות וז"ש בשתיים יכסה פניו וכו' כי מאלו הו' אותיות שבכל בחינה בב' אותיות מהם מכסה פניו כדי שלא יעלה למעלה למקום שהיה גלגולת בתחלה בהיותה סוד נקודה א' וצריך ב' אותיות א' לעכב א"פ והב' לא"מ

פניו גי' קמ"ו שהם ב' שמות ס"ג עם י' אותיות הם ב"פ ע"ג והם בב' פניו א' בימין וא' בשמאל והם כמנין פניו ואלו השמות הם פנים עליונים כמו שנבאר בסוד ואמת שבי"ג מדות שהם הב' תפוחין שהם ז' שמות ס"ג שהם כמנין ואמת כי הפנים בסוד ס"ג ועולה עם כל ע"ג מאלו הפנים מילוי מ"ה שהוא י"ט גימטריא חוה והנה י"ט וע"ג כמנין צ"ב וזהו ר"ת "בשתיים יכסה פניו וב' אותיות מכסים הפנים "ובשתיים יכסה רגליו ר"ת רי"ו וז"ס אשר שמתו חול גבול לים חק עולם ב"פ חק גימטריא רי"ו וז"ס "קול דודי דופק ר"ת גימטריא חק שדופק למטה והם ב' חק א' נגד המקיף וא' נגד הפנימי שלא יעבור מהגבול ובשתיים יעופף עד מקום הפנים שבנקודה לבד כלהבה זו שעולה למעלה אצל השרש ולכן אין יכולת לעלות רק למקום שהיה תחלה בחינת הפנים בהיותם סוד נקודה והם ב' אותיות א' של אלקים נגד הפנים וב' שם אה"ה דיודין נגד המקיף וזהו יעופף יע"ו גי' אלהים פ"ף גי' קס"א ע"ה ואלה"ם לעולם בסוד ראש כי אלהים בוד"ן גימטריא ש' ואלהים דאחוריים גימטריא ר' ואלהים באחוריים דהה"ן גימטריא אלף הרי ראש וטעם שמעכב שם מ"ב לעלות הוא כדי שלא תתבטל מתיקונה שלא תוכל לקבל האור (פע"ח כט ע"ג).

¹¹⁰² עי' זהר סוף ח"א רסו ע"ב:

שעה"כ

דעשיה ונעשים בחינת היצוניות ג' אמצעות דעשיה, וההיצוניות ההוא נעשה פנימיות אליהם. ועולה פנימיות מלכות דעשיה ונעשה היצוניות אל היצוניות שלשה אחרונות. ועולה אותו החיות של הקדושה שעלה ע"י י"א סמני הקטרת כנ"ל, ונעשה בחינת היצוניות אל היצוניות מלכות דעשיה. והרי ע"י כך נשלמו י"ס שלימות דעשיה, ע"י בחינת מלכות דיצירה שירדה בעשיה וע"י החיות הזה של קטרת. ויש עוד הפנימיות דג"ר דעשיה שעלו למעלה ונכללו למעלה ביצירה, אשר הוא סוד זעיר אנפין הנקרא תורה שבכתב, ולכן אנו אומרים עתה גם הברייתא דרבי ישמעאל אומר בי"ג מידות התורה כו', שה"ס העשיה שנעשית י"ג מדרגות כנו', יועלו ליצירה השלשה מהם, וע"י אלו הי"ג מידות התורה שהיא היצירה נדרשת בהם.

עוד יש טעם אחר למה שנהגו לומר פרק איזהו מקומן לא זולתו¹¹⁰⁴, מפני שאין שום פרק בכל המשניות בלתי מחלוקת לבד פרק זה¹¹⁰⁵, ונקרא הלכה פסוקה. והנה בעלית העולמות אנו צריכים אל השלום ולא אל המחלוקת, ולכן בחרו פרק זה כנו'.

והנה לענין ברייתא דר' ישמעאל נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שהוא באופן אחר, כי בעולם העשיה עצמה לבדה נשאר י"ג מדרגות¹¹⁰⁶ זולת הפנימיות של ג"ר שבו שעלו אל היצירה, והוא כי הנה היצוניות המלכות עם י"א סמני הקטרת שנעשו היצוניות אליה, הרי ספירה א', ופנימיות המלכות עם היצוניות נה"י, הרי ג' ספירות אחרות. ופנימיות נה"י עם היצוניות חג"ת, הרי ג' ספי' אחרות. ופנימיות חג"ת עם היצוניות מלכות דיצירה, הרי שלושה ספירות אחרות. והיצוניות כח"ב עם פנימיות מלכות דיצירה, הרי ג' ספי' אחרות, הרי בין כולם י"ג ספירות שלימות בעשיה לבדה.

ודע כי כמו שנתבאר בי"ג מידות אלו שה"ס עולם העשיה, שנעשה י"ג מדרגות ע"י עליית ג"ר שבה אל היצירה, וכן עולם היצירה נעשה י"ג על דרך הנו', והם רמוזים בי"ג ברוך שבברוך שאמר. וכן ג"כ בבריאה יש י"ג שבחים שיש בישתבח שמך כו', שיר ושבחה כו' כנ"ל בס' הזוהר¹¹⁰⁷. וכן עד"ז בעולם האצילות עצמו, יש בו י"ג, וה"ס י"ג ברכות אמצעיות של שאלת צרכים שיש בין ג"ר וג' אחרונות דתפלת י"ה.¹¹⁰⁸

- מאיר הכוונה -

אתה הוא קרוב של הקב"ה בתפילתך, שהוא קרבן של הקב"ה והשכינה ב"איזהו מקומן", ב"צו את בני ישראל וכו'" שתקנו בעלי המשנה קרבנות של תפילה מצד הימין, ששם כהן איש חסד, ותיקנו זמירות שהם שיר הלויים אחריהם מצד הגבורה. והוד היא מדרגת דוד שנקשר בשמאל של הגבורה. ואהרן שמדרגתו בהוד נקשר בחסד, זהו שכתוב "נעימות בימינך נצח".	אנת הוא קריבא דקב"ה בצלותא דילך דאיהו קרבנא דקב"ה ושכינתא באיזהו מקומן בצו את בני ישראל וכו' דתקיננו מארי מתניתין קרבנין דצלותא מסטרא דימינא דתמן כהן איש חס"ד ותקיננו זמירות דאינון שיר דלויים אבתרייהו מסטרא דגבור"ה והר"ד דרגא דדוד אתקשר בשמאלא דגבורה ואהרן דדרגא דיליה בהר"ד אתקשר בחס"ד הה"ד (תהלים טז יא) נעימות בימינך נצח
---	---

¹¹⁰³ אמנם ג"ר שעלו ביצירה ממש היה ע"י תורה שבכתב שהוא פרשת התמיד כנ"ל (פע"ח).

¹¹⁰⁴ שיש בו ענין הקרבנות מפני שהוא כולל כל מיני הקרבנות (פע"ח).

¹¹⁰⁵ עי' ריטב"א (עבודה זרה דף יט ע"ב): וזה שבררו להם פרק איזהו מקומן יותר משאר הפרקים אומר מורי נר"ו מפני שכולו שנוי בלא שום מחלוקת כלל.

¹¹⁰⁶ והם ג"ר שעלו עד ג"ת דיצירה כנ"ל וי"ס שלימות דעשיה עלו עם י"א סמני הקטרת ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה באופן אחר (פע"ח).

¹¹⁰⁷ עי' ח"ב קלב ע"א: כיון דמטי בר נש לישתבח נטל קודשא בריך הוא ההוא כתרא ושוי ליה קמיה וכנסת ישראל שריאת לאתתקנא למיתי קמי מלכא עלאה ואצטריך לאכללא לה בתליסר מכילן דרחמי עלאי דמנהון אתברכת ואינון תליסר בוסמין עלאין כמה דאת אמר (שיר ד יד) נרד וכרכום קנה וקנמון וגו' והכא אינון שיר ושבחה הלל זמרה עוז וממשלה נצח גדולה וגבורה תהלה ותפארת קדושה הא תריסר ולבתר לחברא לה בהדייהו ולומר ומלכות הא תליסר בגין דאיהי מתברכא מנייהו

תרגום: כיון שמגיע אדם לישתבח נוטל הקדוש ברוך הוא אותו הכתר ושם אותו לפניו וכנסת ישראל מתחילה להתתקן לבא לפני המלך העליון וצריך לכלל אותה בשלש עשרה מידות הרחמים העליונות שמהן מתברכת והם שלשה עשר בשמים עליונים כמו שנאמר (שיר השירים ד) נרד

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

וכרכם קנה וקנמון וגו' וכאן הם שיר ושבחה הלל וזמרה עז וממשלה נצח גדלה גבורה ותפארת קדושה הרי שנים עשר אחר כך לחברה עמם ולומר ומלכות והיו שלשה עשר משום שהיא מתברכת מהם.

¹¹⁰⁸ והנה אין ספק כי התורה התחתונה שנדרשת ב"ג מדות אלו שנמשכים אליה מ"ג מדות עליונות תורה שבכתב הנדרשת ב"ג מדות אלו דוגמת י"ג אלו כי כל מה שיש בתחתונים יש בעליונים ומשם נתפשט בתחתונים והנה תורה עליונה שהיא ת"ת נחלקת בסוד ו"ק שבה כלולה מדין ורחמים וכללותה הרי י"ג

מקל וחומר דרשא זו מצד המלכות שמקבלת מהת"ת פעם כך ופעם כך כי פעם תקבל מחו"ג שבת"ת וזהו מקל כי קל רמז לרחמים המקילים את הדין ומרחמים על העולם וחומר רומז אל הדין המחמיר לדון את העולם הרי מדה א' ומדה זו כשהעולם נידון קצת ממנו בדין גמור וקצת ממנו ברחמים גמורים ומרחם על העולם

מגזרה שוה לפעמים תקבל מת"ת שבת"ת שהוא מכריע בקו השוה בין החו"ג ואז יהיה העולם נידון בדרך ממוזג לא רחמים גמורים ולא דין גמורים אלא גזרה שוה לשניהם ממוצעת בסוד הת"ת מבנין אב מכתוב אחד לפעמים תקבל מצד הת"ת הנקרא אב בנטותו לצד הנצח או ההוד הנקרא כתוב אחד וזהו בנין אב מכתוב אחד

מבנין אב משני כתובים לפעמים בהכרעה בין שניהם נ"ה זו ב"א מב"כ שהם נ"ה מכלל ופרט לפעמים תקבל המלכות מכללות ת"ת מכל הו"ק וזהו מכלל ופרט כלל ואח"כ פרט ותהיה אז ההנהגה במדת המלכות כי אין בכלל אלא מה שבפרט

מפרט וכלל לפעמים תקבל המלכות מכללות הת"ת כנ"ל ומתגבר מדת הת"ת עליה ותתנהג העולם על ידו ומדת מלכות נכללת בו והוא יהיה עיקר בהנהגה כי פרט וכלל מתרבה הכלל ויהיה הכלל עיקר כי יתגבר ו"ק שלו על ו"ק שלה ולפעמים להיפוך וזה מכלל ופרט מפרט וכלל כלל ופרט וכלל וכו' לפעמים תעלה המלכות למעלה מן היסוד ותכריע היא בין היסוד והת"ת וזהו כלל ופרט וכלל כי כלל הוא הת"ת שבו כלולים ו"ק ופרט היא המלכות דלית לה מגרמה כלום ועוד ששם הדברים נפרטים ומתפרשים בסוד ופרט כרמך לא תעולל לעני ולגר תעזוב אותם כי שם מקומם וכלל הוא היסוד הנקרא כל דכליל שית בקרטופא חדא ואז יתנהג העולם כפי הכרעת מדת מלכות וזהו אי אתה דן אלא כעין הפרט שהוא מדת המלכות

מכלל שהוא צריך לפרט וכו' כי לפעמים תעלה המלכות למעלה בסוד עטרת בעלה ותשפיע לת"ת ויתנהג העולם ע"י ברדתה למטה בבחינה זו וזהו מכלל שהוא צריך לפרט שהכלל שהוא ת"ת הנזכר צריך לפרט שהיא מלכות שהיא למעלה ממנו ולפעמים תחסר אור המלכות ותצטרך לקבל מת"ת האור כדי להשלים עצמה ותתנהג העולם בבחי' זו הגרועה שאין לה אלא לצורך עצמה ולא להשפיע כי כל הבחינות שנזכר לעיל הם שמקבלת המלכות שפע לצורך העולם מלבד צורך עצמה אמנם מדה זו היא שצריכה לצורך עצמה ואין לה לצורך אחרים וזהו מפרט שצריך לכלל

וכל דבר שהיה בכלל וכו' לפעמים מקבלת מן הת"ת בסוד למודי ה' ע"י נצח או הוד ותהיה המלכות בהוד והת"ת בנצח בסוד שם הו"ה בנצח ואדני' בהוד והנה זו הנהגת תחלת בריאתו של עולם כי תחלה היו למעלה ד"ו פרצופים והמלכות שנקראת דבר היתה בכלל הת"ת הנקראת כלל ונכללה בו ויצא מן הכלל שהוא ת"ת ונדבקה בלמודי ה' וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד לא ללמד ע"ע יצא על המלכות לבד שתהיה היא לבדה בלמודי ה' למטה אלא ללמד על הכלל כולו יצא שגם הת"ת יזדווג עמה שם בלמודי ה' למטה כיצד ת"ת בנצח בימין בשם הו"ה והמלכות בשמאל בשם אדני' ויתחברו אז שניהם ע"י היסוד בסוד יאהדונה"י כנזכר בתיקונים נמצא שע"י ירידתה במקום הת"ת ירד הת"ת ג"כ עמה בלמודי ה' שהוא {ל ע"ב} נ"ה וזהו אלא ללמד כו' ועוד כאשר ירדה המלכות מאת פני המלך למטה לא לבד גרמה לת"ת שנקרא עצמו כמשארז"ל משה מפי עצמו אמרו שהוא המקום שהיתה שם תחלת אצילותה בין ב' זרועין כי יצטרך המלך כאשר ירצה לדבר עם הכלה לרדת למקומה בלמודי ה' כי זולת זה א"א להתדבק גופא בגופא אלא גם ראש המלך בסוד רישא ירד גם הוא למטה כדי שיהיה החיבוק שלם גופא בגופא אנפין באנפין דרועין בדרועין רגלין ברגלין וזהו ללמד על הכלל כולו יצא לומר שהת"ת כולו בכללו ירד בלמודי ה' ולא הת"ת בלבד שהוא בסוד גופא ועוד גם טרם רדתה למטה יצדק אומרו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד כי נוקבא יצאה מאחוריו בין ב' דרועין דיליה לעומת החזה ומשם נעשה לה ראשה וזרועותיה שהם חו"ג שבה נגד נ"ה שבזכר ונ"ה שלה שהם למודי ה' יצאו מן הכלל שהוא ת"ת ואין להם על מה שיסמוכו בת"ת והוצרך הזכר העליון למשוך את רגליו למטה ג"כ להיות היא עזר כנגדו ולא חוצה לו וזהו כל דבר שהיה בכלל ויצא מן הכלל ללמד הם נ"ה שיצאו מן הכלל סוד הת"ת לא ללמד ע"ע כו' אלא ללמד על הכלל כולו יצא שהוצרכו למודי ה' הזכר העליון להתפשט למטה וכל זה בכלל מדה שמינית

וכל דבר כו' לפעמים יתנהג העולם בסוד עיבור המלכות להוליד למטה דוגמת עליונים בסוד תיבת נח שיצאו ממנה ג' גוונים שם חם ויפת שהן דין ורחמים וכללותם דמיון הת"ת הכולל דין ורחמים אלא שלפעמים תתעבר בסוד הרחמים בלבד ויהיו כל הג' גוונים נוטים לצד הרחמים וזהו כל דבר שהיה בכלל בסוד האצילות למעלה מת"ת ויצא לטעון טעון א' למטה בסוד עיבור

שעה"כ

ונהזר עתה לבאר קצת פרטים בפ' קרבן התמיד¹¹⁰⁹ ובפטום הקמרת, ענין (&) צו את בני כו', את קרבני לחמי כו'. כבר ביארנו כי כל אלו הקרבנות הם למטה בעולם העשיה, וכבר ידעת כי עולם העשיה ה"ם שם אל אדני, שהם בנימו' צ"ו, וזהו רמוז באומרו צו את בני ישראל¹¹¹⁰, וכמ"ש בזהר בפ' צו (כו ע"ב¹¹¹¹) כי הקליפות הנאחזות בעשיה הם

- מאיר הכוונה -

ונתעברה בג' גוונין הנז' כלולים זה בזה בסוד הרחמים שהוא כענינו כענין ו' הוא בסוד הת"ת נוטה לצד הרחמים ואזי יצא להקל בסוד הרחמים להוליד ג' גוונין כולם בסוד הרחמים ולא מצד הדין וכל דבר שהיה בכלל כו' ולפעמים בסוד דין ורחמים ביחד ולא כענין ו' שהוא ת"ת נוטה לצד הרחמים ואזי יצא להקל ולהחמיר ותתעבר ותלד למטה ג' גוונין דין ורחמים וממוזגים וכל דבר כו' ויצא לדון כו' ולפעמים מתנהג העולם במדת המלכות ברדתה למטה ממקום אצילותה עם הת"ת ותרד למטה ביצירה בסוד מטטרון' שהוא נער חגור חרצין בסוד ס' פולסי דנורא שהם ס' גבורים מצד הדין וזהו ויצא לידון ולפי שמטטרון' תמיד מתחדש כמד"א אנוש כחציר ימיו כציץ השדה כן יציץ כנזכר בזהר פינחס וזהו בדבר החדש ואזי ברדתה למטה בסוד מטטרון' הוא סוד הגלות בסוד אי לך ארץ שמלכך נער וזהו אי אתה יכול להחזירו לכללו כי הזווג הוא בטל בזמן הגלות ואין לה יכולת לעלות אצל בעלה עד שיחזירנו הכתוב שהוא סוד נצח כמד"א למנצח על אילת השחר שחרין דאיילתא ולפי שההוד הוא בגלות כמ"ש כל היום דוה צריך נצח עם ת"ת להחזירה למקומה ותהיה החזרה נגלית לעיני כל חי ולא תהיה סתומה אלא מפורשת וזהו עד שיחזירנו הכתוב לכללו בפירוש דבר הלמד מענינו כו' לפעמים יתנהג העולם הנקרא דבר סוד מלכות בנ"ה ונ"ה שבה מקבלים מת"ת וזהו הלמד מענינו מענין ו' הוא הת"ת או יהיו מקבלים נ"ה שבה מסוף הת"ת שהוא יסוד וזה דבר הלמד מסופו סוף ו' הוא ת"ת וסופו הוא היסוד סוף הת"ת

וכאן שני כתובים וכו' ולפעמים מתנהג העולם ע"י נ"ה שבמלכות שהם ב' כתובים המכחישים זא"ז זה דין וזה רחמים וע"י היסוד שהוא הכתוב הג' המכריע ביניהם יתמזגו ויתנהג העולם ע"י מיזוג היסוד והכרעתו בתוך המלכות דידה וזהו המדה ה"ג ע"כ מדברי הרח"ו זלה"ה שמצא מכת"י האר"י זלה"ה בעצמו (פע"ח).

¹¹⁰⁹ רבון העולמים וכו' ושחט אותו על ירך המזבח וכו' הפסוקים שנוהגים לומר עורי צפון ובואי תימן וכו' לא היה נוהג מורי זלה"ה לאומרם לפי שאין אנו ראויים עכשיו כ"כ שיעורר הצפון לקבל חלקם בקרבנות (פע"ח).

¹¹¹⁰ כי הקליפות אשר בעשיה הם רעות וקשות מאוד ונקרא ע"ז וצריך לשרפם באש כמ"ש"ה היא העולה על מוקדה על המזבח כו' כנזכר בזהר שם (פע"ח).

ע"י זהר ח"ג כז ע"א: תא חזי כתיב (ויקרא ו ב) זאת תורת העולה אמר רבי חייא האי קרא אוקימנא ליה בהאי גוונא (זאת תורת דא כנסת ישראל העולה דהיא סלקא ומתעטרא לעילא לעילא לאתקשרא כדקא יאות עד אתר דאקרי קדש קדשים) (דבר אחר) זאת תורת דא כנסת ישראל העולה דא מחשבה רעה דאיהי סלקא על רעותא דבר נש לאסטאה ליה מארח קשוט היא העולה היא דסלקא ואסטיאת ליה לבר נש ובעי לאוקדא לה בנורא בגין דלא יתיהב לה דוכתא לאסטאה ובגין כך על מוקדה על המזבח כל הלילה מאן לילה דא כנסת ישראל דאיהי זאת בגין דאתי לדכאה לבר נש מההוא רעותא על מוקדה בגין דנהר דינור איהו אתר לאוקדא לכל אינון דלא קיימי בקיומיהו דהא עאלין לון בההוא נורא דדליק ומעברי שולטניהון מעלמא ובגין דלא ישלוט אצטריך על מוקדה על המזבח כל הלילה ואתכפיא ולא שלטא ועל דא כד אתכפיא האי סלקא כנסת ישראל דאיהי רוח קודשא דסלקא ואתעטרא לעילא דהא סליקו דילה כד אתכפיא האי חילא אחרא ואתפרש מנה ובגין כך בעינן ברזא דקרבנא לאפרשא להאי סטרא מרוח קודשא ולמיהב לה חולקא בגין דרוח קודשא תסתלק לעילא.

תרגום: בא וראה כתוב זאת תורת העולה, אמר רבי חייא הפסוק הזה בארנוהו בצורה הזו, (זאת תורת, זו כנסת ישראל. העולה, שהיא עולה ומתעטרת למעלה למעלה להתקשר כראוי עד המקום שנקרא קדש קדשים.) (דבר אחר) זאת תורת, זו כנסת ישראל. העולה, זו מחשבה רעה שהיא עולה על רצונו של האדם להסיט אותו מדרך אמת. היא העולה, היא שעולה ומשטינה על האדם וצריך לשרוף אותה באש כדי לא לתת לה מקום להשטיין, ולכן על מוקדה על המזבח כל הלילה. מי הלילה, זו כנסת ישראל, שהיא "זאת", משום שבאה לטהר את האדם מאותו רצון. על מוקדה, משום שנהר דינור הוא מקום לשרוף כל אלו שלא עומדים בקיומם, שהרי מכניסים אותם באותה אש בוערת, ומעבירים את שלטונם מן העולם. וכדי שלא ישלט, צריך על מוקדה על המזבח כל הלילה, ונכנע ולא שולט. ולכן כשזה נכנע, עולה כנסת ישראל, שהיא רוח הקודש שעולה ומתעטרת למעלה, שהרי עלייתה כשנכנע הכח האחר הזה ונפרד ממנה, ולכן צריכים בסוד הקרבן להפריד את הצד הזה מרוח הקודש, ולתת לו חלק כדי שרוח הקודש תתעלה למעלה.

¹¹¹¹ ???עיי"ש כו ע"ב: רבי אלעזר שאיל לרבי שמעון אבוי ואמר הא קשורא דכלא אתקשר בקדש הקדשים לאתנהרא אתדבקותא דרעוא דכהני ליואי וישראל לעילא עד היכן איהו סלקא אמר ליה הא אוקימנא עד אין סוף דכל קשורא ויחודא ושלימו לאצנעא בההוא צניעו דלא אתדבק ולא

שעה"כ

קשות וחזקות מאד, וצריך לשרפם באש, כי זהו סוד מ"ש חז"ל (&) אין צ"ו אלא ע"ז, כמו שאמר הכתוב (&) כי הואיל אפרים הלך אחרי הצו. והטעם לפי שיונקים ונאחזים בשם אל אדני שהוא בעשיה.

גם בפ' (&) עולת תמיד העשויה כו'¹¹¹², תכוין במלת עולת אל מה שנת' אצלנו, כי יש תולעת בקרושה, וה"ס פסוק (&) אל תיראי תולעת יעקב, וה"ס שם אבנית"ן, שהוא

- מאיר הכוונה -

אתידע דרעוא דכל רעוין ביה אין סוף לא קיימא לאודעא ולא למעבד סוף ולא למעבד ראש דאין (נ"א ראש כמה דאין) קדמאה אפיק ראש וסוף מאן ראש דא נקודה עלאה דאיהי רישא דכלא סתימאה דקיימא גו מחשבה ועביד סוף דאקרי סוף דבר אבל להתם אין סוף לאו רעותין לאו נהורין לאו בוצינין בההוא אין סוף כל אלן נהורין ובוצינין תליין לאתקיימא בהו ולא קיימי לאתדבקה מאן דידע ולא ידע לאו איהו אלא רעו עלאה סתימאה דכל סתימין אין וכד נקודה עלאה ועלמא דאתי אסתלקו לא ידעין בר ריחא כמאן דארח בריחא ואתבסם ולא דא ניחא (ס"א ניחח) דהא כתיב (ויקרא כו לא) ולא אריח בריח ניחחכם דהא ריח ניחח ריחא דרעותא דכל הני רעותא דצלותא ורעותא דשירותא ורעותא דכהנא דכלהו רזא דאדם כדן כלהו אתעבידו רעותא חדא וההיא אקרו ניחח רעותא כתרגומו כדן כלא אתקשר ואתנהיר כחדא כדקא יאות כמה דאתמר ועל דא אתיהיבת האי סטרא אחרא בידא דכהנא דכתיב צו את אהרן ואת בניו לאמר (ויקרא ו ב) רזא הכא דהא אוקימנא לית צו אלא עבודה זרה והכא אתיהיבת ליה לאתוקדא ההוא מחשבה רעה ולאעברא לה מגו קודשא בהאי רעותא דסלקא לעילא ובהאי תננא ותרבין דאתוקדן בגין לאתעברא מן קודשא והאי צו ברשותיהו קיימא לאפרשא לה מן קודשא מגו האי קרבנא ואי תימא צו את בני ישראל הכי נמי דהא ברשותיהו קיימא לאפרשא לה מן קודשא כל זמנא דעבדי רעותא דמאריהון דלא יכלא לשלטה עלייהו והאי קרא כלא אתיא לאחזאה רזא דמלה לאעטרא להאי רוח קודשא לעילא לעילא ולאפרשא לה לדא רוח טומאה לנחתא לה לתתא דא ברעותא ובצלותא כדקאמרן ודא בעובדא כלא כדקחזי ליה והאי קרא מוכחא עלייהו דכתיב צו את אהרן ואת בניו לאמר צו דא עבודה זרה רוח מסאבא לאמר דא אתתא דאקרי יראת יהו"ה כתיב הכא לאמר וכתב התם (ירמיה ג א) לאמר הן ישלח איש את אשתו והא אוקמוה בגין כך כלא אתמר וכהנא קיימא לאתתקנא כלא ברזא דאדם ובהמה זכאה חולקהון דצדיקיא בעלמא דין ובעלמא דאתי דאינון ידעי אורחי דאורייתא ואזלי בה בארח קשוט עלייהו כתיב (ישעיה לח טז) יהו"ה עליהם יחיו מאן עליהם אלן ארחי דאורייתא יחיו יתקיימון בעלמא דין ובעלמא דאתי:

תרגום: רבי אלעזר שאל את רבי שמעון אביו ואמר, הרי הקשר של הכל נקשר בקודש הקדשים כדי להאיר הדבקות של הרצון של כהנים ליום וישראלים למעלה, עד היכן היא עולה. אמר לו הרי בארנו, עד אין סוף, שכל קשר ויחוד ושלמות להצניע באותה צנעה שאינה מושגת ולא נודעת, שבה רצון כל הרצונות. אין סוף אינו עומד להודיע ולא לעשות סוף ולא לעשות ראש של אין (ראש כמו שאין). הראשון הוציא ראש וסוף, מי הראש זו הנקודה העליונה, שהיא ראש של הכל, הסתום שעומדת בתוך המחשבה, ועושה סוף שנקרא סוף דבר, אבל לשם אין סוף אין רצונות ואין אורות ואין נרות, באותו אין סוף כל האורות והמאורות הללו תלויים להתקיים בהם, ולא עומדים להשגה {להתדבק}, מי שיודע ולא יודע, אינו אלא רצון עליון סתום של כל הסתומים, אין וכשהנקודה העליונה והעולם הבא התעלו, אינם יודעים פרט לריח, כמי שהריח ריח והתבשם, ואין זה נחת (ניחוח), שהרי כתוב ולא אריח בריח ניחחכם, שהרי ריח ניחוח (הוא) ריח של רצון שכל הרצונות הללו, של תפלה ורצון, של שירה ורצון. הכהנים שכולם סוד של אדם, אזי כולם נעשים רצון אחד, וההוא נקרא ניחוח, רצון, כתרגומו. אז הכל נקשר ומאיר כאחד כראוי, כמו שנתבאר. ועל כן נתן הצד האחר ביד הכהן, שכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר. סוד כאן, שהרי בארנו אין צו אלא עבודה זרה, וכאן נתן לו לשרוף את אותה מחשבה רעה, ולהעבירה מתוך הקודש ברצון הזה שעולה למעלה, ובעשן הזה ובחלבים שנושרפים, כדי שיעברו מן הקודש. וה"צו" הזה עומד ברשותם להפרידו מן הקודש מתוך הקרבן הזה. ואם תאמר צו את בני ישראל, כך גם, שהרי ברשותם עומד להפריש אותה מן הקדושה, כל זמן שעושים רצון רבונם, שלא יוכל לשלוט עליהם. והפסוק הזה הכל בא להראות סוד הדבר, לעטר את רוח הקודש למעלה למעלה, ולהפריד את רוח הטומאה הזו ולהורידה למטה, וזה ברצון ובתפלה כפי שאמרנו, וזה במעשה, הכל כמו שראוי לו. והכתוב הזה מוכיח עליהם, שכתוב צו את אהרן ואת בניו לאמר, צו זו עבודה זרה, רוח הטומאה. לאמר, זו האשה שנקראת יראת ה'. כתוב כאן לאמר, וכתוב שם (ירמיה ג) לאמר הן ישלח איש את אשתו, והרי פרשוה, לכן הכל נאמר. והכהן עומד לתקן את הכל בסוד של אדם ובהמה, אשרי חלקם של הצדיקים בעולם הזה ובעולם הבא, שהם יודעים את דרכי התורה והולכים בה בדרך אמת, עליהם כתוב (ישעיה לא) ה' עליהם יחיו. מי עליהם, אלו דרכי התורה. יחיו, יתקיימו בעולם הזה ובעולם הבא.

¹¹¹² עולת תמיד וכו' יכוין כי עולת גי' אבגית"ץ ונודע כי שם זה בחסד והוא מדת החסד המתגלה בכל בקר בסוד וישכם אברהם בבקר והוא סוד אל תיראי תולעת יעקב ויש כנגדו קליפה של תולע

שעה"כ

בגני' תולע. כי ה"ם החסד המתגבר ומתגלה ומאיר בכל בקר ובקר, כמבואר בזוהר (&). וכבר ידעת כי שם {יג ע"ג} הנז' הוא בחדס. אמנם להיות שרשו בגבורה, שהוא שם בן מ"ב, אלא שהוא בבחי' החסד שבגבורות, ולכן נקרא (&) תולעת שני, וכמבואר אצלנו¹¹¹³ בפסוק (&) ותכלת וארגמן ותולעת שני בפ' תרומה (קלו ע"א קלט ע"א¹¹¹⁴), כי גוון אדום בסוד תולעת שני, לפי ששרשו גבורה אבל הוא בחי' החסד שבגבורה¹¹¹⁵. ולהיותו משורש הגבורה, לכן נק' ישראל על שמו, תולעת יעקב, לפי שהם מכלים את העכו"ם בסוד הגבורה, כדמיון התולעת הרך המרקיב ומכלה את העץ הקשה והחזק. והנה כדמיון התולעת הזה שבקדושה, יש כנגדו תולע א' בקלי' בס"א, וגם הוא מתעורר בכל בוקר לבלות את העולם ח"ו, וה' ית' ברחמי מגלה התולע שבקדושה, שהוא אור החסד הנז', בסוד (בראשית יט כז) וישכם אברהם בבקר, וז"ס ענין התמיד הנאמר בו, עולת תמיד, כי אותיות עולת הם היפוך תולע, וע"י עולת תמיד הנעשית בכל בוקר, היה נכנע התולע הטמא דס"א. ובפסוק (&) אל תיראי תולעת יעקב כו', ביארנו ענין התולע הזה¹¹¹⁷.

ואמנם ענין העולה של התמיד, דע כי כל עולה היא בחי' לאה¹¹¹⁸ העליונה, אשר בה כל בחינת הדינין והגבורות החזקות כנודע. ולכן היו מקריבין כנגדה עולת תמיד, כדי למתק הדינין שבה, כדי שלא יגבר התולע הטמא הנז', וז"ס עולת תמיד. והנה תיבת תמיד הוא חסר יו"ד¹¹¹⁹, כי כתיב תמד וקרינן תמיד, וכבר ידעת מ"ש בפסוק (&) ומדת ימי מה

- מאיר הכוונה -

שהוא מכלה הכל וכל בקר ובקר מתגלה אותו תולע הטמא לכלות כל העולם כולו כי כמו שמתגבר תולעת יעקב בכל בקר כן כנגדו מתגבר אותו תולע הטמא להרקיב ולכלות העולם ע"כ השי"ת ברחמי צוה להקריב קרבן תמיד להתגבר תולעת שבקדושה על תולע שבקליפה כדי שלא תגבר בכל בקר ויתבטל (פע"ח).

¹¹¹³ לקוטי תורה תרומה: דע כי תולע עולה שור גימ' אב"ג ית"ץ כי היא גבורה ראשונה ונוסף בו ת' תולעת גימ' שק"ו צי"ת שהיא אחרונה כי לעולם הגבו' הם ז' נגד ז' שמות שבאנא בכח הה' המתפשטים והכולל ביסוד וגם במלכות הרי ז' ולכלול כולם ביחד נרמזו בתולעת הגבורה ראשונה ואחרונה וכולם נכללים ביניהם:

דע כי המשכן רמז לי"ס שרשים מקורות דא"א והנה כבר ידעת כי סביב הקדושה יש ג' קליפות רוח סערה וענן גדול ואש מתלקחת וז"ס יריעות תכלת ועורות אילים ויריעות עזים והמשכן קודש הילולים לה' בתוכם ??? (ש"ש).

¹¹¹⁴ ז"ל: תולעת שני ושש תרין גוונין כחדא דימינא ושמאלא חירור וסומק ושש בוצא איהו דשית חוטין מתחברין ודא איהו דכתיב (שם ו) וגויתו כתרשיש ובאלין תרין כלילן תרין אחרנין תרגום: תולעת שני ושש שני צבעים כאחד של ימין ושמאל לבן ואדם ושש הוא בוך שששה חוטים מתחברים וזהו שכתוב וגויתו כתרשיש ובשני אלה כלולים שני אחרים.

¹¹¹⁵ וז"ס ללעת לעות את יעף דבר כמזכיר אלכלינו (פע"ח).

¹¹¹⁶ ז"ל הפסוק: (ישעיה נ ד) אדנ"י יהו"ה נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי אזן לשמע כלמודים:

(4) תנא דבי אליהו זוטא פרק יד

שנאמר (שם ט) לכו לחמו בלחמי ושתו ביין מסכתי ואומר (ישעיה נ) ה' אלהים נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר יעיר בבקר בבקר יעיר לי אזן לשמוע כלמודים. הא למדת שאין דברי תורה נבלעים בלב האדם אלא במי שהוא עיף להם. וכך היתה רוח הקודש מבשרת את התלמידי חכמים

¹¹¹⁷ ביארנו ענין התולע הזה נמחק צפע"ת, ובמקומו איתא וענין תולע צפקליפה יתבאר צענין י"א סמני הקטורת לקמן".

¹¹¹⁸ ודע כי כל עולה הוא בחינת לאה שהיא העליונה ששם נאחזים כל הדינים הקשים ולכן היה בא עולת התמיד למתק הדינים והקליפות אשר בה כדי שלא ימשול וישלוט התולע הטמא ותולע יחזור לעולת (פע"ח).

¹¹¹⁹ לא מצאתי כזה פסוק.

שעה"כ

היא¹¹²⁰, כי לאה הנקי' מדת, שהם אותיות תמד, לפי שהיא לוקחת ד' אלפים מד' שמות אהיה שהם בגימ' מדת¹¹²¹.

ובענין פטום הקטורת, ג"כ נודע מ"ש בזה פרשת ויקהל (דף ריט ע"ב) וז"ל, ובג"כ עובדא דקטרת אצטריך לאקדמא לצלותא כו¹¹²², הנה לעיל נתבאר עניינו, כי הלא יש בו י"א סממנים¹¹²³, שהם סוד אותם אורות המחיים את הקלי'. וכונתינו בזה לסלקם מתוכם, ולהעלותם למעלה¹¹²⁴, וישארו הקליפות מתיים. וז"ס מה שאנו אומרים פטום הקטרת בשחרית קודם התפילה אחר קרבן התמיד כנ"ל, וגם בתפלת המנחה קודם העמידה, כי כונתנו היא להעלות העולמות¹¹²⁵ ע"י התפילות, לכן אנו אומרים אותו שלא יתאחזו הקליפות, ויעלו בעלית העולמות¹¹²⁶, ולכן אנו אומרים אותו קודם שני תפלות הנז'. וכן בסוף תפלת שחרית, אנו הוזרים ואומרים אותו כנודע, והטעם הוא כדי שלא ינקו הקליפות מן השפע היורד ונשפע לעולמות כנ"ל. אבל בתפלת ערבית אין בנו כח לעשות כך.¹¹²⁷

והנה¹¹²⁸ ענין י"א סמנים אלו, ה"ס עשרה ניצוצי הקדושה המחיה הקלי' בסוד אור פנימי, ויש נצוץ א' שהוא בסוד אור המקיף להם, ואין המקיף הזה מתחלק לעשר כדמיון אור הפנימי, לפי שאור המקיף הוא אור פשוט אחד, ונקרא אור א' בלבד¹¹²⁹. ונמצא שהאור הפנימי הנחלק לעשרה והאור המקיף שאינו נחלק, בין כולם הם י"א סממני הקטרת.

ונבאר התחלקותם בפסוק (&) קח לך סמים הרי ב', כמ"ש חז"ל בגמ' (כריתות ו ע"ב)¹¹³⁰, והם ת"ת ונצה. נטף ושחלת וחלבנה, ה"ס הוד יסוד ומלכות, והרי הם ה' תחתונות. ויען שהניצוץ האחרון שבמלכות הוא ניצוץ קדושה, נקודה קטנה, ומועטת מאד יותר מכולם, ולכן הקליפה גוברת במקום ההוא, לכך החלבנה ריחה רע, עם היותה בכל

- מאיר הכוונה -

¹¹²⁰ עי' שער לח לאה ורחל פרק א.

¹¹²¹ עי' כוונת ק"ש בכוונת בשכמל"ו (ק"ש ה ו).

¹¹²² ז"ל בשלימות: תא חזי קטרת איהו קדמא תדיר קדים לכלא ובגיני כך עובדא דקטרת אצטריך לאקדמא לצלותא בשירין ותושבחן בגין דכל דא לא סלקא ולא אתתקן ולא אתקשר עד דאתערב זזהמא מה כתיב (ויקרא טז טז) וכפר על הקדש וגו' בקדמייתא ולבתר ומפשעיהם לכל חטאתם ועל דא בעינן לכפרא על קודשא ולאעברא זוהמא ולאדכאה קודשא ולבתר שירין ותושבחאן וצלותין כלא כדקאמרן

תרגום: בא וראה הקטרת היא ראשונה תמיד לפני הכל ולכן מעשה הקטרת צריך להקדים לתפלה לשירות ותשבחות משום שכל זה לא עולה ולא נתקן ולא נקשר עד שעוברת הזוהמא מה כתוב וכפר על הקדש וגו' בראשונה ואחר כך ומפשעיהם לכל חטאתם ועל כן צריכים לכפר על הקדש ולהעביר הזוהמא ולטהר הקדש ואחר כך שירות ותשבחות ותפלות הכל כפי שאמרנו. עי' לעיל הערה 1093.

¹¹²⁴ עי' דע"ה ח"ב קטז ע"ד: הז"ת דהנקודות עם הד' אחוריים, שהם ה"א אורות הנז', עדיין לא נבררו בשלימות כלל, ויש מהם עדיין ניצוצין הרבה הטבועים בעמקי הקליפות רח"ל. והנה הם מתבררים ומתתקנים תמיד ע"י התורה ומעש"ט, ובפרט ע"י ה"א סימני הקטורת, שהם סגולה גדולה לתיקונם.

¹¹²⁵ הרב שאל שאין עליית עולמות במנחה, ועי' הערה 1160.

¹¹²⁶ לכן אנו אומרים אותו שלא יתאחזו הקליפות, ויעלו בעלית העולמות (נמחק בפע"ח).

¹¹²⁷ לכן בזמן המגפה ח"ו נוהגין לומר וטוב הוא ומורי זלה"ה היה נוהג בזמן המגפה לאומרו אחר חלות לילה כי אז נכנעת ממשלתן ובפרט אס יאמרו יו"ד אנשים ביחד ויהיו יראי ה' ולפי שכוונתנו להעלות העולמות (נוסף בפע"ח).

¹¹²⁸ ופ"ח שמעתי ממורי זלה"ה (פע"ח).

¹¹²⁹ עי' ביאורים ח"ב קג ע"ב: משום שהמקיף אינו מצומצם נקרא אור אחד אע"פ שבאמת הוא כולל ג"כ י"ס מ"מ נקרא אחד לבד, ועי' עוד מבו"ש שער הקלי' פרק א.

¹¹³⁰ ז"ל: אמר רבי יוחנן י"א סממנין נאמרו לו למשה בסיני אמר רב הונא מאי קראה קח לך סמים תרי נטף ושחלת וחלבנה הא חמשה וסמים אחריני חמשה הא עשרה ולבונה זכה חד הא חד סרי

שעה"כ

י"א סממני הקטורת דקדושה כנז'. סמים הם ה' סמים אחרים, והוא כמ"ש חז"ל בגמרא (שם), והם ה' ספירות עליונות כסדרין¹¹³¹, והם כח"ב ח"ג. ולבונה זכה, ה"ס אור המקיף לכולם, ולהיותו אור מקיף מבחוץ ואינו מוגבל תוך הקלי, לכן נקרא זכה, משא"כ באור פנימי המוגבל בתוך הקליפות, כי איננו נקרא זך כמוהו. ובזה תבין טעם נפלא אל כל המכשפים המקטירים אל הקליפות העליונות, אשר עיקר וראש הקטרותיהם היא הלבונה¹¹³², והיא חביבה להם מכל שאר הקטרת, כדי ליהנות מאור המקיף הזה.¹¹³³

"בד בבד יהיה¹¹³⁴", זה יובן במ"ש אצלנו בענין בגדי הכהן אשר לכהנים, כי בד באתב"ש הוא ש"ק, כי הש"ק שהם הקלי¹¹³⁵, הם מתלבנים ונעשים בגדי בד לבנים. וגם בד הוא פשתן, אשר גם חלקו של קין מצד ס"א כנודע (&)¹¹³⁶.

והנה אלו הסמים היו מוחין לקלי, ועתה נכנסין במוחין דקדושה, וזמ"ש "יהיה", שהם שני שמות י"ה, כמ"ש במקום אחר¹¹³⁷, כי ב' מוחין דנוק' הם ב' שמות י"ה י"ה. ועתה נבאר התחלקותם בלשון הברייתא ואלו הם: הצרי כתר, והצפורן יסוד, והחלבנה מלכות, והלבונה אור מקיף. וכוננתו היא לקשר המלכות, שהיא החלבנה, עם אור המקיף, שהוא הלבונה להאיר בה. ואין די לה בהארת הנמשכת אליה מהכתר. אבל הצפרן שהוא היסוד¹¹³⁸, אנו מקשרים אותו עם הצרי שהוא הכתר, שיאירו בו מור הוא החסד בסוד אברהם הנקרא הר המור. וקציעה גבורה, ושבלת נרד הוא ת"ת, כי הוא קו

- מאיר הכוונה -

¹¹³¹ סמים הם ה' סמים אחרים כמספר ה"ר (פע"ח).
¹¹³² או חלבנה שהוא כנגד המלכות הקרובה אליהם יותר מן הכל או לבנה זכה שהוא עליונה שצכולס (פע"ח).

¹¹³³ וכן כשמקטירין לפני ע"ז שלהם הוא לבנה (פע"ח).
¹¹³⁴ ע"י תרגום שזה משקל, וכן הוא ברש"י. ועיי"ש ברש"י רש"י על שמות פרק ל פסוק לד בד בבד יהיה - אלו הארבעה הנזכרים כאן יהיו שוין משקל במשקל כמשקלו של זה כך משקלו של זה וכן שנינו הצרי והצפורן החלבנה והלבונה משקל שבעים שבעים מנה ולשון בד נראה בעיני שהוא לשון יחיד אחד באחד יהיה זה כמו זה:

בית עולמים - דף קלב ע"ב - ד"ה ומה
גמור ונק' א"א והוא סוד הלבנת לשון זהורית וסוד אם יהיו חטאיכם כשנים כו' והוא שלג לבושי כתלג חיזור ונק' בגדי בד שבאים מע"ק שבו בח' יחידה כמ"ש בד בבד כו' והוא סוד המתקת הגבורות ע"י חסדים כידוע שפשתן הוא סט' דשמאלא קרבנו של קין
¹¹³⁵ ע"י תיקו"ז (פ ע"א): ומשה אתמר ביה של נעלך מעל רגלך דא בהפוכא דאחרנין דלא צריך לאתחזיא קדם שכינתא בקליפה ורזא דמלה כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק ולגבי אבהן לא אתחזיא אלא בנעלים הה"ד מה יפו פעמים בנעלים בת נדיב אבל לגבי משה בלא כסויה כלל ורזא דמלה ואלא אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י ושמי ה' לא נודעתי להם ומשה אתמר ביה ואמרו ל"י מ"ה שמ"ו מ"ה אומר אליהם
תרגום: ובמשה נאמר של נעליך מעל רגליך זה בהפך של אחרים שלא צריך להראות לפני השכינה עם קלפה וסוד הדבר כי אין לבא אל שער המלך בלבוש שק ולאבות לא נראה אלא בנעלים זהו שכתוב מה יפו פעמיך בנעלים בת נדיב אבל למשה בלי כסוי כלל וסוד הדבר ואלא אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י ושמי יהו"ה לא נודעתי להם ובמשה נאמר ואמרו ל"י מה שמ"ו מ"ה אומר אליהם

וע"י שער לו פרק ג.

¹¹³⁶ *##?ע"י שער המצות פרשת קדושים

¹¹³⁷ *##הש"ש ציין לשער מאמרי רשב"י באד"ז ומצאתי באד"ר ולא מצאתי הבנה בכלל

שער הכוונות - דרושי סדר שבת דרוש א ענין ויהי נועם דמוצ"ש
העשיה למעלה בסוד תוס' קדוש' כנודע כי כל שם בן מ"ב סגולתו היא להעלות למע'. ידינו הוא נתינת מוחין בעשיה והנה העשיה היא שם אדנ"י והמוחין הם שם י"ה כי העשיה היא נוק' ואין בנוק' רק תרין מוחין חו"ב. והנה י"ה אד"ני הוא בגי' פ' בגי' ידינו. כוננה הוא נתינ' כתר אל העשיה כנודע כי כתר המלכו' הוא ריבוע שם אדנות כזה א אד אדני והוא בגי' כונן וזהו כוננ' כונן ה' כי

¹¹³⁸ אמנם היסוד שהוא התחתון משא"כ קלות אצל הוא עליון יותר ממנה כדי שיאיר הכתר העליון לכן אנו מחזרים אלו ד' שנים צננים עד"ז מור זה הצרחה כמ"ס אלך לי אל הר המור (פע"ח).

שעה"כ

האמצעי בין שני ענפי קו הימין וקו שמאל, כדמיון השבלת עם ענפיו מן הצדדין. וכרכם הוא נצה, כי יג ע"ד} גם הוא יש לו ריח כדמיון המור, אע"פ שאינו כ"כ חשוב כמוהו, כי איננו חסד גמור כמו החסד. וקושט הוא חכמה, קלופה היא בינה, קנמון הוא הוד. והרי נשלמו כולם.

והנה נתבאר אצלינו (שבירה ב) כי אלו הי"א סממנים הם בחי' הז' מלכים דמיתו, ועוד יש ד' אחוריים עליונים דאו"א וישסו"ת, שגם הם נפלו עמהם, וסך כולם הם י"א. והיותם שס"ח מנים נתבאר אצלינו לעיל בענין סוד השינין דתפילין של ראש, ע"ש (תפילין דרוש ד'), ואיך הם סוד המוחין דזמן הקטנות שהם שמות אלהים אשר במילואן ביודין בגימ' ש', ושיין במילואה היא בגי' ש"ס, ועם ד' המוחין וג' נה"י דאימא, שבהן מתלבשין המוחין¹¹³⁹ כנו', ועם כללותם, הרי הם שס"ח. וז"ס מנין שס"ח מנים שהיו בקטרת, לפי שמן המוחין דזמן הקטנות נמשכין י"א סממני הקטרת, שהם רוחניות הקלי' כנו"ל. וזהו הטעם שכל בחי' הקלי' נאחזים בשם אלהים, והקלי' עצמם נק' אלהים אחרים. וגם ז' ראשין שיש בשתי השינין דתפילין של ראש, ה"ס ז' בחי' הארות המוחין דגדלות שהם ד' מוחין וג' נה"י כנו"ל, ואלו הז' הארות עם שם אלהים העולה בגימ' שיין, יהיה הכל גימ' שס"ח מנים שהיו בקטרת.¹¹⁴⁰ ולכן השס"ה לבדם היו העיקריים, כמנין ימות החמה, שהם המוחין עצמם דקטנות, שהם שיין. והמוחין דגדלות, שהם ד', והכולל הרי שס"ה¹¹⁴¹. אבל הג' היתרים, הם כנגד נה"י דאימא, לבושי המוחין, ולכן אינם מכלל העיקריים, והם ג' מנים היתרים.

ונלע"ד חיים כי להיותם נה"י דאימא, לכך היו משמשין ליוה"כ, שגם הוא סוד אימא עליאה כנודע (&).¹¹⁴²

והנה צ"ל קלופה ג' ולא קליפה, כי כך שמו קלופה.

גם צ"ל כל הברייתות הכתובות בסידור שלנו, עד פסוק (&) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו כו'¹¹⁴³. ואח"כ תאמר ג' פסוקים אלו: (&) ה' צבאות עמנו כו' (&) ה' צבאות אשרי כו' (&) ה' הושיעה כו', מפני שהם מסוגלים מאד לאומרם אחר פטום הקטרת, וכן היה מנהג מורי ז"ל לאומרם בכל פעם שהיה אומר פטום הקטרת קודם התפלה ואחריה, וקודם תפלת המנחה, וכן בזמן המנפה ח"ו בר מינן.

- מאיר הכוונה -

¹¹³⁹ וג' לבושיהם שהם ג' מוחין לקטנות (פע"ח).

¹¹⁴⁰ לכן תמצא כי עיקר ימות השנה הם כמנין שס"ה שהם המוחין לקטנות שהם שיין וד' מוחין דגדלות הם שס"ד וע"ה הם שס"ה אצל הג' היתרים הם נגד הג' נה"י דאימא שהם הלבזקים (פע"ח).

¹¹⁴¹ ???

¹¹⁴² ושמעתי ממורי זלה"ה כאשר יש לו מוחין דאימא הם נקראים קטורת וכשיש בו מוחין דאימא נקרא שמן והענין כי שמן הוא בחשאי כנזכר בזוהר תזריע וכן אצל הוא בחשאי הנקרא מחשבה שהוא בחשאי ואז נקרא ז"א שמים גימטריא שמן וז"ס שמן וקטורת ישמח לב ולכן היו נעשים ביחד שהוא העלאת נרות המנורה וענין הקטורת

אמנם ענין הקטורת הם המוחין מאל אמת המלבושים כנה"י דאימא שהם המחתה שבה היו נותנין (כט ע"ג) הקטורת ונודע כי נה"י דאימא הם ג' שמות אלהים דיודיין דא"ל לפין דה"ה"ן שהם גימטריא מחתה ע"ה כמ"ס צענין נדב ואזיהוא ע"ש.

הגהה: במהדורא בתרא כתב הרח"ו זלה"ה כי מוח אצל הם בסוד יה"ו והנה יה"ו דאלפיין עולה ט"ל והם סוד חז"ד לבינה דאימא כנו' כזוונת לילית והנה י"פ ט"ל גי' שמים וז"ס ויתן לך מטל השמים וז"ס כשמן הטוב כו' וכטל חרמון וכו' ע"כ (פע"ח).

¹¹⁴³ גם צ"ל כל הברייתות הכתובות בסידור שלנו, עד פסוק (&) כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו כו' - לא מופיע בפע"ח.

שעה"כ

תיקון אחד שיכוין בי"א סממני הקטרת¹¹⁴⁴, שהעשרה הם עשר ניצוצות הקדושה שירדו למטה בתוך הקליפה להכניעם, והא' הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנזכר, ולכן התיקון הוא שיכוין לסלקם מתוכם, ועי"כ ישארו הקליפות מתים בלתי חיות. התיקון השני, הוא להחזיר לבני אדם בתשובה, כי בזה מכניע הקליפה.

¹¹⁴⁵ עוד יחוד אחר א"ל מורי ז"ל לזמן המגפה בר מינן, וזה עניינו, כבר הודעתך כי כל הנשמות של בני אדם הם ממה שמתברר מן ז' מלכי אדום דמיתו, וז"ס אומרם ז"ל¹¹⁴⁶ (&) כל ישראל בני מלכים הם¹¹⁴⁷. וכאשר בתוך הבירורים יש קצת פסולת שלא הוברר, זה הפסולת נעשה ארס וסם המות הממית לאדם בזמן המגפה¹¹⁴⁸.
¹¹⁴⁹ והי"ס פסוק (&) ידבק ד' בך את הדבר¹¹⁵⁰. והענין הוא, כי אותם הקלי' שיש באותם בירורים כנו', הם המכים ונוגפים לאדם בזמן המגפה, ואחר שהכו אותו, אינם נפרדים ממנו, ותמיד דבוקים עמו ומקיפין אותו מכל סביבותיו שיעור כמה אמות¹¹⁵¹. ולא עוד, אלא אפילו באותה השכונה שעומד¹¹⁵² שם המוכה, או אפילו איזה כלי ומלבוש שלו, צריך להתרחק ממנו, וכל ההולך ומתדבק שם, הוא מתדבק באותם הקלי' הנז', ויכול להנזק. וזהו טעם שבשאר החולאים והמכות שבפרשת כי תבוא, לא כתוב בהו "ידבק", כמו בענין הדבר והמגפה, לפי שבשאר החולאים אין הקליפה ההם מתדבקים שם. משא"כ במכת הדבר והמגפה, שהיא מבחי' קלי', הבירורים הנז' הם דבוקים בו ובמלבושיו ובשכונתו ובכל כליו.

- מאיר הכוונה -

¹¹⁴⁴ עי' לעיל הערה 1093.

¹¹⁴⁵ בספר הליקוטים כי תצא כח

¹¹⁴⁶ וז"ס אומרם ז"ל נמחק בספר הליקוטים, ובמקומו איתא "כמבואר אלכלינו [ספר הליקוטים כי תצא כג]"

¹¹⁴⁷ עי' ספר הליקוטים כי תצא כג וכן טעמי המלות כי תצא: ע"י צינה המצרכת ולזה רמזו רז"ל כסף מטהר ממזרים כי כסף גי' קס"א ע"ה שהוא שם הצינה והיא המצבר ומטהרת ממזרים שהם בחינת רפ"ח ניכונים וז"ס משארז"ל כל ישראל בני מלכים הם פי' כי הם בירורים הגמשים מצירור אותן הזמ"ל ולזה לא נאמר כל ישראל מלכים רק בני מלכים כי אינם המלכים עצמן במדרגתם הראשונה רק ממדרגתם אחר התיקון שלהם כי אז נבררים מהם סוד הגשמות ולכן נקראו נז', ונלע"ד כי זה יוצן צמה שידעת כי מצירור המלכים נעשה שם צ"ן אחר התיקון שהוא הנוקבא לשם מ"ה כמבואר אלכלינו ודע כי בהיכל ז' קצס"א שם צאותו היכל יש נשמות מעורבות מטוב ורע ואלו הם נשמות ממזרים ושם נאמר ומהכא נפקין כל אילין זיקין דמיתדעכו לאלתר משום דהכא נשאר מן הרפ"ח ניכונים שנפלו מה קלא הוצר והם היו אור חזק דהיינו מן המלכים הראשונים: אמנם עי' זהר ח"א כז ע"ב ועוד ועי' לקמן סוכות ד' שזה מלך בחי' המלכות לאילנות, ולא המלכים קדמאים.

¹¹⁴⁸ עי' הערה בסוף הספר.

¹¹⁴⁹ סער היחודים פרק יג.

¹¹⁵⁰ עי' הערה בסוף הספר.

¹¹⁵¹ גם מצורע וכן מי שחייב נידוי אסור להיות בד' אמות שלהם, והמתפלל יש ד' אמות לשכינה, ועי' רמ"ז (ח"ג קפז ע"א): בגילוייא דרישא ארבע אמות, תחום זה הוא של השכינה, וכדאמרין ארבע אמות בארץ ישראל, ארבע אמות של הלכה, שה"ס כחב"ד דידה המאירים מתנה"י דידיה. ועי' עוד לקמן הערה 2903.
¹¹⁵² שיקצב (סער היחודים).

שעה"כ

¹¹⁵⁴¹¹⁵³ וכבר הודעתוך בענין פטום הקטרת, כי אותם י"א סממני הקטרת הם מה שנשאר בתוך הקלי, שלא יכלו להתברר, והם י"א אורות שבקדושה המחיים את הקליפות¹¹⁵⁵. וכאשר יעלו למעלה, יסתלקו מתוך הקליפות, וישארו בלתי חיות וימותו, ואינן מזיקים. וזה"ס הנז' בזה"פ וירא במדרש הנעלם (ק ע"ב¹¹⁵⁶) שטוב לומר פטום הקטרת בזמן המגפה¹¹⁵⁷. וכן מצינו במגפת עדת קרח, שנעצרה ע"י הקטרת שהקטיר אהרן, ולכן טוב מאד בזמן המגפה בר מינן.

שבעת אומרו פטום הקטרת בתפלת שחרית ומנחה, יכוין בה באותה כוונה האמורה למעלה בסדר הקטורת. וג"כ כאשר האדם קם אחר הצות לילה לעסוק בתורה, אחר שיאמר תיקון הצות ככתוב במקומו¹¹⁵⁸, אח"כ יאמר פטום הקטורת בכוונה ההיא, לפי שאחר הצות נכנעת ממשלת הקליפה¹¹⁵⁹, ובפרט אם יתחברו י' אנשים יראי ה'¹¹⁶⁰, ויקראו סדר פטום הקטורת יחד בכוונה הנז', יעשה רושם גדול למעלה, אם יהיה אחר הצות לילה כנז'.

¹¹⁶¹ ואמנם זהו מה שצריך יד ע"א} לקרות בשעת הנז' אחר הצות לילה, אחר שתגמור הסדר הנז', תאמר פסוק (&) ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף ושחלת וחלבנה סמי' ולבונה זכה בד בבד יהיה, ותאמר אותו ג' פעמים ישר, ואח"כ ג"פ הפוך בזה, יהיה בבד בד זכה ולבונה סמים ושחלת נטף סמים לך קח משה אל ה' ויאמר. ואח"כ תאמר ג"כ אותיות הפסוק למפרע ג"פ¹¹⁶² ותנקד האותיות בנקודת תיבות אלו הדי¹¹⁶³, והם נטף ושחלת וחלבנה ולבונה¹¹⁶⁴, וכשיושלמו תחזור מתחלתן לסופן וזה סדרן: הַיְהִי דָבָר דָּבָר הַזֶּה הַנְּבִלָה הַנְּבִלָה תִּלְחָשׁוּ פִּטְוֹן מִיָּמִים כָּל חֶק הַשָּׁמַיִם לֹא הוּאִי רְמָאִין¹¹⁶⁵. ודע כי מורי ז"ל מסר לנו כמה כונות ושמות¹¹⁶⁶ בכל תיבה ותיבה, ¹¹⁶⁷ ולכל אחד מן החברים שהיינו שם עמו אמר לו שיכוין במלה א' מזה הפסוק, כל א' וא' כפי שרש

- מאיר הכוונה -

¹¹⁵³ תחלה שמעתי ממורי זלה"ה ענין זה כי י"א סמני הקטורת הם י"ס דעשיה והנה י"ס דקליפה עוד לוקח כח א' של הקדושה המחיה אותה והם י"א ואלו י"ס דעשיה עם אותו הכח של הקדושה המחיה י"ס דקליפה הם י"א סמני הקטורת (פע"ח כט ע"א).
¹¹⁵⁴ פע"ח כט ע"א.

¹¹⁵⁵ ונדע כי א"מ כיון שמקיף מבחוץ אינו נחלק לעשר ונקרא אחד ונמצא כי זה המקיף עם י' דא"פ הם י"א סמני הקטורת (נוסף צפע"ח).
¹¹⁵⁶ ע"י הערה בסוף הספר.

¹¹⁵⁷ כי הוא שממית המלאך המות ואין לו עוד חיות ואין בו כח להמית (נוסף צפע"ח כט ע"א).

¹¹⁵⁸ ומורי זלה"ה היה נוהג בזמן המגפה לאומרו אחר חרות לילה (נוסף צפע"ח כט ע"א).

¹¹⁵⁹ "ממשלת הקליפה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ממשלתן".

¹¹⁶⁰ ולפי שכוונתנו להעלות העולמות ולכן בכל תפלה אנו אומרים אותו קודם כדי שלא יעלו עם העולמות וכן אחר תפלת שחרית אנו אומרים הקטורת כדי שלא יינקו מן השפע היורד (נוסף צפע"ח).

¹¹⁶¹ שער היחודים פרק יג (דף יח ע"א).

¹¹⁶² נמחק בשער היחודים.

¹¹⁶³ נמחק בשער היחודים.

¹¹⁶⁴ "וכו" נוסף בשער היחודים.

¹¹⁶⁵ ואח"כ יכוין בשם נגף בניקוד הנ"ל (נוסף צפע"ח היחודים).

¹¹⁶⁶ נמחק שער היחודים.

¹¹⁶⁷ מכאן נמחק בשער היחודים.

שעה"כ

נשמתו, ואיני זוכרם. ואלו ג' תיבות זכרתי שמסר אותם לג' חברים, כל א' תיבה הנכונה לו.

הא' היא סמים הראשון שבפסוק, תחלף אותה באי"ק בכ"ר, ויהיו אותיות מתק"י¹¹⁶⁸, והוא שם קדוש, ואיני זוכר נקודותיו. ודע כי כשתרצה להוציאו ולהחליפו באי"ק בכ"ר, לעולם צריך שתקח האות ההיא שאתה רוצה ותחליפנה באות שאחריה היותר סמוכה, כגון א' דאי"ק תחליפנה באות י', ואות י' תחליפנה באות ק', ואם היא אות אחרונה כגון ק', אות ק' תחזור לאות הראשונה ותחליפנה באות א'. ועד"ז בשאר אותיות של האלפא ביתא זו, וכן עד"ז בשאר האלפא ביתות שהם הג' אותיות, אח"ס בט"ע וכיוצא¹¹⁶⁹.

והנה צריך שתכוין בשם הזה כוונה גדולה גמורה¹¹⁷⁰. וגם תכוין כי הוא בגימ' מילוי הויה דיודין אשר באבא, העולה ע"ב, ומילוי מ"ו. גם הוא בגימ' מילוי שם אהיה בריבועו דיודין אשר באימא, העולה תקמ"ד. ומילוי ת"ק, וזהו שם תקמ"ו הנז'.

¹¹⁷¹הב' הוא נטף, תחליפנה באתב"ש, ויהיה שם קדוש פָּנּוּ. ונלע"ד שנקודותיו יוצאים מן האותיות לָךְ פּ או מן בְּנָה ז'.

הג' הוא ושחלת, תחליפנה באלב"ם ויהיה שם קדוש, והוא שם פיק א"כ. ונלע"ד כי נקודותיו יוצאים מן אותיות חֶלֶף פָּמ.

ושאר שמות היוצאים מן שאר תיבות איני זוכרם, אך מה שאני זוכר, הוא שיודע אני שיוצאין שאר התיבות בחילוף אלפא ביתות הנז'.

¹¹⁷²גם טוב לכוין בזמן המגפה תמיד בכל רגע אל שם זה הקדוש נְגַף ותנקדהו בתנועת האותיות שורק היריק צירי¹¹⁷³.

והענין הוא, כי סוד הדבר הוא, כי גם אחת מסבות מכת הדבר, הוא נמשך מזה, כי כאשר ארבעה היות דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן אינם מאירים, אז מסתלקים אותיותיהם הפשוטות, ונשארים המלויים שלהם לבד, שהם מ"ו ל"ז י"ט כ"י¹¹⁷⁴, סך ארבעתן קב"ת, ועם כללות ארבעתן קל"ב, וכללות כולם קל"ג, כמנין שם נג"ף, כי לסיבת הסתלקות הנז' מן המלויים, בא נגף בעולם. ולכן תכוין בשם הנז' לתקן הענין.

¹¹⁷⁵יאמר בכל יום קודם התפלה פסוק זה ג"כ ישר והפוך (&) ואני אשיר עזך וארנן לבקר חסדך כי היית משגב לי ומנוס ביום צר לי. לי צר ביום ומנוס לי משגב היית כי חסדך לבוקר וארנן עזך אשיר ואני.

- מאיר הכוונה -

¹¹⁶⁸ והוא סוד זיווג אור"א (נוסף בשער היחודים).

¹¹⁶⁹ שהם הג' אותיות, אח"ס בט"ע וכיוצא" נמחק בספר הליקוטאים.

¹¹⁷⁰ והנה לריך שתכוין בשם הזה כוונה גדולה גמורה. נמחק בספר הליקוטאים.

¹¹⁷¹ מכאן לא מלאתי במקום אחר.

¹¹⁷² שער היחודים פרק יג.

¹¹⁷³ צ"ע עומק הענין של תנועות האותיות. עי' שער השמות פרק ג' ששם הדעת היא מנוקדת בתנועת האותיות, והוא נקרא שם המפורש בכל מקום, וכן עי' בפע"ח ר"ה ז שזה שם של דעת. ועי' שער א"א פרק ד שכן הוא בשמות של רישא דא"א בפנימיות ובמקיף. ועי' תיקו"ז ט ע"א: מלאכין אית דמשמשיין לאלין נקודין ואינן אתון דאינן כסוסון לנקודי וטעמי מנהיגי לון ואינן תנועות לגבייהו כגון על פי ה' יחנו ועל פי ה' יסעו (במדבר ט יח) ואינן נקודין לגבי טעמי כעאנא בתר רעיין דאנהיגין לון לכל סטרא לסלקא ולנחתא עילא ותתא ולאנהגא לון לכל סטרא לימינא ושמאלא לקמא ולאחורא. אם כן יש מקום לחשוב שהסיבה שזה ניקוד הדעת שזה חיבור של נר"ג, ומוכן למה זה יעזור נגד המגפה.

¹¹⁷⁴ עי' ע"ח אנ"כ ב, שבעובר יש רק ניצוצין של המילויים של עס"מ, ולא השמות עצמם, שהמילוי הוא מדרגות השפלות.

¹¹⁷⁵ לא מלאתי במקום אחר.

שעה"כ

¹¹⁷⁶משם הרב הגדול ז"ל גם יאמר אחר פטום הקטרת בכל יום, וכוונתו כנו"ל, אלו הפ' ג"פ ביושר¹¹⁷⁷, ואלו הן (במדבר יז יא-טו) ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה כו'¹¹⁷⁸ מעל המזבח ושים קטרת והולך מהרה אל העדה וכפר עליהם כי יצא הקצף מלפני ה' החל (יד ע"ב) הנגף, ויקח אהרן כאשר דבר משה וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם ויתן את הקטרת וכפר על העם ויעמד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה. וישב אהרן אל משה אל פתח אהל מועד והמגפה נעצרה.

ובכל פעם מהג"פ הנז' תכוין אל שם טפטפיה כתוב בצבע זהב¹¹⁸⁰, ויוצא מאלו התיבות שתציירם לפניך, ואלו הם: ט' של קטרת, פ' של וכפר, ט' של הקטרת, פ' של וכפר, י' מן ויעמד, ה' מן נעצרה¹¹⁸¹.

¹¹⁸²גם טוב לכוין שארבע פסוקים הנז' הם ס"ג תיבות, ויכוין לשם ס"ג שהוא באימא עילאה, המבררת את הסינים של שבעה מלכי אדום, אשר ממותריהם ומן הפסולת שלהם נעשין המזיקין המכים את בני אדם כנו"ל.

¹¹⁸³גם יאמר בכל יום בכל עת שתרצה, או לפחות ג"פ ביום, דהיינו קודם תפלת שחרית ומנחה וערבית, אלו הפסוקים שבפרשת ויקהל (שמות לו יז-יט) ויעש את המנרה זָהָב טָהוֹר מְקֻשָּׁה עֲשֵׂה אֶת הַמְּנֶרֶת יִרְכָה וְקִנְיָה גְבִיעֶיהָ פְּתִירֶיהָ וּפְרָחֶיהָ מְמִנָּה הִיוּ וְשִׁשָּׁה קָנִים יֵצְאִים מִצְדֵיָהּ שְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֶרֶת מִצְדָּה הָאֶחָד וְשְׁלֹשָׁה קָנֵי מְנֶרֶת מִצְדָּה הַשֵּׁנִי שְׁלֹשָׁה גְבָעִים מְשֻׁקְדִים בְּקִנְיָה הָאֶחָד פְּתֶר וּפְרָח¹¹⁸⁴. כן לומר (שם יט - כד) הקנים היצאים מן המנרה ובמנרה ארבעה גבעים משוקדים פפתיריה ופרחיה וכפתר תחת שני הקנים ממנרה - מאיר הכוונה -

¹¹⁷⁶ אח"כ יכוין השם קר"ע שט"ן וזא"ת ז"ש לגזנ"ט ושניהם ניקוד שזא, ואח"כ שם מטטרו"ן וזא"ת ז"ש ינגפ"ט ושניהם זניקוד חטף קמז, ואח"כ סגזגיא"ל זניקוד חולם, ומספרו [ענה"כ] ס"ג זב"ן, ואח"כ נורטט"ס והוא מטטרו"ן למפרע, זניקוד חטף קמז, ואח"כ שם יל"י וזא"ת ז"ש מכ"ס, ושם כוז"ו וזשם טדה"ד, כל אלו השמות זלי ניקוד, ואח"כ יכוין הוי"ה פשוטה זריצוע ושם מ"ה זריצוע והכל זניקוד חטף קמז, ואח"כ יאמר פסוק 'הפקד עליו רשע ושטן יעמוד על ימינו', ויכוין שבו שזע תיבות נגד ז' ספירות מכתר עד לנת, וינקדו זניקוד הספירות, הפקד זקמז, עליו זפתח, עד ימינו זחיריק, ואח"כ זאותיות למפרע זנימי לע דומעי נטשו עשר וילע דקפה, וינקוד זנימי זקמז, לע פתח, עד דקפה חיריק, ואח"כ ו' שמות ראשונות דע"ב, ישר הפך וישר, והו ילי סיט עלם מהש ללה, וינקוד ז' ווי"ן של והו זפתח ה' זירי, זב' יודי"ן של ילי חולם ול' פתח, וסיט סמ"ך פתח יו"ד חולם טי"ת זירי, עלם עי"ן למ"ד קמז מ"ס זירי, מה"ש מ"ס ה"ה זירי סי"ן חיריק, ללה ז' למדי"ן קמז ה' זירי, ואח"כ יאמר פסוקים [שמות י"ז] זיקרא משה אל כל זקני ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו וכו' עד ויקוד העם וישתחו', כי הוא מסוגל מאד, ויכוין זר"ת של פסוק האחרון זאמרתם זבח פסח הוא לי"י אשר פסח על זתי בני ישראל זמארים זנגפו את מארים ואת זתינו הציל ויקוד העם וישתחו', [והם] וז"פ ה'ל'א' פ'ע'ב' ז'י'ב' ז'א'מ' ו'ז'ה' ו'ה'ו' (שער היחודים).

¹¹⁷⁷ וכוונתו כנו"ל, אלו הפ' ג"פ ביושר" נמחק זשער היחודים.

¹¹⁷⁸ ויכוין זשם היואל ממנו שהיא טפטפיה (נוסף זשער היחודים).

¹¹⁷⁹ ותן עליה אש.

¹¹⁸⁰ כתוב זלצע זהב" נמחק זשער היחודים.

¹¹⁸¹ להמתים (שער היחודים). ונוסף "ט' ראשונה קמז, פ' חיריק, ט' שנייה חולם, פ' שנייה זירי, ו' שזא, ה' חולם, והניקוד מספרו זלקים".

¹¹⁸² לז מלאתי זמקום אחר.

¹¹⁸³ לז מלאתי זמקום אחר.

¹¹⁸⁴ המשך הפסוק: ל ה גבעים מ... דים קנה אחד פ ר ופרח... לת.

שעה"כ

וּכְפָתֵר תַּחַת שְׁנֵי הַקְּנִיּוֹת מִמֶּנָּה וּכְפָתֵר תַּחַת שְׁנֵי הַקְּנִיּוֹת לְשֵׁשֶׁת הַקְּנִיּוֹת הַיִּצְאִים מִמֶּנָּה
כְּפָתֵר יָהֵם וְקָנְתָם מִמֶּנָּה הָיוּ כָּלָה מִקְשָׁה אַחַת זָהָב מְהוֹר וַיַּעַשׂ אֶת גֵּרְתֵיהֶם שְׁבָעָה וּמִלְקָחֵיהֶם
וּמִחֲתָנֵיהֶם זָהָב מְהוֹר כְּכָר זָהָב מְהוֹר עָשָׂה אֶתָּה וְאֵת כָּל כְּלֵיהָ. וְתַכּוּיִן ר"ת וּס"ת פ' זו, וְהֵם
ו"ה, וְאֶחָ"כ פְּסוּק א' בִּישְׁעֵיהָ, וְהוּא זֶה (לח כ) יְהוֹ"ה לְהוֹשִׁיעֵנִי וְנִגְיָנוֹתֵי נִגְנָן כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ עַל
בֵּית יְהוֹ"ה, וְתַכּוּיִן כִּי ר"ת ס"ת פ' זֶה הֵם יְהוָה, וְהָרִי הַשֵּׁם שְׁלֹם בְּר"ת וּס"ת פְּסוּק זֶה וּפְסוּק
הַנְּזוּ, וְלִכְּן אָמַר זֶה הַפְּסוּק וְזֶה הַפְּסוּק ז' פְּעָמִים, וּבְכָל פַּעַם תַּכּוּיִן אֵל הוּיָה שְׁלִימָה כְּנֹז.
אֶחָ"כ תַּחֲזוֹר וְתֹאמַר הַפ' הַזֶּה שֶׁל ה' לְהוֹשִׁיעֵנִי, וּפְסוּק א' מִפְּרִשְׁת בַּהֲעֲלַתְךָ (&) וְזֶה מַעֲשֵׂה
הַמְּנוּרָה כּו' בֵּן עָשָׂה אֶת הַמְּנוּרָה, אֲשֶׁר גַּם ר"ת וּס"ת פְּסוּק זֶה הוּא ו"ה, וּמִפְּסוּק ה'
לְהוֹשִׁיעֵנִי ר"ת וּס"ת הוּא י"ה, הָרִי הוּיָה א' שְׁלִימָה.

1185 גם יאמר בכל יום אחר פטום הקטורת קודם פסוק ה' צבאות כו' 1186 פסוק (&)
ויאמר אליהם ישראל אביהם, אם כן איפה זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו
לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים.
ותכוין תחילה לשם נעורירו"ן היוצא מר"ת 1187 נ' מן כן, ע' מן עשו, ו' מן קחו, ר' מן
מזמרת, י' מן בכליכם, ר' מן הארץ, ו' מן והורידו, נ' מן מנחה 1188.
עוד תכוין בשם רוטא הנרמו באותיות ר' מן צרי, ו' מן ומעט, ט' מן ומעט 1189, א' מן
נכאת. גם תכוין כי השם הנז' עולה בגימ' רי"ו, כמנין גבורה.
גם תכוין בשם צדנלבש, והוא יוצא מר"ת, צרי דבש נכאת לט בטנים ושקדים 1190.
ודע כי כל אשר תוכל לכוין בכל רגע תמיד בשם נעורירו"ן הנז', יועיל מאד, ולכן
יהיה תמיד נגד עיניך.

גם תאמר בכל יום אחר תפלת ערבית ומנחה ושחרית, אחר העמידה קודם אלהי
נצור 1191, מזמור ס"ז, והוא מזמור למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו כו', ויכוין שיש
בו ז' פסוקים זולת פסוק א', ויש בו מ"ט תיבות, וכונתם, מזמור נרמזה בכונת העומר 1192.
ועוד יכוין כי ר"ת ג' פסוקים הראשונים הם אל"י, ור"ת וס"ת פסוק האמצעי הם י"ה, ור"ת ג'
פסוקים האחרונים הם יא"י, כמנין שם אהי"ה, וס"ת ג' פסוקים הראשונים הם, הכם, כמנין
שם אדני. וס"ת ג' פסוקים האחרונים הם מוץ 1193, כמנין קול 1194.

- מאיר הכוונה -

- 1185 פֶּעַר הַיַּחֲוּדִים פֶּרַק יג.
1186 גַם יֹאמַר כֹּכֵל יוֹם אַחַר פְּטוּם הַקְּטוֹרֶת קוֹדֵם פְּסוּק ה' לְבָאוֹת כו" נִמְחַק בְּפֶעַר הַיַּחֲוּדִים,
וּבְמִקְוָמוֹ אֵיתָא "גַם טוֹב לוֹמַר".
1187 נִמְחַק בְּפֶעַר הַיַּחֲוּדִים.
1188 גַם תַּכּוּיִן בְּשֵׁם קר"ע שְׁט"ן, ק' יוֹלָא מִקְחוֹ, ר' מִזְמֶרֶת הָאֶרֶץ, ע' דִּמְעָט, שְׁ מִדְבַּשׁ, ט' דְלוּט, נ'
דְבַטְנִים (נוֹסֵף בְּפֶעַר הַיַּחֲוּדִים).
1189 דְלוּט (פֶּעַר הַיַּחֲוּדִים).
1190 וְהִנֵּה תַכּוּיִן בְּאוֹתֵי הַקּוֹדֶמוֹת שֶׁהֵם פְּגַמְכֹּאֲךָ, וְאֶחָ"כ בְּאוֹתֵי הַמְּאוֹחְרוֹת קַהֲסַמְגַת (נוֹסֵף בְּפֶעַר
הַיַּחֲוּדִים).
1191 "אַחַר הַעֲמִידָה קוֹדֵם אֱלֹהֵי נֹר" נִמְחַק בְּפֶעַר הַיַּחֲוּדִים.
1192 וַיַּכּוּיִן שֵׁשׁ בּו ז' פְּסוּקִים זוֹלַת פְּסוּק א', וַיֵּשׁ בּו מ"ט תִּיבוֹת, וְכוֹנְתָם, מִזְמֹר נִרְמָזָה בְּכוֹנֵת
הָעוֹמֵר" נִמְחַק בְּפֶעַר הַיַּחֲוּדִים.
1193 גִּימְט' ה' הוּוּ"ת שֶׁהֵם" נוֹסֵף בְּפֶעַר הַיַּחֲוּדִים.
1194 עֵי הָעֵרָה בְּסוֹף הַסֵּפֶר.

שעה"כ

הרי נתבאר כי שבעה פסוקים הנז' הוא אלייאי, ועולה כמנין שם ע"ב. וס"ת כל הו' פסוקים זולת פסוק האמצעי, הם קו"ל אדני¹¹⁹⁵, ור"ת ס"ת פסוק האמצעי הוא י"ה. ¹¹⁹⁶נמצא קו"ל י"ה אדני ע"ב¹¹⁹⁷. גם תכוין כי מספר כל האותיות של זה המזמור הם רי"ו אותיות שבשם ע"ב הנז'.

גם ויד ע"ג { אמור בכל יום מזמור (&) יושב בסתר כו' ותתחיל מפסוק הקודם לו, ויהי נועם ה' כו', וצריך לאומרו¹¹⁹⁸ ז"פ¹¹⁹⁹, ובכל פעם מהם תכוין¹²⁰⁰ בס"ת פ' כי מלאכיו יצוה לך, אל שם יוה"ך. ¹²⁰¹גם תכוין באות כ' של, כי, ואות ל"ך מן מלאכיו, לשם כלך. ותזכור בפוך ב' שמות יוה"ך כל"ך אחר שתסיים הפסוק הנזכר, כי מלאכיו יצוה לך לשמרך בכל דרכיך.

דרושי הקדיש דרוש א

סדר הקדיש בע"ה

ועתה נבאר סדר הקדיש של קודם הודו לה' קראו כו', ואגב נבאר סוד כל הקדישים בעזרת האל יתברך.

¹²⁰²דע כי הנה עד עתה נכללת העשיה ביצירה, אבל עדיין לא קבלו הג"ר דעשיה מן היצירה אלא בחי' נפש של היצירה, ואנו צריכים לתת להם עוד בחי' רוח ממש של היצירה, וזה נעשה ע"י הקדיש שאומרים קודם הודו לה'. וצריך לכוין בזה הקדיש כי יש בו ב' פעמים כ"ח וב' פעמים מ"ב, והכ"ח ומ"ב הראשונים הם של אותיות, ¹²⁰³כי כ"ח אותיות הם מן יהא שמייה רבא מברך כו' עד מלת עלמיא, שהם ז' תיבות, ובהם כ"ח אותיות. והמ"ב אותיות הם גימ' של ז' אותיות, והם ז' וויין שבר"ת וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שעולים מ"ב. ותכוין בשם הויה במילוי אלפין דמ"ה שהוא בעולם היצירה, שיש בו בחינת כ"ח אותיות דמילוי המילוי, וגם יש בו מ"ב אותיות בכל כללותו, שהם ארבע אותיות הפשוט, ועשרה דמילוי, וכ"ח דמילוי המילוי. וע"י זה הכ"ח והמ"ב תכוין להמשיך רוח דיצירה אל ג"ר דעשיה שעלו שם.

ואח"כ תכוין עוד בכ"ח של תיבות, שהם כ"ח תיבות שיש מן יהא שמייה רבא כו' עד דאמירן בעלמא ואמרו אמן. ותכוין גם במ"ב דתיבות, והם ז' תיבות עצמם של וישתבח כו' עד ויתהלל, ובכל תיבה מהם יש בה ו' אותיות, הרי מ"ב. והנה אלו המ"ב והכ"ח

- מאיר הכוונה -

¹¹⁹⁵ גימט' ר"ז שהוא אלף למ"ד אהי"ה עולה [עה"כ] כמנין ר"ז" נוסף צעור היחודים צלפוס א'. ¹¹⁹⁶ ויש צמזמור חלקים יחנונו מ"ט תיבות כנגד קס מ"צ עם ז' שמהן עולה כמנין מ"ט" נוסף צעור היחודים צלפוס א'.

¹¹⁹⁷ אהי"ה גימ' רחל (צעור היחודים).

¹¹⁹⁸ היינו ויהי נועם (שער היחודים).

¹¹⁹⁹ כנגד ז' אותיות אהי"ה יה"ו, וז' מרגלאין, ויכוין הכוונות הנזכר בסדר התפלה צויהי נועם דמואלאי שבת (נוסף צעור היחודים)

¹²⁰⁰ ובכל פעם מהם תכוין נמחק צעור היחודים, ובמקומו איתא "וצפסוק א'ליך לא יגש' תכוין בס"ת ש"כ"א ועס ג' אותיות והכולל הרי ש"כ"ה, להעלות הש"ך ניאוצין על ידי קס יג"ל היוצא מאותיות הסמוכות לסופי תיבות הנזכר, והוא חזי קס משם יג"ל פז"ק"

¹²⁰¹ מכאן נמחק צעור היחודים, ובמקומו איתא "ויכל"ך, שהם צ' מלאכים השומרים את האדם, וצאמרך על כפיים ישאונך, ישא את עצמך ויתנוענע, וצפרט אס הולך צדך גם תאמר פסוק ותהלים ק"ו, ל"ן יועמד פינחס ויפלל ותעצר המגפה, גם תאמר פסוק זה, ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם משכו וקחו לכם לאן וגו' צפ' צא, כי הוא מסוגל מאד מאד"

¹²⁰² פע"ח לא ע"א.

¹²⁰³ זה לא מוצא צפע"ח כאן אלא ל ע"א אצל מוצא צערה"כ לקמן, לכן לא הצאתי לשונו כאן.

שעה"כ

האחרים תכוין אל הוי"ת ס"ג שיש בעולם הבריאה, שיש בו כ"ח ומ"ב כנ"ל בהויה דמ"ה דאלפין¹²⁰⁴. וטעם כוונה זו עתה היא, לפי שכונתינו עתה הוא להמשיך כח בחי' הרוח דיצירה¹²⁰⁵ עד סוף כל העשיה, ולכן צריכין אנו להאיר אור גדול עליון משם ס"ג דבריאה, מן הכ"ח והמ"ב דבריאה אל ג"ר דעשיה, כדי שעי"ז יוכלו לתת אח"כ כח רוח יצירה בכל העשיה כנז'.

ונבאר כל הקדישים שיש בתפלת שחרית, ואגב יתבאר לך שאר הפרטים של התפלה.

¹²⁰⁶הנה נת"ל כי מן התחלת התפלה¹²⁰⁷ עד ברוך שאמר הוא בעולם העשיה, ומשם עד יוצר אור¹²⁰⁸ הוא עולם היצירה, ומשם עד תפלת י"ח הוא עולם הבריאה, ותפלת י"ח הוא עולם האצילות. ואח"כ אלו יורדים מעילא לתתא, לפי שבימי החול אין בנו כח להעמיד כך, רק ליחדם לפי שעה, ותיכף חוזרים למקומם. הנה מן אשרי עד תפלה לדוד הוא עולם הבריאה, ומשם עד¹²⁰⁹ אין קדוש כה¹²¹⁰ כו', הוא עולם היצירה, ומשם עד עלינו לשבת¹²¹¹, הוא עולם העשיה. ולכן¹²¹² תקנו קדיש אחד בכל שינוי עולם ועולם¹²¹³.

ונתחיל מן הראשון, שהוא הקדיש שקודם הודו לה' כו', והנה כבר הקדמנו לך הקדמה אחת בענין מיעוט הירח¹²¹⁴, כי הכונה היא כי בתחילה היתה נוקבא דז"א במקום שהוא מאחורי ז"א מן החוזה ולמטה, ושיעור קומתה מראשה ועד רגליה הם כשיעור נה"י דז"א. גם ביארנו¹²¹⁶ כי אור כל הספירות דאצילות מתנוצץ בג' עולמות ב"ע, ואינם הם עצמם רק אור המתפשט מהם ולמטה¹²¹⁷.

ואמנם המלכות עצמה דאצילות, שהיתה בתחילה במקומה למעלה בנה"י דז"א, היא עצמה בעת מיעוט הירח נתמעטה וירדה למטה בהיכל ק"ק דבריאה, ושם בהיכל

- מאיר הכוונה -

¹²⁰⁴ היינו במילוי דמילוי ובכללות.

¹²⁰⁵ אל שאר היכלות (נוסף צפע"ח).

¹²⁰⁶ פע"ח ל ע"ג.

¹²⁰⁷ הזרכות (פע"ח).

¹²⁰⁸ "יוצא אור" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "סוף ישתבח".

¹²⁰⁹ ותפלה לדוד עד פיטום הקטורת יצירה וקטורת עצמה הוא עשיה (פע"ח).

¹²¹⁰ אין קדוש כה' נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא פטום הקטורת.

¹²¹¹ ומשם עד עלינו לשבח" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא וקטורת עצמה הוא.

¹²¹² והנה (פע"ח).

¹²¹³ וטעם הדבר יתבאר לך בהקדמה אחת ונתבאר צענין מיעוט הירח מה ענין המיעוט ושם נתבאר (נוסף צפע"ח).

¹²¹⁴ שאמר לה לכי ומיעטי את עצמך (נוסף צפע"ח).

¹²¹⁵ וכן לירידתה בעת הפגם, שאז יורדת בכל כללותה, וכמ"ש בשער סדר אבי"ע (פרק ו) ובשער כסא הכבוד (פרק ב) (ביאורים ח"א כז ע"א).

שער לו פרק ב?

¹²¹⁶ שער לו פרק ה?

¹²¹⁷ וכבר נודע כי מן תנה"י דז"א נתהווה אור ד' מוחין לנוקבא דז"א עליונה אשר באצילות וכל מלאכות הי"ס שבה ולעולם שיעור קומתה הוא בד"ס תנה"י דז"א כלבד לכן נקראת ד' כנודע וגם ממנה נתהווה אור א' כלול מד' אורות וד' אורות אלו נתהוו מתנה"י שבה ואלו יורדין ומתלבשין בהיכל העליון הנז' בז' היכלות אשר בו כנז"ל ואל תחשוב כי תנה"י עצמן דמלכות דאצילות הם נעשין מוחין למטה רק שמאירים הד' אורות הנז' והם יורדים למטה בהיכל הנז' והם הנקראים כסא כבוד (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

ההוא נכללו כל חלקיה וכל שיעור קומתה הראשונה¹²¹⁸ שהיתה בתחילה באחורי נה"י דו"א דאצילות, הם עתה בזה ההיכל¹²¹⁹ הכולל ג"ר בעולם הבריאה.

והרי הם שלשה כנגד שלשה, כי תמורת שלשה ספירות נה"י¹²²⁰ דו"א, לוקחת עתה ג"ס¹²²¹ ראשונות דבריאה. ומכאן נקיש אל שאר העולמות, כי כן המלכות דבריאה היא בהיכל ק"ק דיצירה, והמלכות דיצירה היא בהיכל ק"ק דעשיה¹²²².

¹²²³וצריך שנקדים לך עוד הקדמה א', וגם בזה יובן מה שיתבאר לקמן בע"ה בענין עזרת אבותינו, וד' אמת שנתקנו בו, ע"ש (&), ובו יתבאר לך איך בהיכל הרצון יש בתוכו ששה היכלות אחרים¹²²⁴, והיכל ק"ק יש בו ד' היכלות. והנה נתבאר במ"א (יג ע"ב) כי ארבע עולמות הם הנקראים אבי"ע, וכל א' מהם הוא בחי' עשרה ובהי' י"ג.

¹²²⁵ונתחיל מן הבריאה, והנה הבריאה (יד ע"ד) היא מי"ס, והם נק' שית דרגין דכורסיא, וארבע רגלין דכורסיה הרי הם עשרה כו'¹²²⁶, כנו' פרשה בא ברע"מ¹²²⁷ (דף מא מג ע"א¹²²⁸) דשית דרגין וארבע רגלין אית לכורסיא, וכולם הם עשרה, וכלא איהו כורסיא. וצריך להבין המאמר הזה, שאם בחינת הי"ס הם הרגלין והדרגין, א"כ הכסא¹²²⁹ עצמו מי הוא.

אבל הענין הוא, כי השית דרגין לכורסיא הם ששה היכלות שיש מן לבנת הספיר עד היכל הרצון מתתא לעילא, וארבע רגלין דכורסיא הם ארבע היכלות שיש בהיכל ק"ק, וזה ההיכל עצמו נקרא ארבע רגלין דכורסיא. והרי נשלמו י"ס דבריאה.

האמנם ענין הכסא הוא ענין ג' אורות שנמשכין ויורדין מן אימא¹²³⁰ דמקננא בכורסיא בג"ס כנו' בתיקונים (כד ע"ב)¹²³¹, ואותם השלש אורות הם נשמת הבריאה, והם הנק' כסא הכבוד, והם נקראים קודש קדשים, קדש חד, קדשים תריין, הא תלת¹²³². ואלו הג' אורות הנק' קה"ק מקננא ומתלבשן בזה ההיכל העליון דבריאה, הכולל ד' היכלין בתוכו, הנקרא ד' רגלין דכורסיא כנו', וע"כ נק' ההיכל הזה קה"ק, ר"ל בהיכל שבו מתלבשין ג' אורות עליונין הנקרא ק"ק. והרי נתבאר כי עולם הבריאה עצמו הוא עשר

- מאיר הכוונה -

¹²¹⁸ ר"ל המלכות עצמה אשר ירדה באותן הד' אורות שנתהוו מתנה"י שלה היא נעשה נשמה לאותן הד' אורות ואותן הד' אורות הם נקרא כסא והם נשמה להבריאה ונמצא כי המלכות עצמה היא נשמה לנשמה להבריאה (לש"ו על הפע"ח).

¹²¹⁹ אמנם אינה עומדת בזה ההיכל אלא רק ע"י שמתלבשת בהכסא שהיא הנשמה דההיכל הנעשה מהאורות שנתפשטו מהתנה"י שבה והם הכסא והנשמה דההיכל ובתוך אותה הכסא שם מתלבשת המלכות עצמה אחר שירדה שם בעת המיעוט (לש"ו).

¹²²⁰ תנה"י (פע"ח).

¹²²¹ כחצ"ד (פע"ח).

¹²²² עי' עוד פרטבענין לקמן סוף יד ע"ד.

¹²²³ פע"ח לב ע"א.

¹²²⁴ עי' שער מו פרק א ב ה ??

¹²²⁵

¹²²⁶ והנה בזה תבין מ"ס כזוהר פ' בא (פע"ח).

¹²²⁷ כזוהר (פע"ח).

¹²²⁸ עי' הערה בסוף הספר.

¹²²⁹ עי' ביאורים ח"ב סו ע"ד: אותו הד' הנמשך מן הבינה, הנה הוא רק בסוד הכסא, וכמו שהוא באצילות שמתפשטים ונמשכים ד' אורות מהד' דהמלכות דאצילות להעשות לסוד כסא, והמלכות עצמה הוא האדם היושב על הכסא ומתלבש שם להנהיג את העולמות ב"ע, ע' שער כסא הכבוד (פרק ה סמוך לסופו).

¹²³⁰ עילאה הוא מלכות לאצילות (נוסף בפע"ח).

¹²³¹ עי' ע"ח בסדר אבי"ע סוף פרק ה וכסא הכבוד שם פרק א' (הגהות הלש"ו על הפע"ח).

¹²³² ואלו הם נקראים ק"ק שהם מתלבשים בהיכל זה הכולל ד' (דרגין) [רגלין – לש"ו] פע"ח).

שעה"כ

היכלות הנו', והג' אורות עליונים שהם נשמה להם, הם הנק' כסא, והרי איך הבריאה היא עשרה והיא י"ג, והבן היטב כל זה.

והנה אלו הד' היכלות הנכללין בזה ההיכל העליון דבריאה הנק' ד' רגלין בכורסייא, הלא הם כחב"ד דעולם הבריאה, ובאלו הד' ראשונות דבריאה מתלבש בחי' הכסא הנו', שהוא כולל ג' אורות, שה"ס אימא עילאה מקננא בכורסייא כנו'. וזה ענינם, כי המלכות עליונה דאצילות, הנה ה"ס ד' כנודע¹²³³, והטעם הוא¹²³⁴ לפי ששיעור קומתה הוא ד"ס דז"א שהם תנה"י כנ"ל, והנה מן שיעור קומתה הנו' מתאצל אור אחד, והוא בסוד ד' אורות לסיבת הנו', ונגנזים בד' היכלי הבריאה העליונים הנק' כולם יחד בשם היכל א', הנק' היכל ק"ק.

והנה בזה תבין, כי כמו שהמוחין דז"א דאצילות הם ד', והם בחי' התנה"י דבינה העליונה, כן המוחין דמלכות דאצילות, נוקבא דיליה, הם ד', והם תנה"י דז"א דאצילות. וכן המוחין דעולם הבריאה הם ד' תנה"י דמלכות דאצילות. ונמצא כי ד' אורות האלו הם הם הכסא, והם הם ד' המוחין דבריאה, והם הם נשמת הבריאה, כי המוחין סוד נשמה הם, והבן זה היטב. ותכוין איך כל המדרגות והעולמות הם בסדר א' שוה. ואע"פ שבתיקונים אמרו דאימא מקננא בכורסיא בג"ס, ואנו אמרנו שהם ד', הענין הוא, כי ספי' הדעת איננה נכנסת לעולם בחשבון הי"ס כנודע (שער כסא הכבוד ו), לפי שהוא נעלם מאד ונגזז בין החכמה והבינה, ולכן לא הזכירו שם רק ג"ס בלבד, אבל ד' הם.

גם אל תחשוב כי התנה"י עצמן דמלכות דאצילות, הם הם היורדין ומתלבשים בסוד כסא¹²³⁵ בהיכל ק"ק דבריאה, אמנם הם אורות נמשכין מהן, ונעשין מוחין בעולם דבריאה כנו'. והרי איך מן התנה"י דז"א בה דאצילות¹²³⁶ נתהוו ד' אורות מוחין דנוקבא, וכל מציאות הי"ס אשר בה, ולפי שלעולם הוא שיעור קומתה בד' ספי' הנזכרות, לכן גם ממנה נתפשטו ונתהוו מתנה"י שבה ארבע אורות ונתלבשו בהיכל ק"ק דבריאה, ונעשו שם בחי' הכסא¹²³⁷ שהיא נשמת הבריאה כנו'. ואלו הד' אורות מאירים בד' ההיכלות שבהיכל ק"ק אשר ה"ס ד' מוחין של בריאה.

והנה הו"ק דבריאה הם הו' היכלות תחתונים, שהם מלבנת הספיר עד היכל הרצון כנ"ל. ודע כי היכל לבנת הספיר איננו רק בחי' היסוד בלבד¹²³⁸, המכריע וכלול מן נו"ה, וזהו לבנת הספיר, לובן וספיר. ואיננו כאשר טעו רבים וחשבו שהיכל זה כולל יסוד ומלכות, כי המלכות דבריאה איננה עומדת בעולם הבריאה, אבל היא בהיכל ק"ק דיצירה כמש"ל, כי סדר כל העולמות הוא כך, כי מלכות דעולם העליון היא בכתר דעולם שלמטה ממנה, כי כל זה הוא בסוד מעוט הירה, וירידתה למטה¹²³⁹ להיות ראש לשועלים¹²⁴⁰

- מאיר הכוונה -

¹²³³ עי' ספר הדע"ה &

¹²³⁴ כנודע, והטעם הוא - נמחק בפע"ח.

¹²³⁵ ר"ל שאל תחשוב שהם עצמן נעשין הכסא (לש"ו).

¹²³⁶ כה לאלילות" נמחק צפע"ת.

¹²³⁷ והרי הוה הכסא רק אותן הארבע אורות אשר נתפשטו מתנה"י שבה ובעת המיעוט הנה ירדה המלכות עצמה כנ"ל ונתלבשה באותה הכסא (לש"ו).

¹²³⁸ עי' שער מו פרק ד: דע כי ז' היכלות דבריאה אין המלכות דבריאה בכללן, כי המלכות נקודה בכתר דיצירה, בהק"ק, וכן הוא בשאר עולמות. והנה ההיכל הא' הוא היכל לבנת הספיר, והוא ביסוד דבריאה, וז"ש (שמות כד י) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, כי רגליו הם נו"ה, ותחתיהן הוא היסוד. וז"ש פרשה בראשית (דף מה ע"א) יוסף הצדיק נטל היכל לבנת הספיר, ואף על גב דכתיב ותחת רגליו בגין יקרא דמלכא. פי' כי היסוד הוא ענין שצריך להיותו מכוסה ונעלם, ולכן בגין יקרא דמלכא לא פרסמו בשמא רק ברמז ביאר את מקומו שהוא נתון תחת רגליו כנ"ל. והנה היסוד הוא זכר ונקבה לפי (שיש בחי' עטרה שבו כי) אין בחי' העטרה בחי' מלכות עצמה רק כללות מל' הזכר שיהיה כלול מ"ס, כי המלכות האמיתית היא רחל אשת יעקב ואיננה העטרה שביסוד, ואמנם מבשרי אחזה אלוה. לכן נקרא לבנת הספיר, לבנת עטרה נוקבה, הספיר יסוד זכר.

¹²³⁹ עי' ביאורים ח"א כז ע"א: בשער אור"א (סוף פרק ח וסוף פרק ט) ובמוחין דצלם (סוף פרק ד) ובפרטי עי"מ (סוף פרק ד), שרק המלכות דמלכות של המלכות דאצילות (והוא המלכות הג' ממנה

שעה"כ

לעולם שלמטה ממנה. אמנם דע כי יש חילוק א' בד' עולמות אבי"ע, והוא כי המלכות דאצילות, כל כללותה בכל הי"ס שבה¹²⁴¹, הם מתלבשים באותם הד' אורות הנמשכים ממנה הנק' כסא הכבוד בראש הבריאה. ונמצא כי המלכות מתלבשת בכסא הכבוד, והכסא מתלבש בהיכל ק"ק, אבל אין הדבר כן בשאר העולמות, כי המלכות דבריאה אין כל הי"ס שבה מתלבשים בכסא אשר בראש היצירה, אמנן החלק העשירי שבה בלבד, היא היורדת ומתלבשת בהיכל ק"ק דיצירה, וכן מיצירה לעשייה.

ובזה תבין למה בין כל עולם ועולם תקנו לומר קדיש א', הו"ן מן עולם הבריאה לעולם האצילות, שהוא בין גאולה לתפלה, לפי (טו ע"א) שכל כללות מלכות דאצילות היא בראש הבריאה, ואין לך סמיכות גדול מזה, ואין צורך להעלות הבריאה באצילות, כי כבר הבריאה קשורה קשר אמיץ עם המלכות דאצילות בתכלית האחרון. וזהו טעם מאמרם ז"ל (&) שצריך לסמוך גאולה לתפלה, שהיא הבריאה במלכות דאצילות.

ובזה תבין מה שאמר הכתוב (&) שבעה בשבעה מוצקות, מוצקים לא כתיב אלא מוצקות, וז"ס מ"ש בפי פקודי (דף רסא ע"א) לאעלאה שביעאה בשביעאה¹²⁴², ונקרא¹²⁴³ ז' ימים וז' ימים¹²⁴⁴. והענין הוא כי כל אלו הי"ד הם נוקבין, לפי שהם ז' דבריאה וז' דמלכות

- מאיר הכוונה -

הוא אשר) מתלבש בבריאה, וכן בכל ספירה וספירה כן והכוונה הוא על ההארה הנז', שהוא בחי' המלכות הג' שאמר.

¹²⁴⁰ מלשון המשנה באבות (פ"ד מט"ו), ועי' עי' זהר ח"ב קמח ע"א ותיקו"ז קיז ע"ב.
¹²⁴¹ עי' ע"ח שער ג סוף פרק א שזה רק ז"ת ועי' לש"ו ביאורים ח"א טז ע"ב וע"ג: באמת לאמיתה אין התלבשות של ספירות כל עליון בתחתון, וכל עולם ועולם הוא עומד בפני עצמו הן בעיגוליו והן ביושר שלו. אלא שההתלבשות היא בטפה הזרעית הנמשכת מהנה"י דכל עליון [עי' ע"ח שער כג סוף פרק ד], הרי הם כלל חלקי הפרצוף העליון הכלולים בטיפה הזרעית (דהיינו שעל אף שהטיפה נמשכת מכל הקומה, עיקר גילוייה והתהוותה נגמרת בנה"י), והן נעשות בתחתון לעצם מעצמו.

יש מקומות בדברי רבינו שכתוב שהתחתון מלביש על הנה"י דעליון, ויש מקומות שכתוב שהתחתון מלביש על ב' שלישי ת"ת, ויש מקומות שכתוב שהוא מלביש על כל הז"ת. והנה הסדר של הדברים לאמיתם הוא כדלהלן: כל המציאות דהתחתון הוא רק מהנה"י דהעליון ובאופן זה: ג' פרקי הנצח דעליון המה שורש לחח"ן דהתחתון, וג' פרקי ההוד דעליון המה שורש לבג"ה דהתחתון וג' פרקי היסוד המה שורש לדת"י דתחתון. ושני שלישי הת"ת דעליון המה שורש לכתר דתחתון, והכתר נחלק לרדל"א גלגלתא ומו"ס, והגלגלתא נחלק לגלגלתא ואוירא, ובד' בחי' הכתר האלה נחלקו בדברי הרב עד היכן הם מתלבשים, שכן הרדל"א מתלבשים על השליש העליון דהת"ת, ואז התחתון כולל את כל הז"ת דהעליון, אך כללות הרישא תניינא (הרי הוא גלגלתא ואוירא) נמשכת מהשליש האמצעי דת"ת דעליון. ואז ההתלבשות היא מהחזה ולמטה, והרישא תניינא נחלק לב' והם גלגלתא ואוירא. לכן יש מקומות שנאמר שההתלבשות היא עד חצי הת"ת שהוא רק האוירא דהתחתון, וכללות רישא תליתאה הוא המו"ס, והוא מתחיל ונמשך מטבורא דגופא דעליון הרי הוא השליש התחתון דת"ת (ביאורים ח"ב פט ע"ד, כן דע"ה ח"ב צו ע"ד).

¹²⁴² עי' הערה בסוף הספר

¹²⁴³ ונלמך (פע"ח).

¹²⁴⁴ עי' זהר ח"א רד ע"ב: זכאה איהו בר נש דאסתמר למיהך בארח קשוט ולא תדבקא במאריה תדיר דכתיב (דברים י כ) ובו תדבק¹²⁴⁴ וכתיב (שם ו יג) את יהו"ה אלהיך תירא ואותו תעבוד ובו תדבק ובשמו תשבע¹²⁴⁴ ובו תשבע לא כתיב אלא ובשמו מאי תשבע כמה דאוקימנא למהוי מתדבק ברזא דמהימנותא שבעה דרגין לעילא¹²⁴⁴ עלאין על כלא¹²⁴⁴ רזא דשלימו דמהימנותא¹²⁴⁴ ורזא דשבעה דרגין דלתתא¹²⁴⁴ מנייהו¹²⁴⁴ דאינון חבורא חד וקשורא חד אלין באלין למהוי כלהו חד ובגין כך כתיב (מ"א ח סה) שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום וכלא חד וקשורא חד ועל דא כתיב (דברים ו יג) ובשמו תשבע מלעילא ומתתא¹²⁴⁴ זכאה איהו מאן דזכי לאתדבקא ביה בקב"ה כדקא יאות זכאה הוא בעלמא דין ובעלמא דאתי דקב"ה פתח ליה אוצרין טבין קדישין בשעתא דאצטריך לקבלא צלותיה <כד"א> <נ"א ומאן דמייחד אלין באלין עליה כתיב> (כדכתיב) (שם כח יב) יפתח יהו"ה לך את אוצרו הטוב את השמים אלין אוצרין¹²⁴⁴ דלעילא ותתא שבעת ימים ושבעת ימים כלהו חד¹²⁴⁴ דכתיב את אוצרו הטוב את השמים אוצרו חד ואיהו את השמים (זכריה ד ב) שבעה ושבעה מוצקות ואינון חד.

שעה"כ

דאצילות, והוא כי הנה בזה ההיכל העליון דבריאה הנק' היכל קה"ק, יש בו ד' היכלות שהם כחב"ד דבריאה כנ"ל, ובתוכם מתלבשים ג' אורות הנק' כסא, וגם נק' ק"ק כנ"ל, והם הם ז' דבריאה, וגם המלי' דאצילות היא ז' לפיכך¹²⁴⁶¹²⁴⁵.

¹²⁴⁷ ונהזור לענין הקדישים שבתפלת שחרית. הנה מן התחלת התפלה עד הודו לה' כו' הוא בחי' ו' היכלות התחתונים דעשיה. ומן הודו עד ברוך שאמר הוא בחי' היכל ק"ק דעשיה, שמתהפך וחוזר להיות יצירה ממש ע"י המלכות דיצירה העומדת בהיכל הזה כנ"ל. וז"ס תוספת שבת בסוד¹²⁴⁸ קלי' נוגה, שלפעמים נהפכת לקלי' ופעמים לקדושה¹²⁴⁹. ונמצא כי בד' עולמות אבי"ע יש שני מציאות: הא', היא בחי' הו' היכלות שיש בכל עולם מהם, כי אלו הם נכללים למעלה זב"ז בחי' ¹²⁵⁰ כללות בלבד¹²⁵¹. והב', הוא בחי' ההיכל הו' העליון שנקרא היכל ק"ק, אשר הוא נכלל למעלה, וחוזר ונהפך להיותו במציאות העולם שלמעלה ממנו, משא"כ בו' היכלות התחתונים כנז'. וזהו טעם הדבר שאנו אומרים הודו לה' כו' בעולם העשיה, עם היות שכל המזמורים הם ביצירה¹²⁵², אבל המעם לפי שזה ההיכל הו' דעשיה חוזר להיות ממש בחי' יצירה. ובזה תבין כי אחר שנכללו ו' היכלות התחתונות דעשיה זב"ז וזב"ז בתיקון התפלה שיש מן התחלת התפלה עד הודו לה' כו' כנ"ל, אז אנו צריכין להעלות אותם בסוד עמוד

- מאיר הכוונה -

תרגום: אשרי האיש שנשמר ללכת בדרך אמת ולהדבק תמיד ברבוננו, שכתוב "ובו תדבק". (וכתוב "את יי אלהיך תירא אותו תעבוד ובו תדבק"). "ובשמו תשבע", ובו תשבע לא כתוב אלא "ובשמו", מה זה "תשבע", כמו שבארנו, להיות דבק בסוד האמונה. שבע דרגות למעלה עליונות על הכל, הסוד של שלמות האמונה, והסוד של שבע דרגות שלמטה מהם, שהם חיבור אחד וקשר אחד, אלו עם אלו, שכולם יהיו אחד. ולכן כתוב "שבעת ימים ושבעת ימים ארבעה עשר יום", והכל אחד וקשר אחד. ועל כן כתוב "ובשמו תשבע", מלמעלה ומלמטה. אשריו, (מי שזוכה להתדבק בקדוש ברוך הוא כראוי, אשרי הוא בעולם הזה ובעולם הבא. שהקדוש ברוך הוא פותח לו אוצרות טובים קדושים בשעה שיצטרך לקבלת התפלה, כמו שנאמר נ"א ומי שמיוחד אלו עם אלו, עליו כתוב) "יפתח ה' לך את אוצרו הטוב את השמים", אלו האוצרות שלמעלה ולמטה. שבעת ימים ושבעת ימים כולם אחד, שכתוב "את אוצרו הטוב את השמים". אוצרו אחד, והוא "את השמים", "שבעה ושבעה מוצקות", והם אחד. והוא מע"ח שער כסא הכבוד ה.

¹²⁴⁵ כי היכל ק"ק כולל ד"ס וו' היכלות תחתונים הרי הם י"ס דמלכות דאצילות נחלקים לז' היכלות הרי ז' ז' (פע"ח שער הקדיקים פרק א). שכתבי עניינם (ע"ח שער מו פרק ב). עוד נשאלו ז' ספירות עליונות דמלכות דאצילות שהם כחב"ד חג"ת, זהו הנקרא אדם יושב על הכסא, הרי ז' מתלבשות (ז' אלו) (ע"ח שם פרק ה).

¹²⁴⁶ שגם בהמלכות דאצילות יש גם כן ז' היכלות כי היכל ק"ק דילה כולל ג"כ ד"ס והששה היכלות התחתונים שלה הרי הם י"ס דמלכות דאצילות ונחלקים ג"כ לז' היכלות הרי כו' (כצ"ל מהגהת הר"ש שרעבי שללה"ה בשער הכוונות טו ע"א) ועי' בע"ח שער כסא הכבוד פ"ה ושם פ"ב (לש"ו שם).

¹²⁴⁷ פע"ח לא ע"ג.

¹²⁴⁸ ע"י (פע"ח).

¹²⁴⁹ עי' הערה בסוף הספר.

¹²⁵⁰ לך (פע"ח).

¹²⁵¹ היינו באותו עולם שונה מהיכל ז' (ש"ש).

¹²⁵² עי' שער הגלגולים (הקדמה לט, וכן הוא בפע"ח קריאת התורה ה'): כל המזמורים הם בעולם היצירה, וכו', כי כל המזמורים הם בחי' גבורות כנודע. ועי' שער מאמרי רשב"י (&) תיקון דוד הע"ה שתיקן במזמורים הוא ביצירה הנקראים נופלים אבל בעשיה אינם נקראים נופלים כי שם הם עומדים ממש בתוך הקליפות והוא יותר ממדרגת נפילה. עי' זהר ח"ג רכג ע"ב שזמר היא בחי' הגבורה.

שעה"כ

א' שיש בין כל עולם ועולם, ובאמצע¹²⁵³ כל היכל והיכל, ודרך העמוד הזה עולה כל היכל והיכל בחבירו שלמעלה ממנו ונכלל בו, כנז' בפ' פקודי (רמו ע"ב¹²⁵⁴). והנה סוד הקדיש הזה הוא בחי' העמוד הנז' אשר באמצעות עולם העשיה¹²⁵⁵.

ואמנם אופן העלאתו אל עולם היצירה כבר נתבאר, איך יש בקדיש ב' בחי' כ"ח וב' בחי' מ"ב. והענין הוא כי יש כ"ח אותיות בז' תיבות של יהא שמיה רבה מברך לעלם ולעלמי¹²⁵⁶ עלמא, גם יש כ"ח תיבות מן אמנ' יש"ר מברך כו' עד דאמירן בעלמא, וע"י כ"ח אותיות הנז' אנו מעלים הו' היכלות התחתונים דעשיה זב"ז, לפי שכל בחי' אותיות הם בגבורה, כנודע בענין שם ע"ב שיש בו ע"ב תיבין ורי"ו אותיות, שהם גימ' גבורה, אבל התיבות הם ע"ב כמנין חסד¹²⁵⁷. ולכן ע"י כ"ח אותיות הגבורה¹²⁵⁸, אנו מעלים הו' היכלות,

- מאיר הכוונה -

¹²⁵³ ק"ס עולם ועולם¹²⁵³, וצאמלע נמחק צפע"ח, וצמקומו איאתא כנזכר צהיכלות פקודי כי יק' עמוד א' זין.

¹²⁵⁴ ז"ל:

תרגום:

ע' זהר ח"א מב ע"א: ההוא רוחא סלקא לאתקשרא והיהא חיותא אסתכייא לעילא לגבי היכלא תניינא ואסתכייין¹²⁵⁴ דא בדא באמצעייתא דהיכלא דא נעיין חד עמודא דסלקא עד אמצעייתא דהיכלא אחרא ואיהו נקיב ונעיין (נ"א נתיב נעיין) מתתא לעילא לאתדבקא רוחא ברוחא וכן עד לעילא מכלהו למהו כלהו רוחא חדא כמה דאת אמר (קהלת ג יט) ורוח אחד לכל¹²⁵⁴: תרגום: אותה רוח עולה להתקשר, ואותה חיה מסתכלת למעלה אל ההיכל השני, ומסתכלים זה בזה. באמצע ההיכל הזה נעוץ עמוד אחד שעולה עד אמצע ההיכל האחר, והוא נקוב ונעוץ (נתיב נעוץ) מלמטה למעלה להדבק רוח ברוח, וכן עד למעלה מכולם להיות כולם רוח אחת, כמו שנאמר "ורוח אחד לכל".

¹²⁵⁵ הגהה: ולכך קדע מ"ש צסוד הקדיש עולה כל העשיה ציזירה וכל היצירה צצריאה ול"ל קאין עוליס רק פנימיות העולמות לצדס אך החיצוניות לל עלו רק מה קהיו קודס הקדיש צלצד ורליה קהיה העמוד קצין עולם לעולם כנקודה וליך כל העולם יעלה לכך לוחו העמוד אך יתורץ כנז' קאין עוליס רק הנשמות לכך העמוד כנז' צזוהר ויחי וצפ' ויקהל (נוסף צפע"ח).

¹²⁵⁶ הרב אמר שצריכין לגרוס לעלמי, שאם לא כן אין כ"ח אותיות.

¹²⁵⁷ ע' תיקו"ז (&): דרועא ימינא ושמאלא ויעב"ר חסד וגבורה דסלקין לחושבן ע"ב תיבין ורי"ו אתוון דע"ב שמהן ודא רזא דויעב"ר עיבור כלל תרוייהו.

שער ההקדמות - דף מא עמוד ב

וענין הדדים, שהם שדי אימא, מקום החלב, סודם הוא, בסוד ויעבור ה' על פניו וכו', שביארנו במקומו, כי ויעבור"ר אותיות, ע"ב ר"ו. שהוא, ע"ב חסד מימין אימא, ר"ו גבורה משמאלא יהו"ה באמצעייתא, וג' אלו הם באימא, בחג"ת שלה, כי היא המניקה לזעיר, והנה ע"ב ורי"ו ויהו"ה הנזכר, הם בגימטריא שד"י, שהם השדים שלה:

שער מאמרי רשב"י - פירוש על זוהר שיר השירים

ידי שם בן ע"ב באותי' ותיבותיו. כי ע"ב תיבות ורי"ו אותיות עולה רפ"ח זמש"ה והנה פר"ח מטה אהרן לבית לוי כו' כי מטה אהרן הוא שם בן ע"ב סוד החסד סטרא דאהרן לבית לוי הוא אותיות סוד הגבורה סטרא דלוי הרי פר"ח וזהו הנה פרח וזהו סיבת דלית

(פ"ד מט"ז) שני אבנים בונות שני בתים, שלש אבנים בונות ששה בתים, ארבע אבנים בונות ארבעה ועשרים בתים, חמש אבנים בונות מאה ועשרים בתים, שש אבנים בונות שבע מאות ועשרים בתים, שבע אבנים בונות חמשת אלפים וארבעים בתים, מכאן ואילך צא חשוב מה שאין הפה יכול לדבר ואין האוזן יכולה לשמוע¹²⁵⁷.

ועי' שם בגר"א שזה דומה למש"כ בתיקו"ז ט ע"ב: ועוד מאן דאוליף אלין הוי"ן צריך לאולפא לון למבני בהון בנינא לקודשא בריך הוא דאתמר ביה וירפא את מזבח ה' ההרוס (מלכים א' יח ל) ורזא דמלה דיכלין למהרס באתווי דשמיה הדא הוא דכתיב פן יהרסו אל ה' (שמות יט כא) ובגין דא דיהרסו לון בחובייהו צריך למבני לון בצלותהון דאת י' איהו אבן יסודא דבנינא י"י מן י"ק מן י"ו מן וי"י בהון אבנים שלמות תבנה את מזבח ה' אלקי"ך (דברים כז ו) דא ה' ו' דא קורה ועמודא לסמוך עלה בית ובגין דא חבורא דתלת אתוון בית ב' בנינא י' יסוד בנינא ת' תפארת ואינון ב' מלכות י' יסוד ספירה תשיעאה דאיהו סומך גאולה לתפלה וביה סומך ה' לכל הנופלים (תהלים קמה יד) ת' תפארת דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית (ישעיה מד יג) וביה כל הזוקף זוקף בשם אבל לגבי יסוד כל הכורע כורע בברוך הדא הוא דכתיב ברכות לראש צדיק (משלי י ו) תרגום: ועוד מי שלומד את ההויות הללו, צריך ללמד אותם לבנות בנין לקדוש ברוך הוא, שנאמר

שעה"כ

וע"י כ"ח תיבות אנו מעלים את היכל הז' הנק' ק"ק למעלה ביצירה. ומעם הדבר הוא, כי אין שום עליה בעולמות אלא ע"י שם בן מ"ב¹²⁵⁹, ושם זה של מ"ב הוא אשר מעלה כל העליות שיש בכל העולמות, משום דאיהו סליק ולא נחית כנו' פ' תרומה (קלב ע"ב)¹²⁶⁰. והנה בחי' הכ"ח הנזכר הוא הויה דמילוי מ"ה¹²⁶¹, כנודע כי שם הויה דמ"ה דמילוי אלפין בפשוטו ומילוי ומילוי מילוי הוא מ"ב אותיות, אך במילוי המילוי לבד אין בו רק כ"ח אותיות. נמצא כי גם הכ"ח הוא בחי' מילוי המ"ב, וגם לעולם אין עליה אלא בשם מ"ב. ולכן צ"ל הקדיש בנוסח זה כנ"ל: וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל, לפי יש בהם ז' ויין לרמוז אל שם מ"ב שהוא ז"פ ששה שמות, וכל שם מששה אותיות¹²⁶², וכן תמצא ג"כ כי בכל תיבה מאלו של וישתבח כו' יש בה ששה אותיות¹²⁶³. והרי נתבאר איך נרמז בזה כל שם מ"ב, ולכן אותם האומרי' ישתבח יתפאר ביודין טועים הם, לפי שאז יעלו ז' יודין¹²⁶⁴ בחי' שם ע"ב, והנה אין עליה אלא בשם בן מ"ב, וגם כי לעולם כ"ח אותיות הם בסוד שם בן מ"ב.

והנה אחר אשר העלינו היכל הז' דעשיה למעלה ביצירה ע"י כ"ח תיבות של הקדיש, הנה אח"כ יכול הוא להתהפך ולחזור ולהיותו הוא עצמו בחי' יצירה, וכנגד זה אנו אומרים הודו לה' כו'.

- מאיר הכוונה -

בו "וירפא את מזבח ה' ההרוס". וסוד הדבר שיכולים להרוס באותיות שמו, זהו שכתוב, "פן יהרסו אל ה'", ולכן כשיהרסו אותם בחטאיהם, צריך לבנותם בתפלותיהם. שאות י' היא אבן יסוד הבנין, ו"י מן י"ה מן י"ו מן ו"י בהם, "אבנים שלמות תבנה את מזבח יהו"ה אלקיך", זה ה'. ו' זו קורה ועמוד לסמוך עליה את הבית. ולכן חבור של שלוש אותיות בית, ב' בנין, י' יסוד בנין, ת' תפארת. והם: ב' מלכות, י' יסוד, ספירה תשיעית שהוא סומך גאולה לתפילה, ובו "סומך יהו"ה לכל הנפלים", ת' תפארת שנאמר בו "כתפארת אדם לשבת בית". ובו כל הזוקף זוקף בשם (ברכות יב ע"א). אבל אל היסוד, כל הכורע כורע בברוך, זהו שכתוב, "ברכות לראש צדיק". וע"י שער מאמרי רשב"י בראשית ז ע"ב וזהו הרקיע שם שהר"י הם מ"ן והע"ב הם מ"ד ע"י בהג"ר א בתז"ח (&): ומאלין תלת כו' ואמר בחושבן חסד כו'. מורה שהם כוללין שם ע"ב דחסד מורה על התיבין וגבורה על האתון שהם כלל ופרט וכלל דמים דרכן להתדבק וכל דבוק כגון קמח לעשות עיסה מתדבק במים ואש דרכו להתפרד שכל דבר שנשרף מתפרד וכן כל דבר לח¹²⁵⁸ נמחק צפע"ח.

¹²⁵⁹ ע"י לעיל הערה 103.

¹²⁶⁰ ז"ל: שמא דמ"ב אתון רזא דיליה אבהן דקא מתעטרן בעלמא עלאה ועלמא עלאה במה דלעילא (ס"א וסלקא רזא לעילא לעילא עד דאתעטרא באין סוף) ועל דא סליק ולא נחית ואתעטר גו מחשבה עילאה זכאה חולקא דמאן דידע ליה ואזדהר ביה וכו' א"ת ב"ש סלקין ונחתין כמה דאתמר א"ל ב"ם סלקין ולא נחתין וסימניך דא שבת בלחודוי ודא שבת ויום הכפורים דסלקא רזא לעילא לעילא עד דמתעטרא כלא באין סוף

תרגום: השם של מ"ב אותיות הסוד שלו האבות שמתעטרים בעולם העליון והעולם העליון במה שלמעלה (ועולה הסוד שלמעלה למעלה עד שמתעטר באין סוף) ולכן עולה ולא יורד ומתעטר בתוך המחשבה העליונה אשרי חלקו של מי שמכיר אותו ונזהר בו. וכו' א"ת ב"ש עולים ויורדים כמו שנתבאר א"ל ב"ם עולים ולא יורדים וסימנך זו שבת לבדה וזו שבת ויום הכפורים שעולה הסוד למעלה למעלה עד שהכל מתעטר באין סוף.

ע"י שער המצות מ ע"א ז"ל: כל עליה היא בשם בן מ"ב, ותכוין כי ברוך הוא בגימ' קכ"ו וק"ב, פי' כי ע"י ג' המלויים דג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה שבחג"ת, שהם מ"ו ל"ז י"ט, הם בגימ' ק"ב הנז'. וגם ע"י ג"פ מ"ב שבג' הויות הנז', שהם מ"ב אותיות שיש בפשוט ומלוי ומילוי המילוי דע"ב, וכן בס"ג, וכן במ"ה. וג"פ מ"ב עולים קכ"ו

וע"י נהר שלום (&): שם מ"ב הוא ביצירה שהוא פרצוף חג"ת והוא נקרא ז"א ו"ק דמקננן ביצירה. גם נודע כי כל מ"ב איהו ברישא.

¹²⁶¹ הויה דמילוי מ"ה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "מילוי דמלוי סם מ"ב"

¹²⁶² שמות, וכל סם משקה אותיות" נמחק צפע"ח.

¹²⁶³ הרי נרמז סם מ"ב בלאותיות [בתיבות - לט"ן] (נוסף צפע"ח.

¹²⁶⁴ ז' יודין" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא ו' יודין וכו' ווי"ן.

שעה"כ

והנה כבר ידעת כי ארבע הויות הם בארבע עולמות אבי"ע, והם כסדרן מלמעלה למטה ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. והנה בג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה, יש בכל אחד עשרה אותיות, ולכן יש בכל אחד מג' הנז' במילוי מילוי כ"ח אותיות, אבל בהויה דב"ן, שאין במילוייה רק ט' אותיות, א"כ גם במילוי מילוייה ג"כ לא יש בה כ"ח אותיות, ולכן אין בו שום עליה ע"י, אבל ע"י כ"ח אותיות של שם מ"ה דאלפין¹²⁶⁵ אנו מעלין בתחילה את ששה היכלות התחתונים דעשיה אל היצירה, וע"י כ"ח תיבין (טו ע"ב) אנו מעלים אח"כ את ההיכל העליון הז' אשר הוא חוזר להיות יצירה ממש ע"י כ"ח דשם ס"ג אשר בבריאה, נמצא כי מקום הקדיש הזה הוא קודם הודו כו'.

כונת הקדיש השני שבין ישתבחה ליוצר. הנה גם הוא דוגמת הקדיש הראשון שבעשיה בשני מיני הכ"ח, א' אל ששה היכלות, וא' אל היכל הז'. אבל הכ"ח אותיות הם משם ס"ג שבבריאה, והכ"ח תיבות הם משם ע"ב שבאצילות. ואחר שהעלינו היכל הז' דיצירה אל הבריאה, אז הוא חוזר להיותו בריאה ממש, כי גם בו נכללת מלכות דבריאה כנז', ולכן אחר הקדיש אנו אומרים ברכו, והוא כדוגמת מ"ש בהודו לה' כו'. וכבר נת"ל כי המזמורים הם ביצירה, ולהורות כי זה ההיכל הז' דעשיה נהפך ליצירה, לכן אנו אומרים מזמור היצירה. וכן הענין כאן, כי כל בחי' ברוך הוא בבריאה, כי שם הוא נקרא ברוך בכל מיני ריבויים דברכאן כנודע¹²⁶⁶. ולכן כאן אנו אומרים ברכו לרמוז כי היכל השביעי דיצירה חוזר להיות בריאה ממש, בין גאולה לתפלה, אע"פ שהם ב' עולמות בריאה ואצילות, לא תיקנו לומר בהם קדיש לסיבה הנ"ל (סוף יד ע"ד).

¹²⁶⁷קדיש ג' שלאחר העמידה קודם אשרי יושבי ביתך, הכונה לפי שבתחלה העלינו כל העולמות למעלה, כדי שכל העולמות יוכלו בעולם האצילות, לעשות שם זיווג עליון דת"ת ומלכות לבדם, ושאר כל העולמות הם נעשים להם כדמיון כנפים החופפים ומכסים עליהם, בסוד (&) אגן הסהר הנז' במאמר הזוהר בכ"י הנקרא סתרי אותיות של ה' ית' (&)¹²⁶⁸, וע"ש¹²⁶⁹. ואחר הזיווג אנו צריכים לחזור להעלות העולמות שיקבלו השפע

- מאיר הכוונה -

¹²⁶⁵ סְבִילִירָה סְנוֹסָף צַפְעִ"ח).

¹²⁶⁶ עי' לקמן ק"ש ח שמציין לזהר פקודי, ונ"ל שהוא:

עי' זהר ח"ב רסב ע"א: כתיב (משלי לא טו) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה מההוא רבוייא דברכאן וקדושה ותוספת קדושה דקא נטלא כמה דאת אמר (בראשית מט כז) ולערב יחלק שלל דפליגת חולקא לכלא ואפילו לסטרא אחרא חולקא בלחודהא תרגום: כתוב ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וגו' מאותו רבוי של ברכות וקדושה ותוספת קדושה שנטול כמו שנאמר ולערב יחלק שלל שמחלוקת חלק לכלם ואפילו לצד האחר חלק לבדו. ¹²⁶⁷ פַעַ"ח לָא ע"א.

¹²⁶⁸ לא מצאתי בזו"ח ואולי הוא בתיקו"ז: עץ הדעת טוב דלית ביה רע מתתא לעילא כגוונא דא אדנ"י שכינתא תתאה יהו"ה עמודא דאמצעייתא ואיננו בתרין ירכין ענפין מתפרדין לימינא ושמאלא והכי בתרין דרועין מתפרדין ענפין לימינא ולשמאלא בצדיק איננו ביחודא חדא יאקדונק"י ודא רזא דחשמ"ל חיוון דאשא ממללן כל הכורע כורע בברוך דאיהי יאקדונק"י וכל הזוקף זוקף בשם בתרין שמהן ודא יהו"ה אה"ה

ובהון הוה משבח שכינתא בשיר השירים מתתא לעילא הה"ד מה יפו פעמיק בנעלים בת נדיב חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן שורך אגן הסהר שני שדיך צוארך ראשך הא הכא מתתא לעילא¹²⁶⁸

תרגום: עץ הדעת טוב שאין בו רע ממטה למעלה, כמו זה אדנ"י שכינה תחתונה, יהו"ה העמוד האמצעי. ובשתי ירכים הענפים שנפרדים לימין ולשמאל, וכך בשתי הזרועות נפרדים ענפים לימין ושמאל, בצדיק הם ביחוד אחד יאהדונה"י. וזה סוד החשמ"ל, חיות של אש מדברות. כל הכורע כורע בברוך (&) שהיא יאהדונה"י, וכל הזוקף זוקף בשם בשני שמות וזה יהו"ה אה"ה.

ובהם היה משבח את השכינה בשיר השירים ממטה למעלה, זהו שכתוב "מה יפו פעמיק בנעלים בת נדיב חמוקי ירכיך כמו חלאים מעשה ידי אמן שורך אגן הסהר", "שני שדיך", "צוארך", "ראשך" (שיה"ש ז ב - ו), הרי כאן ממטה למעלה.

שעה"כ

הנשפע מחמת הזווג שנעשה אז, ולכן אומרים עתה זה הקדיש כדי לכלול פעם אחרת הבריאה באצילות לקבל שפע הזיווג ההוא, ולכן כוונת זה הקדיש ע"י שם ע"ב, הויה דיודין במ"ב אותיותיו בפשוט ומילוי ומילוי המילוי¹²⁷⁰, ואח"כ הבריאה מקבלת תוספת קדושה בקדושת ובא לציון.

קדיש ד', לכלול היצירה עם הבריאה ע"י הויה דס"ג וע"ב, ואח"כ היצירה, תפלה לדוד. ואח"כ קדיש ה', להעלות העשיה אל היצירה ע"י הויות ס"ג ומ"ה, ואח"כ העשיה היא פטום הקטרת, והרי נשלמה התפלה.

אמנם קדיש בתרא אינו מכלל הקדישים הנז', לפי שכבר עלו כל העולמות, אמנם זה הקדיש נקרא קדיש יתמא, ר"ל קדיש שאומרים אותו היתומים, והענין הוא שהקדיש הזה הוא בעולם העשיה, ששם בחינת המיתה,¹²⁷¹ כדי להעלות כל הנשמות והנפשות¹²⁷² בסוד תחית המתים, וע"כ אומרים אותו היתומים על מיתת אב ואם.

¹²⁷³ויש בקדיש הזה שם בן מ"ב, אלא שהוא באופן אחר, ונתבאר אצלינו בענין נטילת ידים, שה"ס יהוה אלהינו יהוה, כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, יהוה, יוד הא ואו הא, שה"ס ג' ידות כנ"ל (ב ע"א), וע"ש. ודע כי ע"י שם במוכס"ז יהיה ענין תחית המתים¹²⁷⁴, ולכן קדם אליו שם כוז"ו שהוא גימ' ט"ל, והוא הפ"ל שעתיד הקב"ה להחיות בו את המתים, כמ"ש חז"ל (&).

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שטוב לומר הקדיש הזה על מיתת אביו ואמו כל השנה כולה אפילו בשבתות ויו"ט, לפי שאין הטעם כפי מה שחושבים המון העם, שמועיל להציל נפש המת מדינא של גהנם לבד, כי הנה עוד יש תועלת א', והוא להכניסו לג"ע ולהעלותו ממדרגה למדרגה, וכפי זה גם בשבתות ויו"ט יש לאמרו. ואני ראיתי למורי ז"ל שהיה אומר קדיש בתרא בכל שנה ושנה ביום שמת בו אביו בג' תפילות, והיה אומרו בנוסח קדיש של בני ספרד כמו שנעתיקו לקמן בע"ה, לא כמנהג המוסתערבים המוספים בו דברים אחרים ע"ד מ"ש בהרמב"ם ז"ל¹²⁷⁵.

- מאיר הכוונה -

¹²⁶⁹ עי' עולת תמיד (&): אגן הסהר חצי גורן עגולה ופניה למעלה לכסות ולהעלים הזיווג העליון מן החיצונים (כזה) כנזכר במאמר כתיבת יד של הזוהר בפ' בראשית הנקרא סתרי אותיות השי"ת (זוהר חדש א' ע"א) המתחיל ר"ש פתח מי ימלל גבורות ה' וכו':
¹²⁷⁰ ולכן כוונת זה הקדיש ע"י שם ע"ב, הויה דיודין במ"ב אותיותיו בפשוט ומילוי ומילוי המילוי, נמחק בפע"ח.

¹²⁷¹ וזיאוורו הוא (נוסף בפע"ח).

¹²⁷² שבעולם העשיה (נוסף בפע"ח).

¹²⁷³ פע"ח ל"ב ע"ב.

¹²⁷⁴ כסוד אני אמית ואחיה כי שם זה בגזרה וזמה שהקצ"ה ממית זו בעלמו מחיה (נוסף בפע"ח).

¹²⁷⁵ עי' זהר ח"א סב ע"ב: ולא עוד אלא בזמנא דישראל אתיבו בקול רם אמן יהא שמיה רבא מברך קב"ה אתמלי רחמין וחייס על כלא ורמיז (למלאכא) [למלאכא] דממנא על תרעי דגיהנם סמריאל שמיה ותלת מפתחן בידיה ופתח תלת תרעין דבסטר מדברא וחמאן נהורא דהאי עלמא אתא תננא דנורא וסתים אורחין כדין תלת ממנן דתחות ידיהו¹²⁷⁵ תלת מגרופין¹²⁷⁵ מנשבן בידיהו ואתיבו תננא לאתריהו ורווחין לון¹²⁷⁵ שעתא ופלגות¹²⁷⁵ שעתא ולבתר תייבין לאשייהו וכן תלת זמנין ביומא ובכל זמנין דאמרי ישראל אמן יהא שמיה רבא מברך וכו' אינון רווחין לון זכאין אינון צדיקיא דאורחיהון מנהרא בהוא עלמא לכל סטרין כמה דאת אמר (משלי ד יח) ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום [עד כאן לשון התוספתא]:

תרגום: ולא עוד, אלא בזמן שישראל עונים בקול רם אמן יהא שמיה רבא מברך, הקדוש ברוך הוא מתמלא רחמים וחס על הכל, ורומז למלאך הממונה על שערי הגיהנם ששמו סמריאל¹²⁷⁵ ושלושה מפתחות בידו, ופותח שלשה שערים שבצד המדבר, ורואים את אור העולם הזה. בא עשן של אש וסותם הדרכים. ואז שלשה ממונים שתחת ידיהם שלש מגרפות, מנשבים בידיהם

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

ומחזירים עשן למקומם, ונותנים להם רוחה שעה וחצי. ואחר כך שבים לאש שלהם, וכך שלש פעמים ביום. ובכל זמן שאומרים ישראל אמן יהא שמייה רבא מברך וכו', מרוויחים להם, אשריהם הצדיקים שדרכם מאירה באותו עולם לכל הצדדים, כמו שנאמר "ואורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום". (עד כאן התוספתא)

עי' ז"ח מט ע"א וע"ב ז"ל: ות"ח כל איניש דאיהו דל וחב קמי קב"ה לא חשיב ליה קב"ה חובה בגין דלאו איהו בדעתיה ומנא לון מאיוב דשעתא דאמר קב"ה לשטן מאין תבא כו' השמת לבך אל עבדי איוב אמר ליה השטן לקב"ה אית ב"נ בעלמא דיהיב ליה מאריה כספא ודהבא ומרגליות ובנים וכל טובא דעלמא ויהא ביש א"ל הנה כל אשר לו בידך רק אליו אל תשלח ידך יהב ליה בידוי וקטיל בנוי ולא נשאר בידוי כלום לבתר הדר ואמר וגע אל עצמו ואל בשרו עד דקב"ה אמר ליה הנו בידך אך את נפשו שמור בהיא שעתא נפק איוב מדעתיה ואמר הכי הטוב לך כי תעשוק הטוב זה העושק שתעשה לי אבי ואמי עשו הגוף ואתה התחברת עמהם בשותפות ונתת בי נפש ונשמה הנפש שהוא שלך אמרת אך את נפשו שמור והגוף שעשו לי אבי ואמי אמרת עשה בו כל מה שתמצא וכו' הוא טוב זה העושק שתעשה לי ד"א אשרי משכיל אל דל מהו דל אדם שימות בלא בנים יצאה נשמתו ממנו בשעת פטירתו מן העולם ראה מה אמר עליו הפסוק יד ליד לא ינקה רע ואם נשאר לו בן בעולם אם יחזיק בו א' וילמדנו תורה יעשה שלום לי וביום רעה ימלטהו ה' ות"ח גברא חד אזיל לבי טורי קרדונייא הוא ותרין עמיה וחמא גומין בקיעין דאשא ותננא נפיק מן גומין ושמע גברא חד דאמר ווי ווי אמר ודאי אתר חד מן דוכתי דגיהנם הכא אדמוך וחזא בחלמיה לאיניש חד והדא גדישא מן קוצין על כתפוי ותרין ממונין מן גיהנם עאלין נורא תחות גדישא דמן קוצין ואיתקד והוה צעיק והוה אמרין ליה תרין מלאכין קדישין שלוחין מן השופט דלעילא דדן ליה את שבקת להקב"ה ולמלאכין דליה דהוה נטרין לך בעלמא דין ובעלמא דאתי ואת עבדת רעווא דקוצין דאינון רשעים דאינון מסטרא דסמאל ונחש הקוצין ישרפו אותך א"ל להווא חייבא דגיהנם מאן את אמר יודאי חייבא אנא וממונין דגיהנם לא מדכרין לי שמי ותלת זמנין דיינין לי ביומא ותרין בליליא אמר ליה שמא דדוכתך ידעית אמר ליה גלילא עילאה ושבקת בר בעלמא אמר ינוקא שבקנא ואנא קצבא הוינא ומן בישין סגיאין דעבידנא בקדמיתא הוה דיינין לי מפי ומרגלי ומידי ומלאך שהוא ממונה על הקברות אומר לי בשעתא דדיינין לי אוי למי שנשבע לקיים את התורה ונשבע על שקר ווי לקרקפתא דלא מנחא תפלין מעולם ואו לידיים ששמשו בהבלי העולם } מט ע"ב { ואוי לרגלים שהיו הולכים בהבלי העולם בשעתא שהיו מלקין אותי מכות מרדות אמרתי כל מה שעשיתי ובאה נשמתיה והמלאך שהיה ממונה על נשמתיה ונתנו כתב אחד מכל מה שעשיתי ונשמתיה עשתה עדות עם המלאך ואמרו ע"פ שנים עדים או שלשה עדים יומת המת וע"ד משוכבת חיקך שמור פתחי פיך ומאן איהו דא נשמתא דהיא מעידה על בר נש בשעת מיתתו איתער משינתיה ההוא גברא אזיל לגלילא עילאה ואמר לגברא חד חזיתא לינוקא דאיהו בן קצבא דמית בזמן פלוני א"ל ינוקא דא דאת שאיל עליה אינו אזיל בבי מטבחיא ואיהו רשע כאבוהי כך וכך יהא ליה ולאבוה ולמיניקתא דיניקא ליה אזיל למדרשא חד שמע לינוקא דהוה אמר אם תבקשנה ככסף וגו' אזל לבי מטבחיא וחזא לינוקא דהוה משחק עם הנערים בבי מטבחיא א"ל ברי זיל עמי ואזל עמיה ואלביש יתיה ויהב ליה לרב חד דהוה אולף ליה אורייתא עד דרבא רביא וקרא ועבד ליה דיימר הפטרה בבית הכנסת ועבד ליה דיתפלל עד דקרא וזנה ואתחכם יותר עד דקרו ליה רבי ההוא ב"נ מית דהוה אבוהי דינוקא דהוה דיינין ליה אתא בחלמא לחכם דא ואמר ליה רבי כמה דנחמת לי ינחם לך קב"ה בשעתא דאמר בני ההפטרה בקהל אפקעי לי מן דינא בשעתא דעבר לתפלה ואמר קדיש קרעו לי גזר דין מכל וכל ובשעתא דאתחכם יהבו לי חולקא בגנתא דעדן ודא הוא חלק דאמרי חלק לעה"ב חלק שיש לכל צדיק וצדיק בפני עצמו ועאלו לי עם הצדיקים בישיבה דילהון ובשעתא דאתחכם יותר וקרו ליה רבי אעטרו לי בכתרא דצדיקייא אתעטרין ביה ויהבו לי אכילה ושתייה מההיא שנהנין מזיו השכינה ודא הוא דאמרי צדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה וכל גברא דנהנה מזיו השכינה כאלו אכל ושתה ובשילך רבי זכינא לכל האי יקר זכאה חולקך שבשביל דא אית לך חולקא עילאה יתיר בעלמא דין ובעלמא דאתי וזכאה איהו מאן דזכי דישובוק ברא בעלמא

תרגום: ובא ראה כל איש שהוא דל וחוטא לפני הקדוש ברוך הוא לא מחשיב לו הקדוש ברוך הוא חטא משום שאינו בדעתו ומנין לנו מאיוב בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לשטן (איוב א) מאין תבא כו' (איוב ב) השמת לבך אל עבדי איוב אמר לו השטן לקדוש ברוך הוא יש אדם בעולם שנותן לו אדונו כסף וזהב ומרגליות ובנים וכל טוב העולם ויהיה רע אמר לו הנה כל אשר לו בידך רק אליו אל תשלח ידך נתן אותו בידו והרג את בניו ולא נשאר בידו כלום אחר כך חזר ואמר (שם) וגע אל עצמו ואל בשרו עד שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שם) הנו בידך אך את נפשו שמר

באותה שעה יצא איוב מדעתו ואמר כך (שם י) הטוב לך כי תעשק הטוב זה העשק שתעשה לי אבי ואמי עשו הגוף ואתה התחברת עמהם בשותפות ונתת בי נפש ונשמה הנפש היא שלך אמרת אך את נפשו שמר והגוף שעשו לי אבי ואמי אמרת עשה בו כל מה שתמצא וכו' הוא טוב זה העשק שתעשה לי

שעה"כ

¹²⁷⁶ודע כי בשבת נמשכת תוספת הקדושה כל היום, משא"כ בחול שאין תוספת קדושה אלא בשעת תפלה לבר, וזהו הטעם שאין תוספת נשמה רק בשבת בלבד, אבל עכ"ז ליראי ד' ולחושבי שמו, יש להם איזה קצת הארת קדושה גם בימי החול בשעת התפלה.

גם יש חילוק אחר, והוא כי בשבת נמשכת תוספת קדושה מעצמה כל¹²⁷⁷ מה שנעשה ע"י תפלתנו בימי החול, ולכן יש תוספת נשמה בשבת. גם יש חילוק אחר, והוא כי בשבת עולים כללות כל העולמות¹²⁷⁸, משא"כ בחול שאין עולים בעת התפלה רק

- מאיר הכוונה -

דבר אחר (תהלים מא) אשרי משכיל אל דל מה זה דל אדם שימות בלא בנים יצאה נשמתו ממנו בשעת פטירתו מן העולם ראה מה אמר עליו הפסוק (משלי יא) יד ליד לא ינקה רע ואם נשאר לו בן בעולם אם יחזיק בו אחד וילמדנו תורה יעשה שלום לי וביום רעה ימלטהו ה' ובא ראה אם אחד הלך לבין הרי אררט הוא ושנים עמו וראה גמות ובקעים של אש ועשן יוצא מהגמות ושמע איש אחד שאומר וי וי אמר ודאי מקום אחד ממקומות הגיהנם כאן נרדם וראה בחלומו איש אחד וגדיש זה של קוצים על כתפיו ושני ממנים מהגיהנם מכניסים אש תחת הגדיש של הקוצים ונשרף והיה צועק והיו אומרים לו שני מלאכים קדושים שלוחים מהשופט של מעלה שדן אותך ואתה עזבת את הקדוש ברוך הוא ואת מלאכיו שהיו שומרים אותך בעולם הזה ובעולם הבא ואתה עשית הרצון של הקוצים שהם הרשעים שהם מצדו של סמא"ל ונחש הקוצים ישרפו אותך אמר לו אותו יהודי לאותו הרשע של הגיהנם מי אתה אמר יהודי רשע אני והממנים של הגיהנם לא מזכירים את שמי ושלש פעמים דנים אותי ביום ופעמים בלילה אמר לו את שם מקומך ידעת אמר לו הגליל העליון והשארית בן בעולם אמר תינוק השארתי ואני הייתי קצב ומהרעות הרבות שעשיתי בראשונה היו דנים אותי מפי ומרגלי ומידי והמלאך שהוא ממנה על הקברות אומר

עד כאן לא מסודר התרגום

לי בשעה שדנים אותי למי שנשבע לקים את התורה ונשבע על שקר אוי לקרקפת שלא הניחה תפלין מעולם ואוי לידים ששמשו בהבלי העולם ואוי לרגלים שהיו הולכים בהבלי העולם בשעה שהיו מלקים אותי מכות מרדות אמרתי כל מה שעשיתי ובאה נשמתו והמלאך שהיה ממנה על נשמתו ונתנו כתב אחד מכל מה שעשיתי ונשמתו עשתה עדות עם המלאך ואמרו (דברים יז) על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת ועל זה (מיכה ז) משכבת חיקך שמר פתחי פיך ומי הוא זו הנשמה שהיא מעידה על אדם בשעת מיתתו התעורר משנתו אותו איש הלך לגליל העליון ואמר לאיש אחד ראית תינוק שהוא בן של קצב שמת בזמן פלוני אמר לו התינוק הזה שאתה שואל עליו הוא הולך לבית המטבחים והוא רשע כמו אביו כך וכך יהיה לו ולאביו ולמינקת שהיניקה אותו הלך לבית מדרש אחד שמע תינוק שהיה אומר (משלי ב) אם תבקשנה ככסף וגו' הלך לבית המטבחים וראה תינוק שהיה משחק עם הנערים בבית המטבחים אמר לו בני לך עמי והלך עמו והלביש אותו ונתן אותו לרב אחד שהיה מלמד אותו תורה עד שגדל התינוק וקרא ועשה אותו שיאמר הפטרה בבית הכנסת ועשה אותו שיתפלל עד שקרא ושנה והתחכם יותר עד שקראו לו רבי

אותו האיש המת שהוא אבי הילד שהיו דנים אותו בא בחלום לחכם זה ואמר לו רבי כמו שנחמת אותי ינחם אותך הקדוש ברוך הוא בשעה שאמר בני הפטרה בקהל הפקיעו אותי מן הדין בשעה שעבר לתפלה ואמר קדיש קרעו לי גזר הדין מכל וכל ובשעה שהתחכם נתנו לי חלק בגן עדן וזהו החלק שאומרים חלק לעולם הבא החלק שיש לכל צדיק וצדיק בפני עצמו והכניסו אותי עם הצדיקים לשיבה שלהם

ובשעה שהתחכם יותר וקראו לו רבי עטרו אותי בכתר שהצדיקים מתעטרים בו ונתנו לי אכילה ושתיה מאותו תענוג שנהנים מזיו השכינה וזהו שאומרים צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה וכל איש שנהנה מזיו השכינה כאלו אכל ושתה ובשבילך רבי זכיתי לכל הכבוד הזה אשרי חלקך שבשביל זה יש לך חלק יותר עליון בעולם הזה ובעולם הבא ואשריו מי שיזכה שישאיר בן בעולם

¹²⁷⁶ פע"ח ל"ב ע"ב.

¹²⁷⁷ מכל (פע"ח).

¹²⁷⁸ עי' לעיל יא ע"ד ולקמן נט ע"ב סח ע"א ובע"ח שער מ דרוש ג' ה' טו ושער נ פרק ו. (לש"ו).

עי' הערה 1007.

שעה"כ

בחינת נשמות לבד, שעולים עם השכינה להיות לה בסוד מ"ן כנודע. גם דע בענין תפלת החול, שענין העלאתם צריכה להעשות על ידינו קודם התפלה, אבל אחר שכבר קבלו השפע העליון, אין אנו צריכין להורידן, כי מעצמם הם יורדין אחר עלינו לשבח^{1279, 1280}

(טו ע"ג) ונבאר כוונת הקדיש בעצמו.

הנה הקדיש נתקן בלשון תרגום וכנז' בזוהר פ' תרומה (קכט ע"ב)¹²⁸² וז"ל דאיהו מתבר שלשלאין דפרזלא כו', והענין הוא כמה שהודעתך בשער המצות בפרשת ואתהנן¹²⁸³ איך התרגום ה"ס אחוריים דקדושה, והוא קדושה¹²⁸⁴ ג"כ, אלא שהחיצונים

- מאיר הכוונה -

¹²⁷⁹ עולת תמיד (&): אח"כ אנו כוללין פעם אחרת עשיה עם היצירה ואז מקבלת שפע העשיה מן היצירה, וזה נעשה מן קוה אל ה' חזק וכו' אין קדוש כה' וכו' עד עלינו לשבח. ואח"כ בעלינו לשבח יורדים כל העולמות למטה כל א' וא' במקומו.

¹²⁸⁰ והנה ע"ד שביארנו באלו הקדישים של תפלת השחר כך הם הקדישים של תפילת מנחה וערבית כמ"ש במקומו ויש עוד קדישים שהם באמצע היום בקריאת ס"ת ועל הדרשה והוא נקרא קדיש דאגדתא וגם ענינו ע"ד הנז' אבל יש בו חילוק כי אם הקריאה היתה ביום במקרא שהוא בעשיה לכן הקדיש יהיה בכוונת ב' מ"ב וב' כ"ח א' של מ"ה דיצירה וא' של ס"ג דבריאה ואם הקריאה היתה של משנה ואגדה או הלכה שהם ביצירה ובבריאה הקדיש יהיה בכוונת ב' מ"ב וב' כ"ח א' של ס"ג וא' של ע"ב שהם מבריאה ואצילות ואם הקריאה היא של קבלה שהם באצילות הקדיש יהיה בכוונת ב' מ"ב וב' כ"ח א' של ע"ב דנוקבא דאצילות וא' של ע"ב דכורא דאצילות שהוא ז"א (פע"ח).

¹²⁸¹ פע"ח לא ע"א.

¹²⁸² ואי תימא הא קדושתא דקדיש דאיהו תרגום אמאי לאו איהו ביחיד תא חזי קדושתא דא לאו איהו כשאר קדושתא דאינון משלשין אבל קדושתא דא איהי סלקא בכל סטרין לעילא ותתא ובכל סטרי מהימנותא ותברא מנעולין וגושפנקן דפרזלא וקליפין בישין (ס"א ודא איהו שבחא דאסתלק ביה יקרא דקודשא בריך הוא יתיר משבחא אחרא ואסתלקותא דא יתיר מכלא מאי טעמא בגין דאיהו לאתכפייא סטרא אחרא ולאסתלקא) לאסתלקא יקרא דקודשא בריך הוא על כלא ואנו בעינן למימר לה בלישנא דסטרא אחרא ולאטבא בחילא תקיף אמן יהא שמיה רבא מברך בגין דיתבר חילא דסטרא אחרא ויסתלק קודשא בריך הוא ביקריה על כלא וכד אתבר בקדושתא דא חילא דסטרא אחרא קודשא בריך הוא אסתלק ביקריה ואדכר לבנוי ואדכר לשמיה ובגין דקודשא בריך הוא אסתלק ביקריה בקדושתא דא לאו איהי אלא בעשרה

תרגום: ואם תאמר הרי הקדשה של הקדיש שהיא תרגום למה אינה ביחיד בא וראה קדושה זו אינה כשאר הקדשות שהם משלשים אבל קדושה זו היא עולה בכל הצדדים למעלה ולמטה ולכל צדדי האמונה ושוברת מנעולים וחותמות של ברזל וקלפות רעות (וזהו השבח שמתעלה בו כבוד הקדוש ברוך הוא יותר משבח אחר והתעלות זו יתרה מהכל למה משום שהוא גורם להרפות את הצד האחר ולהעבירו) להעלות את כבוד הקדוש ברוך הוא על הכל ואנו רוצים לומר אותה בלשון של הצד האחר ולהשיב בכח חזק אמן יהא שמיה רבא מברך כדי שישתבר כחו של הצד האחר ויתעלה הקדוש ברוך הוא בכבודו על הכל וכשנשבר בקדשה זו כחו של הצד האחר הקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו ונזכר לבנוי ונזכר לשמו ומשום שהקדוש ברוך הוא מתעלה בכבודו בקדשה הזו אינה אלא בעשרה.

ועי' זהר ח"א קכו ע"א:

אמר לו, כל המעשים הללו וכל מה שידע בלעם, מאיזה מקום למד אותם. אמר לו, מאביו. אבל באותם הררי קדם, שהיא ארץ קדם, למד כל הכשפים וכל מיני קסמים, משום שבאותם ההרים הם המלאכים עז"א ועזא"ל שהקב"ה הפיל אותם מן השמים, והם קשורים בשלשלאות של ברזל, ומודיעים כשפים לבני אדם. ומשם היה יודע בלעם, כמו שנאמר "מן ארם ינחני בלק מלך מואב מהררי קדם".

¹²⁸³ לו ע"א: מצות ת"ת כבר ביארתי ענין כונה שמו"ת וע"ש כי שנים מקרא הם הת"ת ויסוד וא' תרגום הוא באחוריים שלהם, ושמעתי מזולתי באופן אחר והוא כי א' תרגום הוא בנוק' דז"א כי היא בחינת האחורים שלהם היושבת באחורי ז"א כנודע.

ונבאר עתה ענין כונת התרגום דע כי בכל פעם ופעם שתקרא איזה מקרא אפילו בשאר ימי השבוע צריך לקרותו שמו"ת והכונה היא כי המקרא הוא בחינת פנים דהוי"ה של ב"ן ותרגום הוא

שעה"כ

יונקים משם. וכבר נתבאר שהקדיש נתקן להעלות את העולמות למעלה ממדרגתם, כגון העשיה ביצירה וכיוצא. והנה אנו מתייראים פן ח"ו ע"י עליית העולמות יעלו גם הקליפות¹²⁸⁵ עמהם, ויתאחוזו בהם ויינקו שפע מהם¹²⁸⁶, ולכן נתקן בלשון תרגום, דאיהו לישנא דלא משתמע למלאכין עלאין, כנז' בזוהר פ' נח (דף עח ע"ב)¹²⁸⁷ ובפ' לך לך (דף פט ע"א)¹²⁸⁸. והטעם הוא לפי שהם מצד הפנים, והם מדברים בלשון הקדש שהוא בחינת

- מאיר הכוונה -

אחוריים שבקדושה. והענין הוא כי תרגום בגי' תרדמה כאשר הנביאים אינם מוכנים לדבר עמהם בלשון הקדש אלא בלשון תרגום אז נופלת עליהם תרדמה כמ"ש היה דבר ה' אל אברם במחזה וכו' וכתוב בתריה ותרדמה נפלה על אברם. הרי כי במחזה שהוא תרגומו של במראה בו נגלה עליו ואז נפלה עליו תרדמה.

¹²⁸⁴ קדוץ (פע"ח).

¹²⁸⁵ החילוניות (פע"ח).

¹²⁸⁶ ויתאחוזו בהם ויינקו שפע מהם" נמחק צפע"ת.

¹²⁸⁷ ז"ל:

אחר הדברים האלה היה דבר יהו"ה אל אברם במחזה לאמר וגו' (בראשית טו א) בכל אתר דכתיב באורייתא במחזה [דא] שמא דאתגלי לאבהן ומאן איהו שד"י שנאמר (שמות ו ג) וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי כמה דאת אמר (במדבר כד טז) אשר מחזה שדי יחזה ודא איהי חיזו דכל חזוון עלאין אתחזיין מגויה [בהאי] <כהאי> מראה דכל דיוקנין אתחזיין ביה [וכלא חד מראה מחזה חד הוא דא תרגום¹²⁸⁷ ודא לשון הקודש [אמר] רבי יוסי (אמר) סגיאין אינון באורייתא [ועל דא [הוה] <הוה ליה> רשו לאונקלוס לתרגם בההוא לישנא דגלי קודשא בריך הוא באורייתא]

"אחר הדברים האלה היה דבר ה' אל אברם במחזה לאמר וגו'". בכל מקום שכתוב בתורה "במחזה", זה השם שהתגלה לאבות. ומי הוא, שד"י, שנאמר "וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי", כמו שנאמר "אשר מחזה שדי יחזה", וזה המראה שכל המראות העליונות נראים מתוכו. כמו המראה הזה שכל הדמויות נראות בו והכל אחד. מראה ומחזה הוא אחד, זה תרגום וזה לשון הקודש. אמר רבי יוסי, רבים הם בתורה, ועל כן היתה רשות לאונקלוס לתרגם באותה הלשון שגלה הקדוש ברוך הוא בתורה.

תרגום:

¹²⁸⁸ ז"ל:

אשר מחזה שדי יחזה יחזה סתים הוה מלה מגו מלאכי השרת בגין דלא יהא לון פטרא¹²⁸⁸ דקודשא בריך הוא ממלל בההוא ערל מסאבא¹²⁸⁸ דהא מלאכי קדושי לאו (יקרון) [נזקקין] בלשון תרגום¹²⁸⁸

"אשר מחזה שדי יחזה", "יחזה", [כלומר] הדבר היה סתום ממלאכי השרת כדי שלא יהיה להם פתחון פה שהקדוש ברוך הוא מדבר עם אותו הערל הטמא, שהרי המלאכים הקדושים אינם (קוראים) נזקקים ללשון תרגום.

(ו)אי תימא דלא ידעי והא גבריאל אוליף ליוסף ע' לשון ותרגום חד מע' לשון הוא אלא מנדע ידעי אבל לא נזקקין תנן דלא חיישי ולא משגיחין עליה דהא מאיס איהו קמייהו מכל שאר לשון

אם תאמר שלא יודעים, והרי גבריאל למד את יוסף שבעים לשון, והתרגום הוא אחד משבעים לשון. אלא ידוע יודעים, אבל שנינו שלא נזקקים, שאין חוששים ואין מתבוננים עליו, שהרי הוא מאוס לפניהם מכל שאר הלשונות.

ואי תימא הואיל ומאיס איהו ממלאכי עלאי אמאי תרגום אונקלוס אורייתא בהאי לשון ויונתן בן עוזיאל המקרא¹²⁸⁸ אלא מאיס הוא קמייהו והכי אצטריך דלית¹²⁸⁸ קנאה למלאכי עלאי בהדייהו דישראל יתיר ועל דא תרגום תורה ומקרא כך ולא מאיס איהו דהא בכמה דוכתי <קודשא בריך הוא> כתב <ב>אורייתא הכי ובגין כך סתים איהו מגו מלאכי עלאי קדישי

ואם תאמר, שהואיל והוא מאוס מן המלאכים העליונים, למה תרגם אונקלוס את התורה בלשון הזו, ויונתן בן עזיאל את המקרא. אלא מאוס הוא לפניהם, וכך צריך, שאין קנאה למלאכים העליונים עם ישראל יותר, ועל כן תרגום תורה ומקרא כך, ואינו מאוס, שהרי בכמה מקומות כתב הקדוש ברוך הוא בתורה כך, ולכן הוא סתום מתוך המלאכים העליונים הקדושים.

תרגום:

שעה"כ

הפנים. אך הקליפות הם נאחזים באחוריים והם¹²⁸⁹ מבינים בלשון תרגום שהוא אחוריים¹²⁹⁰, ובהיותינו אומרים השבת הגדול והקדוש הזה של הקדיש בלשון תרגום שהם מבינים אותו, אז הם נכנעים ואינם עולים למעלה¹²⁹¹.

¹²⁹² והנה הקליפות הם¹²⁹³ כולם נמשכים מסוד י"א סממני הקטרת¹²⁹⁴, שהם סוד עשתי עשרה יריעות עזים¹²⁹⁵, אשר סודם הם שני אותיות אחרונות דשם הויה, שהם ו"ה, שהם בנימי י"א. והענין הוא במה שהודעתך, כי י"א סמנים הם אחוריים שלמעלה שירדו בעת מיתת המלכים וביטולם, וירדו אחוריים דאו"א במקום זו"ן¹²⁹⁶, שהם ז"ם האחרונות, וגם הם בחינת שני אותיות ו"ה הנז' של שם הויה. ואלו האחוריים נכללין בכלל זו"ן, ולכן תמצא כי אין שום פגם תחתון מגיע אלא בזו"ן ולא באו"א, ולכן תקנו י"א אותיות בשני תיבות יתגדל ויתקדש כנגד הי"א הנז'. עוד ירצה, כי כבר ביארנו, כי יתגדל ויתקדש יש בהם אחת עשרה אותיות כנגד י"א סממני הקטרת.

וסוד הענין הוא כי שם הויה נרמז בה ענין שני חיבורים דאו"א וזו"ן בד' אותיותיה. והנה בזמן הגלות, כביכול אין השם שלם (&), ואינו נק' אלא בשם י"ה, כמ"ש (&) כי יד על כס יה כו'. והענין הוא, כי הנה כל הקל' יצאו מן הבירורים דז' מלכי אדום, והנה הם סוד י"א, לפי שה"ס זו"ן, שהם בחי' ז' מלכים דמיתו כנודע. אמנם באו"א לא היה בהם בחי' מיתת המלכים, והנה זו"ן ה"ס שני אותיות אחרונות של שם הויה, שהם ו"ה, שהם בנימי י"א כנגד הקליפות שנתבררו ויצאו משם, ומן ב' אותיות אלו נמשכת להם הארה ומזון, להיות שרשם משם כנו'. וזהו הטעם שאין אחיזה לקל' בשני אותיות י"ה הראשונים, שהם או"א, רק בשני אותיות ו"ה האחרונות שהם זו"ן. וזהו הטעם שאין הקליפות יכולין לעלות מן בינה דאצילות ולמעלה¹²⁹⁷, כי בבי"ע ודאי שמתאחזים הקל' בכל הי"ס שלהם¹²⁹⁸, אבל באצילות אין להם אחיזה מבינה ולמעלה, לפי שאין שרשם ומקורם משם.

וז"ס מ"ש רז"ל (&) אין השם שלם ואין הכסא שלם, והוא לפי שהציו הראשון שהוא י"ה, שהם או"א, אין לקליפות אחיזה בהם, ונשארים למעלה. אבל שני אותיות האחרונות

- מאיר הכוונה -

¹²⁸⁹ הקליפות הם נאחזים באחוריים והם" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "החילונים שונקין מן האחוריים לכן הם".

¹²⁹⁰ עי' ע"ח & שתרדמה בגימ' תרגום.

¹²⁹¹ עם העולמות (נוסף צפע"ח).

¹²⁹² פע"ח לא ע"ב.

¹²⁹³ י"א בחי' (נוסף צפע"ח).

¹²⁹⁴ עי' לעיל הערה 1093.

¹²⁹⁵ עי' לעיל הערה 1091.

¹²⁹⁶ עי' ע"ח שער ט פרק ב שפשטות הלשון היא שאחוריים דאו, ירדו למקום הזו"ן באצילות, אמנם עי' מבר"ש נו ע"ד: ועיקר הדבר איך היו ז' ונעשו י"א הוא כי ד' אחוריים נשברו מן חו"ב וישסו"ת ונתחברו למעלה משבעה מלכים אלו עמהם והיו י"א. ואל תתמה איך מחר"ב כו' היו קליפות כי זהו מבחי' שמתלבשת בזו"ן למטה להיות להם מוחין ובאותה הבחי' נחשבת כזו"ן ממש וכמו שנעשו ראש לז"א כן נעשו סיגיהם ראש אל ז' מלכים והיו י"א סמני הקטרת כי כיון שירדו למקום זו"ן בעת שבירתם א"כ יחשבו כזו"ן ממש כמבואר בסוד הקדיש ועיין בפרק שלאחר זה פירוש אחר.

¹²⁹⁷ שער יעקב ולא סוף פרק ב ושער לו"ר פרק ז (לש"ו).@

אין לקל' אחיזה באצילות עצמה בכלל שכתוב לא יגורך רע (ע' בהגר"א בסד"צ כו ע"א וענין הפרסה בשם הזהר בכ"מ), אלא כל החסרון היא היות שאין המאורות האצילות מאירים למטה מהם בכל פרטיהם, ונעשה מחיצה מבדלת ביניהם (פת"ש שער הקל' פ"א). ועי' הגהות הלש, U בע"ח שער מח פרק א: כי הקליפות בעולם אצילות אינם אחוזים אלא בזו"ן לבד - ר"ל באור הזו"ן המתפשט למטה.

ע' לעיל שער ג' פרק ג' וז"ל לכן תראה שאפילו הקליפות שכנגד האצילות אינם שם אלא בבריאה.

¹²⁹⁸ שער הקליפות פרק א' וע"ש פרק ב עש"מ (לש"ו). כללים ח"ב קלז ע"ד תחתון והלאה

שעה"כ

ו"ה, נאחזות הקליפות בהם, ויש להם אותו הרוחניות, שהם י"א סממני הקטרת הנמשך להם משם.

והנה כוונת הקדיש הוא לסלק ולהסיר אותו הרוחניות שהם הי"א סממנים משם, וזה נעשה ע"י העלאת¹³⁰⁰¹²⁹⁹ ב' אותיות ו"ה עד או"א, שהם י"ה, ואז יתחברו עמהם¹³⁰¹, ועי"כ יתבטלו הקליפות. וזמ"ש יתגדל ויתקדש שמייה רבא, פי' כי השם של י"ה, הרמוז במלת שמייה, ר"ל שם י"ה, שהם או"א, יהיו שם י"ה רבא, וזה ע"י שנתחברו עם שני אותיות אחרונות ו"ה, ועי"כ יהיה השם גדול ושלם, כי בעוד שהאותיות אלו נפרדות זו מזו ח"ו, אין השם שלם וגדול¹³⁰². ולכן יתגדל שמו של י"ה, ויעשה רבא¹³⁰³. ולכן יש י"א אותיות בב' תיבות ראשונות יתגדל ויתקדש, להורות על¹³⁰⁵ שני אותיות ו"ה, שהם גימ' י"א, שיעלו עד שני אותיות י"ה, ויתחברו ויהיו שם א' גדול ושלם. ואז בעלותם שם, לא יהיה כח בקלי' לעלות עד שני אותיות י"ה.

עוד ירצה, כי כבר נתבאר אצלינו כי י"א אותיות יש ביתגדל ויתקדש, לרמוז על ניצוץ א' של קדושה שיש בתוך י"ס דקלי' להחיותם. וכונתנו היא לסלק משם, כדי להכניע הקליפות¹³⁰⁶.

גם הבנת לשון יתגדל, ר"ל ירום ויתגדל ויסתלק ניצוץ החיות שבתוכן, ויכנס למעלה ויתחבר עם הקדושה, וזהו ויתקדש. ומקום עלייתו הוא למעלה, בז' היכלות הקדושה הנודעים הכוללים י"ס של הקדושה כנודע. וכנגד זה אומרים שמייה רבא, כי יש בהם ז' אותיות, ושם מקום העליה הנז'.

גם נתבאר אצלינו כי במילת יה"א רמוזים ג' מיני מילויים שיש בשם י"ה, והם דיודין דאלפין וההיין, ונמצא כי אות אלף של יהא רומזת בדעת דומן הקטנות, וכבר ידעת כי הדעת כלול מהח"ג, עם היות שני בחי' {טו ע"ד} הדעת א¹³⁰⁹, ולכן בו נרמז אות א', אחת, אלא שיש בה שני מיני ציורים, יו¹³¹⁰ כנגד חסדים, יוד¹³¹¹ כנגד הגבורה. גם - מאיר הכוונה -

1299 שאנחנו מעלים (פע"ח).

1300 דע"ה ח"ב קטז ע"ד תחתון

1301 ואז אותן י"א סמני הקטורת יתחברו עם ז' אותיות ראשונות שהם י"ה הנז' (נוסף בפע"ח).
1302 עי' ז"ח ג ע"ב: דא"ר יהושע, מאי דכתיב אני ה' הוא שמי. מלמד שהוא ושמנו אחד הוא. א"ר אבהו, הכל נתן, אבל שמו הגדול לא נתן, ולא אוזיף לאחרון [מלוה לאחרים], דכתיב אני ה', לבדי, מלמד דשם זה לא נתן לשום נברא.
1303 פי' גדול.

1304 וגם יהיה קדוש פעי"ז יתבטל הטומאה הנלחז בקודש (נוסף בפע"ח).

1305 י"א סימני הקטורת שהם (נוסף בפע"ח).

1306 ונבאר עתה ענין הכנעת החי'ונים ז' הכוונות יחד שהן הכנעת הקליפות והעלאת העולמות כי זה גורם לזה והענין כי הנה נודע שכל אחיזת החי'ונים הוא מבחי' המוחין שהם אלהי"ם והנה הם ג'..... ע"כ מלאתי במהדורא בתרא וה' יאיר עינינו בתורתו אכ"ר (נוסף בפע"ח). נמלא כי יש ז' כוונות בקדיש א' הוא להעלות העולמות הז' להכניע הקליפות שלא יתאחזו בהם לעלות גם הם עמהם וז' הכוונות הם א' כמ"ש בע"ה וכו' ונבאר עתה ענין ז' מ"ז כי נת"ל עינים שהם להעלות העולמות ונבאר ענין הכנעת החי'ונים איך נרמז בקדיש ואח"כ נחזור לבאר ז' כוונות ביחד כונה א' בענין הגדלת המוחין ועי"ז נכנעו הקליפות ויעלו העולמות אמנם הכנעת החי'ונים תחלה נרמז ז' תיבות יתגדל ויתקדש שמייה רבא (פע"ח לא ע"ז).

1307 פע"ח לג ע"ז.

1308 סוד הקדיש כבר ביארנו כי יהא הם ג' מילואים של י"ה דקס אלהים (נוסף בפע"ח).

1309 עם היות שני בחי' הדעת א"י נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא וסניהם דעת א'.

1310

1311

שעה"כ

נתבאר אצלינו כי בנוסח הקדיש יש ב' פעמים י"ד: אחד דאותיות ואחד דתיבות. וב' פעמים כ"ח, א' דאותיות וא' דתיבות. וב' פעמים מ"ב, אחד דאותיות ואחד דתיבות¹³¹². וכל¹³¹³ כונתינו למתק ג' אלקים דמוחין דקטנות, שבימי הגלות נעשה¹³¹⁴ אל"ם, ועתה יגדל¹³¹⁵ ע"י שם י"ה ויהיה אלקים.

והנה זה השם של י"ה שאנו ממשיכין עתה, בכל אחד מג' מוחין דקטנות, יש בו ג' מילויין דיודין ואלפיין ושהיין. ואמנם אין שינוי המילויים רק באות ה', ולכן אין אנו מזכירין כי אם אות ה'. ואמנם כשתמלאם בשלשה מילויים, ה"י ה"ה ה"א, יהיו בהם ו' אותיות, ואם תחזור למלאם, הי יוד, הא אלף, הה הה, יהיו בהם י"ד אותיות, בשם י"ה מאלקים. ולכן תכוין להמתיק אלו הי"ד של י"ה דקטנות, ע"י י"ד אותיות דפשוט ומילוי הויה דע"ב, כזה יהוה יוד הי ויו הי. וז"ס מ"ש ב' פעמים י"ד דאותיות¹³¹⁶ ותיבות שיש בנוסח הקדיש.

עוד יש שני פעמים כ"ח בקדיש כנז', והם כ"ח אותיות מילוי המילוי דהויה דמילוי דע"ב, ותסיר מהם הי' אותיות שהם בחי' המילוי¹³¹⁷, אשר כבר נרמזו בבחינת י"ד הנז', וישארו בבחי' י"ה, ותמתיק בהם י"ה אותיות שיש באלקים פשוט ומלא כזה, אלקים אלף למד הי יוד מ"ם.

עוד יש ב"פ מ"ב בקדיש, ותכוין להמתיק ע"י¹³¹⁸ הפשוט ומילוי ומילוי המילוי דהויה דע"ב, שבהם מ"ב אותיות אל אלקים הנז', להמתיקו ולהגדילו, כי הנה הוא מוח קטן¹³¹⁹ דקטנות, וצריך להרחיבו ולהגדילו, כדי שיסבול בתוכו ההויה דגדלות, והיה¹³²⁰ יב"ק כנודע אצלינו¹³²¹¹³²².

כלל כל הדברים הוא, שע"י הד' והי' והכ"ח והמ"ב אותיות, וכן של תיבות שיש בקדיש הזה, אשר הם כנגד הד' והי' והכ"ח והמ"ב של הויה דע"ב כנז', אנו מעלים את שני אותיות וא"ו ה"א של שם ההויה הרומזים אל זו"ן, אשר מהם נפלו י"א ניצוצין דסממני הקטרת בתוך הקלי', והם כמספר אותיות ו"ה עצמן, ואנו מעלים אותם עם ב' אותיות הראשונות י"ה דהויה, שה"ם או"א, ונעשה יהוה גדול. וזהו יתגדל ויתקדש שמייה רבא, כי נגדל ועלה אל הקדושה הנקרא יה, כי עד עתה היה שם י"ה לבד, ועתה שם י"ה נעשה גדול, וזהו שמי"ה רבא, ר"ל שם יה גדול, כי נעשה הויה שלימה.

¹³²³ וכבר ביארנו לעיל שמציאות הקדיש הוא להעלות העולמות, וכבר הודעתך כי כל העלאה היא ע"י שם מ"ב¹³²⁴, שיש בו ג"פ י"ד¹³²⁵, האוחזים בעולם ההוא ומעלים אותו, ולכן כללות הקדיש הוא מ"ב תיבות. וכבר נת"ל כי כפי בחי' הקדיש כך היא כונתו, כי הקדיש של הודו יכוין בשם הויה דמ"ה באלפיין במ"ב שלו כו', ונמצא כי שם בן מ"ב של

- מאיר הכוונה -

¹³¹² וב' פעמים מ"ב, אחד דאותיות ואחד דתיבות " נמחק צפע"ח.

¹³¹³ נמחק צפע"ח.

¹³¹⁴ נשארים (פע"ח).

¹³¹⁵ ימלא אותם (פע"ח).

¹³¹⁶ עי' לעיל טו ע"א אמנם אופן שאותיות בגבורה ותיבות בחסד.

¹³¹⁷ יו"ד ה"י ו"ו ה"י.

¹³¹⁸ להמתיק ע"י" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא להוריד כל'

¹³¹⁹ מוח קטן" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "מוחין".

¹³²⁰ ונעשים (פע"ח).

¹³²¹ ועיין דביאורינו כי שם נתבאר היטב ענין ב' מ"ב וב' כ"ח אלו ע"ס (נוסף צפע"ח).

¹³²² עי' לעיל הערה 952, ותפלין ב' ד"ה וענין המעברתא.

¹³²³ פע"ח לב ע"ג.

¹³²⁴ עי' לעיל הערה 103.

¹³²⁵ עי' לעיל ב ע"א שזה: יהוה אלהינו יהוה, כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, יהוה, יוד הא ואו הא

שעה"כ

כוונת הקדיש איננו שם בן מ"ב הנודע אצלנו בר"ת של אנא בכח כו¹³²⁶, רק הוא שם מ"ב היוצא מכל הויה והויה כפי מקומה באופן זה, כי ארבע אותיות פשוטות של הויה הם בחי' א', ואח"כ הם י' אותיות המלוי, הרי בחי' שנית. ואח"כ הם אותיות מלוי המלוי והם כ"ח, והרי בחי' ג'. והרי נרמז שם בן מ"ב בג' בחי' אלו, שהם ד' י' כ"ח, הרי מ"ב.

ולכן יתגדל ויתקדש שמייה רבא הם ארבע תיבות כנגד בחי' הראשונה שהם ארבעה אותיות דהויה פשוטה, ולכן בכאן צריך לענות אמן, כדי לעשות הפרש א'. ואח"כ יש י' תיבות מן תיבת בעלמא עד תיבת משיחיה, ואלו הם: בעלמא די ברא כרעותיה וימליך מלכותיה ויצמח פורקניה ויקרב משיחיה, כי די ברא הם שתי תיבות, לא כאותם הקוראים דברא, והרי בחי' ב' דעשרה אותיות המילוי, ולכן צריך לחזור לענות אמן ג"כ פעם שנית, כדי לעשות הפרש ב'.

והנה בחייכון וביומיכון, הוא תפלה ואינה מכלל נוסח הענין¹³²⁷, אח"כ יש כ"ח תיבות מן יהא שמייה רבא עד בעלמא, ואלו הם: יהא שמייה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא, יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמייה דקדושא בריך הוא, לעילא מכל¹³²⁸ ברכתא שירתא תשבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא, והיא בחי' הג' של מילוי המילוי, ולכן צריך לחזור ולענות אמן פעם שלישית.

וג' אמנים אלו הם זולת אמן יהא שמייה רבא כו', ואם העונה מסיים לומר עד דאמירן בעלמא, קודם שיאמר החזן שמייה דקב"ה, צריך לענות כאן פעם אחרת אמן, באופן שיהיו ה' אמנים.

גם צריך לכיין, כי הלא נתבאר שכונת הקדיש הוא להכניע הקליפות כנ"ל בפי' תרומה¹³²⁹, והנה כל אחיות הקליפות היא במוחין דקטנות, שהם שמות אלקים כנודע (&), והם שלשה מוחין מלובשים תוך נה"י¹³³⁰ דאימא, ועוד שלשה מוחין אחרים מלובשים¹³³¹ בנה"י דאבא, הרי הם ששה מוחין, שהם ששה שמות אלקים, ומאלו האלקים (טז ע"א) יונקים החיצונים. ולכן צריך בראשונה לתקן המוחין אלו ולהמשיך המוחין דגדלות כדי שיסתלקו החיצונים משם ולא יתדבקו בהם.

והנה אלו המוחין הם מלובשים תוך נה"י דאימא כנו', והם ג' שמות אהיה, כי אהיה הוא באימא כנודע (&), ואמנם במוחין דגדלות הנה"י דאימא הם בסוד ג' מילוי אהיה דיודין ואלפין וההין, שהם גימ' תנ"ה. אבל במוחין דקטנות אינם אלא בבחי' מילוייהם לבד, שהם ק"מ קב"ב ק"ל שהם שצ"ב.

ותחילה אנו מזכירין נה"י דאימא להיותם חיצונים יותר קרובים ומושגים אלינו¹³³² מנה"י דאבא, וכנגדם אנו אומרים יתגדל, שהם אותיות תג"י ד"ל, פי' כי תג"י הוא שצ"ב ואהיה, כי השצ"ב הם נה"י דאימא דקטנות כנו', וגם אנו מחברים עמהם שם אהיה, ויהיה הכל בגימ' תג"י, והם בחי' המוחין דקטנות דז"א.

- מאיר הכוונה -

¹³²⁶ עי' דברי הרב בהערה 1097. ועי' ש"ש שאנא בכח הוא בבחי' החיצונית העולמות ב"ע התחתונים, ומ"ב זו הם מבחי' ב"ע דאצילות.

¹³²⁷ ונלע"ד שזהו הטעם של האשכנזים שצנוסח שלהם יש י"ד תיבות מן בעלמא די ברא כרעותיה וימליך מלכותיה בחייכון וביומיכון וזכיי לכל בית ישראל בעגלל וזמן קריב הם י"ד תיבין אך לני לא קבלתי רק כפי נוסח הספרדים (פע"ח לג ע"ג).

¹³²⁸ מן כל (פע"ח לא ע"ד).

¹³²⁹ עי' ליעל הערה 1282.

¹³³⁰ "מלובשים תוך נה"י" נמחק בפע"ה, ובמקומו איתא "צנה"י".

¹³³¹ נמחק בפע"ח.

¹³³² "יותר קרובים ומושגים אלינו" נמחק בפע"ח.

שעה"כ

ואמנם גם המוחין דקטנות דנוקבא דז"א, הם שמות אלקים, אבל הם לוקחים הארה מנה"י דאימא אשר בז"א כנודע, כי יוצאים הארות נה"י דאימא, וגם יוצאת הארת המוחין המלובשים בתוכם להוין אל הנוקבא, וא"כ נמצא כי הלבושין דמוחיין¹³³³ דנוקבא אינם מילוי אהיה כמו דז"א, אבל יהיו בסוד תמורת וחילוף שם אהיה, שהוא שם בוכ"ו, כמבואר אצלנו בכרכת אבות בענין מלך עוזר ומושיע ומגן. ונודע כי שם זה הוא בגימ' ד"ל, לפי שבבחי' זאת נק' המלכות דלה ועניה¹³³⁴, לפי שאינה לוקחת אלא תמורת שם אהי"ה ולא עצמותו. וז"ס יתגדל תג"י ד"ל, תג"י לז"א וד"ל לנוקבא.

והנה כיון שאנו רומזים שם בוכ"ו אל הנוקבא באותיות ד"ל, א"כ מוכרח הוא ששם אהיה הוא בדכורא, והוא שם אהיה שחברנו עם שצ"ב, ויהיה הכל סוד תג"י כנזכר. ונמצא כי תיבת יתגדל, הכונה לומר כי אלו המוחין דקטנות דנוקבא ודכורא שהם בגימ' יתגדל יוגדלו ויהיה להם מוחין דגדלות, וגם המוחין עצמם דקטנות הם בעצמם יוגדלו, וכמ"ש ענין הגדלתם במלת איש"ר זה.

ואח"כ אנו רומזים נה"י דאבא במלת ויתקדש. והענין הוא כמבואר אצלנו כי כל קדוש הוא באבא כנז' שלהי פ' האיזנו בזוהר¹³³⁵, אבל הו' בבחינת המוחין אשר מלובשים תוך הנה"י דאבא¹³³⁶, ולכן כנגד אימא הנקרת עלמא אריכא (תיקו"ז ג ע"א ע ע"ב) כמ"ש חז"ל (קידושין לט ע"ב) לעולם שכלו ארוך, שהוא עוה"ב¹³³⁷, אנו אומרים יתגדל. וכנגד אבא אנו אומרים ויתקדש.

- מאיר הכוונה -

¹³³³ צמוחין (פע"ח).

¹³³⁴ עי' זהר ח"א כג ע"ב: מאן צלותא דעני דא צלותא דערבית דאיהי רשות בפני עצמה בלא בעלה ובגין דאיהי בלא בעלה איהי עניה יבשה. תרגום: מהי תפילת העני, זו תפלת ערבית שהיא רשות בפני עצמה בלי בעלה. ומשום שהיא בלי בעלה, היא עניה ויבשה.

עי' עוד תיקו"ז סה ע"א: וכל מאן דעביד צדקה במסכנא גרים ההוא נהר דיתמשך מעדן דאיהי אימא עלאה להשקות את הגן דאיהי דל"ת דלה מסכנא ועני איהו יום שבת ומאן דמקיים בה ענג שבת גרים לאשקאה ההוא דל"ת וההוא עני אתמלי ואתקרי נהר ומאן דאית ליה רשו למעבד ענג שבת ולא עביד אתהפך ליה ענג לנגע צרעת וחריב ביתיה וממוניה.

תרגום: וכל מי שעושה צדקה עם העני, גורם לאותו נהר שימשך מעדן, שהיא האם העליונה, להשקות את הגן, שהיא דל"ת, דלה, עניה. ועני הוא יום שבת, ומי שמקיים בה עונג שבת, גורם להשקות אותה הדל"ת, ואותו עני מתמלא ונקרא נהר. ומי שיש לו רשות לעשות עונג שבת ולא עושה, מתהפך לו ענג לנגע צרעת, ומחריב ביתו וממונו.

¹³³⁵ רצו ע"א: אר"א שירותא וסיומא דכלא אתכליל בקדש (ס"א א') וחכמה עלאה קדש אקרי וכד נהיר דא חכמה עלאה חכמה דשלמה נהיר כמה דכתיב (&) ותרב חכמת שלמה דקיימא באשלמותא והא אוקיימא וכד אתברכא מיסוד הכי קרינן לה קדש דאיהו אנהיר בשלימו תרגום: אמר רבי אלעזר התחלה וסיום של הכל נכלל בקדש (א') וחכמה עליונה נקראת קודש וכאשר מאירה החכמה העליונה הזו מאירה חכמת שלמה כמו שכתוב ותרב חכמת שלמה שעומדת הלבנה בשלמותה והרי בארנו וכאשר מתברכת מהיסוד כך קוראים לה קודש שהיא מאירה בשלמות.

¹³³⁶ "אצל הו' צמחינת המוחין אשר מלובשים תוך הנה"י לזכ"ל" נמחק צפע"ה, וצמומו איתא "והענין כי כל קדש הוא צמוחין ולכן אין להקשות אם נרמז מלת קדש בז"א או צמלכות אע"פ שכל קודש הוא צמחמה הוא צסוד המוחין".

¹³³⁷ עי' ע"ח שער טו פרק ה: וגם לסיבה זאת נקראת זאת תבונה ראשונה עולם הבא, והטעם כי הנקבות נקראות עולם כמ"ש בזוהר (ויחי קנח ע"א) על פסוק (תהלים קו מח) מן העולם ועד העולם. וזה התבונה נקרא עולם הבא, עלמא דאתי, לפי שהיא יורדת למטה ומתגלית תמיד. אבל בינה עליונה נשאר למעלה ואינה יורדת, לכן בינה נקראת לעתיד לבא, כי המוחין עליונים דז"א המלובשים בנה"י דבינה עליונה, הם עתידין לבא אח"כ כאשר יתגדל מעלתו, ויהיה לו מוחין עליונים יותר, מן בינה, ולא מן התבונה, ואז יהיה לע"ל. אבל מוחין דנצח הוד יסוד דתבונה הם נמשכין בו תמיד, ולעולם הם נמשכין ובאין, וזהו פי' עולם הבא, עלמא דאתי, כי תמיד נמשך ובא. וזהו הפרש שיש בין עולם הבא ובין לעתיד לבא, כי זהו בתבונה וזהו בבינה, בבחי' הנצח הוד יסוד שבהם הנעשין מוחין דז"א. וזהו מ"ש בס' הבהיר (אות קס) ששאלו התלמידים לר' רחומאי מהו עולם הבא, א"ל עולם שכבר בא, והדבר מובן עם הנ"ל שכתבתי.

שעה"כ

ולהיות כי הנה"י דאבא מתלבשים תוך נה"י דאימא, ואין מתגלה מהם רק בחי' היסוד דאבא לברו, מן החוזה דז"א ולמטה, כנודע (ע"ח שער הנסירה פרק ח) לפי שהיסוד דאימא קצר ודאבא ארוך, ולכן אין אנו מזכירין עתה רק בחי' היסוד דאבא לברו המגולה, כי הנ"ה מכוסים הם, ואין שם שום אחיזה. וזהו ויתקדש שהם אותיות שד"י ת"ק. ונודע כי שדי הוא ביסוד כנו' בפרשת ויקרא (יא ע"ב). והנה מילוי שדי הוא בנימ' ת"ק, ונמצא כי יתקדש הוא שם שדי עם מילואו, והוא בחי' היסוד דאבא.

ואח"כ אנו אומרים שמיה רבא¹³³⁸, פי' כי הנה נתבאר אצלינו, כי המוחין דאלקים לפעמים נקרא אלם (ע"ח שער כח פרק ה), והוא כשקלי' נאחזות בהם, פי' כי ב' אותיות י"ה מאלקים הם מתכסים ונעלמים, ונשאר אלם מן אלקים. ז"ס פסוק (&) נאלמתי דומיה כו', פי' כי כאשר היא דומיה, פי' דו"ם י"ה, ר"ל שאותיות י"ה משם אלקים הם דומים בשביל החיצונים ואינם מתגלים, ואז נאלמתי, ושם אלקים נעשה אל"ם. ובפרט עתה בגלותינו זה המר¹³³⁹, שחזר הז"א לבחי' קטנות, ובו נאמר נאלמתי דומיה, ולכן אנו מתפללין שאלו המוחין דקטנות שהם שמות אלקים, יוגדלו ויתקדשו, פי' כי כל בחי' קדש הוא במוחין כנ"ל (ו ע"א), והענין כי עיקר ושרש המוח הוא¹³⁴⁰ שני אותיות י"ה שבשם אלקים, שה"ם חו"ב הנקרא י"ה כנודע. וכאשר יסתלקו שרשי המוחין, נשאר אלם, וכשיחזרו לבוא שרשי המוחין הנז', שהם ב' אותיות י"ה מן אלקים, אז יתקדשו, כי ימשכו המוחין ושרשם ויגדלו, וזהו יתגדל ויתקדש.

ולפי שיש ב' מיני הגדלות בענין זה כמ"ש לקמן, לכן ביאר כי הגדלות והקדושה הזאת היא ממטה למעלה, כי הגדלה הראשונה היא באופן זה, כי עד עתה היו המוחין בבחינת אלם, ואח"כ נגדלו ונעשו בבחי' אלקים, אלא שעדיין הוא פשוט בלתי מילוי, ולכך צריך הגדלה שנית, והוא שיתמלאו אלקים האלה במילוייהם הנודעים שהם אלקים במילוי יודין במוח הנק' חכמה, ואלקים במילוי ההין במוח הנק' בינה, ואלקים במילוי אלפין במוח הנק' דעת.

והנה צריך להתחיל ממטה למעלה, והוא שמן אלם יעשה אלקים, והרי נגדלו שני אותיות י"ה, ונעשה שם גדול, וזהו מה שאומרים שמיה רבא, פי' שיתגדל שמו של ז"א בבחי' המוחין שלו, ויעשה רבא ונגדול¹³⁴¹, כי מאלם יהיה אלקים. וזה עצמו נרמז במלת שמיה, שהם אותיות שם י"ה, כי שם י"ה אשר בתוך שם אלקים יהיה רבא ויגדל ויתגלה פעולתו ושרשו. והנה רמזנו הלבושים שהם נה"י¹³⁴² דאו"א.

ואמנם המוחין עצמן דאלקים נרמזו בר"ת וס"ת של יתגדל ויתקדש שמיה רבא, (מן ע"ב) שהם יוש"ר¹³⁴³, וה"ם מה שאמר הכתוב (&) ידין לאומים במישרים, וכנו' בזהר (&)

- מאיר הכוונה -

¹³³⁸ וכו' (נוסף צפע"ח).

¹³³⁹ "צגלותינו זה המר" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "צגלות".

¹³⁴⁰ קס י"ה (נוסף צפע"ח).

¹³⁴¹ פי' גדול (פע"ח).

¹³⁴² "קסה נה"י" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "לנה"י".

¹³⁴³ *## מה הקשר? אולי הכוונה לשם י"ה?

עי' ז"ח (&): כתיב אתה כוננת מישרים וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים כלהו ברזא דאלין אתוון אינון דאקרון מישרים ואלין אתוון כתרין גניזין גו עלמא דאתי אינון וכלהו נביעו בתר נביעו גו מחשבה בגליפו דרזין דשמהן קדישין בגליפו דכר ונוקבא לאסתכמא כחדא דהא לית בכל אתוון אסקמותא אלין באלין למהוי דא בדא בר אלין תו מישרים אלין יה דרחימו דלהון לגבי ו' ואינון אסקמותא דכלא וברעותא חדא לגבי ו ועל דא משכני לגביך למהוי עמך דהא אתוון קדישין עילאין אינון יה אתחבר עמהון ו' ואיהו שמא קדישא עילאה ה דיתבא תחותיה ולית לה מגרמה כלום תיאובתה ידיה לסלקא לגביה לאתחבר בהדיה ולא סלקא אלא ברשו ואיהי אומרת משכני למהוי בהדך בחיבורא חדא הביאני במלך חדריו ואתקין לי בכל זיני תיקונין בשפירו עילאה בגין למהוי

שעה"כ

כי הגבורה נק' מישרים¹³⁴⁴, וכן בזוהר שיר השירים (ז"ח טו ע"ג) על פסוק (&) מישרים אהבוך כו' ביארוהו על ה' אותיות מנצפ"ך¹³⁴⁵. וכבר הודעתך, כי אלו האותיות הם ה"ג הנודעות, ולהיות כי אלו המוחין דאלקים הם דינין וגבורה, לכן נק' יושר. גם הענין הוא, כי הנה ה"ג מוחין דאימא וג' דאבא, הם ששה אלקים, והם בנימ' יושר.

וכבר ביארנו במ"א, כי כאשר באין המוחין הגדלות, אע"פ שאח"כ מסתלקין, אינן מסתלקין לגמרי, ובהכרח שנשאר רשימו דילהון תמן, והוא רישמו הוא ממתיק הגבורה דאלקים דקטנות, אבל בתחילה בהיותם בסוד אלם, אז אין הרשימו דמוחין הגדלות ניכר. אבל כאשר הגדיל הגדלות ראשונה, ומן אלם נעשה אלקים, אז ניכר הרשימו של הגדלות. ונודע (ע"ח מוחין דקטנות ג) כי המוחין הגדלות הם בחי' הויות, ונמצא כי הרשימו דמוחין

- מאיר הכוונה -

לגבך וע"ד נגילה ונשמחה בך אנא וכל תיקוני כד אהא לגבך בחיבורא חדא נזכירה דודך כמה דאיתמר נרווי לכל חד וחד ונחדי לון מההוא יין דחדי כולא ולא נפסיק מלמחדי לון דהא מישרים אהבוך ולא יפסקון למיתן לך הואיל והם אהבוך למיתן לך ולאקרא בך ולאנהרא לך אר"ש אי ניחא קמי דמר הא כתיב אתה כוננת מישרים אי אינון יה מאן יכיל לאתקנא לון בר עתיקא דכל עתיקין דלא ידע כלל והוא דלא אתידיע טמיר וגניז לא אקרי אתה והיכי קאמר וכתב אתה כוננת מישרים אמר ליה הא אתמר דלית דיוקנא לאתון דגלימו דלהון עד דנפקי לבר כיון דנפקי אתגלימו ואתקנו ואתקרי בהו באינון אתון קב"ה ובגין כך אתה כוננת מישרים כיון דמטו לההוא אתר דאקרי אתה כדון אתקנו מישרים

תרגום: וכתוב (תהלים צט) אתה כוננת מישרים (שיר ז) וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים כלם בסוד האותיות הללו אותם שנקראים מישרים והאותיות הללו הם כתרים גנוזים בתוך העולם הבא וכלם נביעה אחר נביעה תוך המחשבה בחקיקת הסודות של השמות הקדושים בחקיקת זכר ונקבה להסכים יחד שהרי אין ככל האותיות הסכמה אלו עם אלו להיות זה עם זה פרט לאלו

עוד מישרים אלו יה שאהבתם לו' והם הסכמת הכל וברצון אחד לו' ועל זה משכני לגבך להיות עמך שהרי האותיות הקדושות העליונות הן יה מתחבר עמהם ו' והוא השם הקדוש העליון ה' שיושבת תחתיו ואין לה מעצמה כלום תשוקתה לעלות אליו להתחבר עמו ואין עולה אלא ברשות והיא אומרת משכני להיות עמך בחבור אחד

הביאני המלך חדריו והתקין אותי בכל מיני תקונים ביפי עליון כדי להיות אצלך ועל זה נגילה ונשמחה בך אני וכל תקוני כשאהיה אצלך בחבור אחד
נזכירה דדיך כמו שנאמר נרוה לכל אחד ואחד ונשמח אותם מאותו היין שמשמח את הכל ולא נפסיק מלשמח אותם שהרי מישרים אהבוך ולא יפסיקו לתת לך הואיל והם אהבוך לתת לך ולהריק בך ולהאיר לך

אמר רבי שמעון אם נוח לפני מר הרי כתוב (תהלים צט) אתה כוננת מישרים אם הם יה מי יכול לתקן אותם פרט לעתיק כל העתיקים שאינו ידוע כלל והוא שלא נודע טמיר וגנוז לא נקרא אתה ואיך אמר וכתוב אתה כוננת מישרים

אמר לו הרי נתבאר שאין דיוקן לאותיות בהתגלמות שלהם עד שיוצאות החוצה כיון שיצאו התגלמו ונתקנו להקרא בהם באותן האותיות הקדוש ברוך הוא ומשום כך אתה כוננת מישרים כיון שמגיעים לאותו מקום שנקרא אתה אזי התקנו מישרים

¹³⁴⁴ עי' ז"ח (נא ע"א): וע"ד כתיב מישרים אהבוך מאי מישרים כד"א אתה כוננת מישרים ומאן אינון כד"א משפט וצדקה אלין איקרון מישרים ודאי כד"א צדיק וישר הוא ואתכליל דכורא עם נוקבא משפט אתכליל בצדק וצדקה איתערת בעלמין כלהו וע"ד מישרים אהבוך ודאי

תרגום: ועל זה כתוב (שיר א) מישרים אהבוך מה זה מישרים כמו שנאמר (תהלים צט) אתה כוננת מישרים ומי הם כמו שנאמר (שם) משפט וצדקה אלה נקראים מישרים ודאי כמו שנאמר (דברים לב) צדיק וישר הוא ונכלל הזכר עם הנקבה המשפט נכלל בצדק וצדקה מתעוררת בכל העולמות ועל זה מישרים אהבוך ודאי

¹³⁴⁵ ז"ל: מישרים אהבוך מישרים אינון שאר אתון דאשתארו ומאן אינון מנצפ"ך דלית בכל אתון דאיקרון מישרים בר אלין {סו ע"ד} ואינון דאתכפלו מישרים אלין באלין מ' בס' נ' בן' צ' בן' פ' בן' כ' בן' אלין מישרים אלין באלים ודא בדא

תרגום: מישרים אהבוך מישרים אותן שאר האותיות שנשארו ומי הם מנצפ"ך שאין בכל האותיות שנקראו מישרים פרט לאלה ואלו שנכפלו מישרים אלו באלו מ' בס' נ' בן' צ' בן' פ' בן' כ' בן' אלו מישרים אלו עם אלו וזה עם זה

שעה"כ

דגדלות, גם הוא יהיה בבחינת הויות, ואם תחבר הויה ואלקים יהיו בנימי יב"ק¹³⁴⁶, בסוד (&) ויעבר את מעבר יב"ק, כמבואר אצלינו.

ונמצא כי ג' מוחין¹³⁴⁷ דקטנות שהם ג' אלקים, מתחברים עם שלש הויות¹³⁴⁸, וסך כולם הם בנימי של"ו, כמנין ס"ת יתגדל ויתקדש שמייה רבא, והם בחי' שלשה אלקים דאימא הנמתקים עתה, עם ג' ההויות דההוא רשימו¹³⁴⁹ דמוחין דגדלות כנז'. וכיון שרמונו אלו המוחין דאימא במספר של"ו וכנז', אין צורך להזכיר גם המוחין דאבא, כיון שהם מלובשין בתוך של אימא, ובפרט כי גם המוחין דאבא נרמוזו בר"ת של יתגדל ויתקדש שמייה רבא, שהוא בנימי יושר כנז"ל, ולכן אין צורך לחזור ולזכורם בס"ת.

¹³⁵⁰ עוד ירצה, כי כבר נתבאר לעיל שהכוונה היא למתק המוחין דקטנות דאלקים ע"י המוחין דהויות דגדלות, אבל אין כל הקדישים שוים, כי אם הקדיש שהוא בעולם העשייה, נמצא שתהיה הכונה בשמות אלקים והויות דעשייה כנ"ל באורך.

והנה מה שצריך לכוין, הוא כי הנה בנוסח הקדיש מצאנו ב' פעמים י"ד, וב' פעמים כ"ח, וב' פעמים מ"ב, באופן זה, כי מן יתגדל ויתקדש עד משיחיה, הם י"ד תיבות. וגם במילת ד"י ברא נרמוז י"ד אחרת, והרי הם ב"פ י"ד, אחד מן תיבות ואחד מן אותיות. וצריך לכוין בהם בענין ב' הויות הנ"ל, שצריך לכוין בכל קדיש.

כי אם הוא בקדיש של הודו, אשר הכונה בו הוא בשני הויות דמ"ה וס"ג, תכוין בי"ד הראשונה של אותיות הנרמזות במלת ד"י ברא כנז', אל בחינת הי"ד אותיות דהויה דמ"ה, שהם ד' אותיות הפשוט וי' אותיות המילוי כנז', ותכוין להמתיק בזה לאלקים דקטנות דאימא לכל כללותם, כי כולם נקרא בשם אלקים. וכן גם המוחין דגדלות, עם היותם ד' מוחין, אין אנו מכוונים בהם אלא בבחי' הויה א', ולכן תמתיק י"ד אותיות שבשם הויה דגדלות דמ"ה דאלפין¹³⁵¹, לאלקים דמוחין דקטנות דאימא, שהוא במלוי י"ג אותיות כנודע, ועם הכולל הם י"ד.

והי"ד הב' של תיבות, תכוין בי"ד דהויה דס"ג, להמתיק בהם את אלקים דקטנות דמצד אבא, שהוא ג"כ י"ד כנז'. וכבר ידעת שהאותיות הם מצד הבינה, והתיבות מצד החכמה¹³⁵².

ואמנם אלו הי"ד צריך לחלקם לשנים, ותחילה תעורר את ארבע אותיות הפשוטות של ההויה, שהם ד' תיבות יתגדל ויתקדש שמייה רבא, ואח"כ תעורר את עשרה אותיות שבמילוי הויה, ב' תיבות שמן "בעלמא" עד "משיחיה" כנז'. ואח"כ צריך לעורר את הי"ד זולת החלוקות הנז', כי כן הכ"ח והמ"ב האחרים הם זולת אלו הי"ד.

וכבר כתבנו לך (טו ע"ד) ש"בחייכון וביומיכון כו", הוא תפלה ואינו מן נוסח הקדיש.

ונחזור לענין, כי גם יש ב"פ כ"ח וב"פ מ"ב. והנה בכ"ח של ס"ג, תכוין להמתיק אלקים דקטנות דאבא, ובכ"ח דמ"ה תכוין למתק אלקים דאימא, ע"ד הנז'. וכן במ"ב דמ"ה, תמתיק אלקים דאימא, ובמ"ב דס"ג תכוין למתק אלקים דאבא. אמנם המיתוק הזה לא קבלתיו אני ממורי ז"ל, אבל קבלתיו מאיש אחר¹³⁵³ שקבלו ממורי ז"ל, והאיש ההוא

- מאיר הכוונה -

¹³⁴⁶ ע"י לעיל הערה 952, ותפילין ב' ד"ה וענין המעברתא

¹³⁴⁷ לאמא (נוסף צפע"ח).

¹³⁴⁸ לאמא (נוסף צפע"ח).

¹³⁴⁹ ע"ס ג' ההויות דההוא רשימו" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "ע"י אותו הרשימו דהויה"ה.

¹³⁵⁰ פע"ח לג ע"ג תשלוס סוד הקדיש.

¹³⁵¹ שהם כללות מוחין דגדלות (נוסף צפע"ח).

¹³⁵² ע"י לעיל

¹³⁵³ ממנהר"ס (פע"ח לג ע"ד).

שעה"כ

אמר לי שאיננו זוכר היטב עניינו, אבל מה שהיה זוכר בכללות הוא כך, שצריך לבחון להמתיק הי"ח אותיות של אלקים, שהם ה' אותיות הפשוטות וי"ג דמלוי, סך שניהם י"ח אותיות, ותמתיקם בכ"ח אותיות דהוי"ה דגדלות¹³⁵⁴. ואע"פ שאלו הם כ"ח ואלו הם י"ח, עכ"ז כבר העשרה היתרים אנו צריכין אל החשבון האחר, ואינו זוכר יותר מזה.

גם במ"ב דהוי"ה היה ממתיק המ"ב של אלקים, וגם זה אינו זוכרו היטיב. והנלע"ד בזה כפי דברי האיש ההוא, הוא בב' פנים, או אם נאמר כי הנה בשם אלקים באחוריים שלו יש בהם מ"א אותיות, ועם הכולל הם מ"ב, בזה האופן: אלף, אלף למד, אלף למד הא, אלף למד הא יוד, אלף למד הא יוד מם, והכולל הם מ"ב דאלקים.

ואמנם¹³⁵⁵ נראה דוחק בכאן להכניס בחינת האחוריים דאלקים, וגם שעדיין לא נתקן בזה העשרה היתרים מן הכ"ח של הי"ח (טז ע"ג) כנז', ולכן נלע"ד באופן אחר והוא יותר אמיתי כפי דעתי, והוא שתקח הי"ח מן הכ"ח דהוי"ה, ותמתיק בהם הי"ח דאלקים דפשוט ומילוי, והי' היתרים מן הכ"ח של ההוי"ה תחברם עם המ"ב של ההוי"ה ויהיו ב"ן, ותמתיק בהם הב"ן של אלקים, שהם ב"ן אותיות, שיש בפשוטו ה', ובמילוי י"ג, ובמילוי מילוי ל"ד, סך הכל ב"ן שבשם אלקים כנודע. ובזה הפירוש יתיישב הכל, כי תחילה תמתיק ה' אותיות הפשוטות משם אלקים בד' תיבות של יתגדל ויקדש שמה רבא, אע"פ שחסרים א', ואח"כ תמתיק בי"ד¹³⁵⁶ תיבות שיש מן "בעלמא עד משיחיה" אל י"ג אותיות מלוי, והרי באה הא' החסרה. ואח"כ תצרף ותחבר פשוטו ומילוי, שהם י"ח אותיות בי"ח של הוי"ה, ואח"כ תחבר פשוטו ומילוי ומילוי במ"ב של הוי"ה, שהם עשרה העודפים מן הכ"ח כנ"ל.

עוד יכוין כנ"ל, כי יתגדל הם אותיות תג"י ד"ל כנז' פירושו (טז ע"א), כי שם בוכ"ז הוא תמורת שם אהיה אשר בבינה, והוא בגימ' ד"ל כנז'. ותג"י הוא סוד התגין אשר בספי' הכתר דבינה כנז' אצלנו בשער היחודים (&) וע"ש, ושם הוא בחי' שם ד"ל כנז'. וזהו יתגדל ויתקדש, הם אותיות שדי ות"ק, כי שדי במילואו כזה: שין דלת יוד, הוא בגימ' יתקד"ש. וגם כי שדי עצמו הוא רמוז באותיות יתקדש, ושאר אותיות יתקדש, הם ת"ק של מילוי של שם שדי העולה ת"ק, והרי איך נרמז בו שם שדי בין באותיותיו בין במספר שלו ג"כ.

¹³⁵⁷ועתה נבאר ההגדלה השנית באומרו "אמן יהא שמה רבא מברך". והענין הוא, כי סוד אמן בגימ' צ"א, והוא סוד שלשה מילויי שם י"ה של אלקים הנ"ל, ביודין באלפין בההיין, יו"ד ה"י, יו"ד ה"א, יו"ד ה"ה, הם בגימ' צ"א, כמנין אמן. ולפי ששאר אותיות המילוי דשם אלקים שהם אותיות אל"ם, הם שוים במילויים¹³⁵⁸, בשלשה שמות אלקים, ואין שינוי ביניהם רק בשני אותיות י"ה דאלקים בלבד כנז', כי הראשון¹³⁵⁹ הוא ביודין, והב' באלפין, והג' בההיין, כנזכר. לכן אין אנו רומזין רק מלוי שתי אותיות י"ה בלבד כפי הפרש שבהם, ואנו מתפללים שיתמלאו עתה שלשה מוחין דאלקים דאימא.

- מאיר הכוונה -

¹³⁵⁴ נמחק צפע"ח.

¹³⁵⁵ הרי מ"ב דהוי"ה נגד מ"ב דאלהים וכו' וזהו טענה נכונה אם לא מה שזכרנו צענין הכ"ח עם י"ח העודפים עקרה לכן נלע"ד בצופן אחר ויתייצבו כל דכריו היטב כי (פע"ח).

¹³⁵⁶ צי' (פע"ח).

¹³⁵⁷ פע"ח לב ע, ד קער הקדיקיס פרק ג.

¹³⁵⁸ הרי י' ג"כ שוה במילואו? עי' לעיל טז ע"א ד"ה אח"כ אנו, ואולי י"ה שהם המוחין של אלקים יש שינוי, ולא באל"ם שזה כלים.

¹³⁵⁹ ראשונה?

שעה"כ

וכבר ביארנו, כי גם המוחין דאבא הם מתמלאים מאליהם, ואין צריך להזכירם גם הם, כי כונתינו היה בג' מוחין דאימא¹³⁶⁰, וגם כונתינו פעם ב'¹³⁶¹ בשלשה מוחין דאבא במלת אמין¹³⁶², והנה זהו סוד אמין, ועיי"כ יהא שמיה רבא, ויתגדל הגדלה שנית זולת הראשונה, ואז ימתקו מתוק שני יותר. וזה עצמו נרמז במילת יהא, שהוא רמז אל שלשה שינויים שיש בשלשה שמות י"ה הנז', שהם במילוי דיודין¹³⁶³ בחכמה, ודההיין¹³⁶⁴ בנינה, ודאלפיין¹³⁶⁵ בדעת, וזהו יה"א כסדרן, יודין ההיין אלפיין¹³⁶⁶. וביאר היכן הוא ענין יהא הנז', ואמר שהוא בשמיה רבא, פי' בשם י"ה כנז"ל, כי שלשה שמות י"ה יתמלאו בשלשה מילויין שסדרן יהא, ועיי"ז יהיה רבא וגדול במעלת אחרת יותר גדולה מן הראשונה¹³⁶⁷.

גם תכוין במלת רבא שהם אותיות באר, שה"ס ד' שמות הויה אלקים, הויה אדני¹³⁶⁸, כי עיי' שלשה מילויים הנז', תחזור מן בור להעשות באר מים חיים¹³⁷⁰¹³⁶⁹. וענין

- מאיר הכוונה -

¹³⁶⁰ מספיק כי מלובשים בלמא (נוסף צפע"ח).

¹³⁶¹ פיתוח הראשי תיבות על פי הפע"ח.

¹³⁶² הה' שהוא בעלמא ואלמנו אמן (פע"ח).

¹³⁶³ י' (פע"ח).

¹³⁶⁴ ה' (פע"ח).

¹³⁶⁵ ח' (פע"ח).

¹³⁶⁶ יודין ההיין אלפיין – נמחק צפע"ח.

¹³⁶⁷ וגדול במעלת אחרת יותר גדולה מן הראשונה – נמחק צפע"ח ובמקומו איתא "וגדל בזופן אחר יותר מעולה".

¹³⁶⁸ גימ' בלר (נוסף צפע"ח).

¹³⁶⁹ עיי' זהר ח"א ס ע"א: רבי שמעון אמר בשעתא דקב"ה מתעטר בעטרותו¹³⁶⁹ מתעטר מעילא ומתתא מעילא מאתר דעמיקא דכלא¹³⁶⁹ מתעטר מתתא במה שנשמתהון דצדיקא כדין אתוסף חיים מעילא ומתתא ואתכלל אתר מקדשא מכל סטרין ובירא אתמליא וימא אשתלים וכדין יהב לכלא¹³⁶⁹:

כתיב (משלי ה טו) שתה¹³⁶⁹ מים מבורך ונוזלים מתוך בארך אמאי (הכא)¹³⁶⁹ בורך בקדמיתא ולבתר בארך דהא בור לא אקרי אלא ריקניא דלא נביע באר מיין דנבעין אלא כלא אתר חד הוא אלא אתר דמסכני (נ"א דמסכנותא) אחידן ביה אקרי בור דלית ליה מדיליה אלא מה דיהבין בגויה ומאן איהו דל"ת לבתר אתעביד באר דאיהו נביע ומליא¹³⁶⁹ (ד"א דמליא) מכל סטרין ומאן איהו ה"א אתמליא מעילא ונביע מתתא¹³⁶⁹ אתמליא מעילא כמה דאמרן ונביע מתתא מנשמתהון דצדיקיא¹³⁶⁹:

תרגום: רבי שמעון אמר, בשעה שהקדוש ברוך הוא מתעטר בעטרותיו, מתעטר מלמעלה ומלמטה, מלמעלה ממקום של עומק הכל. מתעטר מלמטה במה, שנשמות הצדיקים. ואז נוספים חיים מלמעלה ומלמטה, ונכלל מקום המקדש מכל הצדדים, והבאר מתמלאת והים נשלם, ואז נותן לכל.

כתוב "שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארך". למה (כאן) בתחלה [כתוב] "בורך" ואחר כך "בארך", שהרי בור לא נקרא אלא ריק שאינו נובע, ובאר מים שנובעים. אלא הכל מקום אחד הוא, מקום שהעניינים (שהעניינים) אחוזים בו נקרא בור, שאין לו משלו אלא מה שנותנים לתוכו, ומיהו, דל"ת. אחר כך נעשה באר שהוא נובע ומלא (שמתמלא) מכל הצדדים, ומיהו, ה"א. מתמלאת מלמעלה ונובעת מלמטה, מתמלאת מלמעלה כמו שאמרנו, ונובעת מלמטה מנשמות הצדיקים.

ועיי' עוד שם רלה ע"א: רבי אלעזר שאיל שאלתא לרבי שמעון אמר הואיל וקב"ה גלי קמיה דבני נשא ימותון אמאי נחית נשמתין לעלמא ואמאי אצטריך ליה אמר ליה שאילתא דא קמיהו דרבנן שאילו כמה וכמה ואוקמוה אבל קב"ה יהיב נשמתין דנחיתן להאי עלמא לאשתמודעא יקריה ונקיט לון לבתר אי הכי אמאי נחתו אלא רזא דא הכי הוא פתח ואמר (משלי ה טו) שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארך הא¹³⁶⁹ אוקימנא בור אתר דלא נביע מגרמיה ואימתי נבעין הני מיא בשעתא דאשתלים נשמתא בהאי עלמא¹³⁶⁹ כד סלקא להווא אתר דאתקשר ביה כדין הוא שלים מכל סטרין מתתא ומעילא (ס"א ומכל סטרין) וכד נשמתא סלקא כדין אתער תיאובתא דנוקבא לגבי דכורא¹³⁶⁹ וכדין נבעין מיא מתתא לעילא ובור אתעביד באר מיין נביעאן וכדין אתחברותא (נ"א ויסודא) ויחודא ותיאובתא¹³⁶⁹ ורעוא¹³⁶⁹ אשתכח (להא)¹³⁶⁹ דהא בנשמתא¹³⁶⁹ דצדיקא אשתלים ההוא אתר ואתער חביבותא ורעותא לעילא ואתחבר כחד:

שעה"כ

באר הזה, כי הנה המוחין האלו הם מלובשים תוך נה"י דאימא, שהם בחי' שם אהיה כנודע (&), וכאשר יוצאין¹³⁷¹ המוחין לכנוס בנוקבא דו"א הנקרא אדני, הם מתחברים ב' שמות אהיה ואדני ונעשים אלקים¹³⁷². והו"א הוא שם ההויה, הרי לך בהדיא איך ע"י שם אדני ואהיה נעשים הויה אלקים הויה¹³⁷³ אדני.

ובעלמי עלמיא תכוין אל מה שנודע, כי בתחי' יש לו מוחין¹³⁷⁴ דקטנות דעיבור הא', ואח"כ מוחין דקטנות¹³⁷⁵ דיניקה, ואח"כ מוחין דגדלות העיקריים, וזה נרמז במלות אלו, כי מלת לעלם הוא עיבור הא', ולעלמי הוא היניקה, ועלמיא הוא הגדלות. והרי עתה נגדלו המוחין בכל צרכן, כי מוחין דעיבור נרמזו בתחילת הקדיש עד לעלם, ומוחין דיניקה נרמזו במלת לעלמי, ומוחין דגדלות נרמזו במלת עלמיא.

ולהיות שעיקר הכל הם המוחין דגדלות, לכן צריך לכלול כל הז' תיבות שיש מן אמן עד עלמיא בבחי' הגדלות באופן זה, כי הנה הם ד' מוחין, שהם חו"ב ודעת כלול מחו"ג, ובהתלבשם תוך נה"י דאימא, נעשין שלשה מוחין בלבד, כנודע (&)¹³⁷⁶, וכמבואר באדרא זוטא¹³⁷⁷ (&), והרי הם שבעה. וגם אם תחבר ד' המוחין עם ג' הלבושין, שהם עצמן נה"י דאימא, הרי הם שבעה, כמנין שבעה התיבות הנז'.

ואמנם כבר הודעתך למעלה שיש שינויים בענין הקדישים כפי מקומם, כי בקדיש הודו תכוין אל מ"ב דהויה דאלפין דמ"ה, ואל הויה דס"ג, ובקדיש דיוצר תכוין אל מ"ב דס"ג, והויה דע"ב כו', וע"ש ושם ביארנו, כי לכך יש שני מיני מ"ב ושני מיני כ"ח בקדיש בזה האופן, שבעה ווין שיש מן וישתבח כו' (טז ע"ד) עד ויתהלל, הרי מ"ב, א' באותיות והוא מ"ב אותיות התחתון, שהוא בהויה דמ"ה דאלפין, ואח"כ ז' תיבות עצמן כל תיבה מו' אותיות שיש מן וישתבח עד ויתהלל, הרי מ"ב שני של תיבות, ולכן הוא מעולה ומשובח מן הראשון, והוא מ"ב דהויה דס"ג כנז' בסוד הקדיש דהודו.

ועד"ז הוא בשאר הקדישים, ועד"ז יש כ"ח תחתון דאותיות, וכ"ח עליון דתיבין, וגם הם כ"ח דמ"ה וכ"ח דס"ג. והנה עם הדרך שביארנו כאן שהם בחי' מוחין דגדלות, נבאר ג"כ עתה ענין שני כ"ח וב' מ"ב עם הדרך הנז', עם ששניהם אמתיים, וצריך לכוין ב' הכונות האלו ביחד.

- מאיר הכוונה -

תרגום: רבי אלעזר שאל שאלה את רבי שמעון. אמר, הואיל וגלוי לפני הקדוש ברוך הוא שבני אדם ימותו, למה הוריד נשמות לעולם, ולמה הוא צריך את זה. אמר לו, שאלה זו לפני רבנן שאלו כמה וכמה, ובארוה, אבל הקדוש ברוך הוא נותן נשמות שיורדות לעולם הזה להודיע את כבודו, ולוקח אותן אחר כך. אם כך למה ירדו, אלא סוד זה כך הוא, פתח ואמר, "שתה מים מבורך ונוזלים מתוך בארך". הרי פרשוה, "בור", מקום שלא נובע מעצמו. ומתי נובעים המים הללו, בשעה שנשלמה הנשמה בעולם הזה, כשעולה לאותו מקום שנקשרה בו, אז הוא שלם מכל הצדדים, ממטה וממעלה (ומכל הצדדים). וכשנשמה עולה, אז מתעוררת תשוקת הנקבה לזכר, ואז נובעים מים מלמטה למעלה, ובור נעשה באר, מים נובעים, ואז התחברות (ויסוד) ויחוד ותשוקה ורצון נמצאים (לזה), שהרי בנשמת הצדיק נשלם אותו מקום, ומתעוררת חביבות ורצון למעלה ומתחברים כאחד.

¹³⁷⁰ תחזור מן זכר להעשות זכר מים חיים – נמחק בפע"ח ובמקומו איתא מן זכר נעשה זכר.

¹³⁷¹ יורלים (פע"ח).

¹³⁷² גימ'.

¹³⁷³ מוסגר ע"י הלש"ו אמנם מופיע בפע"ח, ול"ע.

¹³⁷⁴ לאלהיים (נוסף בפע"ח).

¹³⁷⁵ מוחין דקטנות נמחק בפע"ח ובמקומו איתא אלקים.

¹³⁷⁶ עי' שער כה פרק א.

¹³⁷⁷ וכמבואר בזכר א"ט"ל נמחק בפע"ח.

שעה"כ

והענין הוא כי מוחין דגדלות דאימא ויש מוחין דגדלות דאבא, והנה המ"ב¹³⁷⁸ הא' שהוא דאותיות, הם בחינת מוחין דאימא, כי הם היותר ראשונים ומתגלים בתחילה. וכבר ביארנו כונתם במלת אמן יהא שמיה רבא מברך כו' כנ"ל. אבל המוחין דאבא נרמזו בכ"ח האחרות, שהם התיבות שיש עד אמן האחרון. ולזה נאמר בהם מלת אלו על הסדר הזה, לעילא מכל ברכתא, לפי שאבא הוא לעילא מן אימא. ואנו חוזרים לומר באחרונה הכ"ח והמ"ב¹³⁷⁹ שהוא עד מלת בעלמא, ואז אנו אומרים פעם אחרת אמן, ולכן צריך לכוין בו בבחינת מוחין דאבא ג"כ, ע"ד מ"ש באמן יהא שמיה רבא כו'. וצריך לכוין בג' שמות י"ה שיש בג' שמות אלקים, שיש בג' מוחין דאבא שיתמלאו בג' מלויים דיודין ההין אלפין, שהם בנימי' אמן כנ"ל.

@ וכבר ידוע שיש קדישין שחותמים בהם ואומרים יה"א שלמא רבא, וצריך לכוין במלת יה"א, דיהא שלמא רבא אל ג' מלויין שסדרן יה"א, כמו שכוננת באמן יהא שמיה רבא כו'. ובמלת שלמא, תכוין שהוא בחי' היסוד המגולה דאבא הנקרא שלום כנודע (עי' זהר ח"ג קטו ע"ב). ובשאר הקדישין לא קבלתי טעם ממורי ז"ל למה לא נזכר בו ענין יהא שלמא רבא כו', ע"ד שרמזוהו ביהא שלמא רבא כנו'.

והנה כל שאר מלות אמן שיש בקדישין, אין בהם כוונה זו, אלא באלו שני אמנים בלבד, שהם באמן יהא שמיה רבא מברך כו', ובדאמירן בעלמא ואמרו אמן. אבל בשאר האמנים, יש להם כוונה אחרת, וביארנו אותה בענין סדר כל האמנים והברכות, כנודע שיש חילוק בין ברכות התפלה והמצות וברכת הנהנין ע"ש (&).¹³⁸⁰

והנה הקדיש שיש בין השכיבנו לתפלת י"ח דערבית, משא"כ בשחרית שצריך לסמוך גאולה לתפלה, כבר נת"ל טעם לדבר הזה. גם מן הטעם ההוא עצמו צריך לומר קדיש בערבית, לפי שכבר ביארנו, כי בתפלת ערבית אין עולם הבריאה עולה למעלה, אמנם עולם האצילות הוא היורד למטה בהיכל הז' דבריאה כנ"ל, ולכן צ"ל אותו הקדיש קודם העמידה, להוריד האצילות למטה.

וגם במנחה אומרים קדיש קודם העמידה, לפי שלא זכרנו כלל ענין הבריאה כנודע, כי אין חיוב בתפלת המנחה רק לומר תפלת י"ח לבד, ושם ביארנו הטעם, לפי שאין בנו כח להעלות הבריאה למעלה, מפני שהדין שולט אז בעת המנחה, ומכ"ש שלא יעלו יצירה ועשיה.

והנה הקדישים שיש קודם העמידה ואחר העמידה, כולם הם מסוד ע"ב כמבואר אצלנו, וצריך שגם בהם יהיו ב' כ"ח וב' מ"ב. ודע כי הנה אנו¹³⁸¹ מכנים הויה דע"ב אל האצילות, ודס"ג אל הבריאה, ודמ"ה אל היצירה, ודב"ן אל העשיה. והנה כל האצילות כללותם הוא שם ע"ב, ולכן צריך שתכוין מ"ב הראשון¹³⁸² הויה דע"ב דיודין שבנוק' דאצילות, ואח"כ תכוין המ"ב הב' מן הויה דע"ב דיודין שבז"א דאצילות.

והנה ע"ד מציאות הקדישין שבתפלת שחרית, כן הם במנחה וערבית ובשאר היום, כי הקדיש אשר קודם העמידה דתפלת מנחה, תכוין אל הויה דע"ב דיודין, וכן בקדיש שאחר העמידה דתפלת מנחה, תכוין ע"ד שביארנו בתפלת השחר. ובקדיש

- מאיר הכוונה -

¹³⁷⁸ וכ"ח (נוסף בפע"ח).

¹³⁷⁹ באחרונה הכ"ח והמ"ב נמקח בפע"ח, צומקומו איתא "צסוף כ"ח ומ"ב הצ' הזה".

¹³⁸⁰ צריך לענות אמן ככל קדיש ד' אמנים והם יתגדל ויתקדש שמה רבא אמן ויקרב משפחה אמן אמן יהא שמיה רבא דאמירן בעלמא ואמרו אמן ואם העונה מסיים עד לאמירן בעלמא קודם שאומר שמה דקצ"ה צריך לענות כאן אמן ג"כ והם ה' אמנים (פע"ח לג ע"ד).

¹³⁸¹ עי' שבירה ב'.

¹³⁸² הראשונה

שעה"כ

שקודם יוצר דערבית, הוא ע"ב ס"ג, ושל קודם העמידה ואחר העמידה דערבית ג"כ הוא ע"ב וע"ב, ושל אחר ערבית הוא ס"ג ומ"ה. והקדישים שבשאר היום, כפי מה שתקרא כך תכוין, כי אם למדת מקרא הוא בעשיה, ולכן הקדיש הוא מ"ה וס"ג, ואם שנית משנה אשר היא ביצירה, תכוין בקדיש ההוא בס"ג וע"ב, ואם עסקת בחכמת הקבלה ג"כ תכוין ע"ד הנזכר בס"ג וע"ב, כי כל זה ביצירה¹³⁸³.

מורי ז"ל לא היה קם מעומד בענית אמן יהא שמיה רבא של הקדיש, ואמר לי כי הלשון הנז' בירושלמי¹³⁸⁴ דמשמע ממנו שצריך לקום מעומד, הוא מוטעה, ואינו מתלמוד ירושלמי עצמו, אלא הגהת איזה חכם היתה, והאחרונים הדפיסו אח"כ בתוך דברי הירושלמי. אמנם כשהיה בקדיש דאחר העמידה דשחרית או דערבית או דמנחה, וכן בקדיש תתקבל של אחר חזרת ס"ת להיכל, אז היה נשאר מעומד, וגומר ענית הקדיש ואח"כ היה יושב.

גם מה שרגילין העם לומר פסוק (&) ועתה יגדל נא כח ה' בעת שהש"ץ אומר קדיש, וכן בספר התיקונים (יד ע"א)¹³⁸⁵, הנה מורי ז"ל מנעני (זי ע"א) מלאומרו, ולא גילה לי טעמו של דבר. ואולי¹³⁸⁶ שגם זה אינו מהתיקונים כנ"ל.

גם בענין מה שנהגו האבלים לומר קדיש על מיתת אביהם ואמם בשנה ההיא, טוב לאומרו אפילו בשבת ויו"ט ור"ח, לפי שטעם הדבר הוא כדי להעלות נפש המת בג"ע עצמו ממדרגה למדרגה, ולכן נכון לאמרו אפילו בימים שאין בהם דינה של גהינם¹³⁸⁷, וכבר נתבאר לעיל זה ע"ש.

- מאיר הכוונה -

¹³⁸³ כל תורה שבעל פה. ???

¹³⁸⁴ דרכי משה על או"ח סימן נו

[ה:]

וע"ל סימן נ"ט מי שמתפלל ביחיד מה יאמר במקום קדיש וברכו ואמן ובמהר"ל שהוא לא היה עומד בשעת קדיש וברכו אך כל קדיש שתפסו מעומד נשאר עומד עד שיסיים ובאמירת אמן יש"ר המנהג לעמוד וכן מצאתי בהגהת מרדכי בדפוס החדש פרק תפלת השחר בירושלמי קום כי ה' דבר אליך מכאן א"ר אליעזר כד עני אמן יהא כו' וכל דבר שבקדושה בעי למיקם ארגלוהי עכ"ל:

¹³⁸⁵ ז"ל: והמשכילים (דניאל יב ג) בהון אשתמודעין אתוון דאתמר בהון יודע היה בצלאל לצרף אותיות שבהם נבראו שמים וארץ ואינון כ"ח אתוון וארבע סרי אחרנין גניזין בהון ואלין אינון כ"ח אתוון בראשית ברא אלה"ם את השמים ואת הארץ (בראשית א א) ועליהו אתמר כח מעשיו הגיד לעמו (תהלים קיא ו) ובגלותא אסתלק האי כ"ח מנייהו ואתמר בהון וילכו בלא כח לפני רודף (איכה א ו) ובגין דא אמרין בקדיש ועתה יגדל נא כח אדנ"י (במדבר יד יז) לקבל כ"ח אתוון אחרנין דאית באלין שבע תיבין דאינון יהא שמיה רבא מברך לעלם לעלמי עלמיה ודא איהו העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו י"ד אחרנין אינון יהו"ה אלהינו יהו"ה וסימן אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר {יד ע"ב} ובאלין י"ד אתוון אומאה הדא הוא דכתיב כי י"ד על כס י"ה (שמות יז טז)

תרגום: "המשכילים", בהם נודעים האותיות, שנאמר בהם יודע היה בצלאל לצרף אותיות שבהן נבראו שמים וארץ (ברכות נה ע"א), והם כ"ח אותיות, וארבע עשרה אחרות גנוזות בהן. ואלו הן כ"ח אותיות "בראשית ברא אלהים את השמים ואת הארץ", ועליהן נאמר "כח מעשיו הגיד לעמו", ובגלות הסתלק כ"ח זה מהם, ונאמר בהם "וילכו בלא כח לפני רודף", ולכן אומרים בקדיש "ועתה יגדל נא כח אדנ"י", כנגד כ"ח אותיות אחרות שיש באלו שבע התיבות שהן, אמן, יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיה, וזהו העונה אמן יהא שמיה רבא בכל כחו (שבת קיט ע"ב). י"ד אחרות הם, יהו"ה אלהינו יהו"ה. וסימן (פסחים ב ע"א) אור לארבעה עשר בודקין את החמץ לאור הנר, ובאלה הי"ד אותיות שבועה, זהו שכתוב "כי י"ד על כס י"ה".

¹³⁸⁶ ונלע"ד חיים (פע"ח)

¹³⁸⁷ קדיש יתוס המ"צ אשר בזה הקדיש הוא ע"ד מ"צ אשר בניי שהוא יהו"ה אלהינו י"ה ו"ה כוזו במוכס"י כוז"י יהו"ה יוד ה"א וה"א ה"א והענין זה כי הקדיש הזה הוא צעולם העשיה ששם בחינת המיתה כדי להעלות הנפש רוח נשמה בסוד תחיית המתים וע"כ אומרים היתומים שמתו אביהם או אמם (פע"ח).

שעה"כ

דרושי תפילת השחר דרוש א ענין תפלת השחר

ונבאר עתה ענין הודו לה' כו', כבר ביארנו לעיל (&) כי כוונת הקדיש דקודם הודו הוא כדי להעלות היכל הו' ¹³⁸⁸ דעשיה אל היצירה ע"י כ"ח תיבות שיש בקדיש הזה. והנה אחר אשר כבר עלה ע"י הקדיש, יש בו כח עתה לחזור הוא עצמו ממש בחינת היצירה, כנגד זה אנו אומרים הודו לה' כו' ¹³⁸⁹. והענין הוא, כי הנה מן הודו לה' עד ברוך שאמר הכל הוא בתיקון ג"ר דעשיה שעלו ביצירה כנו' ¹³⁹⁰.

ואמנם מנהג אשכנזים לאומרו אחר ברוך שאמר, וטעם סברתם הוא, לפי שעתה הוא כבר נק' אל' ¹³⁹¹ יצירה, וא"כ ראוי לאומרו באמצע תיקוני היצירה, שהם מן ברוך שאמר עד יוצר כנודע, אבל הספרדים אומרים אותו קודם ברוך שאמר, לפי שעדיין כל זה הוא בחי' תיקון עולם העשיה, כי יצירה עצמה עדיין אינה נתקנת, ואינה מקבלת אור אליה עצמה, רק מן ברוך שאמר ואילך, ולכן אין לאומרו רק בין העשיה ליצירה, שהוא אחר קדיש העשיה, וקודם ברוך שאמר שהוא תיקון היצירה, ומורי ז"ל נהג בזה כמנהג הספרדים.

והנה כוונת הודו כו' הוא זה, כי הנה בתחילה ע"י תיקון המעשה, שהוא לבישת הטלית קטן ועישוף בטלית גדול, נפרדו הקלי' דיצירה ונסתלקו משם כנ"ל. ואמנם מה שעשינו אז, הוא כדי שלא יתאחזו קלי' היצירה ביצירה עצמה, ועתה אשר ג"ר של העשיה נעשים חיצונים אל ג' תחתונות דיצירה, והנה נודע כי בלי ספק שחיצוניות היצירה גדול מפנימיות העשיה, וא"כ עתה אשר החיצוניות דיצירה הוא תחתון כי הוא מן העשיה, א"כ יש פחד מן הקלי' עתה, פן יתאחזו שם בג"ר דעשיה שעלו שם, ולכן אנו אומרים מזמור הודו לה' כו', פירושו, אתם מלאכי קדש ¹³⁹² הודו לה' אשר בעולם היצירה, והודיעו בעמים עלילותיו, שהם הקלי', וע"כ מתפחדין הקלי', ואינם נאחזים שם בג' אחרונות דיצירה אשר עלו שם ג"ר דעשיה. וכמעט כל המזמור הזה וכל הפסוקים עד ברוך שאמר, כולו מתעסק בסיפור שבחיו יתברך נגד העמים והקלי', שיכירו אלהותו וגדלותו ויתפרדו מעל הקדושה כנו'.

ופקח עיניך וראה אופן הסתלקות הקליפות מעל הקדושה באיזה אופן הוא, והענין הוא, דע כי כדי שישתלקו הקליפות מעל הקדש ¹³⁹³, צריך שגם הקלי' עצמם יעלו ויוכללו זו בזו, ע"ד שנתבאר בענין הכחות של הקדושה, ויעלו הקלי' שכנגד ג' תחתונות דיצירה

- מאיר הכוונה -

¹³⁸⁸ הרב אמר שצ"ל כל הז' היכלות. אבל עי' איזהו מקומן, שכל הז' היכלות נכללו בשביעית.

¹³⁸⁹ לכן נעשו יצירה גמורה ויש בהם נשמה מיליכה (פע"ח על פי תיקון הגהות הלש"ו).

¹³⁹⁰ לפי שאחר קדיש תעלה היצירה למעלה כמבואר דג"ר ליצירה חילונית ופנימיות שלהם עולה במקום ג' האמצעים וכו' הרי חוזרים אז להיות עשיה כצראשונה רק שהם במקום יצירה אך אינם דבוקים ביצירה ממש כצראשונה שהיו פנימיות ג"ר דעשיה חילונית לג"ר ליצירה ואז ישארו צלי בחי' נשמה כי יצירה מסתלק למעלה לכן אומרים הודו קודם צ"ש שהוא תיקון יצירה כי אז מסתלק בחי' זו (פע"ח).

¹³⁹¹ חב"ד?

¹³⁹² מלאכים קדושים וכחות הקדושים קראו בשמו של הש"י (פע"ח).

¹³⁹³ עי' שער מב פרק ג: וכל זה הוא כל זמן שבי"ע אינן עולין ומלבישין לאצילות, אבל כל זמן שהם עולין ¹³⁹³ אז מסתלקין הקלי' משם @. עוד אפשר שזה רק הלבשת הקלי' על הקדושה, ואם כן צ"ע.

שעה"כ

במקום ג' אמצעיות דיצירה של הקלי', וע"י עלייתם יתמתקו הקלי' יותר, ועי"כ לא יתאחוז בקדושה¹³⁹⁴1395.

וז"ס (&) הוד והדר לפניו כו', והענין הוא שפסוק שלפניו הוא, כי כל אלהי העמים אלילים, שהם בחי' הקלי', וכונתינו לשבר כח הקלי' ולהכניעם, שלא יתאחוז בג' אחרונות דיצירה, שהם נרמזות בפסוק שלאחריו, הוד והדר לפניו כו'. כנודע שהוד והדר הם נו"ה¹³⁹⁶, ועזו וחדוה הוא יסוד, שהוא עזו וחדוה דמטרוניתא¹³⁹⁷. והכונה היא כי ג' תחתונות דיצירה אלו, לא ישלטו בהם הקלי', אלא אדרבא יהיו הוד והדר עזו וחדוה.¹³⁹⁸ כי בא לשפוט את הארץ (&), תכוין כי ר"ת הוא לאה, כי משם נמשכין הדינין והמשפטים, כנודע כי לאה נקרא דינא קשיא (&).¹³⁹⁹

והלל לה' תכוין לחבר אדני נוק' דז"א הרומזת במלת והלל, שהיא בגימ' ס"ה כמנין אדני, לחברה לה' שהוא ז"א, ולזה לא אמר ויהללו לה'.

נפשנו חכתה לה', תכוין בהויה דההין העולה ב"ן, וגם תכוין אל ל"ו אותיות שיש בהויה הפשוטה הזו ומלוייה ומילוי מלוייה. והנה ב"ן ול"ו גימ' נח"ל, שהוא ר"ת נפשינו חכתה לה'. ונודע שהויה זו היא בעולם העשיה הנקרא נפש.

¹⁴⁰⁰אל נקמות ה', הנה כונתינו עתה היא, שעל יד תפלתנו להעלות העולמות ולכלול אותם עד עולם האצילות, וללקט כל ניצוצות הקדושה שנתפזרו ונתערבו בין קלי' ג' עולמות ביי"ע, ולהעלותם למעלה באצילות, וללקט הנשמות והניצוצות של המלכים שמתו, ואלו הניצוצות המתלקטות נעשה אח"כ בחי' מ"ן למלכות בעת נפילת אפים, וה"ס הנשמות המתערבות אז ברחם הנקבה ע"י זיווג נפילת אפים. ואמנם הניצוצות אשר נפלו בעולם העשיה, אינם דומים לאותם שנפלו ביצירה ובבריאה, לפי שבעשיה הקלי' עצמות וחזקות וגדולות, ואין כח להוציא אותם הניצוצות משם אלא (זו ע"ב) בכח עשרה הרוגי מלוכה, כמבואר אצלינו במאמר הזוהר פ' פקודי (דף רנד ע"ב)¹⁴⁰¹ בענין גופין ורוחין

- מאיר הכוונה -

¹³⁹⁴ "ויעלו הקלי' שנגד ג' תחתונות ליצירה צמקום ג' אמצעיות ליצירה של הקלי', וע"י עלייתם יתמתקו הקלי' יותר, ועי"כ לא יתאחוז בקדושה" נמחק דפעי"ח, ובמקומו איתא "ולא יאחוז בג"ת ליצירה אמנם התיקון תלוי שלא יעלו הקליפות גם הם ויכללו זו בזו למעלה כמו בקדושה ולא יסתלקו הקליפות".

¹³⁹⁵ עי' ליקוטי נוסחאות וקשה מאד שהרי רק קלי' נוגה אפשר למתקן, ולא הקלי'.
¹³⁹⁶ עי' זהר ח"ב סא ע"א: מאן לבושי דקודשא בריך הוא הוד ונצח (נ"א והדר) דכתיב (תהלים קד א) הוד והדר לבשת.

תרגום: מהו לבושי של הקדוש ברוך הוא הוד ונצח (והדר), שכתוב הוד והדר לבשת.
¹³⁹⁷ עי' זהר ח"ב פח ע"ב: אמר רבי אלעזר לאבוי אלין סעודתי¹³⁹⁷ היך מתתקנן אמר ליה ליליא דשבתא כתיב והרכבתיך על במתי ארץ¹³⁹⁷ ביה בליליא מתברכא מטרוניתא וכלהו חקל תפוחין ומתברכא פתוריה דבר נש ונשמתא אתוספת וההוא ליליא חדוה דמטרוניתא הוי ובעי בר נש למחדי בחדוותא ולמיכל סעודתא דמטרוניתא
תרגום: אמר רבי אלעזר לאבוי איך מתקנים את הסעודות הללו אמר לו ליל שבת כתוב והרכבתיך על במתי ארץ בו בלילה מתברכת המלכה וכל שדה התפוחים ומתברך שלחנו של אדם ונשמה נוספת ואותו הלילה שמחת המלכה הוא וצריך אדם לשמח בשמחה ולאכול סעודת המלכה.

¹³⁹⁸ וה' שמים עשה פי' פנימית חז"ל דעשייה שעלו לחיטונת נה"י ליצירה ישארו שם ולא יאחוז בהם הקליפות (פע"ח).

¹³⁹⁹ וכן וישב משה "לשפוט" א"ת "העם כי הוא צ"ד העליון שצבינה (פע"ח).
¹⁴⁰⁰ @פע"ח: אח"כ אנו אומרים אל נקמות ה' וכו' והוא כי הלל כונתינו עתה ע"י תפילתינו להעלות

¹⁴⁰¹ ז"ל: תא חזי נשמתא דאלין לאשלמותא דרוחא קדישא דלהון עשרה רוחין מתתא כדקא יאות וגופא דילהון יתמסר למלכו חייבא כל חד נטיל חולקיה ברזא דקרבינין
תרגום: בא וראה הנשמות של אלו להשלמת רוח הקודש שלהם עשר רוחות מלמטה כראוי וגופם נמסר למלכות הרשעה כל אחד נוטל חלקו בסוד הקרבנות.

שעה"כ

דילהון דאתמסרו בידא דמלכות חייבא כו¹⁴⁰², וע"ש. ושם נתבאר אצלנו¹⁴⁰³ כי הגופין עצמן דילהון נעשו בחי' מ"ן אל המלכות, והם המלקטים את הנצוצות הנשמות שבעשיה, כי א"א ללוקמן בשום אופן אחר, זולתי ע"י אותם הנשמות של עשרה הרוגי מלוכה. וכל זה הוא בעשיה, משא"כ בשאר העולמות. וזהו הטעם שהוצרכו ליהרג אותם י' אבירי ישראל, כדי שיוכלו ללקוט אותם הניצוצות שבעשיה מיום שנהרגו עד ביאת המשיח כמ"ש אצלנו שם. וזהו מה שאנו רומזים ואומרים (&) אל נקמות ה' אל נקמות הופיע, שינקום נקמת אותם עשרה הרוגי מלוכה, וע"י הזכירה הזאת, הם מתגברים ולוקטים הניצוצות של הנשמות הנתונות תוך הקלי' דעשיה.

גם נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, שצריך לכיין בפסוק (&) אשירה לה' כי גמל עליו, שבס"ת נרמז שם יל¹⁴⁰⁴, כי שם זה מעלה נשמות דעשיה, כמבואר אצלנו בקבלת שבת (סה ע"ג) בפסוק (&) ה' למבול ישב, וע"ש. גם פסוק (&) העלית מן שאול נפשי, הוא סוד העלאת המ"ן מבחינת הנפשות שבקלי' העשיה, שאין שם אלא בחינת הנפש, וקלי'

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁰² ע"ח שער מ"ד ומ"ן פרק א'.

¹⁴⁰³ שער מאמרי רשב"י לד ע"ב: ועתה אבאר לך לשון הזוהר וז"ל תא חזי נשמתא דאילין לאשלמותא דרוח' קדישא דליהוון עשרה רוחין מתתא כדקא יאות וגופא דילהון יתמסר למלכו אחרא כו' פירו' כי הנה ביארנו שעת' צריך שיתבררו מיין נוקבין של אימא שכבר היו מבוררי' ועתה נפלו בקליפות ונתערבו שם וגם צריך לברר מיין נוקבין של נוקבא דז"א אשר עדין לא נתבררו ותמיד היו נתונים בעמקי הקליפות. והנה הנשמות של אלו העשרה הם מעלים תמיד מאז ועד ביאת המשיח כנז' בחינת מיין נוקבין של אימא אשר נפלו למטה בקליפות. וזמ"ש תא חזי נשמתא דאילין רוצה לומר בחינת הנשמות של אלו העשרה הרוגי מלוכה הוא לאשלמותא דרוחא קדישא כלומר להשלים החסרון של רוחא קדישא עלאה סטרא דקדושה שהרי אותם המיין נוקבין שלהם הנתונים בעמקי הקצ' וכדי להעלותם משם. בעי דלהוון עשרה רוחין מתת' (ע"ג) כדקא יאות רוצה נומר שאלו העשרה דורות ונשמות של אלו הצדיקים הרוגי מלוכה שיהיו מתתא רוצה לומר שיעלו את המיין נוקבין מתתא לעילא כדקא יאות וזה מדבר בבחינת מיין נוקבין של אימא וכנגד העלת מיין נוקבין של המלכות אמר וגופא דלהון יתמסר למלכו' אחרא פירוש כי על ידי הצער שסבלו גופם ממש במה שנהרגו יש יכולת בגופם לעלות את המיין נוקבין של המלכות הנתונים ומוטבעים תוך הקלי' הנקראים מלכו אחרא שכנגד המלכות דקדושה וכיון שאותם {ע"ג} הגופים שלהם נמסרו ביד מלכות הרשעה של הקליפות היה יכולת בהם ללקט משם הנשמות הנק' מיין נוקבין הנתונים שם ולהעלותם אל המל' של הקדושה. וכמו שביארנו בפסוק עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. וגם נתבאר בריש סבא דמשפטי' כי סטרא אחרא אדם בליעל שלט באדם דקדוש' לחטוף ממנו הנשמות העשוקות וכל זה הוא לרע לו של אדם הבליעל כדוגמת ארון פלשתים וע"ש. ונמצא כי גופותם שהם המקבלים צער ההריגה ונמסרו ברשות מלכות אחרא לכן הם יכולים להוציא המיין נוקבין של המלכות המוטבעים שם במלכו' אחרא אבל נשמתא שהם יותר רוחניות הם מעלין מיין נוקבין של הבינה העליונה ואל תתמה לומר איך אפשר כי גופתם יש בהם כח להעלות מיין נוקבין כי על ידי מעשיהם הגדולים ובפרט כאשר נהרגו אח"כ על קדוש השם אין ספק כי נזדככו גופם בתכלית הזיכוך ונעשה רוחני ממש כנודע כי לסיבה זו לא נזכרה מיתה בצדיקים ועוד ראייה גמורה ממה ע"ה שעלה גופו למרום. ואליהו ז"ל שעלה גופו בסערה השמימה וחנוך ז"ל וכן אותם העשרה שנכנסו חיים בגוף ונפש בג"ע הארץ כו' יהושע בן לוי וחביריו ומה גם אלו שנהרגו באותה ההריגה המשונה נוסף על גודל חסידותם ושרש נפשם היותם סוד השבטים בעצמן כי בלי ספק שנתעלו גופם יותר מנשמו' שאר בני אדם והבן זה. אמר עוד ומהכא רזא דקרבנין זה תבין במה שביארנו בכונת התפילות בפרשת קרבן התמיד איך ע"י הקרבן ההוא היו מתקרבים העולמות ועולים ממטה למעל' ועולם העשיה נקשר בעולם היצירה ויצירה בבריאה כו' עד רזא דא"ס כנז' בסוף פרשה זו דרס"ח ע"ב. וכן הדבר הזה כי מעלים את המיין נוקבין מלמטה למעלה עד שגורמין התקשרות וזווג עליון כנז'. אמר עוד ות"ח רישא שירותא דמהימנותא כו'. כבר נתבאר לעיל ברחשית הדרוש הזה כי עתה בא לבאר בחינת המיין נוקבין שמעלין אלו הנשמות של עשרה הרוגי מלוכה מה ענינם וביאר כי הם סוד המלכים דארץ אדום שהם דינין תקיפין אשר בטש בוצינא דקרדינותא גו מחשבה עלאה מוחא סתימאה דעתיקא קדישא וזריק ניצוצין אלו של המלכים שהם דינין וניצוצות של אש ונזרקו לש"ך עיבר אשר ביארנו ענין מספרם למעלה ואלו הם עצמם סוד מיין נוקבין הנז' ואח"כ בירר הפסולת מתוך המחשבה ובאדרת האזינו ביארנו כי גבורה דעתיק יומין הגנוזה במוחא סתימאה דא"א היא הנק' בוצינא דקרדינותא וזמ"ש בטש בוצינא דקרדינותא גו מחשבה עלאה כו' וע"ש היטב:

¹⁴⁰⁴ עי' זהר ח"א קח ע"ב שזה שם ע"ב ויסע ויבא ויט. וכן הוא בפע"ח לד ע"ג

שעה"כ

העשיה נקרי' שאול, דרגא תתאה דגיהנם¹⁴⁰⁵, וזהו העלית מן שאול נפשי. גם כל שאר הפסוקים מכאן עד (&) ה' מלך, כולם מדברים בענין י' הרוגי מלוכה.

ענין ה' מלך (תהלים י טז) ה' מלך (תהלים צג א) ה' ימלך (שמות טו יח)¹⁴⁰⁶, הנה פסוק¹⁴⁰⁷ זה עניינו הוא ענין המ"ן אשר העלינו באל נקמות ע"י עשרה הרוגי מלוכה כנ"ל, וקודם שנבא אל ביאורם נכתוב הקדמה קמנה על הנו' והיא זאת. כי כבר נתבאר אצלנו שבתחילה קבלו ג"ר דעשיה בחי' נפש, וע"י הקדיש עלו אל ג' תחתונות דיצירה, וקבלו בחי' רוח. ועתה באמרנו הודו כו', הנה הוא מזמור, ונודע שהמזמורים הם ביצירה¹⁴⁰⁸, ונמצא עתה כי ג"ר דעשיה שעלו אל היצירה, נעשו יצירה ממש, וקבלו בחי' נשמה מצד היצירה. גם טעם אחר אל נתינת נשמה זו להם, לפי שאח"כ באומרנו ברוך שאמר, תעלה היצירה בבריאה, כמבואר אצלנו שחיצוניות ופנימיות ג' תחתונות דיצירה עולים במקום שלשה אמצעיות יצירה, ונמצאו אלו הג"ר דעשיה בלתי יצירה הנעשית נשמה להם, ולכן אנו צריכין לתת לג"ר דעשיה אור מג' תחתונות דיצירה ממש, קודם שיסתלקו ג' תחתונות

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁰⁵ עי' עירובין יט ע"א: אמר רבי יהושע בן לוי שבעה שמות יש לגיהנם ואלו הן שאול ואבדון ובאר שחת ובור שאון וטיט היון וצלמות וארץ התחתית. מדרש תהלים (מזמור יא): שבע כתות הן שהן עתידין לעמוד לעתיד לבוא לפני חי וקיים קודשא ב"ה. וכו' וכל כת וכת יש לו מדור בפני עצמו בגן עדן. וכנגדם שבע בתי דירות בגיהנם, ואלו הן - שאול, ואבדון, גיא, דומה, וצלמות, וארץ תחתית, וארץ ציה. הרי שבע בתי דירות לרשעים ולצדיקים, לכל אחד ואחד לפי מעשיהן בתי דירתן.

זוהר חלק א דף סב ע"ב

נכון היום. (עד כאן לשון התוספתא) רבי אבא אמר, בגיהנם אית מדורין על מדורין, תניינין תליתאין עד שבע, והא אוקמוה חברייא, וזכאין אינון צדיקא דאינון מסתמין מחובי חייביא, ולא אזלי בארחיהו ולא מסתאבי בהו, וכל מאן דאסתאב כד אזיל להווא עלמא נחית לגיהנם, ונחית עד מדורא תתאה, ותרין מדורין אינון דסמיכין דא עם דא, שאול ואבדון, מאן דנחית לשאול דינין ליה תמן ומקבל ענשיה, וסליקו ליה למדורא אחרא עלאה, וכן דרגא בתר דרגא, עד דאינון סלקין ליה, אבל מאן דנחית לאבדון לא סלקין ליה לעלמין, ובגין כך אקרי אבדון דהא אביד הוא מכלא. תא

**לאבדון לא סלקין ליה לעלמין • כתב הרב כי שאול היא יסוד דנוקבא
דקליפה ואבדון היא ת' דנוקבא דקליפה עכ"ל •**

(מ"מ ז"ה ר"א סב ע"ב)

זוהר חלק ב דף רסב ע"ב

כפשע ביני ובין המות, דהא נחית בדרגוי עד דהוה ביה האי שעורא, וזכאה חולקיה מאן דאסתמר מההוא סטרא בישא, ומכל דרגין דההוא סטרא דמשתכחי בעלמא. דכמה סטרין ודרגין אית ליצר הרע, נחש עקלתון, שטן, מלאך
זוהר חלק ב דף רסג ע"א

המות, יצר הרע, והא אוקמוה, דאף על גב דבשמהן אלין אקרי, שבע שמהן אינון ליה, שטן, טמא, שונא, אבן מכשול, ערל, רע, צפוני. אלין אינון שבע שמהן לקבל שבע דרגין דהיכלין דליה, דכלהו מסטרא מסאבא כדקאמרן, לקבל אלין שבעה שמהן, אינון דאקרי בהו גיהנם, אתר דאתדנו ביה חייביא דעלמא, ואלין אינון, בור, שחת, דומה, טיט היון, שאול, צלמות, ארץ תחתית, כל אלין שבע מדורין דגיהנם, לקבל אלין שבע שמהן דאית ליה ליצר הרע. והא אוקימנא, דכמה דאית דרגין והיכלין לסטר קדושה, הכי נמי לסטר מסאבא, וכלהו משתכחי ושלטי בעלמא בסטר (ס"א שמאלא) מסאבא, שבעה היכלין אינון דאינון לקבל שבעה שמהן דאקרי בהו גיהנם (ס"א יצר הרע) וכלהו קיימי (לאסטאה דגיהנם, לית תמן עיטא וחכמה וסכלתנו לאשתזבא מן דינא:

דבר אחר, כי אין מעשה וחשבון ודעת וחכמה בשאול. בגיהנם אית ביה מדורין על מדורין, מדורא תתאה שאול, מדורא תתאה מניה אבדון, ודא סמיך לדא, מאן דנחית לשאול, ידונן ליה, ומתמן יצפצף ועולה, דהא הוא דכתיב, (שמואל א ב) מוריד שאול ויעל, ומאן דנחית לאבדון, תו לא סליק לעלמין:

¹⁴⁰⁶ עי' תיקו"ז קנח ע"ב.

¹⁴⁰⁷ זה לא פסוק אלא פסוקים וצ"ע.

¹⁴⁰⁸ עי' לעיל הערה 1252.

שעה"כ

דיצירה ויעלו למעלה בבריאה בברוך שאמר כנ"ל, כי אז תסתלק הנשמה מן העשיה, כי אע"פ שהוא במקום היצירה, האמנם נפרדה מן היצירה כנו'. וגם למעם הזה אומרים הודו קודם ברוך שאמר, שלא כמנהג האשכנזים כאמור, אח"כ יאמר ה' מלך ה' מלך כו', הנה פסוק זה ענינו הוא ענין המ"ן אשר העלינו באל נקמות ה' ע"י נשמות עשרה הרוגי מלוכה כנ"ל, הנה הם בחינת עשרה ניצוצות אשר בעולם העשיה. ולפי שעולם העשיה הוא סוד המלכות, לכן כל העשרה שלהם הם בסוד מלכים, וז"ס ה' מלך ה' מלך, שחזרו להיות ונעשו מלכים גמורים כבתחילה קודם שנפלו ונתבטלו ממלכותם.

וזה סדר רמיזת אלו העשרה ב"פ זה, הנה ב"פ זה נזכרו ג"פ הויה, וג"פ שם מלכות, ותכוין בזה אל ג"ר דעשיה, והם ג' הויות, וג' מלכים והם חב"ד, וגם באלו הג' הויות תכוין ג"כ אל הג' אמצעיות הג"ת¹⁴⁰⁹. ובאומרך לעולם ועד, תכוין אל בחינת המלכות הנקרא עולם כנודע (&). וגם ידעת כי גם בעשיה יש א"א ואו"א וזו"ן, ונוקבא דז"א דעשיה היא המלכות דעשיה, ואל זה המלכות אנו קורין בשם עולם. וכבר נתבאר לעיל אצלינו בענין מ"ש רז"ל בגמרא (כתובות &) האשה עולה עמו ואינה יורדת, כי יש ג' בחינת אל המלכות בהיותה דבוקה בז"א, וכמעט שהם שלשה בחי' פרצוף. וכבר נתבאר זה במ"א (ע"ח שער תיקון הנוק' פרק ג), והם בשלשה מקומות בדעת ובת"ת וביסוד דז"א. ובדמיון מה שתכוין לכפול את שלשה הויות הג' בסוד ג' ספירות ראשונות וג' אמצעיות כנו', כך תכפול לכוין תיבת לעולם ב' כונות בשני בחי' שיש אל המלכות, א' בדעת ואחד בת"ת. אח"כ כופלים פסוק הנזכר פעם שנית כנודע, ואז תכוין בשלש הויות אל ג' ספי' האחרות, שהם נה"י. ובתיבת לעולם, תכוין אל בחינת השלישי של המלך, שהיא למטה תחת היסוד דז"א. אח"כ אומרים פסוק (&) והיה ה' למלך על כל הארץ, והוא סוד פרצוף י"ס דמלכות אחרונה, נוקבא דז"א, אשר בעשיה הרמוזה בכללות במלת לעולם כנוכר¹⁴¹⁰. ועתה אנו מפרטים כל העשר ספירותיה.

ונחזור עתה לבאר בפרטות התיבות של הפסוק הנז'. הנה ניקוד הויה הראשונה שהוא ה' מלך, היא סגול באות יוד ובאות ואו, אבל בשני ההיז אין צריך נקודות, והם נקודות דמלת מלך, כזה יהיה מלך. והויה ב', בשני פתחים תחת היוד והואו, כניקוד מלך, כזה יהיה מלך. והויה ג' הוא נקוד ג"כ (זו ע"ג) בתיבת¹⁴¹¹ ימלוך, והיא היריק ביוד, שבא בהא, חולם בואו, ה' אחרונה בלתי ניקוד, כזה יהיה ימלוך.

ובתיבות לעולם תכוין בה אל מלכות תתאה דעשיה כנו', ותכוין שהיא הויה אחת נקוד בנקוד לעולם, שהיא שבא ביוד, וחולם בהא ראשונה, וקמץ בואו, והא אחרונה אין בה נקוד, כזה יהיה. והנה בהויה הג' הנז' של ה' ימלוך, תכוין אז כי כל הנקוד של שלשה שמות הנז', שלשתם ביחד הם בנימי' יב"ק¹⁴¹², שהוא סוד יהוה אלקים כנו' ברע"מ פרשת פנחס (דף ריו ע"א¹⁴¹³). גם תכוין באומרך ה' מלך הראשון הנקוד בסגול, תכוין כי מלך הוא בנימי' כמנין מים, לרמוז אל הנז"ל, כי אלו המלכים הם המ"ן דעשיה. ובמלת ימלוך

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁰⁹ ובאמרו ה' מלך וכו' לריך לכוין שהם נגד חג"ת וחצ"ד לאכילות דעשיה שעלו למעלה עם ראשון כחם פז דז"ס שהוא כתר לאכילות דעשיה לכלול הכל ציורה ומפני זה אנו עומדים (פע"ח).

¹⁴¹⁰ ול"ל ג' פסוקים אלו מעומד כי הם כל הי"ס דעשיה ובהם א"א ואו"א דעשיה וכבר ידעת כי בכל מקום תיקון א"א או או"א נאמר מעומד בהכרח כנזכר בזוהר (פע"ח).

עי' ריש אדרא שרשב"י עמד בתפילתו קודם אמירת האדרא רבא.

¹⁴¹¹ כתיבת?

¹⁴¹² יש ב"פ סגול מתחת ל"מלך" הראשון, ויש ב"פ פתח מתחת ל"מלך" השני, ויש חירק שוא וחולם בתיבת "מלך". והנה כל נקודה היא י' וכל קו הוא ו', וקמץ הרי הוא מורכב מקו על גבי נקודה, וממילא נחשב לי' עם ו'. ממילא החשבון הוא 60+12+40 סה"כ 112.

¹⁴¹³ עי' לעיל הערה 952, וכן לעיל תפילין ב' ד"ה וענין המעברתא

תרגום:

שעה"כ

תכוין כי מלך ומלך וימלוך הנז' בפ' הראשון, שלשתם הם בנימי' מנצפ"ך, שהוא סוד הה"ג של המ"ן. ומלת ימלוך חסרה וא"ו, ובוזה יעלו הכל למספר פ"ר, שהם מנצפ"ך. ואם תמלא ימלוך בו', צריך לחשוב כללות ה' אותיות מנצפ"ך והכולל לכולם, הרי פרו"ו.

ועיין בתיקונים תיקון ע' (דף קלג ע"ב קנח ע"ב¹⁴¹⁴) ומשם יתבאר כל מה שכתבנו לעיל, כי שם אמרו בפירוש כי ה' מלך כו' אינון ראשין, פי' שהם ג"ר. ואח"כ אמר נקוד דילהון ה' מלך, פי' שצריך לנקוד את ההויה כנקוד מלך ומלך וימלוך. אח"כ אמר, והכי אינון לתתא בתרין שוקין ואמה, ובג"ד כפל לון תרין זמנין כו'. והנה שלשה האמצעיות חג"ת לא זכרם, והענין הוא כמ"ש, כי השלשה אמצעיות, כבר נרמזו גם הם בפעם הראשונה, כי שם צריך לכוין בג' ההויות אל ג"ר וג' אמצעיות, אבל השלשה האחרונות צריך לכפול הפסוק פעם שנית כדי לכוין בהם, וזמ"ש, והכי אינון לתתא בתרין שוקין ואמה ובג"ד כפל לון, פי' כי הכפל אינו רק בשביל ג' אחרונות בלבד. אח"כ אמרו שם לעולם ועד, שכינתא ונקודה דיליה כו', פי' כי בתיבת לעולם תכוין אל השכינה שהיא מלכות דעשיה כנ"ל, ותכוין שהיא הויה א' נקוד בניקוד לעולם כנ"ל. או אפשר לחברו למטה, והוא כי הי"ם דשכינתא רמוזות בפ' השני, שהוא והיה ה' למלך כו', ואמר כי סוד (&) כ"י ב"י חש"ק, שראשי תיבותיו הוא כתר בינה חכמה, והוא סוד פסוק והיה ה' מלך כו' על כל הארץ, כמ"ש שם. והיה הוא אבא, ה' אימא, יהיה ה' אחד כתר, הרי נרמז ג"ר שלה בפ' זה, ושאר הז' דידה כלולות בהם.

שני פסוקים אלו של ה' מלך והיה ה' למלך, צריך לאומרם מעומד, כי הוא סוד הי"ם של עולם העשיה, הכוללת אריך ואו"א וזו"ן. וכבר ידעת כי בכל תיקון דא"א או דאבא או דאימא צריך לאומרם מעומד. ואף גם זאת אם אדם אומר פסוקים אחרים או סדר הקרבנות, ושומע שאומרים ה' מלך, צריך לקום מעומד עמהם בעוד שהצבור אומרים אותו, ואף שהוא בסדר הקרבנות. ואין צריך להפסיק ולומר עמהם ה' מלך כו', כי אם לקום עמהם. בימי החול אומר (&) מזמור אלקים יחננו, ובשבת (&) השמים מספרים כו'.

ענין ברוך שאמר. בהגיעך אל ברוך שאמר, תקום מעומד כמו שיתבאר, וגם תאחז בידך הימנית שני הציציות של הטלית, אותם שהם כנגד פניך, ותכוין כי ברוך שאמר הוא בעולם היצירה, בבחינת הדיבור בערך חלק המעשה שהוא הציצית, שגם הוא ביצירה כמבואר לעיל (&) ¹⁴¹⁵1416. וזה כוונתו, הנה נת"ל כי מן ברוך שאמר עד יוצר אור הוא בעולם היצירה, אמנם כבר הודעתך, כי בכל עולם מד' עולמות אבי"ע יש בו א"א ואו"א וזו"ן. והנה ענין ברכת ברוך שאמר לבדה עד ברוך אתה ה' מלך מהולל בתשבחות, הוא בא"א, דאיהו רישא בלא גופא, ולכן יש בה י"ג ברוכים כנגד י"ג תקוני דיקנא דא"א¹⁴¹⁷. והנה שלשה ברוכים הראשונים הם כח"ב כסדר, ושאר הברוכים לא זכרם הרב, ולהיותם בא"א לכן צריך לקום מעומד ולברך ברכה זו להיותה ברישא דא"א. ואמנם גם הוא כולל שרשי זו"ן דנפק מן א"א, וביה תליין כנוז' באד"ז¹⁴¹⁸, ולכן הברכה הזו יש בה פ"ז

- מאיר הכוונה -

¹⁴¹⁴ ז"ל: ראשין יהו"ה מלך (תהלים י טז) יהו"ה מלך (תהלים צג א) יהו"ה ימלך (שמות טו יח) נקודה דילהון יהו"ה מלך יהו"ה מלך יהו"ה ימלך והכי אינון לתתא בתרין שוקין ואמה ובגין דא כפל לון תרי זמנין ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך לעולם ועד שכינתא ונקודה דיליה יהו"ה ודא רזא כ"י ב"י חש"ק ואפלטוהו ראשי רישין (תיבין) דאינון כתר עלאה חכמה בינה והיה ה' למלך על כל הארץ ביום ההוא יהיה יהו"ה אחד ושמו אחד (זכריה יד ט) והיה יהו"ה אבא ואמא יהיה ה' אחד ושמו אחד כתר עלאה.

תרגום:

¹⁴¹⁵ וכ"כ בזוהר ח"צ דף ק"ב ענין ז"ס (פע"ח).

¹⁴¹⁶ ולא מצאתי שם רק בדף רטו ע"ב ולא מוזכר שום דבר שם.

¹⁴¹⁷ זה מפורט בפע"ת, ובסוף - בתשכחות בחינת תחת התי"ו על משקל תפארת.

¹⁴¹⁸ כנוז' באל"ז - נמחק בפע"ת.

שעה"כ

תיבות כמבואר אצלינו לקמן בסוד נוסח ברכה זו. ומעם פ"ז תיבות אלו הוא כנגד י"ג תיקוני דיקנא דאריך דיצירה, וכנגד ט' תיקוני דיקנא דו"א, אשר אלו הם סוד שם כ"ב אתוון כנז' בפ' נשא (&) בענין ברכת כהנים, כנז' שם בזהר, וכנגד שם אדני העולה ס"ה. ונמצא כי הנה שני שמות שהם כ"ב וס"ה עולים בגימ' פ"ז, אשר בהם נכללים א"א וזו"ן. אמנם הכל הוא בחי' א"א, כי משם נפקו זו"ן, וז"ס (&) ראשו כתם פ"ז. והנה שלשה שמות יש אל הת"ת, ושלשה אל המלכות, לפי שהת"ת והמלכות הם נקראים שמש וירח בעולם הבריאה, חמה ולבנה בעולם היצירה, חרס וסחר בעולם העשיה. והנה עתה אשר אנו בעולם היצירה, אשר יז' ע"ד המלכות שלה נקרא לבנה, שהיא גימ' פ"ז, אנו אומרים פ"ז תיבות אלו. ונמצא כי המלכות שביצירה כוללת אלו הפ"ז תיבות, לכן נקרא לבנה, שהיא גימ' פ"ז.

אבל דע, כי הנה מה שנקרא פ"ז, הענין הוא כי הכ"ב¹⁴¹⁹ תיקוני דיקנא שבא"א ושבז"א, העשרים בלבד הם בא"א ובז"א ולא בנוקבא, אבל השנים הם אפילו בנוקבא. והענין כי בחינת תיקון תרין תפוחין קדישין שבא"א ותרין תפוחין שבז"א הנה הם שני תיקונים מכלל הכ"ב אלו, ואלו השני תיקונים ישנן גם בנוקבא, כי גם היא יש לה בחי' הפנים, אבל שאר התיקונים שהם כולם בחי' השערות דוקן¹⁴²⁰, אינם רק בזכר שהם א"א וז"א¹⁴²¹. ונמצא שהעשרים תיקונים הם זכרים, והב' ישנם גם בנקבה.

וכן בענין שם ס"ה הנז' הרומז אל שם אדני, הנה הוא כנגד היסוד והמלכות, וזה נרמז בזהר פרשה לך לך (דף צ ע"א)¹⁴²² בפסוק (&) והיכל קדשו ה"ס מפניו כו' שיתין אינן וחמש אינן. והענין הוא כי ה"ס הם בבחי' היסוד הכולל ו"ק, וכל א' כלול מעשר, הרי ששים. והה' היא מלכות הנקרא ה' תתאה. נמצא שגם בשם ס"ה, ה"ס הם זכרים והחמש נקבות. ונמצא כי העשרים וששים הם זכרים, והם בגימ' שמונים, והב' והה' הם נקבות, והם בגימ' ז', וז"ס פ"ז, פ' זכרים, וז' נקבות.

גם דע, כי ענין פ"ז הנז' הם בחי' החיצוניות שבו, שהרי הוא בחי' זקן ושערות שבו. ואמנם יש עוד כוונה אחרת בזה הפ"ז, בסוד פנימיות שבתוכו¹⁴²³, והוא זה, כי הנה יש הויה דמ"ה ביצירה, כנודע בענין כוונת מודים, בתפלת המנחה בערב שבת, ובמקומות הרבה גם כן. והנה הויה זו היא בגימטריא מ"ה. ואמנם חשבון אותיותיה הם מ"ב, שהם ד' אותיות הפשוט, וי' דמילוי, וכ"ח דמילוי המילוי הרי מ"ב אותיות. והנה מ"ב ומ"ה הם בגימטריא פ"ז.¹⁴²⁴

- מאיר הכוונה -

¹⁴¹⁹ קס כ"ב אותיות לזכרת כהנים כנודע צפרקת נשא (פע"ח).

¹⁴²⁰ בחי' השערות לזקן נמחק צפע"ח וצמקומו איתא צסוד הזקן.

¹⁴²¹ קשה שהרי הב' ארחין (תיקונים ג' וה'), וכן השפתיים (תיקון יב) הם ג"כ ללא שערות – אד"ר קלא ע"א ובהגר"אב ספד"צ יט ע"א, וזה בא"א וכן פשוטות תיקון ז' דז"א [אד"ר קמא ע"א. ועי' ב"ע רכד ע"ב: הוא פה דז"א אשר בו גניזת הדעת, שבכל מקום שיש בו גילוי של הדעת אין שערות שכן השערות מעכבות את פעולתו. וכמו כן כאן בפה הרי הוא מקום להארות זיווגי הנשיקין והדיבור, וצריך שהשערות לא תפרענה (ב"ע)]

¹⁴²² ז"ל:

תרגום:

¹⁴²³ עי' ביאורים ח"א נד ע"ב והוא בנוי על הע"ח ח"א כב ע"ב: האור הנמשך ויוצא דרך האזן הוא זך מאד, וכאשר נמשך האור הזה בפנימיות הא"ק עד הגיעו אל החוטם ויצא קצת דרך שם הוא מתעבה וקונה איזה עביות וגסות.

¹⁴²⁴ גם צ"ל בתשבחות בחירק ולא בשורק גם צ"ל מרחם על הבריות ניקוד שב"א בב"ית בחירק הרי"ש חולם ביר"ד כנזכר בזהר בסדר היכלות (ניקוד הויות של ב"ש בפתחה וסיום הכל בחולם נ"א יכוין לנקוד חולם בהיין וי"ו בקמץ) (פע"ח).

שעה"כ

מזמור לתודה – הוא בבחינת או"א שבעולם היצירה, והטעם הוא כי אמת שכל הקרבנות הם למטה בעולם העשיה, לתקן ולזכך קטרוג הקליפות שבעשיה, אבל קרבן תודה עולה על כולם, כי הוא ביצירה ועולה עד או"א דיצירה. וזהו טעם אומרם ז"ל (ויק"ד פ"ט סי' 1425) שלעתיד לבא כל הקרבנות יהיו בטלים חוץ מקרבן תודה¹⁴²⁶. וזה מה שאמר הכתוב (&) עבדו את ד' בשמחה בואו לפניו ברננה, כי עבדו¹⁴²⁷ את ה' הוא אבא, ובשמחה היא אימא, ומלת עבדו היא במטרו"ן, ו"ק דיצירה¹⁴²⁸, ובעבד זה בסודו נעבוד¹⁴²⁹ את או"א. גם ז"ס (תהלים ק ג) דעו כי ה' הוא אלקים, הוא חיבור או"א דיצירה, ה' ואלקים^{1430, 1431}.

ענין הי"ח פסוקים של יהי כבוד ה' לעולם כו' והנמשכין. הנה באלו הי"ח פסוקים עד תהלה לדוד יש בהם י"ח אזכרות, וה"ם ט"ט של מטרו"ן. והענין הוא במה שנודע, כי שם אכתריאל הוא ביצירה¹⁴³², באופן זה, אכתריאל בא"א, י"ח באבא, ה' צבאות באימא, לפי ששם הוא סוד עונה בשם צבאות¹⁴³³, כנו' בסבא דמשפטים (&)¹⁴³⁴ בסוד (&) שארה כסותה ועונתה לא יגרע, עונה שמירא. אבל מטרו"ן הוא בו"ק דיצירה, שהוא ז"א דיצירה בלבד, ולא בכח"ב, ולכן יש בו ששה אותיות כנגד ו"ק. והנה ט"ט מן מטרו"ן הוא רישא דז"א, סוד ט' תיקוני דיקנא דיליה, אשר הם כפולים, ט' מעילא לתתא וט' מתתא לעילא, וכנגדם הם ח"י אזכרות אשר בפסוקים אלו, והם כנגד ח"י ברכאן דח"י עלמין כנודע (&). וכבר ידעת מ"ש חז"ל (חולין ט ע"א) בפסוק זה דיהי כבוד, דשרו של עולם אמרו. ושר העולם הוא מטרו"ן (&). והרי הדבר נכון על מקומו, הפסוקים של יהי כבוד ה' לעולם כו' שאומרים אחר מזמור לתודה, תמצא שהם ח"י פסוקים, ובהם ח"י אזכרות, הרומזים לח"י עלמין שמקבל חיות ושפע רב מאילנא דחיי, וז"ס (&) חי חי הוא יודך כו', וכל זה להטיל לחקל תפוחים קדישין, ולכן באלו הי"ח פסוקים יש קל"ז תיבות, וע"ה הרי חק"ל, כמנין חקל תפוחין. והשפע בא לו מד' הויות וג' אהיה, וז' שמות אלו הם בגימ' פות"ר, ועם הכולל תרפ"ז. והנה ר"ת פסוקים הנז' הם בגימ' תרפ"ו, ועם הכולל תרפ"ז, כמנין ז' שמות

- מאיר הכוונה -

¹⁴²⁵ רבי פנחס ורבי לוי ורבי יוחנן בשם ר' מנחם דגליא לעתיד לבא כל הקרבנות בטלין וקרבן תודה אינו בטל כל התפלות בטלות ההודאה אינה בטלה הה"ד (ירמיה לג) קול ששון וקול שמחה קול חתן וקול כלה קול אומרים הודו את ה' צבאות וגו' זו הודאה ומביאין תודה בית ה' זה קרבן תודה וכן דוד אומר (תהלים נו) עלי אלהים נדריך אשלם תודות לך תודה אין כתיב כאן אלא תודות ההודאה וקרבן תודה:

¹⁴²⁶ (לפי שכל הקרבנות באו על חטא לכן הם למטה במקום שיס' אחיזה לקליפות אצל קרבן תודה אינה באה על חטא לכן הוא למעלה ביצירה ואינו אלף סבא ותודה) (פע"ח).

¹⁴²⁷ נמחק צפע"ח.

¹⁴²⁸ נמחק צפע"ח.

¹⁴²⁹ בסודו נעבוד נמחק צפע"ח ובמקומו ואיתא בסוד עבודו.

¹⁴³⁰ הוא חיבור או"א דיצירה, ה' ואלקים נמחק צפע"ח ובמקומו איתא הם או"א ונלענ"ד חיים כי דעו הוא לשון זיווג כמו שנא' וידע אדם את אשתו.

¹⁴³¹ מזמור לתודה הוא מ"ב תיבין מלכד מלת מזמור שאינו עולה בחשבון שבו נברא שמים וארץ (פע"ח).

¹⁴³² עי' שער מ דרוש טו שזה בעשיה (אמנם שם מנוקד בקמצים. יש סתירה אם זה בבריאה או ביצירה או בעשיה, והעיקר שזה בבריאה, ומש"כ עשיה היא טעות סופר (דע"ה ח"ב קיב ע"ד) ועי' שער מז פרק ו שזה בכלים דאו"א דבריאה, ועי' שם ז"ל: העצמות של יצירה הוא כי נשמת או"א דיצירה הוא מהכאת מסך ושבירת ובקיעה אכתריאל שלמעלה. ובפע"ח איתא בריאה.

¹⁴³³ לפי ששם הוא סוד עונה בשם צבאות – נמחק צפע"ח.

¹⁴³⁴ ז"ל:

תרגום:

שעה"כ

הנז'. ויוסף נק' פותר כנודע (&)¹⁴³⁵. ובזה נעשה כתר לחקל תפוחין קדישין כנ"ל, ולזה ס"ת¹⁴³⁶ עולה כתר¹⁴³⁷, לרמוז כי הוא סוף כל דרגין¹⁴³⁸, וזה הכתר הוא מכ"ב אתוון, ולכן אומרים תהלה לדוד אחריו מיד בלי הפסק, אפילו בשבת, שנרמזו בה הכ"ב אתוון, ולכן אין להפסיק בין הפסוקים האלו לתהלה לדוד בשום פסוק אחר כלל, להיות כי פוגם בכתר הנז' ח"ו, ולכן תיכף יתחיל לומר אשרי כו' תהלה לדוד כו'¹⁴³⁹, וה"ס הכתר דיצירה כנו' בתיקונים (&) שכל אשרי הוא בכתר. (יח ע"א) פסוק (&) להודיע לבני האדם גבורותיו ר"ת יכוין שהם שם לל"ה, והוא שם א' מע"ב שמות דויסע ויבא ויט¹⁴⁴⁰, וגם הוא בגימטריא אדני.

פסוק (&) פותח את ידיך, הנה מזמור הזה נתקן לאומרו ג' פעמים ביום, כנודע בסדר התפלה, ב' פעמים בתפלת השחר ופעם א' במנחה, בכל זמן מג' זמנים הנז' יש כוונה בפני עצמה, עם היותם דרך אחד. ונבאר עתה כוונה שבזמירות דתפלת השחר, הנה ר"ת פותח את ידיך, פא"י, והוא שם א' מע"ב שמות דויסע ויבא ויט, גם סודו הוא חיבור ב' שמות הויה ואדני, יאהדונהי, וכבר ידעת מ"ש בזוהר ובתיקונים (ח ע"ב)¹⁴⁴¹ פותח את ידיך, אל תקרא ידיך אלא יודיך. והם שני יודין של יאהדונהי, ראשונה ואחרונה, וביניהם

- מאיר הכוונה -

1435 מדרש אגדת בראשית - פרק פג

עסוקין בתורה וחביבין לפני הקב"ה כאילות שנאשר אילת אהבים ויעלת חן (משלי ה יט). בן פורת יוסף בן פותר יוסף כשראה פרעה את החלום שאמרת לו את הכל שמא שם היית שנאמר אין נבון וחכם כמוך (שם מא לט). עלי עין (בראשית מט כב) בן שפרה ורבה ואין עין הרע שער הפסוקים - פרשת וישב

הגוף). והוא כי החלום הוא, בהיות המוחין דגדלות סתומים בגרון, תוך המוחין דקטנות. והפתרון הוא, בהיות המוחין דגדלות מתפשטים עד היסוד, ושם הם מגולים ומאירים, והם מפרשים מה שהיה סתום למעלה בהיותם בגרון, והפתרון הוא, לגלות ההו"ת שהם החלום, ע"י הפתרון, שהם ז' שמות שביסוד, כמ"ש בעה"ת במלת פותר, וע"ז מתמתקים דינים של אלהים, שגרמו השינה. ולכן יוסף היה פותר החלומות, כנזכר בפרשה. וז"ס (בראשית מ"ט כ"ב) בן פורת יוסף, כי פורת, הם אותיות פותר, כנז"ל בתחלת הדרוש:

והנה טעם קראתו פותר, ולא בשם אחר הוא, כי הנה המוחין דהו"ת דגדלות, הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, בסוד חו"ב ותרין עיטרין דח"ג שבדעת, והם מלובשים תוך נה"י דאימא. שהם ג' שמות דאה"ה, ביוד"ן ואלפ"ן והה"ן, והנה ז' שמות הנזכרים הם בגימטריא תרפ"ז, כמנין פותר עם הכללות. נמצא, שיוסף בבחי' האורות דמוחין דהו"ת ואה"ה דגדלות המתקבצים כלם בו כנודע, אז נקרא פותר, כי בו מתגלים ונפתרים האורות המכוסים. גם הוא בעל החלומות, כנזכר בפרשה, והוא מבחי' הו"ת אשר בו, שמהם נמשך החלום כנז"ל, בהיותם בגרון גם אלהים דקטנות, הגורמים השינה, ושההו"ת דגדלות יהיו בחי' חלום יליו בהקיע, הם ביוסף, כנז"ל, כי בו יורדים גם המוחין דאלהים דקטנות. והרי הם ג' בחי' כלולות בו. ולזה אמר יוסף, הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי:

1436 לח"י פסוקים אלו (פע"ח).

1437 עם ח"י עלמנו (נוסף בפע"ח).

1438 ונקראל כתר צסוד לצנן מאסו הצונים וצסוד אני ראשון ואני אחרון (נוסף בפע"ח).

1439 אמנס נלע"ד כפי הנזכר ל"ל הפסוק סל והוא רחוס יכפר עון וכו' אפילו צצצת לאפוקי מקלת אנשים שאין אומרים זה הפסוק וא"כ אינס משלמים הענין הנז"ל (נוסף בפע"ח).

1440 עי' לעי להערה 1404.

1441 ז"ל: ועוד רזא נקודי צריך לאחזרא עלייהו פתח בחושבן אותיותיו איהו י"ד וכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון (תהלים קמה טז) ואוקמהו¹⁴⁴¹ אל תקרי ידך אלא יודיך ואינון י"י מן יאקדונק"י ובאן אתר מתפתחין ברקיעא דאיהו פתח ואיהו מפתח כליל אקדונ"ק שית אתוון באמצע י"י ותרין יודין עם רקיע דאיהו ו' סליק לחושבן יְהוָה.

תרגום: ועוד הסוד של הנקודות צריך לחזר עליהם. פתח בחושבן אותיותיו, הוא י"ד, וכתוב פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. ופרשוהו אל תקרי ידך אלא יודיך, והם י"י מן יאהדונה"י. ובאיזה מקום נפתחים, ברקיע, שהוא פתח, והוא מפתח הכולל אהדונה"י, שש אותיות באמצע י"י, ושני יודים עם רקיע שהוא ו' עולה לחושבן יהו"ה.

שעה"כ

ו' אותיות כמנין ו', וצורת ו' היא נקודת פתח, וזהו פותח את ידיך יודיך כנז' בהקדמת התיקונים (ז ע"ב). גם ס"ת פותח את ידיך חת"ך, והוא שם קדוש המכונה בספרי המקובלים שם הפרנסה. גם תכוין כי שם הנז' בחילוף אתב"ש הוא סא"ל, והוא שם א' משמות ע"ב דויסע ויבא ויט. גם שם סא"ל הוא בגימטריא שם פא"י, כמנין יאהדונה"י כנז' בר"ת¹⁴⁴² פא"י.

והנה כל הכונות שבפסוק הזה הם שוות בשלשה זמנים שאומרים אשרי, והחילוק שביניהם אינו אלא בכונת שם חת"ך בלבד, וזה ענינו, כי בזמירות דשחרית, תכוין כי שם חת"ך שרשו הוא יוצא מחילוף ותמורת ההויה שהיא בגימ' מצפ"ך, שהוא בגימ' ש', גם שם אלקים במילוי יודין הוא בגימ' ש'. וכבר נתבאר במ"א (&) כי שם מצפ"ץ להיותו תמורת ההויה, לכן הוא רחמים מעורב בדין, ולכן הוא בגימ' אלקים דיודין. וזה סדרן: הויה ואח"כ מצפ"ץ, ואח"כ אלקים, כי שם אלקים הוא יותר דין מכולם. והנה בזמירות שעדיין לא התפללנו תפלת השחר ולא ירד שפע עליון, אלא שעכ"ז הוא בחינת בקר, אשר בו שולט אברהם איש החסד, ולכן שם מצפ"ץ שהוא ממוצע בדין הוא המאיר עתה. ונמצא כי שם זה הוא הנק' חת"ך, עם היות שמקורו הוא מג' שמות שהם הויה מצפ"ץ אלקים, עכ"ז כל אחד הוא כפי הזמן והשעה כמו שיתבאר.

והנה עתה בזמן הזמירות לסבה הנז', הנה השם הזה יונק משם מצפ"ץ הממוצע, והנה הוא באופן זה, כי מצפ"ץ גימ' ש', כמנין אלקים דיודין, ואם תסיר שורש שם אלקים כפשוטו, שהוא פ"ו, שהוא שרש הדינין, ישאר בגימ' רוח, כמבואר אצלנו בפסוק (&) ורוח אלקים מרחפת בו. והנה בבקר שעדיין זו"ן הם אחר באחור, ושני האחוריים הם בחינת דינין כנודע, וכל אחר הוא שם אלקים, ונמצא ששני האחוריים הם שני פעמים רוח, וב"פ רוח הוא גימ' חת"ך. גם פי' חת"ך הוא לפי שכל האחוריים הם בסוד רבוע השמות כנודע (&), וכאשר תרבע שם אלקים כזה, א' אל"ה אלה"י אלקי"ם, בגימ' ר', ועם הי"ג אותיות דמילוי יודיין והכולל, הרי רי"ד, כמנין רו"ח כנז'. והנה הם ב' אחוריים, שהם שני פעמים רו"ח, שהם בגימ' חת"ך. גם זה עצמו הוא הבנת לשון חת"ך, כי בחי' האחורים, שם מקום החתוך, כי שם מתחתכין וננסרין לשנים בעת הנסירה כנודע. ונמצא כי שם חת"ך הנז' בס"ת ה"ס ב' האחוריים דזו"ן, הנקרא הויה אלקים, הנרמזים בר"ת פא"י העולה יאהדונה"י, שהוא חיבור זו"ן. אבל כוונת שם חת"ך בזמן המנחה, הוא נגזר משם אלקים, לפי שאז הוא זמן הדין, והכונות שוות אל הנז', כי כאשר תסיר ב' האחוריים דאלקים במילוי יודין, ב' שמות שרשי אלקים, שהם פ"ו פ"ו, ישארו חת"ך ע"ד הנז' ממש.

וכונת שם חת"ך באשרי שקודם ובא לציון, אשר אז כבר התפללנו תפלת שחרית, וירד השפע, וגם הוא בחינת בקר שהוא חסד גמור, אז הוא נגזר משם ההויה, שהוא רחמים, והיא הויה דע"ב, שהוא מבחינת החכמה, ששם הוא הויה דע"ב דיודין כנודע.

והנה נודע בסוד (&) והחכמה תחיה בעליה, כי כל המזון והפרנסה באה מן החכמה, כנז' בזוהר פ' בשלח (&) בענין המן, וה"ס פותח את ידיך יודיך, שהם הד' יודין שבהויה דע"ב דיודין כנז'. וכל אחד כלולה מעשר, וי' מי', הרי הארבע יודין הם ת', וכ"ח אותיות שיש במילוי המלוי שיש בהויה זו, הרי הכל גימ' חתך, ובזה תבין היות השם הזה נקרא אצל המקובלים שם הפרנסה.

והרי נתבאר ג' חילוקים שיש בכונת שם חת"ך בג' זמנין הנז', אבל כל שאר הכונות שבפסוק (יח ע"ב) הויה הם שוים בג' זמנים הנז'. הנה במלת ומשביע, ג"כ תכוין שהוא בגימטריא חת"ך הנזכר, ותכוין גם כן בו בענין כונות שם חתך הנז'. ובמלת רצוין תכוין להמשיך מן הרצון העליון, שהוא הויה העולה קפ"ד, שהם אחוריים דהויה דיודין שהוא ביסוד דאבא שבתוך רישא דז"א בדעת שבו כנודע (ע"ח מלכים ד'¹⁴⁴³).¹⁴⁴⁴ וגם הוא

- מאיר הכוונה -

1442? ##

1443 ספר עץ חיים - שער יא פרק ד

שעה"כ

אהיה דיודין העולה בגימ' קס"א, שהוא היסוד דאימא, שגם הוא ברישא דז"א בדעת שבו כנודע. והנה קפ"ד וקס"א עם הכולל הם בגימ' רצו"ן, ותכוין להמשיך מב' יסודות הנז', שפע ומזון וברכה אל כל העולם, ותכוין שעל ידם יתמתקו ב' כוחות של דין המונעים הפרנסה, שהוא סוד שני עינים הנזכר בפ' שקודם לזה, והוא עיני כל אליך ישברו כו'.¹⁴⁴⁵ והנה בעינים יש שני דמעות, שמהן יוצא הדין כנז' בפ' שמות¹⁴⁴⁶ והם למטה בנוקבא דז"א הנקרא רחל, אשר גם היא בגימ' דמעה שני פעמים, ולכן נרמזת רחל בר"ת לכ"ל ח"י רצו"ן. ותכוין להמתיק את רחל הנז', שהיא נוקבא תתאה, ואת שני דמעות שהם בגימ' ג"כ כמנין רחל, אשר אלו הדמעות הם יורדים בימא רבא¹⁴⁴⁷, שהיא הנוקבא כנז' שם בזהר בפ' שמות, ותמתיקם ע"י הרצון הנז' שהוא קפ"ד וקס"א.

- מאיר הכוונה -

עד יסוד דאבא נעשו כל ה"ח חיבור חסד א' וכעד"ז באמא עטרה דגבורה ואח"כ כשנתלבשו המוחין תוך נה"י דאז"א לכנוס ברישא דז"א אז נתלבשו נה"י בנה"י ואז יסוד אבא נתלבש ביסוד אמא ונתערבו שם יחד החו"ג כנודע לכן נקרא היסוד מערב כי שם הוא עירוב החו"ג יחד ועי' עוד שער פנימיות וחיצוניות ח.

¹⁴⁴⁴ לגבי חת"ד: ונלע"ד חיים כי הראשון הוא ב' אחוריים ללא וישראל והב' נגד אחוריים לרחל וישראל (פ"ח).

¹⁴⁴⁵ אינון ב' עיינין סל רחל לאינון לינא ומונעין את הפרנסה והס ב' דמעין לנחתין לימא רבא (פ"ח).

¹⁴⁴⁶ אולי יט סוף ע"א

ז"ל:

תרגום:

¹⁴⁴⁷ עי' אד"ר קלז ע"ב: וזה לשון האדרא: תאנא, בהני עיינין בתרין גוויני מנייהו בסומקא ואוכמא שראן תרין דמעין, וכד בעי קודשא דקודשין לרחמא על ישראל, אחית תרין דמעין לאתבסמא בימא רבא, מאן ימא רבא, ימא דחכמתא עלאה, כלומר דיתסחון בנהרא (ס"א בחוורא) במבועא דנפיק מחכמתא רבא ומרחם להו לישראל [תרגום: למדנו, באלה שני העינים בשני צבעים, מהם באדום ושחור, שורות שתי דמעות. וכאשר רוצה קדש הקדשים לרחם על ישראל, מוריד ב' דמעות למתקם בים הגדול. מי הוא הים הגדול? זהו הים של החכמה העליונה. כלומר שיתרחצו בנהר, במעיין היוצא מהחכמה הגדולה ומרחם על ישראל], עכ"ל. ועי' לקמן כב ע"א. וכן עי' זהר שמות יט ע"א ז"ל, אמר רבי אלעזר, בא וראה רחמנותו של הקדוש ברוך הוא, כשהוא מרחם על ישראל, כופה למדת הדין ומורידה ומרחם עליהם, והיינו דתנן שהקדוש ברוך הוא מוריד שתי דמעות לים הגדול, מאן אינון שתי דמעות, וכו' אית תרין דמעין לקודשא בריך הוא, והן שתי מדות דין שהדין בא משתייהן, וכו' וכשהקדוש ברוך הוא זוכר את בניו, הוא מוריד אותם לים הגדול שהוא ים החכמה להמתיקן, והופך מדת הדין למדת רחמים, ומרחם עליהו, עכ"ל. ועי' ב"ע קסו ע"ב ז"ל, שהב' דמעות ב' עיינין חו"ג יורדים לים הגדול נוק' ע"י הנסירה. ועי' לש"ו דע"ה ח"ב מג ע"ג, שהורדת הדמעות היא מיתוק הדינים שנמתקו ברחמים ויוצאים ונפרדין ועי"ז מתכפין כל הדינים קשים. ועי' לש"ו דע"ה ח"ב צג ע"ב, שמ"ש שהקב"ה מוריד ב' דמעות היא ע"ד שכתוב אל גינת אגוז ירדתי וכו', כי האי ירידה עלייה הוא, שעולין הב' דינים למו"ס, ושם הם נמתקין. אם כן הם עולים למ"ס שהוא הימא רבא ושם הם נמתקין (מאור החמה). ועי' המשך צג ע"ג, שב' דמעות היורדים הם סומק ואוכם, הסומק נמתק, ואילו האוכם הוא דין קשה. ושניהם יורדים [עי' לקמן כב ע"ב שאוכם לא נמתק אלא נדחה] לחו"ב דבריאה, והחכמה דבריאה נקראת גם כן ימא רבא, ונמשכת משם ההנהגה בדינים מתוקין, והדין הקשה יורד בבינה דבריאה ונקרא תהום רבא, ונשאר שם. והנה בעת הזכות, תחילה הדין הקשה נכנס לחכמה למתקה, ואח"כ הוא יורד בתהום לנקמא נוקמין מאותן דמעיקין לישראל.

ושנים אלו הם קין והבל, שקין הוא שורש הקלי' והבל שורש הדינים (לקמן לא ע"א). ועי' בבהגר"א על ת"ז צ' ע"ב ד"ה ואינון ז"ל, הם ב' אבנין אוכמא וסומקא דאתפרשין באסחותא דימא רבא, ואינון ב' דינין דב' אלקים, ה' עילאה וה' תתאה, אוכם וסומק, והן ב' אבנין דלוחות שהן ה' עילאה וה' תתאה כו' והן בית ראשון ושני בב' בתי לבא וכו' הכל מסט' דעץ הדעת טוב ורע כו' אבל בעה"ח א"צ הדמעין אלו דשם כולו חיים, עכ"ל.

עי' לקמן לא ע"א, שהדמעות הם הדינים הנאחזים בנז"ה, ועי' ב"ע נח ע"ב ז"ל, נז"ה נקראים 'אפיקי מים', ובנז"ה עילאין נדרשים כמין חומר שהם באמת מליין ממים של מו"ס, וז"ס גדול מ"ש רז"ל שהקב"ה מוריד ב' דמעות לים הגדול, והם סוד ב' עיינין דז"א, כשהם בגוון סומק ומלאים דין ורפואתם ע"י מים חיים, כמ"ש בגמ', והוא סוד מיתוק העינים ע"י שורשם בעינא דע"ק דמתסחאן בחלבא דנהיר, ומתמתקין בשורשם במו"ס, שכל הגבורות נמתקים בשורשם כמ"ש כמ"פ, והוא

שעה"כ

פסוק ואנחנו נברך יה כו', מורי ז"ל היה נוהג לומר פסוק זה אחר סיום תהלה לדוד כו' בכל פעם מג' זמנים הנו', שלא כאותם הנוהגים שלא לומר פסוק זה אלא בשחרית בעת הזמירות בלבד.

תהלה לדוד, ובו תכוין לחתום המלכות בחותם אמת, כי תהלה היא המלכות כנודע (&)¹⁴⁴⁸. והנה תהלה בגימ' אמת עם הכולל של תהלה¹⁴⁴⁹. גם תהלה היא כמו תפלה בגימ' אלא שהתפלה עודף בגימ' על תהלה ע"ה, שהם ג"פ כ"ה כ"ה כ"ה, וה"ס¹⁴⁵⁰ מוחין של הנקבה, וכל א' נקרא כ"ה, וה"ס כ"ה א' שבברכת כהנים שאנו אומרים בבקר אחר ברכת השחר קודם הקרבנות, וכ"ה ב' כנגד ברכת כהנים דחזרת העמידה, וכ"ה ג' כנגד כ"ה שבקמרת. והכ"ה שבברכת כהנים נתבאר במקומו שם. והענין הוא בקיצור, כי עתה המלכות נקרא כ"ה, בסוד (&) כה תברכו כו', והם כ"ה אותיות שיש בפ' (&) ישא ה' פניו כו', וכ"ה שבקמרת לא מצאתי בהם רמז בדברי הרב ז"ל, ונלע"ד שיש כ"ה תיבות באלו שני הפסוקים (&) ויאמר ה' אל משה קח לך סמים כו' מהור קדש, ע"כ.¹⁴⁵¹

כונת החמשה הללויות, הללויה הללי נפשי את ה' כו' (&), היא במלכות דיצירה הנקרא נפש. ופ' האחרון שבו, והוא ימלוך ה' לעולם אלקיך ציון כו', היא יסוד. הללויה כי טוב זמרה אלהינו כו' (&), הוא ביסוד דיצירה, בסוד (&) אמרו צדיק כי טוב, שהוא היסוד¹⁴⁵². ואמנם הנו"ה, להיותם סוד הדינין כמבואר אצלנו, והנה עתה אנחנו ביצירה, אשר שם תוקף הדין, בסוד ע"ן הדעת טוב ורע, ולכן אין אנו מזכירין עתה את הנו"ה, אמנם נטפלו אל היסוד, ונרמזו עמו בסוד פסוק (&) לא בשוקי האיש ירצה כו', פי' שאינו מתרצה בשוקי האיש לבדם, שהם הנו"ה, להיותם דינין, אלא בהצטרפות היסוד. גם נרמזו במ"ש (&) כי נעים נאווה תהלה, שהוא הנצה, דכתיב ביה (&) נעימות בימינך נצה, וההוד נרמזו במ"ש (&) ומשפטיו לישראל, וכן (&) ומשפטים בל ידעום, והוא הוד, ששם המשפטים והגבורות.

- מאיר הכוונה -

סוד ים הגדול שהוא כלול בבטישו דאורא חסד עילאה שנק' גדולה, עכ"ל. כלומר תיקונם של הדמעות היא להוציא אותם החוצה על ידי השפע מהמור"ס שהוא תוספת מים לעין לנקותו.¹⁴⁴⁸ עי' זהר ח"ג רכג ע"ב: כתר בתהלה מלכות.

אמנם עי' זר"ח (סג ע"א): כתיב שיר וכתוב לך דומיה תהלה וגו' דוד מלכא הוה ידע ברוח קודשא דאזדמן שיר דא לאתגליא בעלמא ואמר שיר דאזדמן לאתגלי לך דומיה איהו בחשאי דלית רשו לאתגלייא תושבחתא דא אלא תושבחתא ותהלה דא אלהים בציון כד אתבני בי מקדשא דאיהו לקביל מקדשא עילאה כדן לך ישולם נדר.

תרגום: כתוב שיר (תהלים סה) וכתוב (שם) לך דמיה תהלה וגו' דוד המלך היה יודע ברוח הקדש שהזדמן השיר הזה להתגלות בעולם ואמר השיר שעתיד להתגלות לך דומיה הוא בחשאי שאין רשות לגלות השבח הזה אלא שבח ותהילה זה אלהים בציון כשנבנה בית המקדש שהוא כנגד המקדש העליון ואז לך ישלם נדר. משמע שזה בינה.

¹⁴⁴⁹ קל תהלה נמחק צפע"ה, ובמקומו איתא "ויכוין לחתום את המלכות בחותם אמת (פע"ח).

¹⁴⁵⁰ ג' (נוסף צפע"ח).

¹⁴⁵¹ זכרוס' סומך ה' לכל הנופלים כאשך תתפסט התבונה למטה אז גם הז"ח מתפסט למטה ממקומו וגם הנופלים תרד למטה ממקומה בסוד המדרגות ולהיות התבונה זו בסוד אחוריים לכן יס' אחיזה לקליפות עד התבונה זו ואז כולם נקראים נופלים וכאשך נתעלו כל אלו אחוריים למעלה אזי תתעלה המלכות למעלה וגם הז"ח יעלה למעלה וגם התבונה תחזור להיות כמו בתחלה ואחוריים לזינה נקראים ס' וס' אין מקום אחיזה לחילונים ואז ע"י זאת הסמך יהיה סומך ה' לכל הנופלים ע"ס (פע"ח).

¹⁴⁵² עי' זהר ח"א ל ע"ב.

שעה"כ

בפסוק (&) הרופא לשבורי לב, ר"ת לל"ה, והוא א' משמות ע"ב דויסע ויבא ויט, והוא בנימ' אדני.

הללויה הללו את ה' מן השמים הללוהו במרומים כו' (&), הוא ת"ת דיצירה, ופסוק (&) לבני ישראל עם קרובו הללויה, הוא בגבורה, מלשון (&) המלמד ידי לקרב. וז"ס (&) אשר לו אלקים קרובים, שהוא הגבורה, וקרובים מלשון כלי הקרב וכלי זיין. הללויה שירו לה' שיר חדש כו' (&) הוא בחסד דיצירה, וזה ש"ה¹⁴⁵³ (&) תהלתו בקהל חסידים. אבל הגבורה, להיותה דין, אנו כוללים אותה עם החסד למתקה עמו, וז"ש (&) וחרב פיפיות בידם לעשות נקמה בגוים כו'. לעשות בהם משפט כתוב (&), הוא בבינה, שהוא משפט וגבורה עלאה.

הללויה הללו אל בקדשו (&), הוא בשלש ראשונות דיצירה, ובאומרו הללו אל בקדשו, יכוין שהוא רמז בחכמה הנקרא קדש עילאה (זהר ח"ג טא ע"א¹⁴⁵⁴). ואני מסופק אם אלו הי"ס הרמוזים באלו החמשה הללויות, אם הם י"ס דיצירה, או אם עשר ספירות המלכות (יח ע"ג) דיצירה, וכונת כל הנשמה תהלל, עיין בשער מאמרי רשב"י בזהר בשלח (דף כז ע"ג) וז"ל ובהיא שעתא כו' וז"ל שמעתי אומרים כו'¹⁴⁵⁵, ע"ש.

ויברך דוד את ה' כו' (&), צריך לקום מעומד מן ויברך דוד כו' עד אתה הוא ה' האלקים אשר בחרת באברם כו'¹⁴⁵⁶ (נחמיה ט ז) ועד בכלל, להיות כי שם אהיה רמזו בר"ת את"ה ה"וא ה' האלקים כו', וכל אהיה הוא בכתר, ולכן צריך לקום מעומד עד סוף ארבעה תיבות הנז' בלבד.

והנה כבר נתבאר כי בכל עולם ועולם יש כמה פרצופים, ולכך אל תתמה אם תראה שנזכיר הדברים כפולים ומכופלים, כי אע"פ שכבר רמזנו הי"ס דיצירה למעלה בחמש הללויות, עכ"ז אנו צריכין לחזור ולהזכירם בפסוק (&) לך ה' הגדולה כו', כנודע שבפ' הזה נרמזו הי"ס.

גם צריך ליתן צדקה בכל בקר, בסוד (&) ואני בצדק אחזה פניך, קודם שיתפלל תפלת י"ת. וצריך לתת תחילה ביד הגבאי שני פרוטות ביחד, אחד כנגד לאה, ואחד כנגד מלכות דבינה שבתוך ראש ז"א, אשר ממנה יוצאת לאה כנו'. ולכן שני הפרוטות אלו

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁵³ וזה ש"ה נמחק צפע"ח ובמקומו איתא ז'הו.

¹⁴⁵⁴ עי' לעיל הערה 604 ודף ו ע"א ד"ה וזהו הטעם שציץ של והערה 1335.

¹⁴⁵⁵ ז"ל הזהר (נד ע"א): ובהיא שעתא דנפק¹⁴⁵⁵ לנחתא לארעא בזרעא דלוי אתתקנו ארבע מאה ועשרין וחמש בוצינין¹⁴⁵⁵ למלכא¹⁴⁵⁵ וארבע מאה ועשרין וחמש גליפין ממנן ארבע מאה ואתתקנו ארבע מאה לאתריה כד נפק לעלמא אתנהרא ה' באנפוי וביתא אתמלייא מזיותיה ביה שעתא קרא עליה קודשא בריך הוא בטרם אצרך בבטן ידעתיק ובטרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך רבי יצחק אמר ביה שעתא קטל (נ"א אפיל¹⁴⁵⁵) קודשא בריך הוא לרברבא ממנא דמצראי וחמו ליה משה ובני ישראל כדין אמרו שירה הדא הוא דכתיב (&) וירא ישראל את מצרים מת (&) אז ישיר משה ובני ישראל.

תרגום: ובאותה שעה שיצא לרדת לארץ בזרע של לוי נתקנו ארבע מאות ועשרים וחמש נרות למלך וארבע מאות ועשרים וחמש חקיקות ממונים לוו את אותה רוח למקומה כשיצא לעולם האירה ה' בפניו והבית התמלא מזיוו באותה שעה קרא עליו הקדוש ברוך הוא בטרם אצרך בבטן ידעתיק ובטרם תצא מרחם הקדשתיך נביא לגוים נתתיך. רבי יצחק אמר באותה שעה הרג (הפיל) הקדוש ברוך הוא את השר הממונה של מצרים וראו אותו משה ובני ישראל ואז אמרו שירה זהו שכתוב וירא ישראל את מצרים מת אז ישיר משה ובני ישראל.

וז"ל השער מאמרי רשב"י (יח ע"א): שמעתי אומרי' משם מורי ז"ל בביאור לשון הזה כי הענין הוא רומז אל שם כה"ת היוצא מן ר"ת כ"ל ה'נשמה ת'הלל יה והוא יוצא מן שם י"ה באופן הזה יו"ד פעמים ה"י הם ש' ויו"ד ה"י עצמו הרי של"ה. ועוד יש בו גם כן שלשה מילויים שהם יוד הי יוד הא יוד הה. והם בגמטריא צ"א ועם של"ה הרי תכ"ח (א"ש עם הכולל). וכולו הוא משם יה וזהו כ"ל ה'נשמה ת'הלל י"ה כי מן יה יוצא ר"ת כ"ל ה'נשמה ת'הלל. ויען השם הזה נעשה על ידי הכאת יו"ד בה"י כנו' לכן נקרא גם כן כה"ת לרמזו שנעשה על ידי הכאות הנז'.

¹⁴⁵⁶ אשך בחרת ב'אברם כו' (נמחק צפע"ח).

שעה"כ

ניתנים ביחד. ואח"כ נותן עוד ביד הגבאי פרוטה ג' כנגד רחל, נוקבא תחתונה דז"א. והענין הוא, כי שלש בחינות אלו, כל אחד מהן נקרא צדק, אשר זהו בסוד הפסוק (&) צדק תרדוף בו, כנו' בתיקונים (&) 1457 שהם צדק עילאה וצדק תתאה, שהם לאה ורחל. וגם מלכות דבינה נקרא בכלל צדק עילאה, אבל להיות שהיא עצמה היא בחינת לאה, לכן לא נזכרה גם היא בפסוק בפני עצמה בשם צדק שלישי כי אם ב' פעמים צדק בלבד. ותכוין כי הם צדק, שהם דינין כנו' באדרת האזינו, וז"ל (&): כד אתער צדק בשלהובוי כו' 1458, וע"י צדקה זו שנותן, נעשית צדקה, כי צדקה היא רחמים כנודע (&) 1459. ולכן צריך ליתן צדקה עתה מעומד, והטעם הוא, לפי שהצדקה היא מצות עשה, וראוי לעשות המצות מעומד. עוד טעם אחר, כי כיון שהטעם הוא כדי לתת צדקה לעני שהיא השכינה והמלכות כנו'. והנה המלכות נופלת לארץ בעונותינו הרבים, ולכן צריך שיתננו מעומד, ויכוין להקימה ולהעמידה מעומד ע"י הצדקה, שהוא הת"ת דכורא, כמו שאמר הכתוב (&) משפט וצדקה ביעקב אתה עשית 1460. ולהיות שצדקה זו ניתנת מן הת"ת למלכות ע"י היסוד, לכן צריך ליתנה ביד הגבאי צדקה, שיסוד נקרא גבאי צדקה (זהר ח"א רח ע"א), שהוא היסוד האימא, או יסוד דז"א, אשר הוא גובה כל הצדקה, בסוד (&) וילקט יוסף את כל הכסף, והוא נותן לעני שהיא השכינה, הנקרא עני 1461. ומזה הטעם עצמו צריך ליתנה בעת שאומר, כי כל בשמים ובארץ, שהוא רומז אל היסוד הנקרא כל 1462.

ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל, שצריך שיתננה בעת שאומר, ואתה מושל בכל, שהיסוד נקרא כל, והוא גבאי צדקה. ונותן אותה למלכות, אשר גם היא נקרא בכל, זה כל וזה בכל. כמ"ש רז"ל (&) בת היתה לו לאברהם ובכל שמה, והוא במה שידעת, כי הויה

- מאיר הכוונה -

1457 לא מצאתי בתיקו"ז אמנם ע"י זוהר ח"ג רעד ע"א: חרב דקודשא בריך הוא, י' רישא דחרבא, ו' גופא דחרבא, ה"א ה"א תרין פיפיות דילה, צדק צדק תרדוף, חתכין תרין דינין, דינא מפי בית דין דלעילא, ודינא מפי בית דין דלתתא, ומהכא אשתמודע, אין אדם נוקף אצבעו מלמטה עד שניתן לו רשות מלמעלה, נרתקא דחרבא אדנ"י, תמן אשתכח דינא.

תרגום:

1458 ז"לב שלימתו:

תרגום:

1459 זוהר חלק ג דף רצב ע"א

תא חזי, כד מתבסמא האי צדק ממשפט, כדין אקרי צדקה, ועלמא מתבסמא בחסד, ואתמליא מניה, דכתיב (שם לג ה) אוהב צדקה ומשפט חסד יהו"ה מלאה הארץ: תיקוני זהר דף טז ע"ב

צ' בההוא זמנא אתמר בה צדקה תרומם גוי, ולית צדקה אלא צלותא, הא אוקמוהו, ואיהי אימא עלאה דנחתא לגבי צדק ואתעבידת צדקה (צדיק), ואתכליל י"ה בתרוייהו בצדיק וצדקה, ק', בההוא זמנא יסלקון ליה קלין דצלותין קלין דאורייתא, ובההוא זמנא יהא הקול קול יעקב: ע"י גר"א בתיקו"ז יח ע"א ד"ה מארי תורה – ר"ל שהלילה נחלק לב' חלקים פלגא דינא ופלגא רחמי והן ליל ולילה בתוס' ה' בסוד נער נערה דאנהר לה אימא ה"ג ממותקות והיא בזיווגא שאז נקרא ה' שד' דרגין באשה קטנה נערה בוגרת נשואה שנקראה ה' הוא חכם והיא חכמה והא עשיר והיא עשירה הוא איש והיא אשה והן ר"ת של נקב"ה ולכן דווקא בחצות והוא בסט' דעד"א שהוא בין חסד לגבורה והוא בחצות ממש וז"ש ואיהי שומר מה כו'.

1460 ע"י זוהר ח"ג רצב ע"א: ת"ח כד מתבסמא האי צדק ממשפט כדין אקרי צדקה ועלמא מתבסמא בחסד ואתמליא מניה דכתיב אוהב צדקה ומשפט חסד י"י מלאה הארץ.

תרגום: בא וראה: כשזה הצדק מתמתק מהמשפט, אז הוא נקרא צדקה, ואז העולם נמתק בחסד ומתמלא ממנו. שנאמר "אוהב צדקה ומשפט חסד ה' מלאה הארץ". השערי אורה לומד את זה על יסוד.

1461 ע"י לעיל הערה 3.

1462 ע"י זוהר ח"א יז ע"א: לית זרעא דאזדרע בר ברזא דא ואתחבר כלא בעמודא דאמצעיתא ואפיק יסודא דעלמא ובגין כך אקרי כל דאחיד לכלא בנהירו דתיאובתא.

תרגום: אין זרע שנזרע מלבד בסוד הזה. והכל התחבר בעמוד האמצעי והוציא יסוד העולם, ולכן נקרא 'כל', שאוחז את הכל באור ההשתוקקות.

שעה"כ

דמילוי ההיזן היא בגימ' בכל, שהיא במל'. והכונה היא שע"י צדקה זו שנותן לה היסוד, שהוא שם ב"ן כנז', יגדל פרצופה ושיעור קומתה.

והוא כי כבר ידעת, כי קו המידה דז"א, הם הנה"י דבינה, המתפשטים דרך קוים ומדות דז"א. והנה הם סוד אהיה, שהיא הבינה, והם ג' אהיה: א' דיודים, וא' דאלפין, ואחד דההיזן, כמבואר אצלנו שהם בנה"י דבינה הנז'. ואמנם ההארות הנמשכות מן הבינה אל המלכות, אינם משם אהיה ממש, אלא מהארות, והוא שם בוכ"י¹⁴⁶³, שהוא יוצא משם אהיה בחילוף אלפא ביתא דאבג"ד כמבואר אצלנו, ולכן נרמזו שם זה בר"ת ב"כל ו"בידך כ"ח ו"גבורה, ולכן סמך לו אחריו, ובידך לגדל ולחזק לכל, בסוד הנז' בזה ובמאמר קו המדה (&) דכת"י, כי הנטיעות היה בוצינא דקרדינותא מכה בהם ואומר להם גדל¹⁴⁶⁴, וכן במלכות אשר היא נקבה, השם המכה בה ומגדל בסוד קו המדה, הוא שם בוכ"י הנז', וזהו ובידך לגדל ולחזק לכל, כי ע"י שם בוכ"י קו המדה שלה, בידו לגדלה ולחזקה, או לפחות ממנה כפי רצונו. וזהו ובידך לגדל ולחזק לכל, פי' אל המלכות הנקרא כל.

והנה שם זה של בוכ"י הוא קו המדה של המלכות, והוא המוסף חיות במוחין שלה, ואז ניתוסף בה כח המשכת חיות אל המ"ן שלה, שהוא ההויה דההיזן, שהוא בגימ' בכל, וזהו ואתה מושל בכל.

ואמרו ובידך כח וגבורה כו', הענין הוא בסוד מה שביארנו בפ' (&) כרוה נדיבי העם כו', בסוד מ"ש רז"ל (&) כל מועכות של בית רבי תמר שמן¹⁴⁶⁵, כי מן הבינה אשר ממנה נמשך שם בוכ"י הנז', הנה מן היד שלה נעשית כלי המלכות למ"ן שלה, כי יח ע"ד שם הה"ג בה' אצבעות היד, ודי בזה, ולכן בידך הוא בגימ' שם בוכ"י.

והנה יש כאן ב' פעמים ובידך, והם הא' ובידך כח וגבורה, והב' ובידך לגדל ולחזק כו', וה"ס שם ב"ן הנז', שהיא בגימ' בכ"ל המעלה מ"ן אשר בעולם היצירה, אשר אנו עתה בתיקונו. ובחי' המ"ן שבו הם חו"ג, שה"ס ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות כנודע, וה"ס שני ידים ימין ושמאל, ובהם עשרה אצבעות, כנגד י' אותיות מנצפ"ך הכפולות. ועיין בפסוק (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו', כי שם נת' ענין זה היטב.

ואתה מחיה את כולם (&), הנה המלכות נקרא אתה¹⁴⁶⁶, והיא המחיה את כל העולם ע"י שם ההויה העולה ס"ג, כמנין מחיה. והענין הוא, כי מוח הנקרא בינה שמצד מוחין דאבא¹⁴⁶⁷, נתחלף ונעשה מוח חכמה מצד אימא¹⁴⁶⁸, והיא הויה דס"ג כמנין מחיה, אשר משם נמשך כל בחי' החיות, וז"ס (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית כנז' בפ' תזריע (חג ע"א¹⁴⁶⁹).

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁶³ ע"י ע"ח שער ט"ל פרק יא אות ט וטו, שזה יד הבינה. ובעיקר ע"י שער מיעוט הירח א' שזה בכפיפת הראש דבינה.

¹⁴⁶⁴ ע"י מדרש

¹⁴⁶⁵ ע"י ע"ח שער טז פרק ה: תמר שמן ע"ש שמעכו באצבע, ולא הוצרכו אלא ביאה ראשונה. והענין הוא כי הלא להיות כי א"א הוא זכר בלי נוק', והזווג הוא מקצתו אל קצתו בלי נוק', לא {פב ע"א} הוצרך לזה לעשות כלי, ומכח זה נמשך אל יעקב ולכל מעכות של בית רבי, ועכ"ז הוצרך להיות חצי היסוד דא"א באבא¹⁴⁶⁵ בסוד מ"ד, וחצי באמא בסוד מ"ן ביסוד שלה, אך לא הוצרך לביאה ב' לטעם הנ"ל.

¹⁴⁶⁶ ?ש"ש לא מצא.

¹⁴⁶⁷ ע"י ציצית ג' ד"ה והנה סיבת התלבשות.

¹⁴⁶⁸ היינו אמא עלאה נהפכה ליש"ס*##.

¹⁴⁶⁹ אמר רבי אבא מה רבו מעשיך יהו"ה (&) כמה סגיאינן אינון עובדוהי דמלכא קדישא וכלהו סתימין בחכמה הדא הוא דכתיב כלם בחכמה עשית כלהו בחכמה כלילן ולא נפקי לבר אלא בשבילין ידיען לגבי בינה ומתמן אתעבידו כלא ואתתקנו הדא הוא דכתיב (משלי כד ג) ובתבונה יתכונן ועל דא כלם בחכמה עשית

תרגום: אמר רבי אבא מה רבו מעשיך ה', כמה רבים מעשי המלך הקדוש, וכולם סתומים בחכמה. זהו שכתוב כולם בחכמה עשית, כולם כלולים בחכמה ולא יוצאים החוצה אלא בשבילים ידועים כלפי הבינה, ומשם נעשים הכל ונתתקנים, זהו שכתוב ובתבונה יתכונן, ועל זה כולם בחכמה עשית.

שעה"כ

פסוק (&) נ"הלת ב"עזך א"ל נ"וה ק"דשך, ר"ת עולה ב"ן קנ"א, והם ההויה דב"ן דההין ואהיה דההין, ושניהם בגימ' עולים בא"ר.

ישתבח שמך לעד מלכינו כו', ענין הי"ג שבחים¹⁴⁷⁰ אלו, שהם: שיר ושבחה הלל וזמרה כו', שמעתי שהם ע"ד מש"ל בברייתא דרבי ישמעאל, ב"ג מדות שהתורה נדרשת בהם כו' כנז' שם (&). והוא כי עתה גם היצירה שהיתה י"ס, נעשית י"ג ספירות, בסוד ג"ר שבה שעלו למעלה בבריאה, וע"ש. גם שמעתי שהם כנגד י"ג ברוכים שבברוך שאמר. והח"י הויות שבשירת הים, הם כנגד ח"י הויות שבפסוקים של יהי כבוד כו', והוא בסוד הפרצופים שביצירה.

גם הקדיש הזה כבר נת"ל עניינו, בענין הקדישים בקדיש הקורבנות ע"ש (&). גם יתבאר עניינו היטב בברכו השני שאומרים אחר קדיש בתרא קודם עלינו לשבח, וע"ש היטב. וכשיתחיל הש"צ לומר ברכו, יאמר בלחש אותו הסדר הכתוב בסידורים, והוא ישתבח שמו של מ"ה הקב"ה כו'.

ברכת יוצר אור כו', הנה כשמתחיל ברכה זו, תמשמש בתפילין של יד אשר הוא בעולם הבריאה בסוד המעשה, כנגד תפלת יוצר שהוא בבריאה בסוד הדבור כמבואר לעיל¹⁴⁷¹.

והנה נת"ל (&) כי מן יוצר אור עד העמידה הוא בבריאה, ושם נכללים היצירה והעשייה. והנה בפ' פקודי (&) בענין אותם הז' היכלות, נתבאר בזה ענינם איך נרמזים באלו הברכות של יוצר אור, וזה ענינם בקיצור, דע כי אותם ההיכלות דפ' פקודי ודפ' בראשית (דף מה¹⁴⁷³) הם היכלות עולם הבריאה¹⁴⁷⁴. והנה ז' היכלות הם בבריאה, ואין

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁷⁰ עי' בזה פרשת תרומה קלב ע"א (לש"ו). ז"ל: כיון דמטי בר נש לישתבח נטל קודשא בריך הוא ההוא כתרא ושוי ליה קמיה וכנסת ישראל שריאת לאתקנא למיתי קמי מלכא עלאה ואצטריך לאכללא לה בתליסר מכילן דרחמי עלאי דמנהון אתברכת ואינן תליסר בוסמין עלאין כמה דאת אמר (שיר ד יד) נרד וכרכום קנה וקנמון וגו' והכא אינן שיר ושבחה הלל וזמרה עוז וממשלה נצח גדולה וגבורה תהלה ותפארת קדושה הא תריסר ולבתר לחברא לה בהדייה ולומר ומלכות הא תליסר בגין דאיהי מתברכא מנייהו.

תרגום: כיון שמגיע אדם לישתבח נוטל הקדוש ברוך הוא אותו הכתר ושם אותו לפניו וכנסת ישראל מתחילה להתתקן לבא לפני המלך העליון וצריך לכלל אותה בשלש עשרה מדות הרחמים העליונות שמהן מתברכת והם שלשה עשר בשמים עליונים כמו שנאמר (שיר השירים ד) נרד וכרכום קנה וקנמון וגו' וכאן הם שיר ושבחה הלל וזמרה עז וממשלה נצח גדולה ותפארת קדושה הרי שנים עשר אחר כך לחברה עמם ולומר ומלכות והיו שלשה עשר משום שהיא מתברכת מהם.

¹⁴⁷¹ בתחלת עליית עולם הבריאה שהוא יוצר אור לריך לחוז בתפילין ולמשמש צס בתפילין ע"י וזה עובדא לח"כ יוצר אור הוא מלולא וכן צשאר המלות לריך ג"כ עובדא ומלולא (פע"J).

¹⁴⁷² באר היטב על אר"ח סימן נט

[א] אור - צריך להפסיק בין יוצר ובין אור כי היכי דלא ישתמע יוצרו. משרתים ואשר משרתיו ר"ת מו"ם והוא שם אחרון משם ע"ב לכן יש לדקדק שלא ידלג וא"ו של ואשר. כשאומר יוצר אור ומשמש בתפלה של יד. וכשאומר ובורא חשך ימשמש בתפלה של ראש. מעריצים ומקדישים כול במ"ם ויש גורסין בנו"ן.

¹⁴⁷³ דף מא [ע"ב] (לש"ו).

¹⁴⁷⁴ לקמן לב ע"ד נב ע"ב סג ע"ב עג ע"א (לש"ו).

##* שער ההקדמות - דף נ עמוד א

הנוקבא כסדרם, מכתר שבה עד מלכות שבה. ועיין לקמן, כי ההיכלות של בראשית, הם דכורין. ושל פרשת פקודי, הם נוקבין. הנשמה ל"ס

ספר לשם שבו ואחלמה - ספר הדע"ה חלק א - דרוש ו סימן ב

שבכל עולם. ומ"ש ההיכלות. אין כוונתו על העגולים הכלליים שבכל עולם שנקרא ג"כ בשם היכלות ובתים. וכמ"ש בדרושי אבי"ע פ' ב' ג' ד'. אלא כוונתו הוא על היכלות דגן עדן אשר ישנם בכל עולם דהבי"ע והם כל ההיכלות אשר נזכר בזוה"ק בראשית בד' מ"א ע"ב. ומשם ולהלאה.

שעה"כ

המלכות דבריאה במספרם, כמבואר לעיל (&) בענין הקדיש שאומרים קודם הודו לה' בו וע"ש. והטעם הוא לפי שהמלכות דבריאה היא נקודה מתלבשת בכתר דיצירה אשר בהיכל ק"ק דיצירה, ועד"ז הוא בשאר העולמות. ונמצא כי היכל לבנת הספיר הוא ביסוד דבריאה, וזה מה שאמר הכתוב (&) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר, כי היסוד הנקרא לבנת הספיר, הוא תחת רגליו שהם נו"ה, (וי"ס) [ווי"ס] מ"ש בזוהר בראשית (דף מה ע"א) וז"ל: לבנת הספיר יוסף נשל היכלא דלבנת הספיר, אע"ג דכתיב ותחת רגליו בגין יקרא דמלכא הוא, פי' כי היסוד הוא בחינה שראוי לכסותה ולהעלימה, ומשום כבודו ית' לא פרסמו רק באר מקומו, שהוא תחת רגליו כנז'.

והנה היסוד עצמו כלול מזכר ונקבה, בסוד יסוד ועטרה שבו, כמו שהודעתך (&) שהעטרה איננה סוד מלכות בפני עצמה, רק כללות הדוכרא בכל י"ס, והוא בחי' מלכות שבו. אבל המלכות העיקרית, היא רחל נוק' דז"א. וזה פשוט כי מבשרי אחזה אלוה, שהעטרה דבר א', והנקבה דבר א' בפני עצמה. ושני בחי' אלו שהם יסוד ועטרה, אשר בו נקרא לבנת הספיר, לבנת עטרה, הספיר יסוד¹⁴⁷⁵. למעלה ממנו הוא עצם השמים בהוד, היכל נוגה בנצח, היכל זכות בגבורה, היכל אהבה בחסד, היכל רצון בת"ת, היכל ק"ק בג"ר. וכבר נתבאר סדרן בפ' פקודי (רס ע"ב¹⁴⁷⁶) איך מסודרים בתפלת יוצר אור, והוא כי

- מאיר הכוונה -

שהם ההיכלות דא"א דבריאה וכן ההיכלות דפ' פקודי בד' רמ"ה. שהם ההיכלות דהז"ן דבריאה. וכן ההיכלות אשר בפ' בראשית בד' מ"א ע"א. שהם ההיכלות דהיצירה. והם ג"כ ההיכלות אשר בפרקי היכלות דר' ישמעאל כה"ג הנדפס בספר ארזי לבנון. וכן ההיכלות אשר בפ' בראשית בד' ל"ח ובד' ט"ל והם ההיכלות דהעשיה אשר בגן עדן התחתון (כמ"ש הרב בשער כסא הכבוד פ"ב ושם פ"ו ובמאמרי רשב"י בראשית ד' י"ט ע"ב) וכל אלו ההיכלות הם אינם בהעגולים אלא הם כולם רק בהיורש שבכל עולם ובספי' הבינה דהיורש. וכמ"ש

דע"ה ח"ב דף קט"ז ע"ב שליש תחתן

1475

1476

היכלא קדמא יוצא אור ובורא חשך נהירו דאבן טבא ספירו דאבן טבא נציץ לתרין סטרין כמה דאוקימנא לימינא ולשמאלא אור וחשך מה רבו מעשיך יהו"ה כלם בחכמה עשית (תהלים קד כד) כלהו אופנים וגלגלים מלאה הארץ קנייך וגומר המלך המרום¹⁴⁷⁶ לבדו מאז שמא קדישא יאהדונ"הי כללא דשמא קדישא שלים בתרי שמהן ודא הוא סליק באוירא ומתנשא מימות עולם

היכלא תניינא אל ברוך גדול דעה אורפני"אל רזא דכליל אתוון זעירין דאלפא ביתא הכא אינון דקאמרי קדוש וברוך והכא איהי קדושה וברוך כבוד יהו"ה היכלא תליתאה לאל ברוך נעימות יתנו

היכלא רביעאה המחדש בטובו בכל יום תמיד מעשה בראשית בגין דהכא מתגלגלין נהורין ודינין דעלמא מאן דאיהו לחיים מתחדש כמלקדמין לאתקיימא בעלמא בנהורא דימינא דאקרי אל כדקאמרן

היכלא חמישאה היכלא דא אקרי אהבת עולם ודא איהו משיכו דרחימותא דהיכלא דאקרי אהבה ודא הוא אהבת עולם אהבתנו יהו"ה אלהינו ברוך אתה יהו"ה הבוחר בעמו ישראל באהבה ברזא דא"ל שד"י

היכלא שתיתאה אמת ויציב ונכון וקיים ובעינן דלא לאפסקא בין היכלין אלין (לאלין) דהא במשיכו דצלותא ורעותא מתחבראן כחדא ואתקשראן אלין באלין ברזא דשמהן קדישין דשלטין בכל חד וחד

היכלא שביעאה אדני שפתי תפתח רזא דרוזין בלחישו ולא אשתמע קלא הכא איהו רעותא דלכא לאתכוונא ולסלקא רעותא מתתא לעילא עד אין סוף ולקשרא שביעאה בשביעאה (וכלא חד בחד) דא בדא מתתא לעילא ולבתר מעילא לתתא לאמשכא ברכאן

שעה"כ

בתחילת ברכת יוצר אור עד אל ברוך גדול דעה, הוא היכל לבנת הספיר, ומשם עד לאל ברוך נעמות יתנו, הוא היכל עצם השמים, ומשם עד המחדש בטובו כו', הוא היכל הנוגה, ומשם עד אהבת עולם הוא היכל הזכות, ומשם עד אמת ויציב הוא היכל אהבה, ומשם עד העמידה הוא היכל הרצון. ואדני שפתי תפתח הוא היכל ק"ק. ובתפלת ערבית (&) נתבאר ענין אלו הז' היכלות, שהם היכלין דכורין דז"א {יט ע"א} דבריאה, וע"ש כי שם נתבאר אמיתות ענין זה.

ועתה נבארם דרך פרטות, ברכת יוצר אור היא בלבנת הספיר, ולכן נאמר בו "עושה שלום ובורא את הכל", כנגד היסוד, הנק' שלום (&), ונק' הכל¹⁴⁷⁷ (זחר ח"א יז ע"א). יוצר אור ובורא חושך, נודע הוא כי אור דכורא וחשך נוק¹⁴⁷⁸, ולכן ביצירה שהוא דכורא, כתיב אור, ובבריאה שהיא נוק' כתיב חשך, ואע"פ שהבריאה למעלה מן היצירה, הטעם הוא שהיא הבריאה הגוברת על היצירה.

ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית, כך צ"ל, ובטובו לפי שהדבר הזה גורם ענין קדימת הזרעת טיפת הזכר, אשר הנקבה גוברת על הזכר, בבית, ולא יאמר וטובו מחדש כו'. והענין הוא, כי המאציל העליון מחדש בכל יום מעשה בראשית ע"י טובו, שהוא החסד, כמו שאמר הכתוב (&) אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי. וזהו ובטובו, כי ע"י החסד הנקרא טוב, מחדש כו', בסוד (איכה ג נג) חדשים לבקרים¹⁴⁷⁹, שהחסד מתעורר בבקר, ומחדש כו', כמבואר אצלנו בברכת מלביש ערומים והנותן ליעף כח, וע"ש. מזה רבו מעשיך, תכוין אל מ"ש בזהר תזריע (דף מא ע"ב) וז"ל, כולם בחכמה עשית בבינה¹⁴⁸⁰, ונתבאר אצלנו במקומו, וע"ש. והענין הוא, שהיסוד דאבא מתלבש תוך

- מאיר הכוונה -

בכלהו עלמין ממקורא דחיי דאיהו שביעאה לעילאה (ודא שכנתא) ברעותא דלבא ובסתמו דעיינין ברוא דאתוון דשבע שמהן עלאין קדישין

¹⁴⁷⁷ למה הכל ולא כל ??

¹⁴⁷⁸ ע"י שער מז פרק ד

¹⁴⁷⁹ ע"י לעיל הערה 167.

¹⁴⁸⁰ ע"י מב ע"ב: אשה כי תזריע רבי חזקיה פתח (תהלים קד כד) מה רבו מעשיך יהו"ה כמה

סגיאין עובדוהי דמלכא קדישא בעלמא משל לבר נש דנטיל בידוהי כמה מקטורין כחדא זרע לון בזמנא חדא ולבתר נפיק כל חד וחד בלחודוהי כך קודשא בריך הוא עביד עובדוהי בחכמה ובחכמה נטיל כלא כחדא זרע לון ולבתר נפקו כל חד וחד בזמניה הדא הוא דכתיב (תהלים קד כד) כלם בחכמה עשית אמר רבי אבא מה רבו מעשיך יהו"ה (&) כמה סגיאין אינון עובדוהי דמלכא קדישא וכלהו סתימין בחכמה הדא הוא דכתיב כלם בחכמה עשית כלהו בחכמה כלילן ולא נפקי לבר אלא בשבילין ידיען לגבי בינה ומתמן אתעבידו כלא ואתתקנו הדא הוא דכתיב (משלי כד ג) ובתבונה יתכונן ועל דא כלם בחכמה עשית בבינה מלאה הארץ הארץ דא כנסת ישראל דמתמן אתמליא מכלא כמה דאת אמר (קהלת א ז) כל הנחלים הולכים אל הים וגו' קנינך דהיא אפיקת לון לבתר הדא הוא דכתיב (בראשית ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם בה' בראם בגיני כך מלאה הארץ קנינך:

תרגום: אשה כי תזריע, רבי חזקיה פתח מה רבו מעשיך ה', כמה רבים מעשי המלך הקדוש בעולם. משל לאדם שלקח בידו כמה קשרים [של זרעים] יחד זרע אותם בפעם אחת, ואחר כך יוצא כל אחד ואחד לבדו. כך הקדוש ברוך הוא עשה מעשיו בחכמה, ובחכמה נטל הכל יחד זרע אותם, ואחר כך יצאו כל אחד ואחד בזמנו, זהו שכתוב כולם בחכמה עשית. אמר רבי אבא מה רבו מעשיך ה', כמה רבים מעשי המלך הקדוש, וכולם סתומים בחכמה. זהו שכתוב כולם בחכמה עשית, כולם כלולים בחכמה ולא יוצאים החוצה אלא בשבילים ידועים כלפי הבינה, ומשם נעשים הכל ונתתקנים, זהו שכתוב ובתבונה יתכונן, ועל זה כולם בחכמה עשית. בבינה מלאה הארץ, הארץ זו כנסת ישראל, שמשם מתמלא מהכל, כמו שנאמר כל הנחלים הולכים אל הים וגו'. קנינך, שהיא מוציאה אותם אחר כך, זהו שכתוב אלה תולדות השמים והארץ בהבראם, בה' בראם, לכן מלאה הארץ קנינך.

ע"י שער מאמרי רשב"י (לה ע"ג): הנה החכמה הוא האומר ובינה הוא העושה כנודע והענין הוא כי כבר ידעת כי יסוד דאבא נעלם ומתלבש תוך היסוד של בינה. כמבואר אצלנו בדרוש המוחין של ז"א ונמצא כי יסוד בינה הוא המתגלה והוא העושה כל הדברים ואם כן מ"ש כולם בחכמה

שעה"כ

יסוד דאימא, ויסוד דאימא תוך היסוד דז"א¹⁴⁸¹. ונודע הוא כי החכמה אומר והבינה עושה מאמרו כנו' בזוהר בראשית (&), בסוד ל"ב אלקים דמעשה בראשית, כי ל"ב נתיבות דאבא אומרים ול"ב אלקים דאימא עושין. וזהו ויאמר אלקים, ויעש אלקים¹⁴⁸². נמצא כי כל הדברים וכל הפעולות, כולם נמשכים מן החכמה, אמנם הם נעשים ע"י אימא שהיא מלבשת אותו, וזהו (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית, כי כל מעשיך נמשכים מן החכמה, אלא שנעשים ע"י הבינה המלבשת את החכמה.

ותכוין אל כל מ"ש בזוהר בפרשת פקודי (&) בענין ברכה זו, שכולה מדברת בענין החיות והאופנים שבהיכל הזה, ועליהם הוא אומר, מלאה הארץ קניניך המלך המרום כו', נתבאר בפרשת פקודי (&) כי הוא שם יאהדונה"י, וביאורו הוא כי הנה נתבאר שההיכל הזה הוא ביסוד הבריאה. והנה כבר עתה עולים העשיה והיצירה והמלכות דבריאה, אשר עומדת בהיכל ק"ק דיצירה, אשר העשיה והיצירה כלולים בה, והיא עתה עולה להיכל זה, ומתחברת עם היסוד דבריאה. וז"ס חיבור שם זה של יאהדונה"י, כנודע, כי שם זה הוא ביסוד¹⁴⁸³, בהתחבר עמו המלכות, כדי להעלותה אל הת"ת, כמו שאנו עתידים לעשות בעמידה. וכונת שם הנז' הוא במלת "מאז". כי אז הוא בגימ' ח' אותיות של שם הנז', ובכמה מקומות נתבאר, כי מלת אז רומזת אל השם הזה.

יוצר משרתים ואשר משרתיו, ר"ת מו"ם, והוא שם א' משמות ע"ב, דויסע ויבא ויט¹⁴⁸⁴, והוא האחרון שבכולם, והוא בגימ' פ"ו, אלקים. ולכן צ"ל, ואשר משרתיו, באות ו', שלא כאותם הטועים לומר, אשר משרתיו בלא ו'.

סוד קדושת יוצר ביארתי למטה בקדושת העמידה.

המחדש בטובו בכל יום תמיד מ"ב, כבר נת"ל בברכת יוצר, כי צ"ל המחדש בטובו באות בית, שלא כאותם האומרים טובו בלא בית, כי מעשה בראשית מתחדש ע"י טובו שהוא החסד, בסוד (איכה ג כג) חדשים לבקרים¹⁴⁸⁵ כנ"ל.

¹⁴⁸⁶ ברכת אהבת עולם כו', אין ראוי לומר אהבה רבה, לפי שאהבה רבה היא בחסד שבעולם האצילות, ועתה אנו בהיכלות הבריאה, ולכן צ"ל אהבת עולם, שהיא אהבה זוטא של המלכות הנק' עולם¹⁴⁸⁷, אשר היא עדיין למטה בעולם הבריאה. והנה נת"ל, כי אהבת עולם הוא סוד היכל אהבה, שהוא החסד שבבריאה.

מהר והבא עלינו ברכה ושלוש מהרה מארבע כנפות כל הארץ, בהגיעך כאן תתיר כנפות הטלית המונחות על כתפך, ותניחם שיפלו הציציות למטה, והוא מה שנו' בתיקונים (כו ע"ב) דבעידן קריאת שמע שמטי חיון גדפיהו כו'¹⁴⁸⁸. ופ"א שמעתי ממורי ז"ל

- מאיר הכוונה -

עשית אין פירושו שהחכמה הוא העושה אלא שהחכמה בהיותה מתלבשת בבינה עושה הבינה כל המעשים וזמ"ש כולם בחכמה עשית בבינה כלומר בהיותה מלובשת בתוך הבינה.
¹⁴⁸¹ היסוד הז"ל נמחק צפע"ח וצמקומו איתא הז"ל.

¹⁴⁸² ספר לקוטי תורה - פרשת בראשית

ימין ואמא שמאל. ואותיות בראשית הוא בא' תשרי וע"כ נזכר כאן ל"ב אלקים, כי ל"ב נתיבות דאבא הם ל"ב אלקים, וראשית רמז לאבא ראשית

¹⁴⁸³ והוא הפנימי שבו כמו, ש בשער השמות פרק ג (לש"ו).

¹⁴⁸⁴ עי' לעיל הערה 1404.

¹⁴⁸⁵ עי' לעיל הערה 167.

¹⁴⁸⁶ פע"ח ק"ץ ג.

¹⁴⁸⁷ עי' לעיל הערה 1337 וזהו ויחי קנח ע"א.

¹⁴⁸⁸ ואיהי כלילא מארבע פרשיין דקריאת שמע דאינון רמ"ח תיבין עם א"ל מלך נאמן ובגין דלא יעבדון הפסקה תקינו למהדר שליחא דצבורא ה' אלקיכ"ם אמת וכד ישראל אמרין שמע ודאי (נ"א מארי) חיוון שמטין גדפיהו באן אתר בכנפי מצוה דאתמר בהון על ארבע כנפות כסותך אשר

שעה"כ

באופן זה, כי בהגיעך אל מקום הזה, תשים שני צדדי המלית על כתפך, כדרך שנוהגים קצת בני אדם, וה"ם (&) ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם. והוא מ"ש בביאור סוד הציצית לעיל, שבתחילה אין המלכות לוקחת רק שני הציציות שמצד פנים, ועתה צריך שיאירו בה כל הד' ציציות¹⁴⁸⁹. ובפרט מי שהוא משרש קין והבל, הם צריכים יותר אל הכונה זו, ולשים הציציות על כתפיהם, כיון שקין והבל הם בחי' שני הכתפים כמבואר במקומו (&). ולכן מי שהוא משרשם, ראוי לו לכוין בזה יותר משאר בני אדם. ובאומרך מארבע כנפות כל הארץ, תכוין כי הם בחי' ד' כנפות הציציות של המלכות, הנקרא ארץ¹⁴⁹⁰, לקבצם יחד בהיותם מפוזרים, כדי שיאירו ארבעתם יחד במלכות. ולכן צריך שתעלה שני צדדי המלית ותשימם על שני כתפך, ואחר כך תקבץ הארבע ציציות בידך שמאלית, לפי (יש ע"ב) שהמלכות בשמאלא אתאחדת¹⁴⁹¹, ושרשה משם¹⁴⁹². ותניח ירך השמאלית בהיותה אוהז ד' הציציות כנגד הלב¹⁴⁹³, שהוא בשמאל, כי משם מקבלת המלכות תדיר. ותעשה כך עד שתאמר, ודבריו חיים וקיימים ונאמנים כו' אחר אמת ויציב כו' כמו שיתבאר שם.

ובנו בחרת מכל עם ולשון כו', דע כי ארבעה מצות עשה צריך האדם לקיים בכל יום, שהם ענין זכירה, והם ארבעה זכירות הכתובים בתורה שתלויים בזכירת הלב, ואלו הם: א', היא זכרון מעמד הר סיני וקבלת התורה, וכמו שאמר הכתוב (&) יום אשר עמדת כו' בחורב כו', וכתוב בתריה (&) פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך כו', והיא א' מרמ"ח מ"ע להרמב"ן ז"ל. זכירה ב', זכור את אשר עשה לך עמלק, והיא מצוה שנית. זכירה ג', זכור את אשר עשה ה' אלקיך למרים, והיא מ"ע ג'. זכירה ד', זכור את היום הזה אשר יצאתם ממצרים, והיא מ"ע ד'. והנה ד' מצות עשה וארבע זכירות אלו, הם כנגד ד' ימים טובים שיש בשנה. יציאת מצרים כנגד חג המצות, שבו יצאו ישראל ממצרים. מתן תורה כנגד חג השבועות שבו ניתנה התורה. זכירת עמלק כנגד חג הסוכות כמשחז"ל (&) שעמלק היה מזונב והורג כל הנחשלים אחריו, אותם שלא היו ענני כבוד מקבלן, וענני כבוד כנגד הסוכות. וזכירת מרים שדברה על משה דלטוריא, הוא כנגד ראש השנה, שאז כל המקטרגים והדילטורין מתעוררין. וכבר ידעת¹⁴⁹⁴ כי מרים היא סוד כל הדינים המרים

- מאיר הכוונה -

תכסה בה דאיהו כגוונא דמעיל האפוד דפעמונים ורמונים אינון לקבל חליין וקשרין שולי המעיל אינון לקבל כנפי מצוה

תרגום: והיא כלולה מארבע פרשיות של קריאת שמע, שהן מאתים ארבעים ושמונה תיבות עם אל מלך נאמן, וכדי שלא יעשו הפסקה תקנו שיחזיר השליח צבור יהו"ה אלהיכ"ם אמת. וכשישראל אומרים "שמע", ודאי (אדוני) החיות שומטות כנפיהם באיזה מקום, בכנפי מצוה, שנאמר בהם "על ארבע כנפות כסותך אשר תכסה בה" (דברים כב יב) שהיא כמו מעיל האפוד, שהפעמונים והרמונים הם כנגד חוליות, וקשרים שולי המעיל הם כנגד כנפי מצוה.

¹⁴⁸⁹ עי' לעיל הערה 682.

¹⁴⁹⁰

¹⁴⁹¹ זוהר חלק א דף יא ע"ב

¹⁴⁹² פקודא תנינא דא איהי פקודא דפקודא דיראה אתאחדת בה, ולא נפקא מינה לעלמין, ואיהי אהב"ה, למרחם בר נש למאריה רחימו שלים,

¹⁴⁹³

¹⁴⁹⁴ עי' לעיל הערה 552

¹⁴⁹⁴ ספר הליקוטים - פרשת שמות

דע כי המילדות העבריות הם סוד בינה ותבונה. ולפי שפעמים הם כלולים זו בזו, ולכן כתיב חסר, ולפי שהם בחינת אם ובת, כי תבונה היא סוד מלכות דבינה, ולכן יוכבד ומרים הם היו אימא וברתא, וכן יוכבד גי' מ"ב ע"ה, סוד אימא עילאה, ומרים סוד תבונה, ובה דינין תקיפין, וז"ס מ"ש בס"ה מינה דינין מתערין, היינו מבחינת תבונה ולא מן בינה. ולכן היא הו"ה בניקוד אלהי"ם, כי היא גופא רחמים, אך תבונה היא דינים, ולכן מרים גופא היא דינים:

שעה"כ

והקשים, והיא בגימ' מנצפ"ך, שהם בגימ' פ"ר, והנה הם חמש אותיות כפולות שהם עשר, ועם פ"ר הרי ר"ץ, כמנין מרים.

ואמנם יוה"כ נקרא שבתון ואינו מכלל המועדים, כי אין בין שבת ליוה"כ אלא שזה זדונו בכרת וזה זדונו בסקילה כמ"ש רז"ל (&). וחנוכה ופורים הם מדרבנן, א"כ אינו רק ד' מועדים הנז', והנה ג' הזכירות אנו מזכירים עתה כאן, וזכירת יציאת מצרים נזכיר אותה בסוף פרשת ציצית, בפסוק (&) אני ה' אלקיכם כו'.

וזה סדרן: מתן תורה, צריך לרמוז אותה באומרך "ובנו בחרת מכל עם כו' וקרבתנו מלכנו לשמך הגדול באהבה", כי ע"י התורה קרבנו לשמו הגדול, ובהר בנו מכל עם, וקבלנו אותו עלינו למלך, וזהו וקרבתנו מלכינו.

זכירת עמלק, נרמוז אותה במלת "לשמך הגדול", כנודע כי בעבור עמלק, אין השם שלם ואין הכסא שלם (&), ואנו מתפללין שימחה זכרו של עמלק, ויהיה שמו גדול.

זכירת מרים, נרמוז אותה במלת "להודות לך", פירש כי הלשון והפה והשפתים הם כלי הדיבור, שיצר בנו הוא ית', נודה אותו בהם, ולא נשתמש בהם בסיפור לשון הרע ח"ו, ונזכור לשון הרע של מרים ולא נעשה כמו שעשתה היא. וזכירת יצ"מ תתבאר במקומה בע"ה.

כוונת ק"ש

דרוש א'

בענין דרוש זה צריך להרחיב בחזקת היד. ועיין בכוונת הב' הקצרה דברכת אבות שכתבנו אותה בסוף כל תפלת השחר (כוונת העמידה דרוש ד¹⁴⁹⁵), ושם נתבאר הקדמה אחת עצומה בתכלית בענין הק"ש ובענין העמידה והוא דרוש גדול מאד בענין המוחין דז"א. ואמנם ראינו לכתוב בתחילה דרך קצרה ענין מה שתקנו לומר הק"ש ד' פעמים, ומה חילוק יש ביניהם. ואח"כ נכתוב כוונות קצרות ששמעתי ממורי ז"ל בענין כוונת ק"ש, ואח"כ נבאר ענין הק"ש דשחרית באורך על מתכונתה.

בראשונה נבאר ענין הק"ש שתיקנו לאומרים בתפלת השחר ובתפלת ערבית ובעת ששוכב על מיטתו, וגם מדוע בתפלת מנחה אין בה ק"ש, וגם מדוע בשחרית ומנחה יש בה נפילת אפים ובערבית אין בה נפילת אפים. והענין יובן במ"ש בהקדמת ביאור אדרת

- מאיר הכוונה -

ספר לקוטי תורה - פרשת שמות

ויאמר מלך מצרים. דע כי מילדות העבריות הם בינה ותבונה ולפי שלפעמים נכללים זו בזו לכן המילדת כתיב חסר גם שהם בחי' אם ובת כי תבונה סוד מלכות דבינה לכן יוכבד ומרים אמא וברתא וכן יוכבד גי' מ"ב והוא אם ע"ה שהוא סוד אמא עילאה ומרים סוד תבונה ובה דינין מתערין וז"ש בזוהר ומינ' דינין מתערים היינו מבחי' תבונה ולא כן בינה לכן היא הויה בניקוד אלדים כי היא גופא רחמים אך תבונה דינים לכן מרים גימ' פ"ר דינים. וכבר ידעת שבאמא שם ס"ג יש ג' מלואי אהיה המלבישים בתוכן ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לכן העברי"ת גימ' תרפ"ז כמנין כל השמות. ושם השנית פועה גימ' קס"א שבתבונה כי ס"ג באמא וקס"א במלכות דאמא תבונה כנודע. ושם האחת שפר"ה היינו אמא שופ"ר העליון כנודע וכוונת פרעה לבטל הארת מוחין דז"א לכן אם בן והמיתן אותו אבל הבת דהיינו הנוקבא תחיון כדי שיינקו ממנו השפע ויקח הוא כל השפע:

(5) מדרש רבה שיר השירים פרשה ב פסקה כח

(א) יא כי הנה הסתו עבר אלו ת' שנה שנגזרו על אבותינו במצרים הגשם חלף הלך לו אלו מאתים ועשר שנים ולא הוא הגשם ולא הוא הסתו אמר ר' תנחומא עיקר טרחותא מיטרא הוא כך עיקר שעבודן של ישראל במצרים שמונים ושש שנים היו משעה שנולדה מרים (פירושה שלכן נקרא שמה מרים על שום שנאמר (שמות א') וימררו את חייהם כי מרים לשון מירור הוא): (ש"ש).

¹⁴⁹⁵ עי' שמן ששון וז"ל: לקמן דף נט ע"א.##

שעה"כ

האזינו¹⁴⁹⁶ ענין העלאת מ"ן מה ענינה. והנה תפלת שחרית אז הזווג הוא בבחי' פב"פ, ולכן יש בו נפילת אפים וגם קריאת שמע, וכוונת אותה הק"ש הוא ליחד את או"א יהוד מעולה מאד כדי שימשך משם, שייחדו¹⁴⁹⁷ זו"ן פב"פ. ובמנחה אז הזווג הוא בבחי' אהור באהור¹⁴⁹⁸.

ונודע שהיום והלילה הם כ"ד שעות, ונחלקים לד' זמנים, כי היום מתחלק לב' זמנים שהם ב' הצאין, וכן הלילה מתחלק לב' הצאין. וממשלת עליון באלו ארבעה זמנים אינם שוין, כי אחר חצי היום מתעורר כח גבורת יצחק¹⁴⁹⁹. ואמנם אותם המוחין שנמשכו בתפלת שחרית אל זו"ן מיהוד או"א בעת הק"ש כנז', הנה נפסקו המוחין ההם וכבר הולידו והוציאו נשמות מתוספת המוחין ההם וכבר נפסקו. האמנם להיות כי הייחוד ההוא היה נעלם ומעולה מאד, עד שהועיל אל זווג זו"ן פב"פ, לכן נראה¹⁵⁰⁰ שהיה כחו גדול, והוא מספיק אל זווג המנחה, לפי שאינו רק זווג אהור באהור, {יט ע"ג} ולכן אין צ"ל קריאת שמע פעם אחרת במנחה.

אבל זה הזווג דמנחה, אע"פ שהוא אב"א, הנה הוא מעולה עד מאד¹⁵⁰¹, ואיננו כשאר הזווגים דאב"א, ולכן צריך בו נפילת אפים. והענין הוא, שעתה עולה המלכות¹⁵⁰² אב"א שיעור קומתו ממש¹⁵⁰³, אבל בערבית אין המלכות עולה¹⁵⁰⁴ רק אהור באהור מן החוזה שלו¹⁵⁰⁵ ולמטה בלבד, שהוא שיעור קומת תנה"י בלבד, ולכן אין צורך לנפילת אפים בערבית, כי מאחר שהיא אינה עולה למעלה במקום המוחין שלו עד או"א¹⁵⁰⁶, א"כ אין תועלת בעליית מ"ן של הנשמות בנפילת אפים. אבל במנחה שהיא עולה עד או"א

- מאיר הכוונה -

¹⁴⁹⁶ עי' הערה 931, והוא נה ע"ג, ועי' ע"ח שער הנסירה פרק ג' הנה נודע כי תמיד הבנים צריכין לעלות למ"ן¹⁴⁹⁶ אל אביהם ואל אמם בסוד התעוררות תחתון. והנה הצדיקים מעלים בנשמותיהן מ"ן אל המלכות והם¹⁴⁹⁶ בניה, והטעם כי סתם נשמה הוא מהבריאה. והנה¹⁴⁹⁶ עולם הבריאה הם בני מלכים¹⁴⁹⁶ דאצילות¹⁴⁹⁶, לכן נשמת הצדיקים הבאים מבריאה הם מעלין מ"ן אל המלכות דאצילות, אמנם זו"ן שהם בני או"א, הם מעלין מ"ן¹⁴⁹⁶, ז"א לאבא ונקבה לאמא כנודע. וכמו שנשמת הצדיקים מעלין מ"ן בכל לילה בעת השינה אל המל', והיא¹⁴⁹⁶ מחדשת אותן¹⁴⁹⁶ בסוד (איכה ג כג) חדשים לבקרים¹⁴⁹⁶. וביאור הענין חידוש הזה הוא שמאירה בהם בחי' מוחין דגדלות שהם הנקרא (נשמות) שמות¹⁴⁹⁶ בני אדם. כן הז"א בעלותו בסוד מ"ן מתחדש ג"כ ע"י או"א, וחידוש זה הוא ע"י¹⁴⁹⁶ לקיחת המוחין אלו דגדלות. והרי ידעת ענין עיבור זה הב' בז"א¹⁴⁹⁶ איך נמצא באדם התחתון, (בראשית ט ו) כי בצלם אלהים עשה את האדם¹⁴⁹⁶. {כב ע"א} כי נשמת האדם היושבת במוח שלו עולה בכל לילה בסוד מ"ן ומתעברת בתוך¹⁴⁹⁶ מלכות עיבור גמור, ומחדש לו נשמתו היושבת במוח שלו, כן הענין בז"א ג"כ¹⁴⁹⁶.

¹⁴⁹⁷ שיתייחדו (שער התפילה).

¹⁴⁹⁸ עי' נפילת אפים דרוש א' דף מו ע"ד (לש"ו).

הש"ש מקשה שהרי רואים שכל התפילות שוות, ובכולם אפילו ערבית יש זיווג פב"פ בשים שלום, ומתרץ ששחרית באב"ע הפנימי, ומנחה באב"ע האמצעי וערבית באב"ע החיצון (נה"ש יג ע"ד), וכלים האמצעים וחיצונים הם נקרא אב"א בערך כלים הפנימים, שזה בחב"ד וזה בחג"ת וזה בנה"י. עי' ביאורים ח"א נו ע"א שאין שום זיווג אלא פב"פ.

¹⁴⁹⁹ עי' לקמן דרוש א' דף נא ודרוש ב' דתפילת מנחה והוא שם אלהים (שמן ששון).

¹⁵⁰⁰ ?כלומר לשון של רואים ולא לשון של ספק?

הקדו"ש דף ק"ב ע"ג שליש תחתון וע"ד
שליש עליון

¹⁵⁰¹

¹⁵⁰² עיי' לקמן דף נא ע"ד סמוך לסופו, ודף נט ע"ג סמוך לסופו, ושם ע"ב וכן דרוש א' דנפ"א דף מו ע"ד (לש"ו).

¹⁵⁰³ עי' לעיל הערה 1498.

הקדו"ש דף ק"ב ע"ב שליש עליון

¹⁵⁰⁴

¹⁵⁰⁵ של ז"א.

¹⁵⁰⁶ על נה"י לאו"א (פע"ח לרוש ח').

שעה"כ

כמוהו¹⁵⁰⁷, אע"פ שהיא אחור באחור, היא צריכה אל מ"ן מנשמות הצדיקים, וז"ס אומרם ז"ל (ברכות ו ע"ב) לעולם יהא אדם זהיר בתפלת המנחה שהרי אליהו לא נענה אלא בתפלת המנחה, והטעם שלא יש שום זמן שתהיה היא והוא אחור באחור, ותהיה שיעור קומתה שוה לו אלא במנחה¹⁵⁰⁸.

וטעם שלא נענה אליהו אלא בתפלת המנחה הענין הוא, דע כי אליהו ז"ל יש בו בחינות נשמות¹⁵⁰⁹ נדב ואביוהו כנודע¹⁵¹⁰, והנה הם מבחינת קין שהיא בחינת הנפש¹⁵¹¹ הנקרא מלכות, בסוד (במדבר ט ז) אנהנו טמאים לנפש אדם¹⁵¹². וא"ל נדב ואביוהו הם בחי' מ"ן דמלכות, וזהו הטעם שזכה אליהו לאותה מעלה הרמה והנפלאה אחר שנתעברו בו נשמות נדב ואביוהו, ולכן נשתנה שמו מפינחס לאליהו¹⁵¹³, לפי שאליהו בנימ' ב"ן כמנין הויה דב"ן דההי"ן, והיא בחי' המ"ן דמלכות כנודע. ולכן אליהו נענה בתפלת המנחה, כי אז העלה מ"ן אלו, כי אז היא היתה צריכה לזה כנז.

וכבר הודעתוך במ"א (ע"ח שער מיעוט הירח פרק ג) כי מיציאת מצרים עד בנין בית המקדש תמיד היו זו"ן אחור באחור¹⁵¹⁴, ואין קומתה שוה לו רק היא עומדת מן החזה שלו ולמטה ששם מקום לבו של ז"א. ונמצא שהמלכות הנקרא לבם היתה אחורנית עם ז"א, וראשה מגיע עד שם, עד מקום טיבורא דלבא דז"א בלבד לא למעלה מזה, וזש"ה (מלכים א' יח ז) ואתה הסבות את לבם אחרונית, שעיי"כ הקל"י היו מתגברים בימים ההם, ובכל זמן שהיו ישראל עע"ז על אדמתם, וכיון שנברו הקל"י גרמו לישראל לחטוא, ולכן אליהו ז"ל תיקן הדבר הזה, כי ע"י תפילתו העלה אז מ"ן, ועיי"כ עלתה הנקבה אחרונית למעלה עד רישא דז"א ממש ולא עד הלב בלבד כמו בתחילה.

ונחזור לעניננו, כי אע"פ שמחצות היום ואילך משתנה הזמן והממשלה, עכ"ז עדיין הוא מכלל ממשלת היום, ומשום הכי מספיק קריאת שמע דשחרית לצורך זוג המנחה. אבל בערבית שהוא מדת לילה, כבר נפסק וכלה המ"ן בב' הזווגים דשחרית ומנחה, ולכן צריך עתה ייחוד דק"ש אחר מחדש לצורך זוג אחור באחור דערבית¹⁵¹⁵, ולכן קורין קריאת שמע בערבית. אבל להיות שאין זוגם עתה רק בבחי' אחור באחור ושיעור קומתה עד הלב בלבד כנוכר, ולכן אין צורך לנפילת אפים פעם אחרת עתה.

והנה זה היחוד דק"ש דערבית אינו מעולה כ"כ כמו הק"ש דשחרית¹⁵¹⁶, כיון שאינו רק אחור באחור, וגם כי היא עד הלב כנז, ולכן אין בו כ"כ כח כמו הק"ש דשחרית שהועיל אפילו למנחה, אבל זה הק"ש דערבית אינו מועיל אלא לבחי' חיבוק בלבד¹⁵¹⁷. והענין הוא, שאחר חצות הלילה מתעורר השמאל לחבק את המטרוניתא לצורך היום מה שיהיה אח"כ, בסוד (שיה"ש ב ו) שמאלו תחת ראשי, וזה החיבוק נעשה ע"י היחוד דק"ש דערבית.

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁰⁷ כמו ז"א.

¹⁵⁰⁸ בתפילת שחרית אינם שוים בקומתם אלא היא עומדת עד החזה עי' ע"ח שער לו פרק א וב' (שמן ששון).

¹⁵⁰⁹ בחינות נשמות נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "סוד".

¹⁵¹⁰ עי' שער הגלגולים פרקים לא לב ולג.

¹⁵¹¹ קל אלה"ר (נוסף בפע"ח לרוק ח').

¹⁵¹² עי' סוכה דף כה ע"א תניא ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם וגו' אותם אנשים מי היו נושאי ארונו של יוסף היו דברי רבי יוסי הגלילי רבי עקיבא אומר משאל ואלצפן היו שהיו עוסקין בנדב ואביוהו.

¹⁵¹³ עי' זהר ח"ב קצ ע"א וכן ז"ח פד ע"ב: אמר ר"א אליהו דא פנחס.

¹⁵¹⁴ עי' לעיל הערה 1503.

¹⁵¹⁵ עי' לקמן נט ע"ב (לש"ו).

¹⁵¹⁶ הקדוש, ש קב ע"ב עליון

¹⁵¹⁷ הקדוש, ש קב ע"ד מספר פעמים

שעה"כ

ואמנם הק"ש שעל המטה איננו מעניין הנז' כלל¹⁵¹⁸, אמנם הכוונה הוא כדי להמשיך ע"י היחוד ההוא אור חזק מן או"א אל ז"ן, כדי שהם יתחדשו ויחזקו את הנשמות העוליים שם בכל לילה, בסוד (איכה ג נג) חדשים לבקרים¹⁵¹⁹. ונמצא כי הק"ש דערבית הוא לצורך החיבוק הנעשה אחר חצות, וזה היחוד דק"ש שעל המטה הוא לצורך חידוש הנשמות כנז'¹⁵²⁰.

קריאת שמע דרוש ב

בענין שינוי והפרש שיש בארבע בחינות של הק"ש שבכל יום, והם: הק"ש שאומרים בסדר הקרבנות, פסוק ראשון דשמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בלבד, וק"ש דשחרית, וק"ש דערבית, וק"ש שעל המטה¹⁵²¹. הנה לקמן (&) יתבאר ענין קריאת שמע דשחרית דיוצר באורך גדול, ומשם תלמד לכל אלו הד' קריאת שמע. והנה שם יתבאר, כי טרם שנאמר קריאת שמע דיוצר, כבר היו בז"א כל המוחין דקטנות¹⁵²² חוץ מן המקיף מצד אבא¹⁵²³, אשר זה נכנס במלת "ישראל"¹⁵²⁴. ואח"כ במלת "אחד", נכנסים

- מאיר הכוונה -

¹⁵¹⁸ הקדוש, קב ע"ד אמצע

¹⁵¹⁹ עי' לעיל הערה 167. לכן אנו כריכין אל יחוד ק"ש מחדש ולא יספיק אותו של ערבית רק לחצק אחר חלות אך זהו לחדש נשמות (פע"ח דרוש ח').

¹⁵²⁰ אמנם בקריאת שמע שעל המטה אנו כריכין לעשות מחדש מוחין ואינו מספיק בקריאת שמע דערבית כמו שהספיק ק"ש של שחרית אל ז"ן וזוג המנחה והטעם כשהוא יוס אין המוחין מסתלקין לגמרי כנ"ל אך כלילה מסתלקין לגמרי ולכך כריך קריאת שמע מחדש לצורך זיוג שלאחר חלות וכו' עכ"ז להיותה לילה ממך יותר משל ערבית לכן הוא זיווג תחתון כי אינו מושכין רק מחלונית או"א לבד (פע"ח פרק יז).

¹⁵²¹ עי' פע"ח פרק ה' וז"ל יש הפרש בין הד' פעמים שאנו אומרים ק"ש כנ"ל כי אין כולם שוים וסוד הדבר כי הלך כבר ביארנו כי מחמת הגלות והחורבן יש שינוי ופגם בג"ר מה שאין כן קודם כי תמיד היו ז"ן צמוחין דגלות שלימים אמנם עתה אין השינויים שוים כי הלך יותר יש חסד צשחרית על העולם מצערב כי צערב הם דינין תקיפין.

¹⁵²² דהיינו פנימי ומקיף דאימא ופנימי דאבא, עי' לקמן הערה 1528.

¹⁵²³ עי' פע"ח פרק ה' וז"ל: בק"ש אנו כריכים תחלה להשלים מוחין דיניקה ואח"כ להמשיך מוחין דגלות, גם אנו כריכין אל דבר אחר והוא הג"ל כי הנה כל המוחין דז"ן שהם הבנים כולם נמשכים מהאבות שהם או"א, וא"כ אנו כריכים תחלה לזווג לאו"א, ועל ידי זיווג או"א יורדין המוחין הג"ל אל הזו"ן. גם אנו כריכין אל דבר אחר והוא להעלות מ"ן אל או"א כדי שיזדווגו. והנה כל אלו הדברים נעשים ביחד.

¹⁵²⁴ עי' פע"ח פרק י' וז"ל: ונבאר מלת ישראל פי' כי עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל לעלות מ"ן אח"כ דוגמת מלת שמע לנוקבא וצוהר ח"צ דקמ"צ אמרו כי זה ישראל הוא יש"ס וכו' ונקרא סבא בערך ז"א שנקרא ישראל זוטא.

וזה המשך לשון הפע"ח פרק י': אמנם סוד אלו המקיפים של אבא הם רמוזים במלת ישראל ותכוין באופן זה, כי הם סוד צ' אותיות י"ה מן אלהים ואלו הם מקיפים של אבא והם ג' מקיפין לג' מוחין, א' הוא י"ה צמלוי יודי"ן, והוא ע"י הכאה כילד אם תכה יו"ד בה"י, יהיה יו"ד פעמים ה"י גי' ש' מישראל, וזהו מקיף חכמה. הב' מקיף צינה הוא י"ה צמלוי ההי"ן ע"י הכאה, כי יו"ד פעמים ה"ה גי' ר' מישראל. הג' מקיף הדעת הוא י"ה צמלוי"ן בלתי הכאה כי אין צכאן בדעת דקטנות כח כדי להכות, כי הלך בעיבור לא היה דעת כלל אך עתה יש בו אך אין בו כח כדי להכות. והוא גימטריא כ"ו, ועם שם י"ה עלמו אשר בו כל הג' מילואים הג"ל, הרי כ"ו וי"ה גימטריא מ"א, והם ג' אותיות אל"י מישראל.

וז"ל בפרק יז: אמנם החילוק הג' שיש בין הד' קריאת שמע הוא זה. כי הלך אע"פ שאנו אומרים כי בקריאת שמע נכנסו כל המדרגות עם הו"ק לאמא דגלות דפנימים, עכ"ז אלו המדרגות שיש

שעה"כ

המוחין דו"ק דגדלות¹⁵²⁵, לפי שכבר כל הקטנות נגמר לכנס בתחילה. ולכן אלו המוחין הנכנסים בו עתה בזו"ן במלת "אחד", הם מזווג או"א, אשר הם המשיכו אותם המוחין מלמעלה מן החיצוניות דעתיק¹⁵²⁶, כי מן הפנימיות דעתיק אי אפשר להמשיך עד זמן ביאת הגואל במהרה בימינו אמן.

והנה הקריאת שמע דסדר (יט ע"ד) הקרבנות דשחרית, הוא גרוע מן הקריאת שמע דיוצר דשחרית, לפי שבמלת "ישראל" נכנסים יחד פנימי דאבא ומקיף דמצד אמא דקטנות¹⁵²⁷ ביחד¹⁵²⁸1529. ואח"כ במלת "אחד" נכנס מקיף דאבא¹⁵³⁰ יחד עם המוחין דו"ק דגדלות¹⁵³¹1532, ולכן אין כח באו"א אז להמשיך מוחין הנו' ע"י זווגם, אלא מן פנימיות דאריך בלבד ולא מלמעלה דעתיק¹⁵³³.

והק"ש דערבית גרוע מק"ש דסדר הקרבנות, כי במלת ישראל אינו נכנס בזו"א רק הפנימי דאבא דקטנות בלבד¹⁵³⁴, כי המקיף דאימא¹⁵³⁵ כבר היה בו בתחילה. ובמלת

- מאיר הכוונה -

צינתיים יט הפרש ציניהן, כי יט פעם שנקנסין כולם ביחד, ופעם נכנסין צפירוד. וסוד זה תלוי צמלת ישראל, פי' כי הלך צארנו צקריאת שמע דיוצר כי כל סוד ק"ש הוא להעלות מ"נ מזו"נ לאו"א, ואז או"א מזדווגין ומורידין מוחין לזו"נ. אמנם קודם העלאת מ"נ אלו, עדיין הז"א אינו ראוי להעלותן, וכריך להביא לו הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלותם. אמנם הארה זו ניתנת צמלת ישראל כנ"ל צק"ש דיוצר.

אמנם ציאור הדברים הוא, כי הז"א כדי שיעלה מ"נ לעילא צהכרח כריך שיהיה לו לפחות מוחין דקטנות, כדי שיוכל להעלות מ"נ אחר כך כדי לקבל המוחין דגדלות. אמנם צשחרית צמלת ישראל נגמרים כל המוחין דקטנות, אפילו המקיפין דאבא דקטנות כולם נכנסין צמלת ישראל, וזה תוספת הארה שניתן לו אז כדי שיוכל אחר כך להעלות מ"נ צמלת אחד כנודע, כדי לקבל אז מוחין דו"ק דגדלות כנ"ל.

¹⁵²⁵ ז"ל פע"ח פרק י': ואח"כ מעלה מ"ן צמלת אחד ואז מקבל ו"ק דמוחין דגדלות. וז"ל הפע"ח פרק ט"ו: מלת אחד נכנסין ו"ק דגדלות, כי כל הקטנות נשלים, לכן גם אלו המוחין הנמשכין עתה אל הז"א ונוקצא.

¹⁵²⁶ איפה זה בסידור? בהורדת הטיפה*## עי' שם הלשון: ויכוין לזווג חב"ד דנה"י דעתיק ¹⁵²⁷ ולכן הם שמות אלקים עי' לקמן כג ע"ד, ואיתא שם שזה יניקה, וכך נקרא בסידור. ¹⁵²⁸ וזה ל"ד ביחד אלא תחילה מקיף דאימא ואח"כ פנימי דאבא (שמן ששון, וכן משמע מסידור, ועי' פסקא הבאה לענין ערבית).

¹⁵²⁹ צז"א (פע"ח פרק ה'). ועי' פע"ח פרק י' וז"ל: סדר מעלתן הוא כך, תחלה פנימים דאמא ואחר כך פנימים דאבא ואחר כך מקיפין דאמא ואחר כך מקיפין דאבא. ואני מסופק אם הוא להיפך, כי הסדר הוא מקיפין דאמא ואח"כ פנימים דאבא (וכל זה צמוחין דקטנות דאלהים).

¹⁵³⁰ הוא המוזכר אחרי הצ' דאבא השני במש"כ ל"מ דיניקה דאמא.

¹⁵³¹ עי' פע"ח פרק ה' וז"ל: כל צחי' מוחין הם מתפשטין צכל הז"א, צג"ר וצג' אמנעים וצג"ת. וכשמתחילין לכנוס, נכנסין תחלה ג' פרקין תתאין דאמא צג"ר דז"א, ואח"כ יורדין ג' פרקין תתאין הנ"ל דאימא צג' אמנעים דז"א, ויורדים ג' אמנעים דאימא צג"ר דז"א. וכאשר נכנסין כל אלו הנ"ל, אז נקרא מוחין דו"ק, כי הנה כל אלו עתידין לירד מחסד דז"א ולמטה. ואח"כ יורדין ג' פרקין תתאין דאמא צג' תחתונים דז"א, וג' אמנעים צאמנעים, והראשונים צראשונים, ואז הז"א נק' גדול ודעתו שלם צמוחין ליליה. וכל זה עדיין צמוחין דאמא. ואח"כ עדיין צמוחין דאבא. והנה צזיווג ק"ש אין נכנסין צז"א רק מוחין דו"ק דאמא לצד, אך ג"ר דאמא וכל הט' דאבא כולם נכנסים צצרכת אבות. והנה כל זה צציארנו הוא צמוחין דגדלות שהם מוחין של הויו"ת, אמנם קודם כל זה כריך שיכנסו המוחין דקטנות שהם המוחין של אלהים.

¹⁵³² הוא המוזכר בסידור כ"ו"ק דג"ר דתבונה".

¹⁵³³ בסידור כאשר הוא מזכיר ו' פעמים בהורדת הטיפה איהיהוה זה השני.

¹⁵³⁴ דהיינו הצ' דצלם דאבא דיניקה.

שעה"כ

אחד נכנס מקיף דאבא עם המוחין דו"ק דגדלות¹⁵³⁶, ואז אין או"א ממשיכין המוחין אלא מן החיצוניות אריך בלבד¹⁵³⁷.

והק"ש שעל המטה גרוע מכולם, כי במלת ישראל אינו נכנס בז"א אלא המקיף דאימא דקטנות בלבד¹⁵³⁸, כי כבר ביארנו, כי לעולם אי אפשר לז"א שיחסר ממנו הפנימי דאימא דמוחין דקטנות. ובמלת אחד, נכנסים בו פנימי ומקיף¹⁵⁴⁰ דאבא דקטנות, עם ו"ק דמוחין דגדלות, ואז אין או"א ממשיכין להם מוחין אלא מחיצוניות או"א עצמן¹⁵⁴¹, כי מפנימיות עצמן, אין שום זמן שימשכו מוחין. ושאלתי טעם הדבר ממורי ז"ל, והשיב לי כי כ"כ הוא פנימיות דאבא כמו חיצוניות דעתיק, ואיני מבין דבריו¹⁵⁴² אלה מה פירושם. והרי לך סדר ד' מיני קריאת שמע מלמטה למעלה, בתחי הגרועה מכולם, הוא קריאת שמע שעל המטה, ואחריו קריאת שמע דערבית, ואחריו קריאת שמע דקרבות, ואחריו קריאת שמע דיוצר, וזה המעולה שבכולם. ולעולם אין הו"ק דגדלות נכנסים במלת אחד, עד שיכנסו כל המוחין דקטנות לגמרי. אמנם השינוי הוא בסדר כניסת המוחין דקטנות כנו. והנה כפי ערך שלימות המוחין דקטנות שיש לו או, טרם שיאמר קריאת שמע, כך כפי הערך ההוא מושכין או"א מוחין דזו"ן מלמעלה. כי הנה הכלל הוא, שלעולם הזווג של או"א הוא להוריד אורות עליונים מן המדרגות שלמעלה מהם אל המדרגות שלמטה מהם, אבל לא כל הזווגים שוים כמ"ש.

כוונות קריאת שמע דרוש ג

בענין ד' מיני יחודי קריאת שמע: שעל המטה, ושל ערבית, ושל שחרית בסדר הקרבות, ושל שחרית בתפלת יוצר. ולעיל בדרוש שקדם ביארנו כי כל השינוי הוא במלת ישראל בסדר כניסת המוחין דקטנות, ונבאר עתה הדרוש הזה יותר באורך בע"ה. דע כי ארבע מיני זווגים הם, ר"ל כי הנה נודע הוא, שכאשר מזווגים זו"ן, כוונת זווגם הוא כדי להוריד נשמות לתחתונים בעוה"ז. וכבר נתבאר אצלנו כי טיפת הזווג אינה משלהם עצמם, אמנם הם צריכים לקחתה בתחלה ממי שלמעלה מהם¹⁵⁴³. כיצד, הרי כאשר זו"ן מזווגים, הנה הז"א הוא נוטל טפת הזווג ההוא מתחלה מן או"א, ואח"כ נותנה

- מאיר הכוונה -

הגרעון הוא רק ביחס לזה שרק מוריד מחיצוניות או"א שהרי עצם זה שרק נכנס פנימי דאבא נראה כמעלה, שכבר יש מקיף דאימא, וצ"ע.
¹⁵³⁵ דהיינו הל"מ דצלם דאימא.

¹⁵³⁶ כמו בק"ש של קרבות, והוא הנקרא בסידור בשם ל"מ דיניקה דאבא וו"ק דג"ר דתבונה.
¹⁵³⁷ בסידור כאשר הוא מזכיר ו' פעמים איהיהוה זה השני.

¹⁵³⁸ וז"ל פע"ח פרק יז: ק"ש שעל המטה: נמלא שקודם ק"ש אין לו לז"א רק פנימיות דקטנות דלמא לצד, לכן כשאנו אומרים ישראל כדי להמשיך לו אז הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלות אח"כ מ"ן לקבל גם המוחין דגדלות, והנה אז אינו יכול להמשיך הארה גדולה רק מדרכה אחד לצד יותר ממה שהיה לו בתחלה, כי בתחלה היו לו פנימיות דקטנות דלמא, ועתה במלת ישראל הארה ניתוספת לו, אז הוא מקיפים דקטנות דלמא. נמלא עתה כשמעלה מ"ן במלת אחד כנודע, אין לו רק מקיפין דלמא, ועדיין חסרים ממנו אותן פנימים ומקיפים דלמא דקטנות כפי מה שהיה לו בשחרית במלת ישראל כנ"ל.

¹⁵³⁹ ולא פנימים דאבא כנ"ל.

¹⁵⁴⁰ לאמצאתי מקיף דאבא

¹⁵⁴¹ בסידור כאשר הוא מזכיר ו' פעמים איהיהוה זה השני. @

¹⁵⁴² הם מובנים היטב ע"פ דברינו בספר הכללים כלל ח ענף ג' (לש"ו). כל הגילוי של נה"י דרדל"א הנ"ל היא רק עד ג"ר דאצילות ואינו מתגלה יותר למטה כלל, וזה דוגמת כל עולם ועולם, שיש לו ה' פרצופים למטה מאמיתתו הנעלמה (א"א או"א וזו"ן), ורדל"א מרמז על אמיתתו הנעלמה, ולכן הוא מתפשט עד או"א שהם הנסתרות ולא עד זו"ן.

¹⁵⁴³ עי' ע"ח שער טל פרק ז.

שעה"כ

ז"א בנוקבא בעת הזווג. וכן אבא לוקח לצורך זווגו בתחלה מלמעלה ממנו כגון מא"א, ואח"כ נותנו לאימא בסוד זווג.

ונדבר עתה בענין זווג זו"ן. הנה פשוט הוא שאין זווגם שוים בכל הזמנים, וגם כמה מיני זווגים יש בו, אם בחינת זווג ישראל ורחל¹⁵⁴⁴, ואם זווג ישראל ולאה, ואם זווג יעקב ורחל, ואם זווג יעקב ולאה כו'. וגם נתבאר אצלינו סדר מעלת הזווגים, כי הנה יש זמן שהטפה של זווג דז"א נמשכת מן אבא בלבד, פי' ממה שהוא חלקו של אבא, ולפעמים מושך הטיפה יותר מלמעלה שהוא מן אריך, ולפעמים מושך יותר מלמעלה מן עתיק. והכלל הוא, כי כפי גודל מעלת הזווג דז"א, כך מעלת המשכת טיפת זרעו מלמעלה.

גם דע, כי הנה בכל פרצוף ופרצוף יש פנימיות וחיצוניות, ולפעמים נמשכת טיפה מן החיצוניות, ולפעמים מן הפנימיות. והוא כי לעולם כאשר ז"א ממשיך אותה טיפה מן אבא, אינו יונק אלא מן חיצוניות בלבד, כי הפנימיות דאבא הוא נחשב כאלו יונק מן עתיק הגנוז ומתלבש תוך א"א. והטעם הוא, כי כשנתקן עתיק, היו או"א אחר באחור, ונמצא, כי זווג או"א אחר באחור, הוא נמשך מתיקון עתיק יומין. אלו הם דברי מורי ז"ל ואיני זוכר הבנתם ופירושם, אמנם הכלל הוא כי אין המשכה לעולם אל ז"א אלא מחיצוניותו, אבל בא"א ובעתיק יש בהם המשכה מחיצוניותם ופנימיותם¹⁵⁴⁵.

והנה ד' זווגים אלו, כל אחד נמשך ממקום אחר, כיצד: זווג תפלת שחרית הוא הזווג המשובח מכל הזווגים¹⁵⁴⁶ שיש בימי החול, והוא זווג יעקב ברחל. והנה בזווג הזה הוא מושך הטפה מחיצוניות עתיק, ומשם נמשכין המוחין דז"א בעת קריאת שמע דיוצר¹⁵⁴⁷, ואז ז"א נותן אל יעקב אותה הטפה כדי שיזדווג הוא יעקב ברחל. ובק"ש של הקרבנות, גם אז נכנסין מוחין דגדלות בז"א כנודע, וגם המוחין ההם (כ ע"א) תכליתם הם לצורך הזווג הגז' של יעקב ורחל שבתפלת שחרית בזמן העמידה, כי הנה אין זווג אחר בעת הק"ש הזו של הקרבנות, ואותם המוחין נמשכין מפנימיות א"א, שהיא מדרגה למטה מחיצוניות דעתיק וניתנים בז"א, ומשם נמשך כח אל יעקב להזדווג ברחל בעת העמידה כנו'. ואח"כ נבאר צורך ב' קריאת שמע אלו לזווג א' למה הוצרכו שניהם.

והזווג דערבית בעת העמידה הוא זווג יעקב בלאה, בהיותם מן החזה דז"א ולמעלה¹⁵⁴⁸, והוא גרוע מזווג יעקב ברחל אשר בשחרית, וזווג הזה איננו ממשיך אלא מן המדרגה שלמטה מהשני מדרגות הגז', והוא מחיצוניות אריך. והק"ש שעל המטה הוא לצורך זווג של חצות לילה שהוא יעקב¹⁵⁴⁹ בלאה למטה מן החזה, והזווג ההוא איננו ממשיך אלא מחיצוניות או"א.

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁴⁴ שבת ביום.

¹⁵⁴⁵ דהיינו פנימיות א"א וחיצוניות עתיק (שמן ששון).

הקדו"ש דף ק"ב ע"ג באמצעיתו
הקדו"ש דף ק"ג ע"ג שליש עליון

¹⁵⁴⁶

¹⁵⁴⁷ טיפה ומוחין הם דבר א' (שמן ששון).

הקדו"ש דף ק"א ע"ד קרוב לאמצעיתו

¹⁵⁴⁸

¹⁵⁴⁹ ר"ל הזיווג דק"ש שעל המיטה הוא למטה מן החזה, וכמ"ש ג"כ לקמן ע"ד שורה ו' ז', אבל הזווג דיעקב ולאה אשר אחר חצות הנה הם אז בכל אורך קומת ז"א כולו, וכמ"ש לקמן נד ע"א וע"ב עש"ה וכן הוא ג"כ לקמן נט ע"ד (לש"ו).

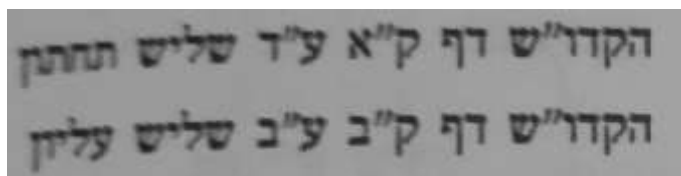
שעה"כ

הרי ביארנו ג' בחינות הזווגים, כי הזווג הד' שהוא בתפלת המנחה, אין בו קריאת שמע, וכמו שנבאר עניינו בע"ה לקמן.

ונהזור לבאר הטעם למה הוצרכו שני מיני קריאת שמע לצורך זווג א' דתפלת שחרית, משא"כ בשאר הזווגים. והטעם הוא, לפי שהמוחין של חצות לילה היו נמשכין מחיצוניות דא"א, ואחר כך נסתלקו כל המוחין לגמרי, כגודע כי אחרי כל זווג, חוזרין ומסתלקין כל המוחין לגמרי. וז"ס הגלות, כי בזמן החרבן, לא יש למעלה מוחין אלא בעת התפלה בלבד, ואח"כ הם מסתלקים שלא יגיע בהם הפגם. וגם טעם אחר, לפי שאין בידינו כח כדי לקיימם כל היום רק בעת התפלה בלבד¹⁵⁵⁰. והנה בזמן תפלת שחרית, אשר הזווג ההוא הוא עליון מאד¹⁵⁵¹, שהוא זווג יעקב ברחל, ובפרט כי הם מושכין מן חיצוניות דעתיק, והנה הכל הוא ריקם וחסר, ואי אפשר להמשיך הכל בפעם א', שיושלם ז"א מכל המדרגות האלו עד עתיק, כי הנה כאשר כתבנו לעיל כי הוא מושך מן עתיק, אין ספק שמכל שכן שמושך מכל המדרגות האלו. האמנם צריך שיושלם בהם לאט לאט, וז"ס טעם מה שתיקנו קריאת שמע בבקר בעת הקרבנות זולת הק"ש השנית העיקרית אשר ביוצר. והנה בק"ש של סדר הקרבנות, אנו ממשיכין מן פנימיות א"א, ואח"כ בק"ש דיוצר אנו ממשיכין מן חיצוניות עתיק כנ"ל, שהוא מקום יותר גבוה ועליון. ואחרי אשר כבר המשכנו די סיפוקו החלק (הא') הראוי בזווג הזה, אנו מזווגים אותם יחד בתפילה של עמידה. הרי לך בהדיא איך מוכרח הוא לומר ב' פעמים קריאת שמע לצורך הזווג הנז' הזה. אמנם שאר הזווגים אשר אינם עולים רק מדרגה א', די להם בהמשכת קריאת שמע א' בלבד וכמ"ש בע"ה.

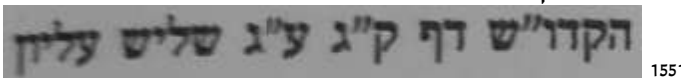
ובזה יתבאר לך ענין מעלת הותיקין שהיו נוהגין להתפלל קודם הנץ החמה. וסוד הענין הוא, הנה האמת הוא, כי לא היה צריך אל הזווג ההוא רק קריאת שמע אחד כשאר הזווגים, אבל הטעם למה היו בו ב' פעמים קריאת שמע הוא לטעם שנתבאר. כי כיון שנסתלקו כל המוחין לגמרי, לכן צריך להמשיכם בב' פעמים, כי לא יספיק פעם אחת. והנה טעם זה אינו אלא כאשר אנו מתפללים ואומרים קריאת שמע כאשר האיר היום וזרח השמש והוא יום ממש. והענין הוא, כי זווג יעקב ולאה שלאחר חצות לילה¹⁵⁵², הנה הוא מתמיד ונמשך כל חצות לילה עד אור הבקר¹⁵⁵³, וז"ס (בראשית כט כה) ויהי בבקר והנה היא

- מאיר הכוונה -

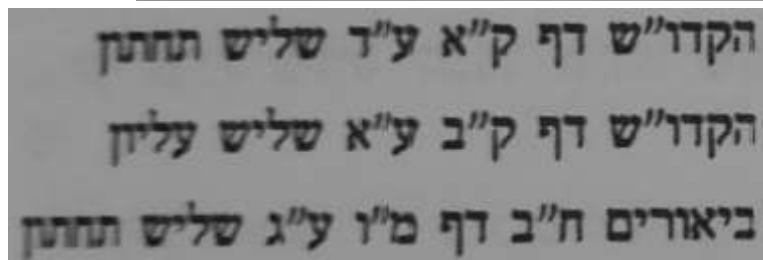
הקדו"ש דף ק"א ע"ד שליש תחתן
הקדו"ש דף ק"ב ע"ב שליש עליון

¹⁵⁵⁰ עי' לעיל ט ע"ג: כי אחר התפלה הם מתמעטין, אין הכוונה לומר מיעוט ממש, אלא כיון שאין נשאר בהם רק הרשימו בלבד

הקדו"ש דף ק"ג ע"ג שליש עליון

¹⁵⁵¹

הקדו"ש דף ק"א ע"ד שליש תחתן
הקדו"ש דף ק"ב ע"א שליש עליון
ביאורים ח"ב דף מ"ז ע"ג שליש תחתן

¹⁵⁵²

¹⁵⁵³ מ,ש שהוא מתמיד עד אור הבוקר הכוונה רק שכל חצות לילה הוא הכל בזווג יעק בולאה אבל באמת נעשה אז שני הזיווגים דיעקב ולאה כי באילת השחר הוא זווג שני והוא יורת מעולה כמ,ש בשער הגלגולים דף כז ע"א וסח ע"א (לש"ו).

שעה"כ

לאה, כי עד היות בקר ממש עדיין לאה עם יעקב בזווג יחד במקומה, ובפרט במה שנתבאר אצלנו (&) כי יש בחי' זווג ליעקב עם לאה בסוד אילת השחר¹⁵⁵⁴, שאז התחיל היום להאיר כדמשמע מן הזוהר (פרשת וישלח דף קע"ח ע"א¹⁵⁵⁵), ובוה לא יקשה¹⁵⁵⁶ בעיניך אם נראה מזוהר במקום הנז' שהזווג הוא בעת אילת השחר, ובמ"א מהזוהר משמע שהזווג הוא בעת נפילת אפים אחר העמידה, דע כי שני המאמרים הם אמיתיים, כי זווג דקדרותא דצפרא הוא זווג יעקב עם לאה¹⁵⁵⁷, ודנפילת אפים הם יעקב ברחל. ונמצא כי המוחין שבאו מחצות לילה ואילך אינם מסתלקים עד אחר היות היום ברור, כי בעת אילת השחר עדיין לא נסתלקו המוחין, ולכן כשאומרים קריאת שמע של שחרית קודם הנז' החמה, אין טורח כל כך להחזיר המוחין, כי כמעט שלא עבר רגע קטן שנסתלקו, ולכן בקל אפשר להחזיר, וזהו הטעם שהותיקין היו גומרים אותה קודם הנז' החמה, ועיי"כ לא היו צריכים לקרות קריאת שמע ב' פעמים בתפלת שחרית. אבל אנו כללות העולם, שאין אומרים הק"ש קודם הנז' החמה אלא עד אחר הנז' החמה ממש, הנה אז כבר נסתלקו המוחין לגמרי ולא נשאר מהם דביקות ברישא דז"א, ולכן אנו צריכין לקרות ב' פעמים קריאת שמע כדי להחזיר המוחין ע"י מדרגה אחר מדרגה, משא"כ כמנהג הותיקין לפי שהמוחין אשר באו אחר חצות לילה, אין צורך לטרוח להחזירם, וכמעט שהם חוזרים מעצמם. וכאשר אומרים קריאת שמע אז באים מוחין אחרים חדשים מעולים מאותם (כ ע"ב) שהיו מחצות לילה. אבל עתה אנו צריכין לק"ש הראשונה להמשיך אותם מוחין דחצות לילה, וק"ש הב' להמשיך המוחין האחרים היותר עליונים, וזהו הטעם שתיקנו לומר אותו הפ' דשמע ישראל וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דסדר הקרבנות למי שאינו נוהג כמנהג הותיקין.

האמנם אני ראיתי למורי ז"ל, שאפי' כשהיה מתפלל כמנהג הותיקין ולומר קריאת שמע קודם הנז' החמה, אפילו הכי היה אומר קריאת שמע ב' פעמים, והטעם הוא לפי שגם לזה צריך תנאי אחר, והוא שאותם שמתפללין תפלת הותיקין וקורין קריאת שמע עם הנז' החמה, צריך שיהיו חסידים גמורים שתועיל כוונתם ומחשבתם לקיים אותם המוחין שלאחר חצות לילה שיחזרו מעצמן. והנה אין כל אדם ראוי לכך בזמנינו זה, ולכן אפי' המתפללים תפלת הותיקין צריך שיקראו קריאת שמע ב' פעמים בתפלת השחר.

אמנם בתפלת המנחה הוא זווג ישראל עם לאה מן החזה ולמעלה, ואין צורך לקרות קריאת שמע. והענין הוא כי הלא בשחרית כבר אמרנו קריאת שמע והמשכנו מוחין עליונים, ואע"פ שהם מסתלקים אחר התפלה, עכ"ז נודע כי מדת היום הוא חסד ומדת הלילה הוא גבורה, ולכן היום אשר הוא חסד ואין החיצונים שולטין בו כל כך, לפי שהוא יום והחסד גובר בעולם, לכן בבא עת תפלת המנחה אין צורך לקרות קריאת שמע וליחד יחוד העליון, כי המוחין חוזרים לבא אז מעצמן. אבל עכ"ז צריך קצת התעוררות, והוא ע"י תפלת המנחה, כי הוא ענין זווג ישראל עם לאה. וכיון שאנו מתפללין כדי לזווגם,

- מאיר הכוונה -

עי' לעיל ט ע"ד: וט"ס האחרות הם מתחברות עם פרצוף לאה, ועיי"כ נגדלת בכל קומת ז"א, ונשארין כך עד אור הבוקר. ובאור הבוקר מתמעטת לאה וחוזרת לשיעורה הראשונה בלבד, ועומדת באחורי ז"א במקומה כנודע. ואז אותם הט"ס שלקחה מן רחל, הם יורדות למטה גם הם בעולם הבריאה להתחבר עם אותה הנקודה עצמית של רחל שירדה בחצות הלילה.

הקדו"ש דף ק"א ע"ד שליש תחתן

1554

1555

1556 עי' שמות דף י ע"א ובפרשת בשלח מו ע"א עש"ה כל הדיבור (לש"ו).

ז"ל שמות:

ז"ל בשלח:

1557 עי' לקמן נד ע"ב מ, ש בגליון שם (לש"ו).

שעה"כ

אז מתעוררין המוחין העליונים וחוזרין לבא מעצמן מבלתי שנצטרך להביא מוחין חדשים ע"י הק"ש.

ועיין בדרוש התפילין¹⁵⁵⁸ טעם למה זמן התפילין נהג ביום ולא בלילה, ושם יתבאר לך היטב ענין הדרוש הזה, איך ביום אין המוחין מסתלקים לגמרי, אבל הם נשארים על ראשו בסוד אורות מקיפין, אמנם בלילה הם מסתלקים לגמרי, וע"כ בתפלת ערבית צריך לומר פעם אחרת קריאת שמע כדי לעשות זיווג אשר בעת ההוא, לפי שאז כבר הוא לילה והדינים גמורים שולטים, ולכן צריך לקרות פעם אחרת קריאת שמע מחדש¹⁵⁵⁹ כדי להמשיך מוחין לצורך הזיווג ההוא.

גם טעם אחר קרוב אל טעם הנז', והוא, כי בתפלת המנחה סמכנו על הק"ש דשחרית, ומן השיריים שנשתייר מן הזיווג דשחרית, וכן מה שנשאר מן המוחין אחר שנעשה הזיווג ההוא דשחרית מן השיריים ההם אנו עושים זיווג תפלת המנחה. אבל איננו מספיק גם לעשות בו זיווג תפלת ערבית על סמך המוחין דק"ש דשחרית, כי כבר כלו ונפסקו בתפלת המנחה. ועם הטעם הזה ית' לך טעם אחר למה זיווג המנחה אינו מעולה כל כך כתפלת שחרית אע"פ ששניהם ביום. אבל הטעם הוא כי זיווג תפלת המנחה הוא מן השיורין דמוחין של תפלת שחרית. וגם בזה תבין למה הדינין מתגברין בתפלת המנחה, בסוד (ירמיה ו' ד) כי ינטו צללי ערב, הטעם הוא לפי שהמוחין הולכין ומתמעטין, אבל עכ"ז עדיין נקרא מדת יום. אבל בתפלת ערבית שנפסקו כל המוחין לגמרי, ולכן כל שליטת החיצונים והמוזיקין הוא בלילה, כנז' בר"מ (פ' פנחס &) בלילה אסתתמו תרעי ג"ע ואתפתחו תרעי גהינם דאיהו מרה כו'¹⁵⁶⁰, כנודע שהדינין וגבורות של הלילה הם גדולים כמה מדרגות יותר מן הדינין שבשעת המנחה, כי שליטת וממשלת החיצונים האמיתית אינה אלא בלילה כנודע.

והק"ש שעל המטה אנו צריכין לעשותו מחדש, ואינו מספיק בק"ש דתפילת ערבית כמו שהספיק הק"ש דשחרית אל זיווג תפלת המנחה, והטעם הוא כי כשהוא עדיין יום אין המוחין מסתלקין לגמרי, ולכן במנחה א"צ קריאת שמע פעם אחרת מחדש, משא"כ כשכבר נעשה לילה, שאז מסתלקין המוחין לגמרי, ולכן צריך קריאת שמע מחדש לצורך הזיווג שיהיה אח"כ בחצות הלילה. והטעם שאנו מקדימין לקרות אותה קריאת שמע בעת השכיבה יתבאר במקומו לקמן בע"ה¹⁵⁶¹. והנה להיות שעתה הוא לילה ממש יותר מבשעת תפלת ערבית, לכן הזיווג הזה הוא גרוע ואינו כ"כ מעולה, ולכן אינו מושך אלא מחיצוניות או"א בלבד כנ"ל. והרי נתבאר שני חילוקים שיש באלו הארבעה מיני קריאת שמע, והחילוק הא' שביניהם הוא בענין המשכתן אשר אין המשכתן שוה, והחילוק הב' הוא בענין הזיווגים הנמשכין מהם כי אינם שווים.

דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ד

דרוש ד'

בענין ד' מיני יחודי קריאת שמע הנז"ל. עוד יש חילוק שלישי בענין ד' קריאת שמע, והוא כי הלא ביארנו בענין קריאת שמע של יוצר (לקמן דרוש ו'). כי ז"א יש לו מוחין דקטנות ודגדלות, ובחינת המוחין דקטנות יש בה מוחין פנימיים ומקיפין, וכן בבחינת המוחין דגדלות, ושם אמרנו כי בכל קריאת שמע מאלו הארבע נכנסין בזעיר אנפין שש

- מאיר הכוונה -

1558 דרוש ה.

הקדו"ש דף ק"ב ע"א באמצעי

1559

1560 ז"ל:

תרגום:

1561 נז רע"א (לש"ו).

שעה"כ

קצוות דמוחין פנימיים דגדלות דמצד אימא, ואי אפשר שיכנסו אלו עד שיכנסו כל מה שלמטה ממדרגתם, והם כל המוחין (כ ע"ג) דקטנות הפנימים והמקיפין מצד אבא ומצד אימא, ואח"כ נכנסים ו"ק הפנימים¹⁵⁶² דמצד אימא. וכל אלו המדרגות נכנסות בכל קריאת שמע מאלו הד' מיני קריאת שמע הנז', ובדבר הזה כולם שוים. האמנם החילוק שיש ביניהם הוא במדרגות הנכנסות מכאן ואילך כמשי"ת בע"ה.

והנה הזווג דשחרית¹⁵⁶³ כבר ביארנו (&) שנכנסים בז"א קודם הזווג ההוא כל המוחין דגדלות הפנימים והמקיפין דא"א, ואח"כ נעשה הזווג ההוא בעת נפילת אפים, אבל בשאר הזווגים אין הדבר כן כמשי"ת בע"ה. וגם ענין זה תלוי טעמו במש"ל (&) שאין הד' זווגים שוים, לפי שבשחרית הז"א שלם וממולא בכל המוחין האלו כולם, לכן הזווג ההוא מעולה, והוא זווג יעקב ורחל. אבל בשאר הזווגים כפי ערך המוחין אשר הוא לוקח כך הוא ערך הזווג ההוא, או יהיה זווג ישראל עם לאה, או יעקב עם לאה, וכן כיוצא בזה. וגם הטעם הזה תלוי במש"ל (&) כי בשחר הוא חסד גמור, ולכן המוחין של אז הם מעולים, וגם הזווג ההוא גדול ומעולה, ובמנחה מתגברין הדינין מעט, ולכן המוחין והזווג אשר אז הם יותר ממועטים במעלה, ועד"ז הם מתמעטין בתפלת ערבית יותר וכיוצא בזה. והנה החילוק הזה שבארנו אינו אלא בזווגים עצמם, אבל בעת הק"ש כולם שוים, כי בכלם נכנסים בז"א עד המוחין דו"ק דגדלות ג"כ הפנימים מצד אימא.

ואמנם החילוק הג' שיש בד' מיני קריאת שמע עצמם הוא זה, כי הנה אע"פ שאנו אומרים שבעת הק"ש נכנסים כל המדרגות עד הו"ק דמצד אימא דגדלות הפנימים, עכ"ז אלו המדרגות שבנתיים יש ביניהם הפרש, כי יש פעם שנכנסים כולם יחד, ויש פעם שנכנסים מפוזרין ומפורדין, וסוד זה תלוי במלת "ישראל". פי' כי כבר ביארנו בק"ש דיוצר (דרוש ו'¹⁵⁶⁴) כי סוד הק"ש היא להעלות מ"ן מן זו"ן אל א"א, כדי שיזדווגו א"א ויורידו מוחין אל ז"ן. אמנם קודם העלאת מ"ן אלו, אין הז"א עדיין ראוי להעלותם, וצריך להמשיך לו הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלותם. והנה ההארה הזאת ניתנת אליו במלת ישראל כמשי"ת לקמן בק"ש דיוצר. וביאור הדברים הם, כי ז"א כדי שיוכל להעלות מ"ן למעלה, צריך שבהכרח יהיו לו לפחות מוחין דקטנות מצד אימא¹⁵⁶⁵ כדי שיוכל אח"כ להעלות מ"ן כדי שיקבל אח"כ מוחין דגדלות.

והנה בק"ש דשחרית במלת ישראל נגמרים לכנס בו כל המוחין דקטנות אפילו המקיפים דמצד אבא, וזו היא תוספת הארה הניתנת לו אז במלת ישראל, כדי שאח"כ יוכל להעלות מ"ן במלת אחד, כדי שיקבל אז מוחין דגדלות דו"ק כנ"ל. וכבר ביארנו בדרוש ו' דק"ש דיוצר, כי לעולם אי אפשר שיחסרו מן ז"א כל המוחין דקטנות, כי בהכרח שמוחין פנימים דקטנות דמצד אימא לא יסתלקו כלל ממנו לעולם, לא ביום ולא בלילה, לפי שבהכרח צריך שתהיה לו איזה בחינה של מוחין כדי שיתקיים בהם, כי המוחין הם הם חיות וקיום האדם בסוד (קהלת ז יב) והחכמה תחיה את בעליה. אבל המוחין המקיפין דמצד אימא, והפנימיות והמקיפין דמצד אבא, ג' מדרגות אלו יכולות להסתלק לפעמים מן ז"א, כמו שגם מסתלקים המוחין דגדלות. אבל השינוי וההפרש הוא כפי ערך הזמנים כך סדר מדרגת הסתלקותם.

ונתחיל לבאר מן הק"ש שעל המטה, כי היא המדרגה התחתונה שבכולם, כי הנה בלילה ודאי הוא שאינם מסתלקים כל המוחין כנ"ל, ונשארים בהכרח המוחין הפנימים מצד אימא כנז'. וכשאנו קורין קריאת שמע שעל המטה נמצא שקודם שנאמר קריאת

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁶² דגדלות.

¹⁵⁶³ של י"ח.

¹⁵⁶⁴ כך כתוב בשמן ששון, וצ"ע.

¹⁵⁶⁵ עי' בפיסקא הבאה שהרי אין שום זמן שאין לז"א מוחין דקטנות דאימא, ולכן צ"ע כוונתו. ויש אותו קושיא על הסידור

שעה"כ

שמע, הנה לא היו בז"א רק מוחין פנימים דאימא בלבד, ולכן כשאנו אומרים "ישראל" כדי להמשיך לו הארה מלמעלה כדי שיוכל להעלות אחר כך מ"ן, כדי לקבל גם המוחין הגדלות, והנה אז איננו יכול להמשיך הארה גדולה, רק מדרגה א' בלבד יותר ממה שהיה לו תחילה. והוא, כי בתחילה היו לו מוחין פנימים דקטנות דאימא, ועתה במלת ישראל ההארה שניתוספה לו עתה, היא מקיפין דקטנות דאימא. ונמצא, כי כאשר מעלה מ"ן במלת אחד כנודע, הנה אין לו עדיין רק עד מדרגת מקיפין דאימא, וחסרים ממנו פנימים ומקיפים דאבא דקטנות, והוא השיעור של המדרגות שהיו בו כבר במלת ישראל בקריאת שמע דשחרית.

ובזה תבין טעם אמיתי למה אין הד' זווגים והד' המשכות דק"ש שוות, והכל תלוי במה שנו', כי הנה כפי ההכנה שיש לז"א בעת שמעלה מ"ן במלת אחד, כך יש בו כח למשוך המשכה עליונה או תחתונה. וגם בענין זה תלוי כניסת המוחין הגדלות בו אח"כ, אם נכנסים כולם או מקצתם. וגם בזה תלוי הפרש מעלת הזיווגים אשר זוג זה גדול מזה, וכל זה תלוי בהתחלה הנ"ל, כי אם ההתחלה היא מעולה בעת העלאת מ"ן, כך יש לו כח להמשיך (כ ע"ד) המשכות עליונות מלמעלה, ונמצא שהכל תלוי בענין זה.

ונחזור לענין כי עתה בעת קריאת שמע שעל המטה¹⁵⁶⁶ שאין לו רק מדרגה א' לבד מן הג' הנז', אשר היא מקיפין דאימא, לכן אין בו כח להמשיך רק מחיצוניות דאבא ודאימא בלבד כנז', ולכן אין נכנסין בו רק המוחין דו"ק הגדלות מצד אימא ולא יותר כמשי"ת בע"ה. ולכן גם הזווג ההוא הוא תחתון, והוא יעקב ולאה בהיותם למטה מן החזה בלבד. ודע כי אח"כ כשיורדין ונכנסין בו המוחין הגדלות במלת "אחד" כנודע, הנה אז נכנסין לו ביחד מחדש פנימים ומקיפין דקטנות דאבא, וגם פנימים דו"ק הגדלות דאימא. ולכן כיון שאלו המדרגות באים לו עתה ביחד, אין בו כח לקבל עוד מדרגות עליונות מאלו, ונשאר באלו המדרגות הראשונות לבדם.

אמנם בתפלת ערבית, עדיין הוא התחלת הלילה, ולא נתחזקה שליטת החיצונים, לפי שעד אז היה יום והחסד והרחמים גברו בעולם, ולא נסתלקו כל המוחין דקטנות לגמרי, אבל נשארו בו שני מדרגות: הא', היא המוחין פנימים דקטנות דאימא, אשר אלו קבועים בו תמיד ואינם מסתלקין בשום זמן כנ"ל, וגם נשארו בו המקיפין דקטנות דאימא. ולכן כשאומרים מלת "ישראל" כדי להביא לו תוספת הארה כנז', הנה אנו ממשיכין לו מדרגה אחרת יותר על הגז' והוא מוחין פנימים דקטנות דאבא. ונמצא כי כאשר מעלה מ"ן במלת "אחד" לגבי או"א, הנה הוא כבר שלם וממולא יותר, ולכן הנה הוא מושך מן חיצוניות א"א שהיא מדרגה מעולה יותר. ואח"כ במלת "אחד" נכנסין בו מוחין מקיפים דקטנות דאבא וו"ק פנימים הגדלות דאימא. וכיון שלא קבל עתה מחדש הארות יתירות, לכן יש בו כח לקבל בתפלת ערבית מוחין אחרים גבוהים יותר, והם ו"ק פנימים הגדלות דאבא כמשי"ת במקומו בע"ה. ולכן גם הזווג ההוא הוא יעקב ולאה בהיותם למעלה מן החזה.

והנה בק"ש של הקרבנות, אשר כבר הוא יום ומדת החסד מתעורר, ולכן הוא יותר מעולה מן מדרגת קריאת שמע שעל המטה, אמנם הוא שוה אל ערך קריאת שמע דערבית בבחי' א', עם היות שיש ביניהם חילוק, והוא, כי בתפלת ערבית נשאר בו הארת המוחין מן היום, אלא שזמנו ועונתו הוא לילה, אבל הק"ש של הקרבנות, הנה היא נמשכת מן הלילה אשר לא נשאר לו הארה, אבל יש לו יתרון אחר, והוא כי זמנו ועונתו הוא יום. ונמצא כי בבחי' אחת הוא שוה אל קריאת שמע דערבית, ובבחי' אחרת הוא גבוה ומעולה ממנה. והענין הוא, כי לפי שהוא בא אחר הלילה, שלא נשארו בו רק פנימים דקטנות דאימא בלבד, לכן צריך שבמלת "ישראל" נמשיך לו מדרגה אחרת, והוא מקיפים דקטנות

שעה"כ

דאימא. ובבחי' זו הוא פחות מן קריאת שמע דערבית, כי אז כבר היו בו מקיפים דאימא ממילא בלתי מעשינו, אבל להיות כי היום מעולה מן הלילה, כי כשנעריך ערך קריאת שמע דערבית עם קריאת שמע דקרבנות, ודאי שהק"ש דקרבנות הוא יותר מעולה מפאת עצמה, לפי שמעלת קריאת שמע דערבית אינה תלויה בה בעצמה רק מפאת מה שקדם אליה שהיא בחי' יום, אבל היא בעצמה איננה אלא מדרגה גרוע להיותה מדת לילה. אבל קריאת שמע של הקרבנות פחיתותה אינה מפאת עצמה, אלא מפאת מה שקדם אליה שהיא בחי' לילה, אבל היא בעצמה היא מעולה לפי שהיא מדת יום. וכשנעריך ב' ערכים אלו, ודאי שיותר גדול ערך המעלה הנמשכת מפאת עצמה מן ערך המעלה הנמשכת מפאת מה שקדם אליה, שהוא כח אחרים ואינו כח עצמו. ולכן יש בק"ש של הקרבנות כח ויכולת להמשיך שני מדרגות ביחד, והם מקיפים דקטנות דאימא ופנימים דקטנות דאבא. אך ודאי שבבחי' אחרת הם שוים, והוא כי במלת ישראל עדיין אין בז"א בק"ש דקרבנות יותר ממה שיש לו בק"ש דערבית, אבל עכ"ז גדול כח קריאת שמע דקרבנות שהמשיכה שני מדרגות ביחד, משא"כ בק"ש דערבית שלא המשיכה רק מדרגה א', ולכן להיות שיש לק"ש דקרבנות יתרון הזה על קריאת שמע דערבית, לכן יש בה כח להמשיך ממדרגה יותר עליונה, והיא מן פנימיות דא"א. ואח"כ במלת "אחד" נכנסים המקיפים דקטנות דאבא עם הפנימים דו"ק דגדלות דאימא.

והנה אם לא היה בשחרית רק קריאת שמע של הקרבנות בלבד, היה זווג שלו גרוע, דוגמת זווג דערבית, ולכן הוצרך פעם אחרת קריאת שמע של יוצר כדי לעשות זווג אחר יותר עליון, ולהמשיך המשכה יותר עליונה, והיא מחיצוניות עתיק, ואז יכנסו בז"א כל המוחין דגדלות פנימים ומקיפים דא"א. וגם כי הזווג ההוא היה יותר עליון, והוא זווג יעקב ברחל, לפי שבבקר הוא שעת החסד והרחמים יותר מכל שאר זמני היום והלילה, ולכן זווג הנעשה בעת ההיא צריך שיהיה הגדול והמשובח שבכולם.

והנה נת"ל כל החילוקים שיש בד' מיני קריאת שמע ובג' הזווגים באר היטב, ולכן ג"כ יש הבדל בשלישה מקומות מן הק"ש כפי חילוק (כא ע"א) הזמנים וראוי לכוין בהם. והנה שאר המשך ג' פרשיות קריאת שמע וגם המשך פסוק א' דשמע ישראל יתבאר לקמן, אבל עתה נבאר חילוקים אלו בלבד אשר ביניהם.

הנה החילוק הא' הוא במלת "ישראל", כי בק"ש של הקרבנות תכוין שעתה הם נכנסים בז"א המקיפים דקטנות דאימא, והפנימים דקטנות דאבא, לפי שכבר היו בו הפנימים דקטנות דאימא, ובכח אלו המוחין שבו יכול להעלות מ"ן במלת אחד.

ובק"ש דיוצר תכוין כי כבר יש בו פנימים ומקיפין דקטנות דאימא ופנימים דקטנות דאבא, ובמלת "ישראל" נכנסים מקיפים דקטנות דאבא, ובכח אלו המוחין הוא מעלה מ"ן במלת "אחד".

ובק"ש דתפלת ערבית תכוין כי כבר יש בו פנימים ומקיפים דקטנות דאימא, ובמלת "ישראל" נכנסים בו פנימים דקטנות דאבא, ובכחם מעלה מ"ן במלת "אחד". ובק"ש שעל המטה תכוין כי כבר יש לו פנימים דקטנות דאימא, ובמלת "ישראל" נכנסים בו מקיפים דאימא בלבד, ובכחם מעלה מ"ן במלת "אחד".

החילוק הב' נמשך מן הקודם, והוא במלת "אחד". כי הנה ביארנו בק"ש דיוצר שצריך לכוין במלת "אחד" לשלב שם הויה בשם אהיה ביחד, אשר הוא סוד חיבור או"א, ושאה"כ תכוין בהויה דיודי"ן דע"ב אשר היא סוד טיפת הזרע היוצא מאבא לאימא, אשר בה כלולים המוחין דז"א ביחד באותה ההויה. והנה בכונת ההויה זו הוא ענין זה החילוק השני, כי בק"ש של הקרבנות תכוון כי זו ההויה שהיא טפת זרע דאבא נמשכת שרשה מלמעלה מפנימיות א"א, ומשם המשיכה או"א ע"י חיבורם וזווגם בעת הזו. ובק"ש דיוצר תכוין כי ההויה הנז' המשיכה מן היצוניות ע"י. ובק"ש דערבית תכוין כי זאת ההויה

שעה"כ

המשיכוה מן חיצוניות א"א. ובק"ש שעל המטה תכוין שהויה זאת המשיכוה אבא ואימא מחיצוניות או"א עצמן.

החילוק הג' הוא ג"כ במלת "אחד", והוא כי כבר ביארנו בק"ש דיוצר שאחר שתמשיך ההויה הנז' שהיא טפת זרע דאבא כנוכר, צריך שתכוין אח"כ כי אחרי שנצטיירה טפה זו במעי אימא כנודע ויורדין המוחין לו"א שהיא נחלקת לד' מוחין כמ"ש, ואלו המוחין הם המוחין דו"ק דגדלות דאימא כנז' שם. והנה בענין זה הוא החילוק הג' הנז', כי בק"ש דקרבות תכוין כי כאשר יורדין אלו המוחין דגדלות, הנה ג"כ נכנסים עמהם בז"א המקיפים דקטנות דאבא אשר היו חסרים לו בתחילה במלת "ישראל". ובק"ש דיוצר תכוין כי כל הקטנות אפי' דאבא כבר היו בתחילה במלת "ישראל", ואין נכנסים בו עתה רק המוחין דו"ק דגדלות דאימא. ובק"ש דערבית תכוין כי נכנסים עתה עמהם המקיפים דקטנות דאבא אשר היו חסרים לו במלת ישראל. ובק"ש שעל המטה תכוין שנכנסים עמהם הפנימים והמקיפים דקטנות דאבא אשר היו חסרים בו בתחילה במלת ישראל.

ועתה נבאר הכונה שצריך לכוין בחילוק הא' הנ"ל שהוא במלת ישראל. והנה כוונת ישראל בק"ש דיוצר תבאר לקמן במקומו. והק"ש של הקרבות אשר אז נכנסין המקיפים דקטנות דאימא והפנימים דקטנות דאבא, צריך ג"כ לכוין כוונה אחרת, שהיא ג"כ בנימ' ישראל, כדוגמת אותה כוונה דק"ש דיוצר, והיא זאת¹⁵⁶⁷, שתכוין אל שם שדי במילואו, אשר מילואו לכד עולה ת"ק. ואח"כ תכוין אל שם אהיה דמילוי אלפין בפשוטו ומילוי ומילוי מילוי, שהם מ"א אותיות ותחבר מ"א עם ת"ק יהיו בנימ' כמנין ישראל. ובק"ש דערבית תכוין במלת "ישראל" לשם אלקים באופן זה, כי באות שין דישראל תכוין באלקים דיודי"ן שעולה ש'. ואות ר' דישראל תכוין אל רבוע אלקים העולה ר'. ובג' אותיות הנשארים מישראל שהם א' ל' י' גימ' מ"א, תכוין בהם אל אחוריים דאלקים במילואם, אשר אז יש בהם מ"א אותיות.

ובק"ש שעל המט' תכוין במלת "ישראל" אל שם אהיה דיודין ברבועו הנקרא אחוריים, כי כשתקח המלויים בלבד יהיו גימ' ת"ק, ופשוטו ומלוי ומלוי דשם זה, אהיה דיודי"ן, יש בו מ"א אותיות, והנה ת"ק ומ"א הם גימ' ישראל.

ואמנם יש כמה חילוקים אחרים בין קריאת שמע שעל המטה לשאר קריאת שמע וכבר נתבאר לקמן במקומו, אבל בענין כללות כוונת קריאת שמע בעצמה כולם שוים, וכן בק"ש דערבית ודיוצר ודקרבות כולם שוות, זולת בג' החילוקים הנז"ל. ואמנם החילוק האחד (כא ע"ב) שאמרנו שיש בין הזיווגים האלו אינם נוגעים אל הק"ש בעצמה רק בסוד המוחין דגדלות, ובמקומם יתבארו כולם בע"ה.

קריאת שמע דרוש ה

בענין הרמ"ח תיבין שיש בק"ש כנגד רמ"ח איברים שבאדם כמ"ש חז"ל (&). הנה כבר נתבאר כי בק"ש דשחרית וכן בק"ש דערבית, אינם נכנסים רק המוחין דו"ק דגדלות בלבד, והענין הוא, כי השית פרקין תתאין שיש בנה"י דאימא נכנסים בו"ר דז"א, ונשארים ג' אחרונות שבו בלתי מוחין, והג' פרקין קדמאין דנה"י דאימא נשארו למעלה ולא נכנסו תוך ז"א. אבל החילוק שיש בין קריאת שמע דשחרית לק"ש דערבית, הוא בענין תפלת י"ח, כי בברכת אבות דשחרית נכנסין כל הפרקין קדמאין באופן שנכנסין כל המוחין דאו"א, אבל בערבית אינם נכנסים רק ו"ק דאו"א בלבד, והפרקין קדמאין שלהם אינם נכנסין, באופן כי הפרקין אמצעים שהיו ראויים להיות בחג"ת דז"א הם עתה בכח"ב שלו. והנה בק"ש דשחרית אשר שם אתה מכוין במלת אחד באות ד' שבו אל הד' מוחין היורדין בז"א, והם ד' הויות דעסמ"ב כנודע¹⁵⁶⁸, ובגימ' הם רל"ב, ויש בהם י"ו

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁶⁷ בסידור נ"ל שזה בכוונת של מילה "אחד".

¹⁵⁶⁸ האם זה בר"ק דג"ר דתבונה או שזה בד' מיתות ב"ד? @

שעה"כ

אותיות בד' הויות ותצרפם עם רל"ב יהיו רמ"ח, שהם רמ"ח איברים הנכנסים בו. וכבר ביארנו כי אלו הו"ק הגדלות הם מוחין גדלות, אמנם כאשר אלו נכנסין בז"א, כבר אז יש בז"א מוחין דקטנות, שהם מבחי' אלקים כמבואר אצלינו. והנה הם ג' מוחין דקטנות בנה"י דאבא, וג' מוחין דקטנות בנה"י דאימא, והם ששה שמות אלקים, וכשתחבר ו' שמות של אלקים אלו דקטנות עם הרמ"ח איברים דגדלות כנו' יהיו שניהם בגימ' רומ"ח, וז"ש בינוקא פ' בלק (&) כי הק"ש נקרא רומ"ח. והנה רומ"ח הם אותיות חמור¹⁵⁶⁹] והם סוד (&) יששכר חמור גרם.

ואח"כ בהגיעך אל עזרת אבותינו כו', שירה חדשה שבהו גאולים כו', אשר השירה ההיא יוצאה מהגרון, וכמ"ש (&) וענו ואמרו ה' ימלוך כו', אז תכוין במלת גרון, כי הנה תחילה היה לנו ענין הרומ"ח הנז', ואם תוסיף עליו כללות ד' הויות הנז' דעסמ"ב, יהיו בגימ' גרון. והענין הוא, כי בתחילה בעת הק"ש, ירדו המוחין בראש ז"א, ועתה בשירה חדשה הם מתחילין להתפשט הטיפה שלהם עד הגרון, ויורדים שם ומתעכבים שם במקום צר, ואז שם נתוספה הארתם בכח ד' כוללים ונעשים גרון.

ואח"כ באתה קדוש כו', כבר הודעתך במקום אחר (&) כי עד עתה היה בחי' החיבוק בימינא ובשמאלא ובאמצעיתא, וכאשר הגיע החיבוק אל בחינת אמצעיתא, אז מתחילין המוחין להתפשט ולצאת מוחין לגרון למטה אל הגוף, וזהו הטעם שתקנו ברכת אתה חונן אחר ברכת אתה קדוש, לפי שעתה כבר מוח הדעת התחיל להתגלות לצאת אל מקום מרחב ומגולה, ואז אנו שואלים אתה חונן לאדם כו'. גם בזה תבין, כי מן ברכת אתה חונן ואילך מתחיל תיקון י"ם דנוקבא כמבואר במקומו. והענין הוא, כי עתה אשר כבר התחילו המוחין להתפשט למטה מן הגרון, ושם הוא התחלת פרצוף הנקבה מהחזה ולמטה, ואנו מתקנין אותה. וגם טעם אחר, לפי שעל ידי הקדושה ניתן בחינת הדעת אל הנוקבא דז"א כמבואר במקומו, ולכן אנו שואלים עתה, אתה חונן לאדם דעת כו'.

ונחזור לענין ראשון, שצריך לכוין בברכת אתה קדוש כו' שהמוחין יורדין ויוצאין מן הגרון כדי להתפשט בגוף החסדים העומדים תוך יסוד דאימא, ובהיותם בגרון היו סתומים שם בסיתום גדול. ותכוין כי ענין גרון, הנה נתבאר אצלינו כי הוא ג"פ יב"ק, שהוא בחינת המוחין דקטנות שהם שם אלקים, ובחינת המוחין דגדלות הנקרא שם הויה. ובהיותם מתלבשין ביחד זב"ז בתוך הגרון, שהוא מעבר צר, אז נקרא הגרון מעבר יב"ק, שהוא מעבר של שם הויה ואלקים שעולים בגימ' יב"ק¹⁵⁷⁰. והנה הה"ח או ה"ג הנה הם עוברים בתוך המעבר האמצעי של יב"ק שהוא היסוד שהוא קו האמצעי. והנה כל בחינת חסד או גבורה היא הויה א', נמצא כי הה"ח או הה"ג הם ה' הויות שהוא בגימטריא ק"ל. וכן ה' הויות של גבורות גימטריא ק"ל, ולכן תכוין להוריד אותם הק"ל דרך מעבר היב"ק הנז', שיצאו משם למטה מן הגרון. והנה ק"ל ויב"ק הם גימטריא גר"ם¹⁵⁷¹.

{כא ע"ג} והנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, שאלו הק"ל הם הה"ג היויות שהוא בגימטריא ק"ל. הנקבה¹⁵⁷². והרי נתבאר שלש כוונות שהם רמ"ח ורומ"ח וגרון, ושלתם בשחרית. אבל בערבית הם משונים לטעם הנז"ל, כי יש הפרש בין שחרית לערבית, וזה ביאורן, ענין הרמ"ח תכוין שהם ג' הויות סמ"ב, כולם בבחי' ע"ב באופן זה, ס"ג עם עשרה אותיותיו,

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁶⁹ עיין ס' הליקוטים פ' ויחי (לש"ו). ז"ל:

¹⁵⁷⁰ עי' לעיל הערה 952, ותפילין ב' ד"ה וענין המעברתא

¹⁵⁷¹ חמור גרם הנ"ל.

¹⁵⁷² עי' שער כה פרק ב' (ב) אות יב: בדעת דז"א יש ה"ח וה"ג, והם י' הויות גימ' ק"ל ק"ל, ב"פ עי"ן כמנין (שמות ג ד) ס"ר לראות, כי משם נמשכת ראייה אל העיניים היושבים ממש כנגד הדעת. אך בדעת דנוקבא יש ק"ל גבורות לבד. וכאשר מתפשטות בו"ק שהם בחי' חג"ת נה"י¹⁵⁷², נשארין בחי' ו' בכל אחד מה"ק שבה והם ל', ואלו נקראו (חגיגה טו ע"ב) מגדל הפורח באויר. ונשאר ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה, ואח"כ כשמזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל ראשון דחסדים ומתחברים עם הק' שביסוד דילה, והנה ק' וק"ל גימטריא יר"ך כי היסוד נתון בין ב' הירכיים.

שעה"כ

ע"ב. מ"ה כ"ו, ע"ב. הויה דב"ן באחוריים הוא ע"ב¹⁵⁷³. ונמצא שהם ג"פ ע"ב הם ר"ו, ותחבר עמהם ל"ב אלקים הרי רמ"ה, ואם תחבר עמהם ו' אלקים דקטנות הרי רומ"ח. ואח"כ בברכת אתה קדוש תכוין אל גר"ם, ע"ד שכונת בשחרית שהוא ק"ל ויב"ק. אבל יש בזה הפרש אחר, והוא כי בשחרית אשר כבר נכנסו בברכת אבות כל הנה"י דאו"א, לכן כוונת גר"ם היתה בגרון, לפי שמקום הגר"ם הוא היסוד דאימא למטה בבחינת העטרה שבה, ושם הוא בחי' יב"ק כנוז, אבל עתה בערבית שאין בו אלא מוחין דו"ק נמצא כי זו העטרה היסוד דאימא הוא למעלה בכתר דז"א, ולכן צריך שתכוין שם ענין הגרם הזה, כי שם בהיות היסוד שם למעלה יוצאין ממנו ק"ל הגבורות כנוז. והרי נתבאר כוונת קריאת שמע דערבית.

וגם בק"ש שעל המטה קבלתי עניינה ושכחתי קצתה, וזהו הנוז אצלינו, כי ענין כוונת הגרון הנ"ל, צריך שתכוין אותו בעת שתאמר הפסוק (&) רוממות אל בגרונם, ושם תכוין כוונת הגרון הנ"ל. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי אין לכוין בגרון הנ"ל בק"ש דערבית, אבל תמתין עד קריאת שמע שעל השכיבה, ושם תכוין בפסוק רוממות אל בגרונם כנוז.

אזהרות שקודם השמע.

קודם שתאמר היחוד דשמע ישראל, צריך שתכוין אל היחוד שביארנו בדרוש הציצית (דרוש ז' דף ז' ע"ב) בענין ד' כוונת שיש בד' אותיות הויה, והכונה הנוגעת אל יחוד דשמע ישראל היא שתכוין תחילה אל ה' תתאה, ואח"כ תחברה עם ו', ואח"כ תחבר י' עם ה' ראשונה, וע"ש ותמצא ביאור כוונה זו מה ענינה.

גם קודם שתאמר שמע ישראל תסגיר שני עיניך ביד ימינך¹⁵⁷⁴, ותכוין למ"ש בסבא דמשפטים (צד ע"ב) עולימתא שפירתא דלית לה עיינין¹⁵⁷⁵, ושם ביארנו¹⁵⁷⁶ שהכונה היא על רחל¹⁵⁷⁷ שהיא העולה עתה בבחינת מ"ן לגבי או"א, ועי"ש בסבא דמשפטים. ובידך השמאלית תאחוז ד' ציציות ויהיו מונחים על לבך כמבואר לעיל (ציצית ב' ה ע"ב).

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁷³ עי' שער רפ"ח פרק ג.

¹⁵⁷⁴ עי' הערה 2353.

¹⁵⁷⁵ צד ע"ב: רבי חייא ורבי יוסי אערעו חד ליליא במגדל צור אתארוח תמן וחדו דא בדא אמר רבי יוסי כמה חדינא דחמינא אנפי שכינתא דהשתא בכל ארחא דא אצטערנא בחדא סבא טייעא דהוה שאיל לי כל ארחא מאן הוא נחשא דפרח באוירא ואזיל בפירודא¹⁵⁷⁵ ובין כך ובין כך אית נייחא לחד נמלה דשכיב בין שני שרי בחבורא וסיים בפירודא ומאי איהו נשרא דקא מקננא באילן דלא הוה בנוי דאתגזלו ולא מן ברין דאתבריאו באתר דלא אתבריאו כד סלקין נחתין כד נחתין סלקין תרין דאינון חד וחד דאינון תלתא מהו עולימתא שפירתא ולית לה עיינין וגופא טמירתא ואתגליא איהי נפקת בצפרא ואתכסיאת ביממא אתקשטת בקשוטין דלא הוו תרגום: רבי חייא ורבי יוסי נפגשו לילה אחד במגדל צור התארוחו שם ושמחו זה בזה אמר רבי יוסי כמה שמחתי שראיתי פני השכינה שעכשיו בכל הדרך הזאת הצטערתי בזקן אחד סוחר שהיה שואל אותי כל הדרך. מי הוא נחש הפורח באויר והולך בפירוד ובין כך ובין כך יש מנוחה לנמלה אחת ששוכבת בין שני התחיל בחבור וסיים בפירוד ומה הוא נשר שמקנן באילן שלא היה בנוי שנגזלו ולא מהבריות שנבראו במקום שלא נבראו כשעולים יורדים כשירודים עולים שנים שהם אחד ואחד שהם שלש מה זה נערה יפה ואין לה עיניים והגוף נסתר ומתגלה היא יוצאת בבוקר ונתכסית ביום ומתקשטת בקשוטים שלא היו.

¹⁵⁷⁶ שער מאמרי רשב"י ו ע"ד: אמנם נתינת עין שאמרו נותן עיניו בו הוא משו' דכוס של ברכה היא עולימתא שפירתא ולית לה עיינין דמסטרטא דחשך קא אתיא וצריך ליתן עיניו בה להיות לה לעינים להאיר בה ועוד שהעיני' הם נצח והוד שבחכמה כי משם נמשך האור לעינים ושפתים הם בסוד נצח הוד שבבינה סוד פומא וצרי' להאיר ולהמשיך לה רחמי' מהחכמ' העליונ' למתק גבורותיה ולמזגם ולמשוך מאור נצח הוד שבחכמ' למטה.?

¹⁵⁷⁷ וכן צכ"מ הנוגע לתיקון רחל, וזמנחה כל העמידה ל"ל צעינים סגורות, וזערצית כל תפלת מעריב, היינו משהתחיל המעריב ערצים עד תשלוס העמידה (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

גם קודם שתאמר קריאת שמע צריך שתכוין אל מ"ע שנצטוינו לקרות קריאת שמע ב"פ בכל יום.

כוונת יחוד קריאת שמע עד עזרת אבותינו.

דע כי הנה ברכת אהבת עולם ה"ס היכל אהבה הנז' בפ' פקודי (&)¹⁵⁷⁸. והנה היכל אהבה ה"ס החיבוק. והיכל הרצון הוא סוד הנישוק, והוא בברכת אמת ויציב. וכבר נודע כי אין נישוק אלא אתדבקותא דרוחא ברוחא (זהר ח"ב קנד ע"ב), וא"א זה אלא עד שירד ז"א שבאצילות אל היכל הרצון, וגם הוא איננו יכול לירד עד שיתוסף בו כח מן רוח או"א, ולכן אנו מיחדים את או"א בשמע ישראל כו', ואז מאירים בזו"ן בחי' מוחין, ואז הוא יורד למטה כנו'. ונמצא כי בעת זה היחוד נעשו מוחין לו ולה, וזה טעם משרז"ל שהק"ש מדאורייתא והתפלה מדרבנן¹⁵⁷⁹, והענין הוא כמה שנודע, שנה"י דז"א מאירים בנוקבא בסוד ד' מוחין שבה, אמנם יורדין לה ג"כ בעת יחוד קריאת שמע ד' מוחין ממש מלמעלה מאו"א, וזה אומרם דתפלה מדרבנן, כי רבנן הם הנה"י בסוד מ"ש רז"ל בברכות (&) הני ברכי דרבנן דשלהי כו', כי ה"ס (&) ת"ח מרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך למודי ה' כו', שהם תריין לימודין, תרי ערבי נחל, נצה והוד¹⁵⁸⁰. ונמצא שבאותו הרגע של יחוד קריאת שמע יש יותר הארה בהם ממה שנעשה בתפלה, כי אין ניכר אח"כ אור זה, והוא מסתלק אחר זמן הק"ש. ואח"כ ברמ"ח תיבין דק"ש אנו מורדין סוד הז"א כולו ברמ"ח איברים שבו, ולכן אלו הרמ"ח תיבין דק"ש הם פרשיות תורה שבכתב, כנודע (&) כי ז"א נקרא תורה שבכתב, ולכן בין ויאמר לאמת ויציב לא יפסיק (&), כי אנו צריכין להוריד ז"א בהיכל הרצון הרמוז בברכת אמת ויציב, ולכן לא יפסיק בנתיים.

ודע כי בהיכל הרצון יש בתוכו ו' היכלות, והוא כולל ו' היכלין אחרנין, ושם יורד ומתלבש ז"א עם ו"ק, והנה עדיין חסרים ד' היכלות אחרים, כי יש בז"א י"ס, ולכן צריכין אנו להוריד שם בהיכל הרצון בחי' היכל הז' שהוא כללות ד' היכלות כמשי"ת בע"ה, ושם מתלבשים ד' ראשונות שהם כחב"ד דז"א, והרי נשלמו לירד כל י"ס. וז"ס שתקנו באמת ויציב (כא ע"ד) ד"פ אמת קודם עזרת אבותינו, כי שם נגזרים ומתלבשין תנה"י דז"א בד' היכלות אשר שם בהיכל הרצון. ואמנם עוד יש ב' היכלות אחרים שם, אשר בתוכם מתלבשים חו"ג דז"א, ולא תקנו לומר כנגדם ב"פ אמת, לפי שעיקר כוונתינו היא בתנה"י לבד, ולפי שהם מאירים בקומת המלכות נוק' דז"א, לכן לא תקנו רק ד' פעמים אמת בלבד. ואח"כ בעזרת אבותינו כו', אז הוא סוד הורדת היכל ק"ק למטה בהיכל הרצון כנו', וההיכל ההוא נק' עזרת אבותינו, ושם ג"כ תיקנו לומר ד' פעמים אחרים אמת, לפי ששם מתלבשים ד' ראשונות דז"א כנו'. והרי נשלמו ליכלל י"ס דז"א תוך היכל הרצון הכולל ו' היכלין בתוכו, מלבד ו' היכלין תתאין הנק' היכל אהבה היכל זכות כו', וגם נכללין בו ג"כ ד' היכלות עליונים אשר בהיכל קה"ק. והנה, ענין אלו ד' היכלות הכלולים בהיכל קה"ק, ואלו הו' היכלין הכלולים בהיכל הרצון, נתבארו לעיל באורך בסוד כוונת הקדיש שתקנו לומר קודם הודו ע"ש היטב, כי שם נתבאר כל הצורך.

כוונת יחוד קריאת שמע הוא, כי ג' שמות ה' אלהינו ה' הוא יחוד או"א ודעת, ובאחד תכוין להעלות הת"ת ומל' בסוד מ"ן, ואז יכוין שאז מזדווגים או"א ודעת ואז יורד השפע ההוא למטה בת"ת ומל', ואז יכוין כי נמשכין אל הת"ת אותם ג' שמות (אחרים) הראשונים שהם ה' אלהינו ה', שהם ג' מוחין הראשונים. וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שם תכוין אל המלכות ע"ד מ"ש במ"א. וענין ואהבת והיה ויאמר, הוא כי אחר שיורד השפע אל ג' מוחין שבת"ת, יורד אח"כ גם אל חג"ת שהם גופא ותריין דרועין.

- מאיר הכוונה -

¹⁵⁷⁸ עיין נה"ש דף ח"י ע"א ד"ה עיקר הק"ש - לש"ו.
¹⁵⁷⁹ קשה עי' תיקו"ז נח ע"א דצלותא שקילא ככל פקודין
¹⁵⁸⁰

שעה"כ

כוונת יהוד שמע ישראל.

הנה יהוד זה הוא או"א, כי זווג הנעשה בשים שלום הוא זווג ת"ת ומלכות, ולכן צריך להקדים זווג או"א העליון לתחתון. והנה כמו שלצורך זווג ז"ן אנו צריכים אל התעוררות מ"ן, שהם נשמות התחתונים הנקרא בנים לת"ת ומל', כמו שאמר הכתוב (&) בנים אתם לה' אלקיכם. כמו כן בזווג או"א, הם צריכים אל מ"ן של ז"ן בנייהם, ולפי שהן צריכין בתחילה לתקן עצמן כדי שיוכלו לעלות ולהיות בסוד מ"ן, לכן אנו ממשיכין לשניהם שפע בסוד ב' תיבות שמע ישראל, כי שמע היא המלכות הנקרא שם ע' 1581, שהמלכות נק' שם, בסוד שני שמות הויה ושד"י העולים בגימ' ש"ם, ואנו ממשיכין אל המלכות שנקרא שם, שפע מן הע' שהיא מאותיות גדולות, שהוא סוד ע' שמהן עלאין דאילנא דחיי שהיא בינה 1582. ואלו הע' הוא סוד ז"ס תחתונות דבינה, אשר כל א' כלולה מעשר שהם ע'. וז"ס ע' רבתי דשמע שהיא הבינה.

ואח"כ ישראל, ר"ל שי"ר א"ל, כי הבינה נקראת שיר, והחכמה נק' א"ל 1583, והת"ת הנקרא ישראל מקבל עתה השפע משניהם.

ואחר שהמל' והת"ת קבלו השפע הנז' במלת שמע ישראל כנו', אז עולים בסוד מ"ן, ואז מזדווגים או"א בסוד הדעת המזווגם, וז"ס ה' אלהינו ה', שהם או"א ודעת כנ"ל. ואחר אשר כבר נזדווגו או"א, אז אנו מורידים שפע ג' מוחין הנז' אל הת"ת הנקרא א"ח דאחד, ואנו מכוונים שהג' מוחין הנז' נמשכין בסוד חב"ד אל ז"א, וחוזרים להיות בו ג"כ ג' שמות האלו בא"ח דאחד שהוא הז"א.

1584 ובר' דאח"ד תכוין אל המלכות המתייחדת 1585 עם הת"ת הנק' א"ח, ולכן ד' זו היא גדולה להיות עתה למעלה במקום או"א 1586 בסוד מ"ן 1587.

ועתה בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אנו ממשיכין המוחין אל המלכות 1588, וזה סדרן: "ברוך שם כבוד" חב"ד, "מלכותו" כתר גלגלתא דרישא דילה 1589, "לעולם" הם

- מאיר הכוונה -

1581 עי' לקמן הערה 1734.

1582

1583 עי' לקמן כג ע"ד והערה 1776.

1584 פ"ח מ ע"ד.

1585 זהר ח"א רנו ע"ב ועי' ח"ג צג ע"ב ורלו ע"ב (לש"ו).

1586 עי' זהר ח"א קנט ע"ב: כגוונא דאינון אתוון עלאין דעלמא עלאה הכי נמי אתוון אחרנין לתתא אתוון עלאין רברבין ואתוון תתאין זעירין. עי' תיקו"ז קל"ד ע"א וז"ל, אמר ליה א' עלאה (נ"א אות א') לעילא מן א' דאית א' מאתוון רברבן, ואית א' מאתוון זוטרו, ואית א' מאתוון בינוניים, אינון אדם דבריא, אדם דיצירה, אדם דעשיה, ועליהו אתמר כי גבוה מעל גבוה שומר, עכ"ל, ועי' שם קנ"ח ע"ב, שמפרש שהם אימא ז"א ונוק'. ועי' שער רוח הקודש ג ע"ב: כ"ב אותיות של הנפש הם קטנות, וכ"ב אותיות שברוח הם בינוניים. וכ"ב אותיות של הנשמה הם גדולות 1587 עי' לקמן כה ע"א שזה גדולה בגלל שהיא בלאה בבינה עצמה, וצ"ע. וכנראה שנותן טעם למה יש רחל ג"כ בד' רבתי.

1588 עי' לשון הסיפור: יכוין להאיר מחב"ד דז"א לחב"ד דלאה. עי' ש"ש שמביא מדרוש ו' וז' שזה לאה @. ועי' ש"ש עמדו כה ע"א אות לט שזה זיווג נשיקין, וכן הוא בפיסקא הבאה ואהבת וכו' והנה ביחוד ק"ש הוא סוד הנשיקין עליונים לכן הוא סמוך אל היכל אהבה אשר שם הנשיקין צריך לייחד לכן ד' דאחד גדולה לרמוז על ה' עליונה דה' עליונה נמי ד' היות כנזכר בזוהר ואנו מייחדין אותה בסוד נשיקין עלאין ובשכמל"ו הוא סוד נשיקין תתאין ת"ת ומלכות לכן צריך לכוין להמשך לה מן א"ח לד' והוא אחד כדאיתא בזוהר תרומה ולעתיד תהיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה וגו' אז יהיה ה' למלך על כל הארץ ולא יהיה אחיזה לקליפות כלל זה שמלכות יהיה בסוד והיה ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד @@

1589 עי' הערה הקודמת, ולפי זה צ"ל שזה לאה וצ"ע. אמנם עי' לקמן כב ע"ב שמשמע שזה רחל. ועי' סידור: לנמשיכם ללאה בפקדון לצורך רחל.

שעה"כ

ו"ק דידה, "ועד" מלכות העשירית שבה. ולכן תיבה זו מסיימת בד' שהיא בחי' תתאה דילה¹⁵⁹⁰.

אמנם דע כי בזווג זו"ן אנו אומרים נפילת אפים בסוד המיתה, שאנו נחשבים כמתים ומעלים שם נשמתינו, וזמ"ש (&) אליך ה' נפשי אשא, מלת אליך דייקא לרמוז שאנו מעלין נשמותינו¹⁵⁹¹ עד ה' ממש שהוא הת"ת. אבל עתה בק"ש אנו כוללים עצמינו ג"כ בסוד המ"ן דזו"ן¹⁵⁹², אבל אינו מספיק שנמסור נפשותינו בסוד מיתה אלא בסוד קידוש ה' שהוא מסירת נפשינו להריגה¹⁵⁹³, ולכן צריך לכוין במלת אחד בשם יאהדונה¹⁵⁹⁴ ויכוין בד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק ע"ד שידעת¹⁵⁹⁵, וז"ס הכתוב (&) כי עליך הורגנו כל היום, שלא אמר "אליך" אלא "עליך", פי' במי¹⁵⁹⁶ שהוא עליך, שהיא החכמה שעל הת"ת אשר עליו ממש, הורגנו¹⁵⁹⁷. וז"ס משרו"ל¹⁵⁹⁸ (מנחות כט ע"ב) על ר' עקיבא שעלה אל המחשבה שהיא חכמה¹⁵⁹⁹ בסוד מסירת נפשו להריגה ודי למבין.

והנה אחר שיחדנו הת"ת בג' מוחותיו בסוד א"ח דאחד דרך (כב ע"א) כללות, אנו חוזרים לפרטם דרך פרט, פרשת ואהבת, ופרשת והיה, ופרשת ויאמר, והם ג' מוחין דיליה¹⁶⁰⁰. ואל תתמה איך אל הת"ת לא יחדנו רק אלו הג'¹⁶⁰¹ מוחין דיליה בלבד. ואף גם זאת לא היה בפירוש ובגילוי אלא בדרך נסתר, בשני אותיות א"ח דאחד, ולנקבה יחדנו כל עשר ספירותיה. והתשובה היא כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אינו כתוב בתורה, ולכן אנו אומרים אותו בלחש, אבל יחוד הת"ת הוא בפ' שמע שנכתב בתורה, אשר לכן נאמר בקול רם. ולכן אף אם אין בו יחוד אלא דרך רמז, הנה הוא יותר נגלה מיחוד המלכות שלא נזכר בתורה, וגם אין אנו אומרים אותו רק בלחש.

עוד פי' כוונת פסוק שמע ישראל כו'.

שמע ישראל הוא הכנת קבלת אור ת"ת ומלכות¹⁶⁰² מלמעלה מהם, כדי שיוכלו לעלות בסוד מ"ן אל או"א, וזה הת"ת ומל' ה"ס לאה וישראל. וה' אלהינו ה' ה"ס חב"ד, כי ה' הוא הויה דיודי"ן באבא, ואלהינו ה"ס אהיה דיודי"ן באימא, וה'¹⁶⁰³ הג' הוא הדעת

- מאיר הכוונה -

1590*##

1591 עצמינו (פע"ח פרק יט).

1592 של כללות זו"ן (פע"ח).

1593 וזהו כי עליך הורגנו כל היום וכו' (פע"ח). עי' כד ע"ב שזה בגלל הגלות.

1594 לא נ"ל שזה מובא בסידור. אמנם עי' זהר ח"ג לג ע"א: וצריך למתודה לקודשא בריך הוא וכו' מקבל עליה מיתה ויסורין ובנשמתא מודה בכמה ודויין ומתחרט בנפש מקבל עליה מיתה שחיטה שריפה ואי צריך ארבע מיתות בית דין דאין סקילה שריפה הרג וחנק מקבל ליה מאדנ"י בנפש דיליה ובנשמתיה מודה בכמה ודויין וחוזר בתיובתא לגבי אה"ה דאחיד בתרין שמהן יהו"ה יהו"ה במחשבתיה.

1595 עי' דרושי הלילה דרוש ה'. עי' לקמן הערה 1836.

1596 במה (פע"ח).

1597 "אשר עליו ממש, הורגנו" נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "ועליו הורגנו ממש".

1598 ז"ל: ראה ששוקלין בשרו במקולין אמר לפניו רבש"ע זו תורה וזו שכרה א"ל שתוק כך עלה במחשבה לפני. ועי' שעה"ג הק' כח: כאשר ר' עקיבא נהרג, נתעלה ועלה עד המחשבה העליונה, וז"ס מ"ש הקב"ה למרע"ה על הריגת ר' עקיבא, שתוק, כך עלה במחשבה, כדי לתקן הפגם. ועיי"ש הק' לח: כמו שנצוץ נפש ר' עקיבא, עלה באותה המדרגה הנקראת מחשבה. ועי' דע"ה ח"א א ע"ד שלומד את זה במר"ס דא"ק, וכן בח"ב עד ע"א.

1599 וז"ס ר"ע שעלה במחשבה שהוא החכמה שהוא על הת"ת בסוד מסירת נפשו על ההריגה (פע"ח).

1600 עי' לעיל כא ע"ד שזה חג"ת ולא חב"ד.

1601 "אל הת"ת ללא יחדנו רק אלו הג'" נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "איך ללא יחדנו לת"ת רק ג".

1602 ת"ת ומלכות נמחק בפע"ח ובמקומו איתא זו"ן.

1603 והסס (פע"ח).

שעה"כ

המזווגים¹⁶⁰⁴ אשר הוא מתעורר עתה אל הזווג, ועתה הוא בסוד הויה דמילוי ס"ג¹⁶⁰⁵, ועדיין אל תחבר שם הויה עם שם אהיה¹⁶⁰⁶.

ובמלת אחד תכוין להעלות ישראל הנקרא א"ה¹⁶⁰⁷ בסוד הויה דמ"ה דאלפין, ואות ד' דאחד שהיא בחי' לאה¹⁶⁰⁸, תכוין בה בסוד שם אדני במילואו כזה אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד, ותכוין לשתף נשמתך עמהם אחר שמסרת עצמך על קדוש ה'. וכל זה תעלהו ע"י¹⁶⁰⁹ שם הויה דס"ג למ"ן, ואז תתחבר¹⁶¹⁰ ותשלב ב' שמות של הויה ואהיה בזה האופן יאההויה¹⁶¹¹. ואח"כ תכוין להוריד מ"ד בסוד הויה דע"ב דיודי"ן. ואח"כ תכוין להוריד מן הזווג הזה מוחין אל הז"א, והם ד"פ יהו"י¹⁶¹², הראשון במילוי ע"ב, והב' במילוי ס"ג, והג' במילוי מ"ה, והד' במילוי ב"ן. ותכוין כי ד' שמות יהו"י הנז' הם גימ' מקו"ם, שה"ס: נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב¹⁶¹³, והוא חשבון שם הויה בריבועו¹⁶¹⁴1615, כזה שעולה מקום, י' פעמים י', ק'. ה' פעמים ה', כ"ה. ו' פעמים ו', ל"ו. ה' פעמים ה', כ"ה. סך הכל גימ' מקום.

וז"ס מ"ש רז"ל (מנחות לה ע"א) תפילין מרובעות הלמ"מ, כי התפילין הם אלו הדי' מוחין הנז', וצריכים להיותם מרובעות כנגד שם הויה המרובע העולה בגימ' מקו"ם. והנה מאלו הדי' שמות יהו"י הנזכרים חסרים ד' ההי"ן והם לצורך המלכות¹⁶¹⁶, והנה הדי' ההי"ן הנז' בארבע מילויי עסמ"ב הם בגימ' מ"ו, בזה האופן ה"י ה"י ה"א ה"ה, וז"ס פסוק (&) הנה מקום אתי¹⁶¹⁷, שר"ת שלו¹⁶¹⁸ מ"ו. והנה מקו"ם ומ"ו בגימ' רל"ב כמנין ד' שמות עסמ"ב. ואחר כך בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להוריד המוחין של לאה¹⁶¹⁹. והענין הוא כי הכתר דלאה אינו נעשה רק אחר ביאת המוחין, והוא כי המוחין הם ד' שמות אהיה, והדי' אלפין אשר בהם מתעלים ועולים על המוחין ונעשין כתר שלה¹⁶²⁰. והנה ד' אלפין במלואם עולים תמ"ד, וה"ס עולת תמיד, דמלת תמיד חסרה יו"ד וצ"ל תמ"ד לא תמיד¹⁶²¹. וז"ס (בראשית כה כז) ויעקב איש תם¹⁶²², והדי' הנשארת מן תמ"ד היא בחי' המלכות העשירית שבה שנכנסת תוך רחל¹⁶²³ ומתלבשת בה.

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁰⁴ עי' לקמן כד ע"א: הוא בחי' מזלא דא"א הנקרא דעת.

¹⁶⁰⁵ עי' לקמן דרוש ו' שזה מילוי ע"ב ועי' סידור שמכוונים לשניהם (ש"ש), ויתכן שזה פשוט, שהרי כל עלייה לס"ג היא כדי לעשות זיווג לע"ב.

¹⁶⁰⁶ דהיינו שאין זיווג בין או"א עד מילת אחד, עיי"ש בסידור.

¹⁶⁰⁷ ר"ל כמ"ש לעיל פרק יב ע"ש (הגהות לש"ו לפע"ח), שהוא אח המלכות וכו' גימ' ט' כי הוא הז"א הכולל ט'.

¹⁶⁰⁸ עי' לקמן דרוש ו' שזה רחל, ונראה דשניהם עולים למ"ן (ש"ש).

¹⁶⁰⁹ בסוד (פע"ח).

¹⁶¹⁰ תחזר (פע"ח).

¹⁶¹¹ עי' תיקו"ז לד ע"א: כד אינון באבא ובאימא לימינא ושמאלא כל חד איהו שם בפני עצמו וכד אינון בכתר עליון אינון ביחודא חדא כגוונא דא יאההויה"ה. ועיי"ש סח ע"ב: י' רישא דחרבא ו' גופא דחרבא תרין פיפיות דילה ה"ה נרתקא דחרבא אה"ה והכי לתתא נרתקא דהאי חרבא אדנ"י ואיהו יאקדונק"י לתתא יאההויה"ה לעילא.

¹⁶¹² במילואם (נוסף צפע"ח).

¹⁶¹³ קה"ס: נ"ז ומ"ח וט"ל ומ"ב - נמחק צפע"ח.

¹⁶¹⁴ בהכאה (פע"ח).

¹⁶¹⁵ ריבוע של הו"ה גימטריא קפ"ד, ועי' שעה"ק נ ע"ב שקורא לזה רבועו במספר הנקרא הכאה. עי' תיקו"ז צא ע"ב: מקו"ם דסליק יהו"ה בחושבנא כגוונא דא י' ק' ה"ה כ"ה כ"ה ו' ל"ו סליק כלא קפ"ו כחושבן מקו"ם. ועי' לקמן הערה 1789.

¹⁶¹⁶ ולריך להמשיך אל"ה הדי' יהו"י הנ"ל והיא בחי' ה' ובזה נשלמו ד' הויו"ת (פע"ח).

¹⁶¹⁷ עי' תיקו"ז עה ע"א: ושכינתא בה אתמר הנה מקום אתי בההוא זמנא אתקיים בה קרא גדלו לה' אתי.

¹⁶¹⁸ בגימ'.

¹⁶¹⁹ וזהו צורך חכמה קס צינה כבוד דעת ח"ג מלכותו היא סוד כתר קל לאה (פע"ח).

¹⁶²⁰ עיין לקמן דף כ"ה ריש ע"ב (לש"ו).

¹⁶²¹ בחומשים שלנו כתוב תמיד מלא, וצ"ע. עי' לו"ר א, ח.

שעה"כ

ובמלת מלכותו תכוין מלכות ו', שהיא לאה הנקרא מלכות ז"א¹⁶²⁴ הנקרא ו'¹⁶²⁵.
לעולם, ה"ם ו"ק שלה, אשר כבר ידעת כי ו'¹⁶²⁶ תחתונות שלה ה"ם שם ס"ג¹⁶²⁷.
והנה במלואו ורבעו עולה קס"ו, ועם עשר אותיות הרי קע"ו כמנין לעולם.
"ועד" הוא בחי' היסוד שלה המתחברת עם המלכות שבה.

והנה בשם ס"ג הנז' העולה ברבעו ובמלואו קס"ו יש בו ח' יודי"ן, ותכוין כי ו' יודי"ן
הראשונים של שם¹⁶²⁸ הם עד הת"ת שלה, וזהו ו' של ועד, והיוד השביעית ביסוד שלה,
ושם כלולים כל הז' יודי"ן שהם בנימ' ע' של ועד, והיוד הח' במל' שלה, כי היא דלת של
תמ"ד הנזכרת שמתפשטת ברחל.

כוונות אחרות קרובות אל האמור¹⁶²⁹.

¹⁶³⁰שמע אות ש', ה"ם מצפ"ן¹⁶³¹, והיא הויה באתב"ש. והנה ההויה הנז' יש בה
יוד בתחילתה, ועם הר"ת של יהו"ה ישראל¹⁶³²¹⁶³³, הרי בנימ' שם אהיה¹⁶³⁴. גם בתיבת
ישראל, כבר נת' שהוא שיר אל, והענין הוא כי אל הוא שם ייא¹⁶³⁵ שבהויה דס"ג, והוא
בחי' הה"ח דאבא שניתנו ביסוד דאימא. ושי"ר הם הה"ג דאימא עצמה.

שמע ישראל כו' כבר נתבאר בביאורינו שיכוין אל המל' שנקרא שם¹⁶³⁶ מ"שמע",
וה"ם שדי והויה. והענין הוא כי ה"ם הת"ת ויסוד, שהם שני שמות הנז', ומכחם נק' המל'
ש"ם. גם יכוין בד' תיבות ה' אלהינו ה' אחד שהם ד' פרשיות דתפילין של ראש, והם ד'
אותיות ההו"ה, וד' תיבות של ברוך שם כבוד מלכותו הם ד' אותיות ההו"ה, והם ד'
פרשיות דתפילין של יד.

וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.¹⁶³⁷ תכוין לב' בחי', וכב ע"ב) האחת היא
לעשות התפשטות כל הפרצוף לאה מאחורי ז"א מחציו ולמעלה, והשנית לתת בחי' מוחין
בלבד לרחל באחורי ז"א מחציו ולמטה¹⁶³⁸¹⁶³⁹. וזה ענינו, ברוך, חכמת לאה, והוא אהיה

- מאיר הכוונה -

¹⁶²² עי' לור"ח: דע כי גם זה לעומת זה עשה אלהים, והנה המוחין של לאה הם ד' אה"ה: ב'
דיו"ן וא' דאלפ"ן, וא' דהה"ן. ולא נקרא מד"ת ע"ש ד' אלפ"ן, שהם בד' אה"ה הנ"ל. וזהו
מדת ימי מה היא (תהלים לט ה) כנ"ל (שער לז פרק ד). ולעומת זה יש קליפה הנקרא מ"ת, כי שם
סוד הקל' כנודע. והענין כי שורש ד' אלפ"ן עצמו אנו מסירין מן הקל', שהוא החיות שלהם,
וכשתסלק ד' מן מדת אשר אחזו הקל', ישאר מ"ת. אמנם בקדושה עצמה יש ב' בחי' אלו שהם
מד"ת ות"ם, כי בקל' מת ובקדושה ת"ם. ויעקב לא השיג בכל מדת רק בב' אותיות ת"ם, כי
בשורש ד' אלפ"ן לא השיג. וזהו (בראשית כה כז) ויעקב איש תם.

¹⁶²³ כסוד עקב ענוה ירלח ה' (נוסף צפע"ח).

¹⁶²⁴ לז"ח (פע"ח).

¹⁶²⁵ נמחק צפע"ח.

¹⁶²⁶ ז' (פע"ח).

¹⁶²⁷ הש"ש התקשה בזה עי' ע"ח שכ"ט פרק ב: הוא תבונה עצמה הנקרא ז"ת דאמא. ועי' לקמן
הערה 1643.

¹⁶²⁸ הקס (פע"ח).

¹⁶²⁹ מכאן עד סוף הדרוש הוא מזולתו (הגוב"י), וי"ח (ש"ש).

¹⁶³⁰ פע"ח ק"ס ו.

¹⁶³¹ גימ' ש'.

¹⁶³² וצ"ע נדצ"ל הו"ה אלקינו.

¹⁶³³ ישראל ה' (פע"ח).

¹⁶³⁴ משפט זה לא זכיתי להבין, ולא ראיתי בשער התפילה של חברת אהבת שלום, וצ"ע.

¹⁶³⁵ עי' לעיל הערות 580, 581.

¹⁶³⁶ עי' לקמן כג ע"ב.

¹⁶³⁷ צ"ע על פסיק.

¹⁶³⁸ לא מצאתי הזהר המוזכר בפע"ח.

שעה"כ

דיודי"ן. שם בינת לאה, והוא ג"כ אהיה דיודי"ן. כבוד, דעת לאה כלול מחו"ג, והיא אהיה דאלפי"ן ואהיה דההי"ן. מלכותו, יכוין להמשיך ד' אלפי"ן מן ד' אהיה הנז"ל לעשות ד' מוחין ברחל הנקרא מלכות¹⁶⁴⁰.

גם יכוין להמשיך לה עשרה אהיה פשוטים שהם בגימ' ציק"י שהם לבושי של ה"ח וה"ג כבודע, כי עתה לא יש לרחל רק אלו הלבושים עד אח"כ בעמידה, שלוקחת גם המוחין שבתוכם וימשיכם לשם אלקים שבה מלא ביודי"ן, אשר השם הזה במילואו ומילוי השם והכללות עולה הכל בגימ' קדרה¹⁶⁴¹. וז"ס מ"ש רז"ל (פסחים נ"ו ע"א) משל לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, והביאו לה בחשאי.

אח"כ חוזרין בפרצוף לאה, בתיבת לעול"ם תכוין לעשות כתב¹⁶⁴² אל לאה¹⁶⁴³, והוא מאחוריים מלאין מהויה דס"ג העולה קס"ו¹⁶⁴⁴, ועם י' אותיות רבוע¹⁶⁴⁵ הרי קע"ו במנין לעול"ם.

- מאיר הכוונה -

¹⁶³⁹ עתה תכוין בסוד הד' מוחין עמנו ללאה לע"פ שאינו רק הארת אור לצד כנ"ל אמנם כבר ביארו צוהר כי צרוך וכו' (פע"ח ק"ץ וד).

¹⁶⁴⁰ גם תכוין עתה צרוך שגם היא נוק' והיא מלכות אמיתית ספירה העשירית והענין כמו שכתבתי לעיל כי לע"פ שרחל עלתה בסוד מ"ן אין לה כח עתה לקבל המוחין עד צרכת אבות רק שעתה אנו מכינין לה למעלה המוחין שלה וכאשר תבא בצרכת אבות תטלם ועכ"ז איזה דבר יורד לה עתה מן הזיוג זה של מוחין אלו אשר באצילות עד היכל אהבה דבריאה שהיא עומדת עם והם סוד ליקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי והוא סוד י"פ אהיה שהם גי' ליק"י והענין כי הלך כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנס עם הדעת שלו עם ה"ח וה"ג רק שהם מבחינת התפשטותן בז"ק כי הג"ר עדיין לא נכנסו עד צרכת אבות וכבר ידעת כי אלו ה' חסדים וה"ג כשנכנסים להתלבש ציפור אמא הנקרא אהיה כי כל אהיה הוא באמא הנה לוקחים משם עמהם הארת י' פעמים אהיה וכשיואלין ומתפשטין למטה אף על פי שכבר כלה יסוד דבינה בחינה [בחזה – לש"ן] דזעיר על כל זה אותן ההארות הם יורדין ומתפשטין למטה עם החו"ג.

ועתה רחל אינה יכולה ליינק מן החו"ג עמנו רק מן לבושי אהיה שלהם שהם י"פ אהיה גי' ליק"י קדרה ואלו ליקי קדרה מביאין לה עבדיה למטה עד היכל אהבה דבריאה ע"י תפלתם וזווגם בחשאי כדי שלא יתאחזו בהם החיכונים שעדיין לא נגמרה פרלופה כי זהויתה נקודה יס' קלת אחיזה אל החיכונים זה ואמנם המוחין אמיתים שלה הם נשארים למעלה והם מוכנים למעלה בלאה עד שתבא רחל ותטלם

אמנם סוד המוחין שלה הם הנשאר מד' אהיה הנ"ל במילואם כי אחר שנטלם לאה הד' אלפי"ן במילואם שהם מד"ת נשארו אורות לרחל כמנין עק"ב כי הלך הד' אהיה הנ"ל הם גי' תרי"ו תסיר מד"ת נשאר מנין עק"ב אורות לרחל ואלו הם המתפשטים בכל גוף רחל כמו שנודע כי רחל היא נקראת יראה והיא עקב אל לאה הנקראת ענוה כמ"ס עקב ענוה יראת ה' ואין כאן מקום ביאורו נמצא כי במלכותו יכוין אל כתר לאה ואז תיכף תכוין אל הנמשך לרחל שהוא עק"ב וכל זה הוא הכנה לצד כנ"ל אך הנמשך משם הוא ליקי קדרה (פע"ח).

¹⁶⁴¹ אל"ף למ"ד ה"י יר"ד מ"ם גימ' ש, ועוד ט' אותיות של ל"ף מ"ד י ו"ד ם ועוד א' של הכללות.

¹⁶⁴² ר"ק (ש"ש), ועי' הערה ¹⁶⁴³.

¹⁶⁴³ לעולם אח"כ במלת לעולם תחזור להשלים פראוף לאה והם ז"ת שלה כי כבר הכתר שלה דרך כולל נעשה בד' לאחד והמוחין בצרוך עם כבוד והכתר נעשה לגמרי במלת מלכותו ומשם נשאר עקב לרחל ועתה הז"ת ללאה הנקראת עולם תכוין להמשיך בהם עוד עם ס"ג של הבינה אחוריים שלה כי הפנים לקחם ז"א אך לאה אין לה רק אחוריים של אמא והם אחוריים של עם ס"ג שהם גי' קס"ו וי' אותיותיו כמנין לעולם והם נמשכין בז"ק שלה (פע"ח).

¹⁶⁴⁴ יר"ד, יר"ד ה"ג, יר"ד ה"י וא"ו, יר"ד ה"י וא"ו ה"י.

¹⁶⁴⁵ ריבוע דהוי"ה פשוט (ש"ש), ול"נ י' אותיות של ס"ג פשוט כמ"ש בפע"ח בהערה ¹⁶⁴³.

שעה"כ

וע"ד, בגימ' פ', כמנין ה' יודי"ן שיש באחורי הויה הנז', וה' יודי"ן אלו הם התפשטות שאר פרצוף לאה¹⁶⁴⁶.

גם במלת אחד כבר נתבאר אצלינו (&) שיכוין בשם א"ל כו', והענין הוא כי משם אדני במלואו הנרמז במלת ד', כי הוא מלשון דלת, ותרנומו תרעא, שהוא מילוי אדני¹⁶⁴⁷. ותסיר מתרע"א שם א"ל, ישאר בגימ' תמר, ויחבר עמו שם א"ל מן אותיות ייא¹⁶⁴⁸ שבהויה דס"ג שנשארו מקודם כנזכר אצלינו, ויהיו שניהם בגימ' עם הכולל הויה א' דס"ג ביסוד דאימא, ואז מזדווגים יחד.

ענין הק"ש דשחרית הוא, כי הנה כבר ע"י התפילין שהנחנו, נתנו תפילין לז"א דאצילות. ואמנם היחוד דק"ש הוא לתת התעוררות אל זו"ן שבבריאה שיזדווגו.

גם ראיתי באופן אחר וזה עניינו, בתיבת יהוה אלהינו יהוה, יכוין שז"א דאצילות לוקח עתה ג' מוחין חב"ד, ויכוין כמו שזו"ן דאצילות עלו בסוד מ"ן אל אימא דאצילות¹⁶⁴⁹, כן עולם היצירה והעשיה שה"ס זו"ן עלו בסוד מ"ן אל הבריאה שה"ס אימא הנק' אמת. וז"ס מה שרמזו בווה"ק (פ' שלח לך קטב ע"א¹⁶⁵⁰) כי ה' אלהינו ה' הם נקרא חותמא דגושפנקא אמת. והנה ע"י היצירה והעשיה שעלו בסוד מ"ן בבריאה, מזדווגים גם או"א דבריאה, ונותנים מוחין לזו"ן דבריאה כדוגמא הנעשה באצילות כנו' אצלינו, אבל יצירה

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁴⁶ ועד אח"כ צמלת ועד תכוין להמשיך סוד המלכות הז' שצה וזהו ועד לתמן וועודל' דכולל מקום כניסת הכל ולכך מסתיים ג"כ היחוד באות ד' של ועד כנגד המלכות ללא הנקראת לז"ת שהיא לזה ועניה ללא נהרא מגרמה (פע"ח).

אמנם מה שראוי שתכוין הוא כי הנה מלת ועד הוא סיוס לזה שהוא צמלכות שלה ואז שם הוא מקום התחלת פרצוף רחל ולכן אנו מכוונים לתקן כתר דרחל ולהכינה מעתה והענין צמה שגודע בפסוק עקב ענוה יראת ה' כי כתר דרחל היא עקביים של לזה לכן אנו מוכרחים מעתה לתקן כתר דרחל כי הלל עדיין לא נגמרו עקב רגליים של לזה אך פרצוף של רחל לא נזכר כאן כלל אמנם כתר דרחל נרמז צמלת ועד הנה כי אחר אשר כיוננו צמלת מלכותו דרך כולל להכין ולהניח עקב"צ אורות מן הד' אהיה לרחל שהם ג' אותיות אחרונות מן הד' אהיה ממולאים הם ג' עקב"צ אמנם כל העקב הם מתפשטים בכל הפרצוף רחל דוגמת הד' אלפיין העולה מד"ת שצאנו שהם כללות כל הפרצוף לזה מראשו ועד סופו אך הכתר שלה אינה רק מן הד' אלפיין פשוטים אך מילואם הוא צפאר פרצוף אך להיות כי הכתר כולל כל הי"ס שלה שלמטה ממנה לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז צמלכותו צמוד מד"ת אך עיקרו של דבר כי ד' אלפיין פשוטים הם צכתר נרמזו ד' של אחד ומלואם הם צפאר הפרצוף וכן הענין דרחל כי ד' פשוטים הי"ה נשארו מלאה מד' שמות אהיה הנה אלו ד' פעמים הי"ה צפשוטים הם כתר של רחל והם ג' פ' כמנין ועד אך צמלואן הם עקב והם מתפשטין בכל פרצוף רחל (פע"ח).

¹⁶⁴⁷ צ"ל אדני" במילוי (ש"ש).

¹⁶⁴⁸ עי' ע"ח שער כט פרק ב שזה בפנימיות דס"ג. ועי' לעיל הערות 580, 581.

¹⁶⁴⁹ ג' שמות ה' אלהינו ה' הוא יחוד או"א ודע"ת וצאנומרו אחד תכוין לעשות זו"ן מ"ן ואז יכוון כי אז הם מזדווגים או"א ודע"ת ואז נחית מנייהו שפע לתתא בזו"ן ואז יכוון כי נמשך אל הת"ת ג' מוחין הראשונים ג' שמות הנ"ל וצברוך שם כבוד תכוין אל המלכות הנ"ל וענין ואלהבת והיה ויאמר כי אחר לנחית השפע לג' ראשונות דת"ת נחית אח"כ אל חג"ת דז"א גופא וצ' דרועין (פע"ח).

¹⁶⁵⁰ אמרו ליה תו אמר תרין אינון וחדא אשתתף בהו ואינון תלתא וכד הוו תלתא אינון חד אמר לון אלין תרין שמהן דשמע ישראל דאינון יי' יי' אלהינו אשתתף בהו ואיהו חותמא דגושפנקא אמת וכדומתחברן כחדא אינון חד ביחודא חדא

שעה"כ

ועשיה אינם בעלי זווג כלל כמבואר אצלנו¹⁶⁵¹, כי אין להם מוחין. ונמצא כי ע"י זה היחוד דק"ש נעשים ב' בחי', כי נמשכין מוחין פנימים אל זו"ן דאצילות, וכן מוחין פנימים אל הבריאה, אלא שהפנימים דאצילות נעשים מקיפין לאותן של הבריאה¹⁶⁵². ואח"כ בעמידה נמשך מוחין מקיפים לזו"ן דאצילות כנו' אצלינו. וכבר נתבאר אצלינו, כי אלו הפנימים דאצילות הנמשכין בק"ש, אינה רק בחינת ו"ק מצד מוחין דאימא, וכל שאר בחינת המוחין נכנסין בעמידה עם המקיפין, וע"ש.

כונה אחרת.

הנה כמו שבשמע ישראל ביארנו שאז מקבלין זו"ן הכנה לשיוכלו להזדווג אח"כ בנפילת אפים, כן עד"ו צריכין או"א לקבל הכנה בתחילה לשיוכלו להזדווג אח"כ במלת אחד כמו שנבאר. ואמנם ההכנה הזו היא שמקבלים ג' הארות בג' תיבות אלו מן א"א כמו שנבאר. ואמנם הנה נודע כי בא"א יש בו הויה אחת הכוללת כל הי"ס שלו, ותכוין שהיא במלוי יודי"ן. והנה בשם הויה הראשון, תכוין שהיא דיודי"ן שמקבל עתה אבא מן י' של הויה א"א, ובאלהינו תכוין שהוא אהיה דיודי"ן שמקבלת עתה אימא מן ה' ראשונה של הויה א"א, ובהויה אחרונה תכוין הויה דס"ג והוא בחינת הדעת המזווגן לאו"א המקבל עתה הארה זו מן אות ו' של הויה א"א.

אח"כ במלת אחד תכוין להוריד הארה מן אות ה' אחרונה של הויה א"א אל זו"ן, שהם הויה אדני הנרמזים באחד, א"ה ד'¹⁶⁵³, כדי שיעלו זו"ן עתה בסוד מ"ן אל זווג או"א. ואח"כ תכוין גם במלת אחד להמשיך מזווג או"א ד' מוחין לז"א שהם ארבע יה"ו וד' אה"י כסדר מלוי עסמ"ב, ותכוין כי ארבע יה"ו הנז' יוצאין מארבע יודין שיש בהויה דע"ב דיודי"ן דאריך כנו'. גם תכוין בד' דאחד שהיא בלאה ותכוין כי אלו המוחין הם בחינת אור פנימי אל לאה ובחי' אור מקיף אל ז"א, כי לא נכנסו המוחין במצחו.

אח"כ במלת "מלכותו" תכוין אל רחל שהיא מלכות ו' רומז אל הז"א, כי רחל היא {כב ע"ג} הנוק' העיקרית כנודע. ולזה רמזו רז"ל (פסחים נו ע"א) לבת מלך שהריחה ציקי קדרה, כנודע כי לאה היא דמיון אימא עלאה דאתכסיא (זחר ח"א קנב ע"א)¹⁶⁵⁴, אבל רחל היא בת ממש. ואומרו שהריחה כדמיון המריח מרחוק, כי המוחין הנז' נתעלמו ממנה, כי הרי לז"א עצמו אינם אלא בסוד אור מקיף נעלם, ולכן הצדיקים הנק' עבדיה, ע"י שמסרו נפשם על קדוש ה' במלת אחד כנו' (ד"ה ובמלת אחד תכוין להעלות), יכלו להמשיך אליה הארה בעלמא בחשאי אל המוחין שלה ולא מוחין ממש. וזה נרמז במלת בחשאי, ולכן בתיבת מלכותו צריך להשפיל ראשו מלמעלה למטה, להורות שממשיך ומוריד הארה הנז' למטה עד רחל כנו'.

גם באות ד' של ועד יכוין לגמור פרצוף רחל בפרטות כמו בלאה ממש, כי עד עתה כל הכוונות היתה בלאה כנו', ולכן גם בד' זו של "ועד" יכוין להמשיך ברחל בסוד אור מקיף, ולכן סמוך לו "ואהבת את", כי א"ת היא רחל נוק' דז"א, הנק' ה'¹⁶⁵⁵ אלקיך¹⁶⁵⁶.

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁵¹ ע"ח סדר אבי"ע סוף פרק ד ופרק ה (הגהות הלש"ו על הפע"ח), וכן בשעה"ק פח ע"ב. ז"ל סוף פרק ד: האמנם להיות כי שורש ב' זווגים אלו נמשך מזו"ן אשר שרשם לא היה רק ו"ק לבד בלתי מוחין, ולכן כאשר הוא מאיר ביצירה בסוד ו' ספיראן מקננן ביצירה, אינן מאירין ביצירה רק ו"ק לבד, ואין פרצוף בכל היצירה יותר מו"ק בלתי מוחין, לכן אין הולדה לזו"ן דיצירה וכ"ש בעשיה.

¹⁶⁵² ע"י שער המקיפים פרק ג ופרק ד.

¹⁶⁵³ ע"י לעיל הערה 993.

¹⁶⁵⁴ ז"ל: תרין עלמין אחסין יעקב חד עלמא דאתגליא¹⁶⁵⁴ וחד עלמא דאתכסיא¹⁶⁵⁴ כגוונא דלהון ממש מחד נפקו (תרין) [שית] שבטין ומחד נפקו תרין שבטין עלמא דאתכסיא אפיק שית סטרין עלמא דאתגליא אפיק תרין ואינון תרין כרובין דתחותה ויעקב בין תרין עלמין אשתכח בדיוקנא דלהון ממש ובגין כך כל מלוי דלאה הוו באתכסיא ודרחל באתגליא. לאה נקראת עלמא דאתכסיא מאחר שכתר דז"א מכסה על בחינת האחוריים שלה (ע"ח שער כג פרק ד).

¹⁶⁵⁵ נמחק כפע"ח.

שעה"כ

והאהבה היא שתמשיך לה ההארה הנז', וזמ"ש (&) ואהבת את ה' אלקיך בכל לבבך שני לבבות, והוא שיחבר ויכלול הימין שהוא החסד עם הגבורה, ואח"כ תכלול המלכות עמהם, וזהו ובכל נפשך, הוא המל' הנק' נפש, ואח"כ תכלול כולם ותעלם למעלה בחב"ד, וזהו ובכל מאדך.

¹⁶⁵⁷ודברת ב"ם תכוין אל מ"ב תיבות שבפרשת שמע¹⁶⁵⁸, וה"ס שם בן מ"ב שהוא בג"ר הנק' רישא דז"א כנז' בתיקונים (תיקון ע קלז ע"ב¹⁶⁵⁹)¹⁶⁶⁰. וגם בפ' והיה אם שמוע עד ושמתם יש ע"ב תיבות, וה"ס שם ע"ב, והוא בשלשה אמצעיות דז"א. וגם זה תכוין במלת עש"ב, שהם אותיות ע"ב ש', כי ש' היא שלש אמצעיות, ג' קוי השי"ן, ובהם ע"ב שמות דויסע ויבא ויט¹⁶⁶¹ המתחלקים בג' אותיות כ"ד כ"ד לכל א', עד מלת ושמתם שהוא עד הטבור.

דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ו
בענין כוונת יחוד קריאת שמע בארוכה בתכלית הביאור לגמרי.

¹⁶⁶²ונתחיל מן ברכת אהבת עולם. דע כי הנה ענין ברכת אהבת עולם הוא בהיכל אהבה שהוא בחי' החסד. ונודע מה שאמר הכתוב¹⁶⁶³ (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא¹⁶⁶⁴,

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁵⁶ ע"כ מהחזרים (פע"ח).

¹⁶⁵⁷ פע"ח ק"ץ כל.

¹⁶⁵⁸ עי' תיקו"ז (קנח ע"ב): רישא דאילנא משמשין דיליה דאינון שופטים ושוטרים אינון מ"ב תיבין מן ואהבת עד והיה גופא (נ"א נופא) דאילנא ממנן ושליחאן דיליה.
¹⁶⁵⁹ ועוד בראשית ברא אלה"ם ברא שית שית היכלין אימא עלאה היכלא שביעאה תא חזי שבע היכלין אינון דבניינא דילהון בשבע שמהן אבגית"ץ וכו' היכלא קדמאה מרקמא בכל מה דאית ביומא קדמאה דבראשית א' מן אבגית"ץ איהו כתר אמון מופלא ומכוסה את ב' איהו שני אלפים (יום) דהוה אורייתא טמירא בחיקו שעשועים יום יום.

¹⁶⁶⁰ עי' הוספה לקמן אות 2065.

¹⁶⁶¹ עי' לעי להערה 1404.

¹⁶⁶² פע"ח ק"ץ 7.

¹⁶⁶³ פיתחתי ראשי תיבות.

¹⁶⁶⁴ אור התיקון דימות המשיח, שהוא בעטרת היסוד, מלך הדר, מלכות דז"א, ועל המלכות נאמר (שם ה) והוכן בחסד כסא (ביאורים ח"א כא ע"ד),

זהר תרומה קלג סע"א ופקודי רכ ע"ב (לש"ו פע"ח) ז"ל הזהר פקודי: רבי אלעזר פתח ואמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא וישב עליו באמת וגו' והוכן בחסד כסא הא אוקימנא כד מחשבה¹⁶⁶⁴ סליק ברעו¹⁶⁶⁴ דחדוה מטמירא דכל טמירין דלא אתידע ולא אתדבק מטי ההוא חדוה ובטש גו מחשבה וכדין עאל באתר דעאל¹⁶⁶⁴

עד דאתגניז בחד היכלא עלאה דאיהו טמיר לעיל ומתמן נגדין ואתמשכן כל נהורין דימינא דנטיל בקדמיתא ולבתר נטלי כלהו ומההוא סטר ימינא אתקן כרסייא לתתא דהא קודשא בריך הוא אתקין לההוא כרסייא בחסד וישב עליו באמת דאיהו תקונא דחותמא דכלא ולא יתיב על ההוא כרסייא אלא בחותמא דא דאיהו אמת באהל דוד דאיהו בי כרסייא לתתא

תרגום: רבי אלעזר פתח ואמר (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא וישב עליו באמת וגו' והוכן בחסד כסא הרי בארנו כשעלתה מחשבה ברצון של שמחה מטמיר כל הטמירים שלא נודע ולא נדבק הגיעה אותה שמחה והכתה לתוך המחשבה ואז נכנס למקום שנכנס.

עד שנגנז בהיכל עליון אחד שהוא טמיר למעלה ומשם שפעו ונמשכו כל האורות של ימין נסע בראשונה ואחר כך כולם נסעו ומאותו צד הימין נתקן הכסא למטה שהרי הקדוש ברוך הוא התקין אותו הכסא בחסד וישב עליו באמת שהוא התקון של החותם של הכל ולא יושב על אותו כסא אלא בחותם שהוא אמת באהל דוד שבו הוא הכסא למטה.

. עי' מקורו בתיקו"ז עד ע"ב: וה' דא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה ומאן שביעי דא צדיק אות דשבת וימין טבין ורזא דמלה חי ה' שכבי עד הבקר (&) ודא בקר דאברהם ההוא דאתמר ביה וישכם אברהם בבקר (בראשית יט כז) ואיהו חסד דיליה בגין דבהאי חסד אתתקן כורסיא דאיהי נפילה הה"ד (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא וביה תקום ורזא דמלה ובחסד עולם רחמתין וכל ספירן מתקשרין בימינא בגין דעליה אתמר מימינו אש דת למו מימינא אתייהב אורייתא בגין דא

שעה"כ

וגם הפסוק אומר (&) ואיש כי יקח את אחותו בת אביו או כו' חסד הוא, לפי שמדת החסד הוא המתקן לזו"ן והמוזוג אותם¹⁶⁶⁵. והנה כבר ידעת כי כוונת התפלות הם לחבר ולזווג זו"ן, ובזמן שהיה בית המקדש קיים היו המוחין שלהם תדירין ולא היו מסתלקין¹⁶⁶⁶, אבל

- מאיר הכוונה -

מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע מים דאורייתא מתמן מה' דאברהם למהוי ליה בה שם עולם ובה אשתלים ה' דמשה דאיהי במשכונא לגביה דאברהם במשה דאיתי אורייתא עד דיפרוק לבנוי ורזא דמלה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

תרגום: וה', זה הסוד שנקשר השביעי ביום הראשון. ומי השביעי, זה צדיק, האות של שבת וימים טובים. וסוד הדבר "חי יהו"ה שכבי עד הבוקר", וזה הבוקר של אברהם, אותו שנאמר בו "וישכם אברהם בבקר", והוא החסד שלו, משום שבחסד הזה נתקן הכסא, שהיא נפילה, זהו שכתוב "והוכן בחסד כסא". ובו תקום וסוד הדבר ובחסד עולם רחמתיך וכל הספירות נקשרות בימין משום שעליו נאמר מימינו אש דת למו מימין נתנה תורה בגלל זה מוליך לימין משה זרוע תפארתו ובוקע המים של התורה משם מה' של אברהם להיות לו בה שם עולם ובה השתלמה ה' של משה שהיא במשכון לגבי אברהם במשה שהביא את התורה עד שיפדה את בניו וסוד הדבר כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות

ועי' ע"ח שער לה פ"ד: לעולם המגדיל המלכות הם החסדים (המתפשטים שם) שהם סוד המים המגדילין האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא.

¹⁶⁶⁵ עי' זהר ח"ג ז ע"א: ובוצינא קדישא הכי אמר הנה מה טוב ומה נעים וגו' כמה דאת אמר (ויקרא כ יז) ואיש אשר יקח את אחותו ובספרא דרב ייבא סבא ואיש דא קודשא בריך הוא אשר יקח את אחותו דא כנסת ישראל וכל כך למה חסד הוא חסד הוא ודאי והא אוקמוה ועל דא הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד קודשא בריך הוא וכנסת ישראל גם לרבות ישראל דלתתא כדאמרין דהא בשעתא דכנסת ישראל (ס"א באחוותא) באחדותא בקודשא בריך הוא ישראל דלתתא שריין בחדוותא גם אינון בקודשא בריך הוא ובגין כך גם יחד כתיב

ובספרא דרב המנונא סבא גם יחד לרבות צדיק בה בכנסת ישראל דאינון זווגא חד וכלא מלה חד ותנינן בפרשתא דשמע ישראל יהו"ה אלהינו יהו"ה אחד (דברים ו ד) מהו אחד דא כנסת ישראל דאחיד ביה בקודשא בריך הוא דאמר רבי שמעון זווגא דדכר ונוקבא אקרי אחד באתר דנוקבא שריא אחד אקרי מאי טעמא בגין דדכר בלא נוקבא פלג גופא אקרי ופלג לאו הוא חד וכד מתחברן כחדא תרי פלגי אתעבידו חד גופא וכדין אקרי אחד והשתא קודשא בריך הוא לא אקרי אחד

תרגום: והנר הקדוש כך אמר, הנה מה טוב ומה נעים וגו', כמו שנאמר (ויקרא כ) ואיש אשר יקח את אחותו. ובספרו של רב ייבא סבא, ואיש זה הקדוש ברוך הוא, אשר יקח את אחותו, זו כנסת ישראל. וכל כך למה, חסד הוא. חסד הוא ודאי, והרי פרשוה, ולכן הנה מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הקדוש ברוך הוא וכנסת ישראל, גם לרבות ישראל שלמטה, כמו שאמרנו, שהרי בשעה שכנסת ישראל (באחוה) באחדות עם הקדוש ברוך הוא, ישראל שלמטה שרוים בשמחה גם הם עם הקדוש ברוך הוא, ולכן כתוב גם יחד.

ובספרו של רב המנונא סבא, "גם יחד" לרבות צדיק בה בכנסת ישראל, שהם זווג אחד והכל דבר אחד. ושנינו בפרשת שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד, מהו אחד זו כנסת ישראל, שאחוזה בקדוש ברוך הוא. שאמר רבי שמעון זווג של זכר ונקבה נקרא אחד, במקום שהנקבה שורה אחד נקרא. למה, בגלל שזכר בלי נקבה נקרא חצי גוף, וחצי אינו אחד. וכשמתחברים כאחד שני חצאי נעשים גוף אחד, ואז נקרא אחד, ועכשיו הקדוש ברוך הוא לא נקרא אחד.

ועי' בהגרא"א בספד"צ יז ע"א: יום אחד שנתייחדו שניהם ע"י יום אחד שהוא ת"ת¹⁶⁶⁵, וייחודם ע"י חסד¹⁶⁶⁵ כנ"ל, בסוד ואיש אשר יקח את אחותו חסד הוא (ויקרא כ יז) כידוע¹⁶⁶⁵, לכן נאמר יום אחד שהוא חסד יום ראשון, והוא יומא דכלהו יומין¹⁶⁶⁵ וזהו יום אחד, ע"כ. ועיי"ש י' ע"ד וז"ל, חסד בפום אמה כנ"ל, והוא אור יום הראשון שאדם רואה מסוף העולם עד סופו, שהוא יומא דכלהו יומין שכולל כל ה"ק שהן כל העולם.

¹⁶⁶⁶ עי' המשך הזהר הנ"ל ז ע"א: ורזא דמלה כנסת ישראל בגלותא וקודשא בריך הוא סליק לעילא לעילא וזווגא אתפרש ושמא קדישא לא אשתכח שלים ואחד לא אקרי ואימתי יתקרי אחד בשעתא דמטרוניתא תשתכח ביה במלכא ויזדווגון כחדא הדא הוא דכתיב (עובדיה א כה) והיתה ליהו"ה המלוכה מאן מלוכה דא כנסת ישראל דמלכו בה אתקשר

תרגום: וסוד הדבר, כנסת ישראל בגלות והקדוש ברוך הוא עולה למעלה למעלה, והזווג נפרד, והשם הקדוש לא נמצא שלם, ולא נקרא אחד. ומתי יקרא אחד, בשעה שהמלכה תמצא עם המלך ויזדווגו כאחד, זהו שכתוב (עובדיה א) והיתה לה' המלוכה, מי המלוכה זו כנסת ישראל, שהמלכות קשורה בה.

על אף שמשמע שזה מדבר על לעתי דלבא מהמשך הזהר, אבל נראה כאן ראייה מפורש לדברי האריז"ל.

עי' מיעוט הירח פרק ב: ואח"כ כאשר נבנה בית ראשון ע"י שלמה, נתוסף עוד בה בחי' אחרת, והיא כי בין בשבת בין בחול לעולם היתה עמו פב"פ, בחי' ו¹⁶⁶⁶. אמנם הבחינת ז' שהוא היות

שעה"כ

אחר החורבן המוחין באים לפרקין וחזירין ומסתלקין מהם¹⁶⁶⁷. וזהו הטעם שנקרא ז"ן נופלים¹⁶⁶⁸ ואובדים¹⁶⁶⁹.

וזהו סוד תפלותינו כדי להחזיר בהם המוחין שנסתלקו מהם. והענין הוא כי הנה כוונתנו היא כדי לזווגם שיולידו שפע ונשמות בעולם¹⁶⁷⁰. והנה הורדת השפע¹⁶⁷¹ הוא מן המוחין, ואם אין להם מוחין איך יולידו, כי כן מצינו כי ביאת הקמן אינה נקראת ביאה עד

- מאיר הכוונה -

(חולין ס' ע"ב) ב' מלכים משתמשין בכתר אחד כנ"ל, לא היתה כן לעולם¹⁶⁶⁶ עד לע"ל, ואילו היה כן בבית ראשון לא היתה אומה ולשון שולטת בנו כלל עוד. עי' לעיל ט ע"ב: וראוי שתדע כי הענין אינו כפשוטו, לומר שהמוחין עצמן שבאים הם הם מסתלקים והם הם שחוזרים ובאים בכל תפילה, לכן דע לך שאין כן הדבר. אבל הענין הוא, כי בכל תפילה ותפילה באים מוחין חדשים גמורים לגמרי.

עי' דע"ה ח"ב נה ע"א
¹⁶⁶⁷ עי' זהר ח"ג ד ע"ב: רבי שמעון אמר כלא שפיר אבל רזא דמלה (שיר ה א) אכלו רעים לעילא שתו ושכרו דודים לתתא אמר ליה רבי אלעזר מאן אינון לעילא ומאן אינון לתתא אמר ליה יאות שאילתא דא אתר עלאה דאינון באחדותא בחדוותא דלא מתפרשין לעלמין אלין אקרונ רעים הדא הוא דכתיב (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן ועדן והוא נהר לא מתפרשן לעלמין ואשתכחו לעלמין ברעותא באחדותא בחדוותא שתו ושכרו דודים אלין אינון לתתא דאקרונ דודים לזמנין ידיען והא אוקימנא

תרגום: רבי שמעון אמר הכל יפה אבל סוד הדבר אכלו רעים למעלה, שתו ושכרו דודים למטה. אמר לו רבי אלעזר מי הם למעלה ומי הם למטה. אמר לו יפה שאלת, זה המקום העליון שהם באחדות ובשמחה שאין נפרדים לעולמים, אלו נקראים רעים, זהו שכתוב (בראשית ב) ונהר יצא מעדן, ועדן ואותו נהר אין נפרדים לעולמים, ונמצאים לעולמים ברצון ובאחדות ובשמחה. שתו ושכרו דודים, אלה הם למטה שנקראים דודים, לזמנים ידועים, והרי בארנו. ועי' ע"ח שער הכללים פרק ב שדודים הם ז"ן ורעים הם א"א.

¹⁶⁶⁸ עי' זהר ח"ב רמא ע"ב: ויקם משה את המשכן רבי יהודה פתח (מיכה ז ח) אל תשמחי אויבתי לי כי נפלת קמתי וגומר מאן אויבתי לי דבבו דמלכו חייבא במלכו קדישא והאי קרא כנסת ישראל אמר ליה אל תשמחי אויבתי לי נפלת קמתי מה דלית לך הכי (נ"א לה הכי למלכו אחרא) דכיון דתפול לא תקום לעלמין אבל כנסת ישראל אף על גב דנפלת תקום וקמת שאר זמנין דכתיב (&) כי נפלת קמתי

דהא כמה זמנין נפלת כנסת ישראל בגלותא ויתבא בין אינון מארי דבבו ושאר עמין קמו עלייהו דישאל לשיצאה לון מעלמא (ולא יכילו) כמה דאת אמר (תהלים פג ד) על עמך יערימו סוד וכתוב (&) כי נועצו לב יחדו וגומר אמרו לכו ונכחידם מגוי ועם כל דא אף על גב דשאר עמין קמו עלייהו קודשא בריך הוא לא אנח לון בידייהו ואי נפלו קמו דכתיב (&) כי נפלת קמתי דהא קודשא בריך הוא אקים לה תדיר.

תרגום: ויקם משה את המשכן רבי יהודה פתח אל תשמחי איבתי לי כי נפלת קמתי וגו' מי איבתי לי זו מלכות הרשעה ששונאת את מלכות הקדושה ופסוק זה אמרה אותו כנסת ישראל אל תשמחי איבתי לי כי נפלת קמתי מה שאין לך כך (לה כך) במלכות אחרת שכיון שתפל לא תקום לעולמים אבל כנסת ישראל אף על גב שנפלה תקום וקמה שאר הפעמים שכתוב כי נפלת קמתי. שהרי כמה פעמים נפלה כנסת ישראל בגלות וישבה בין אותם שאר בעלי יריבות ושאר העמים קמו על ישראל להשמידם מהעולם כמו שנאמר על עמך יערימו סוד וכתוב כי נועצו לב יחדו וגו' אמרו לכו ונכחידם מגוי ועם כל זה אף על גב ששאר העמים קמו עליהם הקדוש ברוך הוא לא הניח אותם בידיהם ואם נפלו קמו שכתוב כי נפלת קמתי שהרי הקדוש ברוך הוא מקיים אותה תמיד.

נראה שהנפלת היא הירידה לבריאה, וזה האיבוד מוחין.
¹⁶⁶⁹ עי' זהר ח"ג רסו ע"ב: ד"א ובאו האובדים מאן אינון אלין צדיק וכנסת ישראל דאקרונ אובדים מנלן כנסת ישראל דכתיב (&) על מה אבדה הארץ אבודה או נאבדת לא כתיב אלא אבדה הארץ דא כנסת ישראל צדיק דכתיב (&) הצדיק אבד אבוד או נאבד לא כתיב (&) אלא אבד והא אוקמוה

תרגום: דבר אחר ובאו האובדים מי הם אלו הצדיק וכנסת ישראל שנקראים אובדים מנין לנו כנסת ישראל שכתוב על מה אבדה הארץ לא כתוב אבודה או נאבדת אלא אבדה הארץ זו כנסת ישראל הצדיק שכתוב הצדיק אבד לא כתוב אבוד או נאבד אלא אבד והרי פרשוה.
¹⁶⁷⁰ כי א"א להוציא אורות אלא בכח זווג (מבו"ש ש"ב ח"א פ"ו).

¹⁶⁷¹ ירידת טיפת הזרע (פע"ח).

שעה"כ

שיגדל, והטעם הוא לפי שאין המוחין באים בו עד היותו בן י"ג שנה, ולכן צריכין אנו לתת מוחין לזו"ן¹⁶⁷².

והנה המוחין הם בשני בחי', או מוחין דג"ר או מוחין דו"ק וכמשי"ת בע"ה.

והנה קודם שנוווגם בעמידה בתפלת י"ח, צריך שיהיו להם מוחין, ולכן בהיותינו עתה בהיכל אהבה, אשר בו סוד הימין, המכין בחסד כסא, נעשין בו בחי' המ"ן לעורר זווג עליון דאו"א שבעולם האצילות, כדי שע"י זווגם יולידו וימשיכו מוחין לזו"ן כדי שגם אלו יזדווגו אח"כ בעת תפלת י"ח.

ונמצא כי ענין קריאת שמע הוא זווג או"א והורדת המוחין אל זו"ן, ואח"כ ענין העמידה הוא זווג זו"ן. וזהו הטעם גודל חומר הק"ש מהתפלה, כי הנה רשב"י וחבריו שהיתה תורתם אומנתם, לא היו חוששים להתפלל בזמנה¹⁶⁷³, אבל כשהיה מגיע זמן קריאת שמע היו נוהרין מאד לקרות קריאת שמע בזמנה, דהיינו פסוק ראשון של שמע ישראל, כי בו הוא סוד זווג או"א, אבל שאר הק"ש הוא תיקון אל רמ"ח איברים דז"א כמשי"ת בע"ה¹⁶⁷⁵.

וזהו הטעם שצריך למסור נפשו בד' מיתות ב"ד כשאומר אחד משא"כ בעמידה¹⁶⁷⁶. ומן הראוי היה לקום מעומד בעת הק"ש להיות סוד זווג עליון דאצילות, אבל להיותנו עתה עדיין בעולם הבריאה אין אנו חייבין לאומרה מעומד כמו תפלת י"ח, לפי שאז אנו בעולם האצילות. אבל עתה בק"ש שאדרבא להיותו זווג עליון ונעלם מאד אין בנו כח לעוררו בהיותנו למעלה בעולם האצילות אלא בהיותנו למטה בעולם הבריאה¹⁶⁷⁷, ולכן אין אנו צריכין לקרות קריאת שמע בעמידה. וזהו טעם סברת ב"ה שאמרו (&) כל אדם קורא כדרכו בין עומד בין יושב.

ולכן אנו צריכין לומר פסוק שמע ישראל שהוא מפסוקי התורה שבכתב בעולם הבריאה, לפי שפרשת¹⁶⁷⁸ שמע אינה אלא באצילות, אמנם נעשה הזווג הזה ע"י התעוררות מ"ן דהיכל אהבה שבבריאה.

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁷² עי' שער מ"ד ומ"ז: והנה כאשר רוצין ז"ן להזדווג יחד מאז ואילך, הנה נודע שאין שום זווג בעולם לזו"ן אם לא שיקדים להם בתחלה זווג או"א¹⁶⁷². וטעם הדבר, שאלו ב' עטרין הנ"ל שלקחו ז"ן לצורך עצמן וגופם, אבל לחדש מחדש בנים אחרים אינן יכולים אם לא שיקחו התוספת הוא מאביהם מלמעלה מאו"א, וגם או"א לוקחין מהיותר למעלה עד המאציל עליון¹⁶⁷², שהוא לבדו יש לו כח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף, משא"כ בנאצלים, שאין להם אלא לעצמן מה שניתן להם מלמעלה, נמצא שאין זווג בעולם של ז"ן כלל או"א כ"י היה הזווג הוא נמשך מלמעלה עד או"ס. וז"ס כוונת יחוד ק"ש באמתותה¹⁶⁷², שכבר נודע שהוא בחי' זווג או"א כדי לתת להם מוחין חדשים לז"ן בניהם, כדי שיוכלו להזדווג גם הם להוליד בנים אחרים. וצריך לכוין בק"ש ולהשלים כל הזווגים עד או"ס, כי ז"א יקבל מאו"א, ואו"א מא"א, וא"א מעתיק יומין כו' עד או"ס. ואנו בעונותינו לא נמסר לנו תשלום ענין זה אצלינו.

נמצא כי אע"פ שכבר לקחו ז"ן בתחלת אצילות הב' עטרין, שהם תכלית ועיקר הזווג כנודע, כי אין קישוי אלא לדעת (יבמות נג ע"ב), בסוד (בראשית ד א) ואדם ידע את חוה אשתו וידע אלקנה, עכ"ז בכל פעם שצריכין להזדווג, הם צריכין ליקח מחדש ולחדש אותן הב' עטרין משרשם העליון כמ"ש.

¹⁶⁷³ "חושקיס להתפלל בזמנה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "מתפללים".

¹⁶⁷⁴ עי' שבת יא ע"א: חברים שהיו עוסקין בתורה מפסיקין לקריאת שמע ואין מפסיקין לתפלה אמר רבי יוחנן לא שנו אלא כגון רבי שמעון בן יוחי וחביריו שתורתן אומנותן אבל כגון אנו מפסיקין לקריאת שמע ולתפלה.

¹⁶⁷⁵ לעיל כא ע"ג.

¹⁶⁷⁶ עי' לעיל כא ע"ב.

¹⁶⁷⁷ עי' ש"ש: ולא זכיתי להבין דברי רבינו ולא קל וחומר הוא השתא בהיותנו בעולם האציל אין בנו כח כ"ש בהיותנו בברי' ועוד שבהיותנו בעולם האציל ג"כ אנחנו עושים בחי' זווגים היותר עליונים במילת באהבה של עמידה עד ע"ב וס"ג דא"ק וגו'.

¹⁶⁷⁸ פסוק (פ"ט).

שעה"כ

ונמצא כי סוד קריאת שמע הוא לזווג את או"א ולתת מוחין אל זו"ן. ואלו המוחין ירדו¹⁶⁷⁹ עד מקום¹⁶⁸⁰ היכל אהבה שבבריאה, (כב ע"ד) ואז תוכל המלכות לעלות בעולם האצילות להעשות פרצוף גמור מ"ם.

וסוד ענין זה הוא במה שנודע, כי המלכות נתמעטה בסוד חד נקודה בלבד, וירדה עד עולם העשיה. אבל ז"א לא נתמעט ממנו רק ג"ר שהם בחי' המוחין שבו, ולא נשארו לו אלא ו"ק כמספר ו' של הויה הרומזת אליו¹⁶⁸¹. ולסיבה הנז' הם¹⁶⁸² יורדין אלו הבחינות של זו"ן שנמשכו¹⁶⁸³ אליהם מן הזווג הנעשה ע"י הק"ש מן או"א, וירדו עד הבריאה, וע"כ¹⁶⁸⁴ יש בהם כח ויכולת לעלות אח"כ בעולם האצילות להזדווג שם. ולהיות כי כוונתינו היא להמשיך ההמשכות האלה בבריאה, לכן אין אנו ממשיכין עדיין רק המוחין דו"ק¹⁶⁸⁵ כמ"ש עניינם, ואחר כך בתפלת י"ח בברכת אבות נמשכות ג"ר עצמן¹⁶⁸⁶ אל ז"א ג"כ כמו שית' שם.

ודע כי קודם שתאמר קריאת שמע צריך שתכוין לקיים מ"ע שנצטוינו לקרות קריאת שמע ב"פ בכל יום, ובכח מצוה זו תכוין כי ע"י כן תוכל להעלות המ"ן אלו ולהוריד¹⁶⁸⁷ המוחין כמ"ש בע"ה.

¹⁶⁸⁸ גם דע כי ד' פעמים תקנו לומר קריאת שמע בכל יום, והם ב' בבקר וא' בערבית וא' על המטה, וכבר נתבאר עניינם לעיל ע"ש (&). גם כבר הודעתך כי יש לז"א שני בחי' דמוחין, א' מסטרא דאבא וא' מסטרא דאימא. גם כבר הודעתך כי כל בחי' מוחין הלא הם מתפשטין בכל הז"א, בג"ר, ובג' אמצעיות, ובג' אחרונות. וכאשר הם מתחילין לכנס בו, בתחילה נכנסין ג' פרקין תתאין שלהם, דנה"י¹⁶⁸⁹ דאימא, תוך ג"ר דז"א, ואח"כ יורדין שלשה פרקין אמצעים בג"ר דז"א, וע"י זה¹⁶⁹⁰ יורדין הג' פרקין תתאין בג' אמצעיות דז"א. ובהיות אשר אלו הו' פרקין ירדו ונתלבשו בג"ר דז"א ובג' אמצעיות דידיה, אז הם נק' מוחין דו"ק, לפי שאין אלו אלא הו' פרקין תתאין של המוחין. ועוד¹⁶⁹¹ כי הלא אלו עתידין אח"כ לירד יותר למטה בו"ק דז"א כמ"ש בע"ה.

וכאשר אח"כ יורדין גם הג"פ עלאין בז"א, אז יורדין ג"פ תתאין בג' תחתונות דז"א, וג' אמצעים בג' אמצעיות, וג' עליונים בג' עליונות, ואז הז"א שלם במוחותיו ונק' גדול ודעתו שלימה בכל המוחין הראוים לו¹⁶⁹². והרי זה¹⁶⁹³ בבחינת המוחין דאימא וכעד"ז

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁷⁹ יורדין (פע"ח).

¹⁶⁸⁰ נמחק צפע"ח.

¹⁶⁸¹ עליהם (פע"ח).

¹⁶⁸² נמחק צפע"ח.

¹⁶⁸³ הנמשכין (פע"ח).

¹⁶⁸⁴ ואז (פע"ח). ועי"כ (שער התפילה).

¹⁶⁸⁵ לאמא (נוסף צפע"ח).

¹⁶⁸⁶ וכל הט' לאבא (פע"ח).

¹⁶⁸⁷ להוריד (פע"ח).

¹⁶⁸⁸ פע"ח ק"פ ה.

¹⁶⁸⁹ שלהם, דנה"י (נמחק צפע"ח).

¹⁶⁹⁰ וע"י זה (נמחק צפע"ח).

¹⁶⁹¹ לפי שאין אלו אלא הו' פרקין תתאין של המוחין. ועוד - נמחק צפע"ח.

¹⁶⁹² הראוים לו" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "דליה".

¹⁶⁹³ וכל זה עדיין (פע"ח).

שעה"כ

בבחי' המוחין דמסטרא דאבא. והנה בזווג קריאת שמע אין נכנסים בז"א רק המוחין דו"ק דאימא בלבד, אבל כל המוחין דאבא וגם ג"ר דמוחין דאימא אינם נכנסין עד ברכת אבות כמשי"ת שם בע"ה.

והנה כל זה שביארנו¹⁶⁹⁴ הוא בבחינת המוחין דגדלות שהם מוחין דהויות. אבל נודע כי קודם שיכנסו אלו צריך שיקדימו לכנס בז"א המוחין דקטנות, שהם מוחין של שמות אלקים. ונודע מ"ש כי יש ג' מיני מוחין: א' מוחין דזמן העיבור, וא' מוחין דזמן היניקה, וב' בחי' אלו הם שמות אלקים, והג' הוא מוחין דגדלות שהם של הויות. ונמצא שעתה בק"ש אנו ממשיכין מוחין דגדלות דו"ק בלבד. גם הודעתך כי יש בכל בחי' מוחין ענין המוחין הפנימים והמקיפין, הן במוחין דעיבור הן במוחין דיניקה הן במוחין דגדלות. גם דע כי כמו שיש מוחין מסטרא דאבא ומסטרא דאימא בזמן הגדלות, כך יש מוחין דאו"א בזמן העיבור והיניקה אמנם הם שמות אלקים כנז' וע"ש.

ונבאר עתה ענין הק"ש.

כי הנה בזמן הק"ש עדיין אין הז"א שלם בכל בחי' המוחין דיניקה כולם, ולכן צריך בתחילה להשלים בו המוחין דיניקה, ואח"כ צריך להשלים לו המוחין דו"ק דגדלות. אמנם יש שינוי בין הד' פעמים שאנו אומרים קריאת שמע בכל יום כנז' ואין כולם שוים. ומעם הדבר הוא במה שנתבאר לעיל כי לסבת גלות וחורבן בית המקדש, היה¹⁶⁹⁵ שינוי ופגם ח"ו במוחין עלאין¹⁶⁹⁶ דו"א, משא"כ בזמן בהמ"ק, שאז תמיד היו זו"ן שלמים במוחין דגדלות שלהם, אבל אחר החורבן נחסרו. אמנם אין הזמנים שוים, כי הלא פשוט הוא שמדת החסד יותר מתפשטת בעולם בבקר מבערב, לפי שבערב הם דינין תקיפין¹⁶⁹⁷. ונמצא שהד' קריאת שמע הם משונים זו מזו, וגם לסבה זו נמשך שינוי אחר, כי גם ענין הזווגים אינם שוים, כי כפי המוחין שיש בזמן הזווג ההוא, כך יהיה כחו ופעולתו. והנה שינוי הזווגים הם ד' כנגד ד' קריאת שמע. וגם לסיבה זו גם התפללות אין ענינם שוה. והנה מעם היותם ג' תפלות ולא ד' הוא כנגד ג' זווגים, כי הזווג הד' איננו צריך אל התפלה כמ"ש בע"ה.

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁹⁴ שער כג פרק ו

¹⁶⁹⁵ טז (פע"ח).

¹⁶⁹⁶ כג"ר (פע"ח).

¹⁶⁹⁷ עי' זהר ח"א קלב ע"ב: ותא חזי צלותא¹⁶⁹⁷ דמנחה אתקין ליה יצחק ודאי כמה דאתקין אברהם צלותא דצפרא לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה (וכן) [כך] יצחק אתקין צלותא דמנחה לקבל ההוא דרגא דאתדבק ביה¹⁶⁹⁷ ועל דא צלותא דמנחה מכי נטי שמשא לנחתא בדרגוי לסטר מערב דהא עד לא נטה שמשא לצד מערב אקרי יום מצפרא עד ההוא זמנא דכתיב (תהלים נב ג) חסד אל כל היום ואי תימא עד חשכה תא שמע דכתיב (ירמיה ו ד) אוי נא לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב¹⁶⁹⁷ כי פנה היום לקבל צלותא דצפרא דכתיב חסד אל כל היום דהא כדין שמשא איהו לסטר מזרח כיון דנטה שמשא ונחתא לסטר מערב הא כדין איהו זמן צלותא דמנחה וכבר פנה היום ואתו צללי ערב ואתער דינא קשיא בעלמא ופנה היום דאיהו דרגא דחס"ד ונטו צללי ערב דאינון דרגא דדינא קשיא וכדין אתחרב בי מקדשא ואתוקד היכלא ועל דא תנינן דיהא בר נש זהיר בצלותא דמנחה דאיהו זמנא דדינא קשיא שרייא בעלמא.

תרגום: ובא וראה, יצחק תיקן את תפלת מנחה ודאי, כמו שאברהם תיקן תפילת הבוקר כנגד אותה הדרגה שנדבק בה. וכן (כך) יצחק תיקן תפילת מנחה כנגד אותה דרגה שנדבק בה. ועל כן תפילת מנחה מאז שנטה השמש לרדת בדרגתו לצד מערב, שהרי בטרם נטה השמש לצד מערב, נקרא יום מן הבקר עד הזמן ההוא, שכתוב "חסד אל כל היום". ואם תאמר עד חשכה, בא וראה, שכתוב "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב". "כי פנה היום" כנגד תפילת הבוקר, שכתוב "חסד אל כל היום", שהרי אז השמש היא לצד מזרח. כיון שנטה השמש וירד לצד מערב, הרי אז הוא זמן תפילת המנחה, וכבר פנה היום ובאו צללי ערב והתעורר הדין הקשה בעולם. ופנה היום שהיא הדרגה של חסד, ונטו צללי ערב שהם הדרגה של הדין הקשה, ואז נחרב בית המקדש ונשרף ההיכל. ועל כן שינוי שיהיה אדם זהיר בתפילת המנחה, שהוא הזמן ששרוי הדין הקשה בעולם.

שעה"כ

והנה נמצא¹⁶⁹⁸ כי עתה בק"ש אנו צריכים להשלים בתחילה המוחין דיניקה, ואח"כ להמשיך בו המוחין הגדלות. גם אנו צריכין לדבר אחר שני, והוא מש"ל כי כל המוחין דזו"ן בני או"א, נמשכין מאבותיהם, אשר ע"כ אנו צריכים בתחילה אל זווג או"א, וע"י זווגם ימשיכו לזו"ן מוחין הצריך להם. גם אנו צריכים אל (כג ע"א) בחי' שלישית והוא להעלות מ"ן אל או"א כדי שיזדווגו, ונ' בחי' אלו נעשות בבת אחת, ולכן נבאר ג' בחי' אלו על הסדר.

דע כי זו"ן נק' בני דאו"א, ואנחנו עם בני ישראל¹⁷⁰⁰¹⁶⁹⁹ נק' בני לה' אלהינו שהם זו"ן¹⁷⁰¹. והנה המ"ן אשר מעלה המלכות אל ז"א היא בחי' נשמות הצדיקים שהם הבנים שלהם כנו'. והמ"ן אשר מעלה אימא לאבא ה"ם המוחין הפנימיים¹⁷⁰² דזו"ן בני או"א, ואלו המוחין שלהם ה"ם הנשמה הפנימית שלהם. ודע כי יש לאדם התחתון ד' בחי', והם נשמה לנשמה מצד אבא, ונשמה מצד אימא, ורוח מצד הת"ת, ונפש מצד הנוק'¹⁷⁰⁴¹⁷⁰³.

והנה הנפשיין והרוחין של הצדיקים הם המ"ן ומ"ד בזו"ן, והנשמה ונשמה לנשמה שלהם הם מ"ן ומ"ד לאו"א, יען כי משם נחצבו וכמבואר אצלי ביחוד מכ"י מורי ז"ל על ענין השתטחות על קברי הצדיקים לדבר עמהם (שער רוה"ק מח ע"ד יחוד יט¹⁷⁰⁵1706). ונמצא שכאשר מזדווגים או"א ועולים מ"ן דזו"ן לנביהם, הנה גם הנשמה ונשמה לנשמה של הצדיק עולה עמהם בסוד מ"ד ומ"ן שלהם. אבל עדיין לא זכיתי שיפרש לי מורי פרטי ב' בחי' אלו דנשמה ונשמה לנשמה, אבל דרך כללות אמר לי שאכו"ן להעלות הנשמה של האדם ביחוד קריאת שמע, ולא הזכיר לי בחי' נשמה לנשמה¹⁷⁰⁷.

¹⁷⁰⁸ והנה כוונתינו היא להעלות זו"ן בסוד מ"ן לגבי או"א, אמנם מפני היות זמן הגלות והחורבן, אין בהם כח לעלות עד שנמשיך להם תחילה איזה הארה מלמעלה¹⁷⁰⁹.

- מאיר הכוונה -

¹⁶⁹⁸ נמחק צפע"ח.

¹⁶⁹⁹ עי' זהר ח"ג מח ע"א: תאנא בכמה דרגין אתקרי בר נש אדם גבר אנוש איש גדול שבכלם אדם (משום) דכתיב (בראשית א כז) ויברא אלה"ם את האדם בצלמו וכתב (שם ט ו) כי בצלם אלה"ם עשה את האדם.

¹⁷⁰⁰ בני אדם גם בני איש היוצאים צעה"ז (פע"ח).

¹⁷⁰¹ וזהו הענין מ"ש בזוה"ק ויקרא (ז ע"ב) כי בג' מיני שמות נקרא ישראל להקב"ה היינו עבדים ובנים ואחים, וכו' כי מצד שרשם הראשון הנעלם הרי הוה הב"ע עם האצילות משורש אחד ובהם הם נקראים אחים, אבל מצד התפשטות הב' שהוא מציאותם העיקרי אשר בזה הם נמשכים רק מהאצילות וכנז', הנה מצד זה הם נקראים בנים, ובחי' עבדים יתבאר למטה (כללים ח"ב צה ע"ג).

¹⁷⁰² המוחין ש"לם סוד הנשמה הפנימית דזו"ן (פע"ח).

¹⁷⁰³ מלכות (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁰⁴ עי' זהר חדש עה ע"א: בא וראה כל מה שברא הקב"ה בעולמו לא ברא אלא ליקרא דלילה שנאמר כל הנקרא בשמי ולכבודי בארתיו יצרתיו אף עשיתיו. הקב"ה ברא בר נש בעלמא ויהיב ביה שמיא ידוד. ה' נפש. ו' רוח. ה' נקראת נשמתא. י' נשמתא לנשמתא. וקראם י"ה אב ואם. ר"ה בן ובת.

¹⁷⁰⁵ ז"ל מט ע"ב: והנה מה שהוא תכלית כונת היחוד לענין של השתטחות הנז"ל הוא זה. כי בעת שתכוין להעלות זו"ן בסוד מ"ן ביסוד הבינה. צריך שתכוין למסור עצמך על קדוש השם בכל לבבך. ולקבל עליך ד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק. בד' דאחד ע"י שם יאהדונה"י כמבואר אצלינו בק"ש דיוצר. ותכוין להעלות בחי' נשמתך כלולה בנשמת הצדיק ההוא. בכח מסירת נפשך.

¹⁷⁰⁶ ענין השתטחות על קברי הצדיקים לדבר עמהם – נמחק צפע"ח.

¹⁷⁰⁷ והנלע"ד שראוי לכוין ע"ד היחוד שמסר לי צכתי מורי זלה"ה כי צריך להעלות שתיהן זו מ"ד לחצ"ד ועי' לקמן צפרק יב ואולי ט"ס יס כאן – לט"ו וזו מ"ן להעלותן (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁰⁸ והנה כוונתינו להעלות זו"ן בסוד מ"ן רק שאין צהן כח להעלות מחמת הגלות ואנו צריכין לתת להם תחלה איזה הארה מלמעלה כדי שיוכלו אח"כ לעלות ואח"כ יזדווגו או"א והנה אותה הארה איך תוכל לקבל מלמעלה אם לא יס למעלה זיווג כי עדיין לא עלו מ"ן

¹⁷⁰⁹ עי' כללים ח"א לו ע"ב שמציין למוחין דצלם ו: והנה הז"א, המוחין שבו אינם תמיד מתקיימין כנודע, כי הם מסתלקין וחוזרין בסוד תוספת, ע"כ. היינו שז"א לא יכולים לעשות שום דבר חדש,

שעה"כ

כדי שיהיה בהם כח אח"כ לעלות, ואז אח"כ יזווגו או"א. ואמנם ההארה הזו העליונה אי אפשר לקבלה מלמעלה בלתי זווג עליון¹⁷¹⁰, וכיון שאין עדיין העלאת מ"ן, אי אפשר אל זווג עליון, ולכן לדעת הענין הזה איך אפשר להיות צריך לבאר לך הקדמה והיא זו.

דע¹⁷¹¹ כי למעלה באו"א יש ב' מיני זווגים, הא' הוא כדי לתת קיום וחיות ומזון אל כל העולמות ולקיימם קיום ההכרחי להם, אמנם זווג הזה הוא תדירי ואינו נפסק שום רגע, כי אם יפסק רגע א' יתבטלו כל העולמות מקיומם והוייתם¹⁷¹². והב' הוא כדי להמשיך ולתת מוחין לזו"ן כדי להוליד נשמות¹⁷¹³ בני אדם התחתונים בעוה"ז. ונדע כי נשמות של הצדיקים הם פנימיות העולמות¹⁷¹⁴, והזיווג הזה איננו מוכרח להיות תדירי ולפעמים נפסק¹⁷¹⁵, ובוזה ית' לך שינוי מאמרי רו"ל, כי במקום א' מהוהר משמע שפגם התחתונים מטי האי פרודא עד או"א, וכדוגמא זו מצינו בדברי רו"ל (זהר ח"ג טו ע"ב) נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלם של מעלה¹⁷¹⁸, וה"ס זווג אבא באימא הנקרא ירושלם של מעלה, עד שיכנס בירושלם של מטה¹⁷¹⁹, וה"ס זווג ז"א בנוק' הנק' ירושלם שלמטה. ומצינו בזו במ"א דלעילא באו"א לא מתפרשן לעלמין זווגייהו תדיר, בסוד (&) ונהר יוצא מעדן יוצא תדיר ולא פסיק¹⁷²⁰. אך אמנם זה הזווג דלא פסיק הוא זווג חיות העולמות כנ"ל.

והנה המ"ן דאימא אשר הם לצורך הנשמות שהם פנימיות העולמות, הנה הם זו"ן העולים בסוד מ"ן לצורך הזווג הנ"ל, ואם הם אינם עולים, אין הזווג נעשה למעלה, ולכן בזמן החורבן אשר זו"ן נופלים למטה, נפסק לפרקים הזווג העליון הנז' וכמ"ש בע"ה.

וכבר הודעתך במ"א (&) בענין מציאות מ"ן מה עניינם, והוא כי בעת בעילה¹⁷²¹ וביאה ראשונה שביק בה בעלה באתתיה רוחא חדא דילה, והוא רוחא אשתאר תמן בה תדיר. וזהו הטעם שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה, לפי שבתחילה בביאה ראשונה צריך לעשותה כלי לקבל הטיפה העליונה, ולכן בביאה ראשונה עושה אותה כלי ומשם והלאה כל שאר הבעילות הם מצטיירות ונעשות בחי' נשמות וולדות ע"י ההוא רוחא דשביק בה בביאה קדמאה. וזהו משרז"ל (&) אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי, והוא ההוא רוחא דשביק בה.

- מאיר הכוונה -

בשום זיווג (עי' לעיל הערה 1670) ללא מוחין, ורק מקבלים מוחין בזמן הגלות כאשר או"א מורידים להם.

¹⁷¹⁰ עי' לעיל הערה 1670.

¹⁷¹¹ שער כ"ג סוף פ"ו

¹⁷¹² מקיומם והוייתם – נמחק בפע"ת.

¹⁷¹³ חדשות (נוסף בע"ח שער יד פרק ז).

¹⁷¹⁴ עי' ע"ח שער פר"ח פרק א: כי יש בהם ב' בחי': א', הוא בחי' העולמות עצמן, ובחי' זו נקרא חיצוניות הספי'. הב', הוא בחי' נשמות עצמן, ובחי' זו נקרא פנימיות הספי', ע"כ. וכל מה שיש בפנימיות יש בחיצוניות (דע"ה ח"א מה ע"א), וכל חיצוניות הוא בחי' עיגולים וכל פנימיות הוא בחי' יושר (דע"ה ח"א ס ע"ג)

¹⁷¹⁵ בני אדם התחתונים בעוה"ז. ונדע כי נשמות של הצדיקים הם פנימיות העולמות – נמחק בפע"ת, ובמקומו איתא "שהוא פנים העולמות".

¹⁷¹⁶ "מוכרח להיות תדירי ולפעמים נפסק" נמחק בפע"ת, ובמקומו איתא "תדירי".

¹⁷¹⁷ עי' לעיל הערה 1667.

¹⁷¹⁸ כי ב' ירושלם הם סוד אמא ומלכות (פע"ח)

¹⁷¹⁹ עי' לקמן הערה 1816.

¹⁷²⁰ זהר ח"ב צ ע"א.

¹⁷²¹ נמחק בפע"ת.

שעה"כ

והנה כל הבנים הנולדים משם ואילך הם נעשים בכח ההוא רוחא דשבק בה בעלה, וכולם לוקחים דבר מועט ואיזה ניצוץ מן ההוא רוחא עד שנשלם ההוא רוחא. וכיון שנשלם ההוא רוחא ולא נשאר באשה כלום מן ההוא רוחא, אין האשה יולדת עוד¹⁷²².

וזהו הטעם שאדם חייב בכבוד אחיו הגדול, כמ"ש רז"ל (&) את לרבנות אחיך הגדול, והטעם הוא כי הנה אחיו הגדול הוא לוקח בתחלה עיקריות ההוא רוחא, והאח הב' נופל מה שהשאר אחיו הגדול. ונמצא שהשני טפל לראשון, ועד"ז האח הג' טפל לב' אחים הראשונים, לפי שלוקח השיריים שנשארו ממה שלקחו. והנה זו"ן הם ב' אחים הגדולים, וכל¹⁷²³ הנשמות הטהורות היוצאים מן זווג העליון דאו"א, הנה הם אחים אל זו"ן, וז"ס (&) למען אחי ורעי, וכג"ע"ב} שקראם הקב"ה לישראל אחים ורעים, ולכן אל תתמה מגדולת מעלת נשמות הצדיקים כמה גבוה לאין קץ, ואין כאן מקום ביאורו. ואמנם זו"ן הם אחים הגדולים אשר כולנו חייבים בכבודם.

והנה כשנאצלו זו"ן ויצאו ממעי אימא נשאר תוך אימא השרש של ההוא רוחא דשבק אבא גו אימא. אמנם עיקריות ההוא רוחא הם זו"ן, ולסיבה זו כאשר רוצים או"א להזדווג לצורך¹⁷²⁴ הנשמות שהם פנימיות העולמות, אין זוגם רק ע"י עליית זו"ן עד או"א בסוד מ"ן. וזאת היא עיקר כוונתנו בענין¹⁷²⁵ התפללות והמצות לתקן את זו"ן, כדי שיכלו לעלות בסוד מ"ן אל או"א עתה בזמן החורבן אשר הם נופלים ואובדים¹⁷²⁶ בעו"ה, ואנו צריכים להקים ולהעלותם ע"י מעשינו הטובים.

אבל הזווג החיצון אשר הוא לצורך חיות העולמות ולכן¹⁷²⁷ אינו נפסק, אין לו צורך אל עליית מ"ן של זו"ן, כי אין זה נקרא זווג נמור, לפי שאינו אלא בבחינת חיצוניות, ולכן אין צורך לזו"ן שיעלו שם בסוד מ"ן ע"י מעשינו כנ"ל, אבל הוא נעשה מעצמו. גם יש טעם אחר¹⁷²⁸ למה זה הזיווג החיצון אינו נפסק, והוא כי אם היה מוכרח וצורך אל עליית זו"ן, לא היה יכול להיות תדירי, לפי שכאשר החטא גורם, ואז נופלים זו"ן לתתא¹⁷²⁹, אז היו או"א מתבטלים מן הזווג הנז'. ולכן כיון שאינן צריכין אל עליית זו"ן בסוד מ"ן, לזה הטעם לא פסיק. ואמנם אותו השרש של ההוא רוחא הנשאר בתוך אימא, הוא המעלה את המ"ן אל צורך הזווג החיצון הנז' שלא ע"י זו"ן. וכבר הודעתך מה הוא ענין ההוא רוחא דשבק בה בעלה, כי הנה הוא שם הויה דמילוי ההי"ן, שהוא בנימ' ב"ן, וז"ס (בראשית לה יח) ויהי בצאת נפשה כי מתה, ועיין ענין זה באורך בשער הפסוקים (בפ' וישלח¹⁷³⁰)¹⁷³¹.

- מאיר הכוונה -

¹⁷²² ודע שמזה הרוח קדמאה נמשך בה אורח נשים, וז"ס (בראשית יח יא) חדל להיות לשרה אורח נשים, כי אורח בא מהגבורות כנ"ל, והם אותן גבורות הראשונים הנקרא רוחא דשדי בגווה, וכאשר ילדה כל הבנים, וכל א' לקח חלקו משם, ונשלם ההוא רוחא, אז נפסק האורח, ואין האשה יולדת כי אם אין שאור אין עיסה (ע"ח שער ט"ל פרק ח).

¹⁷²³ פאר (נוסף צפע"ח).

¹⁷²⁴ הצנים שהם (נוסף צפע"ח).

¹⁷²⁵ בסוד (פע"ח).

¹⁷²⁶ נמחק צפע"ח).

¹⁷²⁷ אקר (פע"ח) – לא ראיתי בזה נ"מ לכל איתא צפ"ק.

¹⁷²⁸ יך טעם אחר נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא זהו הטעם.

¹⁷²⁹ החטא גורם, ואז נופלים זו"ן לתתא – נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא בזמן קז"ן לתתא.

¹⁷³⁰ לא מצאתי אריכות שם, אמנם ע"י בפרשת וירא: וצריך שנבאר בחי' הנפש הזאת הנקראת רוחא דשבק בה בעלה כנזכר, כי הרי איך אפשר שעתה יכנס הנפש שבה בביאה ראשונה, והרי מעת שנאצלה יש בה נפש. והענין הוא זה, דע, כי תרין עיטרין שיש בדעת דז"א שהם חו"ג, והם שתי הויר"ת, הו"ה דמ"ה דאלפין, היא עטרא דחסדים. והו"ה דב"ן דההי"ן, היא עיטרא דגבורות. ונודע, כי תרין עיטרין אלו, הם עיטרא דחסדים לצורך הגדלת ז"א עצמו, שהוא הו"ה דמ"ה. ועטרא דגבורות, לצורך הגדלת נוקביה, שהיא הו"ה דב"ן. וחלקה נמשכת לה ע"י בעלה כנז"ל, ולכן ה' חסדים מתפשטים בגופא דזעיר. וה' גבורות הם יורדות ביסוד שלו, ואז עדיין נוקביה עומדת עמו אב"א מן החזה ולמטה, והדעת שלה מכוון כנגד היסוד דזעיר כנודע, והארת אותם הגבורות

שעה"כ

ועתה נבא אל הכוונה לבאר ענין יחוד קריאת שמע. הנה כוונתנו בתחילה היא לזווג זווג היצון דאו"א, אמנם לפי שהוא נעשה מעצמו שלא ע"י העלאת מ"ן של זו"ן כנז', לכן אין אנו מכוונים אותו בענין היחוד דק"ש, כי הנה הוא זווג תדירי ואינו נפסק ונעשה מעצמו, אבל כוונתנו היא להוריד הארה ושפע מן הזווג ההוא אל זו"ן¹⁷³² לשיהיה בהם כח לעלות בסוד מ"ן אל צורך זווג האחר של הפנימיות במלת אחד.

¹⁷³³ונתחיל לפרש שמע ישראל כו'.

תחילה תכוין להמשיך הארה מן אבא אל ז"א, ומן אימא אל נוקבא דז"א הנקרא מלכות. וזהו ענין שמע ישראל, שמע לנוק' וישראל אל ז"א. ובתחילה תכוין דרך קיצור, כי שמע היא שם ע'¹⁷³⁴, פי' כי המלכות הנקראת "שם", היא המקבלת עתה הארה מן השבע תחתונות דאימא, אשר כל א' מו' כלולה מי', ונמצא שהם ע', ולכן ע' זו של שמע הוא ע' רבתי, לרמוז שהיא רומזת באימא, כנודע שאלפא ביתא רבתי באימא, ובינונית בת"ת, וזעירין ביסוד כנז' בתיקונים¹⁷³⁵ (קכא ע"א¹⁷³⁶) וע"ש. וביאור הענין הוא כי הנה המל' נק'

- מאיר הכוונה -

עוברות דרך מחיצת כלי יסוד דזעיר לחוק, ונכנסת דרך מחיצת כלי הדעת דנוקביה, ועי"כ מתפשטים אותם הארות דגבורות בגופה, ונגדל פרצופה, ע"ד הגדלת פרצוף זעיר ע"י החסדים. ואחר שנבנה פרצופה, חוזרת פב"פ, והם מזדווגים יחד, ואז נותן בה ה' הגבורות עצמם, שהיו ביסוד שלו, וניתנים ביסוד שלה בביאה ראשונה, ואלו נשארים שם תמיד, והם החיות שלה, ונפש שלה. אבל מה שנגדל פרצופה בתחלה, לא היה אלא ע"י הארתם בלבד, אבל עתה הם עצמות הגבורות ממש כנזכר. ובחי' זו נקראת רוחא דשבק בה בעלה בביאה א'. והנה אלו הגבורות הראשונות נשארות שם תמיד, כעין שאור המחמץ את העיסה, והוא, כי הנה כאשר חוזרים ומזדווגים פעם אחרת, אז האי רוחא מעלה בה את המ"ן לקבל מ"ד, ומשניהם נוצר הולד כמו שנבאר וכו'.

ואל תטעה לומר, כי כל החסדים הראשונים, או כל הגבורות הראשונים, נעשים מלבוש אל הנשמה היא, אבל הענין הוא, כי כל הבנים או הבנות שיוולדת הנקבה, כלם הם לוקחות חלק אחד קטן, מאותם החו"ג הראשונות, וכשנשלם כחם, ואין להם מה ליתן עוד לזולתם, רק החיות הצריך לעצמם לבד, אז אין האשה יולדת, ונפסק ממנה ארח כנשים, כנודע כי מן הכלים והלבושים של הגבורות הראשונות שבאשה, נמשך הדם של אורח הנשים, כמבואר אצלינו באורך, בדרוש ליל פסח ויצאת מצרים וע"ש. בסוד ה' דמים טהורים, וה' דמים טמאים. ואותם דמים שהם לבושי הגבורות, נעשים שאור לצייר צורת הוולד, שהוא מן החדשות. כשכלה השאור, ואין בו כח להחמיק, זולתו אין עיסה חדשה להתחמק, ולא נשאר בה רק כח והרוחניות שצריכים לעצמה. ואם גם זאת היה יוצא ממנה, היתה מתה, כמ"ש לקמן על בצאת נפשה כי מתה, כי מבחי' השארית הזה, נעשה בנימין. אמנם עי' ע"ח שער טל פרק ח.

¹⁷³¹ ועיין ענין זה בלורך צענר הפסוקים (צפ' וישלח) – נמחק צפע"ח.

¹⁷³² כזה שזה לא תדירי. אמנם עי' ש"ש "אפילו שנעשה הדבר מאליו צריך לכוין וכוונתנו היא שעתה בעת הזאת נעשה הענין מאליו על ידי אמירת מלת שמע ועקימת שפתים הביא מעשה והוא ג"כ מאליו, ע"כ. וצ"ע כוונתו.

¹⁷³³ פע"ח פרק ט

¹⁷³⁴ עי' זהר ח"ב קס ע"ב: שמע ע' מאתוון רברבן איהי אמאי אלא רמז קא רמיז בכללא חדא לאכללא עילא ותתא כחדא ביחדא חדא שמע שם ע' הכא אתכליל האי שם באינון ע' שמהן עלאין לאכללא לון דהא שם אתברכא מנייהו ואתכליל בהו ואצטריך לאכללא לון כחדא ביחדא חד ולשוואה רעותיה בהו. דהא ודאי ע' שמהן אינון ברזא דרתיכא עלאה ומהאי רתיכא עלאה אתברכא האי שם ואתכליל בגווייהו ולבתר ישראל בכלל.

תרגום: שמע ע' היא מהאותיות הגדולות למה אלא רמז הוא רומז בכלל אחד לכלל מעלה ומטה כאחד ביחוד אחד שמע שם ע' כאן נכלל השם הזה באותם שבעים שמות עליונים להכלילם שהרי השם מתברך מהם ונכלל בהם וצריך להכלילם כאחד ביחוד אחד ולשים רצונו בהם. שהרי ודאי שבעים שמות הם בסוד המרכבה העליונה ומהמרכבה העליונה הזו מתברך השם הזה ונכלל בתוכם ואחר כך ישראל בכלל.

¹⁷³⁵ ובינונית בת"ת, וזעירין ביסוד כנז' בתיקונים – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

"שם"¹⁷³⁷, והטעם הוא במה שהודעתך כי כל האחוריים העליונים שנפלו בימי המלכים שמתו, הנה אותם הביטולים שנתבטלו הם בחי' המ"ן שאנו מעלים תמיד לתקנם כמבואר אצלנו.

וכל האחוריים ההם ירדו למטה עם המלכות ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים¹⁷³⁸ כולם הם במספר רפ"ח¹⁷³⁹, שהם הויה דיודין בגימ' ע"ב, והויה דס"ג אשר עם עשרה אותיותיה היא ע"ב, והויה דמ"ה עם מספר ההויה עצמה שהיא כ"ו הרי ע"ב עם הכולל, והאחוריים דהויה דב"ן דההי"ן י' יה יהו יהוה, הרי¹⁷⁴⁰ ע"ב¹⁷⁴¹. וסך ד' פעמים ע"ב הם רפ"ח ניצוצין הנז'. ואם תחבר בחי' הפנים דהויה דב"ן דמילוי ההי"ן שהיא ג"כ גימ' ב"ן, יהיה הכל גימ' ש"ם, כי אלו הפנים הם הפנים של המלכות אשר גם הם ירדו. והנה¹⁷⁴² כל אלו הבחי' הצריכות להתמתק כולם מתחברים במלכות, ונקרא שם על שמם.

ותכוין להמשיך אל זה השם אור מן הע' העליונה הגדולה שה"ם הו"ת דאימא. והטעם הוא לפי שמלכות נקרא שביעית בערך הו' קצוות, ולכן היא צריכה לקבל מן ז"ת דאימא שאח"כ תוכל להזדווג עם ו"ק ז"א, שהם¹⁷⁴³ סוד אות ו' כנודע.

אבל ישראל שהוא ז"א איננו צריך לקבל רק מן שי"ר אל, שהם הו"ג דאבא¹⁷⁴⁴ שהם ב' קצוות הראשונים, כי כבר יש לו ו"ק, ולכן יספיק לו במה שיקבל שפע מן ב' קצוות ראשונות. אבל המלכות שהיא שביעית צריכה לקבל מכל השבע קצוות.

והנה ביאור זה הע' יותר מפורש יובן במש"ל כי היא מקבלת עתה מזווג או"א שהוא לחיות העולמות, הנה מ"ן של הזווג ההוא הוא שרש אל שם ההויה בגימ' ¹⁷⁴⁵ ב"ן אשר {כג ע"ג} מקומה בז"ת דאימא. ומן ההויה ההיא דב"ן היא מקבלת עתה כדי שיהיה לה כח אח"כ להעלות מ"ן, ולכן גם ההארה שלוקחת עתה היא מן מ"ן¹⁷⁴⁶ דוגמתה ג"כ, כפי מה שהיא עתה צריכה להעלות, כי כיון שהיא צריכה להעלות מ"ן לכן צריכה לקחת הארה מן שרש מ"ן העליונות. וכבר הודעתך בשער הפסוקים בפסוק (בראשית מז כד) וארבע הירות יהיה לכם לאכלה¹⁷⁴⁷ כו'¹⁷⁴⁸, כי ה' ידות הם נרמוזות בשם ב"ן, וז"ס (יבמות לד ע"ב)

- מאיר הכוונה -

¹⁷³⁶ הבל הבלים דתליין מן ה"ה ואינון אתוון רברבין ואתוון זעירן. ועייש קלד ע"א: דאית א' מאתוון רברבן ואית א' מאתוון זוטון ואית א' מאתוון בינוניים (נ"א זה שייך לדף פג ע"ב ועוד נעשה אדם) אינון אדם דבריא אדם דיצירה אדם דעשיה.

¹⁷³⁷ בסוד (שמואל ב' ח יג) וַעֲוֹדֵם בּוֹמֵהוּ וְתוֹאֲתֵם אֲרָם גִּיא מְלַח מוֹנֵה עָר לָף. ועי' זהר ח"א קטז ע"א: כתיב (ש"ב ח יג) ויעש¹⁷³⁷ דוד שם דכל מאן דאשתדל באורייתא כאילו עביד ותקן האי עת לחברא לה בקב"ה. ועייש קמב ע"ב וח"ג קיג ע"א וע"ב וזו"ח יז ע"א.

עי' כללים (ח"א ג ע"ד): כי כל גילוייו ית"ש אשר באצילות הוא ג"כ רק בשביל ישראל ועי' הצדיקים ועי' זוה"ק פ' בחקותי ק"ג סע"א בסוד הכתוב (שמואל ב ח) ויעש דוד שם. עי' לעיל כב ע"א ששם בינה, אמנם נראה שהעיקר שרק דרך הנוק' מתייחסים לאחד, והוא פי' שם, וצ"ע.

¹⁷³⁸ ההם ירדו למטה עם המלכות ועתה עולים הם עמה. וחיבור אלו הבחינות הם הנקרא "שם", לפי שהאחוריים – נמחק צפע"ח.

¹⁷³⁹ שהם ד' ע"ב – נוסף צפע"ח.

¹⁷⁴⁰ ד' פעמים (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁴¹ עי' כל זה בשער רפ"ח.

¹⁷⁴² הרי כי כללות (פע"ח).

¹⁷⁴³ שהוא (פע"ח).

¹⁷⁴⁴ נמחק צפע"ח.

¹⁷⁴⁵ שרש אל שם ההויה בגימ' – נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שם".

¹⁷⁴⁶ דוגמתן (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁴⁷ נמחק צפע"ח, ואינו מופיע צפסוק.

שעה"כ

מיעוך באצבע¹⁷⁴⁹ שהיו הראשונים נוהגים למעך באצבע ולהוציא הבתולים¹⁷⁵⁰, כמבואר אצלינו במקומו (לקמן דרושי הלילה דרוש ג).

והנה היד כלולה מה' אצבעות שהם חמש אותיות מנצפ"ך שהם המ"ן עצמן, וכל א' כלולה מה', הרי הם ה' פעמים ה'¹⁷⁵¹, שהוא ה' ידות, ובהם חמש אצבעות בכל יד¹⁷⁵². וא"כ¹⁷⁵³ נמצא שכולם נרמזות בשם הוי"ה דב"ן שהיא המעלה מ"ן והוא באופן זה, כי כאשר תצייר הוי"ה דב"ן בציורו יהיה כך, כי יוד במלואה יש בה ב' אותיות י"ד ונשאר בה אות ו¹⁷⁵⁴, ואח"כ תקח ב' הההי"ן במלואם שהם ד' ההי"ן, וכל אות ה' צורתה ד' י' כנודע¹⁷⁵⁵, הרי ד' ההי"ן הם ד' פעמים י"ד, ועם הי"ד ראשונה הרי ה' ידות. נשאר משם ב"ן ג' ווי"ן שהם אות ו' דמילוי יו"ד וב' הווי"ן האחרים, הרי ג' ווי"ן. והנה ה' ידות הם בגימ' ע', וז"ס ע' רבתי דשמע ישראל, שה"ס ה' ידות דמ"ן דאימא עלאה¹⁷⁵⁶. וג' הווי"ן הנשארים עם ההוי"ה דב"ן דההי"ן עצמה שהיא בגימ' ב"ן הרי ע' שנית. וז"ס (&) ותרב משאת בנימין ה' ידות, הם ה' ידות הנז' דהויה דב"ן, שה"ס בנימין, שהם המ"ן¹⁷⁵⁷1758.

¹⁷⁵⁹והסוד הזה נרמז בפ' (&) ובניהו בן יהודע כו'. והוא במה שביארנו (סד) הליקוטים תהלים פרק פד¹⁷⁶⁰) כי יש צדיק תחתון וצדיק עליון¹⁷⁶¹, יוסף הוא צדיק עליון שהוא

- מאיר הכוונה -

¹⁷⁴⁸ ז"ל: והנה עד"ז, יש עוד חמש ידות אחרות למטה, ואלו הם, כי היד החמישית, הם ב' ידות דאימא עילאה, שנכללו כאחד, ומהם נעשו כלי היסוד, למ"ן שבמלכות, שהיא נוקביה דז"א. וד' הידות יהיה לכם וכו', הם ד' הידות דזו"ן. ונמצא, כי בחי' הידים הם בחי' הגבורות כנזכר, שהם ביסוד של הנקבה. ועיי"ש לעיל שיש גם בחי' ד' ידות דאר"א ויד א' דא"א.

¹⁷⁴⁹ עי' ע"ח שער טז פרק ה: ארז"ל ביבמות שכל מעכות של בית רבי תמר שמן ע"ש שמעכו באצבע, ולא הוצרכו אלא ביאה ראשונה. והענין הוא כי הלא להיות כי א"א הוא זכר בלי נוק', והזווג הוא מקצתו אל קצתו בלי נוק', לא הוצרך לזה לעשות כלי, ומכח זה נמשך אל יעקב ולכל מעכות של בית רבי. ועי' ביאורים ח"ב עד ע"ב, שם עה ע"א שבק"ש משלימים המוחין דיניקה, וצ"ע מקומו*##.

¹⁷⁵⁰ בינה פשטה ידיה ולקחה את סוד הבתולים דהמלכות ופתחה את פתחה ותיקן אותה לזווג, וזהו סוד חפירת הבאר, וע' הולדת אר"א (פרק ה), ובתיקון הירח (פרק ג), ובשער הכוונות (דף כג רע"ג), ובמאמרי רשב"י (דף ח ע"ד, וט ע"א), ובפע"ח ראש השנה (פרק ג) (דע"ה ח"ב קכט ע"ג).

¹⁷⁵¹ וכל ה' לורת ל"י (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁵² ובהם חמש אצבעות בכל יד – נמחק צפע"ח.

¹⁷⁵³ ולאמס (פע"ח).

¹⁷⁵⁴ הרי י"ד א' (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁵⁵ כי הלל רגל הה' קטן ואינו ו' ולורתו ו' קטנה שהיא לורת י' גדולה (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁵⁶ עי' לעיל הערה 1736.

¹⁷⁵⁷ עי' ז"ח נא ע"א: ותרב משאת בנימין, מ"ט. בגין דשכינתא בחולקיה. ממשאות כלם חמש ידות, ת"ח, האי ה' בתראה, אקרי כלה, כד אתחבר כ"ל עמה, לא אתיישבו אלא בחולקא דבנימין. וע"ד חמש ידות קביל, כד קביל האי ה' דאקרי מנחה בחולקיה. וכל חמשין ברכאן, דאתיין מכל"ל להאי כל"ה, קביל בנימין. מ"ט. בגין דאיהו זעירא דכלהו.

¹⁷⁵⁸ וז"ס (&) ותרכ משאת בנימין ה' ידות, הם ה' ידות הנז' דהויה דב"ן, שה"ס בנימין, שהם המ"ן – (נמחק צפע"ח).

¹⁷⁵⁹ כי בן הוא סס ב"ן

¹⁷⁶⁰ וז"ס שהיה לרחל ב' צדיקים, יוסף סוד צדיק עליון, ובנימין סוד צדיק תחתון. וז"ס מש"ה הנה ברכו את ה' כל עבדי ה', ואז בהיות הנשמה של הצדיק שהעלה מ"ן שם ביסוד שלה, היא מתבררת ממ"ד מה שנשפעים על רחל על ידו, וזהו יברכך ה' מציון, שהוא יסוד, סוד ירושלם העליון. ועי' תיקו"ז א ע"ב: על צדיק דלעילא קיימא עלמא דאתכסיא [א ע"ב] ועל צדיק דלתתא קיימא עלמא דאתגליא והיינו מצדיקי הרבים (דניאל יב ג) מההוא צדיקא דעלמא תליין. בהגר"א: על צדיק דלעילא - הוא יסוד: קיימא עלמא דאתכסיא - הוא מלכות דאצילות: ועל צדיק דלתתא - הוא מט"ט¹⁷⁶⁰: קיימא עלמא דאתגליא - הוא עולם היצירה, ששם ראה יחזקאל כדלקמן (ב ע"ב): ועי' לקמן הערה 1767.

¹⁷⁶¹ עי' זהר ח"א

שעה"כ

יסוד¹⁷⁶² דרכורא הנותן מ"ד, וצדיק תחתון הוא יסוד דנוקבא הנותן¹⁷⁶³ מ"ן, וגם הוא נקרא צדיק אלא שהוא תחתון, וה"ס בנימין הצדיק¹⁷⁶⁴ לפי ששרשו מן הזכר, כי הנה ההוא רוחא דשבק בה בעלה בביאה קדמאה הנה הוא הוא¹⁷⁶⁵, ולכן גם הוא נקרא צדיק, אלא שהוא תחתון, וה"ס בנימין הצדיק, פי' בן ימין, כי ב"ן ר"ל שם הויה דב"ן הנז' במילוי ההי"ן, שהיא בגימ' ב"ן. ואמנם הוא נק' ימין לפי שניתן לה מן הזכר הנקרא ימין בביאה ראשונה כנודע, כי דכורא מימינא¹⁷⁶⁶ ונוק' משמאלא, שהיא עיטרא דגבורה. ועל ענין זה רמזו בפ' ויצא (קנג ע"ב) בענין רחל דיתבא בין תרין צדיקים בסוד וצדיקים ירשו ארץ כו'¹⁷⁶⁷.

והנה כל הצדיקים אשר הם מעלים מ"ן נקרא ע"ש בנימין, ואחד מהם הוא בניהו בן יהודע, וז"ס ובניהו, ב"ן יה"ו, כי יה"ו הם שלשה אותיות ראשונות שהם ע"ב ס"ג מ"ה, ואות הדי' ה"א תתאה היא שם ב"ן, וזהו ובניהו ב"ן יה"ו, וכבר ביארנוה במקומו (שעה"פ זי"י שרה¹⁷⁶⁸) ע"ש. ואומרו בן איש חי, פי' כי הוא ב"ן שהיא הויה דמילוי ההי"ן שהיא בגימ' ב"ן, והוא בן איש חי¹⁷⁶⁹, פי' שהוא נמשך מן היסוד צדיק עליון הנקרא חי, וגם הוא נקרא חי כמוהו, צדיק תחתון. והנה ב"ן ח"י הוא גימ' ע', שהם ג' ויין הנשארים משם ב"ן העשוי בצירוף כנ"ל והם בגימטריא ח"י ועם ב"ן הרי ע'.

עוד תכין באות ע' פירוש ג', והוא אל כללות ז"ת דאימא, והנה הם רמוזים בשם ס"ג¹⁷⁷⁰ כי גם הוא סודו ע', דהיינו ס"ג עם י' אותיותיו הרי ע"ג, תסיר ג' ישאר ע'.

והרי נתבאר ג' כונות בסוד הע': האחד, היא בסוד מ"ן בעצמן שהיא ציור ה' ידות. והב', הוא בשם הויה דמילוי ההי"ן המעלה את המ"ן כמו שהודעתך, כי המ"ן הוא דבר אחד, ויש ג"כ כח אחר המעלה אותם, וכל א' הוא דבר בפני עצמו. והג', הוא בז"ת דאימא אשר המ"ן עומדים בתוכם ובפנימיותם, אבל מן הז"ת עצמן צריך ג"כ לקבל הארה, וה"ס הויה דס"ג אשר בז"ת שלה ועם י' אותיותיו הם ע"ג, ואם תסיר ג' ישאר ע'.¹⁷⁷¹ וביאור

- מאיר הכוונה -

¹⁷⁶² זיכור (פע"ח). ונ"ל קזה לא נכון.

¹⁷⁶³ הוא יסוד דנוקבא הנותן – נמחק בפע"ח ונ"ל קזה טעות.

¹⁷⁶⁴ וה"ס בנימין הלדיק – נמחק בפע"ח.

¹⁷⁶⁵ עי' לעיל הערה 1730.

¹⁷⁶⁶ סוד החסד (נוסף בפע"ח).

¹⁷⁶⁷ ז"ל: רחל אולידת תרין צדיקים והכי אתחזי <הא שמטה> דבין תרי צדיקי יתבא <לעלמין> (עלמא) דכתיב (תהלים לז כט) צדיקים ירשו ארץ צדיק לעילא וצדיק לתתא צדיק לעילא מניה נגדן מיין עלאין צדיק לתתא מניה נבעא נוקבא מיא לגבי דכורא בתיאובתא שלים צדיק מסטרא דא וצדיק מסטרא דא.

תרגום: רחל הולידה שני צדיקים, וכך ראוי, הנה שמיטה, לעולם יושבת בין שני צדיקים, שכתוב "צדיקים ירשו ארץ". צדיק למעלה וצדיק למטה. הצדיק למעלה, ממנו שופעים מים עליונים, הצדיק למטה, ממנו נובעת הנקבה מים לזכר בתשוקה שלימה. צדיק מצד זה, וצדיק מצד זה.

¹⁷⁶⁸ ז"ל: בן יה"ו, כי ג' אותיות ראשונות של ההו"ה, הם יה"ו, וה' אחרונה היא הו"ה דב"ן, הנקראת מלכות, והיא הנקראת ב"ן של יה"ו. ונמצא כי בניהו, הוא בחינת המ"ן שבמלכות, הנקרא ב"ן, העולים לגבי דכורא הנקרא יה"ו, וזהו בניהו. ודע והבן, כי כל שרש נשמות אלו הצדיקים שנבאר עתה, שרשם מן בחי' המ"ן של המלכות, ולכן כל שמותיהם רומזים ומורים בחי' המ"ן.

¹⁷⁶⁹ פי' כי הוא ב"ן וגם איש ח"י (פע"ח).

¹⁷⁷⁰ כי ג"ר דזינה נקרא אהיה ליודין וז"ת דזינה הוא סס ס"ג (פע"ח).

¹⁷⁷¹ ופי' הדבר כי כזר הודעתך כי עיקרית סס ס"ג הוא סס אל שכתובו סהס ג' יודין ואלף שכתובו סהס ג' אל כמבואר אללנו כסוד מלות לילית ע"ש והנה עתה בתחלה שאינו מעלה עדיין מ"ן א"ל לקבל הארה מן העיקרית הסס רק מן שארית הסס לכן כשתסיר ג' יודין ואלף הס ד' אותיות בכללותן אע"פ שזמספרם הם יותר אך לא תכוין להוציאם רק בכללותן וישארו ס"ט ועם כולל הרי ע' וזה סוד ד' רבתי לאחד כמ"ס צע"ה

שעה"כ

הדבר במה שהודעתך כי עקריות¹⁷⁷² הויה דס"ג הוא שם א"ל היוצא ממנה שהם ג' יודיין וא' שבו שהם בנימ' א"ל כמבואר אצלנו בדרוש הציצית וע"ש (דרוש ג). והנה עתה בתחילה אשר עדיין איננה מעלה מ"ן, אינה צריכה לקבל הארה מן עיקריות ההויה שהוא שם א"ל, אלא משארית ההויה. והוא כי כאשר תסיר ג' יודיין וא' אשר בכללותם אינם אלא ד' אותיות, ואע"פ שבמספרם עולים לחשבון גדול, אל תכוין להוציאם אלא בחשבון אותיות שהם ד' אותיות בלבד, ונשארו ס"ט ועם הכולל הרי ע'. ואמנם ארבע אותיות הנז' נמשכים אח"כ בעת העלאתם מ"ן וז"ס ד' רבתי דאחד כמשי"ת בע"ה (כה ע"א).

1773 ישראל.

עתה מקבל הז"א מן אבא הארה כדי שיוכל (כג ע"ד) אחר כך להעלות מ"ן, כדוגמת מה שביארנו במלת שמע לצורך נוקביה. והנה בזוהר במקומות¹⁷⁷⁴ רבים וגם בפ' ואתחנן אמרו כי ישראל זה היינו יש"ס, וכבר הודעתך כי כמו שז"א מתחלק לב' פרצופים והם יעקב וישראל, וכן גם נוקביה נחלקת לשנים והם לאה ורחל. והנה גם ע"ז מתחלקת אימא עלאה לב' בינה ותבונה, וגם אבא נחלקת לב' והם אבא ויש"ס. והטעם שנקרא יש"ס הוא משום דאיכא ישראל זוטא והוא הז"א, והנה עתה במלת ישראל מקבל ז"א הנק' ישראל זוטא הארה מן יש"ס פרצוף התחתון דאבא כנו', ולא מכולו אלא מבחי' חסד וגבורה¹⁷⁷⁵ שבו הנק' שייר א"ל, שיר משמאל א"ל מימינא, כנו' בתיקונים (ד ע"א¹⁷⁷⁶). וכבר ביארנו לעיל במלת שמע (כג סע"ב) למה נוקביה מקבלת מכל הז"ת דאימא וז"א מן חו"ג דאבא לבד¹⁷⁷⁷. והנה¹⁷⁷⁹ הארת ז"א אינה כהארת נוקביה, והוא מה שנתבאר לעיל שעדיין אנו צריכים להשלים לו מוחין דיניקה שהם שמות אלקים¹⁷⁸⁰. ואמנם יש הפרש בין הד' קריאת שמע אשר אנו קורים בכל יום, כי אין הזמנים שוים כנ"ל, וכבר נת"ל באורך עניינם.

- מאיר הכוונה -

1772 עי' לעיל הערה 580.

1773 פע"ח ק"ץ י.

1774 ח"ב קס ע"ב: לבתר ישראל בכלל אבל הא תנינן דא ישראל סבא למהוי ישראל בכלל חדא הוא אתר דבקותא דכלא ועל דא שמע ישראל השתא אתדבקת אתתא בבעלה והוי כלא בכלל חדא ודא שמע ישראל דיחודא תרגום: ואחר כך ישראל בכלל אבל הרי שנינו זה ישראל סבא להיות ישראל בכלל אחד אותו מקום של דבקות הכל ועל זה שמע ישראל עכשיו נדבקה האשה בבעלה ונהיה הכל בכלל אחד וזה שמע ישראל של היחוד. ועי' עוד פ' בא דף מג ע"א, ויקהל דף רטז ע"א, ואתחנן דף רסב ע"ב. 1775 חו"ג (פע"ח).

1776 שיר משמאלא שיר דלויים אל מימינא דכהניא עמודא דאמצעייתא ישראל כליל תרוייהו.

בהגר"א: שיר דלויים - שהוא גבורה: אל מימינא - חסד:

ועי' כה ע"ב: עד דקראן לה ישראל לתתא בקריאת שמע דתיחות לגבייהו ובאן קראן לה בבן זוגה דאיהו ו' ישראל סבא ואיהו שיר א"ל שיר דיליה דאם לא קראן לה ביה לא נחתא עלייהו וכאן משמע כנוסח הפע"ח שזה חסדים וגבורות שהוא מציאות היש"ס. אמנם עי' לעיל כג סע"ב שקורא לזה ב' קצוות, וצ"ע.

1777 עי' לקמן דרושי הלילה דרוש ח: נוק' דז"א מתחיל שיעור קומה מן הת"ת דז"א ולמטה ונמצא כי החסד והגבורה דז"א הם לבדם לז"א ולא לנוק' ולכן הם לבדם צריכין לקבל מן החסד והגבור' שבחמ' עלאה.

1778 והטעם נלע"ד כי ח"ג אלו כללות כל י' לאצא כי כאשר נחלק אצא לב' יהיה ח"ג הנ"ל רגלים שלו כי ישראל סבא מתחיל מת"ת של אצא ומקם הוא מקבל ז"א הארת הרגלים לאצא עילאה קהם ח"ג של כללות י' לאצא בלתי התחלקות לב' בחינות (פע"ח).

1779 ונחזור לענין כי הנה (פע"ח).

1780 למה לא לה? ומתרץ ש"ש שהיא עוד בעולם הבריאה.

שעה"כ

ואמנם עתה נבאר הק"ש דשחרית דיוצר ונחזור לענין, הנה בהכרח הוא שבקטנותו של ז"א שהוא זמן היניקה גם אז יש לו מוחין אלא שאינם שלימים¹⁷⁸¹.

וכבר ביארנו לעיל כי לעולם אי אפשר שיהסרו לו לפחות המוחין הפנימים דשמות אלקים מצד אימא. והאמנם במה שיהיה יותר ממדרגה זו יש ארבע מדרגות ואלו הם: הא', שיהיו בו מוחין פנימים דאימא דקטנות. הב', הוא שיהיה בו גם מוחין מקיפין דקטנות מצד אימא. הג', שיהיו בו גם מוחין פנימים דקטנות מצד אבא. הד', שיהיה בו גם מוחין מקיפיים דקטנות מצד אבא. וכל הד' בחי' אלו הם במוחין דקטנות בשמות אלקים.

והנה סדר מעלתם היא זו, שבתחילה נכנסין מוחין דאימא הפנימים, ואח"כ הפנימים דאבא, ואח"כ מקיפין דאימא, ואח"כ מקיפין דאבא, ואני מסופק בזה אם שמעתי להיפך ממורי ז"ל, אם מקיפין דאימא קודמין אל פנימים דאבא¹⁷⁸². והנה עתה בעת הק"ש דשחרית דיוצר יש בו כל ג' מדרגות הראשונות, ועדיין חסר ממנו המדרגה הד' הגדולה מכולם והיא מקיפין דאבא דקטנות. והנה אלו המקיפיים הם הנתנים בו עתה במלת ישראל. וכבר עתה נשלם בכל הד' בחי' דמוחין דקטנות. ואח"כ נעשה בחי' מ"ן למעלה¹⁷⁸³ במלת אחד, ואז מקבל המוחין דו"ק דגדלות.

וסדר¹⁷⁸⁴ רמיזת וכוונת אלו המוחין המקיפיים דאבא דקטנות איך נכנסים¹⁷⁸⁵ במלת ישראל הוא¹⁷⁸⁶ באופן זה, שתכוין שהם ב' אותיות י"ה מן אלקים, ואלו הם המקיפין דאבא, והם¹⁷⁸⁷ מקיפין אל הג' מוחין. הא' הוא שם י"ה במלוי יודי"ן, והוא ע"י הכאה באופן זה, יו"ד פעמים ה"י, הם בנימטריא ש' מן ישראל. וזהו מקיף של מוח חכמה. הב' הוא שם י"ה במלוי ההי"ן, והוא ע"י הכאה באופן זה, יו"ד פעמים ה"ה, הם בנימ' ר' מן ישראל, וזהו מקיף של מוח הבינה.

¹⁷⁸⁸הג' הוא שם י"ה במלוי אלפי"ן והוא שם בלתי הכאה, והטעם הוא לפי שבמוח הדעת שבימי הקטנות אין בו כח כדי להכות ולהרבות אורות¹⁷⁸⁹1790, לפי שבזמן העיבור לא היה בו עדיין מוח הדעת כלל, ועתה בזמן היניקה נתוסף בו הדעת, אלא שאין בו כח להכות ולהרבות אורות¹⁷⁹¹. והנה הוא בנימ' כ"ו ועם שם י"ה עצמו אשר הוא שרש אל כל הג' מלויים הנו' הנה הם בנימ' מ"א והם בנימ' ג' אותיות אל"י מן ישראל.

- מאיר הכוונה -

¹⁷⁸¹ עי' פע"ח ק"ש יז (הערת לש"ו על הפע"ח).

¹⁷⁸² עי' לעיל הערה 1528.

¹⁷⁸³ "נעשה בחי' מ"ן למעלה" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "מעלה מ"ן".

¹⁷⁸⁴ אמנם סוד (פע"ח).

¹⁷⁸⁵ איך נכנסים נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "הם רמוזים".

¹⁷⁸⁶ ותכוין (פע"ח).

¹⁷⁸⁷ ג' (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁸⁸ הג' מקיף הדעת הוא י"ה צאלפי"ן בלתי הכאה כי אין צכאן צדעת דקטנות כח כדי להכות כי הלכא צעיבור לא היה דעת כלל אך עתה יש בו אך אין צו כח כדי להכות והוא גימטריא כ"ו ועם קס י"ה עצמו אשר צו כל הג' מילואים הנ"ל הרי כ"ו וי"ה גימטריא מ"א והם ג' אותיות אל"י מישראל

¹⁷⁸⁹ עי' ע"ח אח"ף א בדרוש דר"ג שהכאה היא לשון של זיווג, וכן עי' עמק המלך (שי"א פט"ז) וכן הוא בפירוש שני לספד"צ מהאריז"ל: מתחבר י' עם ה' של אמא ונעשה ה"י של היכל. ואחר כך כשנכנסו ה' י' ביסוד של אמא אז נעשה הרבוע בהכאה, מכה יסוד אבא, ביסוד אמא, ותאמר י' פעמים ה' הרי כל, שכבר ידעת שיסוד נקרא 'כל', ולזה נקרא היכל. אמנם עי' (פת"ש יעקב ולאה יג): אורות לאה הם רק בסוד חיצוניות של מאורות חצי עליון דז"א מעור לבד שהם מספר רע"ו מאורות הבאים בהכאה משם הוי"ה, משא"כ רח"ל מקבלת עיקר האורות. משמע שזה חיצוניות, ועי' לעיל כב ע"א שזה גימ' מקום, שהוא בחי' החיצוניות.

¹⁷⁹⁰ ולהרבות אורות – נמחק צפע"ח.

¹⁷⁹¹ ולהרבות אורות – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

ודע כי אני לא שמעתי ענין זה בפרטות ממורי ז"ל רק בדרך כללות באופן זה, יו"ד פעמים הי"ה הם ש' מן ישראל, ויו"ד פעמים הי"ה הם ר' מן ישראל, ויו"ד הי"ה עם י"ה הם אל"י מישראל, ואלו הם מקיפי אבא. אבל הנלע"ד לפרשו ע"ד הנזכר, אע"פ שלא קבלתי בפירושו, לפי שכבר נתבאר לנו (דרושי קדיש טו ע"ג) שהג' מוחין דאלקים במלוי שלהם הם ע"ד יה"א, ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן, בחכמה בבינה ובדעת¹⁷⁹².

וגם נלע"ד ע"ד שאמרנו בענין ד' כוסות דליל פסת, שהם המוחין דקטנות עצמם, והם ד' חו"ב וחו"ג, והם משונים זה מזה. וכנזכר שם ע"ש. וכן נלע"ד כאן, כי היודי"ן בחכמה, וההי"ן בבינה, והאלפי"ן בלי הכאה הוא בחסד¹⁷⁹³, כי אינו מתגלה כל כך כמו הראשונים היותר מעולים¹⁷⁹⁴. וי"ה הפשוט בלתי מילוי הוא בגבורות, כי הגבורה נבלעת ונכללת בתוך החסדים כנודע, כי היסוד דאימא יש בו חו"ג, וגבורות נעלמים בתוך החסדים ואינם ניכרים, שאל"כ היה מוכרח להיות תרין חללין לתרין עמרין שבדעת¹⁷⁹⁵. והרי נתבאר מה היא ההארה שנתוספה עתה בז"א, והוא כי נקרא ישראל ע"ש הבחי' הנז'. והנה ההארה זו שהם אלו המוחין¹⁷⁹⁶ המקיפין (כד ע"א) דקטנות מצד אבא הוא מקבל עתה הז"א מן יש"ס, מן הזווג¹⁷⁹⁷ דחיצוניות העולמות כנ"ל כמו שהודעתך, כי שם אלקים הוא כללות כל חיצוניות העולמות, ושם הויה הוא¹⁷⁹⁸ פנימיות העולמות. וכן המוחין דגדלות הם שמות של הוי"ה.

¹⁷⁹⁹ יהוה אלהינו יהוה.

אחרי שקבלו זו"ן הארה מן זווג דחיצוניות שהוא לחיות העולמות בשמע ישראל כנ"ל, הנה עתה אנו מכינים ומזמנים¹⁸⁰⁰ את או"א שיזווגו זווג הפנימי בבחי' נשמות לצורך מוחין דגדלות דזו"ן. כי הזווג הזה איננו תדירי, וצריך הוא אל מעשה התחתונים¹⁸⁰¹, ולכן ע"י הזכרת ג' שמות האלו אנו רומזים ומכוונים שיוכנו ויזדמנו לצורך הזווג הזה. והנלע"ד בזה הוא כי הנה זווג חיצוניות העולמות הוא מישסו"ת, וזווג הפנימיות מן חו"ב¹⁸⁰²¹⁸⁰³, ולכן בשמע ישראל אנו מכוונים אל ישסו"ת¹⁸⁰⁴, וג' שמות אלו הם בחו"ב. ודבר זה קבלתי בפ"י ממורי ז"ל (ע"ח שער ז"א פרק ב'), כי המוחין דגדלות דז"א הנקרא

- מאיר הכוונה -

¹⁷⁹² לכן נלע"ד עתה לומר כי יודי"ן הם צמקיף לחכמה וההי"ן צבינה ויו"ד הי"ה צלי הכאה וי"ה הכולל שלשתן הוא צלעת (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁹³ צחסדים (פע"ח).

¹⁷⁹⁴ היותר מעולים - נמחק צפע"ח).

¹⁷⁹⁵ ולכן גם הגבורות נתמעטו מתוך החסדים ואינה ניכרת צה המילוי רק י"ה פשוט (נוסף צפע"ח).

¹⁷⁹⁶ שהם אלו המוחין נמחק צפע"ח, ובמקומו "ומוחי"ן

¹⁷⁹⁷ הכולל נוסף צפע"ח.

¹⁷⁹⁸ כוללת (פע"ח).

¹⁷⁹⁹ פע"ח ק"ש יא.

¹⁸⁰⁰ נמחק צפע"ח.

¹⁸⁰¹ מעשינו ותפלותינו (פע"ח).

¹⁸⁰² עלאין (נוסף צפע"ח).

¹⁸⁰³ עי' שעה"ק צה ע"ב: גם תבין משם כי זווג שלים דאו"א. ע"י הכללות בישראל סבא ותבונה בפרצוף א', אינו אחר החרבן, רק זווג חיות העולמות. וממנו אנו ממשיכים מוחין דגדלות בק"ש, וגם בעמידה לזו"ן דאצילות. ולאבא דבריאה, אבל זווג תחתון דישראל סבא ותבונה לבדם למטה, אז אינו רק לתת מוחין דיניקה לזו"ן דאצילות ומוחי"ן דיניקה לאבא דבריאה. ומוחי"ן דגדלות, לאימא וזו"ן דבריאה. וכן הוא בעולת תמיד שער התפילה.

¹⁸⁰⁴ לקבל מיססו"ת (פע"ח).

שעה"כ

עיבור ב' הוא ע"י שנכללים חכמה עם יש"ם ונעשים פרצוף אחד, ונכללת בינה עם התבונה ונעשים פרצוף אחד, ואז שני פרצופים אלו מזדווגים לצורך המוחין דגדלות.

ונחזור לענין הנז', כי הנה יהוה הוא אבא¹⁸⁰⁵, ואלהינו הוא אימא¹⁸⁰⁶, ויהוה הוא הדעת המזווגת לאו"א כנז' בזוהר¹⁸⁰⁷ ובתיקונים, והוא¹⁸⁰⁸ בחי' מזלא עלאה דדיקנא דא"א המזווגת לשניהם. ויורד אור ממנו אל הדעת דאבא ואל¹⁸⁰⁹ היסוד דאבא¹⁸¹⁰, ואז מזדווג עם אימא כמבואר אצלנו¹⁸¹¹ באדרת האזינו (&). כי מזלא קדישא הוא המזווג לאו"א ואין כאן מקום ביאורו¹⁸¹².

ותכוין כי הויה זו הוא במילוי יודי"ן ג"כ, והוא באבא. ואלהינו הוא שם אהיה במילוי יודי"ן והוא באימא. ויהוה הוא הויה דע"ב דיודי"ן¹⁸¹³ ג"כ והוא בדעת המזווגת. והנה ההכנה וההזמנה¹⁸¹⁴ הזאת הוא סוד גדול, והענין הוא דע כי כל הי"ם כולם הם מזדווגות יחד, ואין התחתונות יכולות להזדווג זב"ז עד שיזדווגו גם העליונות זו בזו, ויאירו בתחתונות כדוגמא מה שנת"ל, כי אנו מקדימים זווג או"א בק"ש, ואח"כ נעשה זווג זו"ן בשים שלום. והנה א"כ יש לדעת כי גם או"א צריכין גם הם אל זווג נבוה ועליון מהם כדי שיקבלו אור משם בתחילה, הלא הוא הזווג העליון הנעלם והסתום של א"א, ובכח מה שמקבלים מאותו הזווג יש כח בהם גם הם להזדווג. וכעד"ז הולך סדר המדרגות זו למעלה מזו עד שאין הפה יכולה לדבר עמוק עמוק מי ימצאנו¹⁸¹⁵.

וסוד הענין הוא כי הנה זווג החיצוניות של העולמות הנה הוא נמשך ממוחין דאו"א עצמם בלתי שיקבלו אור עליון, כי כיון שכל המדרגות אשר תחתם נמשך מהן, פשוט הוא שיש בהם כדי לחיות את כולם. אבל הזווג דאו"א של פנימיות העולמות, כדי להמשיך

- מאיר הכוונה -

¹⁸⁰⁵ באבא (פע"ח).

¹⁸⁰⁶ באימא (פע"ח).

¹⁸⁰⁷ עי' זהר ח"ב קס ע"ב: יהו"ה אלהינו יהו"ה ודא הוא רזא דיחודא בתלת סטרין כמה דאוקמיה בוצינא קדישא ואתער ביה בכמה דוכתי ולית לן רשו לאתערא ביה יתיר. תרגום: יהו"ה אלהינו יהו"ה וזהו סוד היחוד בשלשה צדדים כמו שבארו המנורה הקדושה והתעורר בו בכמה מקומות ואין לנו רשות להעיר בו יתיר. ועי' ח"ג רלא ע"א: תלת ענפי אבהן דאינון יהו"ה אלהינו יהו"ה תלת שמהן לקבל תלת ענפי אבהן

¹⁸⁰⁸ צ"ע כוונתו בזה, שהוא יכול להיות היחוד לש או"א ודעת, או הדעת עצמו, ועי' לש"ו כללים ח"א כח ע"ג שמסביר הענין אם המזלין היא דבר שונה מהדעת. ועי' אד"ז רפט ע"ב: כד אתנהיר [מ"ס - מ"א נד]. נהיר ממזלא יקרא אתנהירו ג' רישין עלאין [דהינו חב"ד דאתכלילן במזלא - בהגר"א על ספד"צ ד ע"ב ד"ה אתקלו, ואז נתהוו בבחי' ג' רישין - מ"א נד. תרין רישין וחד דכליל לון, ובמזלא תליין ואתכלילן ביה.

¹⁸⁰⁹ ומסס אל (פע"ח).

¹⁸¹⁰ עי' בהגר"א בתיקו"ז פא ע"א: כשזה נפתח זה נפתח, ודעת ויסוד הוא א'.

¹⁸¹¹ "כמבואר אצלנו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כנודע".

¹⁸¹² עי' ע"ח שער כט ספ"ג: אמנם אין כח מוחא עלאה עצמו יורד עד או"א כי גדלה מעלתו עד מאד, אבל זה המוח דא"א כל גילוי הוא בדיקנא דא"א כמ"ש במקומו. ושם נתבאר כי יש בו ב' מזלות, מזל הח' ומזל י"ג והם זכר ונקבה, ומהח' שהוא זכר נשפע כח באבא, ומי"ג שהוא נקבה משם נשפע כח באמא. ולכן זה המוח העליון משפיע ע"י הדעת שבו שהוא מזל ח' אל מזל י"ג, ואחר כך לוקחים הטפה או"א, ואח"כ הם מורדין הטפה בסוד מוחין לבניהן זו"ן. נמצא, כי מתעורר המזל הנ"ל בהתלבשות או"א, ואז מורישין או"א מוחין לבניהן.

¹⁸¹³ עי' לעיל כב ע"א שזה ס"ג, ועי' סידור שמכוונים את שניהם, ונראה שזה ס"ג ולא אה"ה מאחר ועי' שער אח"ף פרק ג' שבינה היא אה"ה ותבונה היא ס"ג, וצ"ע.

¹⁸¹⁴ "ההכנה וההזמנה" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הכוונה".

¹⁸¹⁵ אם כן יש לשאול למה לא מכוונים עד רום המעלות בתחילת ק"ש והתשובה שכל הזיווגים האלה הם תמידים, אבל הכוונה היא רק להמשיך הארה לזו"ן, וזה רק שייך מאו"א ולא בלמעלה מהם.

שעה"כ

נשמות חדשות של התחתונים¹⁸¹⁶, צריכים לקבל הארה וכה מלמעלה מהם, וזכור כלל זה. ונמצא שעד עתה לא הוצרכו לקבל הארה, אבל עתה שרוצים גם הם להזדווג, צריכים הכנה והזמנה¹⁸¹⁷. וההכנה היא ענין קבלתם אור עליון מא"א כדי שאח"כ יזדווגו במלת אחד. והנה מה שהם מקבלים ממנו הם ג' הויית במלוי יודי"ן, ושלתם רמוזים ג"כ בג' שמות יהוה אלהינו יהוה. וכבר ביארנו עניינם בביאור קריאת שמע שעל המטה (&), ושם נתבאר כי ה"ס י"ג תיקונים דיקנא דעתיקא, והם י"ג חוורתי דרישא דעתיקא¹⁸¹⁸, ואין כאן מקום ביאורו. ואמנם לפי שזווג א"א נעלם מאד כי הרי אין בחינת נקבה נזכר אצלו בפירוש אלא בהעלם גדול, וע"כ נעלם זווג א"א במקום הזה ואין אנו מזכירין רק זווג דאו"א לבד.

1819 אחד.

אחרי אשר נודמנו והוכנו¹⁸²⁰ או"א, אנו מעלים עתה להם את המ"ן כדי לזווגם במלת אחד. והנלע"ד שצריך לכונן להעלות עתה את ז"א לצורך מ"ד לחברם ולשלבם יחד, ולהעלות לנוקבא לצורך מ"ן, כדי להוריד אח"כ טיפת הדכורא בנוקבא ע"ד הנז' ביחוד כתיבת ידי מורי ז"ל בענין השמתחות על קברי הצדיקים¹⁸²¹1822. אמנם לא קבלתיו כאן

- מאיר הכוונה -

1816 עי' שער ההקדמות (סג ע"א): יש עוד בחי' אחרות בענין הזווגים, אם הוא לברוא נשמות חדשות ממש. ואם הוא לחדש ולתקן ולהחיות נשמות ישנות שכבר נבראו ולחדש להם מוחין. וכ"ז הוא בזמן שבית המקדש היה קיים. אמנם אחר החרבן, אין שום זווג, לא לאבא עם אימא. ולא לז"א עם נוק', לברוא נשמות חדשות. וז"ס מ"ש רז"ל ולא אבא בעיר, נשבע הקב"ה, שלא יכנס בירושלים של מעלה, עד שיכנס בירושלים של מטה. שהוא הזווג העליון של אבא באימא, וזווג התחתון, של ז"א בנוק'. באופן, שאחר החרבן אין שום זווג פנימי, לא שוה בשוה, ולא בהרכנת הראש. בין בא"א, בין בזו"ן, ואין זווג לנשמות חדשות, רק להחיות את הישנות חיות המוכרח להם, הנקרא מזון, וגם לחדש להם בחינת מוחין. ועי' דרושי הלילה פרק ג שעכ"ז זה נחשב חדשות, אבל זה מזווג אב"א. ועי' זהר ח"ב רנג ע"א: ומימא דאתחבר בי מקדשא לא עאלו הכא נשמתין אחרינן וכד יסתימון אלין היכלא קיימא בריקנייא ויתפקד מלעילא וכדין ייתי מלכא משיחא ואתער היכלא דא לעילא ויתער היכלא לתתא.

1817 נמחק בפע"ח.

1818 היינו כל י"ג כלול מג' פעמים הוי"ה ועוד א' הכוללם (עי' אד"ר קכח ע"ב לגבי ג' פעמים ד' בחוורתא), וצ"ע למה לא מוזכר ה"ג נימין דא"א (עי' אד"ר קכט ע"א). אבל כמובן שהזווג של החוורתי מוריד הארה לנימין, ומשם לדיקנא. ועי' כללים ח"א כטע"ג: עיקר עצמות א"א ורוממות מעלתו הנפלאה והנוראה הנה הוא רק הג' רישין שבו, גלגלתא ואורא ומ"ס, עם אורם המתפשט מהם שהם י"ג חוורתא וי"ג נימין וי"ג ת"ד¹⁸¹⁸, והוא מ"ש באד"ז (רפח ע"א) בהאי עתיקא לא אתגלייא אלא רישיה בלחודו, כי רק זהו עיקר עצמותו ורוממות מעלתו. עי' בהגר"ת בספד"צ ג ע"ג: שם (אד"ז דף רפט ע"ב) כמה דע"ק תלת רישין מתעטרין ביה כו' תרין מתרין סטרין וחד דכליל לון כו', והוא כליל כלא תרין רישין ביה כלילן, וזהו המתקלא כמש"ל (א ע"ב), ועיקר תקונוי במ"ס שמשם מאיר לתתאי בתקונוי ע"י שערות הראש והזקן כמ"ש שם (אד"ז רפט ע"א) ובא"ר (קכט ע"א – נימין, קלא ע"א – ת"ד), שזה עיקר התיקון כמ"ש שם (רפח ע"ב), תקונא דע"ק אתתקן בתקונא חד כללא דכל תקונין, והיא חכמה עילאה סתימאה כללא דכל שאר, והאי אקרי עדן סתימאה והוא מוחא דע"ק כו'. ותקונוי דמשתכח ב"ג, שהן ג' הוי"ת, שהן ג' מוחין דכלילן בחד, שכל מוח הוא פרצוף שלם כמש"ל, וא' כולל את כל הג' מוחין, והוא ע"ק במקום מלכות כידוע, בסוד כתר מלכות (ת"ז יט ע"א), כמ"ש שם (דף רפח ע"ב) ב"ג מכילן דרחמי אשתכח בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה מתפרש לתלת זמנין ארבע ארבע והוא עתיקא כליל לון כו', וע"י מ"ס יוצאין הנימין ודיקנא להאיר לכל הפרצופים כו', ואמר בא"ז (דף רפט ע"ב) וחסד עלאה אתפשט ואתקן ואתכליל כלא במ"ס כו' אתנהירו ג' רישין עילאין כו' ובמזלא תליין, והן חב"ד, וכו' ונפקין ממ"ס ג' פעמים י"ג, א' בנימין וא' בארחין שע"י הנימין מתחלקין הארחין וא' בדיקנא, נגד ג' מוחין הכלולין ביה [היינו החב"ד דמו"ס – לש"ו כללים ח"א עט ע"ב].

1819 פע"ח ק"ץ יב.

1820 "נזדמנו והוכנו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כבר הוכנו".

1821 עי' לעיל כג ע"א, והערה 1705.

1822 צענין השטתחות על קברי הצדיקים – נמחק בפע"ח.

שעה"כ

בפי', וזהו מה שקבלתי כאן, כי הנה צריך שבמלת אחד יכוין לג' דברים: הא', הוא להעלות תחילה מ"ן. והשני, הוא לזווג אח"כ את או"א. והשלישי, הוא להוריד אח"כ מוחין אל הזו"ן. וזה סדרן, יכוין תחילה במלת אחד אל שני אותיות א"ח כנגד ז"א, הנקרא א"ח של המלכות¹⁸²³, ובאות ד' תכוין אל נוקבא, ותכוין להעלות את שניהם. גם תכוין ששניהם זו"ן הם אחדות גמור אחד. וזה תכוין בשטחיות פשט¹⁸²⁴ מלת אחד. גם תכוין כי א"ח הוא הז"א הכולל מ"ם כמנין א"ח, והמלכות היא העשירית הנקרא ד'¹⁸²⁵, ע"ש שמקומה הוא כנגד שיעור ד"ס דז"א שהם תנה"י, (כד ע"ב) ועומדת עמהם אהור באהור כנודע¹⁸²⁶.

גם תכוין באותיות א"ח בז"א אשר הוא שם הוי"ה דמלוי אלפי"ן שהוא בנימ' מ"ה¹⁸²⁷, ובאות ד' תכוין בנוק' אשר היא שם אדני במילואו עולה תרע"א¹⁸²⁸, כי עתה נתמלא שמה¹⁸²⁹. ודע כי זו המלכות שאנו מכוונים בד' דאחד הוא בחי' רחל¹⁸³⁰, לפי שהיא הספירה העשירית מן הי"ם עצמן, והיא מכללן כי לכן נקרא רחל עקרת של הבית עיקרא של בית, ולכן ויאהב יעקב את רחל. משא"כ בלאה שהיא בחי' האחוריים שנפלו מן אימא עלאה כנודע¹⁸³¹.

ודע כי הנה ע"י תפלינו ומצות¹⁸³² שאנו מקיימים לקרא קריאת שמע¹⁸³³ יש כח ותוספת גבורה ברחל לעלות עד מקום¹⁸³⁴ ז"א דאצילות מן המקום אשר היא עומדת בו עתה, שהוא בהיכל אהבה דבריאה עד ז"א דאצילות. ואח"כ עולים שניהם יחד עד או"א להעלות להם מ"ן, לפי שז"א ונוק' רחל הם בניה ממש דאימא, משא"כ בלאה כנז'.

והנה בזמן הגלות אין כח ברחל לעלות כיון שהיא למטה בהיכל אהבה של עולם הבריאה כנז', ולכן אנו צריכין למסור נפשינו על קדוש השם באות ד' דאחד, וצריך לכוין ולקבל עליו ד' מיתות ב"ד סקילה שרפה הרג וחנק מן ד' אותיות אדני¹⁸³⁵, כמבואר אצלינו בק"ש שעל המטה (דרושי הגילה ה), וכבר ידעת מ"ש בתיקונים (סו ע"א¹⁸³⁶) כי ד' מיתות ב"ד

- מאיר הכוונה -

¹⁸²³ הנקרא א"ח של המלכות – נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא שהוא אח המלכות.

¹⁸²⁴ תכוין בשטחיות פשט – נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "פירוש".

¹⁸²⁵ אמנם הד' דאדני"ה הנה בבחי' גילוייה הנה הוא ע"ש תלייתה בז"א ויציאתה ממנו, שהנה הוא מהד' תחתונות שבו, מהתנה"י (כללים ח"ב עב ע"ד, ועיי"ש עוד).

¹⁸²⁶ ועומדת עמהם אהור באהור כנודע נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא מאחוריו.

¹⁸²⁷ שהוא שם הז"א (נוסף צפע"ח).

¹⁸²⁸ עולה תרע"א, נמחק צפע"ח ובמקומו איתא ולשלבן יחד ולהעלותו.

¹⁸²⁹ ענין מילוי שמה עי' לקמן כד ע"ג שזה תוספת א"ל לתמ"ר.

¹⁸³⁰ ולא לאה (נוסף צפע"ח).

¹⁸³¹ עי' זהר ח"א קנד ע"ב: וירא יהו"ה כי שנואה לאה מהכא דסאני בר נש עריין דאמיה, לאה היא מלכות אמא, דהיינו עריין דאימיה, והיא אחותו להיותה בת אמו, וגם כי יעקב הוא מאחוריה דאבא ולאה מאחורי אמא והות ליה אחותו (רמ"ז). לאה היא נמשכת מן מלכות דאימא כנז' שהיא אמו של יעקב, ולכך אמר עריין דאמיה. ועוד כי יסוד דאימא ויסוד דלאה, כאשר תחזור עם הז"א פב"פ להזדווג עמו מתחברים יחד שניהם ונעשים רחם א' להזדווג בו יסוד ז"א שכבר ידעת כי חצי העליון דת"ת דז"א היה בתחילה בחי' יסוד, כמבואר אצלו בענין הגדלת ז"א שחג"ת שלו נעשו חב"ד ונה"י שלו נעשו חג"ת הרי כי סוד נעשה ת"ת והיסוד הזה העליון הוא שמזדווג ברחם הזה (מ"מ מספר שעה"פ ויצא).

¹⁸³² "תפלינו ומצות" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "המורה הזאת".

¹⁸³³ וע"י תפלינו (נוסף צפע"ח).

¹⁸³⁴ ישראל סנוסף צפע"ח.

¹⁸³⁵ במילואו כי שם שרשם (נוסף צפע"ח).

¹⁸³⁶ בתלת אתון דשכינתא תתאה איהו דן ארבע מיתות בית דין איהי חניקת לחייביא והרג לון בשריפה וסקילה ובגין דא ראו עתה כי אני אני הוא הה"ד (ויקרא כו כח) ויסרתי אתכם אף אני וגו'. ועי' תז"ח לא ע"ב: ד' אתון דשם יהו"ה שלטין על ד' מיתות בית דין סקילה שרפה הרג וחנק ' עבידת סקילה בה"ו ה' עביד שרפה בתה"ו דאיהו קו ירק ואיהו תשובה ה' אתלבשת בה למעבד

שעה"כ

שרשם בד' אותיות אדני, ולכן תכוין לקבל מן ד' אותיות אשר כיוונת בהם בד' דאחד. וגם תכוין בד' של אחד בד' מיתות כנו'. ושאתה מוסר נפשך בד' מיתות אלו לקדש את השם בכל לבבך, ולקבל עליך עול מלכות שמים הוזה אשר בק"ש.

וטעם הדבר הוא במש"ל, כי הנה אין כח ברחל לעלות עד כאן אלא ע"י מסירת נפשך כנו'. וטעמו של דבר הוא במה שהודעתך בענין היחוד של כתיבת ידי מורי ז"ל בענין השמתחות על קבר¹⁸³⁷¹⁸³⁸, כי יש באדם נשמה לנשמה ונשמה ורוח ונפש¹⁸³⁹. והנה נשמה לנשמה באה מן אבא, ונשמה מן אימא, ורוח מן ז"א, ונפש מן נוק'. ונמצא כי הנשמה לנשמה ונשמה הם בנים לאו"א עצמם, והם אחים גמורים לז"א ונוקבי'. וזש"ה (&) למען אחי ורעי¹⁸⁴⁰, וארז"ל (&) קראם הכתוב אחים ורעים, והוא בבחינת נשמה לנשמה ונשמה. אמנם הרוח והנפש הם בנים גמורים של ת"ת ומלכות, וכנגדם נאמר (&) בנים אתם לה' אלהיכם, שהם בבחי' הרוח והנפש.

- מאיר הכוונה -

דינא בחיביא ו' אתלבש בחשך למעבד בה חנק ה' אתלבש בתהום דאיהו המות למעבד בה הרג. ועי' לקמן נה ע"ב והערה 2317 שזה בהו"ה.
¹⁸³⁷ עי' לעיל הערה 1705.

¹⁸³⁸ צענין השקטחות על קבר - נמחק צפע"ת.

¹⁸³⁹ כי הלח נשמה לנשמה היא צאה מאבא ונשמה מאמא ורוח מת"ת ונפש ממלכות הכי כי נשמה לנשמה ונשמה של אדם הם בנים של או"א ואחים גמורים של הת"ת ומלכות אמנם הרוח והנפש הם בנים גמורים של ז"א וזוהו סוד למען אחי ורעי¹⁸³⁹

¹⁸⁴⁰ עי' זהר ח"א קפא ע"א [משמע שזה דווקא מתוך צער]: וכד סיהרא אתפגים בההוא סטרא דחויא בישא כדין כל אינון נשמתין דנפקין אף על גב דכלהו דכין וכלהו קדישין הואיל ונפקו בפגימו בכל אינון אתרי דמטו אינון נשמתין כלהו אתברו ואתפגימו בכמה צערין בכמה כאבין ואלין אינון (נשמתין ואתרין) >נ"א נשמתין דאתרין דפגימו < דאתרעין בהו קב"ה לבתר דאתברו ואף על גב דנשמתין בעציבו ולא בחדון רזא דמלה שריין כגוונא דלעילא גופא אתפגים¹⁸⁴⁰ ונשמתא לגו כגוונא דלעילא ודאי¹⁸⁴⁰ כגוונא דדא ובגין כך אלין אינון דבעיין לחדתותי בחדתותא דסיהרא¹⁸⁴⁰ ועל אלין כתיב (ישעיה סו כו) והיה מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני אמר יהו"ה כל בשר ודאי דאלין יתחדתון בכלא ובעיין לחדתותי בחדתותא דסיהרא ואלין אינון¹⁸⁴⁰ בשותפותא חדא בסיהרא פגימין בההוא פגימו דילה

ובגין כך איהי שריא בגווייהו תדיר דלא שבקא לון כמה דאת אמר (שם נז טו) ואת דכא ושפל רוח וכתוב (תהלים לד יט) קרוב יהו"ה לנשברי לב לאינון דסבלי עם סיהרא ההוא פגימו אינון קריבין לה תדיר ועל דא להחיות לב נדכאים באינון חיים דאתיין לה לאתחדתא יהא לון חולקהון אינון דסבלי עמה יתחדתון עמה ואלין אקרון יסורין של אהבה של אהבה אינון ולא מניה [דההוא] (מההוא) בר נש של אהבה אינון דאתפגם [נהורא] (נהוריה) של אהבה זוטא דאתדחיא מאהבה רבא (ו)בגין כך אלין אינון חברים משותפים בהדה זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי דאינון זכו להאי למהוי חברים בהדה עלייהו כתיב (שם קכב ח) למען אחי ורעי וגו'¹⁸⁴⁰

תרגום: וכשהלבנה נפגמת באותו צד של הנחש הרע, אז כל אותן נשמות שיוצאות, אף על גב שכולן טהורות וכולן קדושות, הואיל ויצאו בפגם, בכל אותם מקומות שהגיעו אותן הנשמות, כולם נשברו ונפגמו בכמה [מיני] צער וכמה כאבים, ואלו הם (נשמות ומקומות נ"א נשמות של מקומות של פגם) שהקדוש ברוך הוא רוצה בהם אחר שנשברו.

ואף על גב שהנשמות בעצבות ולא בשמחה. סוד הדבר שורים כדוגמא שלמעלה, הגוף נפגם, והנשמה בפנים כדוגמא שלמעלה, ודאי כדוגמת זה. ולכן אלו הם שצריכות להתחדש בהתחדשות הלבנה. ועל אלו כתוב "והיה מדי חודש בחדשו ומדי שבת בשבתו יבא כל בשר להשתחות לפני אמר ה'". כל בשר ודאי, שאלו יתחדשו בכל. וצריכים להתחדש בהתחדשות הלבנה. ואלו הם בשותפות אחת עם הלבנה, פגומים באותו הפגם שלה.

ולכן היא תמיד שורה בתוכם, שאינה עוזבת אותם, כמו שנאמר "ואת דכא ושפל רוח", וכתוב "קרוב ה' לנשברי לב", לאותם שסובלים אותם הפגם עם הלבנה, הם קרובים לה תמיד. ועל זה "להחיות לב נדכאים", באותם החיים שבאים לה להתחדש יהיה להם חלקם, אותם שסובלים עמה יתחדשו עמה. ואלו נקראים יסורים של אהבה. של אהבה הם, ולא מאותו האדם, של אהבה אותם, שנפגם האור של האהבה הקטנה שנדחית מאהבה רבה. לכן אלה הם חברים משתתפים עמה. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא, שהם זכו לזה להיות חברים עמה, עליהם כתוב "למען אחי ורעי" וגו'.

שעה"כ

והנה עתה¹⁸⁴¹ אנחנו בזווג העליון דא"א, וכוונתנו עתה להעלות מ"ן אליהם מן בניהם שהם זו"ן, וגם נשמות הצדיקים, וכל אלו צריכים להעלות מ"ן לאימא עילאה. והנה הכתוב אומר (תהלים סח לה) תנו עוז לאלקים על ישראל גאותו. פי' כביכול השי"ת צריך עזר וסיוע וכח מן מעשה ישראל התחתונים. והנה המלכות נקרא סוכת דוד הנופלת¹⁸⁴², כי בעוונותינו נפלה ע"י מעשינו הרעים, וכן כאשר רוצה לעלות צריך שיהיה ע"י זכויותינו ומעשינו הטובים, כי עוונותינו מפילים אותה כביכול וזכויותנו מעלים אותה. וא"כ עתה א"א לה לעלות אם לא יהיה בנו צדיקים גמורים אשר נשמותיהם קדושות וטהורות, שיש להם כח לעלות עד מקום אימא, וע"י תעלה המלכות כנו' בתיקונים (&¹⁸⁴³), כי ישראל נק' גדפין דשכינתא להעלותה למעלה.

ולטעם זה הגלות מתעכב ומתארך¹⁸⁴⁴, כי אין בנו מי שיוכל לעלות במדרגה הזו, כי אם יהיה בינינו מי שיוכל לעלות שם נשמתו היה מעלה גם את המלכות, והיה הזווג נעשה כתיקונו, והיתה מתמהרת קץ הגאולה. אך עתה בזמנינו בעו"ה, אין יכולת לעשות זווג כתיקונו למעלה, ולסיבה זו הקץ מתארך, וכמעט רוב הרעות והצרות הבאות על האדם באות לסיבה זו.

אמנם עכ"ז יש קצת תיקון במה שנמסור נפשינו על קדוש השם בכל לב, כי ע"י כן אפילו אין בנו שום מע"ש והרשענו עד להפליא, הנה ע"י מסירת נפשינו להריגה מתכפרים עוונותינו כולם¹⁸⁴⁵, ויש בנו יכולת לעלות עד אימא עלאה, כמ"ש חז"ל (יומא פ"ט ע"ג) גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, שנאמר שובה ישראל עד ה' אלקיך כו'. כי ענין התשובה מעלה את האדם ומגיעתו עד כסא הכבוד שהיא אימא עלאה הנקראת תשובה, וע"כ תוכל המלכות לעלות עמנו, כי אנחנו גדפין דשכינתא כנ"ל, ואז יעלו זו"ן ונשמותינו למעלה בסוד מ"ן אל אימא עלאה, וז"ס על קדוש השם שהיא אימא אשר למעלה על ז"א

- מאיר הכוונה -

¹⁸⁴¹ כלומר במילת "אחד".

¹⁸⁴² נקרא סוכת לוד הנופלת – נמחק צפע"ת.

¹⁸⁴³ ע"י ב ע"א: על מארי קבלה ואלין עבדין לה דירה ולקודשא בריך הוא ופרחין עמה בכל אתר בשכינתא כאלין מארי קבלה ואלין עבדין לה דירה ולקודשא בריך הוא ופרחין עמה בכל אתר דאיהי פרחת כלהו מנדדין עמה בשליחותא דילה אבל אפרוחי לית גדפין דלהון שלימין דפרחין בהון דאינון פקודי דעשה כל שכן ביצים ובגין דא אתמר עלייהו לגבי אימא שלח תשלח {ב ע"ב} את האם (שם ז). וצ"ע אם זה כוונתו.

לא מצאתי וצ"ע גדול ע"י תז"ח ד ע"ד: רוחא דקודשא דאתמר בה ורוח אלהים מרחפת על פני המים דאנון בני תורה מים דאורייתא אינטילת מעמודא דאמצעייתא האי סליקת בכל ליליא בד' חיון [עג ע"ד] דלכל חד ד' גדפין ובהון פרחין לעלא לגבי עמודא דאמצעייתא דאיהו כליל יאהדונהי אמנם ע"י זהר ח"ג רכט ע"א: ע"ב עיינין דקב"ה נהרין ע"ב גדפין דשכינתא

¹⁸⁴⁴ ומתגבר ומתארך צעונותינו (פע"ח).

¹⁸⁴⁵ מתכפרים עוונותינו כולם נמחק צפע"ת, וזמקומו ליתא לנו לליקיס גמורים.

¹⁸⁴⁶ ע"י זהר ח"ג לג ע"א: ואי צריך ארבע מיתות בית דין דאינון סקילה שריפה הרג וחנק מקבל ליה מאדנ"י בנפש דיליה ובנשמתיה מודה בכמה ודויין וחוזר בתיובתא לגבי אה"ה דאחיד בתרין שמהן יהו"ה יהו"ה במחשבתיה יכוין לאפקא וידי וקבלת מיתה עליה בלב אחד דאיהו שמא מפרש כגוונא דא יר"ד ה"א וא"ו ה"א (כבוד) ביה כהנים כורעים ומשתחיים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כבוד איהו ל"ב בחושבן וביה היה מתכוין לגמור את השם (וא"ו איהו אחד בלב)

וע"י תלמוד בבלי מסכת פסחים דף נ ע"א

לכאן ותלמודו בידו ושמעתי שהיו אומרים הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתן (ומאן) [מאן] נינהו אילימא רבי עקיבא וחביריו משום הרוגי מלכות ותו לא אלא הרוגי לוד ביום ההוא יהיה על מצלות הסוס קדש לה' מאי מצלות הסוס אמר רבי יהושע בן לוי עתיד הקדוש ברוך הוא

שעה"כ

הנק' ה¹⁸⁴⁷. האמנם בזווג התחתון דו"ן אין צריך למסירת נפשינו להריגה, רק אל נשיאות נפש בסוד מיתה טבעית בלבד¹⁸⁴⁸, כמו שית"ל בע"ה בענין נפילת אפים.

והנה צריך לכיין בהויה דס"ג, כי (כד ע"ג) הוא המעלה את הנשמות ואת המ"ן של אימא עלאה כנודע, כי שם ההויה דההי"ן דב"ן מעלה מ"ן למלכות, והויה דס"ג מעלה מ"ן דאימא. ואע"פ שגם באימא יש הויה דב"ן כנו' אצלינו, עם כ"ז ההויה דס"ג היא המעלה מ"ן כנו' ביחוד מכתבת ידי מורי ז"ל בענין השטתחות על הקבר¹⁸⁵⁰¹⁸⁴⁹. ולכן אחר שמסרת נפשך וקבלת עליך ד' מיתות ב"ד, תכויין להעלות זו"ן ונשמתך אל אימא עלאה בסוד מ"ן ע"י הויה דס"ג.

ותכויין כוונה זו באות ד' דאחד באופן זה, כי הנה נת"ל (כג ע"ג) כי ע' דשמע תכויין בה אל הויה דס"ג עם עשר אותיותיה שהם ע"ג. וביארנו שאז עדיין לא היה זמן¹⁸⁵¹ העלאת מ"ן, ולכך לא קבלה הארה אלא מחשבון ס"ט ועם הכולל הרי ע', וחשבון הד' הנשארים מן ע"ג לא קבלה הארה מהם להיותם יותר גבוהים, וה"ס ד' אותיות המעולות שבהויות ס"ג, והם ג' יודי"ן וא' שחשבונם א"ל. ועתה אשר היא ממש מעלה מ"ן צריכה לקבל הארה מארבע אותיות ייא¹⁸⁵² שחשבונם א"ל, וע"י הארה זו תוכל לעלות, ואלו הד' אותיות ייא"י תכוונם במלת אחד באות ד' דאחד¹⁸⁵³.

ונבאר ענין זו ההארה אשר מקבלת עתה מחדש מאלו הד' אותיות. והוא, כי תחילה לא היתה היא רק שם אדני פשוט, ועתה נמלאת בסוד מלוי אלף דלת נון יוד כמ"ש (כד ע"ב), שצריך לכיין בד' דאחד אל שם אדני במלוי כנו', וצריך לכיין כי זה המלוי נתוסף בה עתה ע"י זו ההארה הנמשכת אליה מן ארבע אותיות ייא"י שבהויות ס"ג הנז'. וביאור ענין זה יותר בביאור הוא, כי הנה המל' היא דינין וגבורות, וז"ס משחז"ל (ירושלמי מגילה פ"ג מ"ב) תמר בתמרוריתה עומדת ובקשו חכמים למתקה כו'¹⁸⁵⁴. והענין הוא כי המלכות נק' תמר לפי שהיא בחי' הש"ך דינין כפולים כמו שהודעתך (ע"ח רפ"ח¹⁸⁵⁵), כי יש דינים

- מאיר הכוונה -

¹⁸⁴⁷ וז"ס על קדוש השם שהיא אימא אק"ר למעלה על ז"ל הנק' ה' – נמחק צפע"ח?
¹⁸⁴⁸ בסוד מיתה טבעית כלכל – נמחק צפע"ח. וצקער רוה"ק מט ע"ג איתא זה זכח מסירת נפשך למיתה ולא להריגה בסוד נפילת אפים.

¹⁸⁴⁹ צענין השטתחות על הקבר – נמחק צפע"ח.

¹⁸⁵⁰ עי' לעיל הערה 1705.

¹⁸⁵¹ נמחק צפע"ח.

¹⁸⁵² עי' לעיל הערות 580, 581.

¹⁸⁵³ "וע"י הארה זו תוכל לעלות, ואלו הד' אותיות ייא"י תכוונם במלת אחד צלות ד' דאחד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ועתה שהוא המעלה מ"ן ממך הנה עתה לריך להאיר בה ד' אותיות ייא"י הנ"ל"

¹⁸⁵⁴ עי' זהר ח"ג קנג ע"א: ועוד בפ' הרואה הרואה תמרים בחלום תמו עונותיו הה"ד (&) תם עונך בת ציון בגין דתמרים ביה תם דרגא דיעקב דאתמר ביה (&) ויעקב איש תם חובין מרים וע"ד תמרים תמן ת"ם ותמן מ"ר הכא רמיז וימתקו המים הה"ד (&) ויורהו י' עץ וימתקו המים מהכא מאן דאשתדל באורייתא דאיהו עץ חובין דיליה דאתמר בהון (&) וימררו את חייהם בעבודה קשה קב"ה מחיל ליה ויתחזרון מתיקין.

תרגום: ועוד בפרק הרואה, הרואה תמרים בחלום תמו עונותיו, זהו שכתוב "תם עונך בת ציון", משום שתמרים בו, תם דרגת יעקב, שנאמר בו "ויעקב איש תם". עבירות מרות, ועל כך תמרים שם ת"ם ושם מ"ר. כאן רמוז "וימתקו המים", זהו שכתוב "ויורהו ה' עץ וימתקו המים", מכאן מי שעוסק בתורה שהיא עץ, עונותיו שנאמר בהן "וימררו את חייהם בעבודה קשה" הקדוש ברוך הוא מוחל לו, ויחזרו מתוקים.

¹⁸⁵⁵ ז"ל: והנה היותן מספר ש"ך ניצוצין הוא כי אלו הניצוצין הם מבחי' ז' מלכים שמתו, והנה הם מבחי' ז"א. והנה ז"א נקרא אדם לפי שהוא הו"ה במילוי אלפין גי' אד"ם, וכל מלך מאלו הוא אדם א' [לית ספירה דלא אתקריאת אדם – תיקו"ז קלח ע"א, מהמבו"ש לו ע"ג]. נמצא, כי ז"פ אדם הוא גי' שט"ו, אשר כולם הם ניצוצין של גבורה ודינין גמורים של מלכים שמתו. וכאשר נתקנו במעי אמם בינה, כבר נתבאר שהיא ע"י טיפת אבא שנתן בה מחדש, והיא כוללת ה"ח. ואמא ג"כ נתנה

שעה"כ

באחוריים דז"א ובאחוריים דנוקביה, והם ש"ך ש"ך¹⁸⁵⁶. ואמנם כשנגסרת, המלכות לוקחת כל שני בחי' הש"ך דינין הנז' ונעשית תמר, ולכן אמרו כי בתמרוריתה היא עומדת. ואמנם כדי למתקם צריך להמשיך אליה שם ייא' הנז' מהויה דס"ג הנז' אשר באימא עלאה העולה בגימ' א"ל, כי היא¹⁸⁵⁷ בסוד (&) חסד א"ל כל היום. ובהתחבר א"ל עם תמר יהיה הכל בגימ' תרע"א שה"ס שם אדני במלואו. והרי איך אין לה שם הזה במלואו עד שנמשך אליה שם ייא' כנז', כי מקודם היתה תמר¹⁸⁵⁸, ולכן ד' זו דאחד הוא רבתי בסוד אותיות גדולות, כי היא בסוד אימא¹⁸⁵⁹. והרי נתבאר ענין העלאת מ"ן במלת אחד.

ועתה נבאר ענין הזווג במלת אחד.

הנה אחר שכונת¹⁸⁶¹ להעלות המ"ן אל אימא עלאה, תכוין לחבר יחד או"א, ותכוין בסוד יהוה אהיה, יהוה באבא ואהיה באימא, ותכוין לשלבם ביחד כזה יאההויה"ה, ועיי"כ מזווגים ונעשים אחד. אח"כ תכוין בסוד הורדת טפת הזווג מן אבא אל אימא, ושהטיפה ההיא היא הויה א' ביודין דע"ב¹⁸⁶² כנודע, כי הויה דיודין הוא באבא, ולכן גם הטיפה הנמשכת ממנו היא דיודין¹⁸⁶³. וכח זה נמשך אליו מן א"א כנז"ל (כד ע"א)¹⁸⁶⁴. והנה עדיין הטפה הזו ברדתה ממוח אבא¹⁸⁶⁵, אין בה ציור, והיא בסוד כללות אחד, ולכן תכוין כי אח"כ ברדתה תוך מעוי דאימא אז היא מקבלת הציור ומצטיירת¹⁸⁶⁶, ונעשים ממנה ד' מוחין אל ז"א, שהם חו"ב ודעת כלול מתרוייהו וה"ס חו"ג, ותכוין כי ד' מוחין אלו ה"ס ד' אותיות דהויה דיודין הנז', כי מן אות יו"ד נעשית מוח חכמה, ומן אות ה"י נעשה מוח בינה, ומן אות וי"ו נעשה מוח החסד, ומן אות ה"י אחרונה נעשית מוח גבורה. והנה עתה אשר הם מוחים גמורים יש להם ארבע שמות גמורים.

וכבר הודעתך כי אלו המוחים הם בחי' אור פנימי של המוחין דז"א, כי המקיפים אינם נכנסין עד תפלת י"ח וכמו שיתבאר שם. גם הודעתך כי אלו המוחין הם מבחי' פנימיות ז"א אשר נקרא בחי' הנשמות, ואינם מבחי' היצוניות הנק' בחי' העולמות. וב'

- מאיר הכוונה -

בהם טיפת מ"נ, הכוללת ה"ג. וע"י נתקנו אלו השט"ו הנ"ל, ובין כולם הם ש"ך ניצוצין, כי ה"ח דאבא אינן ניצוצין רק חסדים, שהניצוצין הם גבורות בלבד, באופן שהשט"ו ניצוצין הם ישנות של המלכים, וה' ניצוצין אחרים הם חדשות, וסך כולם הם ש"ך בז"א. וכבר ידעת, כי גם נוק' דז"א שהוא מדה הז' שבמלכים, יש בה כללות כל הז' מלכים, כנודע דלית ספי' דלא אתכליל בה בחי' המלכות. ונמצא כי הם ש"ך ניצוצין אחרים בנוקבא דז"א*, ונודע, כי הגבורות והדינין הם כפולות, ונמצא, שיש ב"פ ש"ך בז"א [כלומר א' במלכין קדמאין וא' בתיקון המ"ה, וכן בנוק' וכן ברפ"ח (דע"ה ח"ב קמ ע"ד)], אשר לסבה זו נקרא הז"א שמ"ש (תיקו"ז י ע"א), שהם בחי' הניצוצין האלו. וב"פ ש"ך בנוק' אשר לסבתם נק' היא תמ"ר, שהם בחי' הניצוצין שבה, וכל אלו הניצוצין שלו ושלה הם מתערבים במעי אמא ומצטיירין ונתקנו שם.

¹⁸⁵⁶ יש ש"ך ניצוצין דב"ן שהם מחיים הכלים בשבירתם ויש ש"ך ניצוצין דמ"ה שהם המתקנים (דע"ה ח"ב קמ ע"ג).

¹⁸⁵⁷ כי היא נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא שהוא רחמים

¹⁸⁵⁸ והס חשבון הד' הנתרים מחשבון ע' של שמע אך קודם זה היתה תמר (פע"ח).

¹⁸⁵⁹ עי' ליקוטי נוסחאות ועי' לקמן כה ע"א. עי' לעיל הערה 1586.

¹⁸⁶⁰ ולכן ד' זו לאחד הוא רבתי בסוד אותיות גדולות, כי היא בסוד אימא – נמחק בפע"ח.

¹⁸⁶¹ אל שם זה כנ"ל – נוסף בפע"ח.

¹⁸⁶² הויה א' ביודין דע"ב – נמחק בפע"ח ובמקומו איתא שם אחד לע"ב, דיודין.

¹⁸⁶³ עי' הולדת או"א וזו"ן א': לעולם הטפה הוא משם ע"ב כנודע והוא בחי' חיה שבו תלוי זיווג (ביאורים ח"ב ט ע"ב), ועי' שער מ"ד ומ"ן פרק ה' וז"ל, בחי' הטפה עצמה של הזכר שהוא בחי' מוח הולד אינה אלא משם ע"ב דיודין לבד.

¹⁸⁶⁴ וכח זה נמשך אליו מן א"א כנז"ל – נמחק בפע"ח.

¹⁸⁶⁵ ברדתה ממוח אבא – נמחק בפע"ח.

¹⁸⁶⁶ אז היא מקבלת הציור ומצטיירת – נמחק בפע"ח.

שעה"כ

בחי' אלו נתבאר בדרוש א' של שני ימים טובים של ר"ה (&) וע"ש. גם תעיין בביאור ברכת אבות שביום ר"ה בתיבת אלהינו ואלקי אבותינו. 1867

גם הודעתך כי עתה בק"ש אינם נמשכין כל המוחין דאור פנימי רק בחי' הו"ק שבהם בלבד. והענין הוא כי המוחין הם בחי' פרצוף א' כלול מ"ס המתלבשים תוך נה"י דאימא, כי הנצה דאימא נחלק לג"פ, והם כנגד קו ימין דז"א שהם חח"ן שבו. והוד דאימא נחלק לג' פרקין והם מתלבשים בקו שמאלי דז"א, והם כנג"ה שבו. ומן היסוד דאימא נעשה ממנו קו האמצעי דז"א והם דת"י שבו.

והנה כאשר מתחילין לכנס תוך ז"א ולהתפשט בתוכו, נכנסים תחילה הפרקים תחתונים דנה"י דאימא כג"ס עליונות דז"א, ואח"כ נכנסין ג' פרקים אמצעים דנה"י דאימא כג"ס עליונות דז"א, ונרחין הג' פרקים תחתונים (כד ע"ד) כג"ס אמצעיות דז"א, וזהו מה שנעשה עתה בעת הק"ש, אבל מה שנכנס אח"כ בעת תפלת י"ח, הוא כי נכנסין ג' פרקים עליונים דנה"י דאימא כג"ס עליונות דז"א, וג' אמצעים כג' אמצעיות, וג' תתאין כג' תחתונות. והרי נשלמו המוחין דאימא, ואח"כ ע"ד הנו' נכנסין גם המוחין דאבא.

ופשוט הוא כי הבחי' העליונות אינם שוים אל מדרגות תחתונות מהם, ולכן אלו הט' פרקים שיש במוחין אין שמותיהם שוים, אמנם 1868 ג' פרקים תתאין יש 1869 להם ג' שמות, וג"פ אמצעים יש להם ג' שמות אחרים, ולשלשה עליונים ג' שמות אחרים, וכל זה במוחין דאימא, וכן יהיה במוחין דאבא 1870. וכ"ז הוא בבחינת הלבושים של המוחין שהן נה"י דאימא או דאבא, וגם במוחין עצמן המתלבשים בתוכם יהיה כן. והנה בדרושי הציצית (ו ע"ד) ביארנו זה היטב וע"ש.

אבל מה שצריך לך לכוין עתה 1871 בקצרה הוא זה, הנה כבר הודעתך כי בד' אותיות ההויה יש ד' הויות אחרות, והם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומתחלקים באופן זה, ע"ב באבא, ס"ג באימא, מ"ה בז"א, ב"ן בנוקביה. והנה גם אלו הד' מוחין דז"א הם עד"ז, כי מוח חכמה כנגד אבא, ומוח בינה כנגד אימא, ומוח חסד כנגד ז"א, ומוח גבורה כנגד נוקביה. כנודע כי תרין עטרין הו"ג הם החסד 1872 לז"א והגבורה לנוקביה. ונמצא כי אלו הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב. אמנם להיותם מוחין מצד אימא 1873 אינם הויות גמורות כל אחד מד' אותיות, אבל הם כל הויה משלשה אותיות בסוד יה"ו כנודע (תיקו"ז מא ע"א 1874), כי יה"ו הוא בבינה שהיא בגימ' אהיה, וגם כל אהיה הוא בבינה, ולכן תכוין כי ד' מוחין אלו הם ד' שמות יה"ו במלוין כסדר, ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

וזה הענין תכוין בד' דאחד, איך עתה מוריד 1875 את הד' מוחין האלו הנו' אל ז"א הנק' א"ה. וזהו כללות מלת אחד, א"ה ד' 1876, כי הז"א הנק' א"ה מקבל הד' מוחין האלו עתה.

והנה נתבאר איך הם באים מלובשים תוך נה"י דאימא, ולכן תכוין ג"כ בעניינם. והנה הם ד' שמות אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא בבינה, אבל עתה לא תכוין בהם אלא

- מאיר הכוונה -

1867 פסקא זו נמחק צפע"ח.

1868 כי (פע"ח).

1869 לנה"י לזינה יהיה (פע"ח).

1870 ע"ד הנ"ל (נוסף צפע"ח).

1871 סוד הד' מוחין (פע"ח).

1872 חסדים (פע"ח).

1873 בינה דאבא? עי' לעיל ה סע"ב.

1874 עי' לעיל הערה 578.

1875 "איך עתה מוריד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שאתה מוריד עתה".

1876 עי' לעיל הערה 994.

שעה"כ

בד' שמות אה"י¹⁸⁷⁷, כל א' מג' אותיות בלבד, ותכוין לחבר כל מוח עם לבושו כזה, יוד הי וי"ו, אלף הי יו"ד, יוד הי וא"ו, אלף הי יו"ד, יוד ה"א וא"ו, אלף ה"א יו"ד, יוד ה"א וו, אלף ה"א יוד.

והרי הורדנו אל הז"א ב' מוחין הנקרא חו"ב שבו, שה"ס שני שמות יה"ו ואה"י במלואם כנז"ל בדרושי הציצית (ה ע"ב), אבל השני מוחין האחרים הנק' חו"ג הם שמות של אהוה כנז' שם (ה ע"ג¹⁸⁷⁸), ולכן צריך לכוין ג"כ אח"כ בד' אותיות אהוה בד' דאחד, ותכוין בהם במלוייהם דיודין אלף הי ויו הי ותכוין כי השם הזה הוא כללות החו"ג כי שניהם נק' בשם הזה.

ואני מסופק מעט בענין זה הנז' אם הד' שמות אה"י הנז' הם מוח בינה, והד' יה"ו הם חכמה, והראיה לזה הוא כי הרי שמות אהוה האלו הם בחו"ג, והרי נזכר כל הד' מוחין. אבל היותר מוסכם אצלי ששמעתי ממורי ז"ל¹⁸⁷⁹ הוא כי הד' יה"ו הם ד' מוחין בכללותם, והד' אה"י הם ארבעה לבושים בכללותם. ועי' לקמן בפסוק (&) והיו הדברים האלה כו', כי שם ית' ענין זה של החו"ג.

אח"כ תכוין להמשיך ג"כ מוחין אל נוק' דז"א במלת אחד, והנקבה הזו כבר ביארנו עניינה לעיל כי המעלה עתה מ"ן במלת אחד היא רחל ולא לאה. אמנם מצאנו ראינו¹⁸⁸⁰ בזוהר כי הד' דאחד היא מלכות הנקרא קשר של תפילין של ראש, גם אמרו כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא במלכות¹⁸⁸¹ וצריך לבאר הדברים האלה באר היטב שלא יחלקו יחד¹⁸⁸².

והענין הוא דע כי ב' נקבות יש לז"א לאה ורחל, וה"ס תרין נשיין דיעקב דאיהו ז"א. ומצינו כתוב (&) ויאהב יעקב את רחל, ותמיד הוה דיוריה ומשכניה באהל רחל, וקצת טעמו של דבר נתבאר לעיל, והוא לפי שרחל נקרא עקרת הבית (זוהר ח"א קנ"ד ע"א), עיקרו של בית, כי היא מכלל הי"ס¹⁸⁸³, והיא ספי' עשירית שבהם, ויש לה בחי' פרצוף גמור, והפרצוף הזה יש לו פנים ואחור, ויש לו פנימי וחיצון כמו שאר הפרצופים שיש באצילות. אבל לאה אינה רק האחור דאימא לבד, וזהו הטעם שלאה היא כולה דינים תקיפין, לפי שאפי' אימא דינים מתערין מינה (זוהר ח"א ר"ב ע"ב), ומכ"ש¹⁸⁸⁴ באחוריים שלה.

- מאיר הכוונה -

¹⁸⁷⁷ בינה דאמא (לעיל ה ע"ג).

¹⁸⁷⁸ עי' לעיל הערה 564. וצ"ע ששם איתא שהמוחין דמצד אימא הם אה"ו.

¹⁸⁷⁹ מוסקס אלכלי ששמעתי ממורי ז"ל – נמחק צפע"ח וצמקומו איתא "צרוך לי".

¹⁸⁸⁰ מלאנו ראינו – נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא כתוב.

¹⁸⁸¹ עי' זוהר ח"ב קל"ג ע"ב: כיון דאמרי ישראל יהו"ה אחד באתערותא דשית סטרין כדין כל אינון שית סטרין אתעבידו חד ועאלין בחד תיאובתא ורזא דא ו' חד פשיטו בלחודוי בלא דבקותא אחרא לגביה אלא איהו בלחודוי פשיט מכלא ואיהו חד

בההיא שעתא מטרוניתא מתתקנא ומתקשטא ועיילין לה שמשאא בלחישו סגי לגבי בעלה ואמרי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד דא איהו בלחישו דהכי אצטריך לאעלא לה לגבי בעלה זכאה עמא דידיעי דא ומסדרי סדורא עלאה דמהימנותא

תרגום: כיון שאומרים ישראל "ה' אחד" בהתעוררות ששה צדדים אז כל אותם ששת הצדדים נעשים אחד ונכנסים בתשוקה אחת וסוד זה ו' אחד פשיטות בלבדו בלי דבקות אחרת אליו אלא הוא לבדו פשוט מכל והוא אחד.

באותה שעה המלכה מתתקנת ומתקשטת ושמשיה מכניסים אותה בלחש רב אל בעלה ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד זהו בלחש שכך צריך להכניסה לבעלה אשרי העם שיוודעים את זה ומסדרים סדור עליון של האמונה.

¹⁸⁸² עי' לקמן הערה. **Error! Bookmark not defined.**

¹⁸⁸³ עי' לעיל הערה 802.

¹⁸⁸⁴ ובפרט (פע"ח).

שעה"כ

¹⁸⁸⁵וזהו טעם למה שביארנו בענין דרוש התפילין כי גם שם נרמזו ב' הנקבות האלו, והם בחי' קשר תפילין של ראש בסוד לאה, דכתיב (&) וראית את אחורי, שהיא עומדת באחור עם ז"א בחציו העליון באחורי ראשו בסוד קשר תפילין של ראש, אבל רחל נרמזה בסוד תפילין של יד, כי היא עומדת מחציו ולמטה של ז"א מכנגד הלב¹⁸⁸⁶. ושם ביארנו טעמו של דבר, כי רחל שהוא פרצוף גמור, יש לה בחי' תפילין של יד בפרשויות ובבתים, כדמיון ז"א ממש שיש לו תפילין של ראש. אבל לאה שאינה רק אחוריים דאימא, אינה רק בחי' קשר דתפילין של ראש שהיא עור (כה ע"א) לבר בלתי בתים ופרשויות כלל.

והנה עד"ו ג"כ נרמזו שתיהן לאה ורחל בענין הק"ש¹⁸⁸⁷. כי הנה ענין הק"ש הוא בחי' כניסת המוחין בז"א, ונודע כי התפילין יוצאין מן המוחין כנז' במקומו (לעיל י ע"ב¹⁸⁸⁸)¹⁸⁸⁹, ולכך כמו שבתפילין אנו מחברין לאה עם ז"א בסוד תפילין של ראש עם הקשר שלו, אבל¹⁸⁹⁰ רחל היא בפני עצמה בסוד תפילין של יד. כך עתה אנו בק"ש בפסוק א' של שמע אנו מחברים את לאה שהיא ד' דאחד, שהיא קשר תפילין של ראש¹⁸⁹¹ עם יחוד ז"א עצמו, אשר הוא תפילין של ראש¹⁸⁹² בפסוק הא' דשמע ישראל. ואח"כ בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא יחוד בפני עצמו לרחל.

והוא לסיבת הטעם הנז' בענין תפילין, כי להיות שרחל היא פרצוף גמור בפני עצמו, לכן יש לה יחוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בפני עצמה. אבל לאה שאין לה אלא הארה מועטת מן הד' מוחין של ז"א, לכן היא טפלה אליו. ובוה הטעם יובן ג"כ למה אנו מתחילין בלאה קודם רחל¹⁸⁹³, לפי שלאה היא עומדת למעלה במקום אחורי הראש, כי זהו הטעם שבזוהר (ח"א קנו ע"א) קוראים אל¹⁸⁹⁴ לאה עלמא עלאה. והראשונה המקבלת הארת המוחין היא לאה¹⁸⁹⁵. גם לסיבה זו נק' ד', לפי שהיא יוצאה ממש מאחורי הד' מוחין דז"א, גם נק' דלת לסיבת היותה¹⁸⁹⁶ דלה ועניה¹⁸⁹⁷, כי היא דינין תקיפין לסיבת היותה אחוריים דאימא עלאה, גם נקרא דלה ועניה לפי שאינה פרצוף גמור כמו רחל כנז', ואינה רק עור בלבד, בסוד עור דקשר דתפילין של ראש כנז"ל. גם לסיבה זו היא ד' רבתי, לפי שכל אלפא ביתא רבתי היא באימא עלאה¹⁸⁹⁸, ולאה היא אחוריים דאימא עלאה, ולכן היא ד' גדולה.

ונחזור לענין, כי בד' זו דאחד תכוין להמשיך הארה מן ד' מוחין דז"א אל לאה. וסוד הענין הוא במה שביארנו, כי רחל היא עומדת עתה בהיכל אהבה דעולם הבריאה,

- מאיר הכוונה -

¹⁸⁸⁵ ושם הארכנו בזה ובארנו כי לכך הקשר של ראש אין צו פרשויות וכתובות האותיות כי אינה רק עור לזכר כי היא חיונית הצינה אך רחל שהיא פלגוף גמור יש לה בתים ופרשויות דוגמת זעיר אנפין ממש

¹⁸⁸⁶ ולכן ניתנת נגד הלז (נוסף צפע"ח).

¹⁸⁸⁷ והנה עד"ו ג"כ נרמזו שתיהן לאה ורחל בענין הק"ש - נמחק צפע"ח.

¹⁸⁸⁸ ז"ל: התפילין נעשים מבחי' מוחין הפנימים שיוצאים מבחי' אור מקיף בבחי' התפילין כנודע.

¹⁸⁸⁹ נמצא כי כל דרכי התורה ומלותיה סובבין על קוטב א' (פע"ח).

¹⁸⁹⁰ ואח"כ (פע"ח).

¹⁸⁹¹ שהיא קשר תפילין של ראש - נמחק צפע"ח.

¹⁸⁹² אשר הוא תפילין של ראש - נמחק צפע"ח.

¹⁸⁹³ היינו לאה בשמע ורחל בבשכמל"ו

¹⁸⁹⁴ "כי זהו הטעם שבזוהר קוראים אל" נמחק צפע"ח ובמקומו איתא "כי לכן נקראת".

¹⁸⁹⁵ והראשונה המקבלת הארת המוחין היא לאה - נמחק צפע"ח.

¹⁸⁹⁶ יולאה ממש מאחורי הד' מוחין ז"א, גם נק' דלת לסיבת היותה - נמחק צפע"ח.

¹⁸⁹⁷ עי' לעיל הערה 1334.

¹⁸⁹⁸ עי' לעיל הערה 1586.

שעה"כ

אלא שעתה עלתה¹⁸⁹⁹ למעלה בסוד מ"ן. ונודע כי בהיותה למטה בבריאה¹⁹⁰⁰ עומדת שם בסוד נקודה קטנה, ר"ל כי כאשר תעלה באופן ההוא¹⁹⁰¹ אל האצילות, לא תראה שם רק בחינת נקודה קטנה, ואז היא צריכה לקבל מן הז"א הארה אחר הארה, מדרגה אחר מדרגה, עד שתחזור להיות פרצוף גמור כבראשונה כמשי"ת בברכת אבות¹⁹⁰². ונמצא כי עתה אשר עלתה למעלה בהכרח כדי להעלות מ"ן, עלתה בבחי' נקודה קטנה. וכאשר עתה בק"ש ירדו המוחין דז"א, אינה יכולה עדיין לקבל המוחין שלה, כי אפילו בחי' גופא אין לה, ואיך תקבל המוחין עתה, ואי אפשר לקבלם עד ברכת אבות כמשי"ת. אבל לאה יכולה עתה לקבל את המוחין שלה לפי שכבר נתבאר שרחל ירדה עד עולם הבריאה, אבל לאה שהיא אחוריים דאימא לא נפלה אלא בעולם האצילות¹⁹⁰³, ונפילתה היתה שירדה למטה ממדרגתה¹⁹⁰⁴, דהיינו שירדה עד מקום רחל נוק' דז"א, ולכן כאשר עולה ז"א בסוד מ"ן למעלה, גם לאה היא עולה למעלה עד מקומה, ועלייה זו הוא התיקון שלה, ולכן יכולה לקבל בק"ש את המוחין שלה, אבל רחל אשר ירדתה ונפילתה הוא למטה בעולם הבריאה, לכן היא מתמעטת¹⁹⁰⁵ בבחי' נקודה קטנה, וצריכה תיקון מחדש כדי שתעשה פרצוף כמתחילה. ולכן עתה בק"ש שעדיין לא נעשית פרצוף אין בה כח לקבל את המוחין שלה עדיין.

וא"ת א"כ מה הוא התיקון שאנו מתקנים אותה עתה ביחוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. והתשובה היא כי אין זה רק הכנה אל העתיד כאשר נאמר ברכת אבות בתפלת י"ח, שימצא הכל מוכן ומזומן ותקבלם. וז"ס מ"ש רז"ל (פסחים &) הביאו לה עבדיה בחשאי. ומ"ש אם תשאל גנאי הוא לה כו'. הענין הוא כי בהיותה בלתי תיקון יש לה גנאי¹⁹⁰⁶ אם תשאל, ולכן הביאו לה עבדיה בחשאי כמשי"ת בע"ה.

ואחר אשר ביארנו בדרך כללות בקיצור איך תכוין בד' דאחד ללאה ובברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אל ו"ק ד¹⁹⁰⁷ רחל, נבאר עתה יותר בפרטות מה שצריך לכוין. דע כי על האמת הוא כי גם לאה יחודה¹⁹⁰⁸1909 היא בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד עם רחל, אלא שלהיותה נוק' עלאה¹⁹¹⁰ עליונה, יש לה ג"כ יחוד למעלה בראש הזכר בסוד ד' - מאיר הכוונה -

¹⁸⁹⁹ העלינו אותה (פע"ח).

¹⁹⁰⁰ מן האצילות (פע"ח).

¹⁹⁰¹ צאופן ההוא – נמחק צפע"ח.

¹⁹⁰² ק"ש ו"ק דגדלות, וב"ח ג"ר דגדלות.

¹⁹⁰³ "אללך בעולם האצילות" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "למטה מן האצילות לעולם אחר".

¹⁹⁰⁴ עי' ע"ח שבירה ב' ההבדל בין א"א שהיה להם ירידה בשבירה, לז"ת שהיה להם שבירה, ועי' אד"ר קלה ע"ב: כל מאן דנחית מדרגא קדמאה דהוי ביה קרי ביה מיתה.

¹⁹⁰⁵ נתמעטה (פע"ח).

¹⁹⁰⁶ צ"ע אם כוונתו שהגנאי היא היותה בלתי מוחין, אבל בתיקון הגוף זה עוד בגדר גנאי. עי' לקמן מח ע"ג שזה נשיקין תחתונים. ע"י שמסרו נפשם על ק"ה במלת אחד, כמבואר אצלינו, הביאו לה משם הארה למוחין שלה בחשאי, הארה לבד (פע"ח ק"ש כד). י"י אחד ושמו אחד, והבן גם זה מאוד. והם הם ציקי קדרה שהריחה בת מלך, הכלה הכלולה, כי הריחה נשיקין עליונים, ורצתה להזדווג בחתן רוחא ברוחא בזיוג העליון הפנימי, ולא אמרו משה, כי הוא היה בסוד נשיקין, בסוד פה אל פה אדבר בו, ולא היה צריך לאמרו, כי הוא המזווג תו"מ רוחא ברוחא בסוד נשיקין, ומזווג חו"ב גופא בגופא בסוד הדעת הנ"ל. ויעקב הוא המזווג גופא בגופא לזו"ן, ורצה לייחדם בסוד נשיקין בשעת מיתתו, כי כמו שהמוסר עצמו על ק"ה מייחד חכמה ובינה בסוד נשיקין עלאין, כך המוסר עצמו למיתה מייחד תו"מ בסוד נשיקין תתאין. ומה גם המכוין לכך בשעת המיתה ממש, וז"ס מיתת צדיקים בנשיקה (פע"ח נפ"א ו).

¹⁹⁰⁷ ו"ק 7 – נמחק צפע"ח.

¹⁹⁰⁸ עי' נוסחאות, ועי' תיקו"ז טו ע"א שברוך שם היא שייך בפרט לשכינה, ולנוק'. וכן שם כח ע"ב שכל בחי' נוק' בבשכמ"ו.

¹⁹⁰⁹ נוקבא ויחודה (פע"ח).

¹⁹¹⁰ נוק' עלאה – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

דאחד. ונמצא כי בד' דאחד אנו מכוונים אל כתר דלאה בלבד¹⁹¹¹, ושאר התפשוטתה נרמז בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד עם רחל ג"כ.

ונבאר עתה ענין הכתר הזה דלאה שאנו מכוונים בו בד' דאחד. דע כי בחי' לאה אינה רק אחוריים דאימא עלאה כנו"ל, אשר לכן איננה רק בחי' קשר דתפילין של ראש שהיא של עור בלבד. וכבר ביארנו ענין מלת עור מה עניינו¹⁹¹², ואמרנו שהענין הוא שאין לאה לוקחת הארה מן המוחין עצמן דז"א, אלא מן הנה"י דאימא אשר הם הלבוש של המוחין דז"א כנודע. אבל רחל לוקחת הארה מן המוחין עצמן, לפי שהיא במקום החסדים המגולים, והחסדים הם מכים במוחין ומוסיפין בהם הארה ומוציאים אותם לחוץ. משא"כ בלאה העומדת מכנגד מקום¹⁹¹³ החסדים הסתומים, וכבר (כה ע"ב) ביארנו כי הלבושין של המוחין הם ד' שמות אהיה, ונמצא כי כל קבלת לאה הוא מאלו הד' שמות אהיה, ובתחלה היא מקבלת כללותם בלבד, ולוקחת הד' אלפין אשר בארבע שמות אהיה, אשר אלו הד' אותיות הם¹⁹¹⁴ היותר מעולות, ומשם¹⁹¹⁵ נעשה כתר שלה, וזה תכוין בד' דאחד שהם ד' אלפין הנז'. אבל תכוין כי היא ד' גדולה, פי' כי כל מוח מאלו הד' מוחין כולל כולם¹⁹¹⁶, כמבואר אצלינו בדרוש הציצית (ה ע"ג¹⁹¹⁷). ונמצא שד' זו כלולה מן ארבעה, והם ד"פ ד' הם י"ו מוחין, ודבר זה נרמז בהיות ד' זו גדולה. וכן היה מורי ז"ל אומר שצריך לכתוב בתפילין ובמזוזה שיעור ד' זו דאחד גדולה ועבה כשיעור עובי ד' דלתין קמנות, ולפי שעתה הם הכתר דלאה. ונודע כי כללות ד' מוחין כלולים בכתר, ובארבע מוחין כלולים כל הי"ס, ונמצא כי מוכרח הוא שיהיה בכתר כללות כל הארבע מוחין.

¹⁹¹⁸תיקון¹⁹¹⁹ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

הנה היחוד הזה נכלל בו יחוד תרין נוק' לאה ורחל וכמ"ש בע"ה, וזה ביאורו. ברוך שם כבוד, אחר שנתבאר כי בד' דאחד תכוין אל בחי' הכתר דלאה, תכוין עתה בד' מוחין

- מאיר הכוונה -

¹⁹¹¹ עי' הערה 1643.

¹⁹¹² עי' ע"ח לר"ב ב' (לש"ו על פע"ח). וז"ל הע"ח: אמנם הסיבה הב' למה שנאמר ויאהב יעקב את רחל, הוא מובן במ"ש הפסוק (איוב ב ד) עור בעד עור וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו, פי' כי האיש הזה הוא ז"א, ויש לו תרין נשין, לאה ורחל. והנה לאה היא בחי' עור כמו שנבאר, אך רחל היא נפשו ממש וכו', כי רחל היא נוקבא האמיתית של ז"א, והיא בת זוגו ממש, לפי שהוא מכלל הי' ספי' הכללים עולם האצילות, והיא מלכות האחרונה שבהם. אבל לאה עיקרה היא אחוריים דאמא שנפלו כאן למטה במקום הזה, ואיננה אשתו לז"א רק בדרך השאלה לבד, בהיותה נופלת כאן למטה נדבקת בעורו של ז"א. אבל רחל היא נפשו, כי המלכות נפש, וז"א רוח כנודע. עוד טעם אחר כי הנה מקום לאה היא למעלה במקום אורות הסתומים, כי יסוד אמא מגיע עד החזה, לכן הארה שלה אינה אלא בחי' עור לבד, ר"ל כמ"ש אצלינו בענין צורת ד' של קשר תפילין ש"ר שהיא לאה, וקשר אינו רק בחי' עור לבד. אבל רחל היא תפלה של יד, יש בה עור בחי' בתים של תפילין ש"י, וגם מוחין ממש בסוד פרשיות ע"ש. והענין בקיצור כי לאה היא נגד מקום הכסוי של האורות, עוברת הארה מועטת דרך עור דז"א לחוץ אליה מן המוחין שלו, ולא מן המוחין עצמן רק מהלבושים והכלים שלהם, שהם נה"י דאמא, ולכן נרמזת בד' של קשר תפילין ש"ר, כי היא דלה ועניה, ומה שלוקחת צורת ד', כנגד ד' מוחין, אינה רק הארה בעלמא דרך העור.

¹⁹¹³ "העומדת מכנגד מקום" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "סעדיין".

¹⁹¹⁴ הראשונות (נוסף צפע"ח).

¹⁹¹⁵ ומהס (פע"ח).

¹⁹¹⁶ כולל כולם נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא כלולים מכולם.

¹⁹¹⁷ בעיבור הזה של המוחין היה כך, כי נכללו אלו ד' מוחין אלו באלו. ונמצא כי מוח החכמה כלול מד' מוחין האחרים שהם חו"ב וחו"ג, ועד"ז ג' מוחין האחרים. ונמצא כי הם ד' מוחין, כל א' כלול מד' מוחין האחרים הם י"ו בחי', וכל ד' מוחין הכלולים במוח הא' נק' כולם חכמה, וד' הכלולים במוח הב' נק' כולם בינה, וכן השאר.

¹⁹¹⁸ פע"ח ק"ס יז.

¹⁹¹⁹ נמחק צפע"ח.

שעה"כ

דלאה עצמן אעפ"י שאינם אלא בסוד הארת עור¹⁹²⁰ בלבד כנ"ל. וכבר נתבאר בזהר (ח"ב קטב ע"א¹⁹²¹) כי ברוך רומז אל החכמה, ושם אל הבינה, וכבוד להו"ג, והוא עצמו הד' מוחין עצמם שאמרנו, יען כי דעת כלול מחו"ג¹⁹²². גם תכוין כי אלו הם מסוד ד' אהיה הנז', ותכוין כי ג' תיבות אלו ברוך שם כבוד רומזים אל המוחין שהם ג' והם ד', פי' כי הם ג' חב"ד, והם ד' לפי שהדעת נכלל מחו"ג, ולכן עם היותם המוחין ד', נרמזו בג' תיבות ברוך שם כבוד בלבד.

גם תכוין כי ג' תיבות אלו עולים בגימ' ת"ר, והוא כי ד' שמות אהיה, ב' הראשונים במלוי יודין, והג' באלפין, והד' בההין, הם בגימ' תרי"ו. והנה בד' דאחד רמזנו אל הכתר שלה, אל מספר הי"ו, לפי שהיא ד' רבתי, והיא בגימ' ד"פ ד', נשארו ת"ר לד' מוחין שלה. גם ר"ת ב"רוך ש"ם כ"בוד הם שכ"ב, והם בגימ' כמספר שני שמות אהיה הראשונים דמלוי יודין, להורות כי כל אלו הב' הראשונים הם העיקרים, ולכן ניתנו בר"ת, והם ב' מוחין חו"ב. ושאר האותיות של ג' תיבות דברוך שם כבוד הם בגימ' כמספר שני שמות אהיה, דאלפין וההין¹⁹²³, אשר הם בחו"ג הכלולים בדעת.

מלכותו

תכוין לעשות הכתר דלאה כתיקונה, ותכוין כי מלכותו היא נוקבא דז"א הנקרא מלכות כנודע, ותכוין לנעוץ¹⁹²⁴ סופו בתחילתו¹⁹²⁵, כי עתה נעשה כתר מלכות בראשה, והם ד' אלפין מן ד' אהיה אשר לְקַחְתָּם¹⁹²⁶ פשוטים בד' דאחד, ועתה במלת מלכותו הם מתמלאין, ואז הם בגימ' תמ"ד. וכבר ידעת כי לאה נק' מדת ימיו של דהע"ה, בסוד מ"ש¹⁹²⁷ (&) ומדת ימי מה היא כמבואר אצלנו (ע"ח שער לו"ד א, וכן לעיל יג ע"ג).

גם תכוין עתה ברחל שגם היא נוק' דז"א והיא מלכות האמיתית¹⁹²⁸ שהיא הספי' העשירית שבאצילות, והענין יובן במש"ל (כב ע"ג), כי אעפ"י שעלתה רחל בסוד מ"ן, אין בה כח עתה לקבל המוחין שלה עד ברכת אבות כנ"ל¹⁹²⁹. אמנם עכ"ז מוכרח הוא שיוודת לה עתה איזה הארה מן הזווג הזה של אלו המוחין אשר באצילות עד היכל אהבה שבבריאה אשר היא עומדת שם, וזו ההארה קראוה רז"ל (פסחים נו ע"א) בלשון ציקי קדרה שהביאו לה עבדיה בחשאי, וה"ס י"פ שם אהיה שהוא בגימ' ציקי. והענין הוא כי כבר נכנסו המוחין בז"א ונכנס בו סוד הדעת הנכלל מן הה"ח וה"ג, רק שהיו מבחי' התפשטותם בו"ק, כי הג"ר לא נכנסו עד ברכת אבות כנ"ל. וכבר ידעת כי אלו ה"ח וה"ג כשנכנסים

- מאיר הכוונה -

¹⁹²⁰ אור (פע"ח).

¹⁹²¹ ז"ל: ורזא דא ברוך דא רזא דנקודא עלאה דאיהו ברוך דכל ברכאן נבעין מתמן ואי תימא עלמא דאתי אקרי ברוך לאו הכי דהא נקודה עלאה איהו דכר עלמא דאתי נוקבא איהו ברוך ואיהי ברכה ברוך דכר ברכה נוקבא ועל דא ברוך איהו נקודא עלאה שם דא עלמא דאתי דאיהו שם גדול כמה דאת אמר (יהושע ז ט) ומה תעשה לשמך הגדול כבוד דא כבוד עלאה דאיהו ימינא ושמאלא. תרגום: וסוד זה ברוך זה סוד הנקדה העליונה שהוא ברוך שכל הברכות נובעות משם ואם תאמר העולם הבא הוא שנקרא ברוך לא כך שהרי הנקדה העליונה היא זכר העולם הבא נקבה הוא ברוך והיא ברכה ברוך זכר ברכה נקבה ולכן ברוך הוא נקודה עליונה שם זה העולם הבא שהוא שם גדול כמו שנאמר (יהושע ז) ומה תעשה לשמך הגדול כבוד זה הכבוד העליון שהוא ימין ושמאל.

¹⁹²² יען כי דעת כלול מחו"ג – נמחק בפע"ח.

¹⁹²³ עם ו' כללות דמוחין האחרונים (לש"ו).

¹⁹²⁴ נעוץ (פע"ח).

¹⁹²⁵ עי' ס"י (פ"א מ"ז) עשר ספירות בלימה, נעוץ סופן בתחילתן¹⁹²⁵ ותחילתן בסופן, כשלהבת קשורה בגחלת. ועי' תיקו"ז סח ע"ב.

¹⁹²⁶ *##נכון?

¹⁹²⁷ ימיו של דהע"ה, בסוד מ"ש – נמחק בפע"ח.

¹⁹²⁸ עי' לעיל כד ע"ד.

¹⁹²⁹ רק שעתה אנו מכוין לה למעלה המוחין שלה וכאשר תצא בצרכת חצות תטלם (פע"ח).

שעה"כ

להתלבש ביסוד דאימא הנק' אהיה כנודע, כי כל אהיה הוא באימא, ואז הם לוקחים משם עמהם הארת י"פ אהיה, וכשיוצאים ומתפשטים למטה אע"פ שכבר נגמר יסוד הבינה במקום החזה דז"א, עכ"ז אותם ההארות הם יורדות ומתפשטות עם החו"ג.

והנה עתה רחל אינה יכולה לקבל הארה¹⁹³⁰ מן החו"ג עצמן רק מן העשר לבושים שלהם, שהם י"פ אהיה, שהם בגימ' ציקי קדרה, ואלו ההארות הם שמביאים לה ישראל עבדיה בחשאי למטה, עד היכל אהבה שבבריאה ע"י תפילתם, וזווגם בחשאי¹⁹³¹ הוא כדי שלא יתאחוזו בהם החיצונים, יען לא נגמר פרצופה. ובהיותה בבחי' נקודה חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחוז¹⁹³² בה, וע"כ הביאו לה בחשאי כנ"ל. ואמנם המוחין האמתים העקרים שלה הם נשארם ועומדים¹⁹³³ למעלה בלאה עד שיבא זמן תיקון רחל בברכת אבות ותטלם.

והנה ענין המוחין שלה הם מה שנשאר מד' שמות אהיה הממולאים כנ"ל, כי אחרי אשר לקחה לאה הד' אלפין מהם במלויים, שהם עולים בגימ' מדת, נשאר בחי' עק"ב אורות לרחל, לפי שהד' אהיה במלוייהם כנ"ל הם בגימ' תריון, וכשתסיר מהם מד'ת אורות ללאה ישארו עק"ב אורות וכה ע"ג לרחל. ואלו העק"ב הם מתפשטים בכל קומת רחל כנודע, כי רחל נק' יראת ה' (ו ע"ב¹⁹³⁴), דכתיב (&) עקב ענוה יראת ה'. ונמצא כי רחל הנקרא יראת ה' היא עקב אל לאה הנק' ענוה, כמבואר אצלינו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש¹⁹³⁵. ונמצא כי במלת מלכותו תכוין לב' כוונות: הא', הוא להמשיך¹⁹³⁷ כתר אל לאה. וגם¹⁹³⁸ תכוין אחר כוונה זו אל עק"ב אורות הנמשכין אל רחל, וכ"ז הם הכנה בלבד עד ברכת אבות, אבל מה שנמשך עתה ממש אליה הם עשרה אהיה הנקרא ציקי קדר"ה.

לעולם.

כאן תחזור לכוין להשלים פרצוף לאה, והם ז"ת שלה, כי כבר נעשה הכתר שלה דרך כלל במלת ד' דאחד, והמוחין שלה נעשו בברוך שם כבוד, ובמלת מלכותו נעשה הכתר שלה לגמרי, ומשם נשארו עק"ב אורות לרחל. ועתה במלת לעולם נעשים ז"ת אל

- מאיר הכוונה -

¹⁹³⁰ לקבל הארה" נמחק צפע"ח וצמקומו איתא ליינק.

¹⁹³¹ עי' לעיל הערה 1906.

¹⁹³² חסירה התיקון, יוכלו החיצונים להתאחוז" נמחק צפע"ח וצמקומו איתא "יש קלת אחיזה אל החיצונים".

¹⁹³³ למעלה והם מוכנים (פע"ח).

¹⁹³⁴ וענוה קטירה בדחילו הדא הוא דכתיב עקב ענוה יראת ה' (משלי כב ד) מאן דאית ביה יראת ה' איתיה ליה לידי ענוה דאיהי שכינתא עלאה דיראת ה' עקב לגבה ודא דרגא דמשה¹⁹³⁴ דאתמר ביה והאיש משה ענו מאד (במדבר יב ג) ובגין דאיהי יראה עקב לגבה אוקמוה מארי מתניתין יראה מלתא זוטרתיה היא לגבי משה.

¹⁹³⁵ כמבואר אצלינו בשער הפסוקים, בפסוק (&) ותגנוב רחל כו' ע"ש - נמחק צפע"ח.

¹⁹³⁶ כבר הודעתך ענין לאה ורחל, שתי אחיות, איך שתיהם הם, זו למעלה מן החזה דז"א, וזו למטה מהחזה. גם הודעתך בפרשת שופטים במצות ולא ירבה לו נשים, ענין לאה מה עניינה, ואיך הם ד' בחי' של לאה. ושם נתבאר כי הנה בהיות אימא מתפשטת, מן חצי הת"ת שלה ולמטה בז"א. והת"ת שלה, היא בחי' הכתר של ז"א, והנה"י שלה, הם הכלים והלבושים של האורות והמוחים דחב"ד דז"א, כנודע. ואמנם המלכות של אימא, אינה משמשת כלום לז"א, והנה היא בחי' העטרה של היסוד דאימא כנודע. ואמנם מה שהיא משמשת שם, היא לצורך לאה. כי הנה מקום התלבשות העטרה הזאת, היא בדעת דז"א, ושם מקומה דבוקה עם היסוד שבאימא, ומכח הארתה, יוצאה לאה מחוץ ז"א, באחור הדעת שבו ממש, ושם מתחיל בנין קומת פרצופה, ולא יותר למעלה. ושם נעשה הכתר שלה, ומתפשט שאר פרצופה, עד כנגד החזה דז"א:

¹⁹³⁷ נמשך צפע"ח.

¹⁹³⁸ ואז תיכף (פע"ח).

שעה"כ

לאה הנק' עולם¹⁹³⁹. ותכוין להמשיך בהם סוד¹⁹⁴⁰ הויה דס"ג¹⁹⁴¹ דאימא בבחי' אחוריים שלה, לפי שבחי' הפנים שלה לוקח אותם ז"א, ואחוריים לוקחתם לאה, והנה הם בנימ' קס"ו ועם י' אותיותיה בנימ' קע"ו כמנין לעולם, ואלו נמשכין בו"ק שלה.

ועד.

כאן תכון להמשיך המל' של לאה¹⁹⁴², וזהו "ועד", דתמן ויעודא דכלא כנו' בזוהר (ח"א לד ע"א), ר"ל מקום בית ועד וכניסת כל האורות, ולכן נגמר ומסתיים ג"כ היחוד בד' של ועד כנגד המלכות של¹⁹⁴³ רחל¹⁹⁴⁴ שנק' ד', כי היא דלה ועניה¹⁹⁴⁵, אספקלריא דלא נהרא מגרמא (זוהר ח"א לג ע"ב). ובמ"א ביארתי יותר באורך כוונת לעולם ועד וע"ש. גם תכוין¹⁹⁴⁶ כי מלת ועד רומזת אל לאה בסיומא שהוא במל' שבה כנו', אשר שם הוא התחלת פרצוף רחל, ולכן עתה אנו מכוונים במלת ועד לתקן ג"כ כתר דרחל ולהכינו מעתה. והענין הוא במה שנודע בפ' (&) עקב ענוה יראת ה', כי כתר דרחל הם העקביים של רגלי לאה, וע"כ אנו מוכרחים לתקן מעתה כתר דרחל, לפי שעדיין לא נגמרו ליתקן עקבי הרגלים של לאה, אבל שאר הפרצוף של רחל איננו נזכר עתה כלל. והנה כתר דרחל נרמז במלת "ועד", והענין הוא כי אחר אשר במלת "מלכותו", נרמז דרך כללות להכין ולהניח שם עק"ב אורות לצורך רחל, שהם ג' אותיות אחרונות שבכל שם אהיה מן הד' אהיה הנז', אשר הם בנימ' עק"ב כנ"ל. והנה כל עקב האורות מתפשטים בכל קומת פרצוף רחל כדוגמת ד' אלפין העולים מד"ת, אשר הם כללות כל פרצוף לאה מראשה עד סופה. אבל הכתר שלה איננו רק הד' אלפין פשוטות, אבל המלויים הם בשאר פרצוף. אלא שלהיות כי הכתר כולל הי"ס שלמטה ממנו, לכן אמרנו כי הכתר שלה נרמז במלת מלכותו בסוד מד"ת, אבל עיקרו של דבר אינו אלא שהד' אלפין פשוטות הם בכתר של לאה הנרמז בד' דאחד, והמלויים שלהם הם בשאר פרצוף. וכן הענין ברחל כי ד' פעמים הי"ה הנשארים מן לאה בכל שם אהיה, ונמצאים ד' פעמים הי"ה בפשוטם¹⁹⁴⁷ הם בנימ' "ועד", והם בחי' הכתר דרחל. אבל במלויים בנימ' עק"ב, והם מתפשטים בכל פרצוף רחל הנז'¹⁹⁴⁸, והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומזו ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בנימ' ועד¹⁹⁴⁹.

דרושי כוונות קריאת שמע

דרוש ז'

- מאיר הכוונה -

1939 עי' לעיל הערה 1337.

1940 עול (פע"ח).

1941 עי' לעיל הערה 1813.

1942 קל לאה נמחק צפע"ח ובמקומו איתא הז' שבה.

1943 מוסגר על ידי הלס"ו.

1944 דלאה (פע"ח).

1945 עי' לעיל הערה 1334.

1946 גם תכוין נמחק צפע"ח ובמקומו איתא "אמנם מה שראוי שתכוין הוא"

1947 צפשוטים (פע"ח).

1948 הרי בארנו כוונות ק"ס צפלימותה (נוסף צפע"ח).

1949 והרי כי גם במלת "ועד", נרמזו בה לאה ורחל. והענין הוא שרומזו ברחל שהיא שם אדני, ואם תחבר עמהם י"ו אורות שלוקחת כתר לאה כנ"ל בד' דאחד הרי הם בנימ' ועד. – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

בענין קריאת שמע ע"פ דרך מ"ש בזוהר במאמר הנקרא קו המדה (זו"ח נו ע"ד¹⁹⁵⁰), וז"ל והנה מורי ז"ל רצה לבאר לנו כוונת קריאת שמע ע"פ הזוהר במאמר הנקרא קו המדה, ונמצא אצלנו בכ"י¹⁹⁵¹, והתחיל לבארו ולא זכינו לסיומו¹⁹⁵², ועכ"ז לא אאסוף ידי מלכתוב זה המעט אשר קבלתי בו.

הנה נתבאר אצלנו (ע"ח שכ"ה פ"ג) איך בעת לידת התבונה את המוחין דגדלות דז"א מתקררין ומצטננין ירכותיה, בסוד מ"ש רז"ל (&) אין התורה מתקיים אלא במי שממית עצמו עליה, ושם נתבאר צינון והתקררות ירכותיה שהוא בחינת הסתלקות הארה פנימית שבהם¹⁹⁵⁴ למעלה בת"ת שבה, ועיי"כ נשארים נה"י שבה שהם ירכותיה בלי הארה הפנימים שבהם, ונשארים בחי' חיצוניותם שבה בלבד¹⁹⁵⁵. וכאשר יולדת המוחין ההם, הנה הם חוזרין המוחין ההם לכנס בתוך נה"י דתבונה הריקניים, והאור האמיתי הפנימי שהיה בתוכם נסתלק למעלה בת"ת שבה כנוז, ואז בהיות חיצוניות נה"י דתבונה מלבישים את המוחין דז"א הם נכנסים הכל ביחד תוך רישא דז"א, (כה ע"ד) ואז נחשבים הנה"י דתבונה בז"א כאלו הם גופא דז"א עצמו, ובכח הזה נעשית הגדלת ז"א כמבואר במ"א.

ובזה נבא אל ביאור שמע ישראל. הנה נת"ל כי במלת שמע נרמז ענין המלכות המקבלת אור מן היסוד דאימא, אשר שם הם בחי' המ"ן שלה, וז"ס שמע שם ע' כנ"ל (כג ע"ב). והנה צריך שתכוין כי במלת שמע מתחלת התבונה להכין עצמה לצורך המוחין דז"א, ומתחיל להסתלק מתוך נה"י שבה המוחין וההארה הפנימי' שבתוכה, ועולים עד הת"ת שבה, כדי להכין מקום פנוי וריקן לצורך הכנסת המוחין דז"א בתוכם כנוז, ובתיבת שמע מצטנן היסוד שלה ואור פנימי שבתוכו מסתלק ממנו ועולה אל הת"ת שבה, כי מן היסוד שבה הוא התחלת הצינון והתקררות והסתלקות האורות.

וכדי שתבין הענין היטב נקדים ונאמר, כי הנה ביארנו לעיל שעתה בק"ש אינם נכנסין רק המוחין דו"ק דגדלות¹⁹⁵⁶ דז"א בלבד, ונמצא שעתה נכנסין אותם המוחין הראויים להיותם אח"כ בחג"ת ונה"י דז"א, והם נכנסין ומתלבשים עתה בחב"ד וחג"ת דז"א. והנה כן בענין הלבושים של המוחין אשר הם הנה"י דתבונה¹⁹⁵⁷ אינם נכנסין עתה רק הלבושים הראויים אל חג"ת נה"י דז"א. והענין הוא כי הנה נצח דתבונה¹⁹⁵⁹ אית ביה ג' פרקין והם כנגד חח"ן קו ימין דז"א, וג' פרקין בהוד דתבונה¹⁹⁶⁰ אשר הוא כנגד בג"ה קו

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁵⁰ ז"ל: שיעורא דליה שיעורא למיעבד מדידין ושיעורין לסטרין כלהו יהו"ה אלקינו יהו"ה רזא דארביס¹⁹⁵⁰ אתון תלת שמהן פנימאין כללא דכלא רזא חדא עילא ואמצעיתא ותתא הכא כללא דכל סטרין מאתר דלית ביה שיעורא דאקרי אין סוף עד סייפי סטרא בתראה תתאה לכל דרגין חד לעילא אתר דשירותא דמתמן נפקין שבילין לכל סטרין חד באמצעיתא רזא דמשה אכליל גרמיה ביה בגו אברהם ויצחק חד כללא דדוד מלכא . לא ברור לי איזה חלק הוא רצה משם. ע' אריכות בבהגר"א בתז"ח יח ע"א.

¹⁹⁵¹ ונמלא אלכלינו צכ"י – נמחק צפע"ח, אצל זה התואר שהאריז"ל נותן לכתבי זו"ח צו נמלא המאמר קו המדה.

¹⁹⁵² לשמוע (פע"ח).

¹⁹⁵³ פע"ח ק"ץ כל.

¹⁹⁵⁴ דצנה"י (פע"ח).

¹⁹⁵⁵ ע' ביאורים ח"ב נד ע"ד – נתרוקן אור בהעליון לצורך התהוות האור בהתחתון כי לולא זה אי אפשר להתחתון להתגלות על מדריגתו. אמנם צ"ע אם זה דרך מ"ן ומ"ד.

¹⁹⁵⁶ נמחק צפע"ח.

¹⁹⁵⁷ ע' נוסחאות, וע' בפסיקא ד"ה והנה עתה שמוזכר אימא ולא תבונה.

¹⁹⁵⁸ נמחק צפע"ח.

¹⁹⁵⁹ נמחק צפע"ח.

¹⁹⁶⁰ נמחק צפע"ח.

שעה"כ

שמאל דז"א, והיסוד דתבונה¹⁹⁶¹ אין בו רק ב' פרקין שהם היסוד והעמרה שבו, והם כנגד קו האמצעי דז"א, שהוא כנגד הדעת וכנגד שליש העליון דת"ת דז"א.

ואמנם כנגד היסוד דז"א לא יש שום לבוש מצד התבונה¹⁹⁶² בפרטות, והמעם הוא לפי שגם בחי' מוחין אין לו, כי הרי הה"ח המתפשטים בגופא דז"א הנה הם מתפשטים עד ההוד שבו בלבד¹⁹⁶³, בסוד מ"ש בתיקונים (ג ע"ב) בינה עד הוד אתפשטת¹⁹⁶⁴. אמנם כבר נתבאר כי עכ"ז מן הארת התפשטות הה"ח, מתקבצת הארתה ביסוד, ונק' כ"ל (זהר ז"א יז ע"א), ושם נת' כי כמו שמתפשטות בו הארת הה"ח, כמו כן הארת הלבושין שלהם שהם מבהינת נה"י דתבונה גם היא מתפשטת ביסוד שבו. ונמצא כי מכח היסוד דאימא אשר בתוכו מלובשים הה"ח ברישא דז"א בסוד הדעת, הנה ממנו ומן העמרה שבו נמשכת ויורדת הארתם עד היסוד דז"א.

והנה עתה בק"ש נכנסין ב' פרקין תתאין דנצח דאימא¹⁹⁶⁵ בחכמה ובחסד דז"א, וב' פרקין תתאין דהוד בבינה ובגבורה דז"א, ופרק ב' דיסוד שהוא העמרה בדעת דז"א. ואותה הארה שביארנו לעיל שנמשך משם אל היסוד דז"א, הנה הוא נכנס עתה בשליש ראשון דת"ת דז"א, ונשארים ג' פרקין עליונים דנה"י דאימא למעלה בבחי' אור מקיף על ראש ז"א¹⁹⁶⁶.

¹⁹⁶⁷ וכבר ביארנו כי בברכת אבות נעשה זווג שני באו"א כדי להמשיך עוד¹⁹⁶⁸ ג' מוחין ראשונים דז"א בתיבת אלהינו ואלקי אבותינו כמבואר שם, ונמצא כי זאת הלידה דתבונה¹⁹⁶⁹ אינה עתה אלא בבחי' הו"ק התחתונות דמוחין דז"א¹⁹⁷⁰, וכל הסתלקות האור והצינון והקרירות דנה"י דתבונה איננו אלא בחלק אשר הוא לבחי' ו"ק דמוחין¹⁹⁷¹ בלבד.

ובהקדמה זו נבאר עתה יהוד שמע ישראל.

"שמע" היא ההארה הנמשכת מן העמרה לצורך היסוד דז"א, ואמנם עתה הוא לצורך ת"ת שבו. "ישראל" הוא עמרת היסוד דתבונה¹⁹⁷² בדעת ז"א. והרי נגמר עתה¹⁹⁷³ קו

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁶¹ נמחק צפע"ח.

¹⁹⁶² האמא (פע"ח).

¹⁹⁶³ אמנם נגד יסוד דז"א לא יש לו לבוש מלד אמא צפרטות והטעם כי גם חסדים אין לו כי הה"ח נסתיימו עד ההוד (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁶⁴ ז"ל: עמודא חדא מארעא עד רקיעא וימא מטי עד קרסולוי אלין נצח והוד דאימא עלאה אייה ימא דאתפשטת לחמשיין תרעין עד קרסולוי דההוא עופא כגוונא דא יו"ד אייהו עשר ה' חמש עשר זמנין חמש אינון חמשיין עשר בכל ספירה מאלין חמש מחסד עד הוד¹⁹⁶⁴ יסוד נטיל לון כלהו ואיקרי כ"ל כליל מאלין חמשיין וכורסיא דלתתא ים המלח כסא דין תרגום: עמוד אחד מהארץ עד לרקיע, והים מגיע עד קרסוליו, אלו נצח והוד, שהאם העליונה היא ים שמתפשט לחמישים שערים, עד קרסולי אותו העוף. כדוגמא זה, יו"ד הוא עשר, ה' חמש, עשר פעמים ה' הם חמשים, עשר בכל ספירה מחמש האלו מחסד עד הוד, היסוד לוקח את כולם ונקרא כ"ל, כלול מהחמשים הללו, והכסא שלמטה ים המלח, כסא הדין. עי' רע"מ פנחס רכג ע"ב.

¹⁹⁶⁵ יש להדגיש שבב' הפיסקאות הקודמות מוזכר תבונה כמה וכמה פעמים ולא כן הוא בפע"ח.

¹⁹⁶⁶ עדיין צסוד מקיף א' (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁶⁷ אינו עתה רק צו"ק לצד ואין אינה וקרירות והכנה ככל נה"י לילה רק צמה שהיא צבחינת ו"ק לצד כנ"ל

¹⁹⁶⁸ נמחק צפע"ח.

¹⁹⁶⁹ לאמא (פע"ח).

¹⁹⁷⁰ התחתונות דמוחין דז"א – נמחק צפע"ח.

¹⁹⁷¹ נמחק צפע"ח.

¹⁹⁷² לבינה (פע"ח).

שעה"כ

האמצעי אשר בו מתחיל הצינון והקרירות¹⁹⁷⁴. "יהוה" הוא פרק תחתון דנצח דאימא לחסד ז"א. "אלהינו" הוא פרק האמצעי דנצח לחכמה דז"א¹⁹⁷⁵, כי בתחילה מתקרב פרק התחתון ואח"כ העליון, והרי נגמר קו ימין¹⁹⁷⁶. "יהוה" פרק התחתון דהוד דאימא לגבורה דז"א. "אחד" הוא פרק אמצעי דהוד לבינה דז"א, והרי נגמר קו שמאלי דז"א גם כן.

ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

הנה גם זה היחוד צריך לבארו בדרך הנז', ויובן במש"ל בענין הכנת¹⁹⁷⁷ התחלקות נה"י דתבונה הנכנסים בז"א, אע"פ שאינן נכנסין עד מלת אחד¹⁹⁷⁸. ואין זה רק הכנה וצינון, כדי שיהיו מוכנים לכנס במלת אחד. ועתה בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד צריך לבאר סדר כניסתם בז"א, וצריך לחלק ו"ק אשר בו, ויובן הענין במה שהודעתין¹⁹⁷⁹, כי ז"א מתחילת אצילותו לא היה רק ו"ק בלבד, כי לכן נרמז באות ו' של הויה, אבל הדי' הראשונים חסרים ממנו, ואינם נכנסים בו אלא ע"י מעשה התחתונים.

גם ביארנו ענין גדלותו, איך נגדל ונעשה בן י"ס גמורות באופן זה, כי הנה (כו ע"א) בתחילה לא היו בו רק חג"ת נה"י בלבד, וכל ספי' מאלו מתחלקת לג' פרקין. ונתחיל לבאר מן קו הימין, שהם חסד ונצח, אשר בכל א' מהם יש שלשה פרקין, שית פרקים בתרוייהו, ושית פרקין בקו שמאלי שהם גבורה והוד, ושית פרקין בקו האמצעי¹⁹⁸⁰. ואופן הגדל' ז"א הוא באופן זה¹⁹⁸¹, כי הו' פרקין שיש לו בקו ימין שבו, נחלקים אל ג' בחי', כי ב' פרקין עלאין דחסד שבו, מהם נעשית חכמה שבו, כי מתחברין ב' פרקין אלו עם פרק העליון דנצח דאימא, והרי הם ג' פרקין, ונעשית חכמה שבו¹⁹⁸² ו¹⁹⁸³.

ומן הפרק התחתון דחסד שבו, מתחבר עם פרק עליון דנצח שבו, הרי הם תריין פרקין, ומתחברין עם פרק אמצעי דנצח דתבונה, הרי הם שלשה פרקין, ומהם נעשה חסד דז"א.

וב' פרקין תתאין דנצח דז"א מתחברין עם פרק תחתון דנצח דאימא הנכנס בהם והם ג' פרקין¹⁹⁸⁴ ומהם נעשה נצח דז"א והרי נגמר קו ימין דז"א.

ועד"ז נעשה בקו שמאל ובקו האמצעי, כי כבר ביארנו טעם אל הנז', כי מאחר שהתבונה¹⁹⁸⁵ המיתה את עצמה, שהם הנה"י שבה בשביל ז"א, שהוא הסתלקות אור

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁷³ נגמר עתה – נמחק צפע"ח.

¹⁹⁷⁴ וההכנה (פע"ח).

¹⁹⁷⁵ הוא קו ימין (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁷⁶ והרי נגמר קו ימין – נמחק צפע"ח.

¹⁹⁷⁷ וקירור (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁷⁸ כי אז הוא כניסת המוחין (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁷⁹ עי' בהגר"א על ס"י ח ע"א וז"ל, וידוע שמלכות האחרונה נוק' דא"א לא חשיב בכלל הע"ס כמו שיתבאר לקמן, רק נכלל בבחינה ראשונה של כתר, לכן אמר שאל תחשוב מלכות נוק' ויהיו אחת עשרה, וכ"ה בספירות הפרטיות של כל פרצוף שמסתיים ביסוד, ומלכות נוקבא היא עטרת בעלה שעולה עמו ואינה יורדת, אבל בע"ס הכללים עתיק אינו מן המנין, אבל מלכות נוקבא דז"א היא המשלמת לעשר, ולכך אמר עשר ב' פעמים, עשר ולא ט' בפרטיות, עשר ולא י"א בכלליות. עי' ע"ח שער כג פרק ה' בסוף אות ד'.

¹⁹⁸⁰ עי' ע"ח שער לא פרק ג: והיסוד אין בו רק ב' פ¹⁹⁸⁰ בלבד, והם היסוד וראש העטרה שבו, ואע"פ שמתחלק לג' שלישים.

¹⁹⁸¹ ואופן הגדל' ז"א הוא באופן זה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "והנה כשנגדל זה הקטן היה על דרך זה".

¹⁹⁸² עי' לקמן פיסקא והנה עתה שהוא מוחין דיניקה, ושל ו"ק.

¹⁹⁸³ מדה גמורה (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁸⁴ מדה שלימה (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

פנימי שבהם, ונכנסים¹⁹⁸⁶ במקומם אור פנימי אחרים, והם המוחין דו"א. ואח"כ הכל יחד מתלבשים תוך ז"א. א"כ מוכרח הוא שזה החיצוניות דנה"י דתבונ', נעשים עצם מעצמו ובשר מבשרו ממש וכגופו דמי, ונגדל ע"י ממש.

והנה עתה כשמתחילין המוחין דו"ק לכנס בו¹⁹⁸⁷, מוכרח הוא שכבר התחיל להגדיל, אלא שעדיין אין לו בחינת הראש, שהם ג"ר של הגדלות. ועדיין החג"ת שלו, הם עתה רישא דיליה¹⁹⁸⁸. ובהכרח הוא שבזה הראש שהם החג"ת שלו יהיה ניכר בהם הגדלות, לפי שכבר התחיל להתחלק החילוק הנז' באופן זה.

ונתחיל לבאר קו ימין, כי הנה הנצח שלו התחיל להתחלק, והפרק העליון שלו עלה ונתחבר עם הג' פרקין דחסד שלו, ולא נשארו בנצח שלו רק ב' פרקין בלבד, אשר עם הפרק התחתון דנצח דאימא נעשי' ג' פרקין, ונמצא כי הו' פרקין שהיו בנצח וחסד דו"א נתחלקו באופן זה: ד' פרקין בחסד, ושני פרקין בנצח. וכעד"ז בגבורה ובהוד בקו שמאל. וכעד"ז בת"ת ויסוד בקו אמצעי שבו.

והנה אלו הד' פרקין שיש בכל א' מאלו הג' שהם חג"ת דו"א, הנה הם עתה אליו בבחי' רישא דיליה, וכבר יש כאן רושם הגדלת הראש דו"א, כי כבר הם כאן בכללות אעפ"י שאינן בפרטות. כי הרי יש כאן ד' פרקין אשר הם מוכנים, כי כאשר יכנסו ג' עלאין בברכת אבות, כבר אלו הם כאן מוכנים עתה כדי שיתחלקו, וינתנו¹⁹⁸⁹ ב' פרקין עלאין אל החכמה, ותריז תתאין אל החסד. אבל עתה שלא באו ג' מוחין עלאין, הם עדיין כלולים בחסד, נמצא שכבר יש לו בחי' ראש, אלא שאינו ניכר להיותו מתערב בחסד. וכעד"ז בגבורה, וכעד"ז בת"ת.

ונמצא עתה שצריך לחלק, ולתת ד' פרקים לכל אחד מאלו הג', שהם חג"ת דו"א, וב' פרקין לכל א' מאלו התתאין שהם נה"י שבו.

גם צריך שתדע כי ז"א כמו שיש לו בהיותו קטן¹⁹⁹⁰ בחי' מוחין והגדלה מצד אימא, כן יש לו מוחין והגדלה מצד אבא. ונמצא שיש לו בקטנותו מוחין דאו"א כנודע¹⁹⁹¹. וא"כ כמו שאנו מתחלקים כח הז"א מצד אימא, כן צריך לחלקו מצד כח אבא אשר בו. ונמצא שצריך לחלקו ג"כ ד' פרקין מצד אבא וד' מצד אימא בחסד שבו, וכן בגבורה שבו, וכן בדעת¹⁹⁹² שבו, וב' פרקין מצד אבא¹⁹⁹³ וב' פרקין מצד אימא בנצח שבו, וכן בהוד שבו, וכן ביסוד שבו.

אבל צריך שתדע, כי זה מה שהיה ראוי להיות, ואמנם עתה אין הדבר כן, והטעם הוא לפי שיחוד ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא יחוד הנקבה כנ"ל, וצריך לתת ג"כ חלק אל רחל נוק' דו"א, אשר היא חלק ממנו עצם מעצמו ובשר מבשרו. כי הנה היא

- מאיר הכוונה -

¹⁹⁸⁵ טהצניה (פע"ח).

¹⁹⁸⁶ ולוקחה (פע"ח).

¹⁹⁸⁷ צעת ק"ט (נוסף צפע"ח).

¹⁹⁸⁸ עי' זהר ח"ג קכג ע"ב: הנסתרות יראה ואהבה דאינון במוחא ולבא בחללא דגופא וברישא והנגלות התורה והמצוה דאינון בגופא וברישא לבר. תרגום: הנסתרות יראה ואהבה, שהם במח ובלב, בחלל הגוף ובראש. והנגלות התורה והמצוה, שהם בגוף ובראש מבחוץ.

¹⁹⁸⁹ אח"כ אותן הד' פרקין ויהיו (פע"ח).

¹⁹⁹⁰ כמו שיש לו בהיותו קטן" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "בהיותו קטן כמו שיש".

¹⁹⁹¹ עי' מילת ישראל.

¹⁹⁹² בת"ת (פע"ח).

¹⁹⁹³ וב' פרקין מאלל אבא – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

לוקחת אבר מן איברי ז"א ממש ולוקחת¹⁹⁹⁴ מבחינת צד אבא שבו ומבחי' צד אימא שבו. וז"ס ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד שהביאו לה עבדיה בחשאי.

וצריך לבאר מהיכן היא לוקחת, דע כי המלכות אינה נבנית אלא מן השמאל שהוא עטרא דגבורה, ואין לה חלק בקו ימין¹⁹⁹⁵ כלל אם לא בעת הזווג, כי אז לוקחת מיפת הה"ח, ואין לה בקו ימין דז"א חלק כלל, לא מצד אבא ולא מצד אימא כלל, וכל אחיזתה בקו שמאל היא. ולהיות כי אימא בעד שמאל היא, ולכן החלק הזה אשר היא לוקחת מצד שמאל דז"א, הוא מצד אימא שבו ולא מצד אבא שבו. גם יש טעם אחר לזה, והוא לפי שאבא אתכסי תדיר גו אימא.

גם יש אל הנקבה אחיזה בקו האמצעי שבו ביסוד שבו, כי שם עיקר יניקתה כנודע. ולפי ששם מגולה כח אבא כנודע¹⁹⁹⁶1997, לכן אותו החלק שלוקחת משם הוא מצד אבא שבו כנודע¹⁹⁹⁸. וכללות הענין הוא שהמלכות לוקחת חלק שלה מן כח ההוד שבז"א מבחי' כח אימא (כו ע"ב) אשר בו, ומן היסוד דז"א מכח אבא אשר בו. והרי איך הז"א בגדלותו מסתלקין ממנו ב' פרקין תתאין דהוד שלו מצד אימא, ונותנם אל הנקבה, לפי שההוד הוא עיקר קו השמאלי בסוד כל היום דזה (איכה א יג, זחר ח"ג רמג ע"א), היפוך הוד כנודע, ולא נשאר אליו רק ב' פרקין תתאין מצד אבא, וגם מסתלקין ממנו מן היסוד שלו ב' פרקין תתאין דמצד אבא, ונותנם לנוק¹⁹⁹⁹, ולא נשאר אליו רק תרין פרקין תתאין דמצד אימא.

ונבאר עתה סדר הנזכר בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד.

אבל דע כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אינו ע"ד שמע ישראל, כי שם ביחוד שמע היה מתחיל הצינון והקרירות מן קו האמצעי, וגם שם היה מתחיל ממטה למעלה, כי בן דרך להצטנן התחתון ואח"כ העליון ממנו. אמנם בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, שאינו אלא הגדלה והתחלקות הפרקין, לכן כאן מתחיל ההגדלה להגדל דרך מעלה²⁰⁰⁰, ואח"כ נשאר השארית אל התחתון, ועוד חילוק אחר, כי כאן מתחיל ההגדלה מן קו ימין, ואח"כ בקו אמצעי, ואח"כ בקו שמאל, ע"ד חג"ת, וזה ביאורו:

ברוך – הם ד' אותיות כנגד ד' פרקין עלאין דחסד, ותכוין²⁰⁰¹ שהם כפולין, ר"ל ד' מאבא וד' מאימא.

שם – הם ב' אותיות שהם כנגד ב' פרקין מאבא וב' מאימא אל נצה, ובזה תבין ג"כ איך²⁰⁰² כל ברוך הוא בחכמה²⁰⁰³, שהוא קו ימין כנגד החכמה הכלולה בחסד כנז"ל, אשר לכן יש בו ד' פרקין.

כבוד – אמרו בזוהר (ח"ג רנו ע"ב²⁰⁰⁴)²⁰⁰⁵ שהיא בינה, וה"ס ארבע פרקין עלאין²⁰⁰⁶ דגבורה, אשר שם כלולה הבינה. אמנם כאן לא תכוונם כפולים רק פשוטים שהם ד' מצד

- מאיר הכוונה -

1994 ומחלקיו (פע"ח).

1995 של ז"א (נוסף צפע"ח).

1996 נמחק צפע"ח.

1997 עי' לקמן כו ע"ב פיסקא ד"ה והרי הוא שלם, שעד החזה מכוסה באימא.

1998 נמחק צפע"ח.

1999 ונותנס לנוק' – נמחק צפע"ח.

2000 דרך מעלה" נמחק צפע"ח וצמקומו איתא "למעלה".

2001 ג"כ (נוסף צפע"ח).

2002 תש"ל (פע"ח).

2003 עי' לעיל הערה 1921.

2004 ל"ב נתיבות דאינון ל"ב אלהים מסטרא דאימא עלאה דאתקרי כבוד.

2005 תרומה קכג (פע"ח).

2006 נמחק צפע"ח.

שעה"כ

אימא, כי להיותם חסרים ב' פרקין תתאיין של ההוד שלקחתם הנקבה כנ"ל, לכן אינן מתערבין עם של אבא. ולכן אנו אמרים אח"כ מלכותו – לרמוז אל ההוד²⁰⁰⁷ דז"א, אשר החלק הנוגע אל ההוד הזה לקחתו המלכות, הנרמזת במלת מלכותו. גם תכוין כי יש בו ו' אותיות כנגד ו' פרקין מצד אבא ד' לגבורה וב' להוד.

לעולם – הוא הת"ת דז"א, וד' אותיות ל'עו"ל' הם כנגד ד' פרקי מצד אימא.

ועד – שני אותיות ע"ד' הם ב' פרקין דאימא²⁰⁰⁸ שביסוד דז"א.

והרי הוא שלם בקו אמצעי שלו מצד אימא. כי מצד אבא לקחתו המלכות²⁰⁰⁹ כנ"ל, לפי ששם עומד אבא מגולה, כי גלויו דאבא הוא מן החוזה, נמצא כי אין מקום סתום ומכוסה מאבא אלא השליש העליון דת"ת דז"א²⁰¹⁰, וכל השאר מגולה אשר שם מקום אצילות המל²⁰¹¹ מן החוזה עד סיום היסוד, ולכן כאן לוקחת כל הד' פרקים שבז"א מצד אבא. ואינם נשארים אליו מצד אבא רק ב' פרקים לבר, וניתנים בו בת"ת וביסוד שבז"א²⁰¹², ואלו הם שתי אותיות הנשארות "ם" של לעולם, ו"ו" של ועד. שהם ב' אותיות מ"ו הסמוכות זו לזו²⁰¹³, אות מ' אל הת"ת, ואות ו' אל היסוד. וכבר ידעת (ע"ח א"כ ב) כי מ"ו הוא בגימ' מלוי ההויה דע"ב דיודין אשר הוא באבא כנודע. והענין הוא כי מילוי אבא בלבד שהם שתי אותיות מ"ו נשארים בת"ת ויסוד דז"א, אבל ההויה עצמה לוקחתה המלכות, ולכן תכוין בשני אותיות מ"ו הנז' אל מלוי הויה דע"ב דיודין.

והרי איך רחל לוקחת ב"פ תתאיין דמצד אימא שבהוד דז"א, וד' פרקין מת"ת ויסוד ז"א דמצד אבא שבו, והרי הם ו' פרקין, שהם מדה אחת²⁰¹⁴, כי כל מדה יש בה ג"פ מצד אבא וג"פ מצד אימא. ונמצא כי מה שהיתה רחל בתחילה בסוד נקו' א' קטנה, הרי הגדילה היא עתה ונעשית מדה אחת שלימה, אבל עדיין זה הוא בכח ולא בפועל, כי שם בברכת אבות אז נגמרת ונעשית תחילה מדה אחת שלימה בפועל, ואח"כ נעשית פרצוף שלם כמבואר שם, ע"כ ולא זכרתי תשלום הדרוש הזה²⁰¹⁵.

דרושי כוונות קריאת שמע דרוש ה

בענין הג' פרשיות עצמם בכללותם ובפרטותם ובענין מה שצוו חז"ל ליתן ריוח בין הדבקים ושיש בהם ס' אותיות ויש בכל הג' פרשיות רמ"ח תיבות כו'. בתחילה נבין מ"ש בתיקונים (כח ע"ב²⁰¹⁶) בענין לשום ריוח בין הדבקים, ושהם ס' אתוון בק"ש, דעליהו אתמר (&) ששים גבורים סביב לה כו'. הענין הוא כי זו"ן דבוקים

- מאיר הכוונה -

²⁰⁰⁷ כי הוא זהוד (פע"ח).

²⁰⁰⁸ ליסוד לאימא (פע"ח).

²⁰⁰⁹ לקחתו המלכות נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "סהמלכות לוקחת משס"

²⁰¹⁰ שהוא דבר מועט (נוסף צפע"ח).

²⁰¹¹ לעולם צאמיתית כנודע (פע"ח)??

²⁰¹² וניתנים זו בת"ת וביסוד שבו נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "ואלו הכ' פרקין נחלקין א' בת"ת וא' ביסוד"

²⁰¹³ מ"ס שצסוף לעולם ו' שצתחילת ועד (נוסף צפע"ח).

²⁰¹⁴ ?

²⁰¹⁵ והנה ביחוד ק"ש הוא סוד הנסיקין עליונים מז ע"ל והמשך הלשון לא הצאתי שני"ל קזה לקמן.

²⁰¹⁶ לקבל מנרתא דאיהי ו' ושית קני מנרתא דאינון ה' ה' שית וו"ן ורזא דמלה שבעה ושבעה מוצקות (זכריה ד ב) עד דסלקין ל"ד דאיהו יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א ודא איהו ודוד מנגן ביד (שמואל א' יט ט) י"ד לקבל י"ד וסלקא ה' (זעירא) באת ו' ולבתר סליק ו' ב' שית זמנין עשר עד דסליק לשתיין ואינון אתוון הדבקות בקריאת שמע דבגיניהו אתמר כל המשים ריוח בין הדבקים מצננים [כח ע"א] ליה גהינם ושלמה עליהו אמר הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה (שיה"ש ג ט) ואינון נטרין (נ"א נטלין) ערסיה ולקבליהו (שיה"ש ו ח) ששים המה מלכות אלן

שעה"כ

יחד אחר באחר, ונודע שהנסירה שלהם הוא ע"י החסדים²⁰¹⁷ הנמשכים בז"א. והנה החסדים יורדים בו עתה בעת הק"ש, ואז מתחילין הזו"ן להפרד איש מעל אחיו קצת, וניתן ריוח בין הדבקים. ואח"כ בברכת אבות, אז נגמרים לפרד לגמרי²⁰¹⁸ ונראה לע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היותם ס' אתוון הוא בהיותה דבוקה בו"ק דז"א, וכל א' כלולה מי' הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה.

ענין שלשה פרשיות שמע כו'

²⁰¹⁹דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דז"א²⁰²⁰ הנה הוא מתפשט בראש המלכות, ולכן ראוי לכוין בפסוק ואהבת, כי פסוק זה {כו ע"ג} הוא בחסד דז"א, בסוד ואהבת חסד²⁰²¹, ותכוין שע"י החסד הזה נמשך אל ראש הנקבה בשיתוף הדעת של ז"א, ונמצא שהדעת וחסד דז"א הם מכוונים²⁰²² ומתקנים איברי²⁰²³ הראש של הנקבה²⁰²⁴. ובוזה יובן איך פסוק ואהבת הוא בראש והוא בחסד כנז' בתיקון ע'²⁰²⁵(²⁰²⁶), ולכן תמצא בפרשה זו ה' פסוקים, וכל פסוק מתחיל בו' ומסיים בכ', כמנין²⁰²⁷ כ"ו, שהוא שם²⁰²⁸ ההויה. והנה ה' הויות בגימ' ק"ל, לרמוז אל דעת הנקבה שהוא ק"ל²⁰²⁹, הנתקן ע"י דעת וחסד דז"א²⁰³⁰.

ובפ' והיה אם שמוע כו', תכוין שהיא גבורה דז"א, וע"י נתקן החסד שבה, שהוא²⁰³¹ במלכות, ובהיות חו"ג ביחד נכלל גם הגוף באמצעיתם, ולכן הפ' הזאת היא כללות²⁰³² שם ע"ב, שהוא גופא ותרין דרועין כנז' בתי' ע'²⁰³³ (קנח ע"ב²⁰³⁴),²⁰³⁵ - מאיר הכוונה -

דכורין ואלין נוקבין אלין דקריאת שמע דתקין משה דכורין אלין דשלמה נוקבין ואלין בית קבול לאלין דרגין דשלמה אינון בית קבול לדרגין דמשה וכד מתחברין כלא כאחד שלמ"ה אתהפך למשה תרגום: כנגד המנורה שהיא ו', וששה קני המנורה שהם ה' ה', שש וו"ן. וסוד הדבר "שבעה ושבעה מוצקות", עד שעולים ל"ד, שהוא יהו"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, וזהו "ודוד מנגן ביד", י"ד כנגד י"ד, ועולה ה' (קטנה) באות ו', ואחר כך עולה ו' בי', שש פעמים עשר עד שעולה לששים, והם אותיות הדבקות בקריאת שמע, שבשבילם נאמר, כל המשים רוח בין הדבקים מצננים לו גיהנם (ברכות טו ע"ב²⁰¹⁶). ושלמה אמר עליהם "הנה מטתו שלשלמה ששים גבורים סביב לה" והם שומרים [ס"א נוטלים] את מטתו, וכנגדם ששים המה מלכות, אלו זכרים ואלו נקבות, אלו של קריאת שמע שתקן משה זכרים, אלו של שלמה נקבות, ואלו בית קבול לאלה. הדרגות של שלמה הן בית קבול לדרגות של משה, וכשמחברים הכל כאחד שלמ"ה מתהפך למש"ה.²⁰¹⁷ והגבורות (נוסף צפע"ח).

²⁰¹⁸ ונרא' לע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ענין היותם ס' אתוון הוא בהיותה דבוקה בו"ק דז"א וכ"א כלולה מי' הם ס' בסוד ששים גבורים סביב לה - נמחק צפע"ח.

²⁰¹⁹ פע"ח פרק כד ק"פ.

²⁰²⁰ דע כי בחינת החסד המתפשט בת"ת דז"א" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "ענין הק"ש הוא כוד החסד של הז"א".

²⁰²¹ בסוד ואהבת חסד" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "כי האהבה היא חסד".

²⁰²² מכינים (פע"ח).

²⁰²³ נמחק צפע"ח.

²⁰²⁴ מה שנוסף צפע"ח, עי' לקמן כו ע"ד פיסקא ד"ה הנה צפסוק ואהבת.

²⁰²⁵ כנז' בתיקון ע' - נמחק צפע"ח.

²⁰²⁶ ועי' לעיל הערה 1658, והערה 1659.

²⁰²⁷ הרי (פע"ח).

²⁰²⁸ כמנין (פע"ח).

²⁰²⁹ עי' לעיל הערה 1572.

²⁰³⁰ בפע"ח איתא כאן פיסקא ודברת במ דף כב ע"ג.

²⁰³¹ נמחק צפע"ח.

²⁰³² כוללת (פע"ח).

שעה"כ

מן ושמתם עד פ' ציצית תכוין²⁰³⁶ להוריד כל שאר בנין הת"ת מן הטבור ולמטה עד טבורא דמלכות ולתתא²⁰³⁷.

ובפ' ציצית תכוין לב' פרקין תתאין דנ"ה דז"א, שבהם נתקנו כללות נו"ה של הנקבה, וגם היסוד שלה אשר בתוכם²⁰³⁸.

והנה אלו הה' הויות הנרמזות בר"ת וס"ת של ה' פסוקים שיש בפ' ואהבת, עניינם הוא, כי הדעת שבין החו"ג הנק' ב' עטרין שבדעת דז"א, יש בו עשרה הויות, ה' מצד עיטרא דחסד וה' מצד עיטרא דגבורה, והם ה"ה וה"ג. וצריך לכוין כי בפרשה זו יש בה מ"ב תיבין, בסוד הראש. וצריך לכוין כי הם ה' הויות של חסדים בראשו, ומהם מתפשטים ה' הויות דגבורו' בראש הנקב²⁰³⁹.

עוד דרוש אחר קצר על הנז' נוסף ביתר שאת.

²⁰⁴⁰דע כי בתחילה היו זו"ן שני פרצופים דבוקים אהור באהור גופא בגופא. אמנם הזרועות והשוקים שלה בלבד היו נפרדים מאותם שלו וכנז' בתיקונים (&), והטעם הוא משום שהזרועות שלו יש להם מכריע המייחדם, אבל הזרועות שלה אין להם מכריע, לפי שאין להם דעת. וכן השוקיים שלה אין להם מכריע בה. ועוד כי הנז"ה שלו ג"כ אינם דבוקים, לפי שמן ג' פרקים דנז"ה שלו הוא פתוח מלפניו וסתום מאחוריו. והנה בפרקים הראשונים שלו הם חו"ב שלה, ובפרקים האמצעיים הם חג"ת שלה, ובאחרונים נה"י שלה. והענין הוא, כי הנה הנז"ה שלו הם חו"ב שלה, וביסוד שלו מתחיל חסד שבה, ועולה לה לדעת ולגבורה ולחסד שבה. בבחי' דעת הוא חסד, ובבחי' חסד הוא גבורה, הרי שזו בבחי' דעת עולה וזו בבחינת גבורה יורדת, וע"כ לא אתדבקן. ות"ת שבה יש בה בחי' זרוע וגבורה ובחי' גוף ת"ת. וע"כ בק"ש, שהיחוד הוא להנחיל להם עטרין לצורך הזווג שבעמידה בברכת שים שלום, ושם ביחוד לא נמשכו אליו אלא המוחין בלבד.

מן ואהבת עד ובשערך יש מ"ב תיבות, ואע"ג דפ' שמע היא חסד שהוא ע"ב, אהבת חסד, היינו שמאיר בה מחסד שבו לחסד שבה דהוי דעת, וע"ב הוי מ"ב²⁰⁴¹, בסוד הראש דהוי חסד ודעת, הרי מ"ב וע"ב. ובפ' זו יש בה ה' פסוקים מתחילין בו' ומסיימים בכ', ועולים ק"ל²⁰⁴², לפי שהמ"ב הם בסוד דעת ק"ל, דהוי חסד ודעת כנז', באופן שהוא חסד ע"ב, והוי דעת ק"ל, והוי מ"ב. גם תחלת הפרשה מתחלה באות ו' ומסיימת באות ד', וכשתמלא כך, וי"ו ד' יעלו בגימטריא מ"ב.

- מאיר הכוונה -

²⁰³³ כנז' צתי' ע' – נמחק צפע"ח.

²⁰³⁴ קנח ע"ב: ידין אינון משמשין דגופא רגלין שליחן דגופא ועלייהו אתמר עושה מלאכיו רוחות משרתיו אש לוחט ומשמשין דגופא תרין דרועין אינון ע"ב ענפין דויסע ויבא ויט אלין אינון ענפי דאילנא שרשא דאילנא אינון שליחן ואינון שבעין ותרין ע"ב עלאין לקבל שבעין ותרין תיבין דאינון מן והיה [קלה ע"א] אם שמע עד ושמתם.

²⁰³⁵ ובפרשת והיה אס שמוע עד ושמתם ע"ב תיבין נגד חג"ת דז"א ג"פ כ"ד והוא עטרא דגבורה לנוקבא וחיה אף ה' משס כח התפשטות ה"ג בגופא לנוק' (נוסף צפע"ח ק"ס פרק כה).

²⁰³⁶ נוסף צפע"ח: נ' תיבין נגד צ' שלישים לת"ת דלכורא.

²⁰³⁷ עי' תיקו"ז (קנח ע"ב): ושבעים ותרין אחרנין אינון דפרשת ציצית

²⁰³⁸ ובפרשת ליצית ע"ב תיבין נגד נה"י דלכורא ומהן כל בנין גופא לנוק' (פע"ח).

²⁰³⁹ מה שהוא המשך דצרי הפע"ח כאן תמלא לקמן כו ע"ד.

²⁰⁴⁰ פע"ח ק"ס יח.

²⁰⁴¹ ואע"ג דפ' שמע היא חסד שהוא ע"ב אהבת חסד היינו שמאיר בה מחסד שבו לחסד שבה דהוי דעת וע"ב הוי מ"ב – נמחק צפע"ח.

²⁰⁴² חסד ע"ב והוי דעת מ"ב והוי"ה כ"ו והוי ק"ל (פע"ח).

שעה"כ

בפ' והיה אם שמוע עד תיבת ושמתם, והיא בכלל יש ע"ב תיבות. ואע"פ שפ' זו היא גבורה שלו, המאירה בגבורה שלה, עכ"ז כיון שהגבור' שלה היא מבחי' 2043 הדעת, הוי חסד שהוא ע"ב. ולא הוזכר גופה, מפני שיש לה 2044 בחי' זרוע מבחי' 2045 הדעת, ועוד מפני שחוי"ג שלא 2046 היו לה, וצריך להמשיך לה מהם, לכן הוזכרו אבל הת"ת אשר היא היתה שם בראשונה בבחי' נקודה, אין צריך להמשיכו לה, כי שם ביתה ומקומה, ואין צריך לזכרו.

ותחילת הפרשה ו' דוהיה, וסוף הפרשה מ"ם מן ושמתם, הרי מ"ו. ועם כ"ו דפרשה ראשונה, הרי ע"ב. ומן "את דברי אלה" עד "הארץ", יש ו' תיבות, כנגד נ' שערי בינה, כי שם הוא מקום הבטן, בסוד (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקרח 2047, וז"ס (שהי"ש ז ג) בטנך ערימת חטים, כי חטה בגימ' כ"ב, דהיינו הכ"ב אותיות הנרמזות בבטנו 2048, כי שם נרמזים הרל"א שערים, בסוד הגלגלים שהם בבטן. והכ"ב אותיו הם מן 2049 בינה הנק' מ"י, וע"כ יש ו' שערים 2050 בבטן 2051 הנז' בספר יצירה 2052.

ועוד כי בינה עד הוד אתפשטת 2053, ר"ל עד הוד דו"א. ודע כי בינה יש לה ב' בחי': אחת בחי' ס', והוא כד אסתלקת מעל בנין, ואז מזדווגת עם אבא. והבחי' הב': היא בחי' ס' שתומה והיא כד יתבא רביע' על בנין 2054 כי אז רישא דילה הוא בין ב' דרועין דאבא ולכן אין לה אז זווג עם אבא

והנה כשהיא מסתלקת מעל הבנים ע"י עון התחתונים נאמר ע"ז לא תקח האם על הבנים כי אז מתגלית ערותה לפי שכאשר היא רבוצה עליהם נכנס היסוד שלה ומתלבש תוך ז"א (כו ע"ד) ופתחה סתום, וכשמסתלקת מעליו נמצא פתחה פתוח ומתגלית 2055 ערותה, ואז הדינים מתעריין 2056, ולא נמצא אז הזווג להנחיל העיטרין לבנייהו. והנה כשאימא מתפשטת למטה, כמו שנוק' דו"א רחל עומדין י"ם שלה כשיעור ד' תחתונות דו"א, כך הז"א, שהד' תחתונות דאימא מתפשט שיעורן בכל קומת ז"א עד ההוד

- מאיר הכוונה -

2043 עכ"ז כיון שהגבור' שלה היא מבחי' נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "צבחי".

2044 לו (פע"ח).

2045 גבורה צבחי' (פע"ח).

2046 שלה לא (פע"ח).

2047 עי' תיקו"ז לה ע"א: מסטרא דאימא עלאה אתקריאת שכינתא בטן הה"ד (איוב לח כט) מבטן מי יצא הקרח כעין הקרח הנורא גוף דילה עמודא דאמצעיתא בטן עליה אתמר בטנך ערמת חטים (שיה"ש ז ג). ועיי"ש פב ע"א: מבטן מי יצא הקרח (יחזקאל א כב) הקרח הנורא מאי נורא דא עמודא דאמצעיתא. עי' זהר ח"א כט ע"ב.

2048 צבטנה (פע"ח).

2049 מן בינה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "צבניה".

2050 ישנם כמה בחי' נ' שערים שבבינה שם ג"כ רק מהתפשטות החו"ג דהיסוד דבינה המתפשטים ומתלבשים בהזו"ן, ע' דרושי הצלם (דרוש ב כללי חו"ג כלל ו) וכן בכוונות ספ' העומר (כללים ח"ב נב ע"ג).

2051 צבניה (פע"ח).

2052 (פ"ב מ"ד) עשרים ושתיים אותיות יסוד, קבען בגלגל כמין חומה ברל"א שערים, וחוזר הגלגל פנים ואחור, וסימן לדבר אין בטובה למעלה מענג ואין ברעה למטה מנגע. ועי' שם (פ"ג מ"ו) שלש אמות אמ"ש בנפש זכר ונקבה, ראש ובטן וגויה, ראש נברא מאש, ובטן נברא ממים, וגויה מרוח מכריע בינתיים. בהגר"א: ג' אמות אמ"ש בנפש – וכל א' כלול מג', ראש כולל כח"ב, בטן נה"י ומלכות, וגויה חג"ת.

2053 עי' לעיל הערה 1964.

2054 עי' זהר ח"ב קצו ע"א ז"ל:

תרגום:

2055 ומגולה (פע"ח).

2056 עי' (זהר ח"א ר"כ ע"ב) תנינן [אף על גב דבהאי נחל דינא לא אשתכח ביה] (אפילו בהאי נחל דינא אשתכח) דינין מתעריין מניה, וצ"ע אם זה כוונתו לפרש את הזהר. ##*

שעה"כ

שבו, ואז נקר'ם סתומה, שה"ם ד' תחתונים שלה, שהם נעשין מוחין לז"א, ופתחה נסתם. וע"כ אימא עד הוד דז"א אתפשטת, שהוא שיעור ד' תחתונות שלה. ומכאן אור דאימא, הה' דיליה הם הה' דילה, ולכן חג"ת נו"ה שלה²⁰⁵⁷ הם נ' שערי בינה. ועוד כי בינה עד הוד אתפשטת, והוי הנו"ה שלו חכמה ובינה של הנקבה. והנה מן ההוד שלו, שהוא הבינה שלה, עד הוד שלה, הם ו', שהם בחי' ו' שערי בינה, ר"ל להוד שלה.

ופ' ויאמר, יש בה ע"ב תיבות מזולת תיבת ויאמר, גם עם ג' תיבות אלו ה' אלקיכם אמת שכופל הש"ץ²⁰⁵⁸, ואלו הם בנה"י של הנקבה²⁰⁵⁹.

²⁰⁶⁰ענין סדר רמ"ח תיבות שבק"ש כאשר נתחלקו בס' התיקונים בסוף תי' ע' (קנח ע"ב)²⁰⁶¹. כבר נתבאר עתה איך נגדל ז"א ונעשים לו רמ"ח איברים שלמים²⁰⁶². כי פ' שמע, יש בה מן ואהבת עד ובשעריך, מ"ב תיבין, כנגד רישא דז"א. והוא²⁰⁶³ בחי' עיטרא דחסדים דדכורא כי הם רישא²⁰⁶⁴ דנוק', לפי שמהם נעשים חו"ב דנוקבא כמו שנת'²⁰⁶⁵.

²⁰⁶⁶ופ' והיה אם שמוע עד ושמתם²⁰⁶⁷ ע"ב תיבין, כנגד חג"ת דז"א²⁰⁶⁸, שהם ג"פ כ"ד כ"ד כ"ד ועולים ע"ב והוא עיטרא דגבורה דנוק' כמו שאמר הכתוב וחרה אף ה' כו' ומשם כח התפשטות ה"ג בגופא דנוק'²⁰⁶⁹.

ומן ושמתם עד פ' ציצית, ו' תיבין כנגד שני שלישי הת"ת דז"א.

ובפ' ציצית, ע"ב תיבין כנגד נה"י דדכורא, אשר גם הם ג"פ כ"ד כ"ד כ"ד, ומהם נעשה כל בנין גוף הנקבה.

והנה המוחין הראויים אל נה"י דז"א עדיין לא ירדו למקומם עד ברכת אבות שיכנסו ג"ר, ואז יתפשטו במקומם כל א' כפי הראוי להם. אבל עתה המוחין של שלשה אמצעיות הם בג"ר, ושל ג"ת בשלש אמצעיות, ונמצאו ג"ת נה"י ריקניות מבלי מוחין שלהם. וכבר הודעתך פי' מ"ש בזוהר (זהר בראשית דף כא ע"ב) כי נו"ה נק' לבר מגופא,

- מאיר הכוונה -

²⁰⁵⁷ דיליה (פע"ח).

²⁰⁵⁸ מזולת תיבת ויאמר גם עם ג' תיבות אלו ה' אלקיכם אמת שכופל הש"ץ – נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "עם הב' שמות שצריך לכפול בסוף"

²⁰⁵⁹ שלו (פע"ח).

²⁰⁶⁰ פע"ח ק"ש כה.

²⁰⁶¹ עי' לעיל הערה 2034.

²⁰⁶² כי אחר שיורך השפע לג' מוחי ז"א אח"כ יורד לחג"ת ונה"י דז"א ועתה איך נגדל ז"א ונעשין לו רמ"ח איברים שלימים (פע"ח).

²⁰⁶³ וגם הוא (פע"ח).

²⁰⁶⁴ דדכורא כי הם רישא נמחק בפע"ח ובמקומו איתא והם צרישא.

²⁰⁶⁵ והנה גם מ"ב זהו גבורה ואיך אמר שואהבת הוא חסד כנגד גם מ"ב הנ"ל והוא גבורה והענין הוא כי גם יש גם מ"ב הנ"ל שהוא בחסד והוא כי כבר בארנו בענין הדרוש לשמים ז"א לאילנות שיש בחסד דז"א גם אלו"ה והנה גם אלו"ה הוא כמנין מ"ב זהו ואהבת את זהו אהבת חסד (נוסף בפע"ח).

²⁰⁶⁶ פע"ח ק"ש כד.

²⁰⁶⁷ שהוא הטבור (נוסף בפע"ח).

²⁰⁶⁸ וזה תכין במלת עשב ע"ב ש' כי ש' הוא ג' אבות חג"ת ג"א ויש בהם ע"ב שמות דויסע ויבא ויט (נוסף בפע"ח).

²⁰⁶⁹ עיטרא דגבורה דנוק' כמו שאמר הכתוב וחרה אף ה' כו' ומשם כח התפשטות ה"ג בגופא דנוק' – נמחק בפע"ח [אמנם מופיע בפרק כה], ובמקומו איתא "שהוא גבורה דז"א וע"י מתקן החסד שבה במלכות".

שעה"כ

ושם נת' הענין שהוא לפי שאלו הג' הם באים בסוד תוספת²⁰⁷⁰, ואינם נגמרים ונתקנים אלא ע"י ג' פרקין תתאין דנה"י דאימא, המתפשטים ויורדים שם. והנה עתה, אין להם מהם רק הארה בעלמא לבר, לפי שעדיין לא נתפשטו למטה במקומם, ולכן צריך לכפול פעם שנית ג' תיבות ה' אלקיכם אמת²⁰⁷¹, להוריד אותה הארה נה"י דאימא אל נה"י דז"א, אשר אנו עסוקים בהם עתה בפ' ציצית כנוז', כדי שע"כ יושלמו כל הרמ"ח איברים דז"א.

וביאור זה יותר בפרטות הוא, כי הנה נודע איך הבינה נכנסת תוך ז"א, כי מן הנה"י שלה נתקן הז"א, כי הנה"י שלה הם מתפשטים בכל פרצוף ז"א, הכלול מן רמ"ח איברים. והנה עתה הם חסרים ממנו ג' איברים, שהם נה"י שלו כמש"ל (&), כי חג"ת שלו עלו ונעשו חב"ד, ונה"י שבו עלו ונעשו חג"ת, ונשאר ז"א בלתי נה"י, ולכן הוצרכה אימא עילאה להיות כונן שמים, שהוא ז"א, בתבונה²⁰⁷². ונמצא כי אמת הוא שיש לז"א תשלום רמ"ח איברים ע"י הבינה, שנתפשטו נה"י שלה בתוכו, אבל עדיין אין בו רמ"ח איברים מצד הנה"י שלו עצמו, שאין בו עדיין, ולכן חוזר הש"צ וכופל ג' תיבות אלו של ה' אלקיכם אמת, בסוד שלשה נה"י שבו החסרים ממנו²⁰⁷³.

והנה אם היו חסרים ממנו לגמרי, ודאי שהיו חסרים ממנו איברים²⁰⁷⁴ רבים מאד הכלולים בנה"י שלו. אמנם כיון שישנם בו מצד אימא, לכן אין אנו מחשבים כל פרטות האיברים החסרים ממנו באלו הנה"י, ואינם מונים אותם רק במספר ג' איברים לבר, עם היות שחסרים ממנו איברים רבים הכלולים באלו הנה"י שבו.

עוד נכתוב כוונה כוללת מראש קריאת שמע עד סוף בפסוקים, ובאותיות כאשר עיניך תחזינה משרים בע"ה.

הנה בפסוק ואהבת, תכוין לקיים מ"ע שנצטוינו לאהוב את השי"ת, והיא מכלל הרמ"ח מ"ע. ²⁰⁷⁵ גם תכוין בפסוק זה להוריד ב"פ אור בכתר דרחל נוק' דז"א כמבואר אצלינו (ע"ח לו"ד ג)²⁰⁷⁶, שהכתר דז"א הם ג"פ אור אור אור, כמנין כתר עם הכולל. והכתר

- מאיר הכוונה -

²⁰⁷⁰ עי' ע"ח בשער הולדת אר"א (פרק ד ושם סוף פרק ו) בענין הנה"י דאר"א שהם נעשו בסוד תוספות ע"ש, וע' נסירה (פרק ח). וכן הנה"י דז"א הם נעשים בסוד תוספות כמ"ש בנסירה (פרק א בהמ"ק שם), ובשער העיבורים (פרק ד). וכן הנה"י דנוק' הם נעשים ג"כ ע"י תוספות, וכמ"ש הרב הכלל בזה בכל הפרצופים כולם, והוא בשער א"א (פרק ו) שאמר שם, והנה כל א' מן הפרצופים בין א"א בין אר"א בין זר"ן כולם יש בהם י"ג, כי אחר שכבר ידעת שאין העליון מתלבש בתחתון רק ז"ת שבו, וצריך שיהיה בתחתון סוד ג' אחרים לקבל מג"ר איזה צד הארה כו', ע"ש. והנה עומק הכוונה בזה הוא ג"כ על הנה"י דכל פרצוף שהם מהארת הג"ר דהעליון, כי הנה"י הם התרין ביעין ואמה שהם בסוד תוספות אור ומוחין מה"ג ת"ד וכמ"ש בשער הנסירה (סוף פרק ג). וכן אמר הרב ג"כ בשער הולדת אר"א (ריש פרק ד) (ביאורים ח"ב סה ע"ב).

²⁰⁷¹ עי' הערה 2058, וצ"ע שהפע"ח משמע כאן ג' תיבות, ושם ב'.

²⁰⁷² פע"ח ק"ס כז: כי פסוק ויאמר הוא כנגד נה"י והם ילאו בסוד הבינה פי' כי הנה הת"ת הוא אות ו' ואין זו אלף ו' ספירות והם ג' מוחין וחג"ת אמנם אח"כ האריכה הבינה שוקיה למטה והאצילה נ"ה וגם לפי שהבינה היא עלמא דלכורא ואית צה סיומא דנוק' נפיק מינה היסוד ואז נעשית נה"י וזוה תצין מ"ס צתיקונים ומבינה נביאים וזה פי' ה' צחכמה יסד ארץ כי אחורי הת"ת נתהווה רישא דנוקבא ע"י החכמה

²⁰⁷³ וגם העילה למוחין של הנוק' כי הם מוחי הנוקבא לכן אחר שאמרנו פעם א' ג' שמות אלו במקום שוקי הת"ת אח"כ על יד ק"ץ שכבר ידעת מקומו הנה על ידו נעשין גם הם מוחין לנוקבא (נוסף בפע"ח).

²⁰⁷⁴ רמ"ח איברים יותר מג' איברים כי יש כמה איברים הנכללין בנה"י (פע"ח).

²⁰⁷⁵ פע"ח ק"ס כג.

²⁰⁷⁶ עי' ע"ח לו"ר ג: אמנם דע כי פעמים שרחל לוקחת כל מקום אותו שלישי אמצעי, ואין רגלי לאה מתפשטים בתוך כתר רחל כשיעור שלישי הוא, וז"ש אצלינו בכוונת ק"ש (פע"ח ק"ש פרק כג) בפ' ואהבת, צריך לכוין לתת ב' אורות לרחל כמנין ואהבת, שהם ב"פ אור, ורחל נקראת א"ת, כמ"ש למטה בע"ה, כמארז"ל (ירושלמי ברכות פ"ט מ"ה) אתין וגמין רבויין הם, וזהו ואהבת את, ר"ל שתאהב את רחל הנקראת את, והוציא בלשון אהבה, ע"ד (בראשית כט יח) ויאהב יעקב את

שעה"כ

דנוקבא אין בו רק שני פעמים אור אור בלבד, והם עולים בנימטריא ואהבת, לפי שמכאן מתחיל כתר רחל נוק' דז"א. וז"ס (&) ואהבת את ה', ר"ל שתאהב לרחל הנק' את²⁰⁷⁷, ואהבה זו תהיה בהשפיעך ובהמשיכך אליה ב"פ אור אור²⁰⁷⁸, שהם כמנין ואהבת, אל הכתר שבה.

ושמעת²⁰⁷⁹ בשם מורי ז"ל שיכוין להוריד אליה ב' מוחין, כי אין לה רק תרין מוחין בלבד, כנודע דדעתן קלה (שבת & ²⁰⁸⁰). אבל אני לא שמעתי (כו ע"א) ממורי ז"ל אלא כפי מה שאמרתי לעיל, והדעת נוטה כן למה שכתבתי, לפי שאין מלת אור שייך אלא בכתר כנ"ל, כי ג"פ אור הם בנימ' כתר, והוא כתר דדכורא, כי כתר דנוק' אין בו רק ב"פ אור אור כמבואר אצלינו במקומו.

²⁰⁸¹ גם תכוין ב' הוזה בעיטרא דחסד הנק' אהבה²⁰⁸² כנ"ל. וכבר הודעתך בדרוש הציצית (דרוש ג), וגם לעיל במלת אחד, כי עיטרא דחסד ועיטרא דגבורה²⁰⁸³ נק' אהו"ה²⁰⁸⁴, ולכן תכוין עתה בר"ת של (&) והיו הדברים האלה אשר, אל שם אהוה כנו', שהוא עיטרא דחסד²⁰⁸⁵ והכונה היא כי לעיל במלת אחד ירדו המוחין והיו כלולים החסדים במוח החכמה והגבורות במוח הבינה ושם לא היו מתגלי כלל אבל אח"כ התחיל²⁰⁸⁶ לירד ולהתפשט במקומם כי ב'פ' ואהבת כו'²⁰⁸⁷ והיו הדברים כו' יורדים החסדים מן מוח החכמה אל מוח הדעת אשר שם הם מקומם.

וכבר ביארנו לעיל (&) כי יש ה' פסוקים ב'פ' זו, והנה הם כנגד ה' חסדים, והם ה' הויות דב"ן דמלוי ההי"ן. ולכן תכוין ג"כ, כי ר"ת וס"ת של ה' פסוקים אלו, הם ה"פ כ"ו, שהם ה' הויות של החסדים. גם תכוין שה' הויות אלו, הם במלוי ההי"ן, והם כנגד ה"פ ב"ן שנרמזו ב'פ' זו. והם: בכל לבבך (&), כי בכל בנימ' ב"ן, הרי ב"ן אחד. ובכ"ל מאד"ך והי"ן, ר"ת ב"ן בנימ'²⁰⁸⁸, ²⁰⁸⁹ הרי ב"ן ב'. האל"ה א"שר אנכ"י מצו"ך היו"ם, ר"ת ב"ן, הרי ב"ן ג'. ב"ם בשבת"ך בבתי"ך ובלכת"ך, תכוין כי ב"ם גימ' מ"ב, ועם הר"ת בשבתך בביתך

- מאיר הכוונה -

רחל, כי האהבה יתירה הוא שנתן לה חלק יתר על לאה כנ"ל, והם ב' אורות אלו²⁰⁷⁶ כמנין ואהבת כנ"ל. והאורות הללו הנה הם בחי' הב"ש תחתונים של ת"ת כנ"ל, ולפי ששליש העליון הוא במקום הסתום, אבל אלו הב"ש הם במקום הגלוי שמאירין החסדים, לכן נקרא אור אור. וענין זה נת"ל בענין הכתר של רחל שהוא ב"ש דת"ת דז"א הנקרא ב"פ אור אור, בסוד (ישעיה נד יב) ושמתי כדכ"ד שמשותך. אבל כתר של לאה אין בו רק אור א' לבד כנ"ל שם באורך, ויתבאר לקמן. עי' שער לידת המוין פרק ב: ז"א יש לו ג' אורות בכתר שלו, ורחל ב' אורות מהם [בכתר שלה], ולאה אור א' מהם בלבד בכתר שלה.

²⁰⁷⁷ עי' זהר ח"א טו ע"ב: את רזא אדני והכי אקרי.

²⁰⁷⁸ "צ"פ אור אור" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "הכתר שלה".

²⁰⁷⁹ למהר"ם מינץ (נוסף בפע"ח).

²⁰⁸⁰

²⁰⁸¹ פע"ח ק"ס כה.

²⁰⁸² וז"ס ואהבת שהוא אהבת חסד (נוסף בפע"ח).

²⁰⁸³ דחסד ועיטרא דגבורה – נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא לחו"ג.

²⁰⁸⁴ עי' לעיל הערה 564.

²⁰⁸⁵ דחסדים (פע"ח).

²⁰⁸⁶ מתחילין (פע"ח).

²⁰⁸⁷ ואהבת כו' – נמחק בפע"ח.

²⁰⁸⁸ צ"ן בנימ' נמחק בפע"ח ובמקומו איתא בנימ' צ"ן.

²⁰⁸⁹ צם צצנתך צציתך ובלכתך תכוין כי צ"ס גי' מ"ב והוא צרישא דז"א צג"ר צבו ועס ר"ת 'צצנתך' צציתך 'בלכתך הוא גי' צ"ן הרי ה' צנים וכוונת האלו הצנים טוב מאוד לכוין צק"ס שעל המטה צסוד מ"נ ועיקר כוונה זו היא צק"ס ההוא ולא כאלו

שעה"כ

ובלכתך, הרי ב"ן רביעי. הדברי"ם האל"ה אשר אנכ"י מצו"ך, ר"ת ב"ן, הרי ב"ן חמישי, והרי נשלמו ה"פ ב"ן. @

{שמן ששון לד ע"ג אות כה} 25% וטוב מאד לכוון באלו ה"פ ב"ן בק"ש שעל המטה בסוד מ"ן ועיקר הכוונה הזאת היא בק"ש שעל המטה ולא בק"ש הזאת ובכל מאדך תכוין כי מאד גימ' מ"ה והוא הויה דמלוי אלפין שהוא גימ' מ"ה ותכוין בה אל הדעת שהם החסדים שהם הויה דמ"ה דאלפין כנודע ויען כי כל נשמות בני אדם יש מהן נמשכות מן זכר ויש מן הנקבה כנודע ולכן כאשר דברה תורה בלשון יחיד שהוא ב'ו הפ' הזכיר בה ובכל מאדך כי כבר ימצא איזה בחי' פרטית יחידי שתהא נשמתו מן דכורא הנק' מאד שהוא הויה דמ"ה כנו' אבל בפ' והיה אם שמוע שהיא מדברת בלשון רבים לכן לא הזכיר בה ובכל מאדכם לפי שרוב הנשמות באות מן הנקבה ולא מן הזכר הנק' מאד כנו' ובפרט טעם אחר לפי שפרשת והיה אם שמוע היא בגבור' שהיא עיטרא דנוקבא אבל פ' שמע היא בחסד שהיא עיטרא דדכורא ובאומרך וקשרתם לאות ע"י תמשמש בידך בתפילין של יד ובתפילין של ראש כנו' בספרי הפוסקים והיה אם שמוע תשמעו כו' תכוין כי ר"ת א"ם שמוע תשמעו אשת לרמוז שפ' זו היא עטרא דגבורה שהיא נוקבא גם מלת א"ם היא נוקבא כנודע והכונה היא כי עיטרא דגבורה זו הנמשכת מאימא עילאה הנקרא אם ולפי שהנקבה היא נמשכת מעיטרא דגבו' לכן נרמזה יציאתה והוייתה בפ' זו במלת והיה והענין הוא כי מקום יציאתה הוא במקום החזה דו"א

וכבר נת"ל כי בפ' זו יש בה ע"ב תיבין שהם בחג"ת דו"א ויציא' המלכות הוא בת"ת שלו שהוא במקום החזה וענין זה יובן בדרוש המזוזה וע"ש והענין הוא כי אות ו' של והיה הוא החזה דו"א שהוא הת"ת אשר ה"ס ו' של ההויה שבו ושם מוצא הנקב' הנק' היה כי המלכו' היא ה' אחרונה של ההויה ולכן הכתר שלה שהוא ספיר' ראשונה שבה נק' ה' וזהו ו"ה של והיה כי אות ו' הוא הת"ת דו"א אשר שם יוצא כתר הנקבה הנק' ה' וב' אותיות י"ה של והיה ה"ס תרין מוחין דידה חו"ב וזהו והיה ו' הי"ה ולכן פ' זו היא עיטרא דגבורה שהיא בנין הנקב' והנה אחר אשר נתגלו החסדי' בדעת שהוא מקומם בפ' ואהבת כנ"ל הנה עתה גם הגבורות מתגלות במקומם וכנגד' נרמז שם אהו"ה שהוא ג"כ עיטר' דגבו' הנרמז בר"ת את השמים ולא יהיה כי ר"ת הם אהו"י אבל תכוין שהוא שם אהו"ה ויש בו מספר ה' יתירה לרמוז כי שם אהו"ה הם ה' חסדים וצריך לכוללן עם החמשה גבורות למתק את הגבורות ונמצא כי שם אהו"ה עם כללות הה' חסדים הוא שם בגימ' אהו"י

ולחבין זה אודיעך הקדמה אחת דע כי לפי שאנו עומדים עתה בק"ש אשר עדיין לא ירדו רק המוחין דו"ק לכן אין כח בחו"ג להתפשט במקומם עד שיכנסו הג"ר של המוחין ואז (כו ע"ב) יתפשטו החו"ג במקומם כי אין יכולת להתפשט במקומם עד גמר כניסת כל המוחין אבל הם מחוברים למעלה עם שני מוחין חו"ב כנ"ל ונמצא כי מה שהם מתפשטים עתה אינו רק הארה בעלמא בלבד ולכן נרמזו בבחינת ר"ת בלבד כנו' ועדיין שרשם עומד למעלה כנו' עד ברכת אבות ולכן בפ' והיה אם שמוע אנו ממשיכין הארת החסדים עם הגבורות כדי למתקם יחד כנ"ל משא"כ אם כבר ירדו יחד כולם אל מקומם כי אז אין צורך אל הנז' לפי שכבר הם מחוברים יחד ובאומרך וקשרתם לאות כו' ג"כ תמשמש בתפילין של יד ותפילין של ראש ע"ד הנז"ל

ובהגיעך אל פרשת ציצית תכף בתחילה תקח כל ארבע ציציות בידך הימנית פי' כי כבר ביארנו לעיל שבהגיעך אל מהר והבא עלינו ברכה ושלוש תזקוף שני צדדי הטלית על שני כתפותך באופן שישארו שני הציצית מאחור ושני ציציות לפנים ואח"כ תקבעם יחד שרשי ארבעתם בידך השמאלית ותניחם על לבך עד עתה וכשתתחיל פ' ציצית אז תאחזו כנפי הציציות גם בידך הימנית ושרשיהם יהיו בידך השמאלית ותבט ותסתכל בהם בכל פ' ציצית ותכוין בהם הכונה הנ"ל שידעת בדרוש הציצית ע"ש

שעה"כ

ובהגיעך אל פסוק וראיתם אותו וזכרתם אז חכוין כוונה אחרת והיא זו כי הנה תסתכל בהם בפ' זה ב"פ פעם אחר פעם ובכל פעם תכוין בהם אל שם ק"ל שהוא בנימי' עין וה"ם הרבוע של שם הוי"ה דאלפין דמ"ה העולה ק"ל ותכלית כוונה זו היא כי רחל נק' עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כמבואר אצלנו בתחלת הסבא דפ' משפטים (צד ע"ב)²⁰⁹⁰, והנה התכלת שבציצית ה"ם החשך שאין בו בחינת העינים והארה המכלה את הכל והוא בחי' הדין ולכן צריך לכוין כשמשסתכל בציצית כאלו יש שם תכלת שבציצית ותסתכל כשתאמר וראיתם אותו ותכוין להמשיך שם בחי' העינים העליונים והראי' שבהם ותכוין בשני פעמים ק"ל שה"ם ב' עיינין עלאין להמשיך משם בחי' הארת ראייה עליונה אל התכלת החשך הזה שה"ם עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כנז' וזה עצמה היא הכונה שתקנו בכוס ברכת המזון באומרם ז"ל ונותן עיניו בו כמבואר במקומו וזה הטעם שאין הציצית נוהגת אלא ביום לפי שאז יש כח בדינו להמשיך אליו ראייה העליונה משא"כ בלילה שאז הדינין גוברין ואין כח בדינו להמשיך שם ראייה העליונה

ובהגיעך אל ולא תתורו אחרי לבבכם כו' אז תנשק הציציות בפוך ותשימם ע"ג העינים שלך והנה צריך שיהיו ב' ידיים אוחזים בציצית ע"ד הנז' עד הגיעך אל ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים כו' כמשית"ל בע"ה ובאומרך ועשו להם ציצית תכוין אל אותו יחוד של הציצית שביארנו לעיל בדרוש הציצית איך יש ארבע מיני יחודים רמוזים בד' אותיות של הוי"ה ויחוד הג' הנרמז באות ו' הוא יחוד הציצית והוא לחבר ב' אותיות י"ה אל אות ו' ואח"כ לחבר אות ו' עם ה' התאה וע"ש היטב ובאומרך ונתנו על ציצית תכוין בד' שמות יה"ו במלואם כסדר ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ובד' שמות אה"י וב' שמות הראשונים יהיו במילוי יודין והג' במילוי אלפין והד' במילוי ההין וכולם בנימי' ציצית ויוסף כמבואר אצלנו לעיל בדרוש הציצית ובמלת הכנף תכוין אל שם אהיה במלוי ההין שעולה בנימי' הכנף עם הכולל והד' כנפות הם ג"כ נימי' ציצית מלת פתיל תכוין ג"כ אל מ"ש שם בדרוש הציצית כי חוט התכלת ה"ם המלכות והנה היא כלולה מי"ם אשר בה והם עשרה היות כולם במלוי ההין שכולם בנימי' פתיל"ל ובמלת תכלת תכוין שהמלכו' מקבלת מן ז' שמות הרמוזים בשם מ"ב²⁰⁹¹ שהוא אהי"ה יה"ו העולים מ"ב ובו רמוזים שבעה שמות שהם יהוה ויהוה בניקוד אלקים ומצפ"ן ויה' ואדני ואל ואלקים ומצפ"ן וז' שמות אלו הם בנימי' תכלת וענין ז' שמות אלו נת' עניינם בזוהר בר"מ פ' יתרו דצ"ב גם ית"ל בדרוש קבלת שבת וע"ש עניינם ובפסוק אני ה' אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מ"מ תכוין אל הזכירה הד' מן הד' זכירות שביארנו לעיל בדרוש אהבת עולם וע"ש והנה זכירת מצרים מ"ע מן התורה ולכן תכוין בפסוק זה לקיים מצוה זו של זכירת יציאת מצרים בק"ש דשחרית ובק"ש דערבית ענין ה' אלקיכם אמת אשר כופלה הש"ץ פ"ב כנז' בזוהר רות כבר ביארנו עניינם לעיל בדרוש ענין סדר רמ"ח תיבין שבסדר קריאת שמע וע"ש {כז ע"ג}

גם נתבאר פה כוונה אחרת והיא זו הנה פסוק ויאמר היא כנגד נה"י דז"א כנז"ל בדרוש הנז' והנה הם יצאו ונעשו מסוד אימא עילאה לפי שז"א הוא סוד אות ו' של הוי"ה והטעם לפי שאין בו רק ו' ספירות בלבד והם ג' מוחין חב"ד וחג"ת אמנם אח"כ האריכה אימא עילא' והמשיכו את שוקיה נה"י שלה עד למטה והאצילה בחי' נה"י דז"א כי הנ"ה יצאו מב' ירכין שלה ולפי שאימא עילאה נק' עלמא דכורא כנז' בזוהר פ' ויצא (לך לך דף צו ע"א) אבל יש בה סיומא דנוקבא ולכן יצא ממנה גם בחיני' היסוד ואז נעשו נה"י בז"א וז"ם מ"ש בתיקונים ומבינה נביאים גם ז"ם פסוק ה' בחכמה יסד ארץ כי אחר הת"ת נעשה רישא דנוקב' הנק' ארץ ע"י החכמה ואח"כ כונן שמים שהם נה"י דז"א הנקרא שמים והם נק' מכונייה כמו שאמר הכתוב יסד ארץ על מכונייה כי השוקיים הם מכוני הגוף וכונניות זה נעשה ע"י התבונה ואז אלו הנה"י ששמשו לב' בחי' אם בבחי' נה"י דז"א ואם בבחי' ג'

- מאיר הכוונה -

²⁰⁹⁰ עי' לעיל הערה 1575.
²⁰⁹¹ הקדוש, ש צב ע"ד עליון

שעה"כ

מוחי' דנוקבא כי הם הם מוחי' דילה כמבואר אצלינו ולהורות שני בחי' אלו אנו כופלים בפסוק ה' אלקיכם אמת שהם בחי' נה"י הנז' אשר בתחילה נעשים בחינת נה"י דז"א עצמו ואח"כ ע"י הש"י שכתב ידעת מי הוא הנה ע"י נכפלים ונעשים גם הם ג' מוחי' אל הנקב' ע"י חזרתו לכפול פעם שני ולהורות כי אלו הנה"י עצמם הם הם משמשים להיותם מוחי' אל הנקבה ולכן אין בפ' זו רק ע"ב תיבות ע"י חזרת ג' תיבות אלו

עני' ד"פ אמת שנתקנו קודם עזרת אבותינו וד"פ אמת אחרים שנתקנו אחר עזרת אבותינו כנזכר בזוהר פרשת ויקהל הענין הוא כי ה"ס ד' מוחי' הנקבה הנעשים לה ע"י הנה"י דז"א ובאים ונמשכי' אליה מבחינת הזכר עצמו וזהו ד"פ אמת הראשונים אמנם אח"כ הם ד' מוחי' שלה עצמם בסוד היסוד שגם הוא כולל ו' אחרת כמו הת"ת בסוד ו"ו כפולה ומזו הוא השנית שהוא היסוד נעשים בה ארבע מוחי' אחרים והב' הנשארים באות ו' הם אל היסוד בעצמו באופן כי הו' דיסוד נחלקת לו' חלקים הארבע מהם אל המוחי' דנקבה והשנים הנשארים מהם אל היסוד בעצמו גם ביארנו בזה כוונה אחרת לעיל בדרוש קצר ביחוד קריאת שמע עד עזרת אבותינו וע"ש איך שהם סוד ההיכלות הכלולים בהיכל הרצון הכולל שית היכלין בגויה ע"ש כי שם נתבאר כוונה זו ונבאר עתה כוונה א' עם שגם היא נקשרת עם הכונה הנז' והכל עולה לסגנון א' וזה גורם את זה הנה נת"ל שעדיין עתה רחל עומדת למטה בעולם הבריאה בבחי' נקו' קטנה ואמנם בעת הק"ש העלינו אותה לצורך מ"ן כדי שע"י תקבל אור עליון וע"כ יתקן פרצוף ז"א ויושלם בי"ס גמורות אשר בתחילה לא היה אלא בסוד ו"ק לבד וגם נוק' דז"א תשתלם בפרצוף גמור מי"ס גמורות ואמנם כבר ז"א נתקנו רמ"ח איבריו מרמ"ח תיבין דק"ש כנ"ל וכבר הודעתך כי ד' מיני זווגים הם והיותר מובחר שבהם הוא זה הזווג דשחרית שהוא זווג יעקב ברחל ונודע כי יעקב ורחל עומדים אחור באחור וז"א הנק' ישראל מפסיק בין ב' אחוריים שלהם ובכרכות אבות חוזרים יעקב ורחל פב"פ כמשי"ת שם והנה עתה אנו צריכים להמשיך הארה אל יעקב ורחל כדי שיוכלו לעשות אח"כ בברכת אבות פרצוף גמור והנה ב' מיני מוחי' היו בק"ש הא' הם במוחי' עצמם שהם ד"פ יה"ו במלוי עסמ"ב ותכוין להמשיך ולהוריד מהם הארה למטה וה"ס ד"פ אמת שיש מן אמת ויציב עד עזרת ונמצא כי באמת הראשון תכוין אל יה"ו דמלוי ע"ב וכבר נודע כי יה"ו פעמים יה"ו בגימ' אמת ובאמת הב' תכוין אל יה"ו דמלוי ס"ג ובג' אל יה"ו דמלוי מ"ה ובד' אל יה"ו דמלוי ב"ן אמנם ד' אמת האחרונים שיש מן עזרת אבותינו ואילך הם מבחינת הלבושים של המוחי' הנז' שהם ד"פ אהיה אשר גם הם באו עם הד' מוחי' הנז' בק"ש והנה גם אהיה פעמים אהיה הם גימ' אמת ונמצא כי באלו ד"פ אמת האחרונים תכוין בהם אל ד' שמות אהיה פשוטים ולא במלואם לפי שכיון שהם עצמם אינם רק בבחינת לבושים אין יכול לירד מהם הארה רק בבחינת פשוטים ולא מלויים עוד יש כוונה אחרת באלו ח' פעמים אמת והוא כי ד"פ אמת הראשונים הם כנגד ד' דאחד שהיא למעלה בלאה הנק' ד' קשר של תפילין של ראש והד' אמת האחרונים הם למטה בד' תחונה רחל והרי ביארנו כמה כונות באלו הח' פעמים (כז ע"ד) אמת ולקמן נחזור לבאר דרך פרשות וע"ש למטה

עני' ט"ו ווי' שיש באמת ויציב כו' תכוין בהם אל שם ההויה היוצא מהם באופן זה כי הנה הם ט"ו ווי' כמנין י"ה ואם תכה י"ה פעמים ו' הם כמנין ט"ו ווי' הנז' ועם ה' שבר"ת הדבר הזה הרי נשלמה יהוה אחד גם קבלתי כוונה זו הנז' באופן אחר והוא כי הנה ט"ו ווי' הנז' הם ו' פעמים י"ה שהם תשעים והרי לך שתי אותיות י"ה בכל הו"ק כמנין ו' וה"ס שם יה"ו ועם ה' שבר"ת הדבר הזה כו' הרי יהוה ולכן צריך לקשר מלת הדבר עם ט"ו ווי' הנז' ולא להפסיק ביניהם כלל גם יש כוונה אחרת והיא נקשרת עם הכונה הנז'ל והכל ענין א' והוא כי ענין זאת ההויה הנז' שרמזונה בט"ו ווי' ובה' של הדבר הנה מקומ' במלכו'

והענין הוא כי כל אלו הארות אנו מורידין עתה אותם אל המלכות העומדת עתה בהיכל הרצון כדי שתוכל לעלות אח"כ בברכת אבות אל האצילות ונודע כי ההויה במלוי

שעה"כ

ההיז היא במלכות וכיון שלעולם כל בחי' מלוי ההיז הוא במלכות א"כ גם בחי' ההיז שבהויה זו יהיו מכוונים אליה בפרטות ולכן אנו לוקחים אלו הד' ההיז שיש בהויה זו דמלוי ההיז ואנו מציירים אותם בציור וויז ע"ז כי כל אות ה' היא צורת ג' וויז נמצא שהד' ההיז הם י"ב וויז ותחבר עמהם ג' וויז שיש בהויה זו הרי הם ט"ו וויז בהויה זו דההיז הנז'

והנה גם אות הד' אשר בזו ההויה היינו יכולים לציירה בציור ב' וויז אחרים ויהיו י"ז וויז אבל הטעם שאין אנו מציירים גם את הדלת הוא לסיבה הנז' כי עיקר מה שאנו מציירים עתה הם אותיות ההיז לפי שהם עיקר' של המלכות הנק' ה' בכל מקום והנה כוונה זו קשורה עם הכונה הראשונה הנ"ל כי ענין הכאת אותיות י"ה באות ו' להיותם בגימ' צ' כמנין ט"ו וויז הוא הגורם אל הציור הנז' לצייר הההיז הנז' בציור וויז כדי שיהיו בין כולם ט"ו וויז כנז' וצריך שנבאר עתה ביאור אלו הט"ו וויז מה ענינם

הנה נתבאר כי כל בנין המל' נעשית ע"י הויה דמילוי ההיז הנ"ל ואנו עתה מתחילין להאיר אליה מן הגלגלתא והקדקד שלה והנה בגלגלתא דילה אית בה ג"כ נימין ושערין כמה דאית ברישא דז"א כנזכר בב' האדרות והנה מספר הנימין אשר בראשה הם ט"ו נימין כמנין ט"ו וויז אלו הנז' פה כנודע בתיקוני' תי' ע' דכל נימא איהו שיעור אות ו' ונימין אלו נמשכין בראשה על ידי הציציות אשר קדמו בפ' ציצית וכבר הודעתוך איך בחי' הציציות הם נמשכין מן הנימין והשערות דברישא דז"א אשר מהם נמשכה הארה אל רישא דנוקבי' דז"א ומחמת ההמשכה ההיא נמשכו בה ט"ו נימין אלו בראשה ונלע"ד כי טעם היותם ט"ו נימין הוא לפי שהנימין יוצאין מן המוחין שבה ואין בה רק תרין מוחין כנז' באדרא זוטא בסופה והם חו"ב שבה שהם י"ה ולכן מספר הנימין הם ט"ו כחושבן י"ה והנה אחר שהמשכנו אליה אלו הט"ו נימין אח"כ נתקנה הקדקד שלה לפי שהנימין הם משני מוחין והקדקד הוא עצם הגלגלת אשר מוח הדעת ושאר המוחין הם בתוכו והנה כמו שהנימין נמשכו מן הויה דההיז הנז' גם הקדקד שהוא הגלגלת עצמו נעשה בהויה ההיז כי הנה הויה דההיז הוא בגימ' ב"ן וקדקד הם ד"פ ב"ן והטעם הוא כי הקדקד שלה נעשה מהגבורות ולכן יצחק שהוא נמשך מהגבורות נק' יצחק כי הוא בגימ' ד' הויות ב"ן כמנין קדקד ויובן זה עם מה שביארנו בהגדה כנגד ד' בנים דברה תורה גם ביארנוהו בדרוש הארבה שהוא ג"כ גימ' יצחק ואמרנו כי הה"ג נעשים ארבעה בנים לפי ששלשה מהם בלבד מתמתקות ביסוד דז"א ע"י הג' חסדים אשר שם וכל אחד מן החסדים או מן הגבורות הוא הויה אחת ונמצא כי הג' הגבורות המתמתקות עם הג' חסדים שהם ו' הויות שעולים בגימ' ג"פ ב"ן נשארו שני גבורות שלא נמתקו והנה הם שני הויות שהם בגימ' ב"ן והרי הם ארבעה בנים ואין להאריך כאן בענין זה והנה מכח עיטרא דגבורה נעשה הקדקד שלה כי חסדים אין בה ומאותם ד' בנים נעשה הקדקד שלה גם צריך שתכוין כי קדקד זה נעשה ג"כ מן הויה דההיז בציורה ע"ד הנז' בענין הט"ו וויז וזה ביאורה כי תצייר ד' ההיז שיש בזאת ההויה בבחינת וויז יהיו י"ב וויז ועם ג' וויז שיש בזאת ההויה הרי ט"ו וויז ונשארו בזאת ההויה ב' אותיות י"ד ותחבר י"ד עם ט"ו וויז ויהיה הכל בגימ' ק"ד והנה נכת ע"א} מהויה אחרת דההיז יהיו ק"ד שני ע"ד הנז' נמצא כי מב' הויות דההיז נעשה קדקד שלה שהוא כנגד ב' מוחין שבה שהם ב' הויו' וענין ב' הויות אלו ששתיהם בציורן הם בגימ' קדק"ד תכוין אליהם בשני פעמים לעד שנו' כאן והם אלו הראשון ומלכותו ואמונתו לעד קיימת והב' הוא ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים לע"ד הם בגימ' קדק"ד שהם שני הויות דההיז שכל אחד מהם בציורה הוא בגימ' ק"ד כמנין לעד והנה אחר שאמרת ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים לעד כו' שאז כבר נשלם הקדקד שלה שכל זה נעשה ע"י הציציות וזהו הבנת פי' ודבריו חיים וקיים כו' כי הם חיים בסוד היסוד וקיים בסוד גו"ה תרין קיימי גופא ונודע כי מג' נה"י אלו נבנית המלכות הנקרא' דבר ולכן נה"י האלה נק' דברים וזהו ודבריו חיים וקיימים כו' ואלו הם סוד הציציות כמש"ל כי פ' ציצית היא בנה"י דז"א ונמצא כי מן הציציות הנז' נעשו הנימין והקדקד שלה ולכן בהגיעך כאן

שעה"כ

תנשק הציציות בפיך ותשימם על עינך ותתירם ותניחם מידך יורדין ומשולשלין מאליהן ואל תאחזם ותקחם עוד בידך ובאומרך פודינו ומצילנו מעולם הוא שמך תכוין לשני שמות אלו כי פודינו ומצילנו ר"ת הוא בנימ' אלקים ור"ת מעולם הוא שמך הוא מה"ש והוא שם א' קדוש משמות ע"ב דויסע, ויבא, ויט כנודע גם באומרך עזרת אבותינו תכוין כי הויה פעמים הויה הם בגימטריא עזרת

ונחזור לבאר ענין ח' פעמים אמת שנזכרו מן אמת ויציב עד התחלת העמידה וכבר נת"ל בדרך כללות ונשלים עתה ביאורם דע הקדמה א' כוללת בענין כל העולמות של הקדושה כי כל בחי' אשר בהיותה למטה היא גדולה הנה בעלותה למעלה תהיה קטנה המשל בזה בענין המלכות דאצילות אשר בהיותה למטה היא גדולה הנה בעלותה למעלה היא קטנה והענין הוא אשר בהיותה למטה בעולם בי"ע היא שם בבחינת פרצוף שלם הנה כאשר תעלה במעלה בעולם האצילות באחורי ז"א כי שם ביתה ומקומה האמיתי ושם איננה אלא בבחינת נקודה קטנה כי כל בחי' פרצופה בהיותה למטה איננה מספיק לה להיותה נקודה בהיותה למעלה וצריכה פעם אחרת להעשות פרצוף שם בהיותה אחורי ז"א ואח"כ תוכל לחזור עמו פב"פ ואחר שתחזור עמו פב"פ תחזור היא אז פעם אחרת להיות נקודה קטנה לפי שאור הפנים הוא גדול מאד לאין קץ על אור האחוריים ואז צריכה פ"א להעשות פרצוף אחר כדי שתוכל לעמוד עמו פב"פ כנגד נה"י שלו כנודע ואם תרצה לעלות מדרגה אחרת עד חג"ת שלו אשר ז"ס ענין חזרת העמידה שחזור הש"צ בקול רם כמו שיתבאר במקומו בע"ה הנה אז גם הזכר צריך לעלות עמה בהכרח ואז היא צריכה לחזור עמו אחור פ"א מפני גבהו ומעלתו של ז"א ואז חוזרת לחזור פ"א פב"פ ולהעשות פרצוף אחר מחדש

ובזה תבין היות בשחרית דשבת ארבע תפילות ב' בקול רם וב' בלחש שהם תפלת שחרית ומוסף כל א' כפולה לב' ובכל עמידה מהם עולה הז"א מדרגה אחת ובכל עליה מהם צריכה לחזור ולהיות נקו' קטנה ואח"כ חוזרת להעשות פרצוף גמור מחדש בכל עליה ועליה וצריך בכל עמידה מהם לומר ברכת אבות כדי לחזור ולתקנה בבחי' פרצוף בהיותה אחור באחור ואח"כ להחזירה פב"פ ולעשותה פרצוף שלם אמנם לא ראי זה כראי²⁰⁹² זה כי לא התפללות שוות כי כפי עליית המדרגות כך יהיה סדר ההארות וכונת הפרטיות לכל אחת ואחת ושמותם הפרטיות בכל א' וא' ולכן בכל עמיד' יש כוונה מיוחדת בפני עצמה בשחרית או במוסף או במנחה או בערבית או בחול או בשבת או ביו"ט או בחנוכה או בפורים או בר"ח ובוה יש חילוקים רבים לאין קץ

ואחר שהקדמנו לך הקדמה הנז' נחזור למקומנו כי הנה עתה יושבת המל' בהיכל הרצון של עולם הבריאה ושם ה"ם הנשיקין כנז' בהיכלות דפ' פקודי כי להיות היכל הרצון מכונה אל יעקב בסוד הת"ת בסוד וישק יעקב לרחל ולכן שם הם ענין הנשיקין ולכן מכאן הוא מתחיל הארת המלכות להעשות פרצוף שלם בכאן כדי שע"כ תוכל לעלות אל עולם האצילות לעמוד שם עמו אחו' באחור והלואי שם תהיה בבחי' נקודה קטנה ואז תצטרך לחזור להעשות שם פרצוף שלם בהיותה אחור באחור ואם לא הקדימה להעשו' כאן בהיכל הרצון פרצוף שלם לא היה לה מציאות כלל לעלות אל עולם האצילות כיון שהיא עתה נופלת למטה בעו"ה אבל כיון שהתחילה וכת ע"ב) להאיר ולהעשות כאן פרצוף שלם יש לה יכולת לעלות בברכת אבות באחורי ז"א בעולם האצילות ותהיה שם בבחי' נקודה קטנה כנז' ונמצא שעתה אנו צריכין להמשיך לה הארה מן המוחין עלאין דז"א שנמשכו לה ע"י הק"ש כדי שתעשה כאן פרצוף שלם ותוכל ע"כ לעלות אח"כ אל עולם האצילות ולכן אנו מורידים עתה אלו ההארות שהם ח' פעמים אמת שהם ענין הד' מוחין והד' לבושים שלהם כנ"ל והענין הוא כי אנו מורידים אלו ההארות מלמעלה מז"א הנק' ישראל אשר

שעה"כ

בעולם האצילי' למטה בהיכל הרצון דבריאה ואיננו ישראל עצמו היוורד אלא ההארות הנמשכות ממנו והיא בחי' הנק' יעקב שה"ס האחוריים דאבא שנפלו ממקומם בעת מיתת המלכי' עד מקום מל' דאצילות כמבואר אצלינו ואע"ג שאמרו בזוהר פ' ויקהל דנחית ישראל לקבלה בהיכל הרצון בעת שאומרי' ישראל תהלות לאל עליון גואלם כו' כמשי"ת ל בע"ה איננו ישראל עצמו אלא זו ההארה הנז' וביאור אלו ההארות הוא באופן זה כי הנה הם ח' פעמים אמת ד' קודם עזרת אבותינו וד' אחר עזרת אבותינו וכבר נת"ל כי הד' ראשונים הם ללאה וד' אחרונים לרחל גם נתבאר כי הד' ראשונים הם כנגד ד' מוחין וד' אחרונים כנגד ד' לבושים דמוחין והכל א' כי הנה ארבע אמת הראשונים הם ארבע אורות ראשונות הנמשכות מן ד' שמות יה"ו במלוי עסמ"ב ונמשכות אל לאה שהם המוחין עצמן וד' אמת האחרונים הם ד' הארות שניות הנמשכות מן ד' שמות אהיה פשוטין שהם לבושי המוחין ונמשכות אל רחל ואמנם בתחילה כל ח' הארות אלו נמשכות כולם אל יעקב ואח"כ מחציין יוצאת לאה ומחציין יוצאת רחל והרי כל הכונות נקשרות ביחד ונמצא כי ע"י הארות של ח' פעמים אמת נתקנה רחל כי בתחילה היתה סוד נקו' בלבד בהיותה למטה בהיכל הרצון דבריאה ועתה ע"י אלו ההארות נתקנת ונעשית פה בחי' פרצוף גמור אחר באחור עם יעקב ואח"כ בתהלות לאל עליון גואלם חוזרת להיות עמו פב"פ למטה בבריאה כמשי"ת בע"ה ובאומרך עוזר דלים העונה לעמו ישראל כו' תכוין לעשות עצמך עני עם השכינה הנקראת עניה בהיותה כאן למטה כדי שבהעלות' תזכה לעלות עמה כנו' בזו' פ' בלק וצריך למעבד גרמיה עני בהדי שכינת' כו' ובאומרך תהלת לאל עליון גואלם צריך להגיה ולומר תהלות בלשון רבים כמ"ש בע"ה והוא מנהג אשכנז גם צריך לקום מעומד כשמתחיל לומר תהלות כו' ומעם שני דברים האלה ית' בכלל דברינו אלה

והענין הוא כי כבר נת' שבתהלות לאל עליון מתחלת הכלה ליתקן ולחזור פב"פ עם יעקב וכבר נת' בברכת אבות שהתחלת בנין המל' במלת אל עליון גומל כו' כי שם מתחיל להעשות בנין הכתר שלה ע"י שם זה הנקרא אל עליון והנה ע"י שם זה אל עליון הנז' נחית מלכא לקבל הכלה ולתקנה כנוכ' בזוהר ולכן באומרו עתה תהלות לאל עליון גואלם צריך לקום מעומד לכבוד מלכא קדישא המתגלה ונחית לקבל הכלה ולתקן' לפי שעתה בתהלות לאל עליון גואלם אז הוא התחלת עליית יעקב עם לאה ורחל בהיכל ק"ק דבריאה ועתה מתחילין לעלות שם וחוזרים אפין באפין ונשקין דא לדא כנו' בזו' פ' פקודי ואח"כ באדני שפתי תפתח אז הוא גמר כניסתם בהיכל קה"ק

ונבאר עתה ביאור מלות תהלות לאל עליון כו' הנה בזוהר אמרו שבתהלות לאל עליון כו' כדין נחית מלכא לקבל כו' וביאור דבר זה הוא במה שנת' אצלינו לעיל כי לא נכנסו בק"ש רק המוחין דו"ק בלבד והג"ר נשאר למעלה בראשו דז"א בסוד אור המקיף והנה פשוט הוא שהיסוד דאבא המלוכש בתוך דעת דז"א כיון שהוא זכר הוא ארוך ומתפש' יותר למטה ממה שמתפש' יסוד דאימא הנתון ג"כ שם והוא יושב במקום המוח הנק' דעת בין תרין מוחין חו"ב והנה קצה היסוד בעצמו כיון שהוא ארוך הנה הוא מתפשט ונמשך עד תרין פרקין אמצעיים דנ"ה ואל תשיבני ממה שביארתי במ"א כי שיעור היסוד דאבא הוא מתפשט עד סיום יסוד דז"א כי הנה אין זה אלא אחר גמר כניסת כל המוחין כי אז יורד ומתפשט היסוד דאבא עד סיום יסוד דז"א וכמ"ש בחזרת העמידה איך מתגלי' ג' אמצעיות חג"ת דז"א ושם נת' שאין היסוד דאבא מגיע למטה רק כאשר האם רובצת על האפרוחים אמנם כאשר איננה רובצת עליהם אלא זקופה ועומדת עליהם מבשרינו נחזה אלוה שאין היסוד מגיע רק עד מקום שבין ב' פרקין עלאין דנ"ה בלבד והנה עד עתה עדיין לא נכנס היסוד דאבא ברישא דז"א כלל (כח ע"ג) אמנם עתה מתחיל היסוד ההוא לסבת היותו יותר ארוך משל אימא ליכנס קצת בתוך הדעת דז"א והארה הזאת נמשכת דרך קו האמצעי דז"א עד היסוד שבו ומשם מאיר אל המלכות העומדת עתה בבריאה כנ"ל וז"ש

שעה"כ

בזוהר דכדין מלכא עלאה נפק לקבלא כו' כי יוצא ממחיצתו ויורדת הארתו אל הכלה העומדת בבריאה ועיי"כ יש בה יכולת לעלות לנגדו ובתחילה מכת זו ההארה חוזרת עם יעקב פב"פ למטה ומתחלת לעלות עמו אל היכל קה"ק שבבריאה מכת ההארה הנז' וכבר ידעת כי כל תכלית הזווגים אינם אלא להמשיך החו"ג שבדעת הזכר אל הנקבה ולכן בהראות עתה היסוד הנז' דאבא יש יכולת ביסוד דו"א להעלות אותה בסוד החו"ג אשר בו בסוד והוכן בסוד כסא כו'²⁰⁹³, ונמצא כי מלכא עלאה הנז' בזוהר הנפק לקבלא הוא היסוד דאבא כי הוא נק' מלכא עלאה באמיתות וז"ס תהלות לאל עליון גואלם כי תהלות הם ב' תהלות לאה ורחל וה"ם שתי הארות של ד"פ אמת הראשונים וד"פ אמת האחרונים שביארנו כי ב' הארות האלה מתחברין יחד ועולים כנגד אל עליון ופי' כי אל עליון אל שהוא היסוד דבינה אשר היא הויה דס"ג שבה נרמזת שם ייא"י²⁰⁹⁴ שהיא גימטריא א"ל כמבואר אצלינו במקומות רבים

ועליון הוא יסוד דאבא המתלבש תוך יסוד דאימא ובערך היסוד דאימא נק' עליון וחיבור אלו היסודות הנקרא אל עליון בהם תלוי סוד הגאולה וזמ"ש גואלם כי הוא המעלה אותם וגואל אותם מיד החיצונים אשר למטה בבי"ע שלא יתאחזו בהם ועיי"כ יכולים לעלות ונודע כי כל גאולה הוא ביסוד גם תכוין במלת גואלם שהוא חיבור ג'ו אל"ם ר"ל תוך אל"ם והענין הוא כי האותיות אשר תוך מלוי אותיות אלם הם ל"ף מ"ד ס' והם בנימ' צדק שהיא המלכות שנוכרה במלת תהלות הנקרא ג"כ צדק וכמ"ש בפסוק האמנם אלם צדק תדברון כו' כי צדק הוא אותיות מלוי אל"ם וע"ש וז"ש ג"כ ברוך הוא ומבורך כו' כי תיבות ברוך הוא כנגד יסוד דאבא לפי שכל ברוך הוא ביסוד כנז' בזוהר ובפרט ביסוד דאבא הנקרא ברוך מצד עצמו ונקרא הוא לשון העלם יען כי הוא נעלם תוך היסוד דאימא אבל היסוד דו"א הוא המקבל ברכה ממנו נק' ומבורך כנ"ל כי להעלות את הכלה למעלה צריך להוריד הארת יסוד דאבא ביסוד דו"א ויסוד דו"א הוא המעלה אותה מן הבריאה אל האצילות וכנגד שני יסודות הנז' נאמר ברוך הוא ומבורך וכבר הודעתך שרש מרע"ה שהוא ביסוד דאבא וזמ"ש כאן תכף משה ובני ישראל לך ענו שירה כו' כי משה הוא יסוד דאבא ובני ישראל הם ג"ה

והנה בזה יובן ענין סמיכות גאולה לתפלה הנז' בדברי רז"ל כי דבר זה צריך ביאור לפי שנודע כי כל גאולה הוא ביסוד וכל תפלה במל' וא"כ קשיא היאך אפשר לומר שהגאולה שהיא ביסוד היא למטה בהיכל קה"ק אשר עתה הוא מקומו בתהלות לאל עליון כנז' והתפלה שהיא המלכות היא למעלה באצילות כי כל עמידה היא באצילות

אמנם ביאורו יובן עם הנז"ל כי הגאולה הזו היא למעלה באצילות ביסוד הנז' אמנם הוא מוריד הארתו למטה בבריאה אל המלכות הנק' תפלה אשר שם למטה ועיי סמיכות הזו עולה המלכות הנק' תפלה מן הבריאה אל האצילות כנ"ל והנה העליה הראשונה של המלכות הנק' תפלה היא במלת ברוך שבברכ' אבות כמו שית' והנה זה הברוך הוא ביסוד דו"א כמשי"ת שם והרי נתבאר היטב ענין סמיכות גאולה לתפלה ממש ועוד כי הנה גם היכל קה"ק דבריאה נקרא ברוך ברבויא דברכאן כנז' בזוהר פ' פקודי²⁰⁹⁵ וכמשי"ת בע"ה כי נתרבה בברכאן ע"י הברכות הנמשכות שם מן יסוד דו"א דאצילות הנקרא ברוך ג"כ²⁰⁹⁶ ובה יובנו דברי רז"ל שאמרו כל הסומך גאולה לתפלה כו' והיה צ"ל

- מאיר הכוונה -

²⁰⁹³ עי' לעיל הערה 1665.

²⁰⁹⁴ עי' לעיל הערות 580, 581.

²⁰⁹⁵ עי' לעיל הערה 1266.

²⁰⁹⁶ עי' זהר חדש (מרגליות) דף סז ע"א

כתיב, והמלך שלמה ברוך. אמאי איקרי הכי. אלא והמלך שלמה, מלכא דשלמה דיליה. דהא בכמה אתרי כתיב המלך סתם, ולא כתיב המלך שלמה. אלא המלך סתם, על בית דוד קאמר. המלך שלמה, על מלכא דשלמה דיליה קאמר:

שעה"כ

כל הסומך תפלה לגאולה שכן הוא האמת שצריך לסמוך ולעלות ולחבר את התפלה שהיא המלכות למעלה עם הגאולה שהוא היסוד אמנם יובן עם הנו' שהנה בתחילה אנו מורידין הארת היסוד הנקרא גאולה למטה אל המל' הנקרא תפלה העומד' בבריאה וזהו ממש סמיכות גאולה לתפלה ואח"כ עולה התפל' למעל' עם הגאולה באצילות ואז איננו סמיכות והארה בלבד רק גאולה עצמיות ולא סמיכות לבר וכבר נת"ל בדרוש הקדיש של הודו לה' כו' ענין סמיכות גאולה לתפל' היטב ושם נתבאר כי לסיבה זו לא נתקנו לומר קדיש כאן כיון שהוא באמצע הבריאה אל עולם האצילות וא"כ וכח ע"ד) היה ר"ל קדיש ע"ד שתקנו לומר קדיש בין עולם ועולם ושם נתבאר באורך טעמו של דבר וקיצור של דבר הוא כי בכל עולם ועולם המלכות ש"ע העליון מתלבשת החלק העשירי התחתון שבה שהיא המל' של המל' בכתר שבעולם שלמטה ממנו אבל המלכו' שבעול' האצילות כל הי"ם שבה כולם יורדים ומתלבשים בכסא הכבוד שהוא בראש הבריאה בהיכל קה"ח שבה ואין לך סמיכות גדולה מזה ולכן אין צ"ל כאן קדיש כדי להעלות את הבריאה בעולם האצילות כי הרי היא נקשרת עם המל' דאצילות לגמרי וז"ם סמיכות גאולה לתפלה שהיא עולם הבריאה במלכות דאצילות

שער הכוונות דרושי העמידה
ועתה נבאר דרושי העמידה בע"ה
דרוש א'

ונבאר ענין אדני שפתי תפתח כו' (&) שתקנו לומר בתחילת העמידה. ולכאורה היה נראה שהוא הפסק גדול בין גאולה לתפלה, והנה רז"ל במס' ברכות (&) הרגישו בקושיא זו, ותירצו דכתפלה אריכתא דמיא. וביאור הענין הוא במה שכתבתי לעיל, כי בתהלות לאל עליון גואלם, אז התחילו יעקב ולאח ורחל לעלות אל היכל קה"ק שבבריאה מן היכל הרצון, ושם חזרו פב"פ. והנה פסוק זה של אדני שפתי תפתח, הוא כנגד היכל קה"ק שבבריאה ממש²⁰⁹⁷, כי הנה סוד שם אדני הוא כאן בבריאה כמ"ש אצלינו בשער שמות הספירות (פדק ה), וכנו' בהקדמת ס' התיקונים, כי שם אדני הוא בבריאה, משום דתמן לאו איהו וכינויה חד כו'²⁰⁹⁸, והנה מוכרח הוא שבתחילה יעלו אל היכל קה"ק דבריאה, כדי שאח"כ משם יעלו אל האצילות, ולכן תקנו פסוק זה כאן. אמנם ביאור דברי רז"ל שאמרו דכתפלה אריכתא דמיא, יובן עם מה שנבאר במלת ברוך דברכת אבות, ששם יתבאר כי הוא סוד היכל ק"ק דבריאה, דכען הוא ברוך²⁰⁹⁹ ברבויא דברכאן²¹⁰⁰. וביאורו הוא כמ"ש במקום אחר, כי ע"י עליית העולמות והתכללותם זב"ו, חוזרין ג"ר דעשיה ונעשין ממש בחינת יצירה, וכן ג"ר דיצירה נעשים בריאה ממש, וכן עתה הג"ר שבהיכל ק"ק דבריאה הם נכללים עם המל' דאצילות הנקרא תפלה²¹⁰¹, ונעשית חיבור א', ועולים יחד אל עולם האצילות. ונמצא כי היכל קה"ק דבריאה שהוא בחי' פסוק ה' שפתי תפתח כנ"ל, הנה כתפלה אריכתא דמיא, שהוא המל' דאצילות הנקרא תפלה, וכאלו נתארכה ונגדלה יותר ע"י התחברות היכל קה"ק דבריאה עמה, ונעשו הכל בחי' אצילות, וזהו אומרם ז"ל כתפלה אריכתא דמיא.

- מאיר הכוונה -

ברוך, דהא כדין נביעו דברכאן לא הוו פסקין עילא ותתא. ברוך, דכל ברכאן נביעין מתמן, לאתברכא כל עלמין, וכל אתוון אתנהרין, כלהו בחבורא חדא, בשלימו חד:
²⁰⁹⁷ עי' ש"ש כאן אות ג' שמקשה שבסידור הרש"ש כתוב שעזרת אבותינו הוא בהיכל ק"ק דבריאה וכאן איתא שהוא בהיכל הרצון, ומתרץ ששם הוא בהיכל ק"ק דהיכל הרצון, ולכן כאן כתוב קה"ק שבבריאה ממש.

²⁰⁹⁸ ד ע"ב: בעשר ספירות דבריאה דלאו אינון וחייהון חד לאו אינון וגרמיהון חד

²⁰⁹⁹ דכען הוא ברוך – נמחק בפע"ח

²¹⁰⁰ עי' לעיל הערה 1266.

²¹⁰¹ עי' לעיל הערה 6.

שעה"כ

²¹⁰²ואמנם תכוין שעדיין בפ' זה אנו בעולם הבריאה כנ"ל, והנה אדני היא המלכות²¹⁰³, ושפתי הם הנצח והוד²¹⁰⁴, הנפתחים ע"י הת"ת, הנרמז במלת תפתח. וע"י פתיחת השפתים אלו, משפיעים בעולם הבריאה. ואז "ופי" שהיא המלכות הנקרא פה²¹⁰⁵, תגיד²¹⁰⁶, ותמשיך, תהלתך מן האצילות לבריאה, ועי"ז תוכל הבריאה לעלות אל עולם האצילות.²¹⁰⁷

דרושי העמידה דרוש ב

בברכת אבות.

דע כי מורי ז"ל ביאר לי כמה כונות בענין התפלה והעמידה הזו של שחרית דימי החול, ועלה ברצוני לכתוב עתה הכונה היותר ארוכה מכולם, ואבאר סדר תפלת השחר בלחש, ובחזרה עם כוונת ברכת כהנים, ואח"כ אשיבה ידי לבאר פרטי כונות רבות קצרות ביחד, ואח"כ אחזור לכתוב משם ואילך מן כוונת נפילת אפים עד סיום התפלה כולה, וכונת עלינו לשבח בע"ה, וזו היא הכונה הארוכה.

דע כי המלכות הנקרא נוק' דז"א, יש בה י"ס, ובלילה שאז הוא זמן שליטת החיצונים, היא מתמעטת ויורדת למטה בעולם הבריאה, כמבואר אצלנו בסדר שכיבת הלילה (&). והענין הוא כי ספי' הכתר, אשר בה היא בלבד נשארת למעלה תמיד בעולם האצילות, כמבואר אצלנו בענין תפילין של יד (&) מה עניינה, וע"ש²¹⁰⁸, ולעולם ספי' הכתר שבה נשארת באצילות תמיד²¹⁰⁹, ואינה יורדת. אמנם הט"ס האחרות מן חכמה ולמטה אשר בה, הנה הם יורדות בלילה אל עולם הבריאה. ונמצא כי מש"ל שהנקבה עומדת עד עתה בעולם הבריאה בהיכל קה"ק, ועתה עולה אל האצילות, אינו אלא בבחי' אלו הט"ס תחתונות שלה, אשר הם נתונים בלילה בהיכל קה"ק דבריאה, ועתה עולים כל הט' אלו למעלה בעולם האצילות.

- מאיר הכוונה -

²¹⁰² ע"כ הוא בכוונות ק"ש בפע"ח ומכאן מתחיל כוונות העמידה.

²¹⁰³ כאן נמנה כל הספירות שבמלכות דאצילות, ועוד דרך שכולם ספירות דאצילות (ש"ש אות ח)

²¹⁰⁴ עי' תיקו, ז ל ע"א: תרי בדי ערבות לקבל תרין שוקין ולקבל תרין שפון

²¹⁰⁵ עי' תיקו"ז יט ע"א.

²¹⁰⁶ מלשון ארמית נגיד.

²¹⁰⁷ ומורי זלה"ה היה מתפלל מתוך הסידור הקרבנות ומזמורים וק"ש חוץ מן העמידה והיה מתפלל בעינים סגורות וידיו אסורות ימין על שמאל נגד לבו גם בחזרת עמידה עיניו סגורות והיה מכוין לענות אמן אחר כל ברכה וברכה והיה שומע מפי הש"ץ ע"כ (פע"ח).

ופי יגיד תהלתיך מצד הבינה הנקרא תהלה ופי רומז למלכות יגיד פי' ימשיך תהלתך היא הבינה שמושכת השפע מלמעלה (פע"ח).

²¹⁰⁸ עיין לעיל דף ט ע"ד (לש"ו).

דע"ה ח"ב דף קט"ו ע"ב קרוב לאמצעית
דע"ה ח"ב דף קנ"ה ע"ב קרוב לאמצעית
ביאורים ח"ב דף ס"ו ע"ב שליש תחתן
וע"ג שליש תחתן

2109

שעה"כ

אמר הכותב חיים ויטאל, וצ"ע כי בברכת אבות²¹¹⁰ דר"ה נת' שמה שיורד מן המלכות בעולם הבריאה אינו רק נקודה אחת בלבד, וע"ש (&) ענין ד' בחי' ושרשים של המלכות כו'. והנלע"ד בזה הוא, כי אלו הט"ס לא ירדו רק אחר שנתמעטו הם בעצמם, ולא ירד מהם רק בחי' המלכות שבכל ספי' מהם, ומ' בחי' מלכיות האלו שירדו (כט ע"א) בעולם הבריאה, הם נעשים נקודה קטנה כלולה מעשר כנודע. ושאר בחי' של ט"ס, נשארו דבוקות למעלה אחר באחור עם ז"א, מרגליו עד החזה. ובעלות אותה נקודה בברכת אבות אחורי ז"א דאצילות, מתחברת מדרגה אחר מדרגה עם כל הט"ס, ונעשית פרוצוף שלם. ודבר זה מוכרח להיות כך, שאל"כ מה הוא המיעוט שנתמעט וירדה בסוד נקודה קטנה כנודע. וזה יובן במ"ש במ"א, כי בחינת המלכות שבמלכות בלבד, היא היורדת בכל עולמות בי"ע, כנלע"ד חיים²¹¹¹.

וכבר נת"ל איך ע"י סדר הקרבנות וזמירות ותפלת יוצר דשחרית, נכללים כל שאר העולמות של עשיה יצירה בריאה זה בזה, כמבואר במקומן, עד שנמצאים עתה כולם כלולים בהיכל קה"ק דבריאה. וגם ההיכל הזה כלול הוא במלכות דאצילות. והרי כל העולמות כולם קשורים ונכללים. ונבאר עתה ענין עליית ט"ס אלו של הנקבה, הנקראת עתה אצלינו דרך סתם בשם מלכות דאצילות, וזה החלי בע"ה.

ברוך. כבר נתבאר בס' התיקונים²¹¹² ענין שני כריעות שצריך לכרוע בכל ברכה, ולזקוף שני זקיפות. וזה ביאורם, הנה בכריעות התפלה באבות תחילה וסוף יש שני כריעות ושני זקיפות, בסוד מ"ש (&) כל הכורע כורע בברוך, וכל הזוקף זוקף בשם²¹¹³. וסוד שני כריעות י' לגבי ה', ו' לגבי ה'. וסוד שני זקיפות²¹¹⁴ ה' לגבי ו', ה' לגבי י', וזה בכל

- מאיר הכוונה -

וצ"ע כי בברכת אבות. נ.ב. עיין לעיל דף ט' ע"ד. 2110

כנלע"ד חיים. נ.ב. עיין שער כסה"כ פ"ב וספ"ה. ובשמות פ"א. 2111

²¹¹² עי' תז"ח מ ע"ב: תרין כריעות אנון י"ו לגבי מאן לגבי ה"ה ותרין זקיפות בה"ה לסלקא ה' בי' ה' בו' כגוונא.

ועי"ש: כריעות אנון עשר מעלא לתתא זקיפות עשר מתתא לעלא ורזא דמלה אל"ף ה"א י"ד ה"א י"ד ה"א ו"א"ו ה"א הכריעות בעשר מן אלף דאדנ"י עד זקיפות מן י' דאדנ"י עד אלף מן אדנ"י איהו אהיה י' מן אדנ"י איהו יה"ה ובגין דא כל הכורע כורע בברוך אל"ף ה"א י"ד ה"א וכל הזוקף זוקף בשם י"ד ה"א ו"א"ו ה"א הא הכא זקיפה חד והכרעה חד הכרעה באהיה זקיפה ביה"ה וכלא באדנ"י א"כ זקיפה תנינא והכרעה תנינא במאי

הכריעות הן עשר ממעלה למטה וזקיפות עשר ממטה למעלה וסוד הדבר אל"ף ה"א י"ד ה"א י"ד ה"א ו"א"ו ה"א הכריעות בעשר מן אלף של אדנ"י עד עשר זקיפות מן י' של אדנ"י עד אלף מן אדנ"י הוא אהיה י' מן אדנ"י הוא יה"ה ומשום זה כל הכורע כורע בברוך אל"ף ה"א י"ד ה"א וכל הזוקף זוקף בשם י"ד ה"א ו"א"ו ה"א הרי כאן זקיפה אחת וכריעה אחת הכריעה באהיה זקיפה ביה"ה והכל באדנ"י

²¹¹³ עי' תיקו"ז ט ע"ב: ת' תפארת דאתמר ביה כתפארת אדם לשבת בית (ישעיה מד יג) וביה כל הזוקף זוקף בשם אבל לגבי יסוד כל הכורע כורע בברוך הדא הוא דכתיב ברכות לראש צדיק (משלי י' ו).

ועי"ש (לג ע"א): כורע לגבי אדנ"י בצדיק דאתמר ביה והמלך שלמה ברוך (מלכים א' ב מה) וזוקף לגבי יה"ה לחברא לון תרוייהו כגוונא דא יאקדונק"י ועי"ש (לד ע"א): כל הכורע כורע בברוך דאיהי יאקדונק"י וכל הזוקף זוקף בשם בתרין שמהן ודא יה"ה אה"ה

²¹¹⁴ כתבתי אחרת ממש"כ בשעה"כ כמו הפע"ח שזה מבלבל ולא נכון שהיה צריך להחות שמות הוי"ה דע"ב - (לש"ו?), אמנם לא מצאתי אחרת בפע"ח נב ע"ג? אולי ההגה שם אחרת

שעה"כ

אחד ואחד. וכן בסוף ברכת הודאה. אבל בתחלת ברכת הודאה, אין בה רק כריעה א' וזקיפה א', כי כולם גופא גחין לגבי ברכיין, סוד ו' לגבי ה', ורישא גחין לגבי גופא, ו' לגבי ה'. וזקיף ברכיין לגבי גופא, סוד ה' לגבי ו', וגופא לגבי רישא, סוד ה' לגבי ו'. ואמנם בתחלת ברכת הודאה לא יש שם ברו"ך ולא הש"ם, נמצא שבכריעה זו היא בסוד ו' לגבי ה', והזקיפה ה' לגבי ו' בלבד. ולפיכך צריכים אנו לחזור ולעשות כריעה שנית וזקיפה שניה במודים דרבנן, להוריד ו' לגבי ה' ולזקוף ה' לגבי ו'.²¹¹⁵

הנה במלת ברוך צריך אתה לכרוע כריעה א', ואל תכרע עתה רק גופך בלבד. ובמלת אתה תכרע פעם ב', ואז תכרע את ראשך. וז"ש בתיקונים דבעי למכרע ואו לגבי הא, יוד לגבי הא, פי' כי ואו הוא גופא, ויוד הוא רישא. ובמלת יהוה, תזקוף שני זקיפות, בתחלה תזקוף גופך לבד, וזהו ענין הא תתאה לגבי ואו, ואח"כ הזקיפה הב', הוא שתזקוף ראשך, וזהו ענין הא עלאה לגבי יוד.

והנה נמצא בס' התיקונים²¹¹⁶ שצריך לכרוע בשם אהיה, ר"ל במלוי יודין, ולזקוף בשם ההויה, ר"ל במלוי יודין ג"כ. ועתה נבאר בפרטות דברים אלו. הנה נת"ל כי בק"ש לא נכנסו בז"א זולתי המוחין דו"ק בלבד מצד אימא, אבל הג"ר דמוחין דמצד אימא וכל הט' מוחין דמצד אבא, כולם נשארו למעלה בסוד אור מקיף על ראשו. והנה ע"י זווג או"א הנרמז בג' שמות ה' אלהינו ה' בפסוק שמע ישראל, נכנסו ו"ק דמוחין. ועתה צריך לעשות זווג אחר אל או"א בברכה זו, כדי להכניס בו ג' המוחין הראשונים דמצד אימא ע"י תוספת הארה שתמשך בז"א ע"י זה הזווג הב' דאו"א, ויכנסו ג"כ אח"כ כל הט' מוחין דמצד אבא ע"י תוספת הארה וכמשי"ת בע"ה.

והנה הג"ר דמצד אימא הם למעלה בסוד אור מקיף ברישא דז"א. וכבר ידעת ענין שם הויה, אשר כוללת כל עולם האצילות באופן זה: א"א, בקוצו של ו'. אבא ב"י, אימא בה' ראשונה, ז"א ב', נוקביה בה' אחרונה²¹¹⁷. וגם מלבד הויה זו, עוד יש הויה אחרת כוללת בחי' ז"א כולו עד"ו, כי הכתר שלו רומז לקוצו של יוד, והו"ב ל"ה, ו' קצוותיו לוא"ו, והמל' נוקבא דידיה באות ה' אחרונה. וגם מלבד זה עוד יש הויה אחרת כוללת ספי' הת"ת לבדה של ז"א, כמבואר אצלינו בשער שמות הספירות (פרק ג), וזכור היטב הקדמות אלו למה שנבאר עתה.

גם צריך שתדע, כי בחינת אימא הנכנסת ומתפשטת ומתלבשת תוך ז"א, והמוחין דז"א מלובשים בתוכה כנודע, הנה בחי' אימא זו היא נקרא שם אהיה במלוי יודין²¹¹⁸,

- מאיר הכוונה -

²¹¹⁵ בסידור לא כך, אלא יש ב' במודים א' דראש וא' דגוף, ועי' ע"ח שער המוחין פרק ט: והנה בעמידת לחש דחול הם לוקחים אחר ופנים דאמא די"ש"ס ותבונה, ובחזרה הם לוקחים אחר ופנים דחכמה די"ש"ס"ת.

²¹¹⁶ עי' לעיל הערה 2112.

²¹¹⁷ עי' זהר (ח"ג רנח ע"א): י' חכמה, ה' בינה, ו' עמודא דאמצעייתא, ה' מלכות קדישא.

²¹¹⁸ עי' אח"ף ג' שבינה היא אה"ה דיוד"ן ותבונה הוא שם ס"ג וצ"ע לכאן. ועי' שער כה פרק א: ונבאר עתה איך אלו מוחין נקרא צלם²¹¹⁸ ונעשין בחי' צלם. והענין, כי הנה נת"ל כי יצאו מרחם של תבונה הא' שהיא הב', ומתלבשים בתבונה הב' שהיא הג'. ואמנם התלבשות זו נחלק לכמה בחי', כי הנה תחלה קודם יציאת המוחין האלו היה ז"א איש בעל ו"ק, והיה לו אז צלם א' אל הו"ק, ועל אותו צלם נאמר (תהלים לט ז) אך בצלם יתהלך איש, כי עדיין ז"א נקרא איש ולא אדם. ועתה בבוא לו המוחין האלה הנקרא צלם כנ"ל, נקרא צלם אדם, כי כבר הוא נקרא אדם שלם²¹¹⁸, ועל צלם זה נאמר (בראשית א כז) ויברא אלהים את האדם בצלמו, וכן (בראשית ט ו) כי בצלם אלהים עשה את האדם, כי ז"א נקרא אדם, וצלם זה נקרא צלם אדם. ודע, כי כללות כל בחי' צלם הזה כמ"ש²¹¹⁸ בעז"ה הוא שם א' הנקרא הו"ה, כי המוחין דגדלות נקרא הו"ה, ותבין זה. וג' אותיות ראשונות שהם יה"ו נקרא צלם ג' אותיות, וה' אחרונה נקרא דמות. וז"ס (בראשית א כו) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, וכללות צלם ודמות הוא אדם שלם הכולל זר"ן, שהם אותיות יה"ו עם ה' אחרונה.

ועי"ש פרק ח: (גם דע)²¹¹⁸ בהיות ז"א בן ו"ק נקרא איש, וגם הצלם שלו נקרא צלם איש בסוד (תהלים לט ז) אך בצלם יתהלך איש. ואחר שבאו לו מוחין דגדלות נקרא ז"א אדם שלם ב"ס, ואז הצלם שלו נקרא צלם אדם כמ"ש (בראשית א כו) נעשה אדם בצלמנו כדמותנו, וכן (שם כז)

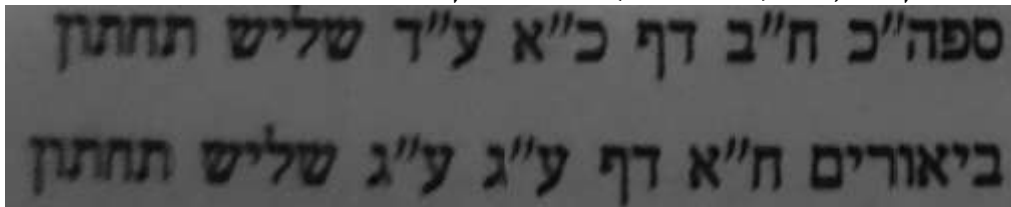
שעה"כ

שהיא בנימי' צלם המתפשט תוך ז"א, בסוד (&) אך בצלם יתהלך איש. והנה, כמו שביארנו בשם הויה, כי ג"ר נרמזו בשני אותיות י"ה, וז"ת נרמזו בב' אותיות ו"ה. כן הוא ממש בשם אהיה, כי ג' מוחין עלאין נרמזו בשני אותיות א"ה, והמוחין דו"ק תתאין רמוזים בשני אותיות י"ה. ונמצא שעדיין לא נכנסו ברישא דז"א אלא ב' אותיות אחרונות י"ה משם אהיה, שהם בחינת מוחין דו"ק.

גם צריך שתדע כי ז"א נעשה ע"י כ"ב אותיות האלפא ביתא כנודע (&). והנה הם מתחלקות (כט ע"ב) בו לג' חלוקות²¹¹⁹ בג' קוין שלו, ז' אותיות הראשונות בקו ימינו, וז' אותיות שניות בקו שמאלו, וח' אותיות הנשארות בקו האמצעי שלו, וכן נזכר בזוהר (פ' בראשית דף טז ע"ב²¹²⁰) וזהו סדרן אבגדהו"ו בחסד, חטיבלמ"נ בגבורה, סעפצקרש"ת

- מאיר הכוונה -

ויברא אלהים את האדם בצלמו, וכן (שם ט ו) כי בצלם אלהים עשה את האדם, וזה הצלם הולך תמיד עם האדם. ועי' שער כו פרק ג: ז"ס (תהלים לט ז) אך בצלם יתהלך איש, כי איש שהוא ז"א, הוא בסוד צלם²¹¹⁸ הבינה הנקרא אה"ה גימטריא א"ך, ואה"ה זו במילוי יוד"ן גימטריא צלם עם הכולל, וזהו אך בצלם יתהלך איש, וזהו (בראשית ט ו) כי בצלם אלקים.

2119

²¹²⁰ ז"ל: יהי אור (בראשית א ג) כל מה דנפק ברזא דא נפק²¹²⁰ יהי על רזא דאבא ואימא דאיהו י"ה ולבתר אתהדר לנקודה קדמאה²¹²⁰ למהוי שירותא לאתפשטא למלה אחרא אור²¹²⁰ ויהי אור אור דכבר הוה אור דא רזא סתימא²¹²⁰ אתפשטותא דאתפשט ואתבקע מרזא דסתרא דאור עלאה סתימא²¹²⁰ בקע בקדמימא ואפיק חד נקודה סתימא מרזא דליה דהא אין סוף בקע מאורא דליה²¹²⁰ וגלי האי נקודה י כיון דהאי י אתפשט מה דאשתאר אשתכח אור מההוא רזא דההוא אור סתימא כד אשתכח מניה נקודה קדמאה י אתגלי לבתר עליה מטי ולא מטי²¹²⁰ כיון דאתפשט נפק ואיהו הוא אור דאשתאר מאור²¹²⁰ והיינו אור דכבר הוה והא קיימא נפק ואסתלק ואתגניז²¹²⁰ ואשתאר²¹²⁰ חד נקודה מניה למהוי מטי²¹²⁰ תדיר באורח גניזו בההיא נקודה מטי ולא מטי נהיר ביה בארץ נקודה קדמאה דנפק מניה ובגין כך כלא אחיד דא בדא נהיר בהאי ובהאי²¹²⁰: כד²¹²⁰ סליק²¹²⁰ כלא סלקין ואתאחדן ביה²¹²⁰ ואיהו מטי ואגניז באתר דא"ן סוף וכלא חד אתעביד ההוא נקודה דאור אור איהו ואתפשט ונהירו ביה שבע אתון דאלפא ביתא ולא אקרישו ולחים הוו נפק חשך לבתר ונפקו ביה שבע אתון אחרן דאלפא ביתא²¹²⁰ ולא אקרישו וקיימו לחים נפק רקיע דאפריש מחלוקת דתרין סטרין ונפקו ביה²¹²⁰ תמניא אתון אחרנין כד"ב דלגו²¹²⁰ שבע אתון²¹²⁰ דהאי סטרא ושבע דהאי סטרא ואתגליפו כלהו בההוא רקיע והוו קיימי לחים אקריש ההוא רקיע ואקרישו אתון ואגלימו ואתציירו בציורייהו ואגליפו תמן אורייתא לאנהרא לבר יהי אור דהוא אל גדול רזא דנפיק מאור קדמאה ויהי²¹²⁰ רזא דחשך דאקרי אלה"ם אור דאתכליל שמאלא בימינא וכדין מרזא דאל הוי אלה"ם אתכליל ימינא בשמאלא ושמאלא בימינא²¹²⁰.

וירא אלה"ם את האור כי טוב (בראשית א ד) דא עמודא דאמצעייתא כי טוב²¹²⁰ אנהיר עילא ותתא וכל²¹²⁰ שאר סטרין ברזא יהו"ה שמא דאחיד לכל סטרין ויבדל אלה"ם וגו' (שם) אפריש מחלוקת למהוי כלא שלים:

תרגום: "יהי אור", כל מה שיצא בסוד זה יצא. "יהי" על סוד של אבא ואמא, שהוא י"ה, אחר כך חזר לנקודה הראשונה להיות ראשית להתפשט לדבר אחר, "אור". "ויהי אור", אור שכבר היה. אור זה סוד סתום, התפשטות שהתפשטה ונבקעה מסוד של סתר האור העליון הסתום. בקע בתחילה והוציא נקודה סתומה אחת מסוד שלו, שהרי אין סוף בקע מאור שלו וגילה נקודה זו י'. כיון שי' זו התפשטה, מה שנשאר נמצא אור מאותו סוד של אותו אור סתום. כשנמצאה ממנו נקודה ראשונה, י' התגלתה אחר כך עליו הגיע ולא הגיע. כיון שהתפשט יצא, והוא הוא האור שנשאר מאור, והיינו אור שכבר היה, וזה עומד. יצא והסתלק ונגנז, ונשארה נקודה אחת ממנו שתהיה מגיעה תמיד בדרך גניזות באותה נקודה, מגיע ולא מגיע, מאיר בו בדרך נקודה ראשונה שיצאה ממנו, ולכן הכל אחוז זה בזה, מאיר בזה וזה.

כשעולה, הכל עולים ונאחזים בו, והוא מגיע ונגנז במקום של אין סוף, והכל נעשה אחד. אותה נקודת אור היא אור, ומתפשט ומאירים בו שבע האותיות של א"ב, ולא נקרוש ולחים היו. יצא

שעה"כ

בת"ת, כך פי' מורי ז"ל²¹²¹. וז"ם (&) להנחיל אוהבי יש, אשר סודו ביארו בזוהר פ' תרומה (דף קסו ע"ב²¹²²) כי ש"י עולמות אלו שריין תחות כורסייא תחות עלמא דאתי כו'. והענין הוא שהתבונה המתלבשת תוך ז"א לתת לו מוחין נקראת עלמא דאתי, מפני שתמיד אתי²¹²³ ונמשך ההוא שפע נו רישא דז"א. ואלו הי"ש עולמות הם הכ"ב אותיות עצמם²¹²⁴

- מאיר הכוונה -

חושך אחר כך, ויצאו בו שבע אותיות אחרות של הא"ב ולא נקראו ועמדו לחים. יצא רקיע שהפריד מחלוקת של שני צדדים, ויצאו בו שמונה אותיות אחרות, אז כ"ב. דלגו שבע אותיות של צד זה ושבע של צד זה, ונחקקו כולם באותו רקיע, והיו עומדים לחים. נקרא אותו רקיע, ונקראו האותיות, והתגלמו והצטיירו בציוריהם, ונחקקה שם התורה להאיר החוצה. "יהי אור" שהוא אל גדול, סוד שיצא מאויר ראשון. "ויהי" סוד של חושך שנקרא אלהים, אור שנכלל שמאל בימין. ואז מסוד של אל אלהים, נכלל ימין בשמאל ושמאל בימין.

"וירא אלהים את האור כי טוב", זה עמוד האמצעי. "כי טוב", האיר מעלה ומטה ולכל שאר הצדדים בסוד יהו"ה, השם שאוחז את כל הצדדים. "ויבדל אלהים וגו'", הפריד מחלוקת להיות הכל שלם.

²¹²¹ עי' ביאורים ח"א עג ע"ג שזה כאשר הם בבחי' מציאות העקרי שבו שהוא הו"ק, כי בבחי' כללותו עם הג"ר, והוא בט"ס, הוה הכ"ב אותיות שבו בסוד א"ק בכ"ר.

ועי"ש ע"ג: והנה יש בז"א גופה ג"כ ב' בחי': אחד, מה שנוגע לעצמותו גופה. ואחד, מה שנמשך ממנו בהעולמות ב"ע, והם אינם מקבלים ממנו אלא מבחי' הו"ק שבו. ור"ל כי גם בעת שהוא עומד בבחי' הגדלות וממשיך ומשפיע מהג"ר ג"כ, עכ"ז הנה הוא רק שנמשך הארת הג"ר בהו"ק ומאירים הו"ק למטה, כי אין התחתונים יכולים לקבל אלא מהו"ק, ובזה הנה מדבר בפע"ח ושער הכוונות הנז' בענין קבלת התחתונים מהו"ק אחר שנמשך הארת הג"ר בהם, וכמו שאמר שם כי נמשך הארתן בהו"ק, ע"ש. אך עכ"פ היא כי אינו מדבר שם אלא בהמשכת השפע למטה שהוא מהו"ק. ומבאר שם את סדר הכ"ב אותיות המתגלים ומאירים בהו"ק לצורך המשכת השפע למטה, ואמר כי מאירים הז' אותיות הראשונים בחסד, וז' השניות בגבורה, וח' האחרונות בת"ת וכנ"ל [וכן הוא עד"ז בבינה בבחי' השפעתה לז"א]. אבל בפרקי הצלם מדבר הרב בז"א עצמו מה שנוגע לעצמותו גופה, וכמו שמוכח הענין שם.

אמנם בזוהר הרקיע (יא ע"א), שסדרן הוא ז' אותיות הראשונות בהקו ימין חח"נ, וז' אותיות האחרונות אשר מע' עד ת' בקו שמאל בג"ה, וח' אותיות האמצעיות אשר מאות ח' עד סוף אות ס' בהקו אמצעי דת". ועוד כי הרי בפירוש אמר שם הרב בזוהר הרקיע הנז', וכן הוא במאמרי רשב"י שם (יב ע"א), כי כשם שהם מסודרים בבינה כן הם מסודרים בזו"ן, ואמר שם זה לשונו: וכיון שאם הבנים היא כך, כולם נחתמו בחותמה על דרך זה, כי ממנה יצאו, עכ"ל ע"ש.

ועל זה אומר הלש"ו (ביאורים ח"א עט ע"ב): ואחר כ"ז הרי מוכרחין אנו לומר כי יש ט"ס ושיבוש באחד מן המקומות הללו, ונראה לענ"ד שהעיקר הוא כמ"ש בזוהר הרקיע שהח' האמצעיות אשר מאות ח' עד סוף אות ס' הם בהקו האמצעי, והז' האחרונות הם בקו שמאל, כי אותיות האחרונות הם יותר דין, וכמו שמבואר בזוהר הרקיע ובמאמרי רשב"י שם.

²¹²² ז"ל: י"ש אליו תלת מאה ועשר עולמות גניזין תחות עלמא דאתי (ועל) אינון מאתן ושבע דאינון מסטרא דימינא אקרין אור קדמאה בגין דאפילו אור שמאלא אקרי אור אבל אור קדמאה איהו זמין למעבד תולדין לעלמא דאתי ואי תימא לעלמא דאתי ולא יתיר אלא אפילו בכל יומא ויומא דאי לא הוה האי אור עלמא לא יכיל למיקם דכתיב (תהלים פט ג) אמרתי עולם חסד יבנה תרגום: י"ש אלה שלש מאות ועשרה עולמות שגנוזים תחת העולם הבא (ועל) אותם מאתים ושבעה שהם מצד הימין נקראים אור ראשון משום שאפילו אור השמאל נקרא אור אבל האור הראשון עתיד לעשות תולדות לעולם הבא ואם תאמר לעולם הבא ולא יותר אלא אפילו בכל יום ויום שאם האור הזה לא היה העולם לא יוכל להתקיים שכתוב אמרתי עולם חסד יבנה.

²¹²³ עי' שער מאמרי רז"ל סנהדרין, שמשמע שאין לזה מקור קדום לאריז"ל.

ועי' ע"ש שער טו פרק ה: זה התבונה נקרא עולם הבא, עלמא דאתי, לפי שהיא יורדת למטה ומתגלית תמיד. אבל בינה עליונה נשאר למעלה ואינה יורדת, לכן בינה נקראת לעתיד לבא.

²¹²⁴ והנה הם סוד להנחיל אוהבי יש כי ש"י עולמות הם בבינה וכולם מתחלקים בז"א וז"ש בזוהר כי ש"י עולמות אלו הם שריין תחות כורסייא תחות עלמא דאתי וכבר הודעתך פירוש עלמא דאתי שהיא התבונה בהתלבשותה תוך ז"א שתמיד הוא משם בא השפע ונמשך תוך הז"א אמנם עיקרית הם בג"ר דז"א אך הארתן יוצא לחוץ אחר כלות יסוד בינה אשר בחזה דז"א כנודע ואז הם מתחילין דרך ג' קוין ונמצא כי עיקר הארתן הוא בחג"ת דז"א וז"ש בזוהר שהם תחות עלמא דאתי

שהיא בסיום דיסוד בינה אשר בחזה דז"א (פע"ח) [לא ברור לי מה נוסף בפע"ח זו]

עי' זהר ח"א קנו ע"ב: מה אתיבת איהי לכן ישכב עמך הלילה (בראשית ל טו) בכל אתר לכן שבועה איהי ישכב מהו ישכב אלא שכיבה בכל אתר תקונא דנוקבא לגבי דכורא לאעלא בה ציורא דאתון כלוה ודא איהו ישכב י"ש כ"ב י"ש דא איהו עלמא עלאה (ס"א כ"ב רזא) רזא דאורייתא

שעה"כ

אשר הם בבינה, וכולם מתחלקות בז"א. האמנם עיקרם הם למעלה בג"ר דז"א, אבל הארתם יוצאת ונגלית לחוץ במקום שנגמר ונשלם היסוד דאימא שהוא בחזה דז"א, כנודע (ע"ח שער כא פרק ג). ואז משם ואילך הם מתחלקין לג' קוים. ונמצא שעיקר הארתם הם בחג"ת דז"א, וז"ש בזהר דאינון תחות עלמא דאתי, שהוא במקום סיום היסוד דאימא הנקרא עלמא דאתי, שהוא בחזה דז"א.

גם פירושו הוא באופן זה, כי מקום אלו הכ"ב אותיות הם למטה ממקום מוח הבינה דז"א עצמו, אשר גם היא נקרא עלמא דאתי. האמנם שרשם האמיתי הוא בג' מוחין עלאין, אלא שהארתם מתגלה למטה בחג"ת דז"א²¹²⁵, אבל אין ענין זה רק כאשר הט' מוחין כולם נכנסים בז"א. אמנם עתה, שעדיין לא נכנסו רק המוחין דז"ק, נמצא כי כל הארה של אותם הכ"ב אותיות שבבינה הנמשכין אל ז"א, הם עדיין על רישא דז"א, וההארה שהיתה נמשכת בחג"ת דז"א היא עתה ברישא דז"א²¹²⁶, ובג"ר שבו מתחלקות אלו הי"ש עולמות שהם הכ"ב אתוון הנז'.

ועוד נשארים מן אלפא ביתא ה' אותיות אחרות הכפולות הנקראות מנצפ"ך²¹²⁷. וכבר הודעתך כי אלו ה"ס²¹²⁸ הה"ג הנז' בזהר, ואנו מזכירין אותם פעמים רבות²¹²⁹. והיותם אותיות כפולות, הוא לפי שיש בדעת דז"א ה' חסדים וה"ג, ובהכנס כל המוחין ברישא דז"א²¹³⁰, היסוד שלו הוא כולל כל הכ"ב אתוון, כנזכר בזהר (ח"ג רלט ע"א) על פסוק וישכב במקום ההוא²¹³¹, וי"ש כ"ב, פירושו כי הי"ש עולמות הנז', הם סוד הכ"ב²¹³²

- מאיר הכוונה -

נקודה טמירא דאתער לגבה כ"ב אתוון ודא הוא ישכב י"ש עלמא דאתי דכתיב (משלי ח כא) להנחיל אוהבי יש כ"ב נקודה עלאה דאעיל כל כ"ב אתוון רזא דכל אורייתא תרגום: מה היא משיבה, "לכן ישכב עמך הלילה". בכל מקום "לכן" היא לשון שבועה. "ישכב", מה זה "ישכב", אלא שכיבה בכל מקום היא תיקון הנקבה לזכר, להכניס בה ציור של כל האותיות, וזהו "ישכב", י"ש כ"ב, י"ש זהו העולם העליון, הסוד של התורה, נקודה טמירה שמתעוררים אליה כ"ב אותיות, וזהו ישכ"ב, י"ש, העולם הבא, שכתוב "להנחיל אוהבי יש", כ"ב, נקודה עליונה שמכניסה כל כ"ב האותיות, הסוד של כל התורה.

2125

2126 אותה הארה שהיתה נמשכת בחג"ת דז"א היא עתה בכתר והיא הארה מועטת כמ"ש בסמוך ברישא דיליה ובג"ר שבו מתחלקין אלו ש"י עולמות שהם כ"ב אתוון הנ"ל (פע"ח).

2127 עי' תיקון הנוק' ד: והנה ה' אותיות מנצפ"ך היתרות הזכרים, הם המ"ד עצמן שבתוך פי היסוד שלו, שנעשה מכ"ב אתוון, והם ה"ח

2128 הם (פע"ח).

2129 הנז' בזהר, ואנו מזכירין אותם פעמים רבות – נמחק בפע"ח.

2130 ברישא דז"א נמחק בפע"ח ובמקומו איתא בז"א.

2131 זכאה איהו מאן דאשתדל בגלותא בתראה, למנדע לשכינתא, לאוקיר לה בכל פקודין, ולמסבל בגינה כמה דוחקין, כמה דאתמר, אגרא דכלה דוחקא. וישכב במקום ההוא (בראשית כח יא) אם יש כ"ב אותיות דאורייתא, איהי שכיבת עמיה, מאן י"ש, חכמה מאין, דבאתר דשכינתא עלאה תמן, חכמה תמן, ובגינה אתמר (משלי ח ו) ועושה חסד לאלפים לאוהבי, מסטרא דאהבת חסד, ויש דאיהי חכמה לימינא, דהכי אוקמוה, הרוצה להחכים ידריס, ובגין דא להנחיל אוהבי יש:

שעה"כ

אתוון עצמן, וכולם נתונים תוך היסוד דאימא בהיותה מלובשת תוך החזה דז"א, ומשם יוצאים הארותיהם ומתגלים בז"א, ונחלקים כל הכ"ב אתוון בחג"ת דז"א. וגם הב' עיטרין ניתנים²¹³³ הה"ג עצמן אל הנקבה והה"ח מתפשטים בז"ק דז"א כנודע.

אבל עתה כל החו"ג הם למעלה על רישא דז"א בסוד אור מקיף, כי עדיין לא נכנס היסוד דאימא. והנה מן אותה העת שאמרנו תהלות לאל עליון גואלם כו' כנ"ל (ק"ש ז), אשר אז מלכא נפיק לקבלה, ר"ל שאז מתחלת הארת הדעת בהיותה למעלה להאיר דרך קו האמצעי תוך ז"א עד היסוד בו, ומאז ואילך מתחיל לכנס הארת הדעת והארת החו"ג תוך ז"א, אבל שרשם נשאר למעלה.

ואמנם גם בהיות כל המוחין תוך ז"א, היה פה²¹³⁴ היסוד דאימא מתגלה במקום רחב, שהוא בחזה דז"א, והיו האורות מתגלים הרבה מאד ומאירים מאד בנה"י דז"א, יותר מן הארה שיש עתה בחג"ת דז"א, לפי שעתה, אע"פ שנכנסו כבר ו"ק דמוחין בז"א, ונמצא שההארה שהיתה ראויה לרדת בתוך נה"י דז"א, ירדה עתה בחג"ת שלו, עכ"ז עתה ההארה הזו היא יותר גרועה משעה שהיא למטה במקומה בנה"י לסיבה הנז', כי להיות ההארה הזאת בנה"י, הנה היסוד דאימא היה אז בחזה דז"א, והיה מתגלה במקום רחב גדול. אבל עתה פה²¹³⁵ היסוד דאימא הוא למעלה בכתר דז"א, אשר שם הוא מקום צר, ואין מקום לסבול ג' קוים של כח²¹³⁶, ולכן ההארה המתפשטת משם אל חג"ת ג' אמצעיות, היא מועטת מאד, והרי הצענו לך כמה הצעות אשר בהם תבין כל מה שנבאר בביאור המלות.

ברוך.

בכאן תכרע גופך בלבד, ותכוין להוריד ו' לגבי ה', פירוש כי הלא המלכות היא ה' תתאה, והיא עתה בהיכל קה"ק דבריאה, וצריכה לעלות, ולכן אנו מכוונים להוריד הו' לגבי ה"א תתאה להעלותה. והנה זה הו' הוא בחי' ת"ת דז"א שהוא סוד הו' כנ"ל, והוא בחי' גופא דז"א, ולכן גם בענין הכריעה, צריך לכרוע הגוף לבר לא הראש, וצריך להמשיך בתחלה הארה מן המוחין אל הת"ת דז"א, כדי שיוכל לרדת ולהעלות את המלכות, ולכן צריך לכוין להוריד שני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה אל זו הו', ואח"כ להוריד זו הו' לגבי ה"א שהיא מלכות אשר בהיכל קה"ק דבריאה.

וכבר (כט ע"ג) נת"ל ביאור ענין זה, אבל כאן נבארהו בקצרה, והוא, כי הנה המוחין דו"ק הם רמוזים בשני אותיות י"ה האחרונות שבשם אהיה, ואלו שני אותיות י"ה הם עתה בג"ר דז"א, ולכן אנו מורדין הארה מאלו ב' אותיות י"ה, שהם המוחין דו"ק העומדים עתה בג"ר דז"א, ואנו מורדין אותם אל ג' אמצעיות דז"א, ומשם ולמטה אשר הם רמוזים באות ו' של ההויה הכוללת את כל ז"א כנו', ואז תוכל לרדת ו' זו דז"א עד הה' שהיא המלכה ויעלנה למעלה.

אמנם צריך לכוין כי ב' אותיות י"ה הנז' הנה הם מלאים ביודי"ן כזה יו"ד ה"י, והסיבה הוא לפי שהם בחי' מוחין, וכל מוחין הם מלוי יודי"ן, כנודע²¹³⁷. אבל אותיות ו"ה

- מאיר הכוונה -

תרגום: @

²¹³² "כי ה"ש עולמות הנז', הם סוד הכ"ב" נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "כי י"ש שהם י"ש עולמות וכ"ב הם סוד הכ"ב".

²¹³³ נותנים (פע"ח).

²¹³⁴ היה פה נמחק בפע"ח ובמקומו איתא הנה.

²¹³⁵ כי (פע"ח).

²¹³⁶ הרב התקשה בזה, אמנם עי' לקמן שזה לא האור עצמו אלא רק הארה, ואם כן זה לא ג' קווין אלא טיפה וצ"ע.

²¹³⁷ עי' שער א"א פרק ד: הויר"ת הנשמה במילוי יודי"ן שהוא ע"ב, והויר"ת הרוח במילוי ס"ג, והויר"ת הנפש במילוי אלפי"ן

שעה"כ

יהיו פשוטים, לפי שהם בחי' גופא שהוא הת"ת דז"א הנקרא ו', והמלכות נקרא ה'. וכיון שאינם בחי' מוחין אינם ממולאים במלוי.

גם צריך לכיון, כי עתה היבור אלו הד' אותיות הנז', נעשה מהם שם יהוה²¹³⁸, שהם שני אותיות י"ה אחרונות משם אהיה, ושני אותיות ו"ה אחרונות משם הויה. והרי איך בכריעה ראשונה יש בה הויה.

גם תכוין כי שני אותיות י"ה הנז' הנה הם במלוי יודין, יו"ד ה"י, שהם בנימי' ל"ה, ועם שני אותיות ו"ה הפשוטות, יהיה הכל גימ' מ"ו. ותכוין בזה אל אותיות המלוי דהויה דע"ב דיודין, כי נמשך הארה מן אבא ומן חכמה דז"א, אשר שניהם הם הויה דיודין, ומשניהם יורד הארה למטה, והארה זו הוא זה המלוי שלהם, שהוא בנימי' מ"ו כנז'.

והנה זו ההארה היא סוד מש"ל, כי ה"ס הארות הכ"ב אתוון שביסוד הבינה הנקרא ברוך²¹³⁹. וענין זה תכוין במלת ברוך. אמנם אינם כ"ב אתוון עצמן, לפי שהם עדיין על רישא דז"א בסוד אור מקיף. אמנם הוא²¹⁴⁰ הארה היורדת משם בג"ר דז"א, אשר אלו הם הארות יותר מועטות וגרועות מן הארת הכ"ב אתוון המתפשטות בחג"ת דז"א, אחר שנכנסו כל המוחין בתוכו להיותו²¹⁴¹ מקום צר כנ"ל. ואמנם זו ההארה של אלו הכ"ב אתוון, תכוין בשני אותיות ב"ך שבמלת ברוך, ותכוין להורידן מן יסוד דבינה אשר עומד למטה²¹⁴² בראש ז"א, ואיננו ממש עצמותו אלא הארתו בלבד כנ"ל. ותכוין להוריד מן הארת יסוד דאימא הנקרא ברוך, אלו הכ"ב אתוון הנרמזות גם כן במלת ברוך. גם תכוין כנ"ל, והוא להוריד הארת הה"ג דברישא דז"א, כי הגבורות עצמן הם ג"כ למעלה, אמנם הארתם בלבד תוריד עד המלכות ע"י הכריעה הנז'. והנה הארה הזו היא בנימי' ברוך ע"ד שביארנו בתפלת ר"ה, שה"ס כ"ו ע"ב ק"ל²¹⁴³, שהם בנימי' ברוך, ושם נתבאר ביאורו.

גם תכוין, כי הנה עתה המלכות צריכה לעלות בתחילה באחורי ז"א, וצריך להמשיך כל הארות הנ"ל דרך אחור ז"א. והנה הפנים דז"א הוא בחי' כ"ו שבמלת ברוך, שהוא בנימי' שם הויה, אלא שהוא במלוי אלפין, שעולה מ"ה. ואח"כ עובר דרך אחוריים דז"א, שה"ס ע"ב ק"ל, שהם רבוע האחוריים דהויה דמ"ה דאלפין כנז'. הרי נתבאר מלת ברוך, שהיא כ"ו ע"ב ק"ל בב' פירושים.

גם תכוין כי הלא כל זה נמשך אליה ע"י גלוי היסוד העליון דאבא, שהתחיל להאיר כמבואר לעיל בענין תהלות לאל עליון גואלם ברוך הוא ומבורך כו'. ותכוין להמשיך מן ברוך שהוא אל היסוד דז"א, הנקרא גם הוא ברוך, והוא הקצה היותר תחתון שבכל ו"ק הגוף, הנרמז בכריעה הראשונה, בסוד ו' לגבי ה'. ומן היסוד, שהוא סיום זה הו', משם יורד אל הה', ואז גם המלכות נעשה גם היא בחי' ברוך, ע"ד הנז', וז"ס סמיכת גאולה לתפלה כנ"ל.

גם תכוין כי על ידי כריעה זו של ו' לגבי ה', עולה הה' שהיא המלכות עד כנגד אחורי היסוד דז"א ממש, הנקרא ברוך. והנה עליה זו היא עליה ראשונה של המלכות. גם תכוין, כי ע"י עליה זו, עלתה ג"כ עמה היכל קה"ק דבריאה, וכל שאר העולמות כלולים בו. כי לטעם זה נקרא זה ההיכל של קה"ק דבריאה גם הוא ברוך, בסוד ריבוייא דברכאן²¹⁴⁴, שכולל כל העולמות בתוכו, כנז' בזוהר פר' פקודי, וביארנוהו לעיל.

- מאיר הכוונה -

²¹³⁸ כדי שיוכל לירד ולהעלות את המלכות (פע"ח).

²¹³⁹ ע"י לעיל ג ע"א שכל ברוך הוא ביסוד, וע"י לעיל הערה 294.

²¹⁴⁰ מן (נוסף בפע"ח).

²¹⁴¹ (פי' בחג"ת) ונגמרו המוחין להיות - כן הגיה הש"ש.

כנ"ל להיות המוחין במקום (פע"ח).

²¹⁴² למעלה (פע"ח).

²¹⁴³ ע"י לעיל הערה 117.

²¹⁴⁴ ע"י לעיל הערה 1266.

שעה"כ

וכבר הודעתך במקומו (תיקון הנוק' ב), כי ה' בחי' יש אל המלכות: בתחי' היא נקודה קמנה.

ועוד היא נגדלת כמדת היסוד ממש כמוהו, ובשיעור גדלותו וכמבואר אצלנו בפסוק (ישעיה מ' יב) וכל בשליש עפר הארץ, שהוא שלישי מדה אחת לבר²¹⁴⁵, וזו ההגדלה הוא שנגדלה עתה במלת ברוך כנו'.

עוד נגדלה גדלות ג', והוא שתהיה מדה א' שלימה, ככל המדות הגדולות, שהוא שתהיה כשיעור מדת הת"ת, שהוא גופא דז"א שהוא מדה אחת גדולה, ולא כמדת היסוד שהוא מדה קמנה.

עוד נגדלת גדלות ד', והוא שנעשית פרצוף גמור, אלא שהוא פרצוף קטן, כשיעור פרצוף הנקרא יעקב, שהוא כשיעור שיש מן החזה דז"א עד רגליו.

עוד נגדלת גדלות ה', והוא שנעשית פרצוף גדול שוה בשוה (כמ' ע"ד) בכל קומת ז"א. והנה זה הגדלות, הגדולה מכולם, אינו אלא בזמן תפלת השחר של שבת, כמו שיתבאר בע"ה שם במקומו. אבל עתה במלת ברוך, הגדילה גדלות שני הנ"ל, והוא שנגדלה כשיעור מדת היסוד דז"א, אלא שעומדת עמו אבא.

אתה

עתה תכרע כריעה שניה בסוד י' לגבי ה', פי' כי עתה צריך להמשיך אור גבוה יותר, כדי שעל ידי כן תתעלה המלכות יותר מבראשונה. וצריך להמשיך הארה זו מן ג' מוחין עלאין שעל גבי רישא דז"א, אשר לא נכנסו עדיין בתוכו, ולכן צריך לכרוע עתה בחינת הראש, להורות שהז"א כורע את ראשו, שה"ס י"ה, י' לגבי ה' עלאה, שה"ס ג' מוחין עלאין הנכנסין עתה לצורך הארה זו תוך ז"א לפי שעה, ותיכף חוזרים להסתלק, ואינם נכנסים בקבע עד במלות אלקי אברהם כו' וכמשי"ת בע"ה. ולכן תכוין להמשיך ב' אותיות ראשונות של אהיה, שהם המוחין, ולכרוע ולהורות הכנסת ג' מוחין עלאין, שה"ס א"ה של אהיה במלויים אל"ף ה"י, ע"ד הנז"ל במלת ברוך, ולהורידם ברישא דז"א, שהיא י"ה. ובתחילה לוקחם אות י' שהיא החכמה שבו, ומשם נתנים אל הבינה שבו הנק' ה', וז"ס י' לגבי ה', ומשם יורדים אל אות ו' שהוא הת"ת דז"א, ומשם יורדים אל ה"א תתאה שהיא המלכות. ואע"פ שבזוהר לא אמרו אלא י' לגבי ה', עכ"ז מוכרח הוא שירדו ג"כ עד ו' לגבי ה', אמנם כוונת דברי הזוהר הם לומר שבתחילה, במלת ברוך, היה ו' לגבי ה' בלבד, אבל עתה, בכריעה שניה של אתה, מתחלת הכריעה הזו מלמעלה, גם מן י' לגבי ה', ומכ"ש שנמשכת למטה עד ו' לגבי ה', אלא שאין צורך להזכיר רק תחלת ההמשכה.

והנה בכריעה הראשונה היו ב' אותיות אחרונות של אהיה לשני אותיות אחרונות של הויה, וד' אותיות אלו היו שם א' של יהוה כנ"ל. ועתה הם שני אותיות ראשונות א"ה של אהיה, ושני אותיות י"ה של הויה, וארבע אותיות אלו הם שם א' של אהיה. ונמצאים ב' כריעות אלו ע"י הויה ואהיה, אמנם עיקרם הם מן אהיה, כי משם יורד אל ההויה, שהוא מן המוחין אל כללות י"ס דז"א.

ובכך אל תתמה אם תמצא כתוב בס' התיקונים ובזהר ובר"מ כמה נוסחאות מחולפות ומנגדות זו את זו בענין אלו הכריעות, כי יש מאמר אומר שצריך לכרוע ו' לגבי ה', וי' לגבי ה'. ויש מאמר אומר שכורע באהיה וזקף בהויה, ויש מאמר להפך מזה. אך אמנם כמה שכתבנו יובנו כל דבריהם, כי כולם חיים וקיימים יוצדקו יחדיו, כי בבחי' א' הוא כדברי המאמר הראשון, ובהצטרף ההארות נעשים שם א', על דרך מש"ל, וכמו שראית בעיניך כמה שמות הויה ואהיה יש פה מחולפות זה מזה.

והמשכיל יבין ויסתכל בדברינו, גם תראה כמה שבארנו, איך כריעה הא' היתה בסוד מ"ו, שהוא מילוי הויה דיודין, שהוא בחכמה, שהם שני אותיות י"ה מן אהיה דמלוי

- מאיר הכוונה -

2145 עיי"ש שכתוב: מדדו המאציל כשיעור העטרה שהוא שלישי היסוד. וכאן משמע כל היסוד?

שעה"כ

יודין, ושני אותיות אחרונות משם הויה פשוטות. ועתה בכריעה שניה, הוא שני אותיות א"ה דאיה במלוי יודין, ושני אותיות י"ה ראשונות משם הויה פשוטות, והם נעשים שם א' של אהיה. אבל בכריעה ראשונה היה שם א' של הויה, גם החשבון של אלו הדר' אותיות הנז' אשר בכריעה שניה, הם בנימ' ק"מ, שהם בנימט' מנין אותיות המלוי של אהיה ביודין, להורות כי עתה בכריעה זו הב', ירד אור מן אימא, וגם מן מבינה דז"א למטה, כי כל אחת משתיים נקרא שם אהיה כנודע. ואם תחבר ב' המילויים שבשתי הכריעות שהם מ"ו וק"מ, יהיו אותיות מקום, וה"ם מ"ש רז"ל (&) כל הקובע מקום לתפלתו, שע"ז המקום, יוכל האדם להעלות את תפלתו עד מקום שירצה למעלה.

ונודע כי התפלה היא בחי' מלכות הנקרא תפלה²¹⁴⁶, היא העולה למעלה ע"י שני המילויים הנז', העולים בנימ' מקום. וצריך שתכוין כי משני מילויים אלו נעשה שם הויה א', שהוא בנימ' מקום.

והוא ענין שם הויה ע"י הכאה באופן זה: י' פעמים י', ה' פעמים ה', ו' פעמים ו', ה' פעמים ה', הרי הכל בנימ' הוא מקו"ם. והענין הוא, שע"י הארת ב' המילויים הנז', מ"ו וק"מ, מתרבים הכאת האורות של ז"א, הנק' יהוה, זה בזה, ונגדלים ומתרבים האורות לשיעור מספר מקום כנז'. והנה סוד ההארה הזו היורדת עתה, הוא הארת הכ"ב אתון עצמם, משרשם מן ג' עליונות, שה"ם שני אותיות א"ה של אהיה כנ"ל. וזה נרמז בשתי אותיות א"ת של מלת אתה, והם כ"ב אותיות מן אלף עד תיו. וכיוצא בזה פירשו בזהר פ' בראשית (טו ע"ב)²¹⁴⁷ על מלת א"ת, שר"ל כללות האלפא ביתא, מן אלף עד תיו, שסימנים א"ת²¹⁴⁸.

גם עתה נכנסין הה"ג עצמן משרשם העליון, ולא הארה בלבד כבתחילה, ויורדין אל המלכות, וזה נרמז באות ה' של אתה, שה"ם ה"ג, וה"ם ה' אותיות מנצפ"ך²¹⁴⁹ היתירות על כ"ב אותיות, הנרמזות (ל ע"א) במלת אתה באותיות א"ת מן אתה. גם עתה נכנסין הארת ה' חסדים, אבל אינם נכנסים החסדים עצמן כמו הגבורות, רק הארתם בלבד. וגם זה נרמז באות ה' של אתה.

גם ז"ם מ"ש בזהר על מלת אתה, שהיא בחסד, והוכן בחסד כסא (ישעיה טז ה)²¹⁵⁰, וה"ם הכהן, בסוד (תהלים קי ד) אתה כהן לעולם²¹⁵¹, שה"ם הארת החמשה חסדים כנז'. והנה כל אלו ההארות שלוקחת עתה בעת הכריעה הב' יותר מבכריעה הא', הוא כי בכריעה א' לא לקחה רק הכ"ב אותיות והארת הה"ג, אבל עתה בכריעה הב', לוקחת הכ"ב אותיות עצמן והה"ג עצמן. והטעם הוא, מפני שעתה צריכה המלכות לעלות עליה א'

- מאיר הכוונה -

²¹⁴⁶ עי' לעיל הערה 3.

²¹⁴⁷ את השמים דלא לאפרשא לון דכר ונוקבא כחדא א"ת²¹⁴⁷ כד נטיל אתון כלהון כללא²¹⁴⁷ דכלהו אתון אינון רישא וסופא

²¹⁴⁸ זוהר חלק ב דף רסא ע"א: את"ה עטורא דסתימו דאתון כללא דכלהו כ"ב אתון ודא הוא א"ת ה' דכליל לון מעילא בהאי ה' וכניש לון בגויה ודא איהו א"ת ה' וכד איהו בשלימו בהווא נהר דאחיד בה סלקא לאתעטרא לעילא ודא איהו רזא דכתיב (אסתר ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך וכדין (שם) את כל אשר תאמר ינתן לה ודא איהו רזא ברוך אתה ובעי לאתכוונא בהאי רזא ולקשרא רעותא בהאי רזא.

תרגום: את"ה העטור של סתר האותיות הכלל של כל כ"ב האותיות וזהו א"ת ה' שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת וכונס אותם לתוכו וזוהי א"ת ה' וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה היא עולה להתעטר למעלה וזהו סוד הכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך ואז את כל אשר תאמר ינתן לה וזהו סוד ברוך אתה וצריך להתכוון בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה.

²¹⁴⁹ עי' לעיל הערה 2127.

²¹⁵⁰ עי' זהר ח"ב קלג ע"א: כסא אתקין אברהם באתקשרותא דיליה דעביד טיבו ושלימו דנשמתין לכל בני עלמא ולית תקונא דכסא אלא בחסד דאברהם כמה דאת אמר (ישעיה טז ה) והוכן בחסד כסא

תרגום: כסא תקן אברהם בהתקשרותו שעשה טוב ושלמות הנשמות לכל בני העולם ואין תקון הכסא אלא בחסד של אברהם כמו שנאמר (ישעיה טז) והוכן בחסד כסא.
²¹⁵¹ עי' לעיל הערה 283.

שעה"כ

יותר עליונה, עד כנגד נו"ה דז"א, אב"א²¹⁵², אשר הם גבוהים מן היסוד. וגם יש לה עתה הארה א' יתירה, והיא הארת ה' חסדים הנז'.

והטעם הוא, כי בתחילה היה שיעורה מדה א', בענין הרוחב, שהוא ברוחב היסוד. אבל עתה, אמת הוא שבשיעור הגובה איננו רק מדה אחת בלבד, לפי שנו"ה הם זו בצד זו, ואינם זה למטה מזה, אבל בענין הרוחב, יש לה רוחב של ב' מדות, שהם נו"ה, העומדים זו בצד זו, ולכן צריכה עתה לקחת הארה זו²¹⁵³ היתירה מן הה"ה. ואמנם אל תטעה לחשוב כי עתה שעולה כנגד הנו"ה, שגם היא נגד היסוד, דע לך שאינו כן²¹⁵⁴, אמנם נעקרת ממקום אחורי היסוד, ועולה ועומדת כנגד אחורי הנו"ה בלבד, והטעם הוא לפי שעדיין איננה פרצוף שלם.

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל, כי זה ג"כ נרמז במלת אתה, ר"ל א"ת ה'²¹⁵⁵, כי עתה המל' נקרא ה' בשלימותה, לפי שעתה היא במקום אצילותה הראשון, שהוא באחורי נה"י דז"א. ועוד לסיבה אחרת, כי עתה כבר עלתה בג' קוי ז"א, שהם היסוד והנו"ה, אשר ציורם נצטייר בג' קוים שיש בציור אות ה', כזה ה', כנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל²¹⁵⁶.

והנה ב' עליות אלו הם ע"י שני הכריעות הנז'. והענין הוא, כי ע"י הכריעות של ז"א שיורד אליה, ע"כ היא עולה העליות האלו. אמנם אותם ההארות אינם חוזרים לזקוף ולעלות, כי צריכה היא להם, ואעפ"י שבערך המלכות הם נקראים זקיפות, כיון שהיא עולה ע"י כל אלו המדרגות, שהם נה"י דז"א, עכ"ז נק' כריעות, לפי שאע"פ שהם זקיפות בערכה, עכ"ז מפני שמקום המלכות וכו'²¹⁵⁷ ונקודת אצילותה הראשון העיקרי הוא כנגד החוזה דז"א, וכל זמן שלא עלתה שם, נקרא כריעה ולא זקיפה. כי זקיפה האמיתי איננה אלא אשר תעלה אל מקומה האמיתי, אבל כל שאר העליות שלה, נקרא כריעות, אלא שהם כריעות משונות זו מזו במעלה, כי עדיין כורעת היא למטה, ולא נזקפה במקומה האמיתי, ולכן אין הזקיפות אלא במלת יהוה, לפי שאז היא עולה בת"ת דז"א, שהוא מקומה האמיתי וכמו שנבאר.

יהוה

הנה עתה צריך לזקוף ב' זקיפות, חילוף ב' כריעות הנז', וז"ס שאומרים ז"ל (&) כל הכורע כורע בברוך וכל הזוקף זוקף בשם, רמזו בדברים אלו אל ב' הכריעות ושני הזקיפות, כי לא אמרו צריך לכרוע בברוך ולזקוף בשם. והשני זקיפות הם, הראשונה זקיפת הגוף, הב' זקיפת הראש. וכבר נתבאר שע"י ב' הכריעות עלתה המלכות עד נו"ה דז"א אחור באחור. ועתה בשתי זקיפות אלו, עולה עד הת"ת דז"א מאחוריו. וכבר נתבאר שלהיות כאן מקומה האמיתי, לכך אלו הם נק' זקיפות ולא כריעות. ואמנם היותה צריכה ב' זקיפות לעלות אל אחורי הת"ת, הוא במה שנודע, כי ז"א היה בתחילה, בזמן העיבור, בבחי' ג' כלילן בג', ואח"כ בזמן היניקה הוא בבחי' ו"ק, ואחר כך בזמן הגדלות הנק' עיבור ב', של המוחין, היה בבחי' י"ס גמורות. ולעיל בענין הק"ש נת' קצת מזה, איך נגדלים הו"ק ונעשים י"ס גמורות, ע"י התחלקות השלישים שבו, ע"י כניסת נה"י דאימא עלאה לתוכן, ואז נגדלים.

וכבר נת' איך מוכרח הוא שהקטן מיום שנגמרה צורתו במעי אמו²¹⁵⁸, כבר נגמרו כל הרמ"ח איברים שבו²¹⁵⁹. אמנם אח"כ בזמן היניקה נגדלים אבריו בהגדלה, אבל לא

- מאיר הכוונה -

²¹⁵² ע"י שער כט פרק א.

²¹⁵³ יותר מהכריעה הראשונה (פע"ח).

²¹⁵⁴ הרב התקשה מה חסרון בזה, ול"נ שאם זה כנגד שלשתם זה ג' קוים ופרצוף שלם.

²¹⁵⁵ ע"י לעיל הערה 2148.

²¹⁵⁶ ואיני זוכר זה באמיתית (פע"ח).

²¹⁵⁷ נמחק בפע"ח.

²¹⁵⁸ היינו מ' יום לזכר ופ' יום לנקבה ע"י ע"ח שער יט פרק ג.

שעה"כ

שנתוספו בו מנין אבריו. וכן בזמן הגדלות ועיבור ב²¹⁶⁰, נגדלים איבריו יותר ויותר. והנה בחינת הת"ת דז"א אשר היא אות ו' של ההויה הכולל ז"א כנ"ל, ושם נתבאר שבתחילה, היתה ו' זו קטנה בלתי ראש, ואח"כ נעשית ו' זו גדולה עם ראש. והנה לעולם בחי' אות ו' רומזת בז"א בערך שאר האצילות, ורומזות בת"ת דז"א בערך שאר גופו וי"ס שבו. והנה בזמן קטנותו היה גופו קצר וקטן, כדמיון ו' זעירא בלתי ראש, וכאשר הגדיל נגדל גופו יותר ונעשה כדמיון צורת ו' גדולה עם ראש.

והנה ראש הו' היא בחינת יוד קטנה²¹⁶¹, כי צורת אות ו' היא יוד קטנה על ו'. והענין הוא, כי בהיותו בעיבור היה ו' בלא ראש, ועתה ביניקה, ובפרט אחר שנכנסו בו ו"ק המוחין הגדלות בעת ול ע"ב} קריאת שמע, כבר הגדיל ונעשה לו ראש באות ו' שבו. וא"כ נמצא, כי שני בחינות יש אל הת"ת דז"א: אחד, בזמן קטנות, ואחד, בזמן הגדלות, וכנגדם הם ב' זקיפות הנ"ל. האחד להעלותה עד מקום התחלת ראש הת"ת, הא' דומן הקטנות, והשני להעלותה עד ראשית הת"ת שנגדל אח"כ יותר בעת הגדלות. והנה הת"ת הא' הוא בחי' ו' בלי ראש, והת"ת השני הוא בחי' ו' עם ראש שהוא זמן ההגדלה.

ונבאר עתה סדר שני זקיפות אלו. הנה בתחילה תתחיל לזקוף גופך בלבד, ותכוין לזקוף המלכות הנקרא ה' לגבי ו', שהוא מקום הת"ת הראשון, שהם שני שלישי הת"ת של ההגדלה. ואח"כ תזקוף ראשך, ותכוין לזקוף ולהעלות את המלכות הנק' ה' לגבי י', שהוא ה' שבראש הו', זו היא שלישי העליון של הגדלת הת"ת. וכזה תבין ג"כ טעם אל מש"ל, שאף על פי שבמלת ברוך אתה, עלתה המלכות אל נה"י דז"א, עכ"ז עדיין הראש והגוף דז"א הם כפופים בכריעה. אבל עתה במלת יהוה, שהם ב' זקיפות, הנה הת"ת דז"א שהוא בחי' אות ו' הכורע לגבי ה', הנה הוא עולה ונזקף במקומו, אבל בהיותו²¹⁶² בנה"י, עדיין היה כורע כל זמן שלא עלה אל מקומו. והרי עתה עלתה המלכות אל שרשה הראשון, וכבר יש לה שיעור מדה ספי²¹⁶³ א' בלבד, שהוא מדת הת"ת דז"א באחוריים שלו²¹⁶⁴. וכל כוונה זו תהיה להעלותה ע"י שם ההויה במלוי יודין, וה"ס (ברכות &) וכל הזוקף זוקף בשם, כי הכריעה היתה ע"י אהיה דמלוי יודין כנ"ל.

וצריך שנבאר עתה איך המלכות עלתה עד ראש הת"ת דז"א, כי שם הוא מקום לאה, לפי שרחל מתחלת מן החוזה ולמטה, ולהבין זה נלע"ד לומר²¹⁶⁵ שהוא סוד עליית לאה ורחל, שהם ב' ההיזין של ההויה, שעל זה אמרו, כל הזוקף זוקף בשם. וה' תתאה העולה לגבי ו' הוא הת"ת דקטנות, שהוא עתה עד כנגד החוזה, וה' עלאה לאה עולה כנגד שלישי העליון הנק' י', ראש הו', כי שם מקומה. כי כל אלו היו למטה בסוד תהלות לאל עליון גואלם כנז"ל (&), ועתה עולים שתיהן, אבל לא קבלתי זה מפי מורי ז"ל²¹⁶⁶.

- מאיר הכוונה -

²¹⁵⁹ בשער מוחין דצלם (פרק ז'), והוא מרע"מ (פ' נשא קכ"ג ע"ב) דגופא ורישא לבר היינו שכל הו"ק כולל הראש, וכל הג"ר הם פנימיות.

²¹⁶⁰ ועיבור ב' נמחק בפע"ח, וכן מוזכר בש"ש אבל לא ראיתי שום תועלת מההערה הזאת.

²¹⁶¹ עי' הקדו"ש מא ע"ב: כל זמן שהוא עומד בבחי' האות ו' לבד ולא נתגלה עדיין להו"ה שלימה, הרי הוא בבחי' קטן שנולד, שכל המוחין שבו הם רק כלולים ונעלמים בו בהעלם גדול, וכ"ז הוא הוראת דאות ו', (וכן הוא הוראתו ג"כ על הו"ק דמוחין דגדלות, שגם אז אין לו עדיין המוחין בשלימות, וכמ"ש בפע"ח (שער העמידה פ"י) ע"ש כי עיקר הוראת הו' הוא רק על המוחין הכלולים בהז"ת עצמן, וע' בנסירה (פרק ד') ובפע"ח (שער התפילין פ' י"ד) כי ראש אות ו' הוא הדעת הנמשך מכח"ב, והרי עכ"פ הוא כי אינם הכח"ב ממש.

²¹⁶² בהיותה (פע"ח ולש"ו).

²¹⁶³ נמחק בפע"ח.

²¹⁶⁴ בזמן היניקה.

²¹⁶⁵ ומטעם זה הקושיא נלע"ד (פע"ח).

²¹⁶⁶ אך לא שמעתי זה מפי מורי זלה"ה ולא אוכל לכוין בזה (פע"ח).

שעה"כ

אבל מה שאני מסופק ששמעתי ממנו ז"ל, הוא בשני פנים: או אם נאמר כי הוא בסוד (&) ותגנוב רחל את התרפים, כמבואר אצלנו בשער הפסוקים בפ' ויצא²¹⁶⁷, שפעמים רחל גונבתו אותו, ועולה באותו השליש העליון כנגד אחורי הת"ת דז"א. או אם נאמר שאע"פ שאנו אומרים שעולים ד' עליות אלו, הכונה היא שעולה תחת אלו המקומות ולא בהם עצמם כנגדם. והוא, כי בתחילה היא עולה תחת היסוד, כי שם הוא שורש א' של המלכות כנזכר אצלנו בפירוש ברכת אבות של ר"ה (דרוש ו' &) וע"ש. ואחר כך עולה תחת נו"ה, ואחר כך עולה תחת הת"ת, כי שם יש לה שרש אחר כנו"ש. ואח"כ עולה תחת הי' ממש כנגד החזה. ואני מסופק אם שמעתי א' משני דרכים אלו.

ואל תתמה איך בתחלה היתה עולה מדה אחת שלימה בכל פעם, ועתה בב' הזקיפות לא עלתה רק מדת הת"ת בלבד. והטעם הוא, כי אור הת"ת גדול ומעולה מכל מה שלמטה ממנו כנודע. ועוד, כי גם בשיעור מדה הנה מדת הת"ת גדול מאד מהם²¹⁶⁸.

והרי עד עתה נתקנה מדרגה אחד אל המלכות, והוא כי בהיותה בבריאה היתה נקודה קטנה, ועתה העלינו אותה אל מקומה האמיתי שהיתה בעת שנאצלה, והוא באחורי החזה דז"א. גם יש לה עתה תוספת אחר, והוא כי עתה יש לה שיעור קומה של מדת ספי' א' וזה נראה הפך ממה שהקדמנו בתחי' הברכה, שכל הט"ס שבה ירדו בבריאה, וצ"ע גדול²¹⁶⁹. והנה עתה אנו צריכין לעשותה שיעור פרצוף גמור כנגד אחורי ז"א, מן החזה שבו עד סיום רגליו, ואח"כ תוכל לחזור עמו פכ"פ. ונמצא כי הגדלת ז"א בסוד ו"ק של המוחין דק"ש, נגדלה²¹⁷⁰ המלכות כנגדו להיותה מדת ספי' א', ועמדה כנגד החזה שלו. וכאשר יבואו מוחין דג"ר של ז"א, וגם כל המוחין דאבא כולם, אז גם המלכות תשתלם ליגדל ולהעשות פרצוף גמור שלם. ונמצא שעתה אנו צריכים להכניס ג"ר דמוחין דז"א מצד אימא וגם כל המוחין מצד אבא, וענין זה א"א לעשותו עד שנעשה זווג אחר מחדש של או"א²¹⁷¹, כמבואר אצלנו לעיל בתחילת הברכה הזו, וענין הזווג השני נרמז במלות אלהינו ואלהי אבותינו כמ"ש בע"ה.

אלהינו. תכוין כי הוא באימא, כי כל מקום שנזכר מלת אלהינו הוא או באימא או בקו שמאלי. וכיוצא בזה במלת אלהינו שבשמע ישראל, נתבאר עדין שאלהינו הוא באימא.

ואלקי אבותינו, תכוין באבא ובדעת המזווג לאו"א.

וסוד הענין הוא כי הנה עולם האצילות כולו מתחלת בי"ס, וחוי"ב שבהם הם סוד הנק' או"א, ומחסד ולמטה עד סוף ו' תחתונות נק' ז"א. ונמצא כי ג' אבות הם ג' ספי' חג"ת (ל ע"ג) הכלולים בז"א. נמצא כי אלקי אבותינו הוא אבא, אשר הוא אלקי חג"ת שהם אבותינו, בסוד אברהם יצחק ויעקב. גם צריך לדעת מה שהודיענו מורי ז"ל, והוא כי ברכת אבות הזו שאנו מבארים עתה, הוא בבחי' מוחין הפנימיים. אבל עוד יש בה פירוש שני,

- מאיר הכוונה -

²¹⁶⁷ ועתה נבאר ענין רחל, איך גנבה אותם התרפים. דע, כי הנה לפעמים לוקחת רחל כל השליש האמצעי דת"ת דז"א, הנקרא בית התורף, ואין עקבים דלאה הנקראים תרפים, נכנסים בתוך כתר שלה, כמו שנבאר, ואז בחי' זו נקראת גניבה, כי הנה כל המקום הזה לאביה הוא, והוא אשר נתנו אל לאה בתו, שתתפשט עקביה בו, והיא גנבתו, ועי"כ נסתלקו אותם האורות מעקבי לאה, והחיצונים והקליפות אשר נקראים תרפים, על היותם נאחזים באורות ההם, לא היו עתה יכולים להתאחז בהם, ונסתלקה חכמתם. ולבן אביה בקש את התרפים, הם אורות היוצאים מעקבי לאה אל החיצונים, ולא מצאם, ולא הגידו לו כי יעקב ברח, וגם כי רחל גנבתם.

²¹⁶⁸ וכן בשיעור ג"כ אינו בערך עם שאר ספירות כי הוא גדול מהם מאוד (פע"ח)

²¹⁶⁹ הרב לא הבין.

וזה נראה הפך ממה שהקדמנו בתחי' הברכה, שכל הט"ס שבה ירדו בבריאה, וצ"ע גדול – נמחק בפע"ח.

²¹⁷⁰ בזקיפות (ש"ש).

²¹⁷¹ בבחי' אמצעי שלהם וכו' לכן אומרים אלהינו ואלהי אבותינו שהוא סוד הזיווג הזה דאו"א (פע"ח).

שעה"כ

והוא בבחי' מוחין המקיפים. ונלע"ד שהוא הכוונה הב' דברכת אבות שכתבתי לקמן אחר נוסח התפלה באותיותיה, וע"ש היטב מאד (&), כי היא רבת התועלת אם תשים לבך ודעתך אליה.

גם שמעתי ממורי ז"ל, כי אותו הפירוש שביארנו בברכת אבות דר"ה, היא ממש כברכת של תפלת החול דשחרית, ואין הפרש ביניהם אלא בענין הרי"ו אשר נתבאר שם בתפלת ר"ה, כי להיות ר"ה יום הדין והגבורה, ונדוע כי הגבורה גימ' רי"ו, ולכן צריך לעשות כל²¹⁷² בחי' תפלת ר"ה בסוד רי"ו, ולכן כל בחי' הרי"ו שביארנו שם בברכת אבות דר"ה איננו רק לאותו היום בלבד. אבל כל שאר הביאור הוא על סדר של חול ממש, וזכור ב' אלה הדברים אשר הודעתך.

ונחזור לענין ראשון, כי הנה אלהינו רומז באימא, ואלקי באבא, לפי שאלקי הוא בגימ' מ"ו, והוא השבון אותיות מלוי הויה דע"ב דיודין. ובאות הו' של ואלקי, תכוין אל הדעת המזווגם ומחברן אשר הוא ג"כ בחי' ו' כנודע²¹⁷³ (&). גם תכוין כי הדעת העליון הוא בסוד ששה פעמים ו', והוא בגימ' ל"ו, ועם י' של ואלקי, הוא בגימ' מ"ה. והוא הויה דמלוי דאלפין, שה"ס הדעת²¹⁷⁴ המכריע בנתיים.

ואבותינו, הוא בחינת שלישה מוחין אשר אנו רוצים להמשיך עתה ע"י זה הזווג, שהם ג"ר דמוחין מצד אימא, וגם כל המוחין דמצד אבא.

והנה תיבת אלהינו הרומזת באימא, תכוין בשני אותיות א"ל מאלהינו אל שם ס"ג אשר באימא, אשר נרמז בו שם ייא²¹⁷⁵ העולה גימ' א"ל כנודע, וז"ס א"ל מאלהינו. ובברכת אבות דר"ה נתבאר זה יותר באורך וע"ש. וגם נתבאר היטב שם ענין ד' אותיות הנשארות, שהם אותיות הינ"ו שבמלת אלהינו, גם נתבאר שם טעם למה אנו מקדימין אימא לאבא. ודע, כי אע"פ שבברכת אבות דר"ה ביארנו כוונת מקיפין דמוחין דמצד אימא ומצד אבא, עכ"ז עתה בימי החול, אל תכוין אלא במקיפין דמצד אימא, כי המקיפין דאבא אינם נכנסין עתה עד ברכת כהנים, כמו שיתבאר במקומו לקמן. ותכוין במלת ואלקי להמשיך בחי' לאה באחורי ז"א כמשי"ת בתיבות אלקי אברהם כו', כי ד' פעמים נזכרו כאן אלקי. ועיינן לקמן באלקי אברהם.

והנה אחר שעשינו זווג או"א באלו התיבות הנז', מורידין אנו המוחין ברישא דז"א וזהו אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב²¹⁷⁶, ויובן זה כמ"ש בדרושי המוחין דקטנות²¹⁷⁷, דשם אלקים ענין סדר כניסת המוחין דז"א, ושם ביארנו כי נכנסים ג"ר דמוחין דמצד אימא הנק' חב"ד, ואז תיכף נכנסים עמהם ביחד שלישה אחרונות נה"י דמוחין דמצד אבא, וזהו ביאור המלות הנז': אלקי אברהם הוא חכמה, הנקרא אלקי אברהם שהוא החסד הנקרא אברהם. ואלקי יצחק הוא הבינה, אלקי הגבורה שנקרא יצחק. ואלקי יעקב הוא הדעת, אלקי הת"ת הנק' יעקב. ובתחילה תכוין איך הם ג"ר, חב"ד, מצד אימא הנכנסים בז"א, והם הרמוזות באלקי אברהם כו' כנז'.

גם תכוין במלות אלו אל מה שהודעתך בענין הגדלת ז"א (&), כי מן שני שלישים העליונים של מדת החסד נעשה כלי הגלגלת לז"א, לקבל בתוכו מוח החכמה. ושליש

- מאיר הכוונה -

²¹⁷² הרש"ש אמר רק שחרית ב' הימים.

²¹⁷³ כפנימיות הו"ק? תיקו"ז כט ע"ב?

²¹⁷⁴ עי' תיקו"ז יט ע"א שקיא דאילנא.

²¹⁷⁵ עי' לעיל הערות 580, 581.

²¹⁷⁶ אנו מחדשין כל האצילות כמו שנתאצל תחלה קודם בריאת העולם ואנו מתחילין מן אלהינו ואלהי אבותינו הם או"א ואינם אלו חו"ב רק או"א כמו שידעת בסדר האצילות והענין כי האו"א הם אשר מתחילין לתקן מציאת הז"א ותחלת מציאותו אלהי אברהם אלהי יצחק ואלהי יעקב הם סוד ג' מוחין דז"א הנקרא חב"ד אשר היותן תחלה חג"ת ואח"כ נתהווה הם עצמן ג' מוחין כמו שידעת לכן נזכרו כאן אברהם יצחק ויעקב כי כך היו תחלה ואח"כ היו מוחין (פע"ח).

²¹⁷⁷ פרק ג: אמנם כשבאין ימי גדלות, אז נכנסים המוחין דגדלות שהם הויו"ת, ומתפשטין בכל הז"א כנודע, ואז יורדין כל המוחין של אלקים למטה עד היסוד.

שעה"כ

תחתון של החסד עם שלישי העליון דנצח, נעשה כלי וגוף אל החסד כו'. וכן עד"ז בקו שמאלי ובקו אמצעי, וכמ"ש בענין קריאת שמע של שחרית (&).

והנה עתה בברכת אבות הוא בחי' הגדלות, כי עתה נכנסים כל המוחין בשלימותם. וכאשר נכנס עתה מוח של החכמה נקרא אלקי אברהם, יען הוא הרוחניות והפנימיות הנכנס תוך חלל הגלגלת הימני הנקרא אברהם²¹⁷⁸, כי ה"ם שני שלישי החסד הנעשה כלי אל זה המוח הנקרא חכמה, כי פנימיות המוח יקרא אלקי בערך החיצוניות שהוא הכלי שלו, וזה נרמז במלת אלקי אברהם. ועד"ז תפרש ענין אלקי יצחק ואלקי יעקב. והרי נתבאר ביאור מלת אלו בענין ג' מוחין ראשונות דמצד אימא.

והנה ג"כ צריך שבמלות אלו הנז' תכוין ג"כ כוונה אחרת והוא בבחי' המוחין דג"ת, נה"י דמצד אבא, הנכנסים יחד עמהם כנו²¹⁷⁹. והנה הם ג' פרקין תתאין דנה"י דאבא. וכמו שהג' פרקין תתאין דנה"י דאימא נכנסו תחילה בג"ר דז"א, ואח"כ ירדו ירידה שניה אל ג' אמצעיות דז"א, ואח"כ ירדו ירידה ג' במקום הראוי להם, שהם נה"י דז"א. כן הוא עתה באלו הג' פרקין תתאין דנה"י דאבא, כי תחילה נכנסין עתה בג"ר דז"א, ושם עומדים ביחד בתוך ג' ד' דמוחין דמצד אימא. וכיון שהדבר כן, א"כ גם תכוין בהם ע"ד מ"ש במלת אלקי אברהם כו', כי הם עתה למעלה בג' עליונות, ולכן הם ג"כ יכולים להקרא אותם בשם אלקי אברהם כו', ע"ד הנז"ל בסוד ג"ר דמוחין דמצד אימא, ע"ד השני כוונות הנ"ל.

אבל עתה תכוין עוד תוספת כוונה אחרת ג"כ, והיא כי אלקי בנימ' מ"ו, כמנין אותיות המילוי ההויה דע"ב דיודין, הרומזת באבא כנודע. ותכוין כי אלו הג' מוחין הם מצד אבא, שהוא הויה דיודין דע"ב, ואלו הם הג' מוחין הנמשכין ממנו, והם ג' מלויי הויה דע"ב דיודין, הנרמזים בג"פ אלקי אלקי אלקי²¹⁸⁰. אמנם באלקי יעקב נתוסף אות ו' יתירה ואלקי יעקב, והטעם הוא כי הנה ביארנו (שער כ"ה פרק ב כלל יז, יח) בפסוק, כי אל דעות ה' (שמזאל א' ב ג), כי שני דעות הם בז"א, א' מצד אבא וא' מצד אימא.

עוד יש פי' אחר, והוא כי גם במוחין דמצד אבא לבדם או במוחין דמצד אימא לבדם, יש בכל בחי' מהם ב' דעות, והוא במה שהודעתך, כי הדעת דז"א הוא נמשך מן החסדים ומן הגבורות המתפשטים בו"ק גופא דאבא או דאימא, כמבואר אצלנו בדרוש ד' נכנסו לפרדס (שער מאמרי דז"ל חגיגה יד ע"ב²¹⁸¹) ובדרוש חטא אדה"ר (ספר הליקוטס &).

- מאיר הכוונה -

²¹⁷⁸ דע כי בחג"ת דז"א שנתעלו ונעשו בסוד חב"ד הנה המוחין שלהם הם בחי' הדעת הכולל ג' מוחין כי הם ב' עטרין כנודע הנקרא חו"ג ובאמצעית יש בחינת הדעת המחברם ונקרא תפארת וכללות שלשתן נקרא דעת ונקרא חג"ת ונקרא אברהם יצחק ויעקב אלא שהכלים נקרא אברהם יצחק יעקב ג' אבות להיותן למעלה ברישא אך המוחין שבתוכם שהם הב' עטרין והמכריע כנ"ל נקרא אלהי אלהי וג' כלים אלו נקרא דעת (פע"ח).

עי' הקדו"ש לח ע"ג שמביא רע"מ נשא קכג ע"ב דגופא ורישא מלבר ומוחא ולבא מלגאו, היינו שהראש הוא בכלל הו"ק.

²¹⁷⁹ ג"ת דאבא דפנימית נה"י דישי"ס הנקרא גדלות ראשון דאבא (פע"ח).

²¹⁸⁰ עי' ש"ש בשם העולת תמיד שזה מילוי ע"ב שהוא בג' פרקין תחתונים ואל אמצעים שהוא היה הויות פשוטות ובפרקין עליונים היו ע"ב מלא.

²¹⁸¹ וז"ל ת"ר ד' נכנסו בפרדס ואלו הם בן עזאי ובן זומא ואלישע (ע"ב) אחר ור' עקיבא כו' הנה אחר שאדה"ר חטא החטא העצום ההוא אשר עדיין פירותיו אנו אוכלים בעוה"ז ולא נתקן עד ביאת המשיח והנה ד' חכמים אלו היו מופלגים בחכמה ובחסידות כנודע והיו צופים ברוח הקדש ובמעשה מרכבה ועלה בדעתם לתקן הפגם ההוא שנפגם על ידי חטאו של אדה"ר או לפחות לתקן החלקי' של שרשי נשמתם הנאחזים באדה"ר והנה הפגם שנפגם ע"י חטאו של אדם ה' כי הגדיל הכתר של ז"א שלא בזמנו קודם שיכנסו המוחין של אבא ועי"כ נפל הדעת של ז"א מצד אי' למטה בין הכתפי' בשליש עליון של הת"ת וכמו כן פגמים אחרים כמו שנתב' אצלנו בענין חטאו של אדם וע"ש ונמצא שאי אפשר לתקן הפגם ההוא ולעלות את הדעת למעלה במקומו אלא עד שימשיכו את המוחין דאבא לתוך ז"א ואז אח"ך יתקן הכתר שבו ויוכל הדעת לעלות למקומו ונמצא שצריך שימשיכו ד' מוחין דאבא שהם חו"ב ותריין עיטרין דדעת חסדים וגבורות הכל יחד אמנם ד' חכמים אלו עלה בדעתם שבין ארבעתם יחד יתקנו הפגם הנז' וכל אחד יתקן וימשיך מוח

שעה"כ

והרי זה ענין דעת אחד. עוד יש בז"א דעת שני יותר עליון מזה, והוא נמשך ממוח הדעת עצמו העליון דאבא או דאימא, המכריע בין מוחין דחו"ב, דכל חד מנייהו ברישא דילהון, וזה הדעת הוא ג"כ בז"א למעלה ברישא דיליה, מכריע בין חו"ב דיליה. וזה הדעת העליון דז"א עליון ונעלם מאד, כי הוא מכריע ומזוג בין חו"ב שבו, וזה הדעת העליון עליו נאמר (&) ונהר יוצא מעדן כו²¹⁸². ולא אתגליא, ואיהו טמיר תדיר גו בינה דז"א, ואינו ניכר, כי שם תדיר עומד נעלם בסוד הזווג התדירי.

ובזה יובן טעם למה לא נזכר הדעת בכלל הג"ר שבו, וכן בזה לא נזכר בחי' זה הדעת העליון לטעם הנז', רק אותו הדעת התחתון אשר בו, ולכן אותו הדעת התחתון הב', הנכנס במספר, אשר הוא נמשך מן התפשטות החו"ג שבו"ק דאו"א כנו', הוא הנק' באדרא (&) בשם תרין עיטרין כמבואר אצלנו (שבירה א' שער הזווגים פרק ה שער דרושי הצלם פרק א) שהם בחי' ב' כתפין דאריך, אשר אינם נחשבים מכלל או"א, כי אינם בתוכם רק גנוזים בסוד פקדון²¹⁸³. האמנם הדעת העליון דז"א הנמשך ממוח הדעת עצמו דאו"א, אינו נחשב בחשבון, לפי שהוא נעלם מאד, ומכריע בין חו"ב דז"א כנו', וזכור היטב ענין ב' דעות אלו שבו"א.

ונחזור לענינו, כי כאשר תכוין באלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב אל המוחין דמצד אבא או²¹⁸⁴ דמצד אימא, תמיד תכוין אל זה הדעת העליון דז"א, בין במוחין דמצד אבא בין במוחין דמצד אימא. והכוונה תהיה באות ו' היתירה שבמלת ואלקי יעקב כנ"ל²¹⁸⁵.

גם תכוין כוונה אחרת, ע"ד מה שהודעתך בענין כוונת (כתובות קיא ע"א) המהלך ד"א בארץ ישראל²¹⁸⁶, שהוא להמשיך ד' אמות, שהוא מלוי ארבע הויות דע"ב דידוין, כי כל מילוי שבו הוא מ"ו, בגימ' אמ"ה, ותכוין להמשיכם אל ד' פרצופי לאה שיש בז"א, כמבואר בדרוש תאומה יתירה דהבל, יע"ש²¹⁸⁷. ולכן הוזכרו פה ד' פעמים אלקי, והם אלו:

- מאיר הכוונה -

אחד מאלו הארבעה כי אין כח בהם להמשיך כל אחד מהם כל הד' מוחין אבל טעו בזה כי היה צריך שכל הארבעה מוחין ישלמו ע"י אחד מהם בלבד וכמו שיתבאר ולכן אף לר' עקיבא שנכנס בשלום ולא חטא כלל בקשו מלאכי השרת לדוחפו. ולכאורה הענין זר אלא כי אעפ"י שע"י שהמשיך המוח האחד לבדו ע"י תקונו ממילא נמשכו כל הד' מוחין כמו שיתבאר עכ"ז היה ראוי שיתקן הוא לבדו את כולם וימשיכם בז"א ולכן בקשו לדוחפו והשי"ת הצילו באומרו כי כבר נמשכו כל הד' מוחין בסבתו כמו שיתבאר אעפ"י שלא תקן אלא מוח אחד בלבד:

²¹⁸² עי' זהר ח"א כו ע"א שמשמע שזה דעת המתפשט.

²¹⁸³ עי' ע"ח שער כט פרק ו ז"ל: @.

²¹⁸⁴ עי' ש"ש ונדצ"ל א.

²¹⁸⁵ הש"ש ציין לדרושי ר"ה דרוש ו'.

²¹⁸⁶ עי' לקמן הערה 2903, ועי' לעיל הערה 1151.

²¹⁸⁷ עי' לקוטי תורה - פרשת יתרו: ויקח יתרו חותן משה את צפורה אשת משה אחר שלוחיה, צריך לדעת כי קין והבל היו מבחינת יסודות דאו"א שבתוך הז"א קין מיסוד אמא המכוסה והבל מיסוד אבא מכוסה קודם שיתגלה למטה לכן קין עולה גי' קס"א אה"ה דידוין, והנה משה הוא הבל ויתרו הוא קין שבא לתקן מה שהרג להבל והנה ארז"ל שהרגו בשביל תאומה יתירה שנולדה עם הבל וזהו את את הכתוב בהבל את אחיו את הבל ובקין לא נאמר אלא ותלד את קין שלא נולדה עמו רק תאומה א', והנה ענין תאומות הללו כי היסוד דאמא שבתוך הז"א מאיר למ"ל דאמא שיוצא' מאחורי יסוד אמא היא לאה והיא תאומת' של קין שהוא ג"כ מיסוד אמא ומאור מ"ל דאבא יוצאת ג"כ תאומה א' מאחורי יסוד אבא עצמו ועוד שניה מהכאת אורות זה דמ"ל דאבא ביסוד דאמא יוצאה עוד תאומה אחרת באחורי יסוד דאמא ואלו הב' תאומות דהבל שהוא מיסוד אבא, והנה קין על התאומה הב' שיוצאת מהכאת אור אבא ביסוד אמא היה אומר זו שלי דאבא ביסוד אמא הוציאה אף אם היא מאור אבא וע"ז קם עליו והרגהו. והנה יתרו שהוא קין בא לתקן זה והנה צפורה היתה תאומה זאת שהיתה ביסוד אמא לכן היתה בת יתרו שמאור דאבא המכה ביסוד אמא יצאה ויתרו הוא מיסוד אמא שהוא קין לכן הביאה למשה שהוא הב' להורות כי שלו היא לתקן את אשה עיות בראשונה וז"ש ויקח יתרו וכו' את צפורה אשת משה אחר שלוחיה אחר שמשה שהוא הבל דהיינו יסוד אבא שלח אור זה ליסוד אמא וא"כ הי' ראוי להיות של קין ולא של הבל שכבר שלחה ליסוד אמא ואעפ"כ חזר והביאה למשה. ואמר ואת שני בניה בפנוי

שעה"כ

אלקי אבותינו²¹⁸⁸, אלקי אברהם, אלקי יצחק, ואלקי יעקב, וכולם מצד החכמה דמצד מוחין דמצד אבא, או ממוחין דמצד אימא²¹⁸⁹, להמשיכם אל ארבעה בחי' לאה הנז'. וכן אלקי ג"ב שהוא מ"ו כמנין אמ"ה.

האל. תכוין בתחלה כי אחר שנכנסו ג' מוחין עלאין דמצד אימא, והשלשה מוחין תתאין דמצד אבא²¹⁹⁰, כבר נגדל ז"א ונק' גדול, ומתחיל לצמוח שערי זקנו, ונעשים בו י"ג תיקוני דיקנא, שהם רמוזים ב"ג מדות (&) אל רחום וחנון כו'. והתיקון הראשון מכולם נק' אל, וזה נרמז במלת הא"ל. ואות ה' יתירה שבמלת האל, הוא לרמוז למה שהודעתוך במ"א²¹⁹¹ וכן באדרת נשא²¹⁹², כי זה תיקון העליון הנק' אל הוא מתפשט בג' עולמות ב"ע, והוא מנהיג כל העולמות ב"ע כמבואר אצלינו. וה"ס אל שדי שבבריאה, אל יהוה ביצירה, אל אדני בעשיה²¹⁹³. ונמצא כי אל זה דתיקונא קדמאה דדיקנא מתפשט ומתחלק אל ג' אל. והנה שני פאות הזקן הם בשתי צידי הפנים למעלה, וכל פאה מהם יש בו שלשה שמות אל²¹⁹⁴, וטעם היותם שלשה פעמים אל בכל צד, הוא כי הנה נמשכין מן ג'

- מאיר הכוונה -

אליה ולא של משה משום ששניהן היו מבחינת יסוד אמא ולא מיסוד אבא לכן כינה אותם אליה וזהו שם הא' גרשם שעולה קדמ"ת אחורים דאהיה דיודין וכן אליעזר עולה ש"ח כי אמא היא ה' ראשונה של שם והיא בחינת ס"ג כנודע וה"פ ס"ג עולה שט"ו והה' עצמו הרי ש"ך והם ש"ך דינים שבה וחסרו ממנה הב' שרשים העליונים הממתיקים כל הש"ך דינים לכן נקרא אליעזר עולה ש"ח [והשאר כתוב בגלגול קין בלקוטי']:

²¹⁸⁸ התקשה הש"ש איך במילת אלהי אבותינו נמשך מיסוד אבא מוחין ללאה הלא עדיין לא נכנסו נה"י דאבא בג"ר דז"א רק באלהי אברהם, אמנם לקמן לא ע"ב ד"ה ואח"כ תכוין במלת נראה שמתרץ שכאן מדובר על הוצאת המוחין בשביל ולא עצם בנינה*##.

²¹⁸⁹ וכולם מצד חכמה או מצד אבא או מצד אמא (פע"ח).

היינו הד' בחי' לאה ב' מצד אבא וב' מצד אמא. ועי' שער מאמרי רז"ל שם: והנה כל אלו הד' הם מוחין דאבא ואין לנו עתה עסק במוחין דאי' והנה אעפ"י שהם ד' מוחין דאבא בבחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כנודע עכ"ז נודע כי כללות כל אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודין וכולם נק' בחינת הוי"ה דיודין.

²¹⁹⁰ עילאין ותתאין הוא המוזכר לעיל הערה. **Error! Bookmark not defined.**

²¹⁹¹ למה שהודעתוך במ"א נמחק בפע"ח.

²¹⁹² עי' אד"ר (קלב ע"א): עלמא קדמאה דנפיק מתקונא קדמאה שליט ונחית וסליק לאלף אלפין ורבוא רבבן מארי תריסין ומניה מתאחדין בקסטא בעזקא רבא עלמא תניינא דנפיק מהאי תקונא שליט ונפיק ונחית וסליק לשבעה וחמשיין אלף דרגין מארי דיבבא ומתאחדן מניה לאכפייא בקודלא בחיורא (ס"א בחיזרא) עלמא תליתאה דנפיק מהאי תיקונא לצ"ו אלפין מארי דיללא ומתאחדן מני' בבוסטא לקוסיטרא (ס"א כבוסינא לקוסיטרא)

תרגום: העולם הראשון שיצא מהתיקון הראשון שולט, ויורד ועולה לאלף אלפין ורבוא רבבות, בעלי מגינים וממנו נאחזים במידה קטנה בטבעת גדולה. העולם השני שיצא מהתיקון הזה שולט, ויוצא ויורד ועולה לחמשים ושבעה אלף מדרגות. בעלי יבבה נאחזים ממנו [כדי] לכפות בעורף, ב[חלק ה]לבן. העולם השלישי שיצא מהתיקון הזה שולט, ויורד ועולה לתשעים וששה אלפים בעלי יללה. נאחזים ממנו בתואר הפנים שבשוטר ומושל.

עי' זהר הרקיע ש"עלמא קדמאה" הינו העולם הראשון מבין ג' העלמין ב"ע שנתבררו מג' מלכים הראשונים שכולם נתבררו במר"ס ואח"כ נתגלו בתיקון הא' דדיקנא, ומשם נתפשטו בג' עולמות שהם כנגד ג' פעמים א-ל: "א-ל שד"י" בבריאה, "א-ל י-הוה" ביצירה, ו"א-ל א-דני" בעשיה. ועי' מבו"ש כט ע"ב שזה מדבר באמת על בינה ת"ת ומלכות דאצילות וענפיהם שהם ב"ע ועי' ב"ע צט ע"ב שזה מדבר על ג' מוחין דמר"ס ותולדותם בב"ע.

²¹⁹³ ענין ג' אל אלו הם נמשכים מג' מוחי חב"ד היושבין בגולגלתא לעילא גו תלת חללי דגולגלתא וסיומם עד המצח ומשם ולמטה יורדין הארתן ונמשכים למטה ואז מאיר הארתן דרך צדדי דיקנא והפנים ואז נעשה י"ג ת"ד מהארת מוחין הנ"ל הנמשך למטה והארה הראשונה הוא אל תקונא קדמאה (פע"ח).

²¹⁹⁴ עי' לקמן מד ע"ד שזה המלכות של הגולגלתא, ובראש א"א הם שמות מצפ"ץ [א"ת ב"ש דשם הוי"ה - וכל תמורה וחילוף הוא בחי' דין], ובראש ז"א הם שמות אלקים. ועי' לקמן מה ע"ב

שעה"כ

מוחין דחב"ד שבו דבתלת הללי גלגלתא, וסיום מקומם הוא עד המצח, ומשם ולמטה יורדת ומתפשטת הארתם ומאירה דרך צדדי הדיקנא והפנים, ומהארת המוחין האלו נעשו בו י"ג תיקוני דיקנא. וההארה הראשונה שלהם הוא בתיקונא קדמאה, ונק' א"ל. והנה כאשר יוצאת הארה זו של הג' מוחין מאירה ג' א"ל בלחי הימין וג' א"ל בלחי השמאל, מכח ג' המוחין, ונמצא שהם ו"פ א"ל.

אמנם אינם מתגלים רק הה' אל בלבד, והא"ל השישית נעלם. ומעם הדבר הוא לפי שמוח החכמה מאיר בלחי הימין א"ל שד"י וכן בלחי השמאל, (לא ע"א) ומוח הבינה מאיר בלחי ימין א"ל יהו"ה וכן בלחי השמאל, והרי ד"פ א"ל.

אמנם מוח הדעת, להיותו כלול מחו"ג, ושניהם בחי' מוח א' בלבד, לפי שהגבורות נכללות בחסדים, ולכן גם כשיוצאות הארתם לחוץ, הם יוצאות כלולות ביחד, כי מן הארת החסדים יוצא א"ל אדני בלחי הימין, ומהארת הגבורות יוצא אל אדני בלחי השמאל, אמנם שניהם כלולים זב"ז, ולכן אינו ניכר רק האל אדני אשר בלחי הימין הכולל את השמאלי עמו. ונמצא כי אינם ניכרים ונגלים רק ה' פעמים א"ל, וז"ס האל, ה' א"ל.

וכוונתנו עתה לעשות בז"א י"ג תיקוני דיקנא, ולהמשיך הארתם, ולזה קשיא לי, כי הרי בסוד ויעבור נעשה הדבר הזה כמשי"ת שם. והנלע"ד בזה הוא, אעפ"י שלא קבלתי ממורי ז"ל, כי אלו הם מצד מוחין דאימא אשר כבר נכנסו המקיפים שלהם כנ"ל, ואותם של ויעבור הם מן המקיפים דמצד אבא, אשר עדיין לא נכנסו עד ברכת כהנים כנ"ל וכמשי"ת במקומו. ובזה תבין, כי יען אלו הם מן המקיפין דמצד אימא, לכן אינם צריכין בקיעה, לפי שהם עומדין מחוץ אל נה"י דאימא. אמנם אותם דויעבור, הם ממקיפי אבא, אשר הם מלובשים תוך נה"י דאימא, ולכן צריכין בקיעה הנה"י דאימא, כדי שיצאו הארת מקיפי אבא לחוץ בסוד ויעבור כמבואר שם.

גם אפשר לומר, כי עתה נעשים ט' תיקוני דיקנא דז"א בלבד, ואח"כ ע"י ויעבור נשלמים בו כל י"ג תיקוני דיקנא²¹⁹⁵. וכ"ז נלע"ד אבל לא שמעתיו ממורי ז"ל²¹⁹⁶.

ונחזור לבאר ביאור הנז' איך אינם רק ה' פעמים א"ל בלבד, והוא כי הנה ג' מוחין הם חב"ד, וכל אחד מאיר בשני צידי הפנים בלחי הימין ובלחי השמאל. והנה מוח הדעת מלובש תוך היסוד דאימא הנקראת שדי כנודע (&). ונמצא כי שני שמות א"ל שדי שיש בפאת הראש²¹⁹⁷ הימנית והשמאלית, נמשכים ממוח הדעת, ומוח הבינה מאיר בשני צדי הפנים, שני שמות אל אדני, לפי שהבינה היא דינין וגבורה²¹⁹⁸, ולכן נק' אל אדני. ומוח חכמה מאיר בשני צדי הפנים שני שמות אל יהוה, ועכ"ז סדרם הוא אל שדי למעלה, ואחריו אל יהוה, ואחריו אל אדני, וה"ס דעת ובינה וחכמה²¹⁹⁹ שבו²²⁰⁰.

- מאיר הכוונה -

לזוהר חלק ב דף קלב ע"ב: כגוונא דא מצפ"ץ מצפ"ץ שמא דתליסר מכילין דרחמי אינון תריסר רזא דרתיכא קדישא דנפקין מחד דשריא עלייהו. תרגום: כעין זה מצפ"ץ, מצפ"ץ שם של י"ג מידות הרחמים, הם י"ב סוד המרכבה הקדושה שיוצאים מאחד ששורה עליהם.

עי' ע"ח שער א"א פרק יא: תיקון ראשון שבדיקנא הוא א"ל, והוא מלכות, ופאה בחינת מלכות. נמצא שב' מלכיות סמוכים ודבוקים זה לזה, כי במקום שמסתיימת מלכות שבראש, שהיא פאת הראש, משם מתחלת מלכות דדיקנא שהוא תיקון ראשון*, ואז יונקת זו התתאה מן העילאה אמנם הרב אמר שזה פאת הזקן ולא פאת הראש וצ"ע.

²¹⁹⁵ טעם זו לא מובא בפע"ח.

²¹⁹⁶ אך האמת יורה דרכו (נוסף בפע"ח).

²¹⁹⁷ נמחק בפע"ח וכן מדגיש הש"ש כעיקר, ולא הבנתי השינוי.

²¹⁹⁸ נמחק בפע"ח.

²¹⁹⁹ והם דעת וחז"ב (פע"ח).

²²⁰⁰ עי' ש"ש שזה סותר למה שכתב לעיל שמוח החכמה מאיר אל שד"י ולקמן (ריש לא ע"ב) דברי רבינו רואים ששמועה זו אחרונה היא אמיתי.

שעה"כ

ונודע כי אל שדי הוא בגימ' משה הנמשך מהדעת שהוא בחי' יסוד²²⁰¹. ומעם הדבר הוא, לפי שהנה הג' מוחין האלו הם סתומים תוך נה"י דאימא, ואינם מאירים עד שירד אור שלהם ומתפשט למטה בפאתי הזקן בב' צדדי הלחיים, ובהכרח הוא שהדעת שהוא תחתון מן חו"ב, שהוא יקדים לצאת בתחילה ומתגלה בדיקנא, ומניח מקום פנוי לשירדו חו"ב גם הם דרך הדעת, אשר שם הוא פתח היסוד דאימא, כי דרך הקוים שלהם אין להם פתח לצאת. וכיון שמוכרח הוא לדעת לצאת בתחילה, ולכן כאשר יוצא, נשאר במקום ההוא העליון והפנוי והריקם, ונעשה שם אל שדי. וכאשר יורדין אח"כ החו"ב, ונודע כי למעלה במקומם הם יושבים זה בצד זה שוים²²⁰², משא"כ בדעת שהוא למטה מהם, וכיון שהם שוים למעלה, וכאשר יורדים אין שניהם יכולים לרדת ביחד, ולכן החכמה שהיא יותר מעולה יוצאת בראשונה, כי גם הדעת לולי שהוא תחתיה היה ממתין עד שיורדין היותר עליונים וגדולים ממנו. ולכן עתה יורדת החכמה ואינה מוצאת מקום פנוי אלא תחת מקום הדעת, שהוא א"ל שדי, ויורד למטה ממנו, ונעשה שם בחי' אל יהוה, ואח"כ יורדת הבינה למטה מן החכמה, ונעשית אל אדני תחת החכמה, והרי נתבאר מעם אל הסדר שלהם.

ולפי שהדעת לא נתרחק ממקומו, לפי שמקומו הוא יסוד דאימא, והנה יסוד דאימא התפשטותו הוא עד החוה, ונמצא שאין הדעת יוצא ממקומו. אמנם הוא מתפשט בלבד, ואינו יוצא ממקומו, לכן אינו נחלק לשנים. ואל שדי דימין ושמאל כלולים ביחד ונעשים אל אחד, אבל החו"ב יצאו יציאה גמורה מן הקוים שלהם, ונכנסו דרך קו יסוד דאימא, ולכן הם מתגלים לגמרי ונעשים שני שמות אל יהוה, ושני שמות אל אדני, מימין ושמאל, ולכן הם ה' אל בלבד, וזהו ענין הא"ל, ה' א"ל.

והנה בענין ויעבר, שאז נבקע ממש יסוד דאימא, אז ניכרין ב' שמות אל שדי אשר בו, ולכן התיקון הראשון שבי"ג תיקונים הוא א"ל, כמו שאמר הכתוב (&) אל רחום בו, ולפי שה' א"ל כבר נתגלו כאן במלת האל, ושם הוא שנגלה האל הו', לכן לא נזכר שם רק אל א' בלבד. (לא ע"ב) והנה אותו שם אל שנגלה, הוא שם אל שבלחי השמאלי כנ"ל, כי עתה בהאל לא נגלה רק הימני, לפי שהשמאל לעולם נכלל בימין, ונמצא כי האל הששי הנגלה שם הוא השמאלי. והנה שני דרכים ביארנו בענין סדר אל שדי אל יהוה אל אדני זה הפך מזה, ואני מסופק איזה מהם הוא ששמעתי ממורי ז"ל. ונלע"ד שזה הדרך האחרון הוא אמיתי אשר שמעתי, והאמת יורה דרכו.

ואח"כ תכוין במלת האל שהוא אותיות לאה. והענין הוא, שתכוין לעשות עתה פרצוף של לאה²²⁰³ קודם שתעשה²²⁰⁴ פרצוף רחל, כי פרצוף רחל מתחיל לעשות במלת

- מאיר הכוונה -

²²⁰¹ עי' ספר הפליאה (&): גם אמר לי אבי משה בגימ' אל שדי בהם נשתמש משה רבינו ע"ה. ועי' לקמן (דרושי הפסח דרוש יב): ובזה תבין ענין משה שכתוב בו וינס משה מפניו כו' כנ"ל כי הנה נתבאר אצלינו כי בכל הדברים יש קטנות וגדלות וגם יש בחי' משה של זמן הקטנות והוא סוד ב' שמות א"ל שדי שהם בגי' משה, ועי' שעה"ג (הקדמה לו) גם הרמב"ם ז"ל שחבר ספר היד הנקרא משנה תורה, והרמב"ן ז"ל, שרשם הוא בשתי פאות ז"א בדיקנא דיליה, בתקון האחד הנקרא א"ל, וכבר נתבאר אצלינו, כי הפאה נקרא א"ל, והוא סוד אל שדי, שהוא בגימטריא משה, ולכן ב' הפוסקים האלה נקראו משה. אמנם הרמב"ם הוא מן פאה השמאלית ולכן לא זכה לידע חכמת הזהר, אבל הרמב"ן ז"ל הוא מן פאה הימנית. ולכן זכה אליה כנודע. ועי' שער הפסוקים (פרשת תשא): ענין א' זעירא של ויקרא, שרומזת אל הסתלקות השגת משה ממנו עצמו, ולא נשתיר בו אחר חטא העגל, רק חלק אחד מאלף חלקים שהיו לו בתחלה. והנה בתחלה היה משיג אלף חלקים שבעולם הבריאה, הנקרא אלף, בסוד א"ל שדי, שהוא בגימטריא משה. ובמלואם הם בגימטריא אל"ף, והוא שם עולם הבריאה כנודע, להורות כי משה השיג תחלה כל האלף.

²²⁰² עי' שער טז פרק א שבינה בגרון אבל שם זה ישו"ת עי' &.

²²⁰³ זה לא נעשה בברוך שם (הגהות הרמ"פ - ש"ש), והש"ש מתרץ ששם לבוש מוחין וכאן מוחין עצמם.

²²⁰⁴ רדת (פע"ח).

שעה"כ

אל עליון גומל חסדים כו' כמשי"ת בע"ה. ותתחיל עתה בבנין פרצוף לאה, כי צריכין אנו לעשותו לצורך זווג הנעשה אח"כ עמה במלת ויעבר כו' ביי"ג מידות כמשי"ת שם בע"ה. ולפי שאין לאה יוצאה רק אחר סיום ג' מוחין דו"א, שהוא בתחילת ב' שלישי הדעת דו"א, כדוגמת רחל שיוצאת בתחלת שני שלישי הת"ת דו"א, ולכן אין אנו מתחילין בבנין פרצוף לאה עד אחר אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, שהם בחי' ג' מוחין. ואחר ואלקי יעקב שהוא מוח הדעת דו"א, אז אנו אומרים האל, לרמוז אל בנין לאה אשר כאן מקומה. ואל תתמה במש"ל, כי ד' פעמים נזכרו אלקי לצורך ד' פרצופי לאה כנז"ל, כי הנה אין רק בחי' המשכת האורות מן המוחין לאותם ד' בחי' של לאה כמבואר אצלנו בדרוש ח"י נשים שהמלך מותר בהן (סנהדרין כא ע"א)²²⁰⁵, וזו אשר אנו עושים עתה במלת האל, היא האחרונה שבכולם, אחר אשר יצאו כל ד' הארות אלקי אלקי כו' לחוץ. ולפי שרחל איננה רק נקודה קטנה, לכן צריך לבנות לה פרצוף גמור כמשי"ת, אבל לאה שהיא אחרונים דאימא עילאה ממש כמבואר אצלנו (&), אין צורך כאן לעשות לה פרצוף ממש, אמנם רק זכר בעלמא לכוין בה במלת הא"ל, ולהעלותה כאן ולהדביקה מבוהין כנגד נה"י דאימא במקורה ושרשה האמיתי הא', ובענין נשיאות כפים שבברכת כהנים נתבאר זה היטב וע"ש.

גם תכוין במלת האל אל מה שהודעתך (ע"ח שער מוחין דקטנות ג), כי בעת כניסת המוחין הגדלות של הויות, יורדים למטה המוחין דקטנות של שמות אלקים. גם הודעתך, כי אינם יורדים מוחין דקטנות רק עד שיכנסו גם ג"ר דמוחין של הויות הגדלות, כי אין כח במוחין הגדלות דו"ק לדחותם ולהורידם. גם נתבאר שם, כי כאשר יורדים אלו המוחין דקטנות, הנה מסעם ונסיעתם הראשונה היא אל הגרון דו"א, וז"ס גרון, שהוא בגימ' ג' אלקים דג' מוחין דקטנות. ולכן תכוין עתה במלת האל, כי עתה הגרון דו"א נעשה מבחי' ג' מוחין דקטנות אלו היורדים שם, כי לפי שכבר נכנסו ג' מוחין ראשונים דמצד אימא, לכן נדחו וירדו ירידה ראשונה אלו המוחין דקטנות, והוא בגרון דו"א כנז', וזה נרמז במלת האל כמו שנבאר. ויען כי גם שלשה מוחין תחתונים דמצד אבא נכנסו עמם בז"א, לכן אלו המוחין דקטנות נסעו עוד נסיעה ב' יותר למטה, בחג"ת דו"א, וגם זה נרמז בתיבת האל כמו שנבאר. ונמצא שאעפ"י שג' מוחין ראשונים דמצד אימא נכנסו ביחד בז"א עם ג' מוחין תתאין דמצד אבא, עכ"ז גרמו ב' מסעות אל המוחין דקטנות, כי בתחלת כניסת ג' מוחין עלאין דאימא, אז ירדו המוחין דקטנות ירידה א', ובהתחלת כניסת ג' מוחין תתאין דאבא, ירדו ירידה שנית אל חג"ת דו"א כנז'.

ונבאר עתה ענין מסע הא' איך נרמז במלת האל והוא אותיות ה' אל, פי' כי הנה אלו שלשה שמות אלקים דמוחין דקטנות, נודע שהם בסוד מילוי, ואין הפרש ביניהם אלא במילוי אות ה' של אלקים, כי אלקים דמות החכמה מלוי ההא שבו היא ביודין, ומילוי אלקים דבינה הוא בההין, ומלוי האלקים דדעת הוא באלפין, וסימנם יה"א כמבואר אצלנו בדרוש דקדיש בענין אמנ' יש"ר כו'. ונמצא כי ההא של שם אלקים משתני' בג' מילויים וסדרן הי ההא ושלתם בגימ' א"ל והרי איך אות ה' יש בה שלשה מילויים שעולים בגימ' אל וזהו הא"ל ר"ל אות ה' אשר ג' מילויים שבה הם בגימ' א"ל והוא רמז אל ג' אלקים דקטנות ואינן נרמזין כאן אלא בבחי' השינוי שבהם שהוא באות הה"א לבדה כפי בחי' המלוי שבה גם תכוין כי עתה כבר נכנסו ג"ר דאימא וצריכים לרדת אותם ג' אמצעיות שהיו בראש בתחילה (לא ע"ג) ועכשיו ירדו במקומם שהם חג"ת דו"א ואינם יורדים תיכף אמנם נוסעים ב' מסעות הא' נוסעים אל הגרון דו"א וזה תכוין במלת האל כדמיון שביארנו במוחין דקטנות ואח"כ נסיעה הב' היא במקומם האמיתי שהם חג"ת דו"א וזה תכוין במלת הגדול הגבור והנורא שהם חג"ת דו"א ואז ממילא ג"כ הג' תחתונות

שעה"כ

שעדיין היו עומדים כאן הנה עתה הם יורדים למטה במקומם שהם נה"י דז"א והרי נגמר ונשלם תיקון המוחין דגדלות דמצד אימא גם תכוין להוריד המוחין דקטנות ג"כ מסע ב' אל מקום ג' האמצעיות כנז' ואמנם כאשר תכוין בבחינת המוחין דג' האמצעיות תכוין בסוד ההא הרמוזה כאן בסוד ר"ת הגדול הגבור והנורא ה' יתירה בכל תיבה לרמוז שהם מוחין דאימא הנק' ה' עלאה היורדת אל ג' אמצעיות הנקרא גדול ולא הגדול וזהו הגדול ר"ל ה' גדול פי' מוח החסד מן אימא הנקרא ה"א וגם יורדת בחסד דז"א הנקרא גדול וזהו הגדול וכן עד"ז יתבאר הגבור והנורא וכאשר תכוין בבחי' המוחין דקטנות אז תכוין בסוד ג' ההין דאלקים דקטנות בג' מילויים היורדים כאן שבמילת גדול גבור נורא וכמו שנתבאר במלת האל ה' א"ל כי מפני שאין שינוי באלקים דמוחין דקטנות אלא בההין שבהן לכן לא נרמזו כאן אלא ההין וזהו הגדול ה' גדול הגבור ה' גבור הנורא ה' נורא גם תכוין כי הה"ח דמצד אימא הם עתה מתחילין להתפשט בו"ק דז"א ועתה נתפשטו הג' מהם והם הגדול הגבור והנורא שהם הג"ת גם תכוין שעתה נתקנים הג' אמצעיו' עצמם של ז"א בבחי' הכלי והגוף עצמו זולת המוחין הנכנסים בהם וענין זה הוא בסוד ההגדלה שביארנו לעיל איך ע"י אותם ג' פרקים דאימא הנכנסים בהם הם נעשים מדה שלימה ובאות ו' יתירה שבמילת והנורא תכוין כי הנה יסוד דאבא הוא ארוך היסוד דאימא ותכוין שעתה אשר נכנסו ג' תחתונות דאימא כבר נכנסו התחלת קצה התחתון דיסוד דאבא ליכנס והארתו יורדת ומגיעת דרך קו האמצעי עד הת"ת דז"א וזה נרמז באות ו' של והנורא

וע"י זאת ההארה כבר יש בה כח להתחיל אח"כ תיקון הנוק' דז"א בסוד ה' בחכמה יסוד ארץ ולכן אחר ו' דוהנורא אנו אומרים אל עליון פי' כי עתה צריך לתקן ג"כ מקום החוזה דז"א המגולה כי יש בו שינוי ממה שיש בשאר חלקי הת"ת המכוסים כי כאן מתגלה היסוד דאימא ונוסף בו אור גדול בין לז"א בין לנוקבי' והנה מן החוזה דז"א מתחיל ראש בנין יעקב ורחל ונמצא כי שלש הארות אנו צריכין להמשיך האחד לת"ת ז"א עצמו והב' לכתר דיעקב והג' לכתר דרחל לפי שמן החוזה דז"א עד סיום כל הת"ת דז"א הוא שיעור גובה כל הכתר דיעקב מצד פנים דז"א והכתר דרחל מצד אחר ז"א ותכוין תחלה כי ע"י גילוי היסוד דאימא ניתסף אור בז"א עצמו בבחי' האורות היוצאים ופוגעים זה בזה ומכים זה בזה וניצוצו' הארתם והכאתם היא באופן זה תחילה תכוין כי יו"ד פעמים ה"א הוא בגימ' ק"ך והיא הכאת החכמה דז"א בבינה שבו ומוציאה ק"ך אורות ואח"כ מכה הואו בהא והוא בגימ' ע"ח שהם ואו פעמים ה"א ואם תחבר שניהם ביחד ק"ך וע"ה יהיו בגימ' אל עליון ולפי שהוא בחי' הת"ת דז"א עצמו אשר בחי' זו היא הויה דמ"ה דאלפין ולכן הכאה זו היא בהויה דמלוי אלפין כנז' אח"כ תכוין להמשיך אור אל יעקב לעשות הכתר שלו וזה תכוין במלת אל אח"כ תכוין להמשיך לעשות הכתר דרחל במלת עליון ונמצא שבתחילה תכוין להמשיך הארת ז"א בב' תיבות אל עליון אח"כ תחלק אור זה לב' אל ליעקב שהוא זכר ואחריו עליון לרחל לפי שהז"א מקבל בתחיל' כל האורו' ואח"כ מחלקם אל יעקב ורחל והענין הוא כי עתה בזה המקום נתגלה היסוד דאימא ויוצא אורו לחוץ בגילוי גדול ולכן יש עתה כח להוציא פרעוף יעקב ורחל מכאן ולמטה ונודע כי אימא היא הויה דמילוי ס"ג והנה בחי' הפנים של הויה זו לוקח יעקב לפי שעומד במקום צד הפנים דז"א והוא בחי' שם ייאי שבהויה דס"ג כנודע והוא בגימ' א"ל ואינו לוקח כל ההויה דס"ג לפי שעיקר אחיזת יעקב הוא ביסוד דאבא המתגלה עתה ואף על פי שעדיין לא נכנס עכו"ל כבר רמזנו בחי' הארתו באות ו' של והנורא כנ"ל וע"י הארה זו יכול יעקב לצאת אעפ"י שעדיין לא נכנסו המוחין דמצד אבא לגמרי ולכן צריך יעקב לקחת קצת הארה מן אימא ולא כולה רק קצתה שהוא שם ייאי מן הויה דס"ג כנז' ולא ע"ד אשר זה השם הוא עיקר כל הויה ס"ג כנז' בדרוש הציצית וק"ש וע"ש ואח"כ תכוין לתת אחוריים דס"ג לרחל היושבת באחורי ז"א והנה אחוריים דס"ג הם בגימ' קס"ו כמנין עליון גם תכוין שהכתר

שעה"כ

נקרא אל עליון והיא בחי' הכתרים דיעקב ורחל כמשי"ת בע"ה בדרושים אחרים ויבואו אחר סיום הדרוש הזה ג"כ בענין כונות התפלה

גומל חסדים טובים תכוין בתחילה לתקן נה"י דו"א עצמו ע"י המוחין דמצד אימא שנתפשטו בתוכם וה"ס תסדי דוד הנאמנים ולכן נק' חסדים גם הם נק' טובים לפי שהם ממשיכים שפע אל היסוד צדיק יסוד עולם (משלי י נה) הנק' טוב בסוד אמרו צדיק כי טוב והם ג"כ טובים כמוהו ותכוין כאן בתרין פרקין עלאין בלבד דנ"ה דו"א גם תכוין בה' חסדים שהג' מהם כבר נתפשטו במלת הגדול הגבור והנורא כנז' ועתה מתפשטים השני חסדים האחרים בנ"ה דו"א אח"כ תכוין כוונה ב' ג"כ והוא כי עתה נכנסים ג' אמצעיות דמצד אבא בראש ז"א וג' תחתונות נדחות בג' אמצעיות שבו וכנגד ג' האמצעיות האלו שמצד אבא אומר גומל שהוא בנימ' ג' הויות דאבא ועי"ז גורם להעשות התפשטות נז"ה דו"א כנז' וזה נרמז במלת חסדים כנז' והרי ב' כוונות אלו בז"א אח"כ תכוין במלת טובים אל יעקב ורחל והוא כי כבר עתה ירדו ג' תחתונות דמצד אבא בחג"ת דו"א ויעקב יוצא במקום הת"ת דו"א ולוקח ג' הארות הג' תחתונות דמצד אבא ומשם נעשה פרצוף יעקב כנודע ואע"פ שהם רחוקות ובתחילה נעשה לו בחי' הכתר שבו במלת אל עליון כנז"ל ועתה במלת טובים נעשים לו שני מוחין הנק' חו"ב שבו שעדיין לא יש בג' אמצעיות רק נז"ה דאבא אבל היסוד דאבא הוא קצר מן הנ"ה ועדיין לא נתפשט הוא עצמו זולתו ההארה בלבד המתפשטת ממנו והוא נרמז במלת טובים כי הם מוחין ממש אל יעקב אבל בז"א אינם רק בחי' חסדים בלבד ולא בחי' מוחין וכן ברחל הם טובים כי ע"י ג' תחתונות דאבא העומדים בחג"ת דו"א הם מאירים ויש כח בנה"י דאימא אשר כבר הם במקומם למטה ויוצאים להאיר ולעשות ב' מוחין הנקרא טובים אל רחל כי כבר הודעתוך כי רחל נעשית מן נה"י דאימא ויעקב מן נה"י דאב' אבל אע"פ שכבר נכנסו בתחילה כל נה"י דאימא אינם יוצאים אל רחל עד שנכנסין נה"י דאבא וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ והנה אעפ"י שאמרנו כי רחל אינה נעשית אלא מנה"י דאימא עכ"ז לוקחת גם היא מנה"י דאבא בהיותם מרחוק ר"ל כי בהיות נה"י דאבא תוך חג"ת דו"א ורחל בנה"י דו"א אז נה"י דאבא רחוקים מן רחל מדרגה א' ואז היא יכולה לקבל הארה משם אבל כשהם מכוונים יחד ועומדים במקום א' והוא כאשר נכנסו כל נה"י דאבא תוך נה"י דו"א אז אין רחל יכולה לקבל אור מנה"י דאבא מן ג' פרקין תתאין דילהון המכווני' כנגדה כי אין בה כח לקבלם מקרוב אבל היא מקבלת האר' פרקין אמצעים דנה"י דאבא העומדים בחג"ת דו"א אשר הם רחוקים ממנה מדרגה אחת ואין הארתם מכה בה בחוזק בקרוב ויכולה לקבל הארתם להיותם רחוקים עם היות מדרגתם עליונה יותר מלקבל הארת פרקים תתאין להיותם קרובי' אליה וז"ס ותתצב אחותו מרחוק ופי' בזו' כי אחותו היא כ"י ומרחוק היא חכמה כד"א מרחוק ה' נראה לי ומלת נראה הוא בנימ' ע"ב קפ"ד שהם פנים ואחוריים דאבא כנודע והנה בהיותם מרחוק תוכל הנקבה לקבלם כנז' ולסיבה זו נקרא אבא רחוק כנז'

קונה הכל עתה נכנסין ג"ר דאבא ברישא דו"א ויורדין ג' פרקים אמצעיים במקומם הראוי להם שהם חג"ת דו"א גם יורדין ג' פרקים תתאין במקומם שהם נה"י דו"א ועתה נשלמו כל המוחין דאב' ודאימא לכנוס במקומם כל א' במקו' הראוי לו וזה רמז קונה הכל כי עתה כבר נגמר לקנות ולהעשות הכל לגמרי גם תכוין כי קונה הכל הוא גימ' רי"ו שהם ג"פ ע"ב והם ג' הויות דמילוי ע"ב דיודין והם בחי' ג"ר דאבא שהם ג' הויות דמילוי יודין שהם בנימ' קונה הכ"ל כי אלו הם מוחין ממש אבל ג' אמצעיות היו ג' הויות פשוטות לפי שלא היו מוחין ממש ולכן נרמזו במלת גומל ושלוש תחתונות לא הוזכרו אפי' בבחי' הויו' פשוטות רק בסוד מלוי ההויות בלבד שה"ס אלקי אברהם כו' כנ"ל {לב ע"א} כי מילוי אותיות הויה דע"ב דיודין הוא בנימ' אלקי שהוא מ"ו גם תכוין כי המוחין דאימא כשנכנסו הג"ר דאימא וירדו ג' אמצעיו' למטה לא ירדו בפעם א' אמנם בתחילה ירדו אל הגרון במלת האל ואח"כ נסעו נסיעה שנית במקומם במלת הגדול הגבור והנורא כנז' והטעם הוא

שעה"כ

לפי שהגרון הוא מקום צר מאד והראש הוא רחב ואין כח אל המוחין לירד דרך הגרון שהוא מקום צר בפעם א' ולכן בתחלה נוסעים נסיעה אחת עד הגרון בלבד ומתעכב' שם לסיבת היותו מקום צר ואח"כ ע"י מעשינו באומרנו הגדול הגבור והנורא נוסעים ויורדים למטה יותר והנה גם אלו דאבא היה ראוי להיות כן שבתחילה ירדו אל הגרון אותם ג' אמצעיות דאבא ואח"כ ירדו בחג"ת דז"א

אמנם אין הדבר כן אלא שבפעם אחד יורדין עד חג"ת דז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי הכל נגמר ברגע א' ובנסיע' א' ואין צורך אל נסיעה אחרת כמו באימא והטעם לזה הוא כי עתה אנו מעוררים את האור העליון דמזל' עלאה קדישא דאריך שהוא תיקון י"ג של ונקה שהוא אותיו' קונה ממש וע"י אור גדול הנמשך עתה מזה המזל במוחין דאבא יש להם כח גדול לרדת במרוצה בנסיעה א' ולא יצטרך לב' מסעות וקרוב הוא שנאמר כי זהו סוד ענין זווג במזל' עלאה עצמו²²⁰⁶ וע"י הזווג ההוא נוסף אור הגז' ואין להאריך בזה וכבר הארכנו בזה במה שהודעת' כי זווג או"א במזל' אתכללו וכמו שלהכניס שלשה תחתונות דאבא הוצרך זווג במלת אלהינו ואלקי אבותינו כנ"ל גם עתה יש זווג אחר לענין שלשה ראשונות גם תכוין לענין הנ"ל כי ע"י מזל' עלאה הנרמז במלת קונה כנז' נעשה יסוד דז"א²²⁰⁷ הנקרא הכל כמבואר אצלנו בכמה מקומות איך נה"י דז"א הם באים תמיד ע"י תוספת ולכן החיצו' נאחזים בהם ואלו הנה"י ה"ם תחום שבת ולפי שתמיד באים מחדש לכן צריך לאור עליון דאריך ולזווג שלו כנ"ל כדי לתקן ולהאציל מחדש את הנה"י דז"א ולכן נרמז כאן אריך ב"פ הא' היא במלת אל עליון שה"ם הכתר הגז' דאריך ונקר' אל עליון אשר ע"י נגמלים החסדים טובים שהם הנה"י דז"א שהוא מוציאם אותם לחוץ ומגלה אותם כענין ויגמול שקדים וגם נרמז שנית במלת קונה הכל כי הוא קונה בסוד ונקה בסוד מזל' עלא' דדיקנא דאריך אשר הוא מוציא את הכל שהוא היסוד כנז' גם תכוין במלת הכל כי כל בגימ' חמשים שהוא כללות החמשה חסדים הנמשכים ביסוד דז"א וכל אחד כלול מעשר כנודע וגם מתפשטי' ויורדים בתוכו הה"ג לצורך רחל נוקבא דז"א וזה נרמז במלת הכל ה' לנוק' כל ליסוד עצמו דז"א וכל מציאות התפשטו' זה החסדים וגבורות אלו הם ביסוד עצמו גם תכוין כי עד עתה לא היו ביעקב וברחל רק ב' מוחין מנ"ה אבל עתה אשר נגמרו וירדו כולם במקומם אז נעשה מוח הדעת ביעקב מן היסוד דאבא שנכנס עתה למטה והיסוד הזה נק' כ"ל כנודע כי כל בחי' כל הוא ביסוד גם נעשית מוח הדעת ברחל מן הה"ג דאימא הנרמזים באות ה' מן הכל כנודע וכבר נודע כי מקום הדעת דיעקב ורחל הוא כנגד היסוד דז"א אמנם הדעת דרחל איננו רק בסוד דעתן של נשים קלה כמבואר אצלנו בהרבה מקומו' ובפרט בדרוש תפילין דר"ת גם תכוין כי כל זה שביארנו שנמשך ליעקב ורחל הם באופן זה כי מן הארות דאבא נמשכות ליעקב והארות דאימא לרחל ולכן תכוין מלת קונה ברחל שהוא גימ' אהיה דמלוי יודין שהוא הנק' צלם דז"א מצד אימא ומלת הכל ביעקב שהוא אבא הויה דמלוי יודין שהוא גימ' ע"ב וכבר נודע כי בחי' האור שקדם לעולם שאחז"ל הנה הוא בחי' היסוד דאבא אשר היה מאיר מסוף העול' עד סופו שהוא בפי היסוד דז"א ויוצאת הארתו מפי היסוד אור גדול מאד ואח"כ גנזו הקב"ה²²⁰⁸ לצדיקים ר"ל בתוך היסוד הנק' צדיק ושם הוא מתלבש ונגנז בתוך היסוד ההוא דז"א ושם נקרא בסוד אור זרוע לצדיק ואומרו שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ר"ל כי הוא מתפשט ומתגלה בו"ק ז"א הנקרא עולם ואח"כ גנזו תוך היסוד דז"א והנה כאשר יוצא אור מזה

- מאיר הכוונה -

²²⁰⁶ עי' כללים ח"ב לג ע"ד תחתון@

²²⁰⁷ ספ"כ ח"ב דף ע"ג ע"א באמצעיותו

²²⁰⁸ ספ"כ ח"א דף פ"א ע"א שלישי תחתון
ספ"כ ח"א דף פ"ב ע"א שלישי עליון

שעה"כ

היסוד דאבא כדי להוציא כנגדו פרצוף יעקב כנודע אין כל האור שלו יוצא להיותו נגזו שם אמנם נשאר בתוך היסוד דז"א כמנין טוב גנוז שם וז"ס אך טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי כו' הנז' בפ' תרומה בד' קס"ח ע"ב וז"ל אמאי אקרי טוב ואמאי אקרי חסד טוב איהו כד כליל כולא בגויה ולא אתפשט לנחתא לתתא חסד כד נחתא לתתא ועביד טיבו עם כל בריין בצדיקי וברשיעי ולא חייש ואע"ג דדרגא חד הוא (לב ע"ב) מנ"ל דכתיב אך טוב וחסד ירדפוני כו' והענין הוא כי היסוד ההוא הוא המלוי יודין הוא בנימ' חסד וכולו הוא מתפשט ויוצא אל יעקב חוץ מחשבון טוב דלא התפשט ונשאר גנוז תוך יסוד דז"א

והנה אם תסיר השבון הכ"ל מן ע"ב ישאר בנימ' טוב והרי נמצא איך האורות שהם כמספר הכל ניתנים אל יעקב והשאר הם בנימ' טוב והם גנוזים לצדיקים שהם צדיק וצדק ר"ל לצורך זווג ז"א הנקר' ישראל עם רחל כי גם אז יש זווג מבחי' חו"ג דאז"א ונמצא כי אז בזווג ההוא נכנסים ברחל ג' יסודות יסוד דאב' ויסוד דאימא ויסוד דז"א המלביש את שניהם בתוכו וזהו הטעם שנתבאר אצלנו כי הזווג דז"א שהוא הזווג ישראל עם רחל הוא עליון מאד ואינו נעשה רק ביום שבת כמשי"ת במקומו גם תכוין כוונה כוללת לשלשתן במלת הכל והוא כי עתה יש בחי' ה' ליעקב וביאר ענין ה' זו אני מסופק איך שמעתי ממורי ז"ל כי שמעתי מאדם אחד ששמע ממורי ז"ל שענינה הוא כי בתחילה היו לו ב' מוחין הנק' חסדים טובים כנ"ל ועתה להיות שנכנסו ג' מוחין עלאין לכן עתה לקח הארה מהם ונמצא שיש לו ה' הארות אבל מה שנלעד ששמעתי ממורי ז"ל הוא באופן זה והוא כי הנה יעקב לוקח הארת מן או"א ומן אבא לוקח ג' מוחין שהם חב"ד אבל מן אימא אינו לוקח אלא הארת ב' מוחין בלבד לפי שהנשי' דעתן קלה כמשי"ת באות כ' של הכל ונמצא שחמש הארות לקח יעקב ואות כ' של הכל תכוין בה אל רחל כי הנה עתה לוקחת ב' מוחין בשלימות' משא"כ במלת גומל חסדים טובים כנ"ל לפי כי עתה שנגמר אבא ליכנס נמצא כי עתה המוחין שלהם הם בשלימות' והנה הם שני מוחין בלבד שהם חו"ב שבה כי דעת אין בה לפי שהדעת מצד אימא הם בחי' חו"ג והחסדים נתפשטו בו"ק דז"א ולא נשאר לה רק הה"ג וה"ס ה' היות שעולים בנימ' ק"ל בסוד נשים דעתן קלה כנז' בזוהר פ' שלח לך ובאות ל' מן הכ"ל תכוין אל הג' מוחין עלאין דמצד אבא הנמשכין עתה בז"א כנ"ל גם תכוין כי הנה גם יעקב הוא דכורא ויש בו בחי' דיקנא קדישא וצריך לתקן בו דיקנא זו במלת קונה הכל שהוא בנימ' רי"ו שהוא בנימ' א"ל אלף למד ונודע שהתיקון הא' די"ג תיקוני דיקנא הוא אל כמו שאמר הכתוב אל רחום וחנון כו' והוא ע"ד מש"ל במל' האל שהוא תיקון דיקנ' דז"א

וזוכר חסדי אבות הנה כבר נתבאר שעשינו כחב"ד ליעקב ורחל באופן זה כי ב' השלישי' המגולים התחתונים שבת"ת דז"א הם בחי' שני הכתרים ליעקב ורחל וב' פרקין עלאין דנ"ה הם חו"ב שלהם לשניהם והיסוד הוא הדעת לשניהם ועתה מן שני פרקין האמצעים דנ"ה דז"א ומן העטרה דיסוד דז"א נעשית חג"ת ליעקב ולרחל וזה נרמז באומרו וזוכר חסדי אבות ויען כי כולם נכללים בחסד נק' חסדי אבות גם פי' ב' לפי שהאבות הם חג"ר וחג"ת הם הבנים שלהם ונקר' חסדי אבות ר"ל חסדים הנמשכים מן חג"ר הנקראים אבות ויען כי כולם נכללים בחסד נק' חסדים גם הם ואמנם יעקב הוא מצד פנים דז"א ע"י אור דאבא ורחל מצד אהור דז"א ע"י אור דאימא ולכן תכוין במלת וזוכר שהוא בנימ' הויה דע"ב דיודין דאב' ואהיה דיודין באימא ושניהם בנימ' זוכר

ומביא גואל לבני בניהם כאן תכוין לעשות שלשה אחרונות שהם נה"י דיעקב ורחל מן ג' פרקין תתאין דנה"י דז"א כנודע ותכוין באומרך לבני בניהם שהם נז"ה הנעשים עתה ליעקב ורחל והענין מבואר עם הנ"ל כי ג"ר חב"ד נקר' אבות כי ה"ס אברהם יצחק ויעקב כמבוי' לעיל במלת אלקי אברהם כו' והג' אמצעיות חג"ת הם בנים שלהם ונקר' חסדי אבות כנ"ל שהם חסדים נמשכים מן האבות כנז' והג' אחרונות נה"י נק' בני בניהם של האבות הנז' ובמלת גואל תכוין אל היסוד דיעק' ורחל לפי שהיסוד הוא נק' מגדל הפורח

שעה"כ

באור לפי שאין כנגד היסוד דיעקב ורחל שום אחיזה בז"א כנודע לז"א ומביא גואל לבני בניהם כי הוא הבאה מחדש ממש משא"כ בשלשה אמצעיות שלהם שיש להם אחיזה כנגדם בז"א ולכן לא נאמר בהם אלא לשון זכיר/ כמ"ש וזכר חסדי אבו' כי היא זכיר/ אל מה שכבר היה במציאו' ונודע כי סוד גאולה הוא ביסוד אבל היסוד דרחל אע"פ שגם בו שייך לשון גאולה עכ"ו תכוין באופן אחר והוא במה שנודע כי נקוד' ציון שבנקבה פטר רחם שבה הוא בחי' היסוד שבה והוא בחי' מם סתומה שה"ם הרחם שבה העשוי בצורת ס סתומה בסוד כי לא (לב ע"ג) סגר דלתי בטני כי שני דלתות רחמה הם מצויירות בציור חיבור מם סתומה כזה ס והנה גואל הוא בנימ' ארבעים כמנין מם סתומה

למען שמו עתה נשלם בחי' המל' שביעקב ושברחל והם בחי' העטרה אשר ביסוד שבהם ונק' שמו יען שכל בחי' המל' נקרא שם כנודע ולפי שאין שום אחיזה כנגדם בז"א ולכן לא נזכר בה שום המשכה לא בלשון הבאה ולא בלשון זכירה כמ"ש ומביא גואל כו' וזכר כו' אמנם אמר למען שמו בלבד ומה שצריך לכוין עתה הוא כי הנה עד עתה המשכנו כל אלו הפרצופים ואין אנו מזכירים של מי הם ועתה ביאר כי כל אלו ההמשכות הם למען שמו ר"ל לצורך עשי' פרצוף יעקב ורחל אשר כל אחד מהם נק' שמו באופן זה כי הנה ענין יעקב ה"ם משה שהוא בנימ' קפ"ד אחרים דהויה דיודין וקס"א פנים דאהיה דיודין לפי שיעקב נמשך מיסוד דאבא ע"י יסוד דאימא שה"ם קפ"ד וקס"א הנז' שהם בנימ' שמו וגם רחל פשוט הוא שנקרא שם ה'

באהבה הנה עתה כבר נשלם פרצוף ז"א ויעקב ורחל אמנם עדיין רחל עומדת עתה אחר באחור עם ז"א וצריך להתזירה פב"פ עם יעקב והנה הוא צריך אל הנסירה כדי להתזיר/ פב"פ ואמנם הנסירה הוא ע"י ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם כמשי"ת בברכת המפיל חבלי שינה על עיני אמנם עתה אף בלא הפלת תרדמה מספיק לפי שעתה כבר קבל ז"א עד עתה מוחין שלמים מן או"א כנ"ל ולכן אף אם יסתלקו ממנו כדי לתתם אל רחל עדיין נשאר בו רשימו יתירה ואינו צריך להפלת התרדמה אבל בלילה שאפי' בחי' רשימו לא נשאר בו כנודע שאחר סיום התפילה מסתלקים המוחין מן ז"א ולא נשאר בו רק הרשימו ואח"כ בלילה מסתלק אף גם הרשימו כמו שנתבאר אצלנו בדרוש התפילין ולכן צריך להפיל התרדמה בלילה כדי לנסור אותם וביום ר"ה שצריך אז שינה והתעוררות בסוד השופר כמו שנתבאר שם הנה גם שם יש בחי' הנסירה נזכרה בפירוש בברכת אבות וה"ם תיקון מה שתיקנו זכרנו לחיים בברכת אבות כמבואר שם וטעם הדבר הוא לפי שיום ר"ה הוא רמוז אל בריאת העולם בתחילת האצילות ובתחיל' ביאת המוחין בז"א אשר לא היה אז בו עדיין לא מוחין ולא רשימו דילהון כלל אבל עתה בברכת אבות של כל ימות השנה אין צורך להזכיר/ בהם ענין הנסירה כי כיון שננסרו ביום ר"ה אין צורך להזכיר/ הפלת תרדמה בשאר ימות השנה מפני הרשימו שנשאר בו כנז' וגם אין צורך להזכיר/ ענין הנסירה בפירוש כי כבר היא נעשית מאליה שלא על ידינו כיון שביום ר"ה ננסרה ע"י תפלותינו באומרנו זכרנו לחיים כנז' וביאור מלת באהבה ר"ל שני אהבה והענין הוא כי הנה ביארנו בענין הק"ש כי הטעם מה שנתקנ' בברכת אהבת עולם שהוא כנגד היכל אהבה שבבריאה הטעם הוא לפי שע"י העלאת מ"ן משם עד למעלה באימא אשר באצילות נמשכים אותם המוחין הנז' אל זו"ן והנה כדי להביאם פב"פ צריך להעלאת מ"ן אחרים וכבר ידעת כי כל העלאת מ"ן הוא לצורך הזווג ופעם הראשונה שבק"ש היה לצורך זווג או"א לתת מוחין לזו"ן בהיותם אחר באחור ועתה צריכין מ"ן אחרי' לצורך זווג או"א פ"ב כדי להתזירם פב"פ ואל תתמה מן הזווג הנרמז לעיל במלת אלהינו ואלקי אבותינו שלא היו שם מ"ן שהטעם הוא לפי כי שם לא היה חסר רק בחי' כניסתם בז"א אבל הם כבר היו קיימים ועומדים אבל עתה הוא דבר מחודש כי הוא ענין הנסירה אשר מציאות' הוא כי אימא מסתלקת מתוך ז"א ומזדווגת עם אבא כדי להוליד מוחין אחרים לרחל לבדה זולת המוחין הראשונים שניתנו לז"א וז"ס ויבן ה' אלקים את הצלע כי ה'

שעה"כ

אלקים הם או"א אשר נדווגו והולידו אלו המוחין האחרים ואז נכנסים נה"י דאימא עלא' עם התלבשות אלו המוחין האחרים החדשים בתוכם והכל יחד מתפשטים תוך רחל לבדה כדמיון שהיו בתחילה נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם מתפשטים תוך ז"א ועיי"כ נגדלת רחל אב"א בכל שיעור קומת ז"א ממש שוה בשוה עד בחי' הכתר שבו וענין הגדלת רחל הנזכ' הוא באופן זה כי להיות ששם באחורי ז"א עומדי' לאה ורחל זו למעלה מזו ולכן מתחילין נה"י דאימא לכנס בלאה ואח"כ מתפשטת גם ברחל ואז מתחברות לאה ורחל שתייהן ונעשות פרצוף אחד בלבד ועיי"כ נגדלת ונעשית פרצוף אחד גבוה כשיעור קומת ז"א והנה לצורך ענין הנסירה הזו צריך בהכרח העלאת מ"ן פעם אחרת כנזכר וכולם יהיו מבחי' היכל אהבה שבבריאה בסוד והוכן בחדס כסא ע"ד מה שהיה בעת קריאת שמע אלא שהיכל אהבה (לב ע"ד) בק"ש היה היכל אהבה שבבריאה שהוא היכל המישי מתתא לעילא אבל היכל אהבה לצורך מ"ן אלו של עתה הוא היכל אהבה של קה"ק דבריאה והענין הוא כי הנה היכל קה"ק הם ג' עליונות שבבריאה אשר שם עומדים א"א ואו"א דבריאה וכמו שבז"א למטה שבבריאה עצמה יש שית היכלין וחד מינייהו הוא היכל החדס והאהבה כמו כן למעלה בהיכל ק"ק שלו עצמו יש היכל עליון הנקרא אהבה ג"כ וכמו שהודעתך כמה פעמים כי ז' היכלין דבריאה דיוצר דשחרית דחול הם ז' היכלין שבז"א הכוללין כל י"ס דז"א כנודע כי לבנת הספיר הוא ב' היכלות והיכל קה"ק כלול מג' היכלו' והרי הם עשרה היכלות והם י"ס דז"א רק שהם נכללין בבחי' ז' היכלין בלבד ואלו הן ההיכלות דיוצר דשחרית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דנוק' דז"א²²⁰⁹ והם ההיכלות של יוצר דתפלת ערבית דחול וכנגדם יש ז' היכלות דיוצר דשחרית דשבת והם ז' היכלין עלאין דאבא דבריאה וכנגדן יש ז' היכלין דאימא דבריאה וכולם הם בסוד שבעה ושבעה מוצקות כפולות ואין כאן מקום ביאורם והנה הז' היכלות דיוצר דשחרית דחול הם בז"א דבריאה וגם ז' היכלות האלה עצמן הם כפולים ומכופלים כי כמו שיש ו' היכלין מתתא לעילא עד היכל הרצון גם בהיכל הרצון עצמו יש בו שית היכלין אחרי' בתוכו וז"ס וז' כפולה ואח"כ בהיכל קה"ק שהם חו"ב שבז"א יש שם כללות כל אלו ג"כ ויש שם היכל אהבה א' יותר עליון וזה ההיכל הוא המעורר ומעלה עתה המ"ן האלו ונמצא כי שני היכלות יש ושניהם נק' אהבה וזהו פי' באהבה ב' אהבה ופשט הלשון הוא כך למען שמו באהבה ר"ל כי כל הנז' עד עתה היה ע"י אהב' וז"ש באהבה כי ע"י העלאת מ"ן היכל אהבה התחתון בעת קריאת שמע נעשה כל זה הנז' עד עתה בברכת אבות ואח"כ תכוין כי באהבה ר"ל ב' אהבה והכוונה היא לעורר היכל אהבה העליון שיעורר מ"ן עד שתגדל רחל נוק' דז"א אב"א ואז תכוין ג"כ להביאה עי"ז פב"פ עם ז"א כי אין לה יכולת לחזור פב"פ אלא עד שתהיה היא שוה כמוהו אב"א דאל"כ אין בה כח כדי לקבל הארתו ותכוין שע"י הכהן שושבינא²²¹⁰ דמטרונית' שהוא היכל אהבה על ידו חוזרת פב"פ וכל אלו הכוונות תכוין במלת אהבה והנה אחר חזרת' פב"פ עמו מתמעטת ונופלת לרגלי ז"א בסוד נקודה קטנה כי כל מה שנגדלה אב"א הלואי יספיק לשתוכל לישאר בבחינת נקוד' קטנ' בהיותה פב"פ ונמצא שאז היא עומדת למטה בבחי' נקודה קטנה כנגד עטרה של היסוד דז"א ואז תכוין לחזור ולבנות' כבתחילה בבחי' פב"פ וזה יהיה במלות

- מאיר הכוונה -

²²⁰⁹ דעה ח"ב קטז ע"ב תחתון

²²¹⁰ עי' שעה"פ שמיני: אהרן נקרא שושבינא דמטרוניתא. והענין הוא במה שהודעתך, בפסוק (משלי ג' ט"ו) ה' בחכמה יסד ארץ, כי כל תיקון הנקבה הוא ע"י אבא, והוא ענין אהרן, כי הוא יסוד דאבא כנזכר, והוא מכונן [ומתקן - שער מאמרי רשב"י מד ע"א] אותה, ולכן נקרא שושבינא דמטרוניתא. ושם בספר שופטים משמע שהוא לשון של אוהב שלה.

שעה"כ

מלך עוזר ומושיע ומגן – כמו שנבאר. ודע כי אני מסופק אם שמעתי ממורי ז"ל שהנה"י דאימא נכנסים ברחל גם בהיותה אב"א²²¹¹, או שאינם נכנסים בה אלא אחר שחזרה פב"פ עמו. אמנם בהיותה פב"פ פשיטא לי שנכנסים בה.

גם אני מסתפק בדבר אחר, והוא כי שמעתי ממורי ז"ל טעם א', ונראה בעיני עתה כי הטעם ההוא היה על תירוץ קושיא א' שהקשיתי לעיל. והוא כי הרי לענין הנסירה, צריך בהכרח הפלת הדורמיטא, אשר לסיבה זו אנו מברכין בכל לילה המפיל חבלי שינה על עיני, כמבואר במקומו. וא"כ עתה, אשר נכנסין נה"י דאימא ברחל בהיותה אב"א כפי הנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל בלי ספק כנ"ל, א"כ היכן הוא עתה הפלת התרדמה במקום הזה²²¹². והטעם לתירוץ קושיא זו, יובן עם מה שיש לנו הקדמה, שכאשר צריך לתת מוחין לזו"ן, אז צריכין שניהם לעלות בסוד מ"ן. אבל כשהמוחין ניתנין אל רחל לבדה, אז הז"א לבדו עולה בסוד מ"ן.

והנה הטעם הזה שמעתי ממורי ז"ל, ונלע"ד שאמר אותו לתירוץ קושיא הנז'. והוא כי עתה כבר יש לו מוחין שלימים וגמורים אל ז"א. וכוונתינו עתה לתתם גם אל רחל, ולכן ז"א לבדו עולה בסוד מ"ן²²¹³. אבל בשאר המקומות עולה גם נוק' בסוד מ"ן, ואז צריך הפלת התרדמה אלינו, ואנו ישנים, יען כי אנחנו בני השכינה²²¹⁴, רחל אמנו. ואיני זוכר יותר מזה.

ונחזור אל ביאור המלות "מלך עוזר ומושיע". הנה אחר שכבר חזרה עתה פב"פ עם ז"א, והיא עומדת בבחינת נקודה קטנה למטה בסוף היסוד דז"א כנ"ל, הנה היא צריכה לינדל בכל קומת ז"א כולו. וטעם הדבר הוא במש"ל, כי בהיותה אחור באחור, צריכה לינדל בכל שיעור קומת ז"א כולו, כדי שכאשר תחזור עמו פב"פ, תספיק כל אותה ההארה שקבלה בהיותה באחור, לשתהיה עתה בחינה נקודה קטנה בלבד, בהיותה פב"פ ג"כ עתה בהיותה פב"פ, ונכנסים בה הנה"י דאימא, צריכה לינדל עד כל קומת ז"א כולו, ותקבל כל אותה ההארה הגדולה, ועי"כ כאשר אח"כ יסתלקו ממנה נה"י דאימא ויכנסו {לג ע"א} בז"א, כמו שנבאר במלת בא"י מגן אברהם, תשאר אח"כ גדלותה מן החזה דז"א ולמטה בלבד כמו שנבאר. ומכח תוקף ההארה הגדולה שקבלה בהיותה גבוהה ככל שיעור קומת ז"א, תספיק לה עתה להיות שיעורה מן החזה ולמטה בלבד, אחר שיסתלקו ממנה נה"י דאימא, והלואי יספיק לה.

והנה מתחילה מסתלקין המוחין מתוך ז"א, ואח"כ ג' פרקים דנה"י דאימא תתאין עם בחי' המוחין שבתוכם נכנסין תוך רחל, העומדת עתה בבחי' נקודה קטנה כנו', כדי להגדילה, ולהיות בה י"ס כמו הז"א. ואמנם תחילה נכנסת עמרת היסוד דאימא תוך הנקודה הזו, ואז נגדלת הנקודה הזו בבחי' מלכות שבה, ואז נקרא מלך²²¹⁵. ואח"כ נכנסין בה תלת פרקין תתאין דנה"י דאימא, ואז נגדלת כשיעור ג', שהם נה"י שלה, ולזה אנו אומרים עוזר, כי כל העוזר הוא ע"י סמכי קשומ, נה"י דילה, העוזרים וסומכים אותה להקימה מנפילתה. ואח"כ נכנסין בה ג' פרקין אמצעים דנה"י דאימא, ואז נגדלים בה שיעור ו"ק שבה, וכנגדו אנו אומרים ומושיע, בסוד (תהלים קמז יג) כוס ישועות אשא²²¹⁶,

- מאיר הכוונה -

²²¹¹ עי' ש"ש שמונה כמה מקומות שזה פשוט

²²¹² עיין לקמן דף נג ע"ג בסוף דרוש ג' (לש"ו) – לא נ"ל שזה המקום הנכון.

²²¹³ הש"ש התקשה מתאי זה.

²²¹⁴ בני מלכים?

²²¹⁵ ועתה באה הבינה ונסרה ותקנה פב"פ וזהו מלך היא הבינה והוא עוזר לת"ת בסוד אעשה לו עזר כנגדו אנפין באנפין ומושיע אל הנוקבא מצד החסד ששם סוד הישועה והוא אשר תיקן את המלכות כנזכר בזהר (ח"ג עז ע"ב*) עד דאתי חסד ופריש לון וכו' ואז נמשך החסד בשניהם לחברם פב"פ וזהו ומגן הוא החסד (פע"ח נא ע"ג). ז"ל הזהר: אתייה חסד אתער גביה ופריש לון.

²²¹⁶ עי' זהר ח"ב קסט ע"א: כוס ישועות אשא, מאן ישועות, דא ימינא דאיהו מושיע מכל מקטרגין דעלמא, דכתיב (נ"א הושיעה לו ימינו), ותושע לו ימינו, וכתיב (שם ס ז) הושיעה ימינך ועניי.

שעה"כ

שהם חג"ת, תלתא אבהן שבה, הנקרא ישועות, וכמו שאמר הכתוב (&) הושיעה ימינך וענני, כי הישועה בזרועות היא. אח"כ נכנסים בה ג' פרקים עלאין דנה"י דאימא, ואז נגדלים בה ג"ר שבה וכנגד זה אומרים "ומגן" לב' מעמים, הא' הוא כי בג"ר יש הגנה והצלה מן הקלי', שאין להם שום אחיזה בהם. ועוד כי תרגום חנם, הוא מגן, ומגנא. והענין הוא כי בג"ר אין אל הקלי' אחיזה, ובחנם הם נאחזים שם. גם ט"א ג' עמוק, והוא כמ"ש במ"א, כי מגן ה"ם ג"פ²²¹⁷ א"ל א"ל א"ל, והוא סוד ב' שמות א"ל שיש בתרין תפוחין קדישין, ושם א"ל ג' בחוטמא באמצעיתא, וזהו נרמז באד"ר (&) בסוד שע"ה²²¹⁸ נהורין דאית בתרין תפוחין קדישין, וה"ם שני שמות א"ל במלואם, שהם בנימטרי' ש"ע, וע"ש באדרת נשא.

וזהו הסדר ממטה למעלה, כי מתחיל מן העטרה דיסוד דאימא, והולך ומונה עד ג' פרקין עלאין שבנה"י דאימא. אמנם בערך רחל, צריך להיות סדרן מלמעלה למטה. והוא כי הנה, כאשר מתחילין לכנס שלשה פרקין תתאין דנה"י דאימא, הנה הם מתלבשין תוך ג"ר דרחל. וכשנכנסין גם ג' פרקין אמצעיים, אז נכנסין ג"פ תתאין בג' אמצעיות שבה. וכשנכנסו גם ג' פרקין עלאין, אז נכנסים ג' פרקין תתאין דנה"י דאימא בג"ת דרחל. ונמצא כי בערך נה"י דאימא, הסדר הוא מתתא לעילא, ובערך רחל הסדר הוא מעילא לתתא. וא"כ צריך שנבאר סדר מלות אלו בערך רחל מעילא לתתא²²¹⁹ באופן זה, מלך הוא הכתר דרחל, בסוד כתר מלכות²²²⁰, כי הכתר שבה נק' מלך, לפי שהוא ראש המלכות, ובחי' זו נתקנת בהכנס עטרה דיסוד דאימא, אשר גם היא נקרא מלכות דאימא כנודע. ועוזר הם ג"ר דרחל, שנכנסו בהם ג' פרקין תתאין דאימא. ומושיע הם ג' פרקין אמצעיים בתלת אמצעיות שבה. מגן הם פרקין עלאין בג' אחרונות שבה. ודע, כי בספר הזוהר פ' פקודי (רסא ע"א)²²²¹ אמרו שצריך לכוין בברכת אבות בשם בוכ"ו. והנה מקום כוונת השם הזה היא בד' תיבות האלו, שהם מלך עוזר ומושיע ומגן.

- מאיר הכוונה -

ע"י תיקון, צה ע"א: מקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין דא ההוא דאתמר ביה מימינו אש דת למו כי ימינך פשוטה לקבל שבים ואיהו ימינך ה' נאדרי בכח תרין ידיו אינון ה"ה חד שמאלא וחד ימינא ובגין דא צריך לאתייבא בחמש אצבעאן משום כוס ישועות אשא תרגום: מקבלו בשתי ידיו ונותנו בימין זהו שנאמר בו מימינו אש דת למו כי ימינך פשוטה לקבל שבים והוא ימינך יהו"ה נאדרי בכח שתי ידים הן ה"ה אחת שמאל ואחת ימין ולכן צריך להגותן בחמש אצבעות משום כוס ישועות אשא. (ועי' זהר ח"א א ע"א שזה בחי' ה')

הקדו"ם דף צ"ג ע"א שליש תחת

2217

ש"ע (ש"ש).

2218

המוזכר בסידור בשם אור פנים.##*

2219

ע"י תיקון יט ע"א.

2220

ז"ל: תא חזי היכלא שביעאה דא רזא דמלכא עלאה אתעטר ביה ומתעטרין ביה אבהון כדקאמרן ואתכלילו ביה ועד השתא אתכלילו ובעי לאפקא לון איהו היכלא דא וכד אפיק לון מברכאן בגין האי נערה כדין איהי אחידת בהו בכל אינון ברכאן ואף על גב דהא אתכלילו היכלין בהיכלין השתא אתאחידו באינון ברכאן כחדא וכד אמר מלך עוזר ומושיע ומגן כדין אפיק לון מברכאן

והאי איהו חד היכלא שביעאה ברזא דשמא קדישא עלאה בוכ"ו ב'רכה ו'חסד כ"ח ו'משפט כללא דכלא ורזא דא הוא רזא דאה"ה כללא דכלא בגין דאלין אתוון כללא דכלא בגין דאלין אתוון אפיקו אלין (נ"א לון) דנפקו מנייהו כללא דאבהן ודא איהו דמתחברא בהדייהו דאקרי ברכה תרגום: בא וראה ההיכל השביעי הזה סוד המלך העליון ומתעטרים בו האבות כמו שאמרנו ונכללו בו ועד עכשיו נכללו וצריך להוציא אותם הוא ההיכל הזה וכשמוציא אותם מברכים (מתברכים) משום הנערה הזו אז היא אוחזת בהם בכל אותן הברכות ואף על גב שהרי נכללו היכלות בהיכלות עכשיו נאחזו באותן ברכות כאחד וכשאומר מלך עוזר ומושיע ומגן אז מוציאה אותם מברכים.

וזהו היכל אחד השביעי בסוד השם הקדוש העליון בוכ"ו ב'רכה ו'חסד כ"ח ו'משפט הכלל הסוד (של סוד) והסוד הזה הוא הסוד (שהיא) של אה"ה הכלל של הכל משום שהאותיות הללו הן כלל של הכל משום שהאותיות הללו הוציאו את אלה (אותם) שיצאו מהן הכלל של האבות וזוהי

שעה"כ

וראוי לכיין כי ע"י אות ב' נעשה מלך, וע"י אות ו' נעשה עוזר, וע"י אות כ' נעשה ומושיע, וע"י אות ו' נעשה מגן. והענין הוא במה שהודעתך, כי אימא נקראת אהיה, ונמצא כי הנה"י דאימא הם שם אהיה, וכמו שביארנו בפסוק (בראשית ט ו) שופך דם האדם באדם, ענין שם אהיה המתלבש תוך ז"א, שהוא שם מ"ה דאלפין, וע"ש במקומו²²²². והנה אעפ"י שהארות אימא אלו הם שמות של אהיה, עם כל זה כשיצא אות אלו ההארות מתוך ז"א דרך החזה שלו, מן אחוריו כדי לתקן ולבנות את המלכות, אינם הם עצמם רק הארות המתפשטות מהם. ולכן אינם נק' שם אהיה, רק תמורתו וחילופו, שהוא שם בוכ"ו הנז', אשר הוא תמורת שם אהיה באלפא ביתא דאבג"ד באותיות שלאחריו, כי אות א' נחלפת באות ב', ואות ה' נחלפת באות ו' שלאחריה, ואות י' באות כ', ואות ה' באות ו' שלאחריה. ונמצא כי בנין המלכות אינו אלא בשם בוכ"ו ולא בשם אהיה, וכמו שנתבאר אצלינו²²²³ בשער השביעי בתיקון העבירות בענין תיקון עון הנדר והשבועה. ושם נתבאר כי קו המדה שבו נעשה ז"א, הוא שם אהיה, וקו המדה של נוקבא הוא בשם בוכ"ו, גימ' ד"ל²²²⁴, בסוד המלכות, הנקרא²²²⁵ (&) אורך היריעה האחת שלשים באמה ורוחב ארבע באמה, כי זהו שיעור קו מדתה כנז' שם, ועיין שם הישב ביאור ענין זה. והנה צריך לבאר עתה ענין חזרת רחל פב"פ עמו ומה ענינה. דע כי ענין חזרה זו איננה עם ז"א עצמו אלא עם יעקב. ויובן זה במה שנת"ל, כי ד' זווגים הם: הא', הוא זווג ישראל עם רחל, והוא בשחרית ביום השבת²²²⁶. הב', הוא זווג ישראל עם לאה, והוא נלג

- מאיר הכוונה -

שמתחברת עמן שנקראת ברכה.

²²²² עי' שער ט"ל פרק ה: וצריך לבאר²²²² איך מתלבש השם ס"ג בשם מ"ה, שהרי אין חילוק בין ס"ג למ"ה אלא במילוי ב' ההי"ן, כי בס"ג הם יודי"ן ובמ"ה הם אלפי"ן, ועכ"ז כפי האמת הכל אחד²²²², והוא בהקדמה א', כי כל בחי' אותיות דאלפי"ן שהם מהבינה ולמטה²²²², צורתן יר"ד במלואה כזה ~~א~~²²²², ומן הבינה ולמעלה²²²² צורתם יר"י, כמ"ש בתקונים. והרי יודי"ן דההי"ן דס"ג הם עצמן צורת האלפי"ן של מ"ה, ולזה שם מ"ה הוא כולו במילוי אלפי"ן, והוא בחי' רקיע כנ"ל בהתלבשות בתוכו. גם דע כי א' שבתוך הוא"ו דמ"ה וס"ג²²²², הוא בחי' אהי"ה, כי א' דמילוי וא"ו דס"ג²²²², הוא עצמו מתלבש באות²²²² וא"ו דמילוי מ"ה שהוא גימטריא אדם²²²², והוא בחי' אהי"ה, אלא שברדתה למטה להתלבש בא' זו דמילוי וא"ו, הוא סוד²²²² אחוריים דאהי"ה, א' א"ה אה"י אהי"ה, שהוא גימטריא דם, שהוא הנפש הנקרא דם, כמ"ש (דברים יב כג) כי הדם הוא הנפש, ושיעורו הוא רביעית, שהלא הוא רבוע של שם אהי"ה שיש בו ג"כ ד' אותיות, וז"ס רביעית דם הנזכר בגמרא, שהוא נקרא דם הנפש. ורביעית דם הנפש זו, שהוא אות א' דמילוי וא"ו דס"ג, מתלבש תוך א' דמילוי וא"ו דמ"ה, שהוא גימטריא אדם. וזה סוד (בראשית ט ו) שופך דם האדם באדם, והרי שבחי' נפש לבד שהוא רביעית דם דאהי"ה כנ"ל, הוא מתלבש בא' דוא"ו דמ"ה, ונעשה רקיע, שהוא בחי' בשר, שהוא לבוש של דם הנפש לבדה, יותר עב מלבוש הנקרא מים שנעשה משם ס"ג כנ"ל. והנה בחי' מים נקרא הוי"ה אלהים כנ"ל, אך עתה שחזרה להתלבש בשם מ"ה עצמו על דרך הנ"ל, לבוש שנית יותר עב, עתה נקרא אלהים בבחי' אחוריים כנודע בסוד רבוע, כי אות א' דס"ג שהוא אהי"ה ירדה ונתלבשה ונתפשטה בבחי' אחוריים דילה בתוך א' דמ"ה, והיתה שם בחי' רביעית דם האדם, והיא עצמה בחי' רקיע, שהיא בחי' רביעית דם הנ"ל. והנה מצד אותו הא' נעשה בכאן שם אלקים בסוד רבוע, ואז נעשה רקיע, כי בשם זו נקרא ונתגלה עכירות המים, כי הקלי' נודע שנאחזין בשם אלהים ובפרט באחוריים²²²², והרי נתבאר ג' בחי' ע"ב ס"ג מ"ה²²²² שהם בחי' אור מים רקיע, שהוא מוח בשר ודם²²²², ובחי' האור הוא העצמות ממש הנמשך מד' יודי"ן דבחי' א' דשם ע"ב²²²².

²²²³ בשער רוה"ק.

²²²⁴ עי' לעיל הערה 3.

²²²⁵ עי' לקמן לה ע"ד.

²²²⁶

שעה"כ

ע"ב} במנחה בימי החול²²²⁷, ואז לאה היא מן החזה דז"א ולמעלה בחציו העליון. הג', הוא זווג יעקב עם לאה בלילה בערבית דחול²²²⁸. הד', הוא זווג יעקב עם רחל, והוא בשחרית דחול²²²⁹.

- מאיר הכוונה -

בשחרית ביום השבת. נ.ב. ר"ל במוסף שבת כמ"ש לקמן דף ע"ד א'. וכן הוא עוד זיווג ישראל עם רחל בליל א' ויום א' של פסח כמ"ש בדף פ"א א' ב'. וכן

בשבעות כמ"ש בדף פ"ט ב' וע"ש פ"ח ד'. וכן בשמיני עצרת כמ"ש דף ק"ח ב'. ועיין עוד ק"ד א'. והרי הם ד' זוגים בישראל עם רחל. אבל בשחרית שבת הוה הזווג רק יעקב עם רחל. כמ"ש לקמן דף ע"ג ג' עש"ה. ופע"ח שבת פ' י"ט.

הקד"ש דף ק"ב ע"ג שליש תחתן 2227

במנחה בימי חול. נ.ב. וכן בשחרית דחול בכוונת ויעבור כמ"ש לקמן מ"ב ג' ומ"ג ג' ובכ"מ (אמנם במ"א העליתי כי כל הזווג דישראל ולאה בויעבור הוא רק לצורך הזווג דיעקב ורחל אשר בנפל"א) וכן הוא עוד גם במנחת שבת ואז עולים שניהם בדיקנא דא"א. כמ"ש לקמן דף ס' ע"א והרי הם ג' זוגים בישראל עם לאה.

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

בלילה בערבית דחול. נ.ב. והם שניהם
למעלה מן החזה, וכמ"ש לקמן נ"ט ד'.
וכן הוא עוד אחר חצות לילה בחול, וכן
בליל שבת אחר תפילת ערבית עד חצות,
אלא שאז ואז [?] מתארכים יעקב ולא
בכל קומת ז"א, וכמ"ש לקמן נט ד', וס'
ע"א ובדף ע"ג רע"א, והרי הם ג' זיווגים
דיעקב עם לאה, והזווג הנזכר אשר אחר
חצות בחול, הנה הוא מתמיד ונמשך כל
החצות לילה עד אור הבוקר כמ"ש לעיל
בדף כ' ע"א, והזיווג הנזכר אשר אחר
תפילת ערבית דשבת עד חצות, הנה הוא
מתמיד ונמשך כל אותה החצי לילה
הראשונה.

2228

והוא בשחרית דחול. נ.ב. והם למטה מן
החזה דז"א, איהו בנצח ואיהי בהוד,
וכמ"ש כאן בסמוך, וכן לקמן מ"ג ע"ג,
ומ"ו ע"ד, ונ"ט עמוד ב' ג', והנה הזווג

2229

הזה מתחיל בשים שלום דלחש ונמשך
עד סוף נפ"א, כי בשים שלום הוא כניסת
היסוד ביסוד, אבל הורדת ויציאת הטיפה
הוא רק בנפ"א, וכמו שמוכח דף ל"ח
ע"א סמוך לסופו, ומ"ב ג' ד', ומ"ו ד'
תחילת דרוש ב' דנפ"א, וכן יש עוד זיווג
יעקב עם רחל בתפילת ערבית דשבת
ועומדים שניהם בכל רוחב הנה"י,
ובשחרית שבת כלחש בהחג"ת, ובחזרה
בהג"ר, ובליל שבת אחר חצות בכל אורך

שעה"כ

זווג הד' הוה הוא אשר אנו עסוקים בו עתה, וביאורו הוא כך: דע, כי יעקב הוא נמשך ונאצל ויוצא מן יסוד דאבא המתפשט מן החוזה דו"א ולמטה, והארה זו יוצאת לחוץ

- מאיר הכוונה -

ז"א וכמ"ש דף ס' ע"א. ודף ע"ג ג'. והרי הם ד' זיווגים דיעקב עם רחל. א' בשחרית דחול משים שלום עד סוף נפ"א שהוא זיווג אחד כנ"ל. ב' בשחרית דשבת מתחילה בחג"ת ובסוף בהג"ר. ג' בתפילת ערבית דשבת בכל רחב הנה"י. ד' אחר חצות ליל שבת בכל אורך ז"א.

והנה הזווג היותר משובח הוא דישראל ורחל הנ"ל [אות ל"ח] כי הם כולם אחר שעולים לכל הגדלות ב' (ולכן לא נחשב עמהם הזיווג דישראל ורחל אשר במוסף ר"ח כי אז אינם עולים רק לגדלות א' וכמו שכתבנו לקמן דף ע"ו א' בגליון שם) [אות ק"ז]. והשני במעלה הוא הזיווג דיעקב ורחל אשר אחר חצות ליל שבת כי אז הם שניהם בכל אורך קומת ז"א. והג'

במעלה הוא שאר הזיווגים דיעקב ורחל הנ"ל [אות מ"א]. וד' במעלה הוא יעקב עם לאה אשר אחר תפילת ערבית עד חצות בשבת ואשר אחר חצות בחול כי אז ואז הם שניהם בכל קומת ז"א וכנ"ל [אות מ"ו]. והה' במעלה הוא ישראל עם לאה אשר במנחת שבת. והו' במעלה הוא ישראל עם לאה בשחרית דחול. והז' במעלה הוא אשר במנחה דחול. והח' הוא דיעקב עם לאה אשר בערבית דחול.

שעה"כ

מן החזה דז"א, ונעשה שם בחינת יעקב מצד פנים דז"א, והם פנים ואחור, ר"ל פנים דז"א כנגד אחור יעקב, וכנגד יעקב ממש יוצאת ג"כ רחל מן החזה דז"א, אלא שהיא באחורי הז"א, ועומדים שם אחור באחור רחל עם ז"א. והנה כאשר רחל חוזרת פב"פ עם ז"א, אין לה מקום לעמוד שם, כי שם עומד יעקב כנוז, והוא עומד פנים באחור, רוחבו כנגד רוחב ז"א. ואמנם צריך שיתהפך יעקב ויצדד עצמו כדי לתת מקום אל רחל גם היא, ואז עומדים יעקב עם רחל פב"פ, זע"ז²²³⁰, ויעקב מצדד עצמו ועומד בצד ימין דז"א, ורחל מצדדת עצמה בצד שמאל דז"א. ונמצאו צדי יעקב וצדי רחל בצד פנים דז"א, אבל אינם ממש פנים בפנים עמו.

ונודע כי יעקב נמשך מהארת יסוד דאבא המתפשטת מחוץ אל ז"א כנגד החזה, ורחל מהארת יסוד אימא היוצאת גם היא לחוץ. ונמצא כי עתה השני יסודות דאז"א הגנוזים תוך ז"א, הם שניהם מאירים דרך הפנים דז"א, ואז מן היסוד דאימא, אשר ממנו יוצאים הגבורות, הם בונים ומתקנים את רחל. והיסוד דאבא מאיר ובונה ומתקן את יעקב. ובתפילת ר"ח יתבאר שם דרוש זה יותר באורך וע"ש. ונמצא כי יעקב ורחל שניהם עומדים זע"ז פב"פ²²³¹ יחד מן החזה דז"א ולמטה, יעקב בצד ימין דז"א, ורחל בצד שמאל. וכבר נתבאר כי מן הת"ת דז"א נעשים ב' הכתרים דיעקב ורחל, ומן הנה"י דז"א נעשים כל שארית ב' פרצופים דיעקב ורחל.

והנה עתה אשר נתהפכו יעקב ורחל פב"פ ונמצא יעקב כנגד קו הנצח דז"א ורחל כנגד קו ההוד דז"א²²³² לפי שהזכר יונק מן הימין לעולם והנקבה יונקת מן השמאל לעולם וז"ס מ"ש בתיקונים איהו בנצח ואיהו בהוד²²³³ ר"ל איהו יעקב עומד בנצח דז"א²²³⁴ ואיהו

- מאיר הכוונה -

2230 ??

2231 הקוד"ש דף ק"א ע"ב שליש עליון

2232 הקוד"ש דף ק"א ע"ג שליש עליון וע"ד שליש עליון ספה"כ ח"ב דף ס"ז ע"א שליש עליון

²²³³ מושג זה של "איהו בנצח ואיהו בהוד" מובא בע"ח אנ"כ ט' ועוד כמה מקומות בשם הזה, אמנם חפשי בספרי הזהר המצויים בידינו ולא מצאתי. איברא עי' לש"ו כללים ח"ב לב ע"ג, שמביא מקור לזה מתיק"ז לד ע"א וז"ל התיק"ז, תא חזי יהו"ה אדנ"י איהו קודשא בריך הוא ושכינתיה בתרין שוקין יהו"ה לימינא אדנ"י לשמאלא ואינון אספקלריא המאירה ואספקלריא שאינה מאירה בצדיק תרוייהו חד יאקדונק"י [תרגום: בא וראה הו"ה אדנ"י הוא הקב"ה ושכינתו בשני שוקים הו"ה בימין ואדנ"י בשמאל, ואלו הן המראה המאירה והמראה שאינה מאירה, בצדיק שניהם יחד יאקדונק"י], עכ"ל. וז"ל רבינו בביאורו שם ד"ה והיא משבחת כו' - ר"ל בהו"ה אק"ק. והענין, כי הו"ה אק"ק שרשם בחו"ב והו"ה אדנ"י שרשם בנר"ה, כי איהו בנצח ואיהו בהוד. וז"ש בפנים ת"ח הו"ה אדנ"י איהו קב"ה ושכינתיה בתרין שוקין כו', עכ"ל. (הערת העורך - ואולי מכאן: איהו לח מסטרא דחכמה איהו קר מסטרא דאימא איהו בחמימו סגי בגין דאור קדמאה נטיל בעמודא דאמצעיתא ונטיל בצדיק, וחכמה, דאיהו קר, נטיל בחסד ונצח, ואימא, דאיהו חמימא, נטילת בגבורה והוד. [תרגום: הוא לח מצד החכמה הוא קר מצד אימא. הוא בחמימות מספיקה, בגלל שהאור הקדמון לקח מעמוד האמצעי ולקח בצדיק. וחכמה הוא קר, לקח בחסד ונצח. ואימא שהיא חמה, לקחה גבורה והוד]- תיק"ז קכד ע"ב)

עי' יהל אור ח"ב לב ע"ד ז"ל, או"א (דאצילות) הן בב' ידים (דא"א) כידוע, וכמ"ש בתיקונים (ד ע"א) חכמה נחית בימינא ואמא נחית בשמאלא וזו"נ ברגלין איהו בנצח ואיהו בהוד, עכ"ל (עי' לש"ו כללים ח"ב טז ע"א לגבי עניין איהו בנצח ואיהו בהוד, דעיקר יניקת הנוק' לעולם הוא מההוד, ואפילו כשזו"ן נמצא בכל רוחב נה"י דא"א). הנה נתבאר כאן שזו"ן מתלבשים על הרגלין. והנה בבחינה זו אורך הרגלים שווה, ועומדים הם א' מול השני. משמע, ש'איהו בנצח ואיהו בהוד' הוא מציאותם של נו"ה כאשר זו"ן הם פב"פ, וקומת נוק' כקומתו של ז"א. אמנם עי' בבהגר"א על תיק"ז (קג ע"ב ד"ה לזמנין), שבחינת "איהו בנצח איהו בהוד" הוא דווקא כאשר ז"א ונוק' עומדים בצורה של המאור הגדול והמאור הקטן (כלומר העמדת זו"ן בצורה בה א' נמצא למעלה מהשני), ולא בבחינת ב' המאורות הגדולים (כלומר כאשר הם עומדים פנים בפנים). ולכאורה הדברים נראים כסותרים זה את זה.

שעה"כ

רחל עומדת בהוד דו"א ונודע כי כל הנצחים דא"א ואו"א כולם מתלבשי זב"ז וכולם בנצח דו"א נמצא כי בהיו' יעקב בנצח דו"א ג"כ הוא עומד בכל שאר הנצחים ועד"ז רחל בהיותה בהוד דו"א עומדת ג"כ בכל שאר ההודות וא"כ מ"ש בתיקונים איהו בנצח ואיהי בהוד ר"ל כי יעקב עומד בצד ימין אשר שם כל הנצחים דא"א ודאו"א ודו"א ורחל עומדת בצד שמאל אשר שם כל ההודות דא"א ודאו"א ודו"א גם זהו מ"ש בתיקוני' דנצח אקרי אספקלרייא דנהרא והוד אקרי אספקלרייא דלא נהרא והכוונ' היא על יעקב ורחל כי יעקב העומד בנצח אקרי אספקלרייא דנהרא ורחל העומדת בהוד איהי אספקלרייא דלא נהרא גם זהו מ"ש בס' התיקונים כי יהוה אדני אינון פרודות דא בנצח ודא בהוד וכד אינון בת"ת אינון כחדא יאהדונה"י והכוונ' היא על רחל ויעקב העומדים פרודים דא בנצח ודא בהוד וכד יעקב ורחל אינון בת"ת אז שניהם היבור א' כי אין שם הפרש שתי קוים כמו בהיותם בנצח והוד וכעד"ז בחזרת העמידה של ש"ץ אשר אז יעקב ורחל בחו"ג דו"א אשר אז שניהם פרודות ובהיותם בדעת הם ביחודא חדא וכן בעלייתם כנגד חו"ב דו"א שהוא בשחרית דשבת²²³⁵ אז שניהם פרודות יהוה יעקב בחכמה ואדני רחל בבינה ובעלותם עד הכתר דו"א קו האמצעי תרוייהו בחיבורא חדא וכעד"ז בתפ"י ערבית בזווג יעקב עם לאה מן החזה דו"א ולמעלה הוא ג"כ עד"ז כי בהיותם בשני הקוים הם פרודות ובהיותם בקו האמצעי הם מחוברים ודי להאריך ונהזור לענין ראשון כי מ"ש שחוזרים פב"פ בתיבו' מלך עוזר ומושיע ומגן כנ"ל אין זה אלא ביעקב ורחל ששניהם עומדים פב"פ ועיי' בסיום ברכת שים שלום כי שם נתבאר אמיתות ענין זה הדרוש

והנה נתקנה רחל בכל שיעור קומת ז"א ע"י אלו התיבו' ואח"כ מאליו בלתי כוונתינו בשום תיבה נעשה הדבר הזה והוא שיוצאין נה"י דאימא מתוך רחל כי ענין ההכנסה צריכה אל תיבות שנכוין בהם להכניסם אבל בצאתם יוצאים מאליהם שלא על ידינו והנה תיכף בצאתם מתוכה היא מתמעטת משיעורה אשר בתחיל' ונשארת גובה קומתה מן החזה דו"א ולמטה בלבד לא פחות מזה לפי שכבר קבלה הארה גדולה כאשר גדלה פב"פ בכל שיעור קומת ז"א והספיקה אותה ההארה להשאירה עתה בבחי' זו כנ"ל אבל עדיין צריך לתת טעם למה שיעורה היתה בצמצום עד החזה לא פחות ולא יותר והענין הוא מפני שמקום אצילותה הוא כנגד (לג ע"ג) החזה כנודע ושם נת' טעם לזה לפי ששם נשלם יסוד דאימא והאורות מתגלים בגלוי ועתה אנו צריכים להחזיר ולהכניס הנה"י דאימא תוך ז"א וכבר אמרנו שלענין ההכנס' והבאת התועלת צריך שיהיה על ידינו והנה זה אנו עושים ע"י ברכת בא"י מגן אברהם אשר אנו חוזרים לכרוע בו עתה כריעה שנית והוא כדי להכניסן תוך ז"א ע"י כריעה זו וזה ביאור המלות

ברוך פירוש כמו שביארנו בפסוק שמע כו' כי בק"ש נכנסו המוחין דגדלות דו"ק דו"א ברנע א' גם עתה בתיבת ברוך נכנסין המוחין דו"ק דגדלות בז"א ברנע א' ואח"כ במלת אתה נכנסין ג"ר דמוחין דגדלות והרי נשלם ז"א כבראשונה והנה צריך לכוין עתה

- מאיר הכוונה -

והנראה אולי לחלק, שהיה אור מדבר בנו"ה דא"א, שם אין בחי' מאור גדול ומאור קטן ממילא הם תמיד עומדים פב"פ ובאותה הקומה, ואילו בביאור התיקו"ז מדבר על נו"ה דאצילות שם יש עליות וירידות. ולכן שם "איהו בנצח ואיהי בהוד" הוא דווקא כאשר הם זה למעלה מזה. אמנם צריך אני לרב בזה וצ"ע.

הקוד"ש דף ק"א ע"ב שליש עלין
ספד"כ ח"ב דף ס"ח ע"ג שליש עלין

2234

ביאורים ח"ב דף ס"ו ע"ב שליש תחתון

2235

שעה"כ

בכריעה זו ע"ד מ"ש בענין כריע' הראשונ' בתחלת הברכה והוא כמו שנת' שם כי אותה הכריעה כלולה בשתי כריעות אחת במלת ברוך בסוד ו' לגבי ה' והב' במלת אתה בסוד י' לגבי ה' כן ע"ד כל כריעה וכריעה מן הד' כריעות שיש בתפלת י"ח כלולה מן ב' כריעות ע"ד הנז' ונבאר עתה ענין כריעה זו

הנה כאשר נסתלקו הנה"י דאימא מתוך רחל נוק' דז"א נתמעטה ועמדה בחזה דז"א משם ולמטה ואז עדיין היו חופפין הנה"י דאימא על ראשה מלמעלה ואמנם כשיתחילו לכנס הנה"י דאימא תוך ז"א מתעלמין המאורות ההם ממנה ונחשכת מאור רחל ובהכנס המוחין דז"א תוך ז"א אז נחשכת רחל יותר ויורדת ומתמעטת עד היסוד דז"א ויורדת בפעם א' מן החזה שבת"ת דז"א עד היסוד שבו בפעם א' ואח"כ בהכנס ג"ר בז"א אז נחשכה יותר כי כל האורות דאימא החופפת על ראשה נתעלמו תוך ז"א ונחשכה לגמרי וחוזרת לקדמותה להיותה נקודה קטנה תחת היסוד דז"א בסוד העמדה שבו וכפי מה שהרויח ז"א כך ערך הפסד רחל ושתי מחשכים וגרועים אלו נרמזו בשתי מלות אלו ברוך אתה כי בכריעה א' שבמלת ברוך תכוין בסוד ו' לגבי ה' פי' כי יורדין ע"י כריעה זו ו"ק המוחין ונכנסים בז"א עד סיום הת"ת שבו ואמנם מקום אצילות כתר רחל נוקביה הוא בשני שלישי התחתונים דת"ת דז"א ורחל היא ה' תתאה דשם ההויה וז"ס ו' לגבי ה' כי אעפ"י שלכאורה דבר זה הוא גרעון והפסד לרחל לפי שעה אבל התכלית הוה הוא לתועלתה כי אחר כניסתם יאירו בה כמשי"ת ואח"כ במלת אתה תכרע כריעה ב' בסוד רישא לגבי גופא והיא י' לגבי ה' כי ה' הם הג' עליונות כמבואר לעיל בתחלת הברכה כי הז"א בהיותו בסוד ו"ק בלתי ראש נק' ו' ובהכנס בו גם הנ"ר נעשית ראש א' אל אות ו' הנז' והיא בציור אות י' על ו' ואז נשלם הז"א ב"ס והרי כי עתה ה"ס י' לגבי ה' גם תכוין כי כמו שבשתי כריעות הראשונות היו שם אהיה בכריעה ושם הויה בזקיפה גם עתה תכוין בב' כריעות אלו שהם ע"י אהיה במילוי אלפיין

יהוה עתה תכוין בשתי זקיפות הראשונה ה' לגבי ו' והב' ה' לגבי י' והענין הוא להורות כי זקיפת רחל ועליית' היא ג"כ בשני פעמים ע"ד מיעוטה שהוא בשתי כריעות וזה ענינ' כי הנה בהיות שרחל נתמעטה עתה בשני כריעות אלו עד שחזרה לשיעור נקודה קטנה וכראות את עצמה במיעוט הוה רוצה לחזור לעמוד באחור במקום אצילותה הא' מיראתה שאין עתה בה כח לקבל האורות האלו ולכן היא יורדת מדרגה אחר מדרגה עד שירדה כנגד עטרת היסוד דז"א שהוא סיומו ואז בנקל תוכל לחזור ולהתהפך ולחזור דרך אחור כמו שנבאר אח"כ טעם הדבר ולכן תכף אחר הכריעות צריך לזקוף ב' הזקיפות במלת יהוה כדי לזוקפה ולהעמידה פב"פ עמו וזקיפה זו היא ע"י הויה זו שהיא מילוי ס"ג וזקיפה זו נעשית בשני הדרגות הראשונה היא בסוד ה' לגבי ו' פי' כי אחר שנכנסו כל המוחין בתוך ז"א והיתה נוקבא רוצה להתהפך אל אחור כנ"ל והטעם היה לפי שטבע האורות דאימא לצאת מתוך ז"א דרך אחוריו מן החזה להאיר אל המלכות ולכן היתה היא רוצה להתהפך ולחזור לאחור כדי לקבל האורות שהם שם ולכן אנו זוקפים אותה עתה בהיות' פב"פ טרם תחזור אל האחור וע"כ גם האורות דאימא שהיה מטבעם לצאת דרך האחור יצאו עתה מן החזה דרך פנים להאיר אליה והנה כבר נת"ל במלת מלך עוזר ומושיע ומגן שענין חזרתה עתה פב"פ הוא בחי' יעקב ורחל אשר שניהם הם החוזרים פב"פ ונמצא שבו (לג ע"ד) הזקיפה הראשונה בשם הויה צריך שתכוין להאיר מן ו' אל ה' ר"ל מן ו"ק דז"א אל המל' הנקרא ה' תתאה וע"כ זו הו' עולה עד הו"ק שבת"ת דז"א עצמו כמבואר לעיל בשם ההויה שבתחילת הברכה בזקיפה הראשונה ואמנם בזקיפה הב' תכוין להעלות ה' לגבי י' שהיא ראש הת"ת דז"א כמבואר לעיל בענין שתי זקיפו' הראשונות של ברכה זו וע"ש ואמנם דע כי אני מסופק בזה כי אפשר ששמעתי ממורי ז"ל באופן אחר והוא כי ב' זקיפות אלו הם כדמיון ב' כריעות עצמן והוא כי בזקיפ' הראשונה עלתה ה' לגבי ו' שהוא היסוד ו' זעירא ובזקיפה הב' עלתה עד הת"ת שהוא י' שע"ג צורת הו' שהוא

שעה"כ

היסוד וצ"ע גם תכוין כי כמו שבשתי זקיפות הראשונות שבתחילת ברכת אבות היתה הכונה להעלותה ע"י שם ההויה דע"ב דיודין הנה עתה תכוין בהויה דשם ס"ג ונמצא כי הכריעה היתה ע"י שם אהיה דיודין והזקיפה ע"י שם הויה דס"ג והרי עתה עומדים יעקב ורחל פב"פ

מגן עתה תכוין כי הנה בבחי' הפנים הנק' תריין תפוחין קדישין יש בהם שני שמות א"ל במלויים שהם בגימ' ש"ע נהורין וא"ל השלישי באמצעם שהוא מקום החוטם כמש"ל וג' שמות של א"ל א"ל א"ל הם בגימ' מגן ר"ל כי עתה בהיותה עמו פב"פ עם יעקב בעלה יש לה ג' שמות א"ל האלו גם תכוין לחבר זה המגן עם המגן הראשון של מלך עוזר ומושיע ומגן והנה ב"פ מגן בגימ' מקו"ם והוא שם ההויה העולה בגימ' מקו"ם באופן זה יפ"ה הפ"ה ופ"ו הפ"ה גימ' מקו"ם והענין הוא כי מכת הכאות האלו שמכה יפ"י כו' הוא מאיר אל המל' נוקבי' וזהו סוד כל הקובע מקום לתפלתו כו' והבן זה

אברהם עתה תכוין כי כל זו הברכה היתה ע"י אברהם שהוא החסד הנרמז לעיל במלת באהבה כי היכל אהבה הוא הגורם שתבנה המל' וגם גורם לה להחזירה פב"פ בסוד והוכן בחסד כסא כי החסדים העליונים דז"א הנק' אברהם איש החסד הם הגורמים תיקונים אלו במל' הנקרא כסא וז"ס מ"ש בזוהר כי בברכת אבות בעלה אוהזה ביד ימינו ומעלה אותה אליו וזהו מגן אברהם ודע כי אעפ"י שאמרנו שע"י החסד שהוא ברכת אבות אנו מעלים אותה אין הכוונ' אלא על התפשטות אותו האור של חסד דז"א אשר בעת הגדלתו חוזר להיותו בחי' חכמה דז"א כמבואר במקומו והתפשטו' אור החסד הזה הוא הגורם אותה לעלות מדרגה אחר מדרג' וז"ס והוכן בחסד כסא כי ע"י החסד הנז' מתקן המלכות הנקרא כסא אשר היא בסוד נקודה קטנה אשר היא נחלקת אל י"ס ונתמעט' וירדה ונתלבשה בכסא שהוא עולם הבריאה כמבואר לעיל בתחילת ברכה זו וע"ש

דרושי העמידה דרוש ג'

בברכת אבות ברוך הוא היכל קה"ק דבריאה שנתברך מכל אצילות העליון ע"י היסוד העליון הנקרא ברוך כנודע וגם נתברך ע"י השית היכלין תתאין דבריאה המתחילין ממטה למעלה מן היכל לבנת הספיר ולמעלה כי גם ההיכל הזה הוא בסוד היסוד הנקרא ברוך ונמצא כי היכל ק"ק נקרא ברוך ע"י שני יסודות אלו עליון ותחתון וע"י רבויא דכולהו שאר דרגין די בהו אתה הוא הורדת כ"ב אותיות מן א' ועד תיו אשר ביסוד אל המלכות שהיא סוד אות הא שהיא בהיכל קה"ק וזהו אתה א"ת ה'2236 יהוה הוא הת"ת אשר ממנו נשפעים כל אותיות האלפא ביתא ויורדין דרך היסוד ואחר אשר עשינו זה היחוד והקשר הנז' אנו מחדשים כל בחי' עולם האצילות כמו שהיה בעת שנאצל בעת בריאת העולם ואנו מתחילין מלמעל' ואומרים אלהינו ואלקי אבותינו הוא או"א עלאין ואינם חו"ב דז"א רק או"א עלאין אשר מתחילין לתקן בחי' פרצוף ז"א והתחלת תיקונו הוא אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב וה"ס ג' מוחין דז"א הנק' חב"ד שבו אשר בתחלה היו בחי' חג"ת שבו כנודע ואחר כך נתעלו ונעשו בחי' חב"ד שבו ולכן נקרא בשם אברהם יצחק ויעקב להורות על האמור כי בתחלה היו בסוד ג' אבות חג"ת ואח"כ נתעלו להיותם ג' מוחין שהם אלקי האבות האל הגדול הגבור והנורא הם חג"ת עצמם דז"א אל עליון גומל חסדים טובים אחר שהגיעו אל מקום הת"ת דזעיר אנפין בא להאציל ולתקן רישא דנוקבא דזעיר אנפין כנודע כי (לד ע"א) התחלתה הוא באחוריו במקום החזה דת"ת דז"א ואמנם אין כח באו"א להאציל אותה והוצרך שא"א יחזור להשפיע ולירד למטה להאציל רישא דנוק' ובזה תבין סוד גדול למה המלכו' היא בסוד הכתר בסוד אני ואין ובסוד אני ראשון ואני אחרון ובסוד שגם המל' נקרא ראשי' וכיוצא באלו הכנויים והענין יובן עם מ"ש כי הנה

שעה"כ

הוצרך הכתר דאצילות עצמו הנקרא א"א להתגלות פעם אחרת כדי להאציל את המלכו' נוק' דז"א וזהו אל עליון הוא א"א גומל מלשון ויגמול שקדים פי' מוציא וממציא ומגדל ומתקן את נו"ה דז"א ונעשים עתה שניהם חסדים טובים גם הוא קונה הכל ר"ל קונה ומתקן את היסוד דז"א הנקרא כל²²³⁷ והרי עתה נאצלו נה"י בז"א וגם היו הם סוד שלשה מוחין ברישא דנוקבא כמו שהודעתך כי נה"י דדכורא הם חב"ד דנוקב' והרי עתה נשלם פרצוף ז"א ונעשית רישא דנוקבא וזוכר חסדי אבות עתה נתקנים חג"ת דנוקב' ומביא גואל יסוד דנוק' לבני בניהם הם נו"ה שבנוק' והרי נשלם כל פרצוף הנוק' ג"כ, ובוה יתבאר לך כי עם היות שכל לשון גאולה הוא ביסוד הנה הוא ביסוד הנקבה כנז' וזה אומרו למען שמו כלו' כי כל התיקו' הנז' עתה שהם הנה"י הנרמזים בתיבות גואל לבני בניהם הם לצורך הנקבה וזהו למען שמו כי לשון שם הוא במלכו' כנודע באהבה פי' כי בהיותנו עתה בברכת אבות שה"ס החסד כנודע נמצא שכל זה התיקון נעשה ע"י החסד הנקרא אהב' בסוד ואהבת חסד והנה אחר שכבר נאצלו שניהם זו"ן הנה הם עדיין בסוד אחר באחר ועתה אימא עלאה נוסרת את הנוקבא מאחוריו ומחזירתה פב"פ וזהו מלך היא אימא עלאה עוזר עוזרת את ז"א בסוד אעשה לו עזר כנגדו שתהיה נוקבא עמו פב"פ ואז נקרא עזר כנגדו ומושיע את נוקביה בכח החסד הנקרא ישועות אשר הוא החזירם פב"פ כנז' בזהר פ' אחרי וז"ל עד דאתא חסד ופריש לון כו' כי החסד נמשך בזו"ן כדי להחזירם פב"פ וזהו ומגן שהוא החסד ואחר שחזרו אפין באפין אז ממשיכין הברכות משם ואומרים ברוך אתה יהוה מגן אברהם וכוונתו הוא ע"ד מ"ש בתחילת ברכ' זו במלות ברוך אתה ה' וע"ש ולהיות כי כל זה נעשה ע"י החסד ולכן א"א מגן אברהם כי על ידו ומסודו יורדים הברכות למטה ואמנם כוונת ברכה זו בקיצור נמרץ ע"ד הנ"ל הוא זה כי הנה כוונתינו עתה הוא לחבר זו"ן יחד כמו שהיו בעת בריאת העול' שאז היו מחוברים אהור באהור ואח"כ ננסרו והחזרו פב"פ ולכן אחר שאמרנו בתחלת הברכ' בא"י והגענו אל הת"ת דז"א הנקרא יהוה כנ"ל אז אנו צריכין לתקן את נוק' דז"א ג"כ עמו ואז אנו מתחילין ואומרים אלהינו אימא עילאה ואלקי אבותינו אבא עלאה שהוא אלקי אבותינו שהם חג"ת תלת אבהן ואלו או"א הנז' הם עושים ג' מוחין לז"א שהם אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ואח"כ עושים לו חג"ת הנקרא האל הגדול הגבור והנורא והנה ז"א אין לו בתחילה אלא בחי' הו"ק בלבד אשר אלו הם מצד עצמותו והנה כבר נשלמו כי מה שהיו בתחיל' בסוד ו"ק חג"ת נה"י נעשו עתה בסוד חב"ד חג"ת הנז' ולכן הוצרך א"א עצמו הנק' אל עליון לחזור ולהשפיע דרך מתנת חנם בדרך ג"ח לתת מהשפעתו אל ז"א בחי' נה"י חדשים שאין לו כנז' כי מפאת עצמו אין לו רק ו"ק בלבד א"כ גמילות חסד הוא מה שמוסיף בו עתה מחדש וזמ"ש גומל חסדים טובים לשון גמילות חסד ונודע שהנצח וההוד אלו הם בחי' תריין ירכין בערך ז"א ונקרא חסדי דוד הנאמנים והם בחי' תריין מוחין אל נוק' דז"א ובערך זה נק' טובים וזמ"ש גומל חסדים טובים והנה חסדים הם כנגד הז"א וטובים כנגד נוקב' שאין בה רק תריין מוחין כנז' בסוף אדרת האזינו והוא בסוד נשים דעתן קלה ואח"כ הזכיר את היסוד לבחי' ז"א וז"ש קונה הכל והוא היסוד הנקרא הכל כי הנה ענין קונה הכל ר"ל כי הוא קונה ותיקן את היסוד הנקרא כל וענין קניה זו הוא שכלול בו כללות כל הו"ק כנודע כי לסיבה זו נק' הכל ואז בכח זה הכללו' הנז' נאצלו ממנו ו"ק נוקבא דז"א כנזכר באומרו וזוכר חסדי אבות ומביא גואל לבני בניהם כו' כנז' כנודע כי ג"ר שבה נעשו מן נה"י דז"א והו"ק שלה נעשו מכללות הו"ק שביסוד דז"א כנזכר והבן זה מאד וזכור ענין זה שלא נתבאר אצלינו עד עתה כלל ואפילו בדרוש הראשון שנתבאר באורך בברכת אבות בסדר התפלה בלחש והרי נשלם ז"א ונעשית רישא דנוק' (לד ע"ב) בבחי' תריין מוחין כנז' ואח"כ נעשין חג"ת דנוקביה וז"ש וזוכר חסדי אבות ואח"כ נעשין נה"י דנוק' וז"ש ומביא גואל לבני

שעה"כ

בניהם ואמר אח"כ שאלו החג"ת והנה"י הנה הם למען שמו שהוא נוקביה דז"א ואמר כי כל זה נעשה לה ע"י החסד וז"ש באהבה והרי נשלמה נוק' דז"א ג"כ ואמנם הם עדיין אחר באחור מן הזה דז"א ולמטה ועתה צריך להתזירה פב"פ ונודע מ"ש בזה פרשת אחרי מות וז"ל עד דאתא חסד ופריש לון ואסגיא אנפין מתתא לעילא ואתעבידו אנפין באפין כו' ולכן אנו אומרים מלך עוזר כי אימא עלאה הנק' מלך היא עוזרת לז"א ועשתה לו עזר כנגדו שהחזירה את נוקבי' פב"פ עמו כנגדו ממש וז"ש אעשה לו עזר כנגדו וגם עתה אינה פב"פ עמו אלא מכנגד נה"י דז"א ואח"כ ומושיע שעלתה פב"פ עד כנגד חג"ת שלו ואח"כ ומגן שעלתה פב"פ עד ג"ר חב"ד והרי נשלם גדלותה והנה כריע' ראשונה שבתחי' ברכת אבות היתה כדי לתקנה לבחי' אחר באחור והכריע' זו השנית שבסוף ברכה זו היא לבחי' פב"פ וז"ס מ"ש רז"ל באבו' כורע תחילה וסוף כי אחר באחור הוא בתחילה ופב"פ הוא בסוף ולפי שכל בחי' פב"פ הוא ע"י החסד כנז' לכן כל זה נעש' בברכ' אבות כנז' שהוא כנגד החסד הנקרא מגן אברהם וזהו ברוך אתה יהוה מגן אברהם

דרושי העמידה דרוש ד'

הנה בענין הק"ש היתה הכוונה לזווג את או"א לצורך ז"א כנזכר במקומו, והענין הוא כי שלשה בחי' היו אל ז"א ולנוקביה: הא', היא בהיותה בסוד העיבור תוך אימא עלאה. הב', כשנולדו ויצאו לחוץ, שאז שיעור ז"א היה בחי' ו"ק לבד והמלכות נקודה קטנה היתה בסוד פסיעא שבסוף אות ו' שבהויה. והג', אחר שגדלו וחזרו פב"פ. והד', אחר שנתמעטה המלכות בסוד מיעוט הירח שאז אינה רק בחי' נקודה קטנה בסוד פסיעא לבר תחת אות הו'. אמנם הנקודה ההיא מתחלקת לבחי' י"ס, וירדה והיתה בעולם הבריאה כנ"ל בסוד הקדישים, וגם בסוף דרוש זה ית' באמיתות ענין זה, וע"ש איך נשאר שרשה במקומה. ואמנם בעת יחוד הק"ש, אז ניתנו בז"א בחי' המוחין בבחי' אור הפנימי שלו וניתנו לו מצד זיווג הבחי' החיצונה של אור הפנימי דנה"י דאו"א. גם ניתנו אז בברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד מוחין לנוקבא בבחי' אור פנימי שלה, והיו מצד הבחי' החיצונה של אור פנימי דנה"י דז"א, כי היא נקראת אספקלריא דלית לה מגרמה כלום (&) אלא מה שנותן לה ז"א בעלה. ולהיות כי כל זה לא נמשך להם אלא ע"י זיווג או"א מצד בחי' החיצונה של אור הפנימי שלהם כנזכר, ומזה נעשה להם אלו המוחין הנז'. לכן לסיבה זו אין יכולת עדיין ולא הספיק ענין זה רק לשיקבלו כל שית היכלין בעולם הבריאה אור גדול בהיותם כלולים תוך היכל הרצון דבריאה שהוא היכל הו' מתתא לעילא, אשר בו לבדו יש פרטות שית היכלין אחרים כמבואר אצלנו. ואז אח"כ הם עולים ונכללים עד היכל הו' היכל קה"ק דבריאה, ונכללים יחד כל היכלי הבריאה.

אבל עתה ע"י ברכת אבות אנו חוזרים שנית לזווג ולחבר את או"א בבחינת אמצעיות של אור פנימי שלהם כמבואר אצלנו בשער שמות הספירות, כי כל ספי' וספי' יש בה ג' כלים חיצון ואמצעי פנימי, ושלתם יש בתוכם בחי' אור פנימי וע"ש. ואז מן הזווג הזה הנעשה בבחינת האמצעיות שלהם נמשך אור גדול למטה בז"א, ונעשים בו מוחין אחרים בבחי' אור המקיף אל המוחין דאור פנימי הראשונים שנעשו לו מזווג בחי' חיצונה דאו"א כנז'. וזו כונתנו עתה בברכת אבות בימי החול. ואמנם יש עוד בחי' אחרת שלישית והוא כי לפעמים מזדווגים או"א גם בבחי' פנימיות שלהם, ואז נעשה לז"א מוחין בבחי' אור מקיף ע"ג אור מקיף הנו', אבל אין בחי' זו הג' נעשית כלל בימי החול. גם צריך שתדע כי אין כח בז"א כלל בשום אופן להעשות לו מוחין אפילו בבחי' אור מקיף שלו מבחי' אור מקיף דאו"א. אמנם בימי החול נעשים לו אור מקיף של מוחין הפנימיים של ז"א, מבחי' אמצעיות של אור הפנימי דאו"א אשר מזדווגים בזו הבחי' האמצעית, ומשם נעשים מקיפים למוחין פנימיים לז"א. וכל זה הוא בימי החול, כי בשבת נעשה לו מקיף למקיף מצד בחינת פנימיות דאורות פנימיים דאו"א כנז'. וזכור הקדמה זו היטב כי היא

שעה"כ

רבת התועלת, ולקמן בע"ה נסיים ההקדמה זו. והנה הקדמה זו צריכה לכותבה ג"כ למעלה
בביאור כוונת הק"ש גם דרושי התפילין תמצאם מקושרים עם זו ההקדמה.

ונהזור לעניינינו כי הנה עתה בברכת אבות כוונתינו היא {לד ע"ג} להמשיך אור
מקיף אל המוחין דז"א מצד בחי' אמצעיות דאור פנימי דאז"א כנז' וכמו שנבאר בתיבות
אלהינו ואלקי אבותינו כו' אבל עתה בתחלת ברכת אבות עדיין אין בז"א רק מוחין
פנימיים מצד בחי' חיצונה דנה"י דאימא אשר בכח אור הזה נכללו כל היכלי הבריאה כנז'
ועתה אנו מעלים את הנוק' במלת ברוך והוא באופן זה כי כיון שנכללו כל היכלי הבריאה
יחד והנה המלכות היתה עד עתה בסוד מיעוט הירח כנ"ל בבחי' נקו' קמנה נחלקת ליי"ם
וירדה להיכל קה"ק דבריאה ועתה בתיבת ברוך עולה המלכות למעלה באצילות כיון
שנכללו ועלו כל היכלי הבריאה יחד ואז עולה ומתדבקת וחוזרת אל מקומ' הראשון בסוף
אות הו' שהוא בסוד פסיעה לבר כנ"ל ועומדים שם אהור באהור כמו שהיתה בתחלת
האצילות ואע"פ שכיון שעשינו יחוד קריאת שמע נעשו לז"א מוחין פנימיים כנז' וא"כ
מוכרח הוא כי ג"כ נעשו לו בחינת נה"י חדשים עכ"ז עדיין אינם מתלבשים אלו הנה"י
דז"א בנקבה לפי שאיננה רק אב"א בבחי' נקודה קמנה פסיעה בסוף הו' אלא שהיא
נחלקת ליי"ם אמנם עתה עולה היא ומתדבקת בסוף היסוד האחרון דז"א וז"ס ברוך כי
היכל קה"ק דבריאה אשר נכללו בו כל שאר היכלי הבריאה כנז' וגם נקודת מלכות
הנחלקת ליי"ם כנז' ג"כ הוא בהיכל ק"ק הנז' וכל אלו עולים למעלה באצילות עד מקום
סיום היסוד האחרון דז"א כנז' וז"ס ברוך ויען כי כל בנין הנקבה הוא ע"י החסד הנקרא
אתה בסוד אתה כהן לעולם ולכן אנו אומרים אתה כי הוא משפיע בה בחי' הכ"ב אותיות
האלפא ביתא מאלף עד תיו וזהו אתה את ה' כי אלפא ביתא הנק' א"ת ניתנת בנוק' הנק'
ה' תתאה וע"י הארה זו מעלה אותה עד הת"ת דז"א הנקרא יהוה אשר זה הת"ת היה
מתחיל' בחי' יסוד דז"א כנודע ועתה הרי היא ממש במקום שהיתה בו בעת האצילות
שהיתה בסוד פסיעת אות ו' כנז' כי הת"ת הזה הוא היסוד הראשון והנה היא עתה בסוד
פסיעת אב"א ובסוד נקו' א' מתפשטת אל י"ם כנז' ואחר כל זה אנו עושים עתה זווג או"א
פעם שנית בבחינת אמצעיות באור פנימי שלהם כנז' כדי להמשיך אור מקיף למוחי' דז"א
וזמ"ש אלהינו ואלקי אבותינו אלהינו אימא ואלקי אבותינו אבא אלקי האבות אב לאבהן
ועתה צריכין לכיון למסור עתה ג"כ עצמינו למיתה על קדוש ה' ע"ד מ"ש ביחוד קריאת
שמע וזה נרמז באומרו אלהינו ואלקי אבותינו כי אנו מוסרים נפשינו עליו לסיבת היותינו
מאמינים כי הוא אלהינו מיוחד אלינו ואנחנו עבדיו וברואיו מוסרים נפשותינו על יחוד
קדוש שמו ית' וצריך לכיון שנפשותינו ורוחינו ונשמותינו עולים יחד ומצטרפי' עם זו"ן בני
או"א הנז' בברוך אתה ה' כנז' וכולנו יחד אנו מעלים אליהם בחי' מ"ן תוך אימא עלאה וזה
הטעם שאנו מקדי' אלהינו שהיא אימא אל אלקי אבותינו שהוא אבא עוד תכוין כוונ' ב'
באלהינו ואלקי אבותינו כי אחר שנעשה זווג הנז' בג' תיבות האלו אז מתחילין האורות
לבוא בז"א ובתחל' נעשה בו בחי' הכתר שבו מבחי' הת"ת דבחי' אמצעיות דאימא כנודע
וכבר ידעת כי הת"ת נק' אלהינו והענין הוא כי מת"ת דאימא הנק' אלהינו נעשה כתר
דבחי' אור מקיף אל ז"א אמנם עדיין בזה לא נעשה רק בחינת הכלי המקבל בתוכו אור
המקיף של כתר דז"א כי כלי זה נעשה בו מבחי' הת"ת דאימא הנק' אלהינו ודע כי מבחי'
הכתר הזה הנמשך אל ז"א מצד אימא עליו רמזו בס' התיקונים וז"ל אימא עלאה איהי כתר
בראש כל צדיק וצדיק ומצד זה נקרא הכתר נוקבא לפעמים כנודע ואח"כ במלת ואלקי
אבותינו תכוין באות ו' של ואלקי שעתה נמשך בז"א הנקרא ו' בחי' הנשמה עצמה דבחי'
אור מקיף בכלי הכתר דז"א וזה נמשך לו מן אלקי אבותינו שהוא אבא הכלי מצד אימא
והאור המקיף שבתוכו מצד אבא אלקי אברהם כו' עתה נעשית נה"י דבחי' אמצעיות
דאור פנימי דאז"א בבחי' שלשה מוחין בסוד אור המקיף אל שלשה מוחין פנימיים דז"א
וזהו אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב הם חב"ד אלקי שלשה אבות שהם חג"ת

שעה"כ

הנאצל" מהם האל כו' הנה לבאר זה צריכים אנו לבאר סיום ההקדמה הנ"ל וזה ענינה דע כי מש"ל כי ביחוד קריאת שמע נעשו בז"א בחינת אור פנימי ועתה בברכת אבות אנו עושים לו אור מקיף דע כי אין זה רק בענין שלשת המוחין שלו לבד וכן בענין המוחין דנוקבא כי מוחין דז"א הפנימיים נעשו לו בפסוק דשמע ישראל ומוחין פנימי' דנוקבא נעשו בברוך שכמל"ו ואמנם שאר איברי גוף ז"א ונוקבא (לד ע"ד) לא נעש' אז בהם שום דבר כלל ואע"פ שזכרנו ענין רמ"ח איברים שלו בענין רמ"ח תיבות שבק"ש לא היתה הכונה אז רק שזכרנו ענין התפשטות והמשכת הארתם למטה בהיכל הרצון דבריאה וא"כ נמצא כי עתה בברכ' אבות מה שאנו עושין הוא זה כי בחי' המוחין דזו"ן אשר בתחילה ביחוד קריאת שמע היה בבחי' אור פנימי הנה עתה הם בבחי' אור המקיף בין בז"א בין בנוקב' אבל בחי' שאר אברים של הגוף שלהם אשר ביחוד קריאת שמע לא עשינו בהם שום דבר כלל הנה עתה בברכת אבות אנו עושים אותם בבחי' אור פנימי בלבד בין בז"א בין בנוק' והרי נתבארה סיום ההקדמה הנז"ל ונמצא עתה כי כל מה שנתבאר בברכת אבות עד עתה בבחי' המוחין בין של ז"א או דנוק' הכל הוא בבחי' אור המקיף אבל כל השאר בין בז"א בין בנוק' אינו רק בבחי' אור פנימי וזכור ואל תשכח שלא נצטרך להזכירו בכל פעם

ונהזור לענין ראשון כי הנה עתה בתיבת האל הנה הוא בסוד אור פנימי לבד כנו' כי כל מקום זולת הג' מוחין שלו ושלה הם בסוד אור פנימי בלבד וענינו הוא כי עתה אנו עושים לז"א בחי' דיקנא דיליה בט' תיקונים כנודע והוא בסוד אור פנימי לבד כנו' וזה נרמז במילת האל כי הנה אלו ההיין הנ"ז בר"ת האל הגדול הגבור והנורא כולם הם בחיני' אימא הנק' הי' עלאה אשר מצדה אנו משיכים כל אלו ההארות בז"א וההארה הראשונה שבהם הוא הדיקנא הנק' אל וזהו האל ה' אל והענין הוא כמ"ש אצלנו בביאור י"ג מידות דויעבור כי תיקון הראשון של הדיקנא הוא אל בסוד אל רחום וחנון כו' לפי שיש בו כמנין א"ל קוצין תקיפין כו' כנו' באדר"ר ומאחר שהזכיר התקון הראשון הנק' אל לא חשש להזכיר האחרים כי בו נכללים כולם גם תכוין באופן אחר כי הנה האל עולה בגימ' ל"ו וה"ס ט' תיקוני דיקנא דז"א וכל א' מהם יש בו הויה א' והנה ט' הויות יש בהם ל"ו אותיות כמנין האל והרי נרמזה כל הדיקנא בזו הכוונה הב' והנה נודע כי הי"ג תקוני דיקנא עלאה דאריך ה"ס ג' הויות במלוי יודין ובהם י"ב אותיו' בפשוטן וכל הי"ב תיקונים אלו נכללים אח"כ בתיקון הי"ג האחרון הנק' מזלא קדישא וה"ס מלת ונקה שה"ס שם אהיה במלוי יודין שהוא בגימ' ונקה כנו"ל בי"ג מדות דויעבור והנה בשם זה של אהיה יש במילואו ג' יודין הרומזים אל ג' הויות אחרות שבהם י"ב אותיות וגם הם במלוי יודין והרי איך בזה התיקון הי"ג הנק' מזלא כלול' כל הי"ב תיקונים ראשונים גם בשם הזה של אהיה אשר בזה התיקון הי"ג יש במילואו ג' יודין ואלף וה"ס שם אל וזה נרמז במלת האל והנה גם הדיקנא דז"א יש בה ט' הויות וזהו ג"כ האל ל"ו אותיות אשר בט' הויות הגדול הגבור והנורא הם חג"ת דז"א ונודע כי הת"ת הזה של עתה היה בתחי' בחי' יסוד אשר שם הוא מקום אחיזת הנוק' ולכן בהגיענו עתה אל מלת והנורא שהוא הת"ת דז"א והנה שם הוא מקום הנקב' מחצי הת"ת הזה ולמטה שהוא מתחת החזה כנודע וזה החצי תחתון של הת"ת הזה נעשה אל הנוק' בחי' כתר בבחי' אור מקיף כנ"ל וזהו אל עליון כנודע כי הכתר נק' אל עליון כנ"ל וגם אימא עלאה אשר ע"י נעשה כל זה גם היא נק' אל עליון גומל חסדים טובים ה"ס נו"ה בלבד המחודשים הנעשים עתה בז"א ובאים לו בסוד תוספת כי הוא אין לו מחלקו רק בחי' ו"ק בלבד וכבר נתעלו ונעשו בחי' חב"ד וחג"ת שלו כנודע ובבחי' ז"א נאמר חסדים בסוד חסדי דוד ובבחי' נוק' נק' טובים לפי שהם נעשים לה בבחי' מוחין דחו"ב שבה כנודע כי ז"א יש לו ד' מוחין שהם כחב"ד ונמשכו בו מחצי תחתון של הת"ת ומנה"י דאימא אבל נוק' אין בה רק בחי' כתר ותרין מוחין חו"ב נמשכו אליה מחצי תחתון דת"ת ומנ"ה דז"א אבל מן היסוד דז"א לא נעשה דעת בנוק' בסוד נשים דעתן קלה אבל לפעמים

שעה"כ

מכת ההארה הגדולה של הכתר שבה נעשה בה בחי' דעת אמנם איננה כז"א שיש לו ד' ספי' שלימות כחב"ד

קונה הכל כבר ידעת כי בינה עד הוד אתפשטת²²³⁸ ונמצא שעדיין חסר בחי' היסוד החדש אל ז"א וענין המשכתו הוא באופן זה כי נודע דאו"א אתכלילו במזלא שהוא מדת ונקה שהוא שם אהיה במלוי יודין כנז' ובכת ההארה הגדולה אשר להם כד אתכללו בה הוא מזלא אשר נת' עניינו במ"א כי האי מזל' מתלבש בתוכם בסוד מוחין שלהם ואין זה מקום ביאורו ועי"כ יש כח באו"א לעשות בחי' היסוד²²³⁹ החדש בז"א לפי שההוא (לה ע"א) מזלא נקר' דעת כנודע כי או"א הם חו"ב והמזלא הוא הדעת שלמעלה מהן ולכן נמשך ממנו אור גדול אל הדעת²²⁴⁰ אשר בין או"א²²⁴¹ ומשם נמשך להעשות יסוד בז"א וזה נרמז במלת קונה הכל כי ע"י המזל הנקר' ונקה שהם אותיות קונה נתקן ונעשה היסוד דז"א הנק' הכל ונמצא כי היסוד דז"א נעשה לסיבת הארת או"א דאתכלילו במזלא כנ"ל אבל אח"כ כאשר בא לעשות תיקון הנוק' מתחלקת ההארה זו באופן זה כי מבחי' ההארה שקבל היסוד דז"א מן אבא הנה משם נעשו הג' דנוק' וזהו וזוכר חסדי אבות שהם הג' דנוק' ולהיותם נמשכים מההארת אבא לכן נאמר בהן וזוכר מצד זכור שבאבא אבל מבחי' ההארה שקבל יסוד דז"א מן אימא נעשו נה"י של הנוק' וזהו ומביא גואל לבני בניהם כי בחי' הגואל מצד אימא הוא ובני בניהם הם נצח הוד שבנוק' וביאר כי אלו החג' והנה"י הם בנוק' הנקר' שמו וזהו למען שמו וכל זה נעשה ע"י החסד הנקר' אהבה וזהו מ"ש באהבה והנה כבר הודעתך כי אותה נקו' של המלכות הנקר' פסיעה לבר תחות אות ואו כנ"ל תמיד היא עומדת שם לעולם וזו היא בחי' המלכו' ספי' עשירית שבז"א אשר ע"י נגמר ז"א להיות בן י"ס ואע"פ שאמרנו לעיל בתחלת הדרוש הזה שבעת שנתמעט'

- מאיר הכוונה -

2238 עי' לעיל הערה 1964.

2239 יסוד... ח"א דף כ"ח ע"א שלישי עליון

2240 אור גדול אל הדעת. נב. עיין בזה ספר הכללים כלל חי ענף ב'

...ולכן ננטן
ספה"כ ח"א דף כ"ח ע"א שלישי עליון
ספה"כ ח"א דף כ"ט ע"א שלישי תחתון
ספה"כ ח"א דף נ"ג ע"ג שלישי עליון
ספה"כ ח"ב דף ל"ג ע"ב שלישי עליון
והלאה
ספה"כ ח"ב דף נ"א ע"א שלישי עליון
ספה"כ ח"ב דף קי"ז ע"ב שלישי תחתון

ספה"כ ח"א דף כ"ח ע"ב אות ב' (מס"פ)

ספה"כ ח"א דף כ"ט ע"א (מס"פ)

ספה"כ ח"ב דף ל"ג ע"ד קרוב לאמצעיתו

2241

שעה"כ

הנוק' ירדה אותה נקו' הנק' פסיע' לבר למטה בעולם הבריאה עכ"ז ודאי הוא שנשאר רשימו למעלה בסיום אות הואו וז"ס מ"ש בתיקוני' ובזו' שהיסוד ומלכו' אינם נפרדים לעולם והענין הוא בבחינת זו שאמרנו גם ז"ס קוצה של דלת דאחד שנת' בס' התיקונים תיקון מ"ב ד' פ"ד ע"ב ואין אנו צריכים עתה להזכירו כי בחינ' זו לעולם עומדת היא שם תדיר כנ"ל וכנודע וזכור ההקדמה זו ואל תטעה בה במה שכתבתי לעיל בתחילת הדרוש הזה

דרושי העמידה דרוש ה

בכונת ברכת אבות מלוקט מכמה דרושים קטנים אדני שפתי תפתח כו' תכוין כי שני בחי' מיני דינים יורדים מלמעלה הא' היא כי יורדים לז"א ש"ך ניצוצין של דינים ושרשם הם מן ל"ב נתיבות חכמי' כ"א כלול מי' הם ש"ך ואח"כ הם יורדים מז"א אל נוק' הנקר' אדני ולכך ש"ך הם בגימ' ה"פ דין שהם בחמש שמות של אדני והענין הוא כי אלו הם בחי' ל"ב אלקים שיש באימא שבאו לה מל"ב נתיבות חכמה והנה שם אלקים יש בו ה' אותיות ושם זה הוא בבינה אשר היא סוד ה' ראשונה דהויה ולכל אלו הסיבות נתחלקו ש"ך ניצוצין אלו לחילוק ה"פ דין כנו' ואמנם מה שצריך לכוין עתה הוא להמתיק אלו הש"ך דינים אשר בנוק' דז"א הנק' אדני ולמתק אלו הה"פ דין אשר בה והענין הוא שעד עתה נוק' דז"א עומדת בבחי' נער חסר ה' שהם הש"ך ניצוצין הנז' ואינה ראויה לזווג ועתה בעמידה צריכה להזדווג עמו ולכן עתה שכבר אנו בעולם האצילי' בפסו' זה קודם העמידה אנו מקדימין לתקני' ולעשותה נערה בה"א כדי שתהא ראויה אל הזווג בסוד ובזה הנערה באה אל המלך הנז' בזו' פ' פקודי ואופן תיקונה הוא שנמתיק אלו הה"פ דין אשר בה ע"י שרשה שהיא הבינה כי אין הדין נמתק אלא בשרשו כנודע וזה ע"י שנמשיך ה' אלפין מן ה' שמות אהיה שבבינה ונמשכי' אל ה"פ דין שבנוק' דז"א ויעשו ה"פ אדני ממותקים גם דע כי אלו הה' היתירים על מספר ש"ך אשר ע"י נמתקים ה"ס החמשה גבורות מנצפ"ך כי הם שרשים אל הש"ך דיני' וע"י נמתקי' גם עד"ז תכוין למעלה כשתמתיק הש"ך דיני' הנ"ל ע"י הה' אלפין שהוספת עליהם כנ"ל תכוין כי אותם הה' אלפין ה"ס הא' תתאה של הויה הנז' וע"י נעשים שכ"ה ונמתקים ונעשית נערה בתוספת הא' וזה תכוין בתיבת אדני גם יש בחי' ב' של דינים כנ"ל וה"ס ה"ג של מנצפ"ך הנ"ל אשר בתחלה יורדים אל הגבו' ומשם יורדים אל נוק' דז"א והם בגימ' פ"ר כמנין מנצפ"ך וגם פ"ר ניצוצין אלו גם הם צריכים להמתק ע"י שרשם שהם ה' גבורו' עליונים למעלה ואז נעשין פרה כענין ש"ך ושכ"ה פ"ר ופר"ה ואז נמתקי' וכוונת מיתוקם הוא בתיבת אדני והוא כשתצייר ציור א' בציור יו"ר שהוא רי"ו ותחברנו עם ג' אותיות האחרות שהם דין יעלו פ"ר שהם פ"ר ניצוצין והרי נרמזו הפ"ר דינין ואמנם אופן כוונת מיתוק' הוא כך כי תכוין אל מה שנודע שהנוקב' בהיותה בפני עצמה נק' אדני ובהיותה נכללת עם י"ס האצילות הנכללים בשם יהוה כנודע תהיה הנקבה נרמזת באות ה' אחרונה של ההויה הנז' {לה ע"ב} ונמצא כי זהו מה שתכוין שתמשיך הארת ה' אחרונה הנז' אל שם אדני המורה בציורו הנ"ל אל פ"ר דינין הנז' ואז יהיה פר"ה והרי נתמתקו ב' בחי' הדינים הנז'

עוד ראיתי לאדם א' כוונה אחרת במלת אדני' ובזה הכוונה מצאתי בה גם כן חילוק ושינוי לאדם א' ואכתוב שתיהן הא' היא כי בתיבת אדני צריך שתכוין להמתיק הש"ך דיני' בסוד השיניים ואח"כ להמתיקם עוד שנית בתיבת שפתי בהיותם יוצאים יותר לחוץ שהם בחי' השפתיים וכך הוא ביאור הענין הנה ל"ב שיניים ה"ס ל"ב נתיבות החכמה שהם ש"ך דינין הנז' והם י"ו שיניים למעלה וי"ו שיניים למטה ונרמזים בא' של אדני בהיותך מחלק הואו של בינתים לב' וויזן כזה א' כי חצייה לאורכה תחברנה עם מים העליונים יוד עילאה ופנים תחתונים של רקיע שהוא חצי הואו לארכה עם מים תתאין יוד תתאה ונמצא י"ו לעילא י"ו לתתא הרי ל"ב שיניים ואלו הל"ב שיניים הם נשרשים בלחי

שעה"כ

העליון ולחי התחתון והשיניים תקועים תוך שני החניכים שבהם והם חיך העליון ותחתון והם שמות אלקים כי חיך העליון הוא אחוריים פשוטים של אלקים שעולה ר' וכן גם חיך תחתון אחוריים דאלקים העולה ר' ואלו האחוריים שהם החניכים הם דינים גמורים אשר בהם נשרשים ותקועים הל"ב שיניים ונמצא כי י"ו שיניים העליוני עם ר' של חיך העליון הם רי"ו שעולים בגימ' גבור' וכן י"ו שיניים התחתונים עם ר' של חיך תחתון הרי רי"ו ב' וב"פ רי"ו גימ' תבל וה"ס כל הגבורות וכל הדינים ואמנם ע"י טחינת השיניים הם מפררין ומדקקין הדינים וממתיקין אותם כמבואר אצלנו באורך בענין אכילה ושתייה דיוה"ך וע"ש והרי נתבאר איך הל"ב שיניים נרמזים בצירור אות א' מן אדני ונשאר ממנו אותיות דין להורות כי כאן שני שרשי הדינים שבשני החניכים כנז' ומתמקים ע"י השיניים כנז' ואח"ך יוצאים יותר לחוץ אל השפתים במלת שפתי ונמתקים יותר ותכוין במלת שפתי כי השפתים הם אותיות בומ"ף כנודע והם בגימ' ב"פ דין שהם ב' שרשי הדינים שבשתי החניכים הנז' שהם נרמזים באותיות דין של אדני כנזכר ועתה הם מתמקים ע"י השפתים שהם אותיות בומ"ף העולים ג"כ בגימ' דין דין האמנם מיתוקם הוא בבחי' גימ' אחרת והוא ע"י ד' מלויים של ד' היות עסמ"ב שהם בגימ' בומ"ף

וכאן ראיתי שינוי לאדם אחר וזהו כי הנה כוונת מיתוק השיניים בצירור אלף של אדני לא כתב אותם אמנם בתיבת שפתי שם כתב באופן זה שנכתוב והוא כי הנה שפתי הם אותיות בומ"ף שהם גימ' ב"פ דין כנגד שני בחי' הנז"ל של כל הדינים שהם ש"ך ופ"ר ושרשי ב' דינים אלו הם נשרשים בב"פ רי"ו שיש בשתי החניכים ול"ב השיניים הנ"ל שהם ב"פ גבורה כנגד שני בחי' דין של ש"ך ופ"ר ושני בחי' דינים אלו ושאר הדינים של החניכים כנז' הכל תמתיקם ע"י ד' מלויי עסמ"ב העולים בגימ' בומ"ף ע"כ הוא השינוי תפתח תכוין בסוד הנקודה הנקרא פתח שהוא בחכמה והיא הויה דע"ב דיודין שיש בה ארבע יודין כל א' כלול מעשר הרי ת' של תפתח והכוונה היא לכוין לזווג או"א בבחינת זיוג העליון הנעלם בסוד הפה שהם החיך והגרונן שהם או"א והם אותיות גיכ"ק ואחה"ע והם בגימ' רי"ו ואחד יותר והכוונה היא כי רי"ו הם הדינים והם בגימ' גבורה והם נמתקים ע"י האחד היתר הכולל להן וה"ס אלף הממתקם כנ"ל

ופי תכוין להמתיק שני גבורות מן החמשה של מנצפך והם מ"ן שהם בגימ' פי הנרמז בתיבת ופי ומתוקם הוא ע"י ארבעה יודין שבהו"ה דע"ב וג' יודין שבהויה דס"ג הרי ז' יודין ובאות אלף של אדני יש ב' יודין ואות ו' באמצע הב' יודין כנז"ל תחבר שני יודין עם הז' יהיו הכל בגימט' פי והענין הוא כי שני יודין אלו עם הוא"ו שבאמצע הנחלקת לשתי ויין כנ"ל הם הי"ו שיניים העליונים וי"ו שיניים התחתונים וכאשר השפע והדינים יורדין מן או"א הנק' ע"ב וס"ג שבהן ז' יודין יורדין לז"א הם נטחנין תחילה ע"י השיניים הנז' שבפה העליון שה"ס השחקי הטוחני את המן וכאשר הז' יודין נטחנין תוך הב' יודין שבשיניים מתמתיקין שם ונעשה הכל מן זמ"ש חז"ל למה נק' שמם שחקים ששחקים מן לצדיקים ואות ו' של ופי ה"ס ו' שבאות אלף הנז' גם תכוין כי פי הוא הויה דס"ג ועם כ"ב אותיות היוצאות ממנה הרי פ"ה ועם חמש מוצאות של הפה שמהם יוצאות הכ"ב אתון הרי צ' גלה ע"ג) כמנין פ"י וכונה זו היא להמתיק ע"י בחי' זו אל כל הדינים של שתי אותיות מ"ן דמנצפ"ך

יגיד תהלתך ר"ל ימשיך ע"י כוונה הנז' את תהלתך שהוא האור העליון אחרי צאתו מהפה ולחוץ ימשיכהו למטה ויגיד לשון המשכה בלשון תרגום ותהלתך הוא הארתך מלשון בהילו נרו עלי ראשי אמנם הכונה זו היא שתכוין במלת יגיד להמתיק הכ"ב אתון וה' אותיות מנצפ"ך שהם כ"ז כמנין יגיד ופי יגיד תהלתך תכוין שישפיע וימשיך השפע עד הבריאה הנק' תהלתך כי הבינה נק' תהלה והיא מקננת בכורסיא וכבר נתבאר אצלנו לעיל כי פסוק זה הוא בבחי' היכל קה"ק דבריאה וכונתנו להמשיך בו שפע מן האצילות כדי שיוכל לעלות אח"כ באצילות ולהכליל שם בתיבת ברוך שהוא

ריבוי דברכאן²²⁴² כנוכר אצלנו וע"ש גם במלת יגיד תכוין כי הנה כבר רמזנו אות א' של אדני בתיבת ופי כנו"ל ונשארו אותיות דין מן אדני ולכן תכוין כי זו הן פשוטה שהיא דין של אדני תעשה כפופה ותחזור להיות ני"ד ואז תקח היו"ד ראשונה שע"ג האלף דאדני ותושיבנו למטה במושב תחתית הנון כפופה ותהיה גימל ויהיה גיד וגם היוד האחרונה של האלף תחברנה לאותיות גיד ויהיה יגיד וע"כ מה שהיה בתחיל' דין של אדני נתמתק ע"י שני היודין של האלף ונעשה יגיד שהוא המשכת שפע ורחמים גם תכוין במלת יגיד אל ז' יודין שבהויו' ע"ב וס"ג שהם הדינים וה"ס ג' של יגיד ותחבר עמהם ב' יודין של האלף הנז' כדי למתק הז' יודין ויהיה הכל יגיד כי יו"ד א' מיתקה ג' יודין דס"ג ויו"ד אחרת מיתקה הד' יודין דע"ב וזהו יגיד י"ג י"ד גם תכוין בר"ת של ופ"י יג"ד תהלת"ך שהם תי"ו ותכוין להמתיק כל הכ"ב אותיות מאלף עד תיו שנרמזה בפה העליונה בתיבת ופי כנו"ל ולכן נרמזה תיו בהפוך וי"ת לרמזו שהיא מחוברת ופונה פניה לאחור כלפי כל הכ"ב אותיות הקודמות אליה וס"ת הנז' ידך והוא סוד הה"ג דמנצפ"ך אשר שרשם בה' אצבעות היד כנודע ותכוין למתקם ע"י שם בוכ"ו שהוא תמורת שם אהיה כנודע והוא בגימ' ידך אשר הוא יורד מן הבינה אל המלכו' ועי"ז מתמלאת המלכות בל"ד אותיות דמילוי המילוי של אדני שהם בגימ' ידך כי בכח השם הנז' מתמלא' היא כך ושמור כלל זה גם תכוין למתק את מנצפ"ך הנז' בתיב' ידך הנז' עם ד"ל אותיות מילוי אדני והרי הם שני מתוקים

ענין כוונת ברכת אבות של העמידה נתבאר אצלנו כוונתה בענין תיקון פרצוף רחל ואמנם יש זמנים שצריך לכוין בה ללאה כמו מר"ה עד ש"ע או במנחה וערבית דכל ימי השנה ושכחתי אופן הכוונה מה היא ושמעתי מהר"י כהן שאמר שזהו מ"ש מורי ז"ל כי באומרו אלקי אברהם כו' היא כניסת המוחין דז"א עצמו ע"ד מה שנתבאר אצלנו עד שיאמר ואלקי יעקב כי אז היא בחי' הדעת דז"א ושם הוא היסוד והמלכו' דאימא כנודע ושם הוא התחלת בנין פרצוף לאה הנעשית מהמל' דאימא ושם תתחיל לכוין בלאה²²⁴³ באופן זה כי האל הם אותיות לאה וכבר ידעת כי לאה יוצאת מן סיום הדעת דז"א שהוא שיעור אורך הגרון עד החזה ונמצא כי שיעור קומתה הוא הגרון וחג"ת וז"ס האל שהוא הגרון כמבואר אצלנו והגדול הגבור והנורא הם חג"ת והרי נשלם בנין לאה וחוזרת פב"פ עם ז"א בבחי' נקו' א' בלבד במקום החזה ותכוין זה בתיבת אל עליון ע"ד מ"ש בתיבת באהבה בענין רחל שחוזרת עם ז"א פב"פ בסוד נקו' תחת היסוד כך הוא בלאה בתיב' אל עליון ובשאר התיבות שמשם ואילך אנו מגדילים אותה עד ראש ז"א ממטה למעלה ויש פעמים שאנו צריכים שתהיה גדולה לאה בכל שיעור קומ' ז"א ואז צריך לכוין כי כל מה שהגדלנו אותה מן החזה עד הראש ממטה למעלה אנו חוזרין להגדילה עוד מלמעלה למטה ומתפשטת עד סיום רגלי ז"א והיא שוה כמוהו והנה כל אלו הכוונות צריך לכוונם בתיבות שמן אל עליון עד סוף ברכת אבות אבל אינני זוכר האיך כוונת אתה גבור

כבר נתבאר שיכוין לשם אכדט"ם בהויה דברוך אתה יהוה מחיה המתים והענין הוא כי שם הנז' הוא תמורת אלקים כנודע והוא בגימ' ע"ד²²⁴⁴ ע' וד' הגדולות דשמע ואחד ושם הנז' יוצא מפסוק כי טובים דודיך מיין בר"ת וחסר ממנו אות א' וכן שם ס"ג ועשרה אותיות' בגימ' ע"ג וחסר א' ולוקחו משם אהיה ע"כ (לה ע"ד)

אתה גבור כבר נת"ל כי בברכת אבות נתקנה המלכו' ונבנית ועלתה עד מקומה וכל זה ע"י החסד המעל' אותה בסוד והוכן בחסד כסא כנ"ל ועתה הוא בסוד הגבור' בסוד שמאלו תחת לראשי והענין הוא כי הנה רחל עתה היא עומדת בצד שמאלו דז"א שהוא בהוד שבו ונמצא כי ראשה הוא כנגד זרוע שמאלי דז"א והוא נותן יד שמאלו תחת ראשה ויעקב בצד ימינו כנ"ל גם תכוין כי ר"ת אתה גבור לעולם אדני הוא אנל"א גם הוא בגימ'

- מאיר הכוונה -

²²⁴² עי' לעיל הערה 1266.

²²⁴³ ביאורים ח"ב מז ע"א אמצע והלאה

²²⁴⁴ עי' לקמן פז ע"א עדי עד.

שעה"כ

בוכ"ו עם הכולל והוא חילוף שם אהיה כנ"ל והענין יובן עם מש"ל בענין מלך עוזר ומושיע ומגן כי האור היוצא מן הנה"י דאימא אשר בתוך ז"א להאיר ולתקן את המל' הוא שם בוכ"ו חילוף שם אהיה ושם נת' כי ע"י שם זה שהוא בנימ' ד"ל נגדלת המל' שיעור קומתה בסוד אורך היריעה הא' ל' באמה ורוחב ד' באמה כי שם בוכ"ו הוא ארבע אותיות רוחב היריעה ובחשבוננו הנק' ארכו הוא ד"ל וזהו אורך ורוחב קומת המל' הנק' יריעה וע"י הארת שם בוכ"ו הגז' שהוא בנימ' ד"ל יש אל המל' עתה שם הקדוש הזה הנק' שם הגבו' שהוא אנל"א וגם הוא בנימ' ד"ל ונרמז בר"ת את"ה גבו"ר לעול"ם אדנ"י גם נק' עתה שם אדני במילואו אשר יש בו ד"ל אותיות כזה אלף למד פה דלת למד תיו נון ואו נון יוד ואו דלת וז"ש אתה גבור לעולם אדני כי המלכו' הנק' אדני נגדלת עתה בשיעור קומתה שהם ד"ל אותיות השם הזה במילואו שה"ם שיעור קומתו של השם הזה ונמצא כי מכת הארת בוכ"ו שהוא בנימ' ד"ל נגדלה המלכו' ונעשית שם אדני בד"ל אותיות מילואו וגם נק' שם אנל"א העולה בנימ' ד"ל גם תכוין כי ר"ת אתה גבור לעולם אדני הוא בנימ' י"ה במילואו ביודין יו"ד ה"י ותכוין במלת אתה למ"ש באד"ר על פסוק וגבורותיך יגידו כי אלף וארבע מאות וה' גבוראן מתפשטן בחוטמא דז"א ושם ביארנו כי הם מתפשטים ונשרשים בה' גבורות הנק' מנצפ"ך לפי שהנה הם ה' גבורות וכל אחד כלולה מכולם נמצא שהם ה' פעמים מנצפ"ך אשר עולה בנימ' פ"ר וה"פ פ"ר הם בנימ' אלף וד' מאות ועם ה' גבורות שרשים של כולם הם אלף ות' וה' גבוראן וז"ס אתה גבור כי הגבו' מתפשטות למנין אתה שהם אלף ות' וה' והענין הוא כי הנה כל הגבורות ניתנות אל המל' והנה הם ה' גבורות מנצפ"ך שהם שורש לכל הגבורות שבעולם המתפשטות מהן לאין קץ לאלפים ורבות האמנם בכללותם הם אלף ות' וה' לסיבה הגז' גם תכוין בברכה זו כי הנה גז' בברכה זו ענין תחיית המתים ה"פ והענין הוא בשני בחינות הא' היא כמ"ש כמ"א כי כל העולם הוא מבחי' הברורין של ז' מלכי אדום²²⁴⁵ שמתו ואח"כ אתבסמו וכל פרצופי זו"ן נתקנו ועמדו ע"י מה שמתלקטו ומעלים מן בירור אלו השבעה מלכים ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים ניצוצות חדשים משונות זמ"ז כמבואר באורך בדרוש התפילין ונודע כי ה' פרצופין יש בעולם האצילות שהם א"א ואו"א וזו"ן וכנגדם יש ה' בחי' של אחוריים שנפלו בקליפה ומהן אנו מבררין כל הברורין וכנגדם הוזכרו ה"פ תחיית המתים²²⁴⁶ בברכה הזו האמנם עיקרם בפ"י אינם אלא ד"פ והוא כי נודע שאו"א הם תדיר בחיבורא חדא ונמצאו ד' בחי' לבד א"א א' ואו"א ב' וז"א ג' ונוקבא ד' והבחי' הב' היא כי הנה בברכת אבות הוצרכו זו"ן ללקט בירורים ה"פ ונמצא כי ה' מיני ברורים היו בירור א' לתת מוחין לז"א בירור שני ליעקב והוא כי הנה בעת כניסת נה"י דאימא בז"א יצא יעקב מן היסוד דאבא בירור ג' ג"כ ליעקב והוא כי כאשר נסתלקו המוחין מזו"א ונכנסו ברחל נסתלקו בחי' יעקב ונכנסה ברחל וכשחזרה רחל פב"פ וחזרו נה"י דאימא ונכנסו בז"א כבראשונה חזר ויצא יעקב למקומו באורות יותר גדולים מבראשונה לפי שעתה הם מבחי' פב"פ בירור הד' לרחל והוא מה שביררה ולקחה כדי להבנות ולהתקן בהיותה אחור באחור בירור ה' ג"כ לרחל והוא מה שביררה ולקחה להתקן בבחי' פנים והרי הם ה' מיני בירורים שנתבררו משבעה מלכים שמתו ועתה בהתלקטות הניצוצות ההם חזרו וחיו אלו הניצוצו' שנתלקטו ונתבררו ולכן אנו מזכירין כחו הגדול ית' שהוא מחיה המתים בה' מיני תחיות אלו גם תכוין כי כמו שאלו הה' בירורים נתבררו לשעבר לצורך תיקון ז"א ותיקון יעקב ורחל להביאם פב"פ הנה ג"כ אנו צריכים לברר עוד מחדש ה' מיני בירורין אחרים לצורך נשיקין ולצורך הזווג שלהם ונמצא כי ה' מיני בירורים היו בתחילה (לו ע"א)

- מאיר הכוונה -

²²⁴⁵ עי' פע"ח סער התפילה ריש פרק ז': כי אין לך דבר שאין מבחי' אותן המלכים הז' שמתו בצרכן אדום וכל העולמות כולם הם מבחי' אלו המלכים

²²⁴⁶ דע"ה ח"ב יג ע"ד תחתון

שעה"כ

ועוד אנו צריכין אל הה' מיני בירורים אחרים לצורך נשיקין ולצורך זווג וכנגדם הוזכרו ה"פ תחיית המתים בברכה זו ובאומרו מוריד הטל יכוין אל שם יה"ו במילוי אלפין העולה בגימ' ט"ל ויכוין להוריד ג' אותיות אלו במילויים אל ה' אחרונה וזהו הט"ל ה' ט"ל גם יכוין אל שם כו"ו תמורת שם ההויה באלפא ביתא שגם הוא בגימ' ט"ל גם יכוין אל שם ההויה בד' מיני מילוייהם שהם עסמ"ב ובהם ט"ל אותיות גם יכוין בד' מילויים אלו באופן אחר והוא כי ר"ת מוריד הטל מ"ה והוא הויה דאלפין ובמחי' מתים ברחמים רבים יכוין כי מחיה גימ' ס"ג ובמכלכל היים בחסד יכוין אל הויה דע"ב שהוא בגימ' חסד ובברכת אתה קדוש יכוין להויה דב"ן כמ"ש במקומו ובאומרו סומך נופלים יכוין אל שם אכדט"ם הנז' בזוהר פ' פקודי (רסא ע"א) ושם נאמר שצריך לכוין בברכת אתה גבור אל שם הזה והנה זה מקומו בסומך נופלים והענין הוא כי שם אכדט"ם הוא תמורת אלקים באלפא ביתא באותיות שלפניו כנודע בכונת העומר וכבר ביארנו בענין כוונת ד' כוסות דליל פסח כי השם הזה דאכדט"ם הוא הקטנות השני דז"א והוא בסוד חג"ת דתבונה הנכנסין בסוד מוחין בז"א וע"ש והנה ע"י שם זה סומכת התבונה את הנופלים שהם זו"ן שנפלו בתוך הקליפות בעונות ישראל ונתמעטו שם כנ"ל

גם תכוין בברכת אתה גבור כוונה א' קטנה כי כבר ביארנו שיכוין לשם אכדט"ם ויכוין אותה ג"כ בהויה דבא"י מחיה המתים והוא בגימ' ע"ד והם ע"ד גדולים מתיבת שמע ומן תיבת ועד ויוצא מפסוק כ"י טוב"ם דודיך מיי"ן בר"ת וחסר ממנו אות א' וכן שם ס"ג ועשר אותיותיו בגימ' ע"ג וגם הוא חסר ממנו אות א' ולוקחו משם אהיה

בברכת אתה קדוש תכוין כי הנה בברכת אתה גבור נותן שמאלו תחת לראשה כנ"ל ועתה בברכת אתה קדוש הוא וימינו תחבקני כי הימין מחבק אותה ומחברה עם גופא דיליה ת"ת קו האמצעי זז"ם מ"ש בזוהר כי בברכת אתה קדוש הוא לחברה אותה באמצעיתא ובאומרו בכל יום יהללוך סלה תכוין אל הויה דב"ן שהוא בגימ' בכ"ל וכמו שנת"ל בברכת אתה גבור וע"ש

דרושי העמידה דרוש ו'

כולל ג' ברכות ראשונות וג' אחרו' וי"ג אמצעיות ועיין היטב בתפלת עמידה דערבית דליל שבת ובתחי' שמעתי דרוש זה באופן א' וזה עניינו דע כי ג' ברכות ראשונות ה"ם חג"ת הראשונים דז"א בהיותו בן ו"ק בלבד ואח"כ כשנגדל נעשו לו בחי' חב"ד שבו וכמש"ל בסיום ברכ' אבות על בא"י מגן אברהם בסוד והוכן בחסד כסא שהוא החסד ששימש אח"כ לבחי' חכמה שבו וג' ברכות אחרונות ה"ם נה"י שבו הראשונים אשר אחר שנגדלו נעשו בו בבחי' חג"ת שבו וי"ב ברכו' אמצעיו' הם באים בסוד תוספת פי' כי הנה בתחילה לא היה ז"א רק מו"ק בלבד שהם בחי' הג' ברכות ראשונות וג' ברכו' אחרונות כנז'

והנה אלו הו"ק אינם צריכים לבא ע"י תפלתנו ומעשינו כי מעצמם הם בו אבל התוספ' הניתוסף אח"כ בז"א הוא ע"י מעשינו ותפלתנו ואמנם בחי' התוס' הנוסף אח"כ הנה הם ג' ספי' בז"א שהם נה"י המחודשים בו כמבואר אצלנו בסוד כונן שמים בתבונה וט"ם אחרות אל הנוק' לפי ששורשה לא היה אלא נקו' א' בסוף אות הואו כמבואר אצלנו בפ' בלק על פסוק אשורינו ולא קרוב הרי הם י"ב בחי' של התוס' כנגד י"ב ברכות אמצעיו' ולהיות כי יש עוד בחי' אחרת והוא הכתר דז"א אשר גם הוא בא בסוד תוס' וקודם שקלקלו המינין היה בא מעצמו שלא ע"י זה לרוב גדולתו ומעלתו אבל אחר שרבו המינין ונתקלקלו בזמן ר"ג ונתרבו הקליפות אז נסתלק בעון הדור אז הוצרכו לתקן ברכת המינין וע"י ברכה זו הוא בא גם הכתר דז"א ע"י תפלתנו ומעשינו וביאור ענין זה נת' באורך בפ' ויקרא ד"ג וד' ע"א בר"מ בפסוק באתי לגני אחותי כלה וע"ש דרוש נחמד ואמנם הג' נה"י אחרונים שנתוספו לו בתוס' הם בחי' ג' ברכות ראשונים שבאמצעיו' והם

שעה"כ

אתה חונן והשיבנו וסלה לנו ואלו נעשו אל נוק' בחי' ג' מוחין שהם חב"ד שבה ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי י"ג אמצעיות דשאלת צרכיו הם (לו ע"ב) בחי' י"ג מדרגות שבעולם האצילות ע"ד י"ג מדרגות שיש בעול' היצירה שהם בישתבח כנז' שם וע"ד י"ג מדרגות שבעולם העשיה שהם ר' ישמעאל אומר ב"ג מדות התורה נדרשת וע"ש ענינם אח"כ שמעתי דרוש א' גדול נמשך עם מה שנת"ל בסדר העמידה וזה ענינו בענין י"ב אמצעיות דע כי בג"ר נתקנה המלכות פב"פ בברכת אבות נעשה חיבוק הימין בשם ע"ב שבימינו ובברכ' אתה גבור נעשה בחי' שמאלו תחת לראשי ובברכת אתה קדוש נעשה החיבוק ע"י ימין המחבק' בגופו שהוא הת"ת שבו והנה כל זה שנתקן עד עתה במלכו' היה ע"י אימא עילאה המתקן אותה בסוד שם בוכ"ו כנ"ל בסוד ברכת אבות במלך עוזר ומושיע ומגן ובתחילת ברכ' אתה גבור ועתה ענין הי"ב אמצעיו' הם לתקן אותה מצד ז"א עצמו ולהאיר אליה מאור שלו עצמו אל כל מ"ס הבאות לה דרך תוס' כנ"ל דמעיקרא אין בה רק בחי' נקו' קטנה א' בלבד אשר מציאו' ענין נקו' זו נבאר ענינו בברכ' למשומדי' וע"ש היטב וענין האר' זו נק' נשיקין כי אחר שנעש' חיבוק בברכת אתה קדוש באים עתה בחי' הנשיקין והוא כי עד עתה ז"א מתחיל להאיר בכל י"ס כי אחר אשר כבר נעשו ונתקנו מחדש כל י"ס מן הנה"י דאימא עדיין היא צריכה עתה לקבל האר' מן ז"א עצמו מן הנה"י שלו אל כל הי"ס שבה כמבו' אצלינו בהרבה מקומות כי הי"ס דנוק' נעשין מן הנה"י דז"א ולכן צריך לכונן להמשיך הארה מן הנה"י דז"א אל הי"ס שבה באופן זה כי מפרק ראשון דנצח דז"א יכוין להאיר אל ספי' החכמה שבה ואח"כ מפרק הא' דהוד שבו אל ספי' בינ' שבה וכעד"ז עד תשלום נה"י ותשלום הי"ס שבה ונמצא כי ברכת אתה חונן וברכת השיבנו הם ב' מוחין חו"ב שלה וז' ברכות שלאחריהן הם בחי' השבעה נשיקין היוצאין מפיו אל פיה בסוד רוחא ברוחא ונכנסין לתוך פיה ומתקנין ז"ס תחתונות שלה לפי שאלו הנשיקין הם עולים מתתא לעיל' מן ז' ספי' תחתונות שבו אל פיו ומשם יוצאין ונכנסין בפיה ויורדין ומתקנין ז' ספי' תחתונות שבה בסוד אור פנימי ויש עוד ז' נשיקין אחרים והם נמשכין מן ראשו דז"א לתוך פיו ויוצאין משם בסוד הכל פה וניתן אליה ונעשה בה בחי' אור מקיף אליה להיותו אור עליון נמשך מריש' דז"א כנז' וכנגד ז' נשיקין אלו נזכרו ז' תיבות בפסוק ישקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי י"ב נשיקין הם אלו ולכן בברכ' אחרונה של הי"ב ברכו' אמצעיו' שהוא אב הרחמן כו' נאמר בה שומע תפלת כל פה לרמוז כי אלו הי"ב נשיקין הם באים מן פה העליון של ז"א ונחזור עתה לבאר ענין י"ב אמצעיות

אתה חונן כנגד חכמה שבה כנז"ל ושמעתי מזולתו ששמע ממורי ז"ל וז"ל אתה חונן כו' הוא בחכמה ודעת דרחל נוק' דז"א ע"כ והנה כבר נודע מ"ש בתיקוני' תי' ע' דקב"ח ע"א כי כל ספי' וספי' יש בה הויה א' בניקוד ידוע והם הויה בקמץ בכתר והויה בפתח בחכמה והויה בצירי בבינה לכן באומרך בא"י חונן הדעת תכוין בהויה זו כולה בניקוד פתח לפי שהיא בחכמה שבה כנז' יהוה ואעפ"י שאמרו שם בתיקונים דהויה דמלכו' אין בה שום ניקוד עכ"ז כאשר היא מקבל' האר' מבעלה אז כל עשר ספי' מתנקדות ע"ד הניקוד שבעשר ספירו' שבו גם תכוין בהויה זו של החילוף והתמורה שלה שהוא שם כוז"ו שהוא בנימ' מ"ל כי הנה ספי' זו היא ספי' החכמה שבה כנז' ותכוין להוריד מ"ל החכמה הזו שהוא שם יה"ו במלוי אלפין שהוא בנימ' מ"ל ותורידהו אל ה' אחרונה של ההויה אשר היא במל' כנודע כי ה' אחרונה היא במל' ע"ד מה שנת"ל במוריד המ"ל כו' ותכוין שע"י המשכ' המ"ל הזה במלכות יושפע לך מן השם הנז' חכמה בינה ודעת להבין ולהשכיל בתורה היטב

השיבנו כו' הוא כנגד הבינה שבה כנ"ל לעיל אמנם תכוין אל הבינה בבחי' החסד שבה שהוא סוד המקוה שבה והחסד שהוא הנותן קומת המלכו' ואיהו קומה דילה בסוד מ"ש בזוהר אתא חסד ופריש ענפין וגזעין מתתא לעילא כנז' בפרשת אחרי מות ואותיו'

שעה"כ

קומה ומקוה שוים ולכן יכוין בהויה מנוקדת בסגול באומרו השיבנו אבינו לתורתך ובהויה חתימת הברכה הזו (לו ע"ג) יכוין שהיא מנוקדת בצירי לפי שהיא ספי הביני שבמלכו בני"ל

סלח לנו אבינו כו' הוא בחדש שבה ולכן הויית חתימת הברכה מנוקדת בסגול ראה נא בעניינו היא בגבורה שבה ולכן הויה של חתימת הברכה היא מנוקדת בשבא ושמעתי מזולתי בשם מורי ז"ל כי ר"ת ראה נא בעניינו הוא רנ"ב שהם רנ"ב איברים שבה שיש בה ד' איברים יתירים על הזכר שהם שני צירים ושני דלתות שביסוד שלה ורמ"ח וד' הרי רנ"ב וכולם הם מצד הגבור' כנודע

רפאינו כו' הוא בת"ת שבה ולכן הויית החתימ' מנוקדת בחולם²²⁴⁷ גם תכוין בברכה זו בר"ת רפאינו ה' ונרפא רי"ו גם תכוין בר"ת של הושיענו ונושעה כי תהלתינו אתה שהם בגימ' תב"ל שהוא ב"פ רי"ו והרי ג"פ רי"ו בברכה זו וה"ס שם ההויה בסו' ג"פ רי"ו המבואר אצלינו כמ"א בענין שכיבת הלילה בקומך בחצות לילה באומרך אתה תקום תרחם ציון ושם נתבאר ענינם במלת תרחם ג"פ רי"ו וע"ש

ברכנו אבינו כו' הוא כנגד נצח שבה ולכן הויית חתימת הברכה מנוקדת בחיריק תקע בשופר כו' הוא בהוד שבה ולכן הויית החתימ' שבה מנוקדת בקיבוץ ותכוין במלת תקע אל ה"ג מנצפ"ך הכפולות שהם בגימ' תקע כי תקע הוא לשון ביאה וזווג כמ"ש רז"ל נפל מן הגג ונתקע ביבמתו קנה וכל הגבורות שבה הם בקו ההוד השמאלי ומשם ניתנים אל היסוד לפי שהה"ג שבה מתפשטין מחסד שבה עד ההוד שבה ושם הוא סיום התפשטו' ואח"כ כולם מתקבצו' אל היסוד שבה והם נמתקו' ע"י אימא הנקרא שופר גדול וזהו תקע בשופר גדול

השיבה כו' הוא ביסוד שבה ולכן הויית החתימ' מנוקדת בשורק ותכוין כי ר"ת השיבה שופטינו כבראשונה הוא שכ"ה והם בחי' שכ"ה גבורות זכרים כמבואר אצלינו בפ' בא דל"ח ע"ב גם נתבאר זה היטב בפ' שופטים בשער המצות במצות ולא ירבה לו נשים כמבואר שם וע"ש בפסוק כי יהיה נערה בתולה כי מנצפ"ך נקבות ושכ"ה זכרים²²⁴⁸ והנה גם אלו השכ"ה דינים זכרי' הם ביסוד שבה שהוא ענין ברכה זו של השיבה למינים כו' היא בכתר שבה כמו שיתבאר עניינו ולכן ההויה של החתימה היא מנוקדת בקמץ ונבאר עתה עניינו הנה פ"א שמעתי ממורי ז"ל שברכה זו הוא לתקן הכתר דז"א ופ"א שמעתי שהוא לעשות הכתר שבנוק' וכבר נת"ל ענין שני הדרושים ששמעתי ממורי ז"ל בענין י"ב ברכות אמצעיות אם הם בז"א או בנוק' והנכון אצלי כי שתיים אמתים וצריך לכוין בב' הדרושים בכל ברכה וברכה שני כונות א' בז"א וא' בנוק' וזה פשוט אצלי שכך הוא ולכן אבאר עתה שני הכונות ראשונה היא בבחי' הכתר דז"א בעצמו לפי שספי' הכתר אינו בא אלא באחרונה אחר שנשלם במ"ס התחתונות כנודע ולכן ברכה זו של

- מאיר הכוונה -

²²⁴⁷ עי' תיקון, יג ע"א: חולם מלא בוא"ו סליק באתווי אה"ה ותלת ניצוצין י"י' כחשבון יהו"ה דאיהי כ"ו וארבע אתוון סליק לחשבון יהו"ה אה"ה נ"א ברזא יהו"ה (די"י)²²⁴⁷ וסגולה דיליה א"ל נא רפא נ"א לה (במדבר יב יג) אנא ה' הושיעה נ"א (תהלים קיח כה) אה"ה כ"א כ' כתר א' אין סוף אין קדוש כה' וגו' (שמואל א' ב ב)

תרגום: חול"ם מלא בוא"ו עולה באותיותיו אה"ה, ושלשה ניצוצות י' י' י', כחשבון יהו"ה, שהוא כ"ו, וארבע אותיותיו עולה לחשבון יהו"ה אה"ה נ"א, בסוד יהו"ה כיהו"ה וסגולתו "א"ל נא רפא נ"א לה", "אנא יהו"ה הושיעה נא", אה"ה כ"א, כ' כתר, א' אין סוף, "אין קדוש כה' וגו'". בהגר"א - וסגולה דיליה כו' - ר"ל, לרפואה ולישועה.

דע"ה ח"ב דף ק"מ ע"ב שליש תחתן
דע"ה ח"ב דף קמ"ב ע"ג קרוב
לאמצעיותו והלאה וע"ד (מס"פ)

2248

שעה"כ

למינים באה עתה באחרונה אבל בחי' הכתר דנוק' נעשה בה בראשונה מרם שאר הספי' שבה ואמנם אין חסר לה עתה אלא בחי' הדעת שבה לפי שדעתם של נשים קלה כמבואר אצלנו ועכ"ז אין צריכין להמשיך בה דעת על ידינו לפי שהכתר שבה מספיק לעשות דעת שבה כי ז"ס גוף וברית חשבינן חד הנז' בתיקונים והוא כי הכתר שבה נעשה מת"ת דז"א הנקר' גופא דיליה ממש והדעת שבה נעשה מיסוד דז"א הנקר' ברית וכבר נתבאר שהכתר שלה עולה לה לבחי' דעת א"כ נמצא כי גוף וברית חשבי' חד ונמצא כי ברכ' זו הוא לכתר דז"א כי לכתר או לדעת שבנוק' אין צורך הכוונה השנית היא זו כי ברכה זו של המינים היא לעשות הכתר שבה ולבאר זה צריך שנקדים לך הקדמה ביארנוה בכמה מקומות ובפרט בדרוש התפילין והוא כי הנה פעמים כתבנו שנוק' דז"א רחל מתחילת אצילותה לא נאלצה אלא בסוד נקוד' א' קטנה ואמנם כאשר בא אח"כ עת תיקונה אז באים לה בסוד תוספת הט"ס שבה וטעם הדבר הוא לפי שגלוי היה לפניו ית' שהבריות עתידין לחטוא לפניו והנה פגם התחתונים עולה למעלה וכביכול פוגם שם ואם כל הי"ס שבה היו באים בתחילת אצילותה היו מושרשים בה ולא היה יכולת להסתלק בעת פגם התחתונים והיה עונשם של ישראל חמור ח"ו ולסיבה זו המאציל ית' האצילות אותה בסוד נקו' א' בלבד ושאר (לו ע"ד) נקו' יבואו לה אח"כ ע"י תוספו' וכיון שאינן מושרשים בה נמצא שבעלות פגם התחתונים למעלה וירצו הקלי להתאחו בהם יסתלקו משם ויעלו וילכו אל המקום אשר באו משם ולא יוכלו הקלי' למשול ולהתאחו בהם וא"ת א"כ למה נאלצה אפי' בבחי' נקוד' א' והתשוב' היא לפי שלהיות המל' בלתי שום נקו' א"א כי אם אין לה יסוד אחד כל שהוא לבנות עליו שארית הבנין א"א לה להתקן כלל בעת התיקון ולכן הוצרכ' ליאצל לפחות בבחי' נקו' א' בלבד ונקודה זו קיימת לעד²²⁴⁹ ואינה מסתלקת אפי' בעת הפגם לפי שכבר נשרשה בה בעת אצילותה ולא באה ע"י כדי שתסתלק ע"י בעת החטא ח"ו אבל שאר הט"ס שבה שאינם באים אלא בסוד תוס' ע"י כח תפלותינו ומעשינו הטובים לכן גם בעת שאנו חוטאים יכולים לסלקם ולהעלותם משם עוד מ"א והוא כי הנה נקו' זו שנשרשה בה בעת אצילותה היא נקו' הכתר שבה ולהיותה מדרג' עליונה אין כח בחיצו' להתאחו בה אף אם יפגמו ויחטאו התחתוני' ואין חשש אם תשאר קבועה שם תמיד ועוד כי כדי להגיע פגם התחתונים שם צריך שיהיה חטא גדול ועצום מאד וזה אינו מצוי והנה בזמן החרבן בימי ר"ג שאז רבו המינים בישראל ועונש פגם המינות חמור מאד ומגיע עד הכתר שבה עם היותו מושרש בה בתחי' אצילותה ולכן הוצרכו אז לתקן ברכ' למינים כדי לתקן גם את הכתר שבה ויען שברכה זו נתקנה מחדש לא תיקונה אלא אחר גמר הברכות הראשונות שהם לתקן את הט' שבה ואמנם פ"א ביארנו כי זו הנקוד' הבאה מושרש' במלכו' בעת אצילותה היא בחי' מלכו' שבה וכן בעת פגם התחתו' הט"ס עליונות הם שמסתלקים ומה שנשאר בה קבועה היא נקודת המלכו' התחתוני' שבה האמנם לא

- מאיר הכוונה -

ספה"כ ח"ב דף ג' ע"ד שליש עליון
ספה"כ ח"ב דף ג"ד ע"ד שליש עליון

2249

שעה"כ

פליגי²²⁵⁰ כי האמת הוא שלא נשאר בה רק נקודת הכתר שבה להיותה מדרגה עליוני ואין הפגם מגיע בה אמנם פשוט הוא דכיון שמשתלקין ממנה ט"ס תחתו ודאי הוא שגם ספירת הכתר שנשאר בה נחשך אורו מאד ואין נשאר בו רק בחיני' אור מלכו' דכתר שבו בלבד ובערך זה אנו אומרים שהנקו' הנשארת היא המל' שבה ר"ל מלכו' דכתר שבה אבל האמת הוא שלא נשאר בה אלא נקו' הכתר וזכור הקדמה זו וכבר ביארנוה בדרושי התפילין בענין טעם למה אנו מניחין תפילין ביום ולא בלילה וע"ש וענין אל תהי תקוה מלת תקוה פי' בארנוה בתפלת ר"ה במ"ש ותקוה טובה לדורשיך וע"ש

על הצדיקים הנה ברכה זו מכאן ואילך הוא בסדר אחר והענין הוא כי עד עתה זכרנו הי"ם הנעשו' ונתקנות בנוק' ומכאן ואילך הוא בנה"י ובשני שלישים תחתונים דת"ת דז"א עצמו אשר מאירים עתה בי"ם שבה כנו' ונמצא סדר מתתא לעילא על הצדיקים ביסוד שבו בסוד וצדיק יסוד עולם (משלי י כה) שהצדיק נקרא יסוד וא"כ צריך לכוין בהיות שבתתימת ברכ' זו מנוקד בשורק ובאומרך ושים חלקינו עמהם כו' צריך לכוין בביאור מלות אלו שלכאורה נראין כתפלת שוא וברכה לבטלה שמאחר שהאדם הוא בעל בחירה ורצון איך יתפלל שהשי"ת ישים חלקו עם הצדיקים והרי ניתנה הבחירה ביד האדם כאומרים ז"ל ואלו צדיק ורשע לא קאמר ואם נאמר שהכוונה היא שאף שיחט' יתפלל עתה להשי"ת שישים חלקו עמהם הנה הקושיא כפולה ומכופלת כי הצור תמים פעלו לתת לאיש כדרכיו אם טוב ואם רע אך אמנם הכוונה היא כי כאשר האדם חוטא לפעמים ועושה עבירות המכבה את המצות אז מונע מעצמו שכר מצותיו שעשה והנה ביני ביני כל זמן שלא שב בתשובה אותם האורות והמלאכים והסניגורים הנעשים מאותם המצות שעשה ניתנים לצדיק הראויים לו כפי מה שגזרה חכמתו ית' בסוד יכין רשע וצדיק ילבש אמנם יש איזה צדיקים גדולי המעלה שאינם רוצים ליהנות מזולתם אלא משלהם וכשלוקחים ההארות הנז' הנה הם בידם בתורת פקדון בלבד בנאמנות וכאשר ישובו בעליהן בתשוב' יחזרו להם אותם ההארות שלקחו מהם כנו' ולכן אנו מתפללין לפניו ית' כי הנה אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא וכמעט שהאדם מוכרח להטוא ולכן אותם ההארות של חלקינו וגורלינו שהרווחנו ע"י מעשה המצות שעשינו בעוה"ז ואינם ניתנים לנו מחמת חטאתינו ישימם עם הצדיקים הגדולים הרשומים הנ"ל כדי שיהיו

- מאיר הכוונה -

דע"ה ח"א דף כ' ע"א ש"ע והלאה את
ט'
דע"ה ח"א דף כ"ב ע"א שליש תחתן
דע"ה ח"א דף נ"ט ע"ג קרוב לאמצעיתו
דע"ה ח"ב דף ז' ע"ג הערות ז', ח'
ספה"כ ח"ב דף נ' ע"ג והלאה (מס"פ)
ספה"כ ח"ב דף נ"ז ע"א שליש תחתן
והלאה
ביאורים ח"א דף ל' ע"א שליש תחתן

2250

שעה"כ

ההארות ההם קיימת וכאשר נשוב בתשובה יחזירום לנו ולא ישים חלקינו עם זולתם
דהיינו אותם שלא יחזירום לנו (לו ע"א)

תשכון כו' בהוד שבו והויית חתימת הברכה מנוקד בקבוץ ולהיות ברכ' זו בהוד קו
שמאל לכן נזכרה בה ענין בנין ירושלם כי ירושלם אחידת בשמאלא כנודע ובאומרו וכסא
דוד עבדך מהרה בתוכה תכין צריך לכוין כוונה זו אשר פי' שמעי' ואבטלין למורי ז"ל יום
א' אשר הלכנו לגוש חלב להשתטח על קבריה' ושם א"ל הם עצמם שצריך לכוין במלות
אלו בג' תפלות שבכל יום ויום לכוין להתפלל לשי"ת על משיח בן יוסף שיחיה ולא ימות
ע"י ארמילוס רשיעא כמ"ש רז"ל על פסוק חיים שאל ממך נתת לו כו' ונודע מספר הזוהר
בר"מ פ' תצא דרע"ו ע"ב דמשה סביל כמה מכתשין בגין דלא יתקטיל משיח בן יוסף כו'
ועליו אנו מתפללין וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין

את צמח בנצח שבו והויית חתימת הברכה מנוקדת בחיריק ובתיבת צמח תכוין
לשני יחודים יהוה אהיה יהוה אדני שעולים קל"ח בגימ' צמח ובאומרך כי לישועתך קוינו
כל היום תכוין לצפות ולקוות בכל יום ויום לישועתו יתברך כדי שלא תתבייש בעת
פטירתך כשיעמידוך לדין וישאלוך צפית לישועה כמ"ש רז"ל במס' שבת פ"ב

אב הרחמן בת"ת דז"א אשר ממנו נעשה כתר שבה כנודע שד' ספירות שהם
תנה"י דז"א²²⁵¹ מהם נעשים י"ס דנוק' ולהיות שמן הת"ת הוזה נעשה כתר שבה לכן נק' אב
הרחמן שהוא בחי' הכתר שבה והויית חתימ' הברכה הזאת היא חש"ק²²⁵² חולם שבא
קמ"ן בג' אותיות ראשונות וה' אחרונה בלתי ניקוד וג' ניקו' אלו ה"ס ג' אבהן חולם בת"ת
שבא גבו' קמ"ן חסד²²⁵³ ולכן הושמה הגבו' באמצע כדי שתתבסס ותתמתק וז"ס הפסוק
רק באבותיך חש"ק ה' האמנם בהויה הראשונה והיא אב הרחמן שמע קולנו ה' אלהינו
תכוין בניקו' הכתוב אצלי בדרוש שמות הספי' בענין הויה דההין שה"ס הדעת הפנימי של
הנוק' בימי החול ומשתנית נקו' בכל יום מו' ימי החול ותכוין בהויה זו אל הניקו' הכתוב
שם ביום הג' והיא יוד בחולם הא ראשונה בחול' הא שניה בסגול ו' ראשונה בחולם ו'
שניה בסגול ה' ראשונה בחולם ה' שניה בסגול ויכוין שהו' זו היא בדעת הפנימי דמל'
בימי החול וכונה זו תועיל מאד לעלות האדם במעלה ובפרט לי אני חיים הכותב למעם
הנודע לי וכבר נת' ענין שומע תפלת כל פה שהוא סוד פה ז"א שממנו יוצאים י"ב נשיקין
לנוקבי' וה"ס י"ב ברכות אמצעיות ולכן נזכר זה בברכה אחרונה שבי"ב אמצעיו' וראוי
מאד אל האדם שבאומרו תפלת הלחש יאמר וידוי בשומע תפלה אנא ה' חטאתי עויתי
ופשעתי לפניך כו' כנו' בזוהר פ' בלק דקצ"ה ע"ב²²⁵⁴ וז"ל לבתר לשואה גרמיה גו חסידים

- מאיר הכוונה -

²²⁵¹ פשוט מהלכי

²²⁵² חש"ק חל"ם שב"א קמ"ץ אינון נקוד צְבֹא"ת נצח והוד יסוד²²⁵² וכלהו נהרין באבנא יקירא
מלכות כלילא מכל סגולות²²⁵² שב"א גוון סומק דגבורה דנטיל מניה הוד קמ"ץ גוון חוור ולא צריך
לארכא בהון דהא אתמרו לעילא

נקודת יהו"ה בנקודת חש"ק בגי' מ"ו מילוי דע"ב (פע"ח &)
²²⁵³ שהם ג' אבות והגבורה בנתיים לבסמה (פע"ח).

²²⁵⁴ בזוהר ח"ג דף קצה ע"ב: ז"ל: לבתר לשואה גרמיה גו חסידים בשומע תפלה לפרשא חטאוי
דחכי אצטריך יחיד בשומע תפלה בגין לאתדבקא בימינא דפשוטה לקבלא לאינון דתבין וכדין אקרי
חסיד הא ארבע אלין כדקא יאות:
תרגום: לאחר ששם עצמו בתוך חסידים, בשומע תפלה לפרש חטאיו, שכך צריך יחיד בשומע
תפלה בשביל להתדבק בימין שפשוטה לקבל לאותם ששבים, אז נקרא חסיד הרי ארבעה אלה
כראוי.

עי' ת"ז כד ע"א וז"ל, שכינתא דאיהי אסורה בגלותא שכינתא עלאה יפרוק לה הה"ד (רות ג') אם
יגאלך טוב יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר דאיהי ימינא פשוטה
לקבל שבים [תרגום: שכינה אסורה (מלשון קשור) בגלות, שכינה עליונה תגאל אותה. זהו שנאמר,
"אם יגאלך טוב, יגאל ואם לא יחפץ לגאלך וגאלתיך אנכי חי ה' שכבי עד הבקר" הרי הוא הימין
פשוטה לקבל שבים], עכ"ל.

שעה"כ

בשומע תפלה לפרטא הטאוי ואני מסופק אם שמעתי ממורי ז"ל שיותר טוב לומר הטאתי עויתי פשעתי סתם ולא יפרט החטאים או אם צריך לפרט ע"ד אשמנו בגדנו כו' והדבר אצלי בספק גם ראוי לשאול על מזונותיו בברכת שומע תפלה להורות שהוא בוטח בו ית' אשר בידו מזון לכל חי ע"ד תפלת רב ייבא סבא בכל יום קודם אכילתו כנו' בפ' בשלח רצה כו' הנה בארבע ברכות אחרונות שבי"ג אמצעיות, המשכנו הארה מן התנה"י דז"א אל י"ס דנוק', הנרמזות בט' ברכות הראשונות שבי"ג אמצעיות. ועתה אנו ממשיכין הארה אל הי"ס דנוק' מן הנה"י דאימא, המתלבשין בסוד מוחין תוך ז"א. ועוד כבר כתבנו באופן אחר בג' ברכות אלו, רצה ומודים ושים שלום, בענין ז"א עצמו בדרוש שכתבנו לעיל (&) בתחילת י"ב אמצעיות, וע"ש. אבל נכתוב עתה ע"פ דרכנו הנמשך עד עתה, והוא כי רצה ומודים ושים שלום הם נה"י דאימא המאירים בנוק'.

וזה סדרן: רצה, בנצח דאימא, ולכן בהויית חתימת ברכה זו תכוון אל שם ב"ם, שהוא חילוף שם אל באלפא ביתא דאבג"ד כו', ונו' בזוהר פ' פקודי (רסא ע"ב)²²⁵⁵, שצריך לכוין בשם ב"ם בברכת רצה, והטעם הוא כי שם א"ל הוא בחד, בסוד חסד אל כל היום (תהלים נב ג), ושם ב"ם חילופו הוא בנצח, ענף החסד. ובמלת רצה תכוין לשם אלקים במילוי ההין כזה: אלף למד הה יוד מס, שהוא בגימ' רצה. וטעם כוונה זו תלויה במש"ל

- מאיר הכוונה -

²²⁵⁵ רסא ע"ב: בתר דסיים שאלתין וגופא שלים בכל סטרין בחדוה דלבא ואיהו שאיל וסיים שאלתין יהדר לאמשכא ברכאן וחדוואן לתתא ברזא דהיכלא תליתאה לאמשכא לתתא ודא הוא רצה יהו"ה אלהינו בעמך ישראל האי איהו (נ"א בגין) דמעמדות אינון סמכין דגופא שירותא לתתא מן גופא תרין ירכין עד דמטי לברכין ואלין אינון רזא דמעמדות דקיימי על קרבנא והכא איהו רזא שירותא דתרין ירכין מלעילא עד ברכין חבורא דנביאים ומראות ברזא דאתון דשמא קדישא דאקרי השתפ"א דאיהו רזא דשמא דאקרי צבאות דא סליק ודא נחית דא נביאים ודא מראות והכא איהו רזא עלאה דבריית דקאמרן וכד מטי איניש לברכין יכרע ברוך אתה יהו"ה המחזיר שכינתו לציון והא הכא אהדרו בריית למתניתין ואתברכאן כחדא היכלא תניינא לתתא דאתפקדו ביה נשמתין לסלקא לאתחזאה בחיזו דחלמא מודים לאכנעא ברכין לאודאה על נשמתין כדקאמרן על נשמותינו הפקודות (כיון דאשתאיל ממאריה) (ס"א היכלא תניינא לאמשכא ברכאן לתתא מודים אנחנו לך והאי היכלא איהו דאתפקדו ביה נשמתין לסלקא לאתחזאה בחיזו דחלמא הכא בעי בר נש לאכרעא ברכין לאודאה על נשמתין ודא הוא על נשמותינו הפקודות) עד דמטי להטוב שמך ולך נאה להודות

ודא הוא גו רזא דשמא קדישא דאקרי ב"ם במוכ"ן דא אקרי אל אלהים דאיהו ברזא עלאה (יהושע ככ כב) אל אלהים יהו"ה הוא יודע כללא דאלין אתון אחרנין דנפקי מנייהו (ד"א והכא איהו רזא חדא דכלהו ירכין מברכין) ולתתא רזא דחלמא רזא לההוא אתר לאעלא בהו נשמתין ובעינן לאמשכא בהני ברכאן בגין לאשכחא ניחא בהאי עלמא ובעלמא דאתי תרגום: אחר שסיים הבקשות והגוף שלם בכל הצדדים בשמחת הלב והוא שאל וסיים את הבקשות יחזר להמשיך למטה ברכות ושמחות בסוד ההיכל השלישי להמשיך למטה וזה הוא רצה ה' אלהינו בעמ"ך ישראל ל זהו (משום) שמעמדות הם התומכים של הגוף הראשית למטה מן הגוף שתי ירכים עד שמגיעים לברכים.

ואלו הם סוד המעמדות שעומדים על הקרבן וכאן הוא סוד של ראשיתם של שתי הירכים מלמעלה עד לברכים חבור הנביאים והמראות בסוד האותיות של השם הקדוש שנקרא (צבאות בא"ת ב"ש) השתפ"א שהוא סוד השם שנקרא צבאות זה עולה וזה יורד זה נביאים וזה מראות. וכאן הוא סוד עליון של הבריתות שאמרנו וכשמגיע אדם לברכים יכרע ברוך אתה ה' המחזיר שכינתו לציון והרי כאן חזרו הבריתות למשנה והתברכו כאחד. בהיכל השני למטה שנפקדו בו הנשמות לעלות להראות במראה החלום מודים לכרע ברכים להודות על הנשמות כמו שאומרים על נשמותינו הפקודות (כיון שנשאל מאדונו) (ס"א היכל שני להמשיך ברכות למטה מודים אנחנו לך והיכל זה הוא שנפקדות בו הנשמות לעלות להראות במראה החלום כאן צריך בן אדם לכרע בברכיו להודות על הנשמות וזהו על נשמותינו הפקודות) עד שמגיע להטוב שמך ולך נאה להודות. וזהו תוך סוד השם הקדוש שנקרא ב"ם במוכ"ן זה נקרא אל אלהים שהוא בסוד עליון (יהושע כב) אל אלהים יהו"ה הוא ידע הכלל של האותיות האחרות הללו שיוצאות מהם (וכאן הוא סוד אחד שכל הירכים מברכות) ולמטה סוד החלום הסוד לאותו מקום להכניס בהם נשמות וצריכים להמשיך בברכות הללו כדי למצא מנוחה בעולם הזה ובעולם הבא.

שעה"כ

בדרוש א', כי ג' ברכות אלו של רצה ומודים ושנים שלום הם סוד נה"י (לו ע"ב) דז"א עצמו האחרונים החדשים, הנעשים לו ע"י הבינה בעת הגדלתו, בסוד (&) כונן שמים בתבונה. והנה נודע כי שם אלקים ובפרט בהיותו בסוד מלוי, תמיד הוא באימא. ואעפ"י שנמצא במקום אחר²²⁵⁶, עכ"ז שרשו באימא, אלא שמכאן הוא נמשך ומתפשט למטה במדרגות אחרות, ולכן בתחלת נה"י אלו, שהוא תיבת רצה, תכוין אל שם אלקים במלואו כנז' שעולה רצה.

מודים כו', הנה ברכה זו היא בהוד דאימא, וזהו לשון הודאה²²⁵⁷ הרמוז בתיבת מודים, מלשון הוד. ולכן בהויית התימה ברכה הזו תכוין אל שם במוכ"ן שהוא חילוף שם אלקים דאלפא בית' דאבג"ד כנז' בזוהר פ' פקודי²²⁵⁸ והטעם הוא כי שם אלקי' הוא בגבורה ותמורתו שם במוכ"ן הוא בהוד ענף הגבור' כנ"ל ובאומרו המרחם כי לא תמו חסדיך תכוין אל מה שהודעתך שהחמשה חסדי' מתפשטים בז"א מן חסד שבו עד הוד שבו והנה ברכה זו של מודים היא בהוד כנז' ולהורות כי לא נפסקו החסדים האלה אמנם עדיין חוזרת הארתם להתקבץ אל תוך היסוד שבו כנודע וכמ"ש בברכת שים שלום. ולכן בברכה זו אנו אומרים "המרחם כי לא תמו חסדיך", כי עדיין יש להם התפשטות עד היסוד כנז'. ובאומרך "ויהללו ויברכו את שמך הגדול כו'", תכוין להויה דע"ב במלוי יודין, הנקרא גדול מצד החסד, הנקרא גדולה. וחסד בגימ' ע"ב.

ובאומרך "ולך נאה להודות", תכוין בס"ת אל שם כה"ת, שהוא שם א' קדוש מע"ב שמות דויסע ויבא ויט.

ובענין שני הכריעות והזקיפות שבברכת מודים תחילה וסוף צריך שתדע כי הנה לעיל בהתחלת ברכת אבות ביארנו כי ארבע כריעות וד' זקיפות הם בכל התפלה וכל כריעה היא כלולה משני כריעות וכל זקיפה כלולה מב' זקיפות ושם נתבאר ענינם אמנם כריעה זו שבתחלת ברכת מודים וגם הזקיפה שלה אינם כפולים רק כריעה אחת וזקיפה אחת בלבד לפי שאנו עתידים לומר אח"כ מודים דרבנן בחזרת התפלה מפי ש"צ ושם יש כריעה ב' וזקיפה ב' ולכן עתה תכרע כריע' אחת בלבד בסוד ו' לגבי ה' וכנגדה זקיפה א' שהיא בסוד ה' לגבי ו' ובמודים דרבנן שם בכריע' ההיא תכוין בסוד ו' לגבי ה' ובזקיפה תכוין בסוד ה' לגבי ו' ושם במודים דרבנן נבאר הטעם ועי"ש

ונחזור לענין ראשון הנה באומרך מודים אנחנו לך תכרע כריע' אחת בלבד ותכרע בסוד שם אהיה במלוי אלפי' וע"י יורד ו' עלאה לגבי ה' להאיר אל הנוק' ואין כאן אלא כריעה א' והוא סוד חוט השדרה ח"י חוליין דביה שהם חיוב הכריע' במלת מודים כדי להוריד מפת החסדים דרך חוט השדרה היורד מן המוחין דז"א דרך חוט השדרה לתת אל נוקביה בסוד זוג ואח"ך תזקוף זקיפה א' ג"כ בלבד בשם ההויה ותכוון לזקוף ה' לגבי ו' וזה נעשה ע"י שם ההויה במלוי אלפי' העולה מ"ה שהוא למטה בגופא ולא ברישא

- מאיר הכוונה -

²²⁵⁶ עי' ספר מבוא שערים - שער ג חלק ב פרק טו: וכבר ביארנו שכל המשכות גבורות אלו שרשם הראשון בגבורה דעתיק דבגו מ"ס דא"א אשר הוא שם אלה"ם דהה"ן שאחורים שלו בגימטריא אלף וא' וז"ש אלף אלפים והבן זה. וכו' והנה נודע שיש שלשה אלהים בויכולו שהם בינה גבורה מלכות שכל א' נק' אלהים והנה הבריאה נקרא אלהים כי אלהים בגימטריא הכסא לפי שבינה מתלבשת בה. וכבר ביארנו שזה הדעת שנתפשט בבריאה כלולים בו השני עולמות אחרים ולכן נק' אלה"ם והנה כל אלו השלשה אלהים מתפשטים מתבונה שהיא שרש הדינין כנודע ²²⁵⁷ עי' בזוהר תרומה (קסח ע"ב): אתפשטותא דטוב איהו הודאה דאקרי חס"ד ועל דא איהו אומר נודה לך על כך ועל כך נסין ואתין דאתעבידו מסטרא דטוב ואי תימא והא כתיב (תהלים טז יא) נעימות בימינך נצח הא איהו מסטרא דימין לאו הכי אלא כל חד וחד אחזי על ההוא אתר דנפיק מניה.

תרגום: התפשטות הטוב היא הודאה שנקראת חס"ד ועל זה הוא אומר נודה לך על כך ועל כך נסים ואותות שנעשו מצד הטוב ואם תאמר והרי כתוב נעמות בימינך נצח זהו מצד הימין לא כך אלא כל אחד ואחד מראה על אותו מקום שיצא ממנו (כללים ח"א עא ע"ב).

²²⁵⁸ עי' לעיל הערה 2255.

שעה"כ

אח"כ בכריעה האחרת שבסוף ברכת מודים באומרך בא"י הטוב שמך ולך נאה להודות, אז תכרע שני כריעות, הראשונה ו' לגבי ה', והשנייה י' לגבי ה', וזה יהיה ע"י שם אהיה השני דמלוי ההי"ן. כנודע כי ארבעה שמות אהיה הם בבינה, שנים הראשונים במלוי יודין, ושנים האחרונים, הראשון באלפין, והב' בההי"ן. ולכן עתה תכוין באהיה השני שהוא בההי"ן ותזקוף שני זקיפות הראשונה ה' לגבי ו', השנייה ה' לגבי י'. וזה יהיה ע"י שם ההויה דב"ן דמילוי ההי"ן. והרי כבר נשלמו הארות של ארבע שמות אהיה וארבע שמות הויה במלואם, והאירו בז"א ובנוק'.

ואז אנו אומרים ברכת שים שלום שנבאר עניינה באורך בע"ה

מודים אנחנו לך כו' נודע כי אות ה' יש לה ג' מלויים יודין ההי"ן אלפין כזה ה"י ה"א ה"ה ושלתם מורים על שם ההויה כי אות ה' במלוי יודין אם תחזור למלאתה באופן זה הא יוד בגימ' הויה וכשתמלאנה באלפין כזה הא תכוין כי ה' פעמי' ה' הם כ"ה ועם א' של המלוי הרי כ"ו כמנין הויה וכשתמלאנה בההי"ן כזה הה תכוין כי הה גימ' י' וכשתמלא היוד הוא כ' תמלאנה ותהיה כף והיא ק' ק' לבדו וק' לבדו ר"ל כי כיון שההה נעשית יוד כי הה בגימ' יוד א"כ נמצא שאות ההה חזרה להיות יוד ולכן תחבר האותיות {לז ע"ג} שהם מן א' ועד יוד שהם ה' זוגות ולא תמצא חיבור ה' עם י' רק בג' זוגות מהם בלבד שהם זה טו יה והנה ג"פ י"ה שיש בג' זוגות אלו הם בגימ' מ"ה שהוא שם ההויה במלוי אלפין

וגם באופן אחר והוא דכיון שמילוי אות ה' היא י' א"כ תחבר מן א' ועד י' כזה אי בט גח דו הו וכל זוג מאלו הוא י"א שהם שני אותיות וה וכבר למעלה היתה הכונה באותיות י"ה ועתה באותיו ו"ה והנה ה"פ ו"ה שיש בה' זוגות אלו הם בגימ' ג"ה שהם הויה דאלפין דמ"ה הנ"ל ועם עשרה אותיות הרי ג"ה והנה תחבר שם י"ה הנ"ל שהוא ג"פ י"ה שהם בגימ' מ"ה עם ה"פ ו"ה שהם ג"ה הרי הכל ק' וזה תכוין במלת מודים שהיא בגימ' ק' והכונה היא מודים אנחנו לך בק' שעולה הויה ע"ד הנז' י"ה מ"ה ו"ה ג"ה גם דע כי שם ההויה עם כללותה היא כ"ז לרמוז כי כל הכ"ז אותיות של אלפא ביתא רומזות בשם ההויה שים שלום כו' הענין הוא כי ברכה זאת היא כנגד היסוד כנ"ל ועתה הוא סוד הזווג²²⁵⁹ והנה שלום הוא בחי' היסוד כי אחר אשר כל הד' הויות הנ"ל שהם עסמ"ב שהם המוחין דז"א האירו הארתם וכבר נשלמו בו אז אח"ך יורדת טפת זרע מן המוחין האלה כדי להזדווג עם נוק' וזהו ענין שים שלום²²⁶⁰ כי אחר אשר כבר נעשה בחיני' החיבוק והנשיקין בברכות שקדמו כנ"ל אז מתעורר היסוד להתחבר בנקב' וזהו שימת שלום הזה תוך נקו' ציון אשר בה בסוד הכנסת עטרה²²⁶¹ לצורך הזווג והנה נודע כי בהתעורר היסוד התחתון אל הזווג תיכף ברגע מתעורר המוחין להוריד הטפ' זרעית עד היסוד והנה בברכת שים שלום מתחלת הטפה לרדת מן המוחין אל היסוד שבו ונודע כי טפת הזרע יורדת מן המוח האמצעי הנק' דעת מן החמשה חסדים אשר שם הנתונים תוך היסוד דאימא המתלבשת תוך דעת דז"א כנודע וגם היסוד ההוא דאימא נקרא שלום כי כל יסוד ויסוד נק' שלום ולכן באומרך בא"י המברך את עמו ישראל בשלום אמנן תכוין להמשיך²²⁶² טפת זרע הה' חסדים להוציאם מתוך היסוד דאימא הנתון תוך דעת דז"א ולהוציא גם מתוך הדעת ולהוציאם משם ולהורידם עד היסוד דז"א הנקרא ג"כ שלום ולכן תכוין בזו ההויה

- מאיר הכוונה -

²²⁵⁹ ביאורים ח"ב מו ע"ב תחתון.

²²⁶⁰ הקדו"ש קא ע"ב עליון.

²²⁶¹ דע והבן כי רק זה לבד הוא שנעשה בשים שלום אבל עיקר הורדת הטיפה שאמר בסמוך זה נעשה רק בנפילת אפים ר"ל כי אז הוא יציאת הטיפה ממנו אליה והוא עיקר הזווג אבל בשים שלום הוא רק הכנסת עטרה והתעוררות להוריד הטיפה ויורדת אז רק עד החזה אבל עדיין לא נתגלה גם במקום החזה רק ע"י הוידוי ובנפילת אפים יורד למטה ויוצא אליה ועי' לקמן לח ע"א סמוך לוספו ומב ע"ג ובנפ"א ריש דרוש ב' ותמצא כ"ז ועי' דברינו בזה בארוכה בעקודים פ"ח אות י' (לש"ו).

ביאורים ח"ב דף ס"ז ע"ד שליש תחתון ²²⁶²

שעה"כ

של חתימת ברכה זו בניקוד שורק כנודע כי זאת ההויה בניקוד שורק היא ביסוד כנ"ל בשם ספר התיקונים

גם תכוין כי אותיות שורק הוא אותיות קשר ושרק הכל א' פי' כי היסוד מחבר ומקשר כל העולמות ומחבר יחד זו"ן והיו לבשר אחד (&) ותכוין לקשר ע"י היסוד כל הי"ם דז"א ב"ס דנוק' ודע שע"י כוונה זו יועיל לך מאד לענין הזכירה ותכוין כי ניקוד הויה זו היא בשרק שהיא אותיות קשר שאתה מקשר כל העולמות ע"י היסוד שניקודו הויה בשורק ובכח זה יתקשרו דברי חכמה בלבך ולא ישתכחו ממך

ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל באופן זה הוזהר בכל תפלותך בין בחול בין בשבת לכוין בחתימת ברכת שים שלום אל שני השמות הויה ואלקים הנקרא שם מלא²²⁶³ והוא סוד ה' גבורות המתבסמות בחמש' חסדים וחיבור שני שמות אלו הם²²⁶⁴ גימ' יב"ק

ופ"א שמעתי ממנו ז"ל באופן זה, דע כי עדיין לא נרמזו שם הויה ואלקים הנק' שם מלא כנז' בפ' פקודי (רסב ע"א²²⁶⁵) לפי שעד עתה בכל הברכות לא היינו מכונים בכל שמות ההויה אלא אל חיבור הויה ואדני שהוא יאהדונה"י ולכן עתה בהויה חתימת ברכה זו תכוין אל שם מלא הנז' שע"י מזדווגין היכלין תתאין דנוק' בהיכלא עלאה דדכורא ובשם ההויה תכוין כי בו נכללין שבע' היכלי דכורא ועיקר הכונה בהויה זו לכוין אל טפת הה' חסדים דאתכלילין בההוא אמה דכייא כנז' בזהר פ' נשא דקמ"ב ע"א ותכוין באופן זה כי ארבע אותיות הויה הם ארבעה חסדים והיסוד הוא החמישי הכולל את כולם והנה הם ה' חסדים

ובאומרך המברך את עמו ישראל תכוין בר"ת שהם כמנין אלקים אשר ה' אותיותיו ה"ם ה"ג מנצפך שברחם הנקב' ובאומרך בשלום תכוין אל שם יאהדונה"י המחבר חסדים בגבורו' ועושה שלום ביניהם ומיחדם ופ"א שמעתי באופן זה הנה בשם הויה של חתימת ברכה זו תכוין שה' חסדים הם וכל חסד וחסד הוא הויה א' וה"ם טפת ה"ח היורדים ממוח הדעת אל היסוד דז"א וכנגדם מעלה הנקב' מ"ן בחי' ה"ג שהם נק' שם אלקים ואלו נרמזו בר"ת המברך את עמו ישראל שהוא בגימ' אלקים והם חיבור הויה ואלקים שהם ה"ח וה"ג הניתני' כולם ביסוד הנקבה {לו ע"ד} לצורך בריאת הולד שהם הנשמות המתחדשות²²⁶⁶ ונוצרות בכל זוווג וזוווג כמבואר אצלנו במקומו ונמצא שה"ח יורדים בסוד מ"ד וה"ג עולים בסוד מ"ן וע"י אלו מזדווגים זו"ג ומתחברים יחד וזהו ענין בשלום פי' כי שני היסודות של הזכר ושל הנקב' נק' שלום ולכן בתיבת בשלום תכוין אל חיבור שם של יאהדונה"י שהוא חיבו' ז"א בנוקבא גם לפי שהחסדים הם מים והגבור' אש ומתחברים ועושים שלום ביניהם ונעשין חיבור שם יאהדונה"י אמנם כשתכוין בשתי שמות יהוה ואלקים תכוין לחברם בסדר הזה אילההויהם כי הגבורות שנק' אלקים מקדימין ומתחילין לעלות תחלה בסוד מ"ן ואח"כ יורדים החסדים שהם ההויות בסוד מ"ד

גם נבאר ענין הנ"ל של שמא שלים דהויה ואלקים הנז' בפ' פקודי שצריך האדם בתפלתו לחבר שמא שלים הזה שלא יש שמא שלים אלא שני שמות אלו והענין הוא כי עד עתה בכל ברכות העמידה בעת הזכרת ההויה לא היתה כוונתינו אלא בחיבור ב' שמות יהוה ואדני כי אדני נרמז באות ה' תתאה של ההויה והנה זה החיבור של יהוה ואדני הוא חיבור זו"ן בלבד ואמנם אנו צריכין ג"כ להאיר ולהשפיע גם לכל העולמות שהעלינו ע"י תפילתינו כמבואר באורך בס' תפלת השחר שעולים ב"ע וכבר ביארנו

- מאיר הכוונה -

דע"ה ח"ב דף ס"ט ע"א שלישי תחתן
ספר"כ ח"א דף ק"ו ע"ד (נס"פ) 2263

פקודי' דף ק"ב ע"ג שלישי תחתן 2264

לש"ן - ע"ש כ"ז. 2265

ביאורים ח"ב מו ע"ב מספר פעמים 2266

שעה"כ

שהעשיה נכללת ביצירה והיצירה בבריאה באופן שאין היכר בעולמות עשיה ויצירה אלא בעולם הבריאה לבדו שבו נכללו שני עולמות עשיה ויצירה

והנה כאשר נוק' דז"א דאצילות מזדווגת עם בעלה אז מתרחקת משם ז' היכלי הבריאה הנק' ז' נערותי' כי אינו דרך ארץ להסתכל בעת זיווג חתן וכלה אמנם הם נעשים בבחי' מלבוש וכסוי כדמיון חצי גורן עגולה סביב נוק' דאצילות שלא יסתכלו שם הקליפו' כנז' במאמר הזוהר דכתיבת יד הנק' סתרי אותיות השי"ת וכנז' במדרש שיר השירים של הזוהר וכבר הודעתך שהבריאה נק' כסא הכבוד ונקרא אלקים שהוא בנימ' הכסא ועיקר שם אלקים הוא בהיכלות הבריאה ולכן בר"ת המברך את עמו ישראל תכוין שהוא בנימ' אלקים ותכוין שהם היכלי הבריאה ותכוין לחברם עם היכלי האצילות הנק' יהוה והוא שם ההויה שבברכה זו של המברך את עמו ישראל בשלום ואז מזדווגין היכלין תתאין בעילאין שהם היכלי הנוק' בדכורא וז"ס מ"ש בזוהר ששם זה נק' שמא שלים לפי שהוא כולל כל העולמות כנז' ואין לך שם כולל כל העולמות אלא שם זה ולכן נק' שמא שלים ושמעתי מזולתי ששמע בשם הרב זלה"ה וראיתי להעתיק פה וז"ל: ענין י"ח ברכות של העמידה ה"ס ג' קוים שבאות ש', שהוא סוד נה"י, כמבואר אצלינו שהם נק' שיח השדה, והוא סוד ש' ה"י²²⁶⁷.

ענין ארבע זקיפות שיש בעמידה, כבר נתבאר ענינם אצלינו, והוא שתכוין בכל זקיפה להויה אחד מד' הויות עסמ"ב. והנה בהגיעך אל שים שלום, תכוין לכלול כל ארבע שמות הנז', ולהמשיכם תוך נוקבא דז"א, ע"כ מצאתי משם מורי ז"ל.

ודע כי יש כאן כוונה אחרת גדולה והיא זאת, כי הנה בארבעה כריעות שבתפלה כמו שנת"ל, הנה בהם נתחברו שמות אהיה בהויה. ועתה אנו רוצים לייחד ולחבר חיבור יהוה באלקים, ויהוה באדני, וביאור ענין זה כפי מה שהבנתי מדברי מורי ז"ל הוא זה: כי הנה הודעתך, כי שלש יחודים הם: האחד, הוא יחוד אהיה ויהוה. הב', הוא יחוד יהוה ואלקים. הג', יחוד הויה ואדני. ולפעמים מתייחדים יחד יחוד הראשון או יחוד השני או השלישי. ולפעמים מתייחדים שלשתם, ואז הוא יחוד גדול שבכולם, ואז הנוק' נקרא נר ה', בסוד שלשה יחודים הללו העולים בנימ' נ"ר²²⁶⁸. ואז הנקבה נקרא נר מצוה, ומאירה אור גדול.

והנה ביאור שלשה יחודים אלו הוא בא' משני פנים: האחד הוא, כי שם ההויה הוא בז"א, אבל יש לז"א שלשה מיני יחודים: האחד, הוא בהתייחדו²²⁶⁹ עם אימא עלאה, אשר היא נקראת אהיה כנודע, והוא בעת שהיא נכנסת ומתפשטת בתוכו כנודע, ואז מתחבר ז"א עם אימא, וז"ס יחוד הויה עם אהיה. החיבור הב', בהתחברו והתייחדו עם לאה הנקרא אלקים, להיותה במקום הכסוי, והעלם אורות החסדים המכוסים, שהוא מן החוזה דז"א ולמעלה, אשר לזה הטעם היא כולה דינים, ונקרא אלקים. והחיבור הזה נקרא יהוה

- מאיר הכוונה -

²²⁶⁷ עי' לעיל ג ע"ד שקוצ"ת.

²²⁶⁸ עי' שער טו פרק א: מ"ב מדרוש שלוח הקן תבין שיש ג' (מיני) יחודים אל זו"ן הנקרא נ"ר, והם: הו"ה אה"ה, הו"ה אלה"ם, הו"ה אדנ"י, והם נגד ג' פרצופים שיש (בנוקבא דז"א) בזו"ן: א', י"ס דאחוריים שהם עיבור שלה בעמידה דלחש, שהיא למטה בנה"י שבו, שהוא ג"כ פרצוף שלם דעיבור, ואז חיבורם פב"פ נקרא הו"ה אדנ"י. וכשהזווג פב"פ בסוד פרצוף שלו דיניקה עם פרצוף שלה דיניקה, שאז הוא נקרא חג"ת דז"א, ואז היא עולה עד שם ג"כ, בחזרת עמידה, אז הוא חיבור הו"ה אלקים. וכשהזווג פב"פ בסוד פרצוף גדלות שבו עם פרצוף גדלות שבה שאז נקרא חב"ד דזעיר אנפין, ועלתה עד שם, אז הוא חיבור הו"ה אה"ה, שכבר הוא בחי' בינה הנקרא אה"ה שלימה ב"ס דגדלות, ואז הוא בעת נפילת אפים שנבקע היסוד (דאמא) בועבור, או נ"ל שאינו אלא בשחרית דשבת. ועיין במקומו ותראה כי כל עמידה דלחש וחזרה דחול בשחרית יש זווג, וא"כ איך [אמר שאין] זווג אלא בנפילת אפים. ובזה מתורץ כי בכל א' יש זווג, אלא שהזווג עליון הוא בנפילת אפים, ואינם דיעקב ורחל הקטנים דלחש, והבן מאד.

עי' סידור הרש"ש שכל מקום שמכוונים זיווג חיצוני דא"א מכוונים ג' כוונתו אלה, והם הו"ה אה"ה בג"ר, הו"ה אלקים ב"ק, והו"ה אדנ"י בנ"ק.

²²⁶⁹ כאן לא כתוב בהתחברות כמו בלאה ורחל, שכן רק הורדת מוחין ללא זיווג בין ז"א לאמא.

שעה"כ

ואלקים, שהוא זווג דלאה עם ז"א בויעבור. והחיבור השלישי הוא בהתחברו והתייחדו עם רחל הנקרא אדני, כי שם אדני עיקרו ושרשו הוא ברחל, ולכן החיבור {לח ע"א} הזה נק' יהוה ואדני. ובהיות כל ג' חיבורים אלו מחוברים יחד, אז הוא היחוד השלם והגמור.

אופן הב' הוא מה שאנו צריכים עתה אליו, הנה הוא זה. דע כי ז"א מתחלק לג' מדרגות: מדרגה העליונה הוא כתר שבו. והב', היא בחי' ג' מוחין חב"ד שבו. והג', היא גופא דילה, שהם ו"ק. וג' בחי' אלו נעשים בתפלת העמידה כמו שנבאר. והענין הוא, כי הנה ודאי שהכתר דז"א כולל את ג' מוחין, וכללותם הם בו בלי ספק, וא"כ ודאי הוא שבכתר שבו, שהוא שורש של המוחין, ששם נמצאין ונשרשים שלש מוחין חב"ד הנחלקין לארבע מוחין, מפני שהדעת כלול מחו"ג.

והנה הד' מוחין הם ד' הויות עסמ"ב כנודע (&), והם מלובשין תוך נה"י דאימא עלאה, שגם היא בחי' ארבע שמות אהיה כנודע (&), ובחי' אלו הארבע מוחין הנמצאים בכתר²²⁷⁰, הנה הם נתקני' ונשלמים בז"א ע"י ארבע כריעות וד' זקיפות שיש בתפלת העמידה, כמבואר לעיל (&), שכולם הם בסוד חיבור יהוה ואהיה. ולכן הם בבחי' כריעות וזקיפות, כדי להוריד משרשי הד' מוחין אשר בכתר ממש. ובחי' זו היא חיבור היהוה ואהיה, לפי ששם אהיה הוא בכתר שלו, ושם ההויה הוא כללות ז"א בשאר הט"ס. ונמצא כי בהשתלם לתקן הכתר שבו, אז נעשה חיבור יהוה ואהיה.

ואחר אשר נעשה תיקון הכתר שבו ע"י ד' כריעות והזקיפות הנגמרות בסוף ברכת מודים, אז אנו אומרים ברכת שים שלום כו', וחותמין בא"י המברך את עמו ישראל בשלום אמין, ואז אנו מחברים חיבור השני של הויה ואלקים הנרמזים בחתימה זו כנ"ל, כי שם ההויה הרי הוא מפורשת, ושם אלקים נרמז ב"ת המברך את עמו ישראל, שהוא גימ' אלקים. וענין חיבור הזה להוריד הארת המוחין למטה במקום המוחין עצמן, שהוא בחב"ד דז"א, אשר מדרגה זו היא בחי' שנית דז"א כנו', כי כמו שהכתר להיותו עליון מן המוחין כולל כל מה שיש במוחין כנו', כן ג"כ המוחין במקומם להיותם עליונים מן ו"ק הגוף, הם כוללים כל מה שיש בגופו. וכנודע, כי הנה הג' מוחין מתפשטין בו"ק דז"א דרך שלשה קוים, ימין ושמאל ואמצע, כמבואר אצלנו. וכנגד מדרגה זו היא חיבור יהוה ואלקים, כי הז"א הנק' יהוה, נשלם ונתקן גם בסוד המוחין שלו במקום הראוי להם. וטעם היות המוחין האלו נקרא אלקים, הוא כמה שנודע, כי המוחין אינם כ"כ רחמים כמו הכתר. כי זהו מ"ש בזוהר פ' פקודי (דף רנד ע"ב)²²⁷¹ כי במחשבה שהם המוחין אתברירו, כל הש"ך נצוצין דאזדריקו מבוצינא דקרדינותא, שהם הדינים והגבורות כנודע.

ואחר שנגמרה מדרגת המוחין במקומם, אנו ממשיכים אותם ההארות עד שאר גופא דז"א בו"ק, ואז נעשה חיבור יהוה באדני. וטעם היות נקרא אדני הוא מפני שהנוקבא רחל הנקראת אדני עומדת במקום הזה מאחורי ו"ק דז"א.

האמנם עתה אנו צריכים לבאר ענין א', והוא כי הנה בסוף ברכת אבות ביארנו שהזווג הזה הוא זווג יעקב ברחל, וכפי מה שנתבאר עתה בברכה זו, נראה שהיא זווג ז"א עצמו עם נוק', וממנו אנו ממשיכין ומורדין טפה זרעית של החסדים בברכת שים שלום.

- מאיר הכוונה -

2270 דז"א (הרב).

2271 ז"ל: ותא חזי רישא שירותא דמהימנותא גו מחשבה בטש בוצינא דקרדינותא וסליק גו מחשבה (ואפיק) ניצוצין נציצין זריק לתלת מאה ועשרין עיבר ובריר פסולת מגו מחשבה ואתבריר אוף הכי כגוונא דא סליק במחשבה כמה דאתברר ביה פסולת (ס"א ואתבריר אוף הכי אלן בהו אשתלים מאן דאצטריך ודאי כן סליק במחשבה וכלא) ויתברר אלן די בהו אשתלים מאן דאצטריך ודאי כד סליק במחשבה סליק וכלא כמה דאצטריך חידו מסטרא דא ועציבו מסטרא דא תרגום: ובא וראה ראש ראשית האמונה תוך המחשבה מכה הניצוץ החזק ועולה תוך המחשבה (ומוציא) ניצוצות וזרק ניצוצות לשלש מאות ועשרים עברים ובורר פסולת מתוך המחשבה ונברר. אף כן כמו כן עולה במחשבה כמו שנברר בה פסולת (והתברר אף כן אלו שבהם השתלם מה שצריך ודאי כן עלה במחשבה והכל) ונבררו אלה שבהם השתלם מה שצריך ודאי כשעלה עלה במחשבה והכל כמו שצריך שמחה מצד זה ועצב מצד זה.

שעה"כ

אמנם ענין זה הוא בזה האופן: דע כי אעפ"י שאנו אומרים שזה הזווג הוא דיעקב עם רחל, עכ"ז יש עוד זווג אחר גם כן, והוא זווג ז"א עצמו הנקרא ישראל עם לאה מן החוזה ולמעלה²²⁷². ובזה נתיישרה שאלה הנז'.

עוד יש טענה אחרת, והוא כי הנה אי אפשר ליעקב להזדווג ברחל, אם לא ע"י מה שמקבל מן ז"א כגודע. ולכן צריך שכל תיקון תפלותינו תהיה בז"א עצמו, כדי שממנו ימשך וירד שפע אל יעקב בהזדווג עם רחל. והנה בביאור של י"ג מדות של ויעבור נתבאר ענין זה היטב בתכלית הביאור, וע"ש.

אמנם קיצורו של דבר הוא, כי הנה בתחלת הכל נכנסין המוחין ברישא דז"א, ואח"כ בשים שלום יורדת הטפה של החסדי' ממוחין דז"א. ואמנם אינה יורדת לגמר²²⁷⁴ עד סיום פי היסוד שבו, אבל תיכף בהגיע אל מקום החוזה דז"א, אשר שם הוא בחי' היסוד העליון דז"א כמבואר אצלנו²²⁷⁵, והנה שם ג"כ הוא פי היסוד דאימא המתלבש בז"א, ועד שם היו מחיצות יסוד דאימא מעכבות את הטפה מלירד במרוצה. ובהגיע שם טרם תרד למקום המגולה מן החוזה ולמטה, שאין שם מחיצות, ותרין בכח תיכף למטה עד היסוד בו, אז אנו מקדימין לקחת את הטפה ההיא בהגיעה אל החוזה, וע"י תיקון י"ג מידות של רחמים²²⁷⁶ דויעבור, אנו מחלקין אותה לג' חלקים: חלק א', לחיבוק א', והוא מעולה מאד. וחלק הב' לצורך זווג ז"א (לח ע"ב) עם לאה²²⁷⁸ מן החוזה ולמעלה אשר ז"ס תיקון י"ג מידות של רחמים²²⁷⁹ כמבואר אצלנו שם במקומו. וחלק הג' יורד למטה עד פי היסוד דז"א ומשם יוצא וניתן בדעת דיעקב ומשם יורד אל פי היסוד שלו ונותנו אל רחל טפת מ"ד ובביאור ויעבור נת' כ"ז היטב וע"ש

אחר שתאמר אלקי נצור כו', קודם שתאמר פסוק יהיו לרצון, אמור פסוק למען יחלצון ידידיך הושיעה ימינך וענני, ותכוין בר"ת למען יחלצון ידידיך, אל שם יל"י, שהוא שם א' משמות ע"ב דויסע ויבא ויט, ושם זה הוא המעלה ומברר ניצוצין של ז' מלכי אדום כמבואר אצלנו בקבלת שבת (סה ע"ג) בפסוק (&) ה' למבול ישב כו', שגם הוא שם יל"י הנז', וע"ש, ותכוין להעלות כל נצוצות העולים ע"י שם זה הנז'. גם תכוין כי ר"ת ידידיך הושיעה ימינך וענני, ר"ת יה"ו, ואז תאמר אחריו תיכף פסוק יהיו לרצון אמרי פי כו', ותכוין במלת יהיו שהוא בנימ' א"ל. גם תכוין כי ר"ת של לרצון אמרי פי, הוא אלף, ותכוין בפ"י שהוא שם שדי במילואו בנימ' תתי"ד, ועם שם א"ל במילואו שהוא בנימ' קפ"ה, ועם הכולל יהיה הכל גימ' אלף. ונמצא הכונה שתכוין תהיה בשני שמות של א"ל שדי במילואם, ותכוין כי פסוק זה של יהיו לרצון אמרי פי כו' יש בו עשר תיבות ובכל תיבה מהם יש בה אות י' אחת, חוץ מן לרצון. אבל בתיבת יהיו יש בה שני יודין, ובזה נשלמו עשרה יודין בפסוק זה, כנגד י' תיבותיו. אבל היודין אינם אלא בט' תיבות בלבד, ותכוין כי ט' יודין האלו הם ט' יודין שיש בארבע הויות של עסמ"ב, ונמצא כי בפסוק זה נרמזים ונכללים ד' הויות אשר כל סודות תפלת י"ח תלוים בהם.

אח"כ תפסוע שלשה פסיעות לאחוריק, ויהיו פסיעה אצל פסיעה, ואל תרחיב רגליך יותר, מכדי שיעור פסיעה ממש, והכונה היא כי הנה בתפלת העמידה הית

- מאיר הכוונה -

²²⁷² הקדוש, קב ע"ב תחתון

²²⁷³ כל הד"ה הקדוש, קב ע"ג אמצע, ביאורים ח"ב מו ע"ב אמצע

²²⁷⁴ ביאורים ח"ב מו ע"ב תחתון והלאה

²²⁷⁵ שבירת הכלים פרק ג ל"ר פ"ב שעה"פ מז סוף ע"א ורע"ב, ושם לח ע"א ושעה"ק כבע"ג (לש"ו).

²²⁷⁶ הקדוש דף ק"א ע"ב באמצעית

²²⁷⁷ ביאורים ח"ב מו ע"ג געליון.

²²⁷⁸ לקמן מג ע"ד אמר כי זהו עצמו החיבוק היותר מעולה והוא חלק אחד אבל החלק ב' הוא להשלים בו ה"ג ת"ד וכן הוא ג"כ לקמן מב ע"ד וכן הוא עיקר (לש"ו).

²²⁷⁹ הקדוש, קב ע"ג עליון

שעה"כ

שושבין²²⁸⁰ המזווג חתן וכלה שבעולם האצילות, ועתה שהוא עת זיווגם וירידת הטפה, אין דרך ארץ לעמוד שם, ואתה מתרחק מהם שלשה פסיעות כנגד שלשה עולמות ביע²²⁸¹.

דרושי חזרת העמידה שחזור התפלה הש"ץ דרוש א'

בחזרת העמידה של ש"ץ דע כי כוונת חזרת העמידה הוא ממש כדרך אשר נתבאר בעמידה של לחש ואין הפרש ביניהם כלל זולתי שאז היתה שיעור קומת יעקב ורחל מן החזה ולמטה דז"א ונודע כי הכתר שלהם לבד הוא במקום הת"ת דז"א ושאר כל פרצופם הוא כנגד נה"י דז"א בלבד ועתה הם עולים כנגד חג"ת דז"א²²⁸² כמו שנבאר ונמצא כי בתחילת הכל היתה רחל אחור באחור עם ז"א ושעם הדבר נתבאר במ"א למה היתה בתחילה הנקבה אחור באחור עם ז"א והשעם הוא לפי שאור ז"א הוא גדול מאד ולהיות הנוק' עדיין בלתי שלימו' תיקון אין בה יכולת לסבול אורו הגדול ולהתקרב אצלו ע"ד מ"ש רז"ל על הצדיקים שכל א' נכוה מחופתו של חבירו הגדולה מחופתו אבל אחר אשר כבר המשכנו אליה הארה עליונה אז נתקנ' ועומדת עמו אחור באחור ואח"כ הוצרכה לקבל הארה יותר מעול' לשתוכל לחזור עמו פב"פ אבל עכ"ז עדיין איננה שם רק בבחי' נקו' אחת לבד בסוף היסוד דז"א ואח"כ צריכה עוד הארה יותר מעולה לשתעשה פרצוף גמור ותעמוד עמו פב"פ ומזדווגת עמו בבחינת היסוד דז"א שבאמצע נו"ה וכמ"ש כל זה בברכת אבות דתפלת לחש ואמנם עתה צריכה לעלות עוד שלשה מדרגות אחרות שהם חג"ת דז"א ולכן צריך עתה פ"א לחזור ולעשות כל אותם התיקונים הנז' ממש פעם א' ככל הנז' כי בכל עליית מדריגה יותר עליונ' צריכ' אל הארות אחרות יתירו' ולכן חוזרין העמידה עצמה ממש אבל יש הפרש ביניהם שהראשונ' היתה בלחש לפי שהיתה עדיין למטה במקום נה"י דז"א אשר יש שם פחד ואחיוה לחיצונים והקליפות כמו שמצינו להרשב"י ע"ה בזוהר מגזם מאד בענין המשמיע קולו בתפלתו שהקליפו' אוהזו' בתפלתו יען הוא במקום תחתון אבל עתה בעלות' אל חג"ת דז"א אין שם פחד מן הקליפ' ולכן אומרים אותה בקול רם ונחזו' לבאר ענין זה היטב הנה בתפלת לחש העמדנו ליעקב בנצח דז"א ולרחל בהוד דז"א ועתה בחזרת ש"ץ העמידה כונתנו עתה היא להעלות' יותר למעלה ולהעמיד ליעקב בחסד דז"א ורחל בגבור' דז"א ועיין בתפלת ר"ה בדרוש א' שכתבנו שם בענין השינויים שיש בין השבתות וי"ט ומשם תבין היטב ענין עמידת זו"ן זה בנצח וזה בהוד וכבר נתבאר במ"א כי סיבת היות יעקב ורחל למטה בנה"י (לח ע"ג) דז"א הוא לפי שהיסוד דאימא מגיע עד החזה דז"א והאורו' סתומי' ולכן אין יעקב ורחל יוצאין אלא מן החזה ולמטה שהאורו' מגול' ונמצא שהכתר שלהם הוא בשני שלישים תחתוני' המגול' שבת"ת דז"א וחב"ד שלהם הם כנגד ג' פרקים עליונים דנה"י דז"א ואמנם יש בזה מקום שאלה והוא כי מבשרנו נחזה אלוה שהיסוד של הנקבה אינו ארוך והוא מסתיים למעלה בין תרין פרקי' קדמאין דנצח והוד שלה והנה ב' פרקי' קדמאין דנ"ה דאימא מתלבשין בחו"ב דז"א וא"כ היסוד דאימא היה ראוי להתלב' בדעת שלו בלבד המכוון בין חו"ב שלו וא"כ איך ירד יותר למטה ונשתלשל עד החזה דז"א שהוא באמצע תרין פרקי' תניינין דנ"ה דאימא אבל הענין הזה יובן בסוד והאם רובצת על האפרוחים²²⁸³ כו' כי אימא עילאה בהתלבש' תוך ז"א להיות לו בחי' מוחין כנודע הנה היא רובצת עליו בסוד רביעה וכריע' ואיננה זקופה ובהיות' רובצת יושפל היסוד שבה למטה עד כנגד אמצע התרין פרקי' אמצעי' דתרין שוקיים דילה ואז מגיע היסוד שלה עד החזה דז"א אבל צריך

- מאיר הכוונה -

²²⁸⁰ עי' לעיל הערה 2210.

²²⁸¹ אבל שישארו מחוברים שלא יהיה מרחק גמור?

²²⁸² הקדו"ש קא ע"ב עליון, ביאורים ח"ב מו ע"ד עליון.

²²⁸³ ביאורים ח"ב קז ע"ב עליון.

שעה"כ

שתדע כי דבר זה אינו נוהג תמיד אלא דוק כאשר אימא עלאה רובצת על תרין אפרוחים שהם זו"ן וכמו שאמר הכתוב והאם רובצת על האפרוחים תרין ואז היא רובצת ואינה זקופה והטעם הוא כדי שתגיע להאיר עד מקום תחתון שהיא הנקבה אבל בהיות' על בן א' ולא על שניהם אז איננה רובצת אבל נשארת זקופ' ואז היסוד שלה אינו מגיע רק עד הדעת בלבד והנה לעיל נתבאר בברכת אבות כי בתיבות למען שמו באהבה אז נכנסו נה"י דאימא תוך נוק' דז"א ואז אימא עילאה היתה על הבת בלבד ולא על הבן שהוא ז"א ולכן נשארה זקופה ולא רבוצה ולכן יסוד שלה איננו רק עד כנגד הדעת דז"א בלבד ואינו משתלשל ויורד עד כנגד החזה ולמטה והנה כאשר אח"כ בחתימת ברכת אבות חזרו נה"י דאימא להתלבש תוך ז"א נשאר' זקופה כדרכה ולא רבוצה עליהן לפי שכבר עתה קבלה נוק' דז"א מתחי' מאימא ואיננה צריכה אימא לרבוץ ולהשפיל עצמה עד החזה כדי להאיר בנקב' העומדת שם כנודע אך אמנם נשאר' זקופה ועי"כ נמצאו כל חג"ת דז"א באורות מגולים כי היסוד דאימא איננו רק בדעת דז"א וכיון שחג"ת דז"א הם אורות מגולים לכן יעקב ורחל גם הם מסתלקים ועולים עד שם בחג"ת דז"א וכפי גודל שיעור מקום אורות המגולים בז"א כן הוא גודל גובה קומת יעקב ורחל ולכן עתה הם נגדלים יותר ועולים עד כנגד חג"ת דז"א והרי נתבאר ענין טעם חזרת העמיד' דש"ץ וטעם היותה בקול רם גם יובן טעם למה איננה ביחיד אלא בעשר' וזהו במ"ש בזו' פ' משפטים דקיי"ז ע"א בפ' אחרי רבים להטות דאין רבים פחות מג' ואיננו ג' אבהן ועתה שעולים יעקב ורחל בחג"ת ג' אבהן שבז"א צריך שיהיה ברבים ולא ביחיד

דרושי חזרת העמידה דרוש ב'

נבאר בו סוד הקדושה של חזרת הש"ץ הלא ידעת כי האצילות הקדוש נתקן בג' תיקונים הא' הוא עתיקא קדישא דאשתכח בג' רישין הב' הוא או"א הג' הם זו"ן והנה ג' קדושות לג' רישין דעתיקא קדישא הא' לההיא דלא אתיידע כלל הב' לכתרא עלאה השלישי למוח' סתימא' חכמ' קדומ' אי נמי קדוש א' לעתיק' קדישא ב' לאו"א קדוש ג' לזו"ן וזהו ה' צבאות מלא כל הארץ כבודו דהיינו נוקב' דז"א ברוך כבוד ה' ממקומו לאו"א ברוך אבא כבוד ה' אימא ה' ימלוך לעולם ועד זו"ן ה' ז"א, ימלוך נוק' וכנגד ג' אלו אנו אומרים ה' מלך לעילא לא"א ה' מלך לאו"א ה' ימלוך לזו"ן ואמנם ענין קדושת יוצר וקדוש' תפלה וקדושת ובא לציון היא כי הכלה הכלולה לא נמצא לה בראשה רק ב' מוחין והם חכמה ובינה אבל דעת אין לה בשלימו' כי נשים דעתן קלה ונק' ע"ב ק"ל²²⁸⁴ כדאיתא בפ' שלח לך והענין הוא הנקבה מחדוי מאחורי ונמצא כי קדם לה בעלה כשיעור ו"ק חב"ד חג"ת כי מן החזה מאחורי תחלת התפשטו' והו"ק אלו הדעת כוללם כי הוא כולל חו"ב ומכריע ביניהם וכולל חו"ג ומכריע ביניהם וכאשר {לח ע"ד} נתפשט הדעת למטה לצורך הנקב' להכריע בין שתי מוחותי' נשאר ק"ל מאד וז"ש בזו' דעת אתי בשית סטרין מה דאשתאר איהו ק"ל וענין ק"ל ע"ב הוא כי השבון ההויה בריבועה בדרך זה עול' ע"ב י' י"ה יה"ו יהוה ועוד במילואו כזה יוד יוד"ד הא יוד הא יוד ואז הוא עולה ק"ל ושנים אלו הם דעת שבנקבה והנה אדה"ר לא נזדווג עם חוה אשתו עד היותו בן ק"ל שנה ואז ידע את חוה ונתן לה דעת זה ויוכבד לא ילדה למשה שה"ס הדעת עד היות' בת ק"ל שנה ונכנסה בדעת זה והבן כל זה והנה קדוש' יוצר לתקן לה ג' מוחין בשלש' קדושות אלו ולהיות דעתם כלול משלש' קדושות עליונות וכל זה למטה במקומה בבריאה בהיכלותי' ולפיכך הוא מיושב וכאשר תעלה עם בעל' אל מקום אצילות' כנגד החזה פנים אל פנים צריכין לשלש' לה ג' קדושות לתקן שלשה מוחותי' ולהיות' דעתה שלם וזהו קדושת התפל' להמשיך לה חב"ד מג"ר שבזכר שלמעל' ממנה שהם חג"ת ולפי שהכתר כנגד הת"ת ושם

שעה"כ

אצילותה נמצא שהיא אחר חסד וגבור' וכנגד הת"ת ולפיכך מקדשין אות' אחר ב' ברכות שהם חסד וגבור' להיות' דעתה כלול מהם ואז יתוקן מוחה כזכר ואז יהיו שניהם קדושים ולזה אומרים אז אתה קדוש ושמך קדוש ואחר שכבר נתקנ' הנקבה בדעת שלם אח"כ אנו שואלים דעת וזהו אתה חונן לאדם דעת והנה לא עלתה הכלה רק כנגד החזה מקום אצילות' ובתפלת מוסף עולה עד למעלה פב"פ ראשה אצל ראשו ואז תקבל שפע מכתר עליון ע"י שמתקנים לה ג' מוחות' במקום גבוה בג' קדושו' וזהו חידושה לעלות למעל' ממקום אצילות' ולפיכך גם בר"ח אומרים כתר ומתפללים מוסף על חידוש הלבנה כדפרשתי ודע שהזכר עולה בחיק אביו וכאשר הנקב' עול' אצלו עול' למעל' ממקום אצילות' הראשון ואז תקרא עטרת בעלה וזהו בשבתות ויו"ט ולכך אומרים במוסף איה מקום כבודו וממקומו כנגד שניהם כנגד הכלה שנק' כבוד אנו אומרים כבודו מלא עולם ומשרתיו שואלים איה מקום כבודו וכנגד הזכר אנו אומרים ממקומו ממקום ו' סוד ו' שבקדוש העול' עד קדש חכמה בסוד הדעת ישראל עלה במחשבה אמנם בר"ח הוא חידוש הלבנה בלבד לעלות אצלו פנים כנגד פנים ולא בחיק אביהם עם היות כי שפע הכתר יורד לה דרך המדרגות ולפיכך אין אנו אומרים איה מקום כבודו כו' ולא ממקומו כי משרתיו יודעים מקומם ודע שאין קדושת שבת דומה לקדושת יו"ט כי בשבת הבנים יורשין אביהם ממש ונק' קדש ומקבלים שפע מעתיקא קדישא כמוהו האמנם ביו"ט עולים אל אביהן לקבל שפע ממנו והם קרואים אצלו ולפי' מקראי קדש הם והנה בשבת יעלו הבנים באביהן שוים לו ויהיו כולם במקום הקדש מראשם ועד רגליהם ואין שם חול כלל האמנם ביו"ט יגביהו ראשם אצל אבותיהם וזו קצוותיהם למטה ויהיו חג"ת שלהם במקום חב"ד ונה"י במקום חג"ת ושש קצוותיהם אלה יקראו חול המועד ואינן חול גמור ח"ו כי נתעלו ממדרגתם הא' למדרגה אחרת עליונה כנ"ל אבל מפני שלא עלו עד או"א בג"ר יקראו חול המועד ונמצא לפי זה שקדושת חול המועד למעלה מקדושת ר"ח כי ר"ח נתחדש ראשה בלבד לעלות למעלה ממקום אצילותה ולפיכך נקרא ראש חדש ובחול המועד ראשה במקום גבוה בחיק אביהם והזרועות והגוף במקום הראש ונה"י במקום הזרועות והגוף ולפיכך אין מניחין תפילין בח"ה כלל משא"כ בר"ח שמסירי' אותם בתפלת מוסף לבד כי אז נגלה עליה שפע עתיקא ויורד דרך המדרגות והוא למעל' מהתפילין כי הנחת התפילין יורה על החתן היורש את אביו ואמו במקום אצילותו ומוחותיו שתי' נעשו ד' חו"ב חו"ג ועל הכלה המקבל' מתנה"י למטה במקומו' והנה בח"ה שניהם עולים למעלה ממקום התפילין כי ראש שניהם בחיק אביהם כדפרשית גם בר"ח אע"פ שאינם עולים למעל' ממקום אצילות' מ"מ שפע כתר עליון יורד להם דרך המדרגות בתפלת מוסף והוא גדול מהנחת התפילין והבן כ"ז כי בזה תבין למה לא הותר בשבת מלאכת אוכל נפש וביו"ט הותר ובח"ה הותר דבר האבד ובר"ח (לט ע"א) אין בו איסור מלאכה כלל וזה כי המלאכה מורה על הקליפה בסוד העשיה ששת ימי המעשה

והנה בשבת המלך והכלה כולם נכנסים אל הקדש פנימה ואין מהם דבר בספירות הבנין ואז הוא השבתת הקליפ' לגמרי ולפיכך נאסר בכל מין מלאכה ואמנם ביו"ט ו' קצוותיהם למטה בספי' ששם שליטה ומגע יד לקליפ' אבל נתעלו כי חג"ת חזרו במקום חב"ד שבחתן ונה"י במקום חג"ת ולפיכך נאסרה מלאכת עבודה כי אין שליט' לחיצונים בסוד חג"ת אבל יש להם יניק' וחיות משם להחיות את נפשם והנה השליט' היא במקום מלאכת עבוד' והוא מנה"י כי מהם יגיע להם ממשלה למשול על המהרה ולהעביר' ולהיות ישראל משועבדין אל הקליפ' כמו עתה בזמן הגלות שאנו משועבדים מצד ההוד כמד"א והודי נהפך עלי למשחית כל היום דוה וגם סמאל נצח קצת ליעקב מצד הירך והם בתי בראי שמהם מגיע ממשל' לחיצוני' והאבר הקדוש נמשך ממנו צינור לקליפ' כנודע אבל בגופ' שהם חג"ת אין להם ממשלה ושליט' אבל חיות וקיום ומזון לעמוד על משמרתם הקבוע' ולהיותם נכנעים למהרה נמשך להם מסוד חג"ת ולפיכך הותר להם מלאכת אוכל

שעה"כ

נפש בלבד ודע כי היות זה נמשך להם מג' עליונות ויורד דרך המדרגות ולפיכך ביום טוב עצמו שהג"ר שולטו' ומשפיע לו"ק האלו הותר להם מלאכת אוכל נפש בלבד כי אין העליונות משפיעות להיצונים רק היות לבד ולא שליט' ח"ו אבל בח"ה הו"ק שולטות ולפיכך הם ששה ימים ולהיות כי הו"ק אלו נתעלו כי חג"ת עלו לחב"ד ונה"י עלו לחג"ת אין להם לקליפ' שליט' כ"כ רק בדבר האבד וה"ס קצת ניצוצי קדושה שנכנסו בעמקי הקליפות ונאבדו שם בעון העולם על אלו יש להם שליט' לבד אבל אין להם שליט' מחדש על הקדושה ח"ו רק בדבר שנאבד וכדכתיבנו' עוד אני אומר דדבר האבד היינו קלי' שנכנסה וחזרה קדושה בסוד נוגה והם נשמות אשר היו בעמקי הקליפ' אבודין וחזרו ונטהרו ונכנסו במקום הקדש במקום מדרגות העשיה בפנימיותה לא חוץ במקום הקליפ' ואלו לא זכו לעלות למעל' ביצירה וכ"ש בבריאה וצריכין אנו להשפיע בעשי' ומדרגות' בסוד המלאכ' להשפיע לאותם הנשמות האבודין שם ולפיכך הותרה המלאכ' בח"ה ואף לפי פשוטו של דבר נבין ממנו לעומת העליון כי כמו שהמלאכ' לדבר האבד מעמידה שלא יאבדו

דרושי חזרת העמידה דרוש ג'

בסוד הקדושה וכוונתה וקודם שנבאר כוונתה נבאר קצת דברים הצריכים והוא כי תחלה תכוין לקיים מ"ע א' שנצטוינו בפ' ונקדשתי בתוך בני ישראל ופרשוהו בזוהר פ' אמור בר"מ שנתחייבנו לקדש שמו ית' בסוד קדושת נקדישך ונעריצך וז"ש בתוך בני ישראל רמוז בזה שצריך האדם לכוין כי בהמשיכו הקדוש' העליונ' אליו ית' שתמשך עליו בחי' הקדושה ההיא ג"כ ויתקדש האדם מקדושתו ית' וזהו ונקדשתי בתוך בני ישראל שהם יתקדשו והוא יתקדש עמהם בתוכם וזש"ה והתקדשתם והייתם קדושים כנו' בר"מ שנקבל הקדוש' מקדושתו ית' שנמשיכו' עלינו וכבר נת' כי מקום קבלתו אל הקדוש' הזאת היא באומרו מלא כל הארץ כבודו כנודע שה"ס המלכו' ותכוין כי אנו בני המלכו' ואנו מקבלים הקדוש' ע"י אמנו ולכן צריך שתכוין לכלול עצמך תוך המלכות לקבל מקדוש' הנמשכת עליה וזה תכוין באומרו מלא כל הארץ כבודו ובהגיע הש"ץ אל נקדישך וכו' צריך האדם לחזור ולפסוע ג' פסיעות לפניו במקום שהיה עומד בהיותו מתפלל בלחש ויסתום עיניו בכונה גמורה גם תזהר בתכלית הזהירות לכוין הרגלים בעת הקדוש' של נקדישך בסוד ורגליהם רגל ישרה ירמוז ששני הרגלים יהיו כדמות רגל אחד בלבד גם בענין מה שנוהגים קצת בני אדם לפסוע לאחוריהם ג' פסיעו' אחר הקדוש' ולומר שלום לא היה מורי ז"ל נוהג כך כלל אלא שהיה נשאר עומד במקומו עד נפילת אפים וגם היה שותק ולא היה אומר שלום ואפי' שהוא עומד במקומו גם צריך שתאמר עם הש"ץ כל סדר הקדוש' מלה במלה מן נקדישך ונעריצך עד סיום כל הקדוש' כולה ואמנם ב' תיבות של נקדישך ונעריצך צריך שתאמר אותם בקול רם ושאר התיבות עד עניית קק"ק תאמר אותם בלחש עם השליח ציבור ואחר כך כשתענה קק"ק וכו' יהיו בקול רם ובעינים סגורות ובדילוג כלפי מעלה כמשי"ת (לט ע"ב)

והנה ענין הנז' שהוא לומר נקדישך ונעריצך בקול רם בלבד והשאר בלחש זה נזכר בתוספתא דמס' פאה והענין של הדילוג באומרו קק"ק נז' במדרש תנחומא בפ' צו וז"ל בשתיים יעופף וכי בכנפים יעופף אלא מכאן תקנו חז"ל לעוף האדם על רגליו בשעה שהש"ץ אומר קק"ק ע"כ ועניינה ית"ל בע"ה אמנם נבאר עתה בקצרה כוונה א' רבת התועלת הזהירני מורי ז"ל מאד לכוין בה וא"ל שבוזה תתעלה נפשי ותקבל קדוש' גדולה והענין הוא כי הנה לקמן יתבאר שענין הדילוג הוא להעלות למעלה את יעקב ורחל והנה נודע כי כל דילוג ועליה ממקום למקום איננה אלא בסוד שם בן מ"ב כמבואר לעיל בדרושי הקדישים וע"ש וא"כ צריך לדלג ולכוין להעלות את נפשו ג"כ עמהם למעלה ע"י שם מ"ב בשם אבגית"ץ ובקדושה של תפלת שחרית דחול יכוין בשני אותיות גימ'

שעה"כ

ובקדושת המנחה של חול יבוין לדלג ולעלות ע"י ב' אותיות א"ב ובקדושת (ובא לציון) תפלת מנחה דשבת יבוין בשני אותיות תין ונבאר עתה כוונת הקדושה ועניינה באורך הנה לעיל כתבנו כי ענין חזרת ש"ץ העמידה היא להעלות ליעקב ורחל עד חג"ת דז"א אבל דע כי אין העליה ההיא נעשית תכף בתחילת העמידה אבל בכרכת אבות אנו ממשיכים להם הארה מחסד דז"א כדי שיוכל אח"כ יעקב לעלות שם ובכרכת מחיה המתים אנו מאירים מן הנבורה דז"א כדי שתוכל אח"כ לעלות שם רחל ואח"ך אשר שניהם קבלו הארותיהם משני זרועות ז"א מחסד ונבור' בב' ברכות הנז' אז אח"כ הז"א מעלה אותם אליו ע"י שני זרועותיו הנז' ועולים עד מקום חג"ת ועליה זו היא ע"י הקדוש' הזאת דנקדישך כו' והנה עיקר תכלית סוד הקדוש' הוא לתת הארה אל מוח הדעת דרחל לפי שהנשים דעתן קלה ולכן אחר אשר קיבל' הארה משני הזרועות מקבלת מקו האמצעי דז"א הנמשך מן הדעת שבו ומאיר בדעת דרחל ונשלם אורו ונודע כי כל בחי' קדש הוא במוחין והוא כי כונתנינו הוא להשלים המוחין דרחל מבחי' הדעת דז"א ולהעלות' עד שם ואמנם טרם שיעלו יעקב ורחל בחג"ת דז"א אנו צריכין להעלות בתחלה את חג"ת דז"א עצמו למעלה בג"ר חב"ד שבו שהם מוחין שלו הנקר' קודש ועי"ז מתקדשין חג"ת שלו מן קדושת המוחין שלו ואח"ך מכה שנתקדשו משם ישפיעו הם קדושת המוחין ביעקב ורחל ואז יעלו למעל' בחג"ת דז"א לפי שכל מדרגה תחתונה א"א לה לעלות למעלה עד שתקבל אור עליון נוסף על מה שהיה לה בתחלה ואז תוכל לעלות למעלה ממדרגתו הראשונה והנה חג"ת דז"א צריכין שני מיני עליות בתחילה עולים למעלה לקבל הארה לצורך עצמן כדי שיוכלו לקבל הארה מג"ר ואח"ך חוזרים ועולים פ"ב לצורך עליי' יעקב ורחל ומקבלים הארה יתירה להאיר ביעקב ורחל שיוכלו לעלות

וזה סדר כוונת הקדושה נקדישך כנגד החסד העולה עד חכמ' דז"א הנק' קדש וזהו נקדישך ר"ל נעלה אותך אל מקום החכמה הנקרא קדש²²⁸⁵ ונעריצך הוא להעלות הגבו' עד בינה דז"א ויען כי שתיהם הם גבורות לכך נאמר בלשון ונעריצך לשון גבו' ועריצות כנועם הוא הת"ת להעלותו בדעת אשר בו מתלבש היסוד דאימא הנקר' נועם עליון כנודע וה"ס שם אהיה דיודין העולה בגימ' נעם ושם מתגלה אור נועם הבינה בדרך היסוד שלה המלוכש בדע' ז"א והרי עלו חג"ת למקום ג"ר לקבל הארה לצורך עצמם ואחר שקבלו הארה לצורך עצמם אנו חוזרין להורידן למטה במקומ' כדי שיאירו שם וזהו שיח סוד שרפי קדש, שיח כנגד החסד שירד למקומו מלא שפע והארה, וסוד, כנגד גבו' היורד למקומו' כי סוד בגימ' יין שהיא בחי' גבו', ושרפי קדש, כנגד ירידת ת"ת ואם תקשה ותאמר כי הסוד חשוב מן השיח שהוא הדיבור ואיך ניחם השיח אל החסד המעולה, והסוד אל הגבו' שהוא מדרג' למטה מן החסד והתשוב' היא כי הנה בכלל השיח והדבור נכלל הסוד שהוא קול החשאי לפי שהסוד הוא הבל היוצא מפי האדם בחשאי וכשמגביה קולו יותר אז הוא נעשה שיח ודיבור, ונמצא שהסוד הוא נכלל בשיח וה"ס הימין הכולל את השמאל עמו אמנם הדיבור אינו כלול בתוך הסוד, כי הסוד הוא תחלה בחשאי בלי דיבור כלל, ואפשר להיות סוד בחשאי בלי דיבור בקול רם, אבל א"א אל הדיבור בקול רם להיותו בלתי ההבל החשאי בתחלתו, וה"ס הימין הכולל (לט ע"ג) את השמאל אבל השמאל אין בו כח לכלול את הימין עמו ולכן אנו מיחסים השיח והדיבור בחסד והסוד בלחש בגבור' ואחר שירדו אז הם משפיעים חג"ת הנז' הארה וקדושה עליונה שקבלו מהג' מוחי' הנק' קדש ומאירים אל ג' תחתונות נה"י דז"א עצמו וזה נרמז במ"ש המשלשי' לך קדושה כי ג' ספי' חג"ת הם משלשי' קדושה בנה"י שלו ואחר שהאירו בנה"י אז מאירים הנה"י האלו ביעקב ורחל וזהו וקרא זה אל זה ואמר כי זה הם י"ב פרקין דיעקב דדכורא כמנין ז"ה ואל זה הם י"ב פרקין דנוק' רחל כנז"ל ואז מאירים אלו באלו ואז עולי' יחד כולם למעל' באופן זה

שעה"כ

הג"ת עולים בחב"ד ונה"י עולים בחג"ת ואז גם יעקב ורחל שהיו במקום נה"י עולים עמהם עד מקום הג"ת ואל תתמה לומר היאך אפשר שיעלו נה"י דו"א עצמו אל מקום הג"ת לפי שהרי נתבאר אצלנו במ"א כי אפי' בימי החול עולי' העולמו' בכל תפלו' ונכלליו' זב"ז ועליו' זו נרמזת בקק"ק באופן זה קדוש א' הוא עליית החסד בחכמה קדוש הב' הוא עליית הגבור' בבינה קדוש הג' הוא עליית הת"ת בדעת אח"ך בה' צבאות נרמז עליית נה"י בחג"ת²²⁸⁶ כי ה' הוא היסוד העולה בת"ת וצבאות הם נו"ה העולים בחו"ג ואח"כ נרמז עליות רחל הנקב' במלת מלא כל הארץ כבודו כי הארץ שהיא הנקב' כנודע ממלאה כל אותו המקום של נה"י ועולה עמהם ג"כ וביאור ענין זה הוא לומר כי גם אשר עלתה הנקב' הנקרא ארץ למעלה במקום נה"י לא מפני כך נשאר מקום המלכות ריקם ופנוי כי אפי' מקום הארץ שהיא הנקבה היא מלאה מכבודו אעפ"י שעלתה למעלה וע"י עלייה זו של הנקבה מקבלת עתה דעת שלם ונשלם מוח הדעת שלה כנ"ל ובוזה תבין מעם מש"ל שצריך לדלג כלפי מעלה בעת שאומר קק"ק כו' וכנז' בתנחומא וכנז' בפוסקים בשם פרקי היכלות והטעם הוא להורות כי באלו התיבו' של קק"ק עולים ומדלגין כולם למעלה ממקומם חג"ת בחב"ד ונה"י בחג"ת ורחל הנקבה בנה"י ואמנם אעפ"י שביארנו כי ג"פ קק"ק ה"ס עלית חג"ת בחב"ד עכ"ז צריך לבאר המלות עצמם ובו ית' מהו השפע שמקבלים משם והענין יובן במה שהודעתין איך נזכר באדר' נשא ד' קב"ט ע"א כי קוצא חד דשערי דרישא דא"א מתפשט למטה דרך אהור ומגיע עד רישא דז"א ומאיר שפע גדול במוחין דז"א מן המוחין העליונים דא"א דרך ההוא קוצא דשערי הנמשך ממוחין דא"א וכבר נת' שם כי הנימין דא"א הם י"ג נימין ונקראים קדוש לפי שיש בהם ת"י נימין כמנין קדוש וסודו הוא שם ההויה דמילוי יודין שיש בו ד' יודין וכל יוד כלולה מעשר הרי ת' ועם עשר אותיו' מילוי ההויה הרי ת"י כמנין קדוש והנה מספר הנימין הם י"ג שהם ג' הויות דמלוי יודין יהוה יהוה יהוה ובהם י"ב אותיות ועם הכולל הרי י"ג וכל הויה מהם בהיות' מלאה היא בנימ' קדוש כו' וכנגד ג' הויות הנז' הוזכרו ג' פעמים קק"ק אשר מהם נמשכת הארה גדולה דרך קוצא דשערי כנז' ומאיר במוחין דז"א ובחי' הארה זו היוורת מן המוחין דא"א אל המוחין דז"א נקר' קדושה כנודע כי כל סוד קדושה הוא במוחין שה"ס החכמ' הנקר' קודש ואח"כ קדושה זו נמשכת אל חג"ת ואל נה"י ואל יעקב ואל רחל כנז"ל גם תכוין כי קדוש בנימ' ת"י כנז' ויען יש ת"י נימין וכל נימא אתפשט לת"י עלמין וכל עלמא אתפרש לת"י עיבר נמצא שג"פ ת"י הם נימין דריש' דא"א וכנגדם הם ג"פ קק"ק ובאומרך ימלוך ה' לעולם כו' תכוין אל ר"ת אלקיך ציון לדו"ר ודו"ר אצליו לרמוז כי אנחנו מעלים את המל' אצלו אצל הת"ת ועי"כ ימלוך ה' כו'

דרושי הזרת העמידה דרוש ד'

כולל ג' קדושות של יוצר ודעמידה ושל ובא לציון גואל אמר הכותב פ"א שמעתי ממורי ז"ל דרוש א' בענין של הקדושות הנז' הנה הודעתין לעיל כי בתפלת שחרית דימי החול עולי' הנקב' בהוד והזכר עולה בנצח כנ"ל בסוף ביאור ברכת אבות ואמנם ענין קדושת יוצר עניינה הוא כדי להעלות את המלכות אל עולם הבריאה העומדת בהיכל קה"ק דיצירה כנודע ואנו מעלים אותה אל ההוד שבבריאה שהוא נקרא היכל עצם השמים ולכן קדוש' זו היא נאמרת באל ברוך גדול דעה וכו' ונודע כי תיקון ברכה זו הוא בהיכל הזה כנז' בזהר פ' פקודי ואנו ממשיכים לה הארה ושפע רב וקדוש' מג' עליונות דבריאה שהם חב"ד ששם הוא סוד הקדוש' כנ"ל בדרוש שקדם וזה ביאור קק"ק קדושה הוא בחכמה וברכה של ברוך כבוד ה' ולט' ע"ד} ממקומו בבינה ומלכות שהוא ימלוך ה' לעולם אלקיך ציון בדעת

שעה"כ

ונבאר עניינם כי הנה קדוש נתבאר בזוהר שהוא מלשון קדש ו' והענין הוא שבתחילה עולה אות הו' שהוא הת"ת בחכמה הנקרא קדש ונעשה קדוש ואח"ך קדש העליון מתפשט עד הת"ת הנקרא ו' ונעשה קדוש ואחר כך מתפשט גם עד היסוד שבו ונעשה קדוש ג' הרי כי לעולם כל בחיני קדוש הוא קדש ו' והנה בקדוש הג' שהוא ביסוד אנו מחברים עמו את הנ"ה וזהו ה' צבאות ה' ביסוד צבאות בני"ה ומשם מתפשט עד המל' וזהו מלא כל הארץ כבודו והרי עתה נתקדשה המל' דבריאה מבחי' החכמה דבריאה ואח"כ אנו ממשיכין לה בחי' ברכה מבינה דבריאה וזהו ברוך כבוד ה' היא בינה כבוד עלאה ממקומו שהיא המל' וז"ס התפשטות הבינה עד הוד²²⁸⁷ ששם עומדת המל' כנז' ונודע כי בחי' בריאה היא בינה ואח"כ אנו ממשיכין לה מן הדעת וזהו ימלוך ה' לעולם כו' ואנו מתחילין במל' דרך עלייה להעלותה עד ה' שהוא הדעת ואז היא אצלו ממש בהוד כנ"ל שז"ס ר"ת אלקיך ציון לדור ודור שהוא אצלו אמנם קדושת תפלת העמידה היא במלכו' דעולם האצילות שאנו מעלים אותה עם הת"ת בהוד דאצילות ולכן אחר אשר קבל' המל' הארה מן הו"ג בשני ברכות של אבות ונבו' בחזרת התפל' דש"ץ כנ"ל בדרוש שקדם אז אנו אומרים הקדושה נקדישך כו' כי אז תתחבר אותה ההארה עם הת"ת ואז א"א קק"ק כו' וברוך כו' וימלוך כו' ע"ד מ"ש בקדושת יוצר ואין הפרש בין שני קדושות אלו אלא שקדושת יוצר היא להקדיש את המל' דבריאה וקדושי' דמעומד היא במל' דאצילות אבל בקדושת דובא לציון ה"ס ירידת המל' דאציל' בהיכל קה"ק דבריאה כנודע כי שם מקומה תמיד ולכן אנו צריכין להמשיך לה שפע וקדושה וברכה ולכן אנו חוזרין לומר קדושת קק"ק כו' וברוך כו' ותשאני רוח כו' וימלוך כו' ע"ד הנ"ל בקדושת יוצר ממש ולכן תבין למה קדושת ובא לציון היא בלשון הקדש ובלשון תרגום כי להיות ענין זה למטה בבריאה לכן אחר שאמרנו קדושה בלשון הקודש אנו חוזרים לאומרה בלשון תרגום להעלים ולהסתיר ולכסות קדושת לשון הקדש תוך לשון תרגום ונעשה מכסה עליו והוא נעלם ומסתתר בתוכו ולפי שקדושת ובא לציון היא דרך ירידה כי יורדת המלכו' דאצילות אל הבריאה כנז' ולכן אנו אומרים ומקבלין דין מן דין כו' כי מקבלין השפע זמ"ז דרך קבלה ויריד' ממש אמנם יש הפרש א' בין ג' קדושות האלו כי הנה בקדושת יוצר לא נאמר בה ימלוך כלל ובקדושי' דמעומד נאמר בה ימלוך ה' לעולם כו' ובקדושת ובא לציון נאמר בה ה' ימלוך לעולם ועד וצריך לדעת ענין ג' שינויים אלו והענין הוא בקדושת יוצר כונתינו היא להעלות את המלכו' דאצילות עד למעלה באצילות מדרג' אחר מדרג' כנ"ל ולכן אין אומרים בקדושי' ההיא ימלוך כו' כי פסוק זה הוא כנגד הת"ת ואין רצוננו להורידו למטה אצלה ואדרבה רצוננו להעלות אותה אבל בעמידה שכבר היא אצלו למעלה אנו אומרים אותו ואמנם בקדושת ובא לציון אשר היא יורדת למטה במקומו' כמנהגה ולכן אנו מורידים עמה גם את הת"ת וכיון שעתה הוא מקדים לירד אצלה להיות עמה שם לכן אנו אומרים ה' ימלוך ומקדימין שם ההויה שהוא בזכר אל המלכות הנרמזת במלת ימלוך ולא כקדושת העמיד' שמקדימין ימלוך לשם ההויה שאומרים ימלוך ה' כו' אלא ה' ימלוך לעולם ועד

בברכת אתה קדוש כו' הנה אחר שכבר קבלה המל' עתה קדושת המוחין מבחי' הדעת דו"א ועלתה שם הנה עתה אנו אומרים אתה קדוש ושמך קדוש שהיא בחי' המל' הנקר' שמך כנז' בזוהר פ' פקודי לומר שעתה כבר קבל' המל' קדושה והארה מן הקודש העליון שהן המוחין דז"א דרך קו האמצעי שבו אשר זה הקו האמצעי נרמז במלת אתה קדוש כנ"ל בדרושים הקודמים כי אבות בחסד ונבורות בגבורה וקדושת ה' בת"ת וזהו אתה קדוש הוא הקו האמצעי ת"ת שדרך בו ירדה ונמשכה קדושת המוחין עד המל' ואז גם היא ושמך קדוש

שעה"כ

ענין מודים דרבנן הוא במש"ל שהזכר עולה בנצח והנקב' בהוד ולכן עתה במודים שהוא בהוד כופף הת"ת את ראשו וכורע למטה כדי לנשקה בסוד הנשיקין וכבר נת"ל במודים של תפלת הלחש כי הכריעה אשר שם אינה כפולה כשאר הכריעות וגם הזקיפה אינה כפולה כשאר הזקיפות (מ ע"א) אמנם אין שם רק כריעה א' בסוד ו' לגבי ה' וכנגדה יש זקיפה א' ה' לגבי ו' כי מודים דרבנן הוא כריעה שניה של יוד לגבי הא וכנגדה זקיפה א' בסוד ה' לגבי י' וז"ס מודים דרבנן כי אין כריעה זו אלא לגוף שהם ח"י חוליות שבשדרה אמר חיים ענין זה מ"כ בקונטרסי ונלע"ד כי מ"ש כי אין כריעת זו כו' חוזר אל הכריעה הראשונה של מודים דתפלת לחש שהיא ו' לגבי ה' שהוא הגוף הנקרא ו' וזה נלע"ד שהוא מוכרח

דרושי חזרת העמידה דרוש ה דרוש ה'

כולל שני דרושים דרוש ענין משמעות נשיאות כפים וענין ברכת כהנים ובתחילה נבאר טעם נשיאו' כפים יען כי הוא דרוש קצר ואח"כ נחזור לבאר דרוש ברכת כהנים בכמה פנים ששמעתי ממורי ז"ל דע כי ענין נשיאות כפים הוא לצורך תיקון פרצוף לאה כמו שנבאר והענין הוא כמ"ש לעיל בסוד ברכת שים שלום דתפלת לחש כי שני זיווגים נעשים עתה האחד הוא זיווג הז"א הנק' ישראל ביי"ג מידות דרחמים של ויעבור כו' עם לאה מן החזה שלו ולמעלה והב' הוא זיווג יעקב עם רחל בנפילת אפים והנה בברכת אבות נעשה פרצוף רחל וגם פרצוף לאה כנ"ל במלת האל הגדול כו' שהם אותיות לאה אבל אז לא נעשה כל פרצוף לאה כולו כנז' שם כי לא נעשה אז רק בחי' הדעת דלאה ובחי' הז' תחתו' שבה אבל התרין מוחין חו"ב שבה לא נתקנו ולא נעשה עדיין גם בחי' היסוד שבה לא נעשה עדיין והנה היסוד שבה נעשה ע"י ויעבור²²⁸⁸ כמבואר שם והחוי"ב שבה נעשית ע"י נשיאות כפים של ברכת כהנים והענין הוא במה שית' בענין כוונת ברכת כהנים שעניינה הוא שאז נכנסין אור המקיף בז"א ופשוט הוא כי אז מתרבים האורות בז"א ולכן אז הם נושאים את כפיהם לרמוז שאותם האורות הניתוספות בז"א הנמשכות ויוצאות מסופי האצבעות של ידיו שלא ירדו למטה אמנם יצאו משם ויעלו בסוד אור חוזר ממטה למעלה עד רישא דז"א בסוד זקיפת האצבעות כלפי מעלה ועי"כ נתקנין חו"ב של לאה וז"ס טעם שצריך הכהן לישא כפיו כנגד ראשו ממש למעלה כנז' במשנה וצריך ליזהר בזה להגביהם ממש כנגד ראשו וענין זה ית' בדרוש שנתבאר אצלנו בדרוש תיקון פרצוף לאה איך נתקן ושם נתבאר שע"י האורות היוצאים מסופי הזרועות דז"א דרך קצוות האצבעות נבנה פרצוף לאה מתתא לעילא בסוד אור חוזר וע"ש וקיצור הענין הוא²²⁸⁹ כי בהגביה הז"א שני זרועותיו למעל' נמצאים ראשי אצבעותיו מכוונות משני צדדי ראשו בב' צדדי מוח הדעת שבו אצבעות זרוע ימין מימין הדעת ואצבעותיו השמאל' משמאל מוח הדעת ואז האורות יוצאים דרך קצוות אצבעותיו בסוד אור חוזר מתתא לעילא ובצאתם מתגלים האורות ההם ומשם מאירים בלאה העומדת ראשה באחורי דעת דז"א ואלו האורות נעשי' בחי' חו"ב בלאה מב' צדדי הדעת שלה והם גבוהים יותר מהדע' כנודע כי לעולם כל חו"ב הם גבוהים מן הדעת והאורו' מתפשטי' בשני צדדי הדעת מתתא לעילא וכל זה נעשה ע"י נשיאות כפי ז"א וכנגד זה צריכים הכהנים להגביה כפיהם ואחר אשר סיימו ברכת כהנים ונגמר תיקון לאה ונעשו ב' מוחין שלה אין צורך להשאיר כפיהם זקופים עוד עד ויעבור שהוא עת הזיווג דלאה כי כיון שנעשו ב' מוחין דילה אין צריך עוד בהם ולכן מורידין הידים כדרכם למטה ואורות יוצאין דרך האצבעות בסוד אור ישר מעיל' לתתא כדרכן תמיד

- מאיר הכוונה -

²²⁸⁸ ביואירם ח"ב מו ע"ד עליון

²²⁸⁹ כללים ח"א כז ע,ד אמצע (מקומו)?

שעה"כ

ועתה נבאר²²⁹⁰ ענין ברכת כהנים כבר הודעתך בדרוש הצלם של ז"א איך יש בז"א מוחין מצד אימא והם מוחין פנימיים וגם יש לו מוחין מקיפים מבהוין וחיבור ב' בחינות אלו נקרא צלם בסוד אך בצלם יתהלך איש ואות צ' הם מוחין פנימי' ושני אותיות ל"מ הם מוחין מקיפים וכן עד"ו יש בז"א מוחין אחרים מצד אבא והם מתלבשים בתוך המוחין דמצד אימא והם ג"כ פנימיים ומקיפין ונק' גם הם בחי' צלם באופן שהם ב' צלמי' בסוד עד שיפוח היום ונסו הצללים תרין והנה המוחין פנימיים דמצד אימא נכנסין בז"א עד תשלום היותו בן י"ג שנים ואז נקר' איש ואח"כ נכנסים בו מקיפין דמצד אימא בה' שנים אחרים שהוא עד תשלום היותו בן ח"י שנה ואז נאמר עליו בן ח"י לחופה ואח"כ בב' שנים אחרים נכנסים בו מוחין הפנימיים דמצד אבא ואז הוא בן עשרים שנה ואמרו עליו בגמ' בן עשרים שנה ואילך (מ ע"ב) יכול למכור אפי' בקרקעות שהניח לו אביו ומשם ואילך נכנסין בו מקיפין דמצד אבא בהיותו בחתימת זקן והנה בברכת אבות דתפלת שחרית דחול נכנסו בו כל המדרגות הנז' זולתי מקיפין דמצד אבא בלבד והנה צריכים הם ליכנס בו מרם הזווג והנה עדיין הוא חסר מהם ולכן אנו מכניסין אותם בו ע"י ברכת כהנים²²⁹¹ כמשי"ת והנה ביארנו במ"א דרוש זה של הצלם בסדר השנים של ז"א והוא באופן אחר וע"ש כי שם ביארנו האמת והנכון והנה אני שמעתי ממורי ז"ל שהמקיפין דמצד אימא שהם ל"מ דצלם הנה אות הצ' הוא המוחין הפנימיים בנה"י דאימא והמקיפין הנקראים ל' דצלם הם בחג"ת דתבונה והמקיפין היותר עליונים הנק' מ' דצלם הם בחב"ד דתבונה וכפי זה נמצא שבתפלת שחרית דימי החול עולה ז"א עד ראש התבונה אמנם אינו ממש שהוא עולה רק שהם יורדין²²⁹² עד מקום ז"א כמו שהוא בליל שבת כמבואר במקומו ונמצא שבשחרית דחול הוא כמו ערבית דליל שבת אבל לא שמעתי בפ"י ממורי ז"ל וברוך היודע האמת ונחזור לענין ראשון כי הנה עדיין ז"א עתה צריך שיכנסו בו המקיפין שלו דמצד אבא תוך פנימיותו בבחי' פנימיים לצורך הזווג שעתיד להזדווג עתה וע"י כניסת אלו האור המקיף בתוכו בסוד פנימיים ניתוספו בו הארות עצומות במוחין שבו וע"כ נבקע יסוד דאימא שבתוך הדעת שלו כנודע כי אינו יכול לסבול כ"כ אורות עצומים בסוד ונבקע הר הזתים וכו' ונבקע בעת שאומרי' ויעבו' וכו' כמשי"ת שם בע"ה ואז נעשים בו ד' תיקוני דיקנא העליוני' שהיו חסרים ממנו כי לא היו בו בברכת אבות רק ט' תיקוני דיקנא כנז' באדרת נשא ונגמרו בו י"ג תיקוני דיקנ' גם הוא כמו א"א והוא סוד י"ג מדות אל רחום וחנון וכו' ונודע כי גם השער' דתיקוני דיקנא הם אור מקיף ולקמן בביאור ויעבור יתבאר בע"ה ונמצא כי בברכת אבות נכנסו המקיפין דמצד אימא במלת ואלקי אבותינו כמבואר שם ובתיבות אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב נכנסו הפנימיים דמצד אבא ועתה בברכת כהנים נכנסו בו המקיפין דמצד אבא והם ב' אותיות ל"מ דצלם שמצד אבא וטעם היות נעשה ע"י הכהני' הוא לפי שסוד הכהן הגדול הוא בחכמה שהוא קו ימין והוא אבא ולכן אין מקיפין דמצד אבא נכנסים אלא ע"י הכהנים ואמנם כדי לבאר ענין הג' ברכות שיש בברכת כהנים צריך שנקדים לך ענין דרוש המוחין דז"א

דע כי המוחין דז"א הם ד' והם חו"ב ודעת כלול מחו"ג אמנם לפי שאלו הד' מוחין הם מלובשים תוך ג' לבושים בלבד שהם נה"י דאימא והדעת כלול מב' מוחין מלובש תוך לבוש א' שהוא יסוד דאימא לכן לעולם אנו מזכירין אותם בשם ג' מוחין לבד שהם חב"ד גם צריך שתדע שהמקיפין הם ב' מדרגו' של המקיפין מקיפים התחתונים הם ל' דצלם כנ"ל והמקיפין העליונים הם מ' דצלם לפי שאות צ' דצלם הם המוחין הפנימיים הנכנסים תוך ז"א שהוא בן ט"ם וכל ספי' כלולה מעשר הרי צ' דצלם ול' דצלם המקיפין שע"ג

- מאיר הכוונה -

²²⁹⁰ כללים ח"א כח ע"ג תחתון מקומו?

ביאורים ח"ב דף ט"ו ע"א שליש עליון

²²⁹¹

²²⁹² ביאורים ח"ב מז ע"ב מספר פעמים וע"ג שליש עליון והלאה

שעה"כ

המוחין ונרמזו באות הל' לפי שהם ג' מוחין כל א' כלולה מעשר הרי ל' וגם כי מתלבשין תוך נה"י דאימא שהם ג' לבושים בלבד ולכן נק' ל' אבל המקיפים העליונים למעלה מהם הם נרמזים באות מ' דצלם לפי שאינם שם מלובשים תוך לבושים רק הד' מוחין בעצמם בלי לבושים ולכן נק' אות ס כי אז הם ניכרים שהם ד' מוחין כי בהיות מוח הדעת הכלול מב' מוחין שהם חו"ג מלובש תוך לבושו שהוא היסוד דאימא נק' מוח א' ובהיותו בלי לבוש אז ניכר היותו בחי' שני מוחין ושעם היותם שם בלתי לבוש הוא לפי שהנה בתחילה נזדווגו או"א כדי להאציל אלו המוחין וניתנו תוך בטן אימא עלאה בסוד עיבור וכאשר נולדו ויצאו משם יצאו ערום מבלי לבוש ואז שם נרשמו היותם ד' מוחין כי כל דבר שבקדושה כך הוא שבכל מקום ומקום עושה רושם ואינו נמחק ולכן אז עשה שם רושם א' ונק' ס' שתומה דצלם ואח"כ רצה המאציל העליון להלביש המוחין האלו כדי שיהיה כח לז"א לסבול האורות הגדולים האלו כי הנה הם בחיני' שפות שממשיכין או"א בעת זיווג שנזדווגו ממקום עליון מאד שהוא מן א"א וא"א המשיכין מן עתיק וכעד"ז עד רום המעלות כמבואר אצלנו ולא יש כח בזעיר אנפין לסובלם בהיותם אורות מגולים ולכן הוצרך לעשות להם לבושים והוא מה שנתבאר אצלנו בדרושים של המוחין איך נתעלו ונסתלקו אורות נה"י דתבונה מתוכן (מ ע"ג) למעלה ונשארו הכלים ההם של הנה"י כלים רקים מבלי אורות בסוד אדם כי ימות באהל אין התורה מתקיימת אלא במי שממית עצמו עליה היינו התבונה הנק' מי שממית' עצמה על התורה שהוא ז"א ואז נתלבשו המוחין הנז' שהם בחי' אורות בתוך הכלי' של הנה"י דתבונה ואז נק' שם בשם ל' דצלם בסוד ג' מוחין בלבד ושם נעשה רושם הב' ואח"כ נכנסו בהיותם מלובשים כנז' תוך רישא דז"א ואז נעשו בסוד אות צ' דצלם והרי נתבאר טעם למה היו ב' בחינות מוחין מקיפין זולת הפנימיים הטעם הא' הוא לפי שכל דבר של קדושה עושה רושם בכל מקום שהוא בהכרח הטעם השני לפי שהלואי שאחר כל אלו הג' המיעוטים יוכל ז"א לסבול האורות האלו המוחין הגדולים כי ודאי הוא שבכל מדרג' ומדרגה מאלו הג' מתמעטין מיעוט אחר מיעוט כי אין מעלת הג' כמעלת הב' ואין מעלת השנית כמעלת הא' ואין ז"א יכול לקבל הארתם אלא אחר שנתמעט אורם במיעוט הג' שהוא אות צ' דצלם כנז' והרי ביארנו דרוש הצלם דז"א בקיצור מופלג.

ונחזור לענין ברכת כהנים כי הנה נתבאר שכל מה שיש באות צ' דצלם יש באות ל' וכן באות מ' והנה עתה בברכת כהנים נכנסים שני בחי' כפולות זע"ז שהם ל' וס' ואות ל' שהיא יותר תחתונה נכנסה בתחלה ואח"כ נכנסת המם שהיא יותר עליונה וכניסתם נרמז בג' ברכות אלו וזה סדרן יברכך עתה נכנס מוח חכמה של הלמד יהוהבו נכנס מוח חכמה של המם וישמרך עשר חסדים של הדעת דאות מם יאר בינה של הל' יהוה בינה של המם פניו עתה אנו חוזרים לחבר עמהם הראשונים ונמצא כי פניו הוא בחכמה של הל' אליך הם החסדים של המם ויחונך החכמה של המם ישא החסדי' של הל' יהוה הם עשרה גבורות שבדעת של המם פניו עתה אנו חוזרים לחבר כל מה שנכנס עם אלו שנזכר ונמצא כי פניו חכמה של הלמד אליך החסדים של המם וישם חכמה של המם לך בינה של הלמד שלום בינה של המם והנה עדיין הי' גבורות של הלמד לא נכנסו ואינם תלויים בכהנים אלא ע"י הכונו' שמכוונים הקהל והעם והוא כי צריך אל כל עם הקהל כאשר הכהנים מברכים ברכת כהנים שהוא בא"י כו' קודם שיאמרו מלת יברכך יכווננו הקהל באות ראשונה ו' של וידבר ה' אל משה כו' ובאות דלת של דבר אל אהרן ושני אותיות ו"ד הם בגימ' עשרה ויכווננו שאז נכנסין עשרה גבורות של הלמד לפי שמוח התחתון שבכולם הם גבורות שבדעת הלמד ונכנס בז"א בתחלת הכל וזה נעשה ע"י הקהל כנז' ואח"כ נכנסין כל השאר ע"י הכהנים יברכך כו' יאר כו' ישא כו' כנז' עוד קבלתי ממורי ז"ל ענין תיקון א' שהוא תלוי בכוונת הש"ץ ואיני זוכר אותו

שעה"כ

והנה צריך ליתן טעם למה אנו כופלים כוונת המוחין כנ"ל והוא במש"ל כי הנה בתחי' נכנסין ג' מוחין בפ' יברכך כנו' וכשנכנסין המוחין האחרים בפסוק יאר אנו מחבריאה עמהם כל המוחין הראשונים שבפסוק יברכך וכשנכנסין המוחין האחרים בפ' ישא כו' אנו מחברים עמהם כל המוחין הראשונים של יברכך ושל יאר והטעם הוא כדי לחברן יחד שיאירו אלו באלו ואלו באלו ואם תסתכל במה שנתבאר תבין איך הד' מוחין העליונים דאות מם הם רמוזים בבחינת ג' ההויות שבברכת כהנים חוץ מן החסדים של המם שלא נרמזו אלא בתיבת וישמרך ולכן היה צריך לתקנו כיון שלא נרמזו בשם ההויה כמו האחרים וצריך הארה ותיקון אחר ודבר זה תלוי בכוונת הש"ץ כנ"ל ואיני זוכר אותו איך הוא אבל המוחין של הלמד להיותם יותר תחתוני' אינם נרמזים בהויות אלא בשאר תיבות הפסוקים כנו' חוץ מן הגבור' של הלמד שהם יותר תחתונים מכולם ולכן לא נרמזו אפי' בשאר תיבות של הפסוקים דברכ' כהנים אלא באותם ב' אותיו' שנתכוונו הקהל כנו' והנה אעפ"י שמצינו שגם החסדים של המם נרמזו במלת אליך של פסוק יאר ובפסוק ישא כו' כנו' וכן בשאר המוחין של המם אין זה חשש כיון שעיקר זכירתם במקומ' שהוא פסוק א' היו בסוד הויות וכמ"ש שיש כוונה בזה תלויה על ידי כוונת הש"ץ ואיני זוכרה והנה בתיבת ויהונך אשר היא כנגד חכמת המם כנ"ל אשר היא בחי' זכר תכוין להשפיע משם אל ז"א (מ ע"ד) שהוא זכר אבל בתיבת שלום שהיא כנגד בינה של המם והיא נקבה תכוין להשפיע ולהאיר משם אל הנוקב' דז"א ונמצא כי משני בחינות אלו מקבלין הארה זו"ן ובכל מה שביארנו יתבאר לך כמה עניינים שיש בברכת כהנים ונבאר לך קצת מהם הנה נודע שאין הכהן עולה לדוכן יחידי אלא עד שיתמלא זקנו או עד שיהיה גדול מבן עשרים שנה ומעלה והטעם הוא במש"ל כי אלו המקיפים דמצד אבא אינם נכנסים תוך ז"א עד שיהיה בן כ' שנה וענין מלוי הזקן הוא כי הנה נודע שאין בז"א אלא ט' תיקוני דיקנא בלבד כנו' באד"ר וזוטא וחסדים ממנו ד' תיקוני דיקנא עלאין ואין זקנו מתמלא עד שנכנסין בו אלו המקיפים דמצד אבא כי בתחילה מאירים במקום המוחין ואח"כ ע"י אמירת י"ג מדות דויעבור נבקע יסוד אימא שבתוך הדעת דז"א ע"י כניסת אורות הרבים של המקיפים שאין כח ביסוד דאימא לסובלם ונבקע ויוצא אורם לחוץ ונשלמים בז"א כל י"ג תיקוני דיקנא כמשי"ת שם בענין ויעבור כו' גם בזה תבין מ"ש בפסוק אמור להם יברכך ה' וישמרך והענין הוא כי כבר נתבאר כי ג' מיני מדרגות מוחין הם ונרמזים בתלת אותיות צלם כנ"ל וכל מדרגה מהם הוא פרצוף גמור שלם גם נת' אצלנו שהמוחין האלו אינם גשמיים אמנם הם בחי' הנפש הרוחנית המתפשטות תוך גוף האדם בכל רמ"ח איבריו וכמו שהנפש נכנסת באדם מדריגה אחר מדריג' עד היותו בן י"ג שנה כן המוחין האלו כנ"ל ונמצא שהמוחין האלו שהם בחי' נפש ז"א הם פרצוף גמור מרמ"ח אברים נפשי' רוחניים המתפשטי' תוך רמ"ח איברי הגוף וכל אות ואות מג' אותיו' צלם היא פרצוף שלם כלול מרמ"ח איברים רוחניים באופן שהם ג' פרצופים כל א' כלול מרמ"ח איברים רוחניים וזה נרמז במלת אמור להם כי אמור בגימ' רמ"ח עם הכולל גם רז"ל דרשו ענין זה ואמרו כך אמור בגימ' רמ"ח עם הכולל וכוונתם ז"ל לרמזו אל מה שנת' שעתה נכנסים רמ"ח איברי הנפש פרצוף שלם של בחי' האור המקיף תוך פנימיות רמ"ח איברים גופניים של ז"א ובה תבין ענין המורא שצריך האדם לקבל עליו מורא ש"ש שיהיה מורא אלקיו על ראשו, שהוא סוד רמ"ח איבריאה דאור מקיף שהוא בגימ' מורא והוא ענין בחי' השכינה המקפת על ראשו של אדם ועל המוחין שלו ובה תבין מ"ש בשמשון ומורא לא יעלה כו' כי שמשון הוא נזיר והנזיר עולה עד עתיקא קדישא כנו' בזו' וכל בחי' אור המקיף שלו נכנסין בו בסוד פנימיות בתוכו ואין לו על ראשו אור מקיף הנק' מורא ע"ג ראשו אלא בתוך פנימיות ראשו

עוד יש כוונת אחרת בסו' מנין התיבות והאותיות שיש בג' פסוקים אלו ועניינם הוא כי הנה נתבאר בזהר כי ענין ברכת כהנים הוא להוריד רחמי י"ג תיקוני דיקנא דעתי'

שעה"כ

קדישא ומ' תיקוני דיקנא דז"א והנה פסוק של יברכך ה' וישמרך הוא בא"א ולכן יש בו שלש תיבות כנגד שלש רישין עלאין דא"א כנו' בריש אדרא זוטא וט"ו אותיות שיש בו הם כנגד ב' רישין עלאין יתיר המאירים בשלש עשרה תיקוני דיקנא דא"א הנמשכין ויוצאים מרישא תליתאה כנודע כי כל בחי' דיקנא מרישא תליתאה שהוא חכמה מוחא סתימא דעתיקא קדישא נפקי והנה ב' וי"ג הם ט"ו והנה ההויה שבפסוק זה מנוקדת בחולם וצירי וקמין וצירי ומלוייה ביודין כמו שנת' אצלנו באדר' האזינו ד' רפ"ח ע"א במאמר ג' רישין שהוזכרו שם בריש אדרת האזינו וע"ש היטב ונמצא כי בפסוק זה הוא ענין המשך ג' רישין עלאין למטה וזהו הטעם שר"ת של יברכך ה' וישמרך הם ייו שהם בגימ' כ"ו כמנין ד' אותיות הויה וס"ת הם כהך שהם בגימ' מ"ה כמנין ד' אותיו' הויה דמלוי אלפין והכוונ' הוא לרמוז כי שם ההויה שבז"א מתמלא בסוד השבון ובסוד מלוי ממה שמתברך מן א"א מן ג' רישין הנז' ובפסוק יאר ה' פניו כו' יש בו ה' תיבות כי כונתו הוא להמשיך מן או"א ג' מוחין אל ז"א ולכן הם ה' תיבות כנגד או"א וג' מוחין ויש בו כ' אותיות כחשבון ב' יודין כי כמו שחכמת אבא נקרא יוד להיותו בן י"ם גמורות עם ראש שלימה בג' מוחין שבה גם עתה ז"א נקרא יוד גמורה כי כבר נשלמו י"ם שבו בענין אלו הג' מוחין שנכנסו בו גם תכוין בעשרים אותיו' אלו להוריד הארה מן ד' תיקונין עלאין דדיקנא קדישא דא"א שיש בה י"ג תיקונים אל ז"א שאין בו רק ט' תיקוני דיקנא בלבד ועי"כ יושלמו בו י"ג תיקוני (מא ע"א) דיקנא גם הוא ואח"ך תמשיך בהם עוד הארה יותר עליונ' והוא מן ז' תיקוני גלגלתא דאריך שהם יותר עליונים מן י"ג תיקוני דיקנא דאריך ומהם תמשיך הארה אל י"ג תיקוני דז"א והנה י"ג וז' הם עשרים ואמנם זו ההויה שבפסוק זה היא במילוי ס"ג ובפסוק ישא וכו' הוא בחי' המוחין שירדו בז"א שאח"כ נתהוו בתרין עטרין עלאין שהם חו"ג דת"ת כנודע ולכן יש בפי' זה ז' תיבות ועם התרין עטרין הנז' הרי הם ט' תיקוני דיקנא דז"א ויש בו כ"ה אותיות ותכוין בזה אל שם בן כ"ב העליון שהוא הויה דמלוי אלפין ויש בה עשרה אותיות ולשם אדני במלואו שיש בו י"ב אותיות י"ב וי' הרי כ"ב אותיות להורות שעתה נתמלאו ב' השמות האלה במלואם ע"י הנה"י דתבונה שהם ג' המוחין שנכנסו בז"א כנו' והנה כ"ב וג' הם כ"ה ובוה תבין מ"ש בזוהר נשא כי יברכך יאר ישא הם נה"י שהכנו' הוא על נה"י דתבונ' המלבישי' את המוחין המקיפין גם תכוין כי עתה המלכו' הנקרא כה בסוד כה תברכו את בני ישראל ולכן באמרך מלת שלום תכוין להוריד כל השפע הנ"ל בכח ב' שמות שהם הויה דאלפין ואדני במלואו שיש בהם כ"ב אותיות ובאלו הכ"ב אותיות נכללין י"ג תיקוני דיקנא דעתיקא ומ' תיקוני דיקנא דז"א שהם כ"ב ואלו נכנסין בתוך המלכו' ונעשי' בה בסו' כ"ה אותיות שבפסוק זה שהם כנגד כ"ב אותיות שבשני השמות הנז' וג' פ' הנז' הרי כ"ה ולכן זו ההויה שבפסוק זה היא במלוי אלפין והנה בענין דרוש הנז' שמעתי מא' מן החברים שא"ל שנלע"ד ששמע דרוש זה ממורי ז"ל אבל הוא מסופק קצת בו אם יש בו איזה טעות וזה עניינו

הנה נת"ל כי בברכת כהנים נכנסין המקיפין דז"א ועי"כ מקבלת הדיקנא שלו הארה גדולה ומה שהיתה בתחלה במ' תיקונים לחוד נעשי' עתה י"ג תיקוני דיקנא גמורים ואח"כ מאירים בו עוד ז' דגולגלת' דאריך הרי הם עשרים הארות ונמצא שע"י ברכת כהנים נמשכת הארה גדולה בדיקנא דז"א ונגמרים ונעשים י"ג תיקונים גמורים ולכן אחר ברכת כהנים אנו אומרי' י"ג מדות דויעבור תיכף להורות שע"י ברכת כהנים נגמרים בו י"ג תיקוני דיקנא ודע כי ג' דיקנין הם למעלה השתים יש בהם שערורי' והג' אין בה שערות והם דיקנא דאריך ודיקנא דז"א יש בהם שערות לפי שהם זכרים אבל דיקנא דנוק' דז"א היא נוק' ואין בה שערות ומה שאין אנו מזכירין דיקנא דאבא הוא לפי שאו"א אתכלילו במזל דדיקנא דא"א ולכן אין בו דיקנא ולכן היו תיקוני דיקנא דא"א י"ג ודז"א ט' ודנוקב' שיתא לבד כנו' באדר' וזוטא והטעם הוא במ"ש אצלנו שהמקום של השערורי' שאנו מונין בז"א ובא"א ג"כ הם נמנין בדיקני דנוק' באותם המקומות עצמם אעפ"י שהם חלקים בלתי

שעה"כ

שערות ולכן אינם נמנין אלא במנין ו' תיקונים בלבד והנה כמו שז"א מקבל הארה גדולה בברכת כהנים שאעפ"י שאין בו מתחיל' רק ט' תיקונים עכ"ז עתה מאירים בו כל הי"ג תיקונים דדיקנ' דא"א בן נוק' דז"א אעפ"י שמתחלה לא היו בה אלא ו' תיקונים עתה נעשים בה ט' תיקוני דיקנא כמו הז"א לפי שהיא עתה מקבלת הארה מן ז"א בעלה אבל ז"א המקבל הארה מן אריך שיש בו י"ג תיקונים נעשים ג"כ בו י"ג תיקונים כמוהו הנה הפסוק הא' כנגד א"א והב' כנגד ז"א והג' כנגד נוק' והענין הוא כי בפסוק א' יש בו ט"ו אותיות כנגד תרין רישין עלאין המאירים בי"ג תיקוני דיקנא דא"א היוצאים מן רישא תליתאה גם ג' תיבו' הפ' הוה הם כנגד תלת רישין הנז' ובפ' הב' שהוא כנגד ז"א יש בו עשרים אותיות כנגד ד' תיקוני דיקנא דא"א המאירים אל ט' תיקוני דיקנא דז"א ואח"כ מאירים בהם ג"כ ז' תיקוני גלגלתא דא"א הרי הם עשרים הארות ונמצא כי פ' זה הוא כנגד דיקנא דז"א ולזה הטעם מסיים הפ' הזה ויחנך שהוא חכמה של המקיף העליון הנק' מ' דצלם כמבואר בדרוש שקדם ויען שהוא חכמה והוא דכורא לכן תכוין להמשיך ממנו הארה אל ז"א שגם הוא דכורא ופ' ג' מסיים בשלום שהיא בינה של המקיף העליון של מ' דצלם כנ"ל ג"כ ונדוע שהיסוד דאימא גם הוא נק' שלום כנ"ל בסוד (מא ע"ב) המברך את עמו ישראל בשלום ובסוד הפורס סוכת שלום עלינו וכיון שהוא בחינ' נוק' לכן תכוין להמשיך ממנו האר' אל נוקב' דז"א ויש בפ' זה כ"ה אותיות שה"ס הארת י"ג תיקוני דיקנא דאריך בט' דז"א וט' דז"א יאירו בשית תיקוני דיקנא דנוקב' ויוסיפו לה ג' תיקוני אחרים י"ג וט' וג' הרי הם כ"ה והנה בפ' יאר נתבאר שצריך לכיון בד' תיקונים יתרים שניתוספו בדיקנ' דז"א אבל בפ' זה שאינו מדבר רק בנוקבא לכן לא זכרנו הד' תיקוני שניתוספו בז"א אלא הג' תיקונים שניתוספו בנוקבא וכבר ידעת שהי"ג תיקונים דיקנא דאריך והט' תיקוני דיקנא דז"א הם כ"ב אותיות התורה כנז' בזוהר פ' נשא וה"ס עשרה אותיו' שיש במילוי הויה דאלפין וי"ב אותיות דמילוי אדני כנ"ל

ודע כי זה השם דאדני הוא למעלה בדיקנא דאריך ובוה תבין מ"ש בזו' בלק קפ"ה ע"ב אם עונות תשמור י"ה כו' אם חובין סלקו עד או"א כו' ע"כ והכי פי' אם עונות תשמור י"ה שהם או"א והגיעו העונות עד המקום הזה העליון הנה שם אדני שה"ס י"ב אותיותיו הנרמזים בי"ב תיקוני דיקנא דא"א הוא יעמוד עלינו אבל שם אדני שבמלכו' הוא גרוע מאד במעלה משם י"ה שהוא באו"א ואיך יאמר שאם גברו העונות עד י"ה ואין בו כח לעמוד לנו ששם אדני שבמלכו' יעמוד לנו אבל הכוונה היא על שם אדני העליון שבדיקנא דא"א וזכור זה כבר ידעת שג' בחי' תיקוני דיקנא הם דיקנא דא"א ודז"א ודנוקבא דאריך הם י"ג תיקונים דז"א הם ט' דנוקבא הם ו' בלתי שערות וה"ס ו' מעלות לכסא והנה ז"א בתחלתו אין לו רק ט' תיקונים ואח"כ נשלמים בו כל הי"ג תיקוני ואז נתמלא זקנו ולכן מטבע העולם שאין שערות זקן האדם צומחין רק מי"ג שנה ומעלה אחר שנגמר ונתמלא זקן האדם העליון שהוא ז"א והנה מה שמתחיל לצמוח קודם הכל הוא התיקון הב' והוא מקום השפה והטעם הוא לפי שהתיקון הזה הוא מקומו סמוך לפאת הראש כנדוע ונק' א"ל וכשתחלפהו באתב"ש יהיה ת"ך והוא בגימ' שפם והוא למטה בתיקון השני ולכן זהו המקום הראשון שמתחיל לצמוח ולכן בכ"ג יש בו לאו יתירה בהקפת ראשו וזהו פי' דיקנא דכהנא רבא הנז' באד"ר נמצא שהכת' אינו מקבל האור הגדול אם לא ע"י צינורות ונחזור לענין כי לכן בברכת כהנים יש י"ג יודין כנגד י"ג תיקוני דיקנא דא"א ויש בה ט' ויין כנגד ז"א הנק' ו' שבשם ויש בו ט' תיקוני דיקנא ויש בה שית ההין כנגד ו' תיקוני דיקנא דנוק' הנק' ה' תתאה של שם ההויה ותכוין להאיר מן י"ג דאריך לפ' דז"א ומט' דז"א לו' דנוק' ונלע"ד חיים הכותב כי לכך בי"ג תיקוני דיקנא דא"א שהם ג' הויות ובהם י"ב אותיות והכולל ומילוייהם ביודין ויש בהם ג"כ י"ב יודין והכולל כנגד י"ג תיקוני דיקנא דא"א וט' ויין כנגד ט' תיקונים דז"א ושש ההין כנגד ו' תיקוני נוק' להורות כי שרש כולם הם בא"א בי"ג תיקוני שבו ועיין בשער רוח"ק באותו היחוד של י"ג הוורת דרישא דא"א

שעה"כ

כוונת ברוך הוא וברוך שמו ענין ענית הקהל השומעי' ברכו' מפי הש"צ ואומרים ברוך הוא וברוך שמו בעת שמזכיר השם בברכה תכוין במלת ברוך הוא אל שם אהיה נעשה מלבוש בשם ההויה במלוי ס"ג ובברוך שמו תכוין כי שם אדני נעשה מלבוש אל שם ההויה דמלוי אלפין כוונה אחרת והוא בסו' ד' אותיות ההויה באופן זה כי בברוך תכוין אל אות יוד של ההויה והיא שם של ההויה ובתיבת הוא תכוין אל אות ה' ראשונה ושהיא שם של אהיה ובתיבת ברוך תכוין אל אות ו' ושהיא שם ההויה ובתיבת שמו תכוין אל אות ה' אחרונה שהיא שם אדני

כוונת אמן שעונין הקהל אחר חתימת כל ברכה מפי הש"ץ ודע כי יש מדרגות בעניית אמן אם אמן של ברכת המצות והנהנין ואם אמן של ברכות העמידה והתפלה ואם אמן של הקדישין ובתחילה נבאר ענין כולל לכולם ואח"כ נבאר החילוקי' שביניהם וזו היא הכונה הכוללת לכולם הנה נודע מה שצריך לכוין בתיבת אמן שהוא ענין חיבור ב' שמות יהוה ואדני ביחד לזה יאהדונה"י שהם בנימי' אמן אמנם במלת אמן יש ג' אותיו' וצריך לכוין הכוונה הנו' ג"פ בג' אותיות (מא ע"ג) אמן ולכן צריך להודיעך בתחילה היכן רומזים אלו הג' אותיות אמן ובזה יתבאר לך מאמר א' של הזו' פ' וילך דרפ"ה ע"ב ר"ש אמר אלף עמיקא דבירא דכל ברכאן מתמן נפקי ונבעין ומשתכחין מם פתוחה נהרא דנגיד ונפיק ואקרי מם והוא רזא דתנינן מם פתוחה מם סתומה כמה דאוקימנא למרבה המשרה נון פשוטה כללא דתרין נונין נון כפופה כללא דאות ו' כללא דנון כפופה בג"כ כללא אקרי נון ואו נון כו' ובתחילה צריך לבאר מציאותם ואח"כ נבאר לשון המאמר הזה דע כי אות אלף של אמן רומזת בת"ת דז"א והוא גופא דיליה ואות מם רומזת ביסוד דז"א ואות נון פשוטה רומזת במקום החלל שבין תרין ירכין נו"ה דז"א ממקום שנסתיים היסוד' משם ולמטה כנודע כי נו"ה מתפשטין לאורכן יותר משעור אורך היסוד ושם באותו חלל שבין נו"ה הוא כעין צורת נון פשוטה ונמצא כי ג' אותיות אמן כולם הם בקו האמצעי דז"א והתחלתם מת"ת שבו ולמטה והענין הוא כי ענין אמן הוא חיבור ז"א בנוק' הויה באדני שעולים בנימי' אמן כנ"ל והחיבור הזה אינו מתחיל אלא מן הת"ת דז"א ולמטה כי התחלת פרצוף רחל הוא מן החוזה ולמטה מחוברים אהור באהור שניהם יחד

וכבר ידעת מ"ש בתיקונים על וכנפיהם פרודות כו' בד' ל' תיקון י"ח כי זו"ן הם מתפרדים זה מזה בבחי' הזרועות שהם החו"ג ובבחי' הרגלים שהם נו"ה כי כולם נק' בחי' כנפים והטעם הוא כי להיות ז"א גדול וגבוה בקומתו יותר ממנה אין זרועותיהם מכוונים ביחד ולא שוקיהם כי שיעור כל קומת' הוא מן החוזה שלו ולמטה ולכן כנפיהם פרודות ואינן מחוברות יחד אלא בקו האמצעי לבד ושם מתחברים יחד בסוד שם יאהדונה"י שהוא בנימי' אמן שהוא בג' מקומות קו האמצעי כנו' ולא במקום אחר ונבאר עתה ענין התחברם יחד בג' אותיות אלו של אמן כי הנה אות אלף הוא בת"ת דז"א ששם מתחברים זו"ן יחוד ראשון כי מצד פנים הוא בחי' ת"ת אל ז"א ומצד אהור הוא בחי' כתר אל נוק' ואות מם הוא ביסוד יחוד שני כי מצד פנים הוא בחי' יסוד אל ז"א ומצד אהור הוא בחי' דעת אל נוקביה דז"א, ואות נון פשוטה היא באותו החלל שבין תרין ירכין כנ"ל אשר כבר הודעתך בענין ג' גלגולים של שת והבל ומשה בפ' שופטים בשער המצות במצות לא ירבה לו נשים איך מפי היסוד דז"א נמשך ויוצא משם התפשטות הבל א' ואור גדול היוצא משם ונמשך ומתפשט בין הרגלים ועיקר אור זה יוצא מפי היסוד דאבא הגנוז ומלוכש תוך היסוד דז"א כנודע ואין גילוי גמור אל פי היסוד דאבא אלא שם בלבד ואעפ"י שג"כ יוצא דרך שם הארה גדולה מן ז"א עצמו עכ"ז עיקר הארה אשר שם הוא מצד יסוד אבא אשר אין לו גלוי אחר אלא זה בלבד וענין הארה זו נחלקת לב' חלקים שהם ד' הראשונה הוא הבל היוצא מיסוד דאבא ונחלק לב' חלקים והא' הוא לצורך יעקב כי הנה כתר דיעקב הוא בת"ת דז"א ודעת דיעקב הוא ביסוד דז"א ושאר התפשטות גופא דיעקב והת"ת שלו אין לו אחיזה וסמיכה כנגדו בז"א וא"כ מהיכן נאחו ונעשה אבל הענין הוא כי הנה זה ההבל

והאור היוצא מיסוד דאבא דרך פי היסוד דו"א ומתפשט ביושר באמצע בין תרין ירכין דיליה משם בולטת ונוצצת ההארה ההיא לצד פנים דו"א ושם נעשה גוף יעקב אמנם ההארה וההבל בעצמו אשר שם באמצע בין תרין ירכין דו"א הוא בחי' הבל בן אדה"ר שהוא גלגול ראשון של משה ועוד יש הבל אחד היוצא מיסוד דאימא ג"כ מבחי' החו"ג אשר בה דרך פי היסוד דו"א ויוצא גם הוא לחוץ בסוד הבל בין תרין ירכין וגם זה נחלק לב' חלקים ההבל בעצמו שבין ב' ירכין הוא בחי' קין בן אדה"ר בסוד ג' גלגולים שהם קין יתרו מצרי כמבואר אצלנו ומה שבולט ממנו לחוץ הוא מתנוצץ לצד האחור דו"א ושם נעשה ממנו גופא דאמצעייתא דרחל נוקבא דו"א אשר גם זו אין לה סמך ואחיזה כנגדה בז"א אלא בהבל הזה אבל הזרועות והרגלים דיעקב ורחל יש להם סמך ואחיזה בנו"ה שהם ארוכים אבל ביסוד דו"א קו האמצעי שהוא קצר אין להם אחיזה בו אלא באלו האורות וההבלים הנז' וזכור הקדמה זו ותדע מהיכן נעשה בנין גופא דיעקב ובנין גופא דרחל

ונחזור לענין ראשון כי הרי ביארנו ענין נון של אמן איך היא רומזת בזה ההבל היוצא מיסוד דו"א עצמו ונקרא הויה (מא ע"ד) מצד פנים וכנגדו מאחור נעשה גוף הנקבה הנק' אדני והרי זה יחוד שלישי וזהו הטעם שאמרנו לעיל שצריך לכוין חיבור יאהדונה"י באות א' של אמן ובאות מם וכן באות נון פשוט' ובוה ית' לך מאמר דפ' וילך הנ"ל רש"א אלף עמיקא דבירא וכו' פי' כי הנה הודעתך כי עמיקא דבירא הוא פי היסוד דאימא עלאה שנפתח במקום החזה דו"א ולכן אות אלף היא שם כנגד אלף דאהיה שהוא אור היוצא מן בינה הנק' אהיה מפי היסוד שלה תוך החזה דו"א כנודע כי ז"ס אלף שבתוך מילוי הוא של שם ההויה דאלפין כי אות האלף היא כנגד השליש האמצעי דת"ת דו"א שהוא מקום החזה אשר שם פתיחת פי היסוד דאימא הנז' הנקרא שם אהיה מם פתוחה נק' נהרא דנגיד ונפיק זהו יסוד דו"א אשר הוא פתוח וכנגדה מאחוריו הוא הדעת דנוק' רחל הנקרא מם סתומה בסוד הדעת הסתום ונק' מם סתומה נון פשוטה וכפופה הם באותו חלל דבין ב' ירכין כנ"ל והנון פשוטה היא כנגדו שהוא פשוט וישר מתפשט באמצע וכנגדו מאחוריו הת"ת דנוק' הנאצל ממנו כנ"ל והוא נק' נון כפופה שהוא ת"ת דנוקבא

ונחזור לענין כוונת אמן כי הנה נתבאר כוונתו איך היא להוריד אור עליון מן אימא עלאה אל זו"ן באותם הג' מקומות שמתחברין יחד וכל זה הוא בכוונת אמן דשאר ברכות אבל בכוונת אמן דחזרת עמידה דש"ץ אינו כך לפי שאז כבר חזרו פב"פ ואין שם החיבורים הנ"ל דבחי' אחור באחור ולכן צריך לחברם בג' מקומות הנ"ל בבחי' היותם פנים בפנים ועכ"ז עיקר הכוונה היא ע"ד הנ"ל והוא במה שהודעתך כי כל דבר שבקדושה בכל מקום שהולך אף שמסתלק מאותו מקום מנחת שם במקומו' רושם א' ואינו זו משם לעולם ונמצא שאעפ"י שהוא עתה פב"פ אנו אומרים אמן להאיר אותם הג' רשומים הראשונים שנתרשמו בהיותם אחור באחור ושם היא כוונת האמן והנה מורי ז"ל היה רוצה לפרש לנו איך אות אלף מורה על שני שמות הויה ואדני²²⁹³ כנו' וכן אות מם וכן אות נון אבל לא ביאר רק אות האלף ואף גם אותה אלף שכחתיה אלא מתוך קצת סימנים נלע"ד שזהו מה ששמעתי אעפ"י שאיני זוכר ולכן לא אמנע מלכותבו הנה שם ההויה דמילוי אלפין דמ"ה מקומ' הוא בקו אמצעי דו"א כי בדעת שבו יש שם מ"ה א' הקושר ומחבר עמו את החכמ' ואת הבינה ובת"ת יש ג"כ הויה אחרת דמ"ה וקושרת ומחברת עמו חו"ג וביסוד יש הויה דמ"ה וקושר ומחבר עמו את הנ"ה ונודע כי יהוה בנצח לימין ואדני בהוד לשמאלא ולכן דכורא עומד בנצח והנוק' בהוד והנה בחי' הויה דמ"ה אשר בת"ת חצי' של זו ההויה היא יהוה וחצי' בחי' אדני כי בחצי הת"ת בצד ימין הקרוב אל החסד הוא שם ההויה ובחצי הת"ת השמאלי הקרוב אל הגבורה הוא שם אדני והענין הוא כי חצי ההויה

- מאיר הכוונה -

שעה"כ

היא יוד הא ועומדת בצד ימין הת"ת והנה יו"ד ה"א גימ' יהוה והרי איך יש שם ההויה בימין הת"ת ואם תצייר אות אלף שבמילוי הא ראשוני' הנז' בציור יוד כזה א' הוא כ' ועם כ"ה הנז' הרי הם מ"ה דאלפין גם אם תצרף עמו הכללות יהיה מ"ו שהוא מילוי ההויה דע"ב דיודין כנודע שהוא מצד הימין אמנם התצי הויה שבצד שמאל הת"ת היא ב' אותיות אחרונות ואו הא והם בגימטרי' י"ט כמנין חוה שהיא הנקב' אח"כ תצייר שני אלפין שיש במילוי ואו הא האלף הראשוני' בציור יו"ד א' ואלף השני' בציור יוד כזה א' והיא בגימ' מ"ו ועם השבון הי"ט הראשון הם בגימ' ס"ה והרי איך חצי ההויה השמאלי' היא בחי' אדני ונמצא כי ציור אות אלף בציוריה שהם בהויה דמ"ה דאלפין שבת"ת זו היא הגורמת לענין זה להיות שתי שמות אלו יהוה ואדני בת"ת והרי איך שם זה של יאהדונהי הוא באות אלף של אמן עוד יש חילוק א' בין האמנים הנז'

ועתה נבאר ענין החילוקים שיש בין עניית אמן של התפל' והעמידה ואמן של ברכות המצות והנהנין ואמן של הקדי' והרי הם ג' בחי' והנה אמן של הקדיש נק' בחי' חיבוק ולכן צריך כוונת ענייתו להקדים הנוק' לדכורא שבתחילה תעורר שם אדני ואח"כ שם הויה וזה סדר כוונתו אידהנויה כי הנוק' מקדמת להתעורר בתחלה ואז הוא מחבקה באהבה ולכן אותיות אדני קודמות לאותיות הויה והטעם לפי שהחיבוק קודם אל הנישוק ולכן בקדיש שה"ס החיבוק או אותיות הנקב' קודמות אבל ב' חלוקות אחרות של אמן דהמצות והנהנין ואמן {מב ע"א} דתפלה והעמידה שניהם נקר' נישוק והכונה בהם היא כסדר יאהדונהי ההויה של הזכר קודמת אל האדני שבנקב' והטעם הוא כי כיון שהנישוק הוא אחר החיבוק ולכן אז הזכר מתעורר קודם הנקבה לפי שבפעם הראשונה בלבד שהוא החיבוק קדמה הנקבה להתעורר ומשם ואילך הזכר מתעורר תחילה אמנם בשתי החלוקות האלו אע"פ שהם שוים בענין הנז' שהם בחיני' נישוק עכ"ז יש נישוק שהזכר מקדים לנשק לנקב' ויש נישוק ששניהם נושקים זל"ו ביחד וזה החילוק יש בין אמן דתפלה ועמידה ובין אמן דשאר ברכות של המצות ושל ברכת הנהנין כי החלוקה הראשוני' מהן היא שהוא מתחיל לנשק אותה ונשיקה שלו יורדת אצלה ואח"כ נשיקה שלה עולה אצלו ונמצא שבתחילה ירד יוד של ההויה ואח"כ עלתה אלף של אדני והחלוקה הב' היא ששניה' נעשי' כאחד וכשמתחיל היוד של הויה לירד מתחלת אלף של אדני לעלות עד ששניהם פוגעים זב"ז בשיקול א' ובענין זה יש חילוק ביניהם אבל הצד השווה שביניהן הוא שלעולם ההויה גוברת על אדני משא"כ באמן של קדיש כנז' אבל שכחתי איזה חלוקה מאלו השתים היא של ברכת המצות והנהנין ואיזה היא של העמידה

והנלע"ד אצלי שבאמן של העמידה הם שוין הנשיקין שלהם ביחד לפי שאלו הם סוד הנשיקין השניים הנעשים בעת הורדת הטפה מן הזכר אל הנקב' והוא בעת העמיד' ואז נושקים זל"ו כחדא ברעותא חדא אבל האמן דברכת המצות והנהנין הם הנשיקין הראשונים ואז הזכר הוא מתחיל להתעורר ולנשק' ובזה יתבאר לך מאמר א' בזו' פ' תרומה דקס"ו ע"א בענין בריה דרב ספרא שדילג מאיגרא כדי לשמוע קדיש מפי הצבור והטעם הוא דע לך שאותו החכם בריה דרב ספרא בגלגול הראשון שקדם אליו טעה בענין סוד החיבוק ונתגלגל עתה לתקן מה שטעה אז ונודע כי כל מי שמתגלגל על איזה דבר שקלקל צריך לתקנו עתה בטורח גדול ובמסירת עצמו עליו ולכן כל זמן שלא תיקן החכם הזה את המעוות ההוא לא רצה להתחבר עם אשתו כיון שענין החיבוק הקודם אל הזווג טעה בו בתחילה וכן נראה מלשון הזו' שם כי לטעם זה לא רצה לישא אשתו עד אז ואמנם כאשר בא אל ידו המעשה הזה דעניית הקדיש שהוא בחי' החיבוק העליון כנז' ומסר עצמו על עניית הקדיש שהפיל עצמו מן הגג כנז' על עניית אמן שה"ס החיבוק אז נתקן טעותו הראשון ואחר שתיקן ענין החיבוק עדיין היה צריך לעשות בחי' הנישוק הבא אחר החיבוק ועשאו ע"י אותם סודות התורה שדרש בפניהם מה שלא היה יכול לעשות קודם שתיקן

שעה"כ

החיבוק ולכן לא דרש אותם הדרשות של סודות התורה עד שתיקן החיבוק כדי שיבואו הדבריאה כסדרן בתחלה החיבוק ואח"כ הגישוק ואח"כ הזווג עם אשתו כוונת אמן בכ"מ שהוא כבר נתבאר עניינו אצלנו באורך אלא ששם ביארתי ששכחתי משא"ל רבי ז"ל בזה ושם כתבתיו בטעות ועתה זכרתיו היטב והרי הוא זה מה ששמעתי אני בעצמי מפי מורי ז"ל בעצמו ולא ע"י זולתו דע כי שם ההויה הוא בחסד דו"א ושם אדני בגבור' ושתי השמות הם בת"ת עמודא דאמצעיתא כנו' בתיקונים ואלו הב' שבת"ת אינם השנים שבחוג' אמנם הם שמות אחרים מלבד אותם שבחוג' ועד"ז הם הויה בנצח ואדני בהוד ושניהם ביסוד וכן במלכות יש שנים יהוה ואדני ועי"ש במ"ש שם מה ענין יהוה ואדני שיש במלכות ואיך נרמז בסוד ה' פשוטה של אמן והנה זה שאמרנו שיש בת"ת יהוה ואדני הוא בחיבור החוג' בהתחברותם בת"ת כי יש יהוה ואדני ג"כ בעצמות ת"ת ולכן תמצא שבהויה דאלפין דמ"ה שהיא בספירת הת"ת לבדה כנודע הנה אות אלף שבתוך מילוי אות ואו אם נמנה משם ולמטה הם ג' אותיות וה"א והם בגימ' י"ב וה"ס י"ב אותיות אדני במילואו והרי איך שם אדני נרמז משמאלא של הויה דמ"ה דאלפין ר"ל בסופה וכן שם הויה נרמז מימין ההויה דמ"ה ר"ל בתחילתה כי לעולם ההתחלה היא בימין וזה עניינו כי הנה מתחילת ההויה דמ"ה עד אות אלף הנו' שבתוך מילוי אות הואו הם ו' אותיות יוד האו שהם בגימ' ל"ב וה"ס ארבע אותיות פשוטות של שם ההויה וכ"ה אותיות מילוי המילוי שלהם והרי נתבאר איך שם ההויה מימינא ושם אדני משמאלא ואות אלף באמצעיתא דילהון (מב ע"ב) גם יש בו הויה ואדני באופן אחר והוא כשתחלק שם מ"ה לחצאין יהיו כ"ב מכאן וכ"ב מכאן וא' הכולל הרי מ"ה והנה הכ"ב שמכאן הם כ"ב אותיות שיש בשני שמות יהוה ואדני במלויים וכן כ"ב מכאן והם ג"כ ע"ד הנו' וא"כ הרי שבהויה דמ"ה נרמזו בו ב"פ כ"ב שהם ב"פ יהוה ואדני שיש בו והוא בחי' חוג' הנכללי' בו ונעשים בו יהוה ואדני פעם אחת ועוד יש בו בעצמו הויה ואדני פעם אחרת בעצמותו גם דע כי מלוי הויה דיודין דע"ב שבאבא היא מ"ו וזו היא בחי' הטפ' דאבא שיוורש הבן משל אביו וזה המ"ו של מלוי הנו' מצויר בצורת א' שנק' א' אחת שצוורה ב' יודין וואו שהם בגימ' מ"ו ג"כ בהיות היודין מליאים הם כ' כ' ואות הואו בלתי מלוי ולכן אמרו בתיקונים שאות אלף שבחכמה היא צורת יוד וצורת אלף שבבנינה היא צורת יוד והנה מכח זה המילוי שהוא מ"ו נעשה ז"א בחי' ההויה דמ"ה דאלפין עם הכולל ג"כ מ"ו ואח"כ כאשר ז"א מגדיל את נוקבא נותן לה המלוי ג"כ שלקח מאבא שהוא מ"ו והמלוי דהויה דמ"ה שלו עצמו שעולה בגימטריא י"ט

והנה כנגד המלוי שנתן לה מהויה שלו דמ"ה שהיא י"ט לכן נק' היא חוה אשת אדה"ר כי חוה בגימ' י"ט ואדם בגימ' מ"ה כי מן המלוי שלו נעשית נוק' חוה וכשנותן לה ג"כ המלוי של מ"ו שלקח מאבא אז נק' נוק' אדני כמנין מ"ו י"ט שהם בגימ' ס"ה וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ כי ה' שהוא ז"א נשתתף עם חכמה הנק' אבא וע"י שני המלויים שלו ושל חכמה שהם י"ט ומ"ו יסד ארץ דהיינו נוק' הנקרא ארץ שהיא שם אדני ובנה את בניינה והגדילה ע"כ מה ששמעתי אני ממורי ז"ל בענין סוד עניית אמן וזה ששמעתי מזולתו ששמע ממורי ז"ל וז"ל עוד סוד עניית אמן הנה אמן בגימ' יאהדונהי והנה אלו הנקודות הם מלוי שני הויות שהם יוד האו האו יוד האו האו וכללם שביחוד זו"ן גם היא נקר' מ"ה ובניקודם זולת אותיות האחרונות הוא ג' ס"ג שעולים לאימא לקבל מוחין ועם ניקוד שני אותיות אחרונות וב' שמות עולים לא"א אותיות שלאחר אותיות אמן הם בנ"ס הוא י' אלקים ובאתב"ש הוא י"פ מ"ב מן מ"ה ומן ס"ג אמר הכותב ע"כ מצאתי כתוב ונלע"ד שזהו פ"י כי הנה שני שמות הנו' בלתי נקודות הם בגימ' צ"א כמנין שתי הויות דמ"ה עם הכולל והם כנגד זו"ן כי בהיות נוק' מתייחדת עמו אז ג"כ היא נק' הויה דמ"ה והנק' שבהם כפי מה שכתובים בתורה יהוה אדני וב' אותיותיו האחרונות אין בהם ניקוד ויש בהם ח' יודין וג' ויין והם בגימ' צ"ח וכשתחבר האותיות עם הנק' שהם צ"א וצ"ח יעלו בגימ' קפ"ט

שעה"כ

שהם ג' הויות דס"ג והכוונה היא שעתה עולין זו"ן הנרמזים באותיות לבדם כנו' אל אימא עילאה הנק' ס"ג לקבל משם ג' מוחין שהם ג' הויו' דס"ג הנרמזים במספר האותיות והנקודות כנו' אמר עוד שאם תוסיף ותנקד גם שני אותיות האחרונות כפי מבטא האותיות שהם ה"י יתוספו ג' יודין שהם ל' על הקפ"ט הנו' ויהי רי"ט ועם שני כוללים של שני השמות יעלו בגימ' אר"ך לרמוז שאחר שיקבלו זו"ן הג' מוחין מאימא חוזרים ועולים עוד עד א"א הנק' אך אפים כנודע אמר עוד אותיות שלאחריו הוא בגימ' י"פ אלקים ולא הבנתי ענין זה היאך אמר עוד ובאתב"ש כו' ר"ל כי כשתחליף שני שמות הנו' באתב"ש יהיו מתצק פטצם והוא בגימ' תתמ"ט כמנין י"פ מ"ב אותיות שיש בה' הויות דס"ג וה' הויות דמ"ה בפשוטן ובמלויים ובמלוי מלויים שהם תת"כ והכ"ט איני יודע ענינם ע"כ

סוד אל מלך יושב כו' דע כי תוספת השבת מתחיל מיום ששי מתחילת שעה ששית כמו שית"ל דף ס"ב ריש ע"א בע"ה בענין ע"ש על פסוק יום השישי ה' יתירה ונמצא כי ז' שעות אחרונות של יום השישי וכל כ"ד שעות דיום השבת הקב"ה יושב בהם על כסא רחמים מפני כבוד השבת ומספרם א"ל שעות²²⁹⁴ וז"ס אל מלך יושב על כסא רחמים ושאר ימי החול יושב על כסא דין גם בתיקוני' אמרו שהם ר"ת אמ"י על כרו"ב על ידי שאנו קוראים ומתנהג עם ו' יתירה סוד ענין הוידוי שנהגו לומר אחר חזרת ש"ץ התפילה קודם נפילת אפים דע כי אעפ"י שהתודה על חטאיו (מב ע"ג) בשומע תפלה כנ"ל עכ"ז צריך שיחזור עתה ויתודה על חטאיו ויפרשם בכלל הוידוי שמתודים כל הקהל ואחר הוידוי יאמר ויעבור וי"ג מדות ואח"כ יאמר נפילת אפים וטעם קדימת הוידוי אל י"ג מדות יובן מה שנבאר עתה והוא כי בעת שאתה מתוד' הוידוי תכה ביד ימינך כפוף כמו אגרוף על לבך שמצד שמאלך הכאה אחר הכאה בנחת בעוד שאתה מתודה בין בשחר בין במנח' ע"כ תיבה ותיבה של אשמנו בגדנו כו' הכאה א' ותכוין בזה כי הנה נודע שלב האדם נעשה מכח גודל הארת החו"ג והיסודות דאו"א מתגלים שם בחוזה דז"א כי שם נפסק היסוד דאימא כמבואר אצלנו והחוטא גורם הסתלקות המוחין לעלותם למעלה במקום הסתום והמכוסה ומונע ירידת החסדים ההם אל הלב ותכוין שעתה ע"י הוידוי נתקן הענין ונתכפרו עונותיו בסוד ונשא השעיר עליו את כל עונותם שע"י אמירת הוידוי שאומרים הקהל המקטרג לוקח חלקו בעת הוידוי והולך לו ונפרש ממקום הקדוש' ואז נעשים השני זיווגים של לאה וישראל בעת י"ג מדות ושל רחל ויעקב בעת נפילת אפים וזר לא יקרב אליהם לטמא את משכן ה' ח"ו ועל ידי הכאות האלו אתה גורם להכות שם ולהוריד החסדים אשר למעלה במקום המכוסה למטה במקום הלב שהוא מקום המגולה ולפי שהיד ימינית היא סוד החמש חסדים בשרשם העליון ולכן צריך להכות ביד ימינו על לבו ויכוין לנענע החסדים אשר למעל' ולהורידם למטה במקום הגילוי והנה נת"ל שבברכת שים שלום יורדת טיפת החסדים מן המוח עד החז' אבל עדיין לא נתגלו בחוזה וע"י אלו ההכאות שמכה בחז' יורדי' החסדים עוד למטה במקום החז' ואחר שירדו שם החסדים במקום החוזה אז אומרים ויעבור לעשות זיווג לאה עם ישראל וכוונתנו הוא שיתפשטו למטה לשני תועליות האחד הוא לצורך זיווג לאה עם ז"א מן החוזה ולמעלה²²⁹⁵ בויעבור וי"ג מדות והשני הוא לצורך זיווג רחל עם יעקב בנפילת אפים כנ"ל בענין נשיאו' כפים דברכת

- מאיר הכוונה -

הקוד"ש דף צ"ו ע"ג שליש עליון 2294

הקוד"ש דף ק"ב ע"ב שליש תחתון
ביאורים ח"ב דף ס"ז ע"ד שליש עליון 2295

שעה"כ

כהנים ולכן מוכרח הוא להקדים הוידוי²²⁹⁶ אל הי"ג מדות לסיבה הנז', גם צריך האדם לומר כל פרטי הוידוי כולם אשמנו בגדנו כו' אעפ"י שיודע האדם בעצמו שאין בו כל הדברים ההם ונראה כמדבר שקר אין חשש בזה ואדרבה הוא מוכרח לומר כך ובוה תבין טעם נכון למה נתקן הוידוי בלשון רבים כי היה צ"ל אשמתי בגדתי כו' אך הענין הוא שמלבד מה שנענש האדם על חטאיו גם הוא נענש על חבירו מטעם הערבות כי כל ישראל הם גוף אחד כלול מאיברים רבים א"כ לזה ראוי לאדם שיתודה בלשון רבים כדי שיתודה גם על חבירו ולכן אף אם יש עבירות שלא חטא בהם הנה אפשר שחבירו חטא בהם וצריך להתודות בלשון רבים אעפ"י שהוא לא עשה אותה העבירה

דרושי ויעבור

דרוש א'

בענין י"ג מדות ויעבור הנאמרים אחר הוידוי כנ"ל כבר נת"ל בענין נשיאות כפים דברכת כהנים כי בענין י"ג מדות דויעבור נעשים שני תועליות הא' לצורך זוג ז"א עם לאה מן החזה ולמעל' בעת ויעבו' ממש והב' הוא לצורך תיקון דיקנא דז"א שאין בה אלא ט' תיקונים להשלימם לי"ג תיקונים ונבאר עתה ענין זה באורך הנה כבר נת"ל כי בברכת אתה גבור נעשה חיבוק השמאלי ובברכת אתה קדוש נעשה חיבוק האמצעי והנה ענין החיבוק הזה הוא בשם הויה דיודין דע"ב בימינא שהוא בחסד דז"א וע"ב משמאל' בגבור' דילי' שהוא הויה דס"ג עם י' אותיותיו העולים ע"ב וע"ב באמצעי' שהוא הויה דמ"ה דאלפין עם חשבון ההויה עצמה שהוא כ"ו העולים ע"ב וע"י אלו הג"פ ע"ב מחבק ז"א לנוק' וג"פ ע"ב אלו הם נמשכין בסוד טפה הנמשכת ממוח הז"א הנק' חכמ' ומתפשט בג' מקומות הנז' ג"פ ע"ב הנז' ואח"כ בברכת שים שלום מתעורר היסוד ואז מתעוררת טפת ההזרעה הנמשכת מן המוח להמשיך למטה וטפה זו היא מעולה מאד לפי שנמשך מן האור המקיף אשר על ראש ז"א מבחינ' המקיף דמוח חכמה וכבר הודעתך כי טפת ההזרעה היא מעולה מאד ומאירה בתכלית ההאר' וכאשר היא יורדת נמשכת דרך הדעת דז"א המלוכש תוך יסוד דאימא כנודע ולפי שהיא יורדת במרוצה עד נקודת ציון של הנקב' לכן הטפה הזו נמשכת דרך צנור הנז' עד למטה והנה כיון שנתבאר שזה החיבוק הא' נמשך מן החכמ' שבז"א ונודע (מב ע"ד) כי כל בחי' חכמ' היא גבור' כמבואר אצלנו בענין א"א שהגבור' דעתיק מלוכשת תוך חכמ' דא"א ולכן כל בחי' ג"פ ע"ב ע"ב היא בגימ' גבור' לרמוז בהויה דע"ב שבחכמה על גבור' דעתיק הגנוזה בתוכ' ולכן אנו רוצים שזו הטפה של ההזרע' תתחלק לג' חלקים חלק א' נמשך למטה לצורך זוג רחל נוקבא דז"א והשני הוא להמשיכה בחסד דז"א לעשות ממנו בחי' ע"ב באופן אחר לצורך חיבוק יותר מעול' מן הא' כמ"ש והג' הוא להעלותו למעל' להמשיכו אל דיקנא דז"א כדי שתהיה שלימי' בי"ג תיקוני דיקנ' שלמים כי בתחיל' לא היה בו רק ט' תיקונים בלבד ודע כי טפה זו נמשכה מחסד דעתיק המלוכש תוך הכתר דאריך ומשם נמשך למטה כנז'

והנה בעת נפילת אפים אז הוא עת נתינת והורדת הטפה הזו מן היסוד אל המלכות ולכן אנו מקדימין עתה בי"ג מידות ויעבור לעכבם קודם שתרוץ למטה ולוקח אותה בהיות' למעל' במקום החזה דז"א כי שם נקרא מעבר יב"ק שעוברים הויות המוחין דגדלות תוך האלקים דקטנות שבגרון כי הויה ואלקים בגימ' יב"ק וזהו ויעבור של י"ג מדות שא"א עתה ליקח את אור המוחין דגדלות העוברים מעבר יב"ק וזהו טרם שירד' למטה לפי שאז כבר יצאה מן תוך המחיצות דיסוד דאימא כשנמשכת מן המוח וירדה עד

- מאיר הכוונה -

ביאורים ח"ב דף ס"ו ע"ב (מס"פ) וע"ג
שליש עליון וע"ד באמצעיתו

2296

שעה"כ

שם ואז כבר נגלית בגלוי ואז אנו מעכבים טפה זו בהיות' שם קודם שתדך במלכות ומתחלק לג' חלקים כנ"ל ואז נמשך ממנה חלק א' שה"ס שם ההויה דע"ב דיודין ונמשכת והולכ' בחסד שהוא זרוע הימין דו"א כדי לעשות בו חיבוק יותר מעולה אבל ג' ע"ב הראשונים שהיו בחו"ג ות"ת דו"א שלשתם נתקבצו בשמאל דו"א ושם נתחברו ג"פ ע"ב ע"ב ונעשו רי"ו שהוא בנימ' גבור' ואמנם הע"ב דבחי' החסד נמשך בזרוע ימין עתה מן הטפה הנז' כנז' ונמצא שהם ע"ב רי"ו וז"ס ויעבור ע"ב רי"ו ועיין באד"ר דקל"א ע"ב בענין אורא דכיא ושם תבין היטב ענין ע"ב ורי"ו מה עניינו באמיתות וכן בביאור קריאת שמע שעל המטה ונודע כי כאשר מים רבים יורדין דרך צינור א' במרוצה אעפ"י שהצינור ההוא יהיה דק וצר מאוד אין המים מתעכבי' בו ומקלחי' ויוצאים דרך קצה הצינור למטה אבל אם נסתום פי הצינור למטה במקום הקלוח המים אז יחזרו המים היורדים ויעלו למעלה ואיך כח במחיצות הצינור לעכבם ואז מתקלקלים מחיצות הצינור ונשברים והמים יוצאים דרך בקיעת מחיצות הצינור, ונמצא שבהיות האור העליון של הטפה הנז' יורדת עד הנקבה לא היה מקלקל מחיצות אבל עתה אשר אנחנו מעכבים אותו למעלה במקום החזה שהוא במקום יציאת האור מפי היסוד דאימא מסתיים שם כנודע אז אין כח ביסוד דאימא להחזיקו כי אורו גדול מאד להיותו נמשך מן המקיף העליון אשר למוח החכמה שבחכמת ז"א ולכן מחיצות יסוד דאימא מתקלקלי' ומסתלקי' ונשארים המוחין בלתי מלובשים בנה"י דאימא והנה בתחילה שהיו בתוך הלבושים דנה"י דאימא לא היו רק ג' מוחין בלבד שהם חב"ד כמבואר אצלנו ולכן אז היתה הדיקנא דו"א בסוד ט' תיקונים בלבד כנז' באדרת נשא לפי שהדיקנא נמשכת מן המוח והנה הם ג' מוחין כל א' כלול משלשתם הרי הם ט' תיקוני' בלבד אבל עתה שהם בלתי לבוש הנה הם נפרדים בסוד ארבע מוחין כי הדעת נחלק לחו"ג ואז ג"פ ד' מוחין הם י"ב ועם הכולל הם י"ג תיקוני' דיקנא דו"א אמנם אין הדבר נעשה מאליו כי הנה בתחילה מתגלין המוחי' מתוך לבושיהם וניכרים היותם ד' מוחין אבל עדיין אין הארתם בולטת לחו"ג בצדדי הפנים דו"א להשלים בו ארבע תיקוני' דיקנא החסרים בו כנז' וכדי להוציא הארתם לחו"ג צריך שיהיה ע"ד מ"ש בענין התפילין ששם ביארנו שאין אור המוחין בולט לחו"ג במצח דו"א להעשות שם בבחי' תפילין אלא בכח ההוא קוצא דשערי הנמשכת מן א"א עד רישא דו"א כנגד ערפו ומכה שם ומאיר הארתו שם ונכנס' במוחין ואז מתוך רבוי ההארה שלהם נבקעים לבושיהם וכולטים אורותיהם במצח בסוד התפילין וכן היה הענין כאן והענין תלוי במה שנבאר דע כי ברישא חוורא דא"א יש שם בחי' י"ג חוורתי שהוא המקום החלק של העור הלבן ההוא שבין שער לשער כמבואר אצלנו באדרת נשא והנה הם ג' הויות בההוא חוורא ובהם י"ב אותיות וה"ס י"ג חוורתי הנז' כ' הי"ג הוא הכולל את כולם והנה (מג ע"א) ארבע חוורתי שבהם שהם הויה א' הם נמשכין ויורדין דרך אחורי א"א דרך העורף אבל הח' חוורתי שהם ב' ההויות עם החוורא הי"ג הכוללת את כולם הם נמשכין כנגד פני א"א גם נתבאר כי יש י"ג תיקוני' דיקנא בא"א והם ג"כ בחי' ג' הויות אחרות שבהם י"ב אותיות ותיקון הי"ג כולל את כולם והנה אלו הי"ג תיקוני' דיקנא דא"א ד' מהם שהם עלאין אינן צריכים אל האר' עליונה כי כבר יש להם הארה הצריכה אליהם אבל הח' אחרונות שבהם שהם הנק' דיקנא דכהנא רבא שהתחלתם היא מן התיקון הנקרא ורב חסד משם ולמטה כי רב חסד הוא בחי' כהנא רבא כנודע שהכהן הוא בחסד ואלו הח' תיקונים הנה הם צריכין לרדת להאיר למטה בט' תיקוני' דיקנא דו"א ולכן הם צריכין תמיד לקבל הארה עליונה לפי שהם מתקנים תמיד לדיקנא דו"א משא"כ בד' תיקונים העליונים מהם ולכן אותם ב' ההויות שהם ח' חוורתי דרישא הם נמשכין ומאירים בהם ועי"כ יש בהם כח בט' תיקוני' הנז' לרדת להאיר בט' תיקוני' דיקנא דו"א אבל הד' תיקוני' עלאין שאינן מאירין תמיד בדיקנא דו"א אינן צריכין לאור עליון אמנם עתה אשר כוונתינו היא להשלים כל י"ג תיקונים בדיקנא דו"א הנעשית מכח בירורי המל' של ז"א והנה הכח שלהם שהיא אותה

שעה"כ

טיפה שהמשכנו מלמעל' אשר בקע את היסוד דאימא העומדת בחוזה דז"א וקלקלה את מחיצותיה כנ"ל הנה היא עומדת שם ואין בה כח עדיין להוציא לחוץ את הד' תיקוני דיקנא דז"א ולכן צריך שאותה ההויה השלישית שהיא ד' חוורת' רישא דא"א הנמשכ' מאחורי רישא דידיה דרך העורף ומנעת עד מקום ערפו של רישא דז"א והיא מכה שם ומאיר' שם ונכנסת עד תוך המוחין דז"א ממש כי מאחר שכבר אור הטפה הפנימית בהגיעה שם בקעה יסוד אימא וקלקלה את מחיצותיה ולכן יש עתה כח אל אור הויה הנז' דד' חוורת' אחורי רישא דא"א לכנס תוך המוחין דז"א ואז שתי האורות האלו הפנימי והחיצון מתחברים יחד ומכים ומאירים במוחין דז"א ויוצא הארתם לחוץ ואז מכה ד' אותיות זו ההויה של ד' חוורת' הנז' נעשים בז"א ד' תיקונים אחרים עלאין ואז נשלמת דיקניה בכל י"ג תיקונים נמצא כי האור הראשון של הטיפה בוקע מחיצות לבוש יסוד דאימא ואח"כ בא האור של ההויה דארבע חוורת' דא"א ונכנסו ובקעו את הפנים עצמן דז"א והוציאו בו ארבע תיקוני דיקנא עלאין שבו אבל עדיין אין דיקנא דיליה שלימה לפי שהט' תיקונים תתאין דיליה הם מאירים מאד לפי שיש בהם הארת ח' חוורת' האחרים הנמשכים דרך פנים שלא ע"י התלבשות אבל הד' תיקונים עלאין נמשכו מן הארבע חוורת' שבאו ונמשכו ע"י העבר' והתלבשות כנז' והארתם גרוע' ואדרבה צריך שיהיה הדבר להפך שהד' עלאין יאירו יותר מן הט' תתאין ולכך צריך שתמשך הארת ד' תיקוני דיקנא עלאין דא"א שהיא בחי' הויה א' מן ארבעה אותיות ותרד ותאיר בד' תיקונים עלאין דז"א וע"י הארה זו יאירו אלו הד' תיקונים עלאין יותר מט' תיקונים תתאין ואמנם המשכת הארה זו היא באופן זה כי הנה אותה ההויה דארבע חוורת' אחורי רישא דא"א אשר נמשכה למטה ונעשו ממנה ארבע תיקונים עלאין דדיקנא דז"א כנז'

והנה הויה זו אע"פ שהיא עליונה עכ"ז כבר היא עתה ירידה למטה ונתיישבה בז"א ונק' ע"ש ונעשית ממש בחי' ז"א והויה זו היא קורא' אל אותה הויה הנז' אשר בארבע תיקונים עלאין דדיקנא דא"א שתתד למטה ותאיר בארבע תיקונים עלאין דדיקנא דז"א כנז' והנה ביארנו הענין דרך כללות ועתה ניישב הביאור הנז' בתיבות הפסוק עצמו שהוא ויעבור ה' על פניו ויקרא כו' הנה תיבות ויעבור היא ענין המשכת הטפות דע"ב רי"ו שהם אותיות ויעבור כנ"ל ותיבת יהוה הכונה היא במה שנודע שז"א נשלם ל"ס עם בחי' המלכו' ואמנם עתה אשר המל' ננסרה ונתפרד' ממנו וחזרה עמו פכ"פ נמצא שאין בז"א עצמו רק ט"ס בלבד אבל ע"י זה האור אשר אנו ממשיכים בחוזה שלו בין ב' זרועותיו הנה האור הזה הוא נמשך ג"כ דרך אחוריו ומאיר ג"כ שם במקו' ההוא אשר היתה שם המל' דבוקה מאחוריו בתחי' ונודע כי כל דבר קדוש' אף שמסתלק מניח שרשו במקומו והנה שרש המלכו' אשר שם מאיר עתה מאד ע"י תוספת האור הזה ועל ידי כך נשלם ז"א ל"ס ונקרא שם מלא ויהוה שלימה (מג ע"ב) וז"ס ההויה הזו דויעבור יהוה הנה נת"ל שכל ענין המשכ' אור הטפה הנז' הוא לענין חיבוק המלכו' הרמוזה בפסוק שלמעל' מזה באומרו אני אעביר כל טובי שהיא המלכות הנק' לאה והנה המלכות הזאת היא עתה על פניו מעולה ממנו לפי שכל בחי' הורד' טיפה זו היתה להוריד' למלכו' אלא שאנחנו עיכבנו אותה במקום הזה כנ"ל כדי להשלים ז"א עצמו כנודע נמצא שהוא אוכל משלה ומחלקה הנוגע לה והנה הוא טפל אליה בבחי' זו והיא גדולה ממנו ומאירה בפניה יותר ממנו וזה נרמז במלת על פניו שלא נאמר בפניו אלא על פניו כלו' למעלה מפניו כי לאה זו היא מעולה עליו ומאירה ביותר והנה בחי' ע"ב רי"ו הנרמז בתיבת ויעבור כנז' אשר נמשך ע"י עיכוב האור ההוא וחזרתו ועי"כ נעשה בחי' יהוה על פניו כנז' הנה ג"כ גרם דבר אחר למעלה והוא כי גם אותה הויה של ד' חוורת' רישא דא"א הנמשכת עד עורף ז"א עברה ונכנסה תוך המוחין דז"א וחזרה ויצאה לחוץ בפניו של ז"א ושם נעשית בחי' ד' תיקונים עלאין דדיקניה וזו כוונה שנית בתיבות ויעבור ה' על פניו כו' כי יהוה הנז' שהיא הד' חוורת' הנז' עברו על פניו דז"א ונעשו שם בו בחי' ד' תיקונים עלאין דדיקניה ואומרו ויקרא יהוה יהוה

שעה"כ

וכו' ה"ם מה שביארנו כי זאת ההויה של ד' חוורת' רישא דא"א הרמוזה בויעבור יהוה אשר ירדה ונתיישרה בד' תיקונין עלאין דדיקנא דז"א הנה היא קוראה אל ההויה האחרת אשר למעלה בד' תיקונין עלאין דדיקנא דא"א שתרד ותאיר למטה בד' תיקונין עלאין דדיקנא דז"א וזהו ויקרא יהוה כלומר כי זו ההויה קוראה אל ההויה האחרת העליונה שתרד ותאיר כנז' והנה באד"ר אמרו כי פסיק טעמא בין שני ההויות האלו לפי שההויה הראשונה היא בז"א והב' היא בא"א וכפי דברינו אלה שניה' הם בא"א ולא עוד אלא שהראשונה היא יותר מעולה מן השנית כי זו בחוורת' רישא וזו בתיקוני דיקנא אבל הענין מובן עם האמור כי אחר אשר ההויה הא' ירדה כבר למטה בז"א והויה הב' עדיין היא למעלה בדיקנא דא"א לכן הראשונה נקרא בחי' ז"א והב' שעדיין לא ירדה נקרא בחי' א"א והענין מבואר

ועתה אנו צריכין להודיעך כי אין בז"א לעולם רק ט' תיקוני דיקנא כנז' באד"ר ד' קל"ח ע"א אבל הענין הוא שעתה בענין ויעבור נמשכת הארת ד' תיקונין עלאין דדיקנא דא"א באלו הט' תיקוני דיקנא דז"א ונמצא שבאלו הט' תיקוני דיקנא דז"א יש בהם הארת של י"ג תיקונים שלימים ועי"כ נחשב כאלו נגמרו בו י"ג תיקונין אבל האמת הוא כי אין בו לעולם רק ט' תיקונין בלבד

ונחזור עתה אל ענין שאנו בו ויקרא יהוה יהוה כי הנה בט' תיקוני דיקנא דז"א יש בהם שני הויות שבהם שמונה אותיות ותיקון הט' הכולל כולם ע"ד מה שנתבאר בתיקון הי"ג דדיקנא דא"א שכולל הי"ב עליונין והנה עתה יורדין מלמעל' שני הויות על דרך מה שביארנו בויקרא יהוה יהוה ואז אלו השני הויות ראשונות אשר שתיהן אינן רק הויה אחת לפי שהם בחינת ארבע תיקונים לבד הנה הם מתפשטות ומאירות בט' תיקוני דיקנא דז"א ואז נמצאו י"ג הארות בט' תיקוני דיקנא דז"א כנז' ונמצא כי בתיבות ויקרא יהוה יהוה כו' צריך לכוין ג' כוונות תחלה תכוין שאותה הויה שעברה דרך עורף ז"א לפנים היא קוראה את ההויה העליונה שבארבע תיקונין עלאין דדיקנא דא"א ואז שניהם נמצאות למטה בז"א ואח"כ תכוין עוד כוונה ב' כי ההויה הא' אשר בד' תיקונים הראשונים שבט' תיקוני דדיקנא דז"א היא קוראה לאותה ההויה שירדה מד' תיקונים עלאין דדיקנא דא"א אשר נמשכת דרך הפנים והיא מעולה מאד ומאיר בה אח"כ תכוין עוד כוונה ג' כי ההויה הב' שבד' תיקונין תתאין שבט' תיקוני דיקנא דז"א היא קוראה אל ההויה דארבע חוורת' אחורי רישא דא"א הנמשכת דרך אחר בעורף ז"א ועוברת ומאירה בה והרי נתבאר ג' כוונות וגם נתבאר לך איך ב' ההויות הראשונות דא"א מאירות בב' הויות השניות דז"א אבל לעולם אינם רק ט' תיקוני דיקנא דז"א אלא שהארות הם במספר י"ג הארות כמשי"ת עוד בע"ה והנה נתבאר לך איך יש בחיני' רי"ז כגבור' הזכר שהוא ז"א ואמנם גם יש בחינת רי"ו אחר אל המל' ונמשך {מג ע"ג} ג"כ מן דיקנא דא"א והוא באופן זה אמר הכותב חיים שכחתי תשלום דרוש זה

דרושי ויעבור דרוש ב'

ונבאר ענין זה יותר באורך דע שענין ויעבור הוא ממש בחי' עיבור וכן תמצא כי מלת ויעבור הם אותיות עיבור ואמנם עיבור זה סודו הוא בבחי' לאה נוק' עליונה דז"א וביאור הענין זה דע כי כל נשמות של התחתו' נמשכות מן לאה ורחל כי יש נמשכות מלאה ויש נמשכות מן רחל והנה נודע שמלאה נמשכו נשמות ומן רחל נמשכות נפשות ולכן צריכות הנשמות לעבור תחילה דרך לאה ואח"כ נעשות נפשותיהן ונמשכות דרך רחל אבל יש מי שנפשו ונשמתו שתיהן נמשכו' מן לאה כגון השבטים בני לאה ראובן שמעון כו' ויש מי שנפשו ונשמתו שתיהן מן רחל כגון בני רחל יוסף ובנימין ואין כאן מקום ביאור הקדמה זו ודע כי מ"כ בקונט' במ"א באופן א' וזה ענינו בקיצור הנה הה"ג אשר תוך יסוד דאימא שבדעת דז"א הנה הם במלת ויעבור יוצאות לחוץ וניתנות בלאה שלא ע"י

שעה"כ

ז"א ושם נעשות בה בחי' רוח ואח"כ מזדווג בה ז"א ונותן בה הה' חסדים בסוד זווג וכל זה בתיקון י"ג מידות דויעבור ואח"כ בוקעין דרך רגלי לאה ויוצאין החו"ג הנז' וניתנין החסדים בראש יעקב והגבו' בראש רחל כנודע שיעקב ורחל הם תחת רגלי לאה ואח"כ בעת נפילת אפים מזדווגים יעקב ורחל ג"כ ונותן יעקב ברחל בסוד זווג גם את הה' חסדים ונעשים אז אותם הטפות של החו"ג האלו בחינת נפש ונלע"ד חיים הכותב כי זהו ממש ע"ד או"א המזדווגים בסוד חו"ג שלהם והם בחי' נשמה ונשמה לנשמה והכל מתקבץ ביסוד דאימא ומתלבשת בז"א ונותנת בדעתו החו"ג ושם נעשות בחי' רוח והגבו' ניתנים בלאה והחסדי' ניתני' אליה בסוד זווג וכן ע"ד"ז לאה זו העליונה קבלה החו"ג הנקרא רוח וירדה ונתלבשה ביעקב ורחל לעשות להם מוחין בדרך שיעוש' אימא עלאה בישראל ולאה כנז' ואז נעשים שם בחי' נפשות החו"ג האלו שירדו שם ונלע"ד כי כן לפעמים חציו של ז"א התחתון הנקר' ישורון המזדווג עם רחל למטה מחזה דז"א גם הם נקר' נפשות ע"ד יעקב ורחל והבן זה גם נלע"ד שאעפ"י שביארנו איך תחלה הם רוח בלאה וישראל ואח"כ יורדים ביעקב ורחל ונעשים נפשות עכ"ז בני לאה הם ממנה לבדה נפשותם ורוחם וכן בני רחל רוחם ונפשם הם ממנה לבדה או אפשר שכולם כלולים בשתי' יחד וכפי הסברא ראשונה אתי שפיר היות בני לאה גבורים ומעולים יותר והנה ג"כ אני מסופק כי בימים שאין בהם ויעבור היכן נרמזו ב' הזווגים של לאה ורחל לרוחות ולנפשות ואמנם בימים שיש בהם הלל כבר ביארנו שזווג לאה הוא בקריאת ההלל עכ"ל הקונטרס שמצאתי כתוב מכ"י מעת ששמעתי מפי מורי ז"ל

ונחזור לענין הראשון כי הנה לסיבה הנ"ל צריך לעשות עתה ב' זווגים א' בבחי' לאה והב' בבחי' רחל והנה זווג יעקב עם רחל הוא בנ"ה דז"א כמבואר לעיל בברכ' אבות אבל זווג לאה עם ישראל הוא מחציו ולמעלה וז"ס מ"ש רו"ל כי כאשר נזדווג יעקב בלאה היתה רחל עומדת תחת המטה כו' והענין הוא שהנה זווג ישראל ולאה הוא מן החזה דז"א ולמעלה ונמצא מטת רחל עומדת מן החזה דז"א ולמטה תחת מטת לאה העומדת מן החזה ולמעלה כנודע ונמצא מבואר היטיב מאמרם ז"ל ונודע כי בחי' לאה איננה פרצוף בפני עצמה אמנם היא בחי' אחוריים אשר נפלו מאימא עלאה ולכן אין בה בחי' היסוד שבה להזדווג עם ישראל ולכן צריכה אימא עלאה לקשטה את ברתה כנז' בהקדמת הזוהר דפ' בראשית ובפרט את לאה שהיא עצמותה עצמה כנז' ואזיפת מאנין דילא לברתה ר"ל שהיא נותנת בבחי' הלואה את היסוד שבה עם המ"ן אשר בו ללאה כדי שתוכל להזדווג עם ישראל והנה היסוד דאימא הנה הוא תוך רישיה דז"א וכדי ליתנו אל לאה כנז' אנו אומרים י"ג מדות דויעבור ע"ד מה שנתב"ל ואז ההוא קוצא דשערי דא"א מכה באחורי רישא דז"א ונכנסה הארתו לפניו במוחין דיליה ואז נבקע יסוד דאימא אשר בדעת שבו ועליו נאמר בזכריה הנביא ונבקע הר הזיתים כו' כנודע כי היסוד נקרא זית כמבואר אצלנו בפ' שמן זית זך כו' ובהיותו נבקע אז הקו האמצעי דאימא שהוא היסוד דילה יוצא לחוץ וניתן אל לאה ונעשה בה בחי' כלי ראוי לזווג אבל שני הקוים האחרים שהם נו"ה דאימא אינם צריכים (מג ע"ד) לצאת ונשארים תוך ז"א כי הם קוים בפני עצמם ואינם מעכבי' את הקו האמצעי מלצאת ולינתן אל לאה כנז' והנה ע"כ נעשות שתי הכנות ותועליות הא' תיקון יסוד לאה הב' הוא תיקון דיקנא דז"א והנה תיקון דיקנא דז"א הוא כי תחלה היו בו ג' מוחין ועתה כשנבקע יסוד אימא נעשה הדעת ב' מוחין שהם חסד וגבו' ועי"כ נשלמים בז"א י"ג תיקוני דיקנא ע"ד הנ"ל אמנם תיקון יסוד דלאה נלע"ד חיים כי זהו מש"ל כי בועבור נעשה חיבוק ב' יותר מעולה והנה הוא לצורך זווג לאה גם נלע"ד בענין מש"ל בענין ע"ב מימינא ורי"ו משמאלא נ"ל שהביאור הוא כי הנה כל הזווגים הם לצורך בירור הניצוצות של המלכים דמיתו אשר הם מספר רפ"ח ניצוצין כמנין ויעבור שהם ע"ב רי"ו ובתחילה נתבררו ג' בחי' התחתונות שהם ס"ג ומ"ה וב"ן וכל א' נעשית בבחי' ע"ב כמבואר אצלנו בדרוש הרפ"ח ניצוצין וג' ע"ב אלו הם רי"ו והם ניתנין עתה אל השמאל

שעה"כ

לצורך רי"ו שהוא כלי הנקבה כנודע ומן הימין שהוא סוד הזכר נמשך טפת ע"ב ממש דהויה דמילוי יודין כי הנה הטפה הזאת היורדת עתה היא מן החסד דעתיק כנ"ל בתחלת הדרוש ולכן היא ע"ב דהויה דמילוי יודין והרי נשלמו ע"ב רי"ו כנלע"ד והנה בזה שנת"ל יובן מ"ש ב'ז' פ' ויצא כי לאה היא בינה והיא ה' עלאה והטעם הוא כי לפי שיסוד דאימא עלאה ממש ניתנת אליה ובאמצעותה מזדווגת עם ישראל בעלה ונמצא כי ענין ויעבור הוא זווג ישראל עם לאה ויעבור שלה ואח"כ נמשכת חלק שארית הטפה הנ"ל עד למטה ביסוד דז"א אחר שנזדווג עם לאה ומשם בהיות' ביסוד דז"א מאירה כנגדה בדעת דיעקב אשר הוא מכוון ועומד שם ממש כנודע ונמשכת הארתה שם ואח"כ יורדת מן הדעת דיעקב עד היסוד שבו ומזדווג עם רחל בעת נפילת אפים כנודע ונמצא כי שני כוונות צריך לכון ביחד בועבור הא' כוונת תיקון יסוד דלאה וחיבוקה וזווגה והב' כוונת תיקון דיקנ' דז"א וצריך לכלול שני הכוונות ביחד כנ"ל באופן זה כי בועבור תכוין אל סוד עיבור לאה שה"ס ע"ב רי"ו כמבואר לעיל היטב וגם תכוין כי ענין הזה נעשה ע"י הכאת קוצא דשערי דא"א ברישא דז"א ועוברת אותה ההויה מאחוריו עד פניו דז"א אחר אשר עיכבנו את הטפה ההיא מלרדת למטה ונעשית ע"ב רי"ו וזו היא העברה שנית וזוהו ויעבור ה' על פניו גם תכוין במלת ה' להשלים הי"ס דז"א כנ"ל ובמלת על פניו תכוין כי עתה לאה יש לה יתרון מעלה עליו ולזה אמר על פניו ולא אמר בפניו כמו שביארנו לעיל ואח"כ תכוין בויקרא יהוה יהוה בכל מה שנת"ל

דרושי ויעבור דרוש ג'

בביאור התיבות די"ג מדות שהם אל רחום וחנון כו' וגם סדרן ומקומן בדיקנא דא"א עצמה והנה א"ל הוא מדה א' רחום מדה ב' וחנון מדה ג' ארך מדה ד' אפים מדה ה' והטעם הוא לפי שארך אפים נזכר בלשון רבים שלא אמר ארך אף והורה בזה על חיבור שני מדות ביחד ורב חסד מדה ששית ואמת מדה ז' נוצר חסד מדה ח' לאלפים מדה ט' יען שאפשר להיות נוצר חסד אבל לא לאלפים א"כ שני מדות הם נושא עון מדה י' ופשע מדה י"א וחטא' מדה י"ב ונקה מדה י"ג

ועתה נבאר סדר הי"ג תיקונין למקומתם בשמותם בדיקנא עצמה הנה תחת ב' פאתי הראש מתחילין לצמות שני ראשי הזקן מכנגד שני אזנים בימין ובשמאל והם צדין בלתי רחבים ושני ראשים אלו נחשבים לתיקון א' והוא התיקון האחד שבדיקנא ונקרא אל תיקון הב' הוא שורת השערות הגדלים על השפ' העליונה בהמשך אורך הפה ונקרא רחום תיקון הג' והוא ההוא ארחא דפסיק באמצעית של התיקון הב' והוא מקום החלק בלתי שערות המכוון כנגד אורך החוטם ונקרא חנון תיקון הד' והוא שורה ב' התחתונה של שערות הגדלים על השפה התחתונה ונקרא ארך תיקון הה' והוא ארחא תניינא תתאה המפסקת באמצע התיקון הד' והוא מכוון ממש כנגד ארחא עלאה הנקרא תיקון ג' ונקרא אפים תיקון הו' והוא עומד תחת מקום תיקון הראשון הנקרא א"ל והוא מקום הצר ובמקום שמתחלת הזקן להתרחב יותר שם הוא התיקון הששי הזה והוא מתחיל ממקום התחל' בליטת העצם של הלחי שתחת האוזן אשר משם ולמטה מתרחב יותר הזקן ממה שלמעלה (מד ע"א) ונמשך עד המקום אשר מכוון כנגד הפה ונקרא ורב חסד תיקון הז' והוא מקום תרין תפוחין קדישין והם שני הפנים החלקים בלתי שער והוא מקום שתחת שני העינים והחוטם מפסיק בין שניהם ושתייהם הם תיקון א' בלבד ונקרא ואמת תיקון הח' והוא נקרא מזלא קדישא באופן זה כי מה שהוא מכנגד הפה ולמטה הוא כללות הזקן בכללותה בחיבור א' כי מה שלמעלה מזה המקום הנה הוא נחלק לשני צדדין לפי שתרין תפוחין וחוטם מפסיקין ביניהם אמנם מה שהוא כנגד הפה ולמטה הוא עובי הזקן והתחברותה יחד אבל עובי הזה הנה הוא עב מאד ונחלק לב' כי השערות העליונות הנראים הם תיקון א' וצד הזקן במקום התחברותה אל מקום הגרון למטה הוא תיקון ב' ולפי שהנה הם

שעה"כ

שערות ע"ג שערות שוכבין זע"ז ולכן עביות הזה של הזקן מתחלק לשנים צד העליון הנגלה הוא תיקון א' וצד התחתון שהם שערות המכוסות תחת הזקן הזה הנתונים אצל הגרון הם תיקון ב' והנה כל ב' תיקונים אלו הם נקר' שני מזלות מול עליון ומול תחתון ונקר' מזלות לפי שהם יורדים ונמשכים באורך ונתלים ועומדים כלפי מטה מלשון תול כטל אמרתי ואין בכל התיקונים כמו אלו השנים ששניהם יורדים ונוזלים ונמשכים עד טבורא דיליה והנה העליון הוא התיקון הח' ונקרא נוצר חסד והתחתון הוא תיקון הי"ג האחרון שבכולם ונקרא ונקא וכ"א מב' נקר' מזלא קדישא תיקון הט' הוא בחי' שערות קטנות צומחות בין שני המזלות הנז' והם צומחו' המובלעות תוך אלו השערות הנז' הארוכות הנקר' מזלות כנז' ונק' לאלפים תיקון הי' והוא בחי' שערות אחרות קטנות צומחו' למטה ממקום שני המזלות והם סמוכין עם הגרון ועומדים למעלה מעט מן הגרון וחפיין על הגרון והם בפני עצמם ואינם מובלעים תוך שערות המזלות כמו שערות תיקון הט' ונקרא נושא עון תיקון הי"א עניינו הוא היות אלו השערות הקטנות הנז' של התיקון הי' שוים בארכם בהשוואה א' ולא נפקי דא מן דא אלא תליין בשיקולא חדא ונק' ופשע תיקון הי"ב הוא ענין הפה עצמו היותו פנוי וריקן מן השערות ונקר' וחטאה תיקון הי"ג והוא המזל התחתון מהשני מזלות הנז' השוכבים זה על זה והם בסוד זכר ונקב' ואו"א יונקים משניהם כמבואר אצלנו במקומו כי אבא יונק מן העליון ואימא מן התחתון ונקרא ונקא

דרושי ויעבור דרוש ד'

נבאר בו מציאות י"ג תיקונים הנז' דע כי כל בחי' הדיקנא היא בחי' אור המקיף אל הראש דא"א או דז"א ושערות אלו הם אורות מקיפין על האור הפנימי ולהבין הענין צריך שנבאר לך הקדמ' א' תחילה בענין רישא דא"א הנה נודע כי א"א מלביש את עתיק ויש בא"א בחי' גלגלת חדא סתימאה והיא בחינת הכתר דא"א ובגו האי גלגלתא אית מוחא סתימא' דא"א והוא הנקרא חכמה דא"א ואיהי חד מוחא ולא אתפלג לג' מוחין כמה דאתפלגן ברישא דז"א כנודע ודע כי יש שינוי א' בא"א משא"כ בכל שאר הפרצופים שבעולם האצילי' והוא כי בכל שאר רישין אית תמן ברישא ההוא, בחינ' כחב"ד אבל ברישא דא"א לית ביה רק כתר וחכמה שהם גלגלת' ומוחא סתימא' די בגו' אבל בינ' ודעת אין שם בראשו אמנם הבינ' אשר בו ירדה למטה בבחי' הגרון דא"א ובזה תבין למה הבינ' נק' גרון ונק' שופר ונק' כתר והטעם הוא לפי שמן הגרון דאריך שהי' בחי' בינ' שבו נעשו שני הכתרים דאו"א כמבואר במקומו ונמצא אם כן כי ג"ר שהם כח"ב דא"א אינן בסוד קוים ובסוד סגולתא שהם כתר בקו אמצעי למעל' וחו"ב בקו ימין ושמאל למטה מן הכתר אבל שלשתם עומדות זו ע"ג זו כתר למעל' בסוד גלגלתא ותחתיו חכמה בסוד מוחא סתימא' ותחתיו הבינ' בסוד הגרון ונודע כי כל עיקר תיקון האצילות היה כאשר נתקן ונעש' בבחי' קוים וא"כ צריך לדעת על מה אירע זה בריש' דא"א להיות כח"ב שבו זעג"ז ולא בציור קוים שהוא ענין התיקון אבל טעם הדבר הוא לפי שכבר הודעתך כי בחי' המלכים שמתו בארץ אדום הם בחי' עולם הניקודים ואח"כ נתקנו והנה ברישא דעתי' לא היה שם שום בירור ניצוצות מאותם המלכים כמבואר אצלנו שם אבל מבחי' א"א היה שם בירור ניצוצות מאותם השבעה מלכים ולכן בהיות א"א נתקן ומלביש את עתיק אשר בתוכו ממש כנודע לכן לא היה כח אל הבינ' דאריך לעמוד שם ברישיה דא"א לקבל משם אור עתיק כמו החכמ' ולכן החכמה נשאר' שם {מד ע"ב} במקומו למעלה ברישא דא"א והיה בה יכולת לקבל אור העתיק אבל הבינ' דא"א לפי שלעולם כל בחי' בינ' דינין מתעריז מינה כנודע {זהר ח"א ר"כ ע"ב} ולכן לא יכלה לקבל אור העתיק בהיות' למעלה ולכן נתרחק' וירדה למטה בגרון דא"א ובהתרחק' ממנו תוכל לסבול הארתו ואמנם כל שאר רישין דאו"א וזו"ן וכיוצא כולם מקבלים אור העתיק אחר התלבשו תוך א"א כנז' ולכן אף בחי' הבינה של כל רישא ורישא מהם היה כח לעמוד שם בריש' ומשם תקבל אור

שעה"כ

העתיק כיון שבא אליהם דרך התלבשות כנו' והרי ביארנו ענין הביני' איך ירדה בגרון ואח"כ בחי' הדעת דא"א ירד עוד יותר למטה ונתלבש תוך ו"ק דא"א עצמו והיה שם להם בחינות רוחניות אליהם

ואחר שביארנו ההקדמה הזאת נחזור עתה לבאר ענין י"ג תיקוני דיקנא ומציאות הנה נתבאר כי ברישא דא"א אין שם רק כתר וחכמ' בלבד ונודע כי כל ספיר' כלול' מעשר ונמצא שהכתר הזה כולל כל הי"ס וכן החכמה כוללת כל הי"ס והנה כל שיעור הראש אשר הוא עד מקום המצח אשר שם נתלים השערות שם יש בחי' י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמ' וכן למטה שהוא מן המצח עד הגרון שהוא בינה דא"א גם שם יש י"ס דכתר וי"ס דחכמ' וכל זה הוא בבחי' אור פנימי וכמו כן בבחי' אור המקיף יש בראש י"ס דכתר וי"ס דחכמ' וכולם בסוד מקיפים וגם מן המצח ולמטה עד הגרון יש י"ס דכתר וי"ס דחכמ' וכולם בבחי' אור מקיף ונניח עתה מלדבר בבחי' הי"ס דכתר וי"ס דחכמ' פנימי' ומקיפי' אשר במקום הראש ונדבר בבחי' אשר במצח עד הגרון דע כי בבחי' האורות הפנימי' אשר שם הנה הם י"ס מן הכתר וי"ס מן החכמ' אבל בבחי' אור המקיף אין שם רק י"ג אור מקיף בלבד קצתם מן הכתר וקצתם מן החכמ' והם הם י"ג תיקוני דיקנא אשר כולם הי"ס שערות אור מקיף מבחוץ כי האורות יוצאי' דרך נקבי השערות ומאירים לחוץ בבחי' אור מקיף ונמצא כי עשרים אור הפנימי הם תופסי' ומחזיקים שיעור המקום המחזיק בו י"ג אור מקיף ושיעור זה וזה שוים המקיף והפנימי אעפ"י שאינם שוים במספרם

עוד יש חילוק אחר בין האור הפנימי אל האור המקיף והוא כי אור פנימי דכתר הם עומדים בסדרן זה על זה כתר חכמ' ביני' וכו' עד מלכות באחרוני' וכן עד"ז בי"ס החכמ' הפנימי' אבל האור המקיף דכתר הם להפך וסדרן הוא ממטה למעל' כי המלכות שבהם עומדת למעל' מכולם ותחתיה היסוד וכו' עד שנמצא הכתר בסוף כולם וכן עד"ז בי"ס המקיפות דחכמ' ולא עוד אלא שכל הי"ס מקיפים של החכמ' עומדות למעל' מכל הי"ס מקיפים של הכתר ונמצא שהמדרגה האחרוני' שהיא המלכות שבחכמה היא עליונה למעלה מכולם והמדרגה העליונה שהיא הכתר שבכתר היא תחתונה למטה מכולם ומעם הדבר הוא לפי שאור המקיף גדול ועצום מאד יותר מן הפנימי כנודע ואלו נתגלו במקומו אין כח בתחתונים לקבל הארתו ולכן אורות העליונים שבאור המקיף לא נתגלו למעל' במקומם רק נתגלו למטה ממדרגתם ולכן בחי' הכתר שבכתר שהיא המדרגה העליונה שבכולם הוצרכה להתגלו' במדרגה היותר תחתונה שבכולם והמלכות שבחכמה שהיא הגרוע' שבכולם נתגלית למעלה מכולם לפי שיש כח בתחתונים לקבל הארתם אף אם היא במקום עליון ועד"ז הוא בשאר הספי' כולם כנוכ' ודע שאע"פ שכתבנו שבחי' הכתר שבכתר נגלה למטה מכולם באור המקיף אין לשונינו מדויק שהרי אינם רק י"ג תיקוני' בלבד אך כוונתינו לומר שהבחי' יותר עליונה שבספי' הכתר והיא החסד שבכתר כמשי"ת בע"ה הנה היא ירדה למע' במדרג' התחתונה שבכולם גם צריך שתדע ענין סדר מעלת המקומות שאין הדבר כפי הנראה שהוא לסדרן זה ע"ג זה ממש כי הנה אין מעלת מקומות כפי גובהן ושפלותן כי יש מקום תחתון שמדרגתו מעולה ממקום עליון ויש להפך והמשל בזה כי הנה המקום שהוא תחת הפה הוא מקום תחתון מאד יותר מכולם ועכ"ז מדרגתו היא מכלל המקומות המעולים והחשובים לפי שהוא סמוך אצל הפה אשר משם יוצא ההבל והאור הפנימי יותר משאר מקומות ועד"ז המקום הסמוך אל החוטם והסמוך אל העינים אשר גם דרך הנקבים ההם יוצאים האורות לחוץ ולכן הם מכלל המקומות החשובים במעלה ואמנם אין הדבר כן בפשימות שאם היה כך היה ראוי שהמקום שהוא תחת הפה יקרא תיקון א' דדיקנא שהוא (מד ע"ג) היותר מעולה שבכולן כנו' אמנם צריך להעריך שני הערכו' ביחד הא' להעריך גובה המקום והב' היא להעריך מעלת המקום אם הוא סמוך אל מקומות האור כמו הפה והחוטם וכיוצא וערכים אלו תלויים בדעתו ית' והוא העריכם בבחי' זו הנ"ל בסדר הי"ג תיקוני דיקנא כנו"ל

שעה"כ

דרושי ויעבור דרוש ה

בביאור שמות הי"ם והתחלקותם בי"ג תיקוני דיקנא ועת' צריכין אנו לבאר שמות הי"ם והתחלקותם בי"ג תיקוני דיקנא דע כי ח' תיקוני' קדמאין הם ח' ספי' שבחכמה דא"א מתתא לעילא ממלכות שבה עד בינה שבה כי הכתר וחכמ' שבה לא נתגלו כלל בסוד אור המקיף לפי שלרוב מעלתם לא היה כח בתחתונים לקבל הארתם אף אם יתגלו במקומות תחתונים למטה ממדרגתם וזה סדרן אל מל' רחום יסוד וחנן הוד ארך נצח אפים ת"ת ורב חסד גבו' ואמת גדולה נוצר חסד בינה וה' תיקוני' תתאין הם חמש קצוות תתאין שבכתר דאריך ואלו הם סדרן לאלפים הוד נושא עון נצח, ופשע ת"ת, וחטאה גבור' ונקה חסד והרי נשלמו י"ג תיקוני דיקנא ונמצא כי בכתר דא"א לא יכלו להתגלות כלל כל הג' בחי' ראשונות שבה ולא נתגלו רק מחסד שבו ולמטה אבל בחכמה דא"א השני' עליונות שהם כתר והחכמה לא נתגלו כלל אבל בחי' הביני' שבה יש יכולת בתחתוני' לקבל' ולכן נתגלי' כי אין מעלת' כמעלת בינה שבכת' ועתה קשה עלינו שהרי המלכות דכתר דא"א לא נגלית עם היותו גרוע מן השאר אשר עליה אבל טעם הדבר הוא לפי שבא"א אין בחי' נקבה נמצאת בו כנודע אצלנו ולכן בבחי' הכתר שבו לא נגלית בחי' המלכות שבה אבל בחכמה דא"א אשר היא נוק' שלו כמבואר אצלנו לכן יש בה כח להתגלות בחי' המלכות אשר בחכמה הזו ואמנם היסוד של הכתר דא"א נגלה ביחד עם הביני' דחכמ' בתיקון הח' של נוצר חסד הנק' מזלא כנ"ל וז"ס נוצר חסד כי הבינה של חכמ' היא נקרא' נוצר חסד שהוא היסוד שבכתר שהוא בחי' חסדים ושניהם נק' תיקון א' השמיני והטעם לזה הוא לפי ששם למעלה אין פירוד כלל בין הזכר שהוא הכתר אל הנקבה שהיא החכמה ולכן היסוד דכתר לעולם דבוק בג"ר דחכמה ולפי שלא נגלה מהם רק הבינה שבהם לכן אנו מחברים אותו עם הביני'

ועתה נבאר סדר מקומות האור הפנימי דע כי מקום האור הפנימי הם מכוונים ממש מבפנים כנגד אלו המקיפים ואין ביניהם הפרש רק שאלו המקיפי' סדרן הוא מתתא לעיל' והפנימי' סדרן הוא מעילא לתתא כנ"ל ולכן צריך ג"כ לכיין באל רחום וחנן כו' בבחי' האור הפנימי המכוונים כנגד אלו המקיפים וזה סדרן אל פנימי דבינה רחום בחסד וחנן בגבור' ארך ת"ת אפים נצח ורב חסד הוד ואמת יסוד נוצר חסד מלכות אח"כ בה' תיקוני' תתאין חסד הנז' בנוצר חסד הוא חסד ממש לאלפים גבו' נושא עון ת"ת ופשע נצח וחטאה הוד ונקה יסוד והרי איך הפנימיים הם מעילא לתתא והמקיפים הם מתתא לעילא והנה מג"ר הפנימיים שבכתר וב' ראשונות פנימיים שהם בחכמה אין כנגדם במקיפים מבחוץ ומקום אלו הה' פנימיים הם בה' מקומות אחרים שיש בא"א במקום שמן המצח דילי' ועד הגרון דילי' ואין זה מקום ביאורם ודע כי נסתפק לי אם הח' פנימיים של החכמ' כוונים ממש עם השמונ' מקיפים שלה עצמם וכן ה' פנימיים של הכתר אם מכוונים כנגד ה' מקיפים של הכתר ואין הפרש ביניהם רק שאלו הם מעילא לתתא ואלו הם מתתא לעילא כנ"ל וכפי זה יבא על נכון היותם מכוונים ח' כנגד ח' וה' כנגד ה' אמנם יש בזה דוחק א' והוא כי נמצא שאפי' בבחי' הפנימיים עומדת החכמה על הכתר וזה דוחק גדול ואם נאמר להפך מזה והוא כי ודאי בבחי' הפנימיים הם כתר ע"ג חכמ' ונמצא שהמקיפים בכתר יהיו כולם מכווני' כנגד הפנימיים של החכמ' ומקיפים של החכמ' יהיו מכוונים קצתם כנגד הפנימי' של החכמ' וקצתם כנגד הפנימיים של הכתר אבל נלע"ד שהפי' הא' הוא יותר אמיתי קרוב לודאי לפי שאני זוכר שא"ל מורי ז"ל הסדר הא' כי פנימי של חסד שבכתר הוא כנגד מקיף של יסוד שבכתר וכעד"ז שאר כל התיקונים וא"כ מוכרח הוא כפי' הא' כי גם בבחי' הפנימיים יהיו פנימיים של החכמ' גבוהים מן פנימיים של הכתר ודע כי מ"כ בקונטרסי מפי מורי ז"ל באופן אחר וזהו סדרן אל מקיף מלכות ופנימי כתר רחום ומד ע"ד יסוד וחכמ' וחנן הוד וביני' ארך נצח וגדולה אפים ת"ת וגבור' ורב חסד גבורה ות"ת

שעה"כ

ואמת גדולה ונצה נוצר בינה והוד חסד יסוד וחסד לאלפים הוד וגבורה נושא עון נצה ות"ת ופשע ת"ת ונצה וחטאה גבורה והוד ונקת חסד ויסוד עכ"ל הקונטרס הנז'

ועתה נבאר שמות י"ג תיקוני דיקנא איך הם מכוונים עם שמות הספירות הנה נתב"ל שבגלגלתא דא"א יש בה י"ס מקיפים וי"ס פנימיים עד מקום המצח והנה הם כסדרן מעילא לתתא כתר חכמ' כו' עד מלכו' לתתא מכלם והנה זו המלכות האחרונ' שבי"ס הראש מקומה הוא בפאת הראש שבצד ימין ושמאל וכנודע כי כל בחינ' פאה היא במלכות ודע כי הפאה הזאת אשר בראש א"א היא בחי' שם הויה בחילוף אתב"ש מצפ"ן אבל הפאה שבראש ז"א הוא בחי' שם אלקים במילוי יודין וכבר נתבאר אצלנו במ"א כי אלקים דיודין הוא בגימ' מצפ"ן לפי שנאמר בא"א ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלקים עמדי ולכן אין בו שם אלקים ובמקום שיש בו בחי' אלקים יהיה תמורתו במקומו בא"א שם מצפ"ן שהוא תמורת ההויה כנודע כי יען שהוא בחי' תמורה וחילוף הרי הוא דין כמו אלקים ולכן שניהם בגימ' שוים כנו' אבל שם עצמו של אלקים אין באריך והנה נודע כי המל' היא בחי' דין ולכן נקרא אלקים כנזכר בזוהר בראשית²²⁹⁷ גבי ג' אלקים דפ' ויכולו שהם א' בגבור' וא' בהוד וא' במלכות ולכן זו המלכות האחרונ' שבי"ס הראש דז"א נקרא אלקים שהוא בגימ' פא"ה רק שהוא במילוי היותר מעולה שהוא ביודין להיותו למעלה בבחינת הראש ונודע כי כל השערות דינין אינן דתליין מן ההיא רישא ולהכי איצטרך לספרא רישיה דז"א בסוד איש כי ימרט ראשו מהו' הוא כנזכר בפרשת תזריע וגם ז"ס גלוח הלויים שהם בסוד הגבו' אמנם צריך להניח קצת הדינין כדי שלא יתבטלו לגמרי כי מוכרחים להמצא בעולם ולכן צריך להניח פאה של הראש והיא בחינת המל' אשר בהם נק' אלקים כנו' כדי להשאיר שרש הדינין כמבואר אצלינו בשער המצות בענין מצות פאתי הראש האמנם גבי רישא דא"א הפאה של ראשו איננה בבחי' שם אלקים בבחי' שם מצפ"ן כנ"ל ואמנם ב' פאות יש בראש בשני צדדין ימין ושמאל וה"ס שני המאורות הגדולים הנז' בזו' פ' בראשית שהם מצפ"ן מצפ"ן וה"ס שני הויות הנז' בפסוק קודם י"ג מדות המתחילות מן אל רחום כו' כנ"ל וב' הויות הנז' הם יהוה יהוה אל רחום ותנון כו' וביאור הענין הוא כי ז"א נמשך ונאחז במצפ"ן הימיני ונוקבי' בשמאלי ואלו הם שני המאורות הגדולים שוים בקומתם זו"ן שאין הפרש בין זל"ז אלא שזה ימיני וזה שמאלי אבל כל א' מהם יש לו הויה א' שלימה בפני עצמה והענין יותר מבואר והוא כי הנה נודע שיש בא"א בחי' חו"ג הנקר' זכרים ונקבות אלו בימינו ואלו בשמאלו כמבואר במקומו ומצד הימיני דרישא דא"א יוצאת הארת פאה שלו מבחי' חסדים העומדו' בימין וממנה יונק ז"א ומן הגבורה שבצד שמאלו יוצאה פאה שמאלית שממנה יונקת נוק' דז"א ועדיין צריך לבאר איך הם בחי' ב' שמהם קדמאין די"ג מכילין דרחמי וכמ"ש בזו' והענין הוא כי הנה הי"ג תיקוני דיקנא הם בחי' הי"ס שיש למטה ממקום המצח עד מקום הגרון והנה אלו הי"ס הם יוצאים ויונקים מן הי"ס עליונות אשר ברישא עד מקום המצח והנה הי"ס שבראש הם כסדרם מעילא לתתא ובחינ' המלכות שלהם היא למטה בשתי פאתי הראש אבל הי"ס שבדיקנא הם מתתא לעילא והמלכות שבהם היא למעל' במקום התיקון הא' הנק'

- מאיר הכוונה -

2297 אפשר שצ"ל ויקהל רז ע"ב:

<p>תלת דרגין דאינון שביעי שביעי שביעי אית ביה רזא דעלמא עלאה ורזא דעלמא תתאה ורזא דכל מהימנותא תלת זמנין אלהי"ם חד עלמא תתאה וחד פחד יצחק וחד עלמא עלאה קדישא קדש קודשין ובעי בר נש למסהד סהדותא דא בחדוה ברעותא דליבא לאסהדא קמי מאריה דמהימנותא וכל מאן דיסהיד דא וישוי לביה ורעותיה לדא מכפר על כל חובוי</p>	<p>שלש דרגות שהן שביעי שביעי שביעי ויש בו סוד של העולם העליון וסוד של העולם התחתון וסוד כל האמונה שלש פעמים אלהים אחד העולם התחתון אחד פחד יצחק ואחד העולם העליון הקדוש קדש קדשים צריך אדם להעיר את העדות הזו בשמחה ורצון הלב להעיד לפני בעלה של האמונה וכל מי שמעיד את זה וישים לבו ורצונו לזה מכפר על כל חטאיו.</p>
---	---

שעה"כ

א"ל והוא המקו' אשר בזקן אשר תחת ב' פאתי הראש כנ"ל ונמצאו עתה שני המלכיות דבוקו' יחד כי במקו' שמסתיימת המל' די"ס דרישא שהיא מקו' פאתי הראש שם מקום המל' די"ס דדיקנ' שהיא תיקונא קדמא' הנק' א"ל כנ"ל ואז יונקת המל' דדיקנא ממלכו' דפאתי הראש כי מן כח אותם השערו' שנשארו בפאתי הראש ולא נתגלחו משם בלבד יוצאו' וצומחו' השערו' התחתונות שבתיקונא קדמא' דדיקנא ושבשאר י"ג תיקוני' ונמצא כי כל הי"ג תיקוני' דיקנ' יונקי' משתי פאתי הראש ולכן הוזכרו אלו השתי שמות של מצפ"ץ מצפ"ץ בתחי' כל הי"ג מדות שהם בדיקנ' למטה וזהו יהוה יהוה אל רחום כו' והנה כבר נת"ל כי אפי' עתה בעת שאנו מזכירים אלו הי"ג מדו' של רחמים אין בז"א רק הט' תיקוני' דיקנא בלחוד אבל הענין הוא שמאירים הי"ג תיקוני' דיקנא דא"א בט' תיקוני' דיקנא דז"א (מה ע"א) ונמצא כי יש בהם י"ג הארות אבל התיקונים אינם רק ט' בלבד כנ"ל ונמצא כפי זה שאלו הי"ג מכילין דרחמי אינם בתיקוני' דיקנא דז"א רק בי"ג תיקוני' דיקנא דא"א עלאין אשר אנו מורידים וממשיכים הארתם למטה בט' תיקוני' דיקנא דז"א שיאירו בהם י"ג הארות עם היות שהתיקונים עצמן אינם אלא ט' לבד ולכן שתי ההויות האלו הקודמות אל הי"ג מדות ה"ס תריץ שמהן יהוה יהוה בחילוף מצפ"ץ מצפ"ץ שהם בשתי פאתי הראש דא"א ואלו היו אלו הי"ג מכילין דרחמי למטה בדיקנא דז"א היו צריכין להיות שני שמות של אלהים בשתי פאתי ראש דז"א כנז'

דרושי ויעבור דרוש ו'

נבאר שמות אלו הי"ג תיקונים למה נקרא כן ונתחיל מתיקון א' הנק' אל דע כי מן שני שמות אלקים אשר בשתי פאתי הראש נמשכו שני שמות א"ל א"ל לתיקון הא' שבדיקנא הנקרא א"ל ועוד יש שני שמות י"ה י"ה בשני שמות אלקים הנז' והם ירדו ונמשכו יותר למטה לתיקון הששי הנק' ורב חסד וז"ס שנת' באד"ר בפ' מן המצר קראתי יה כו' פי' כי התיקון הא' מן י"ג נקרא מצר לפי שהוא במקום צר מאד ואינו רחב ונקרא מצר הזקן ומשם קראתי אל שם י"ה הנשא' בשם אלקים שבפאתי הראש כי שם אל מאלקים כבר נתגלה בתיקון הא' אבל שם י"ה שעדיין לא נתגלה שם לכן משם קראתיו שיתגלה האמנם אותו שם י"ה לא נתגלה שם רק עד למטה במרחב וזהו ענני במרחב י"ה והוא בתיקון הו' הנק' ורב חסד ששם מתרחב רוחב הזקן כנ"ל ושם ירד ונתגלה שם י"ה הנז' ולא נתגלה בתיקון הא' הנק' מצר הזקן ונמצא כי שני שמות אל שבשני שמות אלקים שבשתי פאתי הראש נתגלו למטה במצר שהוא תיקון הא' שבדיקנא שני אל אל בשני צדדי הזקן ושני שמות י"ה י"ה שבב' שמו' אלקים הנז' נתגלו למטה במרחב הזקן בתיקון הו' שבדיקנא בב' צדדי הזקן נשארו עתה שתי אותיות ממין סתומות בשני שמות אלקים אלקים הנז' ואלו ירדו למטה ונתגלו בתיקון הי"ב הנק' וחטאה שהוא בחי' הפה והמם הא' היא בסוד שפתותיו הסוגרות את הפה ונעשו' כדמות אות מם סתומה והמם האחרת היא בסוד השינים שהם ג"כ כמין חומה עגולה הסותמת מוצא הפה והרי נתבאר טעם קריאת התיקון הא' בשם אל ובביאור ברכת אבות במלת האל הגדול כו' נתבאר יותר ענין זה וע"ש ורב חסד הוא תיקון הו' והענין הו' כי הנה לעיל נתבאר שתיקון זה הוא בגבור' של אור המקיף וא"כ קשה איך נק' ורב חסד וגם קשה במש"ל שהי"ס הפנימיים הם כסדרן מעילא לתתא ותיקון ורב חסד הוא בהוד של הפנימיים כי גם הוד הוא דין ואיך נק' ורב חסד אבל הענין הוא כי הנה הוא בחי' דין ממותק ולכן נק' ורב חסד אשר הוא בנימ' מנצפ"ך שהם הה"ג להורות שהם בחי' גבורה אלא שהיא ממותקת ונעשית חסד

נוצר חסד כבר נתבאר שהוא תיקון הח' ונכלל בו שני בחי' אם בחי' בינה של החכמ' במלת נוצר וגם בחינת יסוד של הכתר במלת חסד ודע שהבינ' נקרא רצון ומשם נמשכ' נשמת מרע"ה שהוא בנימ' כמנין נוצר שהם אותיות רצון גם נודע כי מצח הרצון הוא בבינה וזהו הטעם שהאותיות מתגלו' במקום המצח בסוד הכרת הפרצוף ולכן אות נ'

שעה"כ

של נוצר היא גדול' וכבר נודע שהאלפא ביתא דאותיו' גדול' הם בבינה ומלת נוצר ה"ם האחוריים דחכמ' שהוא בנימ' קפ"ד שהוא אחוריים דהויה דע"ב דיודין וגם הוא סוד הפנים דבינה שהוא אהיה דמלוי יודין שהוא בנימ' קס"א והנה קפ"ד וקס"א הם בנימ' נוצר ומלת חסד שהו' כנגד יסוד שבכתר הנו' וכבר נודע מ"ש בסוף אדרת נשא כי חסד גניז בפום אמה והביאור הוא שהה"ח יורדין אל היסוד כדי שיתנם בנוקבא בעת הזווג ולכן היסוד נקרא חסד והנה לסיב' זו נקרא התיקון הזה מזלא עילאה כנ"ל והוא לפי שהוא בסוד היסוד של הכתר המזיל מללי ברכה וחסדים טובים ולכן התיקון הזה הוא הויה א' דיודין שהוא בנימ' חסד ומזה המזל יונק אבא עלאה שהוא ג"כ הויה דכורא כנ"ל אבל התיקון הי"ג שהיא ונקה גם כן הוא נקרא מזלא עלאה כנ"ל והטעם הוא לפי שהוא בחינת החסד שבכתר אשר הוא נוזל ויורד בפי האמה כנו' וזה התיקון הי"ג הוא שם אהיה דמילוי יודין שהוא בנימ' ונק"ה ולכן מזה המזל (מה ע"ב) הנקר' אהיה יונקת ממנו אימא עלאה כי גם היא נקר' אהיה ולכן אמרו באדרת האזינו דאבא גניז וטמיר יתיר מאימא והטעם הוא לפי שהוא יונק ממזל העליון הח' ואימא יונקת ממזל הי"ג התחתון

נושא עון הוא תיקון העשירי והוא נצח דכתר כנז"ל ומלת נושא נשא כתיב חסר ו' והוא בנימ' שכ"ה ניצוצו' הדינין המתמתקים בשם יהוה כי חיבור שכ"ה ושם הויה הם בנימ' נשא וז"ס מ"ש באד"ר חזי הוינא וארו חד נהורא עלאה נהיר וסליק לשכ"ה עיבר כו' וארו חד חשוק אתסחאי כו' א"ל נושא עון חמית' הרי שנושא עון ה"ס שכ"ה ניצוצין שהם דינין חשוכין שהיו נרחצי' ומתמתקים ע"י שם ההויה הנקרא נהורא עלא' וחיבו' שכ"ה ויהוה בנימ' נשא כנ"ל לאלפים ה"ס ספי' ההוד דבכתר ולפי שהנו"ה הם חברים ורעים זה לזה כמ"ש חז"ל על פ' תהום אל תהום קורא כו' קול שני רעים אני שומע לפי שהם נקר' תרי פלגי גופא (רע"מ פנחס רלו ע"א²²⁹⁸) ולכן נכללים יחד במלת לאלפים תרי אלפי שנין והם נצח והוד והענין הוא כי כאן נכלל הנצח בהוד כדי למתקן אבל ההוד לא הוצרך להכלל בנצח בתיקון נושא עון וביאור ענין לאלפים לקמן דף צ' ע"ב נתבאר באורך בשער רוח"ק בענין תיקון העונות ושם כתבתי תיקון אחד שנתן לנו מורי ז"ל שיכוין בו האדם תמיד וינצל מיצה"ר וע"ש באורך

דרושי ויעבור דרוש ז'

בסוד ויעבור וי"ג מדות באר היטב כבר הודעתך שיש ברישא דא"א י"ג חוורתני והם ג' שמות יהוה שיש בהם י"ב אותיות וב' הויות מהם שהם תמניא חוורתני נמשכות דרך הפנים והויה הג' שהם ד' חוורתני אחרות נמשכות דרך אחורי רישא וכנגד אלו ב' הויות הנמשכות כנגד הפנים ה"ס שני הויות שהוזכרו בתחילת הי"ג מדות של רחמים כמו שאמר הכתוב ה' ה' אל רחום כו' כמבואר לעיל כי הי"ג מדות מתחילין מן שם א"ל ואין שני הויות אלו בכלל הי"ג מדות והנה משני הויות אלו יוצאין שני שמות מצפ"ן מצפ"ן בחילוף אלפא ביתא דאתב"ש כנ"ל והוא שם א' מצד ימין כנגד א"א ושם א' מצד שמאל כנגד ז"א כי גם בעתיקא קדישא יש בו ב' בחי' אריך וז"א והנה כל א' משני שמות אלו כולל כל הי"ג תיקוני דיקנא באופן זה כי ד' תיקונים עלאין הם בסוד מוחין והם נרמזים באות מ' של שם מצפ"ן וט' תיקונין תתאין הם נרמזים באות צ' של שם מצפ"ן והטעם הוא כי הד' ראשונים הם בחי' הארבעה הנכללים בכתר חכמ' כי אלו יש להם יתרון ומעלה להיותם כוללין רישא דאריך כנודע והט' האחרים הם נמנים אח"כ מן הבינה ולמטה ולהיות שעכ"פ ודאי שגם יש אל הבינ' יתרון על הח' אשר תחתיה לכן חזר למנות הח' בפני עצמן והם פ' של מצפ"ן והי' אחרונה של מצפ"ן הם הט' תיקונין של ז"א ונמצא כי בכל שם מאלו הב' נכללים שניהם דיקנא דא"א ודיקנ' דז"א והנה משני שמות אלו מצפ"ן

- מאיר הכוונה -

2298 עי' בהגר"א על ספד"צ ז ע"ג, שמביא מקור לדבריו אלו מתז"ח בסופו (נא ע"ד): 'כל אומנותיה דחבריה איהו עביד'.

שעה"כ

משתלשים שני פאתי הראש ושם בפאתי הראש הם שתי שמות אלקים אלקים במלוי יודין שכל א' מהם הוא בגימ' מצפ"ץ והנה משני פאתי הראש שהם ב' שמות אלקים כנו' משם משתלשין שני רישי דיקנא הנקרא א"ל א"ל בסוד אל רחום וחנון כו' כי אלקים במילוי יש בו י"ג אותיות כנגד י"ג תיקוני דיקנא הנמשכים ממנו

ונתחיל לבאר תיבות אל רחום וחנון כו' שה"ס י"ג תיקוני דיקנא א"ל הנה בתחילה תצייר אות אלף שהיא יוד ויו וואות ל' שהיא אותיות כף ויו ושניהם יו"י וכ"ו עולים בגימ' נ"ב כי שם זה הוא שורש שם ב"ן שהיא הויה דההין ובתחי' צריך להודיעך כי בכל מדה ומדה מאלו הי"ג מדות צריך שנכלול בה שם אל והטעם הוא לפי ששרש כל הדיקנא הוא שם אל כמו שנבאר ונחזור לענין ראשון דע כי משני שמות אלקים אלקים אשר בשני פאתי הראש משם נמשכין תרי רישי דיקנא כנ"ל וכל אחד משניהם לוקח שם אל משם אלקים שלמעלה ממנו ובכל א' משניהם יש בו א"ל קוצין דשערי כמו שנבאר לקמן דרוש אחר בע"ה והנה שם למעל' בתיקון הא' דדיקנ' שהוא מקום צר ונק' מצר הזקן הנה שם יש שם יה א' מן אלקי' הא' אות יו"ד בימין ואות ה' בשמאל וז"ס מן המצר קראתי יה ולמטה בתיקון הששי אשר שם מתחיל הזקן להתרחב יש שם שם (מה ע"ג) י"ה אחר מן אלקים השני אות יו"ד בימין ואות ה' בשמאל וזהו ענני במרחב י"ה ואות מם סתומה שבשם אלקים היא למטה בתיקון הי"ב שהוא הפה אשר צורתו כמין מם סתומה כזה ם והרי נתבאר איך שם אלקים כולל כל הי"ג תיקוני דיקנא ונחזור לבאר דרך פרט ענין ב' שמות א"ל א"ל אשר בתיקון א' בב' רישי דיקנא הנה הב' שמות אלו של אל מתפשטין ונמשכין משני שמות א"ל א"ל שבשני שמות אלקים שבפאתי הראש והרי הם ד' שמות א"ל ואם תצייר כל א' מהם בעיור הנ"ל העולה בגימ' נ"ב יהיו ארבעתם בגימ' קדק"ד ובגימ' יצחק אשר הוא מקור ושרש הדינין וגבורות שהוא שם אלקים אשר בו נכללו כל הי"ג תיקוני דיקנ' כנו' וכבר הודעתך שהדיקנא היא שרש כל הדינין כולם אלא שהם נכפים שם ואינם ניכרים אחר כך תצייר עוד שם א"ל בעיור שני כזה והוא היות אות א' צורת יוד ואו דלת ואות ל' צורת ד"ו כזה (ציור) ומספר כולם הם ארבעים וה"ס מם סתומה אשר בה נכללים כל הדינים בבטן המלאה ושם הם נכפין ע"י שם אל הכופה אותם שם בסוד ואל זועם בכל יום זועם ולא זועם אל הדינין וכופה אותה ואע"פ ששני אל יש בב' רישי דיקנא עכ"ז כבר ידעת כי בעתיקא תרוייהו אתהדרו חד ואתכללו בחד רחום אם תצרף ציור הראשון העול' בגימ' קדק"ד עם ציור הב' העולה בגימ' מ' יהיו שניהם בגימ' רמ"ח ועם ו' אותיות שיש במילוי שם א"ל שהם אלף למד יהיה הכל בגימ' רחום כי כבר הודעתך שכל מדה מן הי"ג מדות צריך לכלול בהם שם א"ל וזכור זה שלא נצטרך לכופלו בכל מדה ומדה וחנון הוא בגימ' ק"ך צרופים לרמוז על שורש הכל שהוא שם אלקים שבפאתי הראש כנ"ל והנה יש בו ק"ך צרופי' כנודע והם כמנין וחנון גם וחנון עם ה' אותיותיו ועם הכולל יהיה הכל בגימ' קכ"ו והם ג' שמות מ"ב היוצאים מג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה כנודע והנה ג"פ מ"ב גימ' כ"ו ארך הוא שני אלפין שיש בשני שמות א"ל א"ל כנו' בהיותם מלאים כזה אלף אלף הם בגימ' ארך עם הכולל עוד פי' א' והוא כי הנה ש"ע נהורין נמשכין מן עתיק והם מתחברין בשני שמות אלו של א"ל א"ל שבתיקון הא' כנ"ל והנה שני שמות א"ל במלויים כזה אלף למד אלף למד הם בגימ' ש"ע ואלו ה"ס ש"ע נהורין דכלילין בתריין תפוחין קדישין דיליה וכבר הודעתך בביאור אד"ר כי מספר ארך נשארין אליו ומספר ק"ן יורדין בז"א בתריין תפוחין דיליה וכנגד מספר ארך הנשארים בו נקרא ארך אפים הוא בגימ' אהיה במלוי יודין העולה קס"א ואם תסיר מקס"א שם א"ל ישאר בגימ' אפים עם הכולל והענין הוא כי כשתסיר מן שם אהיה הנז' בחי' א"ל שהוא חסד החסד שבו ישאר הנשאר בחשבון אפים והוא בגימ' ק"ל שהוא בחי' הגבורה שבו כמו שנבאר בתיקון ורב חסד ונמצא כי סוד החסד שהוא שם א"ל הנרמז במלת ארך כנו' בא ונצטרף עם הגבור' ושניהם יחד נקראים ארך אפים גם פי' כי הנה שם אהיה במלוי ההין הוא בגימ' קנ"א וכשתסיר

שעה"כ

ממנו חשבון ארבע אותיות הפשוטות שהם בגימ' כ"א ישאר בגימ' אפים עם הכללות ורב חסד הנה תיבת אפים הנ"ל הנה היא בגימ' ק"ל ונודע כי כל סוד ק"ל הוא מצד הדין לפי שהוא בנוקבא ונודע כי סוד ק"ל הוא רבוע האחוריים של שם הויה דמ"ה דאלפין כנודע כזה יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא וצריכין אנו לחבר עמו בחי' הע"ב שהוא בגימ' חסד ואז נעשה ע"ב ק"ל²²⁹⁹ והוא בגימ' ר"ב והנה כל מילוי אלפין הוא בז"א הנקרא ואו ולכן נאמר עם ואו יתירה ורב חסד ואחר אשר נתחבר הע"ב עם הק"ל נתהפך הכל לבחי' חסד שהיא הויה דע"ב דיודין שהיא בגימ' חסד וזהו ורב חסד (מה ע"ד) ואמת הוא בגימ' אהיה פעמים אהיה וכן הוא שבעה הויות דס"ג שהם בגימ' אמת והם בתרין תפוחין קדישין דא"א הנק' אמת והיא מדה ז' מן הי"ג מדות סוד י"ג מדות א"ל הוא יוד יוד יוי כ"ו א' אל אלף אלף למד יוד יוד אלף כ"א כ"א כ"א כ"א א"ל נמשך מן אלקים שבמלוי ביודין עולה בגימ' מצפ"ץ ורומז בפאתי הראש כל א"ל הוא ב"ן בא' מציוריו ויש א"ל בפאתי הזקן מימין וכן משמאל ונמשכין משני פאתי הראש הרי הם ד' א"ל העולים בגימ' קדקד שה"ס יצחק גם בציור שני של א"ל הוא מס כאמור ועם קדקד הנו' הרי רמ"ח ועם ו' אותיות מלוי א"ל הם רומח שהם אותיות רחום והנון הוא ק"ך צירופי שם אלקים גם והנון עם ה' אותיות והכולל הם קכ"ו שהם ג"פ מ"ב אותיות שיש בג' שמות ע"ב ס"ג מ"ה וע"ב הוא סוד יוד יוד לפי שההויה מתחלת ביוד ומסיימת ביוד אך אלף אלף עולה רכ"ב שהוא אך עם המלה אפים מילוי אהיה דיודין כשתסיר ממנו שם א"ל או אהיה דההין כשתסיר ממנו אהיה פשוט נשאר ק"ל ועם התיבה כמנין אפים וק"ל הנשאר ממילוי אהיה עם ע"ב עולה ר"ב והדין נהפך לרחמי' ור"ב בגימטריא יצחק ועולה בבחי' שם ע"ב שהוא בגימ' חסד וזהו ורב חסד והה' גבורות משתכבין ע"י חמש חסדים בהתעוררותם ואמת הוא אהיה פעמים אהיה גם ז"פ הויה דס"ג בגימ' אמת ואלו ה"ס ש"ע נהורין דבתרין תפוחין נוצר חסד הוא שם א"ל שציורו יוד יוד ד' יודין שבהויה דע"ב לאלפים הוא אהיה דההין עם יוד אותיות שהם קח"ס"א כמנין אלפים ומשום דמתערבין שם כחות שאר השערות עם שערות הדיקנא לכן אנו משליכין אותם במצולות ים בכח החסד העליון שהוא לאלפים נושא הוא אחוריים דא"ל כזה אלף אלף למד ועם ההויה דב"ן ועם ט' אותיותיה

עון הוא אחוריים דשם אדני שהם בגימ' קכ"ו גם הם ג"פ מ"ב אותיות דשלשה הויות ע"ב ס"ג מ"ה ופשע הוא שלשה מלויי אהיה והם תנ"ה ועם השם עצמו תנ"ו כמנין ופשע וחטאה עם הכולל שלשים והא"ל הא' ציורה יו"ד והל' ציורה ד"ו הרי ל' כמנין וחטא"ה עם הכולל ונקה הוא אהיה דיודין שמנקה אותו התעוררות של השערות אשר השליכם במצולות ים והנה אלו הי"ג תיקונים נמשכו מן הי"ג נימין שיש ברישא חוורא וכל נימא היא אות ו' וכל ו' הוא אהיה י"ג וויין עולים בגימ' הי"ה הו"ה ויהי"ה ועם ג' מלות כמנין י"ג וויין והכולל עם ה' אותיותיהם שם א"ל יוצא מן אהיה דיודין כמש"ל נמצא שצריך לכוין בשם א"ל בג' יודין וא' ואח"כ בשם א"ל וכל יוד מנוקדת בנקודתו וכן האלף ותחת כל אות שם אהיה וכן תחת א"ל שם אהיה הרי י"ג פעמים אהיה שה"ס ברגע קטן עזבתיך כו' וכן גער חית קנה כו' וזה ציורו

יוד יוד יוד

אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה אהיה

אל אל אל

אהיה אהיה אהיה אהיה

והנה ט"פ אם עם הכולל הם ש"ע

שעה"כ

המ' או"א מ"ב מ"ב אחד לכל אחד נשאר א"ם ומתפשטין בכל הספי' הרי מ' א"ם וש"ע נהורין הנז' מנין אר"ך הם בא"א ומנין ק"ן הם בז"א והש"ע נהורין הנז' יוצאים משם א"ל א"ל במלואו שהוא קפ"ה ושניהם בנימ' קפ"ה קפ"ה ש"ע נהורין וא"ל א"ל הנז' הם ראשי פאתי הדיקנא דא"א במצר הזקן בצד ימין יש י' ובשמאל ה' הרי שם י"ה וכן במרחב הזקן יש ג"כ י"ה שני ונתבארו לעיל בפ' מן המצר קראתי י"ה ענני במרחב י"ה וסוד זה י"ה הוא י"ה (מו ע"א) אותיות שבפסוק יברכך ה' וישמרך והארת הפנים שהוא סוד פסוק יאר ה' פניו אליך ה"ם ואמת שהם הש"ע נהורין וז' הקצוות כ"א כלולה מי' הרי ע' והכולל זהו סוד ואמת סדר הי"ג מדות הפנימיים הם אלו א"ל מלכות החכמה שבכתר רחום יסוד שלה וחנן הוד ארך נצח אפים ת"ת ורב חסד גבו' ואמת חסד נוצר חסד בינה עם יסוד שבכתר והכמה שבהכמה ומלכות שבכתר בסוד נקודה ובסוד עטרת היסוד לאלפים הוד נושא עון נצח ופשע ת"ת והטאה גבורה ונקח חסד אלו הם הפנימי' ואלו הם המקיפים א"ל כתר שבכתר ושבחכמה רחום וחנן הם חו"ב שבכתר ארך אפים חו"ב שבחכמה ורב חסד שני חסדים שבהם ואמת שני הגבור' שבהם נוצר חסד שני הת"ת שבהם לאלפים שני הנצחי' שבהם נושא עון שני ההוד' שבהם ופשע שני היסודות שבהם והטאה סוד המלכות דהיינו נקודת עטרת היסוד דכתר שבכתר ונקח מלכות שבחכמ' סוד הי"ג מדות כבר נתבאר אצלנו ואמנם בשני ההיות הקודמו' והם ה' ה' אל רחום כו' כבר נת' אצלנו שהויה הראשונ' היא בקוצא דשערי דאריך והיא בחינה תחתונה והיא קורא אל ההויה האחר' העליונה ממנה הנז' אחרונה בפסוק הזה ומקומה בד' תיקונים קדמאין דא"א וזמ"ש ויקרא ה' ה' למי קרא להויה האחרת העליונ' ממנה ולהכי פסיק טעמא בגווייהו כי זו התחתונ' קוראה לעליונה והנה בהויה הראשונה שהיא התחתונה תכוין שיוד שבה היא הויה א' המילוי אלפין וההא ראשונ' שבה היא אהיה דאלפין והואו הוא הויה דאלפין והא תתאה שם אדני פשוט ובהויה השניה שהיא העליונה תכוין שהיוד שבה היא הויה דע"ב דיודין והא ראשונה שבה היא אהיה דיודין והואו שבה הויה דס"ג והא אחרונ' שבה היא אדני במלואו שיש בו י"ב אותיות ותכוין כי זו ההויה האחרונ' שהיא ראשונ' בפ' בהיותה בסדר הנז' היא קוראה אל הויה העליונה כסדר הנז'

אל זהו התיקון הראשון וכבר נתבאר אצלנו באדרת נשא בד' קל"ה ע"ב כי ג' א"ל הם אל שדי אל הויה אל אדני ושלתם נכללים באל הראשון הנק' אל שדי והוא בעולם הבריאה ובו כלול' שרשי יצירה ועשי' בסוד ג' אלקים שבפרשה ויכולו וטעם היות אל שדי בבריאת הוא לפי שהבריאה ה"ם הבינה והיא הספי' הג' סוף לג"ם ראשונות אשר שם נאמר לעולמו העליון די וזהו אל שדי כי הז"ת עולם אחר הם ודע כלל זה כי בכל מקום אשר נגמר תחום מדרגה א' נזכר בה שם שדי כדי להבדיל בין זו לזו אף עפ"י שיהיה כל המדרגות ההם בעולם הקדושה גם דע כי כל ג' א"ל הנז' שרשם הם בבריאה שהיא הבינה הנק' ארץ אדום ולכן שלשתם רמוזים בשם אהיה דאלפין באופן זם כי האל הראשון שהוא אלף אלפים שרשו באלף הראשונה שבו ואל יהוה שהוא נ"ז עלמין שרשו בשתי אותיות ראשונות שהם אל מן אלף וה' מן ה' הראשונ' י"ו מן היוד ה' מן ה' תתאה הרי ז"ן ואל אדני שהוא צ"ו עלמין שרשו בשאר אותיות הנשארות שהם פ' מן אלף א' מן הא ד' מן יוד אלף מן ה"א הרי הם צ"ו עם כוללות הי' אותיות מלוי שם אהיה הנז' נוצר חסד דע כי נוצר הוא בינה דחכמ' וחסד יסוד שבכתר כמבואר אצלנו ושניהם אינם רק תיקון א' והטעם הוא לפי שהבינה היא ח' ממטה למעלה והיסוד הוא שמיני ממעלה למטה ולכן הם שוים בבחינה זו ענין ועבור כבר ידעת כי משני נקודות ראשונות של עשר נקודות של קודם התיקון כאשר נתקנו ונעשו מהם שני ראשין דא"א והם הכתר והחכמה שבו ויש בהם כ' בחינות אורות פנימיים י' מן הכתר וי' מן החכמה וכן יש בהם עשרין מקיפין עשרה מן הכתר ועשר מן חכמה והנה אפילו במקיפין יש בהם בחינות רבות והם נר"ן והנה המקיפים אין כולם מתגלים בי"ג תיקוני דיקנא דאריך ואמנם מן החכמה מתגלים ח' שהם

שעה"כ

מן הבינה שבה עד מלכות שבה ומן הכתר מתגלי" ששה שהם חג"ת נה"י שבו ואמנם היסוד דכתר נכלל עם הבינה של החכמה נמצא שהם י"ג תיקונים בלבד וכל השאר של הכתר ושל החכמה אינם מתגלים לפי ששערות הדיקנא הם דינים ואלו הם רחמים לכן לא נתגלו בה ואמנם הפנימיים נתגלו כולם בדיקנא ובמקום הי"ג שבחוץ הוא שיעור כל העשרים שבפנים והנה {מו ע"ב} המקיפים נגלים ממטה למעלה אל במלכות רחום ביסוד כו' נוצר נון רבתי בינה חסד יסוד שבכתר והנה נוצר חסד שהם בינה ויסוד שניהם הם תיקון א' לבד לפי שהבינה היא ח' ממט' למעל' והיסוד ח' ממעלה למטה ועוד שהן שערי בינה הם מתחלקים עד ההוד ואח"כ חוזרים ונכללים ביסוד הנקר' כ"ל כמספר חמשי' כמו שהיו נכללים בבינה ואין הפסק ביניהם כי אין בחי' נוק' באריך להורות היותו יחיד לגמרי אבל הנוק' היא שם בסוד נקודה וע"כ אינה נתגלית בו ומשם והלאה מתחילין דבר ונוקבא והיא סוד תמר הכלול זכר ונקבה ביחד כי המלכו' כלולה היא ביסוד ונקבה הוא החסד שבכתר המתגלה בפי האמה כי המזל הזה הוא המיוחד או"א ולעולם החסד הוא יומא דכלהו²³⁰⁰ כי כדי להמשיך הטפה באורה ממש מלמעלה צריך ע"י חסד שאינו משתנה מהתפשטות והטעם שהם ממטה למעלה הוא לפי שהאור הגדול שבהם צריך התפשטות כדי שיקבלוהו התחתונים מהם וכי מתחיל מחכמה ואח"כ מתגלין אותם שבכתר מן הטעם שאמרנו אבל הפנימים כל העשרים מתגלים וגם שהם ממעלה למטה מפני שהם לצורך עצמם ולא לצורך שיקבל זולת' ולכן בשני מצרים הסמוכים לראש שהוא התיקון הא' הנקרא א"ל הוא מלכו' פנימי וכתר שבכתר מקיף במצד הימין וכתר שבחכמה מקיף לצד שמאל

תיקון הב' מה שעל הפה ונקר' רחום יסוד פנימי וחכמה שבכתר מקיף תיקון ג' ארחא דתחות חוטמא ונקרא חנון הוד פנימי ובינה שבכתר מקיף תיקון הד' מה שתחת הפה ארך נצה פנימי וחכמה שבחכמה מקיף תיקון הה' ארחא דתחות פומא אפים ת"ת פנימי ובינה דחכמה מקיף תיקון הו' שער רחב שבפנים עד הפה ורב חסד גבורה פנימי מפני שהפנימי מורה דין וצמצום וגבול ומדה וחסד שבכתר מקיף ולכן אהרן היה כהן ולוי ולכן הפנימי גבור' ולוי והחיצון חסד וכהן וזה מצד ימין דדיקנא אבל בשמאל חסד שבחכמה המקיף תיקון הז' הפנים עצמם ונק' ואמת חסד פנימי וגבור' דכתר מקיף מצד ימין וגבורה דחכמ' מקיף מצד שמאל ולכן הפנים הם אדומים ומטילים אימה ויראה מצד הגבור' שבהם תיקון ח' שורות השערות המשתלשלות עד הטבור והוא מזל הח' ונק' נוצר חסד והוא בינה דחכמ' פנימי מצד שמאל ות"ת דחכמה מקיף לו ומצד הימין הוא יסוד דכתר פנימי ות"ת דכתר מקיף לו תיקון הט' לאלפים השערות הקצרות שבין המזל עצמו הוד דכתר פנימי ונצה דכתר מקיף מצד הימין ונצה דחכמ' מקיף בצד שמאל תיקון הי' שערות שתחת הצואר נושא עון נצה דכתר הפנימי והוד דכתר מקיף מצד ימין והוד דחכמה מקיף מצד שמאל תיקון י"א הם שערות הנז' היותם ע"י תיקון דלא נפיק נימא מן נימא ופשע ת"ת דכתר פנימי ויסוד דכתר מקיף מצד ימין ויסוד דחכמה מקיף שמאל כי החוטם מפסיק עד למטה ולכן כל אלו נחלקים לימין ולשמאל כנז' תיקון הי"ב הפה וחטאה גבור' דכתר פנימי ומלכות דחכמה מקיף תיקון הי"ג שורת השערות שתחת המזל המ' גם הוא משתלשל עד הטבור ונקבה גדולה דכתר פנימי ומלכות דכתר מקיף הכלול ביסוד דכתר המקיף מצד הימין דתיקון י"א הנקרא ופשע כנז' ונמצא שיש לו בחינ' יסוד משום דהוי בחינ' חסד פנימי המתגלה בפום אמה שהוא היסוד

סוד ויעבר הנה מלת ויעבר הוא אותיות עיבור וצירופו ע"ב רי"ו וסוד העיבור נעשה ע"י היסוד הנקר' שדי והנה אם תמנה הויה פשוטה שהיא כ"ו וגם תעשה אותה בחי' ע"ב ובחי' רי"ו יעלה הכל כמנין שדי וזהו ויעבר ה' כי ב' תיבות אלו הם בנימ' שדי גם ויעבר ה'

שעה"כ

על פניו ויקרא בו' הנה ר"ת ויעבר ה' על הוא בגימ' פ"ו כמנין אלקים גם ר"ת פניו ויקרא פ"ו הוא כמנין אלקים הרי כ' אלקים והנה אלקים הא' כבר נתמתק קצת בתי' ויעבר שסודו ע"ב רי"ו כמבואר לעיל ולכן די לו מיתוק קצת ע"י תיבת פניו שהיא בגימ' קמ"ו וה"ס אבל השם הב' של אלקים שלא נתמתק כלל צריך למתקן בתיבת ויקרא שעולה בגימטריא שכ"ב עם כללות ה' אותיותיו והוא בגימ' ב' שמות דאיהיה דיודין קס"א קס"א גם ויעבר כבר נתבאר ענינו אצלנו וזהו מה ששמעתי נוסף הנה באתה גבור ואתה קדוש נעשם החיבוק בסוד (מו ע"ג) החכמה, כי הגבור' לעולם היא מתלבשת בענין מוחא דא"א כנודע ובחיבוק הזה היו ג"פ ע"ב שהוא ע"ב דהויה דיודין מן הימין והויה דס"ג עם עשרה אותיותיו מן השמאל' והויה דמ"ה עם כ"ו שלה באמצע ואז אפי' הע"ב הימני היה גבור' לפי שג"פ ע"ב הם רי"ו בגימ' גבורה ולכן עתה בויעבור אנו צריכין להמשי' הטפה מצד אור מקיף החכמ' שבו שהוא חסד עלאה דהוי יומא דכלהו²³⁰¹ כדי שאחר ההמשכ' תשאר הטפה בכל אורה וזהו ויעבר ע"ב רי"ו והואיל ואתא לידן ענין ויעבר נבאר עתה ענין ע"ב רי"ו הנז' אצלנו פעמים הרבה גם נבאר ענין מלת תבל הנז' אצלנו שהוא בגימ' ב"פ רי"ו (כי הגבורה דעתיק מתלבשת בחכמה דא"א כמש"ל פ"א דויעבור)

דע כי יש רי"ו א' בשם הוי"ה ורי"ו א' בשם אהיה וזה ביאור' כי רי"ו של הויה הוא זה כנגד אות יוד של ההויה יש הויה אחד במלוי יודין העולי' ע"ב וכנגד אות ה' ראשונה יש הויה א' דס"ג ועם יוד אותיות' הרי ע"ג וכנגד אות ו' יש הויה אחד דמ"ה דמלוי אלפין ועם מספר יהוה פשוטה שהיא כ"ו יהיה הכל בגימ' ע"א וכנגד אות הא אחרונ' יש הויה אחד דב"ן דמלוי ההין והע"ב שלו הוא י יה יהו יהוה כנודע ואמנם ע"ב הראשון דמלוי יודין הוא חסד ממש כי שלש הויות אחרונות אינם ע"ב ממש אלא ע"י חיבור וצירוף ולכן זה הע"ב הא נקר' ע"ב ממש והג' ע"ב האחרונים הם בני רי"ו שהוא בגימ' גבור עוד טעם שני אל הנז' כי הנה הע"ב הב' הוא ע"ג והג' בגי' ע"א ובהתחברו' שניהם יחד הם ע"ב ע"ב וזהו לשון ע"ג מלשון הגעה להורות שאין מספר' שלם כמו הע"ב הא וצריכין להתחבר ולגעת אל הויה השלישית ואז יהיה בין שניהם ע"ב ע"ב והרי נתבאר בחי' ע"ב רי"ו שיש בשם ההויה והוא אשר אנו מזכירין תמיד בשם ע"ב רי"ו עוד יש בחי' רי"ו שני של שם אהיה וזה ענינו הנה בשם אהיה אין בו ד' מלויים רק ג' בלבד שהם אהיה דמלוי יודין ודאלפין ודההין ובשתיים הראשונות דיודין ודאלפין יש בכל אחד משניהם כ"ז אותיות של מלוי המלוי וכאשר תרבעם בסוד האחוריים יהיה בכל א' מהם מ"ד אותיות והנה מ"ד וכ"ז הם ע"א הרי הם ע"א דיודין וע"א דאלפין אבל אהיה דההין אין בו רק כ"ה אותיות של מלוי המלוי ועם ריבועו שהם מ"ד אותיות הרי ס"ט ותחבר עמו ד' אותיות אהיה הפשוטות הרי ע"ג והנה זו האחת המיותרת על ע"ב אם תחברנה עם ע"א דיודין ויהיו ע"ב ועם ע"א דאלפין ויהיו ע"ב והרי הם ג"פ ע"ב שהם בגימ' רי"ו והרי לך שני פעמים רי"ו א' דהויות וא' דאהיה וכאשר לוקחת המלכות שניהם נק' היא תב"ל שהוא ב"פ רי"ו הנז' גם סוד ויעבר כבר נת"ל כי בעת שאומרים ויעבר נבקע היסוד דאימא שבדעת ז"א וכו' גם נתבאר שם כי ענין בקיע' זו הוא לצורך זווג לאה עם ישראל מן החזה דז"א ולמעל' ועי"כ נתקן פרצוף לאה כדי שתהיה ראויה אל הזווג הנז' וענין בקיעה זו נעשית באופן זה שנבאר עתה כי הנה בעמיד' שבלחש היו יעקב עם רחל עומדים בנו"ה דז"א ואחר כך בחזרת העמיד' עלו עד חג"ת דז"א כמו שנת"ל²³⁰² הטעם לפי שעתה אין אימא עלאה רובצת על הבנים ועי"כ היסוד שלה עולה

- מאיר הכוונה -

²³⁰¹ עי' לעיל הערה 356.

²³⁰² נלע"ד כי בחול בלחש דשחרית נכנסו כל הפנימים ובחזרה נכנסין בברכת אבות מקיפי דאמא לבד כי עולה ז"א נה"י שלו בחג"ת שלו וחג"ת שלו בחב"ד שלו וחב"ד במקיפי אמא ואז גם אמא עולה יותר ונמצאת זקופה במקומה ולא רבוצה וחג"ת ראשונים אורם מגולה ועולה שם רחל ויעקב בחזרה והבן זה ומקיפי אבא נכנסים בברכת כהנים ובויעבור וגם עולה הז"א יותר ויעקב ורחל עולים עליה שלישיית אך אינו רק נה"י דזעיר של אותו העת כי היא אינו עולה כמוהו (פע"ח י ע"ב).

שעה"כ

ונגבה למעלה בדעת דו"א דוקא ונשאר כל הת"ת דו"א באורות מגולים ואז בהתגלות האורות האלו מתרבים הארותיהם ועולים בג"ר דו"א וברוב האורות ההם אין היסוד דאימא סובלת אותם ונבקע היסוד דאימא העומד בדעת דו"א מאליו ואז כל אורך ז"א מראשו ועד רגלו הם מגולים ואז אנו אומרים ויעבר כו' והענין יובן במה שנת"ל בענין נשיאות כפים של ברכת כהנים ועיי"ש שביארנו הטעם שהוא לתקן כל פרצוף לאה ע"י אותו הנשיאות כפים לפי שע"י ברכת כהנים נכנסין אורות המקיפים בתוך ראש ז"א ונתקן כל פרצופה ועדיין חסר בחי' היסוד שבה בלבד לפי שבענין ברכת כהנים נעשים שני קוים שלה הימין והשמאל ונתקן חצי קו האמצעי עד כנגד הת"ת שלה בלבד כמבואר אצלנו בדרוש פרצוף לאה וחסר ממנה בחי' היסוד שבה ואז עיי"כ ג"כ מתרבי האורות אשר שם מלבד האורות המגולות שעולות מלמטה מהג"ת דו"א ועיי"כ נבקע היסוד דאימא אשר בדעת דו"א בעת שאומרים ויעבור ואז אימא עלא' נותנת בדרך הלאה והשאלה את היסוד שלה אל לאה ועיי"כ תוכל להזדווג עם ז"א בעת שאומרים י"ג מדות כמבואר לעיל בדרוש (מו ע"ד) דויעבור ולכן א"א ויעבור עד אחר ברכת כהנים

דרושי נפילת אפים דרוש א'

בענין נפילת אפים שנהגו לומר אחר ויעבור וי"ג מדות ותחילה אכתוב דרוש א' קצר והוא זה דע כי בין בתפלת שחרית או מנחה או ערבית לעולם יש בכל א' מהם בחי' זווג עליון אבל יש חילוק ביניהם כי זווג דשחרית הוא פב"פ ודמנחה ודערבית הם בסוד אחר באחור וזה ענינם כי בתפלת שחרית החסד מתעורר בעולם כנודע בסוד (בראשית יט נז) וישכם אברהם בבקר ולכן יש כח בדינו לכלול ד' עולמות אבי"ע זב"ז עד האצילות כמבואר לעיל באורך בתפילת השחר ולכן אחר שנכללו ד' עולמות זב"ז עד האצילות אז אנו עושי' נפילת אפים בסוד העלאת מ"ן למעלה ואז אנו מעלים נפשתינו מן העשיה ורוחינו מן היצירה ונשמתינו מן הבריאה ואז יהיה נעשה הזווג ההוא על ידינו בבחי' פב"פ לפי שמדת החסד הוא אשר הביא אותה ותיקן אותה לכשתהיה פב"פ עמו אבל בתפלת המנח' אין אנו יכולין לעורר העולמות ולכלול אותם זב"ז כמבואר במקומו שלטעם זה אין במנחה קרבנות וזמירות ויוצר כו' ואמנם הזווג אשר נעשה אז הוא ע"י שם אלקים שהוא מדת הדין המתעורר אז בעולם כנודע וכיון שע"י שם אלקים נברא העולם כמשה"כ בראשית ברא אלקים כו' לכן כיון שבעת ההיא הוא מתעורר בעולם לכן הוא הכולל את כל העולמות כולם וע"י נעש' הזווג בעת ההיא וכיון שהוא בסוד הדין לכן הזווג ההוא הוא בבחי' אחר באחור כיון שאינו נעשה על ידינו אלא נעש' בסוד הדין אבל כיון שיש שם אז התעוררות העולמות ובחי' הזווג לכן יש שם נפילת אפים בתפילת המנחה אבל בתפילת ערבית אין בנו כח לכלול אז את העולמות ולעוררם וגם מה"ד והגבו' דשם אלקים אין זמן שליטתם בעת ההיא ולכן אין מי שיעורר העולמות ולכן אע"פ שיש שם זווג אין שם נפילת אפים כיון שאין התעוררות העולמות עוד יש ט"א והוא כי בתפיל' שחרית ומנח' הנוק' היא המעוררת התשוק' לגבי דכורא ועול' אליו בעול' האצילות ולכן היא צריכ' אלינו שנעלה אותה בסוד מ"ן אבל בערבי' אין הנוק' עול' אליו אלא הוא יורד אליה למטה בהיכל קה"ק דבריאה ושם נעש' הזווג ההוא ולכן אין שם נפילת אפים כי בעלה הוא המקדים התעוררות אלי' ואין אנו מעוררין אותם בסוד המ"ן

דרושי נפילת אפים דרוש ב'

בענין נפילת אפים באורך וז"ל ונבאר עת' באורך ענין נפילת אפים שחרית כבר נת"ל כי זווג ישראל עם לאה נעש' ע"י ויעבר וי"ג מדות, ועתה בנפילת אפים נעש' זווג יעקב ברחל גם נת"ל בענין הוידוי שמתודים קודם הי"ג מדות כי בעת ברכת ש"ש ירדה טפת החסדים מן המוח עד החז' ועדיין לא נתגלו ואח"ך ע"י הוידוי יורדין החסדים עד הלב

שעה"כ

במקום הגלוי ואח"כ אומרים ויעבר לעשות זווג ישראל עם לאה מן החוזה ולמעל' כיון שכבר ירד' טפת החסדים עד החוזה ונתגלו שם במקום הלב ועתה בנפילת אפים יורדת טפת החסדים עד למטה ביסוד דו"א ומשם יוצא לחוץ וניתן בדעת יעקב המכוון כנגד יסוד דו"א כנודע ומשם יורדת ביסוד דיעקב ונותנו לרחל בסוד זווג וכמו שנתבאר ענין זה היטב לעיל בביאור ויעבר ממה שמ"כ בקונטרסי וע"ש איך החו"ג יורדין מרגלי לאה אל יעקב ורחל ונלע"ד שלסיב' זו הוצרכ' לנפילת אפים ממש בזווג זה להורות הורדת החסדים עד למטה בזווג התחתון הזה משא"כ למעל' בזווג העליון דלאה שהם למעלה

והנה ענין נפילת אפים הוא זה כי הנה עתה הוא זמן הורדת טפת מ"ד של החסדים בנוק' רחל וצריך להקדי' להעלות מ"ן כדי לקבל אח"כ המ"ד בסוד אשה כי תזריע וילדה זכר וארז"ל אשה מזרעת תחלה יולדת זכר וכבר נתבאר במקומו' רבים וגם בביאור פסוק אל נקמות ה' כו' שתקנו בזמירות תפלת השחר שענין המ"ן הם ממה שמתברר בכל יום ויום ע"י תפלותינו מן הז' מלכים דמיתו וממה שאנו מבררין מהם אנו מעלים את המ"ן והנה אלו המלכים אשר לא יכלו להתברר בעת בריאת העולם ונשארו עד עתה בלתי בירור הנה מקומם הוא בג' עולמות בי"ע באופן זה, כי בעולם העשיה יש שם קלי' ובחי' המלכים שהם מבחי' עולם העשיה הם קרובים אל הקלי' ההם ונתונים בתוכם גם בעולם היצירה יש שם קלי' ושם עומדים בחי' המלכים שהם מבחי' עולם היצירה וקלי' שבעולם הבריאה יש שם המלכים שהם (מז ע"א) מבחי' עולם הבריאה ונמצא שאנו צריכין להעלו' בסוד מ"ן כל אלו הבחי' של המלכים דמיתו שבבי"ע ולהעלות חלק מ"ן מן העשיה ומן היצירה ומן הבריאה וזהו מה שצריך לכוין בנפילת אפים בעת שנופל על פניו כי הנה עתה אנו בתפלת י"ח עומדים בעולם האצילות כנ"ל במקומו ושם אנו נכללין וכוללין עצמינו תוך נוק' דו"א רחל ואנו עבדיה ובניה מעלין לצורכ' אלי' אלו המ"ן ואנו מפילים עצמנו למעל' מן עולם האצילות אשר אנו עת' שם ויורדין עד למטה בסוף עולם העשיי' כאדם המפיל עצמו מראש הגג עד למטה בקרקע וז"ס כוונת נפילת אפים ותכוין כי עתה אשר הפלת עצמך בסוף העשיה אתה מלקט ומברר מ"ן מן העשיה ואח"כ תכוין שאתה עול' משם אל היצירה ומלקט ומברר ג"כ משם מ"ן ומשם תכוין לעלות אל הבריאה ללקוט ולברר משם ומשם תעלה אל האצילות בנוק' דו"א ושם תמסרם ותניחם תוך היסוד שלה בסוד מ"ן ודע שאותם ניצוצות המתבררו' אינם יכולות לעלות מעצמם אם לא ע"י שיכוין האדם לשתף נר"ן שלו עמהם ועי"כ יעלו אותם הבירורים עם נר"ן שלו, גם דע כי אלו הבירורים הם נתונים תוך הקלי' עצמם כנ"ל ולכן תכוין להוריד נפשך בעולם העשיה והיא תלקט ותברר משם אותם הבירורין ותעלה עמך וזה יהיה בכח זכות מצות תפלה שאתה מקיים והנה זה דומה אל מ"ש חז"ל שהצדיקים אחר מיתתן יורדין לגהינם שה"ס מקום מדור הקלי' ואוחזין ברשעים ומצילין אותם משם וכמ"ש בחגיגה אר"י מתי אמות ואכבה עשן מקברו וסוד הענין הזה שהצדיקים בעת מיתתן גורמין זווג עליון למעלה אל ז"ן וגם ז"ס מיתת הצדיקים בנשיקה גם ז"ס מ"ש בזוהר ויקהל רי"א ע"א כד מית צדיק התחתון כדין אלביש קנאה הצדיק העליון ומזדווג בנוק' ואז נפש הצדיק ההוא מבררת אותם הנשמות הנתונות בגהינם שהוא מקום מדור הקלי' ממש ומעלים אותם בסוד מ"ן ומעורר זווג עליון ונתקנות אותם הנשמות ע"י

והנה ענין זה עצמו נעשה ע"י נפילת אפים וזהו מ"ש בזוהר ויקהל דע"ב כי בנ"א מפקיד אדם נפשו באלנא דמותא ומוסר עצמו למיתה וכן אמר בפ' במדבר והענין הוא שהנה בחי' מיתה האמיתית הוא מקום הקלי' בסוד רגליה יורדות מות וצריך שהאד' ימסור עצמו למית' ויכוין להוריד נפשו עד מקום המיתה שהם הקלי' ולכוין שיוציא משם בכח זכות תפלתו אותם הבירורין אשר שם וזה יהיה ע"י נפשו שהיא מן העשיה ויחבר' עמה ויעלו משם עמה אל עולם היצירה ושם ע"י רוחו שהיא מן היצירה יכוין לברר ג"כ הבירורים שבעולם היצירה ויעלם משם עד הבריאה ושם ע"י נשמתו שהיא מן הבריאה

שעה"כ

יכוין לברר ג"כ הבירורין שבעולם הבריאה ויעלם משם עם כל אלו ג' מיני בירורין עד עולם האצילות ויכוין לשתף שם נר"ן שלו עם ג' חלקי הבירורין האלו ויכניס הכל תוך היסוד דנוקבא דז"א דאצילות ואז ירדו מ"ד מלמעלה מיסוד הזכר ואז ירד ג"כ שפע ואור גדול באותן המ"ד אל נר"ן של האדם הזה שעושה בנ"א וגרם לכל המצוה הזו ויושפע בו כח אור גדול הראוי אל נפשו מלמעלה כי בלי ספק שהעושה מצוה רבה זו למסור עצמו למיתה בכל שלשה עולמות הנז' כדי לברר אותם הנשמות ולגרום זוג זו"ן בלי ספק ששכרו עצום מאד ולכן טרם שירדו מפת מ"ד של הזכר להתערב עם אותם הבירורין הנקרא מ"ן לתקנם ולבוראם בריות חדשות טובות וקודם זה יורדין בתחלה מ"ד עלאין לצורך האדם הזה שעשה נפילת אפים ואותו האור מתעבר בנפשו אשר נכנסת שם ומתחדשת נפשו שם ומתתקנת בתכלית השלימות וז"ס מ"ש בזהר ויקהל רע"ב שהאדם העושה נ"א בכוונה נוטל חלק ברכתו בתחלת כל הברכות יען כי הוא גרם כל הטוב הזה ויהבין ליה שלם מן רקיע שהוא בחי' היסוד הנקרא שלום והרי נת' היטב דרוש המ"ן ואופן בירורם ותיקונם ומקום עמידתם בתחי' אמנם צריך שתדע כי לא כל הרוצה ליטול את השם ישול כי אין יכולת לכוין כוונה זו אלא מי שהוא צדיק גמור שהוא כדאי בזכותו לרדת ולברר אותם הבירורין מתוך הקלי' בעל כרחם ועל הפחות צריך שיזהר ויכוין כוונה גמורה בכל התפילה ההיא מתחילתה עד סופה היטב מאד ואם לא כן הנה בעת שמוסר נפשו ומורידה אל הקלי' הנה לא די שלא יוכל הוא לברור משם נשמות הנופלות שם אלא אדרב' תשאר נפשי שם בתוך הקלי' ודומה זה אל ענין האדם שנפטר מזה העולם כנ"ל שאם יהיה צדיק גמור יוכל לרדת אל הקלי' (מז ע"ב) הנק' גהינם ולהעלות משם נשמות שנפלו שם בטיט היון של גהינם שה"ס הקלי' ומי שמעלתו פחותה מזה יהיה בו כח לצאת מתוך גהינם אך לא להוציא אחרים ומי שהוא רשע יורד בגהינם ונשאר שם הוא בעצמו וכן ממש עד"ז הוא בענין נ"א כי הנה הוא יורד אל מקום הקלי' ואם הוא צדיק גמור יש בו יכולת לברר ולהוציא משם נשמות הנופלות שם ולהעלותם בסוד מ"ן ויש מי שאינו יכול להעלות אחרים כי אין בו כח לבררם ולהוציאם ודי לו במה שיעלה את עצמו ויש מי שנפשו נשארת שם אחר רדתה בעת נ"א ואינו עולה משם כלל וכן ממש עד"ז הוה ממש בענין שינת האדם בלילה אשר גם היא בסוד המיתה כי נפשו יורדת אל דרגא דאילנא דמות' במקו' הקלי' ואז יש מי שיכול לברר וללקוט נשמות ולהעלותם בסוד מ"ן לצורך זוג הלילה כנז' בר"מ בפ' צו ויש מי שעולה הוא לבדו ויש מי שנשאר שם בקלי' ואינו עולה כלל כנז' בזהר שלהי פ' ויקרא ובוה תבין סוד גדול שמצאנו ראינו דבר מתמיה כי לפעמי' שיהיה האד' צדיק גמור ואח"כ מתהפך לאיש אחר ונעשה רשע גמור כמו שמצאנו ביוהנן כ"ג ששימש פ' שנה בכהונה ולבסוף נעשה צדוקי אבל הענין הוא כי כאשר האדם מוסר נפשו למיתה בנ"א עד מקום הקליפה ומחמת איזה עון אשר בידו אין נפשו יכולה לעלות משם והקלי' אוחזי' אותה ונשאר' שם לעולם ואז נותנין לו נפש אחרת רעה מצד הקלי' וזהו מ"ש רז"ל שהרשעי' בחייהם קרויים מתים כי הנה בעת נ"א יורדין אל מקום המיתה ונשארין שם ואין נפשותים יוצאות משם וניתן להם נפש רעה תמורתה ואין מרגישין בעצמם הענין הזה ואז נהפכין לרשעי' גמורי' רח"ל ולכן הנני מזהירך מאד מאד בענין זה שיזהר האדם המכוין בנ"א ע"ד הנז' שיהיה צדיק גמור או שעל הפחות יכוין בתפי' ההיא מתחלתה ועד סופה כנ"ל ומי שיעש' נ"א ע"ד הנז' הנה אין קץ לשכרו כי גורם הזוג עליון וגורם בירור ותיקון אותם בירורין אשר בתוך הקלי' ולזה ארז"ל שכל האומר נ"א בכונה אחר תפלתו אויביו נופלין לפניו מדה כנגד מדה כיון שהוא הפיל עצמו לתיקון הנזכר

דרושי נפילת אפים דרוש ג'

בביאור מזמור לדוד אליך ה' נפשי כו' וכונתו בכל המזמור ועתה נבאר הכונה שיכוין באמרו המזמור של נ"א הנה נת' שהכונה היא להעלות המ"ן הנז' מן ג' עולמו' ב"ע

שעה"כ

אל נוקב' דז"א דאצילות והנה הם ד' בחינות וארבעתם נרמזו כאן ובתחלה נזכרה בחי' נוקבא דז"א שבאצילות אשר כל תכלית נ"א ומסירת הנפש והעלאת המ"ן הוא לצורכה ונרמזה בשם ההויה הנז' בפ' אליך ה' נפשי אשא ונדע שההויה שבנוקב' היא דמלוי ההין העולה בגימ' ב"ן ולכן צריך לכוין כשמזכיר זאת ההויה כאלו הוא במלוי ההין וזה פי' הכתוב אליך ה' פי' בעבורך ה' שהיא הנוקבא דז"א הנק' שם ההויה דמלוי ההין הנה אליך ובסיבתך נפשי אשא ועושה אני נ"א זו ומלת נפשי אשא סובלת שני פירושי' האחד הוא מסירת נפשו למות אשר תכליתה הוא להשיאה ולנושאה אחר כך ולהעלותה בסוד מ"ן כנ"ל ולכן הזכיר ענין מסירת נפשו למות בלשון נשיאות כמ"ש אשא להורות כי תכלית הכוונה היא כדי לנושאה אח"כ ולהעלותה בסוד מ"ן גם הוא לשון מתנה כמו ותרב משאת בנימין כלומר בעבורך ה' אני נותן נפשי ומוסרה אל המית' והרי אמר איך הוא מוסר עצמו למות והפיל נפשו מהאצילות עד עולם העשיה למטה כנ"ל והנה עתה צריך לברור שלשה בירורי' משלש עולמות ב"ע כנ"ל ולכן צריך עוד לכוין בשלש הויות אחרות וכולם במלוי ההין העולים ג' פ' ב"ן לפי שכל בחיני' המ"ן הוא ע"י הויה דב"ן והוא המעלה את המ"ן כגודע והנה ההויה דב"ן המעלה את המ"ן דעולם הבריאה היא גדולה מהויה דב"ן המעלה מ"ן העולם היצירה ושל יצירה גדולה משל עשיה ולכן צריך לכוין בשלש הויות דב"ן ובהויה הראשון דב"ן תכוין שהויה זו היא בעשי' וזו ההויה עוזרת ומסייעת לנפשיך שתוכל לברור ולהעלות מ"ן מן העשיה ובהויה דב"ן השני תכוין שאז אתה עולה ביצירה עם הבירורין דעשיה ועם נפשך המשותפת עמהם ואז רוחך שהיא מן היצירה מעלה מ"ן של היצירה בכח עזר וסיוע הויה זו הב' אשר היא בעולם היצירה ובהויה דב"ן השלישית תכוין שאז אתה עולה עם כל הבחי' הנז' אל הבריאה ואז נשמתך שהיא מן הבריאה בוררת ומעלה מ"ן מן הבריאה ע"י הויה זו השלישית שהיא בעולם הבריאה ואז תכוין שאתה עולה עם נר"ן שלך ועם ג' חלקי הבירורין הנז' עד נוק' דאצילות הנרמזת בשם ההויה שבפסוק אליך ה' נפשי אשא (מז ע"ג) כנז' ותכוין כי גם הדכורא נותן בה טפת מ"ד מבחינת נפש בלבד אלא שהיא נפש דכורא

והנה סדר שלש הויות הנז' הם נרמזות בשלש מקומות הויה דב"ן הא' שהיא בעשייה נרמזת בר"ת נ'פשי א'שאה א'להי הוא בגימ' ב"ן והויה דב"ן הב' שביצירה נרמזת במלת אלקי שהיא בגימ' מ"ו ותחבר עם המ"ו הנז' הר"ת של כך בטחתי אל אבושה ויהיה הכל בגימ' ב"ן או תחבר מספר מ"ו הנז' עם הר"ת של א'להי ב'ך בטחתי א'ל ויהיה ב"ן והדרך הראשון יותר ישר והויה דב"ן הג' שבבריאה נרמזת בר"ת אל יעלצו אויבי לי ותחשוב מלת לי כולה שהיא ארבעים ויהיה הכל ב"ן ג' והנה נודע כי לא כל אדם זוכה להיות לו נפש רוח ונשמה כנז' בזוהר ויקרא ובריש פ' משפטים ולכן אע"פ שאין באדם רק בחינת נפש בלבד עכ"ז יכוין שע"י חלק הרוח אשר לו אע"פ שלא זכה לו עדיין אותו חלק הרוח יברר ויעלה אותם המ"ן שביצירה ועד"ז בענין הנשמה ואמנם אעירך בסוד גדול והוא כי עיקר כוונת העלאת המ"ן האלו הוא באופן זה שהאדם יכוין בעת נ"א ללקט ולברר ע"י נפשו כל הנצוצות של בחי' חלק נפשו הנתונים תוך קלי' העשייה שעדיין לא נבררו שיובררו עתה ויעלם עמו כדי להשלים נפשו בשלימות' ויעלם לנוק' דאצילות כדי שיתקנו בסוד מ"ן ע"ד הנז"ל ועד"ז יכוין שע"י רוחו מברר כל הניצוצות של בחינת חלק רוחו הנתונים תוך קלי' היצירה וכן עד"ז יכוין להעלות בכח נשמתו כל הניצוצות של בחי' חלק נשמתו הנתונים תוך הקלי' בריאה ויעלה ג' חלקים אלו ביסוד דנוק' דאצילות בסוד מ"ן ויתקנו שם ע"י מ"ד כנ"ל ואז יוכל האדם לקבל הניצוצו' ההם שנתקנו ויזכה להיות בבחי' נר"ן מתוקנות בשלימו' ודי למבין, ואולי כי זה הוא בעצמו מה שנת"ל בענין השפע רב ועצום שיורד עליו מן השמים בעת נ"א

והנה יש אצלי ספק אחד בענין נ"א והוא כי מורי ז"ל ביאר לי בתחי' ענין ג' ההויות דב"ן כנזכר הנרמזים בר"ת שהם בג' עולמו' ב"ע כנז' ופ"א א"ל מורי ז"ל באופן אחר והוא

שעה"כ

כי בנ"א אין שם רק העלאת מ"ן דבחי' נפשות לבד כנרמז בפסוק אליך ה' נפשי אשא ולא אמר רוחי ונשמתי ובחינת הרוחין עולים במזמור אשרי יושבי ביתך ובחינת הנשמות עולות במזמור יענך ה' כו' כמשי"ת עתה בע"ה וא"כ איך יצדקו יחד דבריו אלו עם אלו והנלע"ד בזה הוא באחד משני דרכים או אם נאמר ע"ד מה שנת' אצלנו כי יש נר"ן מבי"ע ויש נר"ן ממלכות ות"ת ובינה דאצילות כנו' אצלנו בזו' ריש פ' משפטי' ונודע כי שלש עולמות בי"ע הם נוקבין והם נק' חיילי המלכות דאצילות ולכן כל מה שהוא ממדרגת מלכות דאצילות ולמטה הכל נקרא נפש ונמצא כי בנ"א אע"פ שעולים בחינת בי"ע כולם הם נקראים נפש לבד ואח"כ בחינת הרוח ונשמה העולם האצילות הם באשרי ויענך ה' כו' אבל היותר נלע"ד באמיתות ענין זה הוא הדרך הב' כי הנה נתבאר אצלנו כי יש בעשיה ג"כ ה' פרצו' ששם הם נר"ן ח"י וכל ה' בחי' אלו נקראים נפש וכן ביצירה יש חמשה פרצופים וכולם נקראים רוח וכן בבריאה כו' וכולם נקראים נשמה והנה בנ"א אינם עולים רק בחינת הנפש שבכל עולם מהם ובבחינה זו נקרא נפש ובבחי' היותר ששלשה עולמות בי"ע נקראים נר"ן והראיה לזה כי הנה ביארנו שנו' במזמור של נ"א ג' היות דב"ן וכל היות דב"ן נודע שהיא בסוד הנוק' שבכל עולם ועולם והיא הנקרא נפש של אותו עולם ונמצא שבנ"א אנו מעלים הנפש דבכל עולם ועולם ובבחי' האחרת נקר' נר"ן כנו' ובמזמור אשרי יושבי ביתך עולים הרוחין שבכל עולם ובמזמור יענך ה' עולי' הנשמות שבכל עולם ועולם וכמשי"ת במקומו בע"ה כנלע"ד ליישב דברי הרב מורי ז"ל

ודע כי פעם אחת א"ל מורי ז"ל שאמר לא' מן החברים סוד א' בענין נ"א ושלא רצה לגלותו לי לפי שיש ח"ו סכנה בדבר ולא הבנתי דבריו אם כוונתו לומר שיש סכנה למי שמכוין כוונה זו או הסכנה היא למי שאינו מכוין בכוונה ההיא, ואחר כך שאלתי את פי אותו החבר ואמרתי לו מה היא הכוונה שמסר לך מורינו ז"ל בענין נ"א והשיב לי כי מה שא"ל מורי ז"ל הוא זה שיזהר כשנופל על פניו שלא ישים פניו תוך ידו השמאלית ממש אמנם ישים פניו על זרועו השמאלית גם שמעתי מן החבר הנז' שא"ל מורי ז"ל שצריך לכוין בנ"א בסוד ג' היות דב"ן {מז ע"ד} אחרות ואלו הם מי זה האיש ר"ת ב"ן נפשו בטוב ר"ת ב"ן בטוב תלין ס"ת ב"ן

דרושי נפילת אפים דרוש ד'

כבר נתבאר אצלנו שיכוין להפיל עצמו עד עולם העשיה ומשם יעלה מ"ן ע"י ההויה דב"ן הנרמזת במזמור זה והענין במה שנודע בזו' בפ' וצדיקים ירשו ארץ כי ארץ העליונה נוקבא יתבא בין תרין צדיקי' צדיק עליון וצדיק תחתון והם יוסף ובנימין וזה יובן במ"ש רז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה אלא מביאה שניה כמבוא' אצלנו שהענין הוא כי בביאה ראשונה יהיב בה רוחא דשדי בגווה וה"ס בנימין שפירושו ב"ן ימ"ן שה"ס שני הגבו' שלא נתמתקו תוך היסוד דז"א כנודע והם שני היות שהם בנימין ב"ן ואלו השנים נותנם ז"א לנוקב' בביאה ראשונה וזהו ענין ההוא רוחא דשדי בגווה בסוד ויהי בצאת נפשה כי מתה (בראשית לה יח) כמבוא' אצלנו ואלו הב' גבו' נעשים כלי לקבל המ"ן ולהעלותם לגבי דכורא לקבל מ"ד דיליה ואח"כ בביאה ב' נותן לה המ"ן עצמן שהם ג' גבורו' האחרו' אשר נמתקו ביסוד דז"א ע"י ג' החסדים והנה הם ו' היות שהם ג"פ ב"ן בנימין יוסף ולכן יוסף נקרא דכורא לפי שהוא מן הגבו' שנתמתקו ע"י החסדים אבל בנימין הוא בעלמא דנוק' כנו' בזוהר ויצא לפי שהוא מן הגבו' לברם בלתי מיתוק החסדים זכרים גם בזה תבין איך יוסף נולד מן רחל והיה תחילה מעלמ' דנוקב' וחזר להיות דכורא ועלה למעלה ועוד כי הג' גבורות שלו הם העולות בתוך היסוד דז"א ממט' למעלה בסוד אור חוזר ועי"כ הם מגדילו' את נוק' דז"א כנודע גם בזה תבין כי אלו הג' גבורו' להיות שנמתקו ע"י החסדים גם עתה כשנתנים ביסוד דנוקבא הם בחי' מ"ן ממש העולות למעלה לקבל מ"ד אבל ב' הגבורו' האחרות שלא נתמתקו ע"י החסדים גם עתה אינם בסוד מ"ן

שעה"כ

העולות למעלה אבל הם בחי' הכלי שבו נתונים המ"ן ואינם מכלל המ"ן עצמן וזה הכלי הוא הנק' רוחא דשדי בה בעלה בביאה ראשונה והוא הנק' נפשה של רחל כמו שאמר הכתוב ויהי בצאת נפשה כי מתה (בראשית לה יח) כי הם נעשים נפש וחיות שלה ממש הנק' רוחא דשדי בגווה ולכן כשיצאתה ממנה מתה ואז מן ההוא רוחא נעשה בנימין אבל הג' הגבורו' הם המ"ן שבה לעלות ולקבל מ"ד ואינם נפשה וחיותה ממש ולכן כשיצאו ממנה נולד יוסף ולא מתה רחל אמו וזכור כללים אלו היטב מאד

ונחזור עתה לענין נפילת אפים כי תכוין להעלות המ"ן הנז' מעולם העשיה עד המל' דאצילות אשר עתה היא מזדווג' עם בעלה ז"א והנה היא נק' הויה דב"ן דההין כנודע וזהו מה שתכוין בהויה זו של אליך ה' כו' ותכוין שהויה זו מלא' בההין וכונת המשך הפסוק היא כך אליך נוק' דז"א הנק' הויה דההין נפשי אשא ואעלה אליך אחר שנפילתי עד העשיה בסוד נ"א כנז' אחזור להעלות אליך עם המ"ן אשר בעשיה כי כוונת הנפילה של הנפש עד שם הוא ללקט משם בחי' הניצוצו' דמ"ן שנפלו תוך הקלי' אשר שם וכן בכל עולם ועולם ולהעלותם כולם למעל' עד נוק' דאצילות ושם יתקנו ע"י המ"ד שיתן בה ז"א בזווג זה ועי"כ יתקנו ויהיו נשמות גמורות מתקנות והנה המ"ן הם הג' גבורות הנמתקות כנז' וה"ס ג"פ ב"ן כנז"ל ושלשתם הם נרמוזות כאן והם נ' של נפשי ושני אלפין שבמלת אשא הרי ב"ן א' אלקי בגימ' מ"ו ועם ר"ת בך בטחתי אל אבושה הרי ב"ן ב' ור"ת אל יעלצו אויבי עם מלת לי הרי ב"ן שלישי ואלו ה"ס המ"ן כנז' ועי"ג ב"ן אלו תכוין להעלות ג' מיני מ"ן של ג' עולמות בי"ע שה"ס נר"ן אל המל' דאצילות הנק' נשמה לנשמה כי שם תיקונם כנז'

ובקונטריס אדם א' מצאתי וז"ל ובסוד ההויה דההין שהיא בחי' רוחא דשדי בגווה הנק' בנימין בסודו מוסר האדם נפשו בנפילת אפים באומרו אליך ה' נפשי אשא ר"ת בגימ' ב"ן והנה ע"י נ"א מפיל נפשו למטה בעולם העשיה כי בעמידה הוא עומד באצילות ומפיל עצמו עד העשיה ובשם ההויה דאליך ה' נפשי יכוין כי הויה דס"ג ה"ס אימא מקננא בכורסייא דבריאה הויה דמ"ה הוא ז"א מקנן ביצירה הויה דב"ן היא נוק' מקננ' בעשי' ובאומרו הויה זו דאליך ה' נפשי אשא יכוין שקושר ומעלה עשיה שהיא הויה דב"ן ביצירה שהיא הויה דמ"ה ומעלה וקושר יצירה בבריאה שהוא הויה דס"ג ואח"כ מעלה שלשתם עד המלכות דאצילות בסוד הויה דב"ן יותר מעולה שיש בה ואז נפשו של {מח ע"א} אדם נעשית גם היא מ"ן בתוכה עם שאר המ"ן שעלו מן השלשה עולמות כנז'

אמר הכותב חיים כפי הנראה מכל הנז' הוא שההויה של אליך ה' נפשי אשא המפורשת בפסוק היא כנגד נוקב' עצמה דאצילות הנק' הויה דב"ן ויכוין להעלות ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה שבבי"ע ע"כ ובר"ת אליך ה' נפשי אשא העולה בגימ' ב"ן יכוין אל הכלי דמ"ן שהוא ביסוד דנוק' והם ב' הגבו' כנז"ל והמ"ן עצמן שהם ג' גבו' הנמתקות יכוין בר"ת נפשי אשא ובר"ת אלקי בך בטחתי ובר"ת אל יעלצו אויבי לי כנז"ל עוד שמעתי מאדם א' ששמע ממורי ז"ל כי מי שחטא בחילול השם ארז"ל שאינו מתכפר לו עד מותו כמ"ש אם יכופר כו' הנה יש לו תיקון וכפרה ע"י מסירת נפשו למיתה בעת נ"א בפסוק אליך ה' נפשי אשא כמ"ש בזוהר פ' ויקהל וזהו מה שצריך לכוין להמשיך ג' הויות דב"ן דההין מז"א לנוק' ואלו הן מ"י ז"ה ה"איש ר"ת בגימ' ב"ן וזה כנגד הרוח ולפי שאנו ממשיכין אותם מז"א שהוא בחי' רוח כנודע לכן אנו מתחילין מבחינ' הרוח נפשו בטוב תלין ר"ת ב"ן והוא כנגד הנפש כדמשמע מתיבת נפשו בטוב תלין ס"ת ב"ן כנגד הנשמה

דרושי נפילת אפים דרוש ה

בענין מסירת האדם נפשו למיתה לפני הקב"ה וז"ל הנה בתפי' נמצאו ב' מיני מסיר' למיתה א' בק"ש וא' בנ"א כנודע והנה הענין הוא כי יש ב' מיני זווג באצילות אם זווג חו"ב ואם ת"ת ומלכות וא"א לשניהם בלי מ"ן לקבל מ"ד ואמנם מ"ן שבמלכו' הם

שעה"כ

נשמות הצדיקים וכאשר ימסור האדם עצמו למיתה כאלו נפטר מן העולם ותתדבק נשמתו למעלה ביסוד באר ותעשה באר מים חיים ואז יבואו מים זכרים מת"ת וזווג הקדוש נעשה כתיקונו וז"ס אליך ה' נפשי אשא להעלות נשמתו למעלה ונעשה בירא דמיינ נבעין נביע מתתא ונביע מעילי' נביע מתתא מנשמתון דצדיקיא ונביע מעילא מדכורי' ומיין דבינה המשובחים הם הצדיקים המוסרים עצמם למיתה על קדוש השם שהיא בינה שנקרא שם גדול וקדוש השם לעלות ממטה למעלה בסוד הקדוש שהיא החכמה אבל מסירת עצמם למיתה הוא בסוד המלכות שהוא אתר דמותא וקדוש השם למעלה וזש"ה כי עליך הורגנו כל היום עליך ממש כי הם למעלה מן המל' וגבי מוסר עצמו למיתה כתיב אליך ה' נפשי אשא ולא כתיב עליך כי הם למטה במל' וז"ס משרוז"ל ואפילו הוא נוטל את נפשך הו"א דייק' כמ"ש ועבד הלוי הוא דהיינו בינה הנוטלת נשמות הצדיקים לעלו' בהם למחשבה העליונה וז"ס מ"ש למרע"ה שתוק כך עלה במחשבה על ר"ע כשנהרג על קידוש השם ודע כי זווג העליון השלם שהוא תמידי ה"ס א' י' למעלה בסוד מ"ד וי' למטה בסוד מ"ן ו' באמצע בסוד דעת עליון המזווג חו"ב והזווג תחתון בסוד יאהדונה"י י' בראש מים זכרים י' בסוף מים נקבות וששה אותיות באמצע בסוד ת"ת והנה גם לזווג העליון יש בחי' אחרת ונק' זווג שאינו שלם אמנם הוא תמידי והוא בסוד יאהויה"ה י' בראש ה' בסוף בסוד י"ה והם י' בראש מ"ד וה' בסוף מ"ן כי אין להם כח לעלות ממטה למעל' כבינה כי אם הה' עליונות כח"ב ח"ג ובמל' עולים כולם ממטה למעלה בסוד י' ולפיכך כבינה ה' ובמלכות י' ועוד כי הבינה היא אם הבנים והמלכות היא אם הנשמות הצדיקים ובני הבינה שהם ד"ו בסוד ה' הם מ"ן דילה והם ת"ת ומלכות ובני המל' שהם נשמות הצדיקים הם מ"ן דילה סוד י' הטיפה הנמשכת מן היסוד שהוא הצדיק ועוד כי כל נשמה ונשמה כלולה מעשר לפיכך י' בסוף והנה מ"ן דבינה לעולם אינם פוסקים כי בניה אצלה תמיד ת"ת ומלכות ולפיכך זווג העליון תמידי לא יפסק אלא שבנשמות הצדיקים המוסרים עצמם על קידוש השם יהיה הזווג העליון שלם ומשובח כי ע"י הנשמות יאירו ת"ת ומלכות הארה נפלאה וכפי ערך הארתם יהיה הזווג העליון שלם ומשובח וירשו הבנים הנהו תרין עטרין דגניזין בגווייהו ונהרין אנפי מלכא כנו' באד"ז ואז ונהר יוצא דהיינו בינה מעדן דהיינו חכמה להשקות את הגן דהיינו ת"ת ומשם דהיינו בינה יפרד והיה לארבעה ראשים דאתעבידו לז"א ד' מוחין ואינן ד' בתי תפילין דרישא כנוכר באדר"ז דקאמר יפרד משום דמתפרשן ברחמי בדינא מה דלאו הכי לעילא דכלהו חד כנוכר בזוהר חיי שרה וכאשר אין איש (מח ע"ב) מוסר עצמו על קידוש ה' לא בכח בק"ש ולא בפועל כעשרה הרוגי מלוכה אז אין הזווג שלם לצורך הבנים ת"ת ומלכות להריק להם ברכה עד בלי די אלא להחיותם ולהעמידם על עומדם לבד ואז תקרא אתתרכת מעל בנין כנודע ודע שעד זמן הי' הרוגי מלוכה היו מאירים ת"ת ומל' והיה די באורם להעלות מ"ן לבני' ממטה למעלה עם קצת סיוע מהצדיקים אשר מוסרים עצמם על קידוש ה' בכח בעת קריאת שמע אבל בזמן העשרה הרוגי מלוכה שמש וירח קדרו בעון הדור ונא היה בהם כח להעלות מ"ן לקבל מ"ד מחכמה הנקר' מחשב' עד אשר נהרגו הרוגי מלכות בפועל ואז האירו בנשמותיהם לת"ת ומל' ועצרו כח להעלות מ"ן לקבל מ"ד הבאים מחכמה הנק' מחשבה ועז"א כך עלה במחשב' וזש"ה ממתים ירך ה' ממתים מחלד והזכיר שני מיני מיתות אם למסור עצמו למיתה וזהו לצורך יד ה' והיא המלכו' הנקר' יד ה' ואם למסור עצמו על קידוש ה' וזהו ממתים מחלד והחלד היא אימא עלאה שהיא נעלמת ונחלדת כעין דרסה וחלדה שאינה נגלית חלקם בחיים שהם עולים בחיים העליונים כי חיי המלך²³⁰³ היא בני' וצפונך בסוד נתיב לא ידעו עיט ההוא שביל דקיק טמיר גניז ואז ישבעו בנים ת"ת ומלכות והניחו יתרום לעולליהם נה"י או נשמו' הצדיקים דאתיין מת"ת ומלכות ואינן עוללין דילהון

שעה"כ

והנה הזווג העליון התמידי הוא בסוד יא"ה הו"י ה"ה כאשר כתבתי י' בראש חכמה ה' בסוף ד"ו פרצופים שני בני' וכאשר יהיה ע"י נשמות הצדיקים המוסרים עצמם על קידוש ה' אז יהיה בסוד א' י' בראש מ"ד י' בסוף מ"ן מנשמות הצדיקים המוסרים עצמם על קד"ה ו' באמצעיתא סוד דעת עליון ושם המחבר הזווג העליון יא"ה הו"י ה"ה הוא שם בן ד' במילוי יודין יוד הי וי"ו הי והוא נשמתם הפנימית הנקר' מזלא דחיבורא דילהון תלוי במזלא ושם המחבר הזווג החתון יאהדונה"י הוא שם בן ד' במלוי אלפין העולה מ"ה והוא מחשבה חשב מ"ה בסוד קול ודבור ומחשבה והוא שקיו דאילנא כנו' בתיקונים והנה הזווג העליון בהתחברו ונעשה יא"ה הו"י ה"ה אותיות הראשונות הם אהיה והאחרונות הם יהוה ונמצא שגברה בינה על החכמה וטעם הדבר הוא להיות כי חיבורא דילהון הוא בשם ד' במילוי יודין והוא ה' על י' נוק' על דכורא כמבואר בתיקונין לפיכך גבר שם אהיה על שם יהוה נוקבא על דכורא בינה על חכמה ועלתה להיות עמרת בעלה העליון וביאור הענין כי החכמה נעלמ' מעיני כל חי ואין כח לקבל שפע ומה גם ע"י מזלא כי אם שהחכמ' תשפיע בבינ' והבינ' תשפיע משפע החכמה שבה ע"י התלבשות אור החכמה בה ולפי' הבינה גוברת לשיכלו לקבל השפע הבנים הנעימים ולפיכך נקר' אם הבנים ועוד כי שפע היורד הוא מן חכמה כי מצד בינה עצמ' דינין מתערין (זהר ח"א ר"כ ע"ב) ולפיכך שם בן ד' המורה על החכמה הוא בסופו קרוב יותר אל הבנים לשיקבלו השפע רחמים מחכמה שבה ולא דינין מצד עצמות' ועוד כי האשה העליונה הזרוע' תחילה ואח"כ האיש העליון ולפיכך קדמו אותיותיה לאותיות הזכר העליון ובאותיותיה קדמו הזכרים לנקבות כי היוד והאלף קדמו לב' ההיין שהן נקבות וכן באותיות הזכר קדמו היוד והיו לב' ההיין ולפיכך ילדה זכר תחילה והוא ת"ת ברא בוכרא ואחר ילדה בת ואף השפע היורד היא נזונת ממנו וז"ס ה"ד על ו' כי ו' ברא בוכרא נולד תחילה ונתגלה תחילה ואח"כ נתגלית מבין חדוי כנו' באד"ו ונמצא שהזווג העליון שהוא לצורך החתן והכלה בא שפע מהזכר העליון לחתן וממנו ניוונת הנקבה והזווג התחתון שהוא לצורך נשמות התחתונים יוצאין נשמת הזכר והנקבה יחד כלולים זב"ז אלא שאח"כ מתפרשן לפום ארחהו דבני נשא למטה ולפיכך הזווג של ת"ת ומלכות שהוא יאהדונה"י נכללין זב"ז אותיות הזכר עם אותיות הנקבה והיו לבשר אחד ומולדין נפשות כיוצא בהם ומ"מ זווג יא"ה הו"י ה"ה יש בו קצת התפשטות דין למטה אחר שנוק' על דכורא והמחברם הוא שם בן ד' במלוי יודין ה' על י' ודינא איהו אבל זיווג ע"י א' הוא רחמים גמורים דכולא דכור' יו"י ובינה אושידת מיין לקבליה בסוד נקודת האמצעית שבה סוד י' ולפיכך י' בראש י' בסוף הוא פלא יועץ כשהוא באלף והוא זווג עליון סוד רוחא ברוחא נכללים זב"ז בפנימיותם כי זווג יא"ה הו"י ה"ה מלבר זווג א' מלגאו וה"ס הנשיקין הנעלמי' בעול' עליון והנה הצדיקים המוסרים עצמם על קידוש ה' עולים עד המל' והם (מת ע"ג) מ"ן דילה ועולים עוד עד בינה ונעשי' מ"ן דילה לעלות למחשבה והמ"ן והמ"ד הם בסוד כ' עשר מלמטה למעלה ועשר מלמעלה למטה והזווג התחתון שהוא יאהדונה"י הוא בסוד כף כפופ' והזווג העליון שהוא א' הוא בסוד ד' פשוטה שהיא אימא עלאה עשר מלמעלה למטה ועשר מלמטה למעלה ולפיכך יש כ' כפופה וד' פשוטה ולפי שמוסר עצמו על קידוש ה' הוא עושה שני זווגים אלו שהם כ' כפופה וד' פשוטה ולפיכך נאמר למרע"ה על ר"ע שנהרג על קידוש ה' כך עלה במחשבה וז"ס שאמרו על ר"ע נכנס בשלום ויצא בשלום תרי שלומות לעילא ותתא

ודע כי הזווג יא"ה הו"י ה"ה הוא ע"י הדעת אשר מרע"ה מרכבה אליו והוא נשמה לת"ת וגופא לבינה ולפיכך יקרא המאור הגדול פעם ת"ת ופעם יקרא בינה וכולא חד זווג הא' ע"י דעת עליון נשמתא לבינה ולפיכך נאמר למשה שתוק כך עלה במחשבה כי עלה למעלה ממנו להיות מרכבה לזווג הפנימי ומרע"ה לזווג שם אהיה ולפיכך נאמר לו בתחלת נבואתו אהיה אשר אהיה והנה ביהוד קריאת שמע עם ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא בסוד נשיקין ולפיכך סמוך להיכל אהבה אשר שם הנשיקין צריך ליחד ולפיכך ד'

שעה"כ

דאחד רבתי לרמוז לד' העליונ' דהא ה' עלאה נמי ד' הויות כנז' בזו' ואנו מיחדין אותה בסוד נשיקין עלאין ולפיכך יצאת נשמת ר"ע באחד כי נתכוין ליחדא בסוד הנשיקין העליונים וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא סוד נשיקין התחתונים דת"ת ומלכות²³⁰⁴ והם הם ציקי קדירה שהריחה בת מלך (פסחים נו ע"א) הכלה הכלול' שהריחה הנשיקין העליונים ורצתה להזדווג בחתן רוחא ברוחא בסוד הזווג העליון הפנימי ולא אמרו משה כי הוא היה בסוד הנשיקין פה אל פה אדבר בו ולא היה צריך לאמרו כי הוא היה המזווג ת"ת ומלכו' בסוד רוחא ברוחא בסוד נשיקין ומזווג חו"ב גופא בגופא בסוד הדעת כנ"ל ויעקב הוא המזווג גופא בגופא לת"ת ומלכות ורצה ליחדא בסוד הנשיקין בשעת מיתתו כי כמו שהמוסר עצמו על קידוש ה' מיחד בינה בסוד נשיקין עלאין כך המוסר עצמו למיתה מיחד ת"ת ומלכות בסוד נשיקין תתאין ומה גם המתכוין לכך בשעת מיתתו ממש וז"ס מיתת הצדי' בנשיקה

ודע כי גם בתפלת הצדיקים מתעוררין מ"ן לקבל מ"ד בין בבינ' בין במל' אלא שאין נשיקין לא עלאין ולא תתאין כ"א ע"י שימסור עצמו למיתה או על קידוש ה' כי אז יהיו מ"ן לעילא או לתתא וכן נשיקין או לעילא או לתתא ויהיה הזוג שלם גופא בגופא ורוחא ברוחא והנה אעפ"י שהמוסר עצמו למית' מיחד ת"ת ומלכות בסוד נשיקין וכן המוסר על קידוש ה' מיחד חו"ב בסוד נשיקין זהו לפי שעה אבל אינו נעש מרכב' תמיד לכך א"כ ימסור עצמו למית' על התור' ועל המצות ועל קידוש ה' בפועל כמו שעשה ר"ע וסוד נשיקין התחתונים שהם בת"ת ומנכות רוחא ברוחא הוא התעלמו' הגוף העליון וביטול הנתלין בו שהם הקלי' כדי שיתדבקו אז רוחא ברוחא ולא יהיה להם מעכב וזה צריך בחשאי לבל יינקו הקלי' מהרוח החיוני המחיה את כולם חוץ מיום הכפורי' דנהר' אימא עלא' בתתא' וכולא חד ולפיכך אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם ע"כ הגיע דרוש זה שהועתק מכ"י מורינו האר"י ז"ל ולפיכך בקש מרע"ה מהקב"ה שתנתן התורה ע"י ר"ע והודיעו הקב"ה שהתורה ניתנה לישראל מגופה של בינה הנמשכת עד מלכות בסוד ה' גבו' ולכן ראוי שתנתן התורה ע"י משה שהוא הדעת אשר משה מרכבה אליו שהוא גופא דבינה נשמת הת"ת והוא תורה שבכתב ולא תורה שבע"פ שהוא הפנימיות ולכן התחיל וידבר אלקים ולא וידבר ה' וכל זה כששמע שהיו אומרים הל"מ שהוא סוד הו"ק הנמשכות מן הבינה ולמטה שה"ס הדעת מצד הדינים דמתערין מינה (וחד ח"א ר"כ ע"ב) ר"ל הגבור' אז נחה דעתו עליו שהפנימיו' לא נתגלה והבן זה מאד ולפיכך נאמר בתחלת נביאתו אהיה אשר אהיה ע"כ

כונת הקדיש שלאחר נפילת אפים כבר נת"ל אצל קדיש הודו לה' קראו בשמו ושם נתבאר ששני המ"ב שבקדיש הזה שניהם הם של הויה דע"ב דיודין לפי שהוא ענין הורדת השפע מן האצילות אל הבריאה ובעולם האצילות הם הויות דע"ב דיודין וע"ש הענין באורך

דרושי קריאת ספר תורה דרוש א'

בענין ס"ת שמוציאין בשני ובחמשי בחול ונבאר תחילה מנהג מורי ז"ל שהיה נוהג (מת ע"ד) לנשק הס"ת וללותו לילך אחריו כשמוליכין אותו מן ההיכל אל התיבה לקרות בו ואח"כ היה נשאר שם סמוך אל התיבה עד שהיו פותחין הס"ת ומראין אותו לקהל כנודע ואז היה מסתכל באותיות הס"ת ממש והיה אומר שעל ידי הסתכלות האדם מקרוב כ"כ שיוכל לקרוא האותיות היטב עי"ז נמשך אור גדול אל האדם ואח"כ היה חוזר למקומו הראשון ויושב שם מיושב עד סיום קריא' הפ' לא כאותם הנוהגים לעמוד וזמן הרבה התפלל מורי ז"ל בביתו בעשרה ולא חשש שיהיה שם ס"ת לקרוא בו בין בחול בין בשבת.

- מאיר הכוונה -

²³⁰⁴ עי' לעיל הערה 1906 שזה גנאי, בגלל חוסר מוחין.

שעה"כ

ועתה נבאר מה ענין הוצאת ס"ת עתה בעת הזה ובימי' אלו כמ"ש רז"ל עזרא תיקן לישראל שיהיו קוראים בתורה שני וחמישי והנה נת' אצלנו כי ביום ב' וה' שולטת עולם היצירה²³⁰⁵ בעולם ולכן טוב לעסוק בתורה בשני ימים אלו והנה היצירה היא כנגד ז"א שהוא אות ו' של ההויה גם ז"א נקרא תורה שבכתב ולכן בשני ימים אנו בלבד מוציאים ס"ת משא"כ בשאר ימי החול כנודע ואמנם טעם הוצאת ס"ת אחר נ"א הוא כי הנה בחי' תורה (שכרח) [שבכתב] איננה רק בחי' היסוד דאבא המתלבש תוך קו האמצעי דז"א כנודע גם ז"ס עליית מרע"ה להר סיני ביום כ' לקבל לוחות התורה והורידם ביום ה' והנה הזווג הנעשה בעמידה היה ע"י שנבקע היסוד דאימא ונפתח ויצאו מתוכו חו"ג לחוץ אבל היסוד דאבא אשר הוא מלובש תוך היסוד דאימא לא נבקע ונשאר סתום עדיין כמתחילה והאורות שבתוכו שהם החו"ג שבו ג"כ אינם יוצאים הם עצמן לחוץ כיון שהיסוד סתום אמנם יוצאת הארתם בלבד לחוץ כדי לתקן פרצוף יעקב כנ"ל בברכת אבות אבל המוח עצמו של החו"ג אשר בתוכו נשאר בפנים ואינו יוצא לחוץ אמנם עתה אחר אשר נעשה הזווג של העמידה נבקע היסוד דאבא והמוחין שבתוכו מאירין לחוץ ביעקב ורחל העומדים שם מבחוץ כנ"ה דז"א כנודע אמנם כדי לצאת אלו האורות לחוץ כנז' צריכות שני מיני בקיעות ובענין שני בקיעות אלו נסתפקתי איך שמעתי ממורי ז"ל כי הנלע"ד ששמעתי ממנו הוא כי הבקיעה הראשונה היא הוצאת יסוד דאבא חוץ מגופא דז"א כי כבר הוא יוצא מתוך יסוד דאימא אשר נשלם ונסתיים במקום החזה דז"א כנודע ובקיעה הב' היא בקיעת יסוד דאבא עצמו להוציא אורות שלו מתוכו ונמצא כי פתיחת ההיכל הוא נעשה בתחילה והוא ענין הז"א עצמו שנבקע להוציא יסוד דאבא מתוכו לחוץ מגופו ופתיחת הס"ת עצמו נעשה אח"כ וה"ס בקיעת היסוד דאבא עצמו הנק' ס"ת ומתגלים החו"ג שבתוכו הנק' תושב"כ כנודע ומאירין ביעקב וז"ס תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב כי משה הוא היסוד דאבא והאורות שבתוכו הם התורה ויעקב אשר בחוץ יורש ולוקח את האורות האלו וכבר נתבאר זה אצלנו במקומו אמנם היותר נלע"ד ששמעתי בבירור ממורי ז"ל הוא באופן זה כי הבקיעה הא' היא בקיעת היסוד דאימא והחסדים אשר בו אשר מתפשטים בז"א ומלבישים ומקיפים את היסוד דאבא בתוכו כנודע וע"י בקיעה זו דיסוד דאימא יוצא אור היסוד דאבא מחוץ יסוד דאימא אל תוך גוף ז"א והבקיעה זאת היא ענין פתיחת ההיכל להוציא הס"ת מתוכו כי ההיכל הוא יסוד דאימא אשר בתוכו הס"ת שהוא היסוד דאבא ואח"כ באה הבקיעה הב' והיא בקיעת היסוד דז"א עצמו שיצא האור של היסוד דאבא לחוץ אל יעקב הנתון במקום ההוא כנודע ובקיעה זו היא ענין פתיחת תיק הס"ת עצמו שיתגלה הארת התורה הכתו' בתוכו לחוץ אל כל הקהל כנודע ואח"כ בעת שקורין בתורה אז הוא יוצא האור שבתוכו לחוץ שהיא התורה עצמה שנקר' אור וזהו היותר אמיתי אצלי מדרך הראשון

דרושי קריאת ספר תורה דרוש ב'

נבאר מספר העולים לקרות בתורה הנה בריש פרק הקורא את המגילה תמן תנינן בשני ובחמישי ובשבת במנחה קורין ג' בר"ח ובחש"מ קורין ד' ביו"ט ה' וביוה"כ ו' בשבת בשחרית ז' וכל אחד מהחלוקות ית' במקומו בע"ה ועתה נבאר ענין הג' שקורין בשני וחמישי הנה אע"פ שנת"ל כי גם החג"ת דאימא וחג"ת דז"א נתגלית הארתם כנ"ל שבחזרת העמידה עולי' יעקב ורחל עד חג"ת דז"א אבל עם כל זה אין חג"ת דאבא מתגלית עתה רק הנה"י שלו בלבד הם המתגלית עתה בשני ובה' דימי החול כי נבקעים נה"י דאבא ויוצאת הארת' (מט ע"א) לחוץ ולכן קורין ג' עולין כהן כנגד הנצח קו ימין לוי כנגד ההוד קו שמאל ישראל כנגד היסוד קו האמצעי והנה הארה זו אינה נשארה כך רק לפי שעה ואח"כ

- מאיר הכוונה -

²³⁰⁵ עי' ענין ויהי נועם ס ע"ג וע"ד שנשמה יתירה ביום ב' וה' יש רוח של שבת

שעה"כ

חוזרין ומתעלמין בפנים כמתחילה ולכן תיכף אחר הקריאה סוגרין הספר תור' ומחזירין אותו למקומו תוך ההיכל

ונבאר עתה יותר באורך ענין הכהן והלוי והישראל הנזכרי' הנה נתבאר לעיל שהחסדים המתגלים מבחי' יסוד דאימא תוך גופא דז"א אינם רק בב' שלישי' תחתונים דת"ת שבו שהוא מן החזה שבו ולמטה ובענין ס"ת דשחרית דשבת שעולין ז' נתבאר שם במקומו כי לסיבה זו עיקר העולים הוא הג' והששי לפי שהם כנגד הת"ת והיסוד דז"א לפי ששם הוא עיקר גילוי החסדים יותר מכל השאר ואמנם יש בזה מקום שאלה שא"כ איך תקנו רז"ל שיעלה תחילה כהן ואחריו לוי שהם כנגד חסד וגבורה הקודמין אל הת"ת שהוא ישראל העולה בבחי' שלישי' כי נראה שיותר חשובים הם הכהן והלוי מישראל שהוא הג' אבל הענין הוא כי הנה הז' אנשים העולים בתורה ביום שבת בשחר' הנה הם כנגד ב' פרקי' תחתונים דנצח דאבא המלובשי' ונסתמי' תוך ב' פרקים תחתונים דנצח דאימא והם עצמם מלובשים תוך חסד ונצח דז"א וכנגדם שני פרקים תחתונים דהוד דאבא אשר בתוך ב' פרקים תחתונים דהוד דאימא אשר בתוך גבור' והוד דז"א וכנגדם ב' פרקי' היסוד דאבא שהם היסוד והעטר' שבו אשר תוך ב' פרקי' דיסוד דאימא אשר בתוך הת"ת והיסוד דז"א והנה ד' פרקים דנצח והוד הם סתומים לגמרי ומלובשים כנו' אבל השני פרקים דיסוד דאבא הם מגולים לפי שהיסוד דאימא נשלם ונפסק בחזה דז"א ומשם ולמטה מתגלה היסוד דאבא גילוי גמור ונמצא כפי זה כי שנים הראשונים שהם כנגד חסד וגבורה דז"א אשר בתוכם מלובשים ב' פרקים עליונים א' דנצח דאבא וא' דהוד דאבא ואין להם גלוי הארה כלל לפי שה"ס ב' הזרועות הצומחין ויוצאין מן השליש העליון שבת"ת דז"א ששם האורות מכוסים לגמרי ולכן אין כח ביד שום ישראלי לפותחם ולגלות הארתם אלא הכהן והלוי אשר מצד מעלת יחוסם ומשפחתם יש בהם כח לגלות הארתם ונמצא כי אעפ"י שהם כנגד מקום הסתום עכ"ז שבה ומעלה הוא להם שאין מי שיוכל לגלות הארתם אלא הם ולכן תקנו שיעלו הכהן והלוי ראשונים אבל הנו"ה דז"א ששם פרק תחתון דנצח ופרק תחתון דהוד דאבא אעפ"י שגם הם סתומים שם עכ"ז יש להם קצת הארה יתירה מבחי' האורות המגולים ביסוד דז"א אשר שם עומד באמציעותם ומאיר בהם ולכן הד' והה' שהם כנגד אלו הם יכולים להיות ישראליים אבל עכ"ז אין מעלת' גדולה כיון שהוא מקום סתום ומה שאנו רואים שהם ג"כ מתגלים ע"י עלייתם אין הענין תלוי במעשיהם רק בכהן ולוי שעלו בתחילה כי כיון שלסיבת מעלת יחוסם כנו' היה בהם כח לגלות החסד והגבו' ממילא נתגלו גם הנצח וההוד ואז היה יכולת ביד הישראלי' הרביעי' והה' לעלות ולגלותם ונמצא שהיותר גרועים במעלה מן השבעה העולים הם הרביעי' והה' אבל הג' והו' הם משובחים ומעולים יותר מן הז' העולים לפי שהאורו' אשר שם מגולים לגמרי מפאת עצמם כי שם הוא מקום הגילוי בקו האמצעי בדוקא אמנם יש חילוק ביניהם כי הששי מעולה מן הג' כי הג' אין בו גילוי רק בב"ש התחתונים בלבד שהם מן החזה ולמטה אבל הששי שהוא כנגד היסוד כולו הוא מגולה לגמרי ולכן הוא מעולה מאד וזהו הטעם שאמר בזו' שלח לך גבי רבי כרוספדאי חמיד לבא דמיומוי לא סליק לס"ת אלא שתיתאי כו' ונמצא לפי זה שהששי הוא מעולה מכל השבעה עולים גם נמצא שהששי והג' אעפ"י שאינם עושים שום תיקון בידם כמו שעושי' הכהן והלוי שמגלים מקום הסתום כנ"ל מ"מ צריך שיהיו האנשים היותר חשובים במעלה שבכל העולים אז כדי שיהיו ראויים לקבל האורות המגולים ההם כנו' והנה נת' פה ענין ז' עולים דשבת ובמקומו ית' יותר בע"ה

דרושי קריאת ספר תורה דרוש ג'

ועתה נבאר ענין האדם עצמו כשעולה לקרוא (מט ע"ב) בתורה צריך לזהר שיראה מקום הקריאה ויסתכל בפסוק אשר עתיד להתחיל אח"כ תכסה הכתיבה ע"י מפה של הס"ת ואז תברך ברכת התורה שלפניה ואח"כ תפתח ותקרא ואח"כ תחזור ותסתום

שעה"כ

הכתיבה ואז תברך ברכת התורה של אחריה ואעפ"י שיש פוסקים שכתבו שאין צורך לכל זה כמ"ש ב"י וע"ש גם צריך לזהר כשיעלה לקרוא בס"ת שיאחז בס"ת בשני ידיו ולא בתיק כ"א ביריעה עצמה יד א' מצ"ז ויד א' מצ"ז אבל תאחז אותה ע"י מפה של הס"ת לא בידך ממש כאומרם ז"ל כל האוחז ס"ת ערום נקבר ערום מאותה מצוה והנה זו היא הכוונה שיכוין בשעה שאוחז ס"ת בידו יכוין שהס"ת ה"ס שני שמות אהיה א' במילוי יודין וא' במילוי ההין שהם קס"א וקנ"א ושניהם בגימ' חדש ותכוין שע"י ב' ידיך האוחזות בו נשלם ונעשה שם בסוד וקורא לך שם חדש והנה ש"ס וספר השבונם שוה והענין הוא כי באהיה דיודין יש בו י"ד אותיות ד' בפשוטו ועשרה במלואו והרי זה כנגד יד ימינך שהיא כנגד י"ד אותיו הנז' וכנגדם יש י"ד אותיות אחרים באהיה דההין ביד שמאלך ואם תחבר ב"פ י"ד הנז' יהיו בגימ' כ"ח עם הב' אהיה עצמה שהם בגימ' חדש כנז' נמצא כי כ"ח וחדש הם בגימ' ש"ם והם בגימ' ספ"ר

ונמצא כי ספר הוא בחי' ב' שמות אהיה דיודין וההין העולים חדש ועם כ"ח אותיותיהם הם בגימ' ש"ם והם ספ"ר וז"ס כוונת הס"ת ואחר שאחזת אותו בשני ידיך וכוונת בו הכוונה אז תכוין לכלול יד שמאל ביד ימין כנודע ואז תסיר משם יד שמאלך ותשאר יד ימינך לבדה אחוזה בס"ת כל זמן קריאתך בו כנז' ענין הקדיש שאומרים אחר קריאת התורה הוא ממש ע"ד כוונת הקדיש שלאחר נפילת אפים וכבר ביארנו שהוא בסוד שני בחי' מ"ב משני בחי' של היות ע"ב ע"ב דמלוי יודין וע"ש באורך

דרושי אשרי פיטום הקטורת ועלינו לשבח דרוש א'

בענין אשרי יושבי ביתך והכוונה אשר תכוין בו הנה לעיל בסיום כוונת נ"א נתבאר באופן א' ענין אשרי וענין מזמור יענך ה' ביום צרה וענין ובא לציון גואל ועתה נבאר בו דרוש א' נמשך עם מה שנת"ל בכונת נ"א עצמה ע"ד הראשון ששמעתי ממו' ז"ל הנה בתחילת ביאור תפלת השחר נת"ל כי כמו שהד' עולמות אבי"ע עולים למעלה בס' המדרגות מהתחלת קרבנות של שחר עד תפלת י"ח כמו כן אחר תפלת י"ח חוזרין הד' עולמות אבי"ע לירד במקומם כסדר המדרגות וא"ז אמנם בעת עלייתם עולים ממטה למעלה שבתחילת עולה עשי' ואח"כ יצירה ואח"כ בריאה אבל עתה בעת ירידתם הוא להפך כי בתחילה יורדת הבריאה ואח"כ היצירה ואח"כ העשיה ואז נמצא שחזרו כל העולמות למקומם הא' וזהו מה שנת"ל אבל צריך שתדע כי אין הענין כך שאין העולמות יורדין אלא עד שאומרים עלינו לשבח כמשי"ת בע"ה אבל הענין הוא כך כי הנה נת"ל שכל הד' עולמות עלו ונכללו למעלה בעולם האצילות וסיבת עלייתם הוא כדי לקחת כל עולם ועולם השפע הראוי ליתן לו ואז אחר העשות הזווג העליון שבעולם האצילות בעת נ"א אז יורד השפע משם לכל העולמות כפי הראוי להם ובתחילה יורד השפע אל עולם הבריאה ונוטל חלקו הראוי לו ואח"כ יורד אל היצירה ונוטל חלקו ומשם יורד אל העשיה ונוטלת חלקה הראוי לה מן השפע ההוא אבל עדיין ג' עולמו' בי"ע הם למעלה בעולם האצילות במקום שעלו בתחיל' ובהיות' עומדי' שם באצילות הם עומדי' זלמ"ז וזה מלביש לזה וזל"ז הוצה לו כנודע וזכור ענין זה ובהיותם שם לוקחים שפע הראוי להם כפי ס' מדרגתם כנ"ל ואחר עלינו לשבח אז יורדין ג' עולמות למקומם עם השפע הראוי להם שקבלוה כבר בהיותם באצילות

הכוונה של קודם אשרי הנה קודם שתאמר אשרי תכוין בהויה דע"ב דיודין שה"ס עולם האצילות ותכוין להמשיך שפע משם אל עולם הבריאה שהיא הויה דס"ג וכן היא בחי' ה' ראשונה שבשם ההויה וגם בחי' שם אל שדי וכל עוד שאתה אומר הסדר הזה מן אשרי עד סיום קדושת ובא לציון תמיד תכוין בשמות הנז' שהם הויה דס"ג וה"א ראשונה

שעה"כ

שבשם וא"ל שדי לפי שכל הסדר הזה הוא בעולם הבריאה זהו מה שתכוין קודם שתאמר אשרי וגם תמיד כל עוד שאתה אומר הסדר הנז'

ועתה נבאר הכוונה שתכוין במזמור עצמו הנה נת"ל כי בנ"א העלינו בחי' מ"ן מבחי' נפשות בלבד ואז גם הזכר לא נתן בה בחי' מ"ד חלא מבחי' נפש בלבד מצד הזכר ואמנם עתה באשרי יושבי ביתך תכוין להעלות מ"ן דבחי' הרוח שיש בג' עולמו' הנז' והטעם הוא כי אין הנר"ן באים לוולד בפעם אחת ולכן תחילה באה הנפש ועתה באשרי בא הרוח וכמו שנתבאר ג' הויות דב"ן בנ"א כנ"ל להעלות ג' חלקי בירורי הנפש שבג' עולמות ב"ע בבחי' מ"ן כמו כן נרמזו באשרי שלש הויות דב"ן להעלות מ"ן של רוח משלש עולמות ההם ותכוין כי גם הדבורא עתה נותן בה טיפת מ"ד של בחי' הרוח ואלו הם ג"פ ב"ן הנז' הא' ר"ת וס"ת של שני תיבות ארוממך אלה"י וס"ת מלת המלך ב"ן שני הוא ר"ת ארוממך אלקי המלך עם מלת אלקי כולה הרי ב"ן שני ב"ן ג' הוא נרמז במל' בכל יום אברכך בכל בגימ' ב"ן עוד יש כוונה א' באופן א' והוא כי הנה כתיב שארה כסתה ועונתה לא יגרע ובנ"א הורדנו אל הנקבה בחי' העונה שהוא הזווג ועתה באשרי אנו מורידין לה מלמעלה בחי' שארה שהם המזונות וזה נרמז במלת אשרי שהוא אותיות שארה וכמו שלענין העונה נרמזו ג"פ ב"ן כן לענין המזונות הוזכרו ג"פ אשרי והם אשרי העם שככה לו אשרי העם שה' אלקיו אשרי יושבי ביתך וזהו הטעם שתקנו לומר ב' פסוקים של אשרי יושבי ביתך ואשרי העם שככה לו אעפ"י שאינן מכלל מזמור תהלה לדוד ארוממך אלקי כו' לרמזו ג' אשרי כנגד המזונות של שלש עולמות ובמזמור אשרי שאחר ברוך שאמר נת' שם כוונת פסוק פותח את ידיך כו' ע"ש

מזמור יענך ה' ביום צרה כו' עתה תכוין להעלות מ"ן של בחינת נשמה אשר בג' עולמות ב"ע כנ"ל ולכן נרמזו כאן ג"פ ב"ן אחרים ואלו הם הא' הוא ס"ת שם אלקי יעקב גימ' ב"ן הב' הוא ר"ת נרננה בישועתיך ב"ן הג' הוא ס"ת יעננו ביום קראנו גימ' ב"ן ותכוין כי גם הזכר נותן בה טפת מ"ד של נשמות דכורין

גם צריך לכוין במזמור הזה כמה שמות של יב"ק שהם בגימט' יהוה אלקים ואלו הם יענך ה' ביום צרה ר"ת יב"ק ונפלו ואנחנו קמנו ר"ת יב"ק ואנחנו קמנו ונתעודד ר"ת יב"ק ונתעודד יהוה הושיעה המלך ר"ת ויה"ה והוא צירוף א' מ"ב צירופי ההויה ולכן להורות זה צריך לחבר מלת המלך עם מלת הושיעה ולתת טעם מפסיק אחר תיבת המלך ואח"כ תאמר יעננו ביום קראנו וגם כי ר"ת יעננו ביום קראנו הוא בגימ' יב"ק גם תכוין כוונה א' בזה המזמור והוא כי תכוין שבמזמור זה יש ע' תיבות כמנין ע' קלין דיולדה וכנז' בזוהר פ' פינחס וביאור ענין זה הוא כך כי הנה נת"ל שבנ"א היה זווג יעקב ורחל ואז נתעברה רחל מאותו הזווג ונשאר' מעוברת בהיותה בעולם האצילות ואמנם צריך לינתן באותו העובר אשר בתוכ' שפע גמור שלם בנר"ן ואח"כ נולד הוולד ההוא והשפע ההוא וכל עולם ועולם לוקח חלקו מאותו הוולד הנולד והנה חלק הנשמה לוקחתו הבריאה וחלק הרוח לוקחתו היצירה וחלק הנפש לוקחתו העשיה והנה הנקב' הנז' יורדת מן האצילות אל עולם הבריאה בהיותו עדיין למע' באצילות כנז' ושם בעולם הבריאה יולדת הנקבה הנז' וכאשר צועקת אותם הקולות כשרוצה לילד אז מזווג הזכר עמה בבחי' חלק הנשמה ונגמר העובר גם בחלק הנשמה כנז' וע"י הזווג הזה נפתח רחמה ויולדת ויוצא הוולד בעולם הבריאה והנה במזמור הזה של יענך ה' הוא זמן זעקת היולדת דראמת ע' קלין כנז' והם כמנין ע' תיבין שבמזמור הזה ואז ניתן בעובר ההוא חלק הנשמה כי בנפילת אפים ניתן בו כח הנפש ובאשרי כח הרוח ויענך כח הנשמה כנ"ל וענין זה נעשה ע"י זווג זה המהודש עתה כנז' והנה היא עתה בעולם הבריאה ואח"כ יולדת וזמן לידתה הוא בקדושת ובא לציון גואל ומה שיולדת מתחלקת בג' עולמות ב"ע ובתחלה ניתן בבריאה חלק הנוגע לה בשפע והוולד ההוא הנולד הוא בחי' הנשמה כנז' וז"ס קדושת ובא לציון כי הוא בחי' קדוש' נמשכ' מלמע' מן האצילות וקראו' בזו' פ' תרומה בשם תוס' קדו' שהוא בחי' קדושה

שעה"כ

הניתנת עתה אל הבריאה והיא כדוגמת הקדוש' שבעולם האצילות וכדוגמתה יולדת עתה בעולם הבריאה ואמנם הקדושה הזו נתקנ' בשתי לשונות לשון הקדש ותרנום הטעם הוא כי צריך להמשיך השפע והאורות הנז' אל עולם הבריאה בבחי' פנים ובבחי' אחר ולכן נאמר' בלשון הקדש כנגד בחי' הפנים ובלשון תרגום כנגד בחי' האחוריים כמבואר אצלנו בענין קריאת הפר' שמו"ת כי לשון התרגום הוא בחי' האחוריים העליוני' והנה ראינו מן המדקדקים שאין לומר מלו' התרגום בקול רם אלא בלחש ויש שאינן חוששין ומנהג מורי ז"ל היה לאומרם בקול רם ולא היה חושש למדקדקים לאומרם בלחש ואמנם כוונת קדושת זו נתבאר באורך לעיל גבי נקדישך ונעריצך וע"ש ועכ"ז נכתוב כאן קיצור א' והוא כי להיות קדושה זו היא דוגמת קדושה שבאצילות כנז' כי יולדת דוגמת' בעולם הבריאה לכן יש בה הארת ג' מוחין חב"ד ודוגמת' יולדת בבריאה וה"ס ג"פ קק"ק וכולם כנגד החכמה וברוך כבוד ה' ממקומו כנגד הבינה וה' ימלוך לעולם ועד כנגד הדעת וכבר נתבאר כל זה בקדושת נקדישך כו' גם נתבאר שם כי פסוק של ה' ימלוך שא"א עתה בקדושת ובא לציון הוא כנגד מה שאומר י' בקדוש' נקדישך ובדברי קדשך כתוב לאמר ימלוך ה' לעולם אלקיך ציון גם שם ביארנו ענין פסוק ה' חפץ למען צדקו כו' שנתקן בסוף קדושת ובא לציון ושם ביארנו שצריך לכוין בר"ת של צידקו יגדיל תורה שהוא שם צי"ת הנרמז בג' אותיות אחרונות של שם שקוצי"ת משם בן מ"ב אותיות גם תכוין כי שם אבנית' צ' נרמז בר"ת של צידקו יגדיל תורה ויאדיר שעולה בנימטריא כך (עיי' בפע"ח בפ"ד משער קריאת התורה הגהה להר"מ זלה"ה מה שכתב ע"י) וגם מביא מספר מלכיאל שמחק זאת מספרו עיי"ש

ובאמרו ברוך אלהינו שבראנו לכבודו כו' צריך לכוין בכוונה גמורה כי הנה עתה אנו בעולם הבריאה אשר משם נמשכת התורה שניתנה לנו וכנז' בזהר בראשי' וז"ל אית אורייתא דאצילות ואית אורייתא דבריאה כו' גם מן הבריאה נמשכו נשמות ישראל בסו' מ"ש רו"ל כל הנשמות הצובות מכסא הכבוד כי משם החלק הנקרא נשמה וזה נרמז באמרו ברוך אלהינו שבראנו לכבודו שה"ס עולם הבריאה והבדילנו מן התועים בסוד מה שברא נשמתנו מן הטוב שבעולם הבריאה והבדילנו ע"י מן התועים ונתן לנו תורת אמת היא התורה שנתנה לנו מעול' הבריאה ולכן בכאן אנו מתפללים שיפתח לבנו בתורתו שמן הבריאה וצריך לכוין כל זה בכוונה גמורה ובזה ית"ל מש"ל שיכוין בשם צי"ת מן שקוצי"ת בר"ת צדקו יגדיל תורה והטעם הוא לפי ששם שקוצי"ת הוא השם הז' האחרון שבז' שמות של שם בן מ"ב כנודע שהוא בעולם היצירה כמבואר אצלנו בענין אנא בכח כו' ונודע כי זה השם הז' האחרון שבז' שמות הוא כנגד יום שבת שהוא יום הז' והנה שם זה הוא בהיכל הז' העליון הנקרא היכל קה"ק דעולם היצירה שהוא כנגד בינה דבריאה ושם זה הוא עולה בנימ' ת"ק כמנין אותיות מלוי שם שדי ומשם סוד התורה כי השם הזה הוא כנגד יום השבת שהוא יום השביעי

ענין הקדיש שלאחר ובא לציון גואל נתבאר לעיל בענין קדיש של הקרבנות ושם נתבאר שצריך לכוין בשתי בחי' מ"ב שבו להוריד הארה מן הבריאה אל היצירה ע"י שני בחי' מ"ב הא' מבחי' הויה דס"ג והשני מבחינת הויה דע"ב דמלוי יודין ונבאר ענין כוונת תפלה לדוד וענין זה נרמז בזהר פ' פינחס וכבר נתבאר לעיל בס' מדרגות תפלת השחר שצריך לכוין להוריד בתחילה אור מן הויה דע"ב שבאצילות אל היצירה ואח"כ מהויה דס"ג שבבריאה אל היצירה כי כל סדר זה של תפלה לדוד הוא בעולם היצירה כנ"ל ולכן צריך לכוין בסדר הזה תמיד אל אות ו' שבהויה ואל הויה דאלפין דמ"ה ואל שם א"ל יהוה שאלו השמות הם בעולם היצירה והנה עתה יורד השפע הנוגע לחלק היצירה וה"ס הרוחין כנ"ל במזמור יענך ה' כו' וכבר נת"ל באשרי יושבי ביתך שעדיין ג' עולמות ביי"ע הם למעלה באצילות אלא שבהיותם שם לוקחים כאו"א שפע הראוי להם זא"ז כסדר המדרגות

שעה"כ

ענין הקדיש שלאחר תפלה לדוד גם הוא נת"ל בקדיש של הקרבנות ושם נת' שיכוין בו להוריד הארה מן היצירה אל העשיה ע"י ב' בחי' של מ"ב א' של הויה דס"ג וא' של הויה דמ"ה (ג ע"א)

ענין פטום הקטורת שלאחר התפלה נזכר בזוהר פ' פנחס וכבר נת"ל שהסדר הזה הוא בעשיה ולכן יכוין בו באות ה' אחרונה של הויה ובהויה דב"ן דההין ובשם אל אדני שאלו השמות הם בעשיה ענין הקדיש שלאחר פטום הקטורת גם הוא נת"ל בקדיש של הקרבנות ושם הארכנו בביאורו והוא הנקרא קדיש יתמי וע"ש בביאורו ענין ברכו שאומרים אחר זה הקדיש ופה נבאר גם ענין ברכו הראשון

הנה בברכו הא' של קודם יוצר תכוין אל שם ההויה העולה כ"ו ואח"כ בריבועו שהוא האחוריים שלו כזה י יה יהו יהוה והם בגימ' ע"ב ואם תמלא עשרה אותיות אלו דאחוריים במלוי אלפי' יהיו בגימ' ק"ל ותצרף כ"ו והע"ב והק"ל שלשתם יחד יהיו בגימ' ברכו וכמנין ברוך ה' המבורך אבל בברכו זה האחרון הוא באופן אחר כי תכוין בג' בחי' מ"ב שיש בג' הויות דע"ב ס"ג מ"ה ושלשתם הם בגימ' קכ"ו ותצרף עם קכ"ו ג' מלוי' עם"מ שהם מ"ו ל"ז י"ט שעולים בגימטריא ק"ב יהיה סך הכל כמנין ברכו וברוך וז"ס המבורך חסר ו' שהם מ"ב ר"ך כנז' בזוהר פ' תצוה והנה מ"ב הם בחי' ג' מ"ב הנז' ונתבאר בכוונת ברכו של שבת וע"ש ור"ך הם ג' מילוייהם שהם יותר רכים וחלשים מן המ"ב שהם בחי' דינין חזקים כנודע

ודע כי ב"פ ברכו של תפלת ערבית דליל שבת ג"כ תכוין בהם ב' כוונות האלו הראשונה בברכו הראשון והשני בברכו השני עוד מ"כ בקונטריסי כוונה א' בברכו מה ששמעתי מזולתי וזו היא

בענין ב"פ ברכו שהם א' קודם התפלה וא' לאחר התפלה דימי החול כבר נתבאר עניינם בענין ב"פ ברכו שיש בליל שבת דוקא ולאדם הזה מצאתי כוונות אלו שנוהגים אף בימי החול ואני לא קבלתי כן והכוונה שבברכו הראשון יכוין בשם הויה פשוטה העולה כ"ו ובאחוריים פשוטים שלה העולים ע"ב ובאחוריים מלאים דאלפי' העולים ק"ל ושלשתם בגימ' ברכו ובברכו האחרון יכוין בג"פ מ"ב שיש בג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה כנודע גם מצאתי בזה שינוי א' והוא שיכוין כי המבורך הם מ"ב ר"ך כנז' בזוהר פרשת תצוה וה"ס הגבו' הנקראים מ"ב שמתחברות עם החסדים ומתמתקות ונעשים ר"ך

ונבאר עתה כוונת עלינו לשבח כו' הנה השבת הזה צריך לאומרו אחר כל תפלה מהג' תפלות ולא כאותם שנוהגים לאומרו בשחרית בלבד והנה הוא שבת גדול מאד מאד וכמו שתרא' עניינו בביאורו שנבאר עתה בע"ה וכן כתוב בתשוב' שאלה לגאון הר' רבינו האי ור' שרירא גאון ז"ל ושם האריך בסיפור שבחו במאד מאד ושם הביא ג"כ תשובת הרב רבינו גרשום מאור הגול' והרי"ף ז"ל ועתה נבאר בחי' השבת הזה כי הנה נת"ל באשרי כי אחר שנעשה הזווג בני"א עומדים ג' עולמות בי"ע בעולם האצילות ומקבלים כל או"א שפע חלקו הראוי לו בסדר המדרגות זא"ז ועתה אנו צריכים שג' עולמות האלו יחזרו לירד במקומם הא' כדי שכל עולם ועולם מהם יחלק טרף ומזון לבני ביתו המקיים לו כד"א הכפירים שואגים לטרף כו' מן השפע אשר קבלו הם עד עתה ואמנם אנו יראים פן בירידתם יתאחזו בהם הקלי' שם ויקחו מן השפע ההוא לכן אנו אומרים השבת הזה של עלינו לשבח שע"י זה השבת מתבטלים החיצונים ואינם יכולים להתאחו בקדושה והענין הוא במה שנודע אצלנו בסוד החשמל בענין נעילת המנעלים בברכת שעשה לי כל צרכי כי הקלי' נתונות בין אור פנימי לאוה"מ ופניהם אל אוה"פ ואחוריהם נגד אור המקיף לפי שאורו עצום ורב ומסמא עיניהם ואינם יכולים ליהנות ממנו ונמצא שהאור המקיף הוא המבטל התאחזות הקלי' בקדושה ועתה בעלינו לשבח יורד בחי' אור המקיף לכל ג' עולמות ולכן החיצוני' מתבטלים כשבת הזה ונמצא כי ב' כוונות וסיבות יש בשבת הזה של עלינו לשבח ושניהם נתלים זב"ז הא' הוא כי אחר אשר עתה קבלו ג' עולמות בי"ע

שעה"כ

בחי' אור פנימי שלהם הנה עתה הם מקבלים אור המקיף שלהם ולפי שאוה"מ יותר גדול ומעולה מן האור הפנימי כנודע ולכן בא עתה באחרונה בעלינו לשבת וזה הכוונה צריך לכוין בתחילה ואח"כ יכוין כוונה אחרת נקשרת עם הראשונה והוא שיכוין שע"י ירידת אור המקיף בג' עולמו' יתבטל אחיזת (נ ע"ב) הקליפות אשר בג' עולמות ולכן הוא מוכרח לומר שבה זה אחר כל תפלה מן ג' תפלות שבכל יום אמנם צריך עוד כוונה א' שלישית קודמת אל הב' הנז' והוא כי בתחלה אנו צריכין לספר בשבחו ית' ובגנות הקלי' ועי"כ יהיה נחלש כח הקלי' ונכנעים ואח"כ צריך לכוין ב' כוונות הנז' והוא כי אחר סיפור השבת הזה יורד אור המקיף של ג' עולמות בי"ע וגם עי"כ מתבטלת אחיזת החיצונים ואחר גמר ג' כוונות אלו אז יורדין שלשה עולמות בי"ע למקומם הא' אחר סיפור שבה עלינו לשבת ונותנים טרף לביתם וחוק לנערוותם והם יורדין מעצמם שלא ע"י כנ"ל בסוד קדיש בתרא גבי קדיש הודו וביאור כל ארבע בחי' אלו ית' עתה בע"ה הנה מן עלינו לשבת עד ואנחנו משתחו' צריך לכוין כוונה ראשונה והיא לתת שבת וגדולה להשי"ת בכל ד' עולמות אבי"ע דקדושה וליחדם יחד כדי שעיי"כ יתגרשו משם הקלי' כי ע"י סיפור שבחו יתברך וגנות הקלי' נכנעים והולכי' להם כנז' בזוהר פ' בא בענין מצוה לספר ביציאת מצרים ואח"כ מן ואנחנו משתחוים ואילך יורד אור המקיף בכל העולמות ואז מתגרשי' הקלי' והרי אלו שני כוונות ביחד ואחר גמר עלינו לשבת יורדין כל העולמו' למקומ' הא' כנז' כי כבר אינם יראים עתה מן הקלי' שכבר נתבטלו והנה ביארנו ד' בחי' אלו דרך כלל ועתה נבארם דרך פרט עלינו לשבת לאדון הכל הוא סיפור שבת לעולם האצילות הנקר' אדון הכל לפי שכל שאר העולמו' נבראו ממנו והוא המציאם והם ברואיו ומעשה ידיו ועבדיו והוא אדון לכולם כנודע שהאצילות נק' אלהות אבל הבריאה נקרא כסא הכבוד שלו ומכ"ש יצירה ועשי' לתת גדולה ליוצר בראשית הוא עולם הבריאה ולפי שממנו נוצר עולם היצירה נק' יוצר בראשית כי הוא יצר את עולם היצירה שלא עשנו כגויי הארצות הוא כנגד עולם היצירה שעשה את עולם העשיה ולכן נזכר בו לשון עשיה באומרו שלא עשנו כו' ולא שמנו כמשפחות האדמה כנגד עולם העשיה בעצמו והנה בעולם הבריאה זכרנו שבה עולם הבריאה ולא סיפרנו בגנות הקלי' לפי שהבריאה היא כנגד הבינה ואין הקלי' אשר שם נאחזות בקדושה אשר שם כנודע אצלנו ומכ"ש בעולם האצילות אבל בזכרנו היצירה ועשי' סיפרנו בגנות הקלי' כמ"ש שלא שמנו כו' ולא עשנו כו' לפי שקלי' אשר שם ביצירה ועשי' נאחזין בקדושה בסוד עץ הדעת טו"ר כמבואר אצלנו ואחר שזכרנו שבת ד' עולמות ואפילו שבה יצירה ועשיה שלא נדמו אל הקלי' הנקרא גויי הארצות ומשפחות האדמה אז אנו מזכירין בביאור גנות הקלי' מה עניינם לפי שהקלי' עומדות בסיוע עולם העשיה כנודע וזהו מה שאנו אומרים שלא שם חלקנו כהם כו' שהם משתחוים להבל וריק כו' ואחר שהזכרנו שבחו ית' ואח"כ זכרנו גנות הקלי' אז הקליפות נכנעים ונחלשים מאד כנ"ל ואז אנו כורעים בכריעה ואומרים ואנו משתחוים לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה כו' ואז יורד אור המקיף אל כל העולמות ועי"כ מתבטלים החיצונים ואינם יכולים להתאחוז וזהו הטעם הכריעה זו לכוין להוריד אור המקיף דרך ירידה בכל העולמו' מלמעל' למטה עד העשיה כולה והנה ענין ואנו משתחו' עד ויוסד ארץ הוא בעולם האצילות בבחי' אור פנימי שבו שהוא מלמעלה למטה עד העשיה כולה ואומרו שהוא נוסה שמים ויוסד ארץ רמז לאימא עלאה סתימא' הנקרא הוא בסוד ועבד הלוי הוא ואומר שאימא הנקרא הוא נטתה השמים שהוא ז"א ויסדה ארץ שהיא נוק' דו"א ואח"כ הזכיר בחי' אור המקיף ואמר ומושב יקרו בשמים ממעל ר"ל כי אור המקיף מושבו הוא בשמים שהוא ז"א וה"ס בחי' עשרה שמות אורות מקיפים שיש בז"א כמבואר אצלנו בדרוש שמות הספיר' וע"ש וכנגד שם א' של אור המקיף אשר הוא מקיף כללות כל עשר ספיר' דאור מקיף דו"א אמר ממעל כי הוא מקיף כל כללות ז"א ושכינת עוזו בגבהי מרומים הם עשרה שמות של אור המקיף ליי"ס נוק' הנק' שכינת עוזו הוא אלהינו ואין עוד אחר הוא שם א' של אור המקיף לכל

שעה"כ

כללות י"ס דנוק' דז"א אמת מלכנו ואפס זולתו הוא שם א' של אור המקיף אשר הוא מקיף עליון על כל כללות זו"ן לב' ביחד והביא ראיה לכל הנ"ל מן הפסוק וזמ"ש ככתוב בתורה וידעת היום והשבו אל לבבך וכנגד אוה"פ של כל כללות הנז' אמר כי ה' היא האלהי בשמים ממעל לפי שאוה"פ הוא מעילא לתתא וכנגד אור המקיף של כל כללות הנז' אמר ועל הארץ מתחת לפי שהוא מלמטה למעלה ולזה לא אמר בשמים במעלה ועל הארץ בתחת ונ' ע"ג רק ממעל ומתחת לאורות שהאור פנימי מתחיל מלמעל' למטה והמקיף מתחת אל מעלה

והנה יש עוד קצת כוונות במקצת שמות בשבת זה ואלו הם עלינו בנימטריא קס"ו כמספר רבוע ואחוריים דהויה דס"ג עלינו לשבת לאדון הכל ר"ת בנימ' קל"ה והם בנימ' שני שמות דע"ב וס"ג לשבת לאדון הכל ר"ת לל"ה והוא שם א' משמות ע"ב והוא בנימ' אדני גדולה ליוצר בראשית ר"ת גל"ב ותכוין להחליף הב' ביו"ד א' מכ"ב אלפא ביתות שבס' יצירה והם א"כ ב"י כו' ועי"כ יהיה עניינו צירוף שם יג"ל והשם הזה הוא הששי שבשם מ"ב אותיות כנודע שהוא רמוז באנא בכח כו' ומורי ז"ל הזהירני מאד מאד כאן שאכוין בזה השם של יג"ל תמיד בכל פעם שאומר עלינו לשבת גם הזהירני שאכוין בר"ת שהוא נוטה שמים שר"ת בנימ' תר"ן שהוא כמספר י"פ אדני שבי"ס נוק' דז"א

על כן נקוה לך כו' גם שבת הזה צריך לאמרו אחר עלינו לשבת בג' תפלות ע"ד שאומרים עלינו לשבת גם טוב מאד ויועיל לאדם תועלת גדולה להזהר ולומר אחר סיום שני שבחים הנז' פסוקי והיה ה' למלך על כל הארץ כו' ויכוין שבפ' זה מתחיל בו' ומסיים בד' שהם בנימ' עשרה ותכוין שהם בחי' עשרה היות דב"ן דמלוי ההין ותכוין להאיר ולהמשיך ולהאיר עשרה בנים אלו בלאה אשר זה סוד פסוק הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים ולכן צריך שנבאר כאן פי' הפסוק הזה

הנה עשרה בנים אלו ה"ם עשרה ספירות נוקבא דז"א ובכל ספי' מהם יש הויה אחד דמלוי ההין דב"ן וחיבור כולם הם נק' עשר' בנים ולהבין זה צריך שנבאר שם יששכר בן יעקב כי הנה מצינו צירוף השם הזה שהוא שני תיבות יש שכ"ר כנו' בזוהר פ' ויצא והענין הוא כמו שאמרו בזוהר פ' תרומה קס"ו ע"ב כי י"ש עולמות הם תחות כורסיא הנקרא עלמא דאתי ואמנם סודם הוא בלאה שהיא בחי' המלכות דבינה אימא עלאה כנודע ולכן לאה זו נאמר עליה תחות עלמא דאתי כי אימא עלאה היא עלמא דאתי עצמו ולאה שהיא המלכות שבה היא תחות עלמא דאתי ונודע כי יששכר הוא בנה של לאה וזה ביאורן של דברים אלו כי הנה י"פ א"ל הם בנימ' י"ש עולמות הנז' ושם זה של א"ל הוא מסוד שם אהיה שהוא בנימ' כ"א ועם י' אותיותיו במילואו הרי א"ל ולכן תמצא כי אותיות הקודמות לשם א"ל באלפא ביתא הם א"ך כי לפני אות האלף אין שם כ"א אות אלף כמותה ולפני אות למד באה אות ד' וב' אותיות א"ך בנימ' אהיה ונודע כי שם אהיה הוא בבינ' הנקר' עלמא דאתי והנה נמצא כי שני אותיות הראשונות והם יש מן יששכר הם בנימ' י"פ א"ל וג' אותיות שכ"ר הם באופן זה כי כאשר נוסף על שם א"ל אותיות הקודמות אליו באלפא ביתא שהם א"ך כנ"ל יהיה בנימ' ב"ן והנה י"פ ב"ן הם שכ"ר וז"ס יש שכ"ר לפעולתך ושבנו בנים לגבולם כי יש שכר ה"ם י"פ ב"ן ואלו ה"ם בנים הם כולם בלאה אמו של יששכר וז"ס הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים שאמר אלקנה לחנה כי אלקנה וחנה ה"ם או"א כי אלקנה בנימ' הוא רבוע ואחוריים דהויה דיודין שהיא באב' והיא בנימ' קפ"ד ועם הכולל קפ"ה וגם אלקנה ה"ם שם ההויה על ידי הכאה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה שהם גימ' מקום כמנין אלקנ' ואמנם חנה בנימ' הויה דס"ג שהיא באימא גם אלקנה בנימ' ו"פ א"ל וחנה בנימ' ב"פ א"ל הרי שניהם ח"פ א"ל וכשתוסיף א"ל א' כולל לאלקנה וא"ל א' כולל לחנה יהיו י"פ א"ל כנ"ל ואם תוסיף על כל שם א"ל מאלו ה"ם אותיות א"ך כנו' יהיו י"פ ב"ן וזהו מ"ש אלקנה לחנה הלא אנכי טוב לך מי' בנים כי בהצטרפות אנכי עמך אנו כוללים עשרה בנים ואני נותנם לך

שעה"כ

ועתה אכתוב נוסח התפלה שקבלתי ממורי ז"ל ובראשונה אכתוב ענין א' שאמר לי מורי ז"ל בענין הפזמוני והפיוטים שתקנו האחרונים דע לך כי מורי ז"ל לא היה אומר שום פזמון ושום פיוט ובקשה מאלו שסדרו האחרונים כגון ר' שלמה בן גבירל (נ ע"ד) וכיוצא לפי שאלו האחרונים לא ידעו דרכי הקבלה ואינם יודעים מה שאומרים וטועים בס' ²³⁰⁶ דבורם בלי ידיעה כלל ובפרט פזמון יגדל אלקים חי כו' וכן ודוי אשמנו באומר ובפועל כו' וכן ביום הכפורים לא היה אומר ודוי של רבינו נסים ²³⁰⁷ ור' שם טוב ו' אדרוטל ור' יצחק בן ישראל שתקנו כל אחד ודוי בערבית ושחרית ובמוסף ובמנחה ובנעילה לא היה אומר אותם כלל אבל היה אומר התפלות והבקשות ופזמונים שתקנו הראשונים כמו תפלת ר"ע ע"ה ותפלת ר"א בן ערך ותפלת רבי נחוניא בן הקנה ע"ה וכן היה אומר כל הפיוטים ופזמונים שתיקן ר"א הקליר הלא המה במחזור האשכנזים לפי שכל אלו הראשונים תקנו דבריהם עפ"י חכמת האמת והיו יודעים מה שתקנו ואף גם אם הם באמצע ברכות יוצר היה אומרם לפי שהם היו תנאים והיו יודעים מה היו מתקנים וכל דבריהם היו מיוסדים על פי האמת ושמעתי בשם מורי ז"ל כי הקליר שסדר קרוב"ץ במחזור האשכנזים הוא רבי אלעזר בר' שמעון כנז' במדרש ע"פ מכל אבקת רובל זה ר"א בר"ש דהוה קראי ותנאי ופייטן וקרוב"ץ אבל אני לא שמעתי ממורי ז"ל.

ואמנם בעיקר ²³⁰⁸ המנהגים עצמם שיש הפרשים רבים ושנויים רבים בענין נוסח התפלות בעצמם חוץ מענין הפזמוני והפיוטים הנוספים בתוך התפלות אלא בנוסח הברכות והתפלות עצמם יש שנויים רבים בין סדורי התפלות בין מנהג ספרד ובין מנהג קאטלוניא ובין מנהג אשכנז וכיוצא בזה הנה בענין הזה אמר לי מורי ז"ל שיש ברקיע י"ב חלונות ²³⁰⁹ כנגד י"ב שבטים וכל שבט ושבט עולה תפלתו דרך שער א' מיוחד לו וה"ס י"ב שערים הגז' בסוף יחזקאל והנה אין ספק כ"א תפלות כל השבטים היו שוות לא היו צורך ל"ב חלונות ושערים וכל שער יש לו דרך בפני עצמו אלא ודאי מוכרח הוא שכיון שתפלותיהם משונות לכן צריכים שערים מיוחדים לכל שבט ושבט כי כפי שרש ומקור נשמות השבט ההוא כך צריך להיות סדר תפלתו ולכן ראוי לכל א' וא' להחזיק כמנהג סדר תפלתו כמנהג אבותיו לפי שאין אתנו יודע מי הוא משבט זה ומי הוא משבט זה וכיון שאבותיו החזיקו במנהג ההוא אולי הוא מן השבט ההוא הראוי לו אותו המנהג ועתה בא לבטלו ואין תפלתו עולה למעלה אם לא בדרך הסדר ההוא אבל צריך שתדע שאין זה אלא בענין תיבות משונות באמצע התפלה וכיוצא בו כגון להקדים הודו קודם ברוך שאמר או אח"כ וכיוצא אבל מה שהוא מיוסד עפ"י הדין המפורש בתלמוד זה הוא דבר השווה לכל נפש ואין חילוק ביניהם כלל בכל השבטים

וזה נוסח התפלה כאשר קבלתי ממורי ז"ל וכדי שלא אאריך אכתוב סדורו כפי דפוס הסדור של כל השנה ממנהג ספרד הנדפס בשנת רפ"ד ליצירה הנה כל ברכות הנאמרות בשחר קודם התפלה לא קבלתים ולא שמעתים ממורי ז"ל אבל ענין ברכת הנותן ליעף כח היה הוא ז"ל נוהג לאומר' שלא כמ"ש הש"ע גם ראיתי אותו עונה אמן באמצע שתי ברכות של אשר קדשנו על דברי תורה ובין ברכת והערב נא ה' אלהינו

- מאיר הכוונה -

²³⁰⁶ בסדר (פע"ח 7 ע"7).

²³⁰⁷ ניסן אלנט"ל (פע"ח).

²³⁰⁸ בסרקי (פע"ח 7 ע"7).

²³⁰⁹ שערים (פע"ח) זהר פרשת ויקהל רב רע"א ועי' שער הכוונות דף נ ע"ד ובזהר פקודי רנא ע"א (לש"ו בגליונות על הפע"ח).

ז"ל הזהר ויקהל

וז"ל השעה"כ

זהר הזהר פקודי.

שעה"כ

כנראה שהם שתי ברכות וכמ"ש בעל הטורי' כי והערב נא ה' אלהינו הוא ברכה שניה בפני עצמה ואינה סיום ברכה א'

אלהינו ואלקי אבותינו זכרנו בזכרון טוב מלפניך ופקדנו בפקודת ישועה כו' הנה דלת של בפקודת תהיה דגוש' רבש"ע כמו שכבש א"א את רחמיו כו' במדת החסד ובמד' הרחמי' ותכנס לנו למ"ה ובטובך הגדול ישוב חרון אפך כו' והביאך ה' אלקיך כו' והטיבך והרבך מאבותיך ונאמר ע"י נביאך ה' חננו לך קוינו כו' בעת צרה ונאמר ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע ונאמר בכל צרתם לו צר כו' אלו דברים שאדם עושה אותם אוכל מפירותיהם בעוה"ז וצ"ל מפירותיהם בתוספ' מס לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר כבגלוי עם כף קדש שמך בעולמך על עם מקדשי שמך ובישועתך מלכנו תרום ותגביה קרננו ותושיענו בקרוב למען (נא ע"א) שמך ברוך המקדש שמו ברבים אבינו שבשמים חי וקיים עשה עמנו חסד כו'

אחר פ' התמיד קודם פ' וערבה לה' כו' יאמר פטום הקטרת כו' ואח"כ יאמר פ' וערבה וזה נוסח פטום הקטרת בין בסדר הקרבנות בין אח"כ בסוף התפלה ובין בפטום הקטרת דתפלת המנחה כולם שוים וזהו נוסחו

אתה הוא ה' אלהינו שהקטירו אבותינו לפניך כו' ת"ר פטום הקטרת כו' ולא היה מוסיף בה פסוק והקטרת אשר תעשה במתכונתה כמנהג קצת בני אדם ונוטל מהם מלא חפניו כו' ושכולת נרד ביחד כי שניהם הם דבר א' ולא שתי סמים קלופה שלשה יין קפריסין יוד ראשונה בצירי ולא בפתח לפי שהוא סמוך למלת קפריסין מלה סדומית רובע ואין צ"ל רובע הקב כי סתם רובע האמור במשנה ובברייתא הוא רובע הקב מכפת הירדן כל שהיא בחירק לא כל שהוא בורית כרשינא למה היא באה כדי לשפות בה את הצפורן כדי שתהא נאה יין קפריסין למה הוא בא כדי לשרות בו את הצפורן כדי שתהא עזה והלא מי רגלים יפין לה כו' תניא רבי נתן אומר כו' תני בר קפרא כו' מפני שהקול יפה לבשמים הבית של לבשמים בשבא ולא בקמץ כמנהג קצת ב"א כי הנה בפ"י ארז"ל בגמ' שהבל הקול היוצא מפי האדם בשעה שכותש הבשמים במכתשת גורם שיהא ריחם נודף ומבושם כי כל שאור וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לה' וכאן יאמר ג' פסוקים ה' צבאות עמנו כו' ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך ה' הושיעה כו' ובכל פעם שיאמר פטום הקטור' צ"ל אחריו ג' פסוקי' אלו ואח"כ יאמר וערבה לה' מנחת יהודה כו' ולא יאמר שום פסוק א' כלל ולא שום תפלה כמו שנדפס בסדורים אחר עלינו לשבח וזה נוסחתה רבון העולמים גלוי וידוע לפניך שמדת הדין מתוח' ואפי' בזמן שיהיה המגפה ר"ל לא יאמר אותה תפלה ולא שום פסוק אחר מאותם שנהגו לומר אחר פטום הקטרת כגון ויאמר אליהם ישראל אביהם כו' וכיוצא ולא היה נוהג לומר ביום שבת פסוק וביום השבת שני כבשים בני שנה כו' כמנהג ספרדים לפי שאלו הם מענין קרבן מוסף שבת ואין עתה זמנה עד אחר סיום תפלת שחרית אביי הוה מסדר כו' בהניעך אל מלת והקטרת קודמת לאברים כו' אין להקפיד מכאן ואילך להזכיר מלת קודמ' רק וקטרת לאברים ואברים למנחה כו' עד הבזיכין שהם באחרונה ואז צ"ל ובזיכין קודמין לתמיד של בין הערבים כו' עליה השלם כל הקרבנות כולם ולא יאמר השלים

אנא בכח גדולת ימינך כו' ויאמר כל שני תיבות ביחד אנא בכח ויפסיק גדולת ימינך ויפסיק תתיר צרורה ויפסיק ונלע"ד שהטעם הוא לכוין אל מה שנתבאר אצלנו כי כל שם מאלו הז' שמות של מ"ב יש בו ששה אותיות ומתחלקים לג' בחי' בשתיים אותיות יכסה פניו ובשתיים יכסה רגליו ובשתיים יעופף ולכן צריך לחבר כל שני אותיות ביחד גם היה אומר מורי ז"ל שבת זה בנעימה ובניגון ואחר סיומו יאמר ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד

רבון העולמים אתה צויתנו להקריב כו' שיהא זה שיח שפתותינו השוב ומקובל ומרוצה לפניך כו' גם כשהיה קורא איזה פרשה או איזה פסוק מן התורה או מן הנביאים

שעה"כ

או מן הכתובים היה אמרו כפי ניגון טעמו ממש אם בתורה או בנביאי' כו' לא היה נוהג לומר קודם איזהו מקומן פסוק עורי צפון ובואי תימן כו' באתי לגני כו' כמנהג קצת בני אדם רבי ישמעאל אומ' בי"ג מדות כו' וכן שני כתובים המכחישים זא"ז ולא היה אומר וכן אלא הכף בפתח ואומר קדיש דעל ישראל כו'

הודו לה' קראו בשמו כו' מופתיו ומשפטי פיהו ולא פיו ה' מלך ה' מלך ה' ימלוך כו' יאמר ב"פ מעומד ואח"כ פסוק והיה ה' למלך על כל הארץ כו' ג"כ מעומד ואח"כ ישב ויאמר הושיענו עד הללויה ואח"כ אם הוא בחול יאמר למנצח בנגינות מזמור שיר כו' ואם הוא שבת יאמר מזמור השמים מספרים כבוד אל כו' ואח"כ יאמר סדר המזמורים שהם רננו צדיקים בה' עד סיום הלל הגדול כנודע

ברוך שאמר צריך לקום מעומד ויאמר אותו עד סיום הברכ' מלך מהולל בתשבחות ואח"כ ישב ויאמר מזמור לתודה מיושב ובהגיעו לברוך שאמר ימשמש בב' הציציות אשר לפניו (נא ע"ב) ויאחזם בידו עד גמר הברכה וזה לרמוז כי שני הציציות וכן ברוך שאמר שניהם הם בעולם היצירה ברוך שאמר יש בו פ"ז תיבות וי"ג ברוך וזה נוסחו ברוך שאמר והיה העולם ברוך הוא ברוך אומר ועושה ברוך גזור ומקיים

ברוך עושה בראשית ברוך מרחם על הארץ ברוך מרחם על הבריות ברוך משלם שכר טוב ליריאי ברוך חי לעד וקיים לנצח ברוך פודה ומציל ברוך שמו בא"י אמ"ה האל אב הרחמן המהולל בפה עמו משובח ומפואר בלשון חסידיו ועבדיו ובשירי דוד עבדך נהללך ה' אלהינו בשבחות ובזמירות ונגדלך ונשבחך ונפארך ונמליכך ונזכיר שמך מלכנו אלהינו יחיד חי העולמים מלך משובח ומפואר עדי עד שמו הגדול ברוך אתה ה' מלך מהולל בתשבחות וצ"ל ברוך מרחם על הבריות בשבא הבית והריש חיריק והיוד בחולם וכן נזכר בס' היכלות גם צ"ל מהולל בפה עמו ולא יאמר בפ"י ביו"ד לפי שמלת בפה היא בגימ' פ"ז כמנין פ"ז תיבות שיש בב"ש גם בתשבחות התיו בחיריק ולא בשורק כמ"ש המדקדקי' והרד"ק ז"ל כתב שהוא במשקל תפארת

מזמור לתודה כו' יהי כבוד כו' והוא רחום כו' ויאמר פסוק זה אפילו בשבת ויברך דוד כו' יאמר אותו מעומד עד שיאמר ד' תיבות אלו אתה הוא ה' האלקים שר"ת שלהם אהיה כנו"ל באורך ענין זה וישב אח"כ במלת בחרת

אז ישיר כו' ה' ימלוך לעולם ועד יאמר פסוק זה ב"פ בלשון הקודש ובפ"ג בלשון תרגום ה' מלכותיה קאים כו' כי בא סוס פרעה כו' ובני ישראל הלכו כו' כי לה' המלוכה כו' ועלו מושיעים כו' והיה ה' למלך כו' ישתבח שמך ולא יאמר פסוק שמע ישראל קודם ישתבח כו' כאשר נמצא בקצת סידורי' הנדפסי' גם אין לומר ובכך ישתבח שמך כו' אא"כ הוא בשבת שאומרים נשמת כל חי ואח"כ אומר ובכך ישתבח שמך כו' גדולה גבו' תהלה ותפארת ויקדים גדולה לגבורה כי כן הסדר בי"ס וכן נזכר בזוהר פ' תרומה בא"י מלך גדול ומהולל בתשבחות התיו בחיריק כמ"ש הטעם לעיל בב"ש הבוחר בשירי זמרה מלך אל חי העולמי' אמן ושמעתי מפי חכם א' כי שבת זה תקנו א"א ע"ה ונרמז בר"ת שאחר סיום הברכה א"ל ההודאות ב"ורא כל הנשמות ר"בון כל המעשים ה"בוחר בשירי זמרה מ"לך אל חי העולמים אמנם אני לא קבלתי דבר זה ממורי ז"ל ואומר קדיש עד דאמירן בעלמא וזה נוסחו

יתגדל ויתקדש שמה רבא כו' ככתוב בסידור ויאמר די ברא בשתי תיבות מהולקות ולא בתיבה א' דברא גם מן וישתבח עד ויתהלל כל תיבה מאלו השבעה מתחיל באות וא"ו והם ז' וויין תשבחתא התיו הראשונה בחיריק כנו"ל במלת תשבחו' ונוסח קדיש זה נוהג בכל הקדישים אף בקדיש היתומים שאומרי' אותו על מיתת אביהם ברכו את ה' המבורך ועונין הקהל ברוך ה' המבורך לעולם ועד ובעוד שהש"צ אומר ברכו יאמרו כל הקהל בלחש ישתבח ויתפאר שמו של ממו"ה כו' ככתוב בס'

שעה"כ

ברוך אתה ה' אמ"ה יוצר אור כו' הנה כשיתחיל ברכה זו צריך למשמש בתפלה של יד כי היא ותפלה של יוצר אור הם בעולם הבריאה כמבואר לעיל ובטובו מחדש בכל יום תמיד מעשה בראשית ולא יאמר וטובו אלא ובטובו ופי' הוא כי השי"ת מחדש בכל יום את מעשה בראשית ע"י טובו שהוא אור הגנוז לצדיקים כנז' בזו' פ' תרומ' בקול דברי אלקים חיים ולא יאמר קול בדברי אלקים חיים כו' ובנעימה קדושה צריך להפסיק בין מלת ובנעימה למלת קדושה וגם צ"ל קדושה בשורק והענין הוא כאלו אומר כן בשפ' ברורה ובנעימה כולם כאחד עונים קדושה באימה ואומרים ביראה קק"ק ה' צבאות וכ"כ אבודרהם וגם רש"י ז"ל והאופנים וחיות הקדש ברעש גדול מתנשאים לעומת השרפים לעומתם משבחים ואומרים כו' וכן הוא נוסח האשכנזים

לאל ברוך נעימות צ"ל הלמד בקמץ ר"ל לאל הידוע שהו' ברוך יתנו לו נעימות ואם תהיה נקודה בשבא אז יהיה פירש לאל של ברוך ואין לו הבנה כי האל עצמו הוא הברוך וכן למלך אל חי וקיים צריך לנקוד אות הלמד ראשונה בקמץ כלו' למלך הידוע שהיא אל חי וקיים זמירות יאמרו ותשבחות ישמיעו התיו נקוד בחיריק כנ"ל בברוך שאמר במל' בתשבחות המחדש בטובו (נא ע"ג) בכל יום תמיד כו' ולא המחדש טובו כמש"ל גבי ובטובו מחדש בכל יום תמיד גם אין לומר כמנהג האשכנזים והתקין מאורו' קודם התימת הברכה אלא כמנהג הספרדים

אהבת עולם כו' והאר עינינו בתורתך ודבק לבנו במצותיך כצ"ל כי התורה נאמר בה ותורה אור והיא המאירה עינינו להבין בכח הפלפול ידיעת התורה ודבק לבנו במצותיך שיאהב לקיים המצות הפך מן הנהגים לומר והאר עינינו במצותיך ודבק לבנו בתורתך ובאמרך מהר והבא עלינו כו' ישים ב' צדדי הטלית ע"ג שתי כתיפיו ואח"כ יקבץ ארבע ציציות ביד שמאלו ויניחם על לבו ביד שמאלו כל עוד שהוא קורא קריאת שמע עד ודבריו חיים וקיימים כמו שנת"ל מהר והבא עלינו ברכה ושלום מהרה מארבע כנפות כו' כצ"ל

שמע ישראל כו' ויסגור עיניו ביד ימינו עד שישלים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כשיגיע אל וקשרתם לאות על ידיך ימשמש בתפלה של יד והיו למטפות בין עיניך בתפילין של ראש וכן כשיגיע אל וקשרתם אותם כו' וכשיגיע אל ויאמר שהוא פ' ציצית תקח ראשי חוטי הד' ציציות ביד ימין ושרשם הנאחזות בכנפי הטלית יהיו ביד שמאל ותניחה כך נתונה על הלב בצד שמאל וכל עוד שאתה אומר פרשת ציצית תהיה מביט ומסתכל בציציות ההם וכשתגיע אל וראיתם אותו תעבירם ע"ג עיניך ותנשקם וכמ"ש בתשובות הגאונים ובס' עמודי גולה הנק' סמ"ק שזו היא א' מן רמ"ח מ"ע שישתכל בציציות וכשתגיע אל ודבריו חיים וקיימים ונאמנים ונחמדים לעד הנה במלת לעד תנשקם ותעבירם ע"ג עיניך ותסיר' מידך שישתלשלו למטה כדרכן גואלנו גואל אבותינו יוצרנו צור ישועתינו כצ"ל ולא יאמר צורנו למלך אל חי וקיים בקמץ הלמד ולא בשבא ע"ד מה שנת"ל גבי לאל ברוך כו' רם ונשא גדול ונור' כצ"ל ולא יאמר גדול גבור ונורא צ"ל תהלות לאל עליו' גואלם בלשון רבים ולא בלשון יחיד ככתוב בסדורים תהלה לאל עליון ובאמרך תהלות לאל עליון יקום מעומד עד סוף תפלת י"ח

העמידה בקיץ יאמר ברכנו ובהורף יאמר ברך עלינו שלא כאותם שנהגו לומר ברך עלינו בין בקיץ בין בהורף תשכון בתוך ירושלם עירך כו' וכסא דוד עבדך כו' כצ"ל שלא כאותם שמדלגים וכסא דוד עבדך ואומרים שאינה מעין ברכה זו אלא מעין ברכת את צמח דוד עבדך כו' ופעם א' נסתכל מורי ז"ל במצח אדם א' וא"ל שכל ימיד לא התפללת תפלת י"ח שלימי' והיה זה בשביל שהיה מדלג וכסא דוד עבדך והודה לו האיש ההוא שכך היה נוהג על הצדיקים ועל החסידים ועל שאר' עמך בית ישראל ועל פליטת בית סופריהם כו' כצ"ל שמע קולינו ה' אלהינו אב הרחמן רחם עלינו כו' כצ"ל וכשיגיע אל תיבת מלפניך מלכנו ריקם אל תשיבנו כו' יאמר וידוי על חטאיו בדרך קצרה רבש"ע

שעה"כ

חטאתי עויתי פשעתי לפניך יר"מ שתמחול ותסלח ותכפר לי על כל מה שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך מיום שנבראתי עד היום הזה ואם ירצה יתודה באורך בפרטות ואח"כ יאמר ומלפניך מלכנו כו' גם צריך לשאול על מזונותיו דרך קצרה במקום הזה קודם שיאמר ומלפניך מלכנו כו'

בחזרה יאמר נקדישך ונעריצך כמנהג בני ספרד לא כמנהג בני אשכנז שאומרים נקדיש את שמך כו' וכן במוסף לא יאמר נעריצך ונקדישך כמנהג בני אשכנז כ"א כתר יתנו כו' כמנהג בני ספרד וכשיגיע הש"צ אל נקדישך כו' יכול האדם אז לחזור למקום שעמד שם בתפלה וישאר שם עד אחר העמיד' שלא כמנהג קצת יחידים שאחר הקדושה פוסעים ג' פסיעות לאחוריה' ונותנים שלום לימינם ושמאלם וכל זה מנהג בטעות

בברכת כהנים כשמגיעים אל וישם לך שלום יאמר החולם רבש"ע אני שלך כו' בכתוב בסידור ויש לו להשלי' תפי' זו עם גמר ברכת כהנים כדי שיענו הקהל אמין אחר תפלתו ג"כ ואז תתקיים תפלה זו של רבש"ע בין חזרת העמידה לנפילת אפים אין לו להפסיק כלל ועיקר זולתי באמירה הוידוי אלהינו ואלקי את"ל כו' ואח"כ יאמר ויעבר וי"ג מדות פ"א ותכף יעשה נפילת אפים ואותם ט"ב פסוקים הכתובים בסי' בני ספרד אין לאומרים כלל ועיקר לא אז ולא אח"כ ולא ירבה לומר פעמי' רבות ויעבר גם לא ירבה בוידויים פעמים הרבה כי אדרבה הכופל ודויו הוא ככלב שב על קיאו ע"ד מ"ש רז"ל עבירות שהתודה עליהם {נא ע"ד} ביוה"כ הזה כו'

אל מלך יושב על כסא רחמים ומתנהג בחסידות כצ"ל ולא יאמר מתנהג בלא וי"ו לפי שר"ת מלות אלו הוא אמ"י ע"ל כרו"ב בסוד וירכב על כרוב

נפילת אפי' ישים ראשו בין ברכיו ופניו טוחות בקרקע כמ"ש הרמב"ם ז"ל וכשישלים זוקף ראשו ואומר אבינו מלכנו מיושב עד עזרנו אלקי ישענו כו' ואם הוא ביום ב' או ביום ה' אז יקום ויאמר ס' והוא רחום הנדפס בסי' של בני ספרד אבל לא יאמר הס' ההוא בין חזרת התפלה ובין ג"א אלא אחר פסוקי עזרנו אלקי ישענו כו' יאמר אל מלך יושב כו' ויעבר ואנשי אמונה כו' ויעבר כו' תמהנו כו' ויעבר כו' או"א אל תעש כו' ואח"כ כל סדר והוא רחום כו' ואח"כ יושבים ואומר ש"צ קדיש עד דאמרין בעלמא ואמר מורי ז"ל אעפ"י שעת' אומרי' שני' או ג"פ ויעבר אין בזה חשש כי ה"ס זווג לאה וישראל כמבואר במקומו ונדוע מאמר רז"ל הבועל ושונה יהיו בניו זכרים והבן זה גם מורז"ל היה נוהג בזה הקדיש או בקדיש שאחר העמידה או אחר חזרת ס"ת למקומו שאז כל הקהל עומדין שהיה נשאר עומד עד שיענה אמין יש"ר כו' עד דאמרין בעלמא ואז היה יושב משא"כ בשאר הקדישים שלא היה עומד לענות איש"ר אח"כ אומר אשרי יושבי ביתך ויענך ה' ובא לציון כו' ואומר קדיש תתקבל ואח"כ תפלה לדוד כו' וקדיש יהא שלמא קוה אל ה' כו' ופטום הקמרת ונוסחו כמו שכתבתי לעיל בס' הקרבנות וע"ש תנא דבי אליהו כו' אר"א כו' וקדיש על ישר' ואין לומר מ"ש בסידור רבש"ע גלוי וידוע כו' ואפי' בזמן המגפה ח"ו ולא שאר פסוקים שנוהגים לומר בכאן בזמן המגפה עלינו לשבח כו' וע"כ נקוה לך כו' ואח"כ יסיר תפילין של ראש מעומד ויניחנה בכיס ואח"כ ישב ויסיר תפילין של יד מיושב כמו שהו' בעת הנח' ויניחנה בכיס ואח"כ יסיר הטלית ולפעמים בימי החום אחר שהיה מוריז"ל מסיר תפילין של ראש מעל ראש היה מעביר הטלית מעל ראשו ומוריד' על כתיפיו ואח"כ מסיר תפילין של יד ואח"כ מסיר הטלית לנמר

אבל בתפלת המנחה אם היה אומרה סמוך לשקיעת החמ' והיה רואה שכבר שקעה החמה היה תכף מסיר מעל ראש תפילין של ראש ואח"כ היה מוריד הטלית בין כתיפיו משום דלילה לאו זמן ציצית הוא וכשהוא בין כתיפיו אין חשש אם הוא לילה כמו שנבאר בס' המנהגי' של מורי ז"ל גם לקמן ית' בס' שכיבת הלילה כי טלית קמן נכון שיהיה על האדם תמיד ביום ובלילה ולישן עמו ושם יתבאר

שעה"כ

תפלת ערבית בברכה ראשונה אשר בדברו מעריב ערבי' בחכמה פותח שערים בתבונה כצ"ל ויאמר מעריב ערבים בחכמה ויפסיק ואח"כ יאמר פותח שערים בתבונה ויפסיק ואח"כ יאמר משנה עתים כו' בשבת אל ארון ע"כ המעשים כו' דעת ותבונה סובבים הודו ולא יאמר סובבים אותו שרפים וחיות ואופני הקדש כצ"ל ככתוב בתיקו' תי' ע' כי כן סדרן ולא יאמר שרפים ואופנים וחיות הקדש כי שרפים הם בכריאה וחיות ביצירה ואופנים בעשיה אחר תפלת מוסף בשבתות וי"ט יאמר אין קדוש כה' כו' וס' פסום הקטרת כמו בחול ולא כאותם שנהגו שלא לאומרו בשבתות וי"ט ענין האלפא ביתא ושיר המעלות שנוהגים' לאומרם במוצאי שבת מורי ז"ל לא היה נוהג לאומר' כלל ועיקר ע"כ

דרושי תפילת המנחה דרוש א'

בענין תפלת מנחה כבר נתבאר אצלינו בדרושי' בענין השינויים שיש בין התפלות דחול ושבת אמנם קיצור הדברים הוא זה כי הנה זווג דתפלת המנחה הוא ישראל עם לאה שהוא בחצי העליון דז"א מחזה ולמעלה וכבר נודע כי שם במקום החזה הוא מקום היסוד הראשון דז"א כי שם מסתיימים ו' קצוות העיקריי' של ז"א עצמו כי מה שהיו תחילה חג"ת ונה"י נעשו לו עתה חב"ד וחג"ת ובבחי' היסוד ההוא אשר שם מזדווג עם לאה אבל רחל היא עם ז"א אחר באחור אלא שכיון שלא הורה בצד פנים נשאר מקום פנוי לרחל ואז נגדלת אחר באחור שוה בשוה בכל שיעור קומת ז"א כולו עד ראשו אמנם רחל אינה מזדווגת עמו לסיבה הנז' כי היא אחו' באחו' אבל יש ספק אם בתפלת המנחה נכנסין בז"א הו"ק דמוחין דמצד אימא בלבד או אם גם נכנסין אף הג"ר דמוחין דמצד אימא גם אני מסופק אם נכנסין בו ו"ק דמוחין דאימא לבד וגם נכנסין הו"ק דמוחין דאבא לבד ע"ד שהוא בתפלת ערבית אמנם פשיטא לי שנכנסין בו מוחין דו"ק דגדלות דמצד אימא והנה בדרוש הא' שביארנו לעיל בדרושי קריאת שמע דשחרית ושם (נב ע"א) נת' באורך ענין תפלת המנחה וטעם למה אין בה יחוד קריאת שמע ולמה יש בה נ"א וע"ש היטב גם נתבאר שם כי לפי שנשאר בז"א עדיין הרושם של אותם המו' שנכנסו בו בשחרית' לכן אין צורך לחזור עתה לומר קריאת שמע עוד פ"א אמנם עכ"ז מכח ההוא רשימו יש זווג גמור במנח' כנז' ולכן יש בו נ"א אמנם הוא נמשך מכח הארת קריאת שמע דשחרית כנז' שם גם נתבאר כי תפי' המנחה היא דינין לפי שהזווג הזה הוא של לאה שהיא דינין וגם כי רחל שהיא רחמים עומדת אחר באחור וכנ"ל בדרוש שקדם לזה ולא עוד אלא שאין לו עתה מוחין חדשים אלא מן הרשימו של המוחין דשחרית ולכן הוא זמן שליטת הדינים אבל אינו כמו בערבית כי אז תכלית שליט' הדינין כמו שנתבאר בדרוש שקדם לזה ואמנם פ"א שמעתי ממורי ז"ל כי תפלת המנחה היא דינא קשיא ולכן אין העיקר שלה רק תפלת העמידה ואין בה יחוד ק"ש

אמנם היא בעולם האצילות אבל אם היינו מחברים עמה ומזכירי' אה היכלי עולם הבריאה היו הקלי' מתעוררות בעולם אמנם תפלת ערבית היא דינא רפיא כו' כמשי"ת בע"ה יע"ש

דרושי תפילת המנחה דרוש ב'

בענין תפלת המנחה מיוסד על פ' ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו כו' ופסוקי' אחרים הנה נודע מ"ש בזהר תרומה קס"ו ע"ב ענין אותם הי"ש עלמין דשריין תחות כורסיא ר"ז כמנין אור בסטרא דימינ' וק"ג עולמות בסטרא דשמאלא כו' וביאור הענין הזה נת' במקומו אמנם אותם ק"ג עולמות דבסטרא שמאלא הם בגימ' מנחה לפי שהם מתעוררים אחר הצות היום אשר אז מתעורר שמאלו של יצחק ולכן נקרא תפלת המנחה גם דע כי הנה כל הדינים הם מגבורות מנצפך ואותיות מ"ן דמנחה הם שני אותיות ראשונות דמנצפך גם נודע כי כל הה"ג דמנצפך הוזרין להתקבץ בחוטמא קדישא אות ה'

שעה"כ

אשר שם הוא מקום ומקור כל הדינין והתבסמותם כמבואר אצלנו בפ' ואסף איש טהור את אפר הפרה כו' וע"ש ואח"כ הם נמשכין בפומא קדישא אשר היא אות ה' כנודע וז"ס ב' אותיות ח"ה של מנחה והרי נתבאר איך שם מנחה מורה על מציאות הדינין של הגבור' שהם ק"ג כמנין מנחה והנה נתבאר כי הזווג דמנחה הוא בסוד אהור באהור כשיעור קומת ז"א כולו וענין זה לא היה אלא במשכן שילה וזהו מה שרמזו רז"ל אל המנחה זו משכן שילה ואל הנחלה זו בית עולמים כי שם במשכן שילה היה הזווג ג"כ ע"ד הנז' ואלו הם אותיות מנחה מנחה ו' פי' כי המנחה היא בחי' הגבורה דו"א הנק' ו' גם ז"ס וירא מנחה כי טוב כי הוא נמשך מן הר"ז עולמות דבסטר ימינא שהוא החסד הנק' טוב ובהצטרפו' כולם הם י"ש עולמות והנה אותיות אלו של מנחה המורות על הגבו' והדינים יחזרו לעתיד לבא ויהיו אותיות נחמה ונחזור לבאר הפסוק שאמר ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו כי הנה המנחה ה"ס ק"ג עולמות שביד שמאל והיא הגבו' וזמ"ש ויקח מן הבא בידו מנחה לעשו אחיו ולא אמר בידו לשון רבים רק בידו לשון יחיד כי יען היא יד שמאלית דיעקב ז"א ולפי שעשו הרשע נמשך מן הגבו' לכן נתן לו חלקו משם ועשו הרשע רמז לו כי גם הוא אם ירצה יוכל להתאחוז ולינק מכל הי"ש עולמות ע"י קטרונו שיכול לקטרג על ישראל וז"ש אחי י"ש לי רב כלו' כל הי"ש הם לי אם ארצה לקטרג על ישראל

ענין הוידוי של אחר תפלת המנחה גם הוא ע"ד מה שביארנו בוידוי דשחרית שתכה באגרוף על החזה בכל תיבה ותיב' מן תיבות הוידוי ובאותה הכוונה עצמה שביארתי בתפל' שחרית ענין הקדישים של תפלת המנחה כבר נתבאר לעיל עם שאר הקדישים של תפילת שחרית ושם כתבתי ביאור כוונתם גבי קדיש הודו

שאר מנהגים שיש בתפלת המנחה הנה בענין הצדקה עיקר נתינתה היא בשחרית גבי ויברך דוד כנ"ל אבל עתה בזמן המנחה הוא זמן הדינים ואינו כ"כ מוכרח נתינת הצדקה עתה כמו בשחרית אבל עכ"ז היה מורז"ל נוהג לתת צדקה גם במנחה קודם שיתחיל להתפלל והיה נותן שלש פרוטות ע"ד מ"ש בשחרית גם היה נוהג מאד לאומרה בטלית ותפילין וכבר כתבתי בתפל' שחרית כי בראשונה היה נוהג להניח במנחה תפילין כסברת (נב ע"ב) ר"ת ואח"כ עשה זוג תפילין ע"ד שימושא רבא והיה מניחם בתפל' המנחה והיה נוהג מאד לא להיות מעוטף בטלית ותפילין אחר שקיעת החמה ותיכף היה מסירם מעל ראשו והיה חושש בדבר זה מאד וכבר נת"ל ג"כ ענין זה גבי נוסח התפלה בסופה גם היה נוהג מאד בתכלית שלא לאומרה בלא חזרה אלא בתחיל' בלחש ואח"כ בקו"ר כמו בתפלת שחרית ומכ"ש בתפל' שחרית ומוסף ואף אם היה סמוך לשקיעת החמה מעט ולא עוד אלא אפי' אם היה בע"ש קודם לשקיעת החמה היה או' בלחש ואח"כ או' בקו"ר גם היה נוהג מאד שלא לאומרה אלא סמוך לשקיעת החמה כנז' בגמ' על פסוק יראוך עם שמש כו' גם צריך לזהר שבעת העמידם של תפלת המנחה בלבד שתאסו' ותחבק ב' ידיך זו ע"ג זו יד ימנית על השמאלית גם צריך שתעצום עיניך ותסגור בעת עמידת תפלת המנחה בלבד וכבר נתבאר ב' עניינים אלו וביאור הכוונה שצריך לכוון בשניהם לקמן באותם הדרושים של שינויים שיש בין שלש תפלות וע"ש

דרושי תפילת ערבית דרוש א'

בתפילת ערבית ובתחילה אכתוב המנהגים אשר בתפלת ערבית המזמורים שנהגו לומר קודם תפלת ערבית לא היה נוהג מורי ז"ל לומר שום מזמור כלל זולתי ג' פסוקים אלו והם ה' צבאות עמנו משגב כו' ה' צבאות אשרי אדם בוטח בך ה' הושיעה המלך כו' ואח"כ אומר קדיש וברכו ותפלת ערבית וכן כליל מ"ש לא היה נוהג לומר אלפא ביתא ואותם המזמור' כלל ובענין הצדקה אין צורך לתת קודם תפלת ערבית כמו בשחרית יען שעתה הוא זמן דיני' קשים גם ענין הנ"ל בתפלת המנחה והוא ליזהר לאסור ולחבק שתי ידיו זו ע"ג זו וכן לסגור ולעצום עיניו בעת התפלה כל זה צריך לעשותו גם בתפילת ערבית אבל

שעה"כ

כאן יש יתרון אחר והוא כי עתה בתפלת ערבית צריך לעשות ב' דברים אלו משע' שמתחיל אשר בדברו מעריב ערבים כו' עד תשלום כל העמידה כול' וטעם הדבר נתבאר שם בתפלת שחרית בדרושים הנז' אשר שם וע"ש המיב

תפלת ערבית איננה כתפלת המנחה כי תפלת המנחה היא דינא קשי' כנ"ל במקומה ולכן עיקרה היא העמידה אשר היא בעולם האצילות אבל תפלת ערבית היא דינא רפיא ולכן אנו אומרים פה יחוד קריאת שמע עם ברכותיה אשר ה"ס היכלי עולם הבריאה כנודע אבל איננה דומה לת"ש כי אז שהיה בקר והיה החסד מתעורר בו היה בנו כח ויכולת להעלות ד' עולמות מן העשיה עד האצילות ולכן נסדרו אותם הארבע סדרים של הקרבנות והזמירות והיוצר והעמידה כנ"ל במקומו באורך אבל עתה בערבית כיון שהוא דין אין בנו כח רק להעלות היכלי הבריאה בלבד שהוא עולם העליון מכולם ואין בו קלי' ואלו היה דינא קשיא לא היינו מעלי' אפי' היכלי הבריאה אבל כיון שהיא דינא רפיא אנו יכולים להעלותם ועכ"ז אין אנו מזכירין מהם רק היכלי הרחמים בלבד כמשי"ת

ונבאר תחלה ענין ההיכלות אלו מה ענינם ואח"כ נחזור אל עניינינו דע כי הנה בכל עולם ועולם מד' עולמות אבי"ע יש בו ה' פרצו' שהם א"א ואו"א וזו"ן וכל אחד מהם כולל ז' היכלות, שבו כלולין י"ס שבו, והנה ז"א שבבריאה יש לו ז' היכלין דכורין הכוללים י"ס ואלו הם ההיכלות של תפלת יוצר בתפלת שחרית כנ"ל במקומו אבל גם היכלי הנוק' נכללין אז עמהם אבל אלו ההיכלות של יוצר דערבית הם ז' היכלות נוקבין דז"א דבריאה ודע כי אלו ז' היכלי ז"א וז' היכלי נוק' דבריאה הם נק' שבע נערות אסתר לפי שכולם הם בחי' היכלין נוקבין בערך ההיכלות דאו"א שהם דכורין והם נק' שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך כו' משום דמסרסין גרמייהו מן הזווג בימי החול ואינם נפתחים אלא ביוצר דשבת כמשי"ת בע"ה וע"ש ועתה נבאר פרטן הנה ברכת מעריב ערבים היא בהיכל לבנת הספיר של הנקבה כנו' ונודע כי ההיכל זה הוא בחי' יסוד כנו' בתפלת יוצר דשחרית וזמ"ש בברכה זו המבדיל בין יום ובין לילה כי הוא בחי' הרקיע שהוא היסוד המבדיל בין מים למים וזמ"ש ה' צבאות שמו' ה' הוא יסוד הכולל נו"ה עמו הנקרא צבאות ברכת אהבת עולם היא בהיכל אהבה דנוק' דבריאה כי גם זה הוא היכל רחמים כמו היסוד אבל שאר ההיכלות לא נזכרו פה כוונת יחוד הק"ש דערבי' היא ממש ע"ד הק"ש דשחרי' וכבר (נב ע"ג) נתבאר שם ג' חלוקים שיש ביניהם וכוונת רמ"ח תיבותיה ה"ס רמ"ח איברי ז"א דאצילות שיוורדין למטה ומצטיירין בהיכל אהבה דנוק' דז"א דבריאה ע"ד מה שנתבאר בהיכל אהבה דכור' דז"א דבריאה דיוצר דשחרית

אמת ואמונה הוא בהיכל הרצון דנוקבא דבריאה ולכן צ"ל אמת ואמונה כי אמונה היא מדת לילה אבל ביום צריך להזכיר מדת יום ולכן א"א אמת ויציב שהוא בהיכל הרצון דכור' דז"א דבריאה גם לטעם זה בבקר אומרים יוצר אור ובלילה מעריב ערבים זה אור וזה חושך דכור' ונוק' כנודע

השכיבנו אבינו כו' הוא בהיכל ק"ק נוק' דבריאה והוא הנק' מטתו שלשלמה אשר שם נעשה הזווג של תפלת ערבית וכאן ה"ס השכיבה על המטה שה"ס הזווג והענין הוא כי ביום אנו מעלי' את הנוק' בעולם האצילות ושם תזדווג עם ז"א בעלה ולכן אין אנו אומרים אז ברכת השכיבנו אמנם פ' ה' שפתי תפתח הוא בחי' היכל ק"ק דכורא דבריאה והוא מתדבק ונקשר יחד עם העולם האצילות ועליו ארז"ל דכגאולה אריכתא דמיא ולכן פסוק זה נאמר מעומד כי כל ענייני הדכורא הם בעמיד' אבל ברכת השכיבנו היא בהיכל ק"ק דנוק' דבריאה ולכן היא אין בה עמידה כי כל ענייני הנוק' הם מיושב כנו' בזו' והנה עתה יורד ז"א בהיכל הזה ושם מזדווג עם הנקב' אבל דע כי ביום הזווג הוא עם ז"א עצמו אבל עתה בלילה אין הזווג רק בבחי' היסוד לבדו שיוורד בהיכל הזה והוא לבדו המזדווג עמה

ועתה אבאר שינוי א' שיש בענין הזווגים של חול ושבת וכו' ית' ביאור הברכה זו של השכיבנו דע כי בתפלת ערבי' אין ז"א מזדווג עם הנוק' רק היסוד בלבד והוא היורד

שעה"כ

בהיכל קה"ק דנוק' דבריאה ושם מזדווג עם הנוק' אחר באחור ומן הזווג הזה נבראים נשמות של בני אדם הנולדים מן זווג תחתון הנעשה קודם הצות לילה ואחר ח"ל הזווג העליון הוא דו"א עצמו הנק' ת"ת ומן הזווג ההוא נבראים מלאכים חדשים כנז' בפ' פקודי ולכן נאסר לעמי הארץ הזווג התחתון קודם הצות לילה והותר להם אחר ח"ל לפי שאז מתגלה הארה גדולה כיון שהוא זווג לברא מלאכים כנז' ובזווג דתפל' שחרית דחול הוא זווג זו"ן אפין באפין להוציא נשמות בני אדם אבל בשבת אחר הצות לילה יש יכולת בזווג עליון ההוא אפילו להוציא נשמות בני אדם שהם יותר מעולים מהמלאכים כנודע וגם אז הם זו"ן בזווג פנים בפנים ועתה נבאר ברכת השכיבנו כי הנה זווג זה ושכיבה זו היא אין בה זווג לצורך המלאכים לכן נקרא אבינו כי הוא לצורך נשמותינו התחתונים ולפי שהזווג הזה נעשה ע"י היסוד בלבד כנזכר לכן אמר לשלום שהוא היסוד וכנגד מה שהוא אחר היסוד אמר והעמידנו מלכנו לחיים טובים ולשלום כי הת"ת עצמו הוא המתגלה ומזדווג עם הנקבה ומביא עמו המשך חיי הבינה הנקרא חיים טובים, וכנגד היסוד אמר ולשלום, נמצא כי לחיים טובים ולשלום הם הת"ת והיסוד, ולפי שהזווג הזה הוא לצורך בריאת נשמות מלאכים לכן אמר מלכנו כי אין מלך בלתי חיילות שהם המלאכים ויען שאחר הצות הוא זמן הקימה מן המטה אמר והעמידנו

וענין ברכת אבות של העמידה שמעתי ממורי ז"ל שהוא באצילות ותכוין בה כי הנה בק"ש של ערבית נכנסו ו"ק דמוחין דגדלות דמצד אימא כנ"ל ועתה בברכת אבות נכנסין ו"ק דמו' דגדלות דמצד אבא אבל ג"ר דמוחין דגדלות בין מצד אבא בין מצד אימא אינן נכנסין כלל בתפלת ערבית והנה אעפ"י שלעיל בברכת אבות דשחרית ביארנו כי אין הו"ק דמוחין דאבא נכנסין עד שכבר נגמרו ליכנס ג"ר דמוחין דאימא והטעם הוא כי שם כיון שעתידין לכנס לכן נכנסין כל המוחין דאימא יחד אבל עתה שאינן נכנסין ג"ר דמוחין דאימא כלל לכן נכנסין ו"ק דמוחין דאבא אעפ"י שהם לא נכנסו ונמצא כי יש שינוי בין ברכת אבות דשחרית ובין ברכת אבות דערבית וצריך כוונה אחרת בברכת אבות דערבית שלא ע"ד אותה דשחרית ועדיין לא זכיתי לשומעה מפי מורו"ל

מנהגים בענין שכיבת הלילה הנה בתחלת הלילה ישכב על (נג ע"ה) צד שמאל כנז' בהרמב"ם ז"ל ואחר ח"ל אם ירצה לישן יתהפך על צד ימינו ומועיל מאד לבטל כחות החיצונים עוד דע כי לילה לאו זמן ציצית הוא כנז' בגמרא אמנם אין זה אלא בטלית גדולה שמתעטפין בו בשע' התפלה והטעם הוא במה שנת' אצלנו בדרושי הציצית כי הטלית והציציות הוא בחי' אור המקיף הנמשך מצד אימא עלאה אל ז"א הנק' מדת יום אבל נוק' דז"א הנקרא מדת לילה כי אז זמן שליטתה אין לה בחינת אור מקיף משם אבל הטלית קטן כבר נתבאר כי בחינתו הוא מבחינת זמן הקטנות שאז הז"א הוא בבחינת העיבור דתלת כלילן בתלת ולכן נוהג אפילו בלילה לפי שבליילה הז"א ישן בסוד העיבור שחזור להתעבר בתוך אימא עיל' בסוד ג' דקטנות ובחי' זו אינה מתבטל אפילו בלילה כי דוקא טלית דבחי' הגדלות הוא שנפסק ומתבטל בלילה אבל ציצית דזמן ג' כלילן כנז' אינו מתבטל כלל לעולם אפילו בלילה ולכן צריך לזהר שלא להסיר מעליו ציצית קטן לא ביום ולא בלילה וישכב עמו בלילה ויועיל מאד לבטל כחות החיצו' ואין מן שצריך להסיר אותו מעליו אלא בכניסתו לבית המרחץ וראוי לדבר ממה שאמרו בגמרא מנחות שכשנכנס דוד למרחץ וראה עצמו ערום אמר אוי לי שאני ערום מן המצות עד שנסתכל במילה כו' ואם בהיותו ישן היה מסיר ציצית קטן א"כ למה לא היה מצטער בכל לילה שהיה נשאר בלי שום מצוה אלא ודאי שאין זמן שיהיה פטור מן הציצית קטן אלא דווקא במרחץ גם דע כי בחצות לילה הראשונה אין ראוי לומר כלל שום סליחות ולא להזכיר י"ג מדות דויעבר זולתי בליל יום הכפורים וענין הסליחות שאומרים בלילי חדש אלול יתבאר במקומו גבי תפלת ר"ה גם אין ראוי לומר שום קינה ולא לעורר שום בכיה על חורבן הבית רק אחר חצות כנזכר בזוהר פעמים רבות פ' ויקהל כי בחצות הלילה אז מתעוררת הבכיה למעלה

שעה"כ

על חורבן ב"ה ואז זמנה האמיתית גם צריך לזוהר מאד האדם שלא להזכיר בפיו שם סמאל וז"ם ושם אלקים אחרים לא תזכירו ובפרט בלילה שאז הוא זמן שליטתו וממשלתו ולא עוד אלא שגם הוא אסור להזכיר מעין דברים אלו כגון אלו בני אדם הרגילים לומר בלשון לעז איל דיאב'לו וכיוצא בדברים אלו אין להזכירם כלל לפי שגם השדים הם בחלקו ומתגבר כח כשמוזכרין אותם ופעם א' הייתי עם בני אדם בלילה ובתוך הדבריאה שהייתי מדבר עמהם הזכרתי שם סמאל ואח"כ בבקר הלכתי לבית מורי ז"ל ונסתכל בי וא"ל הרי בלילה שעבר' עברת על לאו ושם אלקים אחרים לא תזכירו והזהר כל ימיןך שלא תזכרנו לא שמו ממש ולא כיוצא בו ובפרט בלילה שאז ניתן לו כח להתגבר עליך ועל אחרים בסבתך אם תזכיר שמו ועי' בשער הפסוקי' בפסוק זה ושם כו'

דרושי תפילת ערבית דרוש ב'

דע כי בזוהר חיי שרה אמר גבי ההוא גברא דאתא למשאל מן רשב"י ע"ה ענין התפלות וא"ל כי בתפלת שחרית הוי ימינו תחבקני ובתפלת המנחה הוי שמאלו תח' לראשי ובתפלת ערבית אתייהיבת אתתא בין דרועי מלכא וביאור הענין הוא כי בתפלת שחרית הוא זווג יעקב ברחל אבל אין זווג ללאה אבל יש שם בחי' ימינו תחבקני הוא בחי' החסד המעורר האהבה ואח"כ בתפלת המנחה אז לאה אתמר בה שמאלו תחת לראשי ובתפלת ערבית אז אתייהיבת לאה בין ב' דרועין דמלכא ואז ז"א מזדווג ממש עם לאה וז"ם פסוק ויהי בבקר והנה היא לאה וז"ם תפלת ערבית רשות כי ע"י ב' תפלות שחרית ומנחה כבר אתייהיבת לאה בין דרועי מלכא והזווג מוכן מעצמו אמנם אחר החורבן בזמן הגלות עשאוה חובה והטעם הוא כי רחל אע"פ שיש בה ה"ג ודינים הנה היא עומדות באחורי נז"ה דז"א אשר בתוכה יש חסדים מגולים ומאירי' וממתקי' הגבורות שבראש רחל כי ז"ם מ"ש בזהר תצוה (פד"צ כו ע"ב, אד"ר קמב ע"ב) דדינים דנוק' נייחין ברישא כו' כמבואר אצלינו אבל לאה היא דינא קשיא לפי שמקומ' באחורי רישא דז"א עד החזה שכל החסדים אשר שם הם סתומי' ואינן מאירי' ולא עוד אלא שגם השעה גורמת כי בלילה הדיני' מתגברין כנודע לכן קבעוה חובה להתפלל ערבית כדי לגרום לז"א להזדווג עם לאה למתק הגבו' אשר בה ע"י החסדים שנותן בה כנז' באד"ר כי ענין הזווג הוא ה' חסדים דיהיב בה דכורא לבסמא ה"ג שבה ואמנם בתחילת הלילה בתפלת ערבית עדיין לאה שיעור (נג ע"א) אתפשטותא אינו אלא עד החזה דז"א וא"כ היסוד דז"א הוא למטה משיעורה ואינו יכול להזדווג עמה אבל הענין הוא כי כשהגדיל ז"א עלה שלישי ראשון דיסוד שלו ונתחבר עם הת"ת שבו וממנו נגדל הת"ת דז"א כנודע ועי"ז השליש דיסוד שעלה לת"ת הוא מזדווג עם לאה ואמנם אחר הצות לילה אז לאה מתפשט' עד סיום כל קומת ז"א בסיום רגליו והם שוים כחדא והשוואה זו היא בסוף הלילה ואז כשמשחיר השחר אז הוא מזדווג עמה כנז' בזוהר בראשי' דף אמנם כפי התפשטו' לאה למטה כך שיעור דחית רחל למטה שהיא נדחית מעט מעט למטה ונעשית בסו' נקודה ויורדת אל הבריאה לתת מזון לנערותיה אשר שם וז"ם הפסוק ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחוק לנערותיה ושאר חלקים של רחל מתחבר' עם לאה ונכללו' יחד ומתארך פרצו' לאה עד למטה כנז'

והואיל ואתא לידן נבאר ענין התרדמה והנסירה של הנקבה כי הכל ענין א' בנסירת לאה ורחל כי שתיהם עומדו' באחוריו כנודע הנה הכתוב אומר ויפל ה' אלקים תרדמה כו' והענין הוא שאחר שבאו המוחין ונכנסו תוך ז"א בהיותם מלובשי' תוך נה"י דתבונה ועי"כ נגדל ז"א הנקרא אדם וכאשר רצה להגדיל גם את נוקב' שהיתה בסוד נקודה קטנה מאחורי צלעותיו אז מה עשה הפיל תרדמה על ז"א וענין התרדמה הוא שהמוחין שנכנסו בו חזרו להסתלק ממנו כי הם חיותו ונשאר ישן ונרדם ואח"ך נכנסו מאחוריו אל תוך הנקבות ובתחילה יורדין תוך לאה ואח"ך מתפשטין עד תוך רחל וכל זה

שעה"כ

שלא ע"י ז"א ועי"כ נכללות יחד לאה ורחל ונעשות פרצוף אחד בכל אחורי ז"א ונסרה מאחוריו וזה שאמר הכתוב ויקח אחת מצלעותיו פי' שנסרה ואח"ך ויביאה אל האדם כי בתחילה בהיותה רבוקה באחוריו קודם הנסירה היה חלק אור המוחין שבתוך ז"א הראוי להגדיל הנקב' נכנס תחילה תוך ז"א ואח"ך יוצא האור מתוכו דרך נקב אחורי החזה לחוץ ובונה הכלים של הנוק' והיתה היא צריכה לקבל ולינק ממנו ולכן לא יכלה להגדיל לגמרי ולכן באה הנסירה והוא שהמוחין ההם נתנם ה' אלקים שהם או"א אל הנקבה עצמה שלא ע"י ז"א כנז' ועי"כ נגדלו עוד הכלים שלה ונעשית פרצוף שלם שלא ע"י ז"א ואחר שנגדלה ויביאה אל האדם פב"פ ונזדווגו יחד וא"ת והרי כיון שנסתלקו המוחין ממנו ונתנו לנוק' איך מזדווג עמה אך הענין הוא כי אותם המוחין הראשונים שהיו לו ע"י הנה"י דתבונ' הם הם שנסתלקו ממנו ונתנו לנוק' ואמנם אז עלה הוא יותר למעלה ונכנסו בו מוחין אחרים חדשים יותר מעולים והם מן הנה"י דאו"א עלאין הנקרא הו"ב ונמצא שע"י הדורמיטא משיג מעלה יתירה וכאשר מזדווג אח"ך עמה הוא בכח המוחין החדשי' היותר מעולים כנזכר וזכור ואל תשכח זה ולא תחשוב שבעת הדורמיטא נשאר ז"א בלי מוחין ומצאתי בקונטרס אדם א' כי אז בעת הנסיר' המשיב' אימא אל הנוק' דז"א עשרה חסדים שהם היות דע"ב דיודין כי חסד בגימ' ע"ב

דרושי הלילה דרוש ג'

בענין הלילה כבר הודעתך איך הוצרכ' השינה והתרדמה להפיל על האדם לצורך הנסיר' הבאה אחריה ונבאר עתה עוד עניינה דע כי כמו שביארנו שנשמותינו אנחנו עולות למעלה בכל לילה בהיות גופותינו ישנים ונרדמים ואז הם נעשים בחי' מ"ן לזווג העליון וזה לצורך עצמן של הנשמות כדי שיחזרו להתחדש לפי שבזמן שהיה ב"ה קיים היה הזווג העליון בבחי' פב"פ להוציא נשמות חדשות אבל אחר החורבן אין תפלות שלנו מועילו' רק לפי שעה להביא נשמו' חדשו' בבחי' אחר באהור בלבד ולכן אנו אומרים יחוד קריאת שמע בשעת התפלה כדי לזווג בתחלה את או"א ומאותו הזווג ינחילו לזו"ן בניהם את המוחין והעטרות שלהם כדי שאח"ך בשעת תפלת י"ח יזדווגו גם הם בניהם זו"ן כנודע ואמנם הזווג הזה הוא בענין היום והנה גם בזווג הלילה אנו מיחדים יחוד קריאת שמע על מטתינו והנה החסידים הראשונים לא היו צריכים רק לומר פסוק הראשון שמע ישראל כנז' בגמ' דברכו' דסגי להו בחד פסוקא דרחמי' אבל עתה אנחנו דורות האחרונים הלואי שנפרש כל פרטי הכונות והיחוד כדי שנוכל לגרום זווג העליון של אחר ח"ל כדי לחדש את הנשמו' הישנות והנה בתחלה אנו אומרים כל סדר הק"ש וזה הוא כדי לזווג את או"א בתחלה וינחילו עטרות ומוחין לבניהם זו"ן כדי שגם הם יוכלו אח"ך אחר חצות לילה להזדווג לצורך חדוש הנשמו' כנז' ונמצא כי כמו (נג ע"ב) שהזווג דזו"ן של היום הוא גדול משל לילה כך יחוד קריאת שמע של היום הוא גדול משל הלילה וכבר נתבאר אצלינו באורך ועי"ש והנה ז"ם (איכה ג נג) חדשים לבקרים²³¹⁰ רבה אמונתך כי המלכו' הנק' אמונה נעשית גדולה ורבה בכל לילה ע"י כל נשמות התחתונים העולים בכל לילה להכלל ולהתעבר בתוכה כדי להתחדש שם בהיותם בתוכה ואח"כ בבקר יוצאות משם מחודשות וזמ"ש חדשים לבקרים והנה הזווג של הלילה בין הזווג דאו"א ובין הזווג דזו"ן כיון שהו' גרוע מזווג של היום מוכרח הוא שיהיה לצורך התחלת תיקון לזווג של היום כי זה הזווג הנעשה בלילה גורם תיקון וכוננות כלי היסוד דנוק' כדי שתוכל אח"כ להעלות מ"ן בכלי

ההוא בזווג הנעש' ביום

ועתה נבאר ענין כוננות ותיקון זה הכלי דיסוד דנוק' מה עניינו הנה מקום עליית הנשמות בכל לילה היא ביסוד המלכו' נוק' עליונה שהוא בית הרחם שלה והמקום ההוא

שעה"כ

נקרא יד אשר ז"ם (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי שאנו אומרים בכל לילה על ממתינו והטעם היותו נקרא יד הוא זה כי הנה ה"ג הם שה"ס ה' אותיות מנצפ"ך וה' אותיות אלקים ושרשם הם למעלה בה' מקומ' כנזכר באד"ר והם בחוטמא ובפומא ובדרועין ובידין ובאצבעין ובכל מקום מה' מקומות הנז' נכללין שם כל הה' גבורות אלא שהגובר שם בכל מקום מהם אינו רק גבור' א' מהם בלבד והיא הניכרת והנגלית שם ובה כללות כל הה"ג כי בחוטמא ניכר ונגלה גבור' א' מהם בלבד ובה כללות כולם ועד"ז הוא בפומא כו' ואמנם בסוף הה' מקומות במקום החמישי האחרון שבהם שם נגלו ונכרו כל הה"ג כולם ולכן כנגדם היו ה' אצבעות היד כל אצבע נפרד מחבירו כי שם נתגלו כל גבורה וגבורה היטב משא"כ בשאר הה' מקומות כי אין שם בגילוי רק חוטם א' או פה אחד וכיוצא והנה לפי שהה"ח נתגלו בה' אצבעות יד ימין והה"ג נתגלו בה' אצבעות יד שמאל ולכן הוצרך שבכל יום נסמוך את נוק' דז"א שה"ס תפילין של יד ולקשרה בזרוע שמאל שהיא כנגד בחי' גבורה יד שמאל דא"א שהיא שרש כל הדינים והגבו' וע"י יתמתקו הגבו' והדינים שבנוק' כנודע שאין הדינים מתמתקים אלא ע"י שרשם ולכן אלו הה"ג נקרא יד כנז' וזו היד מקומ' באימא עלאה ומשם נמשכה אל היסוד נוק' דז"א ואז נתקן היסוד ההוא ונעשה כלי כנז' וסוד הכלי הזה עניינו הוא כי הנה נודע מ"ש רז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה גם ארו"ל אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי והענין הוא כי בביא' ראשונה נותן הזכר בנוקבא ה"ג ואלו הן נשארות תמיד בה ביסוד שלה בבחי' שם הויה דההיז הנקרא רוחא דשדי בגווה ובכחם היא מעלה אח"כ בשאר הביאות את המ"ן תמיד וגם יש שם הכנה ביסוד ההוא לקבל טיפת מ"ד ולצייר' בציו' ולד ואם לא היה אותו הכלי כל הטיפות של שאר הביאות היו נפסדות ומתבטלות ולכך אין האשה מתעברת מביאה ראשונה כי הטפה הראשונה עושה אות' כלי ואחר היות שם כלי אז שאר הטיפות של אחר כך מצטיירות שם ומתעברות והנה בזמן הראשונים היו מוציאים הבתולים באצבע והיו ממעכין ביד והטעם היה כדי שגם הביאה ראשונה לא תהיה לבטלה והיו מתקנין הכלי שבה באצבע כדי שתתעבר גם מביאה ראשונה וענין מיעוך זה היה למעלה בנוק' העליונה דז"א כי היד העליונה דאימא ירדה ביסוד שלה ומעכה אותו באצבע ותקנה אותו ועשאתו כלי ונשאר שם בחי' ה' אצבעות אימא עלאה תמיד לצורך הכלי דנוקבא דז"א וז"ם מקדש ה' כוננו ידיך ירצה המקדש הנק' אדני שהיא נוקבא דז"א הנה ידיך העליונים כוננו ותקנו אותו ועשו בו בחי' כלי כנז' והנה כבר ידעת כי בכל יום ויום חוזרין להסתלק המוחין העליונים מזו"ן והנה המוחין ההם הם תוך הנה"י דאימא כנודע וכיון שהנה"י מסתלקים מכ"ש שגם הידים דאימא שהם יותר גבוהים מן הנה"י שיסתלקו גם הם למעלה ונתבטל הכלי שלה ולכן אנו צריכים לעשות בכל יום תמיד ב' בחי' הא' להמשיך לה בלילה ע"י זווג אות' הידים העליונים כדי לכוננה ולעשותה כלי ביסוד שבה וזה לצור' בחינה השנית שהיא אח"כ בזווג היום תוכל להעלו' מ"ן ולצייר ולדות כנז' וכיון שכך הוא נמצא שאין זווג הלילה מועיל להוציא נשמות חדשות כיון שעדיין אין שם כלי אמנם יועיל לחדש הנשמות הישנות כדוגמ' הכלי שבה שגם הוא נתחדש עתה בזווג של הלילה בפסוק הזה של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד של הק"ש כמבואר אצלנו ואחר אשר נתקן הכלי בפסוק²³¹¹ (נג ע"ג) ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד אז אנו אומרי' אח"כ פסוק (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו' להעלות שם תוך הכלי ההוא שנתחדש עתה את נשמותינו כדי שיתחדשו גם הם עתה בלילה ואח"כ בזווג היום אז כבר נתקן הכלי כנז' ואז מוציאים נשמות חדשות אלא שאינן רק בסוד אחר באחור כנ"ל כי אחר החרבן אינו אלא באופן זה, ועד"ז הוא ג"כ בזווג העליון דאז"א כי בפסוק א' דק"ש שהוא שמע ישראל של הלילה אז נעש' בחי' תיקון כלי היסוד דאימא עצמה ע"י ידי' אחרות יותר עליונות ואחר שהיא נעשית כלי

שעה"כ

בפסוק א' דשמע ישראל כו' הנה אח"כ בפסוק הב' של ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד היא מכוננת כלי נוק' דז"א ע"י הידים שלה שמוריד' אות' למטה ביסוד שבה ואח"כ בק"ש דשחרית אז בפ' הראשון דשמע ישראל מזדווגים או"א זווג גמור ואח"כ בפ' הב' דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד מורידה אימא כח ושפע היוצא מן הזווג הגמור שלה כנזכר אל הנוק' דז"א כדי שיהיה בה כח להעלות מ"ן של המוחי' ההם להוציא נשמות חדשות בזווג העמידה כנ"ל וכבר נת' זה בס' התיקונים כי פסוק שמע הוא כנגד אימא וברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד הוא כנגד מלכות והנה כבר ידעת כי נוק' דז"א נק' אסתר כי היתה אסתר רחמה צר וחביב' על בעלה כי תמיד מעיינה סתום כבתו' ולכן אנו צריכין לחדש בה בכל יום בחי' כלי היסוד שבה כנו' ואחר שביארנו ענין השינה לתועלת עליית הנשמות התחתונים בכל לילה מזה ית' גם ענין השינה והדורמיטה של ז"א והענין הוא כי גם הוא בעת שינה שלו עולה נשמתו למעלה באימא עלאה להיות שם בסו' מ"ן כדי לזווג את או"א כדי שמן הזווג ההוא ימשכו המוחי' לצורך נוקבא דז"א כדי לבנותה ולגדלה כשיעור קומתו והנה יש בכאן ענין א' והוא כי הנה לפעמים עולה ז"א לבדו ולפעמים עולים שניהם והענין היא כי הנה אנחנו מצאנו ראינו כי גם בנשמות התחתונים בעת השינה עולים הנשמות של הזכרים והנקבות והטעם הוא כי כיון שצורך עליית הנשמות בסוד מ"ן הוא לצורך התחדשות נשמות הזכרים והנקבות לכן צריכים כולם לעלו' לפי שהכלל הוא שלעולם אין שום מ"ן עולים לצורך עצמן אלא לצורך זולתם ושמור כלל זה ונמצא כי מ"ן של נשמות הנוקבים עולים לצורך נשמות הזכרים ומ"ן של הזכרי' עולות לצורך נשמות הנקבות ומזה נלמוד לענין זו"ן כי כאשר זו"ן צריכים שניהם לקבל מוחין אז צריכים שניהם לעלות בסוד מ"ן ז"א לצורך נוקבא ונוקבא לצורך ז"א ואז כיון שהשפע בא לשניהם מוכרח הוא שעתה תהיה הנקבה מפלה אל הזכר ואז היא מקבלת מוחי' שלה ע"י ז"א בעלה וכיון שהארתה נמשכת לה על ידו אי אפשר שתהיה שוה כמוהו ואינה נגדלת כשיעור קומתו האמנם כאשר המוחים הם לצורך הנוק' לבדה אז עולה ז"א לבדו בסוד מ"ן לצורך מוחי' של נוק' ואז היא בעצמ' מקבלת המוחי' שלה שלא ע"י ז"א לפי שאין באין עתה מעורבין המוחי' שלו ושלה יחד כדי שנאמר שהוא מקבל שניהם תחילה ואח"כ הוא נותנם מידו אליה כמו שבזמן ששניהם עולים לצורך המוחי' של שניהם ולכן כיון שהוא עול' לבדו עתה בסו' השינ' והדורמיט' כנ"ל לכן המוחין שלה מקבלתם היא ע"י עצמה שלא ע"י ז"א ועי"כ נבנית ונגדלת בכל שיעור קומת ז"א כנו'

דרושי הלילה דרוש ד'

בסדר כולל בלילה ונבאר תחלה ענין כולל בענין השינה של האדם אימתי הוא טוב לישן או להיפך, הנה זמן השינה הוא בלילה ואז השינה טוב מאוד כמו שית' האמנם השינה ביום רעה היא לצדיקים וטוב' לרשעים זולתי ביום שבת כמשי"ת עניינה בסדר היום וגם גבי ענין יום השבת וע"ש ואמנם ענין השינה של הלילה נבאר אותה בסוד ברכ' המפיל חבלי שינה כו' וגם עתה נבאר קצת עניינה מה היא ואמנ' דע כי טוב הוא לזהר שלא יישן האדם תיכף אחר תפלת ערבי' אמנם ישא עד שיעברו ג' שעות מן הלילה ואח"כ ישן ועניין זה חלוי במ"ש רז"ל בפרק אין עומדים חסידים הראשונים היו שוהי' שעה א' ואח"כ מתפללים ושעה א' אחר התפלה עצמה ופריך בגמ' א"כ מאחר ששוהים כ"כ בכל תפלה ותפלה תורת' ומלאכת' אימתי נעשית ומשני מתוך שחסידים היו כו' וצ"ל מה עניינם של אלו החסידים כי בלי ספק להכרח גדול היו עושים דבר זה אמנם סוד הענין דע כי קודם חורבן ב"ה כמעט שלא היו צריכים ישראל להתפלל לפי שזו"ן היו תמיד פב"פ כי מוחי' דז"א היו קיימין בו תמיד ולא היו מסתלקים כלל ולא היה אז צורך אל (נג ע"ד) מעשה התחתונים ותפלתם כדי להמשיך מוחין אל זו"ן כדי לזווגם פב"פ אבל אחר חורבן ב"ה בעו"ה נסתלקו המוחין מן זו"ן וע"י תפלתנו אנו גורמין להחזיר ולהמשיך מוחין בזו"ן

שעה"כ

כדי שיזדווגו בעת התפילין וישפיעו שפע בעולם ואחר התפלה חוזרין המוחין להסתלק מהם עד זמן תפלה האחרת וכה דרכם תמיד בכל תפלה ותפלה של ימי החול גם ז"ס מ"ש בגמרא שהיו קצת ת"ח מתפללי' תפלת נדבה באמצע היום וכונתם היתה להחזיר המוחין פעם אחרת ולגרום זוג עליון בשאר עתות היום גם ז"ס מ"ש בגמרא' שהיו קצת אותם החכמים שהיו נוהגין ללבוש תפילין כל היום כולו והטעם הוא שעיי"כ היו גורמין אל המוחין העליונים דזו"ן שלא יסתלקו מהם כל היום כמו שנתבאר זה לעיל בדרושי תפילין בדרוש למה זמן התפילין הוא ביום ולא בלילה וע"ש וגם שם נתבאר ענין הנז' פה בסו' הסתלקו' המוחין אחר כל תפיל' ותפל' ושם נתבאר ענין הסתלקו' הזה מה ענינו ולהיכן מסתלק ומה נעשה ממנו ע"ש

ונחזור לענינו כי החסידים הראשונים היו שוהים שעה אחת אחר תפלתם כדי לגרום למעלה קיום העמדת המוחין בזו"ן שעה א' אחר התפלה ולא יסתלקו תיכף וז"ס מ"ש רז"ל (בהר קלח²³¹²) על מרע"ה שלא היו ידיו פרושות יותר מג' שעות והטעם הוא לפי שאין כח ביד האדם להמשיך מוחין הנז' יותר מג' שעות כענין הנז' בחסידים הראשונים ונלע"ד חיים כי מה שמניחין תפילין כל היום הטעם הוא לפי שבחי' התפילין הוא רשימו של המוחין שנסתלקו כנ"ל בדרוש התפילין אבל ענין התפלה עצמה שהוא להמשיך המוחין עצמם אין כח באדם להעמי' זולתי ג' שעות כנז' דאל"כ יתקשו שני המאמרים אלו זע"י כן נלע"ד ונמצא כי כפי זה אין ראוי לאדם שישן תיכף בלילה אחר תפילת ערבית וישהא שיעור ג' שעות להעמיד המוחין העליונים דזו"ן כי השינה היא סוד הסתלקו' המוחין שבו כמו שנבאר עתה בע"ה²³¹³

- מאיר הכוונה -

²³¹² קלח. ומאי ניהו תורת אמת, דבר שמורה על אמיתות העולמים ופעולתו במחשבה והוא מעמיד עשרה מאמרות שבהם עומד העולם והוא אחד מהם, וברא באדם כנגד אותם עשרה מאמרות עשר אצבעות ידים, וכשהיה משה מרים ידו ומכוין במיעוט כוונת הלב באותה המדה הנקראת ישראל ובתוכה תורת אמת ורומז לו עשר אצבעות ידיו שהוא מעמיד את העשרה, ואם לא יעזור את ישראל לא יתקיימו העשרה מאמרות בכל יום ויום הלכך וגבר ישראל, וכאשר יניח ידו וגבר עמלק (שם) וכי היה משה עושה שיגבר עמלק דכתיב וכאשר יניח ידו וגבר עמלק, אלא אסור לו לאדם לשהות שלש שעות כפיו פרושות השמים:

²³¹³ נמצא כי בכל תפלה ותפלה צאין מוחין חדשים וצירוקין חדשים ואחר התפלה הם חוזרים ומסתלקין מהן וזוהי יוצן מה שאמרו רבותינו ז"ל חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם התפילה ושעה אחת אחר התפילה ושעה אחת בתפלה והטעם הוא כי קודם שחרב צית המקדש לא היה פירוד בין זעיר ונוקבא ותמיד היו פז"פ (א) כי מעולם לא היו מסתלקין המוחין מהם וכמ"ס אכלינו במקומו (פע"ח ח ע"א).

ואמנם אחר שחרב צית המקדש צעונותינו נסתלקו המוחין מזו"ן ולכן אנו צריכין להתפלל תמיד בכל יום כדי להחזיר למקומן את המוחין כדי שיזדווגו זו"ן אצל קודם שחרב היו זו"ן פז"פ זיווגייהו לא פסיק וכמעט שלא היינו צריכין להתפלל כי לא היה צהם חסרון ולא היו צריכין אל תפילתנו כדי להמשיך מוחין לזו"ן לזווגם פז"פ כי מעולם לא היו מסתלקין המוחין מהם ואמנם אחר גמר התפלה חוזרים המוחין להסתלק וחוזר הדבר לכמו שהיה ולכן החסידים לא היו הולכין תיכף לצתייהם אחר שהתפללו אצל היו שוהין שעה אחת אחר התפלה כדי שעל ידיהם יגמרו ויוסיפו כח למעלה ולא יסתלקו המוחין מהרה וגם המוחין יתעכבו צרישא דזעיר ונוקבא שעה אחת יתירה אחר התפלה

וגם זה הוא הטעם שהיו חסידים הראשונים מתפללין תפלת נדבה באמצע היום שהיא כדי להחזיר המוחין פעם אחרת בזו"ן וכמו שאמרו בגמרא הלואי שיתפלל אדם כל היום כולו ונלע"ד חיים שיש שמניח תפילין כל היום הוא גורם להשהות המוחין כל היום הכוונה על הרשימו דגדלות כי המוחין עצמן כבר אמרנו שאין יכולת להשהות אותם יותר מג' שעות ואפילו משרע"ה לא היו ידיו פרושות רק ג' שעות גם זה הוא הטעם מה שאמרו רבותינו ז"ל שהחסידים הראשונים לא היו בטלו תפילין מעליהם כל היום והענין הוא כדי לגרום כח למעלה שהמוחין עליונים דז"א

שעה"כ

והנה ענין כוונת השינה עניינה הוא שצריך האדם לכוין כי גם בעת השינה עובד את בוראו בסוד בכל דרכיך דעהו והוא שיכוין האדם שהוא עצמו הוא בחי' ז"א דכורא אשר הפיל עליו המאציל תרדמה וישן וסוד השינה היא סוד הסתלקו' המוחין ממנו ונודע שהמוחין שלו מלובשים תוך נה"י דאימא וכל זה מסתל' ממנו ויוצא ונכנס ברישא דנוק' דז"א, ועי"כ נבנית בסוד ויבן ה' את הצלע, ועיין בדרוש השופר ובדרוש הנסירה הנעשית בי' ימי תשובה כי שם נתבאר אמיתו' ענין זה וזה הענין נמשך עד חצות לילה ואז כבר נבנית הנוק' ונתקנה ואז חוזרין המוחין למקומן ברישא דז"א בחצו' הלילה ומזדווג בנוק' וז"ס חיוב האדם לקום בחצו' הלילה להורו' ענין חזרת המוחין ברישא דז"א להזדווג בנוק' כמשי"ת עניניו והבן היטב ענין קימת חצות לילה בסוד חצות לילה אקום להודות לך כו' ולגרום זווג העליון והנה כוונת השינה בעצמה הענין הוא למעלה בענין הדורמיט' והתרדמה של ז"א כי הנה נפלה עליו תרדמה וישן ואז המוחין שלו מסתלקין ממנו ונודע שהמוחין שלו הם בחי' נשמתו ורוחניותו ועולה נשמתו למעל' עד או"א ושם הוא מעלה מ"ן באימא עלאה וגורם זווג עליון דאו"א ועי"כ חוזרין להמשיך אליו מוחין חדשים כדי שיוכל להזדווג עם נוק' אחר חצות לילה, ואעפ"י שבכל הזווגים דאו"א צריך שיעלו שניהם זו"ן בסוד מ"ן אין זה אלא כשהזווג הוא לצורך שניהם אבל הזווג הזה דאו"א איננו אלא לצורך תיקון הנקבה בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע ולכן מספיק שז"א לבדו יעלה מ"ן לצורך נוק' והנה כמו כן ממש צריך האדם התחתון לכוין בעצמו כי רוחניותו ונשמתו מסתלקת ממנו והוא מעלה אותם בתחי' הלילה בסוד מ"ן לגבי נוק' דז"א לצורך שלה כדי שתוכל אח"כ היא באותו רגע ממש של ח"ל להעלות מ"ן לגבי בעלה שהוא ז"א המתחיל להזדווג עמה בחצות הלילה ואעפ"י שהזווג הזה מתמיד והולך כל חצו' אחרונה של לילה עד אור הבקר אין בכך כלום כיון שכבר העלתה מ"ן לגבי בעלה בתחי' הזווג ברגע ח"ל וז"ס מ"ש בזו' כי בעת ח"ל מכריזין למעלה שירדו נשמות הצדיקים התחתונים למקומ' בעוה"ז לשבחה למריהון ולאתעסק' באורייתא בסוד מ"ש הנה ברכו את ה' כל עבדי ה' העומדים בבית ה' בלילות כנז' בזוהר ויקהל קצ"ו ע"א אבל בחצות הראשונה של הלילה אז קב"ה עייל בג"ע ומשתעשע שם עם נשמות הצדיקים וענין השעשוע הזה הוא שנשמותיהן עולות בסוד ונד ע"א} מ"ן ומעוררות הזווג והוא משתעשע בהם ואח"כ הם יורדות למטה לעסוק בתורה אחר ח"ל, וצריך לבאר מה ענין גודל השבת והמעל' הרבה והעצומה שהפליגו דז"ל בדרושים ובזוהר פעמים הרבה לאין קץ במעלת מי שעוסק בתורה אחר ח"ל כמה כחו גדול עד מאד והנה ענין שבת העוסק בתורה אחר ח"ל הענין הוא זה כי הנה הזווג הנעשה בח"ל ה"ס זווג יעקב עם לאה כמבואר אצלינו פעמים הרבה בענין ביאור קריאת שמע דשחרית ובדרושי' שכתבנו לעיל ואמנם רחל הנק' עקרת הבית נוק' אמיתית דז"א אין לה זווג אז וכמו שנבאר עניינה והיכן מקומה עתה בלילה כי ירדה אל הבריאה²³¹⁴ ושם היא צועקת ושואלת לשי"ת על חורבן בית מקדש' וכמו שאמר הכתוב קול ברמה נשמע כו' רחל מבכה על בניה כו' וגם היא נותנת זמירות והודאות אליו כל הלילה בסוד אלקים אל דמי לך כנז' בזוהר פ' לך לך והענין הוא כי רחל נק' אלקים ונקר' אל ואינה שוקטת ושותקת כל הלילה ותמיד משבחת אליו יתברך וביאו' דברים אלו הוא כי הנה נודע מ"ש בש' הפסוקים בפ' ויצא על פסוק ותגנוב רחל את התרפים ובפ' עקב עונה יראת ה' וע"ש היטב מאד כי שם נתבאר איך רגלי לאה ועקביי' שלה הם נכנסים ומתלבשים תוך כתר דרחל וכל מקום הזה הוא בשליש אמצעי דת"ת דז"א ונמצא כי שיעור קומת לאה ורחל הם זו ע"ג

- מאיר הכוונה -

יתעכזו קס כל היום כולו וזהו שארז"ל שלל היו ידיו של משה פרוקות יותר מג' קעות כי אי אפשר לעשות כן יותר מג' קעות (פע"ח).

²³¹⁴ עי' זהר ח"ג קא ע"א וורדא קדישא סלקא ריחין והיא משבחת וארימת קלא וכדין סלקא ושריא רישא לעילא בשמאלא.

שעה"כ

זו והתחלתם מן הדעת דז"א עד סיום נה"י שלו אבל הם בעצמ' יותר ארוכות וגבוהות משיעור זה לפי שאם הכתר דרחל לא היה מלביש את רגלי לאה אלא שהיה מקומו למטה מרגלי לאה היו רגלי רחל צריכים להתפשט יותר למטה מרגלי ז"א ובהכרח היתה נכנסת בגבול עולם הבריאה ולכך נעשה הדבר הזה שכתר שלה ילביש את רגלי לאה ולא יצטרך מקום בפני עצמו אל כתר רחל ועי"כ לא תצטרך להתפשט ולהכנס בעולם הבריאה אמנם תעמוד בעולם האצילות ויהיו רגליה ורגלי ז"א שוים והנה נודע שבתפלת ערבית הזווג הוא מיעקב ולאה ולפי שבהיות לאה באחורי ז"א היא עד החזה שלו בלבד א"כ גם בחזרתה פב"פ להזווג עם יעקב אינה מתפשטת רק עד החזה דז"א בלבד ואחר תפלת ערבית חזור' לאה למקומה אחר באחור כבתחילה עם ז"א ונמצאו אז לאה ורחל שתיהן אחר באחור עם ז"א לפי שרחל עמדה עם ז"א אחר באחור גם בעת תפלת ערבית כי הזווג לא היה רק יעקב בלאה כנז' והנה אחר שנפלה עליו השינה והתרדמה וכבר נתבאר עניינם לעיל שהוא שהנה"י דאימא עם המוחין דז"א אשר בתוכם מסתלקים מז"א ונכנסים בתוך נוק' דז"א והיא לאה והבן זה אבל אמיתות הענין הזה נת' בדרוש השופר והטעם הוא לפי שהמוחין נכנסין מעיל' לתתא ובתחלה פונעין בלאה ונכנסין בה אמנם דע כי לפעמים כאשר המוחין נכנסין להגדיל את רחל אז מתערבות ומתחברות שתיהן יחד רחל ולאה לפי שהנה אורך נה"י דאימא הם ארוכות כשיעו' אורך ז"א כולו אשר אורכו כאורך לאה ורחל א"כ בהכנס הנה"י תוך הנוק' צריכין הם להתפשט בשתי הנקבות לאה ורחל להיותם מתלבשים בתוכם כי נוק' א' לא תספוק להלבישם ואז כיון שהנה"י דאימא הם בחי' א' בלבד אריכה א"כ בהתלבש' תוך לאה ורחל מוכרח הוא שיתחברו שניהם ויתערבו ויעשו פרצו' אחד בלבד גבוהה הקומה ע"ד מה שנתבאר אצלינו בענין התחברות בינה עם תבונ' שנעשות שתיהן פרצו' א' וע"ש אבל יש בזה הפרש א' כי אם עיקר הזווג בזמן ההוא לרחל אז אעפ"י ששתיהן מתחברות ונעשו' פרצוף א' עכ"ז אז לאה נותנת בדרך הלואה והשאלה את הגוף ואת הכלים שלה לרחל כדי שתתארך על ידם ואז כל הפרצוף ההוא נקרא בשם רחל ואם הזווג הוא בלאה אז הוא להיפך כי רחל נותנת ללאה בדרך השאלה והלואה את הגוף והכלים שלה להגדיל' ואז הכל נק' פרצוף לאה

אמנם עתה הוא זווג דלאה כנודע ולוקחת בהלואה מן רחל כמשי"ת, והענין הוא שעתה קודם ח"ל נכנסין נה"י דאימא תוך לאה להגדילה בהיותה עדיין באחור והם נכנסין מעט מעט והשלמת זמן כניסתם הוא בחצות לילה ממש כי אז נתפשטו עד סיום רגלי רחל ונגמר הכל להעשו' פרצוף אחד כנז' (נד ע"ב) והכל נקר' ע"ש לאה ובח"ל חוזרת לאה פב"פ והנה היא ארוכה ככל שיעור קומת ז"א ע"י מה שלוקח' בהלואה מן רחל כנז' ואז מזדווגת עם יעקב כמבו' לעיל וכן ית"ל בע"ה

ונהזור לבאר ענין הלואה והשאלה זו מה עניינה הנה נתבאר אצלינו במקומות רבים שבתחלת אצילות רחל נוק' דז"א שהיא ספי' מל' שבי"ס דאצילות לא נאצלה רק בבחי' נקו' א' בלבד והנקו' היא שרשה ומציאות' ואח"כ ע"י כניסת המוחין בז"א נמשכין אליה בדרך תוספת ט' נקו' אחרות ואז נגמרת ונעשית בת י"ס שלימות ואז יכולה להזדווג עם ז"א ונמצא כי שרש רחל ועיקרה אינה רק נקו' א' בלבד וכל הט' נקו' אחרות הם בסוד תוס' ואינה משרשה ומציאותה והנה עתה אחר ח"ל לוקחת לאה לעצמה אלו הט' נקו' של התוס' וע"י נגדלת כשיעור אורך ז"א בהיותה אחר באחור ונמצאת לאה נגדלת ורחל מתמעטת והולכת עד שנשארת בסוד נקו' א' בלבד אבל פחות מאות' הנקו' שהיא שרשה ומציאותה בעת האצילות אינה מתמעטת בשום אופן בעולם וכבר נת"ל שהכתר דרחל מלביש רגלי לאה כדי שיספיק להם המקום ההוא ולא תצטרך רחל לרדת למטה מן האצילות כנ"ל ואמנם א"א להיות כך אלא כאשר לאה ורחל עומדות באחורי ז"א בבחי' ב' פרצופים זלמ"ז ואז תדחוק העליונה את רגליה ותכניס' בתחום התתונה וישבו שם דחוקות אמנם עתה שמתחברות ונעשות פרצוף א' א"א שהמקום שהוא כנגד שלישי

שעה"כ

האמצעי ת"ת דו"א שיהיו שם אורות כפולים אלו בתוך אלו לפי שא"א לחלק א' מהגוף להתפשט ולהתלבש תוך חלק אחר שבו משא"כ בהיו' גופים מחולקים כנודע ונמצא שמוכרח הוא שעתה תרד רחל ותתפשט בעולם הבריאה והנה מוכרח הוא שהנקו' העשירית התחתונה היא המתפשטת בבריאה והיא המלכו' של רחל וזכור זה אמנם דע כי מ"כ בקונטריסי היפך מזה ששמעתי ממורי ז"ל פ"א שהט' נקודו' הבאות לרחל דרך תוס' אלו נתקשרו ונתחברו עם לאה ונעשו פרצוף א' ונשארו למעלה באצילות אבל הנקו' השרשית של רחל שהית' בה בעת אצילו' אינה מתחברת עם לאה והיא היורדת למטה בבריאה בח"ל ופעם אחרת שמעתי כי הט' נקו' הבאים לה דרך תוס' הם היורדות למטה בבריאה אבל הנקודה השרשית א"א לה לירד בבריאה בשום אופן וע"י הקרבנות והזמירות ותפלת יוצר דשחרית אז אנו מעלין כל ניצוצי האצילות שירדו בעולמות אלו וגם הט' נקו' של נוק' האצילות עצמה כמבואר אצלינו באורך בס' תפלת השחר ואמנם אמיתות ענין זה נתבאר באורך בדרושי התפילין בטעם למה תפילין נוהגים ביום ולא בלילה ושם נתבאר היטב הדרוש הזה כולו מתחי' ע"ס בכל דרושי הלילה ושם הוא אמיתות ענין זה

150% ונחזור לענין ראשון כי בעת ח"ל חוזרת לאה פב"פ להזדווג עם יעקב וקומתה בכל אורך ז"א ואמנם רחל בעת ההיא נגמר ענין התמעטותה עד שנשארה בסו' נקו' אחת ורגלי לאה דחו אותה והוכרחה לכנס ולירד למטה בעולם הבריאה ונודע כי מדור הנשמות הוא בעולם הבריאה הנקרא כסא הכבוד וה"ס גן עדן העליון כמבואר אצלינו בדרוש חטא אדה"ר כי ג"ע העליון הוא כנגד עולם הבריאה שהיא בינה גן עליון בסוד נקו' יסוד שבה וג"ע תחתון הוא בעשי' בנקו' יסוד דמל' וז"ס מ"ש רז"ל שבח"ל נכנס הקב"ה בג"ע להשתעשע שם בנשמות הצדיק' והוא בחי' נקו' השרשית של רחל אשר אין לה זווג אמנם ירדה אל הבריאה ושם משתעשע בנשמותיהן של צדיקים וז"ס מה שאמר הכתוב והי בחצי הלילה כו' והנה אשה שוכבת מרגלותיו כו' כי קודם ח"ל עומד' עמו באחוריו ובח"ל ירדה למטה מרגלותיו של ז"א שהוא בעולם הבריאה כי עד סיום מרגלותיו נק' אצילות ואז ויחרד האיש וילפת על שנטרדה בת זוגו מאצלו ונפלה בעולם הבריאה כי כל זה הוא מחמת עונותיהם של ישראל שאל"כ היו שניהם זו"ן פב"פ תמיד לעולם כנודע וכמו שהקב"ה יושב ושואג על בת זוגו שנטרדה ממנו כמו כן נוק' בוכה וצועקת ושואגת לבעלה הוא מבפנים באצילות והוא מבחוץ בבריאה וז"ס אלקים אל דמי לך אל תחרש כו' הנדרש בזו' לך כנ"ל בענין השכינה הנקרא' אלקים ונק' אל כי אל דומה אליה ואל תחרש ולא תשקוט בקול צעקה אל ונד ע"ג) דודה יעלנה מבור שאון אל מקומה הראשון אצלו בעולם האצילות

והנה כמה שביארנו יתבאר לך כמה דרושים ומאמרי רז"ל מזו' שנראים כסותרים זה את זה כי הנה בזוה' לך לך ובהרבה מקומות נתבאר שאחר ח"ל הקב"ה משתעשע בנשמותיהן של צדיקים שבעוה"ז העוסקים בתורה בח"ל וכמו שאמר הכתוב חברים מקשיבים כו' ובמ"א מהזו' משמע שבח"ל הוא זמן זיווג עליון דזו"ן ובמקומו' אחרים משמע כי זה הזיווג דח"ל הוא זיווג דאו"א ולסיבה זו הוא סתום ונעלם ונעשה מעצמו שלא ע"י מעשה התחתונים ותפלתם והרי ג' מקומות וג' סותרים זה א"ז אך כמה שנת"ל שלשתם הם אמת כי בבחי' רחל שירדה למטה בבריאה ואין לה זיווג עם בעלה ז"א אמרו שהנה הם משתעשעות בנשמותיהם של צדיקים ושומעים קול העוסקי' בתור' בח"ל ובבחי' לאה המזדווג' עם יעקב אמרו כי זו"ן מזדווגין בח"ל וגם זה נקרא שעשוע עם הנשמות כנ"ל בתחילת דרוש זה כי הוא עניין עליית הנשמות בסוד מ"ן אל לאה ולהיות כי יעקב ולאה ה"ס אחוריים עצמו דאו"א כמבואר אצלינו כי לכן נק' לאה עלמא דאתכסייא לכן הזכירוהו בשם זיווג או"א אבל איננו אלא זיווג יעקב ולאה כנז' הכלל העולה מזה הוא

שעה"כ

שצריך האדם להתנהג באופן זה שנבאר ועי"כ יהיה אהוב למעלה ונחמד למטה ומושבין עליו חוטי של חסד ביום ויהיה נקרא מכלל בני היכלא דמטרונית' קדישא

וזה עניינו הנה בתחילת הלילה כשרוצה לישן ואמר הסי' שנסדר בע"ה בענין ברכת המפיל חבלי שינה כו' ויכוין שענין השינה הזו תכליתה היא להעלות נשמתו בסוף הדורמיטא כדי שתהיה נשמתו בסוד מ"ן כדי לזווג לאה עם יעקב אחר ח"ל כי קודם חצות גם לאה עומדת באחור כנ"ל וכשיקום בח"ל אז אינו יכול להעלות מ"ן ולכן יכוין אל הבחי' האחרת של רחל לפי שאז ממש אחר חצות יורד' בעול' הבריאה כנ"ל ואז תעשה שני דברים הא' הוא ענין הבכ' בעת חצות ממש על חורבן הבית לפי שאז ממש היא עת ירדתה מן האצילות אל הבריאה והקב"ה בעלה ז"א צועק כארי מבפנים והיא מבחוץ כנ"ל וישתף עצמו בצער השכינה שהיא זו הנקוד' השרשית של רחל שירדה למטה ויבכה כמו חצי שעה או יותר על פירוף רחל וגירושה וגלותה ועל חורבן ב"ה כי כל זה נעשה ע"י עונותינו ולכן צריך שיכוין באופן זה שהנה ע"י עונותינו גרמנו שיפלו הנשמות למטה בקלי' ויתערבו טוב ברע כנודע ולסיבה זו הוכרח' רחל הנז' לירד למטה בגלות ולכנס בין הקלי' כדי ללקט ולהוציא משם אותם הנשמות וז"ס אל גנת אגוז ירדתי כו' והבן זה מאד ונמצא כי ירדת רחל בח"ל היתה לסיבה הנז' ואנו גרמנו כ"ז בעונותינו ולכן צריך האדם לבכות ולהשתתף בצערה זה ובפרט מי שיודע שהוא נמשך משורש נשמת קין בן אדה"ר אשר זוהמת הנחש מתרבה בו והנה בזוהמא ההיא נטבעין ניצוצות הנשמות ואדם זה ידו במעל יותר משאר בני אדם ומורי ז"ל מאד הזהירני בזה ואחר שעשה בכיה זה מיד יקום ויעסוק בתורה עד אור הבק' וגם בזה יכוין שהוא לצורך רחל כנז' וכמו שנבאר וז"ס דהמע"ה שהיה עוסק בתורה בשירות ותשבחות כל ח"ל לתת עזר וסיוע אל השכינה שהיא רחל הנז' ואל הסוד הזה רמזו בזוהר על פסוק ולא אמר איה אלוה עושי נותן זמירות בלילה והכונה היא שתכוין לתת נחת רוח אל רחל העומדת בבריאה כי כמו שבח"ל הראשונ' היתה לאה הולכת ונתקנת עד נקו' ח"ל ואז מזדווגת עם בעלה בן בחצות האחרונה של הלילה רחל הולכת ונתקנת בכח ועסק התורה של בני אדם התחתונים ובעת עלות השחר נמצא' רחל מתוקנת כדי שתוכל לעלות בתפלת שחרית בעולם האצילות ותזדווג עם בעלה ובלי ספק שהמכוין לכלל זה שנת' הנה הוא נק' באמת שושבינא²³¹⁵ דמטרוניתא ובוה תבין שבח העצום שהפליגו לספר בזו' בשבח מי שעוסק בתורה אחר ח"ל ודע כי העיקר הוא שצריך להשתדל בכל כחו לעסוק בתורה כל חצות לילה עד שיעלה עמוד השחר וילך להתפלל ולא יפסיק בשינה כלל ודבר זה אין למעלה ממנו אבל אם אין באדם יכול' להיות נעור כל חצות אחרונה של הלילה אז יקום ממש בחצות ויבכה על החרבן כמו חצי שעה כנ"ל ואח"ך תעסוק בתורה שעה אחרת ותכוין {נד ע"ד} לשני הכונות הנז' ואח"ך תחזור לישן ובלבד שתחזור ותקום כמו חצי שעה קודם עלות השחר ותחזור לעסוק בתורה באופן שקודם שיעלה עמוד השחר תהיה מתקשר עם השכינה רחל הנז' וכאשר הגיע עלות השחר אשר אז עולה השכינה עם דודה באצילות כנודע הנה ימצאוהו נעור ומתקשר עמה בסוד בני היכל' דמטרוניתא ותעל' אותך עמה בעת עלותה בתפלת השחר וז"ס אעירה שחר אני מעורר השחר כי העיקר הוא שיהא ניעור בעת עמוד השחר וכבר נתבאר אצלינו ענין זווג אחר הנעשה בעת עלות השחר בסוד למנצח על אילת השחר כנז' בזוהר כמה פעמים²³¹⁶

- מאיר הכוונה -

²³¹⁵ עי' לעיל הערה 2210.

²³¹⁶ זוהר חלק ג דף כא ע"ב

פתח רבי חייא ואמר, (תהלים כב א) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד, מאן אילת השחר, דא כנסת ישראל דאקרי (משלי ה יט) אילת אהבים ויעלת חן; וכי אילת השחר, ולא כל יומא, אלא אילת מההוא אתר דאקרי שחר, כמה דאת אמר (הושע ו ג) כשחר נכון מוצאו, ודוד מלכא על כנסת ישראל קא אמר דא, דהא לא אמרה כנסת ישראל דא, (ס"א דאקרי אילת אהבים ויעלת חן, והיא אתיא מההוא אתר דאקרי שחר, כמה דאת אמר כשחר נכון מוצאו, ודוד מלכא על כנסת ישראל קאמר דא), משמע דכתיב על אילת השחר:

שעה"כ

וע"ש והבן זה היטב וצריך להזדרז בכל יכולתו לקום בחצות לילה ממש והנה אם הוא בלילי הקיץ הקצרים אף כשיקום משנתו יהיה קרוב לעמוד השחר אל תחוש לעסוק בתורה באותה שעה רק שתעשה סדר הבכיה כנו' ואח"כ אם ישאר זמן תעסוק בתורה ותזהר מאד שלא תתבטל מזה אפי' לילה א' כי הוא ענין רב התועלת הכלל העולה מכל זה הוא כי נתבאר לך איך כמה גדולה ונפלאה מעלת אדם העושה כסדר שאמרנו שיכוין אל הזווגים הנעשים בכל יום מתחלת תפלי' ערב' עד סוף תפלת המנחה ואין ס' שהיודע לכוין כל זה על אמיתותו גורם שהזווגים הנז' נעשית ע"י ממש ואין קץ ותכלית לשכרו ואין למעלה ממנו ויהיה מכלל אותם הצדיקים הנזורים למטה ודבריהן מתקיימים למעלה ומכאן ואילך נבאר כל הכוונות דרך פרט

אמר הכותב הנה עד עתה נתבאר דרוש כולל בכל ס' הלילה ועתה נבאר הפרטים על הס' ונחלקם לב' חלקים החלק הא' במה שקודם השינה והחלק הב' במה שאחר ה"ל בקומו מן השינה בחלק הא' במה שקודם השינה דע דרושים רבים נאמרו לי בענין זה ואכתבם כל א' בפני עצמו בלתי עירוב ובראשונ' אזכיר סדר הענין ואח"כ אבאר הכונה שצריך לכוין בו

דרושי הלילה דרוש ה

בסדר הענין בקצרה הנה תתחיל ותאמ' ברכת המפיל ואח"כ תקרא ג"פ שמע והיה ויאמר וביאור כוונת קריאת שמע זו נבארה לקמן בע"ה אמנם ראוי שג"כ תכוין בה כמו שנתבאר בק"ש דשחרית ולא תחסר בה שום כוונה כלל מכוונת קריאת שמע דשחרית זולתי באותם מקומות הפרטים אשר דבריהם חלוקים זה ע"ז כיצד הנה בנ' שמות ה' אלהינו ה' דבק"ש דשחרית ביארנו שהם הויה דע"ב ואהיה דיודין והויה דע"ב אבל בק"ש זו צריך שתכוין אל ג' הויות דע"ב דיודין גם במלת לעולם ועד תכוין בו תחילה מה שנתבאר בק"ש דשחרית ואח"כ תכוין אל מה שנבא' בק"ש זו בכוונת הרי"ו אשר יש בו שהם ע"ב וקד"ם והמ"ם סתומה של לעולם ותכוין בכל הכתוב לקמן בענין קריאת שמע זו דזמן השכיבה ובמלת ובשעריך תכוין כי ר"ת וס"ת כ"ו כמנין שם הויה והנה צריך שתכוין שאתה עושה נשמתך מרכבה לאלו הרמ"ח תיבין שיש בק"ש זו ושנשמתך מתלבשה בהם כדי שעל ידם תעלה נשמתך לרקיע לפני אדוניה ית' וכדי להשלים מספר הרמ"ח תיבין צריך שטרם שתתחיל הק"ש תאמר אל מלך נאמן או תכפול ג' תיבות ה' אלקיכם אמת כנודע שאין בק"ש רק רמ"ה תיבות ויכוין שבפ' שמע ישראל יש מ"ב תיבין כנגד שם בן מ"ב אבנית"ן כו' ויכוין שהוא עושה את ראשו מרכבה אל שם בן מ"ב הנז' ושראשו מתלבשת בו לעלות למעלה ע"י כנו' ובפ' והיה אם שמוע תשמעו שיש בה ע"ב תיבין עד מלת ושמתם ויכוין בהם אל שם ע"ב היוצא מפסוק ויסע ויבא ויט ויעשה זרועותיו וגופו עד בטנו מרכבה אל שם זה ושהם מתלבשים בו כנו' ויכוין כי מן ושמתם עד סוף פ' והיה אם שמוע יש חמשים תיבין ויכוין להלביש גופו מן בטנו ולמטה עד סיום הגוף בסוד ק' שערי בינה הרמוזי' כאן וז"ס מבטן מ"י יצא הקרח ובפ' ויאמר יכוין שיש בה ע"ב תיבין ויכוין

- מאיר הכוונה -

זוהר חלק ב דף י ע"א

רבי אלעזר ורבי יוסי הוו אזלי באורחא, ואקדימו בנהורא למיזל, חמו חד כוכבא דהוה רהיט מסטרא דא וכוכבא אחרא מסטרא דא, אמר רבי אלעזר, השתא מטא זמנא דכוכבי בקר לשבחא למאריהון, ורהטי מדחילו ואימתא דמאריהון לשבחא ולזמרא ליה, הדא הוא דכתיב (איוב לח ז) ברן יחד כוכבי בקר ויריעו כל בני אלהי"ם, בגין דכלהו ביחודא חדא קא משבחן ליה. פתח ואמר (תהלים כב א) למנצח על אילת השחר מזמור לדוד, אילת השחר, דכד נהירו אנפוי דמזרח, ואתפרשא חשוכא דליליא, חד ממנא אית לסטר מזרח, ומשיך חד חוטא דנהירו דסטר דרום, עד דאתי ונפיק שמשא ובקע באינון כוי רקיעא ואנהיר עלמא, וההוא חוטא אפריש חשוכא דליליא, כדן אילתא דשחרא אתי, ואתי נהירו אוכמא בקדרו לאתחברא ביממא, ונהיר יממא, ונהירו דיממא כליל ושאיב בגויה לההוא אילתא, ועל האי אילתא כד אתפרש מימא לבתר דכליל לה,

שעה"כ

להלביש תרין ירכין ויסוד דיליה בשם בן ע"ב דויסע ויבא ויט שהוא נרמו ג"כ כאן בע"ב תיבין שבפ' ציצית

והנה כוונה זו נתבארה בשלהי תיקון ע' דף קל"ג ע"ב ע"ש ותכוין שאלו הרמ"ח תיבין הם רמ"ח איברי דכורא ותכוין לחברם עם נוק' הנק' מטה שהיא המלכו' ולכן אח"כ תאמר פ' אלו הנה מטתו שלשלמה כו' כולם אחווי חרב כו' ג"פ בכל פעם יש בהם ד' תיבין ובג"פ יש בהם ששים תיבין וה"ס הם' גבורים {נה ע"א} עצמם הנז' באלו הפ' וה"ס ו"ק דנוק' וכל א' כלול מ' הרי ששי' שכולם בחי' הגבו' גם תכוין כי ר"ת הנה מטתו שלשלמה הוא שם מה"ש והוא שם א' מע"ב שמהן דויסע ויבא ויט ודע כי מטה זו היא בהיכל קה"ק דבריאה כי שם יורדת המל' בלילה כמבואר אצלינו בענין תפלת ערבית וברכת השיבנו וכונתנו עתה שאחר שנתקנו רמ"ח איברי דכורא בק"ש אנו צריכין לתקן איברי הנוק' כנז' בסוד ס' גבורים ולסיבה זו אנו קוראים עתה ג' בחי' פסוקי' ובכל בחי' מהם יש ס' הא' הם בב' פסוקים הנה מטתו כו' כנז' והב' אח"כ יקרא שלשה פסוקים דברכת כהנים שיש בהם ס' אותיות והם גם כן בסוד ס' גבורים הנז' ואח"כ תאמר יושב בסתר עליון כו' עד כי אתה ה' מחסי והם ס' תיבין ג"כ והענין הוא שבתחילה אנו מתקנין המלכות בעולם הבריאה במקומה כי שם היא נק' מטתו שלשלמה כנ"ל וטעם הדבר הוא כי בהיותה כאן איננה רק בבחי' דל"ת וכמו שנתבאר אצלינו כי כל גובה קומתה הוא מן החוזה דז"א ולמטה שהם שיעור ד' ספירות שבו שהם תנה"י ולכן נקרא דלת והנה חסרים ממנה שיעור ו' ספי' כדי שתהיה קומתה שוה אל קומתו וענין זה התיקון נעשה ע"י ב' פסוקים אלו שהם הנה מטתו שלשלמה כו' כולם אחווי חרב כו' שהוא בבחי' עולם הבריאה אשר שם היתה בבחי' דלת בלבד וע"י אלו הם' תיבות שה"ס ו' כל א' כלולה מ' כנז' נשלמת ל"ס והיא שלימה כמוהו כשיעור כל הי"ס דדכורא אשר שם בבריאה ולכן אין אנו מזכירין רק ששה החסרים ממנה אשר עולים לחשבון ס' ואחר שתקננו אותה למטה בעולם הבריאה כנז' ונשלמה ל"ס כנז' אז אנו מעלים אותם אל האצילות ולכן אנו צריכים תיקון א' והוא להשלימה ולתקן גם למעל' בבחי' עולם האצילות שיושלמו בה ה' החסרים ממנה ותהיה קומתה שוה אל קומתו אשר בעולם האצילות וכנגד תיקון זה אנו אומרים ס' אתוון דברכת כהנים אמר הכותב הבט נא וראה ענין עלית הנוק' באצילו' אחר השינה כנראה שז"ס ענין העלאת או"א לנוק' לעילא לתקנה לה בסוד המוחין ולהגדילה בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע כו' ונמצא כי הד' היא רחל והו' היא לאה ושתי' עולות ונעשות פרצוף אחד שלם וגבוה ככל שיעור ז"א כנ"ל בסדר כולל בלילה וע"ש היטב כנלע"ד ואח"כ אנו מחברין יחד שתי בחי' אלו שהם בחינתה בבריאה עם בחינתה באצילות כדי שתהיה בסוד מטה וכנגד זה א"א ס' תיבין דיושב בסתר עליון כו' וז"ס מלת עליון הנז' כאן שהוא רומז אל התחברות האצילות שהוא עליון עם הבריאה אחר כך יתודה סדר הוידוי על עונותיו וצריך להתודות מעומד כנודע אמנם שאר הסדר אם תוכל לאומרו מעומד שפיר טפי ואם תאמר אותו מיושב אין בכך כלום ואמנם כשאת' מתוד' צריך שתכוין שאתה עומד בעו' העשיה ונודע שהנפש הוא מעולם העשיה גם נודע שהנפש היא החוטא' בסו' ונפש כי תחטא והנה בחי' נפשך היא האומרת עתה הוידוי הזה וסוד הענין הוא לפי שעתה רוצה האדם לישן והשיני' היא אחד מס' במיתה ובפרט עתה שכונתך היא להעלות נפשך בסוד מ"ן למעלה כנז' בדרושים שקדמו ולכן צריך שתחשוב בעצמך כאלו עתה אתה נפטר מן העולם ורצונך להעלות נפשך למעלה כנז' והנה בהיות החטאים מצויים בנפש הקל' דביקים בה ואינן מניחי' אותה לעלות ולכן באמרו הוידוי בלב שלם מתפרדין הקל' מנפשך אשר בעולם העשיה ואז עי"כ תוכל לעלות לעולמות העליונים ותכוין בלב שלם כאלו אתה עומד לפני ב"ד ונידון לפניהם ונתחייב מיתה ואתה מוסר עצמך לקבל מיתה בסבר פנים יפות ע"י ב"ד לכפר עונות ותכוין כאלו אתה מקבל ד' מיתות ב"ד סקילה שריפה הרג וחנק ותשים נגד עיניך שני שמות יהוה אדני בחיבור יאהדונה"י ותאמר בלב שלם ירמ"י או"א שאם חטאתי

שעה"כ

לפניך באות י' של הויה ובאות א' של אדני יהיה נחשב לפניך כאלו נסקלתי בב"ד ע"י או' א' של אדני ויחשוב בעצמו כאלו בעת ההיא מת ונסקל ע"י ב"ד ואם הטאתי באו' ה' ראשונה של הויה ובאו' ד' של אדני יהיה נחשב לפניך כאלו נשרפתי בב"ד ע"י אות ד' של אדני ואם הטאתי באות ו' של ההויה ובאות נ' של אדני יהיה נחשב לפניך כאלו נהרגתי בסייף בב"ד ע"י אות נ' של אדני ואם הטאתי באות ה' אחרונה של הויה ובאות י' של אדני יהיה נחשב (נה ע"ב) כאלו נחנקתי בב"ד ע"י אות י' של אדני וכבר ידעת' מ"ש בתיקון תיקון כא (דף נז ע"ב טו ע"ב²³¹⁷) כי ד' מיתות ב"ד באות משם הויה בהתלבשו בנרתקו שם אדני

גם טוב מאד לכוין בארבע מיני כוונות ויחודים שביארתי בדרוש אחרון של הציצית שהם מועילים לתקן ד' מיני מצות אם פגם האדם בהם וע"ש והם ציצית ותפילין וק"ש ותפלה ואח"כ תכוין כאלו נפטרת מעולם העשיה ונפשך עולם מעשיה אל היצירה ותכוין ממש כאלו נפשך פורחת ועולה בעת הזה מעולם העשיה אל היצירה והעליה זו היא בכח שם מ"ב אבגית"ן כו' שקוצי"ת שהם ז' שמות כנגד ז' ספי' מחסד עד מל' ולכן אחר הודיו עם הכוונות הנז' תאמר תפלי' אנא בכח כו' ואל תזכור שם בן מ"ב בפ"ך ממש אבל תכוין איך נרמז בר"ת של תפלי' זו דאנא בכח כו' ואחר שאמרת תפלה הנז' אשר ע"י עולה נפשך אל היצירה הנז' בס' תפלת השחר כי אין שום עליה אלא ע"י שם בן מ"ב גם נתבאר שם כי שם בן מ"ב זה הוא ביצירה והנה אח"כ יש בזה שניים והמשל בזה כי כליל א' מהשבוע שהוא ליל מ"ש אחר שגמרת כל התפלה הנז' תחזור לומר ששה תיבות ראשונות שהם אבגית"ן אשר בהם נרמז שם אבגית"ן ותכוין ששם זה הוא בספי' החסד המושל ביום א' מהשבוע ותכוין כי שאר ו' שמות נכללין בזה השם הראשון השולט עתה גם תכוין אל ההויה אשר בספי' החסד שנקודה סגול בכל ד' אותיותיה כנז' בתיקונים שלהי תיקון ע' גם יכוין אל שם ההויה בנקוד הנרמז בר"ת ד' מלות בראשי' ברא אלקים את כזה יהוה כנז' שם בס' התיקונים קל"ג ב' ויכוין שבשם הזה של אנא בכח כו' מעלה נפשו מן העשיה אל היצירה באופן זה כי בשתי אותיותיו הראשונים מכסה פניו של נפשו ובשתי אותיותיו האמצעיות מכסה רגליו ובב' אותיותיו אחרונות יעופף למעלה כי שם של מ"ב זה נרמז בסוד שרפים עומדים ממעל לו כו' בשתיים יכסה פניו כו' כנודע ואח"כ יחזור לאומרו ויכוין להעלות בו את רוחו מן היצירה לבריאה כסדר הנז' ויכוין בשם בן מ"ב שבעולם הבריאה והוא בשני בחי' שהם אהיה יה"ו גם הוא אהיה אהיה וכל בחי' מאלו הוא בנימ' מ"ב וגם תכוין בפרטות באות ראשונה של אהיה יה"ו ובאות ראשונה של אהיה אהיה ע"ד מה שביארנו בשם אבגית"ן ושאר הז' אותיות כלולות בה גם נודע מ"ש בזהר בר"מ סו' פ' יתרו דצ"ג ע"ב בענין ז' שמהן דנפקי משם אהיה יה"ו והם נתלין בז' אותיו' וזה סדרן יהוה יהוה בנקוד אלקים מצפ"ן יה אדני אל אלקים מצפ"ן ולכן עתה שהוא כליל ראשון תכוין בפרטות אל שם ראשון משבעה שמות אלו היוצא מאות ראשונה של שם בן מ"ב דבריאה והשאר נכללין בו ואח"כ יחזור לאומרו ויכוין להעלות בו את נשמתו מן בריאה לאצילות בס' הנ"ל ויכוין בשם בן מ"ב שבעולם האצילות וה"ס מ"ב אתון שיש בשם ההויה ארבעה אותיות פשוטות וי' דמילוי וכ"ח דמילוי המילוי דאלפין וסדרן כך מילוי המילוי ואח"כ המי' ואח"כ הפשו' אבל הזהר שבשני מ"ב אלו דבריאה ודאצילו' אל תזכירם אלא תכוין בהם במחשבה בלבד אבל המ"ב דיצירה תזכרנו בפ"ך על דרך אותיות תפלת אנא בכח גדולת ימינך תתיר צרורה כו' ולא באותיותיו ממש ואחר שהשלמת כל שם בן מ"ב האלו שלשתם כנז' אז תאמר אח"כ ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד כנודע וטוב הוא שתכוין

- מאיר הכוונה -

²³¹⁷ ועוד ושחטתם בזה דא אל"ף דל"ת נו"ן יו"ד דביה דן קודשא בריך הוא כל נזיקין ועל כל אלן דקטלין חד לחבריה ועל כל אלן דגזלין יהו"ה איהו דן דאתלבש בתהו ובהו וחשך ותהום ודן בהון ארבע מיתות בית דין והא אוקמוהו כלהו באתון י' גחלת ו' שלהובא ה"ה גוונין ונהורין דנורא דא איהו שרפה.

שעה"כ

תמיד בשם אבגית"ץ עד שתישן ותמיד תכוין בכל העליו' הנז' כאלו ממש נפשך או רוחך או נשמתך עולה עתה לרקיע ופורחת משם ע"ד עליות הנז' בכח השמות הנז' ובליל ב' של שבוע יעשה הסדר הנז' ממש אבל ההפרש הוא שעיקר כוונתו תהיה בשם הב' של קר"ע שט"ן השולט ביום הב' שהוא גבו' חילוף השם הא' שהיה שולט ביום א' ונמצא שאחר שסיים תפלת אנא בכח כו' יחזור לכוין בפרטות בשם קר"ע שט"ן בסוד בשתי' יכסה פניו כו' כנ"ל ממש ושאר השמות כלולין בו גם יכוין בפרטו' אל אות שני' שבשם בן מ"ב דבריאה וגם אל השם הב' היוצא ממנו ונחזור אל הענין שצריך שיכוין שנית בפרטות בשם קר"ע שט"ן ויכוין שהוא בגבו' וההויה ניקוד בשבא והויה האחרת מנוק' מן ר"ת ויאמר אלקים יהי רקיע יהוה ובליל ג' יכוין בפרטות {נה ע"ג} אל שם נגד יכש והויתו נקודה בחולם והויה אחרת מנוקד מן ר"ת ויאמר אלקים יקוו המים יהוה וגם יכוין בפרטו' אל שם אות ג' דשם בן מ"ב דבריאה ואל שם הג' היוצא ממנו ובליל רביעי יכוין אל שם במ"ר צת"ג ובהויתו בחיריק והויה אחרת מנוק' מן ר"ת ויאמר אלקים יהי מאורות יהוה ואות רביעי דשם מ"ב דבריאה ושם ד' היוצא ממנה ובליל ה' יכוין בפרטות אל שם חק"ב שט"ע והויתו בשורק הנק' קיבוץ והויה אחר' מנוק' מר"ת ויאמר אלקי' ישרצו המים יהוה ואות ה' דשם מ"ב דבריאה ושם ה' היוצא ממנה ובליל ו' יכוין בפרטות אל שם יג"ל פז"ק והויתו בשורוק וא"ו והויה אחרת מנוק' מן ר"ת ויאמר אלקים תוצא הארץ יהוה ואות ו' דשם מ"ב דבריאה ושם ששי היוצ' ממנה ובליל שבת יכוין בפרטות אל שם שקוצית והויתו כלולה מכול' והויה אחרת מנוקדת מן ר"ת ויאמר אלקים הנה נתתי יהוה ואות ז' דשם מ"ב דבריאה ושם הז' היוצא ממנה ואל תשכח את אשר זכרנו לעיל שבכל לילה מזו לילי השבוע תכוין אל ספי' א' מחסד עד המלכות כי מלכות שולטת בליל שבת גם טוב מאד לכוין בהעלותך נפשך ורוחך ונשמתך ע"י ג' מיני מ"ב הנז' לעיל שתכוין לשתף ולחבר עמך כל הנשמו' והרוחות והנפשות של ישראל אשר אין בהם כח לעלו' מעצמם ותכוין להעלותם עמך ובפרט אם אתה בקי ומכיר בשרשי הנשמות ויודע ומכיר בנשמות של אהוביך וקרוביך וחבריך שתעלם עמך וכבר נת"ל שאחר כל זה יאמר בלחש ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ואח"כ ישים נגד עיניו שם הויה ויצירנה בג"פ רי"ו כנודע אצלנו כי אותיו י"ה הם ציור יר"ו כזה ואותיו ה"ו הם ציור רי"ו כזה רי"ו ואותיו ו"ה הם ציור ור"י כזה ור"י כי רגל אות הה"א התלויה לפעמים אנו מצירין אותו בציור י' שהוא ו' זעירא ולפעמי' בציור ו' ממש ונמצא כי ג' מיני ציורי רי"ו יש בשם הויה וכבר ביארנו כי ג' רי"ו אלו הם בגימ' תרחם ציון גם תכוין לעשות הה בצורת ד"י ד"י ואח"כ תאמר (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי ותכוין לאלו הידים הנז' ולקמן בכונת קריאת שמע שעל המטה ית' כוונת פסוק זה בע"ה ודע שצריך תיכף אחר פסוק זה לישן ולא יהרהר בנתיים בהרהור אחר כלל ואם אינך יכול לישן תיכף צריך שתכוין במחשבתך ותעסוק באיזה דרוש הנוגע לבחי' הנוק' דז"א לפי ששם הוא עליית נשמתך עתה כנ"ל ודע כי פעם א' שמעתי ממורי ז"ל שאחר הק"ש תאמר ב' פסוקים אלו שהם יעלוזו חסידים בכבוד כו' רוממות אל בגרונם כו' ואח"כ תאמר פסוקים אלו הנה מטתו שלשלמה כו' ולעיל בענין קריאת שמע דשחרית בדרוש א' בענין רמ"ח תיבין דק"ש ביארתי ג"כ ענין הק"ש דערבית וע"ש היטב וגם נתבאר שם מה שצריך לכוין במלת בגרונם בסוד אותיו גרון וע"ש גם תכוין כי ר"ת רוממות אל בגרונם הם באר למפרע וה"ס הויה ואלקים יהוה ואדני שהם ב' יחודים וכללותם הוא בגימ' באר ותכוין להעלות נפשך למעלה בסו' מ"ן הנובעים ועולים מתתא לעילא בבאר העליון כמו שהודעתך כי כל בחי' באר היא סוד מ"ן מתתא לעילא הפך מ"ד שהם מעילא לתתא ובמלת פיפיות תכוין לשם ההויה דמילוי ההיץ שהוא נק' הרב פיפיות ר"ל הרב שיש לו שתי פיות באופן זה כי אם תצייר צורת ה' בג' ציורים שהם די דו וזו הרי הם בגימ' מ"ב ובהויה דב"ן יש ד' ההיץ ב' ההיץ הראשונות הם בגימ' פ"ד ועם הכולל הרי פ"ה א' וכן בשני ההיץ אחרונות הם פ"ה שנית הרי שני פיות בהויה זו

דרושי הלילה דרוש ו'

בברכת המפיל חבלי שינה כו' באורך הנה בברכ' זו נבאר כמה הקדמות רבות התועלת ושים לבך אליהם דע כי בששת ימי בראשית כשנברא העולם מצינו שבריא את אדם וחיה נבראו בע"ש וה"ם בחי' זו"ן העליונים שנתקנו אז ביום ע"ש וכמו שנבאר עניינם בע"ה והנה נודע כי ז"א נרמז באו' ו' דהויה והטעם הוא לפי שאין בו רק ו"ק בלבד בתחילת אצילות והיו חסרין ממנו ג"ר ואז הורידה אימא עלאה נה"י שבה למטה בז"א ומהם נתהוו ונעשו ג' מוחין בז"א שהם חב"ד ואז נתעלו החג"ת הראשונים שלו ונעשו בבחי' תלת חללי גלגלת' דיליה ובתוכם נתלבשו ג' מוחין הנז' ואל יקשה בעיניך מ"ש באד"ז כי תלת מוחין דז"א נתהוו מן או"א ודעת והתשובה בזה הוא כי נודע שיש חילוק בין או"א לברא וברתא כי ברא וברתא הם חלוקים זמ"ז ואינם שוין בענין מיעוטם אבל או"א כחדא שריין וחשובים כא' ואבא תדיר אתגניז גו אימא ונמצא שאעפ"י שתמצ' (נה ע"ד) תמיד כתוב בדברינו שהמוחין דז"א נעשו מן נה"י דאימא ודאי שג"כ הם מכה אבא וכבר נתבאר זה באורך במקומו גם בזה תבין מ"ש בזו' כי ירכין דאימא אינון סתימין ולא אדכרו בשיר השירים וביאורו הוא כי נתלבשו תוך רישא דז"א להיות לו שם בסוד מוחין ושם נסתתמו ואשתארו סתימין גו גלגלתא דז"א ואחר שנעשו בו ג"ר בדרך הנז' נמשך הארה מן חג"ת שבו שנתעלו למעלה בסוד גלגלתא לנה"י שבו ונעשו בו בחי' חג"ת שבו של עכשיו ואח"כ מכה הארה הגדולה שקנו נה"י דיליה ונתעלו לבחי' חג"ת נמשכה מהם הארה למטה של בחי' נה"י ונתהוו בו בחי' נה"י למטה והרי נשלם ז"א בי"ם שבו

ועתה נבאר בנין נוקבא דז"א כי הנה בהגיע עת אצילות ת"ת ז"א כנ"ל אז תיכף נקיב נקב באחורי חזה שלו ושם נאצלה ראש הנוק' כנו' באד"ר והענין הוא כי ז"א כלול מ"ם בהתחברו עם המל' אמנם עדיין עתה בעת הזו שהוא בתחילת אצילותה אין במל' הזו רק חלק עשירי שבה בלבד ואינה נק' רק בחי' נקודה קטנה כנודע ואח"כ התחיל המאציל לתקנה ולהגדיל' ולעשותה פרצוף גמור כלול מ"ם ע"י ט' נקו' שהוסיף בה כנו' וזה ענין תיקונה והגדלתה כי בתחילה מבחי' האחוריים דנה"י דז"א נעשו בה ג' מוחין חב"ד אבל נודע כי כל שיעור קומת' הוא שיעור אורך שמן החזה שלו ולמטה והוא כי הירכין שלו נחלקים לפרקין כנודע באופן שמן הת"ת שלו דמן החזה ולמטה נעש' הכת' שבה ומן אחורי נה"י שבו נעשו כל ט"ם שבה מחכמה עד מלכו' שבה כנודע אצלינו וכבר נתבאר כי לסיבה זו נקרא הנקבה בשם אות דלת כי שיעור קומתה אינו רק כנגד ד' ספירות אלו בלבד אבל אין זה רק בהיותה אחור באחור ואחר שחוזרת פב"פ נק' ה"א ע"ד מ"ש בסבא דמשפטים בסוד יהודה דאתקריאת דלת ואתקריאת ה"א דא מסכנו ודא עתירו והענין הוא כי בהיותה אחור באחור כנגד ד"ם אלו נק' דלת דלה ועניה²³¹⁸ היושבת באחור ובחזרת פב"פ אז נק' ה"א בסו' העושר כי כבר זכתה לחזור אפין באפין והבן כלל זה של דלת ושל ה"א היטב והנה נמצא כי בהיות' באחור היא טפילה אליו וצריכה אליו שיאיר בה והוא פותח עיניו להשגיח ולהביט בה אבל אינו מביט אלא במקום החזה שבו ומשם נוקב אור עיניו ויוצא לאחור ומאיר בה כפי מה שהיה באצילות עצמו ובהיות הוא מביט בה גם א"א מביט ומשגיח ומסתכל בז"א כנו' באד"ר ואחר שנתקנה באחור כשבא ע"ש עלה ברצון המאציל העליון להחזירה פב"פ ויהיה זוגם שלם כי בהיותם אחור באחור או זוגם ג"כ הוא אחור באחור ועוד כי בהיותה באחור צריכה להיות ג"כ הנקבה גרועה וקטנה ממנו לפי שהנה היא אז מקבלת הארה ע"י בעלה ולכן רצה להחזירה בפנים שיהיו שניהם שוים ואז מה עשה הפיל ה' אלקים תרדמה על האדם שהוא ז"א ולא אשתאר ביה רק קיסטא דחיות' וביאור מילת קיסטא דחיותא הנז' בוזהר בכמה מקומות ר"ל מדת החיים פי' שעתה חזר

שעה"כ

ז"א להיותו כבראשו' כמדתו שלא היו בעת אצילותו רק ו"ק בלבד כנ"ל ובהיותו חוזר אל מדתו הראשונה אין בו כח להאיר בנוק' ולהשפיע בה לפי שאז אין בז"א רק ו"ק בלבד ונוק' אין בה בחי' מוחין ושום אבר מן גופא רק חלק עשירי מעשרה חלקים שיש לה בגדלות' כנ"ל

והנה כשאין בו רק ו"ק אין בו בחי' חיות רק אותו חלק העשירי מן החיות שהיה לו שהוא מגיע לנוק' ואז נחלק אותו החיות שאינו רק חלק העשירי בלבד ונחלק בו"ק ובמלכות שבו וזהו ביאור קיסטא דחיותא כי הוא מדת היי ז"א בהיותו בבחי' אצילו' בן ו"ק בלבד ובשער הפסוקים פ' וישב בפ' ויוסף הורד מצרימה נת' ענין השינה והחלום והפתרון מה ענינם באר היט' ואחר שחזר ז"א אל מדתו הראשונה בן ו"ק בלבד נסתמו עיניו ועפעפיו ולא יכול להשגיח ולהאיר בנוק' כבראשונה וגם הסתכלות א"א בו נחסרה ממנו וכנגד הסתלקו' הארת עיני א"א ממנו אמר המפיל חבלי שינה על עיני כי בחסרון הסתכלות עליון בו נפלה שינה בעיניו ומזה נמשך כי גם הוא סילק הארתו והשגחתו בנוק' וסגר עיניו בעפעפיו ולא נסתכל בה וכנגד זה אמר ותנומה על עפעפי ונמצא כי כמו שז"א חזר למדתו הראשונה בן נוקבא אחר אשר הגדילה אחו' באחו' פרצוף שלם כנז' חזרה למדת' הראשונ' להיותה בסוד נקו' קטנה ע"י הפל' התרדמה כנז' ולכן עתה נק' צלע ולא פרצוף וזש"ה ויקח א' מצלעותיו ואחר שנתמעטה נסרה המאציל מאחוריו והעלה אותה למעלה כנגד הפנים דז"א ואז האיר (נו ע"א) בה א"א והשלים תיקונה והגדילה ובנאה בנין שלם כמו שהיה בעלה בתחילה ונמצאו עתה שניהם שוין ממש זה כזה אדם וחיה ואח"כ חזרה הבינה להלביש נה"י שלה ברישא דז"א לעשות לו מוחין כנ"ל ונמצא כי אז היו שניהם פב"פ

אמר חיים הכותב גלע"ד כי זה סוד עליית לאה למעלה כמו שנת"ל בדרושים שקדמו ולכן היא כנגד פנים ממש דז"א ואפשר שאח"כ מתחברת עם כלים דרחל ונעשות שתיהן פרצוף א' ולהיות כי לאה היא אחוריים דאימא לכן עלתה למעלה והבן זה אבל צריך שתדע כי יש שני בחי' של פב"פ בחי' הא' היא זו שזכרנו עתה כי נעשו פב"פ ע"י המאציל העליון ואז באו אל הנקב' גם היא בחי' פנים מלמעלה מן המקום שנמשכו בחי' הפנים של ז"א בחי' השנית היא כי אעפ"י שחוזרים פב"פ הוא מכנגד החוזה דז"א ולמטה כשיעור שהיתה עומדת בתחילה מאחוריו חזרה עתה להיות בפניו שיעור ההוא עצמו בלבד ואז נכנסין אורות הנה"י דז"א מצד בחי' הפנים שלהם ומאירים בה ונעשים בה ג' מוחים ואינם נמשכים מלמעל' כנז' כי בן עד"ז בהיותה מאחוריו היו מאירים אחוריו דנה"י שלו בה ונעשו בה ג' מוחין כנז"ל וצריך שתדע שאין הכוונה לומר שהנה"י שלו נעשו ממש מוחין דילה אמנם הכוונה היא שהנה"י שלו מאירין בגלגלתא דילה ואז נעשה מהם גלגלתא א' לקבל בתוכה מוחין עלאין שיבואו אליה אבל אפשר שלפעמים אין בנקב' רק ג' אורות אלו דנה"י דז"א לבדם בסוד מוחין דנוק' ולפעמים יש גרעון אחר גרוע מכל זה והוא שאפי' ג' האורות האלו דנה"י דז"א לבדם אינם בה בסוד מוחין רק בחי' ניצוצו' מתנוצצות מהם ובחי' זו השלישית היא בחי' מוחין דנוק' בימי החול שלא בזמן התפלה והסתכל ג' מיני מוחין אלו של הנוק' וזכרם ונמצ' מכל זה הנ"ל שא"א הוא המפיל שינה על עיני ז"א שלא להסתכל בו וחוזר לבחי' ו"ק ועי"כ נמשכת תנומה על עפעפי ז"א מלהשגיח בנוק' וגם היא חוזרת לבחי' נקו' א' ואח"כ א"א הנז' עצמו מגדיל ומאיר את הנוק' כנ"ל וכנגד זה אנו אומרים ומאיר לאישון בת עין כי א"א מאיר בנקבה הנק' אישון בת עין כנודע והענין הוא כי בהיות המלכו' בסוד נקו' אין בה פרצוף שלם רק נקו' א' כלולה מ"ם אבל אינם בה בפרשות ותמיד המל' עומדת בבחי' נקודה כנודע עד שאנו צריכים לבנותה בנין גמור ע"י ברכת אבות כנ"ל ואז בהיותה בסוד נקו' זו אז נק' המלכות אישון בת עין בכל ספר הזוהר והתיקונים וזכור היטיב כלל זה וזה ענין אומרו ומאיר לאישון בת עין שהוא הנקו' הזאת וע"י הארתו בה מגדילה ונעשי' פרצו' גמור כנ"ל וצריך שתדע כי זו

שעה"כ

הנקו' יכולה לעמוד עם ז"א פב"פ בכל עת וזמן וזכור גם זה ועיינ בהקדמת ביאור תפלות ר"ה ושם נתבאר היטב ענין ומאיר לאישון בת עין וגם בדרוש התפילין למה נוהגים ביום ולא בלילה נת' היטב מעם לזה שהנקו' הזו היא בחי' הכתר שבה ושאר המ' נקודות באים לה בסוד תוספת לבד

הכלל העולה מכל זה כי כל מה שנעשה בע"ש בראשי' נעש' עתה בכל לילה כדי שבשחרית בברכת שים שלום תחזור עמו פב"פ וכבר נת"ל כי יש ב' בחי' פב"פ ונמצא עתה בלילה הגבו' והדינים אשר מצד הנקב' מתגברין והיא הולכת ונגדלת עד שנמצא שבעת הבקר כל גבורותיה מתחברו' בנקו' ציון שבה ושם נעשה הזווג בסוד ה"ג שבנקו' ציון שבה ובזה ית' לך ענין שלימת הנקבה בלילה הנז' בזו' לפי שהזכר אין לו שליט' אז כי נפלה שינה על עיניו וביתא אתמסר בידהא בסוד ותקם בעוד לילה כו' כנודע

ועתה נבאר כוונת ברכה זו יותר דרך סוד ורמז עם שהכל כוונה א' היא עם מה שביארנו עתה והכל נקשר זב"ז הכה הסתכלות והארה העליונה נמשך מן הויה דע"ב דיודין אל הויה דס"ג ומשם אל הויה דמ"ה דאלפין ומשם אל הויה דב"ן דההין אבל כל זה הוא בסוד מדת יום כי השפע נמשך דרך הזכר כי הוא הגובר והשולט ביום אבל בלילה שאז מדת לילה גוברת נמשכה הארה מן הויה דע"ב דיודין עצמה דרך ישר אל הויה דב"ן דמלווי ההין ואז מתמלאת גם היא ונעשית ביוודן כמו הראשונה ולהיות כן צריך שתסתלק ההארה מהויה דס"ג והויה דמ"ה וכל זה נרמז בברכה זו של המפיל חבלי שינה על עיני היא (נו ע"ב) הסתלקו' הארה מהויה דס"ג הנקרא עיני לפי שיש במילויה ג' יודין הנק' עיינין כנז' בתיקונים תי' ע' ותנומה על עפעפי היא הסתלקות ההארה מהויה דמ"ה דאלפין ונק' עפעפי כי הוא לבוש אל הויה דס"ג כנודע כי שלש אלפין דמ"ה בהם מתלבשין ג' יודין דס"ג כי אות יוד במילואה מצוירת באות א' כזה א' כמבואר אצלנו וגם ט"א כי ציור האלפין הם ממש כדמו' עפעפי כי ב' יודין א' עליונה וא' תחתונה הם כדמות ב' עפעפיים וע"י הסתלקות ההארה משתייהם נמשכת הארת הויה דע"ב דיודין אל הויה דב"ן דההין שהיא המלכות הנקרא אישון בת עין וענין ההארה הזאת הוא בחינת התהפכותה להיותה מילואה ג"כ ביודין כמו ההויה העליונה כנז'

דרושי הלילה דרוש ז'

הנה כבר נת"ל ענין הק"ש בדרושי קריאת שמע דשחרית בתכלית הביאור בכל אותם הדרושי' כולם וע"ש היטב גם לעיל בדרוש סדר הלילה בקצרה ביארנו כי הק"ש הזו ודשחרית כונתם שוה זולתי בכמה פרטים שנתבארו שם באותם הדרושים דק"ש דשחרית וע"ש וגם בקצת פרטיים אחרים שהם בתיבו' אלו ה' אלהינו ה' ובמילת לעולם ועד כנ"ל בדרוש סדר הלילה בקצרה והנני מבארם עתה בע"ה אבל צריך שתדע שעיק' כוונה זו היא כדי לתקן ולכפר על עון א' חמור מאד אשר הוא המונע עליית הנשמה בלילה לאדוניה וע"י כוונה זו נתקן האדם מאד מאד ממה שחטא ואע"פ שכבר נת' תיקונו בשער השביעי הנקרא שער רוח"ק והוא תיקון המוציא שז"ל הנה התיקון ההוא יועיל לנקות לו עונו שלא יכנס לגהינם ושימחלו לו עונותיו אלו אבל עדיין צריך תיקון אחר גדול וחזק ממנו כמשי"ת עתה בכונת קריאת שמע זו והוא לתקן ולהחיות אותם הטיפות בעצמם שיצאו לבטלה ונכנסו בקלי' ולהחזירם אל הקדושה

וזה ענינו דע שבכל עבירות שבתורה אפי' החמורות אין בהם מי שמוליד מזיקין ממש כמו המוציא שז"ל כמשי"ת, כי אפי' הבא על כל העריות שבתורה נולדים משם ממזרים גופניים בעוה"ז. והאמת הוא שמי שעובר שאר עבירות מתלבשין בו המזיקין ונעשים קטגורים עליו, אבל המוציא שז"ל, עונשו גדול לאין קץ, הלא תראה מה שהפלינו בזו' במקומות רבים ובפרט בפ' ויחי שאמרו שכל העבירות תליין בתיובתא לבד ממוצי'

שעה"כ

שו"ל דלית ליה תיובתא בר בטורה סגי ויתיר ולא חזי אפי מלכא לעלמין כו' 2319 וע"ש וזה ענינה דע כי המוציא שו"ל פוגם במחשבה כי אינו משתמש בשום כלי ובשום ערוה ועונשו גדול שפוגם בדעת עליון דאו"א וכמו שמעשיו הם זכר בלי נקבה כן כביכול גורם למעלה שממשיך אותה הטפה של אותה נשמה מן הזכר העליון ואינה נשפע' במלכו' אבל יוצא לחוץ אל הקל' הנק' קליפ' נוגה הנז' בזוהר פ' ויקהל והיא ג"כ סוד אותה טיקלא דאודמנת בהווא סטרא דעשיקת נשמתין כנז' בתחלת הסבא דפ' משפטים דצ"ה וצ"ו הנה אשת זנונים דס"א פתי לחוה באמצעו' קליפ' נוגה כנז' שם פרשת ויקהל ונמשכת אותה הנשמה אליה ואז מתחב' בה כח מזיק אחד הנמשך מאותה אשת זנונים ונעשי בחי' גוף א' אל אותה הנשמה נמצא שהמוציא שו"ל גורם שאותם טיפות של הנשמות שעתידות לצאת ממנו בבחי' בנים שיתערבו בס"א ושם יתלכשו בגופו' הנעשות מסטרא דנחש אשת זנונים ונמצא שהפך והחזיר הקדושה אל הטומאה והטוב אל הרע

והנה כדי לתקן עון זה צריך שימית אותם הגופות הטמאות המלבישים לאותם הנשמות ועי"כ אותם הנשמו' יברחו משם ויחזרו אל שרשם שבקדושה ונמצא שצריך שני כונות אחת להמית הגופות ההם ב' להחזיר הנשמות ההם אל מקום הנק' העליונה דקדושה שיתוקנו שם ויצויירו כשאר כל הנשמות ואח"כ יבואו בעוה"ז כשאר כל הנשמות גם יש עון אחר דומה לזהו הוא מי שמשתמש ממתו ואינו שוהא עד שיצאו כל הטפין לגמרי כי אותם שיורי הטיפו' היוצאו' לבטלה אף ע"פ שאינם ראויים להוליד עכ"ז נבראים מהם ג"כ בחי' מזיקים ומשחיתים רעים ע"ד הנז'

ובכל זה הנז' תבין סוד גדול הנז' בזו' פ' בלק על פסוק לא ישכב עד יאכל טרף כו' ובדרושי הזו"ל בענין אותם אלפים ורבות של מזיקין שהאדם ממית בכל לילה ע"י הק"ש של המטה וצריך האדם לכוין בכל קריאת שמע שאומר על מנתו לכוין בתיקון עון זה ולהמית כל אותם (נו ע"ג) הגופות של מזיקין הנז' ויש אדם שגדול כח כונתו עד שיוכל להמית כל לילה אלף וקכ"ה כנז' בפ' בלק דף רי"א ע"ב ויש אדם שלא יוכל להמית אלא דבר יום ביומו וכמספר הימים שהטא כך צריך ימים אחרים כנגדם לתקן עון זה ויש בענין הזה כמה פרטים ואין אנו עתה בביאורן ונמצא כי עיקר התיקון הוא שיכוין להמית ע"י הק"ש של מנתו אותם הגופים של המזיקים ועי"כ יוכל האיש הזה להעלות עם נפשו אותם הנשמות למעלה אל הקדושה לתקנם בכל לילה

ודע כי כמו שיוצאין המזיקין אלו מן האדם המוציא שו"ל להיותו בלא אשה כך האשה בוראה מזיקין בלא איש וזה נרמז בפ' לא תאונה אליך רעה ר"ל לא תאונה אליך שאתה זכר הרעה שהיא לילית אשת זנונים ונגע לא יקרב כו' ר"ל נגע שהוא סמאל' דכורא אל יקרב באהליך שהיא אשתך כמ"ש שובו לכם לאהליכם ואמנם ענין כוונת מיתת הגופו' הנז' הוא בכונן' שמות העולים בנימ' כמנין וחרב פיפיות בידם כמשי"ת בע"ה וזה ענינו הנה אחר אשר נת' כי עון זה פוגם עד או"א אם כן צריכין אנו להוריד שפע מזל קדישא עלאה דא"א הנק' דעת עליון החופף על או"א כנודע דבמזל אתכלילין ומרוב האור הגדול ההוא הנשפע משם אין יכולת אל הקל' להתגבר ולקבל הארה ההיא כלל ועיקר ואז הם מתים וכבר הודעתך כי זה המזל עלאה דדיקנא עילאה דא"א הוא נק' דעת החופף על או"א והוא בחי' שלשה הויות דיודין שכל א' בנימ' ע"ב ושלשתם בנימ' רי"ו וז"ס ע"ב רי"ו שנתבאר אצלנו בענין ויעבור וע"ש שאותיות ע"ב רי"ו הם ויעבר והם צירוף עיבור כי הוא עיבור של המשכת טיפת הנשמה משם כי כללות כולם ביחד הם בחי' מציאות הויה דיודין העולה ע"ב ובפרטן הם ג' הויות העולו' רי"ו ואם תחבר ע"ב רי"ו יהיו

- מאיר הכוונה -

2319 עי' ח"ג צ ע"א: ת"ח כל מאן דאפיק זרע לבטלה לא זכי למחמי אפי שכינתא ואקרי רע דכתיב (&) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע
תרגום: כל מי שמוציא זרע לבטלה לא זוכה לראות פני שכינה ונקרא רע, שכתוב כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע

שעה"כ

בגימ' רפ"ח וז"ס פסוק והנה פרח מטה אהרן לבית לוי כי אהרן הוא חסד שהוא בגימ' ע"ב ולוי הוא גבורה שהוא בגימ' רי"ו ושניהם יחד בגימ' פרח גם ז"ס ורוח אלקים מרחפת והיא מלה מורכבת מב' תיבות מ"ת רפ"ח ואותיות מ"ת הם בר"ת וס"ת ואותיות רפ"ח הם האמצעיות שבין אותיות מ"ת

והוא ענין קלי' נוגה הנק' בשם רוח אלקים מרחפת, לפי שע"י קלי' זו הנק' נוגה ונק' רוח אלקים, אותה הטיפה העליונה של הנשמה הנמשכת ויורדת מן רפ"ח העליון, שהם ההיות הנ"ל של הדעת העליון, הנקרא מזל, הנה היא נמשכת למקום המיתה הנ"ל, בענין עון המוציא שז"ל. ונמצא שהרפ"ח נכנסת באמצע המיתה, שהם אותיות מ"ת של מרחפת, גם זהו סוד פסוק (&) טרף נתן ליראיו, כי רפ"ח הנז' שהם בגימ' טרף ע"ה, שהם אותה הטיפה הנז', אשר נטרפה בחיצוני' ונעשית טרפה, הוזרין יראיו של השי"ת וטרפין אותה מתוך הקלי', באופן שיש ג' הבנות במילת טרף: הא', הוא בחי' רפ"ח עם הכולל נקרא טרף הב' היא ענין היו' נטרפים מן החיצונים ולוקחים אותם הנז' היא ענין יראי ה' שחוזרין לטרף אותם מהחיצונים ע"י כוונות קריאת שמע שעל המטה כנ"ל וכמו שנבאר בפסוק לא ישכב עד יאכל טרף וביאר הכתוב באיזה אופן ניתן הטרף הנז' ליראיו ואמר כי הוא כאשר יזכור לעולם בריתו ר"ל כאשר ימשיך שפע דעת העליון מזל קדישא הנקרא זכור למטה ביסוד התחתון וזהו בריתו ונמצא כי ענין המשכה זו צריכה להתכוין בק"ש שעל המטה וז"ס לא ישכב עד יאכל טרף שע"י קריאת שמע שעל המטה טורף האדם אותם הטיפות הנמשכות מן רפ"ח עליון כנז' מיד המזיקים החיצונים ומחזירין אותם למקומם לקדושה גם ז"ס יפול מצדך אלף כו' שהם אותם הגופות הטמאים שהלבישו לאותם הנשמות שימותו ויפלו ואז לא תוכל עוד הקליפה לגשת אליך רצונו לומר אל הנשמות הנז' היוצאו' ממך לחזור להלבישם כיון שכבר מתו ובוה יצדק לומר אליך לא יגש דפשיטא היא כיון שיפול מצדך אלף ודאי הוא שאליך לא יגש אבל הכוונה לומר שלא יחזרו להתחבר עם הנשמות הנז' וגם ז"ס יעלוו חסידים בכבוד כו' פי' כי הנה נת"ל שיש שני מיני איסורים בדבר זה א' הוא המוציא שז"ל והעושה זה נקרא רע כמ"ש בווהר (ח"א נז ע"ב נז ע"א) על פסוק (תהלים ה ה) לא יגורך רע ועל פסוק (בראשית לח ז) ויהי ער בכור יהודה רע ועל פסוק (ישעיה ג יא) אוי לרשע רע כו' והטעם הוא מפני שכל כוונתו היא לעבירה גמורה ועוד ט"א על פי הסוד כי הטיפה ההיא מתלבשת באותה הקלי' דאשת זנונים בבחי' רע גמור בלי (נו ע"ד) שום טוב כלל כיון שכל כוונתו היתה לרעה לבד ורשע הב' נקר' מי שאינו משהא עצמו על הבטן עד שיכלו כל ניצוצות הזרע ולאיש הזה אם אין בידו עבירה א' אלא זאת ואפי' זאת אינה עביר' גמורה אמנם היא כלולה מטוב ורע כי כונתו בתשמיש ההוא היה לטובה בבת זוגו אלא ששיתף בי רעה זו ולכן כנגד זה הנה שיורי הטיפו' ההם מתלבשות בקלי' נוגה הנק' טוב ורע כנודע אצלנו וזכור זה וכיון שהוא כן נמצא שהעושים עבירה זו השנית וחוזר' עתה בתשובה ורוצים לתקנה ולחזור ולקחת הטיפו' ההם מתוך הקלי' יקראו חסידים זמ"ש יעלוו חסידים בכבוד כו' וזה דיבר על הכת השנית משני הכתות הנז'

אמר חיים הכותב הנה לעיל בתחלת הדרוש נראה להפך שכל שני מינים אלו נכנסים בקלי' נוגה אבל מה שנלע"ד הוא שלעיל לא נאמרו הדברים בדקדוק וכאן הוא האמת כי הנשמות הנמשכות משז"ל מקבלתם אשת זנונים אשת סמא"ל ובה מצטיירו' גופות לאותם הטיפות כיון שכולו רע אבל שיורי הטיפות של אותם שלא שהו עצמ' בעת הזווג אותם אינם נמסרות אלא ביד קלי' נוגה הנק' מו"ר כנלע"ד אמר עוד ירננו על משכבותם והיל"ל ירננו במשכבותם אבל הכוונה לומר ירננו ויאמרו קריאת שמע כדי לתקן העון שעשו על משכבותם שלא המתינו עד שיכלו שיורי טיפי הזרע כנז' וביאר באיזה אופן הוא הרינון הנז' כדי להמית הגופות ההם ואמר רוממות אל בגרונם כו' וביאורו יובן כמה שנתבאר אצלנו בענין או"א כי שיעור קומתם הוא מן הגרון דא"א עד

שעה"כ

מבורא דלבא דא"א עצמו והנה דיקנא קדישא דא"א אשר התיקון הא' שלו נק' א"ל ועל שמו כל הדיקנא נק' א"ל וזו הדיקנא הנק' רוממות א"ל הנה חפיא ותליא על הגרון דא"א וזה מ"ש רוממות אל בגרונם בגרון דא"א שהחסידים הנז' מתחזקים ע"י ונק' גרונם ומזו הדיקנא נמשך ההוא מזלא קדישא הנק' וחרב פיפיות וחרב זה לוקחים אותו בידם וזהו וחרב פיפיות בידם והענין הוא כי ההוא מזלא קדישא הוא בחי' אותם הג' היות דיודין העולים רי"ו כנ"ל וגם הוא גימ' וחרב"ב והנה נמצא כי כל תיקון עון זה הוא ע"י המשכת שפע דעת עליון הנק' מזלא קדישא אשר הוא בחי' ג' היות דמילוי יודין כמנין וחרב ולכן אנו צריכין עתה לבאר באיזה מקום מן הק"ש צריך לכוין כוונ' זו אמנם נבאר בדרך קצרה הענין והוא כשאומר פסוק שמע ישראל כו' ומכוין בענין הזווג דא"א בג' תיבות ה' אלהינו ה' כמשי"ת בע"ה אז צריך לכוין שאותם ג' הוי' דמילוי יודין העולי' רי"ו אשר בדעת העליון מזלא עלאה הם משפיעים שפע גדול בה' אלהינו ה' שהם או"א ודעת שלהם והם מקבלים מאלו הג' היות ומושפעים מהם ומאלו ג' היות הנז' יורד השפע עד ג' מוחין דנוק' דז"א וע"י כל אלו ההשפעות מתבטלים החיצונים ומתים וכבר ידעת שענין הדיקנא הוא לאכפיא דינין כנז' באדרא

דרושי הלילה דרוש ח'

בכוונת קריאת שמע הזאת על מתכונתה באר היטב דע כי הנה כדי שתבין עניינה צריך שתשגיח תחלה באורך אל מה שביארנו בזוהר פ' נשא קל"ה ב' בביאור ענין אורא דכיא ובוצינא דקרדינותא ושם הקדמנו הקדמ' א' יקרת הערך ותשגיח בכולה ומשם תבין מה שנבאר כאן ואמנם נבאר כאן הענין בקצרה דע כי תחלת כל זווג וזווג בין דאבא עם אימא בין ז"א עם נוק' צריך שבתחלה יעשו בהם בחי' כלי בביאה ראשונה בסוד מ"ש אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשא' כלי ואח"כ מזדווגים פ"ב להתעבר ולהוליד והנה הזווג הנעשה בלילה אינו לצורך עיבור והולדה רק לעשותה כלי וביום הוא לצורך עיבור והולדה ממש והענין הוא כי בחצות הלילה אז מזדווגים או"א בסוד ביאה ראשונה לעשותה כלי ומכח זה הזווג נמשך כח זווג דזו"ן אחר ח"ל בסוד ביאה ראשונה ג"כ ואיננה רק לעשותה כלי ואח"כ ביום יש זווג עליון דא"א וזווג תחתון דזו"ן ושניהם בסוד ביאה שניה להתעבר ולהוליד כי בק"ש אז הוא זווג או"א כנודע ובתפלת שחרית בש"ש אז הוא זווג זו"ן וכן בלילה הק"ש שאנו אומרים על המטה היא לצורך זוג או"א בסוד ביאה א' לעשותה כלי ואחר ח"ל עד הבקר אז הוא זווג זו"ן והנה כפי זה מן הראוי היה שלא נקרא קריאת שמע זו שעל המטה עד ח"ל מטעם הנ"ל אבל אנו אומרים קריאת שמע קודם שנישן כי אח"כ בחצות נעשה הזווג (נז ע"א) למעלה ע"י נשמותינו וכמ"ש בע"ה ולכן אנו אומרים קריאת שמע בהיותינו עומדי' עדיין בעוה"ז קודם שנפקיד נשמותינו למעלה וכוונתנו היא שיועיל קריאת שמע זו לזווג שבחצות הלילה כנ"ל והענין הוא שבתחי' ע"י ברכת המפיל חבל שינה כו' עם הכוונה הנ"ל הנה ההוא רוחא דז"א דיהיב בנוקב' בביאה א' לעשותה כלי חוזר ומסתלק ממנה בסוד ותנומה על עפעפי כו' ונדבק במקורו בתוך ז"א ואז אין הנוק' מאירה ע"י ז"א כלל אלא מבחי' אימא עלאה שעלי' נאמר ויבן ה' אלקים את הצלע כנ"ל בסוד ומאיר לאישון בת עין והולכת ונתקנת עד שבאחרונה ויביאה אל האדם דהיינו בש"ש דתפלת שחרית ונמצא שעתה הנקב' חזרה לסתום פתחא ומקורה כאשר בתחלה בתולה ואיש לא ידעה (בראשית כד טז) והנה אנו צריכין בחצות הלילה לעשות בחי' כלי בה ובאימא עלאה כנ"ל ושני בחי' אלו שהם עשיי' הכלי באימא ובנוקב' דז"א נעשו בחצות הלילה ממש ע"י קריאת שמע שעל המטה ושם באדר' נשא נת' איך גם אימא עלאה צריכ' להעשות כלי מחדש בכל לילה והטעם לפי שכאשר אימא עלאה נחיתה נה"י דילה בסוד ג' מוחי' גו רישא דז"א הנה ההוא רוחא עלאה דיהב בה אבא בביאה קדמאה לעשות' כלי הנק' אורא דכיא מנחילתו לז"א וצריכ' היא לקבל מחדש כלי אחר

שעה"כ

ועתה נבאר ענין הק"ש שמע הכונה היא להמשיך את השבע קצוות עלאין שבאימא עלאה מחסד עד המל' שבה להמשיכן ממנה אל נוק' ע"י ז"א עצמו וזה נרמז במילת שמ"ע ר"ל שם ע' כי הנוק' הנק' שם מקבלת שפע מן ז' קצוות הבינה הנק' ע' כל קצה כלול מעשרה הרי ע' ולכן ע' זו גדולה מאלפא ביתא דאתון רברבן דאינון בבינה עלמא דאתי²³²⁰ וע"י קבלתה זה השפע יכולה המלכות לעלות עד הבינה ולפי שכל שרש ומציאות המלכות איננה רק נקודה חדא קטנה כנודע והיא תחת ו"ק הת"ת ולכן היא צריכה לקבל עתה מכל הז' קצוות עליונות אבל ז"א אינו צריך לקבל שפע רק מב' קצוות לבד והם חו"ג שבחכמה לבד וזה נרמז במלת ישראל שי"ר א"ל שי"ר גבורה א"ל חסד כנז' בתיקונים וז"ס ישראל עלה במחשבה שהיא חכמה עלאה

והנה נודע כי נוק' דז"א מתחיל שיעור קומה מן הת"ת דז"א ולמטה ונמצא כי החסד והגבורה דז"א הם לבדם לז"א ולא לנוק' ולכן הם לבדם צריכין לקבל מן החסד והגבורה שבחכמ' עלאה ועדיין ג"ר שהם ג' מוחין דז"א או דנוק' אין עדיין מקום המשכתם עתה עד מלת אחד כמו שנבאר בע"ה והנה אחר שהמשכנו ב' מיני שפע אלו לו ולה נמצא כי ישראל נתקן ועלה במחשבה שהיא חכמה וגם המלכות קבלה איזה תיקון ועלתה בבינה ואז שניהם מעוררים אותם לזווג עליון נוק' מעורר' לאימא וישראל לאבא ואז מתעורר היסוד העליון דאבא בבחי' ג' הויות דמילוי יודין שהם בגימ' רי"ו וכבר ביארנו כי המשכת השפע הזה נמשך מדעת עליון דעתיק דאתגניז בין גלגלתא ומוחא דא"א בסוד אורא דיתיב על קרומא דאורא ומוחא כמבואר אצלנו באד"ז ומשם נמשך עד דעת עליון דלעילא מאז"א והוא מזלא עלאה דדיקנא דא"א כנ"ל בתחילת הדרוש ומשם נמשך לדעת דאבא ומשם ליסוד שבו והנה ג' הויות דיודין הנז' נרמזים בג' תיבות יהוה אלהינו יהוה ותכוין כי ב' הויות אלו הם ביודין והויה ג' דיודין נרמזה במלת אלהינו באופן זה כי הויה דיודין בגימ' ע"ב וד' אותיותי' הפשוטות הם גימ' כ"ו ועם הד' אותיות עצמן הרי ק"ב כמנין אלהינו ונמצא שתכוין שני כוונות ביחד הא' היא כי ה' אלהינו ה' ה"ס הכנה והזמנה אל או"א ודעת להזדווג כוונה שני' היא כי ג' הויות הנז' העולות רי"ו הנרמזות ג"כ בג' תיבות אלו כנז' גם הם מתעוררים לרדת מלמעלה ואין עתה רק הכנה והתעוררות בלבד לחבר יחד או"א ודעת ואחר אשר כבר נתעוררו צריך שנעלה מ"ן אל אימא עלאה כדי לקבל כלי הנז' מבעלה שהוא ג' הויות שעולים רי"ו כנז' ונודע שהמ"ן דאימא הם ז' בניה וז"ס אחד א"ה ד' 2321 א"ה ז"א ד' נוק' כי שניה' מתיחדו לעלות בסוד מ"ן באימא עלא' ונודע כי גם אנחנו ישראל התחתונים צריכין לשתף עצמנו בזווג זה אלא שאין בנו כח לעלות אלא ע"י מסירת עצמינו בד' מיתות ב"ד על קידוש השם ולכן במלת אחד צריך לכוין למסור גם אנחנו נפשותינו על קדוש השם ולהעלות נפשותינו בסוד מ"ן והם בהתחברותינו עם ז' בנות עליותינו (נז' ע"ב) והם יסייעונו לעלות ובק"ש דשחרית נת' כוונה זו באורך וע"ש ואחר שכוונת להעלות מ"ן במלת אחד אז תכוין אח"ך כי אבא יהיב ההוא רוחא וההוא כלי באימא שהם בחי' ג' ההויות העולות רי"ו כנז' והרי תקננו בחי' כלי באימא עלאה בפ' שמע ישראל כו' אח"ך בפ' ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד תכוין להמשיך כלי במלכות ולכן אנו צריכים עתה לתקנה פעם אחרת באופן זה והוא כי הנה נת"ל וגם נתבאר עיקר דרוש זה באדר' נשא קל"ה ע"ב כנ"ל כי הבינה עלאה בהלבישה נה"י שבה בסו' מוחין לז"א יהיבת ביה ההוא רוחא וההוא כלי דביסוד דילה ואז אותה הרוחא שהוא הויה דמלוי יודין מתחלק חציו ניתן כז"א וחציו ניתן בסוד זווג בנוק' לעשותה כלי גם הוא ביסוד שבה וה"ס הויה דההין שביסוד שבה כנודע והנה חצי היוד היא ה' הרי איך ממלוי יודין ניתן חציו אליה ונעשית ההין והנה בחי' הכלי הנ"ל אשר באימא כבר נתבאר שהוא ג' הויות העולות רי"ו כנז' אבל הכלי דיהיב ז"א בנוק' שאמרנו עתה שהוא בחי' הו' דההין הנה הוא

- מאיר הכוונה -

²³²⁰ עי' זהר ח"א קנט ע"ב.

²³²¹ עי' לעיל הערה 993.

שעה"כ

באופן זה שהם אחוריים הפשוטים ומלאים דההין העולות ע"ב קד"ם כזה י' י"ה יה"ו יהוה הרי ע"ב יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה הרי קד"ם וחיבור שניהם הוא רי"ו ג"כ וכמו שהרי"ו העליון רמזנהו בג' תיבות שהם ה' אלהינו ה' ואמרנו בהם ב' כוונות הנ"ל כן זה הרי"ו התחתון נרמז בג' תיבות ברוך שם כבוד שהם גם כן חב"ד כנז' פ' ואתחנן אלא שהם בחי' ג' מו' דו"א עצמו ובתחלה אנו ממשיכין בג' תיבות אלו ג' מוחין הנק' חב"ד אל נוק' דו"א הנק' מלכותו ואז מאירין ג' מוחין דילה תוך גולגלתא דילה הנק' מלכותו וזמ"ש בשכ"מ וכמו שלמעלה העלינו מ"ן כן עתה בזווג זה התחתון דו"ן צריכין להעלות רוחינו בסוד פקדון בבחי' מ"ן אבל בזווג דעיבור והולדה הנעשה אחר תפלת שחרית או צריך מסירת נפשינו למיתה בסוד נפילת אפים כמבואר במקומו אבל בזווג זה שהוא לעשותה כלי די להעלות נפשותינו בסוד פקדון והנה עד עתה היה התעוררות והכנה ועתה במלת לעולם ועד אז נותן ז"א דרך היסוד בו אל היסוד דנוקב' בחי' הכלי של הרי"ו התחתון הנז' ותכוין כי מלות לעולם ועד הם בגימ' רי"ו ם והענין הוא שעתה בהעלות נפשך בסוד מ"ן בסוד פקדון לבד תכוין להעלות אותם טיפות של הנשמות שהוצאת בשז"ל ותכוין תחילה להמית גופין דלהון ע"י הרי"ו העליון והתחתון אשר כ"א מהם עולה גימ' ח"רבו ובחרב זה אתה ממית אותם ואז תכוין להעלותם עם נפשך בסוד מ"ן ותכוין שעי"ז הרי"ו התחתון נעשית נוק' דו"א גם היא כלי כדוגמת אימא עלאה סתימאה הנקרא ם סתומה כי שם נוצר הולד במ' יום של יצירת הולד וז"ס אות מ' סתומה של לעולם ותכוין להעלות שם אותם הנשמות כדי שעתה יצויירו שם גו נוק' עלאה תוך אותו הכלי הנק' ם סתומ' ולכן צריך שתזהר שלא תכוין בענין זו המם סתומה עד שתשלי' הכוונה האחרת שהיא לעשות' כלי לפי שבתחי' צריך לעשות הכלי ההוא הנרמז באותיות לעול ועד ועי"ז תמית גופין של המזיקין ואח"ך תכוין במם סתומה אחר שגמרת לומר ב' תיבות לעולם ועד ותכוין להעלות אותם הנשמות אל תוך הכלי הנז' שהוא בחי' מם סתומה כי בו נגמר צורת הולד במ' יום ואם תכוין באות מ' סתומה קודם שתאמר מלת ועד תמצא שישארו אותם הנשמות תלויות באויר לפי שעדיין הכלי הנז' לא ניתן בה עד תשלום מלת ועד כנז' ותכוין כי כמו שאתה מחבר ומתקן ובונה כל רמ"ח איברי הזכר ברמ"ח תיבין דק"ש כן בתוך מם סתומה זו של לעול' נוצרין רמ"ח איברים של הגוף דאותם הנשמות אבל כוונה זו תכוין אותה כאשר תגמור כל הק"ש כי אז נשלמו כל רמ"ח תיבותיה וכבר נת"ל בפסוק יפול מצדך אלף כו' ולכן באומרך יושב בסתר עליון בהגיעך לפסוק הנז"ל תכוין הכוונ' הנ"ל להמית אותם גופות המזיקין כנז"ל ועיין בסדר תפלת שחרית בפ' ואהבת ושם תמצא כוונ' א' שביארנוה שם שצריך לכוין אות' עתה בזו הק"ש שע"ה ועיין שם

דרושי הלילה דרוש מ'

עוד בכוונת קריאת שמע הנז' הנה כשתאמר הק"ש צריך לכוין כי מן תיבת ואהבת עד ובשעריך יש מ"ב תיבות וסימנך ודברת ב"ם ויכוין אל שם מ"ב שהוא אכנית"ן כו' ויכוין לעשות ראש ומרכבה לשם הזה ובפ' והיה נז' ע"ג} אם שמוע עד ושמעתם יש ע"ב תיבות וסימנם ונתתי עשב ע"ב ש' ויכוין בשם ע"ב ויכוין לעשות גופו ושתי זרועותיו מרכבה אל השם הזה ומן ושמעתם עד על הארץ יש ן' תיבות כמנין אדמ"ה וסימנם על האדמה וה"ס ן' ש"ב ויכוין לעשות בטנו ומעיו מרכבה אל החמשים הנז' ובפרשת ציצית יש ע"ב תיבות ויכוין לעשות שני שוקיו ואות ברית קדש מרכבה אל שם בן ע"ב זה ונודע שאם אדם חוטא לפעמים ח"ו בהשחתת זרעו לבטלה במזיד או באונס ומאותם הטיפות נבראים מזיקים ושידין ורוחין הק"ש שעל המטה נעשית חרב והורגת אותם שעל מציאות מיני שדים ומזיקין אלו ארז"ל על פסוק וחרב פיפיות בידם שע"י קריאת שמע שע"ה הורג שיעור גדול מהם כמ"ש בזוהר על פסוק לא ישכב עד יאכל טרף ולכן צריך שיכוין האדם כי בק"ש יש רמ"ה תיבות כנז' שהם מ"ב וע"ב ון' וע"ב ולכן אחר שתשלים הק"ש תחזור

שעה"כ

לומר פ"א ה' אלקיכם אמת כמו שעושה הש"צ ועי"כ יושלמו כל הרמ"ח תיבות וכשאומר פסוק שמע ישראל יכוין כי יש בו ששה תיבות אחרות וסך הכל רומ"ח ויכוין שהרומ"ח הזה הוא רי"ו ול"ב פירוש כי ג"פ ע"ב שיש בג' היות ע"ב ס"ג מ"ה הם רי"ו והל"ב הם ל"ב נתיבו' חכמה והם ששה שמות אלקים שיש במוח דו"א בקטנותו ג' מן אבא וג' דאימא ויש בכל א' מהם שלשה מלוי"י באות ה' שבהם וסימנם יה"א שמה רבא כנ"ל בסוד הקדיש והם יודי"ן ההין אלפי"ן והנה יה"א בגימ' י"ו והם י"ו בג' אלהים דמצד אבא, וי"ו בג' אלהים דמצד אימא הרי ל"ב נתיבות מוחין דקטנות וזהו סוד הרומ"ח להרוג בו המזיקין הנו'

דרושי הלילה דרושי

נבאר פסוק (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו' באר היטב מכמה כוונות והוא כי צריך שתכוין אל מה שהודעתך פעמים רבות ענין השני ידיים דאימא עלאה אשר יש בהם חמשה אצבעות בכל יד והם נעשו כלי אל המלכו' להיות לה בתוכם ענין המ"ן ואלו ה"ס ה' אותיות כפולו' דמנצפ"ך ואלו נמשכים לה משם בוכ"ו הנמשך מן שם אהיה שבבינה שעולה בגימ' ל"ד כמנין יד"ך כמבואר באורך בברכת אתה גבור וע"ש ותכוין מלת בידך אל שם בוכ"ו הנו' העולה גימ' ידך והנה ע"י השם הזה נעשית הנוקבא באר וכלי דמ"ן הנרמו בר"ת בידך אפקיד רוחי ותכוין להעלות שם נשמתך בסוד מ"ן כדי שתקבל אחר כך המלכות מבעלה מ"ד ותתמלא מהם ואז תהיה נקרא באר כנודע ואח"ך תכוין כי גם בס"ת של בידך נרמזו אותיו' ידך למפרע והיא סוד היד השמאלית של הבינה העליונה כנו' ולכן היא למפרע כנודע בסוד ויסע ויבא ויט ודי למבי"ן ולכן באה גם כן בס"ת ולא בר"ת ותכוין שאלו ה' ידיים הם מתחברות יד ימנית ע"ג יד שמאלית ונעשות כדמיון בית קיבול לקבל בתוכן המ"ן ותכוין להעלו' שם בתוך ב' ידיים אלו את נפשך בפקדון בסוד מ"ן ומעם אומרו אפקיד רוחי ולא נפשי או נשמתו הוא לפי שהרוחין הם מו"א הנק' רוח כנודע ולכן אנו צריכין להפקיד לה בסוד מ"ן בחיני' הרוחין שלנו לפי שהיא צריכה אליהם כדי להדווג ע"י בז"א והנה נתבאר כי בידך הראשונה תכוין לשם בוכ"ו ובידך הב' תכוין אל ד"ל אותיות שיש במילוי המילוי של שם אדני והם כמנין יד"ך שבס"ת ור"ת פדית אותי יהוה תכוין כי הוא שם קדוש מע"ב שמות דו"ס ע"ב ויב"א וי"ט וכו' פא"י ובשם ההויה שבפסוק זה תכוין כי היא מנוקדת שבא סגול בכל אות ואות ויחשוב ויכוין בהויה זו המנוקדת כך עד שישתקע בשיכה מתוך מחשבה זו גם יכוין למסור נפשו כשאומר פדית אותי יהוה יכוין שהיא הויה דב"ן דההין

ודע כי מורי ז"ל לילה א' א"ל כוונה א' בפסוק זה והענין תלוי אם נכוין פקדון רוחינו ביסוד דרחל או ביסוד דלאה (נז ע"ד) ואמר לי מורי ז"ל כי בכל שאר הלילות יותר טוב שלא לכוין אלא בכוונה הנ"ל אשר היא מיוסדת על היותינו מפקידים רוחינו ביסוד דרחל בסוד מ"ן אבל בלילה א' א"ל כי כפי אותה שעה ראה בחכמתו שהייתי צריך להפקיד רוחי ביסוד דלאה ולפ"ו צריך לכוין פסוק זה באופן אחר כמו שיתבאר עתה אבל תמיד בשאר לילות יותר טוב הוא לכוין ביסוד דרחל בכונה הנ"ל וזה ענין כוונה זו הנה נת"ל שבתביבת בידך נז' פעם אחת ידך ובס"ת בידך אפקיד רוחו פעם שנית ידך הרי הם ב' ידות וצריך לכוין כי יד הא' הוא שם אהיה לפי שלאה הוא עלמא עלאה הנקרא אהיה ותכוין כי אותיות הקודמות לשם אהיה הוא אדט"ד ואותיו' שלאחריו הם בוכ"ו כמנין ידך והנה אדט"ד ובוכ"ו גימ' ב"ן שהם בחי' שם ב"ן של מ"ן שביסוד של לאה ואח"ך תכוין בר"ת בידך אפקיד רוחי בא"ר והיא בחי' שם ב"ן הנו' שהוא אדט"ד ובוכ"ו ושם אהיה במלוי ההין העולה קנ"א והנה ב"ן וקנ"א גימ' בא"ר וז"ס הבאר העליון דלאה וכבר ביארנו כי הבאר התחתון דרחל היא חיבור הויה ואלקים הויה ואדני והרי הם שתי בארות ועוד יש באר שלישי למעלה ביסוד אימא עלאה ואין כאן מקום ביאורו וזכור ענין אלו הבארו' הנפרדי' שיש בכל בחי' בפני עצמה לא ראי זה כראי זה

שעה"כ

גם בלילה הזאת א"ל שאכוין כוונה א' בק"ש והיא בענין שמצינו ב"פ שם בק"ש וב"פ ע"ד והם שני אותיו הראשונות של שמע ישראל הרי שם א' גם או' ראשונה דק"ש היא ש' ואות אחרונה דק"ש היא מ' של אני ה' אלקיכם הרי שם שני וכן ע"ד ראשון דשמע הוא ע' דשמע וד' דאחד הרי עד ראשון מאותיות גדולו' ע"ד שני הם שני אותיות אחרונות דברוך שם כו' הרי ע"ד שני והנה בענין הדרוש הזה ביאר לי כוונה גדולה ועצומה ושכחתי

ודע כי א"ל מורי ז"ל כי מי שיש לו כח השגה לדעת שכבר השלים נפשו והנה נתבאר בשער ה' שער הגלגול ד"ו וע"ש בדרוש הגלגולים כי א"א לו לאדם שתכנס רוחו בו אלא עד שיתקן הנפש תחילה כנו' פ' משפטים זכה יתיר יהבין ליה רוחא כו' לפי שהנפש היא מתוקנת ואיך תעשה מרכבה ולבוש אל רוחו שעדיין לא נכנס בו או להתקן והוא מורכב מטו"ר ולכן בהכרח הוא שתסתל' נפשו המתוקנ' בתכלית השלימו' והסתלקו' הזה הוא כאשר האדם שוכב על מטתו בלילה ומפקיד נפשו בידו ית' אז נפשו נשאר' למעלה בבאר מ"ן דמלכו' וכאשר הוא ניעור אח"ך בשחר או אחר ח"ל נכנס רוחו אשר לא נכנס ונתקן עדיין כי א"א לו לכנס יחד עם הנפש כל זמן שלא נתקנת היא ואף לא אחר שנתקנה היא ולא היא ולכן האדם ההוא הנה הוא הולך ומשלים ומתקן את רוחו לגמרי ואחר כך תוכל לחזור נפשו בו באיזה לילה ע"ד הנז' ותעשה מרכבה אל רוחו כי כבר שניהם מתוקנים וז"ס פסוק נפשי אויטיך בלילה כו' פי' נפשי כי כאשר נשלמה לגמרי עד שתוכל לעלות ולהתדבק בו ית' הנה אז אויטיך בלילה כי אז ע"י שינת הלילה משתוקקת הנפש אליו ית' ועולה אליו בסוד מ"ן הצריכות לצורך זיווג עליון וכיון שהיא עולה באותה התאווה והתשוקה לכן נשאר' למעלה ואינה חוזרת ובבא השחר אשר אני מתעורר אז אשחרך עם רוחי בקרבי ע"ד הנז"ל ואל תתמה ממלת אף כי הכונה לומר כי זכה אל הרוח אבל לא בשיתוף עם הנפש ממש וזהו אף רוחי כו' ולרמוז אל כל הנז' לכן נרמז בר"ת בלילה אף רוחי מלת באר לרמוז אל מה שביארנו שעולה הנפש אל הבאר העליון ונשאר' שם והנה האדם שהשיג בעצמו שהשלים חלק הנפש בכל פרטיו וכבר הרוח מתחיל לבא בו לפרקים כמו בסוד תוספת שבת כנודע אצלינו צריך שיאמר פסוק זה של נפשי אויטיך כו' עם הכוונה הנז' וזכה אל רוחו ואם לא יעשה כן אפשר שכוין שנפשו נה ע"א} נשלמה ואין בו כח להמשיך רוחו א"כ הרי עומד בעוה"ז לבטלה ואולי ח"ו יסתלק מן העולם בלא זמנו וז"ס ימותו ולא בחכמה כי בסיבת שאין בו חכמה ע"ד הנזכר אפשר שימשך להם המיתה ואעפ"י שאומר פסוק (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו' זה הוא בחי' הנשמות העולות דרך פקדון לבד ויעלו וירדו למקומ' אבל פסוק של נפשי אויטיך כו' הוא מועיל לענין הנז' וזוכרהו

גם א"ל מורי ז"ל בענין הנז' שמי שיודע בעצמו שהשלים חלק נפשו כנו' צריך שיכוין אלו הכונות בכל לילה כמשי"ת ואלו הם הנה אחר שאמר תפי' אנא בכח כו' שבו נרמז שם בן מ"ב דיצירה כנ"ל אשר ע"י העלינו את נפשינו מן העשיה אל היצירה ע"י שם זה של מ"ב שביצירה הנה אח"כ עוד תכוין בשם אהיה אשר אהיה שהוא שם מ"ב שבבריאה כנ"ל כי ב"פ אהיה בנימ' מ"ב ותכוין שע"י שם מ"ב זה דבריאה אתה מעלה בחי' רוחך מן היצירה אל הבריאה ודע כי יש שם מ"ב אחר בבריאה והוא עליון וגבוה מן המ"ב הנז' והוא שם אהיה יה"ו ומ"ב הראשון הוא תחת זה המ"ב אבל שניהם הם בבריאה ולכן טוב לכוין בשניהם אח"כ בידך אפקיד רוחי כו' תכוין כי ר"ת הוא באר והוא חיבור שמא שלים של יהו"ה ואלקים וחיבור שמא שלים של הויה ואדני וכולם בנימ' באר גם תכוין כי אלקים הוא בנימטרי' אהיה אדני

ובזה תבין למה חיבור הויה אלקים נקרא שמא שלים יותר משם הויה אדני כנו' בפ' ויקהל והטעם הוא כי בו נכלל ג"כ שם אהיה גם תכוין כי יהוה ואלקים בנימט' יב"ק ובתיבות יהוה אל אמת תכוין כונות אלו יהוה הוא כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה ותכוין בד'

שעה"כ

אותיות אחרונות שהם ממולאו' בהיין והם בגימטר' ב"ן גם תכוין כי " באצילות י"ה
בבריאה יה"ו ביצירה יהוה בעשי' ולכן הוא במילוי ההיין כנז' ובמלת א"ל תכוין אל הויה
דס"ג שיש בה תלת יודין ואלף שעולים א"ל כנודע ובמלת אמת תכוין אל שם אהיה
פעמים אהיה שעולים בגימט' אמת וחשבון זה נק' חשבון המרובע וזה הפסוק יהיה סיום כל
דברך ותישן מתוך כונות אלו ומחשבה זו

עוד יכוין בר"ת בידך אפקיד רוח ר"ת בא"ר כנ"ל והם חיבור הויה אלקים הויה
אדני שיהיו משולבים כזה יאהדונה"י אילהויהם והכונ' היא להעלות נפשותינו מבור זה
אל באר מים חיים נובעים ע"י היחוד הזה הנז' גם פדית אותי יהוה ר"ת פא"י שם אחד
משמות ע"ב כנ"ל והוא חיבור יהוה ואדני ויכוין בתיבות אלו שהשי"ת פודה אותי ר"ל אות
י של ברית קדש שלי שנמסר אל החיצונים ב"מ ע"י השחתת זרעו לבטלה והקב"ה יפדהו
ויקחהו מידם בכח שם יהוה הנז' בזה הפסוק עצמו שהוא יהוה א"ל אמ"ת וצריך שיכוין
בהויה זו שיש בה ג' ציור' של רי"ו באופן זה תחלה אותיו' י"ה הם ציור רי"ו כזה י"ה אח"ך
תצרף אותיו' ה"ו והם ציור רי"ו כזה ה"ו ואח"כ תצרף אותיו' ו"ה והם ציור רי"ו כזה ו"ה
והרי הם ג"פ רי"ו ותכוין כי כל רי"ו מאלו ה"ם שם א"ל כי א"ל פשוט ומלא הוא בגימ' רי"ו
והנה ג"פ א"ל הוא מגן ופשוט ומלא הוא רי"ו ורי"ו הוא בגימ' יראה וכל הכונות הנז' נרמזו
יחד בפ' מגן אם יראה ורומח במ' אלף בישר' מגן הוא ג"פ א"ל יראה הוא אותיו' רי"ו
ורומ"ח שבק"ש הנ"ל והכונה שבכח כונות אלו נלחם האדם עם המזיקין והורג אותם
כמבואר אצלינו במקומו בפ' זה באומרו אז לחם שערים כו' או ירדו לשערים עם ה' כו'
ועיין בש' רוה"ק כי הוא מדבר על בחי' המזיקין הנזכ' ובתיבת א"ל תכוין אל שם יא"י²³²²
היוצ' מהויה דס"ג ובתיבת אמת תכוין אל אהיה פעמים אהיה שהוא בגימ' אמ"ת בסוד
כולו זרע אמת כמבו' אצלינו אח"כ תאמר אתה תקום תרחם ציון ובתי' תרחם תכוין אל
ג"פ רי"ו שנתכונ' בציור שם ההויה הנז' והיא יהוה אל אמת ושלשתם בגימ' תרחם גם
תכוין כי תרחם בגימ' יהוה ואהיה וב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ והכולל ויכוין שאם נמסרו נר"ן
שלו ביד הקל' ע"י השחתת זרעו לבטלה יסתלקו עתה משם ויחזרו ויתעלו אל הקדושה עם
נפש האדם עצמו העולה עתה שם בסוד (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו' אחר הכל תכוין
אל שם אלוה ויש בו כמה כוונות ראשונה תכוין ששם זה הוא מלבוש הנשמה השומר
אותה מיד החיצונים כמ"ש בסבא דמשפטים על פ' בבגדו בה ולכן בלילה אשר הנשמה
עולה צריך להעלותה ע"י (נח ע"ב) שם זה ולהעלימה מן החיצו' שלא יתאחזו בה כמי
שמתכסה בטליתו

וענין עליה זו הוא שעולה עד יסוד דנוק' העליונה בסו' מ"ן כנודע ואז נעשית באר
מיין נבעין ולכן יכוין בשם הנזכר במלואו כזה אלוה אלף למד וו ה"א עוד יכוין אל מ"ש
בסבא על פסו' שארה כסותה ועונתה כו' ואמר כי כסותה הוא שם אלוה והוא השם
המלביש את הנשמה להעלימו' מן החיצוני' שלא יתאחזו בה כנ"ל והנה הכוונה הכוללת
בשם זה נז' בזו' פ' לך לך (צד ע"א²³²³) שביאורו הוא א"ל ו"ה ר"ל כי שם א"ל הוא היות
המחיה לשני אותיות ו"ה שה"ם זו"ן והחיות הנמשך להם הוא מן אימא שהיא סוד שם
אהיה דיודין ויש בו ג' יודין ואלף שהוא שם יא"י וממנו נעשה א"ל ואל זה נמשך מאימא
לזו"ן הנק' ו"ה להחיו' אותם עוד תכוין כי שם אלוה הנז' הוא בגימ' מ"ב והם מ"ב אותיות
שיש בפשוט ומלוי ומלוי המלוי דהויה והנה שם אלוה זה העולה מ"ב הוא בחינת קרקפתא
דרישא דז"א גם תכוין כי אות א' שבשם זה ציורו יוד כזה א' והיא בגימ' עשרים ונ' אותיות

- מאיר הכוונה -

²³²² עי' לעיל הערות 580, 581.

²³²³ אלו"ה הכי הוא א"ל נהירו דחכמתא ו' דכר ה' נוקבא אשתתפו כחדא אלו"ה אקרי²³²³
ונשמתא קדישא מהאי אתר אתאחדת.
תרגום: אלוה כך הוא, א"ל, אור החכמה, ו' זכר, ה' נקבה, כשמשותפים יחד נקרא אלוה.
והנשמה הקדושה נאחזת מהמקום הזה.

שעה"כ

הנשארו' משם אלוה הם בגימ' מ"א וך' סך הכל ס"א וע"ה ס"ב וה"ם הויה באופן זה יוד ה"ה ויו ה"ה ושם זה הוא בו"ק דו"א גם תכוין כי ל' של שם זה היא כ"ו כזה ל' בגימ' הויה ותכוין כי הויה זו היא הויה דס"ג ואם תחבר כ"ו דלמד עם ג' אותיות הנשארו' שהם או"ה סך הכל יהיה ל"ח ושם זה הוא מוריד ההתפשטות מלמעלה מוריד המוח תוך הקרקפתא וההתפשטות בו"ק גם תכוין באות ו' של שם הנז' כי יש י' בראשו כזה ו' והוא י"ו ועם ג' אותיות הנשארות שהם אל"ה יהיה הכל גימ' ב"ן והיא הויה דב"ן ושם זה הוא כנגד המלכות גם תכוין באות ה' של שם הנז' שציורה ד"ו שהיא בגימ' י' ועם ג' אותיות האחרו' שהם אל"ו יהיה הכל בגימ' מ"ז ושם זה הוא חיבור יהוה אהיה אשר בכתר והוא מוריד ההתפשטות משם ולמטה ע"כ

דרושי תיקון הצות דרוש א'

בענין קומו מן המטה בח"ל אחר שיטהר וינקה גופו וירחיץ פניו ורגליו וילבש מלבושיו ויסדר ברכותיו על סדר הנז' בגמ' וכמ"ש הרמב"ם בה"ת כבר נת"ל שאחר ח"ל נעשו ב' דברים הא' הוא זוג לאה ועקב והב' הוא לבכות על רחל שירדה בבריאה בסוד שכינה בגלות היורדת למטה בעת הזו ממש ולכן צריך שתלך ותשב אצל הפתח סמוך להמוזזה שה"ם השכינה פתח העליון ותסיר המנעלים ותשב יחף ותעטוף ראשך כאבל ותרבה בבכיה כפי כחך ותקח אפר מקלה ותשים על מצחך במקום הנחת תפילין גם תכוף ראשך ותחבק פניך בקרקע ממש ותכוין בזה על שריפת התורה שנעשית אפר וגם תכוין למה שנתבאר אצלנו בש' רה"ק איך מיום שנחרב בהמ"ק ונשרפה התורה נמסרו סודותיה ורזיה לחיצונים וזה נקרא גלות התורה בעו"ה ותאמר תחילה על נהרו' בבל כו' ותכוין לבכות על חורבן הבית ואח"כ מזמור לאסף אלקי' באו גוים כו' ותכוין לבכות על הריגת הצדי' ואח"כ תאמר פסוקי' אלו זכור ה' מה היה לנו כו' עד סיום מגילת איכה ותכפול בסוף פסוק השיבנו כו' הכוונות אשר יש בפסוקים אלו הם אלו בפ' זכור ה' מה היה לנו תכוין ר"ת מילה ר"ל שבמקום המיל' נכנסה הערלה הנקרא הרפה כמ"ש בבני יעקב כי הרפה היא לנו וז"ש זכור ה' מה היה לנו בתחילה המילה והקדושה ואח"כ הביטה וראה את הרפתינו עתה ששלטה הערלה בעולם גם תכוין כי מה שהיה תחלה גוברת מדת רחמים בעולם שהוא הויה דמ"ה דאלפין חזר להיות מה"ד הנק' אלקים בגימ' לנו וז"ש זכור ה' כי שם מ"ה חזר ונהפך ונעשה לנו והענין הוא כי מ"ה במלוי הוא מס הא גימ' פ"ו שהוא אלקים הרי שמן מ"ה נעשה לנו ובפ' נפלה עמרת ראשינו תכוין ר"ת נער והכוונה שתכוין כי השכינה הנק' הא אחרונה של ההויה נפלה בעונותינו וזהו מלת נפלה נפל ה' ונשאר במקומה מטטרוז הנער בסוד אי לך ארץ שמלכך נער גם תכוין כי הש"ך דינין שהם בגימטרי' נער כמבואר אצלנו גברו על הרחמים וחסר מהם המיתוק הממתקן שהם אות ה' אשר אז נקרא נערה נער ה' כמבואר אצלנו בזו' פ' בא דל"א ע"ב שם ביארנו כי הש"ך הם ה' פעמים דין שבחמשה אדני וכשניתן עמהם ה' אלפין מתמתקים ונעשים ה' שמות אדני ובפ' על זה היה דוה לבנו כו' תכוין כי זה הוא יסוד ועל היסוד שזה הוא ההוד ועתה ההוד נהפך לדוה ונמצא כי ע"ז שהוא היסוד היה דו"ה תמורת {נח ע"ג} הוד ועל אלה שהם ו"ק הנק' אלה חשכו עינינו או תכוין ג"כ אל ס"א בסוד אלה אלקיך ישראל כי על אלה חשכו עינינו ואח"כ תאמר פסוקי ישעיה בסי' ס"ג והם הבט משמים וראה כו' אתה אבינו כו' למה נתענו כו' למצער ירשו כו' ואח"כ פסוקים שבסי' ס"ד והם ועתה ה' אבינו כו' אל תקצוף כו' ערי קדשיך כו' העל אלה כו' ואח"כ תאמר פסוקים דנחמה שבסי' ס"ב והם על חומותיך ירושלים כו' ואל תתנו דמי לו כו' נשבע ה' בימינו כו' כי מאספיו יאכלוהו כו' ואח"כ תאמר ג' פסוקים אלו והם אתה תקו' תרחם ציון כו' כי רצו עבדיך כו' בונה ירושלים כו' והרי נשלם ענין תיקון רחל

שעה"כ

ואח"כ תתחיל בתיקון לאה ותאמר לדוד מזמור לה' הארץ כו' כל המזמור וכשתאמר שאו שערים ראשיכם תכוין שעתה הקב"ה נכנס בג"ע להשתעשע בנשמו' הצדיקים כנ"ל וז"א שאו שערים ראשיכם ויכוין כי בתחילה אומר והנשאו שהם עליי יסוד ומלכות שה"ס שני אותיו ו"ה של וה'נשאו ו"ה נשאו ואח"כ אמר ושאו והוא רמו אל ו' עלאה ת"ת וזהו שאו ו' ובפסוק ישא ברכה מאת ה' וצדקה מאלקי ישעו יכוין אל שם הויה בא' משנים עשר צירופים אשר נרמו בס"ת יהוה וצדקה מאלקי ישעו ההי"ו גם יכוין בצירוף א' מ"ב צירופים הנז' וגם יוצאת מס"ת וצדקה מאלקי ישעו זה והוא היו"ה ואח"כ תאמר מזמור כאיל תערוג על אפיקי מים כו' כולו ומזמור הסמוך והוא שפטני אלקים כו' כולו ולפי ששני מזמורים אלו מיוסדים בענין חשק ותשוקת המלכות לעלות עם דודה שהוא הת"ת וגם ישראל בניה הם בתשוקה הנזכר ויכוין אל הנהו שבעין קלין דרמאת ההוא איילתא עלאה וז"ש כאיל תערוג ובס"ת חסדו ובלילה שירה עמי תכוין בא' מ"ב צירופי הויה והוא וה"ה ובפסוק אלה אזכרה יכוין לתקן המלכו' הנק' אלקים אשר היא נתקנת תיקון אחר תיקון כי תחילה היא אל"ה מן אלקים ואח"כ ["ואשפכה עליי"] ניתוסף עליה אות י' וזהו על"י על י' ואח"כ ניתוסף אות מם וזהו "אדדס" אדד ס' והרי נשלמה בשם אלקים מלא וז"ש עד בית אלקים ופי' אדדה אותה ואעלה אותה עם אותיו אל"ה וי' הנז' עד שיתחברו עם אות מם ותעשה בית אלקים ואם הוא באותם לילות שבין פסח לעצרת שהם ימי הספירה תכוין באומרך אעבור בסך אדדס אל מספר ימי הספירה שהם מ"ט כמנין אד"דס ואח"כ יאמר מזמור יענך ה' ביום צרה כו' כולו ותכוין בג' הויו' דב"ן דמלוי ההין שיש בזה המזמור כמו שביארתי בס' תפלת שחרית בביאור זה המזמור ותכוין כי ע' תיבין שבזה המזמור הם ע' קלין דרמאת איילת' כנ"ל במזמור כאיל תערוג על אפיקי כו' ותכוין כי ר"ת יענך ה' ביום צרה בנימ' יב"ק שסודו יהוה אלקים או ג"כ אהיה יהו"ה אדני וכן ר"ת ונפלו ואנחנו קמנו בנימ' יב"ק ואנחנו קמנו ונתעודד ר"ת בגי יב"ק יעננו ביום קראנו ר"ת יב"ק גם תכוין כי ר"ת ונתעודד יהוה הושיעה המלך הוא א' מ"ב צירופי יהוה והוא ויהי"ה ואח"כ תאמר מזמור אלקים יחננו כו' והענין הוא כי אחר אשר השכינה תערוג כאיל כו' וענה אותה במזמור יענך ה' ביום צרה אז אנו שואלים על עצמנו אלקים יחננו ויברכנו לנו אנו ישראל התחתונים ודע שבימי העומר תכוין בכל תיבה ותיבה ובכל אות ואות מן הנוגעים ומיוחדים לאותה הלילה כנז' בדרוש ס"ה וע"ש ודע כי כוונות אלו המזמורים הם ענין זוג לאה ועיבורה ולידתה בסוד ותקם בעוד לילה כו' וזכור זה היטב ולכן תאמר מזמור הללויה אודה ה' בכל לבב כו' כל המזמו' כולו ותכוין כי יש במזמור זה כ"ב אותיות אלפא ביתא כנודע ולכן אחר שתסיים המזמור תכוין עוד בה' אותיות מנצפ"ך אשר בהם נשלמו כ"ז אותיו' של אלפא ביתא כי אלו הם בחי' ציור הוולד בכ"ז אותיו' אלו והבן זה גם תכוין בה' אותיות מנצפ"ך שהם שם א' קדוש השולט אחר ח"ל כנזכר בזוהר פ' שלח לך וגם תכוין אל ג' שמות הנז' שם והם באופן זה כלך עפה יאעוצה כי שם זה יוצא מה' אותיות מנצפ"ך כנז' והענין הוא כי בח"ל הראשונה נתקנ' לאה בכל איבריה וכולם הם גבו' ודינין בסוד מה שביארתי פ' בא ד' ל"ח ע"ב בסוד נערה ונער וכמו שהודעתך לעיל שתכוין בר"ת נפלה עמרת ראשינו נער שהם ש"ך כחות הדין כמנין נע"ר ואחר ח"ל היא מתמתקת בסוד ה' אותיו' שהם מנצפ"ך ה"ג כנז' בפ' וירא דק"א ע"ב בס"ת וענין ה"ג אלו הם בית רחם האשה יסוד שבה {נח ע"ד} כנז' באדרא נשא קמ"ב ע"ב ובחי' זו נתקנת בחצו' האחרונה של לילה ע"י עסק התורה שעוסקים התחתונים בעוה"ז ומקשטים ומתקנים קישומי מטרוניתא ואח"כ תכוין בשם א' קדוש של ע"ב שמות דויסע ויבא ויט' והוא אל"ד ותכוין כי שם זה הוא בסוד הלידה של לאה וגם שם הזה עולה בנימ' עם כללותו כמנין לאה וצריך שתכוין כי בתחי' עדיין לא היה כך והוא למעלה בפסוק על חומותיך ירושלם כו' המזכירים את ה' אל"ד ד"מי ל"כס ותכוין כי אז היה בר"ת אד"ל ועתה נהפך ונעשה אל"ד בסוד הליד' כנז'

שעה"כ

ודע כי פעם את אח"כ שמעתי ממורי ז"ל סדר המזמורים הנ"ל באופן זה כי לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה אין לאומרו אלא אחר מזמור של יענך ה' ביום צרה כו' והנה סימן מזמורים אלו הוא כך כי בליל החול סדרם הוא כא"ל תערוג שהם כאיל תערוג כו' יענך ה' ביום צרה לה הארץ ומלואה ובליל ר"ה סימנם כלא"ה שהם כאיל תערוג לה' הארץ ומלואה אלקים יחננו ויברכנו הללוים אודה ה' בכל לבב והענין הוא כי אם הם לילי ר"ה או ימים שאין בהם נפילת אפים אין לבכו ולהתאבל על החרבן וגם א"ל כל המזמורים והפסוקים אלא יתחיל ויאמר מזמורים אלו שסי' כלא"ה בלבד ואח"כ יעסוק בתורה

גם צריך שתדע שאחר שכבר גמרת כל המזמורים של הללויה אודה ה' כו' צריך שתבכה בכל לילה על עונותיך ותבקש מחילה מלפניו ית' ולכן אחר שתאמר מזמור הללויה כו' תאמר מזמור של בבא אליו כו' כולו בבכיה ותחינה ובקשה ואח"כ תאמר עד אנה בכיה בציון ומספד בירושלם תקום תרחם ציון ותבנה חומות ירושלם ואח"כ תקום ממקומך ותלך למקום אחר לעסוק בתורה עד עה"ש כנו"ל וכשתאמר עד אנה בכיה בציון כו' צריך שתכוין בזה כי ציון היא כנגד רחל וירושלם כנגד לאה ותכוין להמתיק את שתייהן מגבורותיהם והנה לאה עומדת מן החזה דו"א ולמעלה ורחל מן החזה ולמטה והנה האורות הניתנין אל רחל הם מן האחוריים דו"א שהפנים שלו הם שם מ"ה והאחוריים והם ריבועו הוא בנימ' ק"ל בזה האופן יוד הא יוד הא ואו יוד הא ואו הא והוא כמנין ע"ד אנ"ה גם מגיעים אל"י אורות המגולות ביסוד דאימא אשר בהיותם למעלה כנגד לאה הם אורות סתומים והוא בחי' ההבל היוצא מן היסוד ההוא דאימא והוא מילוי הוי"ה דס"ג שהוא בנימ' ל"ז כמנין בכי"ה וזהו עד אנה בכי' הכוונה לומר שעתה הם חסרים מן רחל הנק' ציון שני מיני אורו' הנז' שהם בנימ' עד אנ"ה בכי"ה ואנו צועקים אליו ית' שעד אנה תמשך בכיה זו ברחל על חסרון האורו' האלו והשפע שלה אשר שניהם עולים עד אנה בכי"ה שהם ק"ל ול"ז ומלת ציון כבר נת' במ"א וכנגד לאה אמר מספד בירושלם כי האורו' המאירים בלאה ה"ם האחוריים דיסוד אבא המאירים בלאה כנודע כי שם הוא בחי' משה המאיר בלאה כמבואר אצלנו במארו"ל (כתובות קיא ע"א) כל המהלך ד"א בא"י כו'²³²⁴ והוא רבוע דהויה דע"ב דיודין והוא בנימ' קפ"ד כמנין מספ"ד והענין שהאורות שלה שהם קפ"ד נהפכו למספד שהוא תמורת האור שהוא בנימ' קפ"ד ומעם היות' נק' ירושלם הוא כי לאה היא למעלה אחורי הפני' דו"א ממש ולכן יש לה הארה נמשכת מן הפני' וכבר ידעת שהארת הפנים היא שם אל במלואו שהוא קפ"ה בסוד ב' שמות אל במלואם והם ש"ע נהורין דאנפין עלאין כנודע ולכן תכוין כי ג' אותיות יר"ו מן ירושלם הם בנימ' א"ל אלף למד והם רי"ו וג' אותיות שלם מן ירושלם הם בנימ' ש"ע נהורין שהם ב"פ אלף למד והרי הזכרו ג"פ ג' שמות אל במלואם שמקומ' בתרין תפוחין קדישינן ובהוטם אשר באמצע והרי נת' טעם למה ירושלם היא בלאה ואחר שצעקנו עד אנא בכיה בציון ומספד בירושלם אנו מתפללים אליו ית' תקום תרחם ציון כנגד רחל ותבנה חומות ירושלם כנגד לאה והכוונה שבכח שני היסודות דאו"א תאיר בהם ותקיים לשתייהם מנפילתם וז"ש תקום ת"ק מ"ו כי ת"ק הוא אחוריים דאהיה דיודין אשר הם בנימ' תקמ"ד תסיר מ"ד שהם חשבון אותיות הפשוטות והנשאר הוא ת"ק וגם מלוי דהויה דע"ב דיודין בנימ' מ"ו וזהו ת"ק מ"ו תרחם הם ג"פ רי"ו שיש בציור ארבעה אותיו' ההויה כמו שנת"ל בס' השכיבה ושם נתבאר אחר כוונת אבגית"ן כו' ע"ש והכוונה היא שע"י ג' רי"ו אלו תרחם ציון ותבנה חומת ירושלם שהם רחל ולאה (נט ע"א) וכבר ידעת כי ציון היא בחי' הנקו' הפנימיות דרחל שהיא יסוד שבה ולכן שם הוא ענין תרחם הנז' שהם ג' ציורי רי"ו שבהויה שהם סוד מ"ן שבה אמנם ירושלם היא בחי' מלכות שאינה בחי' פנימית רק חומה

שעה"כ

חיצונית כמבואר אצלנו בסדר ליל הושענא רבה בענין חומת ותחום כי הכל במלכות ולא ביסוד וזהו תבנה חומות ירושלי' כי ירושלם איננה רק חומות גם בפסוק לב נשבר ונדכה כו' שבמזמור בבא אליו נו"ה כו' נתן לי מורי ז"ל יחוד א' גדול שאכזיב בו קודם השכיבה כנודע אצלנו ענין מנהג היחודים האלה מה ענינם בשער רוח"ק ואיני זוכר אלא קצתו ועלה בדעתי להעתיקו פה כי נלע"ד שטוב לכוין בו עתה ג"כ והוא זה מלת לב הוא ל"ב אלקים דמ"ב ר"ת ל"ב נשבר ונדכה הם בגימ' אלקים ר"ת אלקים לא תבזה הם ת"ל וה"ם ה' שמות אלקים שהם בגימ' ת"ל שמשם נמשכים בחי' תלתלים וקוצא דשערי דז"א ויוצאים מן הה"ג שבו שהם ה' שמות אלקים ולכן נרמזו ונכתבו בפירושי שם אלקים ג"כ בענין זה באומרו אלקים ותמתיקם בס"ת של הפסוק הזה כיצד שם אלקים פשוט הנרמז בר"ת לב נשבר ונדכה תמתיקו בס"ת שבהם שהם אותיות בר"ה שהוא גימ' אור וה"ם אלף למד אהיה כמבואר אצלנו עם הכולל וה' אלקים הרמוזים בר"ת לא תבזה והם ת"ל תמתיקם בס"ת שהם ג' אותיות אלקים לא תבזה והם מאה שהם בגימ' מ"ו והם מלוי הויה דע"ב דיודין העולה גימ' מ"ו כנודע גם תכוין כי ר"ת של ז"בחי א"להים ר"וח ג"שברה הוא בגימ' רנ"ה וה"ם ג' שמות אלקים שבגרון כמבואר אצלנו בסוד ניהר גרוני וזהו זבחי אלקים ותכוין להמתיקם ע"י ס"ת אלו עצמ' שהם גימ' הויה דמלוי ס"ג והם זבחי אלקים רוח נשברה ימח"ה והם בגימ' ס"ג ע"כ לעמוד בח"ה צריך כמה תנאים הא' הוא להחזיר בני אדם בתשובה הב' הוא ליתן צדקה באופן שלא ידע הוא למי נתנה והמקבל' ג"כ לא ידע ממי קבל' והג' הוא לקרות הפסוקים בכל יום באהבה וביראה ובתפילין ותכוין להמשיך ולעורר היראה מן אות י' והאהבה מאות ה' והתורה שהם הפסוקי' מאות ו' והתפילין שהם מצוה מאות ה' אחרונה הד' הוא להניח תפילין בכונה זו כי ד' פרשיות תפילין של ראש הם כנגד ד' אותיות הויה וכ"א אזכרות שבהם כנגד שם אהיה וד' בתים שלהם כנגד ד' אותיות אהיה ויכוין שבד' אותיות הויה יש ד' שמות עסמ"ב ואלו כולם הם מן ג' אותיות יה"ו בלבד בד' מלויים הנז' זולתי ה"א אחרונה וד' פ' תפילין של יד הם כנגד ד' אותיות הויה ובהם ד' שמות יה"ו פשוטים בלתי מלוי וכ"א אזכרות שבהם כנגד שם אהיה והבית שלהם כנגד שם אדני כמבואר אצלנו בשער התפילות והמקיים בכל יום תנאים הנז' יזכה שיעזרוהו להתעורר לעמוד בח"ה

דרושי סדר שבת הקדמה

מכאן מתחיל סדר שבת

²³²⁵ ענין הק"ש והתפילה שמתפללין בכל יום תמיד ג"פ ערב ובקר וצהרים בחול

ובשבת ויו"ט.

דע לך כי יש הפרש ושינוי גדול בין התפילות של חול אל תפלת השבת ור"ח ואל תפילת היו"ט ואל חול המועד. ולא עוד אלא²³²⁶ אפילו בימים טובים עצמם, אין תפילת חג הפסח דומה לתפלת החג השבועות או לתפילת החג הסוכות וכיוצא בזה. ולא עוד אלא²³²⁷ כי גם בכל יום ויום בעצמו, אינו דומה תפילת השחר לתפילת המוסף, או לתפלת מנחה או לתפלת ערבית. ולא עוד אלא²³²⁸ שבימי החול עצמם, יש שנוי גדול בין תפלת יום זה לתפלת יום שלאחריו, ולא ראי זה כראי זה. ואין לך שום תפלה מיום שנברא העולם עד סוף העולם שתדמה לחברתה כלל ועיקר²³²⁹.

- מאיר הכוונה -

²³²⁵ פע"ח שער התפילה פרק ז. יש אריכות גדול שמוצא צסוף הספר.

²³²⁶ ולא עוד אלא – נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "וגדולה מזו".

²³²⁷ ולא עוד אלא – נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "וגדולה מכולם".

²³²⁸ ולא עוד אלא – נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "וגדולה מזו".

²³²⁹ עי' לעיל הערה 883. והנה הניצוצין המתבררים בכל עת, הנה הם מה ששייך לאותו העת דוקא, לאותו השנה, ולאותו החודש, ולאותו השבוע, ולאותו יום, ולאותו רגע (דע"ה ח"ב קה ע"ב).

שעה"כ

והענין בקיצור הוא, לפי שתכלית מצות התפלה היא לברר הבירורין של השבעת מלכי אדום שמתו. ובכל יום ויום ובכל תפלה ותפלה מתבררים ברורי נצוצות חדשות שלא נתבררו מעולם עד העת ההיא. ובכל תפלה ותפלה מתבררים ניצוצות שעדיין לא עלו בשום זמן²³³⁰. והנה כפי ערך הניצוצות המתבררות ועולות ממש למעלה בכל תפלה ותפלה, כן כפי ערך ההוא, הוא ערך הזווג העליון ולקחתם המוחין והמשכתם²³³¹. וז"ס טעם החיוב הגדול המוטל עלינו להתפלל בכל יום ובכל שעה²³³², לפי שבכל תפלה ותפלה נעשין בחי' מחודשות, (נט ע"ב) מה שלא נעשית בשום תפלה אחרת זולתה. וגם כי על הדרך הזה הוא ענין מצות הק"ש שנצטוינו לקרותה בבקר ובערב בכל יום תמיד, לפי שבכל קריאת שמע נעשה דבר מחודש למעלה, מה שלא נעשה כן בק"ש אחרת זולתה מעולם.

²³³³ האמנם כל זה הוא בבחי' הפרטי²³³⁴2335. אמנם בדרך הכלל²³³⁶ יתבאר לפנינו בע"ה. וגם נתבאר למעלה איך כל הק"ש וכל התפלה של שחרית בימי החול, יש להם כוונה אחד בדרך כלל. וכן כל התפלות דמנחה דחול כוונה אחד להם. וכן כל הק"ש

- מאיר הכוונה -

²³³⁰ עי' לש"ו דע"ה ח"ב קה סע"ב.

²³³¹ הוא ערך הזווג העליון ולקחתם המוחין והמשכתם" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "כך יהיו אז ערך המוחין שימשכו בזעיר ונוקבא ובמה שלמעלה מהם". נוסף בפע"ח: וכן על דרך זה יהיה בענין המשכות האורות בקריאת שמע כי אין קריאת שמע בעולם שתדמה לחברתה בסצה הנ"ל.

²³³² "החיוב הגדול המוטל עלינו להתפלל בכל יום ובכל שעה" נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "שנצטוינו להתפלל תמיד ג' פעמים ביום ולקרא קריאת שמע פעמיים ביום ואם ביטל אחת מהם נקרא מעוות לא יוכל לתקן".

²³³³ כי כל תפלת שחרית בכל ימי החול הם שוין בכללות כוונתם וכל תפלת מנחה של חול שוין וכל תפלת ערבית דחול שוין וכל תפלת ליל שבת שוין וכל תפלת שחרית שבת שוין וכיוצא בכל תפלות ועל דרך זה בכל קריאת שמע דשחרית דחול שוין וכל ק"ש דערבית דחול שוין

²³³⁴ רק בעניינים הפרטים שבהם (פע"ח).

²³³⁵ עי' הקדו"ש קג ע"א: אמנם דע, כי הנה יש באמת עוד יחודים רבים פרטי פרטים לאין חקר באותן הד' הכלליים ג"כ, והנה הם נעשים ע"י כל המצות כולן. כי ע"י קיום כל מצוה ומצוה אשר במחשבה דיבור מעשה הנה גורם יחוד למעלה, וכמ"ש בספר שער המצות (בהקדמה שם), והוא ענין אמירת לשם יחוד אשר נתקן מחכמי חרשים לומר קודם עשיית כל מצוה (לכל מי שחננו ה' ברוח טהרה ולב בר ונקי), כי בכל מצוה גורם יחוד למעלה. אך כל היחודים המתקנים למעלה ע"י התורה והמצוה הרי אין זמן קבוע להם, והם מתחלקים לפרטים רבים אין חקר, כי אינו דומה תיקוני איש אחד לחבירו, וכל א' מתקן למעלה לפי שורש נשמתו, וכן אינו דומה מצוה אחת לחברתה, ומתחלקים תיקוניהם למדרגות רבות ולפרטים אין מספר. אבל כל פרטי היחודים אשר בכל התפילות הקבועים ובקדושת השבתות ומועדים שאמרנו לעיל, הנה הגם שהתיקונים הנוגעים להם מכל איש ואיש הנה הם נעשים למעלה ג"כ רק לפי תיקוני שורש נשמתו דכל א' ואחד, ובפרט שהרי אינו דומה תפילת אחד לחבירו, ומתקן כל א' בתיקון היחוד דכל תפילה ג"כ רק כל א' לפי שורשו למעלה, אך זהו רק בפרטי התיקונים אשר ישנם בכל יחוד ויחוד עצמו פרטים רבים לאין מספר לפי מספר הימים והשעות דכל עונת הזמן כולו דכל משך ימי עולם, וכן לפי מספר הדורות כולם, ואישים הפרטים שבכל דור, אך עכ"ז הנה בכללות, הרי הוה תיקוני היחוד דכל תפילה ותפילה כללות מדרגה אחת שוה לכל ישראל, וזמן קבוע לכל מדרגה ומדרגה אשר בכל תפילה, ומתקן הכללי דכל מדרגה ומדרגה בזמן אחד קבוע שבכל יום ויום ע"י כלל ישראל יחד. ובזה הרי יש מספר קבוע לתיקוני התפילות שבכל יום, ושיום בזה כל ימי החול זה לזה, וכל השבתות זה לזה, והר"ח והמועדים זה לזה, וע' בפע"ח שער התפילה (פרק ז) וכן בשעה"כ (דף נט סע"א ורע"ב), משא"כ היחודים המתקנים ונעשים למעלה ע"י כל מצוה ומצוה, הרי אין זמן קבוע להם כלל, ונעשה בכל רגע ורגע כמה תיקונים במדרגות רבות לפי מספר המצות, וערך כל מצוה הנעשים בכל רגע ע"י כל צדיק וצדיק, מצוה בפנ"ע חלוק מזולתו. והרי מתקן ונעשה למעלה כמה תיקונים בחלוקי מדרגות רבות בכל רגע ורגע גופה, ואין מספר להם ואין זמן קבוע להם וכנודע כ"ז ופשוט הוא.

²³³⁶ "בדרך הכלל" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "בענין הכללי שבהם".

שעה"כ

והתפלה של ערבית דחול כוונה אחד להם²³³⁷. וכעד"ז בשבתות ובר"ח וי"ט והבן זה מאד. ובדרוש התפילין למה אנו מניחין התפילין ביום ולא בלילה כו' נתבאר שם הדרוש הזה²³³⁸.

גם דע כי בכל תפלתנו אנו מעלים העולמות העליונות ומקשרים אותם זה בזה כנזכר בפ' בראשית בענין ההיכלות (&) וג"כ בפ' פקודי (&).²³³⁹ אבל צריך שתדע כי אין אנו יכולים להעלות עולמות בי"ע עד האצילות²³⁴⁰ לכלול אותם שם אלא מבחי' הנפשות והרוחין והנשמות אשר בג' עולמות אלו²³⁴¹, ואלו הם העולים עם השכינה למעלה²³⁴², שהיא המלכות העליונה, וכמ"ש בתפי' ר"ה (&). כי הנשמות הם יותר פנימי' מן המלאכים, ולכן המלאכים אינם עולים רק בשבת לבד²³⁴³ וז"ס (ישעיה לג ז) הן אראלם צעקו חוצה²³⁴⁵, ר"ל צעקו לסיבת שהם חוצה ולא מהפנים, לכן אין יכולים לעלות עם המלכות.

אבל בחי' העולמות בעצמם אינם יכולים לעלות עד ביאת המשיח בב"א²³⁴⁶, כי אז יתעלו ויעלו העולמות עצמם, אבל עתה לא יש עליה והתכללות העולמות למעלה אלא בבחי' הנשמות בלבד עם המלכות, וכמ"ש לקמן שאין שום חיצוניות עולה, רק נשאר במקומו, וחוזר להיות פנימיות.

השינוי' שיש בג' תפלות שחרית מנחה ערבית.

²³⁴⁷דע כי בחול²³⁴⁸ עולה רחל הנקבה בהוד ויעקב יורד בנצח, ושם מזדווגים ביחד. וזהו בתפלת לחש. ואח"ך בחזרת התפלה בקול רם, אז מאירים חסד וגבורה בזו"ן²³⁵⁰, העומדים בנצח והוד כנוז, וכמ"ש במקומו בחזרת התפלה בש"צ. ואז אנו מחברים את שניהם ע"י היסוד, וז"ס ענית אמון, שאנו עונין בברכות חזרת התפלה. וענין זה הוא בכל ג' התפלות אבל יש חילוק ביניהם, והוא כי בתפלת שחרית עולין עד פנימיות נצח והוד דו"א, ובמנחה עולים באמצעותם בלבד, ובערבית עולים בחיצונותם. וכמו שהודעתך בבאור שמות הספירות, איך יש בכל ספירה וספירה שלשה כלים²³⁵¹, פנימי

- מאיר הכוונה -

²³³⁷ אמנם פרטיהם זהם עלמנן אין ניולין מוחין אלו ואין ניולין צורכים אלו שוין מיוס שנצרכ העולם (נוסף צפע"ח).

²³³⁸ עי' לעיל הערה 2313.

²³³⁹ פע"ח שער התפילה פרק ו.

²³⁴⁰ עי' לעיל יא ע"ד טו ע"ב ולקמן סח ע"א ובע"ח שער מ דרוש ג טו, ושער נ' פ"ו (לש"ו).

²³⁴¹ עי' לעיל הערה 686.

²³⁴² צסוד מ"ן (נוסף צפע"ח אמנם נמחק בלשו, על פי העולת תמיד).

²³⁴³ צצבת לצד נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא בי"ט וצבת ור"ה ויו"כ וכיוצא", ונוסף: גם צפעס אחרת שמתתי כי בחול זו ע"ג) אין עולין רק בחי' הפנימית הנפשין ורוחין ונשמתין לצדן כי עולין עם השכינה צסוד מ"ן אצל צצבת עולה²³⁴³ אפילו חיצונית העולמות.

²³⁴⁴ האם זו סיבה לאמירת שלום עליכם ?

²³⁴⁵ עי' לעיל הערה 688.

²³⁴⁶ עי' לעיל הערה 686.

²³⁴⁷ פע"ח שער התפילה פרק ז דף ח ע"ג.

²³⁴⁸ הקשה הש"ש שהרי זה אותו דבר בשבת.

²³⁴⁹ "עולה רחל הנקבה בהוד ויעקב יורד בנצח, ושם מזדווגים ביחד" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "דע כי בחול המלכות בהוד ז"א ויעקב בנצח ז"א ושם הוא הזוג צסוד".

²³⁵⁰ ות"ת ליעקב ורחל (פע"ח).

²³⁵¹ צחי' (פע"ח).

שעה"כ

ואמצעי וחיצון, וע"ש²³⁵². וגם בב' כונות בברכת אבות, ומשם תבין הענין היטב, עם היות ששם מדבר בג' בחינות או"א, חיצון ואמצעי ופנימי, וכאן מדבר בז"א, אבל הדברים דומין זה לזה.

ונמצא כי בתפלת ערבית הם עומדים חיצינויות בחיצינויות, והוא סוד אחר באחר כמבואר שם. ולקמן בענין השינויים שיש בין תפלת החול והשבת, נתבאר ענין זה היטב, כי כאן צ"ע, ואינו מבואר.

ובענין החילוק שיש בין ג' פעמים שאנו קורין קריאת שמע בכל יום, שם נתבאר ג"כ השינויים אחרים שיש בין ג' תפלות, וע"ש.

עוד יש שינוי אחר בענין הזווגים כולם דשבת וחול, ונתבארו בסדר תפלת ערבית, וע"ש היטב.

עוד יש שני שינויים אחרים בין שחרית ומנחה וערבית וחצות לילה, וכבר ביארנום למעלה.

²³⁵³ עוד יש שינוי אחר בשלש התפלות הנז', והוא זה, כי בתפלת שחרית, בעת העמידה בלבד, שאתה מתפלל תפלת י"ח בלחש, אתה צריך לחבק שתי ידיך, ולהניח יד ימינך על יד שמאלך, פני כף ימין ע"ג אחורי כף שמאלית. וטעם הדבר הוא, לפי שבתפילת י"ח, אז הוא כניסת המוחין בז"א כנודע (&), ואז הם יורדים ומתפשטים בכל גופו, ואז צריך לכלול ולחבק ימינא בשמאלא, ושמאלא בימינא, ולהמתיק יד השמאל עם יד הימין²³⁵⁴.

וכן בתפלת המנחה בעת העמידה בלבד תאסור ותחבק שתי ידיך זעג"ז כנז', כי כבר הודעתוך, כי עיקר תפלת המנחה הוא העמידה בלבד, וכל אותם המזמורים שאומרים קודם תפלת המנחה, אינו אלא מנהג בעלמא.

אבל בתפלת ערבית, תאסור ותחבק יריך מתחילה ועד סוף, פירוש משעה שתתחיל ברכת אשר בדבר מעריב ערבים, עד שתשלים כל העמידה. והטעם הוא לפי שהרשימו של החסדים המתפשטים בגופא דז"א, כבר נשאר שם מן היום, ולכן צריך שבכל תפלת ערבית, תחבק יריך כנז'.

- מאיר הכוונה -

²³⁵² לכן בערבית נמלאת החיטונית בחיטונית והיא אז"א²³⁵²²³⁵² לכן כשיונקים מהאמלעים אז אינם פז"פ למטה מאחר שאינם מקבלים מכלי הפנים אך מאחר שמאיר זהם האמלעים יהיה פז"פ שלא במקומן ועולין באו"א וסם יהיה פז"פ בסוד פי' הזיווג לאז"א אך בערבית שיונקים מחיטונית אז אין זיווג כלל ליעקב ורחל והם אז"א עומדין ממס והיא בסוד נקודה באחוריים ולא צפרנוף ודוק היטב (נוסף בפע"ח).

²³⁵³ פע"ח מנחה ומעריב ג.

אמנם בשער מנחה ומעריב א' איתא: במנחה כריך שצטעת התפלה תשים שני ירך זעג"ז על החזה ימין על שמאל לרמז כי החסדים שז"א המתגלים שם בחזה ימתיקו הגבורות שהם יד שמאלית וכן בערבית ודע כי כל זמן שיש הזיווג הנוגע ממנו תועלת אל רחל כריך לרמז אותה אז כי ז"ס הנזכר בסבא דמשפטים (כה ע"א) עולמתא שפירתא דלית לה עיינין [עי' לעיל הערה 1575] כי בללא כתיב ועיני לאה רכות אבל ברחל לא נזכר אללא יפת מראה לכך בק"ש של שחרית כבר רמז אותה בפ' ראשון כנזכר שם שריך לסגור עיניו בידו הימנית בסוד עולימתא וכו' והנה עתה בתפלת מנחה שאין בו ק"ש כל עמידה יהיה בעינים סגורות מאותו הסוד עכמו בעולימתא וכו'.

²³⁵⁴ כריך לחבק ימין על שמאל, ושמאל בימינא, לאכללא בימינא בשמאלא ושמאלא בימינא כנודע, וע"ז תמתיק כל שמאל (פע"ח).

שעה"כ

גם צריך שתזהר בענין סגירת העינים בכל ג' התפלות ממש ע"ד החילוק הנז' בענין חיבוק ב' הידים.²³⁵⁵ והענין (נט ע"ג) הוא כי תעצום ותסגור עיניך בשחרית ובמנחה בעת העמידה בלבד, ובתפלת ערבית תסתום עיניך בכל התפלה, בין בברכות קריאת שמע, ובין בתפלת העמידה. וסוד עצימת העינים נרמז במ"ש בסבא דמשפטים (דף צה ע"א)²³⁵⁶ וז"ל: ומהו עולימתא שפירתא דלית לה עיינין כו', וביאור המאמר הזה הוא מדבר בענין רחל נוקבא דז"א, כי היא נק' עולימתא שפירתא, כמו שאמר הכתוב (&) ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה, אבל לית לה עיינין, לפי ששיעור קומתה הוא מן החזה ולמטה דז"א, ואין כנגדה בחי' העינים דז"א, כדי להמשיך מהם אליה בחי' עינים ג"כ. אבל לאה, יש לה עינים בסוד (&) ועיני לאה רכות, לפי שמקום לאה הוא למעלה במקום²³⁵⁷ רישא דז"א, אשר שם יש בחי' העינים דז"א, ומשם הולכת הארתם, ונמשכת בלאה אשר היא כנגדם, ובורא ויוצר²³⁵⁸ בה בחי' עינים. משא"כ ברחל התחתונה, ולכן הכתוב יחס העינים בלאה ולא ברחל, כמ"ש ועיני לאה רכות.

אמנם ברחל הזכיר היופי, כמ"ש (&) ורחל היתה יפת תואר ויפת מראה, ולא בלאה. והטעם הוא, לפי שלאה היא למעלה במקום כיסוי האורות, אבל רחל היא למטה מן החזה, אשר שם הוא גילוי אורות החסדים בתוך ז"א כנודע, כי שם נסתיים יסוד דאימא המלביש ומכסה את החסדים, ואז האורות ההם המגולים מאירים בה, ומיפים אותה. והרי נתבאר טעם סגירת העינים.

אמנם טעם הצטרפות סגירתם בתפילת ערבית מתחילתה ועד סופה, הוא לפי שעתה הוא סוד זמן לילה, שהוא זמן החשך. ואמנם ביום היו נמשכים לרחל עינים מלמעלה, אבל בערבית שהוא זמן לילה, נחשכים עיני רחל. ובוזה תבין כמה מאמרי הזוהר שאומרים ענין הלילה, איך החשך יכסה ארץ בלילה, ותבין מה הוא ענין החשך הזה, וגם למה הוא בלילה ולא ביום.

שינוי אחר שיש בין שחרית ובין מנחה וערבית וזווג דחצות לילה, הנה הזווג דתפלת שחרית הוא מן יעקב ורחל, מן החזה דז"א ולמטה. והטעם הוא מובן כמ"ש אצלנו בענין אצילות יעקב ורחל, שהם למטה מן החזה דז"א. כי הטעם הוא, לפי שהיסוד דאימא מתפשט עד החזה, ולכן האורות אשר למעלה מן החזה, בין אותם דאבא בין אותם דאימא, הם אורות מכוסים וסתומים. אבל למטה מן החזה, שנשלם ונפסק היסוד דאימא, נתגלו האורות דאבא, ולכן יעקב יכול להעשות שם כנגדן מבוזין, כי הוא נעשה מאורות דאבא. ורחל גם היא ניתנה שם, כנגד האורות דאימא המגולים, כי היא נעשית מהם.

והנה כאשר אימא עלאה נתפשטו כל הנה"י שבה תוך ז"א, ונעשו לו מוחין גמורים, שהוא בשחרית, הנה יש בענין הזה ב' בחי': הא', היא בתפלת לחש, כי אז אימא עלאה היא רובצת על הבנים זו"ן, והיסוד שלה הוא מושפל למטה עד כנגד החזה דת"ת דז"א כמבואר במקומו, ולכן אין אורות מגולים נמצאים ממנה, אלא ג' אחרונות לבד, הם נה"י. ולכן גם יעקב ורחל הם עומדים בחוץ, כנגדם בנה"י דז"א²³⁵⁹ בלבד.

הבחי' הב' היא בתפילת החזרה דש"ץ בקול רם, כי אז אימא עלאה נזקפת למעלה, ואינה רובצת, ואז היסוד שלה היא כדרכו, בין אמצע תריין רישי פרקין עלאין דנו"ה שלה, אשר מתלבשים בחו"ב דז"א. ואז היסוד שלה מתלבש בדעת שבו. ונמצא כי גם האורות

- מאיר הכוונה -

²³⁵⁵ פע"ח סער מנחה ומעריב פרק ג.

²³⁵⁶ עי' לעיל הערה 1575.

²³⁵⁷ ב'אחורי (פע"ח).

²³⁵⁸ "זכורא ויולר" נמחק בפע"ה, ובמקומו איתא "ונעשו".

²³⁵⁹ ר"ל איהו בנצח ואיהו בהוד וכן בחזרה איהו בחסד ואיהו בגבורה וכמ"ש לעיל לג ע"ב הערה 2229(לש"ו)

שעה"כ

שבחג"ת דז"א הם מגולים, ולכן גם יעקב ורחל הם יכולים לעלות מבחון כנגד חג"ת דז"א, כנ"ל במקומו.

אבל במנחה אין בז"א מוחין גמורים כמו בשחרית, לפי שאין נכנסין ומתפשטים בו ג"ר דמוחין, רק ו"ק דמוחין דאימא דגדלות, וגם הו"ק דמוחין דאבא דגדלות, אינם נכנסין כלל. ולכן אין במנחה בחי' יעקב נמצאת, כי איננו נעשה אלא מן המוחין דמצד אבא. אמנם בחינת לאה לבדה יוצאת משם מן החוזה של ז"א ולמעלה, מן הארת המוחין דו"ק דמצד אימא, כי בתחילה בשחרית, שנכנסו כל המוחין גמורים דאימא, לכן יצתה ג"כ רחל למטה מן החוזה, מלבד לאה שיצתה למעלה מן החוזה.

ולכן היו שם ב' זווגים: א', בי"ג מידות של רחמים דויעבור, והוא דישראל ולאה. וב', הוא זווג דיעקב ורחל למטה מן החוזה, בנפילת אפים. אבל עתה, שאין שם רק מוחין דו"ק, נמצאו שהם עומדים למעלה בחצי העליון של קומת ז"א, א"כ אין שם מקום אצילות של יעקב ורחל למטה מן החוזה, ולכן אין במנחה רק זווג א' של ז"א עצמו עם לאה, מן החוזה ולמעלה. אמנם בחי' רחל נשארת בסוד אב"א מן החוזה ולמעלה. וכיון שלאה חזרה פב"פ עם ז"א, בזווג דמנחה, אז רחל רואה המקום פנוי, ונגדלת ועולה בכל שיעור קומת לאה ג"כ, ונמצאת שוה בקומתה עם ז"א כולו בסוד אב"א²³⁶⁰. נמצא כי בתפלת המנחה, לא נכנסו בז"א רק ו"ק דמוחין דגדלות דמצד אימא בלבד, כי בשחרית נכנסו כל המוחין, ואח"כ נסתלקו כולם כנודע, {נט ע"ד} ובהגיע שעת המנחה, חזרו הו"ק דמוחין בלבד.

ונמצא כי מה שנעשה ביחוד קריאת שמע דשחרית, ומה שנעשה בתפלת המנחה, הכל שוין. ולכן אין עתה יחוד קריאת שמע מעכב, כי כבר נעשה ע"י עמידה דמנחה. אבל בערבית כיון שבתחילה עשינו יחוד קריאת שמע דערבית, והנה אז ע"י הק"ש נכנסו הו"ק דמוחין דאימא, וכאשר אנו מתפללין תפלת ערבית, נתוספה בחי' האחרת, והוא שנכנסין בו ו"ק דמוחין דאבא. ונמצא עתה כי בחי' רחל אינה יוצאת, לפי שרחל יוצאת מסוים דמוחין דאימא, אשר תחת החוזה. והנה לא נכנסו רק ו"ק שלהם, ונשארו למעלה, ולא נתפשטו למטה, ולכן אינם יוצאות רק לאה למעלה מן החוזה. אבל בחי' יעקב יכולה לעשות ולצאת למעלה מן החוזה, לפי שהמקום הוא פנוי כנודע, כי מצד פנים דז"א, מן החוזה ולמעלה, אין עומד שם שום דבר. אבל בחי' רחל אינה יכולה לצאת למעלה מן החוזה דרך אחר דז"א, לפי ששם עומדת לאה. ונמצא זווג זה דערבית שהם יעקב ולאה, ושניהם למעלה מן החוזה²³⁶¹.

ובחצות הלילה, אז הוא הזווג ד' באופן אחר, והוא זווג יעקב ולאה בפני הז"א, והם שוים בקומתם בכל אורך קומת ז"א. וטעם הדבר²³⁶² הוא, לפי שבתחילת הלילה, בק"ש דערבית לקחה לאה אותם הארות של מוחין דו"ק דמצד אימא כנוז, ואחר תפלת ערבית נסתלקו המוחין דז"א, וחזרה לאה למקומה אב"א. ומאז עד עתה בחצות הלילה, היו או"א מתקנים ובונים אותה, בהיותה אב"א כמבואר אצלנו בסוד שכיבת הלילה וע"ש (דרושי הלילה דרוש ד). ואז בחצות ראשונה של הלילה, היו נכנסים ומתפשטים בתוכה הנה"י דאו"א, ולכן בבוא עת הצות לילה, שחוזרת פב"פ עם יעקב להזדווג עמו כנוז, יש בה כח להתפשט ולהגדיל בכל קומת ז"א כולו. גם ענין יעקב הוא באופן זה, כי הנה בחצות הראשונה²³⁶³ של הלילה, כשנכנסו נה"י דאו"א²³⁶⁴ תוך לאה להגדילה כנוז, הנה אז היא יוצאת בחי' יעקב מתוך לאה, ע"ד מ"ש בענין פורים, וע"ש. ולכן אותם ההארות שקבל יעקב אז קודם הצות הלילה, נצטרפו עם אלו ההארות היוצאים עתה מתוך ז"א עצמו, אחר

- מאיר הכוונה -

²³⁶⁰ [נה"ש דף י"ז ע"ד ד"ה גם מ"ש הרב] (לש"ו).

²³⁶¹ וכן הוא לעיל כ ע"א ועי' עוד שם ע"ד שורה ו' ז' ושם שורה כה כו (לש"ו).

²³⁶² עי' לעיל נד ע"א וע"ב (לש"ו).

²³⁶³ נצד"ל חצי הראשונה של הלילה*##.

²³⁶⁴ הש"ש הקשה שבדרושי הלילה כתוב נה"י דאימא ולא דאו"א.

שעה"כ

שנכנסו בו נה"י דאימא, כמו שיתבאר במקומו בענין סוד שכיבת הלילה. וע"י הצטרפות כל אלו ההארות, נגדל יעקב בכל אורך קומת ז"א כולו, ומזדווג עם לאה אחר הצות לילה פב"פ, מצד פנים דו"א שוים כשיעור קומתו כנז'.

דרושי סדר שבת דרוש א'

דרוש א' כולל בכל עליות אשר בתפילת החול והשבת.

דע, כי בימי החול, בתפלת שחרית, אז זווג של יעקב עם רחל פב"פ. רק שיעקב יורד בנצח דו"א, ורחל עולה מן הבריאה ועומדת בהוד דו"א²³⁶⁵, אבל ישראל עם לאה, הם אב"א. ובמנחה אז מזדווג ישראל עם לאה בלבד פב"פ²³⁶⁶, אבל רחל היא עמו אב"א, אמנם היא נגדלת שם כנגד כל אחורי ז"א. ונמצא שהיא עומדת אב"א עם יעקב וישראל כנז' בדרוש שקדם. ונודע כי רישא דדכורא הוו דינין תקיפין ואינן נייחין בסופה כנז' בפ' תצוה²³⁶⁷ ובספרא דצניעותא (ט"ז ע"ב, אד"ד קמ"ב ע"ב)²³⁶⁸, ושם²³⁶⁹ ביארנו כי הטעם הוא לפי שהחסדים שבו"א בהיותם בראשו הם אורות סתומים תוך הנה"י דאימא. ועוד סיבה אחרת, כי הנה"י עצמו של אימא הם דינין תקיפין, לפי שהנה"י הם דינין להיותם לבר מגופא (זהר בראשית דף כ"א ע"ב), ובפרט בהיותם מצד אימא דדינין מתערין מינה (זהר פ"א ר"כ ע"ב). אבל בסיומו, שם מתגלים החסדים בגילוי, ולכך נמצא כי לאה היוצאת למעלה היא דינין, אבל רחל היוצאת מן החוזה ולמטה היא רחמים.

גם זה עצמו הוא מ"ש בס"ה פ' ויצא (קנ"ב ע"א) דלאה איקרי עלמא דאתכסיא²³⁷⁰, לפי שעומדת במקום אורות המכוסין. אבל רחל נקרא עלמא דאתגליא, כי היא במקום אורות המגולים. וגם ז"ס קבורת רחל בדרך באתגליא, במקום פרשת דרכים. והענין הוא, כי שם במקום החוזה נקרא פרשת דרכים, כי שם הוא מקום נפרש ונחלק בין בחי' ישראל ובין בחי' יעקב, שהוא מן החוזה ולמטה. גם בזה תבין מ"ש בס"ה פ' ויצא (קנ"ד ע"א) כי לאה נקרא עלמא עילאה בינה, לפי שלאה יונקת דרך הפסק מחיצות נה"י של אימא עלאה שבתוך ז"א, ובכל זה נתבאר מ"ש למעלה (&) כי לאה היא דינין, ולכך במנחה אתערו דינין, לפי שהוא בחי' זווגא של לאה. אמנם לפי שרחל נגדלה בסוד האחור, ולוקחת גם

- מאיר הכוונה -

²³⁶⁵ כאן קיום של איהו בנצח ואיהי בהוד כדלקמן.

²³⁶⁶ עי' לעיל מב ע"ג ומו" ע"ד יט רע"ג וכן בכ"מ שמבואר להיפך ועי' בעקודים פ"ח אות י' (לש,ו).

²³⁶⁷ נראה לי שצ"ל פרשת תצוה בספד"צ.

²³⁶⁸ דינין דדכורא תקיפין ברישא בסופא נייחין דנוקבא באפכא.

²³⁶⁹ עי' שער מאמרי רשב"י (&): שם בדקפ"ז ע"א וז"ל כתיב יהי שם ה' מבורך מאי מבורך כו' שירותא קשה וסופיה רך כו' ענין מאמר זה החולק עם פרשת תרומה בספרא דצניעותא (לעיל סוף פ' תרומה) ועיין שם היטב בשני הפירושים שנתבאר שם. עוד אבאר עתה פירוש שלישי כי הנה נודע ענין התדבקות ז"א ונוקביה אחור באחור והוצרכה הנסירה להפרידם כדי שיחזרו אח"כ פנים בפנים כמבו' באורך בתפי' ר"ה וע"ש היטב ובעת הנסירה ננסרים הדינים והגבורות אשר באחורי הזכר וניתנין אל הנקבה והנה התחלת הנסירה הוא מעילא לתתא ובתחילה ננסר הראש ואח"כ הגוף ונודע כי שם של מ"ב הוא בראש כנז' בתקונין בתקון שבעים ונמצא כי בהתחלת הנסירה ננסר ראש הזכר וניתנין אותם הדינין בראש הנקבה ולוקחת כל אותם הדינים שבראש הזכר וזמ"ש מאי מבורך שירותא מ"ב קשה וסופיה רך כי שירותא דנסירה היא בשם מ"ב שהוא בראש כנז' והנה הוא קשה אבל סופא דנסירה שהוא כאשר השלים ענין הנסירה ונשלמו בה כל הדינין שהיו בזכר אין עוד דינין בו לתת לה ולכן סופיה רך כי אז היא דומה אל הנקבה דחלש חילהא כי אין בה מעצמה רק מה שלוקחת ממנו והנה כבר נשלמו ואין עוד מה לקבל ולכן הם נייחין בסופה אבל הזכר כיון שאינו צריך אל זולתו אדרבה רישיה רך וכל מה דאזיל מתגבר והולך ואמנם מה שאמרו בספרא דצניעותא בפ' תרומה בדקע"ח ע"א היה מדבר באיכות ובמהות הדינין בעצמן כי הדינין של הנקבה נייחין ברישא לפי ששם הנה"י דדכורא שהם בחינת הדינין נעשין בה בחינת מוחין ובסופה הם תקיפין כי הנה"י שלה אינן נעשין מוחין בזולתה אבל הזכר תקיפין ברישיה (ע"ב) ונייחין בסופיה כי הם נעשין מוחין אל הנקבה כנז' אבל כאן בפ' תצוה איירי בבחינת מה שלוקחת ממנו אם הוא רב או מעט כנז':

²³⁷⁰ עי' לעיל הערה 1654.

שעה"כ

מקום לאה כנז', לכן עדיין הוא נקרא בחי' יום, והדינים הם אז מתוקים, ואינם חזקים כמו בערבית כמו שיתבאר.

והנה בתפלת ערבית אז חוזרת רחל להקמין עצמה ולהיות אב"א עם יעקב בלבד למטה מן החזה, ולכן אז הוא שליטת דינין גמורים, ואז הוא לילה וחשך ממש, וענין החשך והדינין התקיפין האלו נמשך עד חצות לילה. (ס ע"א)

והנה בחצות לילה, אז לאה נגדלת פב"פ עם בחי' ישראל ויעקב²³⁷¹, שהוא כל שיעור ז"א כולו. ואז לאה כאלו היא ממש בחי' רחל, ולכן אז נמתקים הדינין, וז"ס ליל ולילה הנז' בפ' בא בספר הזהר (&²³⁷²) בפ' ליל שמורים וכו' הוא הלילה הזה כו'. והענין הוא, כי קודם חצות נקרא לאה ליל, אבל אחר חצות לילה, אז לאה נקרא לילה. והענין הוא, כי כיון שהיא נגדלת גם מן החזה ולמטה, שהוא חצי התחתון של ז"א, לכן נק' לאה חצות לילה, כי לוקחת לאה הנקרא לילה גם בחי' החצי התחתון דז"א.

²³⁷³ובשבת בתפלת ערבית²³⁷⁴, אז עומדים יעקב ורחל פב"פ כנגד כל נה"י דז"א²³⁷⁵ משא"כ²³⁷⁶ בתפלת שחרית דחול, שאינם רק איהו בנצח ואיהי בהוד²³⁷⁷. ואחר תפלת ערבית עולה רחל למעלה בהיכל אמא עלאה, להגדילה בהיותה²³⁷⁹ שם. ואז לאה פב"פ בכל אורך ז"א, שהם ישראל ויעקב, כמו שהוא אחר חצות לילה בימי החול. וענין זה נוהג עד חצות לילה, ואח"כ בחצות לילה, לאה עולה למעלה בהיכלא דאימא עלאה, ורחל יורדת פב"פ בכל אורך ז"א, שהוא עם ישראל ויעקב, ובוה יתבאר לך סוד עונתן של ת"ח בליל שבת²³⁸⁰, שהוא דוקא אחר חצות לילה. ולעמי הארץ עונתן²³⁸²

- מאיר הכוונה -

²³⁷¹ ר"ל שיעקב ב נתגדל בכל אורך קומת ז"א כנ"ל נט ע"ד והזווג דחצות לילה הוא רק דיעקב עם לאה וכן הוא בליל שבת מאחר תפילת ערבית עד חצות כמ"ש למטה בסמוך (לש"ו).
²³⁷² ז"ל:
תרגום:

²³⁷³ פע"ח שער התפילה ז.

²³⁷⁴ הקדוש, ש קג ע"ג תחתון, וקד ע"ב עליון

²³⁷⁵ ר"ל כי בחול הוה הזווג דיעקב ברחל רק איהו בנצח ואיהי בהוד ועומדים שניהם לצד הפנים דז"א צד שמאל של יעקב בהפנים דנצח וצד ימין דרחל בהפנים דהוד אבל בתפילת ערבית דשבת הוה אחורי דיעקב בהפנים דכל הנה"י דז"א וע"ז הוה בשחרית דשבת בלחש בחג"ת ובחזרה אורך ז"א שעומד יעקב עם ז"א אחור בפנים בכל רוחב הפנים דז"א ולכן הוה כי הגם שהזווג אשר בליל שבת אחר חצות הוה ג"כ רק יעקב ברחל אך משום שהוא בכל קומת אורך ז"א נחשב כאילו שהוא הזווג עם ז"א עצמו אבל באמת הנה הזווג עם ז"א עצמו הנה הוה רק במסוף שבת כמ"ש לקמן דף עד ע"א ע"ש היטב אבל בליל שב תאחר חצות הוה הזווג רק יעקב ברחל אלא שיעקב בעומד אז עם ז"א אחור בפנים בכל אורך ובכל רוחב דז"א אחורי דיעקב בהפנים דז"א ומזווג עם רחל פב"פ והוה רחל פב"פ הן עם יעקב והן עם ז"א וכן הוה שוה עמהם הן באורך והן ברוחב (לש"ו).
²³⁷⁶ יותר (פע"ח).

²³⁷⁷ שאינם רק איהו בנצח ואיהי בהוד - נמחק בפע"ח.

²³⁷⁸ עי' לעיל הערה 2233.

²³⁷⁹ נמחק בפע"ח.

²³⁸⁰ עי' זהר ח"א יד ע"א: ואלמלא אקדים סטרא אחרא בהאי ליליא עד דלא יקדים סטרא דטוב לא יכל עלמא למיקם קמייהו אפילו רגעא חדא אבל אסוותא אקדים קב"ה דדליג קמיה קדושה דיומא ואקדים קמי סטרא אחרא ואתקיים עלמא ומה דחשיב סטרא אחרא לאתבני בעלמא ולא תתקפא אתבני בהאי ליליא סטרא דטוב ואתתקף ואתבנון גופין ורוחין קדישין בהאי ליליא מסטרא דטוב

ובגין כך עונתן דחכימין דידיע דא משבת לשבת דהא כדן חמאת דא סטרא אחרא דכמה דאיהי חשיבת למעבד עביד סטרא דקדושה אזלא ומשטטא בכמה חיילין וסטריין דילה וחמאת כל אינון דקא משמשי ערסייהו בגלויא דגופיהון לנהורא דבוצינא וכל אינון בנין דנפקין מתמן הוון²³⁸⁰ נכפין דשרו עלייהו רוחין מההוא סטרא אחרא²³⁸⁰ ואינון רוחין ערטילאין דחייביא²³⁸⁰ דאקרון מזיקין ושריאת בהו לילי"ת וקטילת לון כיון דאתקדש יומא ושלטא קדושה על עלמא ההוא סטרא אחרא

שעה"כ

בימי החול אחר חצות לילה, והטעם הוא לפי שקודם חצות לילה, אפילו בלילי שבתות ואפי' לע"ה, נאסר הזווג²³⁸³, לפי שאז רחל פב"פ למטה מן החזה בלבד, ומכ"ש בלילי החול קודם חצות לילה, שאז יעקב ורחל אב"א ומן החזה ולמטה, אבל אחר חצות לילה הותר הזווג לע"ה, לפי שאז היא לאה פב"פ בכל קומת ז"א לגמרי²³⁸⁴. ובחצות ליל שבת שאז גם רחל היא פב"פ עם כל ז"א לגמרי, ואז הוא רחמים גמורים להיות בחי' רחל, וגם שהיא גדולה לגמרי, ולכן הותר הזווג אפי' לת"ח.

ובתפלת שחרית אז עולה ז"א עצמו ג' מדרגות שהם נה"י דאימא ואז גם נוק' עולה כנגדם בז"א עצמו, וכן בכל תפלה ותפלה עולה ג' דרגין, כמבואר שם במקומו. עד שנמצא כי בתפלת מוסף, אז ז"א הוא עם או"א ממש כמותם, אבל נוק' שהיא הנקרא רחל היא בנה"י²³⁸⁵ דאימא לבר. ובק"ק דמוסף²³⁸⁶ עולה בחג"ת דאימא וב"איה מקום כבודו", עולה בחב"ד²³⁸⁷ דאימא ואז היא ממש שוה עם ז"א.

ובמנחה דשבת אז בחי' החצי העליון דז"א שהוא הנקרא בחי' ישראל כנודע הוא לברו עולה למעלה עם לאה²³⁸⁸ עד מזל הי"ג דדיקנא דא"א²³⁸⁹ ועם או"א ואח"כ בחזרה של

- מאיר הכוונה -

אזעירת גרמה²³⁸⁰ ואטמרת כל ליליא דשבתא ויומא דשבתא בר [מן] אסימו"ן וכל כת דיליה דאזלי על שרגי בטמירו למחמי על גלויא²³⁸⁰ דשמושא ולבתר אטמרו²³⁸⁰ גו נוקבא דתהומא רבא. תרגום: ואלמלא הקדים הצד האחר בלילה הזה טרם שיקדים צד הטוב, לא יכול העולם לעמוד לפנייהם אפילו רגע אחד. אבל הקדוש ברוך הוא הקדים רפואה, שדילג לפניו קידוש היום, והקדים לפני הצד האחר, והתקיים העולם. ומה שחשב הצד האחר להבנות בעולם להתחזק, נבנה בלילה הזה צד הטוב והתחזק, ונבנו גופות ורוחות קדושות בלילה הזה מצד הטוב. ולכן עונתן של חכמים שיודעים את זה משבת לשבת. שהרי אז רואה את זה הצד האחר, שכמו שהיא חשבה לעשות מעשים של הצד של הקדושה. הולכת ומשוטטת בכמה צבאות והצדדים שלה, ורואה את כל אותם שמשמשים את מטתם בגלוי של גופם לאור הנר, וכל אותם הבנים שיוצאים משם הם נכפים, ששורים עליהם רוחות מהצד האחר ההוא. ואותם הרוחות הערומות של הרשעים שנקראים מזיקים, ושורה בהם ליל"ת והורגת אותם. כיון שהתקדש היום והקדושה שולטת על העולם, אותו הצד האחר מקטין עצמו ונטמן כל ליל שבת ויום השבת, פרט לאסימו"ן וכל הכת שלו שהולכים על הַנְרוֹת בסתר לראות את הגלויים של התשמישים, ואחר כך נטמנים בתוך נקב התהום הגדול, ע"כ.

ועי"ש קיב ע"א, ועי' ספר עולת תמיד - שער השבת: ענין העונה משובחת מליל שבת לליל שבת לתלמיד חכם, הסוד הוא כי כבר נודע שיש הפרש כי אין נשמות חדשות רק בע"ש, א"כ אין לשמש מטתו כי אם בשבת בחצי ליל שבת. ונלע"ד כי אלו הנשמות ממש היורדות בליל שבת [מפע"ח - והנה] אם האדם בלילה ההוא ישמש מטתו ונשארה אשתו מעוברת מביאה ההיא ודאי אותה הנשמה תשרה על אותה טיפה, וכיון שהיא נשמה חדשה ולא ענושה?? לזה אמר שאותם הבנים יהיו חסידים קדושין, וזהו טעם הורדת אותם הנשמות בליל שבת, ע"כ. כל אזהרה מע"ש לע"ש, הוא במשמש לשם הריון לצורך בנים. וצריך להיות אז הזווג, כדי שישירה בהאי טפה נשמה קדושה עליונה, מהזיווג עליון. אבל אם אשתו כבר מעוברת או מניקה, אין לחוש עליו כ"כ (פע"ח ק"ש על המטה יא).

²³⁸¹ זהר ח"א סוף יד ע"א.

²³⁸² הותר (פע"ח).

²³⁸³ ונלע"ד חיים כי זהו דווקא צענת תפלת ערבית אצל אח"כ רחל עולה למעלה ואז לאה היא פב"פ עם ישראל ויעקב כמו בחול אחר חלות כנ"ל א"כ כמו שצ"ה מותר בחול אחר חלות גם כן מותר צענת אחר תפילת ערבית (נוסף צפע"ח).

²³⁸⁴ ואז הוא הכל רחמים גמורים נוסף צפע"ח.

²³⁸⁵ עם נה"י (פע"ח).

²³⁸⁶ לכתר למוסף (פע"ח).

²³⁸⁷ לחב"ד (פע"ח).

²³⁸⁸ עם לאה - נמחק צפע"ח.

²³⁸⁹ לעתיקא עם לאה (פע"ח).

שעה"כ

תפלי' המנחה, אז בחי' ישראל ולא²³⁹⁰ עולים עד מזל העליון הח' דדיקנא דא"א ושם הם מזדווגים אבל יעקב ורחל הם²³⁹¹ למטה מהם בלי זווג.

ההפרש והשינוי שיש בענין התפלי' של ימי החול והשבת.
הנה בחול ע"י תפלותינו נכלל פנימיות האצילות למע' וחיצוניות האצילות נעשה בחי' פנימיו' ואז פנימיות דבריאה עולה אל האצילות ונעשה שם בחי' חיצוניו' אל חיצוני' דאצילות שחזר להיות פנימיות כנו'. ואמנם ביום השבת כל מה שנעשה בחול ע"י תפלות הוא נעשה מאליו ומעצמו ביום השבת, ומה שניתוסף ע"י תפלי' ביום שבת הוא כי הנה בימי החול אין חיצו' הבריאה עולה אל האצילות כלל אפי' ע"י תפלה ומכ"ש חיצוני' שאר העולמו' אבל ביום שבת ע"י תפלותינו עולה גם חיצוניו' הבריאה אל האצילו' ונעשה שם בחי' חיצוניות אל הפנימיות²³⁹³.

²³⁹⁴ עוד יש הפרש ושינוי אחר בין חול לשבת. דע כי בתחילה היתה הנקבה אב"א עם הזכר, ואח"כ ננסרה וחזרה עמו פב"פ, ונזדווגו יחד. ואחר שחטא אדם, חזרה באחורי ז"א כמתחילה. והנה אחר החרבן, בימי הגלות עומדת, עמו אב"א, חוץ בזמן התפלה, כי אז ע"י תפלותינו, אנו גורמים להם לחזור פב"פ בברכת אבות בתיבות מלך עוזר ומושיע ומגן, כמבואר אצלינו²³⁹⁵. ואחר התפלה, תיכף חוזרת לעמוד אב"א. והנה חסידים הראשונים היו שוהים שעה א' קודם תפלה, ושעה א' אחר תפלה, כדי לעכב הארה הגורמת להם לעמוד פב"פ שעה א' אחר התפלה, ולא תחזור תיכף אל האחור²³⁹⁶. אבל בשבת, אז תמיד עומדים פב"פ, אלא שיש להם עליות. ע"כ מדרגות כפי סדר התפלה כנ"ל.

ליל מוצ"ש כבר ביארתי כי מה שנהגו לומר בכל מוצ"ש סדר האלפא ביתא קודם תפלת ערבית, לא היה מורי ז"ל נוהג לאומרה, ולא כל אותם השירים והמעלות כו' והמזמורים כלל ועיקר, וכמ"ש בסדר נוסח תפלת שחרית לעיל. {ס ע"ב}
²³⁹⁷ אותם הפסוקים של ויתן לך האלקים מטל השמים כו' (&) הכתוב במחזורים במוצ"ש בסדר²³⁹⁸ ההבדלה, היה נוהג מורי ז"ל לאומרה בכל מוצ"ש בעת שמבדיל על

- מאיר הכוונה -

²³⁹⁰ בחי' ישראל ולא - נמחק צפע"ח.

²³⁹¹ נשארין (פע"ח).

²³⁹² "נעשה בחי' נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "חוזר להיות".

²³⁹³ לעולם האצילות (ונלע"ד חיים כי אין זה ככל האצילות רק בג"ת לאצילות כי הפנימיות שבהן עולה לז"א ונעשית חיכונות אל אמלעית כמבואר אצלינו בתפילת חול ע"פ) (נוסף צפע"ח).

²³⁹⁴ פע"ח שער התפילה ז.

²³⁹⁵ כי קודם שחרב בית המקדש לא היה פירוד בין זעיר ונוקבא ותמיד היו פב"פ (א) כי מעולם לא היו מסתלקין המוחין מהם וכו' קודם שנהרב היו ז"ל פב"פ זיווגיהו לא פסיק וכמעט שלא היו נריכין להתפלל כי לא היה בהם חסרון ולא היו נריכין אל תפילתנו כדי להמשיך מוחין לזו"ן לזווג פב"פ כי מעולם לא היו מסתלקין המוחין מהם (נוסף צפע"ח).

²³⁹⁶ ולכן החסידים לא היו הולכין תיכף לבתייהם אחר שהתפללו אבל היו שוהין שעה אחת אחר התפלה כדי שיעל ידיהם יגמרו ויוסיפו כח למעלה ולא יסתלקו המוחין מהרה וגם המוחין יתעכבו ברישא דזעיר ונוקבא שעה אחת יתירה אחר התפלה

וגם זה הוא הטעם שהיו חסידים הראשונים מתפללין תפלת נדבה באמצע היום שהיא כדי להחזיר המוחין פעם אחת בזו"ן וכמו שאמרו בגמרא הלואי שיתפלל אדם כל היום כולו (פע"ח).

²³⁹⁷ פע"ח שער השבת פרק כד.

²³⁹⁸ אחר (פע"ח).

שעה"כ

הכוס²³⁹⁹ בביתו.²⁴⁰⁰ והנה נזכר בזוהר בהקדמת דפרשת בראשית (דף יד ע"ב) ענין זה, וע"ש²⁴⁰¹.

²⁴⁰²אחר שאומרים ברכת הלבנה, צריך האדם לומר ג"פ שלום עליכם. והענין הוא כי הקטרוג הא' שבעולם הוא אשר קטרגה הלבנה באמרה אי אפשר לב' מלכים להשתמש בכתר א' (&), ולזה אחר ברכת הלבנה אנו אומרים²⁴⁰³ שלום עליכם כו', בלשון תפלה²⁴⁰⁴ שלא יהיה עוד קטרוג בעולם.

גם דע כי במוצ"ש קודם הצות לילה²⁴⁰⁵, אסור להתאבל ולבכות על החורבן, שלא כאותם שנוהגים היפך מזה, לומר קינות אחר תפלת ערבית במוצ"ש, ונותנים טעם לדבריהם מפני שאז נחרב בית המקדש בעת מוצ"ש²⁴⁰⁶ כנודע. אבל דע לך כי הוא אסור לפי שקדושת²⁴⁰⁷ שבת נמשכת כל הלילה ההיא כמ"ש למטה בע"ה. וראיה לזה ענין סעודה ד' וכמ"ש ענינה בע"ה. ואפי' בבחי' תוס' נשמה יש המשיך קדושה בליל זה, כמ"ש בע"ה. ולא עוד אלא שאפילו אחר הצות לילה של מוצ"ש לא היה מורי ז"ל מרבה בבכיה על החורבן יותר משאר לילות, אף על פי שנחרב הבית בליל מוצ"ש כנז', אלא היה בוכה ומתאבל כבשאר הלילות.

²⁴⁰⁸בענין ההבדלה מה שמבדילין בבית הכנסת²⁴⁰⁹, מנהג טוב הוא, ומורי ז"ל נתן²⁴¹⁰ ד' זהובים לצדקה²⁴¹¹ כדי שיניחוהו אנשי הקהל להוציא יין משלו להבדיל עליו בבית הכנסת²⁴¹². גם היה מדליק נר של שעה ומברך עליו בורא מאורי האש, ולא היה

- מאיר הכוונה -

²³⁹⁹ צעת שמנדיל על הכוס – נמחק צפע"ח).

²⁴⁰⁰ כדי להמשיך תחלת ימי החול צפסוקי ר'און וזכרה (נוסף צפע"ח).

²⁴⁰¹ ז"ל: מקיימי על ההוא בר נש כל ברכאן דקא אמרי צבורא²⁴⁰¹ (בראשית כז כח) ויתן לך האלהים²⁴⁰¹ מטל השמים (דברים כח ג) ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה וגו' (תהלים מא ב) אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'.

תרגום: מקיימים על אותו האיש כל הברכות שאומרים הציבור, "ויתן לך האלהים מטל השמים", "ברוך אתה בעיר וברוך אתה בשדה וגו'", "אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטהו ה'".

מכאן שיש לומר בציבור ויתן לך כפי סברת ומנהג אשכנזים (רח"ו).

²⁴⁰² פע"ח שער ר"ח חנוכה ופורים פרק ג.

²⁴⁰³ ג"פ (נוסף צלש"ו).

²⁴⁰⁴ צלשון תפלה נמחק צפע"ח.

²⁴⁰⁵ קודם חלות לילה – נמחק צפע"ח.

²⁴⁰⁶ שהאיתו אש צהיכל – נוסף צפע"ח.

²⁴⁰⁷ שעדיין תוספת קדושת (פע"ח).

²⁴⁰⁸ פע"ח שער השבת פרק כל.

²⁴⁰⁹ היה אומר מורי (נוסף צפע"ח).

²⁴¹⁰ היה נותן (פע"ח).

²⁴¹¹ נמחק צפע"ח.

²⁴¹² מורי זל"ה הזהרני מאוד שלא אשתה מים קודם הצדלה וא"ל כי השותה מים בזמן ההוא ימות באסכרה (ס"א השותה מים בין השמשות של מ"ש שימות) אבל אם היה אוכל צלשון צפע"ח ויתן צלשון ונמשכה סעודתו שראוי לומר הצדלה יכול לשותה צתוך הסעודה קודם הצדלה ואין צורך כלום (נוסף צפע"ח).

שעה"כ

מבדיל על הנר שבבית, רק באבוקה מיוחדת²⁴¹³. ודע כי אין להטיל מים בכוס של ההבדלה בשום אופן, וכמ"ש בס' ב"י בשם מהר"י גיקטלייא ז"ל²⁴¹⁴.

ובענין עצי בשמים תכוין בהם בסוד הריח הכונה שנתבארה אצלנו בענין ריח ההדס בליל שבת עצמו וע"ש. ואמנם מן אותם ב' אגודות הדס שיש לך מוכנים מן²⁴¹⁵ שבת כנודע. תזהר כאשר תקנה אותם שיהיו בתוכם ג' הדסים משולשים כשרים²⁴¹⁶, ועתה בליל מוצ"ש²⁴¹⁷ בעת ברכת עצי בשמים תקח שלשה הדסים הנז' בידך הם לבדם ותריח בהם, ויהיו שלשה הדסים אלו קשורים קשר א' ואגודה א'²⁴¹⁸, ותכוין כי ג' הדסים הם כנגד נר"ן, ותכוין להשאיר²⁴¹⁹ לך כח מן תוס'²⁴²⁰ נר"ן שנתוספו לך בשבת וזה נעשה לך עתה ע"י ג' הדסים האלו והריחך בהם²⁴²¹ וכבר נודע כי כל פעול' ליל מוצ"ש²⁴²² הם כדי להשאיר חלק מן תוס' קדוש' שבת לימי החול הבאים כמ"ש בע"ה

ובענין ברכת בורא מאורי האש, היה נוהג לכפוף ראשי אצבעותיו הימנים²⁴²³ אל תוך כפו הימנית²⁴²⁴ והגודל מכוסה תחתיהם²⁴²⁵ ויהיו נכפפים כנגד פניו של האדם המברך²⁴²⁶ וגם יהיו נכפפים לפני הנר והיותם ד' אצבעותיו הוא בלא אצבע הגדול הנק' גודל ונק' בוהן וסוד כל זה נתבאר בספר הזוהר פרשת ויקהל (רח ע"א) וע"ש²⁴²⁷. ומדברי

- מאיר הכוונה -

- ²⁴¹³ "באבוקה מיוחדת" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "שהיה לו מיוחד לזה".
- ²⁴¹⁴ "ודע כי אין להטיל מים בכוס של ההבדלה בשום אופן, וכמ"ש בס' ב"י בשם מהר"י גיקטלייא ז"ל" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ועיין ביחודים ממורי ז"ל שלא למזוג כוס יין של הבדלה".
- ²⁴¹⁵ "שיש לך מוכנים מן" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "של ליל".
- ²⁴¹⁶ ויהיו קשורים באגוד אחד (נוסף צפע"ח).
- ²⁴¹⁷ "בליל מוצ"ש" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "במוצ"ש".
- ²⁴¹⁸ "שלשה הדסים הנז' בידך הם לבדם ותריח בהם, ויהיו שלשה הדסים אלו קשורים קשר א' ואגודה א'" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "תקחם אחד משם צפע"ע ותריח בהם".
- ²⁴¹⁹ להאיר (פע"ח).
- ²⁴²⁰ נשמה מחלק (נוסף צפע"ח).
- ²⁴²¹ והריחך בהם – נמחק צפע"ח.
- ²⁴²² שבת (פע"ח).
- ²⁴²³ נמחק צפע"ח.
- ²⁴²⁴ נמחק צפע"ח.
- ²⁴²⁵ והגודל מכוסה תחתיהם – נמחק צפע"ח.
- ²⁴²⁶ נמחק צפע"ח.

²⁴²⁷ ז"ל: בההיא שעתא דקא מברכין על אשא אזדמנן ארבע רתיכין ארבע משריין לתתא לאנהרא מההוא אשא מברכא ואינון אקרון מאורי האש בגין כך בעינן לאכפיא ארבע אצבעאן דידיא דימינא ולאנהרא לון מגו ההוא נהורא דשרגא דמתברכא ואינון אצבעאן רמז לאינון מאורי האש דנהירי ושלטי מההוא נהורא דשרגא דמתברכא ובגין דאינון דרגין לתתא כד אחזי בר נש אצבעאן קמי ההוא נהורא דשרגא בעי לאכפייא לון קמיה בגין דההוא נהורא שלטא עלייהו ואינון נהרין מניה בשאר ברכאן בעינן לזקפא לון לאצבעאן בגין לאחזאה קדושה עלאה דדרגין עלאין דשלטין על כלא דשמה קדישא אתעטר בהו ואתקדש בהו ואתברכן כלהו דרגין כחדא ונהרין מגו בוצינא עלאה דכלא ובגין כך בעינן לזקפא לון לעילא והכא בעינן לאכפייא אצבעאן קמי שרגא בגין לאחזאה דרגין דלתתא דנהרין מגו בוצינא דלעילא ומהכא שלטין ונהרין מינה ואינון מאורי האש תרגום: באותה שעה שמברכים על האש מזדמנות ארבע מרכבות ארבע מחנות למטה להאיר מאותה אש מברכת והם נקראים מאורי האש לכן צריך לכפף ארבע אצבעות של יד ימין ולהאיר להם מתוך אותו אור הנר שמתברך. ואותן אצבעות רמז לאותם מאורי האש שמאירים ושולטים מאותו האור של הנר שמתברך ומשום שהן דרגות שלמטה כשמראה אדם האצבעות לפני אותו אור הנר צריך לכפפם לפניו משום שאותו אור שולט עליהם והם מאירים ממנו. בשאר הברכות צריך לזקף את האצבעות כדי להראות קדושה עליונה של הדרגות העליונות

שעה"כ

אלה תבין מ"ש שם באותו המאמר בענין כפיפת האצבעות, שלא כדברי הנוהגים להסתכל באחורי האצבעות בהיותם פשוטים בלתי כפופים, גם שלא כאותם הנוהגים לשים פני האצבעות זקופות כנגד הנר, ואח"ך כופפים אותם כנגד הנר, גם שלא כאותם הנוהגים לכפוף אותם כנז', אלא שמהפכים פני הכף כלפי מטה כלפי הקרקע, ואחורי האצבעות שהוא מקום הציפרנים כלפי מעלה לשמים, אלא צריך לזקוף ידך הימנית ואצבעותיך כלפי מעלה, ופני האצבעות כנגד פניך, ואח"ך תכפוף ראשי אצבעותיך אל תוך הכף, ותשאיר אחורי אצבעותיך כנגד מעלה נגד הנר. אמנם אצבעותיך יהיו כפופות למטה ע"ג הגודל כנז', ויסתכל בצפורניו בלבד, ולא בתוך פני האצבעות וכנז' בזהר פרשת ויקהל ובפרשת בראשית בדף כ"א ע"א²⁴²⁸, וע"ש.

ענין קדושת ובה לציון שנהגו לומר בליל מוצ"ש²⁴²⁹ הכונה היא להמשיך הארת עולם²⁴³⁰ האצילות אשר בסוד תוס' שבת אל עולם הבריאה, כי שם בחי' קדושת ובה לציון גואל כמבואר אצלנו בסדר תפלת שחרית בימי החול בענין ביאור קדושת ובה לציון וכוונתינו היא להמשיך תוס' הקדושה ההיא בבריאה כדי שתתקיים²⁴³¹ כל ששת ימי החול עד שבת האחרת ולכן אין קדושת זו נאמרת בלילה אחרת זולת זו כי אין בידינו כח להמשיך הארת האצילות בבריאה אלא בלילה הזו ולא בשאר ימי החול.

דרושי סדר שבת דרוש א ענין ויהי נועם דמוצ"ש

- מאיר הכוונה -

ששולטות על הכל שהשם הקדוש התעטר בהן והתקדש בהן וכל הדרגות מתברכות כאחד ומאירים מתוך המנורה העליונה של הכל ולכן צריכים לזקפם למעלה וכאן צריך לכופף את האצבעות לפני הנר כדי להראות את הדרגות שלמטה שמאירים מתוך המאור העליון ומכאן שולטים ומאירים ממנה והם מאורי האש.

²⁴²⁸ כ ע"ב: ויעש אלהים את שני המאורות (בראשית א טז) דא מאור ודא מאור בגין כך אינון נהורין דסלקי לעילא אקרון מאורי אור ואינון נהורין דנחתו לתתא אקרון מאורי אש דאינון דרגין לתתא ושלטי כל יומי דחול ועל דא כד נפיק שבתא מברכין על שרגא [דהא] (ד)אתיהיב לון רשו לשלטאה אצבען דבר נש אינון סתרא דדרגין ורזין דלעילא ואית בהו פנימאין ואחורים אחורים אינון לבר ואינון רמז לטופרין דאצבען ובגין כך אית רשו לאסתכלא בטופרין במוצאי שבת²⁴²⁸ דהא נהרין²⁴²⁸ מההוא שרגא ונהרין מההוא אש²⁴²⁸ לשלטאה אלין אתחזיין אצבען לגו לא אית רשו לאתחזיין בההוא שרגא דהא מלעילא²⁴²⁸ נהרין ואקרון פנים פנימאין ורזא דא >וראית את אחורי ופני לא יראו דלא יסתכל בר נש במוצאי שבת באצבען לגו בשעתא דאמר בורא מאורי האש < (שמות לג כג) וראית את אחורי אלין פנים דלבר דאתרמיזו בטופרי (שם) ופני לא יראו אלין אצבען לגו אלין שלטי בשבתא ואלין שלטי בחול

תרגום: "ויעש אלהים את שני המאורות", זה מאור וזה מאור. לכן אותם מאורות שעולים למעלה נקראים מאורי אור, ואותם מאורות שירדו למטה נקראים מאורי אש, שהם דרגות למטה ושולטים כל ימי החול. ועל כן כשיוצאת השבת מברכים על הנר, שהרי נתנה להם רשות לשלוט. האצבעות של בן אדם הם סתר של דרגות וסודות שלמעלה, ויש בהם פנימיים ואחוריים. אחוריים הם לחוץ, והם רמז לצפרני האצבעות. ולכן יש רשות להסתכל בצפרנים במוצאי שבת, שהרי מאירים מאותו הנר ומאירים מאותה אש לשלוט. אלה נראים, אבל אצבעות שבפנים אין רשות להראות באותו נר, שהרי מלמעלה מאירים ונקראים פנים פנימיות, וזה סוד "וראית את אחורי ופני לא יראו", שלא יסתכל אדם במוצאי שבת באצבעות בפנים בשעה שאומר בורא מאורי האש. "וראית את אחורי" אלו פנים שבחוץ שנרמזו בצפרנים. "ופני לא יראו" אלו האצבעות בפנים, אלה שולטים בשבת, ואלה שולטים בחול.

²⁴²⁹ "כליל מול"ש" נמחק בפע"ה, ובמקומו איתא "במול"ש".

²⁴³⁰ מעולם (פע"ח).

²⁴³¹ פיתקיימו (נוסף בפע"ח).

שעה"כ

²⁴³²ענין ויהי נועם שנוהגים לומר בכל מוצ"ש, ובוזה יתבאר ענין נפלא {ס ע"ג} להמשיך תוס' קדושת שבת לכל ימי השבוע הבאה עד שבת האחרת. הנה מזמור זה של ויהי נועם, צריך לאומרו כולו מעומד, ועל הפחות תאמר פסוק זה מעומד ואח"כ תשב. והטעם הוא כי הכוונה עתה היא, לקבל אור החזור²⁴³³ מן הבינה הנק' נועם ה'²⁴³⁴, מסוד תוס' שבת, ולכן צריך שיהיה מעומד²⁴³⁵.

²⁴³⁶וזה ביאורו²⁴³⁷. דע כי צריך להכין עצמו לקבל²⁴³⁸ אור תוס' השבת בו' ימי החול, ובכן יהיה מכלל (&) והתקדשתם והייתם קדושים כו'. וזה דבר גדול, להתקדש האדם בימי החול מקדושת שבת, וזה ענין הכנתו²⁴³⁹. דע, כי הנה בכל יום שבת²⁴⁴⁰, נתוסף קדושה באדם בנר"ן שלו²⁴⁴¹, ויש מי שאין בו רק בחי' נפש בלבד כו'. האמנם מי שיש לו שלשתם, יש בו ב' בחי'²⁴⁴², כי יש מי שזוכה לקחת²⁴⁴³ תוס' קדושת שבת מפאת נשמתו ממש, ויש מי שאינו מקבלו רק מבחי' ע"ד²⁴⁴⁴ כללות העולמות בלבד. ויש מי שיש לו נפש בלבד, ומקבל תוס' בחלק נפשו מפאת נפשו ממש²⁴⁴⁵ עצמה. אבל חלק תוס' קדושת רוחו ונשמתו, תמשך²⁴⁴⁶ לו מפאת כללות העולמות בלבד. ועד"ז יובנו שאר החלוקות.

ויש מי שיש לו נפש ורוח ואין לו נשמה. ויש מיני נפשות, שכל עצמם אינם רק מבחינת כללות העולמות בסוד תוס' שבת, ואין להם רק אותה בחי' לבדה, ולא שורש ועצמות קדושת שבת. ולכן גם נפש זו אינה יכולה לעלות, רק אותה הבחי' לבדה, לפי שאפי' שרשה ועצמותה, אינה אלא משם בלבד²⁴⁴⁷.

והרי נמצא כי אין לך אדם שאין לו תוס' נר"ן כפי חלק הנוגע²⁴⁴⁸ לו, ולכן צריך²⁴⁴⁹ האדם לכיין כדי שישאר לו איזה תוס' מאותה הקדושה של שבת לימי החול הבאים, וע"י

- מאיר הכוונה -

²⁴³² פע"ח שער השבת כד.

²⁴³³ עי' לקמן הערה 2507.

²⁴³⁴ נמחק בפע"ח.

²⁴³⁵ ולריך לכיין כי שם אה"יה ציודי"ן צבינה ועולה גי' קס"א וכן נעם עם המלה גי' קס"א – נוסף בפע"ח.

²⁴³⁶ פע"ח שער השבת א.

²⁴³⁷ סוד קבלת תוספות נר"ן צימי החול להכין לשבת (נוסף בפע"ח).

²⁴³⁸ ולקבל (פע"ח).

²⁴³⁹ ובכן יהיה מכלל (&) והתקדשתם והייתם קדושים כו'. וזה דבר גדול, להתקדש האדם צימי החול מקדושת שבת, וזה ענין הכנתו" נמחק בפע"ח.

²⁴⁴⁰ בכל יום שבת נמחק בפע"ח ובמקומו איתא בשבת.

²⁴⁴¹ "קדושה באלדס בנר"ן שלו" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "לאדס תוספת המגיע אל הנר"ן".

²⁴⁴² ויש מי שאין בו רק בחי' נפש בלבד כו'. האמנם מי שיש לו שלשתם, יש בו ב' בחי' – נמח קבפע"ח.

²⁴⁴³ לקנות (פע"ח).

²⁴⁴⁴ "מבחי' ע"ד" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "על ידי".

²⁴⁴⁵ נמחק בפע"ח.

²⁴⁴⁶ תבוא (פע"ח).

²⁴⁴⁷ פיסקא לא מופיע בפע"ח.

²⁴⁴⁸ המגיע (פע"ח).

²⁴⁴⁹ "ולכן כריך" נמחק בפע"ח, ובמקומו איתא "ולריך".

שעה"כ

בן יכוננו דרכיו אם יתמיד²⁴⁵⁰ לכוין בהם היטב, ומובטח לו שלא יקטרג בו היצה"ר, ולא יחטיא אותו²⁴⁵¹ כל אותו השבוע, והכל תלוי כפי תוקף כוונתו בקדושה ובטהרה.

והנה ענין השארות תוס' הקדושה הוא עד"ן, כ²⁴⁵² ביום א' של השבוע נשארת באדם בחי' תוס' קדושת הנשמה, ובהתחלת ליל שני תלך ממנו ותסתלק²⁴⁵³. וז"ס מ"ש במס' תעניות (&)²⁴⁵⁴ אנשי משמר לא היו מתענים ביום א', כדי שלא יצאו ממנוחה ועונג אל עינוי וימותו, כי צריך להמשיך ביום ההוא קצת קדושת נשמה ומנוחה ועונג שבת²⁴⁵⁵. ותוס' הרוח נשאר עד סוף יום ב' בשבת, ואח"כ יסתלק. ותוס' הנפש נשארת עד סוף יום ג' בשבת, ואח"כ תסתלק.

ובזה תבין פעם למה שארו"ל (&) כי אם לא הבדיל בליל מוצ"ש יבדיל והולך עד יום ג' ולא עוד. והטעם הוא, כי עד אז נשאר בחי' תוס' שבת, והבין זה.

ומיום ד' ואילך צריך לכוין באופן אחר, והוא להכין עצמו שיהיה ראוי ומוכן²⁴⁵⁶ לקבל תוספת נפש משבת הבא. וביום ה' יכוון להכין עצמו שיהיה ראוי ומוכן²⁴⁵⁷ לקבל תוס' רוח משבת הבא. וביום ו' יכוין להכין עצמו שיהיה ראוי ומוכן²⁴⁵⁸ לקבל תוס' נשמה משבת הבא. גם לסיבה זו לא היו אנשי משמר מתעני' ביום ששי מפני כבוד השבת, פי' כדי לקבל תוס' נשמת השבת.

הרי נמצא כי יום השבת הוא ד' וז"ל²⁴⁵⁹, כי הנה ג' ימים הראשונים הם מכלל השבת שעברה, וג' ימים אחרונים הם מכלל השבת הבאה. נמצא שיום השבת הוא ד', וע"י שיכוין כוונות אלו בג' ימים האחרונים, יזכה לתוספת שבת הבאה.

והרי ביארנו כי בכל הו' ימים צריך לכוין ענין קבלת תוס' שבת או משבת שעברה או משבת הבאה, וזה בענין ג' חלקי נר"ן, כל א' ביומו, ואמנם מה שצריך לעשות בו' ימי החול יתבאר לקמן בע"ה (סא ע"ב ד"ה הנה ביום).

- מאיר הכוונה -

²⁴⁵⁰ נמחק צפע"ח.

²⁴⁵¹ יחטיא אותו נמחק צפע"ח וזמקומו איתא "שלא יחטא ולא יבואו החטאים על ידו".

²⁴⁵² תוספות שבת צסוד ד' חלקים נשמה לנשמה ונפש רוח נשמה והנה תוספת נשמה לנשמה מסתלק צמ"ש (נוסף צפע"ח).

²⁴⁵³ לכן מלטער האדם כשמתענה ביום א' יותר משאר ימים (נוסף צפע"ח)

²⁴⁵⁴ ז"ל:

²⁴⁵⁵ כי צריך להמשיך ביום ההוא קצת קדושת נשמה ומנוחה ועונג שבת – נמחק צפע"ח.

²⁴⁵⁶ שיהיה ראוי ומוכן – נמחק צפע"ח.

²⁴⁵⁷ להכין עצמו שיהיה ראוי ומוכן – נמחק צפע"ח.

²⁴⁵⁸ להכין עצמו שיהיה ראוי ומוכן – נמחק צפע"ח.

²⁴⁵⁹ עי' זהר ח"א ה ע"ב: וכל עבידתיה(ו) (ד)כלהו בין יומין קדמאין ובין יומין בתראין הוו תליין ביומא דשבתא הה"ד (בראשית ב ב) ויכל אלהים ביום השביעי דא שבת ודא הוא רגלא רביעאה דכרסיא

ועי' תיקו"ז מא ע"ב: הא סבא עלאה²⁴⁵⁹ קא נחית בינייהו²⁴⁵⁹ אמר הא אנן חד ותלת הוינן וכען אנן חד אלהי"ם ודאי מ"י ברא אלה (ישעיה מ כו) מי ברא באלין תלת (ואיהי רביעאה ושביעאה בראשית)²⁴⁵⁹ אינן שית סבין²⁴⁵⁹ ומאן נינהו את השמים²⁴⁵⁹ ואת הארץ²⁴⁵⁹ הא אינן שבעה סבין ותלת גניזין עליהו.

תרגום: הנה הזקן העליון ירד ביניהם, אמר הרי אנו אחד והיינו שלש, וכעת אנו אחד, אלהי"ם, ודאי מ"י ברא אל"ה, מי ברא באלו השלש (והיא רביעית ושביעית, בראשית). הם ששה זקנים, ומי הם, "את השמים ואת הארץ" הרי אנו שבעה זקנים ושלושה גנוזים עליהם.

בהגר"א: ואיהו רביעאה ושביעאה - רביעי לג"ר, ושביעי לר"ק, שהיא השביעית בכ"מ שמצטרף בינה לר"ק, היינו הדעת שבה. ועי' לקמן סא ע"ג.

שעה"כ

²⁴⁶⁰ונתחיל בתחי' לבאר הכוונה של ויהי נועם בליל מוצ"ש, שהוא שורש ועיקר לשאר הכוונות של ו' ימי החול וכמ"ש בע"ה. דע כי ב' מיני תוס' קדושת שבת נתוסף ביום שבת: הא', היא ע"י כוונת התפלה. והב', היא ע"י כוונת הסעודות. וכנגד המשכת תוס' קדושת שבת לימי החול מבחי' הסעודות, אנו עושין סעודה ד' במוצ"ש, וכוונתה היא לכיין להמשיך אור קדושת סעודות שבת לכל סעודות ימי החול. וכנגד המשכת תוס' קדושת שבת מבחי' התפלות, אנו אומרים מזמור זה של ויהי נועם, ועי"ז אנו ממשיכים אותו נועם העליון בכל תפלות השבוע*. וזה כונתו, בתחילה תכין כי ד' עולמות הם, וסדרן אבי"ע. וכבר ביארנו כי עולם האצילות בבחי' פנימיות הוא שם אהי"ה דמלוי יודין שהוא קס"א²⁴⁶¹, ואחוריים של עולם האצילות הוא ריבוע ואחוריים²⁴⁶² שם אהי"ה במלוי יודין, העולה בגימ' תקמ"ד. ופנימיות עולם הבריאה, הוא האחוריים דאצילות, שהוא שם אהי"ה העולה תקמ"ד כנז'. ואחורים של הבריאה הוא הויה דס"ג²⁴⁶³. ופנימיות {ס ע"ד} היצירה היא אחוריים דהויה דס"ג הנ"ל שהם בגימ' קס"ו והם פנימיות היצירה. ושם הויה דמ"ה דמילוי אלפין הוא היצוניתו. והעשיה הוא אחוריים של הויה דמ"ה הנז'²⁴⁶⁴ העולה בגימ' ק"ל והוא פנימיות העשיה. וההויה דב"ן דמילוי ההין הוא היצוניתו. וכל זה הוא בימי החול אבל ביום שבת הפנימיות בעצמו של האצילות מאיר בבריאה, וכן פנימיות הבריאה מאיר ביצירה, וכן פנימיות היצירה מאיר בעשיה.

* אמר חיים הכותב, נלע"ד כי נודע שהסעודות והמזון הוא היצונית העולמות, והתפלות הם פנימיות העולמות, ודי בזה²⁴⁶⁵.

והנה עתה בזו הכונה להמשיך תוס' אור שבת בימי החול, לא יהיה לא המציאות של החול ולא המציאות של השבת עצמו, כי זה אי אפשר להיות. אבל יהיה הדבר ממונע²⁴⁶⁶, כי נקח חלק מהארת שבת לימי החול, וזה ענין ויהי נועם כו'.

הנה במלת "ויהי נועם" חכין²⁴⁶⁷ להמשיך מן האצילות אל הבריאה. ובמלת "ה' אלהינו עלינו" תמשיך²⁴⁶⁸ מן הבריאה אל היצירה. ובמלת "ומעשי ידינו כוננה עלינו" תמשיך²⁴⁶⁹ מן היצירה אל העשיה. ובמלת "ומעשה ידינו כוננהו" תמשיך²⁴⁷⁰ מן הבריאה אל העשיה. כי הנה השבת הוא בבריאה²⁴⁷¹ כנודע²⁴⁷², דבשבת לביש מלכא לבושין דבריאה (תיקו"ז ד ע"ב)²⁴⁷³, ולכן כמו שכללנו היצירה בבריאה, כן צריך שנכלול העשיה

- מאיר הכוונה -

²⁴⁶⁰ פע"ח שער השבת כד.

²⁴⁶¹ קשה שהרי פנימיות אצילות היא הויה דע"ב ועי' לקמן סא ע"ג אריכות.

²⁴⁶² היינו ריבוע שהוא אחוריים.

²⁴⁶³ צרבע העולה קס"ו (נוסף צפע"ח).

²⁴⁶⁴ וריבועו (נוסף צפע"ח).

²⁴⁶⁵ עי' לעיל הערה 73.

²⁴⁶⁶ ממולע (פע"ח).

²⁴⁶⁷ תכין (פע"ח).

²⁴⁶⁸ תכין להמשיך (פע"ח).

²⁴⁶⁹ תכין להמשיך (פע"ח).

²⁴⁷⁰ נמחק צפע"ח.

²⁴⁷¹ כי הנה השבת הוא צצריאה" נמחק צפע"ה, ובמקומו איתא "לפי שסוד שבת הוא צצריאה".

²⁴⁷² עי' עולת תמיד (&): ומטטרו"ן שר היצירה מנהיג העולם בששת ימי החול או בימי הגלות כאשר נבאר ב"ה. אך הבריאה בה מתנהג העולם בשבת ויום טוב ונקרא לבושין דשבת ויום טוב. והענין כי האצילות אינו מתלבש אז רק בעשר ספירות דבריאה ובהם מנהיג העולם בימים ההם בלי אמצעות יצירה ועשיה. ובימי החול מלבד שנתלבש בבריאה עוד נתלבש ביצירה ומנהיג העולם.

²⁴⁷³ ביומי דשבתות ויומין טבין איהו לביש לבושי מלכותא דאינון עשר ספירות דבריאה וביומי דחול לביש עשר כתות דמלאכיא דמשמשי לון לעשר ספירן דבריאה.

שעה"כ

בבריאה, כדי שתקבל משם אור הבריאה השבת וזהו ע"י ומעשה ידינו כוננהו²⁴⁷⁴. אבל לפי שאין יכולת אל העשייה לעלות אל הבריאה אלא ע"י היצירה, לכן תחילה נעלה את העשייה ליצירה במלת²⁴⁷⁵ ומעשה ידינו כוננה עלינו, ואח"כ תוכל לעלות אל הבריאה, וזה ע"י מלת²⁴⁷⁶ ומעשה ידינו כוננהו.

ועתה נבאר המלות. "ויהי נועם", תכוין בזה להמשיך ויהי מן נועם, פי' כי שם אהי"ה דיודי"ן שבאצילות הוא בגימ' נעם עם הכולל, והוא קס"א. ותמשיך ממנו בחי' ויהי"ו, שהוא בגימ' א"ל, שהם ג' יודין וא' שיש בשם אהי"ה הנז' (נח ע"ב²⁴⁷⁷), ותמשיכנו אל הבריאה, לפי שבשבת עצמו מאיר שם אהי"ה דיודי"ן עצמו, אבל עתה לא נמשך ממנו רק בחי' ויהי"ו, שהוא סוד אל היוצא מן שם אהי"ה הנז'. וכבר נת"ל (ריש ס ע"ג) כי שם זה הוא אור החוזר מן בינה²⁴⁷⁸. אח"כ תכוין להמשיך זה בבריאה, בז' שמהן אשר בו, שהם סוד תוס' שבת עצמו, שהם ז' אותיות אהי"ה יה"ו הנז' בר"מ פ' יתרו (צב ע"א) ע"ש²⁴⁷⁹2480.

- מאיר הכוונה -

ע"י ז"ח נב ע"א: משכני אחרך נרוצה לקבל דא כתיב חגור חרבך על ירך גבור דא חרב לה' מלאה דם לאתפרעא מחייביא דגרמין לה פרודא מלעילא קרבית יתה לגבך לרחמא עלמא ותתבסמון כחדא וכד אתקריבת ביה אתלבש בהוד והדר הה"ד הוד והדר לבשת ומ"ט בגין דההיא דשעתא אתגדל בגין דאתחבר בעיר אלקינו ועל דא כתיב גדלת מאד הוד והדר לבשת באינון לבושין דיקר דפרשת עליה אימא עילאה בג"כ הדר ושם עירו פעו אימתי כד אתחברת ביה מהיטבאל בת מטרד וע"ד הודך והדרך ודאי כגוונא דא נגילה ונשמחה בך נזכירה דודך מין נגידו דאימא דאשקי לך ולכלא ודא הוי הודך והדרך ודאי.

תרגום: משכני אחרך נרוצה (שם) כנגד זה כתוב (תהלים מה) חגור חרבך על ירך גבור זו (ישעיה לד) חרב לה' מלאה דם להפרע מן הרשעים שגורמים לה פרוד מלמעלה קרבת אותה אליך לרחם על העולם ותתבסמו כאחד וכשמתקרבת עמו מתלבש בהוד והדר זהו נאמר (תהלים קד) הוד והדר לבשת ומה הטעם משום שאותה שעה התגדל משום שהתחבר בעיר אלהינו ועל זה כתוב (שם) גדלת מאד הוד והדר לבשת באותם לבושים של כבוד שפרשה עליו האם העליונה משום כך (בראשית לו) הדר ושם עירו פעו מתי כשמתחברת עמו מהיטבאל בת מטרד ועל זה הודך והדרך ודאי כמו כן (שיר א) נגילה ונשמחה בך נזכירה דודך מין השפע של האם שמשקה אותך ואת הכל וזה הוא הודך והדרך ודאי.

מהז"ח משמע שזה הארת של יסוד דבינה שמתגלים בשבת, וצ"ע.

²⁴⁷⁴ "הצריחה השבת וזהו ע"י ומעשה ידינו כוננהו" נמחק צפע"ח וצמקומו איתא "שבת זה ועל ידי זה ומעשה ידינו כוננהו".

²⁴⁷⁵ צאומרו (פע"ח).

²⁴⁷⁶ "ע"י מלת" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "צאומרו".

²⁴⁷⁷ עיי"ש הערה 2323.

²⁴⁷⁸ וכבר נת"ל כי קס זה הוא אור החוזר מן בינה – נמחק צפע"ח.

²⁴⁷⁹ "הנז' בר"מ פ' יתרו ע"ש" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "עלמון הנ"ל".

²⁴⁸⁰ ז"ל: כד אתי יממא זמין בהדיה לתרין אלין אחרנין דרגא עלאה ודרגא תתאה דא דאנהיר ליה ודא דאתנהיר מניה וכלא כחדא אקרי שבת ושלטין ביומא דשבת ואלין תלת דרגין אינון כללא ורזא דכל אורייתא תורה שבכתב נביאים וכתובים מאן דנטיר שבת נטיר אורייתא כולה:

תרין מרגלן אינון וחד סיכתא בהדיהו בגווייהו דקאים בין האי ובין האי מרגלא עלאה לית ביה גוון לית ביה חיזו באתגלייא האי מרגלא כד שארי לאתגלייא נהרין שבע אתוון גליפין בלטיין ונצצין ובקעין בקיעין וקסטירין ונהרין כל חד וחד ואינון שבע אתוון תרין שמהן מחקקין בההוא מרגלא וביומא דשבת נצצין ונהרין ופתחין ופתחין ונפקי ושלטי ואינון אהי"ה יה"ו מתנצצי אתוון ובנצצו דלהון עאלין דא בדא ונהרין דא בדא

תרגום: כשבא היום מזמין עמו את שתי האחרות הללו דרגה עליונה ודרגה תחתונה זו שמאירה לה וזו שנאורה ממנה וכולן כאחת נקראות שבת ושולטות ביום שבת ושלש הדרגות הללו הן כלל וסוד של כל התורה תורה שבכתב נביאים וכתובים מי ששומר שבת שומר את כל התורה.

שתי מרגליות הן ויתד אחד עמן בתוכן שעומד בין זו ובין זו המרגלית העליונה אין בה צבע ואין בה מראה בהתגלות. המרגלית הזו כשמתחילה להתגלות מאירות שבע אותיות חקוקות בולטות ונוצצות ובוקעות בקעים והיכלות ומאירים כל אחד ואחד ואותן שבע האותיות הן שני שמות

שעה"כ

ותכוין כי "ויהי נועם" הוא מציאות אהיה יה"ו עצמו הנ"ל באופן זה, כי במלת ויהי נרמז שם יה"ו, ותקח אות יו"ד הנוספת במלת ויהי, ותחברנו עם מלת נוע"ם, ויהיה ינע"ם, והוא שם אהיה במלוי יודין העולה בגימט' קס"א, ועם עשר אותיותיו הוא קע"א, כמנין של ינעם עם הכולל, והרי נתבאר ענין יה"ו, אהיה של הבריאה ג"כ.

"ה' אלהינו עלינו" תכוין כאן להמשיך מהבריאה אל היצירה באופן זה, כי בחי' ד' הויות שהם עסמ"ב, נוריד ונמשיך מהם המלוים שבהם. כיצד, מילוי שם ב"ן, הוא בגימ' כ"ו, הרי הוי"ה. וג' מלויי ע"ב ס"ג מ"ה, שהם מ"ו ול"ז וי"ט, הם בגימ' ק"ב, כמנין אלהינו. ונמצא כי אנו ממשיכין ולוקחים אותם, התחתון תחילה, ואח"כ שלשה העליונים. ואחר כך אנו ממשיכין אותם אל היצירה הנקרא עלינו, שהוא האחוריים²⁴⁸¹ של הוי"ה דס"ג, שהם בגימ' קס"ו, כמנין עלינו. וגם השם עצמו אנו ממשיכין עתה אל היצירה.

"ומעשה ידינו כוננה עלינו", כאן תכוין להמשיך מן היצירה אל העשיה באופן זה, כי "ומעשה" הוא בגימ' ת"ך, ותכוין כי הוא בא"ת ב"ש, א"ל. וגם ת"ך בגימ' י' פעמים מ"ב, וכולם משם מ"ה דאלפין שביצירה, כי יש ביצירה י"ס, ותמשיך מן י"ס שביצירה, שהם י"פ מ"ה, תמשיך מהם עשרה מ"ב, כמו שידעת שהוא ההויה בפשוט²⁴⁸² ובמלוי ובמלוי מלוי, הם מ"ב אותיות. ותמשיך אלו הי"פ מ"ב אל העשיה, להעלות העשיה למעלה בסוד תוס' קדוש²⁴⁸³, כנודע כי כל שם בן מ"ב סגולתו היא להעלות למעלה (ע"ז שער השבירה פרק ב).

"ידינו", הוא נתינת מוחין בעשיה. והנה העשיה היא שם²⁴⁸⁴ אדנ"י²⁴⁸⁵, והמוחין הם שם י"ה, כי העשיה היא נוק'. ואין בנוק' רק תרין מוחין חו"ב²⁴⁸⁶. והנה י"ה אד"ני הוא בגימ' פ' בגימ' ידינו.

"כוננה", הוא נתינת כתר אל העשיה, כנודע²⁴⁸⁷ כי כתר המלכות הוא ריבוע שם אדנות כזה, א' א"ד אד"ג אדנ"י, והוא בגימ' כונן, וזהו כוננה, כונן ה', כי העשיה היא ה' תתאה.

ובר"ת של ידינו כוננה, תכוין כי העשרה מ"ב שכוונת אליהם למעלה במלת ומעשה, הם ל' פעמים י"ד, כי כל מ"ב הוא ג"פ י"ד²⁴⁸⁸, כי הם ג' הידים המעלים²⁴⁸⁹ ממטה למעלה. וכן ר"ת ידינו כוננה הם בגימ' ל'. וכן פשטיות מלת ידינו מורה על בחינת הידים, להורות כי הם ג' הידים.

"עלינו", תכוין כי משם ההויה דמ"ה דאלפין, שהמשכנו מן היצירה אל העשיה, הנה יש בו ג' אלפין²⁴⁹⁰. ונודע כי כל אות אלף מורה²⁴⁹¹ על שם אהיה. ותכוין לעשות ג'

- מאיר הכוונה -

חקוקים באותה המרגלית וביום השבת נוצצים ומאירים ופותחים פתחים ויוצאים ושולטים ואותם אה"ה יה"ו מתנוצצות האותיות ובהתנוצצות שלהן נכנסות זו בזו ומאירות זו בזו.

²⁴⁸¹ רצוע (פע"ח).

²⁴⁸² צפשוטו (פע"ח).

²⁴⁸³ נמחק צפע"ח.

²⁴⁸⁴ א"ל (נוסף צפע"ח).

²⁴⁸⁵ לגבי נוסח של הפע"ח עי' לעיל הערה 591.

²⁴⁸⁶ עי' ע"ח שער יז פרק ד.

²⁴⁸⁷ מקור? עי' שער רוח"ק סז ע"א.

²⁴⁸⁸ עי' אריכות ב ע"א והערה 104.

²⁴⁸⁹ עליונים העולין (פע"ח).

²⁴⁹⁰ ככל שם מ"ה (נוסף צפע"ח).

²⁴⁹¹ רומז (פע"ח).

שעה"כ

שמות של אהיה, שהם בגימ' ס"ג, ואז תכוין²⁴⁹² בהויה עצמה דס"ג, ואז תרבענה ותקח האחוריים שלה לצורך העשיה, ונודע שהוא בגימ' עלינו, שהוא קס"ו. {סא ע"א} "ומעשה ידינו כוננהו", הנה כבר המשכנו הכל עד העשיה, האמנם לפי שהעשיה היא בתוך הקליפות, לכן צריך תיקון אחר יותר עליון, והוא שנחזור להמשיך אליה מן הבריאה עצמה, ולהעלותה עד שם, כדי שישאר לה איזה דבר של תוס' שבת. וגם כי הבריאה היא בחי' שבת כנודע²⁴⁹³, ולכן תכוין כי ג' אותיות "ועש" מן ומעשה, והם אותיות עש"י²⁴⁹⁴, כי מכאן היה עשו אוהו כנגדו בקלי'. והם ב' בחי': הא', הוא אחוריים של הו"ה דע"ב דיודין, שהם בגימ' קפ"ד, ועם עשר אותיותיו קצ"ד, ובחי' זו תמשיך מן עולם האצילות שהוא שם הו"ה דע"ב דיודין, כנודע (&). גם ב' שמות אלקים עם י' אותיותיהם הם בגימ' קפ"ב, והם בגימ' יעקב. והנה קצ"ד וקפ"ב הם בגימ' עשו, והם²⁴⁹⁵ סוד הבריאה הנק' אלקים כמנין הכס"א, והם ב' שמות אלקים שהם זו"ן אשר שם²⁴⁹⁶.

נשאר לנו ב' אותיות מ"ה מן ומעשה, ובחי' זו תמשיכהו מן היצירה, כי שם שרשו של הויה דמ"ה. וכל בחינות אלו תמשיכם אל העשיה, כדי שתוכל לעלות אל הבריאה, וזה תמשיך אל ידינו, שהוא סוד י"ה אדנ"י כנ"ל (ס ע"ד).

"כוננהו", הוא חיבור כונן ה"ו, פי' כי במלת כונן, תכוין להמשיך ג"כ ג"פ מ"ב: א', מן הויה דע"ב דאצילות. והב', מהו"ה דס"ג דבריאה. והג', מן הו"ה דמ"ה דיצירה. והנה ג"פ מ"ב הם²⁴⁹⁷ כונן, ועי"ז יהיה ה"ו של כוננהו, פי' כי העשיה שהיא ה', תעלה ע"י כן למעלה מן היצירה הנק' ו', ותהיה ה' על ו'. והנה ע"י כל ההמשכות האלו הלוא²⁴⁹⁸ ישאר איזה רושם הארה בעשיה בימי החול.

גם דע, כי צריך שתכוין שה' פעמים נרמזו אותיות נ"ו בפ' הזה, והם: אלהינו, עלינו, ידינו, עלינו, ודינו, וה' פעמים נ"ו הם בגימ' ²⁴⁹⁹מנצפ"ך, שהם סוד ה"ג²⁵⁰⁰ שבעשיה, שהיא בחי' נוק'. ותכוין למתקם ע"י האור הנמשך מן הבינה הנק' נועם כנז'²⁵⁰¹. ובברכת אבות דר"ה בתיבות אלהינו ואלקי אבותינו כו' נתבאר ענין זה היטב.

גם תכוין, כי ג' מיני תוס' קדושת שבת הם: הא', הוא מה שבא²⁵⁰² מאליו מפאת קדושת השבת בעצמו, וכנגדו אנו אומרים ויהי נועם ה' אלהינו עלינו. וכנגד מה שתיקן האדם והרוח ע"י מעשיו באמצע ימי החול, כדי להמשיך עליו תוס' קדושת שבת בע"ש, אנו מתפללים, שגם מבחי' זה ישאר ממנה איזה קדושה, וזהו מעשה ידינו כוננה עלינו. וכנגד מה שתיקן האדם והרוח באמצע השבוע ע"י מעשיו, רק שעשה שום עון ונסתלק ממנו, אנו מתפללים שגם מבחי' זו ישאר אלינו, וזהו ומעשה ידינו כוננהו, ר"ל שתהיה כונן ומתקן²⁵⁰³ אל המעשה ידינו עצמו אשר נפגם ע"י העון, וזהו כוננהו ר"ל להו בעצמו²⁵⁰⁴.

- מאיר הכוונה -

²⁴⁹² יהיה רמוז (פע"ח).

²⁴⁹³ עי' לעיל הערות 24722473.

²⁴⁹⁴ גי' נוסף צפע"ח ולא הבנתי למה.

²⁴⁹⁵ והוא (פע"ח).

²⁴⁹⁶ הרי הכוונה מאצילות לבריאה (נוסף צפע"ח).

²⁴⁹⁷ גימ' (נוסף צפע"ח).

²⁴⁹⁸ נמחק צפע"ח.

²⁴⁹⁹ פ,ר גבורות (פע"ח).

²⁵⁰⁰ קהם סוד ה"ג – נמחק צפע"ח.

²⁵⁰¹ ע"י האור הנמשך מן הבינה הנק' נועם כנז' – נמחק צפע"ח.

²⁵⁰² אלינו (נוסף צפע"ח).

²⁵⁰³ נמחק צפע"ח.

שעה"כ

²⁵⁰⁵ גם תכוין בפסוק הזה של ויהי נועם כו' אל ב' מיני זווגים הנעשים בימי החול, והם זווג דאו"א, וזווג דזו"ן. וכוונתנו עתה, להמשיך לב' הזווגים הנז' בחי' אור גדול ממה שנשאר ביום²⁵⁰⁶ השבת, כדי שבכחו יהיה להם מציאות זווג בימי החול. וכבר נתבאר כי ענין ויהי נועם הוא בחי' אור חוזר מתוספות קדושת שבת, בסוד (שיה"ש ח יד) ברח דודי ודמה לך לצבי²⁵⁰⁷. והנה מציאות השבת הוא סוד הבינה, וז"ס ויהי נועם, פי' כי אנו ממשיכין הנועם ההיא של הבינה לב' זווגי החול הנז'.

וביאר מה ענין ב' זווגים אלו, ואמר, כי הא' הוא ומעשה ידינו כוננה עלינו, פי' כיון שמה שנעשה בשבת מעצמו, הוא נעשה בימי החול ע"י תפלותינו²⁵⁰⁹, וזהו ומעשה ידינו כוננה עלינו, ר"ל שזה הזווג הנעשה בכח מעשה ידינו בימי החול, כוננה עלינו ע"י נועם הזה. ולפי שזה הזווג הוא עליון דאו"א, לכן אמר כוננה עלינו, כי או"א הם עלינו. כי ישראל הם בז"א, שהוא למטה מאו"א. וכנגד זווג התחתון דזו"ן אמר, ומעשה ידינו כוננהו, כי גם זווג זה הנעשה על ידי מעשה ידינו²⁵¹⁰, גם הוא כוננהו²⁵¹¹, ר"ל כונן ו"ה שהם זו"ן.

ענין מוצ"ש היא בחי' אור החוזר, אשר אנו מקבלים הארתו עתה, ובחי' אור החוזר מפאת תפילת שבת, הוא ענין ויהי נועם כו', שהוא המשך אור הבינה הנק' נוע"ם. ולפי שהזווג הנעשה בחול אינו מעצמו כנודע, כי מה שנעשה מעצמו ביום שבת, אנו עושים אותו על ידינו בתפלותינו בימי החול. ולכן אנו מתפללים בתחילת ימי החול, ומעשה ידינו כוננה עלינו, שהוא זווג העליון הנעשה בימי החול, ע"י שיכוננהו על ידינו. ולהיות אור החוזר הזה מבחי' אמא עלאה, צ"ל פסוק זה מעומד כנ"ל. וכן לסיבה זו עצמה יש בנו כח להאיר עתה בעולם הבריאה קדושת ובא לציון גואל כנ"ל (ס ע"ב), משא"כ בשאר לילות החול. וכנגד אור החוזר מפאת סעודת שבת, אנו עושים סעודה בכל ליל מוצאי שבת סעוד' ד' והבן זה²⁵¹².

הנה נתבאר למעלה בענין ויהי נועם, כי כוונתנו היא להמשיך תוס' שבת אל ימי החול הבאה. וזה מסוד אור (סא ע"ב) החוזר מן הבינה הנקרא נועם, והוא סוד השבת, כי הבינה היא שבת. גם בארנו לעיל כי המשך תוס' קדושה זו היא בג' חלקי נר"ן, כי הנשמה מתקיימת עד יום א', והרוח עד סוף יום ב', והנפש עד סוף יום ג'. וג' הימים האחרים, שהם ד' וה' וו', תכוין להמשיך לצורך השבת הבאה, בסוד הג' חלקים שהם נר"ן. והנה ז"ש²⁵¹³ מ"ש בספרי (מכילת בחדש ז)²⁵¹⁴ זכור את יום השבת, מצוה היא למנות בו ימי השבת, לומר

- מאיר הכוונה -

²⁵⁰⁴ "וזוהו כוננהו ר"ל להו צעלמו" נמחק צפע"ח, וצמקומו איתא "אך למעלה קלא היו פגום לא אמר כוננהו כי אינו כריך רק המשכתו אלנו עתה וזו כוננה עלינו".

²⁵⁰⁵ פע"ח קער הקצת פרק כל.

²⁵⁰⁶ מיוס (פע"ח).

²⁵⁰⁷ עי' זהר ח"ב יד ע"א: (שם ח יד) ברח דודי ודמה לך לצבי או לעופר האילים כל כסופא דכסיפו ישראל (מקמיה) מקודשא בריך הוא הוא דאמר רבי שמעון תאותם של ישראל שיהיה הקדוש ברוך הוא לא הולך ולא מתרחק אלא בורח כצבי או כעופר האילים מאי טעמא אמר רבי שמעון אין חיה בעולם עושה כמו הצבי או כעופר האילים בזמן שהוא בורח הולך מעט מעט ומחזיר את ראשו למקום שיצא ממנו ולעולם תמיד הוא מחזיר את ראשו לאחוריו כך אמרו ישראל רבונו של עולם אם אנו גורמים שתסתלק מבינינו יהי רצון שתברח כמו הצבי או כמו עופר האילים שהוא בורח ומחזיר את ראשו למקום שהניח.

²⁵⁰⁸ קמסתכל לאחוריו בסוד אור החוזר – נוסף צפע"ח.

²⁵⁰⁹ ומעשה ידינו (נוסף צפע"ח).

²⁵¹⁰ מעשה ידינו נמחק צפע"ח צמקומו איתא תפלת ישראל.

²⁵¹¹ ולא אמר כוננהו כמו באו"א מטעם הנ"ל וגם (נוסף צפע"ח).

²⁵¹² פיסקא זו לא מופיעה צפע"ח והוא חזרה על הנ"ל.

²⁵¹³ נדצ"ל ז"ס.

²⁵¹⁴ רבי יצחק אומר לא תהא מונה כדרך שאחרים מונין אלא תהא מונה לשם שבת.

שעה"כ

א' בשבת, ב' בשבת כו'.²⁵¹⁵ וכ"כ הרמב"ן בחי' על התורה (שמות כ ח)²⁵¹⁶, והענין הוא להורות כי כל ימי החול תלויים ונקשרים ונמשכים מיום השבת, ומשם נמשכת להם הארתה. וזכור היטב ענין זה, כי הוא מכלל רמ"ח מצות עשה למנות ימי החול עד"ז, א' בשבת ב' בשבת כו'.

²⁵¹⁷ וכיון שנתבאר ענין הקדמה זו, צריכין אנו להודיעך מה היא ההכנה שיכין האדם כדי שימשיך עליו תוספת הקדושה הנזכר בו ימי החול. הנה ביום א' בשבת כל עסקיך תהיה בבחינת מחשבה²⁵¹⁸, שתהיה פנויה ונקיה מכל ליכלוך, שע"כ תתקיים כך באותו יום תוס' הנשמה. ואמנם סוד המחשבה הזו היא שבכל רגע היום ההוא יכוין בהויה דס"ג, ובשם אהיה אשר אהיה, ובשם אהי"ה יה"ו. כי כל בחי' אלו הם בעולם הבריאה, אשר משם הוא חלק הנשמה. וביום ב' בשבת תעסוק בדיבור בתורה והכל לכוונת קבלת תוס' שבת בבחי' הרוח²⁵¹⁹.

וביום ג' בשבת תעסוק במצות מעשיות שהם כנגד חלק הנפש ובפרט במצות הנעשות ע"י הרגלים, כמו הלוית המת וביקור חולים וכיוצא בזה²⁵²⁰. וכעד"ז יעשה בג' ימים האחרונים, והם הד' במעשה, והח' בעסק התורה ע"י הדיבור, והו' במחשבה. אמנם כוונת ימים אלו הם להכין לקבל תוס' שבת בבחי' נר"ן ביום עש"ק הבאה, וכל כונתיך ועסקי יהיו אל פנייה זו לקבל תוספת שבת בבחי' נר"ן, ודבר זה תועלת גדול לקבל האדם תוספת קדושת שבת.

גם קבלתי כוונה אחרת ממורי ז"ל בענין זה, והוא כי כפי הגז' נתבאר, כי יום ב' והי' הם סוד עולם היצירה, לכן תכוין בהם להעלות שם הנפש ברוח אשר ביצירה, ואז תעשה הכנה²⁵²¹ לקבל רוח ע"י שם מ"ב שביצירה, שהוא השם הנרמז בתפילת אנא בכח, לכן צריך שתקשור שם השולט באותו היום, עם השם השולט ביום שבת. כיצד, הנה ביום ב', מושל שם קר"ע שט"ן, ותכוין לחבר עמו שם שקוצי"ת השולט ביום שבת ותשלבם אות באות, כזה קשר"ק עושצמינ"ת. ותכוין לקבל תוס' הרוח ביום שבת. וכן ביום ה' שהוא ג"כ הכנה לחלק הרוח, תכוין לחבר ולשלב שם חק"ב טנ"ע, השולט ביום ה', עם שם שקוצי"ת שביום שבת כנז' ביום ב', כזה חשק"ק בושצניעת, וכונה זו תכוין בכל רגעי היום ובפרט בעת שאתה קובע עסק תורתך בב' הימים האלו. ודע כי מ"ש לעיל שהיא מ"ע למנות א' בשבת ב' בשבת כו', הנה גם זה מועיל להכנת שבת²⁵²².

- מאיר הכוונה -

²⁵¹⁵ מלאן על סוף הפסקה לא מופיע צפע"ח.

²⁵¹⁶ ז"ל: ופירושה שהגוים מונין ימי השבוע לשם הימים עצמן יקראו לכל יום שם בפני עצמו או על שמות המשרתים כנוצרים או שמות אחרים שיקראו להם וישראל מונים כל הימים לשם שבת אחד בשבת שני בשבת כי זו מן המצוה שנצטוינו בו לזכרו תמיד בכל יום. ²⁵¹⁷ פע"ח שער השבת א.

²⁵¹⁸ ויחשוב מחשבות וכוונות קדושות (נוסף צפע"ח).

²⁵¹⁹ שהוא סוד התורה (נוסף צפע"ח). וזה סוד תקנת עזרא לקרוא בתורה צב' ימים אלו גם כי ז"ס עליות משה להר סיני יום ה' לקבל לוחות וירד ביום ז' עם הלוחות (נוסף צפע"ח).

²⁵²⁰ "כמו הלוית המת וביקור חולים וכיוצא בזה" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "ויכוין להעמיד הנפש".

²⁵²¹ על שבת (נוסף צפע"ח).

²⁵²² וכן תמיד תאמר היום יום א' צצנת וזיום ז' תאמר היום יום ז' צצנת וכן צצאר ימים, כי הוא מ"ע הנזכרת בספרי, ובזה תשיג להכנת שבת (פע"ח).

שעה"כ

בענין מה שינהג האדם עצמו לקבל תוס' שבת בכל ו' ימי השבוע, כבר נתבאר כי ביום ב' וה' הוא לקבל תוספת הרוח, ולכן יעסוק בתורה בב' ימים אלו, כי ז"א נקרא תורה, ובו סוד בחי' רוח כנודע. גם נת' אלצנו כי האדם בע"ש בעת קבלת שבת מקבל תוס' נר"ן ובמוצ"ש מסתלקים, אבל ע"י סעודת ליל מוצ"ש חוזר האור להתפשט מאצילות לבריאה, ומבריאה ליצירה, ומיצירה לעשיה, ועי"כ חוזרין תוס' נר"ן באדם, ומתעכבים באדם שלשתם ביום א' מהשבוע, וליל ב' מסתלקת הנשמה, ונשארים נפש ורוח. ובליל שלישי מסתלקת הרוח, ובליל ד' מסתלקת גם הנפש. ואחר כך צריך עוד לעשות תיקון מחדש ולקבל תוספת שלשתם בשלשה ימים הנשארים, והם ד' וה' וו'.²⁵²³

²⁵²⁴ וכל זה נעשה על ידי הכונה שתכוין בברכת המזון שבכל יום כיצד הנה ד' ברכות יש בברכת המזון כנגד ד' אותיות אדנות וכל ברכה כנגד אות א' מהן במילוי המלוי שלה כיצד בברכה א' מתחילה ועד סוף יצייר נגד עיניו אל"ף למ"ד פ"א, ובהזכרת ההויה של ברוך אתה ה' כו' יכוין בהויה בניקוד אלקים. זולת ההויה עצמה של הברכה²⁵²⁵. ובברכת הב' יצייר נגד עיניו דלת למ"ד ת"ו ואם הוא יום ר"ה יצייר תי"ו במילוי יו"ד, ובהזכרת ה' יכוון עמו ג"כ שם אלקים כנ"ל²⁵²⁶.

ובברכה הג' יצייר נגד עיניו נו"ן וא"ו נו"ן, ובהזכרת ה' יכוין בשם א"ל. ואמנם בשם זה של א"ל הוא השינוי וההפרש שיש בימי השבוע כי ביום א' יכוין כי א"ל זה הוא סוד אל שדי"י במילואו העולה בגימ' אל"ף²⁵²⁷, ושם זה הוא בבריאה, ויכוין שהוא יונק מן שם ייא"י²⁵²⁸ דהויה דס"ג, שגם הוא א"ל בגימ', ועי"כ יעמיד עמו תוס' הנשמה²⁵²⁹.²⁵³⁰ ביום ב' יכוין כי א"ל זה (סא ע"ג) הוא א"ל יהו"ה שעולה גימ' נ"ז עלמין²⁵³¹, והוא ביצירה כדי להעמיד הרוח.

- מאיר הכוונה -

²⁵²³ אמנם ציוס ד' יתחיל אלס לקבל להכין עלמנו לקבלת תוספת נר"ן ולעשות מלות מעשיות צכוד הנפש ומלכד כוונת תועלת המלות בעלמנו יכוין לתקן לשבת הצאה כדי שיבא לו תוספת נפש וכנ"ל ציוס ג' (נוסף צפע"ח).

²⁵²⁴ פע"ח שער השבת פרק כד.

²⁵²⁵ ועתה נבאר כוונת בה"מ היטיב תחלת הכל תכוין לשם לדנ"י במלוי המלוי שהוא ל"ד אותיות ולדנ"י פשוט הוא ס"ה הרי הכל גימטריא ל"ט וע"ה הוא מלה כי מלוי הת' חסר י' ונשלים עם הכולל וצ"ח יכוין במלוי התי"ו ציוד כמ"ס לקמן ואז מלואה ל"ה כי בחול היא לזה וחסירה ואחר כך תתחיל בה"מ ובכללות ברכה א' יכוין אל אות א' לדנ"י במלוי המלוי כזה אל"ף למ"ד פ"א שם ח' אותיות ח' אורות, ובאמרו נתן לחם לכל בשר יכוין כי הוא סוד החסד, נות"ן גי' אבגית"ז, שהוא שם החסד כנודע, והוא סוד ונתן הכהן וסם מקום הברכה. באומרו אל זן ומפרנס לכל תכוין להשפיע מסוד אל שהוא א"ל שדי דבריאה עולם הראשון הנקרא מגן כי יש בו ג' א"ל כנודע משפיע לז"ן גימטריא א"ל הויה ליצירה באומרו פותח את ידך יכוין למה שכתבנו באשרי שאחר עמידה דיוצר דחול ובהויה דחתימת ברכה זו יכוין אותה בניקוד אלהים בכללות.

²⁵²⁶ ברכה ב' יכוין באות ד' לדנ"י במלוי מלואה והם ח' אורות אחרים כי ת' בלא י' ובהגיע לתיבת את שפסוק וברכת את ה' אלהיך ימזג הכוס במים וטוב שתסתכל ותציט במים צעת נתינתך בכוס ותכוין בהם שהם ט' יודין דע"ס מ"ב למתק גבורות יין במים שהוא מימי החסדים כנודע וכן יין גימטריא ע' אותיות שבז' שמות ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן וג' אהיה הידועים כמ"ס לפרקים הקודמים ובהויה דברכה זו יכוין אותה בשם אלהים בכללות (פע"ח).

²⁵²⁷ עי' לעיל הערה 591.

²⁵²⁸ עי' לעיל הערות 580, 581.

²⁵²⁹ והטעם הוא כמו שביארנו כי תוספת שבת ממנו ניזון כל השבוע ויש תוספת שקבלנו ע"י ג' סעודות לשבת ואנו כריכין להשאיר קאת קדושה מהם בכל שבע בברכת המזון כדי להשאיר אותה תוספות והבן זה (נוסף צפע"ח).

²⁵³⁰ לא מלאתי צפע"ח.

שעה"כ

²⁵³²וביום ג' יכוין באל אדני שעולה בגימט' צ"ו עלמין²⁵³³, והוא בעשיה כדי להעמיד הנפש. ובג' ימים האחרונים יכוין לזכות ולקבל ולא להעמיד. וגם יכוין בהם מלמטה למעלה, כי ביום ד' יכוין בא"ל אדנות לזכות לקבל תוס' הנפש בע"ש, וביום ה' באל הויה שיזכה לקבל תוס' רוח בע"ש, וביום ו' בא"ל שדי שיזכה לקבל תוספת נשמה ביום ההוא.

ונחזור למעלה בכונה ברכת ד' של ברכת המזון, שיצייר יו"ד וא"ו דל"ת²⁵³⁴. ובהזכרת השם יכוין לחבר עמו שם צבאות. האמנם בברכת המזון של שבת יכוין בד' הברכות כנגד ד' אותיות שם הויה במילוי מלוויים ע"ד הגז', כל ברכה באות א', ובד' ההזכרות יכוין בד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, ויכוין לכלול²⁵³⁵ העולמות.

²⁵³⁶גם דע כי הלילה של חול היא סוד העשיה, וששת ימי החול הם סוד היצירה, ויום השבת הוא סוד הבריאה. וז"ס (תפילת נשמת) וביום הז' נתעלה וישב על כסא כבודו. ונודע כי סוד הבריאה היא ב' שמות אהי"ה יהי"ו²⁵³⁷.

והענין הוא כי המלכות היא ז' וגם היא ד'²⁵³⁸ מעילא לתתא ומתתא לעילא, לפי שהמלכות עומדת בסוד נקודה באחורי הת"ת. והנה אם נמנה מלמעלה תהיה ד' חסד גבורה ת"ת מלכות. ואם נמנה מלמטה, תהיה ד' יסוד הוד נצה מלכות. ועד"ז ג"כ הם ו' ימי החול. כי אם תמנה מלמעלה למטה ד' וה' וו' ושבת יהיה ד' ואם תמנה מלמעלה ג' ב' א' שבת יהיה ד' וגם הוא ז' באופן שלעולם המלכות והשבת הם ד' וז' וזהו ג"כ סוד ב' שמות הגז' כי הנה הם מאירי במלכות להעלותה למעלה כיצד הנה²⁵³⁹ שלשה אותיו ראשונות אה"י הם חג"ת וה' אחרוני היא מלכות וג' אותיו יה"ו הם נה"י וע"י ז' אלו שבבריאה מעלים את המלכות עד הבריאה ואח"ך הבריאה עצמה שהיא סוד יום השבת עולה באציל'

²⁵⁴⁰כבר הודעתך כי בכל ד' עולמות אבי"ע, בחי' המלכות שבכל עולם מהם ירדה בעת המיעוט לסיבת הקטרוג למטה בהיכל ק"ק של עולם שלמטה ממנו. וכ"ז היה

- מאיר הכוונה -

²⁵³¹ עי' לעיל הערה 591.

²⁵³² לא מלאתי צפע"ח.

²⁵³³ עי' לעיל הערה 591.

²⁵³⁴ בכללות זכרה ד' יכוין אל אות י' זמלוי המלוי והס ט' אורות זבג' הטובות זכרה זו לריק לכוין כי הלא ד' זכרות הם נגד ד' מוחין לנוקבא וזכרה ד' הוא נגד מוח גבורה לנוקבא ואנו לריקין למתקם לכן מליאות הטבה הוא להמתיק הגבורה כמ"ש לעיל גבי הטוב והמטיב אך לפי שעיקר המתקה בחסדים הם ג' גבורות לצד הגמתיקות ביסוד דרך ירידת החסדים כנודע צמ"א מהדקושים ובשער הליצית בחלק א' מזה לכן כאן ג' הטובות שהיא סוד ג' חסדים המטיבים לג' גבורות ובעושה שלום זמרומו יכוין זכ"ת עש"ב ע"ב ע"ב ולאחר כך יצרך סברי מרנן כו' זורא פרי הגפן וכוונתה כבר נתבאר במקומו בערבית לשבת ע"ש היטיב וזכרה המזון לשבת קודם כל יכוין לשם ע"ב ולהויה פשוטה גי' ז"ח ועם ז' כוללים הוא מאה כנ"ל גבי זכ"מ דחול לעיל והבן זה (פע"ח).

²⁵³⁵ לכללות (ש"ש).

²⁵³⁶ פע"ח שער השבת יט.

²⁵³⁷ עי' לעיל הערה 2480.

²⁵³⁸ עי' לעיל הערה 2459.

²⁵³⁹ נמחק צפע"ח.

²⁵⁴⁰ @@@@

²⁵⁴¹ פע"ח הקדמה לשער השבת ז': אמנם תבין טעם למה כל שבת צמוד שביעי ונקרא שביעי הטעם כי הלא הם י"ס דעשיה וי"ס דיצירה אמנם ג' ספירין עלאין הם זיהכל א' הנקרא היכל ק"ק עוד ו' היכלות אחרים יס' להם נגד ו' ספירות אחרות עד היסוד ונשארה המלכות צלתי היכל והיא יורדת למטה זיהכל ק"ק שלמטה ממנו כיצד מלכות דאילנות זיהכל ק"ק זכריאה ומלכות זכריאה זיהכל ק"ק דיצירה ומלכות דיצירה זיהכל ק"ק דעשייה וכיוצא בזה

שעה"כ

לתועלת העולמות, שיתקשרו יחד סוף זה בראש זה, ויקבלו הארה זה מזה. ובוזה תבין סוד יום השבת מה ענינו, כי אז ניתוספה קדושה בכל העולמות, והיכל ק"ק שבבריאה עולה אל האצילות, ונעשה בחי' אצילות גמור לסיבה הנז', ועד"ז בכל העולמות.

ויהי נועם הנאמר במוצ"ש כבר נתבאר ענינו אצלנו למעלה (ס סע"ג), ומצאתי בו דברים מחולפים, ואע"פ שנלע"ד שטעה השומע, לא אחדל מלכתבם. הנה ההוי"ה דע"ב דיודין עם אהיה דיודין הוא פנימיות של עולם האצילות, ואחוריים דאהיה דיודין שהם בגימ' קדמ"ת הם חיצוניות האצילות, והאחוריים הנז' עם הויה דס"ג הם פנימיות של הבריאה. ואחוריים דהויה דס"ג העולים קס"ו, הם אחוריים לבריאה. והאחורים הנז' עם הויה דמ"ה הם פנימיות היצירה. ואחורים דמ"ה העולים ק"ל, הם חיצוניות היצירה. ואחוריים הנז' עם הויה דב"ן, הם פנימיות העשיה. והאחוריים דהויה דב"ן העולים קד"ם, הם חיצוניות העשיה.

גם כתוב כאן כי יכוין שב' תיבות ויהי נועם יש בהם ז' אותיות כנגד ז' מרגלאן, שהם אהיה יה"ו כדאיתא בס"ה בפ' יתרו בר"מ, והנה הם בבריאה. ויכוין להמליכם על ז' ימי השבוע, כל אות בשם א' [נ"א ביום א' – ספר כתב יד] ונעם הוא חסר ו'. גם ה' אלהינו הוא המילוי של ד' הויות עסמ"ב, כי ביום שבת האירו הד' הויות שלימות מן אצילות אל הבריאה, ועתה במוצ"ש אנו לוקחים המלויים שלהם בלבד, שיאירו מן הבריאה אל היצירה. גם מלת ומעשה רומז אל העשיה, כי כן הבנ²⁵⁴² ומעשה הוא לשון עשיה. גם כוננה בגימ' ק"ל, שהוא אחורים דהויה דמ"ה שהם חיצוניות היצירה ופנימיות העשיה. ונדע כי אחורים פשוטים ומילויים דהויה דמ"ה שהם ע"ב ק"ל²⁵⁴³, הם מוחין אל הנוקבא שסודו עשיה. גם ומעשה הב' נחלק לב', והם עש"ו מ"ה. והנה עשו הוא אחוריים דהויה דיודין, והם קפ"ד, ועם עשר אותיות הם צדק ואחוריים דהויה דס"ג. וגם הוא בתים²⁵⁴⁴ הראשונים, זולת ההויה לבד שעולים קע"ב, והם בגימ' ב"פ אלקים. גם תוסף עשר אותיות שבב' אלקים, הם קפ"ב. והנה קצ"ד וקפ"ב הם עשו, והם אחורי או"א. גם בידינו כוננהו, תכוין בט' פעמים י"ד שיש בג' פעמים מ"ב, אשר בג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה, העולים בגימ' כונ"ן מן כוננהו.

גם ה' פעמים תמצא אותיות נ"ו בפסוק זה, והם בגימ' ה"ג מנצפ"ך, ותכוין למתקם ע"י שם אל הנרמז במלת ויהי, ומקורו הוא נועם, אהיה דיודין שהוא קס"א כנז"ל. ב' שמות א"ל שנרמזו בפ' זה כמבואר אצלנו, (סא ע"ד) שהם א"ל מן תיבת ויהי נועם, גם נועם בגימ' אהיה דיודין ובו שם ייא"י העולה א"ל.

²⁵⁴⁵ ענין ליל ו' כבר ביארנו שיכוין האדם בכל ו' ימי החול לקבל תוס' השבת, ואמנם יום ו' הוא יותר נכון ומזומן מכל שאר ימים, בסוד והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו (&), רמז בזה כי ביום הששי מכין לשבת לפי שיום ו' הוא כנגד היסוד, המכין לצורך המלכות שהוא שבת, אספקלריא דלית לה מגרמה אלא מה דיהיב לה יסוד, לכן צריך

- מאיר הכוונה -

והנה ביום שבת הוא להיפך כי היכל ק"ק דעשייה מתעלה ביצירה במלכות שלה ונעשה ממך יצירה עצמו ואז נשארין ז' ספירות לצד בעשייה וכן היכל ק"ק דיצירה מתעלה בצריאה ונהפך לצריאה ממך ואז נשארין ז' ס' לצד ביצירה בז' היכלין כי המלכות דיצירה צריאה עם ג"ר של העשיה נמצא שאינן רק ז' היכלין לצד וכן ככל אצ"ע וכן ככל פרטי האצילות כנודע כולן הם ביום שבת בסוד ז' לצד כי ג"ר שכל בחי' ונחי' הם מתעלן ולכן השבת הוא לעולם בסוד שביעי.

²⁵⁴² ?אולי הכנה?##

²⁵⁴³ עי' לעיל הערה 117.

²⁵⁴⁴ ?

²⁵⁴⁵ פע"ח שער השבת ב.

שעה"כ

שתכוין להכין הכנה זו מע"ש, כדי שיבא יום השבת וימצאהו מוכן, ואותה קבלת שבת תהיה על נכון וכראוי²⁵⁴⁷²⁵⁴⁶.

והנה יש הכנה א' שצריך שתקדים אותה מן הלילה של ליל ו', והיא ענין כוונה א' שראוי שתכוין בה במחשבה בלבד בלילה בעת סדר קריאת שמע של ליל ו' שעל המטה, ותכוין בה אחר שאמרת כל סדר השכיבה קודם פסוק (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו', אז תכוין לזו הכוונה תחילה, תכוין להעלות ג"ר דעשיה ביצירה, ואח"כ להעלות ז' אחרונות, והוא ע"י הכוונה שנבאר לקמן בענין קבלת שבת, במזמור (&) הבו לה' בני אלים. כי הג"ר עולים ע"י ג"פ הבו, וז"ת ע"י ז' קולות. ואח"ך תעלה היצירה בבריאה, ג"ר ע"י ג"פ באי כלה²⁵⁴⁸, וז"ת ע"י אותיות אהיה יה"ו כמבואר שם ג"כ. ואח"ך תעלה הבריאה באצילות ע"י כוונת פ' (&) טוב להודות לה', שהוא ר"ת ט"ל כמבואר שם. והרי זו כוונה אחת.

עוד תכוין כוונה שניה אח"כ, והיא זאת, כי בתחילה תכוין בהויה דע"ב דיודין שבאצילות, ותכוין שבכל אות ואות מהם, יש דגש ורפה, אח"ך תכוין בהויה דס"ג דבריאה, ותכוין שכל אות ואות נקודה בשוא געיא²⁵⁴⁹, וסימנך ש"ג ר"ל שוא געיא²⁵⁵⁰ אח"ך תכוין בהויה דמ"ה שביצירה, ותכוין שכל אות ואות נקודה שורק ו', כנודע כי סוד אות ו' הוא ביצירה שהוא כנגד הת"ת. אח"ך תכוין בהויה דב"ן דההין שבעשיה, ותכוין כי כל אות מהם מנוק' בשוא קמ"ץ.

והנה ב' הכוונות אלו הם הב' כוונות שביארנו בקבלת שבת עצמ' וכפי סדר ההוא עצמו צריך שתכוין עתה אבל החילוק הוא כי עתה אין צורך להזכיר בפה שום דבר רק בכונה בלב דוקא גם אין צריך לכוין באותם המזמורים והפסוקים רק תכוין באותם השמות לבדם, אשר על ידיהם תעלה עתה²⁵⁵¹ הד' עולמות אבי"ע כנו'.

גם דע במש"ל בענין עלית ז"ת דעשיה ע"י ז' קולות, וע"י ז' שמות של מ"ב. וצריך שתכוין כי כל אות ואות מהם נחלקת לכמה מיני הארות כיצד תכוין כי אות א' דאבגית"ן ציורה יו"י כזה א' ואות ב'²⁵⁵² ציורה ג' ווין, כזה ב'²⁵⁵³. ואות ג'²⁵⁵⁴ ציורה ג' ווין, ווין ג'²⁵⁵⁵, ווין ג'²⁵⁵⁶.

- מאיר הכוונה -

²⁵⁴⁶ אספקלריא ללית לה מגרמה אלל מה ליהיז לה יסוד, לכן לריך שתכוין להכין הכנה זו מע"ש, כדי קיצא יום השבת וימלאהו מוכן, ואותה קבלת שבת תהיה על נכון וכראוי - נמחק צפע"ח.

²⁵⁴⁷ ואם קשה איך ימי חול מתקנים שבת שבאצילות, עי' שער המצות - פרשת בהר סיני: ונמצא כי בימי החול אין המלכים אלו מתבררים כלל בשום בחינה אלא ע"י התפלות והמצות כנזכר ולכן הותרו כל המלאכות לצורך בירור הדברים השפלים וגם נצטוינו בעשיית המצות והתפלות כדי לברר גם בחינת בירורין העליונים כנזכר. והנה בודאי שאין הבירורין מתבררין לא ע"י התחתונים לבדם ולא ע"י העליונים לבדם והם צריכים זה אל זה כי העליונים צריכים למעשה התחתונים בסוד תנו עוז לאלהים והתחתונים צריכים לסיוע העליונים [כ] וכמ"ש ומעשה ידינו כוננהו. [כא] ולכן בימי החול יורדים העולמות העליונים למטה ממדריגתם ושם מתלבשים כדי לעזור ולסייע בענין בירור אלו המלכים [כב] והז"ס תחתונות דאצילות יורדים ומתלבשים בששת ימי המעשה לסייע בבירור הנזכר אבל אין כח בזה אלא בז"א לבד כי הוא הזכר והו"ק שבו הם הבוררין בששת ימי החול. [כג] אבל יום השבת אז הוא כנגד המלכות והיא אין בה כח לברר אלא אדרבא ע"י התיקון שנעשה בששת ימי החול ע"י ו"ק ז"א והבירור שביד יש בה יכולת לעלות מיום הז' שכנגדה שהוא יום השבת למעלה ותתחבר עם ז"א שם למעלה [כד] כי גם ו"ק מתעלים שם ביום השבת באצילות ואין שם מה לברר כי הבירורין הם למטה בב"ע שם טוב ורע [כה] אמנם הם מזדווגים ומוציאין נשמות חדשות עליונות שאינם מבחינת בירור השבעה מלכים כמו בששת ימי החול.

²⁵⁴⁸ נמחק צפע"ח.

²⁵⁴⁹ געיא

²⁵⁵⁰ וסימנך ש"ג ר"ל שוא געיא - נמחק צפע"ח.

²⁵⁵¹ "על ידיהם תעלה עתה" נמחק צפע"ח, וזמקומו איתא "תכוין בהם להעלות".

²⁵⁵² הציתו"ן והכפיו"ן (פע"ח).

²⁵⁵³ כזה צ' (נמחק צפע"ח).

שעה"כ

ואות ת' ציורה ת' דלת נון²⁵⁵⁷²⁵⁵⁸, ואות ין' ציורה יין ועד"ז תצייר כל שאר אותיות שם בן מ"ב²⁵⁵⁹. ואח"ך תאמר פסוק (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי כו' ותישן.

ענין לימוד המקרא בליל ו' נתבאר גבי ענין לימוד סדר המקרא שבכל יום ויום, וע"ש בשער המצות בפ' ואתחנן במצות ת"ת (דף ט"ל ע"א²⁵⁶⁰). ענין יום הו' בעצמו כבר ביארנו ענין מ"ש הכתוב (&) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו, כי יום הששי הוא מכין ליום השבת כנ"ל. והנה כמה מיני הכנות יש בע"ש לצורך השבת, אם במחשבה, ואם בדבור, ואם במעשה. וג' בחי' אלו יתבארו בהמשך דברינו בע"ה. ענין המחשבה כבר נתבארה למעלה בענין סדר הכוונה שיכוין בו' ימי החול. וע"ש איך יום ששי תלוי במחשבה באותם השמות, וזה לצורך הנשמה. וגם יתבארו דברים אחרים למטה בעזרת השם יתברך.

ואם במעשה דע כי צריך האדם ליזהר לקנות כל צרכי שבת ביום ששי לסיבה הנז', ולא ביום ה' וכמו שמצינו חכמי ישראל²⁵⁶¹, שרבא מלח דג שיבוטא, ר"ן מכתף ועייל כו'²⁵⁶² (קידושין מא ע"א), ובכל מה שיקנה יזכיר ויאמר לכבוד השבת²⁵⁶³, והרי זה ענין מעשה.

גם תזהר בתיקון הנרות של שבת. אמנם הדלקת הנר היא מצוה על האשה, בעלת הבית כנודע²⁵⁶⁴. וגם זה הוא ענין מעשה.

ואם בענין הדיבור והלימוד בתורה, כבר ביארנו בסדר המקרא שנוהג בכל יום ויום, שצריך לקרות בכל הששי כ"ו פסוקים מפרשת השבוע באותה הכוונה שנתבאר שם בשער ה' שער המצות, וע"ש²⁵⁶⁵. גם ביום ששי עצמו צריך לקרות כל הפרשה כולה

- מאיר הכוונה -

²⁵⁵⁴ הגמלי"ן והנוני"ן כפופין (פע"ח).

²⁵⁵⁵ ז' (פע"ח).

²⁵⁵⁶ ו' אחת רבולה והז' זקופה

²⁵⁵⁷ כפופה נוסף צפע"ח.

²⁵⁵⁸ עי' זהר ח"ג קפ ע"ב.

²⁵⁵⁹ הו' אינה מתחלקת אלא היא צלורתה הז' צלורת י"ו הח' צלורת ג' וזין א' רבולה וב' זקופות הט' צלורת ז' לתי"ן א' זיוקר ואחת מהופך היודי"ן אין מתחלקים הל' צלורת כ' ועליה ו' זקופה ועל הו' יו"ד כ' פשוטה צלורת י"ו הע' צלורת נ' כפופה ו' רבולה וז' זקופה הפ' צלורת כ"י הל' כפופה צלורת נ' כפופה [עס י?]' הק' צלורת כ"ו הס' צלורת ג' יודי"ן ג' וזין וכ"א מהופכת הרי לך זיאר צורת כל האותיות אצגית"ן קרעט"ן נגדיכ"ס צטרל"ג חקצטנ"ע יגלפז"ק סקול"ת (פע"ח).

²⁵⁶⁰ ז"ל: תחלה יקרא בתורה מפרשת השבוע והיא ביום א' יקרא ששה פסוקים ראשונים שבאותה פרשה. וביום ב' יקרא ארבעה פסוקים שלאחריהם. וביום ג' ה' פסוקים שלאחריהם. וביום ד' ו' פסוקים שלאחריהם. וביום ה' ה' פסוקים שלאחריהם. וכללות כולם הם כ"ו פסוקים. ודע כי צריך לקרות כל אלו הפסוקים כדרך שקורין הפרשה בערב שבת כל פסוק מהם שנים מקרא ואחד תרגום. וכו' אמנם נבאר ענין ליל השישי לפי שגם בו צריך לקרא מקרא והוא כי אז בליל ששי בקומך ממטתך אחר חצות תקרא מקרא ואם לא תוכל לקום קודם שתישן תקרא כ"ו פסוקים אחרים שלאחרי כ"ו פסוקים שקרית בחמשה ימים של השבוע כנזכר, ואח"כ תקרא מה שתראה כמנהגך.

²⁵⁶¹ ביצה טז ע"א: תניא אמרו עליו על שמאי הזקן כל ימיו היה אוכל לכבוד שבת מצא בהמה נאה אומר זו לשבת מצא אחרת נאה הימנה מניח את השניה ואוכל את הראשונה אבל הלל הזקן מדה אחרת היתה לו שכל מעשיו לשם שמים שנאמר ברוך ה' יום יום תניא נמי הכי בית שמאי אומרים מחד שביך לשבתך ובית הלל אומרים ברוך ה' יום יום

²⁵⁶² וכמו שמצינו חכמי ישראל, קרבא מלח דג שיבוטא, ר"ן מכתף ועייל כו' – נמחק צפע"ח.

²⁵⁶³ קצת (פע"ח).

²⁵⁶⁴ "האשה, בעלת הבית כנודע" נמחק צפע"ח ובמקומו איתא "אשתך".

²⁵⁶⁵ עי' הערה 2560.

שעה"כ

במקרא ותרגום באותה הכונה שנתבאר שם²⁵⁶⁶. ועוד יש כמה מיני דברים אם ענין הטבילה ואם ענין רחיצת פניו ידיו ורגליו במים חמין וענין קבלת שבת בתפילת המנחה ביום ששי ואח"ך קבלת שבת בשדה וכאלה רבות, וכולם הם מכלל הכנת שבת וזה החלי בע"ה.

ובתחילה נבאר ענין א' שאמר לי מורי ז"ל שקבל מאדם (סב ע"א) אחד גדול, שאמר לו שקבלה היתה בידו מרבתי, שכל מי שנקבר בע"ש אחר שעה ה' מן היום, שאין לו חבוט הקבר, לפי שמן שעה הה' מתחיל תוס' קדושת שבת, ויש לו דין כאלו נקבר ביום שבת עצמו. וא"ל כי ז"ס ה' יתירה של יום הששי, כי בכל הימים לא נזכר בהם ה' כמו ביום א', ולא אמר האחד וכן יום ב' כו', אבל כאן נאמר הו' לרמוז כי בה' שעות מיום ו', תיכף סמך אליו ויכולו השמים והארץ כו', ותיכף נחשב כאלו הוא יום שבת, ולכך סמך הו' ויכולו כו', ומורי ז"ל הודה לדבריו והסכים אליהם²⁵⁶⁷.

²⁵⁶⁸מנהגי מורי ז"ל תיכף בסיימו תפלת שחרית דיום ו', היה הולך לבה"כ, או לבית מדרשו אם היה שם ס"ת כשר²⁵⁶⁹, היה מוציאו וקורא בו הפרשה שנים מקרא ואחד תרגום. והוא היה קורא המקרא מתוך הס"ת, והיה לו תלמיד א' שהיה קורא לו התרגום מתוך ספר התרגום, והוא אומר אחריו, וכן היה עושה בכל פסוק ופסוק עד שמשלים הפרשה, ולא היה עושה כמו שיש מתייירים לקרוא כל הפרשה כולה מקרא פעם א', ולשנותה מקרא פעם ב', אח"כ קורים כולה יחד תרגום פעם ג', אבל כל פסוק ופסוק בפני עצמה היה קורא שמו"ת, והיה דוחק עצמו לקרותה ביום ו'. והיה אומר כי ז"ס (&) והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו, זולת אם אירע לו שום אונם גדול מאד, שאז היה קורא הפרשה שמו"ת אחר סיום תפלת שחרית דיום שבת קודם סעודת שחרית, כמו שצוה רבינו הקדוש לבנו²⁵⁷⁰, ולא כמו אותם הקורים אותה באמצע תפלת שחרית דשבת.

ואחר קריאת הפרשה היה טובל הטבילה של ע"ש הנז' בספר הזהר פ' תרומה (דף קלו ע"ב²⁵⁷¹) דרב המנונא סבא ע"ה הוה סליק מנהרא בכל ע"ש כו'. והיה אומר מורי ז"ל כי כיון שכבר קרא הפרשה, כבר יש באדם כח לקבל תוספת קדושת השבת. ולכן לא היה טובל קודם שיקרא הפרשה, זולתי דרך מקרה, ואף גם מקרה זה, לא היה טובל רק אחר שהתחיל שעה ה' מיום ו', כמו שביארנו לעיל על ה' יתירה דיום ה'.

והיה אומר מורי ז"ל, כי תוס' שבת היה ניכר ומתגלה במצת האדם תיכף אחר הטבילה הנז', אבל עיקר הגילוי לא היה רק אחר חצי היום, ודוקא אם טבל כבר והסיר ממנו קליפין דחול, ע"י כוונתו, כנודע שקליפין דחול הם²⁵⁷² בגדי חול של נפש האדם, ואפשר שכל מה שיהיה קרוב לליל שבת יתגלה יותר תוס' שבת.

- מאיר הכוונה -

²⁵⁶⁶ עי' סוף הספר.

²⁵⁶⁷ ל"א מלאתי דבר זה צפע"ת.

²⁵⁶⁸ קער הקצת פרק ג.

²⁵⁶⁹ היה הולך לבה"כ, או לבית מדרשו אם היה שם ס"ת כשר – נמחק צפע"ת.

²⁵⁷⁰ תוס' ברכות ח ע"ב ד"ה ישלים פרשיותיו עם הצבור: במדרש ג' דברים צוה רבינו הקדוש לבניו בשעה שנפטר שלא תאכלו לחם בשבת עד שתגמרו כל הפרשה, משמע דקודם אכילה צריך להשלימה.

²⁵⁷¹ ז"ל: רב המנונא סבא כד הוה סליק מנהרא במעלי שבתא הוה יתיב רגעא חדא וזקיף עינוי והוה חדי והוה אמר דהוה יתיב למחמי חדוה דמלאכי עלאי אלין סלקין ואלין נחתין ובכל מעלי שבתא יתיב בר נש בעולם הנשמות זכאה איהו מאן דידע ברזין דמאריה.

תרגום: רב המנונא סבא כשהיה עולה מהנהר בערב שבת היה יושב רגע אחד ומרים עינוי והיה שמח והיה אומר שהיה יושב לראות את שמחת המלאכים העליונים אלה עולים ואלה יורדים ובכל ערב שבת יושב אדם בעולם הנשמות אשרי מי שיודע בסוד רבונו.

²⁵⁷² קליפין דחול ע"י כוונתו כנודע שקליפין דחול הם – נמחק צפע"ת.

שעה"כ

ענין כוונת הטבילה, כוונת הטבילה של ע"ש.

²⁵⁷³הנה אחר שנכנסת תוך מי הים או הנהר או המקוה, קודם שתטבול, תכוין כי המקוה הוא סוד שם אהי"ה דההי"ן העולה בנימ' קנ"א, כמנין מקוה, כי שם מתקבצים כל שמות אהי"ה היותר עליונים ממנו כמ"ש²⁵⁷⁴ש"ש²⁵⁷⁵. ואח"כ תכוין להמשיך במקוה הזה²⁵⁷⁶ את הנחל העליון²⁵⁷⁷ והוא ד' הויו"ת עסמ"ב וג' אהי"ה דיודי"ן ודאלפי"ן ודההי"ן. כי כאשר הם פשוטים, יש אות י' אחת בכל שם מהם, ונמצא שהם ז' יודין בז' השמות האלו, וכבר ידעת כי ז' שמות אלו הם סוד שבעה שמות של שבת²⁵⁷⁸, בסוד שבעה אותיות של אהי"ה יהי' הנז' בר"מ כפ' יתרו (צב ע"א)²⁵⁷⁹. וצריך לכוין כי בפשוטים יש בהם שבעה יודין פשוטים, אבל תכוין ג"כ במלוייהם²⁵⁸⁰, ותוסיף עליהם שם י"ה, כי הוא סוד השבת²⁵⁸¹, והרי הם ח' יודין שהם בנימ' נ"ל מנח"ל, ועם כללות הח' יודין עצמם, הרי נח"ל.

ואח"כ תכוין לכלול כללות היודין בעצמם ובכללותם כנז', והם ב' כללים ותצרפם עם נח"ל ויהיה בנימ' מי"ם, והרי נמשכו המים לתוך המקוה. אח"כ תכוין שכל זה יהיה לכבוד שבת, והוא כי הלא בח' שמות הנ"ל שהם ד' הויות וג' אהיה ושם י"ה יש בהם ל' אותיות, וזהו ל' של לכבוד. וכשתוסיף ב' כוללים שהם כללות הז' שמות וכללות שם י"ה

- מאיר הכוונה -

²⁵⁷³ פע"ח שער השבת 7.

²⁵⁷⁴ שמות אהי"ה היותר עליונים ממנו כמ"ס - נמחק בפע"ח ובמקומו איתא שאל אהי"ה העליונים.

²⁵⁷⁵ עי' הערה בסוף הספר.

²⁵⁷⁶ במקוה הזה נמחק בפע"ח ובמקומו איתא "כו".

²⁵⁷⁷ עי' זהר ח"א רכ ע"ב: וערבי נחל אלין אינון גבורן דאחידן ביה ביצחק דאתיין מסטרא דההוא [נחל] עלאה ולא מסטרא דאבא [היינו בינה עי' שעה"ק צד ע"א]. ועי' שער מאמרי רשב"י (&): כללות הדברים כי תחילת אצילות ז"א מאבא נפק ונתעברה גו אימא בסוד ה' ד"ו והואו זעירא כי לא היו לו כי אם ששה קצוות שאחר חכמה ובינה כדרך שאר הספירות ובבחינה זו יקרא אבא אב לאבהן כי ממנו יצאו האבות חג"ת ואז לא היה לו ראש כמו הוא"ו שבתוך הה"א שאין לה ראש וכאשר נולד הבן הנעים נעשו לו שלשה מוחות על ידי הנחל העליון, ע"כ. אם כוונתו היא שהג' אהי"ה הם הג' מוחין שיוורדים מנה"י דאימא, והעסמ"ב הם קומת ז"א זה די בסדר. ועי' ח"ג קפא ע"א: אלין נהרי עלאי קדישא דאפרסמונא דכייא וכלהו אתשקיין כחד מההוא נביעא דנחלא עלאה קדישא דנפיק ונגיד לבתר ישקו כל חיתו שדי.

²⁵⁷⁸ עי' פרי עץ חיים (שער הנהגת הלימוד - פרק א): עוד יש מדרגה אחרת לכוין בה, קודם שיכנסו לטבילה ע"ש, בשליש א', להפשיט בגדי החול, ושתיים לזכור ולשמור. והמרגלא איהו, אהי"ה יה"ו עס מ"ב קס"א קנ"א קמ"ג, אלו הן ז' שמות של שבת, ושם י"ה עמהם. והם לבדם עם י"ה, גי' שבת. הוסף עליהם אהי"ה יה"ו, וה"א א' לאהיה, וא' ליה"ו, וא' לרל"ב, א' לתנ"ה, וא' ל"ה, הרי מספר מרגלא שלימה:

²⁵⁷⁹ ז"ל: תרין מרגלן אינון וחד סיכתא בהדיהו בגווייהו דקאים בין האי ובין האי מרגלא עלאה לית ביה גוון לית ביה חיזו באתגלייא האי מרגלא כד שארי לאתגלייא נהרין שבע אתוון גליפין בלטיין ונצצין ובקעין בקיעין וקסטירין ונהרין כל חד וחד ואינון שבע אתוון אינון תרין שמהן מחקקין בההוא מרגלא וביומא דשבת נצצין ונהרין ופתחין פתחין ונפקי ושלטי ואינון אהי"ה יה"ו מתנצצי אתוון ובנציצו דלהון עאלין דא בדא ונהרין דא בדא.

תרגום: שתי מרגליות הן ויתד אחד עמן בתוכן שעומד בין זו ובין זו המרגלית העליונה אין בה צבע ואין בה מראה בהתגלות. המרגלית הזו כשמתחילה להתגלות מאירות שבע אותיות חקוקות בולטות ונוצצות ובוקעות בקעים והיכלות ומאירים כל אחד ואחד ואותן שבע האותיות הן שני שמות חקוקים באותה המרגלית וביום השבת נוצצים ומאירים ופותחים פתחים ויוצאים ושולטים ואותם אהי"ה יה"ו מתנוצצות האותיות ובהתנוצצות שלהן נכנסות זו בזו ומאירות זו בזו.

²⁵⁸⁰ מה נוסף במלוייהם?

²⁵⁸¹ עי' זהר חדש (לב ע"ב): יום שבת, מלכות, דרגא דבן י"ה, דאיהו ו'. דמהלך חמש מאה שנין, דאינון חמש ספירות, מטי ליסוד, לאתחברא בה'. ויום שבת איהו משה רבינו, דדרגיה בינה. עי' לקמן סב ע"ב: סוד שבת הוא עלית ז"ן באו"א ואז הם סוד שם י"ה. ועי' סג ע"א: ענין השבת קדושתו נמשכת מן שם י"ה שהוא או"א.

²⁵⁸² הח' (פע"ח).

שעה"כ

יעלו במספר כבוד. ומספר כל ה' השמות הנ"ל עצמן הם בגימ' שבת וכשתעלה מן המים תאמר אם תשיב משבת רגליך²⁵⁸³ (ישעיה נח יג).

כונה אחרת דע כי צריך האדם לטבול ב' טבילות זו אחר זו, והא' היא להפשיט בגדי החול של הנפש²⁵⁸⁴, והב' היא לכבוד שבת לקבל התוס'. ובראשונה תכוין לשם אהיה המלוי יודין שהוא בגימ' מקו"ה. ובב', תכוין לב' שמות אהי"ה יהי' הנז' בר"מ בפ' יתרו, ולז' שמות היוצאים מז' אותיותיהם, שהם אלו: יהו"ה, יהו"ה בנקו"ד אלקים, מצפ"ן, י"ה, אדני, אל, מצפ"ן, אלקים²⁵⁸⁵, כי כל אלו השמות הם סוד קדושת²⁵⁸⁷ השבת. ותכוין כי באלו השמות יש {סב ע"ב} ה' יודין, הרי חמשים. וב' השמות של אהי"ה יהי' העיקרים, הם בגימ' מ"ב, הרי הכל בגימ' במים. ובהעלותך מהטבילה הב'²⁵⁸⁸ תכוין אל ד' הויות עסמ"ב ולג' אהי"ה דיודין דההיז ודאלפין, כי כולם בגימ' תרפ"ז. ותוסיף עליהם שם י"ה, והרי הכל בגימ' שבת, כי סוד שבת הוא עלית זו"ן באו"א, ואז הם סוד שם י"ה. וכשתעלה מהטבילה, אל תנגב עצמך במטפחת, כי מימי שבת צריך הגוף שישאב אותם²⁵⁸⁹.

²⁵⁹⁰כונה ג',²⁵⁹¹ יכוין כי המקוה בעצמו שהוא הכלי, הוא אהי"ה דההיז, שהוא בגימ' מקו"ה. וז"ס כלי ומלבוש אל שמות ההויה שבתוכו, שהם בחי' המים, והם סוד ד' הויות עסמ"ב, ובהם ט' יודין, כמנין מים. ולפי שד' הויות אלו שהם סוד המים, שרשם²⁵⁹² היא הויה הא' של ע"ב שהיא בחכמה, וכתוב (&) כולם בחכמה עשית. וגם כי עיקר המים הם במידת החסד, שעולה בגימ' ע"ב, ולכן היו המים שבמקוה מ' סאה כנגד הד' יודין של הויה דע"ב, כי היא העיקרית.

גם צריך שיטבול ויכוין להסיר ולהפשיט מעליו הרוח שהיה שורה עליו בימי החול, וישרה עליו עתה רוח מן הבריאה. וזה ע"י אהי"ה דההיז שהוא בגימ' מקו"ה. גם יכוין אל ב' שמות אהי"ה יהי', שסודם בעולם הבריאה, אשר מהם יוצאים ז' מרגלאן, שהם ז' שמות אחרים הנז' בפרשת יתרו בספר הזהר ברע"מ²⁵⁹³, וכבר ביארנו למעלה. והם עולים בגימ' תתמ"ט ועם קנ"א של המקוה דאהיה דההיז, הרי הכל אלף, והם סוד אלף עלמין של אורות היוצאים מן הבינה ומאירים למטה²⁵⁹⁴. ויכוין לקבל גם הוא הארה מהם.

²⁵⁹⁵גם ראוי לאדם לטעום כל התבשילין שמבשל בע"ש לכבוד השבת²⁵⁹⁶, כי הוא דוגמת האדם המכין סעודה למלך וטועם התבשילין אם הם טובים, ואם חסרין איזה

- מאיר הכוונה -

²⁵⁸³ אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש ידוד מכבד וכבדתו מעשות דרכך ממצוא חפצך ודבר דבר. עי' לקמן סג רע"ב.

²⁵⁸⁴ קל הגפץ - נמחק צפע"ח.

²⁵⁸⁵ צ"ע מקור לזה, ועיי"ש זהר ח"ב צא ע"ב.

²⁵⁸⁶ עי' פע"ח שער השצת פרק יא.

²⁵⁸⁷ נמחק צפע"ח.

²⁵⁸⁸ נמחק צפע"ח.

²⁵⁸⁹ וכשהיה עולה מורי ז"ל מן הטבילה לא היה מנגב עצמו צמטפחת וכיוצא כי הם מימי שבת וראוי הגוף לשאוב אותן (פע"ח).

²⁵⁹⁰ פע"ח שער השצת ג'.

²⁵⁹¹ ולפי שכל ד' מלויין אלו שהם סוד המים כולם נמשכין משם ע"צ הראשון והוא שורש כולם כי כולם בחכמה עשית גם עיקר המים הוא בחסד גימ' ע"צ ולכן שיעור מקוה ארבעים סאה נגד ד' יודיין דע"ב ולזה יוכן

²⁵⁹² "שרשם היא הויה הא' קל" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "כולם נמשכין משם".

²⁵⁹³ עי' לעיל הערה 2579.

²⁵⁹⁴ עי' שער מאמרי רשב"י מב ע"א: וטעם היות מספרם אלף עלמין הוא כי הגבורה נקראת שם אלהים כנודע ואם תרבע שם אלהים דמילוי ההי"ן עולה בגמט' אלף ואחד, וסימניו אלף ואלף. נמצא כי לשתי סיבות נקרא אלף עלמין אם להיות מספרו אלף כנז', ואם להיותו במילוי אלפין.

²⁵⁹⁵ שער השצת ג'.

שעה"כ

תבלין, כדי שיתקנם, או כדי שיבשל תבשילים אחרים. וכ"ז הוראה שמקבל האורה בסבר פנים יפות, וז"ס טועמיה חיים זכו, שתקנו בתפילת מוסף דשבת, המתחיל, תכנת שבת רצית קרבנותיה כו', כי כל הטועם התבשילין של שבת מע"ש, זוכה לחיים עליונים.

²⁵⁹⁷ענין קבלת שבת בתפלת המנחה דע"ש.

דע כי ענין זה הוא דבר גדול, להמשיך קדושת שבת מעת תפלת המנחה דע"ש. ודע כי מעת תפלת המנחה דע"ש, מתחיל העולמות לעלות ולהכלל זה בזה, רק שיש כמה מיני בחי' של כללות העולמות, ובהם מדריגות רבות. אבל עתה הענין הוא, כי מעתה מתחיל העולמות לעלות ולהכלל זב"ו. והנלע"ד בזה הוא כי הנה א"ל מורי ז"ל, כי בקבלת שבת בשדה, אז נכוין שכבר נכנסו תלת פרקין תתאין דאות ל' דצלם דאו"א, ונלע"ד כי עתה נכנסים של אימא, ואז בקבלת שבת בשדה נכנסים של אבא, כנלע"ד²⁵⁹⁸.

וזה סדר הכונה, הנה קודם שתאמר פסוק (&) אדני שפתי תפתח כו' דתפלת מנחה דע"ש, תכוין ותחשוב להעלות במחשבתך כל חלק הנפשות, שהם בעולם העשיה, ע"י שם יוד הוה וו הוה, הנקרא הוי"ה דב"ן דמלוי ההין, ולהעלותם עד היצירה, וז"ס תוס' שבת דנפש, כי העשיה נכללת ביצירה, ונתוסף בה קדושה²⁵⁹⁹. ואח"כ להעלות היצירה עם כל חלקי הרוחין²⁶⁰⁰ שבה אל עולם הבריאה, וזה ע"י הוי"ה דמ"ה דאלפין, וזהו תוס' רוח. ואח"כ להעלות הבריאה וכל חלקי הנשמות שבה, אל עולם האצילות, וזה ע"י הוי"ה דס"ג, וזהו תוס' נשמה. ואח"כ תכוין לחבר כולם עם בחי' נשמה לנשמה, שהוא נפש דמלכות דאצילות, ע"י שם הוי"ה דע"ב דיודין אשר שם. והאמת הוא, כי גם באצילות עצמו יש רוח דאצילות ונשמה דאצילות ונשמה לנשמה כו', אבל הלואי שבדורינו זה, יהיה מי שיוכל לזכות²⁶⁰¹ לנפש דאצילות²⁶⁰².

והרי בכח הכונה והמחשבה הזו קבלו כל החלקים תוס' קדושה, ואח"כ תתחיל העמידה. ותכוין בכריעה הא' אשר בתיבת ברוך כנודע, להוריד עליך כח הנשמות ההם אשר הם נפש דאצילות²⁶⁰³, וזה ע"י הוי"ה דע"ב דיודין. ובתי' יהו"ה, שהיא הזקיפה הא', תזקוף ותכוין, כי ע"י אלו הנשמות אתה מעלה את המלכות למעלה בסוד מ"ן, ותכוין ותזקוף את המלכות ע"י הוי"ה דע"ב דיודין כנו'. ואח"כ בכריעה ב' דמגן אברהם, תכוין להוריד עליך בחי' הנשמה מן הבריאה ע"י הוי"ה דס"ג כנ"ל, ואח"כ תזקוף ע"ד הנ"ל. ובכריעה ג' דמודים, תכוין להוריד ולהמשיך עליך הרוח מן היצירה, ע"י הוי"ה דמ"ה כנ"ל, ותכוין בשם ההוי"ה הנ"ל במודים אנחנו לך שאתה הוא ה' אלהינו כו', ובזקיפה תכוין אל הנ"ל. {סב ע"ג} ובכריעה ד', בהטוב שמך כו', תכוין להמשיך עליך הנפש מן העשיה, ע"י הוי"ה דב"ן דההין כנ"ל, ואח"כ תזקוף כנ"ל. ובאומרך המברך את עמו ישראל בשלום אמן תכוין לחבר יחד כולם בחבור א'.

- מאיר הכוונה -

²⁵⁹⁶מכאן עד סוף הפסקה נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "בסוד טועמיה חיים זכו האמור בתפילת מוסף".

²⁵⁹⁷סער השצת ה.

²⁵⁹⁸הרי התוספות שניתוספה לז"א ומג' פ"ת לאבא יכוין לקבל תוספת נפש ותוספות ק"ש לנוקבא היא עליה גמורה – נוסף צפע"ח.

²⁵⁹⁹מקדושת תוספת נפש (פע"ח).

²⁶⁰⁰"כל חלקי הרוחין" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "הרוח".

²⁶⁰¹לכוין ככך ולזכות (פע"ח).

²⁶⁰²והרי במחשבה זו יקבלו כל חלקי תוספת קדושה (נוסף צפע"ח).

²⁶⁰³אשר הם נפש לאצילות – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

עוד קבלתי כוונה זו ממורי ז"ל פעם אחרת, ויש בה איזה תוס'. הנה קודם שתתחיל אדני שפתי תפתח כו', תכוין במחשבתך לעלות ולכלול הוי"ה דב"ן דההי"ן שבעשיה עם היצירה, עם הויה דמ"ה דאלפין אשר שם. וכן היצירה בבריאה ע"י הוית מילוי ס"ג. וכן הבריאה באצילות ע"י הוי"ה דע"ב דיודין. ותכוין ד' היות אלו בד' אותיות ההויה, ובכל עולם מארבע עולמות אלו, תכוין להעלות חלקי האלהות שבהם ע"י מ"ן של הנשמות. כיצד, הרי בעשיה תכוין, ששם חלקי הנפשות²⁶⁰⁴, תכוין לכלול נפשך בהם. וביצירה הרוחין, ותכוין שתכלול רוחך בהם. ובבריאה הנשמות, ותכלול נשמתך בהם. ובאצילות נשמתא לנשמתא, והיא נפש דאצילות, ותכלול חלקך אשר לך שם עמהם.

ואח"כ תתחיל להתפלל תפלת י"ח. ובכריעה א' ובקיפה ההיא, תכוין אל מה שנתבאר בברכת אבות דתפילת שחרית דחול בענין ד' כריעות וארבע זקיפות, ואין רצוני להאריך בהם כאן, אלא אבארם בקיצור. הנה ארבע כריעות הם: הא', אהיה במילוי יודין, והשני היא במילוי יודין, והג' אהיה במילוי אלפין, והרביעי אהיה במילוי ההי"ן. והד' זקיפות הם: הא', הויה דע"ב, והשני הויה דס"ג, והג' הויה דמ"ה, והרביעי הויה דב"ן. ובכריעה א' תכוין לקבל מן המאציל שפע עליון אל עולם האצילות²⁶⁰⁵, כדי שיהיה בו כח להעלות ולכלול עמו את עולם הבריאה. אז בזקיפה ההיא תכוין לזקוף ולהעלות את עולם האצילות למעלה ע"י הויה דע"ב²⁶⁰⁶.

והכריעה הב', תכוין להוריד ב' מיני שפע אל עולם הבריאה: הא', הוא כדי שיוכל לעלות ולכלול עמו את עולם היצירה. והשני, הוא כדי שיוכל הוא עצמו לעלות ולהכלל בעולם האצילות. ואז בזקיפה ההיא תכוין לזקוף ולהעלות את עולם הבריאה ע"י הויה דס"ג כנ"ל. וכעד"ז תכוין בכריעה וזקיפה הג' בעולם היצירה, וכעד"ז תכוין בכריעה וזקיפה הרביעי בעולם העשיה, אלא שבעשיה אין צורך רק להוריד שפע אחד בלבד, והוא לשתוכל העשיה להעלות ולהכלל באצילות, כי הרי אין עולם אחר למטה ממנו²⁶⁰⁷.

ובחתימת ברכת שים שלום, בבא"י המברך את עמו ישראל בשלום אמון, תכוין בזו ההויה זו הכוונה, כי הי' היא באצילות, והה' בבריאה, והו' ביצירה, והה' בעשיה. ואז תכוין לכלול אותם כולם²⁶⁰⁸ זה בזה ממטה למעלה. פ"א²⁶⁰⁹ מן אות ה' אחרונה עד אות יוד²⁶¹⁰, ותכוין כי אז יורד ג"כ תוס' נשמה לנשמה, ותוספת הנשמה ותוספת הרוח ותוספת הנפש. ונמצא כי תחילה אנו מעלים אותם לקבל תוספת, כי סוד העליה והכללות הוא עצמו תוספת הקדושה²⁶¹¹. ואח"ך תכוין להורידם עליך. ואח"כ תכוין להעלותם.

והזהר שלא תכוין במחשבתך בד' הכריעות וד' הזקיפות להוריד בחי' הנשמות או להעלותם, אלא בענין בהעולמות עצמן כנ"ל. ואח"כ²⁶¹² בברכת ברוך א"י המברך את עמו ישראל בשלום אמון, אז בהויה הזו הוא שתכוין בד' אותיותיה בבחי' הנשמות כנו', וזכור זה.

- מאיר הכוונה -

²⁶⁰⁴ עי' לעיל יב ע"ב ד"ה זזה פרטן.

²⁶⁰⁵ אל עולם האצילות – נמחק צפע"ח.

²⁶⁰⁶ ע"י הויה דע"ב – נמחק צפע"ח.

²⁶⁰⁷ אלא שבעשיה אין צורך רק להוריד שפע אחד כלכל והוא לשתוכל העשיה להעלות ולהכלל באצילות כי הרי אין עולם אחר למטה ממנו – נמחק צפע"ח.

²⁶⁰⁸ כל העולמות (פע"ח)

²⁶⁰⁹ פעם ז' (פע"ח).

²⁶¹⁰ עד אצילות (נוסף צפע"ח).

²⁶¹¹ נמחק צפע"ח.

²⁶¹² אלא בענין בהעולמות עצמן כנ"ל ואח"כ – נמחק צפע"ח.

שעה"כ

²⁶¹³ ענין התפלת מנחה של ע"ש. הנה בתפלה הזו, המלכות²⁶¹⁴ עולה למקומה כמו שהיתה קודם הקטרוג של הירח. ולכן יכוין כוונות אלו שנבאר²⁶¹⁵. הנה נודע כי ההויה דע"ב היא החיות של עולם האצילות, בסוד (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית. והויה דס"ג היא החיות של עולם הבריאה, כי אמא מקננא בכורסיא (תיקו"ז כד ע"ב), לפי שהיא נק' קו ירוק המקיף כל העולם²⁶¹⁶. וביאורו הוא, כמו שאמא נכנסים הנה"י שלה תוך ז"א בסוד המוחן, בבחי' אור פנימי בתוך ז"א, כך היא נעשית ג"כ בחינת מקיף, כי יוצא קו א' ממנה, ומקיף לכל עולם האצילות, ונעשית מסך מבידיל בין אצילות לבריאה²⁶¹⁷. וכעד"ז נעשית הת"ת ביצירה, ולכן הויה דמ"ה היות אל היצירה. וכן מלכות מקננא באופן, ולכן ההויה דב"ן היא היות אל העשיה.

ולכן בד' זקיפות שבתפלת המנחה של ע"ש, יכוין אל הד' הויות הנז', כמבואר אצלינו ע"ש. ובזקיפה הא' שהוא בהויה דע"ב שבאבא, תכוין להאיר משם אל כל עולם האצילות²⁶¹⁹, כדי שיכינו שם מקום לקבל שם את עולם הבריאה, כאשר יעלה שם אח"כ למעלה באצילות כנודע²⁶²⁰. ועד"ז תכוין בשאר הזקיפות, כל א' כפי מקומו.

ומצאתי בקונטרס אדם א', כי בזקיפה הא' שהיא הויה דע"ב, יכוין להביא הארה מן אצילות אל הבריאה. ובזקיפה ב', שהיא של ס"ג, ימשיך מן בריאה ליצירה. ובזקיפה ג', שהיא של מ"ה, ימשיך הארה מן יצירה אל עשיה. ובזקיפה ד', שהיא של ב"ן, לא מצאתי יותר.

ובברכת שים שלום, בד' אותיות של שם, יכוין לקשר²⁶²¹ העולמות ממטה למעלה²⁶²², והכונה להעלות נפשו {סב ע"ד} ורוחו ונשמתו למעלה.

- מאיר הכוונה -

²⁶¹³ להר"ס נאגרה (פע"ח).

²⁶¹⁴ שהיא שכינה אשר היא בגלות צעונותינו הרבים (נוסף צפע"ח).

²⁶¹⁵ בד' זקיפות (פע"ח).

²⁶¹⁶ עי' חגיגה יב ע"א וז"ל תנא תהו קו ירוק שמקיף את כל העולם כולו שממנו יצא חשך שנאמר ישת חשך סתרו סביבותיו בהו אלו אבנים המפולמות המשוקעות בתהום שמהן יוצאין מים, ועי' רע"מ פנחס רכז ע"א וז"ל, תרין קליפין ירוק וחורר דקליפין דאגוזא חד תהו קו ירוק, עכ"ל, וכן עי' תיקו"ז יב ע"ב אתמר עלייהו והארץ היתה תהו, דא קו ירוק קליפה קדמא דאגוזא, ובהו אבנים מפולמות, עכ"ל.

ע' ע"ח (שער מ"ד ומ"ן פרק י') והנה כך דרכו תמיד עמה כי אחר שהז"א סותם פתחה תמיד נמצא כי אמא לעולם היא בתולה והוא סוד אסתר ירקרקת היתה כי סוד בינה קו ירוק כנזכר בתקונים והיתה נקרא אילת השחר על שרחמה צר ובכל שעה היתה כבתולה. והנה אותו הרוח דיהיב בה בכל זמנא אינו לבטלה כי הנה הוא נמשך בז"א ונמשך ממנו אל הנוקבא שלו לעשות בה כלי גם היא וניתנה לה מיסוד שלו ליסוד שלה לעשותה כלי, עכ"ל.

²⁶¹⁷ עי' ע"ח שער מב סוף פרק יג.

²⁶¹⁸ ואור של אצילות האיר ע"י מסך של בינה ומתנוצץ בצריאה על ידי מסך הנ"ל וכן בצריאה ת"ת שצצריאה מקיף מבחוץ לעולם צריאה ונעשה מסך שעל ידו מתנוצץ האור למטה ביצירה על ידי מסך הנ"ל וכן מלכות שצצריאה עובר זה האור ומאיר לעולם עשיה וכו' (נוסף צפע"ח).

²⁶¹⁹ "שצצריאה תכוין להאיר משם אל כל עולם האצילות" נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא "להאיר לצריאה שע"צ שהוא בחכמה לתת הארה באצילות".

²⁶²⁰ ובזקיפה שניה יכוין לשם ס"ג שהוא צבינה להאיר לעולם צריאה שיעלה באצילות לקבל הארה מאצילות שכל כוונתו שיעלו העולמות ותעלה השכינה לקבל הארה כדי שירד שבת אחר המנחה בהשפעה רבה כמ"ס צע"ה ובזקיפה שלישית יכוין לשם מ"ה להאיר לעולם היצירה שיעלה בצריאה לקבל הארה מצריאה ובזקיפה ד' יכוין צב"ן להאיר לעולם עשיה כדי שיוכל לעלות ליצירה לקבל השפע והארה מיצירה (נוסף צפע"ח).

²⁶²¹ יכוין לקשר נמחק צפע"ח, ובמקומו איתא הויה, יכלול.

שעה"כ

²⁶²³אחר תפלת המנחה היה מקיים מורי ז"ל מצות העירוב כמו שיתבאר בע"ה. ענין העירוב²⁶²⁴ היה נזהר מורי ז"ל לקיים מצוה זו בכל ע"ש, שלא כאותם הנוהגים לעשותה משנה לשנה וכיוצא בזה, והיה מערב בכל ערב שבת שני מיני ערובין, עירובי הצרות על לחם אחד, ושיתופו מבואות על לחם שני. ובסעודת ליל שבת היה אומר המוציא בפת של שיתופו מבואות. ובסעודת שחרית של שבת היה אומר המוציא בפת של עירובי הצירות. ואמנם בענין סדר העירור, בתחילה היה מברך על הפת ברכת העירוב, ואומר בדין ערובא יהא שרי לן כו', ואח"כ היה מזכה הלחם ההוא לבני החצר על ידי אדם אחד גדול, כי תחילה צריך שיערב לעצמו ואח"כ יזכה לאחרים²⁶²⁵. והנה ראיתי למורי ז"ל שבשחרית יום שבת היה מוליך עמו הטלית והחומש מביתו לבית הכנסת, וגם היה מוליכו לבית הטבילה אשר מחוץ לעיר צפת ת"ו, אותה הנודעת, ולא היה מקפיד וחושש לחקור בענין העירוב שנעשה בשיתוף כל מבואות צפת ת"ו, או אשר נעשה לבית הטבילה, אם היו נעשין כהלכתן או לאו.

אח"כ היה חותך וקוצץ צפורניו לכבוד שבת מידי ומרגליו, והיה קוצצן כסדרן, ולא היה חושש ולא מקפיד אל אותו הסדר הנז' בספר אבודרהם בענין קציצת הצפרנים.²⁶²⁶ אח"כ²⁶²⁷ היו מביאים לפניו עריבת מים חמין, ורוחץ בהם תחילה פניו ואח"כ ידיו. והיה מנגב אותם במטפחת²⁶²⁸. ואח"כ רוחץ רגליו במים חמין הנז' ומנגב אותם²⁶²⁹. וטעם רחיצה זו היא מה שרמזו בספר הזהר בפ' ויקהל (דף רג ע"א)²⁶³⁰ בענין מה שנעשה בכל יום ששי, כי מתקבצים אותם שבעים כוכבים כו', ואח"כ נעשים כעין מדורה אחד של אש, ורוצים להתקרב ולהתאחו לקבל שפע מעולם האצילות, וכדין אתער חד שלהובא דאשא כו'²⁶³¹.

- מאיר הכוונה -

²⁶²² וכן האותיות כולם צמלזין ה' עס ו' ו' עס ה' ה' עס י' שהם ד' שמות הנ"ל ע"צ ס"ג מ"ה צ"ן ואנו גם כן מעלזין צעלייה זו החלק שיס לנו מג' עולמות נר"ן להציא הארה לשמות הנ"ל מחיה לנר"ן (נוסף צפע"ח).

²⁶²³ שער השצת פרק 7.

²⁶²⁴ עי' אריכות בטעמי המצות מובא בהערה סוף הספר.

²⁶²⁵ ויכוין כי עירוב ע"צ רי"ו ושאר דיני עירוב עיין בספר טעמי מלות פרשת צלח (נוסף צפע"ח).

²⁶²⁶ שער השצת ג.

²⁶²⁷ קודם שתטבול (נוסף צפע"ח).

²⁶²⁸ והיה מנגב אותם צמטפחת – נמחק צפע"ח.

²⁶²⁹ ומנגב אותם – נמחק צפע"ח. כי הלא תחלה לריך לטהר הראש ואח"כ להעלות הרגלים אשר הם למטה (נוסף צפע"ח).

²⁶³⁰ עי' הערה בסוף הספר.

²⁶³¹ עי"ש רג ע"ב: והוא שלהובא איהו מסטרא דימינא ובגין דהוא מסטרא דימינא אעבר לההוא מדורא ואעיל ליה לנוקבא דתהומא רבא ויתיב תמן עד דנפיק שבתא כיון דנפק שבתא אצטריך להו לעמא דישראל לברכא על אשא ונפקא ההוא שלהובא בברכתא דלתתא ושליט על ההוא מדורא כל ההוא ליליא ואתכפיא ההוא מדורא

תא חזי כיון דעאל שבתא ואתטמר ההוא מדורא כל אשין דאשא קשיא אתטמרו ואתכפיין ואפילו אשא דגיהנם וחייבין דגיהנם אית לון נייחא וכלא תתא ועילא אית להו נייחא כד נפק שבתא ומברכין ישראל על נורא כדין נפקין כל אשין דמתטמרן כל חד וחד לאתריה ובגין דלא לאתערא אשא אחרא כתיב (&) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת והא אוקמוה אשא דמדבחה אמאי

תרגום: ואותה שלהבת היא מצד הימין ומשום שהיא מצד הימין מעבירה את אותה מדורה ומכניסה אותה לנקב תהום רבה ויושבת שם עד צאת השבת כיון שיוצאת השבת צריך לעם

שעה"כ

והענין הוא כי אותה המדורה של אש, היא סוד אותה קלי' הדקה הנק' קלי' נוגה²⁶³², שהיא הקלי' היותר קרובה אל הקדושה, והקליפה בראותה כי השפע של יום השבת שעבר, לקוהו ו' ימי החול בששת ימי המעשה. ועתה שהוא ע"ש, היא יודעת שתחזור הקדושה להתעלות כדי להזדווג שם למעלה, ולקבל שפע כדי לחזור ולהשפיע פעם אחרת שפע בעולמות התחתונות²⁶³³. ואז גם הקליפה היא עולה כדי לשאול ג"כ פרנסתה, כי כיון שכבר גמרו כל ששת ימי החול לקחת חלקם, הנה הגיע זמנה ג"כ לקחת אחריהם גם היא חלקה כהם. וזו היא הסיבה שבכל יומא שתיתאה סלקא הקליפה לעילא. ואמנם כדי שלא תערבב שמחה העליונה²⁶³⁴ ויבטל הכללות של העולמות ותוספת קדושתם²⁶³⁵ העליונה, לכך נמשך מן הגבורות העליונות כח אחד הנקרא שלהובא דאשא, ומוריד את הקליפה ההיא אשר היא בחי' ההוא כוכבא דאתעביד כעין חד מדורא דאשא למטה עד התהום.

והנה ששת ימי החול, הנה הם סוד ו"ק הנקרא הג"ת נה"י. ואמנם המלכות היא דבוקה עם היסוד, ונמצא כי הרגלים שהם נצח והוד, הנה הם מתפשטים למטה ממדת המלכות, והקלי' מקומה הוא למטה מן נה"י. ובראותה שנשלמו ששת ימי החול²⁶³⁶, וכבר נשלמו בחי' הירכים²⁶³⁷ לינק²⁶³⁸, אז רוצה היא לעלות²⁶³⁹ כי בא זמנה לקחת גם היא

- מאיר הכוונה -

ישראל לברך על האש ויוצאת אותה שלהבת בברכה שלמטה ושוטת על אותה מדורה כל אותו הלילה ונכנעת אותה מדורה.

בא וראה כיון שנכנסת שבת ונטמנת אותה מדורה כל האשים של האש הקשה נטמנות ונכנעות ואפילו אש הגיהנם והרשעים שבגיהנם יש להם מנוחה וכולם מעלה ומטה יש להם מנוחה כשיוצאת שבת וישראל מברכים על האש אז יוצאים כל האשים שטמונים כל אחד ואחד למקומו וכדי שלא לעורר אש אחרת כתוב לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת והרי פרשוה ואש המזבח למה.

²⁶³² עי' שער מאמרי רשב"י לב ע"ב (על הזהר ויקהל הנ"ל): בחינת קליפה זו הנקרא נוגה רמזו אותה רז"ל בפ"ב דמס' מצינא וז"ל וכן ירדן שנטל מזה ונתן לזה כו'. והענין הוא כי הירדן הוא סוד קליפת הנוגה הסובב לארץ ישראל שהוא סוד הקדושה ולפעמים קליפת הנוגה חוזרת ומתהוות קצת בקדושה ופעמים מתהפכת ויוצאת אל הקליפה והיא כדמיון הירדן אשר בעת שמימיו מתרבין לוקח קצת חלק מקרקע ארץ ישראל וכאשר מימיו חסרים מתמעט ואדרבה ארץ ישראל ניתוספת ונוטלת חלק ממנו ונכנס קצתו בתחום קרקע ארץ ישראל. וזה עצמו הוא בחינת תוספת שבת בסוד מיעוט וחסרון הירדן כי אז ניתוספה קדות השבת:

שם דע כי בכל מקום דביקות עולם בעולם יש בו תוספת שבת פירוש כי היכל קדש הקדשים העליון של העשיה חוזר להיות בחינת יצירה בערב שבת והיכל קדש הקדשים דיצירה מתהפך להיות בריאה וכיוצא בזה בכולם ואותה הבחינה אשר מתהפכת אל עילוי בדמיון מה שלמעלה ממנו הוא סוד תוספת שבת בעצמו:

²⁶³³ עי' ע"ח שער נ פרק ו: ודע לך, שביום ע"ש [שבת - אדם ישר] עולין הכלים של העולמות למעלה ממקומם, ומתלבשים באורות גבוהים ממה שהיה להם. נמצא שכל בחי' ובחי' מכל הבחי' שבכל העולמות יש להם תוספת נפש בשבת, כי הכלי שהוא גוף עולה ולוקח אורות שהם בחי' נפש יותר גבוהים ממה שהיה להם בחול. נמצא כי קליפת נוגה בשבת, הטוב שבה, הכלים שבה עולין אז למעלה ולוקחין נפש א' יתירה במעלה, ואז האדם שהוא כלול מיצ"ט ומיצה"ר שהם מקליפת נוגה, גם לבוש נפשו שהוא בחי' יצ"ט ויצה"ר כנ"ל, מתעלה ומתלבשת בה נפש אחרת יותר גבוהה מנפש החול, ועי"ז כל החלקים קונין נפש יתירה. עד שנמצא שאף לכתר יש נפש יתירה בעלייתו למעלה ממקומו, ולכן אינם באים בפ"א תוספת נשמה ותוספת רוח ותוספת נפש, כי צריך שתחלה תעלה אותו הספי' למעלה ממקומה, ומשם ימשך לאדם תוספת.

²⁶³⁴ תערבב שמחה העליונה - נמקח צפע"ח צומקומו איתא "ימנעו.

²⁶³⁵ קדושה (פע"ח).

²⁶³⁶ לינק (נוסף צפע"ח).

²⁶³⁷ עי' ע"ח רפ"ח ו: ונחזור לענין, כי משם תבין הטעם למה התינוק בזמן היניקה אינו הולך ברגליו, רק כפי הזמן שהוא יונק כך ניתן כח ברגליו לילך, עד שבסוף ימי היניקה כבר הולך ברגליו. הענין הוא, כי הז"א הוא ר"ק מחסד עד יסוד, ובהיותו בסוד עיבור הוא ג' כליל בג', שהם נה"י כלולין ונעלמים תוך חג"ת, ולכן כשהוא יוצא ממעי אמו ויונק סוד החלב הנעשה מביור נה"י כנ"ל, אז מתפשטין נה"י שלו, שהם הרגלים, ואז {פט ע"ד} הם מתחילין להתגלות מעט מעט.

שעה"כ

חלקה, וז"ס ענין קציצת הצפרנים בע"ש ולרחוץ אח"כ הרגלים במים חמיין, להורות על ההוא שלהובא דאשא הנמשלת במים החמיין, כי היא המגרשת והדוחה את הקליפה ואת הזוהמא מן הרגלים העליונים, ומורידין אותם בתהום²⁶⁴⁰.

ואמנם²⁶⁴¹ צריך לכוין כי כל זה הוא בעולם העשיה באדם דעשיה, כי שם התדבקות ואחיזת הקלי²⁶⁴², ולכן צריך לרחוץ גם את הפנים והידים, כי כל מקומות אלו הם מקום אחיזת הקלי" בקדושה דאדם דעשיה, ולכן בתחילה צריך לרחוץ הפנים העליונים²⁶⁴³, ונדהין משם²⁶⁴⁴. ואח"כ רוחצין הידים, ונדהין משם ג"כ²⁶⁴⁵. ואח"כ רוחצים הרגלים שהם למטה, ואז נגמרו להפריד ולהסתלק לגמרי משם

והנה נתבאר כי המים חמיין הם בסוד שלהובא דאשא הנז' בזוהר המגרשת את הקלי²⁶⁴⁶, ולכן צריך שבשעת רחיצתך במים החמיין, תכוין בסוד כוונת שלהבת י"ה, ר"ל כי זו השלהבת יוצאת משם י"ה, כדי לגרש ולהפיל הקלי' למטה.

ונבאר איך זו השלהבת נמשכת²⁶⁴⁷ משם י"ה. הנה שם י"ה, יש בו ג' מיני מלויים, ביודיין ובאלפייין ובההייין, כזה: יוד הי, יוד הא, יוד הה. ושלתם יחד הם בגימ' אמון, כמינין יאהדונה". אחר כך תכה ב' אותיותיו זו בזו בכל שלשה המלויים, כזה: יוד פעמים ה"י, {סנ ע"א} הם בגימ' שלש מאות. יוד פעמים ה"ה, הם בגימ' מאתים. יוד פעמים ה"א,

- מאיר הכוונה -

וכאשר כלו להתברר אחר כ"ד חדשי היניקה, אז הוא הולך על רגליו, כי כבר נתגלו רגליו ונתקנו. גם תראה, כי לפעמים בשנה וחצי התינוק יכול להלוך, והענין הוא כי אחר שנתקנו בחי' נו"ה, שהם הרגלים, כבר הוא יכול להלוך, אע"פ שאין היסוד נברר כי עיקר ההליכה ברגלים תלוי.

²⁶³⁸ נמחק צפע"ח.

²⁶³⁹ ולקבל (נוסף צפע"ח).

²⁶⁴⁰ למטה (פע"ח).

²⁶⁴¹ נמלא כי (נוסף צפע"ח).

²⁶⁴² החילונים (פע"ח).

²⁶⁴³ צ"ע גדול איזה אחיזת חיצונים יש בפנים. ועי' תיקו"ז כב ע"ב: בכל עץ דא איהו עץ החיים דאתמר ביה עץ חיים היא למחזיקים בה (משלי ג יח) ועליה אתמר כי האדם עץ השדה (דברים כ יט) ועוד בכל עץ דא צדיק דאיהו עץ פרי עשה פרי למינו (בראשית א יא) ודא יום השבת דתמן זווגא דשכינתא עם קודשא בריך הוא ותמן אית לה (נ"א ליה) ניחא ועליה אתמר (תהלים א ג) והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעתו דא עתו דצדיק דאיהו ליל שבת דצדיק מניה פרחין נשמתין חדתיין בישראל ערב שבת {כג ע"א} דאתקריאו פנים חדשות.

תרגום: "בכל עץ" זהו עץ החיים, שנאמר בו "עץ חיים היא למחזיקים בה", ועליה נאמר "כי האדם עץ השדה". ועוד "בכל עץ" זה צדיק, שהוא "עץ פרי עושה פרי למינו", וזה יום השבת, ששם זווגה של השכינה עם הקדוש ברוך הוא, ושם יש לה (לו) נחת, ועליו נאמר "והיה כעץ שתול על פלגי מים אשר פרו יתן בעיתו", זה עיתו של צדיק שהוא ליל שבת, שמהצדיק פורחות נשמות חדשות בישראל ערב שבת שנקראו פנים חדשות.

בהגר"א: דאתקריאו פנים חדשות - כמ"ש (ראשונים בכתובות ח ע"א) שבת הוא פנים חדשות אצל ז' ברכות לחתן, ור"ל זהו פרו יתן כו', שבכל פעם פרחין מיניה נשמתין חדתיין כו':

עי' שער ההקדמות מו ע"ב: ובה תבין סוד שבת שאין בו תפילין. והענין הוא, כי בחול, התפילין הם מבחי' צ' דצלם, כי זו הצ', היא שנכנסה אז בז"א. אמנם בשבת, באו פנים חדשות, שהם אלו המוחין דבחי' ל' דצלם, שהיו תחלה בימי החול למעלה מראש ז"א, בבחי' תפילין שהם או"מ, ועתה בשבת נכנסו אלו המוחין של ל' דצלם בתוך ראשו, ונעשו לו מוחין חדשים אלו בבחי' אור פנימי ממש, ולכן אין תפילין בשבת, כי התפילין דחול נעשו עתה פנימיים בשבת:

²⁶⁴⁴ ונדהין משם - (נמחק צפע"ח).

²⁶⁴⁵ ונדהין משם ג"כ - (נמחק צפע"ח).

²⁶⁴⁶ המגרשת את הקלי' - (נמחק צפע"ח).

²⁶⁴⁷ נעשה (פע"ח).

שעה"כ

הם בגימ' ק"ך. ושלשתם יחד הם בגימ' כת"ר. והענין הוא כי ג' י"ה הם שלשה מוחין, והם למעלה בבחינת הכתר של הנקבה, כי כל בחי' מוחין שלהם משם²⁶⁴⁸ י"ה כנודע אצלנו.

ואם נצטרף כתר עם אמן, הרי הכל בגימ' אשת"י, כי אז נקרא אשתנו. אח"כ תקח שלשה מילויים בלבד כזה: יה"א, גם תקח שני אותיות מילוי אות יו"ד, והם ו"ד, והרי הכל ודיה"א, והם בגימ' כ"ו. ולפי שהשלשה יודין אין במלוייהם שינוי, לכן די לנו אם נקח מילוי א' לבדו, אבל באות ה', יש ג' שינויים במילואה, ולכן אנו לוקחין שלשה שהם יה"א. והנה אם תחבר תשי"א שהוא אשתי עם כ"ו, יהיה הכל בגימ' שלהבת, והרי נתבאר איך משם י"ה יוצאת זו השלהבת, והוא בסוד ב' מוחין של או"א המתפשטים תוך נצח והוד כנודע²⁶⁴⁹. ותכוין להמשיך משם השלהבת הזו, כדי לגרש הקליפות.

גם דע כי אותיות שלהבת, הם אותיות שב"ת ל"ה, שהוא סוד עליית²⁶⁵⁰ שבת, ש' בת²⁶⁵¹, שהיא המלכות²⁶⁵² העולה בנה"י, שהם סוד ש' בג' קוים שבה²⁶⁵³, או כשעולה אל חג"ת שגם הם סוד ש', וזהו שלהבת י"ה. כי ענין השבת קדושתו נמשכת מן שם י"ה שהוא או"א כנודע²⁶⁵⁵, כי השבת נאמר בו (שמות לא יד) כי קדש היא²⁶⁵⁶, לפי שעולין זו"ן עד או"א ממש הנקרא י"ה, וזו העליה היא הגורמת לאותה השלהבת שתתד ותגרש את הקליפה, כי אם הנחש היה כרוך על עקבו²⁶⁵⁷, לא היתה הקדושה יכולה לעלות.

עוד צריך לכוין בענין רחיצת פניו ידיו ורגליו במים חמין בע"ש, והטעם הוא כי השכינה בימי החול רגליה יורדות מות (&), ועתה רוחצת רגליה מאותו הטינופת שנדבק שם, ועולים רגליה שהם הנה"י שבה במקום החג"ת, ועד"ז נעשה בכל העולמות בסוד (&) רחצתי את רגלי איככה אטנפם²⁶⁵⁸, אם אחזור להורידה במקום הקליפות²⁶⁵⁹.

²⁶⁶⁰ אח"כ צריך ללבוש בגדי שבת.

- מאיר הכוונה -

²⁶⁴⁸ כסוד (פע"ח).

²⁶⁴⁹ פי' נו"ה דז"א מלובשים תוך חו"ב דנוק', עיין שער מאמרי רשב"י נז ע"א: יובן במ"ש בפ' שלח לך דף קע ע"א בענין נשים דעתן קלה, כי שתי דיעות הם שעליהן נאמר דעתן קלה. והמלכות אין בה רק שני מוחין חכמה ובינה שבה שהם שתי הויות דע"ב ודס"ג העולים בגמטריא קל"ה אבל מוח השלישי הנק' דעת אין לה. וכבר נתבאר באדרת האזינו ובברכת אבות כי מנצח והוד דז"א נעשין בה אלו השני מוחין וכו' עיקר המוחין שלה אינן אלא מנצח והוד דאימא ולא מן המוחין עצמם ועוד כי הנצח וההוד דז"א הם לבדם המתלבשין בראשה בסוד מוחין אבל לא היסוד. לעיל דרוש ה' דתפילין ד' י' ע"א ד"ה גם נתבאר איך התפילין של יד [אמנם לעיל מדובר על מוחין דז"א ובמאמרי רשב"י על המוחין דנוק'].

²⁶⁵⁰ עליות (פע"ח).

²⁶⁵¹ ט' בת – נמחק צפע"ח.

²⁶⁵² הנקראת בת (נוסף צפע"ח).

²⁶⁵³ עי' לקמן סו ע"א ד"ה ??? בענין קבלת המלכות מג' קוים נה"י. ועי' שער הליקוטים שיה"ש סי' ז: ובע"ש עולה לנה"י של ז"א שהוא המקום הנק' שדה תפוחים כי הוא שיעור קומתה. ועי' שעה"מ בשלח שזה לאפוקי שדה אדום.

²⁶⁵⁴ בג' קוים שבה"ח, וצ"ש ט"ל בג' קוים שבו.

²⁶⁵⁵ עי' לקמן סט ע"ד: כתר דנוקבא והיא סוד ברכת מקדש השבת והוא שם י"ה אדנ"י כמבואר אצלנו בק"ש דשחרית דחול במלת ועד דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וע"ש ואח"כ נעשין לה ג' מוחין שבה הנק' חב"ד מבחי' נה"י דז"א שהם ג' ברכו' אחרונות והם רצה ומודים ושים שלום והם סוד ג' אותיות יה"ו בשלשה השמות היוצאים מהם.

²⁶⁵⁶ עי' לעיל הערה 2581.

²⁶⁵⁷ עי' הערה בסוף הספר א'.

²⁶⁵⁸ עי' הערה בסוף הספר ב'.

²⁶⁵⁹ ועולים רגליה שהם הנה"י שבה במקום החג"ת, ועד"ז נעשה בכל העולמות כסוד (&) רחצתי את רגלי איככה אטנפם, אם אחזור להורידה במקום הקליפות – נמחק צפע"ח.

²⁶⁶⁰ פע"ח שער השבת 7.

שעה"כ

ודע כי מורי ז"ל הזהרני בענין זה שנאמר²⁶⁶¹, ונלע"ד שגם לכל בני אדם הוא צריך לעשות כן²⁶⁶². והוא שיזהר ששום מין מלבוש, וכיוצא בו מכל מה שלבש האדם בימי החול, אין ראוי ללבושו ביום שבת, ואפילו החלוק של שבת אין ראוי ללבושו בימי החול כלל.

גם הזהירני²⁶⁶³ שבעת שאלביש החלוק של שבת בע"ש, שאכוין בשם קדוש זהריא"ל, וזהו השם של החלוק של השי"ת, כנז' בספר פירקי היכלות דר' ישמעאל. וכונה זו מועילה מאד אל האדם כדי שימשיך את הקדושה אליו²⁶⁶⁴.

גם צריך האדם ללבוש בגדי לבן ולא של צבעים אחרים. וקבלתי ממורי ז"ל שכפי הצבע וגוון המלבושים שלובש האדם ביום שבת בעה"ז, כן ממש יתלבש האדם בעה"ב אחר פטירתו תמיד ביום השבת.

וא"ל כי בקבלת שבת פ"א נתגלה אליו נשמת²⁶⁶⁵ חכם אחד שנפטר בימיו וראהו לובש שחורים וא"ל לפי שבעה"ז היה לובש שחורים ביום השבת שלכך היו מענישים אותו שם להלבישו אחר פטירתו בגדים שחורים אף ביום השבת²⁶⁶⁶.

ודע כי אין לפחות מן ד' בגדי לבן, והם²⁶⁶⁷ המלבוש העליון והתחתון והאזור אשר על לבושו התחתון והחלוק אשר על בשרו. וראיתי למורי ז"ל, בימי החורף היה לובש ביום השבת מפני הצינה מלבוש א' של בגדי ארגמן²⁶⁶⁸ תחת המלבוש הלבן העליון, ולא היה חושש רק לשיהיו לו ד' בגדי לבן²⁶⁶⁹, שהם לבוש העליון והתחתון ואזור והחלוק כנ"ל, וכן כיוצא בזה.

²⁶⁷⁰ומספר ד' בגדים אלו הם כנגד ד' אותיות שם הוי"ה כנז' בס"ה (ח"ג רכז ע"א²⁶⁷¹) בסוד ח' בגדי כהונה ד' של זהב אדני וד' של לבן יהו"ה²⁶⁷² ואלו ד' בגדי לבן הם סוד בגדי עולם הבריאה²⁶⁷³ הנז' בתי' בהקדמה (ד ע"ב²⁶⁷⁴) דמלכא לבש לבושו דבריאה ביומא

- מאיר הכוונה -

²⁶⁶¹ הזהרני בענין זה שנאמר "נמחק צפע"ת, צומקומו איתא " אמר לי מורי ז"ל ענין א' שצריך לכוין"

²⁶⁶² "לכל בני אדם הוא צריך לעשות כן" נמחק צפע"ת, וצומקומו איתא "גם לזולתו תועיל הכוונה".

²⁶⁶³ גם הזהירני "נמחק צפע"ת, וצומקומו איתא ואמר לי.

²⁶⁶⁴ וכשילבש הלבוש יכוין צסם אכתרי"אל (נוסף צפע"ת).

²⁶⁶⁵ "וא"ל כי בקבלת שבת פ"א נתגלה אליו נשמת" נמחק צפע"ת, וצומקומו איתא "לכן ראה".

²⁶⁶⁶ עי' שבת קיד ע"א: האמר להו רבי ינאי לבניו: בני, אל תקברוני לא בכלים לבנים, ולא בכלים שחורים. לבנים - שמא לא אזכה ואהיה כחתן בין אבלים, שחורים - שמא אזכה ואהיה כאבל בין חתנים.

²⁶⁶⁷ כמו (פע"ח).

²⁶⁶⁸ בגדי ארגמן נמחק צפע"ת וצומקומו איתא גיבאני.

²⁶⁶⁹ נגד ד' אותיות הוי"ה כנ"ל ואלו הבגדים הם א"מ מצחוץ" נוסף צפע"ת.

²⁶⁷⁰ ואלו הבגדים הם א"מ מצחוץ

²⁶⁷¹ ואינון ד' אנפין יהו"ה ארבע גדפין אדני לקבל ד' בגדי זהב וארבע בגדי לבן דלביש כהנא לכפרא על ישראל לקבל אדני שפתי תפתח.

²⁶⁷² כנז' בס"ה (&) צסוד ח' בגדי כהונה ד' של זהב אדני וד' של לבן יהו"ה - נמחק צפע"ת.

²⁶⁷³ מכאן עד סוף הפסקא לא מופיע צפע"ת.

²⁶⁷⁴ ז"ל: זכאה איהו מאן דאשלים נשמתיה לשריא ביה שם יהו"ה ועביד ליה כורסיא לגביה וזכאה פומא דמתחבר בה קודשא בריך הוא עם שכינתיה דאיהו תורת ה' וזכאה איהו מאן דלביש מלכא ומטרוניתא בעשר ספירן דבריאה דכלילן בשם יאקדונק"י כשמיה כן לבושוהי ומאן דתקין ליה סוסיא²⁶⁷⁴ דאתמר בה לססתי ברכבי פרעה דמיתך רעיתי (שיה"ש א ט) דאיהי מרכבה דיליה דביומי דשבתות ויומין טבין איהו לביש לבושי מלכותא דאינון עשר ספירות דבריאה וביומי דחול לביש עשר כתות דמלאכיא דמשמשי לון לעשר ספירן דבריאה דעשר ספירות דאצילות מלכא בהון איהו וגרמיהון חד בהון אינון וחייוי חד בהון מה דלאו הכי בעשר ספירות דבריאה דלאו אינון

שעה"כ

דשבתא ודע כי אלו הבגדים הם בחי' אור המקיף מבחוץ והוא סוד המלבושים כמבואר
אצלנו בתפי' שחרית בברכת מלביש ערומים (ב ע"ב) יע"ש.

וטרם שנבאר ענין קבלת שבת נבאר כמה מיני דרושי' בענין השבת ותוספת שבת
ואחר כך נחזור לבאר ענין קבלת שבת בשדה.

הנה ענין תוס' נשמה שנתוסף בשבת, הוא כי צריך שתכנין כי אותה הקלי'²⁶⁷⁶²⁶⁷⁵
(&) ונוגה לו סביב, והיא סוד קלי' נוגה, אשר ביום שבת מתקדשת מקצתה, וזהו ענין
סוד תוס' קדושה. ועיין במ"ש בספר הזהר בפ' ויקהל (דף ר"ג ע"א²⁶⁷⁷) בזה.

עוד ענין תוס' שבת²⁶⁷⁸, דע כי כל מה שאנו מתקנים למעלה ע"י תפילתנו בימי
החול, נעשה הדבר ההוא עצמו מאליו ביום השבת, וז"ס מה שאנו קורין אותו תוס' השבת,
והוא כי הנה בימי החול, אנחנו מעלים העולמות אל מקום הפנוי שבין כל עולם ועולם.
ובשבת נעשה הדבר הזה מאליו. ואנו מעלים לעולם הג' התחתונות במקום שהיה הג'
העליונות, ולמטה בענין הקל (סג ע"ב) תפוחין²⁶⁷⁹ יתבאר ענין המקום הפנוי מה ענינו²⁶⁸⁰.

אם תשיב משבת רגליך כו' (ישעיה נח יג²⁶⁸²). כבר הודעת²⁶⁸³ איך מה
שנעשה בימי החול ע"י תפלה נעשה ביום השבת מאליו. והענין הוא, כי הנה בליל שבת,

- מאיר הכוונה -

וחייהון חד לאו אינון וגרמיהון חד ועלת על כלא הוא נהיר בעשר ספירות דאצילות ובעשר
ספירות דבריאה ונהיר בעשר כתות דמלאכיא ובעשר גלגלי דרקיע ולא אשתני בכל אתר.
²⁶⁷⁵ שער השבת א.

ובערב שבת תכנין לקבל נפש יתירה בהכנסת שבת ורוח יתירה בצרכו ונשמה בופרום גם תכנין
באמרך י"י מלך גאות לבס וכו' י"י לאורך ימים ר"ת יל"י כמ"ס במקומו גם טוב לאמר בקידוש
שחרית לשבת מזמור לדוד י"י רועי וכו' ותכנין באמרך שבת צדית י"י לאורך ימים לשם הג"ל גם
סוד תוספת קדושה תכנין כי קליפות נוגה סביב לו היא ומתקדשת עלמה וכו סוד תוספת קדושה
עיין בפ' ויקהל דר"ג (נוסף בפע"ח).

²⁶⁷⁷ עי' הוספות לדף טו ע"א אות ב.

²⁶⁷⁸ ביומו תתן שכרו ר"ת שבת (נוסף בפע"ח).

²⁶⁷⁹ עי' לקמן סח ע"א, אמנם גם מופיע בפיסקא הבאה?

אם קורא בתורה הרבה אז יש לו אפילו בחול תוספת קדושה כל מה שיכול עם הארץ וכללות
בני האדם להשיג בתוספת שבת כמ"ס רש"י ת"ח יש לו בכל יום נפש של עם הארץ שציום השבת
נמצא כי השכר שנותן לו הקב"ה לת"ח העוסק בתורה או מקיים המצוות והוא נמשך לשכיר יקוה
פעלו והוא שיש לו שכר ביום ההוא אפילו בחול יש לו תוספת קדושה לכן נרמז בר"ת שבת גם
הכוונה כי כל אור תוספת קדושה שבת של השכר שניתן לאדם בימי החול היא מטרפת עם שאר
תוספת קדושה שבת הבאה מאליה כנודע וכל תוספות האלו ניתנין אל האדם ביום השבת נמצא כי
פריעת שכרו ביום השבת לכן נרמז בר"ת שבת בסוד מי שטרם צערב שבת יאכל בשבת גם הכוונה
מי שמקיים המצוות של שכר שכיר בפרטות יש לו סגולה שיזכה אדם המקיים אותה באמצעות
תוספת נפש באותו שבת והוא מדה כנגד מדה כי בשכר שכיר נאמר ואליו הוא נושא את נפשו וכנגד
זה נותן לו ג"כ נפש יתירה שקיים נפשו של שכיר לכן נרמז בר"ת שבת במורה זו. מורי זלה"ה היה
נהיר שלא לגלח אחר חלות שהוא עת מנחה גדולה ואפילו בע"ס היה נהיר מאוד בזה. (נוסף
פע"ח).

²⁶⁸¹ לא פירשנו את זה וכן בפע"ח שזה נוגע יותר לסף סח.

²⁶⁸² המשך לשונו: עשות חפצין ביום קדשי וקראת לשבת ענג לקדוש ידוד מכבד וכבדתו מעשות

דרכיך ממצוא חפצך ודבר דבר.

ע"י זהר ח"ב מז ע"א: יהו"ה ילחם לכם ואתם תחרישון (&) רבי אבא פתח (ישעיה נח יב) אם
תשיב משבת רגליך²⁶⁸² עשות חפצין ביום קדשי זכאין אינון ישראל דקודשא בריך הוא אתרעי בהון
לאתדבקה בהו מכל שאר עמין דעלמא²⁶⁸² ומגו רחימותא דלהון²⁶⁸² קריב לון לגביה²⁶⁸² ויהב לון

שעה"כ

טרם שיתפללו בני ישראל תפלותיהם, נכללין כל העולמות, ג' בג'. כיצד, נה"י דעשיה נכללין ועוליין בהג"ת דעשיה, והג"ת בחב"ד דעשיה, וחב"ד דעשיה בנה"י דיצירה, ונה"י דיצירה בהג"ת דיצירה כו', וכעד"ז עד רום המעלות. ונמצא כי בהעשות הדבר הזה, נשאר מקום דנה"י דעשיה ריקם ומקום אויר פנוי, והמקום הזה הוא המקום שאנו קורין אותו שיעור תחום שבת. ונמצא כי ע"י הכללות אלו העולמות, כל התכלית הוא לצורך נה"י דעשיה, שיסתלקו למעלה וישאר ביניהם, ובין המקום של הקלי', מקום אויר פנוי ביניהם, שלא יתאחוזו הקלי'.

והטעם הוא, כי הנה"י הנה הם ירכין, לבר מגופא²⁶⁸⁴, אשר שם הוא עיקר אחיזת החיצונים. והרי זה דומה למי שמרים ונושא רגליו למעלה שלא יטנפו רגליו בטיט²⁶⁸⁵, וזמ"ש, אם תשיב משבת רגליך, ר"ל אם תשיב רגליך למעלה מסבת השבת, וכנודע כי הרגלים הם נה"י, כי אלו נתוספו מחדש, כי כל עיקרו של ז"א אינו רק ו"ק, הג"ת נה"י, ונתעלו ונעשו בבחי' חב"ד חג"ת, והוצרך להתחדש מחדש בסוד תוס', את הנה"י, ועתה ביום שבת, חוזרין אלו הנה"י לעלות ולשוב למעלה אל מקומם ולהכלל שם. ואמנם היוצא מחוץ לתחום, הוא גורם אדרבא היפך מכל זה.

²⁶⁸⁶@היוצא מחוץ לתחום כבר נת"ל מה ענינו ומה הוא פוגם. והנה אפי' למ"ד תחומין דאורייתא, עכ"ז פטור הוא ממיתה. והטעם הוא, לפי שהוא מוציא את עצמו מחוץ לתחום הקדושה, שהוא שיעור ב' אלפים אמה, ב' מילין, כמ"ש אצלנו. ואינו פוגם רק את עצמו, שהוציא את עצמו מחוץ לתחום הקדושה אל מקום הקלי'²⁶⁸⁷. אבל העושה מלאכה ביום השבת חייב מיתה, (פג ע"א אות ג) לפי שגורם אל הקלי', הנקרא מלאכת חול, להכנס אל תוך קדושת שבת²⁶⁸⁸, וגורם רע לו ולזולתו, ולכן עונשו גדול מאד. וז"ס (&) מחלליה מות יומת והוא מלשון חלל כנזכר בהקדמת דפ' בראשית (&), כי מכניס את הקלי' לתוך החלל והמקום של הקדושה הנק' שבת, וזהו לשון חילול שבת²⁶⁸⁹@@@.

טעם למה כל השבת הוא בסוד שביעית והיא נקרא שביעי דע כי הנה בכל עו' מד' עולמות אבי"ע יש י"ס והם י"ס דעשיה וי"ס דיצירה כו' והנה סדרן הוא זה כי הג' ספי' עליונות שבבריאה יש להם היכל א' כולל לשלשתן ונק' היכל ק"ק דבריאה ועוד יש ו' היכלות אחרות לו' ספי' האחרים מחסד עד היסוד אבל ספי' המלכו' דבריאה אין לה היכל בפ"ע, אמנם היא יורדת למטה בהיכל ק"ק דיצירה אשר עומד תחת הבריאה וכעד"ז בכל עו' ועו' כיצד מל' דאצילות בהיכל ק"ק דבריאה ומל' דבריאה בהיכל ק"ק דיצירה כו'.

- מאיר הכוונה -

אורייתא ויהב לון שבת²⁶⁸² דאיהו קדישא מכל שאר יומין ונייחא מכלא²⁶⁸² וחדוה דכלא²⁶⁸² ושקיל שבת לקבל אורייתא כולה²⁶⁸² ומאן דנטיר שבת כאילו נטיר אורייתא כולה²⁶⁸².
תרגום: ה' ילחם לכם ואתם תחרישון רבי אבא פתח אם תשיב משבת רגליך עשות חפצך ביום קדשי אשריהם ישראל שהקדוש ברוך הוא התרצה בהם להדבק בהם מכל שאר עמי העולם ומתוך אהבתם קרב אותם אליו ונתן להם תורה ונתן להם שבת שהיא קדוש מכל שאר הימים ומנוחה מהכל ושמחה של הכל ושקולה שבת כנגד כל התורה ומי ששומר שבת כאילו שמר את כל התורה.

²⁶⁸³איפה? ועי' הערה בסוף הספר.

²⁶⁸⁴עו' & והוא מחוץ לעיקר הגוף שהוא חג"ת.

²⁶⁸⁵עו' & שזה הערמת רגלים למעלה כמו אשה בשעת הולדה.

²⁶⁸⁶פע"ח פח ע"ב.

²⁶⁸⁷לכן אין ראוי להמיתו כיון שאין מריע רק לעצמו אך עכ"ז עונו יסא כדי להתלצן ולחזור אל מקום שורשו שזקדושה (נוסף צפע"J).

²⁶⁸⁸צפנים צקדושה ומגיע עד השורש שנשמתו תלויה פס לכן ראוי להיות חייב מיתה לפי שגורם להכניס הקליפות ולטמא מקדש י"י (נוסף צפע"ח).

²⁶⁸⁹עו' לקמן עוד בענין תחום שבת.

שעה"כ

וכעד"ז בכולם והנה ביום שבת מתהפך הסדר ונעשה הפך מן הנז' כי אדרבא היכל ק"ק דבריאה מתעלה באצילות ומתהפך להיות אצילות ממש ואז נשארים בבריאה ז' ספי' תחתונות בלבד וכן היכל ק"ק דיצירה מתעלה ומתהפך אל הבריאה ממש ואז נשארינ' ז' ספי' בלבד ביצירה בז' היכלין לפי שהמלכות דיצירה היא בהיכל א' עם ג"ר של עשי' ונמצא שאינם רק ז' היכלין לבד וכעד"ז בכל ד' עולמות אבי"ע וכן בכל בחי' פרטיות שבד' העולמות כנז' וכולם הם ביום שבת בסו' ז' לבד כי הג"ר שבכל עו' ועו' ובכל בחי' ובחי' הם מתעלי' כנז' וזהו המעם שכל שבת הוא בסוד שבעיות

2690 ענין השבת יש בו ב' בחי' בחי' ז' ובחי' י"ג הבחי' הא' שהיא בחי' הז' הוא באופ"ז כי הנה נתבאר במקומו רבי' כי ראשית העשיה הוא ממש סוף היצירה ועד"ז בכל עולם ועו' והנה ביום שבת עולמי' ג"ר דעשי' ונכללין במלכות דיצירה ונשארינ' בעשיה ז'ת בלבד כי הג' ראשונות נתעלמו ונכללו תוך המלכות דיצירה ולא נשארו בגלוי רק הז"ת בלבד והנה כאשר עלו ג"ר דעשיה ביצירה אין הז"ת דעשיה נשארים במקומ' הא' ממש כי גם הם עולות אחר מדרגת ג' ראשונות ועולות כמותם ממש המשל בזה חב"ד נתעלו במלכו' דיצירה וחג"ת דעשי' בחב"ד ונה"י בחג"ת ונמצאו מקום נה"י דעשיה פנויים וריקנים לגמרי וכעד"ז בכל עו' ועו' כי ג"ר דיצירה עלו במלכו' דבריאה וג"ר דבריאה במלכו' דאצילות וענין זה יתבאר לך במה שהודעתך כי ראש הבריאה הוא עצמו סוף האצילות וכן בכל עו' ועו' וכמו שהענין הזה נודה (סג ע"ג) בכל עו' מד' עולמות אלו דאבי"ע גם בעולם אצילות עצמו מיניה וביה הנה הוא כלול מכמה אלף אלפי ורבי רבבו' עולמות וכולם הם נעשים בשבת בבחי' ז' ז' עד רישא עלאה דלא אתידע הנקרא עתיק יומין וז"ס שאנו קורין את השבת שביעי ויען כי בחי' כל השביעיות הם ביסוד כנודע לכן אומרים המלאכים אותו השיר הנז' בספר פרקי היכלות המתחיל האדר' והאמונה לחי העו' כו' עולם שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמי' והמעם כי בחי' השביעיות דשבת כולם הם בסוד היסוד הנק' חי העולמים והנה כבר נתבאר כי בהתעלו' ג"ר דעשיה במל' דיצירה ויעלו אחריהם הז"ת כנ"ל בעשיה עצמה מוכרח הוא שנשאר בסוף העשיה מקום אויר פנוי וריקן שיעור ג' ספירות תחתונות והנה בימי החול שהג"ת דעשיה היו בסוף העשיה נמצא כי הקל' אשר בעשיה היתה דבוקה ממש בקדושה דעשיה אבל ביום השבת נשא' ביניהם מקום פנוי ומפורד ביניהם כשיעור הרחק ג' ספי' והנה מקום הקל' עצמה נקרא מדבר שמם כי איננו ראוי כלל לישוב ולא לזריעה ואותו המקום הפנוי שביניהם נק' שדה ראוי לזריעה אך אינו בית ממש לפי שבעוד שהיתה שם הקדושה היה נק' בית של ישוב ועתה שנתעלית משם הקדוש' נק' שדה ראוי לזריעה' לפי שכל דבר שבקדושה בהסתלקו מן המקום אשר עמד שם בראשונ' נשאר שם איזה רושם קדושה בהכרח ע"ד מה שנתבאר בענין שינת האדם בלילה שאף גם שהנשמה הקדוש' מסתלקת ממנו נשאר באדם קצת חיות להחיותו ביני ביני עד שתחזור הנשמה למקומ' והנה שיעור המקום הפנוי הזה הנה הוא ג' פרסאות כי כל ספי' נק' פרסה והמעם הוא כי כל העשיה בכללות' היא מלכו' נוק' הנק' אדני והשפח' דילה שהיא העשיה כנודע נקרא סנדלפון והנה חיבור אדני וסנדלפון הם בגימ' פרסה וז"ס שיעור מחנה ישראל שהיה אורכו י"ב מילין שהם ג' פרסאות ושיעור הזה הוא תחום שבת מן התורה ולכן ישראל בדור המדבר היו יכולין לצאת בשבת עד שיעור ג' פרסאות שהם י"ב מילין שהוא שיעור המקו' הפנוי בין סוף הקדוש' דעשיה אל מקום התחלת הקל' ביום שבת וז"ס מעלת שבת כי הקדושה מתרחקת מן הקל' כ"ז השיעור כולו ריחוק גמור לגמרי בלתי שום התקרבו' ואחר שהטאו ישראל גרמו שהקל' תשלוט ותתאחו בימי החול גם במקום נו"ה וחצי היסוד של העשיה כי בתחי' לא היו אלא

- מאיר הכוונה -

2690 פע"ח הקדמה לשער שבת א.

שעה"כ

בסוף כל קדושת העשייה ושם היו דבוקים ממש בסופה ואחר שחטאו ישראל נכנסו הקלי' לפני' כנגד נו"ה וחצי היסוד דעשייה והטעם הוא לפי שהנצה והוד הם ירכין לבר מגופא ולכן יכולין להתאחו בהם והיסוד הנה יש בו ב' בחינות והם ב' נקבים נקב הימין להוציא טפת הזרע הקדוש ונקב השמאל להוציא ולדחות מי רגלים לחוץ שהוא מוזן הקלי' ונמצא כי באותו החצי של מים העכורים יוכלו להתאחו ועוד ט"א כי חצי העליון דיסוד נאחו בגוף ממש ואין להם אחיז' בו וחציו תחתון התלוי בין ב' ירכין יכולין לשלוט בו ונמצא כי אחר שחטאו ישראל נכנסו הקלי' בימי החול לפנים בתוך הקדו' כשיעור ב' ספי' וחצי שהם יו"ד מילין ונמצא כי ביום השבת שמתעלין ג"ת דעשי' במקום ג' אמצעיות עכ"ז לא נשאר מקום פנוי בין הקדושה והקלי' רק שיעור חצי ספי' שהוא שיעור חצי פרסה ששיעורה ב' מילין והוא סוד תחום שבת דרבנן שגזרו אחר שחטאו ישראל אבל בתחי' שיעור תחומין דאורייתא היה ג' פרסאו' כמנין מחנה ישראל והוא סברת ר"ע בתלמוד במס' שבת ונבאר עתה ענין מלת שדה מה ענינה הנה מלה זו רומזת הוראה אל המלכו' שהיא עולה ונגדלת מדריגה אחר מדריגה כי הנה בתחי' היא בסוד ש' של שדה שהוא סוד נה"י דו"א הנרמזים בג' קוי אות ש' אשר אלו נעשים בה בחי' מוחין בשבת ואח"כ נגדלת והיא בבחי' ד' של שדה עמה כי היא הרביעית אל נה"י כנודע כי בתחיל' היתה שיעור נה"י בלבד היא אות ש' ועתה היא בסוד ד' שהוא גם עם שיעור המל' גם ענין היותה ד' רומז כי בתחיל' עלתה כשיעור ש' שהוא נה"י ועלתה גם באחורי הת"ת דו"א וגם שיעור עלייתה הם ד' מידות ת"ת נה"י והנה הד' היא ציור ב' ווין ולפי שיש בחי' (סג ע"ד) ראש לזאת הו' שהם סוד המוחין לכן הכח שיש ב' הו' שיש בה ראש גורם לאותו הקוץ שבאחורי אות הד' כנודע אשר נעשה מאותו הראש של הו' ואח"כ נעשית ה' של שדה לפי שהיא מתעברת ממנו ונותן בה בחי' אותו העובר שבתוך אות ד' ונעשה ה' ואותו העובר הוא סוד ו' שבתוך הה' והרי איך עלה מן ג' בחי' אל ד' ומן ד' אל ה' והם ג' אותיות שדה אבל הקלי' הם להפך כי אותיותיהם הם אותיות שקר וכל מה שהולכים מתמעטין מספרם כמ"ש והנה אותיו' שדה ואותיו' שקר הם שוות אלא שהם שלא כסדרן והטעם הוא כמו שנבאר כי הקדושה נק' שדה כי הולכת ומתגדלת והקלי' נק' שקר כי הולכ' ומתמעט' ועתה נבאר איך האותיו' הם שוות כי הנה אות ה' של שדה ואו' ק' של שקר שניהם בציור א' רק שרגל שמאל של הה"א נתארך מעט ונעשה ק' גם אות ד' ואות ר' הם בציור א' ואין הפרש ביניהם רק תג א' ועוקץ א' שבאחור אות ד'

ועתה נבאר ענין השינויים האלו והנה נתבאר כי כל אחיזת החיצונים היא בנה"י לפי שהם לבר מגופא וכבר ביארנו כי הקלי' שולטים בנה"י ובפרט אחר שחטאו ישראל בעוה"ר וז"ס ש' דשקר ואח"כ רוצים הקלי' להתאחו יותר ולוקח לעצמ' אותו העיבור שנתעברה המל' ממנו כנז' והנה הקלי' בתחילה היא סוד ר' כנודע בסוד אח"ר ואח"ד כי אות ד' היא בקדושה ואות ר' בקלי' ואז הקלי' הנק' אות ר' לוקחת אותו העיבור שהוא סוד ו' שבתוך ההא של שדה שהיא במל' ומחברו תוך אות ר' שלה ונעשית אות ק' ולא די שנעשית בה סוד אות ה' אלא שהיא פושטת אותה הו' שהיא העיבור שלקחה מן הקדושה ומחברת עמו בחי' הקלי' בסוד נחש כרוך על עקיבו ואז נעשית ק' בסוד הקלי' הנק' קוף בפני אדם כנודע והרי נתבאר ב' אותיו' ש"ק מן שקר ואח"כ הקב"ה ברחמיו הגדולים חוזר וחוטף העיבור הקדוש ההוא ממנה ואז נשאר' היא בחי' ר' כבתחילה וז"ס ר' מן שקר כי חוזרת להתמעט בסוד ר' כבתחילה ונמצא כי הקלי' הנק' שקר לוקח' את אות ו' של הקדושה שבתוך אות ה' של שדה שהי' בחי' הקדושה שנמשכה בסוד עיבור תוך אות ה' תתאה וכאשר האשה מנאפת ולוקחתו הנה היא מתעברת ממנו והנה היא הית' תחילה אות ר' ומכנסת אותה הקדושה שהיא ו' הנו' תוך אות ר' שלה להתעבר בו ולא עוד אלא שג"כ מערבת רע בטוב שהו' קליפ' המתחברת עם אות ו' זו ועי"כ מתארכת ונעשית ו' ארוכה כעין ו' פשוטה ואז מן ר' נעשית ק' אבל כאשר המלכות אשת חיל העליונה היתה

שעה"כ

מעוברת בתחילה בסוד אות ו' היתה היא צורת ה' שהיא טוב בלא רע והנה אות ה' זו מורה על ה' של הבל בן אדה"ר וק' זו מורה על ק' של קין בן אדה"ר שהוא מעורב טו"ר והנשמות של הבל הם מכניעים את הקליפה והרי נתבאר ענין שדה ושקר מה ענינם ובה יובן משו"ל השקר אין לו רגלים כי אע"פ שהקליפה נאחזת בתריין ירכיז ורגלים שהם נצח והוד עיקר אחיזת' היא ברגל ההוד לברו רגל אחד ולא בשתי רגלים וז"ס נתנני שוממה כל היום הוה תמורת הוד כי ביום ה' שהוא הוד נחרב ב"ה באלף ה' וגם ז"ס והודי נהפך עלי למשחית אבל נצח נאמר בו וגם נצח ישראל לא ישקר כי אין השקר נאחו ברגל הנקרא נצח ולכן אות ק' של שקר לא נתארך ממנו רק רגל שמאל לבד שהוא סוד ההוד ושם נחש כרוך על עקיבו בסוד התפשטות רגל הק' כנודע

ונחזור לענינינו כי בענין חילול שבת יש שני אופנים האחד הוא יציאת חוץ לתחום והשני הוא עשית איזה מלאכה מן המלאכו' והנה היוצא מחוץ לתחום הנה הוא מעקר את נשמתו ומוציאה מן הקדושה אל הקליפה העומדת בסוף מקום תחום שבת כנ"ל ולכן אינו חייב מיתה כי לא פגם רק בנשמתו בלבד ועונו ישא בגיהנם ויתלבן ויחזור לשורשו בקדושה אבל העושה מלאכה בשבת גורם להכניס הקליפה בפנים בתוך הקדושה באותו המקו' אשר משם הוא שורש נשמתו וכיון שפגם בקדושה עצמה לכן חייב מיתה ממש כי גורם ח"ו לפגם מקדש ה' כי ראתה זרים באו מקדשה ח"ו והרי נתבאר ענין היום (סד ע"א) השבת ענין ז' ואמנם היותו בחי' י"ג הטעם הוא כי הנה בעלות ג"ר דעשי' ביצירה הנה אז היצירה היא בת י"ג ספירות וכן הענין בכל עו' ועו' זולת העשיה כי נשאר בסוד ז' בלבד לפי שאין תחתיו עולם אחר שיתעלו בו ג"ר של העולם ההוא וזה הטעם שהשבת נקרא יום א' כי אחד בגימ' י"ג לרמוז כי כל העולמות נעשין ביום זה בסוד י"ג י"ג וז"ס אתה אחד ושםך אחד כו' כמ"ש בתפי' מנחה דשבת וע"ש

דרושי קבלת שבת דרוש א'

בענין קבלת שבת בשדה הנה דבר זה מפורש בגמרא דשבת בפ"ב ופי"ז והביאו הרמב"ם בפ' ל' דשבת וגם נתפרש בגמרא דקמא בפרק הפרה וז"ל ואם היה רץ בע"ש פטור מפני שהוא רץ ברשות ושם אמרו בגמרא דר' ינאי כו' הוה אמרי בואו ונצא לקראת שבת מלכתא כו' ואין ספק כי אם הוא כסברת קצת קלי עולם החושבים כי די בקבלת שבת תוך חצירו של אדם לא היו אומ' בואו ונצא כנראה כי היו תוך העיר והיו מתחברים לצאת השדה לקראת השבת אורח הנכבד וגם שא"כ למה יפטרו את הרץ בע"ש תוך רה"ר מן הנזקים כיון שאין ריצתו לתכלית יציאתו מחוץ לעיר ובפרט כי עלה דההיא קאמר ההוא עובדא דרבי ינאי כו' וטרם שנבאר ענין קבלת שבת נבאר לך הקדמה אחת אשר בארנוה למטה בסוף ענין קבלת שבת בשדה טרם ענין תפי' ערבית שבבית הכנסת ויש בזה דרושים נפרדים וע"ש היטב וזה ענין הקדמה הנז' הנה ביום שבת הוא בחי' עלית ז"א כמ"ש בע"ה ובליל שבת אז הוא זמן עלית נוק' דז"א דאצילות שעולה בז"א היא וג' עולמות ביי"ע אשר תחת' אשר כולם נק' עלמא דנוק' כנודע אבל ז"א דאצילות ומכ"ש שאר הפרצו' הגבוהים ממנו אין להם שום עליה כלל בליל שבת אבל יש להם הארה יתירה במקומם עצמם משא"כ ביום השבת כי אז עיקר' העליה היא אל ז"א אלא שאגב גררא דיליה מעלה את נוק' עמה ובכל מקום שנו' בחי' האיש אין הנקבה עולה בשם כלל וז"ס ענין זכור ביום ושומר בלילה כי לילה הוא סוד הנקבה לפי שאז זמן עלייתה והיום הוא בחי' הזכר שאז עיקר עלייתו ונבאר עתה ענין ליל השבת בב' הבחי' הא' הוא ענין ההארה היתירה שיש אל ז"א באצילות במקומו ממש עם שאינו עולה שום עליה הנה נודע כי בז"א דאצילות יש בו מוחין פנימים ומוחין מקיפין והנה עתה כבר יש בו בחי' מוחין פנימים דצ' דצלם דגדלות ראשון שהוא יש"ס ותבונה הנק' בחי' נה"י דאו"א כנו' בדרוש פסח ויציאת מצרים וע"ש היטב ואמנם ההארה הנוסף לו בליל שבת הוא שהאורות מקיפים שלו בבחי'

גדלות ראשון נכנסו בו בבחי' סוד מוחין פנימים ואז יהיו המוחין הפנימים שלו יקירי הערך מאד ומחמת כן ניתוספים לו אורות מקיפים אחרים גדולים במעלה אל המקיפים הראשונים שחזרו להיות פנימים כנז' אבל ענין זה אפשר להיות בב' מציאו' או שז"א יגדל ראשו ותעלה למעלה כנגד שיעור גובה כל מקום מוחין המקיפי וע"כ יתלבשו אותם המקיף בתוך ראשו באופן כי ראשו היא העולה ונגדל' למע' ומלבשת המוחין המקיפין אבל המקיפים נשארים במקומם למע' או אפשר שז"א ראשו תעמוד למטה במקומו הא' והמוחי' המקיפים הם היורדים למטה ונכנסים בתוך ראשו אבל כיון שכבר ביארנו שבלייל שבת אין שום עליה לז"א א"כ מוכרח הוא שהענין נעשה באופ"ז שהמוחין המקיפין יורדים למטה ונכנסים בראש ז"א בהיותה למטה במקומה וראשו דז"א אינה עולה למעלה כלל ממקומו וצריכין אנו לבאר ענין אלו המוחי' המקיפים מה ענינם כדי שתדע סדר הדרגת ירידתם וכניסתם תוך ראש ז"א לאט לאט בסדר המדריגו' בלייל שבת הנה נודע כי המוחי' פנימים ומקיפים דז"א נקרא צלם בסוד אך בצלם יתהלך איש ואות צ' דצלם היא בחי' המוחי' פנימים שבו וב' אותיות ל"מ דצלם הם בחי' המקיפים אשר לו הנחלקים לב' הבחי' שהם ב' אותיות ל"מ דצלם כי הל' היא בחי' התלבשות אלו המוחין מקיפים תוך נה"י דאימא וז"ס אות ל' בסוד ג' לבושי נה"י וכל אחד כלול מעשר הם ל' אבל המ' היא בחי' ד' מוחין מקיפין הם עצמם בהיותם בלתי התלבשות תוך נצח הוד יסוד דאימא כלל ואז הם ד' מוחי' ולכן הם מ' גם נתבאר אצלינו כי יש בז"א צלם מצד אימא וצלם מצד אבא ושניהם מתלבשים זה בתוך זה אבא תוך אי' ומה שנכנס בלייל שבת בז"א מצד המקיפים הם ב' אותיות ל' דצלם דאימא ול' דצלם דאבא והם נכנסות לאט לאט {סד ע"ב} דרך מדריגות כמ"ש בעזרת השם יתברך והנה אע"פ שאמרנו כי ג' בחי' הם רמוזות בג' אותיות צלם הכוונה היא לומר שכל מה שיש באות צ' יש באות ל' ויש באות מ' אבל אין שיעור קומתם שוה כי הל' דצלם אינה רק שליש קומה בלבד מן צ' דצלם והביאור הוא כי אות צ' דצלם הם בחי' מוחין הפנימים דז"א המתלבשי' בט' ספירו' ז"א כמנין צ' והם ג"ר שבו וג' אמצעיות וג' אחרונות נמצא שארכה שיעור מ' ספירות כמנין אות צ' אבל אות ל' דצלם שהם מוחין המקיפים אין בהם בארכן רק שיעור ג' ספירות ללבד כמנין ל' דצלם אבל יש בהם מציאו' א' דומה אל צ' דצלם והוא כי כל ספי' מהם נחלקת לג' פרקים באופן שכל הל' דצלם נחלקת לג' פרקין עילאין ולג' אמצעיים ולג' תתאין אבל שיעור ארכן וקומתן אינו רק כשיעור שליש פ"ע של אות צ' דצלם כנז' אמנם מ' דצלם אין בה אפילו זה המציאות שנתבאר באות ל' דצלם והענין הוא כי הל' דצלם אעפ"י ששיעור קומת' אינו רק כשיעור השליש העליון דצ' דצלם עכ"ז בהיותה בחי' נה"י דאימא לכן היא מתחלקת אל ט' פרקין ג' אמצעים וג' עילאין וג' תתאין כנז' לפי שכל בחי' נה"י בין אם יהיו גדולים או קטנים יש בהם התחלקות פרקין פרקין כנז' אבל המ' דצלם אשר הם מוחין מקיפין בלבד בלי שום לבוש לכן אין בהם התחלקו' פרקים ע"ד אות ל' אבל הם נכנסים כולם בפ"א אבל גם שיעורם אינו רק שיעור קומת שליש עליון דצ' דצלם

ודע כי כל מה שנתבאר הוא בין בצלם דאבא ובין בצלם דאימא והנה בעת קבלת שבת בשדה תכוין קודם שתקבל קבלת שבת כי אז ניתוספה הארה יתירה בז"א והיא זו כי אז נכנסים לתוך ראשו ג' פ"ת של אות ל' דצלם דאימא וג"ת של אות ל' דצלם דאבא וענין זה נעשה בסוד תוס' שבת בעת קבלת שבת וז"ס תוס' שבת שיש אל ז"א עתה בקבלת שבת ותכוין כי ע"י קבלת שבת הוזה תכוין לקבל בחי' תוס' נפש יתירה מבחי' ג' פ"ת אלו של אות ל' הנכנסים בז"א עתה בקבלת שבת כנודע כי ג"ת הם בחי' נפש כנודע ונמצא כי עתה אתה מקבל בחי' נפש יתירה בלבד ובס' קבלת שבת נבאר מקום זה האמיתי שהוא בעת אומרו בואי כלה כו' וענין הרוח והנשמה יתבאר במקומו בענין ברכו ובענין ופרוש סוכת שלום עלינו כו' וע"ש והרי נתבאר ההארה יתירה שיש אל ז"א בלייל שבת והיא הבחי' הא' הבחי' הב' והוא ענין עליית נוק' דז"א בלייל שבת עליה גמורה ממש

שעה"כ

שלא כבחי' ז"א וזה ענין עלייתה הנה ב' בחי' יש בד' עולמות אבי"ע הא' היא בחי' הנשמות דבנ"א של כל העולמות אשר משם נמשכות נשמות התחתוני' אשר בעוה"ז ובחי' זו נק' פנימיות כל העולמות הבחי' הב' הוא בחי' המלאכים והעולמו' עצמן וההיכלו' והרוחין קדישין אשר בהם ובחי' זו נק' חיצוניות העולמות ולכן אמר הכתוב הן אראלם צעקו חוצה²⁶⁹¹ כי המלאכים הם מן חיצוניו' העולמות ואף גם באצילות עצמו יש בו ב' בחי' אלו והנשמות של הצדיקים יונקים מפנימיותו והמלאכי' יונקים מחיצוניותו והנה כל בחי' מאלו יש בה ב' הבחי' והם אורות פנימים ואורו' מקיפים וזכור הקדמה זו וכבר רמזנוהו בסוף הקדמ' ביאור אדרת האזינו וע"ש גם רמזנוהו בהקדמת ביאור תפלי' ר"ה בענין טעם היותם ב' ימים של ר"ה וע"ש והנה עתה קבלת שבת זו היא בחוץ בשדה לפי שבתחילה עולה בחי' חיצוניו' העולמו' שהם בחי' ההיכלו' והמלאכים ולכן נעשה הדבר הזה בחוץ בשדה ואח"כ נעשה בחי' עליית פנימיות העולמו' ע"י התפי' בבה"כ כמ"ש בע"ה אבל עתה הוא שאנו מעלים חיצוניו' העולמות למעלה מדריגה אחר מדריגה כמ"ש בסדר קבלת שבת וכל זה בבחי' אור הפנימי של חיצוניו' העולמות והוא המקבל עתה תוס' קדושת שבת והכל נעש' בחוץ בשדה וז"ס הדב' לצאת ממש בשדה להקבל השבת ותכוין בסוד המלכות שהיא עתה שדה של תפוחין קדישין שהוא בחי' נה"י כמ"ש בע"ה כי ענין יציאה לשדה הוא סוד בחי' החיצוניו' של נה"י דו"א ששם עומדת הנוק' גם הענין הוא כמ"ש'ל בדרוש השבת הנקרא ז' וי"ג ושם נתבאר כי ג"ת של נה"י דעו' העשיה נסתלקו ועלו במקו' הג"ת דעשי' וכעד"ז עלו כל המדרגות אשר עליהם עד עול' האצילות ונמצא מקום נה"י דעשיה מקום אויר ופנוי וריקן מפסיק בין הקדושה שבעשיה שמסתיימ' עתה במקום הג"ת דעשיה ובין הקלי' אשר למטה מכל מקום עולם העשיה נגמרי' וזה המקום הפנוי הוא (סד ע"ג) שיעו' ג' ספי' נה"י דעשיה ולכן בצאתך בשד' להקבל השבת תכוין כי שדה הוא הק"ל הוא סוד המקום הפנוי אשר נק' שדה של תפוחין כנ"ל בדרוש הגז' וחקל הוא אותיות חלק בב' פתחין תחת הח' והל' גם הם אותיות חלק נקו' בב' נקודות סגול תחת הח' והל' מלשון כי חלק ה' עמו והכונה היא לרמוז כי אותה הקדושה אשר היתה תחילה למטה בנה"י דעשי' הנה נתעלה למעלה והם חזרו להיות שם למע' חלק מהם ממש בב' נקודו' סגול כאמור ומקומם נשאר למטה פנוי וחלק בב' נקו' פתחין וריקן כנו' ותכוין כי יציא' לשדה הוא אל מקום הזה הפנוי והחלק הגז' ותכוין כי חלק בגימ' הויה דס"ג עם עשר אותיותיו שהם בגימ' ע"ג ועם שם אדני' העול' בגימ' ס"ה והנה ע"ג וס"ה הם חק"ל

וזה סדר עלייתם הנה קיצור סדר קבלת שבת הוא שתצא לשדה ותאמר בואו ונצא לקרא' שבת מלכתא לחקל תפוחין קדישין ובכלל דברינו ובפרט בענין הקידוש של ליל שבת יתבאר לך כוונת תי' אלו שהם חקל תפוחין קדישין ותעמוד מעומד במקו' א' בשדה ואם יהיה ע"ג הר א' גבוה הוא יותר טוב ויהיה המקום נקי כפי מה שצריך מלפניו כמלוא עיניו ומאחריו ד' אמות כו' ותחזור פניך כנגד רוח מערב ששם החמה שוקעת ובעת שקיעתה ממש אז תסגור עיניך ותשים ירך השמאלית על החזה ויד ימינך על גבי שמאל ותכוין באימה וביראה כעומד לפני המלך לקבל תוס' קדושת שבת ותתחיל ותאמר מזמור הבו לה' בני אלים כו' כולו בנעימה ואח"כ תאמר ג' פעמים באי כלה באי כלה באי כלה שבת מלכתא ואח"כ תאמר מזמור שיר ליום השבת וכו' כולו ואח"כ תאמר ה' מלך גאות לבש כו' עד לאורך ימים ואז תפתח עיניך ותבא לביתך כמ"ש בעז"ה

ועתה נבאר הפרטים קודם שתאמר מזמור לדוד הבו לה' בני אלים תכוין כי עתה הוא עליית עולם העשיה ביצירה רק שהוא בבחי' אור פנימי של חיצוניות העולמות כנ"ל ולא בבחי' אור המקיף וביאור הדבר הוא זה דע ענין תוס' שבת על מתכונתו

שעה"כ

הנה כל מה שנעשה בימי החול ע"י תפלותינו הוא מה שנק' עתה בחי' תוס' קדושת שבת והוא כי כבר נתבאר בסדר קרבנות תפי' שחרית דחול כי הפני' של ג"ר דעשיה עולות ונעשות חיצוניות אל החיצוניות דג"ת דיצירה כו' והחיצוניות של ג"ר דעשי' הוא נשאר עתה בבחי' פנימיות ולסיבה זו הוצרך ענין פטום הקט' כי ע"י סמני הקטורת נשלמים י"ס דעשיה ועד"ז עולות כל שאר המדרגות זו במקום זו עד רום המעלות וכל בחינה זו נקרא תוספ' קדו' שבת הנעשית בעת קבלת שבת קודם שיהיה ליל שבת אבל אח"כ בליל שבת אז הוא עיקר קדוש שבת ואינה תוס' ולכן אז כל הג"ר דעשיה בבחי' חיצוניותם ופנימיותם עולים למעלה במקום ג"ת דיצירה וכעד"ז כל שאר המדרגות ודי בזה

ונחזור עתה לבאורינו ואל תשכח הקדמה הנז' הנה בתחיל' תכוין אל מש"ל ענין ההאר' היתירה שניתוסף עתה בז"א שלא ע"י עלייתו למע' והוא כי עתה נכנסין ג' פרקי תתאין דאורות המקיפי' של ל' דצלם דאימא ודאבא תוך רישא דז"א גם תכוין אל העליית הנוק' שעולה ממש עליה נמורה היא וג' עולמו' בי"ע שתחתיה הנקרא על שמה עלמא דנוקבא וזה סדרן הנה בתחי' תשים נגד ענין ד' העולמות אבי"ע כסדרן והם עסמ"ב ואח"כ תתחי' ותאמר מזמור לדוד הבו לה' בני אלים כו' ותכוין כי ע"י ג"פ הבו הנז' בזה המזמור אנו מעלי' חיצוניו' דג"ר דעשי' במלכו' דעולם היצירה ואז המלכו' דיצירה אשר נודע כי היא עומדת באחורים דנה"י דז"א דיצירה ובעלות חיצוניות ג"ר דעשי' שם עמהם כולם מתקבצים ומתחברים שם בסוד הרחיבי מקום אהלך כו' כנודע כי המלכות היא סוד א"י הנק' ארץ צבי כמשאז"ל שנמשלה לצבי מה צבי זה אין עורו מחזיק את בשרו כך א"י כו' כי הנה בהיות הצבי חי היה עורו מחזיק את בשרו והיה אז מחזיק כפלי כפלים ממה שמחזיק לאחר שחיטתו וכן הענין בא"י כי בהיו' בישובה היתה מחזקת בריות רבות בתוכה אלף אלפים ורבי רבבו' ועתה אחר חורבנה נתכווצה ואינה מחזקת אלא דבר מועט וכן הענין במלכות דיצירה כי היא מתרחבת ומקבלת בתוכה כל ג' עליונות דעשיה ונמצא כי ג"ר דעשיה גם הם עומדות כנגד אחורי נה"י דז"א דיצירה אבל אינם עומדות רק בתוך המל' לבדה דיצירה כנז'

ונבאר ענין ג"פ הבו הבו הבו הנז' בתחילה בהוי"ה זו (סד ע"ד) הא' של הבו לה' בני אלים ותכוין כי זו ההוי"ה היא מלאה בההי' ועולה בגימ' ב"ן ונודע כי שם זה הוא בעשיה ותכוין כי עולם זה הנק' עשי' הוא שעתה אתה רוצה להעלותו ביצירה כנז' אח"כ תכוין כי הם ג"פ הבו וגם הם ג' הויות ובהבו הא' תכוין שהוא בגימ' י"ג והכונה היא שתכוין להוריד הארה מן י"ג תיקונים שבא"א דעשיה עצמה וסוד ההארה זו היא סוד שלש הויות שבהם י"ב אותיות ועם הכולל שלהם הם י"ג כמנין הבו וכמו שבי"ג התי' הם סוד ג' הויות שבהם י"ב אותיות וע"ה שבהם הם י"ג כמו כן תכוין כי ההארה שתוריד משם יהיו ג"כ שלש הויות שבהם י"ב אותיות וע"ה הם י"ג כמנין הבו והטעם הוא כי נודע שאי אפשר לשום בחי' לעלות למעלה ממדרגתה עד שהורידו לה בתחי' האר' עליונה לשתוכל אח"כ להתגדל ולעלות למעלה כנז' בענין קדושת נקדישך בתפילת שחרית דימי החול ולכן אנו מורידין הארה זו הכוללת שלש הויות כמנין הבו ויהיה שלשתן בסוד מילוי ההי' לפי שהם מן א"א דעשיה ותורידם משם עד מקום הדעת של עשיה אשר הם עומדות בחי' החסדים והגבורות

ונודע כי החסדים הם שם מ"ה והגבורות שם ב"ן ולכן תוריד שלש הויות הנז' במילוי ב"ן אל אלו הגבורות אשר בדעת דעשי' כי כנגד החסדים אין אנו מורידין הויות דמ"ה לפי שאין בעולם דעשיה שם מ"ה דאלפין אלא שם ב"ן דההי' אבל עכ"ז בעלות הגבורה גם החסדים עולים ביחד עמהם ואח"כ תמשיך הארת מ"ה אל החסדים כמו שיתבאר בע"ה ונמצא כי בזו ההוי"ה של הבו לה' בג"א תכוין שהיא הויה דב"ן דההי' ושהיא בדעת דעשי' ותכוין להמשיך לו שלש הויות דההי' כמנין הבו מי"ג תיקו' דא"א

שעה"כ

דעשיה עצמה זומ"ש הבו לה' כי מנין הבו צריך להמשיך אל זו ההויה שהיא דעת דעשיה ותכוין כי ע"י הארות אלו עולה הדעת דעשיה באותו מקום אשר כנגד היסוד דיצירה אח"כ בהבו הב' והוא הבו לה' כבוד ועוז תכוין להוריד מי"ג תי"א דיצירה שלש הויות דמ"ה דמילוי אלפין שהוא ביצירה כנודע ותמשיכם אל בינה דעשיה ועי"כ תעלה בינה דעשיה אל ההוד דיצירה ולכן תכוין בזו ההויה דהבו לה' כבוד ועוז שהוא במילוי אלפין אח"כ בהבו הג' והוא הבו לה' כבוד שמו תכוין להוריד מי"ג תיקוני א"א דבריאה ג' הויות דס"ג אשר דבריאה כנודע עד החכמ' דעשיה ועי"כ תעלה חכמה דעשיה אל נצח דיצירה ולכן תכוין בזו ההויה דהבו לה' כבוד שמו שהיא במילוי ס"ג והרי העלינו חב"ד דעשיה בנה"י דיצירה אבל הכתר דעשיה אין אנו זוכרים אותו והטעם הוא כמו שהודעתך כי כל בחי' כתר נעשית מעצמו וזהו הטעם שאין הכתר נמנה בכלל הי"ס ואנו מזכירין הדעת במקומו ואין להאריך כאן בזה אבל עם היות שהכתר נעשה מעצמו עכ"ז צריך שתכוין באופן זה שנבאר והוא כי כאשר תכוין בהבו הא' להעלות הדעת דעשיה ביסוד דיצירה תכוין כי הנה הכתר הוא בקו אמצעי למעלה מן הדעת וא"א אל הדעת לעלות אם לא שבתחי' יעלה הכתר ולכן מוכרח הוא שבתחילת הכל עלה הכתר ליסוד דיצירה ואח"כ כשאנו מעלים הדעת ביסוד דיצירה אז הכתר מתעלה יותר ועולה בהוד דיצירה כדי לתת מקום אל הדעת שיעלה ביסוד' ואח"כ בהבו הב' אשר הכונה היא להעלות הבינה בהוד דיצירה תכוין כי אז מתעלה הכתר עד הנצח דיצירה ואח"כ בהבו הג' אשר עולה החכמה בנצח דיצירה תכוין כי אז מתעלה הכתר עד הת"ת דיצירה ואז שם הוא מקומו האמיתי שהוא בקו אמצעי ע"ג הדע' וגם מ"א והוא כי נודע כי כל בחי' כתר של עולם התחתון או פרצוף התחתון נעשה מן הת"ת שלמעלה ממנו כנודע כי כתר דנוק' דז"א נעשה מת"ת דז"א וכתר דז"א נעשה מת"ת דאימא וכן כאן כתר דעשיה נעשה מת"ת דיצירה והרי נתבאר עלית ד' ראשו' דעשיה אל ארבע תחתונות דיצירה ועדיין צריך שאודיעך סדר המשכת אלו ג' הויות שנרמזו במילת הבו כנ"ל הנה בהבו הא' כאשר אתה מוריד ג' הויות דב"ן מן א"א דעשי' אל הדעת דעשי' תכוין להורידם דרך קו ישר מן הכתר דעשיה אל הדעת דעשיה שהוא קו אמצעי וכשתוריד ג' הויות דמ"ה דאלפין בהבו הב' מן א"א דיצירה אל בינה דעשיה תכוין כי אלו הארות הם מתפשטים מן א"א דיצירה אל הבינה דיצירה שהוא בקו שמאלי ויורדת ההארה דרך קו השמאלי אל ההוד דיצירה ומשם נמשכת דרך קו שמאלי דעשיה עד בינה {סה ע"א} דעשיה ומאיר בה ואז עולה בינה דעשיה להוד דיצירה וטעם הדבר הוא כי א"א הוא בקו אמצעי דיצירה וצריך להטות הארתו דרך קו השמאלי כדי שתמשך בבינה דעשיה גם טעם ב' והוא כי הבינה דעשיה קו שמאל וצריכה לקבל הארה מבחי' השמאל דיצירה ולכן צרי' שהשפעת' תבא דרך השמאלי וב' טעמים אלו קרובים זה לזה ואח"כ כשתוריד בהבו הג' ג' הויות מא"א דבריאה אל חכמה דעשיה תמשיכם דרך קו ימיני והוא שתמשיכם מן א"א דבריאה אל חכמה דבריאה ומשם אל נצח דבריאה ומשם לחכמה ולנצח דיצירה ומשם לחכמה דעשיה ואז תעלה חכמה דעשיה לנצח דיצירה ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי יש חילוק אחר בזה והוא כי הג' הויות שתמשיכם מא"א דעשי' אל דעת דעשיה כיון שהכל הוא עשיה אתי שפיר אבל כשתמשיך מא"א דיצירה אין צורך להמשיכם עד בינה דעשיה שהוא עולם אחר ודי במה שתמשיכם אל הוד דיצירה בלבד ואח"כ תעלה בינה דעשיה עד שם וכן כשתמשיך ג' הויות מא"א דבריאה די להמשיכם עד הנצח דיצירה ואז חכמה דעשיה תעלה שם אבל היותר נלע"ד הוא דרך הא' גם תכוין כי ר"ת הבו לה' כבוד ועוז הוא ר"ת כל"ה וכן ר"ת הבו לה' כבוד שמו הוא כלה והענין הוא כי ב' הבו אלו הם שם מ"ה ושם ס"ג כנז' אבל העשיה עצמה היא שם ב"ן שהיא הנקבה הנתקנת ונעשית כלה ע"י שם מ"ה שהוא ז"א בעלה החתן המקשט והמכונן את כלתו ועושה אותה כלה וכן הב"ו הג' הוא באימא שהיא הבריאה שם ס"ג המקשטת ומתקנת את בתה בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע כו' ועושה אותה תיקון הכלה ומה

שעה"כ

שתכוין בזה הכלה הוא שתכוין בעשיה שהיא הויה דההין בגימ' ב"ן העולה לגבי נה"י דיצירה שהם ג"ס תחתונות דיצירה וחיבור ב"ן עם ג' הם בגימ' כל"ה כי כאשר הויה דב"ן עול' בנה"י נעשית כל"ה אח"כ תאמר השתחוו לה' בהדרת קודש והענין הוא כי נודע שהדעת כלול מהחסדים וגבו' והחסדים הם הויה דמ"ה והגבו' הם הויה דב"ן אבל הבינה היא הויה דס"ג והחכמה היא הויה דע"ב והנה עד עתה אעפ"י שעלו ד"ר דעשיה כסדרן האמיתי שהוא חכמ' בנצח ובינה בהוד וחסד וגבורה ביסוד עכ"ז ההארות שהמשכנו להם היו שלא כסדר לפי שג' הויות שהאירו בנצח היו משם ס"ג והיה ראוי שיהיה מהויה דע"ב ובהוד ירדו ג' הויות דמ"ה והיה ראוי שיהיו מס"ג וביסוד ירדו ג' הויות דב"ן והיה ראוי שיהיו ממ"ה אמנם הדבר היה מוכרח להעשות כן כפי הס' הנז' אבל עתה באמרו השתחוו לה' בהדרת קדש נתקן גם הדבר הזה והוא כי צריך שתכוין כי זו ההויה דה' של השתחוו לה' היא הויה דע"ב דיודין שבאצילות כנודע ואנו ממשיכין אותה בנצח היצירה אשר שם חכמה דעשיה ואז ההויה דס"ג אשר שם יורדת בהוד דיצירה אשר שם בינה דעשיה וההויה דמ"ה שהיתה שם הנה היא יורדת עתה ביסוד דיצירה ומאירה בחסדים אשר שם וההויה דב"ן שהיתה שם גם עתה נשאר' שם אלא שמאיר בגבו' אשר שם ביסוד דיצירה והרי נתקן הכל על תיקונו ולפי שזה הפסוק של השתחוו כו' הוא באצילות כנו' לכן יש לו מעלה על שאר העולמות והוא כי בשאר ג' עולמות היינו אומרים בלשון הבו ר"ל הזדמנו ג' עולמות להמשיך ולהוריד הארותיהם למטה אבל עתה שאנחנו באצילות אנו אומרים אל ג' העולמות השתחוו לה' שהוא עו' האצילות והשתחויתם אליו מרחוק כעבד לפני רבו וע"י ההשתחווי' זו תמשך להם הארה משם גם לזו הסיבה נאמר בהדרת קודש כי שם באצילות הוא ההדר האמיתי והקדש האמיתי ועוד כמה שנודע כי הויה זו היא הויה דע"ב דיודין הנק' קדש בסוד ד' יודין שבה כי כ"א כלולה מעשר הם קריאת שמע והד' יודין עצמן הרי קדש והנה ע"י זו ההשתחויה גורמין שתמשך משם הארה א' בלבד בסוד הבל היוצא משם ויורד עד חכמה דעשי' העומדת בנצח דיצירה כנו' ולכן ר"ת השתחוו לה' בהדרת קדש הוא הבל והענין הוא כי מן פי היסוד דאצילות יוצא ההבל הזה הנמשך עד חכמה דעשיה כנו' ונלע"ד ששמעתי כי הבל הזה יוצא מפי היסוד דנוק' דאצילות ולא מפי יסוד ז"א עצמו גם כוונה אחרת שמעתי מפי מורי ז"ל בג"פ הבו הנז' והוא שתכוין כי הבו בגימ' אחד וג"פ הבו הם בגימ' ט"ל כמנין יו"ד ה"א וא"ו שמשם מקבלת או' ה' אחרוני ותכוין כי הם בגימ' באי כלה הם סוד באי כלה כמ"ש וע"ש ותכוין שהם סוד נה"י דיצירה שמשם יבא תוספת קדושה אל העשיה ותכוין בזה הפסוק כי בו רמוזים קין והבל בני אדה"ר אשר רוב נשמות בני אדם באים מהם ולכן כל מי שמכיר {ספה ע"ב} בעצמו מאיזו שורש נשמה מהם הוא אם מקין או מהבל יכוין לכלול עצמו בהם וזהו ר"ת הבו לה' בני ר"ת הבל ובני אלים הוא קין בסוד ויראו בני האלקים את בנות האדם דכלהו תולדות דקין כנודע גם השתחוו לה' בהדרת קודש ר"ת הבל ותכוין כי אחר ג"פ הבו שהם עליית ג"ר דעשיה אל היצירה כנו' אז נעשו הנשמות הדרת קדש ולכן נרמז הבל בר"ת השתחוו לה' בהדרת קדש כנו' ואחר אשר עלה היכל ק"ק הכלול מג"ר דעשי' אל היצירה אז נאמר ובהיכלו כולו אומר כבוד ר"ל כי זה ההיכל הז' העליון שבעשי' עלה אל היצירה הנקרא כבוד ע"כ הכונה הזאת

ונחזור אל ענין הא' כי הנה עתה אנו צריכין להעלו' ז"ת דעשי' למעלה ממקומם כיצד הג"ת דעשיה עולות אל חב"ד דעשיה ונה"י דעשי' במקום הג"ת ומלכות במקום נה"י ונמצא עתה נשאר מקום מלכות של העשיה היא לבדה מקום אויר ופנוי וריקן וכונת עלייתם הוא ע"י ז' קולות שבזה המזמור והענין הוא כי ההבל העליון היוצא מפי יסוד דז"א דאצילות הלא הוא הויה דמ"ה דאלפין הנה הוא מתחלק לז' הבלים וכמ"ש בהרבה מקומות כי ההבלים הם כנגד ז"ת אמנם יש ז' הבלים יותר עליונים היוצאי' מן הפה עצמו העליון דז"א דאצילות ומקיפין בסוד א"מ אל הז"ת שבו ועוד ז' הבלים יותר תחתונים

יוצאין מן האור הפנימי עצמו דז"א אשר בתוך ז"ת שבו ונמשכין ויוצ' דרך פי היסוד דז"א דאצילות ואלו הו' הבלים הם יורדים ונמשכים בעולמות התחתונים אשר תחת עולם האצילות והנה תכוין כי זה ההבל הנרמו בר"ת השתחוה לה' בהדרת קדש כנו' שהוא ההבל היוצא מפי היסוד תכוין עתה להמשיכו ולחלקו לז' בחי' הבלים וכבר ביארנו במ"א כי אותיות המילוי דהויה דס"ג הם בגימ' הבל כי כמו שהבל האדם גנוז בתוכו ואח"כ יוצא לחוץ כן מילוי ההויה הוא גנוז תוך אותיות הפשוטות של הויה ואח"כ יוצא ומתגלה וא"כ נמצא כי כל מילוי הויה והויה נק' הבל וגם זה המילוי של מ"ה דאלפין היוצא בסוד הבל מתוך פי היסוד דז"א דאצילות כנו' נק' ג"כ הבל והם סוד ואו אותיות מילוי שהם אותיות ודאאוא ועם הכולל הרי הם ז' הבלים וכמ"ש בע"ה וצריך שתמשיך ז' הבלים אלו אל ז"ת דעשיה ועי"כ יוכלו לעלות למעלה ממדרגת' כנ"ל גם צריך שתדע כי אלו הו' ההבלים הם בחי' החסדים המתפשטים תוך ז"ת דז"א והנה ה' החסדים הם המתפשטים תחילה מחסד עד הוד דז"א ואח"כ כללות כל אלו הה' נכלל ומתקבץ ביסוד ואח"כ כללות כולם פ"ב נכלל ומתקבץ במל' שבו הרי הם ז' בחי' חסדים והם סוד ז' ההבלים היוצאי' מפי היסוד ששם הוא מקום עטרת יסוד שהוא בחי' המלכות שבו ששם הוא בחי' החסד הו' בסוד כללות הנזכר ומשם יוצאים ז' חסדי' שהם ז' הבלים אלו לחוץ והם הם עצמם בחי' ששה אותיות מילוי הויה דמ"ה דאלפין שהם ודאאוא וכללותם במ' שבו שהם שבעה בחי' ואלו הם ההארות שיוורדים מן האציל' למטה כנ"ל אבל נודע כי אין שום דבר עולה למעל' ממדרגתו אם לא ע"י כח שם בן מ"ב אשר למעלה ממנו כי הוא סוד ג"פ י"ד בסוד הידים האוחזים בדבר ומעלים אותו למעלה ונמצא כי צריך עתה ב' בחינות והם בחי' א' הארת אלו הו' הבלים דאצילות בז"ת דעשיה כדי שיוכלו להעלות למעלה ממדרגתם ואז נמשכת הבחי' הב' והוא ענין שם בן מ"ב שביצירה אשר למעלה מן העשיה וע"י עולות ז"ת דעשיה למעלה ממקום מדרגתם כנ"ל וזכור היטב ענין ב' בחי' אלו שיש בכל מקום שאיזה דבר עולה למע' ואל תשכחהו ונודע כי שם בן מ"ב דיצירה הוא אבנית"ן כו' היוצא מר"ת אנא בכח כו' גם נודע שמתחלק לז' שמות והם מתחלקים מחסד עד מל' גם נודע כי יש בחי' נשמה אל שם בן מ"ב הוזה שביצירה והוא סוד שבעה הויות הא' מנוקדת כולה בסגול והב' כולה בשבא והשלישי כולה בחולם כמ"ש

ועתה נבאר כל אלו הכונות על הסדר קול ה' על המים תכוין כי זה הוא ההבל הא' הנמשך מן החסד הנק' מים והבל זה הוא אות הראשונה ממילוי אלפין שהוא אות ו' שבאותיות ודאאוא"א כנ"ל גם תכוין כי השם הזה ביצירה הוא אבנית"ן גם תכוין בפנימיותו שהיא זו ההויה הנרמזת באומרו קול ה' על המים ולכן תכוין שהוא ההויה מנוקדת כולה בסגול גם תכוין כי ההבל הזה הוא בחי' חסד המתפשט בספירת החסד דז"א ותכוין כי בכח ההארות האלו עולה ספירת החסד דעשיה בחכמה דעשי' קול ה' בכח כח הוא הגבורה דעשיה העולה עתה בבינה דעשי' ותכוין (סה ע"ג) בהבל הב' והוא החסד המתפשט בגבורה שבז"א והיא אות ד' שהוא אות ב' דמילוי שם מ"ה שהוא ודאאוא"א ותכוין לשם קר"ע שט"ן ותכוין בהויה זו הנז' כאן שהיא מנוקדת כולה בשבא קול ה' בהדר הדר היא הת"ת דעשיה העולה עתה בדעת דעשי' ותכוין להאיר מחסד המתפשט בת"ת דז"א דאצילות והוא הבל הג' והיא אות א' אות ג' דמילוי ודאאוא"א ותכוין לשם נגדיכ"ש והויה זו כולה מנוקדת בחולם קול ה' שובר ארזים הוא הנצח דעשיה העול' בחסד דעשיה עתה ותכוין להא' בו הבל הד' והוא מן החסד המתפשט מן הנצח דז"א דאצילות והיא אות א' או' ד' דמילוי ודאאוא"א ותכוין לשם במרצת"ג והויה זו כולה מנוקדת בחירק קול ה' חוצב להבות אש הוא ההוד דעשיה העול' בגבור' דעשיה ותכוין להמשיך הארה מן הבל הה' והוא מן החסד המתפשט' בהוד דז"א דאצילות והוא אות ו' אות ה' ממילוי ודאאוא"א ותכוין לשם חק"ב טנ"ע והויה זו כולה מנוקדת בקיבוץ קול ה' יחיל מדבר הוא היסוד דעשיה העולה בת"ת דעשיה ותכוין להמשיך הארה מן הבל הו' והוא מן החסד המתפשט מיסוד

דז"א דאצילות והיא אות א' אות ו' ממילוי ודאאו"א ותכו"י לשם יג"ל פז"ק והויה זו כולה מנוקדת בשורק ואו קול ה' יחולל אילות הוא המל' דעשיה העולה בנה"י דעשיה ותכוין לכללות קיבוץ ה' חסדים אשר בעטר' היסוד דז"א דאצילות והוא הבל הז' והוא כללות כל ו' אותיות דמילוי ודאאו"א והוא שם שקוצי"ת והויה זו מנוקדת בניקוד צבאות כזה יהוה ועיין למעלה בכונת ליל יום הששי כי שם נתבארו כל אלו הכוונות ושם ביארנו כי צריך באלו השמות של מ"ב לחלקם כל אות ואות מהם לכמה חלקים כנז' שם וגם עתה צריך לכוין כך באותה הכוונ' וע"ש וכשתגיע לשם שקוצי"ת שהוא הז' תכוין לכלול בו כל ששה השמו' הראשונות כי שם זה שליט בשבת לכן כולם נכללי' בו ושמעתי ממורי ז"ל פעם אחרת כי שם שקוצי"ת הוא בהיכל ק"ק דיצירה ולכן כל ו' שמות האחר' נכללין בו

עוד יש כוונות אחרות פרטיות ואלו הן בר"ת קול ה' על מים בנימ' קפ"ה שהוא שם א"ל במילואו אלף למ"ד ונודע כי שם אל בחסד וגם קול זה הוא בחסד כנז' גם נרמז בשם אל פעם אחרת בביאור והוא אל הכבוד הרעים הרי נרמזו ב"פ אל בזה הפ' וגם הרעים בנימ' שכ"ה שהם סוד שכ"ה דינין הנודעים אצלינו גם ר"ת הרעים ה' על מים רבים הוא הרעים פ"ב בר"ת והטעם הוא כי השכ"ה דינין הם כפולים כנודע ולכן תכוין כי ע"י ב' שמות אל אל הנז' מתמתקין אלו הב"פ שכ"ה דינין הנז' א"ל הנז' המפורש בכתו' אל הרעים א"ל הנרמז בר"ת כנז' וסוד ב' שכ"ה אלו הם או בבינה והמלכות אימא וברתא או בלאה ורחל קול ה' בכח ר"ת הוא יב"ק והוא חיבור הויה ואלקים גם קול ה' בהדר הוא ר"ת יב"ק והוא חיבור הויה ואלקים גם קול ה' יחיל מדבר הוא ר"ת קין בנימ' גם ר"ת יחיל ה' מדבר קדש הוא ר"ת קין בנימ' גם ס"ת ה' למבול ישב הוא הבל והכונה היא לרמזו אל מה שאמרנו לעיל כי כל הנצוצו' של הנשמות של שרשי קין והבל בני אדה"ר אשר משם רוב נשמות בני"א הנה הם עתה בסוד קדושת השבת עולין אל הקדושה מהקלי' אשר ירדו שם ע"י חטא קין והבל כנודע ואמנם ענין עלית נצוצות אלו הוא ע"י שם קדוש אשר נרמז בר"ת ה' למבול ישב והוא ילי והוא שם א' מע"ב שמות ויסע ויבא ויט כנודע וע"י שם זה עולים ניצוצות נשמות קין והבל הטבועים תוך הקלי' בימי החול כי בתחי' העלינו את העולמות ועתה ע"י שם זה אנו מעלים גם את הפנימיות שלהם שהוא בחי' הנשמות כנודע כנ"ל ואמנם מי שיוודע בעצמו כי שורש נשמתו הוא מבחי' קין יכוין בר"ת יחיל ה' מדבר קדש וגם בר"ת קול ה' יחיל מדבר שהוא בנימ' קין ויכוין להעלות כל הנצוצות נשמת קין עמו אותם שהם עתה למטה בקלי' גם תכוין להעלות נפשך מן העשיה אל היצירה ופ"א שמעתי ממורי ז"ל באופן זה דע כי בימי החול אין אנו מעלי' ע"י תפלות רק בחי' הנשמות שהם פנימיות העולמות בלבד אבל היצוניות העולמות נשאר במקומם אבל עתה בשבת בקבלת שבת בשדה אנו מעלים את היצוניות העולמות אבל פנימיות העול' עם היות שמכ"ש הוא שהוא עולה אבל אינו נעשה על ידינו רק מעצמו ומאליו אבל עכ"ז צריך לכוין בשם זה של יל"י הנרמז בר"ת ה' למבול ישב (סה ע"ד) ולא להעלו' את הנשמו' כי הרי מעצמם ומאליהם הם עולו' כנז' אבל הכוונ' היא שיקבלו אור הגדול הנמשך להם ע"י הכללות שנכללו ועלו למעל' ואחר שהם נכללו מעצמם אז אנו ממשיכין להם האור ההוא אשר מאותו המקו' אשר עלו שם ואנו ממשי' להם הארה זו ע"י כוונת שם יל"י הוה גם תכוין להעלות ניצוצי הנשמות הטבועים בעמקי הקלי' כי אלו אינם יכולים לעלו' מעצמ' כמו הנשמות האחרות הנז' וצריכין אנו להעלותם ע"י וזה בכח שם יל"י הנז' ואמנם כוונת שם יל"י הנז' דע כי שם זה הוא השם הב' של שם בן ע"ב של ויסע ויבא ויט והנה שם בן ע"ב הוא מתחלק לו' חלקים כנגד ו' ככבי לכת אשר למעל' מן הלבנה וכל חלק מהם יש בו י"ב שמות כנגד י"ב מזלות והנה מזל הב' הוא שור והוא כנגד שם יל"י שהוא שם הב' משם בן ע"ב כנז' ולכן בכח זה השם עשו בו את העגל כמבואר אצלינו בפ' ידע שור קונהו כו' ישראל לא ידע כי שם זה נרמז שם יל"י בר"ת כי בשם זה כתו' ויצא העגל הזה ובכחו נעשו בסוד השם שהיה כתוב בטס של זהב כמשו"ל גם שם זה הוא בנימ' ן' כנגד המשיש שערי

שעה"כ

בינה שהיא בחי' גבורה ולכן כח שם הוא להעלות את נצוצי הנשמות הטבועים בשרשי הקלי' ואין בהם כח להעלות משם אל הקד' ע"י שם בן מ"ב הנז' לעיל במנין ז' קולות שבזה המזמור

ועתה אנו מעלים ע"י שם זה ודע כי שם זה של יל"י שבפ' זה הוא בעשיה אבל שם בן מ"ב הוא ביצירה וזכור זה

אח"כ תאמר באי כלה באי כלה אבל הכונה שתכוין עתה הוא כי הנה במזמור הבו לה' בני אלים כו' עלו כל הי"ם דעשי' למע' ממקומם ועתה תכוין להעלות הי"ם דיצירה ג"כ למעלה ממקומם אבל הדבר נעשה להיפך כי בעשיה עלו בתחי' ג' הראשונות ואח"כ עלו ז"ת ועתה ביצירה הוא להפך כי תחילה ז"ת דיצירה ואח"כ עולים ג"ר והטעם הוא לפי שבעו' העשיה נאחזות הקלי' מאד בהם ולכן אם הז' התחתונות היו עולות בתחי' היו הקליפ' דעשי' נאחזו' בהם עולות עמהם ונשארות דבוקות שם ח"ו ביום השבת ולכן עולות ג"ר וניתוסף בהם אור עצום וגדול ואז כאשר באות ז"ת לעלות ולהתקרב עם הג"ר הם מקבלות משם אור הגדול שהוא ועי"כ אין כח בקליפ' לקבל האור הגדול שהוא ונפרדות משם אבל ביצירה שאין שם פחד הזה אנו מעלי' אותן כסדרן האמיתי שהוא שיעלו תחילה ז"ת ואח"כ יעלו הג"ר כי סדר העלי' והכללות הוא מתחי' ממטה למעלה כנודע ונמצא כי תחילה תכוין בכוונת הלב להעלות ז"ת דיצירה למע' ממקומם ע"ד מ"ש בז"ת דעשיה וזה יהיה ע"י כוונת ז' שמות היוצאין מן ז' אותיות אהי"ה יה"ו שהוא סוד שם בן מ"ב דבריאה ואח"כ בבאי כלה אז תכוין להעלות ג"ר דיצר' במקום המלכות של הבריאה העומדת באחורי נה"י של הבריאה ע"ד מ"ש בעליות ג"ר דעשי' וע"ש ועתה נבאר פרטן של דברים בתחי' תכוין כי ג"פ באי כלה הם בנימ' ט"ל כמספר ג' אותיות יה"ו מילוי אלפין ואז תכוין לכלול עמו שם אהיה העולי' למספר יה"ו ואעפ"י שמילוי אהיה אינו כמספר מילוי יה"ו עכ"ז כפשטן עולים שוים אהיה כ"א כמו יה"ו כ"א וזהו סוד אהי"ה כמל' לישראל כי שם אהי"ה הוא בנימ' יה"ו אשר במלוי הוא בנימ' ט"ל והנה עי"כ אתה כולל שם אהי"ה עם יה"ו שהוא סוד שם מ"ב שבבריאה גם ממנו יוצא שם בן מ"ב אחר ג"כ שבבריאה והוא ב' שמות אהיה אשר אהיה שגם הם בנימ' אהי"ה יה"ו ותכוין להעלו' ג"כ רוחך מן היצירה אל הבריאה

ועתה אבאר לך איך יוצאין הז' שמות מב' שמו' אלו וכבר נתבאר ענינם בפ' יתרו בד' צ"ב בר"מ וזו סדרן הנה א' דאהי"ה הוא בחסד ויורדת עד ה' תתאה דאהיה שהיא במל' ואז עולה ו' של יה"ו שהוא היסוד בה' זו של אהי"ה אחרונ' ואז יוצאין משם ב' שמות יהו"ה ואל אח"כ יורדת ה' ראשונה דאהיה שהיא הגבו' בה' תתאה דאהיה שהיא המלכו' ואז עולה ה' דיה"ו שהיא ההוד בה' זו תתאה דאהי"ה ואז יוצאים ב' שמות יהו"ה בנקו' אלקים ואלקים אח"כ יורדת יוד של אהיה שהוא הת"ת בה' תתאה דאהיה שהיא המלכות ואז עולה יוד דיה"ו שהו' הנצח בה' אחרונה דאהיה ואז יוצאים משם ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ שהם הת"ת עם הנצח כנודע אצלנו בביאור שמות כינוי הספי' כי (סו ע"א) הבחי' החיצוני' שבת"ת היא הויה והבחי' הפנימית של נצח היא ג"כ הויה וכל זה הוא בז"א וב' הויות אלו הם תמורתם מצפ"ץ מצפ"ץ ומבחי' שם זה הם מתקרבי' יחד ועיין בקדיש א' של קודם יוצר דערבי' ובתפי' העמיד' של כל השבת כי שם יש בזה קצת שינוי' ואחר שנתכוונת לכל זה במחשבותך אז תאמר אח"כ באי כלה ג"פ שבת מלכתא ועתה תכוין להעלות ג"ר דיצירה בג"ת נה"י דבריאה ר"ל במקום המלכו' בבריאה העומדת באחורי נה"י דבריאה וצ"ל ב"פ באי כלה הראשונים בקול רם לפי שהם כנגד חכמה ובינה דיצירה העולים אבל באי כלה שבת מלכתא צריך לאמרה בלחש ולא בקו"ר לפי שהנה הוא כנגד הדעת דיצירה אשר איננו מכלל מספר הי"ם כנודע ובוה תבין למה בס' התי' לא נזכר רק שאומרים ב' זמנין באי כלה ולא הזכיר הפעם הג' והטעם הוא כי לא חשש להזכיר רק את הב"פ הנאמרים בקו"ר ולא הזכיר את הג' הנאמר בלחש שהוא כנגד הדעת שאינו מכלל

שעה"כ

הי"ם והנה כמו שבמזמור הבו לה' בני אלים אמרנו שיכוין בהויה זו שהיא דההין העולה ב"ן לפי שהיא בעשיה כן עתה תכוין שהנה עתה אתה בעו' היצירה ואתה רוצה להעלותו והוא הויה דמ"ה דאלפין והויה זו תכוין בה במלת בא"י שהוא בגימ' י"ג כמנין אחד והוא שם א' קדוש יוצא מן המלוי דשם מ"ה דאלפין שיש בה ג' אלפין ויו"ד וזה סדרו יא"א והוא בגימ' בא"י והוא בגימ' אחד כנו' בס"ה פ' פנחס בר"מ ופ"א שמעתי ממורי ז"ל שצריך לכוין כי בא"י הוא בגימ' אחד וג"פ בא"י הוא בגימ' ט"ל כמנין יה"ו דאלפין ותכוין באי א' בנצח באי ב' בהוד באי ג' ביסוד ומעם אמרך בג' באי שבת מלכתא הוא לרמוז אל ש' ב"ת כי אז ביסוד כולל שלשתם כנגד ג' קוי השין ואז נכללין שלשתן וג"פ באי אלו הם בבריאה כי משם באים ליצירה וזהו באי כי המלכות עולה מן היצירה לנה"י שבבריאה ע"כ ודע כי עתה באמרך ג"פ באי כלה כו' תכוין לקבל סוד תוספת קדושת הנפש אח"כ במזמור שיר ליום השבת כו' תכוין להעלות עולם הבריאה אל האצילות וז"ס מזמור ליום השבת והענין הוא כי האצילות נקרא יום שבת דכורא כי ג' עולמות בי"ע הם עלמא דנוק' ואינם מכלל יום השבת גם תכוין כי ר"ת מזמור שיר ליום השבת הם אותיות למשה כי נודע כי האצילות נק' משה כנו' בזוהר פ' פקודי בסו' וביאו את המשכן אל משה וכוונתינו עתה כי אנו מעלים עתה לעולם הבריאה אל משה שהוא עולם האצילות גם תכוין אל מה שביארנו בענין ישמח משה במתנת חלקו כי כשעלה מרע"ה אל הר סיני לקבל התורה נתנו אליו אלף חלקי אורה הנרמזים באלף רבתי דאדם שת אנוש בד"ה וכשחטאו ישראל בעגל נסתלקו ממנו בעון ישראל ולא נשתיר בו רק חלק אחד מן האלף והיא סוד האלף זעירא דויקרא אל משה ולפי שמושה לא אבדם ע"י חטא עצמו אלא בעון ישראל לכן הקב"ה משלים אליו אלו האלף חלקי מחלקם של ישראל שהם בחי' אותם האורות והעטרות והעדיים שקבלו ישראל בהר סיני ואח"כ נתנצלו ונתפרקו מהם כמו שאמר הכתוב (שמות לג ה) ויתנצלו בני ישראל את עדיים מהר חורב ומשה נטלם ונטלם בחלקם של ישראל והנה בכל ע"ש בבוא ליל השבת חוזר מרע"ה לקחת אותם הארו' של אלף חלקים שלו עצמו שנאבדו ממנו ולוקחם בסוד תוס' קדושת שבת וכיון שלוקחם משלו הוא מחזיר לישראל אותם ההארו' שלקח מחלקם ואלו האורו' נתנים לישראל בכל ע"ש בסוד תוס' קדושת שבת והבן זה וז"ס ישמח משה במתנת חלקו פי' כי משה הוא שמח עתה ביום השבת במתנת חלקו עצמו הא' שנאבדו ממנו ועתה נתנו לו במתנה ביום השבת והכוונה לומר ולהגיד מעלת מרע"ה כי אעפ"י שניתנו לו בתחי' האורו' והכתרי' מחלקי של ישראל הנה הוא שמח בחלקו ודי לו בזה ותיכף מחזיר הארותיה' של ישראל להם ואינו נוטלם לעצמו כי הפי' הוא ליכות את הרבים ואינו אומר כיון שאני לא חטאתי והם חטאו בעגל ובעבורם אבדתי שלי א"כ גם עתה אעכב את שלהם בידי אמנם הוא שמח במתנת חלקו ואז מחזיר להם חלקם ונמצא כי בזה ניכר' מעלת מרע"ה כי עבד נאמן קראת לו כי אעפ"י שהפקיד השי"ת בידו פקדון חלקם של ישראל הנה עתה ביום שבת הוא עבד נאמן להחזיר הפקדון לבעליו והם ישראל וביאר מה ענין מתנת חלקו הנז' ואמר כי {סו ע"ב} היא כליל תפארת אשר בראשו נתת בעמדו לפניך על הר סיני ונאבדה ממנו ועתה חוזר השי"ת ליתנה לו במתנה ונחזור לעניינינו כי הנה בכל ע"ש מקבלים ישראל תוספת נשמה וקדושת שבת מאותם האורות שלקח משה מישראל כנו' וזהו שאמר מזמור שיר ליום השבת כלומר ראוי לשורר ולומר על יום השבת לפי שאז מחזירין חלקו של משה ועי"כ אנו לוקחים חלקינו של תוס' שבת כנו' כי מה שיש לנו תוספת קדוש' בשבת הוא מה שיש למש' בימי החול והבן זה

גם תכוין באותיו' למשה רמז אל תיקון הנשמות הבאות מן הבל המתגלגל במשה כנודע גם תכוין באותיות למשה כי הנה מרע"ה הוא משתדל בזהירות ובזריזות גדול בכל ע"ש להעלו' כל ניצוצות הנשמות הניתנות בעמקי הקלי' ואינם יכולו' לעלו' משם וכן הנשמות של בני אדם התחתו' שאין בידם מע"ט הראויים לעלות בסוד תוס' שבת הנה

שעה"כ

מרע"ה בכל ע"ש יורד הוא וכמה רבבות נשמות צדיקים אחריו עמו אשר בעו' הבא כל א' כפי בחינתו יורד ומעלה את הנשמות של התחתונים של המתים ושל החיים כל אותם שאינם יכולות לעלות מעצמן כנז'

טוב להודו' לה' הנה בפ' זה תכוין בתחי' בר"ת של טוב להודות שהוא ט"ל והם על דרך ג"פ באי כלה הנז' וגם הם סדר ג"פ הבו הנ"ל ועי"כ תעלה ג"ר דבריאה למלכו' דאצילות והוא סוד שם יה"ו שבבריאה אשר עולה במילואו ט"ל והוא העולה לאצילות הנק' לה' שהוא הויה דע"ב דיודין דאצילות וזהו טוב להודות לה' פי' כי הטל הנרמז בר"ת טוב להודות עולה להויה"ה שהוא האצילות כנז' ואח"כ תכוין להעלות ז"ת דבריאה למע' ממדרגתם ע"ד הנז' ביצירה ובעשיה וזה ע"י שם בן מ"ב דהויה דאלפין שהם מ"ב אותיו' שיש בפשוטו ובמילוי ובמי' מילוי ולכן תכוין בזו ההויה של טוב להודו' לה' אל הויה דמילוי אלפין בבחי' מ"ב אותיו' שבה כנודע כי שם בן מ"ב דאצילות הוא מ"ב אותיו' שבהויה דמילוי אלפין גם תכוין בהויה זו אל הויה דמילוי ס"ג שהוא בבריאה והוא סוד עולם הבריאה העולה עתה אל עו' האצילות וב' הכוונות האלו אעפ"י שנראו' סותרו' זו לזו צדקו יחדיו כי הס"ג דבריאה גרוע ממ"ה דאצילות ועולה זה הס"ג ע"י המ"ב של המ"ה הזה שבאצילות ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל בלשון זה כי ר"ת מזמור שיר ליום השב' הוא למשה לרמזו כי הוא סוד עו' האצילות ששם עולה המלכות ומאירה ומקבלת הארה מן נה"י דאצילות ע"כ בפרוח רשעי' כמו עשב כו' יובן במ"ש בס"ה בפ' תרומה דיום השבת איהו יומא דגלגולא דנשמתין כו' והענין הוא כי בע"ש אפילו אותם הנשמו' הטבועות בעמקי הקלי' הם עולות אל הקדש לכלול שם למעלה אבל לא כל הנשמות יכולות לעלות ואמנם אז בעת ההיא נדונים בב"ד העליון כל הראוי לעלות עולה והראוי לירד יורד וז"ס שנק' יומא דגלגולא דנשמתין כי אלו מתגלגלין לכאן ואלו לכאן ונודע ענין צדיק ורע לו ורשע וטוב לו כו' ולכן נזכר כאן כל אלו הבחי' במזמור הזה כנודע כי בפרוח רשעים הוא בסוד רשע וטו"ל וכיוצא בזה כל שאר דברי המזמור ולכן הוזכר ענין הרשעים והצדיקים במזמור הזה כי הרשעים אין להם מנוחה אפי' ביום השבת וזהו מ"ש בפרוח רשעים כו' להשמדם עדי עד אבל הצדיקים פורחים כתמר ביום זה לעלות ולקבל האור המוכן לו וזמ"ש צדיק כתמר יפרח כו' גם יש ענין גלגולא דנשמתין באופן אחר וגם זה נרמז בס"ה בפ' תרומה ד' קל"ז ע"א וגם בפ' משפטים בסבא בד' צ"א ע"א וז"ל כי כליל שבת יש נשמות העולות מן ג"ע הארץ אל ג"ע העליון ויש נשמות שיורדות מלמעלה למטה בעוה"ז להיות בסוד תוספ' שבת אל נשמות התחתונים אשר בעוה"ז אלין סלקין ואלין נחתין וזהו הנק' גלגולא דנשמתין

יהוה מלך גאות לבש כו' הנה ענין זה הוא סוד אותו השיר שאומרי' המלאכים להשי"ת כנז' בס' פרקי היכלו' המתחי' האדרת ואמונה לחי העולמים והענין הוא כי יש כמה נימין ושערין ברישי' דא"א וכולם מושכים ממימי ים החכמה עילא' מוחא סתימאה דרישא דא"א וכולם הם גבו' ודינין קדישין ולכן נקרא שערות וז"ס האדרת שער שיש למע' והנה הנימין ההם הם ת"י נימין כמנין קדוש כנז' באדרת נשא גם הם בגימ' גאות (סו ע"ג) זמ"ש גאות לבש ושם ביארנו הטעם כי הם סוד הויה דע"ב דיודין וכל הויה מהם יש בה ד' יודין כ"א כלולה מעשר הם ת' ועשר אותיות המילוי הרי ת"י כמנין גאות ונודע כי בתוך אותם השערות מתלבשין או"א וגם ז"א כמ"ש זמ"ש גאות לבש ונודע כי או"א הם סוד יום השבת כנ"ל בסוד ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם כי כשעלה ז"א עד או"א אז נק' קדש והנה עלייתו היא ביום שבת ונמצא כי ביום השבת שעולה ז"א במקום או"א אז הוא מתלבש באותם השערות דא"א כדוגמת מה שהיו מתלבשין בהם או"א בימי החול ונמצא כי אלו השערות הם כדמות נהרות המושכין מים החכמה מוחא סתימאה דא"א וזמ"ש נשאו נהרות ה' כו' שהם סוד השערות העליונות הנק' מבויעין ונהרות להמשיך המים הנז' ממוחא סתימאה כנז' בריש תי' ע' כי השערו' הם בציור נימין חלולים מבפנים ובצורת וויין

והאורות של מוחא סתימאה דא"א נמשכין בתוך אלו השערות ויוצאין אח"כ דרך פיו השערות ולחוץ ונדע כי כל שער הוא דין וגבורות כי הנה יניקת' הם מן הגבורו' העליונות והנה הם כדמיון הנימין של הכינור המרימים קול וזמ"ש מקולות מים רבים כו' פי' כי אימא עילאה נקרא מים רבים כנדע ואלו השערות ממשכים ממי ים החכמה העליונה מוחא סתימאה דא"א אל אימא עילאה הנקרא מים רבים וזהו מקולות מים רבים ולהיותם המים האלו בחי' גבו' דמנצפ"ך שמהם נעשה אח"כ בחי' המ"ן לכן נרמז בר"ת מקולות מים רבי' ר"ת בגימ' מנצפ"ך ולהיות כי שערות אלו מלבישים לאו"א לכן נרמזו שניהם בפסו' הזה כי ר"ת של אדירים משברי ים הוא אמ"י ור"ת של אדיר במרום ה' הוא אב"י הרי כי נרמזו בו אבא ואימא ואומרו אדירים משברי ים הוא מלשון הנז"ל האדרת והאמונ' לחי העולמים שהוא לשון התלבשו' ולהיו' זה בליל שבת לכן אנו עולי' ממטה למע' ובתחי' נזכרת מלת מ"י בפסוק ואח"כ נזכר אבי גם ענין אחר כי הנה עתה במזמור הזה אנו עומדים בעולם האצילות והנה ג"כ יש שם שם בן מ"ב ומעלה את עו' הבריאה וזהו מקולות מים רבים הם סוד ז' קולות של ז' שמות שם בן מ"ב אשר הוא יוצא מן או"א כנו' בחי' דכל שם בן מ"ב הוא ברישא דמלכא שהם סוד או"א הנקרא מים רבים ואלו הקולו' הם נמשכין מן או"א הנקר' מים רבים וזהו מקולות מים רבים ולכן נרמזו בר"ת או"א אדירים משברי ים שהוא אמ"י אדיר במרום ה' הוא אב"י והנה הקולות האלו הם נמשכים מבחי' השערות של או"א כנדע וזמ"ש אדיר במרום ה' שהוא מל' האדרת והאמונה ומלשון אדרת שער כי כבר ידעת כי או"א אתכלילין במזלא דדיקנא דא"א וזה המזלא נעשה בחי' מלבוש ואדרת אל או"א ותכוין כי ע"י הקולות האלו תעלה את הבריאה באצילות גם תכוין ענין א' כי הנה סיום קוצא דשערי דרישא דא"א משתלשל ונמשך עד רישא דז"א ושם בסיום אותם השערות הם בחי' הפיות של אלו הצינורות והנהרות המושכים מים ממוחא דא"א אשר להיותם בחי' גבורות נרמזו אותיות מנצפ"ך בר"ת מקולות מים רבים כנ"ל כי מים רבים הם בחי' מ"ן דמנצפ"ך ואמנם בימי החול אלו ההארות של השערות עליונות דאריך ניתנות לאו"א וביום שבת עולה ז"א עד מקום או"א ואז לוקח הוא ההארות ההם ובתחי' עולה ולוקח הארות אי' ואח"כ עולה יותר ולוקח גם הארות אבא ולכן נזכרת אמי טרם אבי כנ"ל ואח"כ תכוין בר"ת קולם ישאו נהרות שהם אותיות קין שלא כתיקונו לרמוז כי עתה נתקנים ניצוצות נשמות שרש קין ואח"כ חוזר להזכירו כתיקונו גמור בר"ת נהרות קולם ישאו שהם אותיות נקי להורות כי ניתקן כבר מן קין נעשה נקי גם תכוין אח"כ ר"ת נאווה קדש יהוה שהוא נק"י ג"כ לרמוז אל הנז' כי כבר עתה נתקנו ניצוצות ונשאר נקי מן הפסולת ומן הקליפה גם תכוין כי ר"ת יהו"ה לאורך ימים אל שם יל"י שהוא שם קדוש משם של ע"ב וכבר נתבאר ענינו למעלה בפסוק ה' למבול ישב אבל שם היה בעולם העשיה אבל עתה תכוין כי שם יל"י זה הוא בעולם האצילות הנק' אורך ימים וזמ"ש ה' לאורך ימים ותכוין להעלות ע"י השם הזה את ניצוצי נשמות הבריאה שבתוך הקליפות אותם שאין יכולים לעלות ע"י שם בן מ"ב גם תכוין כי ר"ת יהו"ה לאורך ימים הוא שם יל"י וס"ת {סו ע"ד} הוא שם הכם שהוא בגימ' אדנ"י והכונה הוא שתכוין כי בכח שם יל"י אתה מעלה את המל' הנק' אדנ"י ותכוין כי אורך ימים הוא אריך אשר יש בו ש"ע רבוא נהורין ונותן ק"ן ריבויא נהורין לז"א כנו' באדרא ונשארים לעצמו כמנין אר"ך חסר חד ריבויא כנדע ולכן נק' ארך ימים ואחר שהשלמת כל הסדר הנז' אז תכוין לפניך בהויה א' דע"ב דמילוי יודין כי עד עתה לא נתכונת אלא בהויות דב"ן ודמ"ה וס"ג כנ"ל ועתה תכוין בשם זה שהוא באצילות לומר כי כבר עלינו עד עולם האצילות וכל העולמות עלו עד שם ונכללו שם והנה להיות כי הויה זו היא באצילות יש לה מעלה אחרת והוא שתכוין בה כי כל אות ואות שבה היא מנוקדת בקמץ והנה כל זה הוא תיקון השדה והענין הוא בסוד היצוניות של נה"י דז"א

שעה"כ

אח"כ תלך לביתך ותכנס ותתעמף במלית מצויצת בציצוי' כהלכת' ותתעמף ראשך בו כנודע סביב גרונך וכנו' במסכת שבת פ"ב ופ' י"ו ובהרמב"ם פ' ל' מהלכות שבת ותקיף השולחן המסודר עם הלהם לסעודת שבת ותקיפהו כמה פעמים עד שתחזור לומר כל מה שאמרת בהיותך בשדה שהוא מזמור לדוד הבו לה' בני אלים כו' וג"פ באי כלה כו' ומזמור שיר ליום השבת כו' והכונה שתכוין בזה הוא כי שם בשדה לא נתקן רק בחי' היצונית בבחי' א"פ שבו ועתה נתקן לעלות גם בחי' אור מקיף של בחי' החיצו' ואח"כ תקרא ארבעה פרקים ראשונים של מסכת שבת ותכוין שהם כנגד ד' אותיות יהו"ה כי הם סוד תכשיטי הכלה העליונה והרי נתבאר ענין כללות העולמות זה בזה בבחי' החיצונית שלהם ע"י קבלת שבת בשדה הנעשה על ידינו ואח"כ אנו מעלים גם את אור המקיף של היצונית העול' ע"י הקפת השולחן כנו' ועי"כ נשלם תיקון ועליית בחי' היצו' העולמות וענין זה הוא הנק' אצלנו תמיד בשם תוספת שבת הנק' בשם נפש יתירה לפי שכיון שהקדושה הזו נמשכת קודם זמנה הראוי לה לכן נק' בחי' תוס' קדושה שניתוסף מחדש אע"פ שאינו זמנה אבל כשיתקדש השבת עצמו ויהיה ממש ליל שבת גמורה אז אינו נק' תוספת שבת רק קדושת שבת עצמה גם צריך שתדע כי עד עתה כל המלכיות של כל העולמות עדיין הן עומדות בסוד אחור באחור עם נה"י דז"א של אותו עולם כפי מה שהוא

ענין קבלת שבת סוד קבלת שבת יצא אל השדה ויאמר לכה דודי נצא השדה ויכוין במלכות הנקרא שדה שהוא חקל תפוחין קדישין ויכוין כי חק"ל בנימ' הוא הוי"ה אהי"ה הוי' אדנ"י גם ד' מילויים של ד' הויות הם בנימ' חק"ל גם יכוין כי מלת הבו הוא בנימ' י"ג והם ג' הויות שבג' עולמות שבהם י"ב אותיות וע"ה הם כמנין הבו י"ג גם יכוין להעלות ג"ר דעשיה לנה"י דיצירה והמל' דיצירה מתרחבת ומתפשטת כדי לקבל בתוכה כל הג"ר דעשיה כי היא נקר' ארץ צבי שאין עורו מחזיק את בשרו וג"ר דעשיה נעשים מלבוש וחיצו' אל נה"י דיצירה עד הלילה ובחי' עלייה זו נק' תוס' שבת מחול על הקדש ודע כי לא עלו רק רוחניותם אבל הכלים שלהם נשארו במקום ולכן העושה מלאכה בזמן תוס' שבת אינו חייב מיתה לפי שעדיין הכלים דעשיה נשארו למטה ולא יש מקום חלל בין חק"ל אל העשיה אבל העוש' מלאכ' ביום שבת עצמו חייב מית' לפי שבשבת עולים גם הכלים דעשיה ונמצא כי מקום ג"ת דעשיה נשאר מקום פנוי וריקן ואין שם קליפה ואמנם עכ"ז עדיין נשאר שם קצת רשימו של קדושה כנודע ולכן חייב מיתה כי העלה והכניס את חק"ל למקום חלל הקדוש וז"ס מחלליה מות יומת

ונחזור לענין כי בעלות ג"ר דעשיה אל היצירה הרי יש ביצירה י"ג ספירות כמנין הבו וכן בכל ג' עולמות אב"י יש בכל אחד י"ג וכנגדם הם ג"פ הבו משא"כ בעולם העשיה שאין בו רק ז' ספירות בלבד ולכן אין הבו ד' כנגדו ובאומרו הבו לה' בני אלים יכוין אל בחי' נשמות ניצוצי שרשי קין הנק' בני האלקים כי עליהם נאמר ויראו בני האלקים כו' ולפי שעתה הוא יום שבת שהוא רחמים לא נזכר שם אלקים שהוא דין (סז ע"א) רק אלים חסר ה' כי בה תלוי סוד הדין כנודע שהוא סוד ה"י ה' על י' שהוא דין

אח"כ יכוין להעלות ג"ר דיצירה בבריאה ע"ד הנ"ל ויאמר ג"פ באי כלה וכוין שעולים שם ג"ר נמצאו בבריאה י"ג ספי' כמנין בא"י כלה ע"ד מ"ש במלת הבו גם יכוין אל ג' הויות דע"ב ס"ג מ"ה שהם י"ג אותיות ע"ה ע"ד הנו' במלת הבו ובקונט' אדם א' מצאתי כי מיצירה לבריאה עולים תחיל' הז"ת שביצירה ע"י ז' שמות היוצאים מן ז' אותיות אהיה יה"ו הנקרא ז' מרגלאן דבריאה והם ג' אותיות מצד ימין וג' מצד שמאל ואות ה' אחרונה דאהי"ה באמצען והם כדמיון ז' קני מנורה שכולם מאירים כנגד האמצעי והם חג"ת מצד זה ונה"י מצד זה ומאירים נגד המל' שהיא ז' באמצען וכך יכוין שאות א' ואות ו' שהם חסד ויסוד יביטו באמצעית ויצאו משם ב' שמות הויה פשוטה מאות א' ושם א"ל מאות ו' ועל

שעה"כ

ידיהם יעלו חסד ויסוד דיצירה ואח"ך הב' ההין שהם גבורה והוד יביטו באמצעות ויוציאו ב' שמות מן ה' ראשונה הויה בניקוד אלקים ומן ה' ב' שם אלקים וע"י יעלו גבורה והוד דיצירה ואחר כך הב' יודין שהם ת"ת ונצח יביטו באמצעות ויוציאו ב' שמות מן יו"ד ראשונה מצפ"ץ ומן יו"ד ב' מצפ"ץ וע"י יעלו ת"ת ונצח דיצירה ואח"ך ה' האמצעות שהיא מל' תוציא שם י"ה אדנ"י וע"י עולה מל' דיצירה אח"ך תכוין להעלות ג"ר דיצירה ע"י שתאמר ג"פ באי כלה והנה ג"פ י"ג עולה מל' שהוא סוד יה"ו דמילוי אלפינ השולט בעולם היצירה אח"ך תכוין להעלות הבריאה לאצילות ע"י שתאמר מזמור שיר ליום השבת והנה להעלות הג"ר תכוין בר"ת טוב להודות שהוא ט"ל י"ג לכל א' ע"ד הנז' בג"פ הבו ולהעלות הז"ת תכוין בתי' ליהו"ה שהוא הויה דמ"ה דאלפינ ויש בה מ"ב אותיות כנודע ואחר כל הכונות האלו יכוין לקבל שפע קדוש מן האלף עלמין דנפקין ונוצצין מן בינה ואלו האלף הם סוד ז' מרגלאן הנז' היוצאים מן ז' אותיו אהי"ה יה"ו שהם בבריאה הנק' יום השבת והם עולים בגימט' תתמ"ט ועם הכונה שנתכוין בטבילה אל שם אהיה דההין שהוא בגימט' קנ"א הרי אלף וע"י כ"ז יזכה האדם לתוספת נר"ן בשבת האמנם ב' בחי' הם הא' היא הנק' תוספת שבת ואינה שבת עצמה והוא מה שמקדים להיות בע"ש בעת קבלת שבת כנז' ואז המל' דאצילות ננסרת מאחורי ז"א ובאה עמו פב"פ באותו המקום שהוא כנגד מה שהיתה עמו באחוריו אבל אח"ך בהכנסת שבת ממש אז מתעלים נה"י דז"א דאצילות בחג"ת שלו ואז המל' לוקחת מקומם אח"ך תבא לביתך ותתעטף בציצית ותקיף השלחן כמבוא' אצלנו ע"ש והנה תסדר השלחן בי"ב ככרות כנגד ב' וויין שבמלוי וא"ו ותסבבנו שהוא דוגמת הבריאה ותסבבנו באור המקיף לכל המידות ותאמר מזמור שיר ליום השבת ואח"ך תקרא ד' פרקים הראשונים ממסכת שבת שיש בה כ"ד פרקים כנגד כ"ד קישוטי כלה ולמחרת וגם לערב במנחה ישלים הכ"ד פרקי' קודם סעודה ג' ותאמר באי כלה מימין באי כלה משמאל באי כלה מן האמצע שבת מלכתא שהיא מקבלת מן ג' אבות וג"פ באי הם בגימט' יה"ו במלוי אלפינ ומחברו עם השבת שהוא אות ה' אחרונה

אח"כ תסתכל באור הנר אשר ברכו עליו להדליק נר של שבת וזו הכונה שתכוין בעת הסתכלותך בו הנה נודע כי שם א"ל אדנ"י הוא במל' הנק' נוק' וזהו בהיותה בימי החול אבל כאשר תעלה למע' במקומה אז יהיה לה שמו' אחריו יותר מעוליו והכל יהיה כפי מעלת המדרגות אשר תעלה בה וזכור הקדמה זו לכל הפרטים שנבאר בענין יום שבת כמה שינויים משתנית וכמה מדרגות עולה והנה עתה שכבר יש תוספות קדושה של שבת כנ"ל א"כ מוכרח הוא שהמלכות עלתה איזו מדרגה למע' ממקומה והנה השם שיש לה עתה הוא זה כי שם א"ל הנ"ל שהיה פשוט עתה נתעלה במילואו ועתה נקרא בשם אל"ף למ"ד אדנ"י וכל זה הוא בגימט' נ"ר וכבר ידעת כי נר שבת רומז במל' ולכן תכוין כי עתה המל' נק' בשם הנז' העולה בגימט' נ"ר ואח"כ תכוין כי ענין נר הוא חיבור ו' שמות יהו"ה אהי"ה יהו"ה אלקים יהו"ה אדנ"י כי כל זה בגימט' נ"ר²⁶⁹² נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ב' כונות אלו הנז' במלת נ"ר הם סוד ב' נרות של שבת הנז' בס"ה שצריכין להדליק ב' נרות בליל שבת וגם הם סוד זכור ושמור ויכוין בזו המצוה כנלע"ד {סז ע"ב}

ופ"א שמעתי ממורי ז"ל דרוש אחר בענין נר שבת וזהו כי הנה ארז"ל הדלקת נר בשבת חובה והענין הוא כי ב' נרות הם א' באי וא' במל' והנה נר שבת היא באי הנקרא אהיה שהיא בגימט' חובה ולכן נר שבת הוא חובה ולא רשות ועתה נבאר ענין נר כי הנה הפסוק אומר כי נר מצוה ותורה אור והנה נר הוא בחי' ג' יהודים הא' הוא יחוד יהו"ה אהי"ה והב' הוא יחוד יהו"ה אלקים והג' הוא יחוד יהו"ה אדנ"י וכל אלו השמות הם בגימט' נר גם דע כי בחי' נר הם בחי' רמ"ח אברים של המלכות כד אתכלילת בב' דרועין דדכורא ואז נק' נ"ר כנז' בס"ה בפ' תרומה בענין בריה דר' ספרא והנה כנר יש ד' מיני שלהוביות

שעה"כ

כנגד ד' אותיות הויה כנז' בס"ה פ' בראשית בענין חכמתא דשלהוביא דנורא כו' והנה ב' הגונין הסמוכים ודבוקים עם הפתילה הם מושגות אל חוש העין ונראות אבל הב' העליונות נסתרות מחוש העין ואין מהותם וענינם מושג וד' שלהוביות האלו הם נק' מצוה שהוא סוד ד' אותיות הויה כנז' בס"ה כי מ"צ הם באתב"ש י"ה ונמצא כי ב' אותיות הא' שהם י"ה נתעלמו ונתחלפו בב' אותיות מ"צ כנז' אבל ב' אותיות אחרות שהם ו"ה נשארו בגילויים במקומם וזהו ד' אותיות מצוה וז"ס כי נר מצוה כו' כי ד' שלהוביות הנה הם בחי' ד' אותיות מצוה והנה ב' נרות הם כנ"ל והם בינה ומלכות וב"פ נ"ר שהם בינה ומלכות עולה בנימ' ת"ק כמנין האותיות הנעלמות ממילוי שם שדי שהם אותיות י"ן ל"ת ו"ד בנימ' ת"ק כנודע ואותיות שדי עצמם הפשוטות הם סוד ב' שמות אהי"ה הא' במילוי יודין קס"א והב' במילוי ההין קנ"א ושניהם בנימטרי' שיי"ב ועם ב' השמות אהי"ה הנז' הרי שדי וסוד זה נרמוז בפסוק בין שדי ילין והענין הוא לרמוז כי כל החיבורים והזיווגים האלו הם ע"י היסוד הנק' שדי"י בין למעלה בין למטה שהוא בבינה או במלכו' אלא כי שדי"י שבבינה ההוא רפ"ה ושדי"י שבמל' הוא בדגש ולכן פ' בין שדי ילין שהוא ברפה רומז אל הבינה שאינה כ"כ גבורות קשות

דרושי תוספת שבת דרוש א'

בענין ההפרש שיש בין תוספות שבת לשבת עצמו.

ועתה נבאר ההפרש שיש בין קדושה הנמשכת הנק' תוספת שבת, שהוא בעת קבלת שבת, ועדיין לא קדש היום, כי אחר שקידש היום והוא ליל שבת גמור, אז הוא קדושת שבת ממש, ואינה נק' תוס'. והנה שמעתי ממורי ז"ל פעם אחת, כי בקבלת שבת עולות ג"ר דעשיה במקום ג"ת דיצירה, וכעד"ז בשאר העולמות. וכפי זה נמצא, כי המלכות דיצירה ושל כל עולם ועולם חזרה פב"פ עם ז"א²⁶⁹³.

ופעם אחת שמעתי ממנו ז"ל, כי ג"ר דעשיה עולות במלכות דיצירה, והיא נשארת שם עמהם, בסוד²⁶⁹⁴ הצבי שעורו מתרחב בחיים ומחזיק את בשרו כנ"ל (סד סע"ג סו ע"ד), ועד"ז בכל עולם ועולם. וכפי זה נמצא, כי בקבלת שבת כל המל' הם אב"א, ואחר בין השמשות שכבר הוא ליל שבת גמורה, אז המלכות שבכל עולם ועולם חוזרת פב"פ עם ז"א שבאותו עולם. אמנם עדיין היא בבחי' נקודה קטנה תחת היסוד, ועומדת עמו פב"פ, וזה נעשה מעצמו שלא על ידינו, אלא מכח קדושת שבת עצמה שכבר הוא ליל שבת, ואח"כ ע"י תפילותינו בליל שבת, נגדלת ונעשית פרצוף כמו שיתבאר בע"ה.

ונלע"ד לומר סברא אחרת אמצעית, והוא כי בג' עולמות בי"ע אפשר שיהיה כך, שג"ר דעשיה יעלו בג"ת דיצירה, והמל' דעשיה תחזור פב"פ בסוד נקודה קטנה תחת היסוד כנז'. וכ"ז בקבלת שבת, וכן הענין ביצירה ובבריאה, אבל בעולם האצילות, אי אפשר להיות כך, לפי שכל עלית ליל שבת אינו אלא בנוק' בלבד ולא בדכורא כנ"ל בדרושים שקדמו. ואף הנוק' דאצילות אינה עולה עד היות ליל שבת ממש, א"כ נמצא כי בעולם האצילות המל' שבה היא העולה אחר שהוא ליל שבת ממש גמורה, ועומד בסוד נקודה תחת היסוד פב"פ.

דרושי תוספת שבת דרוש ב'

על הנז' והנה שמעתי עוד דרוש אחר ממורי ז"ל ובו יתבארו כל הספיקות הנ"ל באר היטב וזה ענינו (סז ע"ג) הנה נתבאר לעיל בהתחלת דרוש ענין קבלת שבת בשדה

- מאיר הכוונה -

²⁶⁹³ כי הם תופסים מקומה (לש"ו).

²⁶⁹⁴ עי' כתובות (ק"ב ע"א) אמר רב חסדא מאי דכתיב ואתן לך ארץ חמדה נחלת צבי למה ארץ ישראל נמשלה לצבי לומר לך מה צבי זה אין עורו מחזיק בשרו אף ארץ ישראל אינה מחזקת פירותיה. פי' רש"י, אין עורו מחזיק את בשרו - שהעור כוונן וגומד לאחר הפשטו.

שעה"כ

וע"ש כי יש דברים הפכיים היפך מכאן ושם עוד נתבאר כי ליל שבת נק' שמור ע"ש הנקב' שהיא העולה בליל שבת אבל ז"א אינו עולה בלילה אבל עכ"ז יש לו הארה יתירה בליל שבת ואע"פ שגם היא בחי' עלייה לו איננה נק' בשם עלייה כמו שיתבאר וזה ענינו הנה נודע כי ב' אורות דמו' מקיפין יש על ראש ז"א הא' הוא בחי' אות ל' דצלם והב' הוא בחי' אות מ' דצלם ויש צלם מצד אבא ויש צלם מצד אימא והנה בליל שבת לוקח ז"א המקיף התחתו' שהוא או' ל' דצלם בלבד וכבר נת"ל כי אות ל' דצלם שיעור ארכה הוא כשיעור קומת ג"ת דז"א בלבד שהם נה"י²⁶⁹⁵ שבו ואינם בכל אורך ז"א וגם ל' זו נחלקת לג' פרקים ג"כ וענין זה הל' דצלם דאימא וכן דצלם דאבא ואמנם אין כל ג' פרקי או' ל' נכנסים בפעם א' וכמ"ש בע"ה והנה אם נאמר שז"א עולות ג"ר שבו במקום אלו המקיפים הנק' ל' דצלם והג"א שלו עולות במקום חב"ד ונה"י במקום הג"ת א"כ נמצא כי גם ז"א עולה וכבר נת"ל כי בליל שבת אין עלייה לז"א אלא לנוקביה ואם נאמר שהמקי' של ל' דצלם יורדין ונכנסין תוך רישא דז"א נמצא כי נשאר מקום חלל ואויר פנוי למעל' מראשו וענין זה א"א כי הנה בחי' המקיפים הנק' צל"ם הם ממש בגוף התבונה כנודע וא"כ איך אפשר שהל' שהם הג"ת דתבונה יכנסו תוך ז"א ויתרחקו מג"ר חב"ד דתבונה עצמו ויתחלק גוף התבונה לב' הצאין וישאר מקום פנוי ביניהם, אבל הענין הוא באופן זה כי ז"א נשאר במקומו ואינו עולה וגם המקיפים נשארים במקומם ואינם יורדי' אמנם ראשו של ז"א נגדלת ועולה עד מקום אשר שם המקיפים הנק' ל' דצלם ומלבשת בתוכה את המקיפי' והרי איך איננו עולה וגם אינם יורדים

ועתה ראוי לנו לפרש כי הנה נתב"ל כי כל העולמות נתעלו באופן זה כי נה"י דעשיה עלו במקום חג"ת וחג"ת בחב"ד וחב"ד דעשיה בנה"י דיצירה כו' עד שנמצא כי ג"ר חב"ד דבריאה עלו במקום נה"י דאצילות והנה עם הדרך הזה מוכרח הוא שיעלה הנה"י דאצילות במקום חג"ת וחג"ת בחב"ד כו' וכפי הנ"ל שאין בלילי שבת שום עליה כלל לז"א א"כ נה"י דאצילות במקומם עומדות ואיך יכולות לעלות גם ג' ראשונות דבריאה כיון שאין שם מקום פנוי אבל הענין הוא כי ג"ר דז"א דאצילות וכן ג' אמצעיות שבו במקומם הם עומדות כי אין עליה לז"א בליל שבת אבל שלשה אחרונות שהם נה"י שבו הם העולות עם חג"ת שבו ונשארים יחד שם כולם נה"י וחג"ת ובבחיני' זו יש תוס' שבת לכל בחי' ז"א ולבאר זה הענין צריך שנבאר ונעריך ההפרש שיש בין ג"ר לאמצעיות ובין האמצעיות לאחרונות ונבאר עתה היתרון שיש בין אלו לאלו דע כי ג"ת יש להם פחיתות מעל' ממה שלמעלה מהם בשני סבות האחד הוא כי הרגלים והירכין הן דקין וצריץ ואינם רחבים ולכן אין האור מתפשט בתוכם הרבה והב' הוא כי הם במקום תחתון ולכן אינן בערך מוחין אבל יש להם יתרון א' על שלמעל' מהם והוא כי הם במקום האורות המגולים כנודע כי מן החזה דז"א ולמטה מתגלים החסד' בגילוי והג' אמצעיות גדולה מעלתם על התחתו' בג' סבות הא' הוא כי מקומם גבוה מהם והב' כיון שמקום גבוה מוכרח הוא שהאורות של ג"ת בעברם ד"ש מניחים שם רושם שלהם כנודע כי כל דבר קדושה בכל מקום שעובר שם מניח קצת רושם והג' הוא כי הנה הם בחי' רחבות כנודע כי הגוף הוא רחב והאורות שבו הם מתרחבים אבל יש להם גירעון א' מן התחתו' והוא כי התחתו' אורותיהם מגולים והאמצעיות אורותיהם סתומים כנודע והג' עליונות גדולות במעלה על האמצעיות ועל התחתונות בב' סבות האחד הוא כי מקומם גבוה וגם כי כיון שמקומם גבוה מהם מוכרח הוא שהאורות של האמצעות והתחתונות העוברים ד"ש מניחים שם רושם הארתם ולב' סבות האלו נקרא הג"ר בחי' מוחין ממש משא"כ באמצעיו' ובתחתו' אבל בבחי' א' הם גרועות מן האמצעיות לפי שהאמצעיות הם רחבו' המקום והאברים כנו' אבל הג"ר הם בתוך ראש א' קטן וצר מאד המחזיק שלשתן ואין אורותיהם יכולים להתרחב שם וגם

- מאיר הכוונה -

²⁶⁹⁵ אינו מדוקדק כלל ועי' לעיל סד רע"ב שם כתוב כהוגן (לש"ו).

שעה"כ

בבחי' זו גרועות מן התחתו' כי אבר הראש קטן מאד מן הירכין והרגלים כנודע גם בבחי' אחרת גרועות מן התחתו' כי הג' עליונות אורותיהם סתומים וג' תחתונים אורותיהם מגוליי' באופן כי יש כמה מיני חילוקים משונים מאד ויש בחי' לאלו על אלו והנה עתה בליל שבת כל אלו המדרגות הרויחו והועילו תועלת גדול וזה הרויח התועלת על חבירו כיצד (סז ע"ד) הנה הג"ת הרויחו כי עלו למקום האמצעי' ונעשו כמותם והאמצעי' הרויחו בב' בחי' הא' הוא כי עתה יש במקומם אורות רבים אורות דנה"י ואורות דחג"ת והב' הוא כי כיון שיש שם כל אלו האורות הרבים אין יכולת ביסוד דאימא לקבלם בתוכו ונבקע ומתגלים כל האורות כולם אפי' אותם של האמצעיות והעליונות הרויחו כי מה שהיו תחילה בסוד ראש קטן וצר עתה הגדיל הראש עד מקום המקיפים דל' דצלם כנ"ל ונגדל מאד מאד באופן כי כל בחי' ז"א דאצילות הרויחו ריח גדול ותועלויות גדולות והם סוד תוס' שבת הניתוסף בו ועכ"ז אין זו נק' עלייה אל הז"א למעם הנ"ל כי הוא איננו עולה אבל ראשו הוא שנגדל' עד מקום המקיפים עוד טעם ב' כי אף אם היה ממש עולה אל מקום המקיפים איננו נקר' עליה כי מקום המקיפי' מקומו נק' כי הלא הם מוחין מקיפים שלו עצמו ואיננו כשאר עליות של זולתו המשל בזה ג"ר דעשיה שעולים במקום ג"ת דיצירה כו' אבל כאן מקום המקיפים מקומו של עצמו הוא וזה פשוט אבל הנקב' יש לה עלייה גמורה ממש עתה בליל שבת ובוה יתישבו כל הספיקות הנז' בתחילת דרוש זה כי הנה בעת קבלת שבת בשדה הנה היא עולה במקום נה"י דז"א דאצילות אשר עלו אל חג"ת שבו כנ"ל ונשאר מקומם פנוי וריקן והנה עלייה זו עלייה גמורה היא כי הנה היא לוקחת מקום שאינו שלה שהוא במקום שהיו שם בתחיל' עומדים נה"י דז"א ולכן ליל שבת מכונה אל הנקבה כי היא העולה עתה עלייה גמורה והנה בדבר הזה צדקו יחדיו כל הסברות ההפוכות הנ"ל בדרוש הזה בראשיתו והוא כי אמת הוא שאין הנקבה עולה אל מקום ג"ת בעת קבלת שבת וגם אמת הוא כי היא עולה במקום ג"ת והענין הוא כי אמת הוא שעולה במקומו אבל בערך שאין זה עתה מקומה האמיתי כי הנה מקומה האמיתי עתה בליל שבת הוא שעומדין עם ג' אמצעיות יחדיו עמהם ובבחי' זו אמרנו שאיננה עולה אל מקום נה"י כי מקום נה"י עתה הוא למעל' בחג"ת דז"א ואחר בין השמשות שכבר הוא ליל שבת ממש אז ממילא היא חוזרת פכ"פ בהיות' בסוד נקו' אחת בלבד באותם הנה"י שעלו במקום ג' אמצעיות ממש אבל היא עומדת שם תחת היסוד ההוא ואח"ך בעת העמידה של תפילת ערבית אז נעשית פר' גמור כמ"ש בעה"ת ובוה יתבאר לך ג"כ מ"ש בס"ה פ' ויקהל דר"ה ע"א כי אותיות שבת הם ש' בת ר"ל כי המל' הנק' בת עלתה עד מקום הש' שהוא בחי' חג"ת ג' קוי השי"ן והנה אנחנו אמרנו כי אינ' עולה רק בנה"י אבל עם הנ"ל יובן היות הכל אמת כי הנה נה"י דז"א עלו עד חג"ת ממש וחג"ת נשארו בסוד פנימי' תוך נה"י והנה"י נשארו בסו' חיצו' שלהם ונמצא כי בעלות הנקבה שם אמת הוא שעלתה עד מקום חג"ת ממש אבל בערך שהיא אינה עומדת פכ"פ רק עם הנה"י שהם החיצו' לכן אנו אומרים שלא עלתה רק עם נה"י בלבד כי החג"ת מכוסות תוך הנה"י ואינם נגלות אל הנקבה

והנה בענין תפילת ערבית דליל שבת ביארנו כי הזווג ההוא הוא זווג יעקב עם רחל ונמצא כי כפ"ז כי בשלש האמצעיות חג"ת דז"א שם הם עומדות נה"י דז"א ג"כ כנ"ל ושם עלתה הנקבה וגם יעקב עומד שם עמה כנודע כי יעקב ורחל כחדא נפקין תרוייהו מן החוה דז"א ולמטה ושם עומדים שניהם יעקב ורחל יחד בליל שבת ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי בתחי' עומדים יעקב ורחל במקום הפנוי והריקן שנשאר במקום שהיו בו בתחי' הנה"י דז"א ואח"כ עלו ונתארכו יותר ועמדו במקום חג"ת דז"א אשר שם עומדים ג"כ נה"י דז"א יחדיו כנ"ל ואז נמצא כי רגלי יעקב ורחל עודפים ומתפשטי' עד ראש הבריאה באותו מקום של הנה"י דז"א הא' ונמצא עתה כי אע"פ שיעקב ורחל הם למטה מחוה דז"א עכ"ז ארכן שוה לאורך ז"א והוא כי ארכו של ז"א הוא עתה ו' ספי' שהם ג"ר וג' אמצעיות כי

שעה"כ

הג'ת הם נכללות יחד עם האמצעיות כנז' וכן ארכן של יעקב ורחל הם כשיעור אורך ג' אמצעיות דז"א וג' התחתונות ואני מסופק כי נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל בזה באופן אחר והוא כי יעקב ורחל בתחלה עומדי' שניהם בנה"י דז"א הראשון באותו המקו' הפנוי כנ"ל ואח"ך בתפילת ערבית עולים שניהם עד הג'ת דז"א אשר שם ג"כ עומדים עמהם נה"י דז"א כנז' ונמצא כי מקום הנה"י הא' אין יעקב ורחל מגיעים עד שם אבל נשאר (סח ע"א) מקומם פנוי וריקן כדי לעלות שם ג"ר של עולם הבריאה ועד"ז הולכים כל המדרגות למטה עד שנמצא כי ג"ת דעשיה הם מקום פנוי וריקן לגמרי והוא הנקרא מקום תחום שבת כנ"ל ונודע כי הקל"י כולם הם למטה תחת י"ם דעשיה ושם נדבקין ברגלי העשיה ועתה אשר עלו רגלי העשיה למעלה אשר שם המקום הפנוי וריקן וזה המקום מפסיק בין הקדושה אל הקל"י ביום שבת כי לא יכלו הקל"י לעלות למעלה ולהדבק ברגלי העשיה ולכן נק' מקום זה תחום שבת כי הנה העיר עצמו והישוב והבתים אשר בה בחי' הקדושה שסיומא הוא כנז' אמצעיות דעשיה אשר עתה עלו שם ג"ת דעשיה ומחוץ לעיר הזו יש תחום שבת והוא המקום הזה הנשאר ריקן ופנוי מן הנה"י דעשי' ועד שם יכולים רגלי האדם לילך בשבת לפי שאין שם קל"י אבל מחוץ לתחום הזה שם מושב הקל"י והאדם היוצא שם גורם כי רגלי האדם דעשיה שהם נה"י שבו שיתפשטו למטה מחוץ לתחום ויכנסו תוך הקל"י ח"ו וז"ם פסו' אם תשיב משבת רגליך כי צריך האדם מפני קדושי' שבת להשיב רגליו ולהחזירם למעלה כי אין לשון השבה נופלת אלא חזרת הדבר למקום שהיה בתחי' והנה נה"י דעשיה בתחי' האצילות נתפשטו מלמע' למטה וירדו דרך ג' אמצעיות ועתה תשיבם ותחזירם אל מקום ג' האמצעיות אשר דרך שם נתפשטו וירדו למטה ובזה יובן אמרו אם תשיב משבת רגליך ולא אמר אם תמנע משבת רגליך גם טעם אחר והוא כי נודע כי הנה"י הם לבר מגופא לפי שכל שיעורו של ז"א אינו רק בחי' ו"ק הג'ת נה"י וכאשר נעשה בו בחי' פרי' נתעלו החג"ת ונעשו חב"ד ונתעלו הנה"י ונעשו חג"ת ונשאר בלתי נה"י עד שהוצרכה אימא עילאה להתפשט סוד רגליה תוך ז"א ועי"כ נעשו בו נה"י חדשים ממש ובזה יתישב היטב לשון ההשבה הנז' כי מקום הנה"י הא' האמיתיים דז"א הם עתה במקום ג' אמצעיות

דרושי תוספת שבת דרוש ג'

בענין השבת הרגלים הנז' מה ענינם אבל רצוני להגיד לך בביאור יותר ענין השבת הרגלי' האלו מה ענינם ובו יתבאר לך הקדמה אחת בענין התכללות והתעלות אלו באלו הנה אין ראוי לך לחשוב כי כאשר אנו אומרים באיזה מקום שז"א עולה למקום אבא או הנוק' עולה למקום ז"א או ג"ר דבריאה בג' אחרונות דאצילות וכן כיוצא בזה אל תטעה לומר כי העליון נשאר במקומו והתחתו' עולה שם ועומד עמו כי דבר זה א"א שהרי אמרו ז"ל שהקב"ה נקרא מקומו של עולם ואין העולם מקומו וענין זה הוא ממה שאנו צריכין להודיעך הקדמה אחת עיקרית בענין החכמה הזאת והוא כי הנה בחי' פרי' א"א הנה רחבו הוא מתפשט עד תכלית המרחב שיש ע"ם מרחב העו' והוא ממלא כל המרחב ההוא ואין מקום פנוי ממנו בכל המרחב ההוא ועד"ז בשאר הפר' דאו"א וזו"ן כו' וא"כ נמצא כי בעלות ז"א למקום אבא וכיוצא בזה א"כ נמנע הוא שיעלה שם אם לא שכבר אבא נסתלק ועלה למע' יותר מן המקום ההוא ואז ז"א הנק' בן יורש מקום אביו וממלא אותו אבל להיות ב' יחד במקום א' הוא נמנע ועד"ז בשאר העליות כנ"ל וגם להיות הדבר כן ממש הוא נמנע לפי שא"כ נמצא כי עלייה זו איננה שום מעלה כלל כי הרי כתיב ושמרתם את השבת כי קדש היא ר"ל כי בעלות ז"א ביום השבת למקום אבא חוזר להיות קדש כמוהו ואם כבר נסתלק אבא מן המקום ההוא א"כ אין בזה יתרון כלל רק מעלת מקום בלבד ולא תוס' קדושת עצמית ואיננו יכול להיות קדש ממש כמו אבא אמנם נוכל לומר שירש מקום הקדש ולא הקדש עצמו אבל הענין הוא כך הנה נתבאר אצלנו הקדמה אחת יקרת הערך בכמה מקומות והוא כי בכל העולמות העליונות יש בחי' עצמות ובהי' כלים והנה בבחי'

שעה"כ

הכלים²⁶⁹⁶ יש בה ב' בחי' והם בחי' היצוניות ובחי' פנימיות והנה המלאכים הם מבחי' היצוניות הכלים והנשמות הם מבחי' פנימיות הכלים והנה לעיל בדרושים הקודמים ביארנו כי בעת קבלת שבת בשדה אז עולין היצוניות העולמות שהם בסוד שדה הקל תפוחין ואח"כ ע"י תפי' ערבית דליל שבת עולים גם פנימיות העולמות שהם בחי' הנשמות כנודע וצריך שתדע כי אין כ"ו רק בבחי' הכלים בלבד כי בתחי' עולה היצוניותם ואח"כ עולה פנימיותם אבל בחי' העצמות שבתוך הכלים איננו זו כלל ממקומו²⁶⁹⁷ ובוה יתבאר (סח ע"ב) לך ענין קדושת השבת על מתכונתו

אמר היים נלע"ד כי גם העצמות יתחלק²⁶⁹⁸ לב' בחי' ככלים הנז' אלא שאין שום בחי' עצמות עולה למעלה ובמ"א נתבאר כי גם היצוניות הכלים אינו עולה רק פנימיות הכלים וצ"ע ולהבינך הדבר נתחיל מן או"א דאצילות הנה ביום שבת כתיב ושמרתם את השבת כי קדש היא ואז מסתלק הגוף והכלים של או"א דאצילות למעלה ממקומו ושם הוא מלביש את עצמו יותר מעולה ממה שהיה בתחלה כאדם הקונה לעצמו נשמה יותר יקרת הערך מן הנשמה שהיתה לו בתחלה ועלייה זו מעלת עלייה גמורה ואיננה בלבד מעלת מקום כמו שהיינו סוברים וחושבין בתחלה כנ"ל

ואמנם עצמותו הא' של או"א נשאר במקומו הא' ואז עולי' הכלים והגופים דאו"א ומלבישים את עצמות או"א ממש ואז נמצא כי או"א חזרו להיות בחי' או"א ממש בסוד עצמותו הנז' אבל הם עצמם בסוד הכלים אינם רק או"א ועצמות או"א נשאר במקומו ועולה הגוף והכלים²⁶⁹⁹ דזו"ן ומלבישים את עצמות או"א ממש ואז זו"ן הם ממש או"א בבחי' העצמות אבל בבחי' הכלים אינם אלא של זו"ן ואז נאמר ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם כי הם זו"ן שחזרו להיות קדש ממש כי לקחו העצמו' של או"א הנק' קדש ואח"כ עולים הכלים והגוף דעו' הבריאה למעלה ומלביש את עצמות זו"ן שנשארו במקומם ואז חזרה הבריאה להיותה אצילות ממש ועצמות הבריאה נשאר במקומה כו' וכעד"ז ממדרגה למדרגה עד שנמצא כי הכלים דנה"י דעשיה הם העולים עתה בעת קבלת שבת בשדה למע' ולוקחים עצמות ג' אמצעיות דעשי' והעצמות של נה"י דעשיה נשאר במקומו בגילוי בלי התלבשות כלל בתוך שום כלים ובלי שום גוף כלל ואף לפי שעה האיר העצמות ההוא והאיר אור גדול ועצום בכל העוה"ז להיותו אור מגולה בלי שום כלי כלל וזהו אמיתות סוד נפש יתירה ותוס' שבת הנז' אצלינו תמיד כי מן האורות המגולים ההם קונים נפש יתירה כל אנשי העוה"ז התחתון וזהו אמיתות ענין תוס' שבת בעת קבלת שבת לבני העוה"ז וגם ענין תוס' שבת שיש בכל העולמות כולם הם באופן זה כי הנה בחי' הגופים והכלים שלהם כולם קנו תוס' אורות מעולים ועצמות יותר קדוש ממה שהיה בהם בתחילה ע"ד שהמשלנו משל לבני אדם שע"י מעשיהם זוכים בנפש ונשמה יותר מעולה וקדושה מן הא' והנשמה שבו היא המשתנית לתוספות עילוי הקדושה אבל הגוף אינו משתנה כי הוא הגוף הא' אמנם דבר זה הוא לפי שעה ואחר שכבר המשיך משם נפש יתירה ותוס' קדושת שבת לאנשי העוה"ז תיכף העצמות ההוא והאורות המגולים ההם של נה"י דעשיה חוזרים לעלות למעלה ונכללים תוך הכלים שלהם של נה"י העולים למעלה והטעם הוא כי בהיותם למטה הנה הם אורות מגולים לגמרי והקלי' דבוקים בסיום העשיה ויתאחוזו וינקו משם שפע חזק ח"ו ולכן חוזר העצמות ההוא לעלות ולהתלבש תוך הכלים עצמם שלהם שעלו למעלה ואז נמצא כי הכלים דנה"י דעשיה יש להם ב' מיני אורו'

- מאיר הכוונה -

²⁶⁹⁶ עי' לעיל נט ע"ב וסד ע"ב סמוך לסופו (לש"ו).

²⁶⁹⁷ זולת בעת הפגם רח"ל כמ"ש בע"ח שער פנימיות ויצוניות (לש"ו). ???

²⁶⁹⁸ [עיי' עו"ת דף נ"ב ע"א שורה ח' מדפוס החדש, ועי' פנו"ח דרוש ט וופע"ח שער התפילה פרק (לש"ו).]

²⁶⁹⁹ עי' נסירה פ"ט כי גם אחר כל העליות הוה ז"א למטה מן הטבו רע"ש ועי' פרצופים דרוש ו' (לש"ו).

שעה"כ

דעצמות אם העצמות של ג' אמצעיות דעשיה ואם העצמות שלהם ממש ואמנם בכל שאר המדרגות והבחי' לא היה כך אלא כאן בכלים דנה"י דעשיה והטעם הוא כנ"ל כי היה הדבר מוכרח להיותם בסיום עולם העשיה אשר שם תוקף הקלי' ולזה הוכרחו לעלות ונמצאו הכלים דנה"י דעשיה בב' מיני עצמו' כנו' ובוזה תבין היטב ענין אם תשיב משבת הגליך שהוא ענין אורות העצמות שבתוך הרגלים שהם נה"י דעשיה שהיו למטה מגולים והושבו עתה להתלבש בתוך הכלים דנה"י כבראשונה וז"ס השבת הרגלים על אמתתם וכל הבחי' הזאת נעשית בעת קבלת שבת בשדה כנו' ואח"כ ע"י כל ס' תפלת ערבית שכבר הוא שבת גמור אז מתחדש הדבר באופן יותר מעולה כמ"ש עתה

ענין ליל שבת בעצמו ועתה נבאר ענין ליל השבת עצמה שאינו בחי' תוספות בלבד רק עקריות השבת עצמה הנה אחר שעשית כל הסדר הנז' תלך לב"ה ובעוד שהעם אומרים מזמור שיר ליום השבת או קודם שיאמרו הקדיש שקודם ערבית או תכוין בתוס' שבת יותר מעולה והוא מ"ש לעיל בכונה הב' שתכוין בליל ו' והוא שתכוין לד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה (סח ע"ג) ב"ן כל א' וא' בניקודו משונה מחבירו כנו' שם וז"ס תוס' שבת בכל ד' עולמות שהם עסמ"ב ונלע"ד כי זה הדבר עתה הוא לפי שהוא זמן חזרת המלכות דאצילות בסוד נקו' קטנה תחת היסוד פב"פ כנ"ל ולכן עתה ניתוסף הארה יתירה ותוס' שבת יתירה ומעולה מן תוס' הא' וסוד הדבר הוא לפי שבתחי' בעת קבלת שבת לא עלו העולמות רק כדרך עלייתם בימי החול בתפי' שחרית שהוא שעלו פנימיות ג"ר דעשיה והלבישו את היצוניות ג"ת דיצירה וכן כיוצא בזה כל שאר המדרגות ואז איננו קדושת שבת עצמה רק תוס' שבת אבל עתה שכבר הוא שבת ממש כנ"ל לכן עתה יכול לירד הארה דקדושת שבת מעו' לעו' והוא ענין ירידת ד' הארות של ד' הויות עסמ"ב בניקודיהם הנ"ל בליל ו' ונמשכים הארתם מלמעלה למטה אבל בתחי' שהיה בחי' תוס' בעלמא לכן לא היה אז רק בחי' עליית העולמו' והכללותם ממטה למעלה

ענין קדיש הא' שקודם תפי' ערבית יש בו כוונה משונה מן כוונת הקדיש אשר בימי החול והוא כי בענין הקדישים של תפי' החול ביארנו שם במקומו שיש בכל קדיש ב' מיני העלאות בב' בחי' של מ"ב וב' בחי' כ"ח והנה המ"ב הא' הוא נרמוז בז' הוין שיש בתיבו' וישתבחה ויתפארה ויתרומם כו' גם יש ב' בחי' כ"ח כנגדו והם כ"ח אותיות שיש בתי' יהא שמייה רבא מברך לעלם לעלמי עלמיא ושם בתפי' החול נתבאר כוונת שם מ"ב וכ"ח האלו אבל עתה תכוין כי הנה ז' תי' יש בתי' יהא שמייה רבא מברך לעלם לעלמי עלמיא והם כנגד ז' אותיות אהי"ה יה"ו שהוא סו' שם בן מ"ב דבריאה כנודע והם כסדרן אות א' דאהי"ה במלת יהא ואות ה' דאהיה במלת שמייה כו' גם תכוין במילוי אותיותיהם וכולם בסוד מילוי ההין גם תכוין בז' השמות היוצאים מהם כנו' בענין קבלת שבת אבל אין סדרן עתה כסדרן בקבלת שבת כי סדרן של אז היה באופן זה יהו"ה יהו"ה בניקוד אלקים מצפ"ץ י"ה אדני מצפ"ץ אלקים אל אבל סדרם עתה הם באופן זה יהו"ה יהו"ה בניקוד אלקים מצפ"ץ י"ה אדני אל אלקים מצפ"ץ והטעם הוא כי אז היו מסודרין כפי סדר הכאתם ופגיעתם זה בזה כנו' בר"מ ב"פ יתרו ב"פ זכור את יום השבת לקדשו אבל עתה סדרן הוא הסדר האמיתי שלהם כסדר הז' ספי' תחתו' וכמש"ל בענין סדר ז' ברכות שיש בכל תפלה מתפללות השבת ונמצא כי במלת יהא תכוין לאות א' דאהי"ה ולשם יהו"ה ובמלת שמייה תכוין לאות ה' ולשם הוי"ה בנקו' אלקים ובמלת רבא תכוין לאות י' ולשם מצפ"ץ ובמלת מברך תכוין לאות ה' במילוי ההין ולשם י"ה אדני ובמלת לעלם תכוין לאות י' ולשם א"ל ובמלת לעלמי תכוין לאות ה' במילוי ההין ולשם אלקים ובמלת עלמיא תכוין לאות ו' חסירה בלי יו"ד או אלף שבין ב' הוין ולשם מצפ"ץ ותכוין כי יש כ"ח אותיות בז' תיבות האלו של יהא שמייה רבא מברך לעלם לעלמי עלמיא כנ"ל ובו' שמות הנז' יש כ"ט אותיות כ"ח כנגד כ"ח אותיות הנז' ואות היתירה כנגד מלת אמן גם תכוין כי הם ז' אותיות באהי"ה יה"ו ובהם ז' שמות והם כנגד ז' תיבות שיש מן יהא שמייה רבא

שעה"כ

מברך לעלם ולעלמי עלמיה גם תכוין כי אלו האותיות של אהיה יהיו בהיותם במילוי ההין כנו' והם כך אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו הנה הם עולים בגימ' כשם א' קדוש הנק' מפפ"ה גם תכוין כי ב' שמות אהיה יהיו בפשוטן הם בגימ' מ"ב והוא סוד שם בן מ"ב הנרמז בר"ת של וישתבח ויתפאר כו' שהם ז' וויין שמספרם מ"ב והרי נתבאר ענין מ"ב הא' שבוה הקדיש וסבת כוונת שם בן מ"ב הוזה הוא לפי כי כל כוונת השבת ומציאותו הם בסוד הבריאה וכענין שאומרים וביום הז' נתעלה וישב על כסא כבודו וגם הוא סוד מ"ש בס"ה בהקדמה דמלכא לבש לבושי' דבריאה ביומא דשבתא והנה אלו השמות של אהיה יהיו והו' שמות היוצאים מהם כולם הם בבריאה ולכן כל כוונת השבת הוא באלו השמות וכן הז' ברכות שיש בכל תפלה מתפללות השבת כונתם היא ב' שמות האלו ג"כ וכמ"ש לקמן בע"ה ואמנם כוונת שם בן מ"ב הב' שיש בזה הקדיש כפי הכונה הצריכה לכוין ביום שבת לא קבלתיו ממורי ז"ל (סח ע"ד)

כוונת ברכו הא' ענין ברכו הא' שקודם תפילת ערבית הנה נתבאר בתפיל' שחרית החול בענין ברכו כי כוונ' ברכו היא עליית היכל ק"ק דיצירה הכלול מג"ר העולה בג"ת דבריאה ונעשה ממש בחי' בריאה והיכל הזה מתברך עתה בריבוי ברכאן ונקרא ברוך כנו' בפ' פקודי במלת ברוך של העמידה ושם נתבאר והנה הסדר של ברכו' קריאת שמע שהוא בהיכלו' הבריאה כנודע ולכן אנו אומרים קודם הברכות ההם ענין הברכו שהוא בהיכל ק"ק דיצירה כנו' שנעשה ממש עתה בחי' בריאה והענין הזה הוא עצמו תוס' קדושת שבת בעו' היצירה ועולם היצירה הוא סוד הרוח כנודע ולכן צריך שתכוין עתה לקבל תוס' שבת בבחי' הרוח שלך שהוא מעולם היצירה ובוה יתיישבו לך כמה מאמרים מס"ה הנראים כסותרים זה את זה כי הנה בפ' בראשית מא²⁷⁰⁰ ע"א אמר ת"ח בשעתא דישראל מברכים ומזמנים להאי סוכת שלום אושפיזא קדישא ואמרי הפורש סוכת שלום כו' וכיון דשריא ופריש' גדפהא על בנהא אריקת נשמתין חדתי' לכל חד וחד כו' ובפ' תרומה בדקל"ה ובדקל"ו ע"א אמר ברכו את ה' המבורך ברכא דא אצטריכו כל עמא לברכא במעלי שבתא ברעו דליבא וחדווה כו' ולא מברכי ישראל ברכא דא עד דמתעטרין בעטרין דנשמתין קדישין כו' ובפ' ויקהל בד' רי"ד ע"א משמע כי תוס' נשמה אתי' מאליה תיכף כשנכנס ליל שבת אבל הענין הוא זה כי כמה מיני בחי' תוס' נשמה הם כי בלילה יש לאדם ג' מיני תוס' שבת הא' תוס' נפש וזה נעשה בעת קבלת שבת בשדה כנ"ל והב' תוס' הרוח וזה נעשה בעת שאומרים ברכו והג' תוס' נשמה וזה נעשה כשאומרים ופרוס סוכת שלום עלינו וג' אלו הם כולם מצד הנקב' שזמן עלייתה הוא בל"ש ואח"כ ביום שבת יש ג' מיני תוס' נר"ן וג' מצד הזכר כי זמן עלייתו הוא ביום שבת וכל בחי' מאלו תתבא' במקומו בע"ה ונחזור לענין כי עיקר תוס' קדושת היצירה אינו אלא בהיכל ק"ק שלו שעולה לבריאה ונהפך לבחי' בריאה ממש ודבר זה נעשה בעת שאומרים ברכו ולכן תוס' הרוח אשר באדם הוא בעת הזו ממש והרי נתבאר תוס' קדושת הרוח מפאת בחי' עלי' העולמות גם נוסף לך באור בענין זה והוא בבחי' הארות ז"א עצמו שניתוסף עתה בו והוא כי הנה בענין קבלת שבת בשדה ביארנו כי אז הוא זמן תוס' הנפש לפי שאז נכנסו ג' פרקין תתאין של אות ל' דצלם צלם דאבא וצלם דאימא ומבחי' זו נמשך תוס' הנפש כי שלשה פרקין תתאין הם בחי' נפש כנודע ואמנם עתה בברכו מתחי' להכנס ג' פרקים אמצעים דאות ל' דצלם דאימא ולא דאבא וכניסתם נגמרת ביוצר דתפילת ערבית והנה פרקים האמצעיים הם בחי' רוח ולכן עתה הוא זמן תוס' הרוח ומה שתכוין בברכו את ה' המבורך הוא שתכוין במלת המבורך שהיא ה' מ"ב ר"ך פי' כי אות ה' תעשה בחי' מ"ב ובחי' רך והענין הוא כי הנה ג' מיני ציורים מצמיירת אות ה' והם ד"י ד"ו ו"ו וג' ציורי' אלו הם בגימ' מ"ב ואמנם בבחי' המילוי שבה תעשה ר"ך כי כשתמלאנו' ביודי' כזה ה"י ותרבענה באופן

שעה"כ

זה ה"י פעמים ה"י יהיה בגימ' רכ"ה ואם תסיר שרשה שהיא ה' פשוטה תשא ר"ך והרי כי
הה' עצמה נעשית מ"ב ונעשית ר"ך ותעיינ בברכו דקדיש בתרא דתפלת שחרית דחול
ושם ביארנו ב' כוונות לב"פ ברכו שבליל שבת וע"ש כי שם נתבאר

ענין יוצר דערבית והק"ש דע כי כוונת כל התפילות והק"ש דליל שבת ודיום שבת
אינה כמו הכוונות של התפ"י והק"ש דימי החול אמנם לא קבלתי כוונתם ממורי ז"ל כוונת
פסוק ופרוש סוכת שלום עלינו כו' דע כי בברכו' אלו דיוצר דערבית דשבת כולם הם
בהיכלות הבריאה בבחי' היכלי הנוק' כמבואר אצלנו בתפילת ערבית דימי החול ואין
הפרש בין יוצר זה דערבי' דשבת לערבית דחול זולתי בענין מה שאנו מוסיפין לומר
ופרוש סוכת שלום כו' כמ"ש ענינו בע"ה אבל עכ"ז להורות כי יש תוס' קדוש' עתה בליל
שבת מבליל החול לכן נהגו לומר ברכו' קריאת שמע בנועם ובחן טוב ובקול נעים לרמוז
אל נועם הנמשך עתה מן הבינה הנק' נועם ה' כנודע ואמנם אין שום תוס' קדושה בכל אלו
ההיכלות של ערבית רק בהיכל ק"ק דבריאה הכולל ג"ר אשר הוא רמוז בברכת השכיבנו
כמבואר בתפ"י ערבית דחול וע"ש היטב כי הוא נקרא {סט ע"א} מטתו שלשלמה ובה סוד
השכיבה וזה ההיכל הוא העולה עתה בג"ת דאצילות ומתהפך ונעשה אצילות ממש ונמצא
כי אין שום תוס' בעולם הבריאה זולתי בהיכל הז' העליון שבו והוא המקבל עתה תוס'
קדושה במלת ופרוש עלינו כו' ונודע כי הנשמה היא מן הבריאה א"כ תכוין עתה לקבל
סוד תוס' נשמה שבך כנ"ל בענין ברכו באופן כי תוס' הקדושה בכל החלקים אינו רק
בבחי' היכל ק"ק שבכל עולם העולה בעו' שלמע' ממנו ושם הוא בחי' התוס' כנו' ונמצא כי
ברכת השכיבנו היא בהיכל ק"ק דבריאה הנק' מטתו שלשלמה ובה יש תוס' קדושה כי
עתה נקר' סוכת שלום כמ"ש ופרוש עלינו סוכת שלום כו' ואח"ך העמידה דתפילת ערבית
היא בעולם האצילות והרי נתבאר תוס' הנשמות מבחינת עליית העולמות גם יש בחי'
תוס' נשמה מבחי' הארה הנתוספת בז"א עתה והיא כי בברכו נכנסו בו ג' פרקים אמצעים
דאורו' מקיפים דל' דצלם דאימא בלבד ונגמרו לכנס ביוצר דערבית אבל עתה מתחי'
לכנס גם ג' פרקים אמצעיים דאורות מקיפי' דל' דצלם דאבא באומרינו ופרוש סוכת שלום
ונגמרים ליכנס בוכולו של העמידה והנה בערך ג' פרקים אמצעיים דל' דצלם דאימא
נקרא רוח כנ"ל בענין ברכו ובערך זה הג' פרקים אמצעיים דל' דצלם דאבא נק' נשמה עם
שאינו אלא אמצעיים ולכן תכוין עתה לקבל תוס' נשמה כנו' והרי נשלם תוס' רוח נשמה
ושלשתם מן הנוק' הנקר' מדת לילה כנ"ל

ונבאר פי' מילות ופרוש סוכת שלום כו' מה ענינם והנה ביאורו תלוי במה
שכתבנו כי עתה כבר נכנסו בראש ז"א ג"פ תתאין וג"פ אמצעיים דל' דצלם דאבא
ודאימא וכבר נגדל' ראש ז"א גדלו' רב כנ"ל כי אין ז"א עולה ואין אורו' מקיפין יורדים
אמנם ראשו דז"א היא שנגדלת ועולה עד מקום המקי' ומלבשת אותם ונודע כי זו הצ'
דצלם זה כפי שמועה שכתב בע"ח ש' כ"ה פ"א אמנם בפ"ד שם חזר בו כמ"ש השמ"ש שם
בפ"א השד"ה הם סוד נה"י דאב' או נה"י דאימא כמבואר אצלנו והנה בעוד אלו האורות
המקיפים נכנסים תוך רישא דז"א הנה האורות הפנימי' דמוחי' דז"א שהוא צ' דצלם נדחה
למטה מדרגה אחר מדרגה כפי ירידת המוחין המקי' כדי לתת מקום אל האורות המקיפין
שיכנסו ואז גם הנה"י דאבא או דאימא שהם בחי' צ' דצלם המלבישים את המוחין
הפנימיים גם הם נדחי' ויורדים למטה מדרגה אחר מדרגי' ונודע כי בתחי' בהיות בז"א
המוחי' הפנימיים בלבד הנה אז סיום היסוד של אימא היה אז מסתיימת בחזה דז"א ומשם
ולמטה שהיו האורות מגולים יוצאים יעקב ורחל מן החזה דז"א ולמטה אבל עתה בכניסת
האורות המקיפין צריך שירד היסוד דאימא למטה מן החזה וכפ"ז יתמעטו קומתם של
יעקב ורחל מאד למטה מן החזה ודבר זה גירעון גדול ובפרט בליל שבת וכדי לתקן דבר
זה אנו אומרים ופרוש סוכ' כו' ובתחי' צריך שנבאר לך ענין היסוד דאימא דע כי היסוד
דאימא איננו כ"כ רחב עד שימלא כל רוחב החלל של גופו דז"א כי הנה גופו דז"א הוא

רחב מאד אבל היסוד דאימא הוא כעין צינור דק עומד בתוך חלל גופו דז"א באמצעו ונשאר אויר פנוי מדופני היסוד אל דופני גופא דז"א גם נודע כי בתוך זה היסוד דאימא הנתון בחוזה דז"א בתוכו נתונים תרין עטרין דדעת הנק' הסדים וגבורות ואע"פ שנתבאר אצלנו כי הגבורות יורדות וניתנות בראש הנקבה עם כל זה שרשם העקרי נשאר שם תוך היסוד דאימא שאל"כ גם הזכר היה דעתו קלה כדמיון הנקבה והנה הגבו' הם בבחי' מדורה א' של אש בוערת וחזקה עד מאד ובפרט להיותם סתומים שם תוך היסוד דאימא לכן הם מתבערות ונדלקות שם יחד ומתחזק חומם ונמצא כי אינם יכולות לצאת מפי היסוד דאימא לחוץ לפי ששם עומדים החסדים המתפשטי' תוך ז"א והחסד המתפשט תוך הת"ת דז"א הנה הוא עומד שם באותו פתח פי היסוד וסוגרו וחותמו ולא די זה אלא כי גם החסדים היוצאים דרך פי היסוד דאימא כבר ביארנו כי הם מקדימים לצאת דרך שם טרם שיצאו הגבו' לפי שחסדים הם בחי' מים וצריכים הם לצאת בתחלה ומרחיבים פתח פי היסוד כסגולת המים הנובעים דרך נקבים צרים מרחיבים אותם ע"י יציאתם ומתרחב פי היסוד ואז אח"כ יוצאות אחריהם הגבו' שהם אש וגם טעם אחר כי הנה אע"פ ששלחוביות הגבו' יוצאות דרך פי היסוד הנה הוא דבר מועט כי אותו הפה הוא (סס ע"ב) צר ודק מאד אבל מקום יציאת שלהוביו' הגבורות אינו אלא דרך מחיצות וכותלי היסוד דאימא מן הצדדין ואותו החום בוקע ויוצא משם באותו חלל שיש בין דופני יסוד דאימא אל דופני גופא דז"א כי שם הוא מקום אויר פנוי בהתרחבות ושם מתקבצים כל אותם השלחוביות מחמת כן עובר ויוצא החום החזק ההוא דרך דופני גופא דז"א לחוץ ופוגעים ביעקב ורחל העומדים שם כנודע בבחי' פב"פ וראשם מתחיל מכנגד החוזה דז"א עד למטה וכל אותם השלחוביות לוקחים אותם יעקב ורחל ואז הם בחי' דינים קשים וגבו' חזקות והנה עתה בתפילת ערבית דליל שבת הזווג הוא ביעקב ורחל כנודע ואין ראוי שיהיו כולם בחי' גבורות ודינין ובפרט בלילי שבת ובפרט כי כל הזווג הוא בהם גם יש בחי' אחרת הנ"ל כי עתה שנכנסו המקיפים ברישא דז"א נמצא כי היסוד דאימא שהיה נגמר במקום החוזה ועתה צריך שירד עד למטה ועי"ז יצטרכו יעקב ורחל להתמעט מאד מאד כנ"ל באופן שלתקן הבחי' האלו אנו אומרים ופרוס עלינו כו' כנו' וביאורו הוא כי הנה הת"י הצריך לתקן כל הנז' הוא ששיפולי מחיצות יסוד הבינה לא נניחם שיתפשטו ביושר וירדו למטה ממקום החוזה דז"א כדי שלא יתמעטו שיעור קומת יעקב ורחל אמנם אלו שיפולי מחיצו' יסוד הבינה יסתלקו ויתפשטו בהתרחבות דרך הצדדין דגופא דז"א כדמיון שיפולי מחיצות האהל שמתרחבו' והולכין באופן שמה שהיו מתפשטי' דרך אורך בגובה יתפשטו ברוחב ועי"כ גם אם ירד היסוד דאימא יותר למטה לא יתפשטו דפנותיו ביושר למטה אבל יתפשטו בהתרחבות לצדדי גופא דז"א ועי"כ ישארו יעקב ורחל בקומתם והרי נתקן הבחי' הא' ועי"כ נתקנה הבחי' האחרת והיא כי בהתרחב מחיצות יסוד דאימא אל התרחבות צדדי גופא דז"א ונמצא כי אלו המחיצות נוגעות בכותלי גופא דז"א ממש ומתדבקים שם ועי"כ נעשה שם כמין סוכה א' מונעת חום השלחוביות של הגבו' אשר באותו חלל שבין יסוד דאימא לגופא דז"א אינו יכול לירד למטה מן מקום החוזה בתוך חלל גופא דז"א כי אותו הדופן דשיפולי מחיצות יסוד אימא שנתרחב אל הצדדין ונתקרב ונתדבק בדופני גופא דז"א נעשה כעין מסך וסכך אחד מפסיק שלא ירד החום משם ולמטה בתוך גופא דז"א שמן החוזה ולמטה ועי"כ אין החום הזה חוזר לצאת דרך דופני גופא דז"א ולחוץ מן החוזה ולמטה במקום אשר עומדים שם יעקב ורחל מבחוץ ועי"כ אינם עתה יעקב ורחל גבורו' חזקות כבראשונה והרי נתקנה הבחי' האחרת וא"ת והרי כמו שהיה כח בשלחוביות ההם לבקוע ולצאת דרך דופני יסוד דאימא ולחוץ גם יהיה בהם כח לבקוע שנית אותו המסך הנעשה מהתפשטות והתרחבו' שיפולי מחיצות יסוד דאימא וירדו למטה מן המסך, והתשובה היא כי אין בהם כח לבקוע כמה פעמים ולבקוע המסך שתי פעמים עוד טענה אחרת יוחר חזקה והוא כי בתחיל' שהיו הגבורו' מתקבצות בדוחק

שעה"כ

גדול תוך יסוד דאימא בקעו המחיצו' ויצאו לחוץ אבל אחר שכבר יצאו לחוץ ויש להם שם מקום רחב להתפשט בצדדי היסוד דאימא בכל אותו החלל שבתוך רוחב גופא דז"א אינם בוקעות המסך לרדת למטה וא"ת והרי בתחלה אמרנו שעם היותם שם באותו החלל הרחב תוך גופא דז"א עכ"ז היו בוקעים דופני גופא דז"א ויוצאים לחוץ אל יעקב ורחל והתשובה היא כי אז היו החסדים המגולים ממלאים כל מקום החלל ההוא ולכן היו הגבורות בוקעות דופני גופא דז"א ויוצאות לחוץ אבל עתה שנפרס המסך הנז' במקום ההוא ואז החסדים המגולים עמדו למטה מן המסך ונשאר המקום החלל אשר למעלה מן המסך אל הגבורות והנה הם שם בהתרחבות ואינם צריכים לבקוע המסך ולירד למטה כדי לצאת במקום יעקב ורחל

והנה יש עוד עתה בחי' תיקון אחר והוא כי הנה נודע כי כשיורדים החסדים ומתפשטים מן היסוד דאימא עד היסוד דז"א ואחר כך כשהוזרים לעלות הארתם ממטה למעלה כדי להגדיל את ז"א כנודע הנה הם בעלייתם ממטה למעלה מתחלקים לב' בחי' הבחי' הא' היא מה שחוזר ליכנס תוך היסוד עצמו דאימא מבפנים ועי"כ הם מגדילים לאותם החסדים הסתומים העומדים שם בפנים וא"ת וכיון שהארה זו העולה ממטה וסמ ע"ג למעלה חוזרת ליכנס תוך יסוד דאימא כבראשונה א"כ גם היא חוזרת להסגר ולהסתם שם ואיך היא מגדלת לחסדים האחרים אשר שם אבל הענין הוא כי כיון שבירידתם למטה נתגלו בגילוי גמור קבלו הארה גדולה מהם ובהם נתגלית הארתם ונתגדלו הם מעצמם ונתפשטו ולכן גם אם אח"ך חוזרים ליכנס במקום סתום כבר קנו בעצמם כח וחוזק ההגדלה ויש יכולת בהם להגדיל את החסדים הסתומים אשר שם הבחי' הב' היא החלק של הארה אשר מתפשט ועולה מחוץ לצדדי יסוד דאימא באותו החלל שיש בין היסוד דאימא לגופא דז"א ועי"כ גם הם מאירים הארה גדולה בחסדים הסתומים שבתוך יסוד דאימא באופן ששני בחי' הנז' מתחברות ובחי' זו מאירה בחסדים הסתומים מצד פנים ובחי' זו מאירה בהם מצד חיצון ועל ידי שתיהן ביחד מגדילין, ומאירין את החסדים הנז' ועי"כ נגדל ז"א והנה אחר שהקדמנו לך הקדמה זו נבא עתה אל כוננתנו כי הנה הארת הבחי' הב' שעלת' למע' מבחוץ להאיר את החסדים הסתומים שבתוך יסוד דאימא והנה עתה שנפרס המסך הנז' הנרמז במ"ש ופרוס סוכת שלום כו' נמצאו שהם נעצרים ומתעכבים שם למעלה בקביעות גמור ואינם יכולים לירד עד למטה מחמת המסך הזה הנפרס במקום החזה ונמצא נותנים עיקר הארתם בקביעות שם למע' במקום סתום החסדים שהוא מן החזה ולמע' ומאירי' בהם הארה גדולה משא"כ כשלא היה שם המסך ההוא שהיו עולים ויורדים למטה וטעם חזרת ירידתם למטה הוא לפי שתמיד חשק כל דבר לחזור לשרשו והנה שורש הארה זו העול' ממטה למעל' היא בחי' החסדים המגולים אשר למטה ולכן אחר אשר עולים חוזרים לרדת להתחבר בשרשם אבל עתה ע"י פריסת המסך הזה נתעכבו למעלה ועי"כ ניתוסף הארה גדולה בחסדים הסתומים שביסוד דאימא והרי זה תי' יתירה נוספת מחמת פריסת המסך הזה

עוד יש תי' אחר ע"י פריסת המסך הזה והוא כי הנה אלו הניצוצות של החסדים שעלו למעלה מחמת אור החוזר ממטה למעלה כנז' הנה הם מועטים אבל המקום למעל' הוא רחב מאד אבל למטה הוא להפך כי החסדים המגולים שהם תחת המסך הזה הנה הם רבים וגדולים אבל המקום הוא קטן וצר ודחוק ולכן מכת היותם שם דחוקים בדוחק הנה הארתם בוקעת ועולה דרך המסך בכח חזק ובוקעים אותו ועול' ניצוצו' יתירות למעלה מן המסך משא"כ בניצוצות העומדות למעלה מן המסך שלהיותם שם מרווחים בהתרחבות אינם בוקעים ויורדים למטה ונמצא עתה כי כל אלו הניצוצות וההארות נשארות למעלה מן המסך בקביעות ועי"כ יש בהם שיעור לעלות למעלה עד המוחי' דז"א ומאירים כל המקום ההוא שהם כל החסדים הסתומים שביסוד דאימא ובכל המוחי' דז"א אור גדול מה שלא היה כן בתחלה טרם פריסת המסך הזה וגם ענין הארה זו היא מכלל תוס' שבת כי עתה

שעה"כ

ע"י פריסת המסך הזה ניתוסף אור נפלא וגדול בז"א מה שלא היה כן בזמנים אחרים ודע כי אותם הנקבים הנפתחים שם במסך הזה ע"י עליית נצוצות החסדים המגולים למע' בכח חזק כנז' הנה אינם חוזרים להסגר ונשארי' פתוחים ועכ"ז להיותם נקבים צרים ודקים וקטנים אין הניצוצו' חוזרות לירד למטה דרך שם כי בעלייתם שהיה בכח מסכת שהיו דחוקי' למטה נכנסו בתוכם בכח אע"פ שהם צרים אבל ברדתם אינם יורדים בכח כי יש להם מקום רחב לעמוד למעל' והנה הנקבים הם צרים ולכן אינם יורדים אבל תועלת פתיחת הנקבי' ההם הוא כי יורדת הארתם למטה ומתגלים למטה מן המסך וז"ס משו"ל בענין סכך הסוכה כי לכתחלה צריך שלא יהיה מעובה כמין בית עד שאין הכוכבים נראי' מתוכה אבל צריך שיתראו ההארות ההם דרך הנקבים של המסך שהוא כעין הכוכבים והנה נתבאר ענין ופרוש סוכ' כו' כי הנה היסוד דאימא נקר' (סט ע"ד) שלום כי כל בחי' יסוד נקרא שלום כנודע ואנו מתפללי' שהיסוד ההוא יתרחבו מחיצותיו ויעשו כעין פריסת סוכה ואהל המתרחב ומתפשט אל הצדדין עד שיגיע לדופני גופא דז"א כדי שע"י כן ירויחו כל התועלות והתקנות וההנאות הנ"ל מחמת פריסת המסך הזה

פסוק ושמרו בני' שנוהגים לומר קודם הקדיש הוא לפי שהלילה היא בחי' שמור קדיש של קודם העמידה של תפילת ערבית לא קבלתי ממורי ז"ל רק כוונת המ"ב הא' אבל לא הב' והנה כוונת המ"ב הא' הוא כדוגמת המ"ב הא' שביאר' בקדיש הא' של קודם יוצר דערבית אבל יש ביניהם קצת שינוי והוא שעתה בקדיש הזה תכוין כי אותם אותיות של אהיה יה"ו אינם במילוי ההין רק במילוי אלפין אל"ף ה"א יו"ד ה"א יו"ד ה"א וא"ו ותכוין בהם שהם בנימ' יעקב

דרושי ערבית ליל שבת דרוש א'

לתפלת עמידה דליל שבת ובתחלה אודיעך כלל א' לכל התפלות דשבת הנה ד' תפלות יש בשבת והם תפי' ערבית ושחרית ומוסף ומנחה ובכל תפלה יש ז' ברכות כנודע ומה שתכוין דרך כללות דבר כולל בכל ארבע תפלות הוא זה שתכוין כי שבעה ברכות הם סוד שבעה אותיות אהיה יה"ו שהוא שם בן מ"ב דבריאה כנודע גם תכוין בז' השמות היוצאים מהם שהם כסדר השבעה ברכות באופן זה שבכל ברכה תכוין לאות א' מן השבע האותיות ולשם א' מן השבעה שמות וזה סדרן בבא"י מגן אברהם תכוין באות א' של אהי"ה יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא שם יהוה ובבא"י מחיה המתים תכוין באות ה' ראשונה דאהי"ה יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא שם יהוה בניקו' אלקים ובבא"י האל הקדוש תכוין באות י' דאהי"ה יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא מצפ"ץ ובבא"י מקדש השבת תכוין באות ה' אחרונ' דאהי"ה יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא י"ה אדנ"י ובבא"י המהזיר שכינתו לציון תכוין לאות י' של יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא שם אל ובבא"י הטוב שמך כו' תכוין באות ה' של יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא שם אלקים ובבא"י המברך את עמו ישראל בשלום אמן תכוין באות ו' של יה"ו ובשם היוצא ממנה שהוא שם מצפ"ץ והענין הוא כמ"ש בענין קבלת שבת כי שם אנו מכוונים אותם שלא כסדרן רק כמו סדר הכאתם והתנוצצותם זה בזה והם כסדר א' דאהי"ה ושם יהו"ה יורדין בה' אחרונה דאהי"ה ואז עולה ו' דיה"ו ושם אל שהוא באות ו' בנצח ואח"כ ה' ראשונה דאהי"ה ושם יהו"ה בניקו' אלקים עם ה' דיה"ו ושם אלקים ואח"כ יו"ד דאהי"ה ושם מצפ"ץ עם יו"ד דיה"ו ושם מצפ"ץ אבל עתה הם כסדרן ממש כי לעולם בחי' ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ הם בת"ת וביסוד ונמצא כי סוד הז' ברכות הם ז' ספי' תחתו' והם חגת"ם נה"י שהם ג' ברכות ראשו' חגת"ם וברכה ד' מלכות וג' אחרות נה"י אבל צריך שתדע כי אעפ"י שביארנו שבכל ז' ברכות שבכל תפי' מן הד' תפלות צריך לכוין בשבעה אותיות' ובשבע' שמות היוצאים מהם עכ"ז יש חילוק א' בדבר זה והוא כי כפי ערך עליית זו"ן דרך המדרגות אשר אבאר

שעה"כ

לך בכל תפלה ותפלה כן ג"כ צריך לבוין באלו האותיות והשמות כפי המדריגות והמעלות אשר עלו עד שם בבחי' אלו עצמם שהם למטה

דרושי ערבית ליל שבת דרוש ב'

על הגז' עוד אודיעך כלל א' וסדר נאות בענין ז' ברכות שיש בכל תפילה מד' תפילי' ומה ענינם דרך כלל דע כי כל בחי' ג' ברכות הראשו' שהם אבו' וגבו' וקדושת השם הם תמיד בג' ספי' אחרו' שהם בנה"י דאימא הנעשין ג' מוחין בז"א ואחר שנעשו בו בחי' מוחין בבחי' ג' ראשו' אבות וגבו' וקדושי' השם בסוד ג' אותיות אה"י דאה"י עם ג' שמות היוצאי' מהם כנו' ואח"כ אנו ממשיכים אותם לבחי' כתר של הנקבה בסוד ה' אחרו' של אה"י שהעליה אמרו בהקדמת ס' התיקונים שהיא אמצעית ג' מכאן וג' מכאן ואיהי באמצעיתא כי היא בחי' כתר דנוקבא והיא סוד ברכת מקדש השבת והוא שם י"ה אדנ"י כמבואר אצלנו (ע"א) בק"ש דשחרית דחול במלת ועד דברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד וע"ש ואח"כ נעשין לה ג' מוחין שבה הנק' חב"ד מבחי' נה"י דז"א שהם ג' ברכו' אחרונות והם רצה ומודים ושים שלום והם סוד ג' אותיות יה"ו בשלשה השמות היוצאים מהם כנ"ל ונמצא כי שלשה ראשונות הם נצח הוד יסוד דאימא הנעשים מוחי' בז"א וג' אחרונות הם נה"י דז"א הנעשים ג' מוחין בנוקבי' וזכור כלל זה בכל התפלו' ואפי' בתפי' ימי החול ואמנם צריך שתדע כי כפי מציאות התפלה כך יהיה סדר הגז' ולא כל התפי' שוות בסדר אחד והנני מבאר לך סדר תפי' ערבית דליל שבת ושאר התפי' יתבארו כל אחד ואחד במקומו הנה בתפי' ערבית דליל שבת ג' ברכותיה הראשו' הם נה"י דדכורא ששם יורד הז"א²⁷⁰¹ וג' ברכותיה האחרונות רצה ומודים ושים שלום הם כי שם עולה הנוק' ועושין ג' מוחין מנה"י עצמם הגז' שהם ג' ברכות ראשונות

כוונת תיקון סדר ישמחו במלכותך כו' הנאמר עוד בשלשה תפי' אבל לא בתפלת המנחה עוד אודיעך ענין תי' סדר ישמחו במלכו' כו' הנאמר בג' תפי' שתיקנו לאומרו בג' תפילות דיום שבת בערבית ושחרית ומוסף ובתפלת המנחה לא נתקן לאומרו וטעם הדבר הוא כמש"ל כי כל עליות שיש בכל תפיל' דשבת הם כדי לקשר זו"ן יחד והוא כי בתפיל' ערבית דליל שבת העליה ההיא היא כדי לקשר הנוק' עם ז"א ולהעלות' בג' אחרו' שבו ובתפיל' שחרית דשבת בלחש ובחזרה וכן בתפלת מוסף ובחזר' כל אותם התפיל' הם כדי להעלו' את הנוק' שתהיה שוה בשוה עם ז"א כמ"ש במקומו כי בחזרת תפלת מוסף נמצאי' זו"ן שוין בקומת' ועומדים במקום או"א ולכן בכל תפי' מאלו התפי' הגז' אנו אומרי' ישמחו במלכותך לרמוז כי כוונתנו בתפי' האלו היא להעלות המל' למעל' כדי שישמח בה ז"א בעלה וגם אנחנו בניה עם בני' שומרי השבת אבל בתפי' מנחה דשבת כוונתנו להרחיק הז"א מן נוק' ולהעלו' את ז"א בדיקנא דא"א כמ"ש במקומו ונוק' נשאר' למטה מרוחקת ממנו ולכן לא שייך התם לומר ישמחו במל' כי הרי אז המל' מתרחקת מז"א ובמלה השמחה ההיא באותה התפלה דמנחה כוונת אתה קדשת כו' והיא ברכה אמצעי' דתפילת ערבית דליל שבת ענינה הוא כי נודע שבליל שבת נעשית בחי' מוחין אל המל' ונודע כי כל בחי' מוחין הם מצד החכמה הנקר' קדש וזהו אומרו אתה קדשת את יום השביעי כו' ענין העמידה של תפילת ערבית תכוין כי עד עתה היתה המל' בבחי' נקודה קטנה תחת היסוד פב"פ ועתה נגדל' היא ונעשי' פרי' בכל אורך נה"י דז"א אשר נסתלקו ועמדו ועלו למע' יחד עם ג' אמצעיו' דז"א ונמצא כי תכלית התפלה של העמידה הזו היא לצורך רחל שתזדווג עם יעקב

ונבאר עתה ויכולו שתיקנו לאומרו בתוך העמידה וא' אחר העמידה וא' על השלחן בסדר הקידוש הנה נודע כי ג"פ אומרים ויכולו בליל שבת א' בתוך העמידה כו' כנ"ל ונודע

- מאיר הכוונה -

²⁷⁰¹ ר"ל ששם יורד המוחין דז"א ועי' לקמן עג סע"ב בהגוב"י שם ועי' עוד בע"ח שער מיעוט הירח פ"א ושם ספ"ג בהמ"ק (לש"ו)

שעה"כ

הוא כי בכל פעם שאומר ויכולו יש בו ג"פ אלקים וג"פ שביעי כנז' בזהר פ' בראשית ונבאר עתה זה הויכולו שבתוך העמידה הנה ג"פ שביעי הם בחי' נה"י דז"א אשר עתה עולה עד שם המלכו' רחל ומזדווגת עם יעקב ואמנם אף כי בקבלת שבת עלתה עד נה"י דז"א אבל הענין הוא זה ובו יתבאר ענין קריאת המל' בשם חקל תפוחין קדישין מה ענינו והוא, כי הנה בקבלת שבת בשדה אז נה"י דז"א עלו למעלה ונשאר המקום פנוי וחלל במקומו' ונמצא כי במקום אשר עומדים עתה האורות הנה"י עצמם נק' עיר ובתים וישוב ובאותו מקום החלל והפנוי נק' שדה שהוא בלשון תרגום חקל כי נסתלק משם הישוב והאורות אבל איננו מדבר שם ח"ו אבל הוא שדה ראוי לזריע' ונק' מקו' תחום שבת כמבוא' באורך לעיל בכל הדרושי' שקדמו ומה שהוא מתחת למקו' זה האו' הפנוי שהוא למטה מכל העולם ההוא שם נקרא בחי' מדבר שם מדור הקל' שאין בו ישוב וגם איננו ראוי לזריעה כדמיון השדה הראוי לזריעה יען הוא מוכן וראוי לקבל בו הקדושה העליונה שנסתלק' משם ואע"פ שלעיל ביארנו כי ג' מלות חקל תפוחין קדישין הם ג' בחי' עכ"ז אף בהיותה המל' במקום השדה שהיא במקום הפנוי שהיה בו בתחי' נה"י דז"א עכ"ז גם אז היתה המל' נקרא חקל תפוחין קדישין לפי שכל בחי' קדש הוא בסוד מוחין כי כל קדש הוא בחכמה אבל החילוק הוא כי אז בקבלת שבת היתה בבחי' החיצו' (ע"ב) שלהם שהיא בחי' העולמו' כנודע אבל עתה הוא בבחי' הפנימיות שהיא בבחי' הנשמו' כנודע ונמצא כי עתה נעשין לה מוחין מן הנה"י דז"א מבחי' הפנימיות שבהם כנז' ובבחי' זו נקרא עתה חקל תפוחין קדישין בסוד המוחין הנק' קדש הנעשים לה מבחי' הנה"י הנק' בחי' חקל' שהוא סוד השדה וכל בחי' שדה הוא בנה"י כנ"ל בדרושים שקדמו כי כשעולים הנה"י למעל' נשאר מקומם בחי' שדה של זריעה כנ"ל ולכן תכוין כי בזה הויכולו יש בו ל"ה תיבות כנגד ל"ב נתיבות וכנגד ג' שביעי שהם סוד נה"י דז"א שנעשו לה עתה משם מוחי' מבחי' פנימיות כנז' ודע כי ביום השבת כל הספי' נקרא שביעיות מסטרא דיליה אמנם ג"פ שביעי שבזה הויכולו הם בנה"י ואחר כך בויכולו הב' יהיו בחג"ת ואח"כ בויכולו הג' יהיו בחב"ד כמ"ש במקומו בע"ה

ויכולו שאחר העמידה שחוזר ואומר הש"ץ תכוין כי עתה נכנסין בז"א ג' פרקי' קדמאים דל' דצלם דז"א מצד אימא וזהו בענין ז"א ובענין נוק' תכוין כי עתה מאירים חג"ת דז"א במוחין דילה ומאורות האלו נעשין המוחין שלה עתה וכבר ביארנו לעיל כי החג"ת מלובשים תוך הנה"י וכולם יחד עומדות במקום א' שהוא במקום ג' אמצעיות וא"כ נמצא כי הנוק' איננה עולה עתה ממש בחג"ת אבל עכ"ז היא מקבלת הארה מהם במוחין שלה וא"כ ג"פ שביעי שיש בזה הויכולו תכוין שהם בחג"ת דז"א ונמצא כי ויכולו הא' שקבלו מן נה"י היתה נקרא רחל חקל ועתה שמקבל' מן חג"ת נק' חקל תפוחין כי ג' אבות נק' תפוחין דאית בהון חוזר סומק ירוק כנודע עוד מצאתי דרוש אחר קרוב אל הנו' בענין ג"פ ויכולו בליל שבת

הנה בויכולו הא' של העמידה עולים חג"ת דז"א שהם ג"פ שביעי הנו' בויכולו ונכללים בחב"ד וחב"ד עולים בל' דצלם דז"א וחב"ד דבריאה עולים בנה"י דז"א דאצילות וכן כל המדרגות שתחתיהם עולים על הסדר הזה עד שנמצא שעולים נה"י דעשיה במקום חג"ת של העשיה ומקום הנה"י נשאר חלל ופנוי כנ"ל בסוד מחללי' מות יומת אח"ך בויכולו הב' שאחר העמידה צריכ' המל' דאצילות לעלות בחג"ת דאצילות כדי לקבל הארה מהמוחי' שלה אשר שם בחג"ת ואינה יכולה לעלות רק עד נה"י הנקרא מדת לילה לפי שהם המדה של שיעור קומת המל' הנקרא לילה אבל חג"ת נקרא מדת יום וזכור ענין זה

והנה עתה בליל שבת אינה יכולה לעלות במדת יום ולכן נשארת במקומה בנה"י שהם מדת לילה והארה של המוחין שלה העומדים בחג"ת יורדת למטה עד המוחין שלה אבל היא אינה עולה וז"ס ברכת מעין ז' של ליל שבת והוא כי נודע כי כל חזרת העמידה

שעה"כ

דש"ץ היא בחג"ת ולכן בשחרית דימי החול שהיא עולה ממש בחג"ת הנקר' מדת יום לכן יש חזרת העמידה גמורה אבל עתה שאינה עולה שם אמנם עכ"ז יורדת הארה משם אליה לכן היא חזרת מעין ז' ולא גמורה בז' ממש אח"ך בויכולו הג' של הקידוש מקבלת הארה מג"ר דו"א ע"ד הגז' בחג"ת וז"ס מה שצריך לקבל הכוס בב' ידיו כמבואר אצלנו וע"ש

כוונת הקדיש שאחר העמידה תכוין ממש ע"ד ב' הקדישים הא' כי המ"ב הא' שבו הוא בסוד אהיה יה"ו אלא שמילוי הוא בסוד ס"ג כזה אלף ה"י יו"ד ה"י וא"ו והנה הוא בגימ' יצחק ואמנם מ"ב הב' לא קבלתיו ממורי ז"ל ואחר כך תאמר מזמור לדוד ה' רועי כו' כוונת הקדיש האחרון תכוין בו ע"ד כל ג' הקדישי הנ"ל אבל יהיה מילואו בסוד ע"ב כזה אלף הי יוד הי ויו והנה הוא בגימ' רי"ח ותכוין כי עם ל' אותיות שיש בברכו את ה' המבורך ובברוך ה' המבורך והם י"ו י"ד יהיה הכל רמ"ח כמנין אברהם ואל תמנה אותיות לעולם ועד כי הם יתירים על החשבון הגז' גם המבורך מלא בואו והנה אם שכחת לקבל תוס' חלק הרוח דקדושת שבת בברכו הא' או אם לא שמעת אותו תכוין עתה בזה הברכו האחרון לקבל תוס' הרוח ותוס' הנשמה לפי שאם לא קבלת תוס' הרוח בברכו הא' א"א שתקבל תוס' הנשמה בפרוס סוכת שלום כנ"ל ולכן עתה תכוין לקבל ב' ביחד תוס' הרוח והנשמה אח"כ תלך לביתך ובכניסתך לבית תאמר בקו"ר ובשמחה יתירה שבת שלום כי הוא כחתן המקבל את הכלה בשמחה גדולה ובסבר פנים יפות ואם אמך קיימת בחיים {ע ע"ג} חיותה תלך ותנשוק ידיה והרמוז בזה הוא כי כן ז"א נושק ידי אמו בכל ליל שבת וסוד הענין הוא כי הנה בימי החול אין לז"א רק בחי' מוחין פנימים מבחי' נה"י דתבונה והם סוד צ' דצלם דתבונה אבל עתה בלילי שבת נכנסין בז"א בחי' המו' המקיפין שהם סוד ל' דצלם דתבונה שהם בחי' ג' אמצעיו' חג"ת דילה אשר הם ב' הזרועות והידיים שלה והוא עולה עתה עד שם ונושק אותם והואיל ואתא לידן נבאר ענין הנשיקה שנוהגים לנשק ע"ג הידים מה ענין זה דע כי הגבו' הם הנקרא מנצפ"ך והם עומדי' ביסוד של הנקבה ואמנם שורש מציאותם הא' הוא בה' אצבען יד שמאל' כי ה' אצבעות יד ימין הם חסדים ושורש כל הגבורות האלו הוא למעלה בה' מוצאות הפה והם חיך ולשון וגרון ושפה ושיניים שבהם כ"ב אותיו' אחע"ה בומ"ף כו' והנה ג' חלוקי' שבהם הם ד' אותיו' והם אחע"ה בומ"ף גיכ"ק וב' חלוקי' שבהם הם ה' אותיו' והם דטלנ"ת זסר"ץ והם סוד ה' חסדים וה"ג וכאשר האדם נושק בפיו ע"ג אצבעו' היד גורם להשפיע ולהאיר משרש' אשר שם בפה אל הה' אצבעו' ואמנם סדר הנשיקה הוא שהקטן נושק יד הגדול והכוונה היא כיון שהקטן בא להתברך מן הגדול לכן צריך שבתחיל' יגרום הקטן ביסוס ומיתוק גבו' הגדול הוזה ע"י הנשיקה כגז' ועי"כ מתעורר אח"ך הרחמים של הגדול המברך את הקטן ונבאר ענין נשיקה מה ענינה למעלה כי הנה בזמן הגלות שאין הזווג שלם אז אין ז"א יכול להזדווג עם נוק' בבחי' היסוד שבה אשר שם מקום דמנצפ"ך ה' גבו' שלה אמנם הוא נחית מדרגה דילי' לתתא ונושק ידי המלכות להמתיק את הגבו' אשר בה' אצבעותיה ובאמצעיו' ידיים אלו מזדווג עמה ומשם היא מעלת לו מ"ג אשר הוא צריך אליהם בסוד אור החזור אבל בהיות המלכות למעלה בבינה בסוד ד' על ו' כנודע אז היא יורדת ונושקת את ידו ע"ד הגז'

אח"כ תעמוד מעומד בשלחן המסודר לפניך ותעמוד במקומך אשר תשב בו ואמור בפוך דא היא סעודת' דחקל תפוחין קדישין והענין הוא במש"ל כי בקבלת שבת בשדה שקבל' הארת הנה"י דו"א במוחין דילה אז נקר' חק"ל ואח"ך בויכולו הב' שאחר העמידה קבלה הארת ג' אמצעיו' חג"ת דו"א בג' מוחין שלה ואז נקר' חקל תפוחין בסוד ג' אבות הנקר' תפוחין כנ"ל ועתה בענין הקידוש הזה בויכולו הג' הנה היא מקבלת הארה בג' מוחין שלה גם מג"ר חב"ד דו"א ולכן עתה נקר' באמת חקל תפוחין קדישין בסוד ג' מוחין דו"א הנקר' קדש באמת והם המאירים בג' מוחין דילה עתה ונמצא כי עתה בזו הסעודה של הלילה כיון שהיא מקבלת מג' מוחין דרישא דז"א אשר בסיומם הוא הפה דו"א ונמצאת

שעה"כ

המלכות נזונת ואוכלת ממה שבתוך פיו דז"א ועם היות שהיא עומד' עדיין למטה בנה"י דז"א עכ"ז משם מלמעלה יורדת אלי' ההארה והמוזן הזה ולכן נקר' סעודתא דמטרוניתא כי היא האוכלת הסעודה הזו והניזונת מתוך פיו דז"א

ענין הג' סעודות דשבת ואמנם ענין הג' סעודות דשבת אבארם לך עתה דרך כלל דע כי ענין הסעודות והאכילתו האלו הם סוד גדול ויתבאר לך ממה שהודעתך כי כל בחי' זיווג נזכרו בסוד אכילה בסוד אכלה ומחתה פיה כו' והו' בחי' זיווג העליון אשר בתוך הפה כמבואר אצלנו בהקדמ' ביאור אדרת האזינו והנה בליל שבת מזדווגת המלכו' זיווג עליון בתוך פיה מינה ובה בסוד הלשון שבה שהוא יסוד המכריע בין הגרון לחיך שהם חו"ב שבה ומאכילה זו אנו אוכלים וניזונים בסעודת ליל שבת ובסעודת שחרית דשבת אז ז"א מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה ובי' ע"ד הנז' ומשם אנו אוכלים בסעודה ההיא ובסעוד' המנחה אז א"א עתיקא קדישא מזדווג זיווג עליון בתוך פיו מיניה וביה ע"ד הנז' ומשם אנו אוכלים וניזונים בסעודה ההיא והנה ענין אכילת הסעודה וטחינתה ע"י ל"ב שיניים שבפה האדם נתבאר בסעוד' החול וע"ש אח"כ תקיף השלחן פ"א דרך צד ימין בשתיקה אבל מה שתכוין הוא זה כי בתפ"י העמידה עלתה המלכו' בנה"י דז"א כנ"ל וזה היה בבחי' א"פ שלהם ועתה תכוין להמשיך (ע ע"ד) אליה בחי' אור המקיף דנה"י דז"א אשר בויכולו הא' קבלה מא"פ שלהם כדוגמ' קבלת שבת בשדה שבתחילה בשדה עלתה בחיצוניו' נה"י דז"א אלא שהיה בבחי' אור פנימי של החיצוניות ההוא ואח"כ באתה לבית והקפת השלחן להמשיך אור המקיף של החיצוניו' הנה"י ואח"כ תקח בידך ב' אגודות הדס וכמ"ש רז"ל במו' שבת פ' במה מדליקין על ההוא גברא דרהיט ובידי' תרין מדאני אסא וראהו רש"י ור"א בנו בצאתם מן המערה ואמרו חזי כמה ישראל זהירין במצות כו' וקחם בין ב' ידיך ימנית ושמאלית ותחברם יחד ותברך עליהם בורא עצי בשמים ואח"כ תריח בהם ואח"כ תחזור להקיף בהם את השלחן פ"ב בשתיק' ותכוין עתה להמשיך אל המל' הארת אור המקיף של בחינת הג"ת ג' אמצעיו' דז"א אשר בויכולו הב' האירו במוחין שלה אלא שהיה מבחי' אור הפנימי שבהם מבחי' פנימיו' החג"ת ממש שהם בחי' הנשמות כנודע ועתה היא בחי' אור המקיף שלהם מבחי' פנימיות החג"ת ממש שהם בחי' הנשמות ומשם מאירין עתה במוחין שלה ולכן הקפה הזאת הב' היא בהדס כי ההדס רומז בג' האבות כנודע והם סוד חג"ת דז"א מבחי' אור המקיף כנז' ואמנם הכוונה שתכוין בעת שתריח בב' אגודות ההדס תתבאר למטה אחר ענין בהמ"ז דסעודת הלילה וע"ש כי שם נתבאר כוונתו ואמנם היות' ב' אגודות הוא לרמוז אל זו"ן ולכן אחר שתריח בהם תאמר תיבך זכור ושמור בדיבור אחד נאמרו לרמוז סוד זו"ן המתחברים יחד ונק' זכור ושמור כנז' במס' שבת שמעם ב' אגודות א' כנגד זכור וא' כנגד שמור ודע כי פעם אחר שמעתי ממורי ז"ל כוונה אחרת וזו היא כי בהקפה הא' תכוין כנגד אור המקיף של חג"ת דז"א המאיר באור מקיף דנה"י ובהקפה ב' תכוין כנגד או' מקיף דחב"ד ג' הראשו' דז"א המאיר באור המקיף דנה"י והא' נראה יותר עיקר

דרושי קידוש ליל שבת דרוש א'

בענין הקידוש וז"ל אח"כ תאמר הקידוש מעומד וענין הקידוש הוא להמשיך אור פנימי מג"ר דז"א אל נוק' שהיא תאכל סעודת' משם ולכן נקרא קידוש לפי שהארה זו היא מבחי' מוחין עצמן דז"א הנק' קדש כנודע כי כל בחי' מוחין נק' קדש בסוד החכמה ובפרט מוחין דז"א ואמנם היה צריך עתה להקיף השלחן פ"א כדי להמשיך בחי' אור המקיף המוחין דז"א אל נוק' כי בסוד הקידוש לא האיר בה רק אור פנימי שלהם בלבד כנז' אבל להיותו אור מקיף עליו עליון מאד כי הוא מקיף אל המוחין עילאין דז"א לכן אינו נעשה על ידינו אמנם מאליו נעשה המשכת האור והנה המשכת א"פ הזה דמוחין דז"א אל נוק'

שעה"כ

נעשה בב' הכנות הא' בסוד המעשה שהוא לקיחת כוס היין בידיך בכונה הידועה שנבאר בעזרת השם יתברך ובזה נמשך אליה אור פנימי במוחין שלה והב' הוא בסוד הדיבור שהוא אמירת הקידוש ויכולו שהוא הבל ודיבור היוצא מפי עליון דז"א ונודע כי כל הבל הפה הוא בחי' א"מ²⁷⁰² וע"י הכנת הדיבור נעשה או' המקיף אל מוחין דנוק' אבל איננו נמשך מאור המקיף דמו' דז"א כי זה א"א לעשות ע"י אלא מאליו וכנ"ל אבל הענין הוא כי מאור הפנימי דמוחין דז"א אנו ממשיכין א"פ וא"מ אל נוק' במוחין שלה וזכור הקדמה שנתבאר לעיל כי הנוקב' איננה עומדת רק בנה"י דז"א בלבד אבל בהיותה שם למטה היא מקבל' הארת ז"א אף מג' מוחין שלו ע"ד הנו' וזכור ואל תשכח והנני מבאר לך ב' הכנות הנו' ונתחיל בענין הכנת המעשה בתחיל' תקבל הכוס מזולת' בשתי ידיך משתי ידיו אל שתי ידיך ותחזיקהו בתחי' בב' ידיך גם שניהם ותכוין אל מ"ש עתה והוא שתכוין להמשיך מא"פ דמוחין דז"א א"פ אל מוחין דנוקבא כנ"ל ותכוין כי אתה בחי' ז"א עצמו והכוס אשר בידיך הוא המל' אשר התחלת ראש שלה היא כנגד החזה שלך ומתפשטת משם ולמטה כנו' ובתחילה תכוין כי ג' ידים הם יד הגדולה היא בימינא ויד החזקה בשמאלא ויד רמה באמצעיתה שהם סוד חב"ד נמשכין מז"א אל נוקב' ותכוין כי ג' הידים אלו הם סוד ג' שמות י"ה י"ה פשוטים כנודע כי כל מוחין דנוקבא הם משם י"ה ותכוין כי ג"פ י"ה הם בגימ' {עא ע"א} מ"ה שהיא הויה המילוי אלפין העולה מ"ה והכוונה היא להמשיך שלשה שמות י"ה מז"א הנקרא הויה דמ"ה דאלפין מג"ר שבו שהם חב"ד דרך שלשה קוים שבו ומתפשטים ויורדים דרך ג' הידים שהם הג"ת שבו ומשם ניתנין אל הכוס שהיא המל' העומדת שם במקום החזה שלו כנו' ואח"כ תכוין למלאות שתי שמות י"ה הימין והשמאל במילוי יודין כזה יוד הי יוד הי, ותכוין כי בידיך הימנית הוא שם י"ה במילוי יודין הנמשך מהויה דיודין דע"ב אשר במוח החכמה דז"א אל יד הימין שלו ובידיך השמאלית שם י"ה מלא ביודין הנמשך מהויה דס"ג אשר במוח הבינה שלו אל יד השמאלית שלו והנה ב"פ י"ה במילוי יודין הם בגימטריא ע' כמ"ש ענינם ותכוין כי שם י"ה האמצעי שבת"ת הוא פשוט בלי מילוי ואמנם צריך שתכוין איך שם י"ה הנו' רמוז ביד והענין הוא כי אות יוד פשוטה היא עגולה ככדור כצורת כפו של אדם שהיא עגולה גם יוד במילואה היא בגימטרי' עשרים כמו אות כף ונבאר אות הה"י כי הנה ה' אצבעות יש בכף והם כנגד ה' פשוטה גם היוד ה"י במילואה היא כנגד י"ד פרקים שיש בחמש אצבעות וע"ה הרי ה"י וכל זה ביד ימין וכנגדו יוד הי ביד שמאל והרי נתבאר איך ביד ימין וביד שמאל נרמזים שם י"ה בפשוטו ובמילואו שהם ב' כוונות הנו'

גם שמעתי באופן אחר שתכוין כי י"ד פרקין שבאצבעו' יד ימין ועם הכף עצמה הרי י"ה וכן בכף שמאל גם יכוין כי כף בגימ' ק' ואות י' עם הכאה י"פ י' הם ק' ועם הה' אצבעות הרי י"ה וכן בכף שמאל

ונחזור לענין כי הנה עתה בכונה הזאת הב' נתבאר שתכוין לשתי שמות י"ה מלאים ביודין ביד ימין וביד שמאל וי"ה פשוט באמצעיתא בת"ת והנה ענינם הוא כי אתה ממשך ג' מוחין אלו שהם ב' שמות י"ה מלאים שהם חו"ב וי"ה פשוט שהוא מוח הדעת ולהיות הנוק' דעתה קלה לכן הוא פשוט ואינו מלא ותמשיך ג' מוחין אלו שהם ג' שמות י"ה הנו' ב' מלאים ואחד פשוט ושלתם עולים בגימ' אלקים לרמוז כי הם המוחין של הנקבה הנקרא אלקים ותמשיכם אל ראש הנקבה העומד' בחזה דז"א ואז ע"י המשכת שלשה מוחין אלו בראשה נעשית בחי' כו"ס שהוא בגימ' אלקים כמנין הג' מוחין הנו' וכנודע כי המל' נקרא כוס של ברכה ולכן טוב הוא להשים הכוס כנגב החזה ותכוין שאתה מאיר בו בב' ידיך האוחזות בו וגם מן החזה שלך ששם בתוכו אורות החסדים מגולים והוא סוד שלשה שמות י"ה הנו' הנמשכים דרך שתי ידיך ודרך החזה שהם שלשה ידות

שעה"כ

הנז' ואתה ממשיכם בראש הנקבה ונעשה כוס מלא האמנם ודאי הוא כי כבר יש בה בנוק' בחי' מוחין שנעשו לה מבחי' נה"י דז"א כנודע אבל התוס' שניתוסף לה עתה הוא כי גם מן המוחין דז"א נמשך הארה במוחין דילה ותכוין כי עם היות שמקבל' הארת מכל הג' מוחין דז"א עכ"ז תכלית הארה העיקרית הניתוסף בה עתה היא בחי' שורש ה"ג מנצפך אשר בדעת דז"א כי גבו' אלו הם עיקר לצורך הנקבה כנודע ולכן צריך שתכוין כי כוס הוא בגימ' אלקים לרמוז כי היא מקבלת עתה שורש ה"ג מנצפ"ך שהם סוד ה' אותיות עצמם שם אלקים אבל גם תכוין אל כל השלשה מוחין שהם ג"פ י"ה שעולים בגימטריא אלקים כנז' ואחר שנתכוונת להמשיך בה הג' מוחין הנז' וגם ה"ג מנצפ"ך כנז' אז תחזיק הכוס בידך ימני' לבדה מבלי סיוע ידיך השמאלית כי כיון שכבר קבלה הארת שלשה מוחין דרך שלשה קוים דז"א אנו מניחין הכוס ביד הימין כדי לכלול אותה כולה בימין ולמתק ה"ג ע"י הימין שבו ה' אצבעות חמשה חסדים ולהאיר בה מצד הימין בסוד והוכן בחסד כסא ואח"כ תכוין אל בחי' היין שבתוך הכוס והוא כי הכוס היא הנקבה עצמה והיין הם בחינת המוחין שהמשכנו לה כנז' והענין הוא כי הנה נתבאר לעיל כי הנקבה איננה עומדת רק למטה בנה"י דז"א ומשם היא מקבלת הארה אף מן המוחין דז"א ולא די זה אלא אף מן הכתר עצמו דז"א היא מקבלת עתה הארה כי בחי' הקידוש הם סוד המוחין הנקרא קדש כנז' אבל בחינת היין רומזת אל הארת הכתר והמעם הוא כי הנה מהכתר דז"א עד החזה מקו' עמידתה יש ז"ס והם כחב"ד ח"ג ושליש העליון דת"ת הרי הם ז"ס וכל א' כלולה מי' הם ע' כמנין יין ונמצא כי בחינת היין היא הארה המגעת אליה מז"א מן הספירה שלא עלתה היא עד {עא ע"ב} כתר והוא מן הכתר עד החזה כנז' והרי כי סוד היין רומז אל הארת הכתר משא"כ בקידוש שאין בו רמז רק אל המוחים הנקרא קדש כנ"ל והנה נתבאר ענין בחי' המעש' שהיא להמשיך מא"פ של המוחין ושל הכתר דז"א בחי' א"פ אל המו' ואל כתר דנוק'

ואח"כ ע"י ויכולו והקידוש שהוא בחי' הדיבור נמשך מן א"פ עצמו דמוחין דז"א בחי' אור המקיף אל מוחין דנוקב' כנ"ל ועניינו הוא כי אנו ממשיכין א"פ דמוחין דז"א דרך ג' הקו' עד החזה דז"א ומשם יוצא לחוץ וניתן אל הנקבה בסוד היין הנכנס תוך פנימיות הכוס והוא ענין ג' שמות י"ה הנ"ל ואמנם מן האור הפנימי עצמו דמוחין דז"א היוצא דרך פיו דז"א ולחוץ בסוד הבל אנו ממשיכים אותו למטה עד מקום הנוק' הנק' כוס ושם נשאר עליה בבחי' א"מ אל מוחין שלה והנם כמו שא"פ שלה שהוא בחי' היין כנז' נרמזו בו ענין חשבון יין שהוא הארת הז' ספי' כנז' וגם נרמזו בו ענין ב' שמות י"ה במילוי יודין שחשבונן ג"כ ע' כנ"ל הנה כמו כן בזה האור המקיף שלה צריך שירמזו בו ענין זה עצמו והוא ענין ע' תי' שיש בס' הקדוש וביכולו כנודע ואלו הע' תי' הם כנגד בחי' הארת הז"ס הנק' יין וכנגד חשבון ב' שמות י"ה במילוי יודין והכל בבחי' אור המקיף

וזה סדר הקידוש תחילה תאמר יום הששי ויכולו השמים כו' ואח"ך תאמר סברי מרנן בא"י אמ"ה בפה"ג ואח"ך תאמר נוסח הקידוש הזה בא"י אמ"ה אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו ושבת קדשו באהבה וברצון הנחילנו זכרון למעשה בראשית תחילה למקראי קודש זכר ליי"מ ושבת קדשך באהבה וברצון הנחלתנו בא"י מקדש השבת ובס"ה בפ' בראשית נתבאר בפ"י כי יש ע' תיבו' בס' ויכולו ובס' הקידוש ל"ה תיבין בויכולו ול"ה תי' בקידוש ולכן אותם הנוהגין לומר אחר תי' זכר ליי"מ כי בנו בחרת ואותנו קדשת מכל העמים ושבת קדשך כו' הם טועים טעות גמור כי מוסיפין בחשבון התיבות ואין לומר סדר גירסא זו אלא בקידוש של יו"ט בלבד והטועים העתיקוהו משם בסדר הקידוש של שבת וטעם מה שמקדימין לומר ב' תי' יום הששי קודם ויכולו כבר נודע לכאורה כי נרמזו ד' אותיות הוי"ה בר"ת יום הששי ויכולו השמים אבל עיקר הטעם הוא לכוין אל הנ"ל כי הנה נתבאר שהמוחין הם ג' שמות י"ה שנים במילוי יודין וא' פשוט וכמו שנרמזו בהכנת המעשה כנ"ל ג"כ צריך לכוין בהם בבחי' הדיבור שהוא הקידוש בויכולו שהוא בחי' אור

שעה"כ

המקיף והנה ר"ת יום הששי הוא שם י"ה הפשוט שהוא כנגד מוח הדעת וכנגד ב' שמות י"ה דמילוי יודין שכל א' הוא בנימ' ל"ה הם ויכולו שהם ל"ה תי' והקידוש שהוא ל"ה תי' אחרות והם סוד ב' מוחין חו"ב גם תכוין כי ל"ה תי' של ויכולו ול"ה של הקידוש הם ע' ועם חשבון י"ה שבר"ת יום הו' הרי הם גימ' פ"ה כמנין כוס שהם ה"ג מנצפ"ך כנ"ל אלא שהם בסוד א"מ והרי נתבאר ענין ע' תי' שיש בו יכולו ובקידוש ואמנם ענין ל"ה תי' שיש בו יכולו תכוין בהם שהם ענין קבלת המל' הארת המוחין דז"א כנז' ולכן הם ל"ה תיבין כנגד ל"ב נתי' חכמה והג' הם נה"י והנה יש בו ג"פ אלקים וג"פ שביעי ואמנם ג"פ אלקים הם מלמעלה למטה²⁷⁰³ וג"פ שביעי הם מלמטה למעלה וסימנם שומר הברית והחסד כנז' בס"ה פרשה בראשית (מז ע"ב²⁷⁰⁴) ועי' בש' המצות ששם כתב שג' אלקים א' בגבורה וא' בהוד וא' במל' בסוד ג' אלקים שיש בפ' ויכולו וצ"ע כו' וזה סדרן ויכל אלקים ביום הו' אלקים בינה השביעי מל' הנק' מלאכתו ויברך אלקים את יום הו' ויברך הוא החסד ואלקים גבו' את יום הו' חסד והרי חסד בתחי' ובסוף וגבורה באמצען להמתיקם וישבות ביום הו' יסוד אשר ברא אלקים לעשות מל' ופעם א' שמעתי ממורי ז"ל כי ל"ה תיבין דויכולו הם כנגד ל"ב נתי' חכמה וכנגד ג' מוחין עצמן דז"א ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי ל"ה תיבין דויכולו הם בחי' יניקת המל' ממוחין דז"א והם ל"ב נתי' וג' אלקים והם בחי' השינים שהם ל"ב שינים שבתוך הפה וענין זה נרמז בוזהר פ' ויקהל גם צריך שיכוין כי ג"פ שביעי שנזכר בו יכולו הם סוד ג' מוחין דז"א אשר שלשתם בבחי' שביעיות כנז' בדרושים שקדמו איך ביום השבת כל הספי' נקרא שביעיות וע"ש גם צריך שתכוין כוונה אחרת במה שנוגע אל ז"א כי עד עתה ביארנו ענין הארת הנקב' ואמנם הארה הניתוספת עתה בז"א הוא כי עתה נכנסין בז"א בעת שאומרים הקידוש ויכולו ג' פרקין קדמאין דאות ל' דצלם דמוחין דז"א {עא ע"ג} מצד אבא ועתה הרי נשלם ליכנס המקיף הא' התחתו' דמוחין דז"א הנק' ל' דצלם דאימא ודאבא ונשלם לגמרי

עוד בענין ג"פ ויכולו שבליל שבת הנה בו יכולו הא' של העמיד' עולים חג"ת דז"א שהם ג"פ שביעי הנז' בו יכולו ונכללים בחב"ד וחב"ד עולים בל' דצלם דז"א וחב"ד דבריאה עולים בנה"י דז"א דאצילות וכן כל המדרגות שתחתיהן עולין על הסדר הזה עד שנמצא שעולין נה"י דעשיה במקום חג"ת דעשיה ומקום הנה"י נשאר חלל ופנוי כנ"ל בסוד מחלליה מות יומת אח"כ בו יכולו הב' שאחר העמידה צריכה המל' דאצילות לעלות בחג"ת דאצילות כדי לקבל הארה מן המוחין שלה אשר שם בחג"ת ואינה יכולה לעלות רק עד נה"י הנק' מדת לילה לפי שהם המידה והשיעו' של קומת המל' הנק' לילה אבל חג"ת נקרא מדת יום וזכור ענין זה והנה עתה בליל שבת אינה יכולה לעלות במדת יום ולכן נשארת במקומה בנה"י שהם מדת לילה והארה של המוחין שלה העומדי' בחג"ת יורדת למטה עד מוחין שלה אבל היא אינה עולה וז"ס ברכה מעין ז' של ליל שבת והוא כי נודע כי כל חזרת העמידה דש"ץ היא בחג"ת ולכך בשחרית דימי החול שהיא עולה ממש בחג"ת הנק' מדת יום לכן יש חזרת עמידה גמורה אבל עתה שאינה עולה שם אמנם עכ"ז יורדת הארה משם אליה לכן היא חזרת מעין ז' ולא גמורה בז' ממש אח"כ בו יכולו הג' של

- מאיר הכוונה -

²⁷⁰³ עי' לעיל הערה 2297.

²⁷⁰⁴

עוד פירש רבי שמעון את הדבר ואמר, כתוב "שומר הברית והחסד". "שומר" זו כנסת ישראל. "הברית" זה יסוד העולם. "והחסד" זה אברהם, שכנסת ישראל היא שומר הברית והחסד, ונקראת שומר ישראל, זהו שומר הפתח של הכל, ובו תלויים כל מעשי העולם ודאי.

תו פירש רבי שמעון מלה ואמר כתיב (דברים ז ט) שומר הברית והחסד שומר דא כנסת ישראל הברית דא יסודא דעלמא והחסד דא אברהם²⁷⁰⁴ [דכנסת] (וכנסת) ישראל היא שומר הברית והחסד ואקרי שומר ישראל דא הוא נטיר פתחא דכלא ביה תליין כל עבידן דעלמא ודאי

שעה"כ

הקידוש מקבלת הארה מג"ר דו"א ע"ד הנז' בחג"ת וז"ס מה שצריך לקבל הכוס בשתי ידי
כמבואר אצלנו ע"ש

ענין הקידוש הנה ויכולו הא' או היתה המל' נק' חק"ל כי היא עומדת בנה"י
וביכולו הב' נקרא תפוחין כי אז מקבלת מחג"ת אע"פ שאינה עולה שם וביכולו הג' נקרא
קדישין כי עתה מקבלת מחב"ד שהם מוחין ממש דו"א ונודע כי כל קדש הוא בחכמה
משא"כ בב' ויכולו הראשונים שאינה מקבלת רק מהתפשטות המוחין בחג"ת נה"י
ומהארתם והנה ויכולו הא' הנקרא חק"ל צריך לכוין ביחוד יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י כי
אלו הד' שמות מקבלת עתה המל' וסוד הענין הוא כי למעל' בראש ז"א שם הם המוחין
הנק' יהו"ה אהי"ה ותמשיך הארה משם דרך הקוים מיהו"ה ואהי"ה שהם מוחין מצד אבא
ודאימא עד הנה"י דו"א כדי שיהיה כח באותם הארות של המוחין שבתוכם לתת בחי'
מוחין אל המל' אע"פ שאין בנה"י בחי' מוחין ממש ולמטה בנה"י דו"א שם הוא יחוד יהו"ה
אדנ"י זה בז"א וזה בנוק' וגם כי נו"ה עצמם נק' יהו"ה אדנ"י וכאשר תקח הכוס בשני ידיך
תכוין כי כל יד היא סוד יו"ד ה"י שכנ' יש בכ"פ יו"ד ה"י יו"ד ה"י עשר אותיות כנגד יו"ד
אצבעות ב' הידים גם כף היד היא עגולה בציור י' וה' אצבעות הרי י"ה ואח"כ יכוין באלו
האותיות שהם מלאות כזה יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד שהם י"ד אותיות בשם הא' וי"ד אותיות
בשם הב' הרי כ"ה פרקים שבידיים הב' ובקידוש יכוין בג"פ הויה דע"ב דיודין בזה האופן
ר"ת של יום הששי ויכולו השמים ר"ת יהו"ה ותכוין שהיא מלאה בדיודין הרי ע"ב אחד
ומלת ויכלו היא בנימטריא ע"ב וע"ב שיש בקידוש הרי ג"פ ע"ב ובענין היין עצמו יכוין
להמשיך אל המלכות ד' מוחי' מהבינה והם ד' היות עסמ"ב וג' אהיה דיודין וההיין ואלפין
ויש בהם ז' יודין בהיות' פשו' כמנין יין וגם יש בהם בהיות' מלאים ע' אותיות כמנין יין גם
הם סוד ז"ס הנעשוי' אל המל' כל אחת כלולה מי' כמנין יין והנה ד' ההיות הם המוחי' עצמן
חב"ד כלול מחו"ג וג' אהי"ה הם הלבושים שלהם שהם נה"י דאימא ונמצא כי היין הם
המוחי' ויש להם ב' לבושים הא' הוא הכוס והוא סוד הנה"י דאימא כנז' והב' הוא הידים
של האדם שבהם אוחז הכוס של יין והם סוד הידים של ז"א אשר בתוכם מתלבשים
ומתפשטים הנה"י דאימא כנודע גם תכוין לב' היות דע"ב וס"ג שבהם ז' יודין כמנין יין
ואלו ההיות הם אשר בהם אנו מכונים ב' הידים י"ה י"ה בכל א' מהם כנז' גם ב"פ יו"ד ה"י
הם גימ' יין גם ע' תי' שיש בנוסח הקידוש כמנין יין ועם ב' השמות הרי ע"ב גם יכוין
להמשיך אליה גם את בחי' הכתר שלה ע"י היין באופן זה כי הנה הכתר הוא ע"י הכאת
יו"ד ה"י יו"ד ה"א יו"ד ה"ה ובהיותם בסוד ריבועים עולים בגימ' כתר בזה האופן יו"ד פ'
ה"י בגימ' ש' יו"ד פ' {עא ע"ד} ה"א בגימ' ק"ך יו"ד פ' ה"ה בגימ' ר' ס"ה כתר והנה המילוי
לבדו של שם י"ה בג' מיני מילויים אלו הוא עולה כ"ו בזה האופן ו"ד שבמילוי יו"ד בגימ'
עשרה וי' וא' וה' שהם ג' מילויים ה' הם בגימ' י"ו ס"ה הויה וז"ס כי ביה ה' צור עולמים ר"ל
ששם הויה נרמז בג' מילויים של י"ה כנז' ובקונטרס אחר מצאתי שכ"ז יכוין ע"י ראית
והסתכלות עיניו בכוס היין ועי"כ ימשיך אליה בחי' הכתר ע"ד הנז' ובקונ' אחר מצאתי
שביום שבת כאשר אדם יתן עיניו בכוס היין כנודע יכוין כוונה אחרת משונה מבימי החול
והוא שיכוין בשם י"ה אדנ"י כי הנה ה"פ י"ה אדנ"י הם בגימ' בת עין שעליה ארוז"ל ונותן
עיניו בכוס וענין בת עין זו נבאר אותו בשער רוח"ק בענין היהודים בענין יחוד המתחי'
חזית איש מהיר במלאכתו כו' וכשישתה הכוס יכוין כי הז' שמות הנ"ל שהם ד' היות וג'
אהי"ה של המוחי' הם בגימ' רל"ב ותנ"ה וכ"ח אותיותיהם הפשוטות ס"ה שתי"ה

קודם הכוס של קידוש צריך שיאמר כל המזמור הזה והוא מזמור לדוד ה' רועי כו'
בין בלילה בין ביום בשחרית ובין בסעודת מנחה ובר"ת אך טוב וחסד ירדפוני יכוין שהם
כמנין כ"ו כמנין שם יהו"ה וגם בס"ת אדם טוב וחסד יכוין שהם כ"ו והם בגימ' שם יהו"ה
אלא שבסעודת הלילה יכוין בהויה דיודין ובשל שחרית בההיין ובשל מנחה באלפין
וכשיאמר סברי מרנן יכוין כי סברי הם ג' מנינים ס"ר הם בגימ' עשר היות פשוטות ה'

שעה"כ

דחסדים וה' דגבו' והם ס"ר דסברי' והב' כוללים של החסדי' וגבו' הם ב' דסברי ועשרה כוללים שלהם הם יו"ד דסברי

מרגן הוא בגימ' שם והוא מ"ש בשם מן שמע וע"ש ובתי' הגפן אם הוא בסעודת הלילה יכוין שהוא בגימ' חק"ל שהוא חיבור יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י ובסעודת שחרית לב' הויות ע"ב ס"ג עם ב' כוללים שלהם ועם הכולל לב' ובסעודת המנחה יכוין להויה דע"ב דיודין ולשם אדנ"י והכולל לב' גם בלילה יכוין להויה דמ"ה ודב"ן ולמ"א אותיות שיש בשם אהי"ה פשוט ומילוי ומילוי והם קל"ח כמנין הגפ"ן ובשחרית יכוין לשם אל אלקים אהיה ובמנחה יכוין לב"פ שם אדני וח' אותיותיהם הם קל"ח ובענין סעודת ליל שבת כבר נתבאר אצלנו ומצאתי כתוב בקונט' בזה בסוד האכילה יכוין כי הלחם הוא מחסד והיין מהגבו' מן בינה מים מן החסד בשר לה' ונלע"ד מן נו"ה ר"ל נצה הוד פרי עץ הוא יסוד הנק' פרי העץ שהוא ת"ת

כונת ברכת בפה"ג הנה ברכה זו יש בה ט' תיבין ואינם מכלל ע' תיבין שיש בו יכולו והקידוש ותכוין בהם שהם סוד ט' יודין שיש בד' הויות עסמ"ב ותכוין להמשיכם כולם אל הנק' שהיא בחי' כוס היין כנ"ל והנה הנקבה היא הו"ה דב"ן דההין ובה ט' אותיות ותכוין להמשיך ט' יודין הנז' בט' אותיות הו"ה דב"ן שבנוק' ובתיבת הגפן תכוין מש"ל שהיא בגימ' חק"ל והוא בגימ' ד' שמות יהו"ה אהי"ה יהו"ה אדנ"י וביאורו הוא שתכוין להמשיך היין הזה הנק' פרי הגפן אל הנקבה הנק' גפן העומדת בנה"י דז"א ובהיותה שם נקרא חק"ל כנ"ל ולהיותה שם אתה מוריד לה עתה הארת המוחין של ז"א

כונת שתית היין אח"כ תשתה כוס היין ותכוין בשתייתו אל הנ"ל כי הנה האדם בעצמו הוא סוד ז"א והכוס אשר בידו היא הנקבה העומדת בחוזה שלו והיין שבתוכו הוא בחינת הארת המוחין הנמשכין ממוחין דז"א ועתה ז"א עצמו שותה היין הזה שהם אלו ההארות הנז' ונכנסו דרך פנימיות ז"א כנ"ל כי בחי' היין הזה הוא א"פ דמוחין דז"א ואינו א"מ כי הנה הוא בחי' המעשה ואח"כ בוקעים האורות האלו ויוצאים דרך דופני גופ' דז"א ונכנסין תוך דופני גופא דנוק' כדי שיהיה ממש בחי' א"פ גמור והוא ע"ד שאר המוחין הפנימים שיוצאי' ממש מדופני גופ' דז"א ונכנסין תוך דופני גופא דנוקב' ולכן צריך שהאדם שהוא ז"א שותה הוא עצמו היין הזה כדי שירד עד המקום ששם עומדת כנגדו הנק' מבחוץ ומשם יוצאים ונכנסין בה

תפלה טובה קודם כל סעודה מצאתי כתוב בקונטרס א' ונלע"ד שאינו משם מורי ז"ל וז"ל זאת התפלה טוב לאומרה קודם כל סעודה מג' סעודות של שבת וזה סדרה זעב ע"א

יהא רעוא מן קדם עתיקא קדישא דכל קדישין טמירא דכל טמירין סתימא דכולא דיתמשך טלא עילאה מיניה למליא רישו' דז"א ולהטיל לחקל תפוחין קדישין בנהירו דאנפין ברעו וחדוא דכולא ויתמשך מן קדם ע"ק דכל קדישין טמירא דכל טמירין סתימא דכולא רעותא הנא וחסדא ורחמי בנהירו עילאה וברעות' וחידו עלי ועל כל בני ביתי ועל כל ישראל עמך ויפרקינא מכל עקתינ בישין דייתון לעלמא ויזמין ויתיהב לנא ולכל נפשתנא הנא וחסדא ורחמי וחיי אריכי ומזוני רויחי מן קדמיה אכי"ר

ובלילה יכוין במלת טלא לטל יצחק ובאהי"ה פשוט ומלא ומלוי המלוי שהם ט"ל אותיות והב' טללים האחרים כלולים בו ובטל דשחרית יכוין באברהם ובט"ל אותיות שיש בד' הויות עסמ"ב וב' טללים האחרים כלולים בו ובטל דמנחה יכוין ביעקב ובשם יהו' במילוי אלפין שעולה טל וב' טללים האחרים כלולים בו ואלו הנז' טללים בגימ' הם קי"ז וכוללם הו"ה דההין שהוא ב"ן ושם אדנ"י בגימ' קי"ז כמנין ט"ל ג"פ ור"ת של שלשה כוללים הללו עולים בגימ' נ"א וס"ת הם בגימ' א"ל

שעה"כ

וקודם הנטילה יאמר אתקיננו סעודתא דמהימנותא שלימתא חדותא דמלכא קדישא אתקיננו סעודתא דמלכא דא היא סעודתא דחקל תפוחין קדישין וז"א וע"ק אתיין לסעדא בהדה²⁷⁰⁵

ובשחרית יאמר דא היא סעודתא דע"ק וז"א וחקל תפוחין קדישין אתיין לסעדא בהדיה ובמנחה יאמר דא היא סעודתא דז"א וע"ק כו' אח"כ תטול ידיך וצריך שבעת שתננב ידיך ובשעה שתברך ענ"י תגביה ב' ידיך זקופות למעלה כנגד ראשך מב' צדדי ראשך גם יהיה כ"ז מעומד

ועתה נבאר הכונה הנה ענין נטילה לאכילה נתבאר ענינה בענין נט"י לאכילה דימי החול אמנם מה שנוסיף בזה עתה הוא כי הנה שם נתבאר ענין הנטילה שהיא העלאת הידים כנגד הראש להעלותם אל מדריגתם הא' שהיו משתמשין במקום ראש והנה עתה להורות כי הנוק' מקבל' הארה ע"י הידים העליוני' דז"א מן תלת מוחין דילי' ברישיה לכן תגביה ידיך עד כנגד ראשך וגם לסיבה זו צריך לברך ברכה זו מעומד לפי שהיא למע' בסוד המוחין דז"א ונודע כי עלמא דדכורא (לך לך דף צו ע"א) כל עובדוי מעומד ולכן עתה אשר כונתך להעלות את הנקבה וליחדא עם בעלה צריך שיהיה מעומד גם בכל נטילה מג' סעודות דשבת צריך לקיים ב' הדברים הנז' שיהיה מעומד ושיגביה ידיו עד כנגד ראשו

ענין השולחן ענין השלחן ראיתי למורי ז"ל שהיה חושש ומקפיד מאד וזהיר לאכול בשלחן של ד' רגלים כדוגמת שלחן שבבית המקדש גם בענין הלחם המסודר עליו צריך לזהר לשים בכל סעודה י"ב לחמים על השלחן כנגד י"ב חלות לחם הפנים ותסדרם כסדר זה ו' לחמים מצד ימין השלחן וו' מצד שמאל השלחן והו' הימני' יהיו ג' ע"ג ג' וכן בצד שמאל והג' שבצד ימין יהיו מונחים כעין סגול וג' העליונות מונחים עליהם וכן בצד שמאל וזה סדרן נמצא כי בצד ימין השלחן יש ד' לחמים ב' ע"ג ב' כזה ציור וכן בצד שמאל ובאמצעין יש ד' לחמים אחרים ב' ע"ג ב' כזה אלא שהשנים מופסקים מן השנים האחרים וריוח ואויר ביניהם כי הב' האמצעיים שהם זו ע"ג זו הם קרובים לשני חלות הימנים והב' האמצעיים האחרים קרובים אל ב' חלות השמאלים וענין זה נמצא מפורש בביאור בס"ה במאמרים דכ"י והיותם י"ב לחמים השעם הוא כי הנה עתה בסעודה זו מקבלים הארה מן הי"ג נימין דשערי דברישא דא"א וכבר נתבאר אצלנו כי אותם הי"ג נימין הם בחינת ג' הויות ובהם י"ב אותיות והיתירה היא הנימא הכוללת לכל הי"ג נימין אבל שרשם אינם אלא י"ב ולכן כנגדם הם י"ב לחמים ובבחי' היותם ג' הויות שמספרם ע"ח לכן הם נקראו בחי' לחם שגם הוא בגימ' ע"ח באופן שתכוין להוריד הארה מן ג' הויות שהם בגימ' לחם ומכל אות ואות שבהם נעש' לחם אחד והויה אחת כנודע ומשם נמשכת סעודה זו דליל (עב ע"ב) שבת אל המל' והיא האוכלת סעודה זו כנ"ל אבל אינה מקבלת הארה זו אלא באמצעות ז"א כי הוא הוא המקבלם תחלה והוא נותנם אח"כ אליה ודע כי בכל מקום לא יש סעודה רק כשיש בחי' פה ולכן עתה בלילה שהיא מקבלת מן הפה דז"א לכן יש סעוד' ממש ואינו על ידי תפלה כשאר ההמשכות והעליות וכן הוא ג"כ בכל סעודות דשבת כמ"ש בכל סעודה במקום הראוי לה ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל בענין מספר י"ב לחמים כי הנה הם י"ב כנגד י"ב נימין או כנגד י"ב חוורת' דרישא דאריך או כנגד י"ב

- מאיר הכוונה -

²⁷⁰⁵ עי' זהר ח"ב צב ע"א: תלת דרגין אינון וכלהו אקרון שבת שבת עלאה שבת דיומא שבת דליליא וכלהו חד ואקרי כלא שבת וכל חד כד איהו שלטא נטיל לחברוי זמין לון בהדיה בההוא שולטנו דיליה וכד האי אתי לעלמא כלהו אתיין וזמנין בהדיה
תרגום: שלש דרגות הן וכולן נקראות שבת שבת עליונה שבת של היום שבת של הלילה. וכולן אחת והכל נקרא שבת וכל אחת כשהוא שולט לוקח את חבריו ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלו וכשזה בא לעולם כולם באים ומזמנים עמו.

שעה"כ

תיקוני דיקנא דא"א וכולם יורדים עד היסוד ומה שהיו תחילה מספר י"ב שהם ג' הויות שבהם י"ב אותיות ונעשו שם כמנין לחם שהם ג' הויות הנה עתה ברדתם אל היסוד נעשים אותיות מל"ח כאותיות לח"ם והענין הוא שהם בחי' ג' הגבורות הנמתקות אשר ביסוד שהם ג"כ בחי' ג' הויות כמנין מל"ח ואז מתמתקים יחד ג' הגבורות ע"י ג' החסדים וע"י המיתוק הזה הרויחו הגבו' כי בתחלה היו מרים בסוד הדינים הקשים ועתה נהפכו למעם המלח אשר נתבטל מהם קצת מרירותם וא"ל מורי הרב משה אלשיך נר"ו כי שמע ממורי ז"ל כי ביום שבת כוונה זו תהיה בעולם האצילות ובימי החול ג"כ תהיה כוונה זו אלא שתהיה בעולם היצירה ואני לא שמעתי זה וממה שנבאר בי"ב לחמים דסעודת שחרית נרא' כי ליל שבת הם י"ב נימין ויום שבת הם י"ב חוורתו ובמנחת שבת הם י"ב תיקוני דיקנא כנלע"ד

ונהזור לענין א' בענין סדר י"ב לחמים כי תכוין שד' לחמי' שמצד ימין שהם ב' ע"ג ב' הנה הם ארבעה אותיו' הויה אחת אבל ב' הלחמים התחתונים הם שני ההיין שהם הנקבות וב' לחמים העליונים הם ב' אותיות י"ו שהם הזכרים כי הזכרים הם למעל' והנקבות תחתיהם וכע"ז ד' לחמים השמאלים הם הויה אחרת ב' ע"ד הנז' ממש ותכוין כי ב' לחמים האמצעים הסמוכים לצד ימין הם סוד ב' אותיות י"ה י' על ה' והב' אמצעי' הסמוכים לצד שמאל הם ב' אותיות ו"ה ו' על ה' וברצותך לומר ברכת המוציא אז תקח ב' לחמים העליונים שבד' אמצעים ותחבר שניהם בב' ידיך וב' שולי הלחמים יהיו דבוקים זה בזה וב' פנים מב' צדדיו שלהם יהיו פן זה מצד ימין ופן זה מצד שמאל ואז יתראו כאלו הב' לחמים נעשו לחם אחד ובו ב' פנים מב' צדדיו ויהיה כדמיון לחם הפנים שבמקדש ותכוין כי הלחם שביד ימינך הוא אות י' של הויה והלחם שביד שמאלך אות ו' ותברך אז ברכת המוציא ובה' של המוציא תכוין אל אימא עילאה ובה' של הארץ תכוין במלכות ובמלת לחם תכוין בת"ת גם במלת לחם תכוין אל הלחם הנז' שהוא בחי' י"ג נימין הנ"ל ואח"כ תבצע מן הלחם הימני שהוא כנגד אות י' של הויה"ה כנו' והוא כנגד החכמה אשר משם נמשך המזון המעולה מכל השאר ותבצע ממנו תחלה שיעור כזית ותאכלנו אתה ותכוין שהכזית הזה הוא כנגד אות י' של הויה"ה שהוא הז"א ואח"כ תבצע בציעה ב' כשיעור כביצה ותתן לאשתך ותכוין שהיא כנגד אות י' אחרונה של אדנ"י שהיא בנוק' דז"א ותכוין שיתחברו ויעשו שם יאהדונהי ואח"כ תבצע ותתן לשאר בני הסעוד' היושבים שם ובס' סעודת ימי החול יתבאר יותר באורך כל עניני ברכת המוציא וכונת האכילה ושאר פרטים האחרים אבל בענין אכילת סעודה זו כבר נתבאר לעיל קצת כונות שבה ואמנם דרך קצרה' תכוין כי הנה עתה אתה אוכל מן הארה הנמשכת מן פה דז"א וממו' שבו ומן ל"ב נת"י חכמה שבו אשר עתה הם מאירים בל"ב שינים אשר בפ"ך וע"י אתה טוחן ולועס המאכל וכבר נתבאר ענין כוונת טחינת השינים באכילה בסעודת החול וע"ש היטב פרטים רבים וכונות רבות

ואחר האכילה היה נוהג מורי ז"ל לומר פזמון אחד בקול נעים והוא ז"ל תיתן ג' פזמונים מיוסדים ע"ד חכמת האמת בכל פרטי הכונות של שבת פזמון אחד לסעודת הלילה ופזמון אחד לסעודת שחרית ופזמון אחד לסעודת מנח' וזה נוסח (עב ע"ג) פזמון סעודת הלילה ובראשי פרקים של הפזמון הנז' נרמזו אני יצחק לוריא בן שלמה לחן מתי יבושר עם

אסדר בשבחין למיעל גו פתחין דבחקל תפוחין דאינון קדישין
נזמין לה השתא בפתורא חדתא ובמנרת' טבת' דנהרא על רישין
ימינא ושמאלא ובינייהו כלה בקישוטין אזלא במאנין ולבושין
יחבק לה בעלה וביסודא דילה דעביד נייחא לה יהא כתיש כתישין
צוחין אף עקתיין בשלין ושביתיין ברם אנפין חדתיין ורוחין עם נפשין
חדו סגי ייתי ועל הדא תרתי נהורא לה ימטי וברכאן דנפישין

שעה"כ

קריבו שושבינין עבידו תיקונין לאפשא זינין ונונין עם רחשין
למעבר נשמתין ורוחין חדתין בתרתין ובתלתין ותלתא שבשין
ועיטורין שבעין לה ומלכא דלעיל' דיתעטר כולה בקדיש קדישין
רשימין וסתימין בגו כל עלמין ברם עתיק יומין הלא בטיש בטישין
יהא רעוא קמיה דתשרי על עמי' דיתענג לשמי' במתיקין ודובשין
אשוי לדרומא מנרתא דסתימא ושלחן עם נהמא בצפונא ארשין
בחמרא גו כסא ובמדאני אסא לארום וארוסה לאתקפא חלשין
נעטר לון כתרין במילין יקירין בשבעין עטורין דעל גבי חמשין
שביתין ושביקין מסאבין דרחיקין חבילין דמעיין וכל זיני חרשין
שכינתא תתעטר בשית נהמי לסטר בוויין תתקטר וזינין דכנישין
למבצע על רפתא כזיתא וכביעת' תרין יודין נקמא סתימין ופרישין
משח זיתא דכיא דטחנין ריחיא דנגדין נחליא כגוה בלחישין
הלא נימא רוין ומילין דגניזין דליתיהון מתחזין טמירין וכבישין
אעטר ית כלה ברזין דלעילא בגו האי הלולא דעירין קדישין

אחר הפזמון יקרא כמה פרקי משנה ממסכת שבת ואם תרצה תקרא ח"פ הא'
בליל שבת וח' אמצעיים בסעודת שחרית וח' אחרונים בסעודת מנחה ותכוין כי הם כ"ד פ'
כנגד כ"ד קישוטי כלה כנודע אצלנו אבל רוב פעמים מה שהיה נוהג מורי ז"ל הוא לומר
ד' פ' הראשו' ממס' שבת בלילה וד' הב' בשחרית וד' פ' הג' במנחה ויכוין אל ד' אותיות
הויה או אל ד' אותיות אדנ"י ואיני זוכר איך שמעתי בזה ממורי ז"ל או אם הם בהו"ה או
באדנ"י ולפעמים כשהיה מורי ז"ל טרוד בעסק התורה על השולחן עם בני אדם לא היה
קורא רק פ"א בכל סעודה

ואח"כ תטול ידיך במים אחרונים ואח"כ תאמר הסדר הנהוג אצלך בימי החול
אחר נטילת מים אחרונים קודם בהמ"ז והם כמה פסוקים נכתבו גבי סעודת החול וע"ש
ואח"כ קודם בהמ"ז דשבת יכוין קודם שיאמר הברכה להויה דע"ב דיודין ולמספר כ"ז
שלה הפשוט ושניהם בגימ' צ"ח וז"ס דודי צח ואדום ואח"כ תברך ברה"מ וכבר נתבאר
בכונתה בסעודת החול וע"ש אמנם החילוק שיש עתה בברכת המזון דשבת הוא שתכוין
ממש ע"ד הכוונה שביארנו בבהמ"ז דחול אבל צריך שתכוין עתה כי כללות ד' ברכות של
בהמ"ז הם הויה דע"ב דיודין ברכה ראשו' בכללות' היא אות יוד במילוי מילויה יוד ויו
דלת והם ט' אותיו' כנגד ט' אורות אלו ובחתימת ברכה זו באמרך בא"י הוין את הכל תכוין
כי זאת ההויה היא דע"ב דיודין ברכה ב' בכללותה היא אות ה"י במילוי מילויה ה"י יו"ד ה'
אותיות ובבא"י יכוין אל ס"ג ובברכה ג' אל אות ו' כזה ויו יוד ויו והם ט' אורות ובהויה
דחתימת הברכה תכוין בהויה דמ"ה דמילוי אלפין ובברכה ד' ובכללותה היא אות ה'
אחרונ' במילוי מילויה כזה ה"י יו"ד והם האורות ובהויה דחתימת הברכה תכוין בהויה
דב"ן ובתוספת ברכת רצה והחליצנו כו' תכוין ענין חליצת הנע"ל דנער מטטרון שהוא
היצירה כדי לעלות למע' אל הבריאה שהם בחי' לבושי מלכא ביומא דשבתא וביו"ט כי
ברכה זו היא הג' והיא כנגד יצירה הנק' מטטרון ואנו מתפללים שביום שבת לא יתנהג
העולם ע"י שליטת מטטרון כמו בחול אבל יהיה חלוץ הנע"ל כנודע בסוד פ' שלף איש כו'
ולא ישלום עתה בשבת אלא ז"א דאצילות הנקרא איש ע"י הבריאה השולמת בשבת
כנודע ואחר בהמ"ז תחזור לקחת ב' אגודות של הדס בב' ידיך ותחברם יחד בכונה הנ"ל
ותאמר זכור ושמור בדבור אחד נאמרו ואח"כ תברך ברכת עצי בשמים ותריח

שעה"כ

ונבאר כוונת הריח אשר ייעדנו לעיל לכתוב ביאורו בכאן וכוונה זו איננה פרטית לזמן הזה אבל בכל פעם (עב ע"ד) שתריח איזה ריח טוב בכל זמן מהזמנים תכוין כוונה זו ואף אם הוא מיני בשמים אחרים שאינם מין הדם וזה עניינה והנה היסוד של כוונה זו מיוסד על ד' תיבות אשה ריח ניחוח לה' אבל סדרן כפי הכוונה זו הוא באופן זה ריח ניחוח אשה לה'

דע כי ענין הריח הוא בחי' הגבו' המתפשטות למטה שחזור' להתמתק בשרשם בסוד הריח כי הנה מקום ה' גבו' הוא בה' מקומות כנז' באדרת נשא והם חוטמא פומא דרועין ידין אצבעין וחוטמא הוא העליון שבכולם וכשהגבו' מתקבצו' ועולות ונכנסות בסוד הריח דרך נקבי החוטם הנה הם עולו' עד המוח הנקרא דעת אשר שם עטרא דגבורות שהיא שורש כל הה' גבורות כנודע ואז הם מתמתקים שם כנודע כי אין הדינין מתמתקים אלא בשרשם וכמבואר אצלינו בסוד פרה אדומה

ועתה נבאר פרטי המדריגות שיש בענין הריח כי הלא הריח עצמו קודם הכנסו תוך החוטם אז הוא בבחי' א' ואז נקרא ריח בלבד והוא ענין הדינין שהוא בחי' האחוריים הפשוטי' משם אלקים כזה א' אל אלה אלקי אלקים שהם בגימ' ר' ועם ה' אותיו' פשוטות של אלקים ועם י"ג אותיות במילואו הרי הכל בגימ' ריח וזו מדריגה א' ואחר כניסתם אל תוך החוטם נק' ניחוח מלשון נחת רוח כי אז מתחילים להתמתק כנודע ענין חרון אף שענינו הוא יציאת הדינין מן החוטם ולחונן בסוד כי אז יעשן אף ה' כו' ובסוד ויחר אף ה' במ וילך כנז' באדרא וההיפך בכניסתם אל תוך החוטם כי אז מתקמטים הגבורות ומתקבצים שם ואינם מתפשטות לחוץ לעשות דין בעולם והנה החוטם יש בו ב' נקבי האף ובהכנס הריח זה אל תוך החוטם מתחלק לב' הבליים דרך ב' נקבים והנה ב"פ הבל הוא בגימ' ניחוח עם ב' הכוללים שלהם ואח"כ עולה הריח מדריגה ג' דרך האמצעיו' המצח כי החוטם הוא קו מישור כנגד אמצע המצח והנה מוח הדעת הוא ממש עומד כנגד המצח וכמבואר אצלינו בענין נתינת אפר מקלה במצח במקום הנחת תפילין כי שם עומדים הגבורו' אבל המצח עצמו הוא למטה ממקום זה וזהו טעם היות המצח מקום גילוי הדינין כנז' בב' האידרות כי יש שם כ"ד בתי דינין במצחא בסוד ומצח אשה זונה כו' ולכן ריח הגבו' עולה עד המצח כי שם ג"כ הוא שרשם כנז' ובהיותו עולה שם נק' בחי' אש"ה שהוא שם אלקים במילוי יודין שהוא בגימ' שין ועם ה' אותיות הפשוטות ועם השם עצמו הרי הוא בגימ' אש"ה אח"כ עולה הריח מדריגה ד' והוא עד המוחין עצמם ואותם ב' ההבלים הנכנסים דרך שני נקבי החוטם שהם בגימ' ניחוח כנ"ל הנה הם עולים עד המוחין שהם בחי' ד' היות עסמ"ב הנכללים בד' אותיות הויה א' והם סוד חו"ב וב' עטרין דדעת חו"ג והנה אותיות ניחוח הם כמספר אות למד במילואה של ליהו' והויה עצמה הם ד' מוחין הנז'

עוד מצאתי כתוב בשינוי ובאופן אחר וז"ל ניחוח הוא חילוף אלקים באותיות הקודמות והוא אכדט"ם והם בגימ' ע"ד ועם ב' נקבי האף הרי הם ע"ו כמנין ניחוח ליהוה הנה הלמד מנין ניחוח כאמור למעלה וההויה תמורתה מצפ"ץ והוא בגימ' ש' והה' אותיו' ע"ה הם הא' והה' של אשה וכוונת הריח הוא לעלות הקדושה מן העשיה ליצירה כל החלקים שנשארו בעשיה גם מנהג טוב הוא לקרות בכל ליל שבת אחר ברה"מ כל מס' עירובין ויכוין אל סוד ע"ב (דיודי"ן) רי"ו שהם אותיות עירוב וענין אותם הפסוקים שנכתבו בס"ה בפרשת בלק בכ"י שיאמר אותם האדם בקומו בחצות ליל שבת קודם שישמש מיטתו והם ה' אלקי אתה ארוממך אודה שמך כו' אודך על כי נוראו' נפלאתי כו' לא הניחני מורי ז"ל לנהוג לאומרם וכמעט שהוא מגמגם שאינם מדברי הזוהר עצמו גם מנהג מורי ז"ל להניח השולחן במקומו בליל שבת והמפה פרוסה על השולחן וכוס של הקידוש ושל הבהמ"ז מונח עליו והיה מניח כל שהוא טיפות יין בכוס ההוא כדי להשאיר שם

שעה"כ

ברכת ליל שבת בסוד אסוך שמן הנז' באלישע כנז' בזוהר גם היה משייר בשולחן תחת המפה הפרושה קצת פתיתין ופרורין של פת לסיבה הנז' אבל לא לחם שלם משום העורכים לגד שולחן ולא אקרי הכי אלא בלחם שלם (עג ע"א)

ענין הזווג והעונה של שבת כבר נת' אצלנו בשער המצות בפ' בראשי' ד' ג' ע"ב בענין העונ' שבילי החול וע"ש כמה מדרגו' הם אבל הענין בקיצור הוא כי בתפלת ערבית אז הוא זווג יעקב ורחל מן החזה ולמטה דז"א ואחר תפלת ערבית כל הצות לילה הא' הוא זווג יעקב ולאה בכל אורך שיעור קומת ז"א ואחר הצות לילה אז הוא זווג יעקב ברחל מן החזה דז"א ולמטה הת"ח אסו' לשמש מטתו בלילי החול אפי' אחר הצות אבל בליל שבת אחר הצות מצוה וקודם הצות אסור אע"פ שהוא ליל שבת

ענין הטביל' דשחרית דשבת הנה אם נטמ' בקרי או בתשמיש המטה אין צורך להזכיר כי הטבילה אז מוכרחת אבל אף אם לא הוצרך לטבול לסבה הנז' צריך לטבול בבוקר ביום שבת והוא כי כדמיון מה שביארנו לעיל שצריך לטבול בכל ע"ש להפריש מן החול לשבת כן צריך עתה טבילה אחרת כי הפרש גדול יש בין קדושת ליל שבת לקדושת יום שבת שהוא קדושה יתירה אבל החילוק הוא כי בע"ש הוצרך לב' טבילות הא' להפשיט בגדי החול מעל נפשו והב' להתדבק ולהמשיך בו קדושת שבת אבל עתה בבוקר יום שבת די לו בטבילה אחת להמשיך עליו קדושה עליונה של יום השבת ואיננו מפשיט מעליו ח"ו קדושת יום שבת והנה שם בע"ש ביארנו כוונת ב' טבילות אבל עתה שאין שם רק טבילה אחת אל תכוין רק אל הכונה הנז' שם שהוא שתכוין אל ד' הויות עסמ"ב ולג' שמות אהיה הא' ביודין והב' באלפין והג' בההין וז' שמות אלו הם בגימ' תרפ"ז ותוסף עליהם שם י"ה ויהיה הכל בגימ' כמנין שבת והטעם לתוס' שם י"ה הוא זה כי סוד שבת הוא ענין עלית זו"ן במקום או"א ואז הם בבחי' שם י"ה ואע"פ שכונה זו צריך לכוין אותה בטביל' ע"ש בעלייתך מן הטביל' אבל עתה בטביל' זו תכוין כוונה זו קודם שתטבול ותכוף ראשך במים

ענין תפילת שחרית של שבת ענין התפלה של שחרית דיום שבת הנה נת"ל כי בלילה יכוין האדם לקבל תוס' נר"ן ושלשתן הם בחי' נוקבין וביום שבת יכוין ג"כ לקבל בחי' נר"ן ושלשה דבורין מבחי' קדושת היום שהוא דכורא ואמנם ג' המקומות שבהם צריך לקבל תוס' הנז' שמעתי בתחלה ממורי ז"ל שבברכו של קודם יוצר דשחרית יכוין לקבל תוס' הנפש דכורא ובסמיכות גאולה לתפלה יכוין לקבל תוס' רוח ובמוסף במלת אי"ה מקום כבודו כו' יכוין לקבל תוס' נשמה אבל אח"כ שמעתי ממורי ז"ל באופן אחר וכמ"ש בע"ה בכללי הדרוש כ"א במקומו וזה החלי בע"ה דע כי מן התחלת תפלת שחרית מן סדר הקרבנות עד נשמת כל חי כו' נכנסו בחי' אורות המקיפין של בחי' המוחי' דז"א מבחי' המקיף העליון הנק' אות מ' דצלם דאימא ובס' נשמת כל חי אז נכנסין המקיפין דאות מ' דצלם דאבא וז"ס נשמת כל חי ר"ת נכ"ח שהם כמנין ג' הויות שהם ג' מוחין חב"ד בבחי' אורות מקיפין מבחי' מ' דצלם דאבא והרי נשלמו ליכנס ברישא דז"א כל המקיפין שלו מב' הצלמים דאימא ודאבא ולכן תכוין כי עתה באמריך נשמת כל חי לקבל חלק תוס' נפש דכורא שבך מבחי' יום שבת דכורא כנ"ל והנה ענין סוד נשמת כל חי הוא בחי' תוס' קדושת שבת בעולם היצירה כנודע כי תיקון נשמת כל חי הוא בסדר הזמירות שהם ביצירה כי סדר יוצר אור כו' הוא בבריאה ותכוין בנשמת כל חי כו' כי מלת כל חי הוא בגימ' ס"ח אהי"ה הוי"ה אהי"ה והם בגימ' חיים והם סוד התפילין הנק' חיי המלך²⁷⁰⁶ והכונה היא כי זה הוא תמורת התפילין שבימי החול הקדישים דיום שבת לא קבלתי כונתם ממורי ז"ל

שעה"כ

כונת יוצר דשבת הנה ביוצר דשבת הוא בחי' תוס' קדושת שבת בעו' הבריאה כי כל סדר יוצר הוא בבריאה כנודע אבל צריך שתדע כי ז' היכלות אלו אין בהם בכולם תוס' קדוש' רק בג' היכלין לבד שהם רמוזים בג' חלקים אלו הא' הוא מן יוצר אור עד אין ערוך לך כו' והב' הוא מן אין ערוך לך כו' עד אל אדון כו' והג' הוא מן אל אדון כו' עד תתברך לנצח צורנו כו' וצריך לבאר ענין אלו ההיכלות של יוצר דשחרית דשבת מה ענינם דע כי שבעה היכלות הנרמזים בסדר יוצר דימי החול דשחרית הם ז' היכלות ז"א דבריאה ובהם נכללין ז' היכלין דנוק' הנק' ז' נערות אסתר ואמנם ביום שבת ביוצר דשחרית נפתחין שבעה היכלין עילאין הנק' היכלין דשבת והם (עג ע"ב) ז' היכלי או"א דבריאה ואז ז' היכלי ז"א דבריאה עולים ונכללים בז' היכלי או"א המקבלים משם תוס' קדושת שבת והנה ז' היכלי או"א הם נרמזים בז"פ שזכרו כאן מלת הכל כי הכל מלשון היכל ואלו הם ובורא את הכל יסוד הכל יודוך הוד והכל ישבחוך נצח והכל יאמרו ת"ת הכל ירוממוך גבו' יוצר הכל חסד והרי הם ו' על הסדר ממש למעלה מיסוד עד חסד והנם מה שנרמזים במלת הכל הוא כי כל א' מהו"ק אלו הוא כלול מן ג' ש"ב הנפתחים עתה ביום שבת והנה הם ג' שערים כמנין כ"ל האמנם לא כל ז' היכלין דז"א דבריאה עולים ונכללים בז' היכלי או"א לקבל תוס' שבת רק ג' היכלות היותר ממותקים שהם בחי' החסדים והם היכל היסוד הנקרא היכל לבנת הספיר וזה עולה בברכת יוצר מתחילת הברכה עד סדר אין ערוך לך ה' אלהינו כו' והיכל הזה הוא העולה עתה בשבת למעל' מכל שאר ז' היכלי ז"א כנודע דיוסף חביבו דכולא וסליק על כולא כנו' בפ' שלח לך והוא מתעלה ועול' עד היכל אהבה דאו"א כי הנה שם באו"א הוא היכל הז' העליון דכללות עולם הבריאה כנודע ובאותו היכל יש בחי' פרמיו' היכל אהבה של או"א וזה ההיכל דיסוד דז"א עולה עד שם מתתא לעי' ומקבל משם תוס' קדושה בברכת יוצר אור שהיא כנגד היכל לבנת הספיר שהוא יסוד דז"א כנודע ועולה בכל ז' היכלין דבריאה ממש למעלה והם סוד ז' פעמים הכ"ל שזכר ביוצר דשבת שהם ובורא את הכל הכל יודוך והכל ישבחוך כו' כנו' והם כסדרן ממש למעלה מן היסוד עד החסד והנה נקשר היכל היסוד בהיכל אהבה העליון שבהיכל הז' הנק' היכל או"א ומלת הכל הא' שזכר ביוצר דשבת שהוא ובורא את הכל כנו' הנה הוא היסוד התחתון דז"א שנכלל בכל ז' היכלין דילי' ונק' הכ"ל ואז עולה בו' הכ"ל העליונים היכל הב' העולה בסוד תוס' שבת הוא היכל הרצון התחתון שהוא ת"ת ונרמז בסדר אין ערוך לך ואין דומה לך עד אל אדון כו' היכל הג' העולה בסוד תוס' שבת הוא היכל אהב' התחתון שהוא החסד ונרמז בסדר אל אדון על כל המעשים אבל היכל דנצח אע"פ שהוא קו ימיני והוא חסד איננו עולה לפי שהוא קשור עם היכל ההוד כי תרווייהו הם תרי פלגי גופא (רע"מ פנחס רלו ע"א²⁷⁰⁷) כנות ולכך הוא ג"כ דין ואינו עולה ועוד טעם אחר כנודע כי ירכין אינון לבר מגופא ולכן אפי' הנצח נקרא דין

אל אדון כו' כבר ביארנו כי הוא היכל אהבה דז"א כו' אבל צריך שתכוין כוונה אחרת והוא כי המל' הנק' א"ל אדני' כמבואר אצלנו הנה עתה ניתוסף גם בה תוס' קדושה ונעשית אדני במילוי שהוא בגימ' תרע"א ונק' עתה א"ל אלף דלת נון יוד והם בגימ' שבת לרמז כי עתה היא קדושה עיקרית של יום שבת ממש וענין זה תכוין במלת אל אדון כי אדני הוא נוק' ואדון הוא דכורא שעתה אשר נתמלא שם אדני' במילואו אז הוא שבת כנו' ונק' אדון דכורא גם נרמז בת"י אל אדון על כל המעשים שהוא ג"כ בגימ' מספר ב' שמות הגז' שהם בגימ' שבת זולת אות ה' של המעשים שהיא יתירה על השבון הגז' ובאמרו וביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו כו' ירצה כי הנה בימי החול אי' מקננת בבריאה וז"א ביצירה ומל' בעשיה וביום שבת הם מתעלים וז"א מתעלה אל בריאה וזמ"ש נתעלה וישב על כסא כבודו כו' שנתעלה מן היצירה וישב על כסא כבודו בבריאה

- מאיר הכוונה -

2707 עי' בהגר"א על ספד' צ ז ע"ג, שמביא מקור לדבריו אלו מתז"ח בסופו (נא ע"ד): 'כל אומנותיה דחבריה איהו עביד'.

שעה"כ

כונת תפילת עמידה דשבת דשחרית הנה אחר שתאמר פסוק אדני שפתי תפתח כו' קודם שתתחיל ברכת אבות תכוין לקבל תוס' הרוח דכורא ממדת יום שבת כנ"ל ואמנם התוס' שניתוסף בז"א הוא שעד עתה עדיין לא עלה שום עליה כלל רק שנכנס בתוכו מבחי' גדלות ראשון אורות מקיפין דצלם דאז"א כנ"ל ונלע"ד חיים כי מן הדרוש ההוא דפסח יתבאר לך כי בתפלת לחש דשחרית נכנסין נה"י דחו"ב הנק' מוחין פנימים דגדלות שני ובחזרה נכנסין חג"ת שלהם שהם מקיפים ל' דצלם דגדלות שני ובמוסף דלחש חב"ד שלהם שהם מקיפים מ' דצלם דגדלות שני ובחזרה עולה בכתר שלהם כנלע"ד ועתה בתפלת עמידה זו מתחיל לעלות ועתה הוא עולה באז"א בג' תחתונות שלהם הנקרא נה"י ומהם נעשים לו בחינת מוחין שבו כי הנה בלילה יורד למטה בנה"י שלו עצמו כדי להתחבר לו ולהתיחד שם עם נוק' ועתה הוא עולה עד נה"י דאז"א להיות לו ג"כ (עג ע"ג) מוחין כמו לנוקבא ואמנם עלית רחל נוקבא דז"א היא באופן זה כי בלילה היתה היא בנה"י שלו ועתה היא עולה בג' אמצעיו' שבו אשר עתה שעלה ז"א ג' מדרגות אחרות נמצא שעם היות שעלתה היא שלש מדרגות אמצעיות שבו הנה אינם עתה רק ג"ת שבו לעת הזאת והם נעשים אליה בסוד ג' מוחין ואח"כ בעת חזרת העמידה בקו"ר עולה ז"א עוד עד שלש אמצעיות דאז"א ורחל עולה בג"ר דז"א הראשונות אשר עתה אינם רק ג"ת דז"א כי אם היא היתה עולה והוא עומד במקומו כבר היתה היא שוה אליו כשיעור קומתו אבל כיון שגם הוא עולה נמצא כי תמיד היא בג"ת שבו אשר עתה מה שהיה לו בתחלה לז"א בבחי' ג"ר שבו ונמצאת עתה רחל גדולה ונבוהה כשיעור שהיה ז"א בתחלה קודם חפלת שחרית והנה נתבאר כי לעולם בכל עליית בחי' דבר קדושה אין הרושם הא' מסתלקת משם ונמצא כי רושם הא' של ז"א נשאר שם תמיד ובפרט עם מה שנ"ל בדרושים הקודמים בענין קבלת שבת כי אין בחי' העצמות והאורות עולה כלל בשבת ונשאר במקומו כי בחי' הכלים בלבד הם העולים ונמצא עתה בחזרת העמיד' דשחרית שהכלים של פרי' יעקב עלה שם והלבישו עצמות אורות ז"א כשיעור קומתו וגם רחל היא שוה בקומתו כנז' והם מזדווגים יחד עתה אבל בערך שנשאר שם רשימו דז"א במקומו הא' נחשב הזווג הזה כאלו הוא ממש זיווג דז"א עצמו עם רחל

ישמח משה כו' כבר נתבאר ענין ביאור המלות האלו למעלה בקבלת שבת בשדה בפ"י מזמור שיר ליום השבת וע"ש הישב גם תכוין כוונה אחרת והיא זאת כי משה הוא בחינת ז"א אשר עד עתה כל ההארות שקבל היה משלו שהם בחינת המקיפים דצלם דאז"א שנכנסו בו בבחי' פנימיות ולכן אין לו בזה שמחה יתירה אבל עתה אשר עלה במקום אז"א עצמם כנז' אין זו מחלקו רק מתנה גמורה חדשה שנתנו לו אביו ואמו ונעשי' עתה המתנה ההיא חלקו ממש ויורש מקום אביו ואמו ולכן עתה הוא שמח במתנה זו שנתנה לו לחלקו ממש וזהו ישמח משה במתנת חלקו וביאר כי שמחה זו הגיעה לו עתה ביום השבת אבל ימי החול אז אין לו שמחה זו לפי שאז הזווג שלו הוא בבחי' עבד נאמן מטטרוך כי ע"י נעשה הזווג בימי החול כנודע וזהו ישמח משה במתנת חלקו שניתן לו עתה ביום השבת וטעם שמח' זו היא לפי שבימי החול עבד נאמן קראת לו וע"י העבד נאמן היה זווגו נעשה אבל עתה אינו כן והנה מה שתקנו להזכיר בנוסח ברכה זו פ' ושמרו בני ישראל את השבת כו' עם היות כי שמור הוא נוק' אבל הטעם הוא כדי לכלול מדת לילה ביום ובמלת כי לעמך ישראל נתתו באהבה כו' תכוין כי בתחלה באל אדון ע"כ המעשים כו' בתפלת יוצר הרויחה המל' כי מה שהיתה נק' אל אדני' פשוט נקרא אז א"ל אלף דלת נון יוד ועתה בעמידה דשחרית הרויחה עוד מעלה אחרת והוא כי גם שם א"ל הוא עתה במילוי אלף למד ועתה היא נק' אלף למד אלף דלת נון יוד והם בגימ' כמנין נתת"ו

שעה"כ

ענין הס"ת מורי ז"ל היה נוהג ונזהר בכל יום שבת בשחרית²⁷⁰⁸ בעת הוצאת ס"ת מן ההיכל לומר אותו הנוסח הכתוב בס"ה בפ' ויקהל והוא בריך שמיה דמארי עלמא כו' גם ראיתי למורי ז"ל כשהיינו מתפללים בבית מדרשו שעלה ביום שבועו וקרא עשרת הדברות בפיו בקול רם כדרך שנוהגים חכמי הקהילות כמנהג ספרד וכן בפ' בחוקותי ראיתיו שעלה ביום השבת ההוא וקרא בפיו ובקו"ר הקללות של פרשת בחוקותי כחכמי הקהילות ספרד גם ראיתיו שבכל ימי השבת לא היה עולה לס"ת אלא ששי כמ"ש בע"ה בשם ס"ה על ר' כרוספדאי ואמנם ענין כוונת ס"ת כבר ביארנו בארוכה בתפלת שחרית של החול וע"ש היטב והנה שם ביארנו כי ענין ס"ת הוא בחי' יסוד דאבא שבתוך ז"א אשר הוא מתגלה ויוצאת הארתו לחוץ אל יעקב ורחל העומדים כנגד פני ז"א גם נתבאר שם כי בימי החול אין מתגלים רק ג' פרקין תתאין דנה"י דאבא ומתלבשים תוך נה"י דז"א אבל עתה בהוצאת ס"ת ביום השבת מתגלים כל ז"ת [עיי' לקמן דף ע"ה ע"א ד"ה ונבאר] והטעם לפי שבימי החול לא עלו יעקב ורחל רק כנגד נה"י דז"א בלבד ולכן לא יש רק ג' אנשים עולים לס"ת והם כהן לוי ישראל אבל (עג ע"ד) עתה שעולה ז"א כל ז"ת דאז"א ע"י תפלת שחרית דלחש ודקו"ר ולכן עתה אותם ז"ת דאבא שעולה ז"א בהם הנה הם מתגלים עתה בעת הוצאת הס"ת ולכן מספר העולים בס"ת ביום שבת הם ז' כנגד ז"ס והם כהן בחסד לוי בגבורה ישראל בת"ת ד' בנצה ה' בהוד ו' ביסוד ז' במל' ועתה אבאר לך טעם מ"ש בס"ה בפ' שלח לך כי ר' כרוספדאי תמיד ליבא מימיו לא סליק בשבת לס"ת אלא שתיתא' דאיהו צדיק ועליה אתמר מגדל עוז שם ה' בו ירוץ צדיק ונשגב כו'

הנה נודע כי ה"ח מתפשטים בגופא דז"א והיותר מעולים ומובחרים שבהם הם החסדים התחתו' שהם אורות מגולים והם מגדילי' לכל שאר האורות העליונים הסתומים והנה בימי החול החסדים המגולים הם בנה"י דז"א בלבד אבל עתה ביום שבת שעולה ז"א עד ג' אמצעיות דאבא נמצא כי כל הז"ת שלו הם אורות מגולים האמנם נודע הוא כי כל מה שמתגלים מבחי' אבא אינו אלא ביסוד שבו בלבד כי הנצה וההוד שבו אינם מתגלים לעולם כי תמיד הם מלובשי' בנה"ה דאימא אבל היסוד שבו להיותו ארוך מיסוד דאימא לכן יכול להתגלו' אחר סיום יסוד דאימא ומש"ל כי כל הז"ת מתגלים עתה בשבת הענין הוא שהחסדי' המתפשטי' בז"א הם מגולים לכן האורות ההם מכים ומאירים בכל הצדדים ובנה"ה דאבא ומוציאין הארתם הפנימים לחוץ אבל פשוט הוא שאינו בגילוי גמור כמו היסוד שבו לטעם הנ"ל והנה אין בחי' גילוי גמורה אלא בב' שלישים תחתו' דת"ת וכל היסוד ונמצא כי המעולה שבכולם הוא היסוד כי כולו מגולה ולכן ר' כרוספדאי לא הוה סליק לס"ת אלא שתיתא' שהוא כנגד היסוד המגולה ומקבל האור כולו בגילוי גמור ואחריו במדרגה הוא הג' שהוא כנגד הת"ת שאורו מגולה ברובו בב' שלישי תחתו' ושאר העולי' כולם הם אורות סתומים ולכן אינם במדרגת אלו הב' הנז' אלא פחותים מהם אבל בהם עצמם יהיו מדרגות כי החסד גדול מהגבו' ואחריו הגבו' ואחריו הנצה ואחריו ההוד אבל הגרוע מכול' הוא הז' כי הוא כנגד העטרה שביסוד ואין שם אלא הארה מועטת בתכלי' וזהו טעם מ"ש בגמ' הכל עולים למנין ז' אפי' אשה ועבד וקמן וכמו שגז' בדברי הפוסקים וטעמו של דבר מפורש עם האמור כי הז' גרוע מכולם כי הוא סוד העטרה ובו יצדק שם אשה ועבד וקמן עוד מצאתי ט"א לס"ת שמוציאין ביום השבת כי הנה בבקר ביום שבת אנו קורין בס"ת כנגד מדת החסד המתעורר בתח' היום ובמנחה כנגד הגבורה ששולטת אז והכוונה הוא לכלול זה בזה פחד עם חסד מפני שהתורה מב' מידות אלו נתנה כמו שאמר הכתוב מימינו אש דת למו

- מאיר הכוונה -

²⁷⁰⁸ עי' פע"ח (קריאת התורה א): בעת פתיחת ההיכל להוציא ס"ת ביום שבת, היה נוהג מורי זלה"ה, לומר בריך שמיה מ"ש בזוהר פ' ויקהל דף ר"ו. ובקונטרס אומר ג"כ. גם מורי זלה"ה היה אומר הסדר הכתוב בזוהר, שצריך לומר בעת הוצאת ס"ת בריך שמיה, ולא הזכיר יום שבת, אלא סתם בריך שמיה דמארי עלמא עד ולשלם וכו'.

שעה"כ

ענין תפילת מוסף של שבת ענין תפי' מוסף בלחש דע כי צריך לומר' כמנהג אשכנז שהוא סדר תכנת שבת כו' הנתקן על ס' אלפא ביתא דתשר"ק ובאחרונה מוסיפין ה' אותיות מנצפ"ך והם מסיני נצטוו צווי פעלי' כראוי יהרמ"י או"א שתעלינו כו' והם סוד הארות כ"ב אתוון במוחא עילאה ממטה למעל' בסוד מ"ש באדרת נשא וז"ל תיו רשים רשימו לעת"י דלית דכוות' כמבואר אצלנו שם במקומו והנה עתה ז"א עולה בג"ר חב"ד דאו"א ועתה נשלם פ' ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם כי ז"א שהוא יום השבת עלה במדרגת אבא הנק' קדש וירש את מקומו אבל רחל נוק' דז"א עולה עתה בג"ת דז"א שהם עצמם בחי' נה"י דאו"א ונמצא כי עתה רחל נקרא אשת חיל עטרת בעלה והיא ג"כ בסוד משז"ל שבעוה"ב צדיקים יושבי' ועטרותיהם בראשיהם לפי שכבר ביארנו לעיל בחזר' עמידה דשחרית שהרשימו הא' דז"א אינו זו ממקומו ובפרט בדרוש שנת"ל שהכלים הם העולים ואורו' העצמות נשארים במקומם ונמצא כי בחזרת תפי' שחרית אז היא סוד העוה"ז היתה שוה בכל אורך ז"א שבמקומו בימי החול ועדיין לא עלתה אל העוה"ב שהוא סוד או"א אבל עתה עלתה בג"ת דאו"א ואז נק' בן העוה"ב ממש ונמצאת היא עתה בסוד עטרה למעלה מראשו של צדיק שהוא ז"א בבחי' מקומו בימי החול כי גם עתה נשאר שם הרושם שלו והעצמו' של אורות שלו כנז' ולכן היא עתה קונה שם חדש יותר מעולה והוא כי תחילה היתה נק' אל אדני כנ"ל ועתה נק' א"ל הויה ועוד כי שם א"ל הנז' הוא ג"כ במילוי כזה אלף למד יהוה והם בנימי' רי"א כמנין ר"ת בראשית או"א רצה כו' וזה תכוין במקום הזה {עד ע"א}

וטעם היות שם א"ל במילוי ולא שם הויה הוא כי כבר בתפי' שחרית בחזרה נתמל' שם א"ל במילוי וגם שם אדני היו במילוי אלא שעלתה במעלת שם ההויה פשוטה שהיא מעולה יותר משם אדני במילואו

ובחזרת תפילת מוסף בקו"ר אז ז"א עולה בכתר דאו"א כי בתפי' לחש לא עלה אלא בג' מוחין חב"ד שלהם כנ"ל ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי בחזרת מוסף אין עליה לז"א כי כבר הוא שוה במקום או"א אבל אנו חוזרין לעורר את ג"ר דאו"א כדי להוריד הארה מהם אל הנקבה שתוכל לעלות עתה ב' מדרגו' בפ"א עד הג"ת ועד חב"ד דאו"א כמו שיתבאר ועי"כ תזדווג עם ז"א ואמנם הנקבה עולה ב' עליות עליה א' בחג"ת דז"א שהם עצמו' חג"ת דאו"א ועליה ב' עולה עד חב"ד דז"א שהם עצמם חב"ד דאו"א ופ"א שמעתי כי כל עליות ז"א עתה הם באבא בלבד ועליית רחל נוק' הם באי' בלבד ונמצא כי בחזר' תפילת מוסף ירש ז"א מקום אביו ונוק' מקום אי' וזהו הנכון והנה עליית ז"א בכתר דאבא נרמז בקדושת חזרת מוסף שהיא כתר יתנו לך ה' אלהינו כו' וכמ"ש בס"ה ופירושו לך ה' אלהינו שהוא ז"א אלקי התחתו' יתנו לך או"א הנק' מלאכים המוני מעל' בחי' כתר שלהם וסרסוהו ודורשיהו לך ה' אלהינו יתנו מלאכי' המוני מעלה כתר וכבר נתבאר בס' התיקו' כי או"א נק' מלאכים של א"א כתר דאצילות ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שבמלת כתר יכוין אל הויה דמילוי ס"ג ואמנם עליות הנוק' רחל עליה א' היא בקק"ק ה' צבאות כו' ולכן תכוין כי בקדוש א' עולה בחסד ובב' עולה בגבורה ובג' עולה בת"ת ועליה הב' היא עולה כשאומרים אי"ה מקום כבודו ר"ל כי ג"ר שהם אי"ה א' דעת באמצע י"ה הם חו"ב ושם במקום אי"ה הוא מקום המלכות הנק' כבודו של ז"א וזהו כבודו כבוד ו' כי ז"א הוא סוד אות ו' ולהיות כי עתה עלתה הנקבה ב' עליו' בפ"א משא"כ בשום זמן מהזמנים לכן שואלים המלאכים וכולם תמהים ואו' איה מקום כבודו כלו' איך אפשר שהמל' דילגה למקום ג' אמצעיות ואיך עתה פתע פתאום חזרה לעלות בג"ר ותמהים ואומרים איה כו' כי הם חושבים שאינה יכולה לעלות רק עליה א' שהיא בג' אמצעיו' וכיון שנסתלקה משם אינם יודעים מה נעשה בה כי אינו עולה בדעתם שעלתה עליה שניה והנה צריך האדם לדלג על רגליו כלפי מעלה בעת שאומר קק"ק כו' ובעת שאומר איה כו' לרמוז אל ב'

שעה"כ

דילוגים אלו שדילגה רחל נוק' דז"א ודע כי סוד איה אות א' היא מזל הי"ג דדיקנא דא"א שהוא סוד הדעת של או"א הנקרא י"ה וזהו א"י"ה וכבר הודעתך כי עתה במלת א"י"ה כו' תכוין לקבל בעצמך תוס' נשמה דכורא ממדת יום השבת כנ"ל ותכוין כי עתה ע"י עליית הנקבה כנו' קנתה לה שם חדש יותר מעולה והוא שעתה נקרא א"ל יהו"ה במילויים באלפין כזה אלף למד יוד הא ואו הא והם בנימ' ר"ל במנין ב' תיבות שהם מקום כבודו עם ו' של להעריצו ולכן תכוין במלת אלו כוונה הנז' ובאומרך ימלוך ה' לעולם כו' תכוין כי ר"ת של אלקיך ציון לדור ודור הם אותיות אצלו ר"ל כי עתה רחל נוק' דז"א היא אצלו ממש שוה בקומתו משא"כ בשום תפלה אחרת ענין פ' שמע ישראל כו' הנתקן במקום הזה עניינו הוא כי הנה בכל יום שבת לא היה זווה כלל לז"א עם נוק' רחל אלא עתה בחזרת מוסף בקו"ר שעלתה עמו שוה בשוה כנו' והיסוד שלו שוה בשוה עם היסוד שלה משא"כ בתחילה ובוה תבין ענין תפי' מוסף שאמרו בס"ה ובספר התקונים שהיא ביסוד הנקרא יוסף והטעם הוא כי עתה יכול יסוד דז"א להזדווג בשוה עם היסוד שבה והנה זווה עתה הוא ממש כעין זווה או"א כי הרי ירשו את מקומם וכבר נודע כי אין זווה לאו"א אלא ע"י מ"נ של נשמות התחתונות המוסרים עצמם להריגה על קידוש ה' ע"ד יחוד או"א בפ' שמע ישראל כמ"ש בק"ש דשחרית דימי החול ולכן עתה אנו אומרים פ' שמע ישראל וצריך לכוין להעלות מ"ן אל זו"ן על ידי מסירת נפשינו על קידוש ה' במלת אחד בפ' שמע ישראל כמ"ש בק"ש של שחרית דחול

ענין סעודת שחרית דשבת ענין סעודת שחרית דשבת הנה בענין התפלה נתבאר כי כבר עלו ז"א ורחל נוק' עד כתר דאו"א²⁷⁰⁹ ממש ונמצאים שניהם עומדים תחת א"א והם עתה אוכלים סעודה זו מן א"א ולכן סעודה זו נקרא סעודת דע"ק גם תכוין כי הנה בענין ס"ת (עד ע"ב) דשחרית דשבת ביארנו כי אז נתגלו כל ז"ת דאבא כנגד מה שעלה ז"א בעמידת שחרית ובחזרה וקבלנו האורות בס"ת בז' העולים לו שהוא סוד יסוד דאבא הנק' תורה כנודע ועתה כנגד מה שחזר ז"א לעלות בתפלת מוסף בלחש ובחזרה שעלה בג"ר דאבא לכן אנו עתה עושים סעודה זו דשחרית אחר תפלת מוסף כדי שיתגלו גם ג"ר דאבא ויבקעו ויתגלו הארתם ותאיר אלינו ולפי ששם בג"ר דאבא שם הוא בחי' פה העליון דאבא לכן כנגדו אנו עושים סעודה בסוד אותו הפה ובדרך שנתבאר לעיל בסעו' הלילה כי אין סעודה אלא במקום שיש פה והוא בג"ר

גם יש ט"א בענין סעודה זו הנק' סעודת דע"ק ובוה תבין למה נק' קידושא רבא הקידוש הזה של שחרית עם היותו קצר מסדר קידוש הלילה והענין הוא כי בלילה היו בבחי' מוחין דז"א הנק' קדש אמנם הם קידושא זוטא אבל עתה היא סעודת המוחין דאבא עצמן שהם קדש עליון ולכן נק' קדושא רבא ודע כי כל אלו העליון שאנו אומרים למעלה שהם עולים זו"ן מוכרח הוא כי בעלותם למעלה גם שאר העולמות דבי"ע אשר תחתיהם עולים אחריהם כפי סדר עליית זו"ן וכעד"ז כל העולמות אשר למע' מן זו"ן דאצילות מוכרח הוא לעלות גם הם ממקומם כפי סדר עליית זו"ן לתת להם מקום לעלות במקומם ואין כח בקולמוס לפרט הכל אבל נדבר דרך קצרה כי הנה כל הפרצו' וכל העולמות יחד כולם עולים זה אחר זה עד שנמצא כי ע"ק דאצילות עולה עד מקום א"ק לכל קדומים כמבואר אצלנו באורך בדרוש אדם הראשון איך היה קודם שחטא ומה פגם גרם בכל העולמות וע"ש היטב גם תעיין בדרוש אחד שביארנו בענין ז' מלכים שיצאו מבחי' אוזן עליונה דא"ק ואירע בהם פגם קרוב לענין המיתה והביטול ואין הכוונה ח"ו לו' כי הם הם המלכים דארץ אדום דפ' וישלח כי אותם המלכים יצאו מן העין דא"ק אבל הם בחי' אחרות שלמעל' מהם שיצאו מן האוזן ושם בדרוש ההוא הנק' מטי ולא מטי ביארנו בענין

הכתר והחכמה והבינה ההם שהם בחי' שם י"ה במילוי ההין ושם נתבאר איך נעשים בחי' ד"ו ויד וכיוצא בזה וע"ש והנה עתה בסעודת שחרית עולה ע"ק דעולם האצילות עד אותם ההין אשר שם ולכן סעודה זו נק' סעודתא דע"ק ונבאר הסדר שתעשה הנה תבוא ותעמוד לפני השולחן במקום שאתה עתיד לישב בו ותקיף השולחן דרך ימין פ"א ותכוין להמשי' עתה בחי' א"מ של ג"ת דאבא אשר שם עלה ז"א בתפיל' העמידה דלחש דשחרית אלא שאז היה בבחי' א"פ שלהם ועתה הוא באור המקיף אשר להם ואח"ך קח בידך ב' אגודות ההדס ותחזור להקיף השולחן פ"ב ותכוין להמשיך עתה בחי' אור המקיף של ג' אמצעיו דאבא אשר שם עלה ז"א בחזרת קו"ר דתפי' העמידה דשחרית אלא שאז היה בבחי' א"פ שלהם ועתה הוא באור המקיף ולפי שעתה הוא בבחי' ג"א חג"ת לכן צריך להקיף בהדס כנודע כי ההדס רומז לג' האבות אע"פ שגם הנקבה עלתה עליות רבות אין כוננתו עתה רק להעלות ז"א לפי שעתה הוא יום שבת דכורא שהוא כנגד ז"א וכנגד ב' עליותיו באור פנימי כנודע אנו מקיפים עתה ב' הקפות להמשיך אור מקיף שלהם אבל הקפות ליל שבת היו כנגד עליות הנקב' שהיא מושלת בלילה והנה כמו שבסעודת הלילה לא עשינו הקפה ג' כנגד מה שקבלה מג' מוחין דז"א בבחי' א"פ ושם ביארנו מעם הדבר כי הדבר הזה נעשה מאליו ואין בנו כח להמשיכו כי הוא מקום עליון לכן גם עתה בסעודת שחרית אין אנו עושים הקפה ג' כנגד עליית ז"א בא"פ דג"ר דאבא בתפלת מוסף דלחש ודחזר' לפי שהוא בחי' מוחין והוא מקום עליון ובפרט שהם מוחין מקיפין דאבא ואין בנו יכולת להמשיכם בסוד א"מ שלהם והדבר נעשה מאליו ואחר הקפה הב' תשב מיושב במקומך ותקבל הכוס בב' ידיך ע"ד מה שנ"ל בקידוש דליל שבת ממש אבל יש בזה שינוי א' והוא כי בלילה נתכונת אל ג' שמות י"ה ב' במילוי יודין וא' פשוט ועתה תכוין בג' שמות י"ה במילוי ההין ואע"פ שמילוי יודין מעולין ממילוי ההין וא"כ איך בסעודת הלילה התחתו תכוין במילוי יודין ובסעודת שחרית המעולה דע"ק תכוין אל מילוי ההין אבל זה יובן במש"ל כי אלו השמות דמילוי ההין הם גבוהים במעלה במאד מאד כי הם למע' באורות דאזון דא"ק כנ"ל כי עד שם עולה ע"ק ותכוין כי ג"פ י"ה במילוי ההין הם בגימ' צ' והם סוד ט' יודין שיש בד' הויות עסמ"ב ותכוין להמשיכם בט' אותיות דמילוי ההויה {עד ע"ג} ותכוין כי ט' תיבות שיש בבפה"ג כו' הם סוד תשעה אותיות דמילוי הויה דב"ן דההין אשר מקבלים בתוכם את הט' יודין הנז' העולים בגימ' ג"פ י"ה דמילוי ההין כנז' ואח"כ תכוין כי ג"פ י"ה הנז' הם צ' ועם היין שבתוך הכוס שהוא בגימ' ע' הרי הכל בגימ' קס"א כמנין אהיה דמילוי יודין ואז תחברו עם ההויה דס"ג ויהיה בגימ' באר וז"ס קידושא רבא כי רבא הוא אותיות בא"ר

ואח"כ תאמר מזמור לדוד ה' רועי כו' ותכוין בר"ת יהו"ה לאורך ימים אל שם יל"י שנתבאר כונתו למע' בקבלת שבת בפ' ה' למבול יושב ותכוין ג"כ ס"ת יהוה לאורך ימים הם בגימ' ס"ה כמנין אדני ואח"כ תאמר ושמרו בני ישראל את השבת עד וביום השביעי שבת וינפש ותכוין לכלול מדת לילה שהוא שמור עם מדת יום שהוא זכור ואח"כ תאמר פ' אז תתענג על ה' כו' כנודע כי בזה הפ' נרמזו בו ג' סעודות דשבת כנז' בס' הזוהר בפ' בשלח ופ' אמור ותכוין כי תי' אז תתענג על ה' הם רמזו לזו הסעודה דשחרית הנק' סעודתא דע"ק ואח"כ תאמר בקו"ר דא היא סעודתא דע"ק ואח"כ תאמר ברכת בפה"ג ותכוין אל ט' תיבות שבברכה זו לכונה הנ"ל ואח"כ תטול ידיך מעומד כנ"ל בסעודות הלילה וע"ש

ענין הלחם שבסעודה זו הוא ממש ע"ד הלחם שבסעו' הלילה ויהיו י"ב לחמים מסודרים כסדר הנ"ל בסעודת הלילה ממש אבל עתה תכוין כי היותם י"ב לחמים הם סוד י"ב חזרת דברי שא דע"ק א"א דאצילות כי אלו הם יותר עליונים מן הי"ב דסעו' הלילה שהיו רמוזים ביי"ג נימין דשערי דא"א שהם למטה במדרגה מן הי"ב חזרת כידוע וכל שאר פרטי סעודה זו יהיו ע"ד מ"ש בסעודת הלילה בקידושא רבא דשחרית בענין הידים והיין נתבאר אצלינו שיכוין בענין הידים הנז' הכוס ג"פ י"ה במילוי ההין והם בגימ' צ'

שעה"כ

וכו' והנה ביין תכוין בע' אותיות שיש בד' הויות וג' אהי"ה המלאים כנ"ל ותחבר צ' של ג"פ י"ה וע' כמנין יין של ד' הויות וג' אהי"ה ויהיה הכל קס"א ע"ה ותכוין לאהיה דיודין ובקונטרס אדם אחד מצאתי וז"ל בברכת כפה"ג תכוין שיש בה ט' תיבות כנגד ט' יודין שיש בד' הויות עסמ"ב ואם תוסיף ה' יודין שיש בג' שמות אהי"ה דיודין ודאלפין ודההין יהיו כולם י"ד יודין ויכוין באלו הי"ד יודין בשעה שיקח הכוס בידו כי יד שלו הוא סוד הי"ד יודין הנז' ואלו הי"ד הם בנימ' ק"מ כמנין המילוי של אהי"ה דיודין וכשימזוג הכוס עם מים תכוין כי המים הם סוד ט' יודין שבד' הויות הנז' והיין הוא סוד ע' אותיות שיש בו' שמות הנז' שהם ד' הויות וג' אהיה ותכוין עוד לחבר ב' הכונות שהם מים יין כנז' ויעלו גימ' קס"א כמנין אהי"ה דיודין עוד תכוין ליקח המילוי של זה השם של אהי"ה דיודין העולה ק"ם ותחברנו להויה דס"ג ויעלו בנימ' בא"ר והיא אותיות רב"א ויכוין אל הבאר העליון שהוא למעלה בחוה של ז"א וימשיך ממנו אל הבאר התחתון שהוא הויה דב"ן דההין עם אהיה דההין העולה קנ"א והרי הם ב' בחינות בא"ר והם אותיות רב"א והוא סוד קידושא רבא דשחרית והנה בסעו' שחרית עולה ז"א עד א"א הנק' כתר ולכן אומרים בתפלת מוסף כתר יתנו לך ולפיכך הסעודה הזו נקראת סעודתא דע"ק ר"ל שעולה עד ע"ק ואינו סעודת ע"ק עצמו

וענין ברהמ"ז שאומרים בה רצה והחליצנו כו' הכונה היא כי ימי החול הם במטטרו"ן הנקרא חלו"ן הנעל כנז' בס"ה שהוא נק' נעל ולכן אנו אומרים בשבת שיחליצנו מן הנעל הזה שהוא מט"ט השולט בימי החול ויתעלה למעלה בבריאה כנ"ל על וביום השביעי נתעלה וישב על כסא כבודו כו' ולכן מבחינתך לברך משגיח עלינו ביום השבת ולא מבחי' מטטרו"ן פזמון סעודת שחרית והוא ג"כ לחן מתי יבושר עם כמו פזמון סעודת הלילה

אסדר לסעודתא בצפרא דשבתא ואזמין בה השתא עתיקא קדישא נהוריה ישרי בה בקידושא רבא ובחמרא טבא דביה תחדי נפשא ישדר לן שופריה ונחזי ביקריה ויחזי לן סתריה דאתאמר בלחישא {עד ע"ד} יגלי לן טעמיה דבתריסר נהמי דאינון את בשמיה קפילא וקליש' צרורא דלעילא דבי' חיי כולא ויתרבא חילא ותיסק עד רישא חדו מחצדי חקלא בדיבור ובקלא ומלילו מילה דחפיא בלבושא קדם רבון עלמין במילין סתימין תגלון פתגמין ותימרון חידושא לעטר פתורא ברזא יקרא עמיקא וטמירא ולא מילתא אוושא ואילין מילייתא יהון ברקיעייתא ותמן מאן שריא הלא ההוא שמשא רבו יתיר יסגי לעילא מן דרגיה ויסב בת זוגיה דהות פרישא קודם שיטול מים אחרונים יאמר זה ידי אסחי אנא לגבי חד מאנא לסטרא אחרינא דלית בה ממשא אזמן בתלתא בכסא דברכתא לעילת עילתא עתיקא קדישא ענין המנהגים של יום השבת ענין הדיבור היה מורי ז"ל נזהר מאד שלא לדבר בלשון לעז ביום שבת ולא בלילה ולא ביום זולתי כשהיה אומר לנו איזה דרוש והיה צריך לאומרו בלשון לעז כדי שיבינוהו העם השומעים גם היה נזהר שלא לדבר שיחה בטלה או דיבור של חול אפילו בלשון הקודש וכן היה נוהג בכל הי"ט כמו בשבת ענין השינה ביום שבת כבר נת"ל בסדר שכבת הלילה וגם יתבאר לקמן בסדר אמצע היום דימי החול כי השינה בלילה היא טובה ומוכרחת והשינה בימי החול טובה אל הרשעים ורעה אל הצדיקים זולתי אם יהיה איזה צדיק נמור גדול שבדורו כו' אבל השינה ביום השבת היא טובה אל הצדיקים כי אין דבר רע שולט ביום שבת ואין חשש שיפסיד איזה עיבור נשמת איזה צדיק ע"י השינה ואדרבא אפשר שירויח וימשיך עמו איזה עיבור נשמת צדיק ולכן נכון הדבר לישן ביום שבת אחר האכילה וכך היה נוהג מורי ז"ל לישן ביום שבת אחר האכילה שיעור ב' וג' שעות כי אדרבא זהו מכלל עונג השבת

שעה"כ

העיד לי הרב גדליה נר"ו כי הוא שמע מפי שאני אמרתי לו שמורי ז"ל לא היה משים על ראשו ביום שבת אותו הכובע של לבדים הנקרא קאפיליי שרגילים ליתנו על הראש מפני הגשמים והטעם הוא כי יש בחללו בין החלל לראש עצמו אוהל שיעור מפה ובפרט חוץ למדינה לא היה יוצא בו משום שהוא משא ואני לא זכרתי אם אמרתי לו הדבר

הגיד לי מורי ז"ל כי פ"א הראו לי בהקיץ חכם אחד גדול בדורו והיה מן הדורות הקודמים אלינו ובעת הזאת הגיע זמנו להעלותו מדרגה עוד אחרת למעלה מן המדרגה שהיתה לו אז ונודע כי בפעם הראשון אינו נענש על דקדוקי מצות כאלו ועתה שרצו להעלותו במדרגה עליונה היו דנין אותו בדקדוקי מצות קלים וא' מן הדברים שהיו דנין אותו עתה היה על שפעם אחד היה האיש ההוא הולך בדרך ביום שבת ונכנס מאליו מעט עפר תוך מנעלו בר"ה בלתי כוונה ולא נזהר בו להסירו והלך בו ד"א בר"ה ועל הדבר הזה היו מענישין אותו עתה

ענין מנחת שבת ענין מנחת שבת ענין קדושת ובא לציון שנהגו לאומר' אחר אשרי קודם הוצא' ס"ת הענין הוא זה כי הנה נת"ל כי בחזרת המוסף בקו"ר עלו ז"וין בב' הכתרים דאו"א ונמצא כי עתה עולה עו' הבריאה במקום שהיה בו בתחלה ז"א עצמו בימי החול וכונתו היא להמשיך הארת ס"ת דמנחת שבת שהיא בחי' ג"ר דו"א אשר עד שם עלתה עתה עולם הבריאה וא"כ הארת ס"ת היא לתועלת עולם הבריאה כי שם עומדת והיא המקבלת הארה זו ולכן אנו מקדימין קודם הוצאת ס"ת לומר קדושת ובא לציון אשר ענינה הוא המשכת אור אל עו' הבריאה בתחל' טרם שתקבל אור הס"ת כנו' כדי שע"י המשכת האור הזה תוכל אחר כך לקבל הארה העליונה של הס"ת וכבר נתבאר בתפלת שחרית דחול כי כל קדושת ובא לציון היא בעולם הבריאה שמקבלת הארה מעו' האצילות ואחר שקבלה קדושת ובא לציון תוכל לקבל אור הס"ת כמו שיתבאר

זמן עטיפת הציצית בתפלי' המנחה הוא אחר קדיש דקדושת ובא לציון קודם שיאמר הש"צ פסוק ואני תפלתי (תהלים סט יד) כדי {עה ע"א} שתתעטף בציצית בעת רצון ענין ואני תפלתי שנהגו לאומרו קודם הוצאת ס"ת הענין הוא יובן במש"ל בענין ובא לציון ובוזה תבין מ"ש באדרא של נשא כי הדינין והגבור' תליין במצחא בסוד ומצח אשה זונה כו' וזה במצחא דז"א הנה אורות אבא הם סתומי' תוך ז"א כנודע לפי שהם מתלבשים תוך נה"י דאימא ועיקר סתומם וכסויים הוא בג"ר של ז"א ולכן שם במצחא דז"א מתגלים כל הדינים והנה בימי החול בעת המנחה הוא עת צרה שכל הדינין מתגלין אז אבל במנחת שבת נקרא עת רצון כנו' שם באדרת האזינו ולכן אנו אומרים פ' ואני תפלתי להורות כי אע"פ שזמן המנחה בימי החול הם דינים קשים אמנם עתה בשבת הוא עת רצון רחמים גמורים וביאור עת רצון יובן במ"ש באדר' האזינו כי במצחא דע"ק שהוא א"א אתפשט ביה חד נהורא עילאה דאקרי רצון ובג"ד אקרי מצח הרצון והנה עתה במנחת שבת מתגלה ע"ק מצח הרצון שלו ועי"כ נכפפים ונכנעים הדינים והגבור' דמצחא דרוגא דז"א וחוזר להיות גם הוא מצח הרצון כמוהו וסוד גילוי מצח זה הוא כי הנה עד עתה עלו ז"וין בכתר דאו"א כנ"ל ועתה בתפלי' מנחה עולה ז"א עד דיקנא עילא' דא"א כמ"ש בע"ה ועולה באותו התי' הנק' מזל' תמינאה נוצר חסד והוא סוד הרצון העליון כמבואר אצלנו כי בחי' החסד העליון המתפשט במצחא דעתיקא הנק' עת רצון הוא עצמו יורד עוד ומתגלה במזל הח' דדיקנא דיליה ומה שהיה נק' למעלה רצון נקרא עתה נוצר חסד כי אותיות רצון מתהפכים לאותיות נוצר והנה עתה אשר הז"א עתיד לעלות עד שם בתפלי' המנחה לכן מתחיל זה הרצון העליון דבמצחא דעתיקא להאיר במצחא דז"א אשר עתה עולה שם עולם הבריאה כנ"ל ואז נק' עת רצון כי עת הוא סוד ב' אותיות אחרונות של תיבת דעת כמבואר אצלנו כי אותיות ע"ת הם בחי' המוחין והנה הם ד' מוחין כמנין ד' של דעת וזהו

שעה"כ

ענין עת רצון כי המוחין הם גנוזים תוך המצח כנודע ונעשה עתה עת רצון ואז ע"י הארה זו הנמשכת לו ממצח עליון דעתיקא נבקעין ג"ר דז"א ואורו דאבא המכוסים שם מתגלים עתה אשר ענין זה הוא ענין הס"ת דמנחה דשבת כמ"ש ולכן מקדימין פ' זה של ואני תפלתי קודם הוצאת ס"ת ואמנם ביאור הפ' עצמו הוא זה כי הנה נתבאר אצלנו כי ג' בחי' כלים יש בכל ספ"י וספ"י והנה ג' בחי' אשר בדעת דנוק' הם עולים בגימטריא כמנין [ענין ש' הקדמות דף פ"ו ריש ע"ב דרוש קמן] ע"ת ואם תחבר גם כן עמהם בחי' הנשמה שבתוכה שהיא הויה אחת פשוטה בלי ניקוד שהיא נשמת המל' ויש בה ד' אותיות הרי הכל בגימ' דעת והנה עתה אנו צריכין לעלות את הנוק' דז"א עד תחת הרצון העליון לפי שז"א עולה עתה בתפלת המנחה עד הרצון העליון דעתיק כמו שנתבאר אבל נוק' דז"א אינה עולה עמו והרי היא נשארת למטה במקום אבא וא"י ולכן אנו מתפללין ואומרים שגם היא אע"פ שאיננה עולה עד הרצון העליון עכ"ז תקבל גם היא שפע והארה מן האר' הרצון העליון המתגלה עתה במנחת שבת כנז' וזהו ואני תפלתי לך ה' עת רצון שתתחבר המל' הנק' תפלה עם יהוה שהוא ז"א ותקרא גם היא עת רצון כו'

ונבאר ענין הס"ת הנה אחר שהמשכנו אור קדושת האצילות בעולם הבריאה שעלה עתה עד מקום ג"ר דז"א וזה היה ע"י קדושת ובא לציון גם המשכנו מצח הרצון דעתיק' במצחא דז"א ע"י ואני תפלתי לכן עתה אנו מוציאים ס"ת וקורין בו והענין שלו הוא כי בימי החול אינם מוציאים ס"ת עד אחר תפל' שחרית לפי שבתחלה עולים אותם העליות ע"י תפלת העמידה בלחש ובקו"ר ואחר שעלו אז מתגלים אותם האורות שהיו עד עתה סתומים אבל עתה הס"ת אנו מוציאים קודם תפל' מנחה והוא כי אותם האורות שכבר עלו בהם זו"ן בתפל' מוסף דשבת הם הם המתגלים עתה במנח' ע"י הוצאת ס"ת, ובה יתבאר ג"כ טעם היות מספר העולים בס"ת במנחה ג' בלבד והוא כי הנה הז"ת דאבא נתגלו בשחרית בס"ת דשחרית אבל ג"ר דאבא אשר שם עלה ז"א בתפלת מוסף עדיין הם סתומים ולא נתגלו והם המתגלים עתה בס"ת במנחה והענין הוא יותר מבואר כי (עה ע"ב) אותם ג"ר דז"א כשהיה שם מקומו בימי החול אשר עתה בתפ"י מוסף בשבת עלה שם עולם הבריאה במקום ההוא כנ"ל ואותם ג"ר מתגלים עתה בבחי' האורות דאבא המכוסים וסתומים בתוכם ויוצאים לחוץ כי הז"ת נתגלו בשחרית ונמצא כי ענין הס"ת דמנחת שבת הוא ג"ר דז"א אשר הוא עתה שם עולם הבריאה במקום ההוא ואותם האורות של אבא הסתומים שם מתגלים ויוצאים לחוץ ולכן הם ג' העולים עתה בס"ת א' כנגד החכמה וא' כנגד הבינה וא' כנגד הדעת

ענין תפלת המנחה בלחש דע כי בתפל' מוסף בחזרה עלה ז"א עד הכתר דאבא ונוק' עלתה בפ"א ג' אמצעיות חג"ת וג"ר חב"ד וגם הכתר של א"י ואז נמצאו שוין ז"א בכל קומת אבא ונוק' בכל קומת אימא ועתה בתפלת מנחה דלחש עולה ז"א לבדו עד תי' י"ג דדיקנא דאריך שהוא המזל התחתון, וביאור הענין הוא זה דע כי בדיקנא דא"א יש שם ב' מזלות והמזל העליון הוא תי' הח' והמזל התחתון הוא תי' הי"ג והנה מן המזל העליון עד התחתון יש שית תי' והם הח' והט' והי' והי"א והי"ב והי"ג והם סוד ו' ספ"י תחתונות דבהאי דיקנא שהם חג"ת נה"י אבל כבר ידעת בענין סדר ההיכלות דפ' פקודי כי היכל הרצון שהוא ת"ת הוא למעלה מהיכל אהבה והיכל הזכות שהם חו"ג וכן הוא הענין כאן כי המזל העליון שהוא תי' הח' הוא הת"ת והט' הוא חסד והי' הוא גבו' והי"א הוא נצח והי"ב הוא הוד והי"ג הוא היסוד ונמצא כי ב' המזלות הם ת"ת ויסוד וזכור נא הקדמ' זו ונמצא כי ג' התי' תתאין דבדיקנא שהם הי"א והי"ב והי"ג הם בחי' נה"י דדיקנא ובאלו הג' תתאין עולה ז"א עתה בתפלת מנחה דלחש ועולה שם כלול באו"א כמ"ש בביאור אתה אחד ושמך אחד כו' ואלו הנה"י דדיקנא נעשין לו בחי' ג' מוחין והג' אחרות שהם נה"י דז"א נעשין ג' מוחין לנוק' ואח"כ בחזרת המנחה בקו"ר עולה ז"א כלול באו"א עד המזל העליון שהם תלת תי' אחרים הח' והט' והי' שהם סוד חג"ת דדיקנא דאריך ונוק' עולה בג' אחרונות דז"א

שעה"כ

ונעשים לה ג' מוחין ונמצא כי חג"ת וחב"ד דו"א עלו בחג"ת ונה"י דדיקנא דא"א ונשארות נה"י שלו ונה"י דאבא ונה"י דאימא למטה בג"ר דאב' הראשונות ואלו נעשות ג' מוחין לנוק' ונמצא כי אין שום עליה כלל לנוק' בדיקנא דא"א והטעם הוא כי הנשים אין להם זקן כנודע אבל ז"א יש לו עתה דיקנא דיליה כלולה ביי"ג תי' שלמים כמ"ש בפ' נשא בר"מ בפ' ברכת כהנים יברכך יאר ישא והנה הם בסוד ג' שמות אה"ה כנו' שם ונמצא עתה כי אותם ו' ספי' תחתונות דאבא אשר עתה נשארו פנויים כי כבר ז"א עלה כנגדן ז"ס תחתונות דדיקנא והנה"י שלו הם בג"ר דאבא ואז נוק' דו"א עולה בב' תפלות דמנחה דלחש ודקו"ר בו"ס האלו תחתו' דאבא וז"ס ושמרתם את השבת כי קדש היא בלשון נקבה ולא הוא בלשון זכר להורות כי עתה הנוקב' אשר היא עצמה עלתה באבא הנק' קדש וזהו כי קדש היא וז"ס מ"ש ז"ל לא זו מחבבה עד שקרא' בתי לא זו מחבבה עד שקרא' אחותי לא זו מחבבה עד שקראה אמי כמד"א בעטרה שעטרה לו אמו והענין הוא כי בהיות' אצלו שוים בקומת' נק' אחותו וכשמזדווג' עמו נקר' אשתו וכשעלה בג"ת דאימא שהוא בתפלת מוסף בלחש אז נקר' עטרת בעלה כנו' שם ואז נקר' אמו ועד"ז היא עולה כל קומת אימא עילאה בתפלת מוסף דחזר' ואח"כ בתפלת מנח' דלחש ובקו"ר כי היא עולה בחיק אביה ואז נקר' היא קדש וז"ס ה' בחכמה יסד ארץ והבן זה והנה כבר נת"ל תכלית העליות שעולים זו"ן ביום השבת שהוא בתפלת מנחה בקו"ר

וצריך שנודיעך עלית העולמות כנ"ל כי מוכרח הוא שבעלות זו"ן ממקומם יעלו כל העולמות אשר תחתיהם מדרגה אחר מדרג' כפי סדר המדרגו' שנתעלו זו"ן ואין כח בקולמוס לפרט הדברים כנ"ל בענין סדר סעודת שחרית דשבת אמנם נבאר בקצרה תכלית עלייתם עתה בתפלת המנחה שהוא תכלית כל (עה ע"ג) העליות והנה עתה במנחת שבת עולה ז"א במקום א"א ונוק' במקום אבא ועולם הבריאה במקום אי' כי שם מקומה האמיתי כנודע ועולם היצירה במקום ז"א ועולם העשיה במקום נוק' דו"א והנה זו העליה האמיתית הצריכה להם באמת וכמבוא' אצלנו בדרוש אדה"ר בהיותו בג"ע קודם החטא ואיך היו העולמות בעת ההיא וע"ש ודע כי פ"א שמעתי ממורי ז"ל כי בחזרת מוסף בקו"ר עולה ז"א עד מזל העליון שהוא תי' הח' דדיקנא דא"א ולא עד בכלל

ביאור התפלה עצמה אתה אחד וכו' הנה ז"א עולה עתה עד מזל הח' דדיקנא דא"א גם הוא מקבל עתה מי"ג תי' דיקנא שהם בגימ' אחד וזהו אתה אחד ובעלותו שם אז מצהא דרעוא של עתיקא מתגלה וכל הדינין אתכפיין ונוק' דו"א אינה עולה שם כמוהו אבל בהיותה למטה מקבלת הארה מי"ג תיקוני דיקנא וזהו ושמך אחד ולכן גם הסעודה הג' היא שם למעלה בדיקנא דא"א ולכן יכוין בענין היין בשם י"ה במילוי אלפין והוא בגימ' כ"ו כמנין הויה לרמוז אל עליית ז"א למעלה בדיקנא גם זהו טעם שאין קידוש ממש בסעו' הג' כבשאר הסעודות לפי שהיין הוא למטה בבניה והמקום שעולה בו ז"א עתה הוא גבוה מאוד עוד ירצה כי הנה נתבאר כי עתה ז"א עול' בתפלת המנחה בלחש עד ג' אחרונות דדיקנא דא"א ובחזרה עולה עד תי' הח' שהוא מזל העליון ומוכרח הוא שאינו יכול לעלות הוא לבדו למעלה מאו"א אלא בהכרח הוא שהוא עולה יחד עמהם כיון שכבר הושוה להם בתפלת מוסף והיה שוה להם לכן יכול לעלות עתה למעלה עמהם ממש ולזה אנו אומרים אתה אחד כנגד אבא ושמך אחד כנגד אי' ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ הוא ז"א העולה יחד עמהם בסוד הדעת ויען כי הם עולים עד א"א שהוא הכתר נקר' כל א' מהם עתה בשם אחד כנודע כי החכמה משותפת עם הביני' וז"א עם נוק' אבל הכתר הוא אחד ואין שני גם נק' א' לסבת היותם עולים אל י"ג תי' דיקנא שלו שהם כמנין אחד וגם ג"פ אחד הם בגימ' ט"ל כנגד שם יה"ו במלוי אלפין הרומז לאו"א וברא בוכרא אבל המל' נוק' דו"א אינו עולה עמהם לפי שאין לנשים בחי' זקן אבל נשארת למטה במקו' אבא כנ"ל ושם נעשה בחי' כסא אל ז"א שעלה למעלה ממנה עד דיקנא דא"א כנו' וזמ"ש ומי כעמך ישראל גוי אחד בארץ שהיא המ' הנק' ארץ אשר היא עומדת תחתיו דו"א והיא במקום

שעה"כ

אבא ולהיות כי עליית ז"א אינו רק בבחי' ג' מוחין דילי' ושאר קצוות נשארים למטה ולכן
אנו אומרים כנגדם אברהם יגל יצחק ירנן יעקב ובניו ינוחו בו כי ע"י עליית ז"א נמשך אל
ו' קצותיו גילה ורנה ומנוחה והנה אברהם יצחק ויעקב הם הג"ת דילי' אבל נה"י דיליה
נרמזו במילת ובניו כי בני יעקב הם נה"י כנודע וכנגד הארת או"א אמר מנוחת אהבה
ונדבה כי אבא נקר' אהבה ואימא נקר' נדבה ולשניהם נמשכת עתה הארה הזאת ומנוחה
היתירה הזאת כי עלו עד א"א כנז' וכנגד הארת זו"ן אמר מנוחת אמת ואמונ' יכירו בניך
וידעו כו' והנה ישראל בצאתם ממצרים אמרו היש ה' בקרבנו אם אין וביארו באדרת נשא
כי רצו לידע ולהכיר את השפעתם מהיכן היתה נמשכת להם אם מו"א הנק' יהו"ה או מן
א"א הנק' אין ואמר כי עתה בודאי יכירו בניך שהם ישראל וידעו כי מאתך היא מנוחתם
ומלת מאתך היא מאתך ו' והוא הכתר משם נמשך להם מנוחתם עתה בשעה זו והנה עתה
בעלות או"א עד א"א הנה הם מזדווגים שם בזווג עליון ונודע כי אין זווג באו"א נעשה אלא
ע"י מ"נ דת"ת ומלכות בנין דילהון ועתה עולה ז"א עמהם ולכן אנו צריכין להתחבר עם נוק'
שנשארה למטה ולהעלות אנחנו יחד עמה בחי' מ"ן למעלה אל או"א לזווגם גם נודע כי
א"א להעלות' בסוד מ"נ עד או"א אם לא ע"י מסירת נפשנו על קידוש ה' והטעם הוא כי
אבא נק' קדש והבן זה אבל למטה במלכות הוא מקום המית' ודי לנו במסירת נפשנו
למיתתה ולזה אנו אומרים ועל מנוחתם ר"ל ולצורך מנוחתם דאו"א יקדישו את שמך להעלו'
שם מ"ן ע"י ק"ה ולכן צריך שתכוין במלות אלו אל הכונה הזאת למסור נפשך על קידוש ה'
ולהעלות שם מ"ן גם צריך שתכוין כי הנה (עה ע"ד) עתה המלכות עלתה עד מקום אבא
כנ"ל בתפלה זו של המנחה וקנתה לה שם חדש האמנם בתפלה דלחש נקרא היא אל
הוי"ה בהיותה פשוטים והז"א לקח לעצמו בחי' אל שד"י בפשוטו ונותן לה א"ל הוי"ה
ושניהם נרמזים בתיבות אלו כי ר"ת אברהם יגל יצחק ירנן יעקב ובניו ינוחו ר"ת שלהם
בגימ' ז"ן ובגימ' א"ל הוי"ה ור"ת מנוחת שלום השקט הוא בגימ' אל שד"י ובחזרת
העמידה אז הוא לוקח א"ל שד"י במילויים שהם עולים בגימ' אל"ף ונותנם אליה פשוטים
ונרמזו בר"ת ובטח מנוחה שלימה

עוד יש כוונה אחרת באתה אחד ושמך אחד כו' וביארנו למעל' בדרושים הנז' איך
השבת הוא בחי' ז' ובחי' י"ג ושם ביארנו כי כיון שהתחתו' עולה ג"ר שבו אל ז"ת העליון
נמצא כי התחתון נשאר בבחי' ז' לבד והעליון ניתוסף אל בחי' י"ג והנה עתה הקדושה
הזאת נמשכת מן דיקנא דא"א ואע"פ שז"א לא עלה רק עד הת"ת דדיקנא שהוא המזל הח'
אבל בחכמה כשג"ר דאימא עולים באבא נעשה אחד וזהו אתה אחד וכשג"ר דז"א עולים
באימא נעשית אחד וזהו ושמך אחד וכשג"ר הנוקב' עולים בז"א נעשית אחד וזהו נמי ומי
כעמך ישראל גוי אחד בארץ

ענין הקדושה של חזרת תפלת מנחה יש בה סוד גדול כי הנה עתה הקדושה הזאת
נמשכת מן דיקנא דא"א ואע"פ שז"א לא עלה רק עד הת"ת דדיקנא שהוא המזל הח' אבל
בחכמה דדיקנא לא עלה עכ"ז תכוין להוריד ההארה מן החכמה דדיקנא אל ז"א וזהו קדוש
הא' ובקדוש הב' תכוין להוריד אליו הארה מן הת"ת דדיקנא שהוא מזל הח' ובקדוש הג'
תכוין להוריד אליו הארה מן היסוד דדיקנא שהוא המזל הי"ג ושאר כוונת הקדושה הזו
היא ע"ד כל שאר הקדושות

ענין ג"פ צדקתך כו' דע כי סדרן הם כמנהג ספרד צדקתך כהררי אל וצדקתך
אלקים עד מרום כ"ו צדקתך צדק כו' שלא כמנהג בני איטלייא שמהפכים אותם למפרע
ממט' למעלה אמנם הכוונה היא כמש"ל כי כונתינו היא להעלות מ"ן עם המל' לצורך זווג
או"א שעלו במקום דיקנא דא"א עם ז"א ולכן אנו לוקחים את ג' נשמות ג' הצדיקים הנז'
יוסף ומשה ודוד ע"ה במקום תמורת ז"א ולהעלות עם הנוקב' בסוד מ"ן תתאין למעלה
ביסוד דאו"א ובזה נמצא כי אע"פ שהמל' עולה ביסוד דאו"א איננה עולה בדיקנא דא"א
לטעם הנ"ל דאין זקן לנשים ונודע כי או"א נשארים נה"י שלהם למטה במקומם ואינם עולי'

שעה"כ

בדיקנא דא"אכי חב"ד וחג"ת שלהם בלבד הם הם שעלו בשית תיקונין תתאין דדיקנא דא"א ונמצא כי עתה בחזרת תפלת מנח' היא דוגמת נפילת אפים דשחרית דחול ובוזה יתבאר טעם למה אין אומרים צדקתך בר"ח שחל להיות בשבת לפי שביום השבת היא טפלה אליו כי הוא עלה בדיקנא והיא לא עלתה והנה היא צריכה להעלות מ"ן לזווג או"א וז"א אינו עתה עמה לשיעלה מ"ן עמה ולכן במקום ז"א אנו לוקחים ג' הצדיקים הנז' יוסף ומשה ודוד להעלות גם הם עמה מ"ן והנה יש כאן ג' בחינ' הארות הא' הוא אנהנו בני' והוא ע"י קידוש ה' יתברך שאנו מוסרי' נפשנו על קידוש ה' בסוד ועל מנוחתם יקדישו את שמך כנ"ל הב' הוא בחי' הג' צדיקים הנז' שהם במקום ז"א הג' הוא נוק' דז"א עצמה אבל עתה בר"ח שחל להיות בשבת יש לה יתרון והוא כי עתה היא שוה ממש אל ז"א ויש בה בחי' ז"א ממש ונמצא כי היא ממש יש בה בחי' ז"ן יחד כי היא יורשת מקומו אחר שעלה למעלה במזל קדישא דדיקנא והיא עולה באותו הרשימו שהניח ז"א למטה בהיותו במקום אב' כנ"ל ושם נכללת המל' יחד עמו והטעם הוא כי בר"ח היא עולה להשתמש עמו בכתר א' ואינה צריכה אל עליית הג' הצדיקים אלו בג' פסוקי צו"צ כי כבר יש עמה בחי' ז"א כנז' להעלות עמה מ"ן

ענין סעודת המנח' כבר הודעתך לעיל כי עתה מזדווג ע"ק בבחי' הפה שבו מיני' ובי' ומהשפע הנשפע מזווג זה אנו אוכלים סעוד' זו והוא כי ז"א עולה עתה עד דיקנא דע"ק במזל העליון בחזר' תפל' המנחה ושם הוא מקום הפה דעתיק' ומשם אוכל ז"א בסעודה זו מפומא דע"ק ולכן צ"ל תחיל' בקו"ר דא היא סעודתא דז"א כי המל' איננ' עול' עמו רק הוא לבדו כנ"ל ולכן אין בחי' קידו' על היין בסעוד' זו כמו בסעוד' הלילה ובשחרית שלא כדברי הרמב"ם ז"ל שפסק (עו ע"א) לקדש על היין בכל השלש סעודות וטעם הדבר הוא לפי שעתה הוא למעלה בפה דעתיק' ואין שם בחי' יין שהוא דין וגבורה דבעתיקא לא אתחזי דין כלל אלא רחמים פשוטים ואין ראוי לעורר שם בחי' דין אבל בב' סעודות הראשונות היה היין ההוא נמשך מאימא עילאה בסוד יין המשומר בענביו יין המשמח²⁷¹⁰ ואינו משכר ח"ו אמנם עכ"ז באמצע אכיל' הסעודה הזו צריך לשתות יין ולברך עליו בפה"ג אבל לא לקדש עליו בקידוש היום בתחילת הסעודה כבשאר הסעודות וכשתקח הכוס בידך תכוין ע"ד מ"ש בסעוד' הלילה והשחר בג' שמות של י"ה אך השינוי הוא כי עתה תכוין כי ג' שמות י"ה האלו שלשתם הם במילוי אלפין והם בגימ' מזל' לרמז למש"ל כי בסעודה זו היא מע"ק שעלה עתה ז"א במזל' עילאה דדיקנא דילי' ואוכל משם כנז' והסימן של ג' סעודו' שבת בענין השינוי שיש בג' שמות י"ה הנז' הוא י"ה ר"ל מילוי יודין בלילה ומילוי ההין בשחר ומילוי אלפין במנחה וכל הפרטים אחרים שביארנו בב' סעודו' הראשונות תעשה אותם ג"כ בסעודה זו וגם יהיה לפניך ב' אגודו' ההדס ותברך ותריח בהם בתוך הסעודה

פזמון סעודת המנחה לחן אלה"י עז תהלתי כו' בני היכלא דכסיפי' למחזי זיו ז"א י"הון הכא בהאי תכא דבי' מלכא בגילופין צבו לחדא בהאי ועדא בגו עירין וכל גדפין המו השתא בהאי שעתא דבה רעוא ולית זעפין קריבו לי חזו חילי דלית דינין דתקיפין לבר נטלין ולא עאלין הני כלבי דחציפין והא אזמין עתיק יומין למצחיה עדי יהון חלפין רעו דיליה דגלי ליה לבטולי לכל קליפין ישוי לין בנוקביהון ויטמרון בגו כיפין ארי השתא במנחתא בחדו' דז"א

ענין איסור תחום ואיסור ט"ל מלאכות דשבת נתבארו בענין מצות שביעית ויובל וע"ש היטב וגם שם יתבאר ענין קדושת השבת מה ענינו בדרוש ארוך ענין השינוים שיש בין תפלות החול והשבת נתבארו לעיל בשער הכוונות וע"ש היטב

שעה"כ

גם צריך שנכתוב השינויים שיש בין תפלו' החול והשבת לתפלות ר"ה ולתפלות היו"ט ונתחיל תחילה בענין ר"ה ואח"כ נכתוב שינוי הימים טובים בתפלו' ר"ה נבאר דרוש כולל לימי החול ולשבתות ויו"ט ור"ה וע"ש

דרושי ראש חדש

ענין ר"ה והשינוי שיש בין שבת לר"ה וליו"ט ולחול וגם בימים טובים בעצמם בין פסח ועצרת ור"ה וסוכות כו' וע"ש בד' ר"ז ע"א וצ"ע בדרוש ד' לענין ר"ה
הנה ענין זה נתבאר במ"א בתפלו' ר"ה וע"ש אבל סוד הדבר הוא דע כי בימי החול עומד ז"א בנצח ונוק' בהוד וסוד הענין הוא שנודע כי פרצו' יעקב יוצא מיסוד אבא ורחל יוצאת מיסוד אי' ובימי החול עולים יעקב ורחל כנצח והוד דו"א והארותיה' מתחלקות כי עם היות שב' הארותיהם הם יחד שניהם עומדים תוך ז"א עכ"ז כשיוצאות אלו הארות לחוץ ושם עומדים יעקב ורחל פב"פ ויעקב עומד בצד הנצח ורחל בצד ההוד ואז הארו' יסוד אבא בוקעים דרך הנצח דו"א ויוצאים לחוץ והארות יסוד דאימא בוקעת דרך ההוד דו"א ויוצאות לחוץ ואז יעקב לוקח הוא לבדו ב' הארות הנז' ביחד ואח"כ מעכב לעצמו אורו' יסוד דאבא ונותן לרחל אורות דיסוד דאימא לבדם וביום השבת ג"כ דומה לזה בבחי' זו והוא כי ז"א לוקח בתחי' לעצמו ב' הארו' דיסוד דאבא ודיסוד דאימא ואח"כ נותן אורו' דאימא לנוק' וכ"ז הוא להורו' כי איתתא יתבא ברשות דבעלה ומשלו היא אוכלת ואין לה הארה אלא ע"י בעלה ור"ה ויו"ט הם שוים בבחי' א' והוא כי אין הזכר לוקח בתחי' הארו' הנקבה כדי ליתנם אח"כ אליה אמנם שניהם שוים וכ"א לוקח הארתו לעצמו ואין זה צריך לזה ולא זה צריך לזה כי שניהם שוים ואמנם אעפ"י שבבחי' זו שוים הי"ט לר"ה אבל יש ביניהם חילוק א' וכן היו"ט עצמם יש ביניהם הפרש מיו"ט לחבירו וכמו שמצינו בס"ה ובתיקו' כי פסח הוא דרועא ימינא ור"ה דרועא שמאלא וסוכות באמצעיתא ופורים והנוכה נצח והוד כו' והענין הוא כי אעפ"י שאמרנו שביו"ט שוין זו"ן עכ"ז בחג הפסח אעפ"י שעולין זו"ן ביחד אין שורש האורות בוקעין משני הצדדין מנצח והוד אמנם ב' האורות מתחברים ובוקעים קו הנצח כנ"ל והחסד שהוא בימין ויוצאין משם (עו ע"ב) לחוץ ואז ז"א לוקח אורותיו אשר מיסוד דאבא לעצמו על ידו ונוק' לוקחת אורותיה אשר מיסוד דאימא לעצמו שלא ע"י ז"א ובר"ה אז ב' הארות בוקעו' בקו שמאל שהוא גבורה ומשם יוצאו' לחוץ ואז ז"א לוקח לעצמו בידו אורו' דאבא משם דרך קו שמאל ונוק' לוקחת לעצמה ע"י אורו' דאימא דרך קו שמאל אמנם להיות כי עתה יוצא' האורו' כולם דרך קו שמאל לכן הוא יום דין והנקב' שולטת ביום זה יותר מן הזכר ובחג הסוכו' שני האורו' בוקעים ויוצאים דרך קו האמצעי ומשם לוקח ז"א האורו' של אבא לעצמו ונוק' לוקחת האורו' אי' לעצמה שלא ע"י ז"א ואמנם ההפרש שיש בין היו"ט לר"ה הוא זה וצריכין אנו לבאר בחי' השבת והחול והי"ט והר"ה דע כי אעפ"י שבבחי' א' שוים החול והשבת כנ"ל עכ"ז יש ביניהם הרחק גדול והוא כי החול גרוע מכל השאר לפי שאין בו עליות ועוד כי הנקבה מקבלת אורותיה ע"י בעלה כנז' והשבת מעולה מכל השאר לפי שאין השאר בבחי' א' כי עליותיו גבוהו' מאד מאד אבל בבחי' אחרת הוא כמו החול כי הנקב' אינו מקבל' הארותיה אלא ע"י בעלה כנ"ל והי"ט בבחי' א' הם בינונים וממוצעים כי עליותיו גדולו' מן החול לפי שבחול אין בו עליות וביו"ט יש בו עליות אבל עליותיו גרועו' מעליו' יום השבת ובבחי' אחרת מעולה מן השבת כי בשב' הנקבה מקבלת הארותיה ע"י בעלה וביו"ט מקבלת הארותיה ע"י עצמה והר"ה מעולים מן החול ומן השבת בבחי' א' כי הנקבה עולה יותר מן הזכר כמ"ש אבל בערך שעליות' מועטות הם גרועו' מן השבת ומן היו"ט והענין הוא כי בשבת עולין זו"ן זה עד א"א בדיקנא דיליה וזו עולה במקום אבא וביו"ט עולין זו"ן זה באבא וזה באי' ובר"ה אין עלייה אל ז"א כלל רק הנקבה היא לבדה העולה ממדרגה למדרגה כמ"ש ובוזה תבין טעם למה הנשים אסורות בעשיית מלאכה בר"ה ולא האנשים

שעה"כ

וזה סדר עלייתה הנה בתפי' שחרית בלחש עולים יעקב ורחל בנ"ה דו"א כמו בשחרי' דחול אמנם עתה בר"ח מקבלת נוקבא הארותיה דרך קו ימין שהוא הנצה והב' הארו' יוצאים משם ויעקב לוקח לעצמו הארות יסוד אבא ורחל לוקחת לעצמה הארת יסוד אי' שלא ע"י בעלה משא"כ בשחרי' דחול כי ב' הארות יוצאו' זה מנצה וזה מהוד וגם שאין הנקבה לוקחת הארותיה אלא ע"י יעקב בעלה וזהו הטעם שתיקנו לומר יעלה ויבא בעבודה שהיא ברכת רצה ונודע כי היא בנצה והכונה היא לרמוז כי כל האורות יוצאות דרך הנצה עתה וגם לרמוז כי גם נוק' הנק' ירושלם יונקת מן הנצה שהוא קו ימין שלא ע"י בעלה וז"ס זכרון ירושלם ביעלה ויבא בברכת רצה ובלילה שהיא בחי' יעקב ולא שהיא עלמא דאתכסיא²⁷¹¹ אם לא הזכיר יעלה ויבא אין מחזירין אותו אבל ביום שהוא יעקב ורחל עלמא דאתגליא אם לא הזכיר יעלה ויבא מחזירין אותו והבן זה ובחזר' תפי' שחרית בקו"ר עולין יעקב ורחל בחו"ג דו"א וב' הארו' יוצאות דרך קו ימין מן החסד והנקב' מקבלת הארותיה מן החסד שלא ע"י בעלה יעקב ולכן אומרי' ג"כ יעלה ויבא בתפי' זו ובתפלת מוסף בלחש אז רחל לבדה היא העול' בג"ר חב"ד דו"א ובחזרת מוסף בקו"ר אז עולה רחל לבדה בכתר דו"א ממש ואז הם שוים בקומתם ז"א הנקרא ישראל עם רחל ואז מזדווגים יחד שניהם ולכן אין במוסף לא בלחש ולא בקו"ר זכירת יעלה ויבא לפי כי אין זה אלא כשעולים יחד יעקב ורחל בנצה דו"א או בחסד דו"א אבל עתה לא שייך בחי' זו כלל

ובזה תבין טעם למה אומרים כתר יתנו לך כו' במוסף ר"ח כמו בשבת אבל יש שינוי בו כי אין אומרי' בר"ח ממקומו הוא יפן ברחמי לעמו כו' וכבודו מלא עולם כו' כמו בשבת ויו"ט וטעם הדבר הוא לפי שהכתר הנאמר בשבת הוא לפי שעלו זו"ן עד הכתר דא"א ממש ולכן אנו אומרים אז איה מקום כבודו גם אנו אומרים ממקומו הוא יפן כי אנו מתפללים כי אע"פ שעלו זו"ן עד המקום ההוא העליון אל ישכחנו וממקומו זה הוא יפן ברחמי כו' וכמ"ש"ל במוסף שבת ביאור אי"ה מקום כבודו וביאור כתר יתנו לך וביאור ממקומו הוא יפן אבל עתה הכתר שאומרי' בר"ח הוא ענין עליית הנקבה בכתר של ז"א בלבד ולכן לא שייך לומר איה מקום כו' כי אי"ה הוא באו"א ודעת עליון גם הם סוד ג"ר של או"א (עו ע"ג)

ובזה יתבאר ג"כ ענין מה שתיקנו בנוסח מוסף ר"ח לומר ראשי חדשיכם לעמך נתת והענין הוא כי ר"ת ראשי ח'דשים לעמך הוא רחל לרמוז כי עתה בר"ח העליה הוא לרחל נוק' דו"א ולא לז"א עוד מזולתו ירמוז כי ר"ח לעמך נתת כו' הם תרין רישין שנעשין אל הנוק' מבחי' נצה והוד דו"א והוא נק' חדש וזהו ראשי ח'דשים בלשון רבים ואמנם ענין ביאור ר"ח לעמך נתת יובן ממ"ש הכתוב ובראשי ח'דשיכם תקריבו אשה לה' והקשו בס"ה בפ' פנחס וז"ל וכי כמה רישין אית לה לסיהרא כו' והענין הוא כי בתפ' שחרית דלחש נעשין ג' מוחין דילה מג' פרקין עילאין דנה"י דו"א כנודע והרי זו בחי' ראש שלה ואח"כ בחזרת תפלת שחרית עולה עד הג"ת ומשם נעשית לה בחי' רישא דילה ובלחש דמוסף נעשית רישא דילה מחב"ד דו"א ואח"כ עולה ממש עד כתר דו"א ושם נעשי' לה ראש אחד והרי איך ממש אית לה לסיהרא הרבה ראשין ולזה אמר ובראשי ח'דשיכם בלשון רבים ולא אמר ובראש ח'דשיכם גם בזה יתבאר לך ענין משו"ל בענין מיעוט הירח שלא נתקררה דעתה עד שאמר לה הביאו עלי כפרה על שמעטתי את הירח וצדיקים יקראו על שמך והענין במ"ש ענין מיעוט הירח מה ענינו והוא כי הנה כשנאצלו זו"ן דאצילות היו שוים בקומתם ממש והיו נקראים שני המאורות הגדולים ואח"כ נתמעטה הירח וירדה בבחי' נקודה בראש עולם הבריאה בהיכל ק"ק אשר שם ושם עומדת הנקב' תמיד שלא בשעת התפלה כנ"ל וז"ס מ"ש הרבה הייליה להפים דעתה שהוא שכחן לה

שעה"כ

ממשלה שתמשול על ג' עולמות ב"ע אשר כולם נק' עלמא דנות והם הם ריבוי היילי' בהיותה למטה בבריאה ועכ"ז לא נתקרר' דעתה וחזר וא"ל פיוס אחר צדיקי' יקראו על שמך כו' פי' כי הנה אע"פ שנתמעטה וירדה בהיכל ק"ק דבריאה יש לה תקנה בשעת התפל' דשחרית כי אז חוזרת היא לחזור ולעלות למע' באצילות עד נה"י דז"א ושם תזדווג פב"פ עם יעקב וז"ס אומרם צדיקים יקראו על שמך כי נה"י דז"א הם נקראי' צדיקים והיא תגדל עד שיעור קומתם ובוזה יקראו על שמך גם זהו ענין יעקב יקרא ע"ש יעקב בנה הקמן כי' כי יזדווג עמה יעקב שהוא קמן הקומ' מז"א לכן אף בזה לא נתקררה דעתה עד שא"ל הביאו עלי כפר' עלי דייקא ר"ל כי עתידה היא בכל ר"ח לעלות עד הכתר שלו לחזור כקדמות' להיות שם ב' המאורו' הגדול' שוים בקומתם בתפלת מוסף דר"ח כבתחלת אצילותה ואע"פ שהיא שוה עמו אמר עלי לרמוז כי בערך שהוא אינו עולה שום עליה בר"ח והיא עולה כל אלו העליות נמצא שיש לה יתרון ביום ר"ח ממה שיש לז"א וזה הוא עלי ואז נתקררה דעתה כיון שבכל ראש חדש חוזרת לקדמותה כבזמן אצילותה

ונחזור לענין הקדושה כי באמרך ימלוך ה' לעולם וכו' תכוין כי ר"ת אלקיך ציון לדור ודור הם אותיות אצלו לרמוז כי עתה היא אצלו ממש גדולה כמוהו אבל הוא בהיותם למטה אבל בשבת תכוין כי היא אצלו ושוה אליו בהיותם שניהם למעלה בכתר או"א, גם זהו ענין מה שנהגו להסיר התפלין קודם תפלת מוסף אחר קדיש שאומרים אחר חזרת ס"ת להיכל והענין הוא כי אז הוא בחי' זמן מעלה היתירה שיש לה מן החול כי עד שם עדיין לא עלתה בג"ר והוא ממש בימי החול ולכן אין להסיר התפי' אבל עתה שעלתה בתפלת המוסף אל ג"ר דז"א משא"כ בתפלת החול לכן אנו חולצין התפלין

עוד יתבאר ענין ר"ח בקצרה הנה בתפלת שחרית דחול יורד הת"ת בנצח ועולה המל' בהוד ושם נעשה הזווג אבל עתה בר"ח בתפלת שחרית דלחש עולה המל' עד נצח ולכן אנו מזכירין יעלה ויבא בברכת רצה שהוא בנצח ובחזרה בקו"ר מאירים במל' חו"ג ובתפלת מוסף דלחש עולה המל' עד חו"ב דז"א והענין הוא כי ודאי הוא שקדושת השבת יתירה מכל שאר הימים כולם ואין קדושה יתירה ממנה אבל היתרון שיש בר"ח הוא כי בשבת אע"פ שהעליות הם גבוהות וגדולות עכ"ז הנוק' תמיד טפלה אל (עו ע"ד) הזכר ואוכלת משל בעלה והשפע בא אלי' ע"י ואע"פ שעולה גם היא עד או"א עכ"ז יש לה גרעון אחד והוא כי מקבלת חלק הארותיה ע"י בעלה והיא טפלה אליו אבל בר"ח הם ב' המאורות הגדולים שוים בכתר אחד ואע"פ שלא עלתה עד או"א רק כל שיעור קומת ז"א שהוא במוסף ר"ח עכ"ז איננה טפלה אליו ומקבלת חלקה ע"י עצמה וזהו הסוד שביום שבת כתיב ונסכה בה' לרמוז כי היא אז בבחי' נקבה אשר תחת רשות בעלה אבל בר"ח כתיב ונסכו בו' לרמוז כי עתה היא במעלת הזכר ואינה בבחי' נקב' אשר תחת רשות בעלה גם ז"ס פי' ימי המעשה וביום השבת כו' הנז' בס' יחזקאל ונרמוז בר"ת שם הוי"ה כסדרו לרמוז כי ביום שבת ההויה היא כסדרה י' על ה' ו' על ה' והזכרים גוברים אל הנקבות והם טפלות להם ואוכלות משלהם אבל בר"ת השבת יפתח וביום החודש כו' נרמזה ההויה שלא כסדרה ה' ראשונה בינה גוברת על י' חכמה וכן ה' תתאה מלכות גוברת על ו' שהוא ז"א לרמוז שעתה בר"ח הנקבות אינם טפלות אל הזכרים ונזונות שלא ע"י בעליהן ודע כי אע"פ שביארנו כי ביום ר"ח המל' היא העולה הנה גם הת"ת צריך לעלות כדי שיהיה שניהם שוים בעת הזווג אבל כוונת העליה היא עליה בלבד וז"ס הביאו עלי כפרה על שמיעטתי את הירח שהו' בחי' הבינה שהיא על הת"ת בסוד ציור אות ה' שהוא ד' על ו'

הכוונות שיכוין האדם בליל ר"ח הנה נתבאר אצלנו כי בליל החול יכוין האדם תמיד אחר הצות לילה לזכך נשמתו ע"י הכונה הזו שיכוין לשלב ולחבר ארבע הויות דע"ס מ"ב עם ארבע שמות אהיה שניהם דיודין ואחד דאלפין ואחד דההין גם נתבאר שם שיכוין ביום ראשון מהשבוע בהויה דס"ג בשם אל שדי שבבריאה וביום ב' בהויה דמ"ה ובשם

שעה"כ

אל יהוה שביצירה וביום ג' בהויה דב"ן ובשם אל אדני שבעשיה וביום ד' יכוין כמו ביום שלישי וביום המישי כמו ביום שני וביום ששי כמו ביום ראשון ואמנם בליל ר"ח לא תכוין בכונה הנז"ל אבל תכוין כוונה זו שנכתוב והוא כי הנה עתה יש מעלה אחרת יתירה ולכן תכוין באלו השמות שם אלף למד אדני, ותכוין שהם עשרה אותיות והם בגימ' נ"ר שהוא חיבור יהו"ה אהיה יהוה אלקים יהוה אדני ואמנם עשרה אותיות אלו תכוין בניקודים אלו שהם ארבע אותיות ראשונות תנקדם בארבע מיני נקודות שהם בכתר ובחכמה ובינה וחסד שהם קמץ באלף ותכוין בספירת הכתר ופתח בל' ותכוין בספ' החכמה וצירי בפ' ותכוין בספ' הבינה וסגול בל' ותכוין בספ' החסד אח"כ תחזור עד"ז ממש לנקד ארבע אותיות השניות והם מ"ד אד ותכוין שהם בנקוד קמץ בכתר ופתח בחכמה וצירי בבינה וסגול בחסד אח"כ בשני אותיות האחרונות שהם נ"י תנקדם הא' בקמץ וכתר והשניה בפתח וחכמה וביום ר"ח יכוין האדם בכל שמות היום והלילה ובפרט כשמזכיר יעלה ויבא בפיו ביום ר"ח הזה יכוין אל שם שדי במילואו שהוא בגימ' ראש חדש ע"ה שהם תתי"ד ותנקד כל אותיותיו בקמץ כזה שין דלת יוד גם תכוין כוונה ב' והיא כי ר' של ראש הוא ריבוע אחורים דשם אלקים שהוא בגימ' ר' וש' של ראש הוא אלקים במילוי יודין ואות א' של ראש הוא כוללת שם אלקים ומלת חדש היא בגימ' שני שמות אהי"ה דיודין והוא קס"א ודההין קנ"א שהם חדש בגימ'

בית מועד

פתח דברי ראיתי לבאר ענין המועדים וחולו של מועד וחנוכה ופורים ור"ח וחילקתיו לט"ו פרקים פרק הא' הנה ענין זמנים אלו הוא התנוצצות האורות העליוני' בזמנים אלו ולפי הזמן אם בחסד אם בגבו' או בת"ת או בנה"י כ"א מתגל' לפי העת והשעה ודע כי אע"פ שבכל ו' ימי החול פועלים ז' מדות אלו כנודע אינו דומה פעולתם בו' ימי החול לפעולתם בימים אלו כי פעולתם בו' ימי החול הם פועלים ע"י אצילות בבריאה ובריאה ביצירה בארץ ישראל ויצירה ג"כ בעשיה בח"ל כגון ביום א' פועל חסד (עז ע"א) שבאצילות ומתלבש בחסד דבריאה וחסד דבריאה מתלבש בחסד דיצירה וחסד דיצירה מתלבש בחסד דעשי' וכן יום ב' בגבו' ויום ג' בת"ת וכן כולם ואמנם בימים אלו יתגלו הספ' העליונות ומתלבשות בבריאה לבד כל ספ' וספ' בזמן ממשלתה כגון בפסח חסד דאצילות מתלבש בחסד דבריאה ולא יתלבש בחסד דיצירה כי מרוב התגלות אור האצילות בבריאה יתבטל אור חסד דיצירה לגמרי דשרגא בטיהרא מאי מהניא וכ"ש אור חסד דעשיה הא למה זה דומה למעין הנוטף טיפין טיפין וארובות השמים נפתחו לרוב ולא ניכרו אותם טיפין הנוטפין כי נתבטלו בריבוי המים היורדין מן השמים ועזה"ד תקיש לשאר המועדים ואמנם שאר המדות לא ביטל התלבשותם כי בפסח אע"פ שביטל אור החסד דיצירה ואור החסד דעשי' אעפ"כ לא ביטלו שאר המדו' בהתלבשות' ביצירה ועשיה כשאר ימי החול ולפיכך הותר בהם מלאכת אוכל נפש והנה נתבארו בכללות ענין המועדים ועוד נבאר כל מועד ומועד בפרקים הבאים בעזרת השם יתברך פרק ב' ענין חול המועד ג"כ בכללות כי עם היות כי המועדים הם סוד הארת אצילות בבריאה בחלק מחלקיה אם חסד בפסח ואם ת"ת בשבועות ענין השינוים שבין שבת ליו"ט ובין יו"ט לחברו

ברכת ה' היא תעשיר הנה בפסוק הזה נרמז מעלת יום השבת אפי' על היו"ט והוא כי אפי' ביו"ט יש קצת אחיזה אל החיצונים הנק' עצ"ב בסוד בעצב תלדי בנים כנודע והטעם הוא לפי שכל המועדים הם בחג"ת בלבד ולכן ביו"ט אינו עולה רק עד חג"ת ושם יש אחיזה אל החיצונים כנודע אבל בשבת עולה עד חו"ב אשר אין שם אחיזה אל החיצונים ונמצא כי בעליית' שם אין החיצונים עולים עמה והיא לבדה היא העולה וזהו ברכת ה' היא תעשיר היא למעט החיצונים שאינם לוקחים מן העושר והשפע הזה אשר

שעה"כ

בשבת וביאר למי מיעט מלת היא ואמר שמיעט את החיצו הנק' עצ"ב שאין להם תוס' קדוש' ביום השבת כמוה וזהו לא יוסיף עצב עמה כי אין אל העצ"ב חלק עמה בתוס' קדושת שבת ונדוע כי פסוק זה נדרש במדרשי רז"ל על יום השבת

אלה מועדי ה' מקראי קדש וכו' גם בפ' זה נרמז ענין הי"ט כי אינם דומים אל השבת ולכן ר"ת אלה מועדי ה' הם אותיות אמ"י לרמזו כי בכל המועדי והי"ט אין בהם עלייה לזו"ן רק באי' בלבד ולכן אותיות י"ט הם בגימ' ע"ג כמנין הוי"ה דס"ג ועשר אותיותיה אשר הוי"ה זו היא באי' כנדוע לרמזו כי בי"ט אין להם עלייה אלא באי' 2712 בלבד וזהו מ"ש אלה מועדי ה' כו' פי' כי אלו המועדים בבחי' קדושת עצמן גורמין עליית זו"ן עד אי' הנז' בר"ת אלה מועדי ה' כנז' והדבר הזה נעשה מעצמו מסבת קדושת המועדים בעצמם אבל אח"כ ע"י תפי' התחתו' בי"ט אז אנו מעלים את זו"ן עד אבא ממש ג"כ ולכן נרמז בר"ת אותם במועדס ר"ת אב ר"ל אשר תקראו אתם ישראל ותזמינו אותם אל זו"ן ע"י תפלותיכם הוא זימון יותר עליון ומקרא קדש יותר מעולה והוא עד אבא עילאה הנרמז בר"ת כנז' נמצא כי בי"ט אין זו"ן עולים מעצמם אלא עד אי' וע"י תפלו' התחתו' מעלים אותם עד אבא משא"כ בשבת כי עולין זו"ן עד אבא עצמו מאליהן שלא ע"י התחתונים וכמו שאמר הכתוב ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם ואין קדש אלא חכמה שהוא אבא כנדוע נמצא כי מה שעולים בשבת מעצמם שלא ע"י מעשה התחתו' נעשה בי"ט ע"י צורך תפלות התחתו'

עוד יש הפרש בין שבת לי"ט דע כי בי"ט עולים זו"ן עד או"א אבל החילוק הוא כי בשבת בחזרת המוסף עלה ז"א בכתר דאבא ונוק' עולה אז ז' מדרגות והם חג"ת דאימא ואח"כ חב"ד דאימא ואח"כ הכתר דאימא וכל ז' מדרגות אלו היא עולה בחזרת מוסף כנז' ובמנחת שבת בלחש עולי' ז"א בג' תיקונין תתאין דדיק' דא"א ובחזרה עולה כל שית תיקו' תתאין שהוא עד מזל העליון ועו ע"ב} שהוא תי' הח' נוצר חסד ונוקבא עולה בחג"ת ונה"י דאבא כי הנה"י דז"א נשארים למטה מדיקנא דא"א בג"ר דאבא כי לא עלו בדיקנא רק חב"ד וחג"ת דז"א בלבד כנז' אבל ביו"ט במוסף בלחש עולה ז"א עד ג"ר חב"ד דאבא ואח"כ בחזר' המוסף איננו עולה הז"א עלייה אחרת בכתר דאבא ונוקבא עולה אז בחזרת המוסף ג"א חג"ת דאימא וג' הראשונות חב"ד דאימא אבל בכתר דאימא איננה עולה כלל כדמיון הז"א שלא עלה בכתר דאבא ואע"פ שאנו אומרים בקדוש' חזרת המוסף כתר יתנו לך כו' כיון שהם סמוכים אליו והם מקבלים הארה ממנו אע"פ שלא עלו ממש בכתר דאו"א ואח"כ במנחת יו"ט אז עולה הז"א בכתר דאבא ונוק' בכתר דאימא ואין עוד עליה אחרת אל ז"א בדיקנא דא"א כמו בשבת וא"כ כיון שאין מצח הרצון דא"א מתגלה לכן אין אומרים ביו"ט במנחה ואני תפלתי וכו' (תהלים סט יד) וגם לסיבה זו אין מוציאים ס"ת במנחה של יו"ט כי אינו עתה עת נכון כמו במנחת שבת ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי בלחש מנחת יו"ט עולה ז"א בכתר דאבא ובחזרת המנחה עולה הנקב' בכתר דאימא

עוד יש הפרש בין שבת ליו"ט דע כי בשבת עולה ז"א במקום אבא ונוק' במקום אימא והם נפרדים כל אחד ואחד בפ"ע זה באבא לבדו וזה באי' לבדה וביאור ענין זה הוא במה שנקדים לך הקדמו' ונאמר כי אע"פ שאנו אומרים כי ז"א עלה כל המדרגו' עד שורש מקום או"א עצמו אל תחשוב כי כפי"ז איננו צריך אל המוחין הבאים לו מבחי' נה"י דאו"א אבל צריך שתדע כי לעולם הוא צריך אל נה"י דאו"א שיהיו לו בסוד מוחין והענין הוא כי כמו שהז"א עולה העליות האלו גם או"א עולים העליות ההם כפי סדר מספר עליות ז"א העולה אחריהם כי צריכים הם לתת מקום לשיעלה שם ז"א ולעו' הנה"י דאו"א הם בחי' מוחין אל ז"א ואין חילוק אלא שבימי החול אז הנה"י דאו"א הנעשין מוחין לז"א הם מבחי' התחתו' ובשבת הם מבחי' העליונה ונמצא כי עתה במוסף שבת אע"פ שז"א עולה למקום

- מאיר הכוונה -

2712 עי' לקמן דרושי פסח ג שזה נה"י דתבונה, אבל צ"ע ששם יתכן שתבונה היא בחינה נה"י כמבואר שם פ ע"ג, ועי' לקמן עז ע"ד ד"ה ופעם אחרת.

שעה"כ

אבא ממש עכ"ז הנה"י דאבא הם מתלבשים בתוכו ומתהוים לו שם בבחי' מוחין אליו ואחר שהקדמנו לך הקדמה זו נחזור אל ביאורנו כי הנה בשבת כשעולה ז"א במקום אבא לוקח הנה"י שלו לבחי' מוחין אליו לבדו ונוק' עולה באי' ולוקחת נה"י שלה להיותם מוחין אליה והטעם הוא כי בשבת נפרדים אבא לעצמו ואי' לעצמה אבל ביו"ט או"א נכללין זה בתוך זה ואבא מתלבש ומתעלם תוך אימא ונמצא כי בעלות זו"ן שם צריך שז"א ילביש חציו הימני של אבא ונוק' חציו השמאלי והוא ממש ע"ד הלבשת או"א את א"א אבא לחציו הימני ואי' לחציו השמאלי ובוזה יתבאר לך טעם למה לא הוצרכה תפלה אחרת להעלות את זו"ן בכתר דאו"א ובחזרת תפלת מוסף דשבת שהיא לצורך עליית הנוק' בג' האמצעיות ובג"ר דאימא הספיק לשיעלו זו"ן עוד עלייה אחרת בכתר או"א משא"כ ביו"ט שהוצרכ' תפלת מנחת י"ט להעלות את זו"ן בכתר דאו"א כנ"ל גם יש שאלה אחרת והוא למה אומרים כתר במוסף שבת ואין אומרים כתר במנחת י"ט כיון שבחינת' שוות ומה שנעשה במוסף שבת נעשה במנחת י"ט אבל התשובה היא עם הנו" כי בשבת או"א נפרדים ונמצא שז"א לוקח כתר שלם דאבא ונוק' לוקחת כתר שלם דאימא לכן אומרים כתר במוסף שבת לפי שכל א' משניהם לוקח כתר שלם בפ"ע אבל במנחת י"ט אשר אבא נכלל תוך אימא נמצא כי ז"א לוקח חציו כתר הימני ונוק' חציו השמאלי ואין כתר שלם לשום אחד מהם ולכן אין אומרים כתר במנחת י"ט ובוזה יובן ג"כ תשובה לשאלה הראשונה כי בשבת אשר או"א נפרדים לכן ממילא נעשה הדבר ההוא שז"א לוקח כתר דאבא ונוק' לוקחת כתר דאימא ואין צורך לקבוע תפלה אחרת מחודשת כצורך עלייתם בכתר או"א אבל ביו"ט הוצרכה תפלת מנחה לצורך עלייתם בכתר או"א כדי לעשות הבחינ' הנו" והוא לכלול ולהלביש את אב' בתוך אי' כדי שאח"כ יעלו שם זו"ן וילביש זה חציו הימני וזו חציו השמאלי כנז' והדבר הזה איננו נעשה מעצמו וצריך תפלה מחודש ועז ע"ג) לעשות בחי' זו ונעשית בתפלת המנחה דיו"ט כנז'

גם בזה יתבאר לך טעם אל מספר העולים בס"ת בשחרית דיו"ט והם חמשה בני אדם והטעם הוא כי הנה אבא נכלל ומתלבש תוך אי' ונמצאו נה"י דאבא תוך נה"י דאימא והנה בשבת מתגלים כל ז"ת דיסוד דאבא ולכן בשבת קורין ז' כמש"ל בס"ת של שחרית דשבת אבל ביו"ט אין מתגלין בסוד הס"ת רק הג"ת שלהם בלבד וכיון שנה"י דאבא מלובשין תוך נה"י דאימא נמצא כי בהתגלות נצח דאבא ודאי שמתגלה הנצח דאימא וכן בהתגלות הוד דאבא מוכרח הוא שיתגלה הוד דאימא אבל היסוד דאבא הוא מתפשט למטה מן היסוד דאימא הנפסק ונשלם בחוזה דז"א והוא לבדו מתגלה ולכן הם ה' שהם נצח דאבא ונצח דאימא והוד דאבא והוד דאימא ויסוד דאבא לבדו וכנגדם עולים ה' בס"ת דשחרית דיו"ט ואמנם נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל ענין הפרש השבת ליו"ט באופן אחר שלא ע"ד הנ"ל והוא זה

דע כי הנה המוחין דז"א הם ב' בחינות מוחין דמצד אבא ומוחין דמצד אימא והם מתלבשין בתחלה תוך הנה"י דאבא ותוך הנה"י דאימא והם באופן זה מוחין דמצד אבא תוך הנה"י דאבא והנה"י דאימא תוך מוחין דמצד אימא והמוחין דמצד אימא תוך הנה"י דאימא והנה"י דאימא תוך רישא דז"א ונמצא כי הכלים דנה"י דאבא הם מפסיקים בין המוחין דאבא למוחין דאימא ואין בחינת ב' המוחין מתערבים יחד כמבואר אצלנו בדרוש הציצית ע"ש היטב והנה ענין ציור הזה הוא ג"כ ביום שבת אבל ביו"ט הוא באופן אחר כי נה"י דאבא אינם נכנסים כלל בז"א אבל המוחין דאבא מתלבשים תוך המוחין דאימא והמוחין דאימא תוך הנה"י דאימא והנה"י דאימא תוך רישא דז"א

ואחר שהצענו לך הצעה זו יתבאר לך טעם השינוי והחילוק שיש בין שבת ליו"ט והוא כי ב' בחינות הם הא' הוא בערך המוחין בעצמם והב' הוא בערך ז"א המקבל אותם ובבחי' הא' שהוא בערך המוחין בעצמם ודאי שיותר קדושה יש בשבת מבי"ט לפי שהשבת נק' קדש כמו שאמר הכתוב ושמרתם את השבת כי קדש היא והענין הוא כי ז"א

שעה"כ

עולה עד מקום אבא ויש לו שם נה"י דאבא בעצמם בסוד מוחין אליו אבל ביו"ט אין ז"א לוקח רק הנה"י דאימא לבר שאינם קדש ממש כמו נה"י דאבא ואע"פ שהמוחין דאבא הם תוך נה"י דאימא נודע הוא שיתרון גדול יש אל המוחין דאבא בהיותם מלובשים תוך נה"י עצמם דאבא להיותם מלובשים תוך נה"י דאימא ובוזה תבין מ"ש בס' התי' כי כל הי"ט הם בסוד אימא עילאה הרובצת על האפרוחים ועל הבנים גם יתבאר לך מ"ש לעיל בפסוק אלה מועדי ה' מקראי קדש כו' ולכן קדושת שבת חמורה מאד על קדושת הי"ט

עוד טעם אחר כי בשבת שיש אל המוחין דאבא אשר בז"א ב' מסכים הא' נה"י דאבא והב' נה"י דאימא ומכאן זה אין אורות מוחין דאבא מתגלים למע' ברישא דז"א אבל בירידתם למטה מן החוזה דז"א אשר שם נפסק וכלה יסוד דאימא אז מתגלה שם היסוד דאבא ומאירין מוחין דאבא משם ולמטה בגילוי אבל ביי"ט שהמוחין דאבא הם נתונים גם הם תוך נה"י דאימא לברם נמצא כי בהפסק היסוד דאימא בחוזה דז"א אין אורות המוחין דאבא מתגלים למטה מן החוזה כי אין להם לבוש שם לשירדו למטה ונודע הוא כי האורות העליונים א"א להם לעמוד בלי לבוש בשום אופן ואינם מתגלים בלתי לבוש בסוד עצמו וכלים כנודע ונמצא כי אורות המוחין דאבא מתגלים ביום השבת למטה מן החוזה משא"כ ביי"ט ולכן קדושת השבת יתירה על קדושת י"ט לב' {עז ע"ד} סבות אלו אמנם בבחי' הב' שהיא בחי' הז"א עצמו המקבל המוחין יש לו יתרון ביי"ט מבשבת וז"ס טעם ושמהת בחגך ומחויבים אנחנו לשמוח ביי"ט יותר מבשבת והענין הוא כי בשבת יש ב' מסכים אל מוחין דאבא ואין הז"א יכול לקבל הארתם יותר בגילוי משבת כי שם יש ב' מסכים ובי"ט לא יש רק מסך א' ולטעם זה שמחת יו"ט אל ז"א המקבלם יתירה על שמחתו בשבת כי ביו"ט מרבין בסעודה ובבשר וביין אבל בערך הקדושה של המוחין בעצמם קדושתם בשבת יתירה על קדושתם ביו"ט ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי במוסף יו"ט עולה ז"א בכתר דאבא ולכן אומרים כתר במוסף יו"ט אבל נוק' אינה עולה עד הכתר עד תפלת מנחה אמנם כפי הג"ל שז"א לוקח חצי הכתר הימני דאבא ונוק' חציו השמאלי צ"ל כי שניהם עולים יחד בכתר דאבא בתפלת המנחה

ופעם אחרת שמעתי ממורי ז"ל באופן אחר והוא כי ביו"ט אין זו"ן עולים באימא עילאה רק בתבונה כנודע כי אימא בינה נק' שם אהיה במילוי יודין והתבונה שהיא למטה מן הבינה נק' הויה דמילוי ס"ג ולכן יו"ט הוא בגימ' ע"ג כמנין הויה דמילוי ס"ג ועשר אותיותיה הם ע"ג ולכן קדושת שבת חמורה מן היו"ט כמה מדרגות כי בשבת עולה ז"א עד דיקנא דא"א ונוק' עד אבא וביו"ט ב' אינם עולים אלא בתבונה ונלע"ד ליישבו עם הדרך הא' והוא כי עלית ז"א בחול אל התבונה אינו מעצמו אלא ע"י תפלותינו בגילוי וביו"ט עולים עד התבונה ממילא ואח"כ אנו מעלים אותם עד או"א ע"י תפלותינו כנלע"ד ליישב ב' הדרכים הנז' ועי' בדרוש הא' דליל פסח בענין יציאת מצרים משם נתבאר ענין זה

ענין שינוי שיש בין היו"ט הם בעצמם כי אין יו"ט דומה לחברו דע כי כשחל יו"ט באמצע השבוע בתוך ו' ימי החול אז הוא דומה לע"ש אבל כשחל יו"ט במוצאי שבת אז כבר זו"ן ביום השבת שהוא עריו"ט היו שלמים ועלו עד למעלה בדיקנא דא"א וגם היו בו בז"א מוחין דאבא בתוך הנה"י דאבא כנ"ל ועתה במ"ש שהוא יו"ט נגרע הארתו כי אז יורד למטה באי' כנ"ל וגם כי המוחין דאבא נכנסים ומתלבשין תוך נה"י דאימא והנה"י דאבא מסתלקין ממנו ולכן אומרים ותודיענו כו' בסוד הבדלת קדושת שבת לקדושת יו"ט כנודע ואם הוא להפך כי חל יו"ט בע"ש אז כבר ז"א עלה ולקח מוחין דא"א ביו"ט שהוא ע"ש ואינו חסר לו רק שעתה בליל שבת יתוסף בו תוס' זה והוא שיבקע היסוד דאימא ויאירו מתוכו הנה"י דאבא

ענין תפלת יו"ט כבר נודע כי בכל תפלות יו"ט אין בהם רק ז' ברכות בכל תפלה ותפלה והנה בז' הברכות של תפלת השבת ביארנו שיכוין בהם באותם ז' מרגלאן הנז' בס' הזוהר פ' יתרו בר"מ שהם יוצאין מב' שמות אהיה יה"ו ועתה ביו"ט תכוין ממש ע"ד הזה

שעה"כ

בז' שמות אלו והם בברכה א' אהיה דיודין ובב' אהיה דיודין וג' אהיה דאלפין ובד' אהיה דההין ובה' באלקים דיודין ובו' באלקים דההין ובז' באלקים דאלפין כנודע כי סדר ד' שמות אהיה הם ב' ביודין ואחד דאלפין ואחד דההין וסדר שלשה שמות אלקים הם יודין וההין ואלפין וסימנם יה"א והטעם כל הכונה הזאת היא תלויה כמש"ל כי בשבת היא עצמה קודש שעולה עד אבא הנק' קדש וירש את מקומו אבל ביו"ט הם מקראי קדש כי הם באימא ושם הם קרואים ומזומנים מן הקדש שהוא אבא ואינם קדש עצמו לכן אנו מכונים לב' שמות אלקים אשר שניהם (ע"א) הם באימא וכונה זו היא בין בתפלת פסח או עצרת או סוכות ובכל שאר הי"ט

כוונת הטביל' בערב יו"ט כמו בערב שבת כי כך ארוז"ל חייב אדם לטהר עצמו ברגל והנה המקוה היא א' הנקרא מ' סתומה ולכן שיעורו הוא מ' סאה של מים גם המקוה הוא בגימ' קנ"א כמנין אהי"ה דההין ואמנם שינו את לשונם באומרם ברגל ולא ביו"ט לרמוז כי צריך לטבול פ"א להפשיט מעל נפשו בגדי הקלי' החול ויטביל טבילה שניה ויכוין להמשיך עליו קדושת הרגל שהוא סוד שם הויה במילוי יודין העולה בגימ' ע"ב ושם אהיה במילוי יודין העולה בגימ' קס"א ושניהם בגימ' רג"ל

ד"א בתפלת הבוקר יכוין באהי"ה ויהו"ה דיודין ובמנח' בהויה ואלקים ובערבית הויה ואדני ושלשה הויות אלו האחד בע"ב דיודין והשני דס"ג והשלישי דמ"ה ויכוין כי הויה הראשונה ממתקת שם אהיה הנ"ל והויה השניה ממתקת שם אלקים הם והויה שלישית ממתקת שם אדני הנז'

דרושי אסרו חג דרוש א'

בענין אסרו חג הנה יש כאן מקום שאלה כי הנה קדושת שבת מעולה מקדושת יו"ט וא"כ למה קדושת שבת אין אחריה קדושת אסרו חג והדבר נראה להיפך והתשובה היא כי אדרבה גודל קדושת שבת גורם מעוטה אחר השבת והענין הוא מובן כמש"ל בענין החילוק שיש בין קדושת שבת ליו"ט והוא כי בשבת כל תכלית עליותו הם בחזרת תפלת המנחה כי אז עולה ז"א בא"א ונוק' באבא ועולם הבריאה במקום אימא והיצירה במקום ז"א והעשייה במקום נוקב' דאצילות נמצא כי כל העולמות נכללו ונתעלו בתוך מה שהיה עולם האצילות ולא נשאר מהם דבר חוצה לו אבל במנחת י"ט זו"ן הם בכל קומת או"א והבריאה במקום ז"א והיצירה במקום נוק' והעשייה במקום עולם הבריאה ונמצא כי בסבת כל עו' עלו ב' מדרגות למעלה ממדרגתו הא' והמשל בזה עולם הבריאה בתחלה עלה מדרגה א' והיא בנוק' דאצילות אח"כ עלה בז"א דאצילות אח"כ עלה בא"י דאצילות נמצא שבין המקום שהיה בו בתחילה אל המקום אשר בו הוא עתה יש בנתיים ב' מדרגות פנויות לגמרי כי לא נחשוב לא במדרגה אשר בה היתה מתחי' ולא המדרגה אשר בה היא עתה וכעד"ז ביצירה ובעשייה ובמוצאי שבת באו ימי החול חוזר כל עולם לרדת ב' מדרגות נמורות אותם אשר עלה בשבת ולכן אין בו כח להמשיך עמו האור העליון למטה ולהוציאו ברחוק שתי מדרגות שלימות אבל ביו"ט לא עלה שום עולם רק מדרגה אחד והיא כי עולם הבריאה עלה בז"א דאצילות ונמצא כי מן המקום שהוא בו עתה אל המקום אשר היה בו מתחי' הוא מדרגה א' פנויה והוא מקום נוק' דאצילות ולכן במוצאי י"ט יש כח בעולם הבריאה ברדתו אל מקומו הא' להמשיך עמו קדוש' האור שהיה לו ביו"ט ולהוציאו שיעור מדרגה א' בלבד לכן ביום שלאחר י"ט עושים אסרו חג שהוא בחי' המשכת אור קדושת יו"ט ממקום העליון אל מקום התחתון שירד בו עתה כנז' אבל בשבת שיש מרחק ב' מדרגות אין בנו כח להמשיך האור העליון ב' מדרגות חוץ למקומו

דרושי אסרו חג דרוש ב'

שעה"כ

יבאר בו מה ענין המשכת האור הזה עתה ביום אסרו חג ונתחיל לבאר ענין המשכת האור בעולם העשיה וממנו יובן שאר העולמות הנה נתבאר כי ביי"ט היה עולה עולם הבריאה במקום ז"א דאצילות והיצירה במקום נוק' והעשיה במקום עו' הבריאה ממש כי הי"ס דעשיה היו במקום י"ס דבריאה ועתה באסרו חג ירדו העשיה ו' מדריגו' בלבד ולא כולה והוא באופן זה כי ירדו ד' ראשונות דעשיה בד"ת דבריאה ו' תחתונות דעשיה בו' ראשונות דיצירה ונמצאו ד' אחרונות דיצירה וכל הי"ס דעשיה מקום פנוי לגמרי בין הקדושה והקלי' כנ"ל בדרוש שבת שהם סוד י"ד ספי' בסוד אמר לעולמו די כי ענין זה נעשה בקבלת שבת כנז' שם במקומו והנה מזה תקיש ותבין אל שאר העולמות כי כולם יורדים ממקומ' על סדר ירידת {עח ע"ב} עולם העשיה ממש וזה מובן והנה ז"ס פסוק אל ה' ויאר לנו אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח הנה מזבח העולה הוא בעו' העשיה כי שם הוא מעשה הקרבנות כנז' בתפי' שחרית דחול כי הקרבנות הם בעשיה ונודע כי המלכו' של כל עו' מד' עולמו' אבי"ע איננה במקומה אבל יורדת ועומדת כל ימי החול שלא בשעת התפלה למטה בראשית העו' שלמטה ממנה והמשל בזה מלכות דאצילות בראש הבריאה ומלכות דבריאה בראש היצירה כו' והנה עיקר שם מזבח העולה אינו על עולם העשיה אלא על מלכות דיצירה שבראש העשיה אבל כללו' שם מזבח העולה היא בעשיה כי שם הוא בחי' שריפת הקרבנות וטעם קריאת המלכו' דיצירה בשם מזבח העולה הוא כי נודע כי עולם היצירה נקרא אל יהו"ה והוא בנימ' מזבח ונמצא כי כללות המזבח הוא בעשיה אבל סיבת קריאתו בשם מזבח הוא לסיבת המל' דיצירה היורדת שם כנז' והנה ד' קרנות המזבח העולה הנה הם ד' הקרנות העומדים למעלה ע"ג מזבח העולה והם עליונים ממנו והנה הם סוד ד' אחרונות דיצירה אותם פנויים שנשארו וריקנים ביום אסרו חג כנ"ל והם נה"י ומל' דיצירה והם ד' קרנות והמזבח הוא עולם העשיה עצמו וכזה נבא אל ביאו' הכתוב אל ה' ויאר לנו כו' פי' כי הנה עתה ביום אסרו חג עולם העשיה הוא למע' ביצירה הנק' אל הויה כנז' והנה אל הויה במילואם הם בנימ' יא"ר כזה אלף למד הוא קפ"ה יהוה הוא כ"ו והם כמנין יאר ונמצא כי אל יהוה הוא עצמו כשמתמלא נעשה כמנין יא"ר וזהו אל יהוה ויאר לנו ר"ל כי מן אל יהוה שנעשה יאר אנו מתפללין שימשך אותה הארה לנו וזהו ויאר לנו וביאר כי ענין ההארה הזו שאנו רוצים להמשיך הוא לפי שעתה הוא יום אסרו חג אשר פירושה הוא מלשון עשו איסור לחג וקשר שלא תסתלק קדושת החג לגמרי אמנם נתקשר בקדושת החג כדי שתשאיר לנו קצת הארה מן החג ביום זה של אסרו חג וזה מה שאמר הכתוב ויאר לנו אסרו חג כו' עוד ביאר הכתוב ענין אסרו חג הזה מה עניינו ואמר כי הלא הוא להוריד עו' העשיה עד קרנות המזבח שהוא בו' ראשונות דיצירה כנ"ל ועי"כ נמצא שעולם העשיה שהוא המזבח הנה הוא עתה למעלה מד' קרנותיו שהיו בו בתחילה בשאר ימי החול ועתה מפני שהוא אסרו חג עומד למעלה מקרנות המזבח וזו היא ההארה אשר המשכנו במ"ש ויאר לנו כי הנה ד' קרנות המזבח בימי החול הם ד' תחתו' דיצירה ועתה העשיה נשלמת בו' ראשונות דיצירה ונמצא כי היא עומדת למעלה מקרנות המזבח ונמצא' יורדת עד קרנות המזבח ולא עד בכלל וזמ"ש עד קרנות המזבח ועתה אשר העשיה נשארת שם למעלה ולא ירדה במקומה מוכרח הוא שימשך לנו הארה ביום זה של אסרו חג כי מוכרח הוא שעד"ז גם שאר העול' שלמעלה מן העשיה גם הם עומדים למעלה ממקומם ולכן ההארתם הגדולה אשר נשאר' לכל העולמו' ביום הזה תמשך אצלנו ויאר לנו

דרושי אסרו חג דרוש ג'

יבאר בו ההפרש שיש בין שבתות ליי"ט וגם בענין האסרו חג הנה לעיל כתבתי ב' דרושים ששמעתי ממורי ז"ל ויש ביניהם קצת דברים סותרים זה את זה מצאתי בקונטרסים הר"מ נאגאר"ה ז"ל ששמע אלו הדרו' גם הוא ממורי ז"ל וכתוב בהם כדברי הדרוש הב'

שעה"כ

שבתתני לעיל והענין הוא כי הנה ביו"ט אינם באים מעצמם שלא ע"י תפיל' התחתו' רק הנה"י דאימא בלבד ובתוכם המוחין דמצד אימא בלבד ולכן אין הי"ט נקרא קדש ממש שהוא אבא רק מקראי קדש כו' ואח"כ ע"י תפלות התחתו' אנו מזמנין וממשיכים וקוראים את הקדש שהוא אבא שיתלבש תוך אי' וזהו מקראי קדש ולא קדש גמורה רק כי הוא מזומן ע"י קריאתינו בתפלות וז"ס פסוק אלה מועדי ה' מקראי קדש כו' כנו' אצלנו לעיל כי ר"ת אלה מועדי ה' הוא אמ"י ור"ת אותם במועדס הוא אב והכוונה היא כי אלה מועדי ה' הם מצד אימא בלבד ואין הארת אבא מתגלה בהם בעצמו כמו בשבת אבל אח"כ ע"י תפלותינו אשר תקראו אותם אתם כתי' {עח ע"ג} ע"י תפלותיכם הוא להמשיך גם את אבא ונרמזו בר"ת אותם במועדס כנו' והרי חילוק א' בין שבת ליו"ט

חילוק ב' הנה בשבת הנה"י דאבא עם המוחין אשר בתוכם והנה"י דאימא עם המוחין אשר בתוכם הנה הם מתלבשי' זה בתוך זה והנה"י דאבא עם המוחין שלהם תוך הנה"י דאימא עם המוחי' שלהם ואח"כ כולם נכנסים ומתלבשי' תוך ז"א כגודע ונמצא כי השבת הוא קדש גמור שהיא בחי' אבא עצמו הנכנס תוך ז"א אבל ביו"ט להיות שאין אבא נכנס מעצמו אלא ע"י תפי' לכן נמשך מזה כי גם אח"כ כשנמשך ובא ע"י תפילתנו איננו נמשך כמו בשבת אבל המוחין דאבא נכנסים ומתלבשים תוך נה"י דאימא ושם בתוכם מתחברים עם המוחין דאימא אבל הנה"י דאבא אינם נכנסים שם כלל ופשוט הוא כי זה מורה היותם אורות גרועים כי הנה היות טעם המוחי' דאבא באים מלובשים תוך נה"י דאבא ואח"כ נכנסים תוך נה"י דאימא הוא לסיב' היותם אורות מעולים ואין כח בכלים דנה"י דאימא לסובלם בתוכם עד אשר יתלבשו בתחי' תוך נה"י דאבא ואז יכולין נה"י דאימא להלבישם בתוכם ועתה שמוחין דאבא מתלבשים תוך נה"י דאימא מבלתי שבתחי' יתלבשו תוך נה"י דאבא זה מורה כי הם אורות גרועים ויכולים הכלים דנה"י דאימא להלבישם בתוכם ולכן נקרא מקראי קדש כי נמשך בהם הארה קצת מן הקדש העליון אבל אינם קדש ממש כי אין עצמות קדש העליון דאבא מתגל' שאם היה מתגלה הוא עצמו לא היה יכולת בנה"י דאימא להלבישם ונמצא כי בשבת עיקר ההארות הם מן הקדש שהוא אבא כי במקום שיש דכורא אין הנוקבא עולה בשם ולכן השבת הוא קדש ממש אבל ביו"ט עיקר ההארות הם מאימא ולכן נקרא מקראי קדש ולא קדש ממש

חילוק ג' הנה בשבת בא הדעת דמצד אבא מלובש תוך היסוד עצמו דאבא כנ"ל והנה היסוד הזה דאב' ארוך ומתפשט למטה מיסוד דאימא ונפסק ונשלם בחוזה דז"א ומשם ולמטה מתפשט הדעת דמצד אבא תוך ז"א עד היסוד דז"א לסיבת היותו מלובש ומכוסה תוך הכלי של היסוד עצמו דאבא שהוא ארוך ומתפשט עד למטה אבל ביו"ט אשר הדעת דאבא מתלבש תוך היסוד דאימא והנה היסוד דאימא קצר מהשתרע למטה ממקום החוזה דז"א (ע"ח שער הנסירה פרק ח) וגם הדעת דאבא אשר בתוכו איננו יכול להתגלות מלמטה מיסוד דאימא כי אין כח בז"א לקבל ההארותו בהיותו מגולה ולכן נשאר למעלה ברישא דז"א מלובש תוך היסוד דאימא ואינו מתפשט למטה תוך היסוד דז"א כמו בשבת ובזה תבין היתר מלאכת אוכל נפש ביו"ט ולא בשבת לפי שבשבת שיוורד אור הדעת דאבא עד למטה תוך גופא דז"א אין שום אחיזה אל הקלי' שהם סוד עשי' מלאכה אפילו באוכל נפש אבל ביו"ט שאין אור הדעת דאבא יורד עד למטה יש אחיזה אל החיצונים בסוד אוכל נפש וזהו ענין אין בין יו"ט לשבת אלא אוכל נפש בלבד וכבר נתבאר בכ"י מורי ז"ל מה ענין אוכל נפש וע"ש ובשער המצות בפ' בהר סיני בענין השביעי' ובפ' עקב בענין נמי' של האכילה נתבאר זה היטב וע"ש ונמצא כי אעפ"י שבקדושת מוסף דיו"ט אומרים אותו כמו בשבת כתר כו' איה מקום כבודו אין כל זה אלא בבחי' אימא בלבד אשר בתוכו מלובשים המוחין דאבא בלי נה"י דאבא כלל ונמצא כי ז"א מקבל אורות אבא דרך אי' ואינו מקבלם מאבא עצמו כמו בשבת וכשעולים ז"א אינם עולים אלא באי' בלבד זה מהימין וזה מהשמאל כדמיון ימי החול שיעקב עולה בנצח דז"א

שעה"כ

ורחל בהוד דז"א אבל בשבת זה עו' באבא וזה עול' באי' והרי נתבאר ג' יתרונות שיש לשבת על יו"ט אבל בבחינ' אחרת יש יתרון ליו"ט על השבת והוא כי בבחי' היות המוחין של אבא מלובשים בנה"י דאימא אין להם עתה רק מסך וכיסוי א' בלבד והארתם מתגלית יותר משבת שהיו למוחין דאבא ב' מסכים נה"י דאבא ונה"י דאימא וזהו טעם יתרון שמחת יו"ט יותר משבת כמו שאמר הכתוב ושמחת בחגך והנה בשבת עולה ז"א בא"א ונוק' באבא ובריאה באי' ויצירה בז"א ועשי' בנוקב' וכל העולמות נכללו בתוך האצילות אבל ביו"ט זו"ן לא עלו אלא באי' ובריאה בז"א ויצירה בנוק' ונודע כי הנקבה אין לה רק שיעור מקום {ע"ד} ד' ספי' שהם מהחזה ולמטה דז"א שהם נהי"ם דז"א ונמצא כי ד' ראשו' דיצירה עלו במקום נוק' דאצילות וו' תחתו' דיצירה בו' ראשו' דבריאה וד' ראשונות דעשי' בד' תחתו' דבריאה וו' תחתונות דעשי' בו' ראשונות דיצירה ונמצא כי ד"ת דיצירה וכל הי"ם דעשי' לא נכללו תוך האצילות ביו"ט כמו בשבת ולכן באלו שנשארו חוץ לעו' האצילות יש בהם קצת אחיזה אל הקלי' וזהו טעם היתר אוכל נפש ביו"ט והענין הוא כי המלאכו' כולם הם בקלי' כנודע בסוד ט"ל מלאכות דשבת וט"ל מלקיות וט"ל קללות אשר נתקללו אדם וחוה ונחש והאדמה והנה היצירה נקרא אוכל נפש לפי שהיצירה נק' אל יהוה כנודע והם בנימ' אוכל והעשיה נק' נפש כנודע ונמצא כי בחי' אוכל נפש בלבד מה שהוא מוכרח להחיות הנפש יש בו אחיזה אל החיצונים ולכן הותרה ביו"ט מלאכת אוכל נפש וכל מלאכה אחרת שאיננה לצורך אוכל נפש שהוא חיות בלבד לא הותרה כי אין אחיזה אל החיצונים זולתי בחיות אוכל נפש בלבד אבל מציאות שורש המלאכה שהוא בעשי' כי מלאכה בנימ' אל אדנ"י שהוא עול' העשיה אין בזה כח אל החיצו' לפי שראש עולם היצירה שהם ד' ראשונות שבו נכנסו ביו"ט בעו' האצילות ואין החיצוני' יכולים ליינק אלא בבחי' אוכל נפש תחתו' דיצירה שנשארו בו' א' דבריאה כי היצירה נקרא אוכל של העשיה הנקרא נפש כנודע

ועתה נבאר ענין אסרו חג שלאחר יו"ט ולא לאחר השבת והענין הוא כי הנה ימי החול הם סוד יצירה ומשם ולמטה והשבת הוא בבריאה והנה ביום השבת שהיצירה והעשיה שהם סוד ימי החול עלו למקום הקדש הגמור שהוא עולם האצילות לכן במ"ש אשר העולמות יורדין למקומם והנה היצירה והעשיה אשר נתקדשו בקדש האצילות חוזרין להיות חול ממש לכן אין כח בהם להשאיר הארת קדם האצילות הגמור בחול הגמור ולכן אין אסרו חג אחר השבת אבל ביו"ט אשר היצירה והעשיה הנקרא חול לא עלו למקו' הקדש דאצילות ונשארו בבריאה ויצירה כנו' ובהיותם שם למטה היה נמשך להם האור העליון והיא הארה קטנה וממועטת לפי שהם היו עומדי' במקום שאינו קדש גמור ולכן במוצאי יו"ט שהוא ימי החול לגמרי יכול להשאיר בהם קצת מאות' ההאר' הממועטת ונרועה שהיתה להם ביו"ט שאינו קדש גמור וכנגד זה יש אסרו חג אחר יו"ט והנה נתבאר סדר העולמות בשבת ויו"ט ועתה נבאר סדרן ואסרו חג כי הנה יורדין עתה מדרגה א' לבד והוא כי הבריאה יורדת עתה באסרו חג במקום שהיתה היצירה ביו"ט כי ד' ראשונות דבריאה הם בנוק' דאצילות וו' תחתונות דבריאה של עתה במקום ו' ראשונות דבריאה דימי החול וד' ראשונות דיצירה בד"ת דבריאה דחול וו' תחתו' דיצירה דעתה במקום ו' ראשונות דיצירה דימי החול וד' ראשונות דעשי' בד"ת דיצירה דחול וו' תחתו' דעשי' דעתה במקום ו' ראשונות דעשי' דחול ונשארו ד"ת דעשי' בלבד פנויים בין הקדושה והקליפה והנה הפסוק רצה לבאר לנו ענין הארה הנשארה בעולמות ביום אסרו חג וזה מה שאמר הכתוב אל ה' ויאר לנו אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח והנה העיקר הוא בעולם היצירה והעשיה אשר אפי' ביו"ט נשארו מחוץ לעולם האצילות והארותיהם נרמזו בפ' זה בראשונה הזכיר הארת היצירה בד' ראשונות שלה שהם עתה למעלה בד"ת דברי והנה בימי החול נקרא היצירה אל יהו"ה פשוטים כנודע ועתה שד' א' שלהם הם בד"ת דבריאה נתמלא שם א"ל במילוי אל"ף למ"ד ובהתחברו עם הוי"ה פשוטה שהיא כ"ו אז

שעה"כ

הוא בגימ' יא"ר וזמ"ש ויא"ר לנו כי מה שהיה נק' א"ל הוי"ה בימי החול עתה קבל הארה יתירה שנתמלא ונעש' כחשבון יא"ר לרמוז אל ההארה שנתוספה בו עתה ונודע הוא כי הבריאה הוא שם אלקים במילוי ובריבוע שעולה בגימ' אלף עלמין דבריאה ולהיות שהארה זה אשר לד"ר דיצירה שהם כמנין יא"ר נמשך להם להיותם בד"ת דבריאה שהוא שם אלקים לכן נרמוז ג"כ פה שם אלקים שהוא כפשוטה בגימ' לנו וזהו ויא"ר לנו ואח"כ הזכיר מעלת הארת ו"ת דיצירה של עתה שהם בו' ראשונות דיצירה דחול וכנגדם אמר אסרו חג בעבותים ר"ל קשרו ואסרו את הארת החג שהוא הי"ט שתשאר עתה קיימת במוצאי י"ט בו"ת דיצירה הנקר' עבותים שיתקיימו בו' ראשונות דיצירה דימי החול עבותים ר"ל ב"פ עבות וכל עבות הם ג' כנודע א"כ עבותים הם ו' שהם חג"ת עבות א' ונה"י עבות ב' וזהו בעבותים כי מיעוט עבותים שנים גם ר"ל ב' עבותים ואח"כ (עט ע"א) ביאר הכתוב הארת ד' ראשונות דעשיה שיתקיימו ויעמדו בד"ת דיצירה וזהו מ"ש עד קרנות המזבח כי מזבח העולה היא מלכות דיצירה העומדת תמיד בראש העשיה כנודע כי כל מלכות של עולם עליון יורדת ועומדת בראש העולם התחתון שלמטה ממנו והנה מזבח הוא בגימ' אל יהו"ה שהוא בעולם היצירה גם מזבח הוא בעו' העשיה ששם זובחים הקרבנות שהם בעשי' כנודע והענין מובן עם הנז' כי עיקר המזבח הוא במלכות דיצירה כי לכן מזבח הוא בגימ' אל יהוה אבל הוא בהיותה למטה בעשי' כנז' והנה עתה ביום אסרו חג ד' ראשונות דעשי' הם בד' תחתו' דיצירה ונמצא כי המלכות דיצירה עם היותה בראש העשיה הנה הוא עתה למעלה ביצירה עצמ' שהוא מקומה האמיתי כי אפילו ד' ראשונות דעשיה הם עתה ביצירה כנז' ונמצא כי המזבח שהוא המלכות דיצירה וגם ארבע קרנותיו שהם ארבעה ראשונות דעשי' כי הם ראש העשיה והקרנות הם בראש כנודע ואלו ד' ראשונות דעשי' נעשים אל המל' דיצירה הנקרא מזבח בחי' ד' קרנות וכולם הם עתה למעלה ביצירה כנז' ושעם קריאתם קרנות הוא כי אלו הד' ראשונות דעשיה הם ד' בחי' מוחין דעשיה שהם ד' שמות של יהו במילוי ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן מלובשים תוך ד' שמות אהי ב' הראשו' דיודין והג' באלפין והד' בההין כמבואר אצלנו בדרוש הציצית וע"ש ואלו הם בחינת המוחין המתלבשים תוך נה"י דאימא כנודע וחי' שמות אלו הם בגימטריא כמנין קרנות והם סוד ארבע ראשונות דעשיה ושם בדרוש הציצית ביארנו כי ג"כ עולים הם בגימ' שנו"ת והוא סוד ויוסיפו לך שנות חיים כי המו' האלו נקראו חיי המלך²⁷¹³ שהם אהיה הוי"ה אהיה שהם בגימטריא חיים ומתחלקים אל ד' מוחין בבחי' שמונ' שמות הנז' שהם בגימ' כמנין שנות וזהו ויוסיפו לך שנות חיים ולהיות כי עיקר מה שאנו צריכין עתה ביום אסרו חג להאיר אינו אלא לוי"ק דיצירה ולכל הי"ם דעשיה לפי שאלו אפי' ביו"ט לא עלו בעולם האצילות ונשארו למטה כנז' ולכן לא נזכר בכתוב ענין אסרו חג רק בהארת בחי' אלו בלבד כנ"ל וזהו אסרו חג בעבותים כו' פי' הענין כי ענין האסרו חג וקשירותו אינו אלא לצורך העבותים שהם ו"ת דיצירה ולצורך קרנות המזבח הם ד' ראשונות דעשיה אבל בד' ראשונות דיצירה לא הוזכר בכתוב ענין אסרו חג אבל נרמוז במ"ש אל הויה ויא"ר לנו אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח

דרושי הפסח דרוש א'²⁷¹⁴

בענין פסח ויציאת מצרים²⁷¹⁵. הנה נודע מ"ש ז"ל (ב"ר פ"ט ס"י²⁷¹⁶) כי אותם הדורות הראשונות דור אנוש²⁷¹⁷ ודור הפלגה סילקו את השכינה למעלה מרקיע השביעי

- מאיר הכוונה -

²⁷¹³ עי' לעיל הערה 648.

²⁷¹⁴ סעך חג המלות פרק א.

²⁷¹⁵ עי' לעיל הקדמה אחת בענין צרות המשיח עמוד 10. ועי' שעה"ק הובא בהערות סופיות. עי' הערה בסוף הספר.

שעה"כ

מחמת עונותם²⁷¹⁸. ודע, כי ישראל שהיו באותו הדור של שעבוד²⁷¹⁹ מצרים היו בחינת אותם הנצוצות של קרי שהוציא אדה"ר באותם ק"ל שנים עד שלא נולד שם כמ"ש ז"ל (ב"ר פכ"ד סי' 2720²⁷²²). ואח"כ באו בגלגול כדור המבול, ולכן היו גם הם משהיתים זרעם על הארץ כעין השורש אשר משם נוצרו וחוצבו, עד שנימוחו. וזה מה שאמר הכתוב (בראשית ו ה) וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ, ונודע כי הקרי נק' רע, והמוציאו נק' רע, כמו שאמר הכתוב (בראשית לח ז) ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה', וכתוב (ישעיה ג יא) אוי לרשע רע, וכתוב (תהלים ה ה) לא יגורך רע, כנדרש בס"ה (ח"א נו ע"ב נו ע"א). ונמצא כי

- מאיר הכוונה -

²⁷¹⁶ ז"ל: עיקר שכינה בתחתונים היתה, כיון שחטא אדם הראשון נסתלקה שכינה לרקיע הראשון, חטא קין נסתלקה לרקיע השני, דור אנוש לג', דור המבול לד', דור הפלגה לה', סדומיים לו', ומצרים בימי אברהם לז'. וכנגדן עמדו ז' צדיקים, ואלו הן אברהם יצחק ויעקב לוי קהת עמרם משה, עמד אברהם והורידה לו', עמד יצחק והורידה מן ו' לה', עמד יעקב והורידה מן הה' לד', עמד לוי והורידה מן הד' לג', עמד קהת והורידה מן הג' לב', עמד עמרם והורידה מן הב' לא', עמד משה והורידה מלמעלה למטה, ע"כ.
²⁷¹⁷ ודור המבול (פע"ח).

²⁷¹⁸ עי' שער מיעוט הירח פרק ב.

²⁷¹⁹ סל שְׁעוֹרֵד נמחק בפע"ח, ובמקומו איתח' בגלות

²⁷²⁰ ז"ל: זה ספר תולדות אדם אלין תולדות ואין הראשונים תולדות ומה הן אלהות בעון קומי אבא כהן ברדלא אדם שת אנוש ושתק אמר להם ע"כ בצלם אלהים וכו' (כדכתיב לעיל) ד"א אלו תולדות ואין הראשונים תולדות ומה הן רוחות דא"ר סימון כל ק"ל שנה שפרשה חוה מאדם היו רוחות הזכרים מתחממים ממנה והיו מולידים ממנה ורוחות נקבות מתחממות מאדם ומולידים ממנו הה"ד (שמואל כו) אשר בהעותו והוכחתיו בשבט אנשים ובנגעי בני אדם בנוי דאדם קדמאה מאן דאמר דרוחי דביתא טבין דרבו עמיה ומאן דאמר דאינון בישיין דחכמין יצריה מאן דאמר דרוחי דחקלא בישיין דלא רבין עמיה ומאן דאמר דאינון טבין דלא חכמין יצריה ד"א אלו תולדות ואין הראשונים תולדות למה שהן כלין במים דא"ר יהושע בן לוי כל השמות הללו לשון מרדות הן עירד עורדן אני מן העולם וכו' עד מה לי ללמך ולתולדותיו. עי' הערות סופיות.

²⁷²¹ דעה ח"ב לא ע"א כללים ח"א ע ע"ג.@@

²⁷²² ועי' ספר הגלגולים פרק מה בדף נד { אין פרק מה ואין בדף נד בנוגע } ועי' עוד בספר זוהר הרקיע דף לג ע"א ורע"ב כי לאדה"ר היה זה לתועלת ותיקון וכן הוא בזהר בראשית נה ע"א ועי' עירובין יח ע"ב כי כ"ז היה בש"ז דחזא לאונסיה (לש"ו בגליונות לפע"ח).

ז"ל הזהר הרקיע: כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגורך רע, מאן דאתדבק ביצה"ר ואתמשך בתר רע אסתאב הוא ויסאבון ליה. פי' הקב"ה צוה לאדה"ר מכל עץ הגן אכול תאכל ומעץ הדעת שהוא חוץ לגן לא תאכל כדי שיהיה כולו טוב וכיון שכבר נדבק ברע ונכנס בו יצה"ר וקין והבל נולדו בלא תיקון מכח ההוא ולא נתקיימו בעולם וז"ש בפ' זה דף מד בשעתא דאטיל נחש זוהמא כו' וכיון שחזר בתשובה שמש ק"ל שנה ברוחין ושדין ונכנס בנהר גיחון עד קדליה ודחה הרע לחוץ ואחר ק"ל שנה הוליד את שת בדמותו כו' נמצא ששמושו ברוחין הוא תקנתו אבל לשאר בני אדם הוא פגם גדול כי הזרע הראוי להוליד בנים באשתו דחזי ליה ללמדם תרוה להרבות הדמות כמ"ש כחצים ביד גבור וגו' ולכן מי ששופך זרעו לחוץ לריק באתר דלא אצטריך נעמר ואגרת מגדלין הטפה ההיא עם הנפש הנכלל באותה הטפה ומתהווה ממנו שידין שעליהם נאמר נגעי בני אדם להיותם כלאים מחוברים שדים ואנשים וע"ז נאמר אוי לרשע רע כי רע יותר מרשע כי הש' הוא סוד של שק"ר ומטע אמת יש בו ויש לה ג' ראשים רומז לג' אבהן וכיון שהרשע מקלקל ומשחית זרעו נעשה רע ומסתלק הש' מן רש"ע שהיא מיעוט קדושה שבו ונשאר וכלו רע וזהו מאן דמחבל וכו' לא חמי אפילו שכינתא ואלו השדין נקרא נגעי בני אדם.

ז"ל הזהר: בהאי מה כתיב (שם ה ג) ויולד בדמותו כצלמו רבי שמעון אמר מאה ותלתין שנין אתפרש אדם מאתתיה וכל אינון מאה ותלתין שנין הוה אוליד רוחין ושדין בעלמא בגין ההוא חילא דזוהמא דהוה שאיב ביה כיון דחסיל מניה ההוא זוהמא תב וקני (דאעדי) לאנתתיה ואוליד בר כדן כתיב ויולד בדמותו כצלמו:

תרגום: בזה מה כתוב, "ויולד בדמותו כצלמו". רבי שמעון אמר, מאה ושלושים שנים נפרד אדם מאשתו, וכל אותם מאה ושלושים השנים היה מוליד רוחות ושדים בעולם, בגלל אותו כח הזוהמא שהיה שאוב בו. כיון שחיסל ממנו אותה הזוהמא, שב וקנא (שעבר) את אשתו והוליד בן, אז כתוב "ויולד בדמותו כצלמו".

הגם שבכל אדם הוה ענין כזה פגם גדול רח"ל, אבל לאדם וחוה היה זה לתיקון ולזכות, שכן עי"ז נדחה מהם הרע לחוץ ואח"כ הולידו את שת שהיה כבר בדמותו כצלמו (דע"ה ח"ב קמז ע"ב). ועי' שם ס ע"ג וע"ד שזה בבחי' סירס את הזכר.

שעה"כ

הדור ההוא היו ממש רעת האדם הידוע הוא אדה"ר, וזה מה שאמר הכתוב (בראשית ו ז) אמהה את האדם אשר בראתי, הוא אדה"ר עצמו שנברא ע"י השי"ת עצמו, ואלו ניצוצותיו, ורצה למחותם.

ואח"כ הם עצמם חזרו ונתגלגלו בדור הפלגה, ועליהם כתיב (בראשית יא ה) וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם, בנוי דאדם קדמאה (זהר ח"א עד ע"ב), והבן זה. ולכן נק' בני האדם לרמוז כי היו שיפות קרי, ולכן הם בני האדם דכורא בלי (עט ע"ב) נוק'. וגם אז הוסיפו לחטוא עוד למרוד בעליון²⁷²³, אבל לא היו באותו עון הא' של השחתת זרע כדור המבול.

וצריך שתדע כי ענין הנשמות הם כענין הזהב הנוצר בבטן האדמה, וכשמוציאין אותו הוא מלא טינוף וסיגים²⁷²⁴, דבר אשר לא ישוער ולא תואר זהב לו ולא הדר, עד יתחכם הצורף להגות סיגים מכסף פעם אחר פעם זיכוך אחר זיכוך, לא ראי זה כראי זה²⁷²⁵, ובכל זיכוך מזדכך לאט לאט עד אשר כל הסיגים נפרדים מן הזהב, ואחר כך ניכר היותו זהב. וכן הענין בנשמות, כי בחטאו של אדה"ר נתערב טוב ברע ובפרט בניצוצות האלו של הקרי שהוליד בק"ל שנים.

וכבר נתבאר אצלנו בדרוש שכיבת הלילה ובק"ש שעל המטה (*##לא מצאתי) כי בניצוצות הקרי הם חשובות מאד וקדושות²⁷²⁶, אלא שיוצאים ומתערבים בקליפות וצריכים בירור אחר בירור לתקנם. ועד"ז היו אלו הניצוצות הולכות ונתקנות לאט לאט עד אשר התחילו להתקן ולהראות בחי' הזהב שבהם, וזה היה בדור מצרים²⁷²⁷.

ובזה תבין טעם נכון למה נגזר עליהם אותו השעבוד הקשה שאין כמותו, כי כנגד מה שחטאו בדור המבול להשחית את זרעם, נגזר עליהם (שמות א כב) כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, דוגמת עונש המבול עצמו. וכנגד מה שחטאו בדור הפלגה (בראשית יא ג) הבה נלבנה לבנים כו', נאמר (שמות א יד) וימררו את חייהם בחומר ובלבנים כו'²⁷²⁸. וכבר הארכתי במ"א בזה בסוד שבת ודינין במרה איפקוד²⁷²⁹ וע"ש היטב.

ואמנם היות השעבוד בארץ מצרים, הטעם הוא כי הנה נודע שכל הנשמות באות מן החסדים והגבורות אשר במוח הדעת, כי שם תלוי סוד הזווג כמו שאמר הכתוב (בראשית ד א) והאדם ידע את חוה אשתו כו', (בראשית כד טז) ואיש לא ידעה, לכן נקרא

- מאיר הכוונה -

²⁷²³ ואח"כ הולרכו להזקק (להזדכך - לט"ו) (נוסף צפע"ח).

²⁷²⁴ ואחר שיצטרפו ויזדככו יהיו נשמות קדושות אחר תום חלאת טומאתן מהם וכבר ידעת כי אדרבא אין החיצונים אוחזים רק בנשמות שהם יותר קדושים (פע"ח חג המצות א).

²⁷²⁵ עי' הערה 3621.

²⁷²⁶ עי' לעיל הערה 2724.

²⁷²⁷ היו נשמות קדושות ועלומות רק שחיות החילוניים בהם הם המקלקלין אותן ואחר שיצטרפו ויזדככו יהיו נשמות קדושות אחר תום חלאת טומאתן מהם וכבר ידעת כי אלכדא אין החילוניים אוחזים רק בנשמות שהם יותר קדושים (נוסף צפע"ח).

²⁷²⁸ ולכן בלאו בלאות הגלות הגדול ומרכו את חייהם בעבודה קשה בחומר ובלבנים כנגד החומר והלבנים שהיו עושין בדור הפלגה והבן זאת (פע"ח).

²⁷²⁹ עי' שעה"פ שמות נו ע"ד ד"ה נבאר עתה: אבל הענין הוא, כי הנה אעפ"י שדור המדבר היו נתקנים, ונבררים טוב מן הרע כנזכר, עדיין לא פסקה זוהמתם הראשון לגמרי מהם, עד שעמדו על הר סיני, כמ"ש חז"ל. וסוד הענין הוא, כי עדיין לא נתקנו עבירות של אדה"ר, ועבירות שלהם, בהיותם בגלגול דור המבול, ודור הפלגה, ואנשי סדום כנז"ל, ואעפ"י שקבלו עונשם בגלות מצרים, היו צריכים בקום עשה, לחזור ולקיים המצות ההם, אשר עברו עליהם, ולכן הוכרחו לתקנם ולקיימם, טרם נתינת התורה בהר סיני. וזה עניינם, הנה, כנגד עון דור הפלגה, שכפרו בעיקר ועבדו ע"ז כמו אדה"ר גם כן, לכן נתן להם במרה שבת ודינים שלה, ובזה נתקן עון ע"ז. וכו' ודרשו רז"ל אפילו עובד ע"ז כאנוש, שהיה בדור המבול, מקיים השבת מוחלים לו כל עונותיו. וכו' וכנגד עון דור המבול בעון הגזל כאדה"ר, נתן להם פרשת משפטים. וכו' וכנגד עון אנשי סדום, שכפרו בדינין כאדה"ר, לכן ניתן להם פרשת (שמות י"ח כ"א) ואתה תחזה מכל העם, ומינוי שופטים ודיינים.

שעה"כ

דעת, להורות כי משם נמשכת טפת הזווג הנק' בלשון ידיעה כנו²⁷³⁰. ומה גם אותם הנשמות של הדור ההוא²⁷³¹ של מרע"ה, וכבר נתבאר שהנשמות אצלנו כי משה הוא מבחי' הדעת²⁷³², וכך כל הדור ההוא הם מבחי' הדעת²⁷³³, אלא שהם יצאו²⁷³⁴ אל הקליפות לסבת היותם טיפות קרי בק"ל שנים קודם שנולד שת. אבל משה היה מבחי' שת עצמו כנודע (תיקו"ז קלה ע"א ועי' שעה"ג הק' כט), ולכן עליו אתמר (שמות ב ב) ותרא אותו כי טוב הוא, ואינו כשאר טיפות רעות של אדה"ר בק"ל שנה, כי אחר כלם נולד שת בדמותו כצלמו (בראשית ה ג), אבל האחרים היו בדמות שדין ורוחין וליליו, ולכן אמר משה עליהם (במדבר יא טו) ואל אראה ברעתי. וכבר נתבאר זה במ"א (**#).

ולהיות כי כל אותה הדור היו מבחי' הדעת, ונודע כי כשח"ו פוגמים למטה באיזו מדה וספי' עליונה, הנה הם גורמים הקל' שיתאחזו ויקחו שפע מן המקור ההוא שנפגם²⁷³⁵. ולכן ירדו ישראל למצרים, שהם סוד הקל' היושבת באחוריים של דעת העליון, וכמ"ש אצלנו בענין מצרים, שהוא מצר העליון²⁷³⁶, שהוא הגרון, ופרעה הוא העורף הקשה

- מאיר הכוונה -

²⁷³⁰ עי' שער ט"ל פרק יד: הנה ו' דשמה קדישא היא דיוקנא דברית, כי היסוד הוא ארוך דומה לאות ו', וזהו דיוקנא דברית. והנה זה ו' הוא סוד חוט השדרה המושכת הטפה ממוח הדעת לתתא ביסוד, שאחר שנזדווגו בסוד זווג העליון ג"ר בסוד הפה הנ"ל שהם הנשיקין, והם ב' אותיות י"ה מיהו"ה, אז אח"כ נתפשטה הטפה ההיא שיצא מאותו זווג העליון וירדה דרך חוט השדרה שהוא ו' דהויה, ואז נתפשטו ה"ח מחסד עד הוד, ואח"כ כללות ה"ח ביסוד ונשלמה אות וא"ו. ונמצא שתחלה היתה הטפה אות י', ואח"כ נתארכה ונעשית ו' בו"ק שנתפשטה בהם, וז"ש בתיקונים (סא ע"ב) שהאי טפה אתארכת בעמודא דאמצעיתא ואתעביד אות ו' ע"ש.

²⁷³¹ לוכו (נוסף בפע"ח).

²⁷³² עי' ע"ח מוחין דז"ן פרק א.

²⁷³³ עי' שער הפסוקים (ספר יחזקאל): לפי שכבר ביארתי לך בשער הגלגולים בענין עשרה הרוגי מלכות, שהיו מטיפות קרי של יוסף, ושם נתבאר שהנשמות היוצאות בבחי' טיפות קרי לבטלה, הם יותר גדולות במעלה משאר הנשמות, לפי שהם מבחי' הדעת עצמו, כי הם מאתערותא דדכורא. ושאר הנשמות הבאות בזיווג דכר ונוקבא, הם מאתערותא דנוקבא, ואינם אלא מן החסדים או הגבורות המתפשטים למטה בו"ק דגופא דז"א. ולהיותם גבוהות ומעולות מאד, לכן הקליפות שולטים מאד באלו טיפות הקרי.

ועי' ע"ח שער הארת המוחין פרק ב: בזה תבין ענין ערב רב שטרח משה לגיירם, כי היו ניצוצותיו, וכמ"ש לך רד כי שחת עמך וכמ"ל. כי דור המדבר היו מבחי' הדעת דמצד אבא שבז"א הנקרא דעת עליון, גם הערב רב נמשכים משם כנזכר, לכן גם ערב רב גימטריא דעת. גם בלעם הי' מבחי' קליפה הנאחזת בדעת הזה, וכמ"ש (במדבר כד טז) ויודע דעת עליון, ממש. ולכן היה מקטרג בהם בדור המדבר לפי כי בו היה דבוק, ואח"כ נפרד מהם, ולכן היה שונא אותם מחמת קנאה. עי' זהר ח"ב סב ע"ב שדור יוצאי מצרים ודור המדבר נקראים דור דעה. ועי' ז"ח תחת אבותיך יהיו בניך. דכלהו ברחימו, כאינן דרא דמדברא, כאינן דאיקרונן דור דעה. ועי' ע"ח שער הכללים פרק יא.

²⁷³⁴ נמשכו (פע"ח).

²⁷³⁵ עי' ש"ש: נ"ל להגיה כי כשח"ו פוגמים למטה גורמים פגם באיזה מידה וספירה עליונה. ז"ל הפע"ח: והענין כי לעולם כשישראל פוגמים למטה ועושין פגם באיזה מדה חס ושלוש וספירות עליונים הנה החיצונים יונקים משם ובו יתאחזו כולם.

²⁷³⁶ ז"ע שהרי עי' שער הכלל פרק ג: והנה נגד אותו א"ל שצדיקנא הנקרא מלך עליון בסוד מן המלך קראתי י"ה יס ג"כ (ה') אלקים בגרון של בחי' קטנות ואלו נקרא מלך תחתון שהוא לכות גרון. וכשאלו ה' א"ל שצמלך העליון מאיכין אל ה' אלקים שצמלך תחתון, אז מתבטלים החיצונים היונקין מן הגרון, וזהו (ישעיה יט ז) וסכסכתי מלכים צמלכים תחתון בעליון, ועי"ז (סס א) ונעו אלילי מלכים.

עי' שעה"פ וישב: והנה הקליפות נאחזים בכל האחוריים דז"א, האמנם יס בחי' פרטיים בקליפות, הנקראים ארץ מלכים, והיא בחי' הגרון שלהם, שהוא המלך היותר לר שצכל הגוף כנזכר. ומקום אחיזתם בקדושה, אינו כלל פנים של הגרון קדושה, רק באחוריים הנקרא עורף. ולכן גם כל מלכי מלכים הוא פרעה, ואינו גם פרטיי למלך א' כנודע. והנה פרעה בגימט' עורף ע"ה. גם פרעה יס זו אותיות הערף, לרמוז כי אחיזתו הוא בערף שצקדושה.

שעה"כ

שבאחורי הדעת²⁷³⁷. והיו אותם הקלי' נאחזים ויונקים כל שפע הנמשך מן הדעת דז"א, ולכן ישראל שבאותו הדור שהם מן הדעת, אלא שהיו בסוד הפגם שהיו בחי' הנצוצות קרי, לכן נשתעבדו לפרעה ולמצרים היונקים כל שפע הדעת, יען כי הם גרמו לכל זה. וכל ענין הגלות הזה של מצרים היה לצרף ולתקן בחי' ניצוצות הקדושות ההם, בסוד (דברים ד) ויוציא אתכם מכור הברזל ממצרים, והבן זה. כי נדמה מצרים אל הכור אשר בתוכו ניתך הזהב ונפרד מן הסיגים ונתקן. והנה נודע כי בהיות למעלה אחיזת החיצונים באיזו ספירה ח"ו מחמת מעשה התחתונים הרעים, הנה מסתלק השפע מן המקום ההוא כדי שלא יצא שפע רב משם אל החיצונים. וכמו שהודעתך (ע"ח שער השבירה פרק ח) בענין אצילות ז"א בתחילת אצילותו בבחי' ו"ק בלבד, ולא כלול מי"ם שבו. ונמצא כי בהתאחו פרעה ומצרים בדעת העליון²⁷³⁸ בדור ההוא, חזר ז"א לקדמותו, כבזמן היותו בעיבור א' גו אימא עילאה²⁷³⁹, בסוד ג' כלילן בג' בנודע אצלנו²⁷⁴⁰. {עט ע"ג}

- מאיר הכוונה -

שער רה"ק יז ע"ג: ונחזור לענין מצרים, כי זהו ההקליפות נאחזות במקום מלך התחתון שהוא הגרון, שכלו הם דינים, הם מתגברים, וז"ס תגבורת מלכות וסולטנות פרעה ומצרים, וכאשר הקב"ה רצה להכניעם אז נאמר וסכסכתי מצרים במצרים (ישעיה י"ט) והענין הוא כמה שהודעתך כי אין דינים נכנעים אלא ע"י שרשם ומקורם ואז נשבתים ומתדבלים, והנה המלך התחתון שבו נאחזים פרעה ומצרים הוא הגרון כנז' הוא תלוי ונשרש בשרש העליון שהוא המלך העליון שהוא מקום תקונא קדמאה דדיקנא שהם הפאות העליונים של הזקן שעליו נאמר מן המלך קראתי י"ה. אלא נראה שיש כאן טעות סופר ול"ע מלך תחתון כמ"ש בע"ח ושער רה"ק.

עי' ש"ס שהקשה איך מצרים יונקים ממקום סתום. ול"ע ול"ע שכאן זה קודם מתן תורה שגילוי הדעת היה בהעלם.

עי' פע"ח מלך גרון העליון, היינו דז"א.

²⁷³⁷ עי' ע"ח שער הארת המוחין פרק ה שמציין לענין פעור, וצ"ע אם כוונתו לשער מאמרי רשב"י (פרשת תצוה לב ע"א) ודע כי כמו שכאן למטה יש אחיזה אל החיצונים בסוד פעור כך יש אחיזה אל החיצונים מכוון כנגדו ממש בקו ישר במקום העורף של ז"א וזהו סוד כי פנו אלי עורף ולא פנים והנה עורף אותיות פעור. וכבר נתבאר אצלנו כי פרעה מלך מצרים היתה אחיזתו שם ולכן פרעה אותיות הערף וגם הוא בגימטריא עורף עם הכולל גם כל אנשי מצרים נאחזים שם ומשם יניקת ממשלתם וכבר נתבאר במקומו כי שם בגרון הוא המוחין דקטנות דאלהים והיו יונקים מצד אחורי הגרון מאותם האלהים במקום הנקרא עורף ועיין בביאור ברכת אשר יצר כו' ענין פעור הנזכר פה.

²⁷³⁸ היינו דעת דז"א.

²⁷³⁹ עי' מצו"ס ש"ה ח"א פט"ו כי לא נסתלקו ממנו המוחין דיניקה לגמרי אלא שהאותיות י' ה' (דאלהים שהוא מוחין דיניקה) לא היו מתגלין בו, ונשארו דוממין בסוד נאלמתי דומיה, דוס י' ה' . ולא נגלה בו רק מוחין לעיבור שהם האותיות א' ל' ס' מאלהי"ם וכמ"ס צעירורים פ"ה ובכ"מ, אבל באמת הנה אינם מסתלקים המוחין דיניקה למלך אימא לעולם, וכן הוא ג"כ בע"ח שער המוחין לכלם פרק ו' (לש"ו).

עי' ביאורים (ח"ב י ע"ג): מאחר אצילותם הראשונה, שהוא אחר שנוולו ונשלמו, הנה הגם שיש בהם עליות וירידות רבות, והם עולים ויורדים תמיד צבחי' קטנות וגלות לפי מעשה התחתונים כנודע, עכ"ז הנה אי אפשר שיוחזרו ממש לכנוס לסוד עיבור צמעי האס, כי הוא דבר שאי אפשר להולמו, שאחר שנוולו יחזרו למעי האימא צבחי' עיבור. וגם אם שהיה כן היה מתחרב כל העולמות בז"ע ממציאותם לגמרי, כי כל מציאותם הוא תלוי ועומד על הזו"ן לאצילות אחר שיאחז הזו"ן על מציאותם ושלמותם, ע' בזה"ק בראשית (כט ע"ב, ל ע"א) ובכ"מ וכוונדע ופשוט.

אמנם צפע"ח (שער חג המלות פרק א) אמר שם כי בעת גלות מצרים חזרו הזו"ן לסוד עיבור, אך כבר העיר הרמ"פ ז"ל שם, וכן בשער הכוונות (דרוש א לפסח), כי הוא דבר שאי אפשר ע"ש. וע' במבוא שערים (ס"ה ח"א פי"ב) שהכוונה הוא רק על הסתלקות המוחין, כי בעת גלות מצרים וכן בעת חורבן בית המקדש, נסתלקו המוחין מהזו"ן ונשארו רק בהמוחין לעיבור לז', וירדו אז

שעה"כ

והנה ז"א אחר שנוולד ויצא מבטן אימא עילאה יש לו זמן קטנות וזמן גדלות, ומוכרח הוא שבכל זמן מאלו הג' יהיו לו בחי' מוחין. גם נודע שא"א לו לקבל המוחין אם לא עד שיתלבשו תחילה תוך נה"י דאימא, ואח"כ יתלבשו בתוכו²⁷⁴¹. אלא שבזמן העיבור הא' או בזמן הקטנות, אין לו אלא נה"י דאימא בבחי' חיצוניתם בלבד כמבואר אצלנו

- מאיר הכוונה -

להקטנות היותר אפשרי, שהוא ג' כלילן בג', חג"ת צנה"י. ור"ל שהמוחין דחג"ת שהם המוחין דיניקה נכללו ונתלבשו בהמוחין דנה"י, שהם המוחין לעיבור כי נסתלקו המוחין דגדלות, וגם המוחין דיניקה נתעלמו ג"כ, ולא נשארו רק בהמוחין לעיבור לזד שהוא המוחין דנה"י, ע' מצוא שערים שם. אבל לא שחזרו ליכנוס צמעי האם למציאות עיבור ממש כי זה דבר שאי אפשר כנז'. וכן הוא מוכח ג"כ בדברי הרב (בשער מיעוט הירח פרק ב) כי צעת גלות מצרים וכן בחורבן בית המקדש לא היה רק אלא שחזרו אז הזו"ן להקטנות היותר אפשרי ע"ש, אבל לא שחזרו ממש למציאות העיבור ח"ו. וכן כתב מהר"ש שרעבי ז"ל (בספר נהר שלום דף מא סע"א מדפוס ווארשא תרנ"א), כי מ"ש צכוונות פסח (דרוש א) שבגלות מצרים חזר הז"א לעיבור ג' גו ג', אין הכוונה כפשוטו שחזר ממש לתוך אימא, אלא ר"ל שנסתלקו כל המוחין ולא נשארו בו כי אם מוחין לעיבור שהם אל"ם, ואפי' מוחין דיניקה לא נסתלקו אלא שלא היו פועלים, והיו שם דוממים צסוד דומיה עכ"ל, ע"ש. ועי' עוד ביאורים ח"א נה ע"ד. ועי' לקמן הערה 2772.

עי' הגהת השמ"ש צע"ח שער הפרופים סוף דרוש ד' דף לא ע"א (לש"ו על פע"ח) ז"ל: נ"ב, ז"ע כי כבר כתב לעיל דרוש א' כי כשנאלל ז"א נאלל צב' הפרופים החיזון והאמצעי שבכללותם נקרא ו"ק דז"א דגדלותו. ולא ידעתי מי הכריחו למהרז"ו ז"ל לכתוב כן, כי הנה אותו הדרוש לעיל אמיתי מיוסד על כמה דרושים אמיתיים. ועוד כתב (כאן) וזוה לא יחלקו הדרושים כו', ואיך לא יחלקו ואדרבא זוה תפול המחלוקת. ואין לומר כי הצ' פרופים החיזון והאמצעי שכתב שם הם דפרוף לאחור שכולו בחי' נפש, זה א"א, כי הנה נודע מ"ש הרב צכמה מקומות וצפרט משער המוחין כי האריך אנפין כולל מנרנח"י והוא יחידה דכללות האצילות, ואו"א עילאין כלולים מנרנח"י והם חיה דכללות האצילות, וישקו"ת כלולים מנרנח"י והם נשמה דכללות האצילות, וז"א כולל מנרנח"י הוא רוח דכללות האצילות, והנוקבא רחל כוללה מנרנח"י היא נפש דכללות האצילות.

עי' דע"ה ח"צ קיב ע"ג: הנה הרב אמר בפע"ח שער חג המלות (פרק א) כי בגלות מצרים היו הזו"ן צבחי' תלת כלילן בתלת כזמן היותן בעיבור ראשון, ור"ל כי נסתלקו מהם המוחין והיו רק צבחי' הקטנות היותר אפשרי. והיינו כי גם המוחין דיניקה שהם שמות אלהים הנה גם הם לא האירו בשלימות בהזו"ן, ונתעלמו האותיות יה שבהם ולא נתגלו רק האותיות אלם לזד שהם המוחין לעיבור, ונעשו צסוד (תהלים לט ג) נאלמתי דומיה, דום יה. כי האותיות יה שבאלהים נעשו דוממין כי נתעלמו וכמ"ש צזוה"ק (פ' וארא כו ע"א וצרע"מ פנחס רכב ע"א), והרי היו אז רק צבחי' המוחין לעיבור לזד וע' מצו"ש (שער ה ח"א פט"ו). וזהו שאמרנו שהיו צבחי' תלת כלילן בתלת שהוא בחי' עיבור, ר"ל שלא היה מתגלה בהם רק המוחין לעיבור לזד. והנה היו אז רק אחור באחור, והיתה רק מהחזה ולמטה שבו. וכן לא קבלה אז מהה' ראשונות שבו מאומה, אלא רק מהחזה ולמטה שבו לזד וכמ"ש הרב צשער מיעוט הירח (פרק ב).

²⁷⁴⁰ פע"ח: והיתה היציאה בחצי הלילה ולא ביום משום דבימי הגלות הם בסוד ג' כלילין בג' כמ"ש לעיל ואז הנקבה בסוד פסיעה לבר סוף הו' למטה כנודע ובעת הלידה היא יוצא תחלה שהיא מדת לילה והיא גבורות לכן יצאה היא ועשתה בהם שפטים ואח"כ נשלמה לידת הזכר וזהו היום אתם יוצאים בחי' הזכר והוצרך שם דם פסח ודם מילה - מקום @?

²⁷⁴¹ ז"ל הפע"ח: הלבושים של נצח הוד יסוד או של חג"ת ממוחין דקטנות הם הלבוש עצמו דאמא והוא עצמו משמש במקום מוחין אל הזעיר אנפין בעת קטנותו ולכן יש הפרש בין קטנות נצח הוד יסוד לחג"ת אך מוחין דגדלות אינם הפנימים עצמן דנצח הוד יסוד או דחג"ת דאמא כדי שיהיה הפרש ביניהן רק הם טיפות הנמשכין ממוחין דאבא ואמא ושניהם הם הויות דד' בחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן חו"ב חו"ג והם בין אותן המתלבשין בנצח הוד יסוד או בחג"ת דאמא ולכן הם תמיד הויות.

שעה"כ

במקומו (אנ"כ 2742). ונמצא כי זמן גלות מצרים אשר חזר ז"א ליכנס בסוד עיבור תוך אימא עילאה, היה שם אז בבחי' ג' כלילן בג', כדי שלא יתאחזו הקל"י בו ויניקו שפע ממנו. הנה גם אז היו לו בחי' מוחין מלובשין תוך חיצוניות נה"י דאימא, ואז כל ג' מוחין שלו ובפרט מוח הדעת שבו, החסדים והגבורות אשר שם תלוי פגם הדור ההוא, כולם היו מסתלקים אז ממנו, ולא היו מאירים בתוכו רק חיצוניות הלבושים והכלים של נה"י דאימא בלבד.

והנה נודע כי החסדים שבדעת הם ה', וכן הגבורות שבדעת הם ה'. והנה מוכרח הוא שכלי היסוד דאימא, כיון שהוא מלביש בתוכם²⁷⁴³ את עשרת החסדים והגבורות, ודאי שבלבוש הזה עצמו הנק' יסוד של אימא יהיו בו בחי' עשר בחי'²⁷⁴⁴. ולפי שאימא נקראת אה"ה כנודע, ובפרט בזמן היות ז"א בתוכו בסוד העיבור, אשר ע"ש כן נקראת אימא בשם אה"ה, כמ"ש בס"ה בפ' אחרי מות (דף טו ע"ב) אנא עתיד לאולדא ולאנתגליא. ולכן אלו הי' בחי' אשר ביסוד דאימא יהיו עשרה שמות של אה"ה, והם נעשים מלבושים אל עשרה חו"ג של הדעת בזמן הגדלות. אבל עתה שהוא בזמן העיבור הא', אין מאירין בדעת דו"א רק עשרה לבושיין האלו, שהם עשר שמות אה"ה הכלולים ביסוד דאימא²⁷⁴⁵. גם צריך שתדע כי לעולם כל מה שהוא למעלה בבחי' אחוריים ברדתם למטה נעשים שם בחי' פנים²⁷⁴⁶, ונמצא כי בחי' הפנים והפנימיות הם שמות אה"ה כסדרן²⁷⁴⁷,

- מאיר הכוונה -

²⁷⁴² ז"ל: דע, כי תחלה יצאו ז' כלים עם ניצוצין ואורות, וכלים עיבור יב"ח, וניצוצין ט' חדשים, ואורות ז' חדשים. והנה הכלים הם ג' בחי', חיצון ואמצעי ופנימית. חיצונית הם כ"א אזכרות של תפילין, גימטריא אה"ה, כי עיבור וניקה ע"י אמא דנקראת אה"ה. והניצוצין (הם האמצעות) הם המוחין שבתוכן והם אלה"ם. ואח"כ באין פנימים דז"א והם האורות והם המוחין דהו"ת, והם באים מלבושים תוך הנה"י דאמא. והו"ת דמוחין דעיבור תוך החיצונית נה"י דאימא, והו"ת דמוחין דיניקה תוך אמצעית נה"י דאמא, והו"ת דמוחין דגדלות תוך פנימיות נה"י דאמא. והנה המוחין דאלקים, שהם מוחין דחיצוניות דג' כלים, הם נעשין קרומות בערך המוחין דהו"ת שהם פנימים. אח"כ בעיבור ב' דהגדלה נתוספו ג' דז"א בבחי' כלים דחיצוניות לכל ספירה מהם, ובזה נשלמו י"ס דכלים בג' בחי', וכל זה נקרא חיצוניות. וגם נתוספו ג' מוחין דחיצונית, שהם אלהים דג"ר והם מהניצוצין, וגם נתוספו פנימית ג"ר שהם המוחין דהו"ת, והם מתלבשים תוך פנימית נה"י דאמא.

עי' ע"ח שער כה דרוש ח: אמא עילאה לא מתפרשת לעלמין מאבא, בסוד (בראשית ב י) ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, תדיר ולא פסיק, ואם יכנסו נה"י שלה תוך ז"א יתבטלו זווג אר"א, כי אחר שהיסוד שלה סתום ברישא דז"א, היאך תוכל להזדווג עם אבא. לכן מה היא עושה, חוזרת למציאותה הראשון ונחלקת לב' חלקים, שהם בינה ותבונה. והנה נה"י של אימא עילאה נעשה מהם פרצוף תבונה כולה, ומחצי אמא עילאה נעשה פרצוף אחד עליון ונקרא בינה. ואז באותו בינה עילאה נתקיים קרא ונהר יוצא מעדן להשקות את הגן, ולא אתפרשו לעלמין, כי נעשה לה נה"י חדשים למעלה מן התבונה. ואז נמצא תבונה נעשה מבחי' הראשונים דנה"י בזמן שהיה פרצוף אחד, והנה"י ראשונים מתחלקים כל אחד ואחד לג' פרקין, ג"ר נעשו חב"ד של תבונה, וג' אמצעים חג"ת שלה, וג"ת נה"י שלה. צ"ע אם זה המקום הכי מתאים לו.

²⁷⁴³ נדצ"ל מתלבשים בתוכה? לשון הפע"ח שהם מלבושים אל החו"ג.
²⁷⁴⁴ ז"ל פע"ח: להיות בבחי' ג' כלילן גו ג' תוך בטן אמא היה לו מוחין מחיצונית נצח הוד יסוד דאמא ואז כל המוחין ובפרט כל החו"ג של הדעת שבו תלוי הגלות ההוא כולם היו מסולקים ממנו ולא היו מאירין בו רק חיצונית יסוד אמא לבד והוא כי כבר ידעת כי דעת הוא ה"ח וה"ג נמצא ממילא כי היסוד דבינה הוא כולל ומלביש את הי' בחי' הנ"ל, ע"כ. וצ"ע אם זה מסביר העברתו של הרב מנה"י ליסוד.

פע"ח: בגדלות א' וב' ששניהן שוין ששניהן הם היות דד' בחי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם חו"ב חו"ג והטעם כי המוחין דגדלות בין אותם דגדלות א' בין אותן דגדלות ב' שניהן הם טיפה הנמשכין ממוחי אר"א לכן אינם משתנים כי ב' הבחי' הם ממקום א' ממוחי אר"א אמנם הקטנות הם משתנים כי הקטנות לעולם המוחין שלהם אינם דבר א' זולתי הלבושים דאמא הגהה (א) לענד"נ שצ"ע כי הרי נתבאר במקום אחר כי כל המוחין דעיבור או דיניקה או דגדלות כולם הם בחי' מוחין תוך לבושי דאו"א וגם נתבאר כי המוחין הם מאורות של המלכים דז"א עצמו והקרומית מניצוצין שלהם וצ"ע

²⁷⁴⁵ עי' לעיל הערה 2742.

²⁷⁴⁶ עי' ע"ח שער המוחין פרק יא: הנה כבר ידעת סדר המדרגות ומעלת השמות, כי יש אחוריים גדולים מהפנים, כי הפנים דכתר גדולים מאחוריים שלהם, אך האחוריים שלהם גדולים מהפנים דחכמה, וכעד"ז בכל הי"ס.

שעה"כ

אבל בחי' חיצוניותם שהם בחי' האחרים, הם הריבוע של שם אהיה כזה: א אה אהי אהיה העולה מ"ד. ונמצא כי העשר שמות דאהיה שביסוד דאימא המתלבשין בדעת דז"א הם בסוד האחרים שלהם, אשר בהתלבשם בז"א נעשים שם בבחי' פנים²⁷⁴⁸, והם עשר פעמים דם. ואלו הם סוד עשר דמים שבאשה²⁷⁴⁹, ה' דם טוהר²⁷⁵⁰ וה' דם טמא כנז' בתלמוד במסכת נדה (יט ע"א) ובס' הזוהר בר"מ (פ' תזריע צו לג ע"ב)²⁷⁵¹.

- מאיר הכוונה -

ועי' שער הזווגים פרק ו: כל מקום אשר התחתון עולה למעלה במקום העליון להיותו נכלל שם עמו, הוא שהעליון עומד בבחי' פנים והתחתון עומד שם בבחי' אחרים שלו²⁷⁴⁷ בחי' הפנים והפנימיות הם שמות אה"ה כסדרן - לא מופיע בפע"ח.
²⁷⁴⁸ היינו פנים דז"א וכדלקמן וכן הוא בפע"ח.

²⁷⁴⁹ עי' זיאורים ח"א פז ע"ג: ישנם הן בזכר והן בנקבה כל הד' יסודות כולם, אלא שבה גובר האש שהוא האחרון מאמ"ש, והיה נמשך זריאתה מהיסודות ממטה למעלה, שהוא מהיסוד האחרון תחילה, ונעשה עיקרה מהגבורות שהוא אש, והמים שהוא החסד הוא טפל בה, ומזה הוא ריבוי הדמים באשה, והוא דם נדה, כי מוכרחים הם ללאת ממנה משום שבהגבורות הוא אחיזת החיצונים שיכלו ונעשו ע"י החטא דעץ הדעת. ואם שלא היה יולא ממנה לא היה אפשר לה להתקיים ע"י אחיזתם בה, ולכך הם יולאים ממנה, ואחר שיואל המותרות והפסולת הנה נעשה אח"כ מריבוי הדם שבה כל חלקי הולד אשר מהאם, וכמו שאמרו בנדה (לא ע"א) אמו מזרעת אודם שממנו עור ובשר ודם כו', וכן דימי היניקה הנה נעשה מזה החלב להניק את הולד. והרי יולא כל ריבוי הגבורות שבה או בפסולת ומותרות או בזנין הולד וסיפוקו, ולכן הנה הנקבה חלושה בטבע משום שהיסוד העיקרי מהד' יסודות, אשר ממנה היא נבראת שהוא בחי' הגבורות, הנה הם אינם משתמשים בה לנרדך עצמותה אלא שהם הולכים ועולים למציאות אחרים, והוא מה שאמרו (סוף תענית דף לא ע"א) אין אשה אלא לבנים, ובפרט מה שנתהפך בה למותרות ופסולת ע"י אחיזת החיצונים ומוכרח ללאת ממנה כנז'. וע"י כ"ז נשאר חלושה, ולכן לעתיד לבוא כשיתבטלו כל החיצונים ויתהפכו כל הגבורות לשלהובין דרחימו בין ישראל לאביהם שבשמים, שיעשו כולם לרשפי אש שלהבת י"ה, אז יתקיים מה שנאמר (יחזקאל טז ו) ואומר לך דמין חיי ואומר לך דמין חיי, והם הב' מיני דמים, דם טהור ודם טמא, כמבואר בכוונת פסח (שעה"כ פסח א) שיתהפכו שניהם לקודש קדשים, להאיר על ידיהם באור החיים.

ועי' דע"ה ח"ב קכד ע"א: אמנם כאשר שאין זכות בתחתונים, והשכינה הקדושה הרי היא מזכר זיכורים תמיד, הנה נעשה אז הלידה רק באור הגבורה, והוא בשם קר"ע שט"ן. אמנם הנה אז נתקיים מה שנאמר (בראשית ד י) לפתח חטאת רובץ, והוא כי הרי ע"י העיבור מתזכרים סוד הי' מיני דמים, ה' דם טוהר וה' דם טמא, כמ"ש בכוונת פסח (שעה"כ לרוח ה), וכשמתפשטים דעשיה יונקים הקליפות מהה' דם טמא וכמ"ש בשער הפסוקים וכן בלק"ת (תהלים מה), והנה הוא סוד הכתוב בעצב תלדי בנים (בראשית ג טז), וכמ"ש בזוה"ק (ויקהל ריט ע"ב).

ועיי"ש קכה ע"א: ע"י גילוי הגדולים לילול א' של פסח, היה עומד שיתבטל הרע מכל וכל, אך ע"י הזווג דסוד דרך נחש עלי לור (משלי ל יט) נעשה ונתחדש מעתה כח חדש ויניקה חדשה להחיצונים ג"כ, והוא מסוד הה' דם טמא שנתזכרו בהעיבור וכמ"ש בשעה"כ (דף עט ע"ג סמוך לסופו). ונעשו אלו הדם טמא מתוקף הדינין דהקטנות, וכנ"ל שתיכף אחר יום א' של פסח חזרו לקטנותן ולמדרכתם הראשונה, ועי"ז הנה נתזכר בה העיבור דינים קשים ממותרות הגבורות. ואחר שיכלו ממנה בהלידה, נעשו סיגים ופסולת. ואחר שירדו ונתפשטו דעשיה נעשו כסוד דם טמא, ויונקים מהם החיצונים. והרי עכ"פ כי ע"י שחזרו להקטנות, הנה חזר ונעשה מקום לשליטת הדינין, וע"י שזווגם אז המאליל ית"ש כסוד דרך נחש עלי לור, הנה חזר ונתחדש יניקה חדשה להחיצונים ג"כ. והרי נעשו אז שני פעולות הפכים יחד, אחד הגילוי דתרין עטרין דחוג"ג דהדעת עלאה שהוא שפעת אור החסד וגילוי אור קדושתו ית"ש על ישראל, והם העשרה נסים שנעשו לאבותינו על הים כמ"ש באדר"ג (פרק לג) וראתה שפחה על הים מה שלא ראו הנביאים (מכילתא

שעה"כ

²⁷⁵²והענין הוא כי אלו הה' חסדים והה' גבורות שבדעת ז"א הנה הה' חסדים עם ה' לבושים שלהם יורדין ביסוד דז"א, והה"ג עם המשה לבושים שלהם יורדין ביסוד הנקבה²⁷⁵³. ואח"כ בעת הזווג נותן הז"א מן היסוד שבו אל היסוד דנוק' גם את הה' חסדים עם ה' לבושיהם²⁷⁵⁴, ונמצאו ביסוד הנקבה כל עשרה הלבושים שהם י' פעמים ד"ם²⁷⁵⁵ כנ"ל. ואח"כ מן החסדים ומן הגבורות עצמן נוצר מהם הולד בכטן הנקבה. אבל הי' לבושים שהם י' דמים, הנה מתבררים בכטנה, וחצייים שהם ה' דמים ה' לבושי החסד נק' דם טוהר, כי בערך היותם אחוריים נקרא דם לסבה הנז', ובבחי' היותם לבושי החסדים נקרא טוהר. ואמנם לפעמים מתבררים לגמרי ומתהפכין לחלב להניק בהם את הולד הנולד כנודע (בכורות ו ע"ב), ואז הוא בחי' בירורם וזיכוכם²⁷⁵⁶. אבל יש בהם קצת פסולת הנעשה דם טוהר. אמנם ה' לבושי הגבורות הם מתבררים, והפסולת היוצא מהם אחר

- מאיר הכוונה -

פירה ג), והס' ב' עטרין דח"ג שנתגלה אז להם ממלכת כהנים וגוי קדוש (שמות יט ו), זרכה וקדושה, כמ"ס הגר"א בספד"ל (פרק א ג ע"א ז"ל וזוניהון כהנהה סס), והסנית הוא הכח חלף אשר נתחדש אז להחילונים ג"כ כנז', והרי נעשה אז שני הפכים יחד, והס' הג' הבחנות שאמרנו לעיל סי' ד' שנתחדש ונעשה אז ע"ד תחילת הכריאה ע"ס.

²⁷⁵⁰ עי' לש"ו דע"ה ח"ב קכא ע"א שקורא לדם טוהר לדם בתולים.
²⁷⁵¹ עי' תיקון"ז ק ע"א: ובגין דא מני קודשא בריך הוא לישראל לנטרא גרמיה בפריה ורביה הה"ד ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו טוב מסטרא דדם טהור ורע מסטרא דדם נדות דהאי בר גרים אבודא דתרין עלמין הה"ד כי ביום אכלך ממנו מות תמות מות בעלמא דין תמות בעלמא דאתי תרגום: ולכן צוה הקדוש ברוך הוא את ישראל לשמר את עצמו בפריה ורביה זהו שכתוב ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו טוב מצד של דם טהור ורע מצד של דם נדות שהבן הזה גורם אבדן של שני עולמות זהו שכתוב כי ביום אכלך ממנו מות תמות מות בעולם הזה תמות בעולם הבא.
²⁷⁵² כאן סוגיא בז"נ המקביל לשער תיקון הנוק' פרק ג', וזה דוגמא בז"א ונוק', מה שמדברים כאן באימא. kankery import@ אמנם כדלקמן שיש הי' דמים האלה בז"א עצמו כאן, שהרי זה המוחין שלו, כאשר חסר לו הוי"ת.

²⁷⁵³ עי' תיקון הנוק' פרק ג' ז"ל: דע, כי הדעת כולל ב' עטרין והם חו"ג, והחסדים נק' זכרים, והגבורות נקראים נקבות, ואעפ"כ, יש גבורות זכרים ויש גבורות נקבות. והענין הוא, שודאי הוא שעושה דחסדים נשאר בז"א ועושה דגבורות לוקחת רחל, והנה בארנו במ"א שלפי שאין הנקבה לוקחת רק עטרא דגבורה, לכן ארז"ל (שבת לג ע"ב) דעתן של נשים קלה, וא"כ גם הזכר יהיה דעתו קל אם אין בו רק מחצית דעת דוגמתה, שהם עטרא דחסד. אמנם בהכרח הוא, ששורש עטרא דגבורה נשאר בדעת הזכר. ולא די בזה, גם הו"ק דזכר כמו ששם מתפשטין הה"ח כנודע, כן מתפשטין שם הה"ג עם הה"ח, וע"כ גם אלו הגבורות שנשארו בו נקראו זכרים, וכאשר ניתנין בעת הזווג מן הזכר לנקבה דרך היסוד, יוצאין משם בגלוי מפי היסוד, ואין שם מחיצה ואין האור נחלש כחו ממה שהיה, לכן נקרא זכרים IS@ CLEAR HIS

²⁷⁵⁴ עי' ביאורים ח"א נד ע"ג: הם המנצפ"ך שבאמצע האותיות, שהם המנצפ"ך דז"א עצמו וכמ"ס בתיקון נוק' (פרק ב סימן כ). והרי לנו עכ"פ, כי ישנם ג' מיני מנצפ"ך: אחד, מבחי' הגבורות עצמן, והם שרשם שבתחילה. ואחד, מבחי' הגבורות ממותקות, והם בסופן. ואחד, מבחי' חסדים ממש, והם המנצפ"ך שבאמצע. ולכן אמרנו כי נמשך מהמנצפ"ך כל סוד ההנהגה כולה כנ"ל אות ב' ויתבאר עוד למטה.

²⁷⁵⁵ עי' שער כ' סוף פרק ט': בענין ר"ע וכן בענין הקטע שלפני זה, וצ"ע איזה שייך לכאן*##.
²⁷⁵⁶ עי' ע"ח שער טז פרק ג: ג' אהי"ה הם באו"א: א', למעלה במילוי יודי"ן בג"ר. וא', בג' אמצעיות במילוי אלפי"ן. וא', בג"ת במילוי ההי"ן. וגם בארנו כי ג' מ"ב הם, א', מיה"ו של הזכר אשר אח"כ נחלק לב' אהי"ה שהם ג"כ מ"ב, וב' מ"ב אחרים הם בב' אהי"ה דיודי"ן ואלפי"ן, כי באהי"ה הג' דהיי"ן אין במילוי מ"ב אתון כנודע. ואמנם המ"ב הא' של הזכר ממנו נעשה החלב שהוא לובן דז"א, ומאהי"ה דאמא נעשה הדם שהוא אודם, והנה דם וחלב הם כמספר ב"פ מ"ב, ולכן חלב ודם לעולם לגבוה סלקי. אמנם האהי"ה הב' שהוא מ"ב הב', שהוא בג' אמצעיות במקום דדים של האשה, ושם אחר לידת הולד חוזר הדם העליון להיות חלב. וכו' והנה סוד הדם כפי האמת הוא יורד למטה באהי"ה של ההי"ן דג"ת, ושם נעשה הדם, כי אז נעשה באחוריים של ג"ת שהם רבוע של אהי"ה העולה מ"ד, ושם הוא ד"ם. ואמנם ב' אהי"ה הראשונים דיודי"ן ואלפי"ן הם גימטריא ש"ד, כזה: אל"ף הי' יו"ד הי", אל"ף הי"א יו"ד הי"א, ומהם מתהוים ונעשו שדים והדדים, שיורד אהי"ה דיודי"ן למקום אהי"ה דאלפי"ן, שמקומו בת"ת נגד החזה, ושם מתחברים שניהם ונעשו שדים ודדים, ואז גם אהי"ה האחרון העולה דם עולה למעלה באהי"ה דאלפי"ן, ושם מתחלף ונעשה חלב לינק הולד אחר שנולד.

שעה"כ

שמתבררים נעשה קליפה גמורה הנק' דם טמא. ונמצא כי הם עצמם הלבושים בין של החסדים בין של הגבורות, הם מתבררים, ועצמותם הוא קדושה. אבל הנשאר מהם בבחי' פסולת אחר התבררם נחלק לב' חלקים, כי פסולת לבושי החסד נעשה דם טהור שהוא בחי' דין קשה וקדוש, ולפעמים נעשה חלב כנוז, ופסולת לבושי הגבורות הם קלי' גמורות דם טמא²⁷⁵⁷.

ונבאר ענין זה יותר בביאור, כי נודע שהויה דמ"ה דאלפין היא בז"א, ובהויה זו יש ג' אלפין, וכל א' מהם מורה על שם אהיה בהיותו בסוד ריבוע ואחוריים שעולה בג' ד"ם כנוז, והוא בחי' אימא עילאה המתפשט תוך ז"א²⁷⁵⁸, והיא נקרא אהי"ה כגודע (זהר אחר מות סה ע"ב). {עט ע"ד} ולהיות כי מינה דינין מתערין (זהר ז"א ר"כ ע"ב), לכן היא נעשית בבחי' ד"ם כנוז. וזה סדר התפשטות והתחלקות שם הויה דמ"ה דאלפין בז"א²⁷⁵⁹: כי אות יוד היא בראשו דז"א, וה"א הא' בגרון דז"א, אשר שם מתלבש היסוד דאימא²⁷⁶⁰, אשר בתוכו מוח הדעת הכלול מה' חסדים וה"ג, ובחי' היסוד הזה דאימא אשר בגרון דז"א הוא בחי' א' של מילוי ה' ראשונה, כי ה' עצמה היא בגרון²⁷⁶¹, וא' שבמילוייה הוא היסוד דאימא שבתוך הגרון. ולכן זו הא' היא שם אהיה בריבוע העולה דם, וזה נקרא דם היות²⁷⁶² המחיה

- מאיר הכוונה -

²⁷⁵⁷ ז"ל הפע"ח ויש בהם איזה פסולת אך הדמים של ה"ג הם דם טמא והם קליפה גמורה פי' כי מה שנשאר מהם אחר כל הבידורים הוא דם טמא ממש ויצא אל הקליפות אך לא עצמותן ח"ו מה שאין כן בה' דמים של טהור שתמציתם אחר הבידור נעשה ממנה קדושה הנקרא דם טהור אך לא קליפה ממש הנקרא דם טמא. עי' ליקוטי תורה מה ע"א (מובא בגליונות הלש"ו).

²⁷⁵⁸ עי' שעה"ק לז ע"ב: בזה יתבאר לך סיבת היות ז"א הויה דמ"ה אלפין ויש בה ג' אלפין להורות כי כל א' הוא אהי"ה כנוז' בס' התיקוני' תי' ע', והנה ג' אלפין הם ג' שמות אהי"ה שסודם בתבונה והם עולים בגי' ס"ג, להורות אל הנז' כי בבחי' זו של התבונה שנתלבש בסוד מילוי תוך ההויה של ז"א יש בה הכלל' ס"ג שלם.

ועי' תיקו"ז קלח ע"ב: ועוד נעשה אדם עלת העלות למאן אמר האי אלא עלת העלות אמר ליר"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו לגו מעשר ספירן ומאי ניהו עשר ספירן אל"ף ה"א יר"ד ה"א וההוא דאמר נעשה אדם איהו יר"ד ה"י וא"ו ה"י.

תרגום: ועוד נעשה אדם למי אמר את זה עלת העלות אלא אמר ליר"ד ה"א וא"ו ה"א שהוא לפני מעשר הספירות ומה הוא עשר הספירות אל"ף ה"א יר"ד ה"א ואותו שאמר נעשה אדם הוא יר"ד ה"י וא"ו ה"י. ועיי"ש אריכות בגר"א.

אבל נראה יותר שכוונתו לדברי התיקו"ז קמא ע"ב: שמא דאיהו יר"ד ה"א וא"ו ה"א איהו כליל תלת אלפין א' א' א' אינון תלת אורין דמתלבשין בהון תלת מוחין י' י' י' שמא חד איהו גופא ושמה תניינא מוחא דא מלגאו ודא מלבר.

תרגום: שמו שהוא יר"ד ה"א וא"ו ה"א הוא כולל ג' אלפין א' א' א' שהם ג' אורים שמתלבשים בהם ג' מוחין י' י' י' שם אחד הוא גוף ושם השני הוא מוח זה בחוץ וזה בפנים. ²⁷⁵⁹ עי' עוד מבר"ש מח ע"א.

²⁷⁶⁰ עי' שער הפסוקים וישב שיסוד דאימא מתפשט מהגרון עד החזה, וכן הוא בשער לידת המוחין פרק ג, וכן הוא לקטן עט ע"ד, אם כן צ"ע כוונתו כאן, ויתכן ששם מדובר בתיקון, וכאן בגלות וצ"ע. ועי' שעה"פ בראשית דורש ב': פגם ה', בשאר גופו דז"א והוא, כי נודע שמוח הדעת מלובש ביסוד דאימא. ובהיות הדעת למעלה, גם היסוד דאימא היה למעלה. ובחינת המלכות דאימא, שהיא עטרת היסוד שבה, היתה בשליש עליון דת"ת דזעיר עד החזה, ועתה שירד מוח הדעת למטה, גם הכלי שלו שהוא היסוד דאימא, ירד עמו שם, ונמצא שירד שעור ספירה אחת שלימה. כי בתחלה היה היסוד בדעת, והעטרה בשליש עליון דת"ת. ועתה היסוד דאימא הוא בת"ת דזעיר, והעטרה שלה בשליש העליון דיסוד דז"א. ועי' שעה"ק עו ע"ד.

ע"י החסדי' וע"ם היטב הנה נת' כי הדעת של ז"א כלול מב' עיטרין
ח"ג מלובשי' סוף כלי היסוד דאימא וזה היסוד דאימא מחלבש תוך
כלי הדעת של ז"א והעטרה של היסוד מלובשת סוף השליש עליון
דת"ת דז"א שהוא עד החזה דז"א ונודע כי פי היסוד דאימא אינו רחב

²⁷⁶¹ עי' הערה 2736.

²⁷⁶² נראה שצ"ל דם הנפש, וכן הוא בכריתות כ ע"ב וכב ע"א, וכן הוא בע"ח שער ט"ל פרק ה.

שעה"כ

את ז"א בסוד הדעת שבתוכו²⁷⁶³, אשר בו כתיב (משלי כד ט) ובדעת חדרים ימלאו. ונודע כי הדם שבגרון נקרא דם חיות, וזה פשוט.

ואות וא"ו הוא למטה, כאשר מתפשט הדעת ויורד למטה בשליש עליון דת"ת דז"א עד מקום²⁷⁶⁴ החזה שבו²⁷⁶⁵, ואז מתגלה הדעת בהתפשטות ה' חסדים וה' גבורות²⁷⁶⁶. והנה אות אלף שבמילוי אות וא"ו הנתונה בין ב' הוי"ו הוא שם אהיה ג"כ בריבועו העולה ג"כ ד"ם, והם בחי' לבושי החסד והגבורות המתפשטים שם.

והנה אות א' זו היא בנימ' ד"ם, ואם תסיר אות א' זו מן ההוי"ה דמ"ה תשאר ההוי"ה כחשבון ד"ם ג"כ. ונמצא כי כל ההוי"ה זולת א' זו היא בנימ' ד"ם, וא' זו הרומזת לשם אהי"ה בריבועו גם הוא בנימ' ד"ם, א"כ הוא דם בתוך דם. ובהתחברות דם אהיה בדם שארית שם ההוי"ה דאלפין יהיה הכל מ"ה כמנין אדם. וז"ס (בראשית ט ו) שופך דם האדם באדם כמבואר במ"א (ע"ח שער מ"ד ומ"ן פרק ה, ושעה"פ וישב)²⁷⁶⁷.

והנה בהתגלות החסד והגבורה²⁷⁶⁸ למטה מן החזה אז יש קצת אחיזה אל החיצונים בהם כמבואר אצלנו בדרוש הדעת טו"ר (שעה"ק טה ע"ב)²⁷⁶⁹, וז"ס פסוק (קהלת א יח) ויוסיף דעת יוסיף מכאוב, כי בהיות הדעת נעלם ומכוסה תוך היסוד דאימא שהוא עד החזה, אז אין הקלי' נאחזין בו. ובהתגלותו למטה מן החזה, אשר אז ודאי הארתו נתוספת שם בהיותו בגלוי, אז יוסיף מכאוב שהם הקלי' הנאחזים שם, ואין מכאוב גדול ממכאוב זה. ואז בהיות החסדים והגבורות שם למטה מהחזה, מתחלקים לב' בחי', ה' דם טוהר, וה' דם טמא, וכ"ז בהיותם שם תוך ז"א²⁷⁷⁰.

ואח"כ כאשר אלו החסדים והגבורות ניתנים אל רחל נוקבא דז"א, הנקראת ה' האחרונה של הוי"ה דמ"ה דאלפין בסוד הזווג, אז אותה הא' שבמילוי אות ה"א הזאת האחרונה, היא רומזת אל שם אהי"ה בריבועו העולה ד"ם הניתן ברחל, ואז נעשין בה ה' דמי טוהר וה' דמי טומאה²⁷⁷¹.

- מאיר הכוונה -

²⁷⁶³ עי' לשון דורש ט': ונודע כי מקום יסו' דאי' הוא שם בגרון דז"א והדעת שם הוא מתלבש תוך היסוד דאימא, ע"כ.

²⁷⁶⁴ עד מקום נמחק במבו"ש ובמקומו איתא למטה מהחזה.

²⁷⁶⁵ עי' ע"ח ח"ב ה ע"ג שזה סיום הגרון.

²⁷⁶⁶ בגילוי (נוסף במבו"ש).

²⁷⁶⁷ עי' לעיל הערה 2222.

²⁷⁶⁸ צ"ל חסדים וגבורות (וכ"ה בשר התפילה של הוצאת אהבת שלום).

²⁷⁶⁹ {הש"ש מציין לשעה"פ בראשית ולקוטי תורה שם}

ז"ל: הנה עה"ד טו"ר הוא בזו"ן ואמנם בז"א הוא ממקום סיום היסוד דאימא שהוא מן החזה ולמטה כי משם ולמטה (ע"ב) מתגלים החסדים בגילוי גדול ולכן אפשר אל החיצונים לינק ולהתאחז בחסדים ההם המגולים ולכן משם ולמטה בז"א נק' רע של עץ הדעת כי החסדים הם בחי' הדעת דזעיר כנודע

²⁷⁷⁰ ואז בהיות החסדים והגבורות שם למטה מהחזה, מתחלקים לב' בחי', ה' דם טוהר, וה' דם טמא. וכ"ז בהיותם שם תוך ז"א. – לא מופיע במבו"ש.

אמנם עי' פע"ח: מ"ב בענין מה שנתבאר כי ה' דמים טמאים וה' טהורים באשה וזה סוד הפסוק ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמך הנזכר בפסח כמבואר אצלנו ע"ש והנה י' היות הם ה' חסדים וה' גבורות וי' אהי"ה במרובע הם בסוד דם שהם י' דמים הנ"ל הם ה' חסדים וה' גבורות מאמא ואני לא קבלתי כן ועיין בקונטרס והנה נתבאר שם כי בגלות מצרים חזר ז"א בסוד קטנות ונסתלק אור ז"א למעלה בבחינת גדלות ואז לא היו מתפשטים בו רק ה' חסדים וה' גבורות של קטנות בסוד י' דמים הנ"ל.

היינו הה' דמים בז"א הם הלבושים של אמא ללא פנימיות שהוא ההוי"ה ת.

²⁷⁷¹ ז"ל מבו"ש: ואח"כ כשנותנם לנוק' לעשות פרצופה מאלו החסדים והגבורות עם לבושיהם כנז' אז הוא שם ה"א אחרונה של ההוי"ה ואותה הא' היא רמז אל שם אהי"ה של דם הניתן בנוק' דז"א ג"כ ואז נעשה בה בחינת דם במקור שלה ומתחלקים לי' דמים חמשה טהורים וחמשה טמאים והענין כי הנה נתבאר לעיל שהם ה"ח והג, וכנגדם י' לבושים עשרה דמים של י' שמות אהי"ה ונודע כי ז"א לוקח כל י' אלו אמנם בהתקן נוק' נמשכים בה הה"ג עם חמשה לבושיהם ואח"כ מתקבצים ביסוד שלה ושם נעשים בחינת חמשה דמים שהם חמשה לבושי הגבורות והה' חסדים עם ה' לבושיהן שהם חמשה דמים אחרים נשארים ביסוד של הזכר כנז' ואנמם בעת הזיווג

שעה"כ

ונהזרז לענין הראשון, כי ענין גלות מצרים גרם שישראל העליון שהוא ז"א יחזור להתעלם בסוד העיבור תוך אימא עילאה בבחי' ג' כלילן בג' 2772, ושם הם מקום 2773 שליטת מצרים ופרעה קלוי העליונים שבמצר העליון 2774 כנודע אצלינו. ואז לא היו מאירים בדעת דז"א רק עשרה הלבושים, שהם עשרה אהי"ה בריבוע, שהם י' פעמים דם, שהם 2775 בגימ' כמנין רד"ו, ולכן היו מספר שני גלות מצרים רד"ו שנה, בסוד (בראשית מב ב) רדו שמה, כמשרז"ל (ב"ד פצ"א ס"ו ב) 2776. ושם הדבר הוא, כי הנה עשר שמות של אהי"ה במילוי מילויים, יש בכל מילוי מהם בסוד מילוי המילוי ז"ך אותיות כנודע 2777. והנה עשר פעמים ז"ך הם בגימ' ע"ר, ואלו הניצוצות של קרי דאדה"ר עשאום רע, בסוד (בראשית לח ז) ויהי ער רע 2778, ולכן שנות מספר גלות מצרים הם תלויים בשם אהיה, אשר עשרה אחוריים שלו הם כמספר רד"ו שנה כנו'.

אמנם מרע"ה במראה הסנה שהוא בענין גלות מצרים, היה הושב כי כיון שישראל שבאותו הדור גרמו אל הסתלקות הדעת העליון 2779, שהם עשר הוי"ת של הה"ח והה"ג, א"כ המשך שני גלותם יהיה כמספר הוי"ת אשר נסתלקו בעונם, שהם בגימ' ר"ס, וזמ"ש (שמות ג ד) וירא ה' כי ס"ר לראות, ר"ל שכפי ראות שכלו של משה היה העון תלוי בוי"ת שחשבונם ס"ר, ולכן כפי מספרם יהיו בגלות, וכפי זה לא הגיע עדיין זמן הגאולה אז. א"ל השי"ת כי אין קץ גלותם תלוי בהוי"ת הדעת שנסתלקו, אלא באחוריים דשמות אהיה שנשארו בדעת דז"א, אשר מהם יונקים החיצונים בגלות הזה 2780, וכפי מספר {פ ע"א} מקום יניקתם כך המשך מספר שני ממשלתם, והם רד"ו שנה כנו'. וזה מה שאמר הכתוב (שמות ג יד) ויאמר כה תאמר לבניי אהיה שלחני אליכם, להורות כי אחוריים של אהיה הם המתגלין עתה, ומהם אחיזת ממשלת החיצונים שהם רד"ו שנה, וא"כ כבר הגיע זמן גאולתם 2781.

- מאיר הכוונה -

אזי נותן הזכר בנקבה גם אותם הה"ח בסוד טיפת מין דוכרין ואז מתקבצים ביסוד שלה כל הה"ח בסוד טיפת מין דוכרין ואז מתקבצים ביסוד שלה כל הה"ח והה"ג עם י' לבושיהם שהם י' דמים ואח"כ הם מתבררין שם ברחמה בהמשך ימי העיבור ואז הוולד הנוצר. 2772 עיין תורת חכם דף נט ריש ע"א (לש"ו), ז"ל: מ"ש שבגלות מצרים ובשעת החרבן חזר הז"א בסוד עיבור ר"ל שלא נמשכו לו המוחין דגדלות שהיו נמשכים לו באותו זמן כי אם מוחין דעיבור וכן בלילה שחוזר הז"א בסוד עיבור ר"ל העיבור של המוין העתידים לבאוא לו למחר וכן מש"כ בע"ח שער ל"ה שער מיעוט הירח פרק ב' שבעת החרבן נמעטה הנוק' מיעוט אחרון מכולם שנשארה בבחי' נקודה כלולה מעשר תחת היסוד ע"ש הכל הוא כמ"ש שלא נמשכו לה בעת היא כ,א מוחין דעיבור שזה נקרא בחי' נקודה. ועי' לעיל הערה 2737. ועי' לעיל הערה 2736 ושעה"פ שם.

עי' בזה שאין הוי"ת אלא דמים אבל כ"ז בז"א עצמו.

2773 היינו בגרון, שהרי העיבור היא ביסוד אימא אשר היא בגרון.

2774 עי' לעיל הערה 27362737.

2775 י' פעמים אהי"ה. וז"ל פע"ח: נמצא שהם י' שמות אהיה ברבועם וי' אהי"ה הם גי' רד"ו כמנין שני גלות מצרים וז"ס רדו שמה.

2776 ז"ל: רדו ושברו לנו משם, א"ר אבא בר כהנא, בישרם שהן עתידין לעשות שם ר"י שנה, מנין רד"ו.

2777 אל"ף למ"ד פ"ה ה"י י"ד י"ד וי"ו דל"ת ה"י י"ד

2778 עי' לעיל עט ע"א.

ועי' ביאורים ח"ב קא ע"ג בהגה"ה – צ"ע מקומו, ולא מצאתיו @.

2779 היינו דעת דז"א והיינו דעת המתפשט.

2780 צ"ע אם זה פשר הפסוק: דברים (ט ה) לא בצדקתך ובישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם כי ברשעת הגוים האלה ה' אלהיך מורישם מפניך ולמען הקים את הדבר אשר נשבע ה' לאבתך לאברהם ליצחק וליעקב.

2781 עי' לקמן הערה 28052804.

שעה"כ

והנה פרעה הרשע מכשף גדול היה אין כמוהו כמושז"ל²⁷⁸², וידע בחכמתו הסתלקות ז"א הקדוש וחזרתו ליכנס בסוד העיבור תוך אימא עילאה, וראה כי אין ז"א הנק' שם הויה משגיה ושליט אז בעולם, ולכן בבא משה אליו כפר בעיקר, ואמר (שמות ה ב) לא ידעתי את ה', כי ראה כי יניקת קליפה העליונה השולטת עליו, על פרעה, לא היתה יונקת משם, וזהו לא ידעתי את ה', הוא ז"א הנק' הויה כנודע (זהר ח"ב טד ע"ב). גם אמר (שמות שם) מי ה' אשר אשמע בקולו, ר"ל הנה ז"א הנק' יהוה אשר אתה בא בשליחותו אלי, היכן הוא כדי שאשמע בקולו, והלא סילק השגחתו ונכנס בסוד העיבור. ועד"ז ביארו בס"ה (ח"ב נב ע"ב²⁷⁸³) בפ' (שמות ט יב) ויחזק ה' את לב פרעה, כי כשהיה שומע שם ה' מפי משה זה היה גורם לו לחזק את לבו, כי ידע בחכמתו שלא היה אז מתגלה והיה נעלם בסוד העיבור²⁷⁸⁴.

האמנם בשם אלקים היה מודה, כי הרי יוסף א"ל (בראשית מא טז) אלקים יענה את שלום פרעה, והוא השיב ואמר (שם לט) אחרי הודיע אלקים אותך כו', ונמצא שהיה כופר בשם הויה ומודה בשם אלקים. והענין הוא זה, כי הנה בהיות זמן גדלות דו"א יש לו מוחין דשם ההויה, ובהיותו בזמן הקטנות או בזמן העיבור יש לו מוחין דאלקים כמבואר אצלנו (שער אנ"כ פרק י). והנה עתה שהיה ז"א בסוד העיבור, היה לו מוחין דאלקים ולא דהויה, ולכן היה כופר בהויה ומודה באלקים²⁷⁸⁵. גם הענין הוא, כי הנה נודע ששליטת

- מאיר הכוונה -

²⁷⁸² עי' זהר בשלח נב ע"ב: אמר רבי יהודה אמר רבי יצחק פרעה חכים מכל חרשוי הוה ובכל אינון כתרין ובכל אינון ידיען אסתכל ובכל סטרא דלהון לא חמא פורקנא דלהון דישראל ולא הוה תלי בחד מנייהו ועוד דהא בכלהו קשירו קשרא עלייהו דישראל ופרעה לא סבר דאית קשרא אחרא דמהימנותא דאיהו שליט על כלא ועל דא הוה אתקיף לביה רבי אבא אמר לא אתקיף לבא דפרעה אלא שמא דא דכד הוה אמר משה כה אמר יהו"ה דא מלה ממש אתקיף לביה הדא הוא דכתיב (שמות ט יב) ויחזק יהו"ה את לב פרעה דהא בכל חכמתא דיליה לא אשתכח דשמא דא שליט בארעא ועל דא אמר מי יהו"ה ולבתר אמר יהו"ה הצדיק אמר רבי יוסי לבתר אמר (שם י יז) חטאתי ליהו"ה ההוא פומא דאמר דא אמר דא:

תרגום: @

²⁷⁸³ עי' לעיל הערה הקודמת.

²⁷⁸⁴ צ"ע אם בחי' זו שמשה רבינו גילה שם הויה הוא מושרש בזה שהוא שייך לגלגל שת שונה מכלל ישראל שהם שייכים לק"ל שנה של קרי כנ"ל.
²⁷⁸⁵ פע"ח: כל בחינת אלהים הוא מוחין דיניקה או דעיבור ואז נקרא ז"א בשם אלהים כנודע לכן היה כופר בעיקר שם הויה ומודה בשם אלהים.

²⁷⁸⁶ עי' דע"ה ח"א עז ע"ד: והנה בדברינו הללו יובן לנו מ"ש הארזי"ל (בשער הקליפות פרק ג) כי הקליפה בחפלה תמיד לרמות לעליון וכקוף צפני אדם, ועל זה נאמר (עובדיה א' 7) אם תגזיה כנשר כו' משם אוריך ע"ש. ולכאורה יפלא כי איך חפץ להקליפה להעזי פניה כ"כ, הלכא יודעת בעלמא הטיב שכל מליאותה וקיומה הוא רק מהקב"ה. וכבר העיר בזה הארזי"ל עצמו במאמרי רשב"י פ' תל"א (דף רע"ז ע"ב) בדברי הרע"מ שם, שאמר: לבתר דעבדו גרמייהו אלהות עתיד קב"ה לעבד לון מעלמא כו' כו', אמר שם הארזי"ל זה נראה תימה גדול איך סמ' ונוקביה יהיו כל כך פתאים למרוד בקונס ולחשוב בלבבם שהם אלהות, הרי הם יודעים ומכירים שהם רק שלוחיו ית"ש. אך הענין הזה יובן בסוד (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה שאמרו בתיקונים (וכן דרע"מ פנחס רמ"ג ע"ב דביומין דחול) שכינתא תתאה אתלבשת צאלין קליפין, והוא בזמן שישארל חוטאין, כי אז השכינה גולה בגלות ומתלבש בתוך הקליפות. ובקראוס כי הם נעשה גוף וכלי אל ניאון האלהות המתלבש בתוכם, אז הם חושבים כי הם עצמם גוף האלהות ח"ו, ועי"ז הם עבדי גרמייהו אלהות עכ"ל. וכו' עי' תיקו"ז קכו ע"א: זה אשר אמרנו כי לאחר החורבן אחי ליה כביכול ע"י קב"ה שהוא עד"ל דהבי"ע המתלבש בהון, הנה כ"ז הוא ג"כ רק אם ישארל אזלין צאורח מישור ומקיימין אורייתא ופקודין דיליה, ואם ח"ו לא מקיימין אורייתא ופקודין דיליה יהיב עשר כתרין (נוכראין שהם כלל הד' עולמות אבי"ע דקליפה שמקומם הוא מתחת האצילות עד סוף העשיה כנ"ל דרוש ה' סי' ה' אות כ"ג) בידוי דסמ', ולא כריך מזונא לא מידא דקב"ה (ר"ל מעד"ל דבי"ע) כש"כ

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

משליחא דיליה. (כי הוא מקבל אז את שפעו מאלימות עצמו מהארת אחוריים דהמלכות לאלימות המתפשט בעולם הבריאה וע' עוד לקמן ח"ב דרוש ד' ענף י"ד סי' ב'). ולא גרים לפרעה דאמר לי יאורי ואני עשיתי, בגין לחזא כתרין נוכראין בידא דסמ'. [תרגום: וזה אם ישראל הולכים בדרכ הישרה, ומקיימים את התורה ואת מצוותיו. ואם הם ושלום לא מקיימים את התורה ואת מצוותיו, נותן עשרה כתרים בידי סמא"ל, ולא כריך מזון – לא מיד הקדוש ברוך הוא, כל שכן משלוחו, וזה גרם לפרעה שאמר "לי יאורי ואני עשיתי" משום שראה כתרים נכרים ביד של סמא"ל].

הגם דער של מנרים הוא רהב והוא ג"כ שר של ים וכמ"ס צוה"ק (סוף ח"ב דף רעב ע"ב)* והוא ג"כ שר של ישמעאל, אבל סמ' הוא שר של עשו, ע' פ' בלק (קצב ע"ב) ופ' פנחס (רמו ע"ב) אמנם אז היה מלכות מנרים שולט על כל האומות, כמ"ס צפ' שמות (דף ו ע"א) ופ' בשלח (מ"ט רע"א) והיו אז סמ' ורהב שותפים בשליטת פרעה, ר"ל כי שליטת פרעה היה בכח שניהם, וכן הוא בהגהות מהרח"ו צפ' בשלח (מט ע"א), על פסוק (שמות יד כה) ויסר את אפן מרכבותיו, כתב שם מהרח"ו ז"ל: אפן גימ' סמא"ל. והרי לנו כי שליטת פרעה היה מסמ' ורהב יחד, וזה שאמר התיקונים דעניינו לכתב אמר פרעה לי יאורי ואני עשיתי, בגין לחזא כתרין נוכראין בידא דסמ', ור"ל שראה כי הוא המושל בכל הד' עולמות אבי"ע דקליפה, וחשב פרעה הרשע שהמאלי עליון ית"ס סילק את רשותו מכל הקליפה כולה, אלא שנתן את כל הקליפה כולה ביד הסמ' לעשות הכל כחפצו בלי מושל עליו, והרי אפשר לו לעשות כל מה שצלב, וע"ד שאמר איוב (איוב ט כד) ארץ ניתנה ביד רשע, וזהו שאמר (שמות ה' ב') מי ה' אשר אשמע בקולו לא ידעתי את ה'. ולכן אמר (יחזקאל כט ג) לי יאורי ואני עשיתי, ור"ל על מזלו וכחו שהוא נשמתו וחיותו, והוא הסמ' שהוא שרו ונשמתו המתיוחד בו, הוא עצמו עשה אותו, ואין בעולם הזה אלוה בלעדו. וכמ"ס במדרש (שמות רבה פ"ה סי' י"ד) שאמר פרעה הרשע למשה רב"ע, אני הוא אדון העולם, ואני בראתי את עצמי ואת נילוס, ור"ל על נשמתו ורוחו שהוא הסמ' השורה בו ומתייחד עמו ככל נשמה עם גוף. וכן אמרו שם בשמו"ר עוד (פ"ח סי' א' ב') כי פרעה הרשע היה אחד מד' בני אדם שעשו עצמן אלהות כו', ואמר הקב"ה למשה פרעה הרשע עשה עצמו אלוה הריני עושה אותך אלוה עליו, והוא מה שנאמר (שמות ז א) ראה נתתיך אלהים לפרעה.

וכל זה הגה היה משום שראה שניתן בידו כל העשר כתרין נוכראין כנז' שהם כל הד' עולמות אבי"ע דקליפה שניתנו כולם להסמ', והרי אפשר לו להשתמש עמהם ולעשות את כל חפצו. אמנם האמת כי לא היה כן כלל וכלל ח"ו וכמו שיתבאר. ואמר שם התיקונים עוד (קכו ע"א) דבקדמיתא כד הו כתרין תתאין בידא דקב"ה מה כתיב בישראל וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך, ובזמנא דאינון כתרין נוכראין בידא דסמ' לא דחלין אומין דעלמא מישראל ועבדין בהו כרעותיהו, עד שעתא דפורקנא דיתקיים בהו ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ [תרגום: שבתחילה כשהיו הכתרים התחתונים בידי הקדוש ברוך הוא, מה נאמר בישראל, וראו כל עמי הארץ כי שם יהו"ה נקרא עליך. ובזמן שאותם כתרים נכרים ביד סמא"ל, לא פוחדים אומות העולם מישראל, ועושים בהם כראונם עד שעת הגלות שיתקיים בהם "ואת רוח הטומאה אעביר".], עד כאן לשון התיקונים לעניינו וע"ס עוד ועוד.

והענין בביאור הוא, כי נודע הוא שעשר ספי' דקדושה הגה הם מתפשטים עד סוף העשיה, והם בפנימיות כל העולמות, והם התפשטות אורו ית"ס המתפשט ושורה בכל העולמות כולם בבחי' נשמה לנשמה, והוא המקיימם ומנהיגם. והגם שהתפשטותם הוא דרך מסך שבין כל עולם ועולם, ואינו דומה הי' ספי' דבריאה להי' ספי' לאלימות, והי' ספי' דיצירה להי' ספי' דבריאה, והי' ספי' דהעשיה להי' ספי' דהיצירה, כי בכל א' נתפשטו ע"י מסך ונתמעט אורם, והם בכל א' כמו מחותם לנחתם, עכ"ז הרי הם כולה אורו עצמו ית"ס, והם כולם אלהות גמור יחיד ומיוחד, מהתחלת י' ספי' לאלימות עד סוף י' ספי' דהעשיה, וישנם בכל א' כל הה' פרופים {עח ע"ב} א"א א"א ז"ו, וכמ"ס בשער השמות (פרק א') וכנודע.

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

והנה עד"ז הנה הוא גם (קהלת ז יד) את זה לעומת זה עשה האלהים, ושנס עשר ספירין דקליפה, וד' עולמות אבי"ע דקליפה. והתחלתם הוא מתחת האצילות דקדושה עד למטה מהעשיה, אלא שהם צהיפוד מהקדושה, כי הקדושה הרי כל מה שהוא יותר עליון הוה שם האור יותר גדול ויותר נעלה ומרומם באין ערך על התחתון, והקליפה הוא להיפך, כי כל יותר תחתון הוה הטומאה והזוהמא והרע יותר מרובה בו באין ערך על העליון שעליו. והנה כל הקליפה כולה הרי קיומה וחיותה הנה הוא מתמלית הארת האחוריים דקדושה אשר כנגדה, כי הקליפה דאצילות היא יונקת מתמלית הארת אחוריים דהיכל קה"ק דז"א דבריאה, וכן מסוד לדי בהמה להנוק' דאצילות המתפשטים בצבול עולם הבריאה, וכמו שיתבאר לקמן ח"צ דרוש י"ד ענף י"ד. והאמת הוא, כי גם הקליפה דאצילות הנה מקומה העיקרי הוא ג"כ רק נגד ו' היכלין תתאין דז"א דבריאה, אך לפעמים הנה יש לה שליטה להתאחז ממקומה גם בהארת אחוריים דהיכל קודש הקדשים שבו ג"כ, וכמ"ס הרב בשער הקליפות (פרק ב') ובמאמרי רשב"י (פ' ויחי דף ע"ו רע"ד). וכן עד"ז בכל הקליפות שצבול עולם הוה היניקה לכל א' רק מהאחוריים דהו' היכלין תתאין דהקדושה אשר כנגדו ולא מיותר למעלה וכמבואר בדברי הרב בשער הקליפות (פרק ב') הנז'.

והנה על זה מלמדנו התיקונים לענינינו חידוש גדול, ואמר כי בזמן שבית המקדש היה קיים הנה היה יניקת הקליפה שצבול עולם מהקדושה שכנגדה רק ע"י המלאך גבריאל, אצל מאחר החורבן ולהלאה, הנה מתלבש קב"ה ושכינתיה השורה בכל עולם, והוא הזו"ן שצבול עולם, הנה מתלבשים הם בהי' ספי' דקליפה שצבול עולם, ע"ד שישראל הם בגלות בין אר"ה, וכמ"ס (ישעיה סג ט) בכל ארצם לו נר, והוא בגין לנטרל לישראל שלא ישלוב הקליפה על ישראל כ"כ הרבה, ועומד הקליפה שצבול עולם תחת רשות קב"ה ושכינתיה השורה בכל עולם, כדי לקיים (תהלים מז ח) כי מלך כל הארץ אלהים ומלכותו בכל משלה. והנה מקבל אז הקליפה לכל עולם את יניקתו לא ע"י מלאך אלא ע"י קב"ה ושכינתיה השורה באותו העולם ומתלבשים בו כנז'. ועל זה מקוון השכינה הקדושה ואומרת (סיה"ש א ו) שמוני נוטרה את הכרמים, למהך בגלותא, לנטרל שאר עמין בגיניהון דישראל, כרמי שלי לא נטרתי, דהא לא יכילנא לנטרל לון כד בקדמיתא, בקדמיתא נטירנא כרמי שלי כו', השתא נטירנא שאר כרמין בגין כרמי שלי דלהוי נטיר בינייהו [תרגום: "שמוני נוטרה את הכרמים" ללכת בגלות לשמור על שאר העמים בגלל ישראל, "כרמי שלי לא נטרתי" שהרי איני יכול לשמרם כבתחילה, בתחילה שמרתי כרמי שלי וכו', עכשיו אני שומר שאר כרמים בגלל כרמי סיהא שמור ביניהם.]. וכמ"ס צוה"ק (פ' תזריע מה ע"ב) וע' עוד פ' בלק (רט ע"ב). ועכ"פ הוא כי קב"ה ושכינתיה המתפשט ושורה בכל עולם, הנה לאחר החורבן והלאה הם מתלבשים בהקליפה שצבול עולם כדי ליתן מעורר לרוחה שלא תעשה ככל חפצה ח"ו, ואז הנה מקבל הקליפה את יניקתה מקב"ה בעצמו לא ע"י שליח, ור"ל שהקליפה לכל עולם מקבל את יניקתה מקב"ה השורה באותו העולם וכנז'. והרי עכ"פ הוא כי אינו יונק ומקבל מיותר למעלה אלא רק מאור הקדושה אשר בתוך אותו העולם לבד, וכן אותו אור הקדושה הוא שולט עליה בסוד ומלכותו בכל משלה וכנ"ל. ואח"כ אמר התיקונים עוד, כי גם כ"ז הנה הוא רק כאשר ישראל הולכים בדרך התורה והמורה, אצל אם לא ח"ו הנה מקבל אז גם הקליפה התחתונה את יניקתה וקבלתה מרום המעלות, שהוא מאצילות עצמו, ור"ל מסיוס האצילות ומתחתיו ואינה כריכה לקבל אז מאור הקדושה אשר כנגדה בכל עולם, וכן כביכול אותו אור הקדושה אינו שולט עליה להגן צעד אותו העולם, כי היא אינה עומדת אז תחת רשותו אלא רק תחת רשות האצילות עצמו.

והנה נעשה אז בהקליפה סוד הכלילות, שנכלל כל תחתון בהעליון שעליו, ובסוד (תהלים קלז ז) ערו ערו עד היסוד רח"ל (כמ"ס הרב בהארת המוחין פ"ז ובדרושי מ"ן ומ"ד דרוש א' בהמ"ק שם ובפרט במאמרי רשב"י בדפוח"ח דף מ' ושער הקדמות דף ל"ו ובמב"ש שער הקליפות פרק ב'). והוא ג"כ סוד הכלילות שאמרנו לעיל דרוש ה' סי' ה' אות כ"ג צפי' הב' שם ע"ס. וזהו מ"ס התיקונים [ע"ג] ואם ח"ו לא מקיימין אורייתא ופקידון דיליה יהיב עשר כתרין בידוי דסמ',

שעה"כ

החיצונין אינם ה"ו בשם ההויה אלא בשם אלהים²⁷⁸⁷, ולכן עתה אשר ז"א היה בסוד העיבור היה בבחי' מוחין דאלהים והיה יכולת אז בחיצונין לינק ולהתאחו שם. והטעם הוא כי שם זה דאלקים מתפשט מדרגות רבות, עד שבסוף מדריגה האחרונה מן השמרים של יין אשר בו יוצא מסופם בחינת הקלי' הנקרא²⁷⁸⁸ אלהים אחרים²⁷⁸⁹ כנז' בסבא דמשפטים (ברך צו ע"א) ע"פ (תהלים מז ט) מלך אלקים על גויים כו'²⁷⁹⁰. והענין הוא כמבואר אצלנו, כי

- מאיר הכוונה -

ור"ל כי נכלל מלמטה למעלה ממלכות דקליפה עד הכתר דקליפה, כי הסמ' וצת זוגיה אשר אותו התיקונים מדבר בו, הנה הם מהמלכות והיסוד דקליפה, וכמבואר באותו ענין סם ע"ס, ובהגר"א סם (דף קכ"ו סע"א ורע"ב) ועל זה אמר יהיב עשר כתרין זידוי דסמ', ור"ל כי עולה בסוד הכלילות ממלכות דקליפה עד הכתר דקליפה, ואז הנה הוא מקבל ויונק מהסיום דהאילות עצמו. וזהו שאמר התיקונים עוד, ולא כריך מזונא לא מידא דקב"ה, ור"ל מהזו"ן דעשיה שהוא אור הקדושה אשר כנגד הסמ' דעשיה, כל שכן משליחא דיליה שהוא המלאך גבריאל כנ"ל, כי הרי ע"י סוד הכלילות הנה יונק גם הסמ' דעשיה שהוא היותר תחתון וגרוע לכל הקליפות, הנה מקבל אז גם הוא מהסיום דהאילות עצמו. ודא גרים לפרעה דאמר לי יאורי ואני עשיתני, והוא כי הרי ראה שיש לו השליטה לעשות עם ישראל כל מה שלבו חפץ רח"ל, והוא ע"י שהסמ' שהוא כחו ונשמתו נשתרצב ועלה אז עד למעלה, ולא היה כח לאור הקדושה השוכן בהעשיה לדחותו, כי נתמעט ונלטמאס, אבל כחו ונשמתו של פרעה עלה אז עד למעלה, שהיא עד הכתר דקליפה, אשר שורשו הוא בהעורף דא"א, וכמ"ס האריז"ל (בכוונת הגדה בפע"ח שער חג המצות פ"ו בסוד עצדים היינו לפרעה צמרים, וכן בשער הכוונות סם דף פ' ע"א ע' סם וסם), ולכן אמר פרעה הרשע שהוא אלוה בעוה"ז, ולכך אמר הקב"ה למשה רבע"ה, פרעה הרשע עשה עצמו אלוה, הריני עושה אותך אלוה עליו, וזהו שנאמר ראה נתתיך אלהים לפרעה, וכמ"ס בתנחומא (פ' וארא סי' ט) וכן"ל. וכ"ז הוא בפרעה, ומכש"כ הסמ' הרשע עצמו, אחרי שראה שעושה בעולם הזה כל חפצו ואין מוחה זידו גם בכל מה שעושה נגד ראונו ית"ש, הנה הוא מורד בקונו, שהוא בהסם הויה ב"ה, ואומר כי ניתן לו השליטה מאור א"ס ח"ו לעשות בעוה"ז כל מה שלבו חפץ, ועושה עצמו אלוה. וזהו שאמרו ברע"מ (פ' תלך רעז ע"ב) נוקבא דסמ' שפחה הות למטרוניתא, וסמ' אל אחר עצד הוה ליה לקב"ה, לבתר דעבידו גרמייהו אלהות קב"ה עתיד לאעבר לון מעלמא כו', הה"ד ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ [תרגום: נקבה של סמאל שפחה היתה למלכה, וסמאל – אל אחר היה עצד לקדוש ברוך הוא. לאחר שעשו עצמם אלהות הקדוש ברוך הוא עתיד להעבירם מהעולם וכו', זהו שנאמר "ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ"]. במהרה בימינו אמן.

²⁷⁸⁷ עי' ע"ח שער מוחין דקטנות פרק ב: כל אחיזת החיצונים וקיומם הם במוחין אלו דקטנות, ולכן הסט"א נקרא בשם אלהים אחרים.

²⁷⁸⁸ הנקראת?

²⁷⁸⁹ פע"ח: ג' מוחין הם והם ג' פעמים אלהים ומשמם יניקת מצרים ופרעה בסוד העורף וג' שריו שר המשקים וכו' הם ג' אלהים האלו כנזכר במקומו כי מג' אלו הם יונקים וזהו אלהים אחרים כי אחרים גימ' חרן*## וגרון שהם ג' אלהים הנ"ל אשר מהתפשטותן יוצא עמהם השמרים ונעשין אחרים

²⁷⁹⁰ ז"ל: אמר ליה רבי חיילא והא כתיב (תהלים מז ט) מלך אלהים על גויים וגו' אמר ליה אנא חמינא דבתר כתלייהו הוית ונפקת בהאי קרא לסייעא לון הוה לי לאתבא בקדמיתא על מה דאמינא אבל כיון דאשכחנא לך בארחה אעבר לך מתמן ומתמן איהך לאעברא כלל תא חזי כל שמהן וכל כוונתן דשמהן דאית ליה לקודשא בריך הוא כללו מתפשטן לארחייהו וכלהו מתלבשין אליון באליון וכלהו מתפלגין לארחין ושבילין ידיען בר שמא יחידאה בריר מכל שאר שמהן דאחסין לעמא יחידאה בריר מכל שאר עמין ואיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א דכתיב (דברים לב ט) כי חלק יהו"ה עמו וכתיב (שם ד 7) ואתם הדבקים ביהו"ה בשמא דא ממש יתיר מכל שאר שמהן ושמא חד מכל שאר שמהן דיליה ההוא דאתפשט ואתפלג לכמה ארחין ושבילין ואקרי אלהים ואתחסין שמא דא ואתפלג לתתאי דהאי עלמא ואתפלג שמא דא לשמשין ולממנן דמנהגי לשאר עמין כמה דאת אמר (במדבר

שעה"כ

ג' מוחין יש בזמן הקטנות והעיבור²⁷⁹¹, והם סוד ג' שמות אלקים, ומשם נאחזים קלי' מצרים ופרעה שהוא נאחו בבחי' העורף²⁷⁹² שבאחורי הדעת, וג' שרי פרעה הם שר המשקים ושר האופים ושר הטבחים שהם מסוד שלשה אלקים הנז' כמבואר אצלנו בדרוש בפ"ע, וע"ש היטב (שעה"פ וישב²⁷⁹³). ויניקתם הוא משם, מג' אלקים שבשלש המוחין אלו דעיבור, וזהו סבת היותם נקרא אלהים אחרים, כי אחרים הוא בנימ' כמנין גרון, שהם בנימ' שלשה שמות אלקים²⁷⁹⁴ הנז' המתפשטים בגרון, וע"י התפשטותן אל מדריגות רבות יוצא מהם השמרים בסיום התפשטותם ונעשין אחרים כמנין גרון, ששם ראשית יניקתם, ששם הוא מצר העליון²⁷⁹⁵ אשר שם אחיזת מצרים כמבואר אצלנו.

ואמנם שיעור התפשטות שם אלקים הוא עד שיעור ק"ך צירופים שיש בו כנודע (שער השמות ה), כי כל תיבת בת המש אותיות בונה ק"ך בתים (ס"י פ"ד מט"ז), ואלו הק"ך צירופים הם בבחינת מדריגת הקדושה, והם מתחילין מז"א דבריאה עד סוף העשיה,

- מאיר הכוונה -

כז ט) ויצא אלהי"ם אל זלעם לילה (בראשית כ ג) ויצא אלהי"ם אל אבימלך בחלום הלילה וכן כל ממנא וממנא לחאסין לון קודשא כריך הוא לשאר עמין בשמא לא כלילן ואפילו ע"ז בשמא לא אקרי ושמא לא מלך על גוים ולאו הוא שמא לא ההוא למלך על ישראל לאיהו יחידאה לעמא יחידאה לעמא לישראל עמא קדישא.

תרגום: אמר לו רבי חיאל והרי כתוב מלך אלהים על גוים וגו' אמר לו אני ראיתי שאחר הכתל שלהם היית ויאלת צפסוק הזה לעזור להם היה לי להסיב בתחילה על מה שאמרתי אצל כיון שמלאתי אותך בדרך לעביר אותך משם ומשם אלך להעביר את הכל. בא וראה כל השמות וכל כנויי השמות שיש לקדוש ברוך הוא כולם מתפשטים לדרכיהם וכולם מתלבשים אלה באלה וכולם נחלקים לדרכים ושבילים ידועים פרט לשם היחודי הנבחר של כל שאר השמות שהוריש לעם היחיד הנבחר מכל שאר העמים והוא יו"ד ה"א ו"ו ה"א שכתוב כי חלק ה' עמו וכתוב ואתם הדבקים בה' בשם זה ממך יותר מכל שאר השמות. ושם אחד מכל שאר שמותיו אותו שהתפשט ונחלק לכמה דרכים ושבילים ונקרא אלהים והוריש את השם הזה ונחלק לתחתונים של העולם הזה ונחלק השם הזה לשמשים ולממונים שמנהיגים את שאר העמים כמו שאמר ויצא אלהים אל זלעם לילה ויצא אלהים אל אבימלך בחלום הלילה וכן כל ממונה וממונה שהוריש הקדוש ברוך הוא אותם לשאר העמים נכללים בשם הזה ואפילו עבודה זרה נקראת בשם הזה ושם זה מלך על גוים והוא אינו שם זה שהוא מלך על ישראל שהוא יחודי לעם היחודי לעם ישראל העם הקדוש. עי' לקמן הערה 2796. ועי' שער הארת המוחין ז"ן פרק ז.

²⁷⁹¹ היינו עיבור דמוחין כנ"ל הערה 2772.

²⁷⁹² עי' לעיל הערה 2737.

²⁷⁹³ ז"ל: והנה פרעה הוא כללות העורף כלו, ויש לו ג' פרטים שהם תחת ידה שהם, שר המשקים כנגד הקנה, שבו מתלבש מוח החכמה כנז"ל. ושר האופים, כנגד הושט, ששם מתלבש מוח הבינה. ושר הטבחים, כנגד הוורידין והמזרקים של הדם, שבהם מתלבש מוח הדעת. ונמצא כי ג' שרים אלו, הם כנגד ג' המוחין עצמם דקטנות, אחר שירדו בגרון, ושם נאחזים בהם. ולכן נקראים שר, כי אות ש' היא אלקים במלוי יוד"ן, והוא בגימטריא ש', והוא בחי' הפנים דאלהים. ואות ר', הוא האחוריים הפשוטים של אלהים, שהם בגימטריא ר' ונמצא כי שם שר כולל ב' בחי', פנים ואחור דאלהים דיוד"ן. ואעפ"י ששלשה מוחין אלו מחולקים זה מזה, כי הימני הוא דיוד"ן, והשמאלי דההי"ן, והאמצעי דאלפ"ן. עכ"ז, להיות כי הגדול שבהם הוא ביוד"ן, כלם נכללים בו, ונקראים על שמו ש"ר.

ובאר עתה שמות, של משקים, ואופים, וטבחים, כי החכמה נקראת שר, המתפשט בקנה הנקרא משקה המלך, כנז"ל כי ריאה שואבת כל מיני משקין, ע"י הקנה שבו. והבינה נקראת שר, המתפשט בושט, הנקרא אופה, כי הוא האופה כל המאכל, כי דרך בו עובר אל האצטומכא, כנודע. והדעת נקרא שר, המתפשט בוורידין, ובמזרקים, שבהם הדם מתפשט בכל איברי הגוף, ובהם ענין הטביחה והשחיטה.

²⁷⁹⁴ עם הכולל.

²⁷⁹⁵ עי' לעיל הערה 2736.

שעה"כ

כמבואר אצלנו באדר"ר (דף קבח ע"ב) דיתיב על בורסיא דשביבין בו²⁷⁹⁶, ומשם ולמטה הם הקליפה הנקרא אלהים אחרים. וכל יניקת הקליפה היא מן ק"ך צירופים האלו, אעפ"י שהם קדושה גמורה בסוד יין העליון²⁷⁹⁷, אשר השמרים שהם הקליפה, נאחזים בו.

- מאיר הכוונה -

2796 ע' שער מאמרי רש"י דף מ ע"ד [נל"ל ע"צ] ועי' מצו"ש דף נז ע"א ושעה"ק דף לו ע"ב סמוך לסופו ובמצו"ש לב ע"ד ולג ע"ב (לש"ו).

ע' שער מאמרי רש"י מ ע"ב: בין אור מקיף אל חזירו רוצה לומר בין כל ספירה וספירה יש אור בין זה לזה כנז' והנה שם יש בחינת אור אחד הנק' בשם אלהים ואור הזה הוא מתפשט גם הוא ע"ד התפשטות הי"ס מלמעלה באילנות עד למטה בסוף עולם העשיה אל"ל שהוא עומד וסובב מחוץ אל אור המקיף שלהם ובין מקיף כל ספירה וספירה והנה שם אלהים הזה הוא בחינת הדינין והגבו' כולם דז"א ונוק' אמנם התחלתו הוא מתחת הכתר של האילנות בינו לבין ספי' החכמה ונמשך עד סיום העשיה אל"ל בין האין סוף והכתר ובין סביבות הכתר עצמו אין אלהים הנז' עולה עד שם רק תחת הכתר וזמ"ש שם דעתיקא קדישא שהוא הכתר לאיל' כנודע הנה הוא יתיב על כורסיא דשביבין לאכפיה לון כי אלהים הנז' נקרא כרסיא דשביבין די נור גבורות חזקות והוא כעין כסא למטה מן הכתר הנז' ועל ידי זה כופה אותם שלח ישלטו הגבורות ההם.

והנה נודע כי שם אלהים יש בו ק"ך צירופים וכל אלו הק"ך הם אורות קדושים אל"ל שהם דינים וגבורות כנז'. ובסיום ק"ך צירופים אלו שהם אלהים קדושים, שם עומדים הקלי' הנקרא' אלהים אחרים. וטעם קריאתם לשון אחרים הוא לפי שהם מחוץ אל הי"ס, בסוד אחרים כנז' והבן זה. גם בזה תבין טעם למה שאר השמות של הבורא יתברך הם בלשון יחיד ושם אלהים הוא לשון רבים, ואינו נקרא אל בלבד אלא אלהים בלשון רבים, וסיבת זה הוא מה שביארנו כי שם אלהים כולל בחינת קדושה ובחינה קליפה כנז', כי גם הוא נקרא אלהים אחרים ולכן נקרא שם זה אלהים בלשון ריבוי.

וזהו הסוד הנרמז בסבא דפ' משפטים דל"ו ע"א בפסוק מלך אלהים על גוים וז"ל ושמה חד מכל שאר שמהן דיליה איהו דאתפשט ואתפלג לכמה אורחין ושביבין ואקרי אלהים ואחסין שמה דא כו' ואתפליג שמה דא לשמשין ולממנן דמנהגי לשאר עמין כד"א ויצא אלהים אל לבן כו' ואפילו ע"ז בשמה דא אקרי כו' והבן זה מאל. ודע כי שם אלהים הזה הוא בחינת הגבו' כולם דז"א ונוקב' ובעת הזווג שלהם של ז"א ונוקב' נכנסין אלו האלהים קדושים בנקודת איון יסוד לנוקבא דז"א כי הם סוד חמשה גבורות מנלפ"ך ואז מתמתקין ע"י החסדים ואלו הם הגורמים החימוד והתאווה בעת הזווג וזכור זה מאל ענין חמש' גבורות מנלפ"ך שהם סוד ה' אותיות אלהים קדושים הנז'.

והנה כאשר ח"ו חוטאין ישראל למטה מעוררין את הקלי' הנק' אלהים אחרים וכמו שאלו האלהים הקדושים נכללים בעת הזווג בתוך נקו' איון שבנוק' ע"י תפילות ישראל ויחודם כמבואר אללנו בכונת התפי' איך אנו מייחדים ומעלים וכוללים פנימי' העשיה והיאירה והבריאה והאצ' כדי שיזווגו ז"א ונוק' לאצ' ובעת זווגם אז גם הקלי' הנקראים אלהים אחרים עולים ונכללין דרגין דדרגין עד שנכללין באותם אלהים קדושים שיש בד' עולמות אבי"ע כנ"ל ע"ד מה שישראל עושים על ידי תפילות' בפנימיות אבי"ע כנז' ויש בעלייתם ב' בחינות בחי' א' היא כאשר פגם החטא של ישראל עלה עד נוקב' דז"א בלבד:

אז הנק' של הקלי' הטמאות יש בה כח לעלות ולהתדב' ולהכלל עד שם אלהים הקדוש שיש בנקודת איון שבנוק' דז"א ואז אתקיים וספחה כי תירש גבירתה לפי שהיסוד העליון הזכר משפיע והשפע היורד לוקחת אותה השפחה הנז'. בחינה השנית היא אם הפגם יותר גדול ועולה עד ז"א דכורא כי אז גם הכללות של האלהים הנז' עולה עד למעלה בז"א עצמו ואז הזכר של הקליפה נדבק ונכלל עד אלהים הקדוש המקיף מחו' היסוד של ז"א ובהכללתו שם אזי ינקא נוקבא דזעיר אפי' טעמא מרירא והוא סוד נחש בא על חוה. כנז' בפ' ארחי מות בדע"ד ע"א בפסוק ערות אביך וערות אמך לא תגלה כו' ר' יהודה אמר בשעתא דאסגיאו זכאי בעלמא כו' ובזמנא דאסגיאו חייבין בעלמא כזיכור כנסת ישראל לא סלקא ריחין טבין ואטעמת מסטרא אחרא מריר' והבן שתי

שעה"כ

והנה יניקת ארץ מצרים ופרעה אינה מכל ק"ך צירופי שם אלקים, רק מן מ"ח צירופים האחרונים שבו, התלויין בב' אותיות י"ם מן אלקים כנודע. כי כ"ד צירופים מתחילין באות א', וכ"ד באות ל', וכ"ד באות ה', וכ"ד באות י', וכ"ד באות מ', ומספר כולם הם ק"ך צירופים. וז"ס (שמות ה ב) מי ה' אשר אשמע בקולו, כי בכח יניקתו מן מ"ח צירופים האחרונים שכנגד שני אותיות מ"י של אלקים, היה כופר בשם ההויה. לפי שאם מוחין דהויה דגדלות היו מתגלים, היתה יניקתו מן אותיות מ"י של אלקים דעיבור מתבטלת כנודע²⁷⁹⁸. ובראותו שהיה לו אז יניקה ואחיזה שם באותיות מ"י של אלקים, היתה הוראתו כי לא נגלית ההויה, ולכן היה כופר בשם ההויה.

ואמנם השם יתברך כדי להכניעו הכה אותו עשר מכות מן ג' אותיות אלה משם אלקים, אשר הוא לא היה נאחו ויונק מהם. וזמ"ש (שמות י א) למען שתי אותותי אלה בקרב²⁷⁹⁹, ר"ל כי שלש אותיות אלה דאלקים אשר לא היה לפרעה אחיזה (פ ע"ב) ויניקה בהם, היה רוצה להכותו ע"י ולחברם עם ב' אותיות מ"י אשר בקרב של פרעה שהוא יונק מהם. ועל ידי התחברותו יושלם שם אלקים שהוא כח הדין, ואז יכהו על ידו²⁸⁰⁰. ואל

- מאיר הכוונה -

בחינות אלו וזכרם. אבל לריק שתדע כי חלילה חלילה מלהאמין שהזכר של הקליפה הנקרא נח"ס צבא על חוה שח"ו נכנס תוך פנימיות נקודת ליון צבה וכן להפך כאשר שפחה תירש גבירתה שהיא הבחינה הראשונה. אמנם הענין הוא כי כיון שהאלהים דקדושה הם שם ציבור שלו וציבור שלה בתוך חמשה גבורות מנלפ"ך דבגו נקודת ליון צבה, לכן כאשר אלו האלהים אחרים עולים ונכללים עמם כנז', אז אעפ"י שאינן נכנסין ח"ו בתוך נקודת ליון ממש עכ"ז היותה נכללת בצלמים דקדושה אשר שם על דרך כללות פנימיות העולמות זה בזה בעת התפילה כנ"ל זה יקרא כאילו ח"ו ממש צא נחש על חוה.

ועי' שער ט"ל פרק א': הענין כי האחוריים הם סוד אלהים, והם ק"ך לרופי אלהים²⁷⁹⁶, והם עד סוף העשייה כמבואר. ושם אחריהן²⁷⁹⁶ צאים הקליפות, ונמשכין שם בסוף העשייה, ונק' צסוד אלהים אחרים בערך אלו הק"ך אלהים, שהם אלהים חיים דקדושה, כמ"ס (יהושע כד יט) כי אלהים קדושים הוא²⁷⁹⁶. והנה כשיש ח"ו חטאים ועונות, אלו אלהים אחרים נכללין בצרשם צסוד אלהים הקדושים שבאחוריים, וע"י כללותם צשרשן הם יונקין מן השכינה. וז"ס כל אחיזת החילונים דקדושה, כי אינם אוחזין רק ע"י כללותן צשרשם ולא ח"ו שנכנסין הם עצמן.

²⁷⁹⁷ עי' לקוטי תורה (פרשת תולדות) והנה יעקב הוא סוד הארת יסוד אבא שע"כ הוא בחיר שבאבות רק הוא שלישי לפי שקודם הכל יצא אברהם שהוא חסדים ואח"כ נתפשטו וירדו הגבורות [יצחק] מתוך היסוד דאמא וכ"ז תוך ז"א, ואח"כ יוצא הארת יסוד אבא לחוץ דז"א והם סוד יעקב. והנה יעקב [רצה] למתק באותו יין שהשקה ליצחק אביו, שהם שורש מקום הגבורות, יין העליון היוצא מבינה, שהוא עיטרא דגבורה, רצה יעקב להטיל בו מים כדי למותקו, ובזה יתנו לו הברכות ולא לעשו אחיו וכו'.

²⁷⁹⁸ שהיה אז גילוי של הו"ה אה"ה עי' סוד נ"ר &.

²⁷⁹⁹ עי' שער הפסוקים (פרשת צב) והשי"ת רצה להכניע לבו, ולצטל מציאותו, כדי שלא יתאחז שם, וילאו ישראל מתחת ידו, ולכן לא הספיקה הודאה זו שהודה צסם הו"ה צבחי' דיניס, ולזה אמר הכתוב, למען שתי אותותי אלה, פי' אותות י' אלה צקרצו, והיא הו"ה צמילואה, שיש צה עשר אותיות, כי רצה הקב"ה למלאת זאת ההו"ה, אשר צה הודה פרעה, ולקיס צקרצ אותה ההו"ה, צחי' המלוי, ותושלם צעשר אותיות, וזהו אותותי, אותות י'. וכבר ידעת כי אחיזה פרעה, היא מן האלהים דמוחין דקטנות, וכשנכנסו ההו"ה בתוך האלהים, אז מתצטלים, וזהו צקרצו של פרעה ממש.

ועי' לקמן הערה 2803 שנראה שכוונת אלה לתבונה, אבל אם זה פנימיות הו"ה, מתאים צ' הלשונות. ²⁸⁰⁰ כי משום שגאולת ישראל לא היה אז ע"י זכותם לכן לא היה אפשר שיאירו האותיות מ"י עצמם אלא רק ע"י האור דאותיות אל"ה שלא היה לו אחיזה שם אבל אם שהיה גאולתם ע"י זכות ומעשים טובים אז היה נתקדשו האותיות מ"י גופה והיה נעשה הנקמה בפרעה מהם עצמם (לש"ו על הפע"ח).

שעה"כ

תתמה אם מצרים ראש הממלכות, כי ראש ארבע נהרות גן עדן הוא פישון²⁸⁰¹, וא"כ איך יונק מב' אותיות אחרונות של אלקים, בעבור כי הנה אותיות מ"י מעולות מאותיות אלה²⁸⁰² וכנ"ו בסבא דמשפטים (קד ע"ב קה ע"א), ע"פ (ישעיהו ס ח) מי אלה כעב תעופינה, מ"י הוא למעלה מאלה כמבואר סודו אצלינו²⁸⁰³. ובאולי כי כנגד ב' אותיות אלו דמ"י הם

- מאיר הכוונה -

ע"י פע"ח קיט ע"ד (הובא בנספח): אחיזתו בב' אותיות מ"י דאלה"ם, וזה בעורף. ושאר אותיות אלהים שהם אל"ה הם בפנים.

²⁸⁰¹ ע"י זהר (חיי שרה קכה ע"א): שם האחד פישון, מאי שם האחד פישון, המיוחד מכלם פישון, והוא הנופל בארץ מצרים, ולפיכך היתה חכמת (לישראל) מצרים יותר מכל העולם. ע"י רש"י בראשית ב יא ד"ה פישון ז"ל: הוא נילוס נהר מצרים.

²⁸⁰² ז"ל הפע"ח: כי בידיעתך פי' אלה"ם מ"י אל"ה תכוין [תבין – לש"ו] כי מ"י למעלה מאלה. וע"י פע"ח: אחיזתו בב' אותיות מ"י דאלה"ם וזה בעורף ושאר אותיות אלהים שהם אל"ה הם בפנים כידוע הוא כי אל בפנים ושם נאחזין ישראל.

²⁸⁰³ ז"ל: כל אל"ן אינון דיוקנין על"אין דיוקנא ללעילא וזגין דהו צריין ממאן צהאי עלמא אתתקנת בהו שכינתא ועל דא לית שריאו לישראל לעלם ולעלמי עלמין וחם ושלום אלמלא ישתריאו שמה דא לא הוי הדא הוא דכתיב (ויהושע ז ט) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול שמה גדול דא בניינא קדמאה שמה קדמאה אלה"ם והשתא לישראל אינון בגלותא כזיכול כל בניינא נפל ולזמנא דאתי כד יפרוק קודשא בריך הוא לבני מגלותא (אתחבר) מ"י ואל"ה דהוה בהו פרודא בגלותא יתחברון כחדא ושמה דאלה"ם יהא שלים על תקוניה ועלמא יתבסם הדא הוא דכתיב (ישעיהו ס ח) מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארובותיהם וזגין דאיהו שמה חדא לא כתיב מי ואלה אל"ה מי אלה שמה חדא בלא פרודא והוא אלה"ם דהשתא בגלותא אסתלק מי לעילא כזיכול אימא מעל בנין וזגין נפלו ושמה דהוה שלים דהוא שמה על"אה רבבא קדמאה נפל ועל דא אנו מללן ומקדשן צבתי כנסיות על שמה דא דיתבני כמה דהוה ואמרי יתגדל ויתקדש שמה רבא אמן יהא שמה רבא מצדך מאן שמה רבא ההוא קדמאה דכלל בגין דלית ליה בניינא אל"ה דהוה מ"י לא יתבני לעולם אל"ה ואל"ה ועל דא בההוא זמנא מי אלה כעב תעופינה ויחמון כל עלמא דהא שמה על"אה אתתקן על תקוניה.

תרגום: כל אלה הם דיוקנאות עליונים דמותן שלמעלה ומשום שהיו צריות ממאן בעולם הזה נתקנה בהם השכינה בשנים עשר הפרקים הללו שתיים עשרה התפשטיות שנתפשטו ממאן מישראל שכתוב כל אלה שצטי ישראל שנים עשר התפשטיות של ישראל אלה נקראים להתפשטות שם של מ"י להיות בנין כראוי להיות ישראל בכלל של שם אלהים אל"ה הוא ישראל בכלל מ"י חדר (ברא) אלה עמו והיה בנין שלם על תקונו שם אחד ממאן.

זהו שאמר לו ליעקב אותו הממונה של עשו שכתוב (בראשית לב) כי שרית עם אלהים (עם אנשים ותוכל) למעלה בתקון ראשון ובנין ראשון כל אלה ודאי בנין ראשון הוא.

ולכן אין כליון לישראל לעולם ולעולמי עולמים וחם ושלום אלמלא יכלו השם הזה לא היה זהו שכתוב (ויהושע ז) והכריתו את שמנו מן הארץ ומה תעשה לשמך הגדול שם הגדול זה הבנין הראשון שם הראשון אלהים ועכשיו לישראל בגלות (יתחבר) כזיכול נפל כל הבנין ולעתיד לבא כשיגאל הקדוש ברוך הוא את בניו מהגלות מ"י ואל"ה שהיו צפירוד בגלות יתחברו כחדא ושם האלהים יהיה שלם על תקונו והעולם יתבסם זהו שכתוב מי אלה כעב תעופינה וכיונים אל ארבתיהם.

ומשום שהוא שם אחד לא כתוב מי ואלה אל"ה מי אלה שם אחד ללא פירוד והוא אלהים שעכשיו בגלות התעלה מי למעלה כזיכול האם מעל הבנים והבנים נפלו והשם שהיה שלם שהוא השם העליון הגדול הראשון נפל.

ועל זה אנו מתפללים ומקדשים צבתי כנסיות על השם הזה שיבנה כמו שהיה ואומרים יתגדל ויתקדש שמה רבא אמן יהא שמה רבא מצדך מי זה שמו הגדול אותו הראשון של הכל משום שאין לו בנין אל"ה עמנו מ"י לא יבנה לעולם אל"ה ואל"ה ועל זה באותו זמן מי אלה כעב תעופינה ויראו כל העולם שהרי השם העליון נתקן על תקונו.

שעה"כ

סוד נ' ימים שביין פסח לעצרת, והם סוד נ' שערי בינה דגדלות, כנגד הנ' דקטנות²⁸⁰⁴, ואלו הם אותיות מ"י כמבואר אצלנו. והנה להיות כי הנה הצירופים שהתחלתם בב' אותיות מ"י, הם כ"ד צירופים מתחילין באות י', וכ"ד צירופים מתחילין באות מ', ושניהם הם מ"ח צירופין, לכן נקרא ארץ מצרים ע"ש ארץ חם, וכמו שאמר הכתוב (תהלים קו כב) נפלאות בארץ חם, על היותם יונקים ממ"ח צירופים הנז'. גם ז"ס חם בן נח אבי מצרים כמו שאמר הכתוב (דבה"י א' א' ח) בני חם כוש ומצרים כו'²⁸⁰⁵.

והנה פרעה הרשע היה חושב כי כיון שז"א הנק' ברא בוכרא (זהו ח"א כד ע"א, שם קכד ע"ב), חזר להתעלם תוך אימא בסוד העיבור שח"ו לא יחזור לקדמותו להתגלות ולצאת לחוץ מבטן אימא עילאה, ועי"כ גם בני התחתונים הנקראים ישראל על שמו של ז"א הנקרא ישראל (אד"ר קל ע"א), גם הם ישארו בגלות תוך מצרים, כיון שישראל העליון השולט עליהם נתבטל ח"ו מציאותו. לכן שלח לו השי"ת ע"י משה (שמות ד כב) כה אמר ה' בני בכורי ישראל²⁸⁰⁶, לרמוז אל הבן בכור העליון הנק' ישראל, כי קיומו קיים ולא נתבטל ח"ו. והודיעו כי לפי שכפר במציאותו לכן יהיה נענש מדה כנגד מדה במכת בכורות²⁸⁰⁷, לפי שכפר בבן הבכור העליון יתברך. וזה מה שאמר הכתוב (שמות ז כז) ואם מאן אתה לשלח כו' הנה אנכי הורג בנך בכורך כו'. וזה מה שאמר הכתוב (שמות יג יד) והיה כי ישאלך בנך מחר לאמר²⁸⁰⁸, כי הבן הבכור הנמשך מן הבן הקדוש הבכור העליון, הוא

- מאיר הכוונה -

ע"י עוד זהר צראקית א' ע"ב מי צרא אלה, מי היא מידת הבינה, ואלה הם הו"ק. ע"י סער לו"ר פרק ב' שמ"י הוא בינה, ואלה היא תצונה (לאה), ואין גילוי של אלוקים כאשר בינה ותצונה נפרדים.

ועי' זו"ח & צריאה צאלקים לחיה בינה, הו"ד צראקית צרא אלוקים. ועי' תיקו"ז קא ע"ב: צראקית (צרא"א ש"ת) צרא אלה"ס האי אלה"ס איהי אימא עלאה. ועי' ע"ח סער האלילות פרק ב' צאלקים דצראקית היא מלכות דא"ק.

²⁸⁰⁴ עי' ש"ש שהתקשה מהיכן מצאנו נ' יום דקטנות, ועי' פע"ח שכתוב "נגד מ"י הם נ' יום מפסח עד עצרת והם סוד נש"ב דגדלות כנגד נ' יום דקטנות". עי' שער המצות לט ע"ב:

כל צמי מים האלו הם צמי אלהים וס' שני אומות מ"י של אלהים והם חמשים יודין שיש צד' אחרים של ד' סווי"ת ע"ב ס"ג מ"ה צ"ן וכד' אחרים של ד' שמות אלה"ס ב' דיוין וא' דאלפין וא' דהי"ן כמדת וכו' אחרים של נ' שמות דאלה"ס דיוין דאלפין ודהי"ן (*):

²⁸⁰⁵ פע"ח: ודע כי אלו ה' שמות הם ב' שהן ד' כזה מ"ם מ"ם יר"ד יר"ד וי' אותיות שבהם עולין רד"ו לכן שליט פרעה רד"ו שנים על ישראל כמנין אחיזתו בב' אותיות מ"י וכאשר שמע שם הו"ה מפי משה עליו השלום תמה והנה י' הו"ות גימטריא ס"ר והנה מחשבון רד"ו עד ס"ר חסר חמשים לכן אמר מ"י ה' פי' כשיבא ס"ר אז אשמע בקולו עוד אפשר לפרש אשר אשמע בקולו לומר שעדיין לא יש בו מוחין ואינו יכול לצאת מרשות שאני נאחז בראש שהוא עורף כי מלת רא"ש הוא אש"ר והם הג' מוחין דקטנות כמ"ש לעיל לכן אמר עדיין חסר מ"י כמ"ש לעיל וחסר מוחין שהם סוד אש"ר וכאשר ראה כי יצאו קודם זמן אמר ברח העם שלא בזמנו וכן בר"ח מנין רד"ו וגם משה טעה שחשב שהגלות שהיה בסוד הו"ה העולה ס"ר כמ"ש לעיל וג"כ שעדיין אין לו מוחין ואמר מי אנכי כי אך אל פרעה ר"ל מצד החשבון מ"י וגם מצד המוחין והשיב לו השם יתברך כי הגלות מצד אה"ה כמ"ש לקמן וגם המוחין מצד אה"ה והם קס"א עם י' אותיות וד' אותיות השורש והכולל הוא קע"ו וקנ"א וי' אותיות וד' אותיות השרש והכולל הוא קס"ו וקמ"ג עם י' אותיות המלוי וד' אותיות השורש והכולל {קח ע"ב} הוא קנ"ח וכללות כולם הם גי' רא"ש הרי המוחין מצד אה"ה ולא מצד אלהים והבן זה.

²⁸⁰⁶ פע"ח: הז"א הנקרא ישראל ונקרא בני בכורי כמ"ש לעיל וכל בחי' בן הוא מ"נ כמו שנשמות הצדיקים עולות למ"נ לזו"נ כי הם הבנים שלהם כן פנימיות זו"נ עולים למ"נ לאימא עילאה כי הם בניה וזהו בני מ"נ בכורי הוא בר"ן סוד יסוד אימא שהוא מ"נ ליסוד דילה לכן כדי שיצא הבן לחוץ ויגדל הוצרך להרוג הבכורות דס"א ולהפילה

²⁸⁰⁷ עי' נספח מפע"ח קח ע"ב בסוף הספר בענין מכת בכורות.

²⁸⁰⁸ השאלה מדובר על פדיון הבכור.

שעה"כ

אשר ישאלך שאלה זו, יען אליו נוגע זו השאלה, כי בו היה רוצה פרעה לכפור בו ולעכב את ישראל בגלות תחת רשותו²⁸⁰⁹.

ונהזור לענין הראשון, כי גלות מצרים טובב על ב' קוטבים: הא', הוא ענין ישראל העליון ז"א שחזר ליכנס בסוד העיבור בבחי' ג' כלילן גו ג', והוא עצמו ענין גלות ישראל²⁸¹⁰ התחתון תוך מצרים²⁸¹¹. והב', הוא כי מחמת עלייתו למעלה כנז', נסתלק ממנו בחי' התפשטות הה' חסדים המתפשטים בו"ק כנודע²⁸¹², ונתעלו למעלה בשרשם במוח הדעת שבו במקום הגרון שבו, שישם הוא סיום היסוד דאימא שבתוך ז"א כנודע (עי' פרצופי זר"ן פרק ג). ושם בגרון הוא אחיזת קליפת מצרים שהוא מקום צר כמבואר אצלנו²⁸¹³. ולא היה אז מאיר מוח הדעת בגופא דז"א אלא בבחי' האחוריים של הלבושים של יסוד דאימא, שהם י' דמים הנ"ל.

וב' עניינים אלו הם אחוזים יחד, כי טעם התחתון גורם אל העליון, כי לכך הוצרך לחזור לבחי' ג' כלילן בג', וזמ"ש ביהזקאל (טו ו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך כו²⁸¹⁴, ר"ל כי סיבת היותך מתבוססת בעבודות קשות בחומר ובלבנין, הוא בסיבת דמיך, ר"ל כי בסיבת אלו הי' דמים²⁸¹⁵ שהם המאירים ומתפשטים בז"א, לכן יש התגברות ויניקה אל החיצונין בהם, ולכן נתגברו לשעבר את ישראל באלו העבודות הקשות. ולתקן ענין זה, לכן, ואומר לך בדמיך חיי, ר"ל כי תמורת אלו הדמים אשר בסיבתם נשתעבדו, ימשכו לך חיים העליונים²⁸¹⁶, שהוא ענין לידת ז"א והתגדלותו, ואז יכנסו בו מוחין דגדלות

- מאיר הכוונה -

²⁸⁰⁹ פע"ח: אמר הש"י בני בכורי ישראל נגד בן העליון הנקרא ישראל בכור [ג"כ על שמו – לש"ו] וכנגדו היה מכת בכורות נגד שכפר בבן הבכור ישראל העליון כמ"ש.

²⁸¹⁰ פע"ח: הטעם שהיתה מתבוססת באותן העבודה הקשה בחומר ובלבנים היה באותן הדמים ההם אשר מהם יונקים הכוחות החיצונים של מצרים וזהו מתבוססת בדמיך ולכן ואומר לך בדמיך חיי פי' במקום הדמים ההם המורים ומביאין מיתה וגלות כי י"פ דם גימטריא מ"ת.

²⁸¹¹ עי' פע"ח ק"ץ פרק ג: זכירה ד' והיא יליאת מצרים תכוין צפ' לילית צפסוק חני ה' אלהים אשר הולאתי אתכם מארץ מצרים אמנם ענין זכירה זו הוא ענין כי הטעם שיותר נזכר יליאת מצרים משאר יליאות כגון צבל מדי ויון וכיוצא דע כי הלך ארץ מצרים ארץ טומאה הוא מכל הארצות והשכינה היה גולה קס בגלות ישראל וכבר ידעת איך אותו הגלות היה ע"י חכמה נפלאה של כשפים שעשו המצרים שלא יכלו ישראל לעלות משם כנז' צוהר ואמנם כבר הודעתך ענין גלות השכינה באמתיות מה ענינו כי הלך ע"י חטא אלה"ר נפלו כל הניצונים של נשמות הקדושות לתוך הקליפות ואין בהם כח ללאת משם לולי רחמי הש"י שגלתה שכינה עמנו ואז ע"י הכנסתה תוך הקליפות היא מלקטת אותן הנשמות הקדושות וכאשר יסתיים קיבץ גלות זה מצלוע הקליפות אז הוי עידנא דהוי מטא רגלין כרגלין ואז יתקיים הכתוב בלע המות לנכח כנז' צוהר פ' (לכט ע"ד) פקודי.

ול"ע שכלן משמע קזה חסרון כרחל, וע"כ דברנו על חסרון צו"ק.

²⁸¹² פע"ח: וזה התחתון גורם אל העליון

²⁸¹³ עי' הערה 2736.

²⁸¹⁴ כדי שלא יתפשטו החסדים למטה וכדי שלא ינקו החיצונים (לש"ו על פע"ח).

²⁸¹⁵ ללא הוי"ת.

²⁸¹⁶ עי' זהר (חלק ב דף לה ע"ב): אמר רבי יהודה, אי הכי אמאי דמא, דהא תנינן חוור וסומק וחד דכליל ביני גוונני, אמר ליה, תרי דמי הוון, חד דמילה וחד דפסחא, דמילה רחמי, דפסחא דינא, אמר רבי יהודה, לאו הכי, אלא כמה דאוליפנא, דקודשא בריך הוא אחזר דמא לרחמי, כאילו הוון חוור בגו גוונני, הדא הוא דכתיב (יחזקאל טז ו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואומר לך בדמיך חיי וגו', ואף על גב דהוה סומקא אתחזר לרחמי, דכתיב בדמיך חיי.

תרגום: אמר רבי יהודה אם כך למה דם שהרי שנינו לבן ואדום ואחד שכלול בין הצבעים אמר לו שני דמים היו אחד של מילה ואחד של פסח של מילה רחמים ושל פסח דין. אמר רבי יהודה לא כך אלא כמו שלמדנו שהחזיר הקדוש ברוך הוא את אותו דם לרחמים כאלו היו לבן בתוך הצבעים זהו שכתוב ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך ואמר לך בדמיך חיי וגו' ואף על גב שהיה אדום החזיר לרחמים שכתוב בדמיך חיי.

שעה"כ

הנק' חיים, שהם סוד אהי"ה יהו"ה אהי"ה כמבואר אצלנו²⁸¹⁷, ע"י חיים אלו תצאו מן הגלות. ולפי שב' בחינת דמים הם: דם טוהר, ודם טמא. לכן כפל ואמר ב"פ בדמיך חיי בדמיך חיי. וגם נרמז במלת בדמיך כאלו אמר ב' דמיך.

ודע כי אלו עצמם הם סוד משז"ל (שמ"ד פ"ז סי' ג) שהם ב' דמים דם פסח ודם מילה. והענין הוא כי דם מילה הם דם טוהר, כי הם מן החסד המתגלים בפומא דאמה²⁸¹⁸ יסוד דכורא, ודם פסח הוא כנגד הגבורות שהם בנוק' כנודע, כי סוד הפסח הוא בנוק' כנו' בס"ה²⁸¹⁹. ולסיבה זו תיקנו המסדרים ההגדה פסוק זה באמצע סדר הגדה ליל פסח. ונמצא כי ענין גאולת גלות מצרים היה על ידי נס גדול מאד²⁸²⁰, וזהו ענין גדולת נס יציאת מצרים. כי הנה עם מצרים ופרעה היו כ"כ אחוזים ומשורשים לינק מן

- מאיר הכוונה -

ע"י לעיל פסקא ד"ה אמנם מרע"ה במראה, שמשם משמע שאז נגמר יניקת הקלי', ולכן במקום זה ימשך להם מוחין דגדלות וצ"ע.

²⁸¹⁷ ע"י לעיל קידושי ליל שבת דרוש א': מלת כל חי הוא בגי' ס"ח אהי"ה הוי"ה אהי"ה והם בגי' חיים והם סוד התפילין הנק' חיי המלך. והכוונה היא כי זה הוא תמורת התפילין שבימי החול. וכן הוא לקמן דרוש ח.

וע"י שעה"F תפילין ב: כבר הודעתך כי ג' בחינות היו בז"א, ושנים מהם, הראשונה והשלישית נקראים עיבור, והאמצעי נקרא זמן היניקה. ולכן הראשונה והשלישית נרמזים בשם אהיה, ששם אהיה מורה על בחי' העיבור

וע"י פע"ח שער התפילין פרק ג: ג' בחי' של רישא דז"א, שהם ג' הבחי' הנ"ל, כולם נרמזו בתפילין בלבד, שהם - מקיף עליון, ופנימי, ומקיף קטן. והם בחי' - אהי"ה, הוי"ה, אהי"ה. ובמ"א ביארנו זה דרך הסתר והעלם, ואמרנו, כי אהי"ה הראשון של כ"א אזכרות, הוא נגד עיבור א'. ואהיה הב' של בתים, הוא נגד עיבור הב' ושם הוי"ה שבאמצע, הוא ד' פרשיות. ועתה גלינו לך סודו יותר בפרטיות.

וע"י נהר שלום יז ע"א: כל אלו השלשה בחינות וכו' שהם בחי' מקיף דל' שע"ג רישא דז"א והמוחין פנימים שבתוך רישא דז"א והמוחין מקיפים שמחוץ מצח דז"א, כל אלו השלשה הארות מתקבצים ויוצאים ונעשים בחינת תפילין מחוץ למצח דז"א, וכנגדם הם השלשה שמות אהי"ה הוי"ה אהי"ה שכולם הם מחוץ במצח דז"א. וכל אלו הם מוחין דישסר"ת והם מוחין דעיבור ויניקה ומוחין דמוחין שהם דגדלות הנכנסים בחב"ד דחכמה דז"א זהו בתפילין דרש"י. וע"י לעיל ציצית ד' שמדיגש זה חר"ב ולא דעת.

צ"ע אם לפי זה החסרון הראשון הקטוב הראשון הוא מקיפים והשני הוא אורות פנימיים. או (וזוה יותר עומק) שיש חסרון של התגלות המוחין, רק מתגלה הלבושים שלהם, ויש העלם המוחין לגמרי, וזה ב' סוגי המוחין שהיו חסרים, והתגלות הלבושי מוחים ללא מוחין פנימיים נותן לקלי' על מה לאחז, ולכן היה שעבוד, וצער, ותיקונו הוא על ידי התגלות המוחין שהיו בעיבור, וכתוצאה זה יביא למוחין פנימיים של דעת המתפשט בתוך ז"א במוחין דהוי"ת.##*

ציצית ג'##* כך מצוין בש"ש ולא מצאתי

²⁸¹⁸ ע"י אד"ר קמב ע"א וע"י עוד רצו ע"ב.

²⁸¹⁹ ע"י לעיל הערה 2816.

²⁸²⁰ בליל א' של פסח הנה נעשה גם עתה כל התיקונים למעלה רק מאליו ע"פ נס שלא על ידינו כלל וכו' מה שנעשה על ידינו בתפילת ערבית דליל א' של פסח, הנה הוא רק עליית ותיקון המלכות בהנה"י דז"א. אמנם תיכף אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית, הנה מתגלים ומאירים למעלה למעלה האורות העליונים מאליו ומעצמו, ר"ל שלא על ידינו כלל, אלא בגילוי אור המאציל א"ס ית"ש והוא נס גדול כמו שהיה אז בעת גאולת ישראל ממצרים. והוא מ"ש (הגש"פ) ובמורא גדול זו גילוי שכינה, שנתגלה השכינה הקדושה למטה בעת הגאולה, וכן היה למעלה למעלה עד גילוי אור המלכות דא"ס ית"ש, ונכללו אר"א עלאין וישסר"ת בחד, ונתלבשו בהזר"ן, והוא ענין עלייתם בחג"ת שהוא סוד פסח, פה סח כנודע (פע"ח שער מקרא קודש פרק ד). ומתפשטים ומתלבשים כל המוחין דגדלות א' והב' אשר הן מצד אימא והן מצד אבא, מתפשטים ומתלבשים בהזר"ן תיכף אחר תפילת ערבית ברגע אחד מאליו ומעצמו ע"פ נס, ולכן אומרים הלל גמור תיכף אחר ערבית כמ"ש הטור בסי' תע"ג והש"ע סי' תפ"ז, שכן היה מנהג קדמונים משום שאז נעשה תשלום כל התיקונים למעלה מאליו ומעצמו בדרך נס. אך כל התיקונים שאנו עושין בכל מצות הכוסות והמצה וכל הסדר כולו, הוא רק לכלול את עצמנו באותן התיקונים ג"כ, ולהמשיך אותם עלינו, אבל למעלה נעשה הכל מעצמו תיכף אחר תפילת ערבית, כן נראה לענ"ד ברור וה"י יכפר. וכו' הזווג דפב"פ העיקרי דהזר"ן הנעשה בליל א' של פסח ע"י המשכת המוחין דהגדלות שני בהם, הנה לא היה ע"י עלייתם בהיכלין דאר"א, אלא שנמשך ונתפשט המוחין דגדלות שני בהזר"ן במקום הזר"ן עצמן, והיה זה באמת ע"פ נס גדול, כי מדרגת הזר"ן היה אז

שעה"כ

הדעת העליון דז"א, עד שגרם לחזור ז"א בסוד העבור בסוד ג' כלילן בג', שהיא בחי' בתכלית המיעוט והגירעון שאין למטה ממנה. והוצרך המאציל העליון לחזור להוליד את ז"א ולהגדילו בתכלית האחרון של ההגדלה, (פ ע"ג) כדי שיתבטל יניקת החיצונים משם מחמת תוקף האור הגדול שהוא ועי"כ יצאו מן הגלות.

דרושי הפסח דרוש ב

- מאיר הכוונה -

בהקטנות היותר אפשרי, והיתה המלכות בסוד בתולה (דע"ה ח"ב קד ע"ד). ועי' לקמן דרוש ג', והערה 2866.

עי' נהר שלום הובא בהערות סופיות. ועי' זהר אמור הערה 2881.

2821 נהר שלום: צי"ט מתעלים ויוצאים פרטופי האצילות מתוך צי"ע לקדושה וגם צי"ע לקדושה מתעלים ויוצאים מתוך ימי החול ר"ל לקלי' עד שיעור שנשאר נה"י וחג"ת לעשיה מלובשים צימי החול וזהו מה שנעשה מאליו ואח"כ ע"י התפילות דיו"ט מתעלים העולמות ועולים עוד מדריגה א' עד שעולים גם החג"ת לעשיה מתוך ימי החול ולא נשאר רק נה"י לעשיה מלובשים תוך ימי החול ולפיכך הותר מלאכת אוכל נפש שהם הנה"י. וזהו אל"י מ"ש הרב ז"ל כי גדלות א' נכנסת מאליו והוא כי בעליית העולמות עלו ז"ן למקום שהו עומדין יסו"ת ואחר כך ע"י התפלות דיו"ט עולים עוד עד מקום או"א כל זה הוא סדר שיעור עליית העולמות אמנם המשכת המוחין לזו"ן צריך להמשיך להם גם מיסו"ת ממקום שהם עומדים בו עתה ויובן עם מ"ש בהקדמה ע"ש היטב וזה ולחי בין צי"טניות בין בפנימיות.

והנה עתה בערבית לליל פסח יכוין להמשיך כל המוחין דקטנות וגדלות שני דאו"א צו"ן כי גדלות א' כבר נמשך מאליו כי מה שנעשה על ידינו בחול נעשה מעלמו צי"ט אע"פ שערבית היא מדת לילה עכ"ז נמשכין כל המוחין דמדת לילה ויום כי זאת היא המעלה שיש לליל פסח על כל שאר שבתות וימים טובים שבהם אין מוחין אלו נמשכין צו"ן אל"א לאט לאט בהמשך סדר התפילות בערבית שחרית מוסף ומנחה משא"כ לליל פסח כי מה שהיה ראוי להמשך בתפילות הנזכר נמשך הכל בתפלה א' לערבית והיא זיווגא עילאה ולפיכך לנו אומרים הלל גמור אחר ערבית הנאמר בשאר הימים טובים ביום דאל"כ מאי רבותא לליל פסח מכל הלילות שבכל הלילות נתקן מדת הלילה דזו"ן של היום הבא ונמשכים להם מוחין ממדת לילה דפרטופים העליונים שיעור המוחין דמדת היום והיא גדולה בערבית דמדת היום אל"א שבדרך הכולל אינה אל"א כמדת הנה"י דמדת היום והוא אצל עתה לליל פסח נמשכין כל המוחין דמדת יום ולילה לזו"ן וזה לא בא מכחינו אל"א מכה ורצון המאציל העליון שרצה ונתן כח בתפילה אחת לערבית להמשיך כל המוחין ולפיכך זיווגא אסיר לן כנזכר כל זה דרוש ג' דדרוש פסח ע"ש.

ולכאורה נראה דכשחל פסח בשבת שצריך לכוין במנחה לאותו השבת כשאר מנחה דכל שבת להעלות לז"א לדיקנא דא"א אמנם כד דייקת שפיר נראה שאין לכוין בה כלל וכנזכר לקמן.

כ"ז בפנימיות וכנגדו נמשכים כל המוחין בחיצוניות דמעשה המורה שבהגדה כנזכר בשער ב' משער חיצוניות ופנימיות כי כל מרות מעשיות הם וזכרותיהם כגון לי"ת ותפילין ושלש סעודות לשבת ואכילת מנה ופסח וקידוש על היין וסוכה ולולב והיוצא הנה הם לתקן ולהמשיך מוחין לחיצוניות העולמות וכל מרות שהם דליבור לצד כגון התפילות ועסק התורה וכיוצא הוא לתקן ולהמשיך המוחין לפנימיות העולמות ע"כ וכתב עוד דרוש ג' שאין הפרש בין המוחין לחיצוניות לפנימיות כלל אל"א כדי להבין היכן לנו מדברים ראה אם המורה שאתה מתעסק בה היא מעשיית הנה היא בחיצוניות ואם היא דליבור (ע"ב) היא בפנימיות ואל תטריח עצמך עוד כלל עכ"ל הרי צפי' כל מה שאמרנו ולפי דרכנו למדנו שענין זה נעלם מקצת מקובלים שכתבו שאחר ערבית לליל פסח מסתלקין כל המוחין מזו"ן וחוזרים להמשך בסדר הגדה ע"כ שאין הענין כן אל"א כמ"ש הרב זל"ה ה' שזה בפנימיות וזה בחיצוניות אל"א שצריך להזהר שלא לכוין להמשיך מוחין ללילה.

שעה"כ

בענין תוקף הגדלת ז"א ביציאת מצרים. ובתחילה נקדים הקדמה א' בענין סדר הגדלת ז"א, דע כי כשנולד ז"א אז הוא זמן קטנותו עד היותו גדול בן י"ג שנים²⁸²²²⁸²³.

- מאיר הכוונה -

²⁸²² עי' שער כה פרק ח: כמו שנשמת האדם אינה נכנסת בו עד י"ג שנים, כן נשמת הז"א שהוא המוחין שלו אינן נכנסים בו עד י"ג שנים.

²⁸²³ עי' ע"ח שער לרושי הכלם לרוש השלישי: הנה הז"א²⁸²³ לא היה רק בעל ו"ק הנקרא קטן, והוא גדל והולך עד תשלוש י"ג שנה ויום אחד ע"י החסדים כנ"ל בדרוש הקודם לזה, שהם ה"ח של הדעת התחתון הנ"ל הנקרא מים, ומטבע המים להגדיל האילן ולהחיותו, ולטעם זה נקרא ז"א אילנא לחיי. וכבר נתבאר במ"א ענין ג' בחי' שיש לז"א שהם עיבור ויניקה ומוחין. והנה אחר היניקה שהם ב' שנים דיניקה כנודע, אז מתחילין לבא המוחין ולהתגדל מעט מעט עד תשלוש י"ג שנה ויום אחד כמ"ס בע"ה, וכל זמן זה הוא זמן המוחין דז"א הבא אחר זמן היניקה. ודע כלל זה, כי כל מה שאנו מדברים בו שרריך זמנים לגלות דז"א, כל זה היה צעת אילנות הראשון, אך משם ואילך אחר שנאלץ ז"א צעת אילנות ונתקן, הנה אע"פ שבכל יום ויום חוזר לקבל מוחין חדשים כבתחילה, כמ"ס בדרושים אחרים שאין פה מקומם, הנה א"ל להמתין זמן. כי ברגע אחד נעשה, ולא בזמנים ארוכים הללו, ושמור כלל זה בידך.

וז"ל השמ"ס שם: נ"ב, ל"ע למה לא הזכיר עוד הימים שמראש השנה עד שמיני עשרת שגם הם דוגמת בריאת העולם שבהמשך כל אותם הימים נתפשטו המוחין בזו"ן אותם המוחין המתפשטין בהם בתפילת שחרית לחול לבד, וכן בהמשך מ"ט ימי העומר מתפשטין בזו"ן המוחין אותם המוחין המתפשטין בזו"ן בכל יום שבת, וכנזכר כל זה בספר הכוונות כל אחד במקומו. ונלע"ד כי מה שבא הרב ז"ל לשלול, הוא הזמן שהוא דוגמת בריאת העולם שהיה בו המשך זמן י"ג שנים אשר לא יהיה עוד המשך זמן ארוך להכנסת המוחין בז"א כזה עוד עד עולם, אבל בהמשך ימים מועטים כגון הימים שמר"ה עד שמיני עשרת או מ"ט ימי העומר אינו בכלל זה הכלל, כנ"ל.

עי' פת"ס גדלות דז"א לו ז"ל, ענין הזמן שאנו מדברים באילנות ובפרטופים, אינו זמן ח"ו כפי שהוא למטה רק שורש הזמן, וענין הזמן הוא דבר נעלם מאד, והוא סוד ההדרגה שעשה המאלי ית' שכל פרטי המאורות שמסודרים לתיקון הוצאת הנבראים ולהנהגתם לא יאירו כולם ביחד, שאם היה כן היה מתבטל הבחירה וזנין העולם, ורריך שיאיר כל מאור בפ"ע כפי שיעור הדרגה שעשה המאלי ית', והם סוד הרגעים המתקבצים, שכל רגע הוא מאור פרטי, וכלל תת"ר רגעים הם הפרטים הנכנסים בסוג של מאור כללי הנקרא שעה, ואלו הסוגים נכללים בסוג כללי יותר הנקרא יום, וכן הוא שבעות וחדשים ושנים, וזה נעשה ע"י בול"ק קו המדה שעשה גבול למאורות²⁸²³ שלא יכנסו א' תוך גבול חברו, והם סוד הגבורות שנעשה ע"י גבול לכל מאור בפ"ע שע"י נעשה השניונים בהנהגה ונבראים בכלים שלהם, שכל א' הוא מדרגה בפ"ע, וכל המדרגות קשורים ונמשכים זה מזה שהוא סוד קישור הזמן של כל הו' אלפים שנים, שכל רגע מחובר לחברו ונמשכים זה מזה עד שבכלות הארת כל המדרגות, יכלה זמן הנהגת העולם כפי סידורו עתה והם ו' אלפי שנים, ומשם יעלה אח"כ לנלחיות, שכל המאורות יאירו בצ"א, והיינו, שבזמנה"ז כל מדרגה שנתקן ע"י התחתונים ונעשה, אותו המאור הוא מתעלם ומסתלק למעלה וכו' כל המאורות שהם הימים והשנים שחולפים ועוברים עד שבהשתלם השנים שנקבצים לכל אדם כפי מספר מדרגות המאורות שרריך לתקן לפי שורש נשמתו (עי' ע"ח שער הכלם פרק א'), אז הוא מת ונפשו מסתלק ממנו, ושם נהנה מכולם בצ"א, ולכן שם אין זמן. וכן הוא בכלל העולם, בכל יום נעשה תיקונים חדשים, ואחר כלות כל התיקונים אז יהיה נשלם ו' אלפי שנים, וכולם סלקין לאימא לאלף השביעי לסוד הנלחיות²⁸²³, ושם יקבלו שפרם ויעלו ממדרגה למדרגה עד א"א שהוא למעלה מן הזמן, ששם אין גלות שלו בדרך זמן כמו בצ"א, והתחלקות הזמן בחמש מדרגות, רגעים ושעות וימים וחדשים ושנים, והוא ענין עמוק, כי הזמ"ן הוא דו"נ סוד מ"ה וצ"ן וכו' והנה כל סדר גלות הזה הוא בתחילת אילנות שהוא ע"פ סדר זמנים הנ"ל שנסדרו המאורות שלא ע"י התחתונים, והיה משער המאורות בהוצאתם מן הקלקולים והשצירה בהדרגה זה אחר זה, משצירה (ו)נקודות לפירוף ובסדר יניקה ומוחין, וגם המוחין היו בהדרגה כדי ליתן בהם שורש למה שיהיה אח"כ הבחירה (נלךך?)

שעה"כ

ובזמן הקטנות הזה ודאי שיש לו ג"כ מוחין דקטנות כנ"ל, והמוחין האלו דומין הקטנות הם בחי' הלבושים והכלים²⁸²⁴ של נה"י דאימא, ובתוכם מתלבשים גם הלבושים של נה"י דאבא²⁸²⁵. וכל אלו נכנסין תוך ז"א בסוד מוחין דקטנות עד היותו גדול מבין י"ג שנים ומעלה. ואמנם בחי' הלבושים הנז' דנה"י דאימא בזמן הקטנות הם שמות של אלקים²⁸²⁶, כי הנה הבינה נקרא אלקים כנודע (עי' תיקון קא ע"ב), ובפרט בבחי' האחוריים של נה"י דאימא²⁸²⁷ שהם הלבושין היותר חיצונים של נה"י דאימא, והם בחי' המוחין דקטנות. ולפי שנה"י דאבא באים מלובשים תוך נה"י דאימא, ואינם מתגלים בז"א אלא ע"י הבינה, לכן גם הלבושים דנה"י דאבא הם נקרא מוחין דאלקים ע"ש אימא²⁸²⁸, והבן זה.

ואמנם בגדלות דז"א אז הלבושים דנה"י דאימא הם יותר פנימיים והם בבחי' שמות של אהי"ה כנ"ל, כי כמוח הדעת בלבד שהוא היסוד דאימא יש עשרה דמים, והם עשר שמות אהיה בסוד האחוריים שלהם, ועד"ז גם הנצח וההוד יהיו בבחינת אהי"ה²⁸²⁹. ונמצא, כי מה שאמרנו לעיל שבגלות מצרים היו מתגלים עשרה דמים אלו, הנה הם בחי' הלבושים שבזמן הגדלות, כי בזמן הקטנות הם לבושין הנקרא אלקים, כי בבינה יש שם אהי"ה²⁸³⁰ ושם אלקים כנודע²⁸³¹.

ואח"כ בא זמן גדלות ז"א והוא בן י"ג שנים, ונכנסים בו ממש בחינת מוחין פנימיים דהיות תוך הלבושים דנה"י דאימא מבחינת שמות אהיה כנ"ל. וכעד"ז מוחין

- מאיר הכוונה -

²⁸²⁴ עי' ע"ח שער מ פרק י: אך דע כי כמו שיש (ג') כלים דחיצונית דז"א עצמו ועוד ג' מיני מוחין בתוכה שהם ג' לבושי נה"י דאימא, ע"כ. היינו שהלבושים היינו הכלים.

²⁸²⁵ עי' ע"ח שער כה פרק ח: ואמנם כשרוצין לכנוס בז"א הם מתלבשין תחלה בסוד נה"י, כיצד, מוחין דאבא מתלבשין בנה"י דאבא, ומוחין דאימא בנה"י דאימא, ואח"כ מתחברין ביחד, כי נמשכין נה"י דאבא בנה"י דאימא, ואח"כ נכנסים נה"י דאימא תוך ז"א.

²⁸²⁶ עי' ע"ח שער המוחין פרק א: אלו המוחין חומריים הם נעשין מבחי' האורות הם הוי"ת ממש אפי' בימי עיבור ויניקה. והקרומית לבד הם נקרא אצלנו תמיד מוחין דאלקים דקטנות, וזכור זה מאד לפי שהם מבחי' הניצוצין שהם הדינין, אבל המוחין הם שמות הוי"ה.

ועי' מבו"ש מג ע"א: אלהים דינים והאורות שהם הויות הם המוחין ואע"פ שאנו אומרים תמיד כי המוחין דעיבור ויניקה הם שמות אלהים אינו על המוחין עצמן כי המוחין הם הויות ממש אף בעיבור ויניקה אמנם הכוונה היא על אלו הניצוצות שהם שמות אלהים וכולו דינין וזכור כלל זה.

ועי' שער מוחין דקטנות פרק א': והנה בימי העיבור ויניקה הם סוד דינין, ויש להם מוחין ג"כ והם סוד אלהים, ולפי שסוד המוחין הם עיקרם רחמים, כי הלא הם באים להשלים הזו"ן ל"ס, א"כ צריכים שיהיו רחמים שהם סוד הוי"ת, ולכן מוחין דגדלות הם הוי"ת, ומוחין דקטנות שהם עיבור ויניקה הם אלהים, ולכן אינם נקרא מוחין ממש רק אותן דגדלות, ועי"ש פרק ב: ואמו הוא סוד אמא עלאה אשר היא מתפשטת נה"י שלה ונכנסת ברישא דז"א עם המוחין דקטנות כנ"ל, וזהו תעשה לו אמו.

ועי' שער מ' דרוש י: נמצא כי המוחין דהויות עיבור ויניקה וגדלות הם ג' כלים הפנימיים, ואלו אינם בחי' נה"י דאימא רק פנימותן, והם טפת זווג דא"א, והם מוחין עצמן דז"א. אך המוחין דחיצונית הם אלם אלהים אהי"ה הם ג' בחי' נה"י דאימא, חיצונית ואמצעית ופנימיות, ובערך אמא הם לבושים ובערך ז"א הם המוחין דחיצונית.
²⁸²⁷ כנ"ל דרוש א'.

²⁸²⁸ עי' ע"ח שער א"א פרק ח אות ב': ב', המוחין דאבא כיון שמתלבשין במוחא דאימא נקראו אהי"ה כמותן. ועי' לקמן פג ע"ב שיש ב' מילויים שונים א' של אבא וא' של אמא.

²⁸²⁹ שהם כלולים ביסוד. ועי' פג"ח שלא מביא עד"ז גם הנז"ה יהיה בבחינת אהי"ה.

²⁸³⁰ עי' זהר ח"ג קח ע"ב.

²⁸³¹ עי' ע"ח שער א"א פרק ו: לעולם אין העליון מתלבש בתחתון רק האחוריים שבו לבד ונעשים פנימים לתחתון. והנה נודע כי אין העליון מתלבש בתחתון אלא המלכות שבו לבד, נמצא א"כ כי האחוריים של מלכות דאימא עלאה הם מתלבשים בתבונה, ונעשין שם פנים, והבן זה מאד. והנה אחוריים של חו"ב דמלכות דאימא עלאה (דאהי"ה) הם תקמ"ד, וב' אלפים קנ"ו מילוי המילוי ברבוע, ואחוריים של חו"ב דמלכות דאימא הם מ"ד, הרי מ"ד ותקמ"ד וב' אלפים קנ"ו כח"ב דאחוריים דמלכות דאימא, ואלו הם בחי' פנים בעצמן כח"ב דתבונה עצמה ולא במלכות שבה וכמו שכתבתי. וכ"ז בחי' אהי"ה שהוא פנימיות, וכנגדן בחי' אלקים דחיצונית. ועי' שער הזווגים פרק ו שבינה נקראת אהי"ה ותבונה נקראת אלקים.

שעה"כ

פנימיים דהויות תוך לבושים דנה"י דאבא²⁸³². ואלו הם בחי' צל"ם, והם אות צ' דצלם כמבואר אצלנו²⁸³³.

אח"כ בז' שנים האחרים נכנסים²⁸³⁴ ז' מקיפים דמוחין דגדלות, והם ב' אותיות ל"מ דצלם שחשבונום ז'²⁸³⁵. ואז ז"א הוא בן ד' שנה גמורים ויכול לישא וליתן בנכסי אביו אפילו בקרקעות (גיטין סה ע"א).

והנה ב' בחי' אלו דמוחין פנימיים ומקיפים אינם רק בחי' א', ושניהם נקרא זמן גדלות ראשון. והנה הענין הוא כמה שנודע ענין אימא עילאה הנחלקת לב' בחי', בינה ותבונה (עי' שער או"א פרק ח). כי מן החוזה ולמטה נקרא פרצוף תבונה, ומהחוזה ולמעלה נקרא בינה. והנה התבונה היא פרצוף בפני עצמה והבינה היא פרצוף בפני עצמה, ושניהם ביחד הם פרצוף אחד שלם כנוז, ונק' פרצוף אחד דאימא עילאה. ואלו הנה"י דמוחין פנימיים ומקיפים דאימא שלוקח ז"א בגדלותו בהיותו בן י"ג עד היותו בן עשרים שנה, הוא בבחינת כל פרצוף התבונה. כי בתחילה עולה ז"א ולוקח נה"י דאימא עם המוחין פנימיים שבתוכה, ונעשים בו מוחין פנימיים בהיותו בן י"ג שנה. ואח"כ בז' שנים אחרים לוקח המחצית תחתון של ת"ת דאימא עם המוחין שבו, ונעשים בו מוחין מקיפים. וכפי זה נמצא כי ל"מ דצל"ם הם שיעור ב' שלישים תחתונים דת"ת דאימא²⁸³⁶, ואז נשלם לך' שנה. ונמצא כי כבר לקח כל פרצוף התבונה כולו, אבל איננו רק מחצית פרצוף אימא עילאה בלבד כנוז.

ונודע כי כמו שאימא עילאה נחלקת לב' פרצופים בינה ותבונה, כן אבא עילאה נחלק עד"ז ממש לב' פרצופים חכמה ויש"ם²⁸³⁷. והנה כמו שלקח ז"א מבן י"ג עד בן עשרים מוחין דאימא הפנימיים ומקיפים בפרצוף התבונה, אשר כולו איננו רק מחצית פרצוף דאימא. כמו כן לקח ג"כ מוחין דאבא פנימיים ומקיפין בפרצוף יש"ם אשר כולו איננו רק מחצית פרצוף דאבא. ונמצא כי בקטנותו דז"א לקח מוחין פנימיים ומקיפים מצד היצונית יש"ם ותבונה, ובגדלותו לקח מוחין פנימיים ומקיפים מצד פנימיות יש"ם ותבונה. ואח"כ חוזר ז"א לבחי' קטנות וגדלות אחרים יותר עליונים, והוא בבחי' פרצוף חו"ב שהם הצאין העליונים של פרצוף או"א, מהחוזה שלהם ולמעלה. ולכן הקטנות והגדלות הראשון אנו מכנים אותם וקורין אותם נה"י דאו"א, והקטנות והגדלות השני אנו

- מאיר הכוונה -

²⁸³² שמתלבשים תוך נה"י דאמא (עי' ע"ח שער כה פרק ח).

²⁸³³ לשון הפע"ח: אח"כ בא הזמן דגדלות והם המוחין הפנימים בתוך נה"י דאמא והם סוד הויר"ת כמבואר אצלנו ואז הוא נקרא בן י"ג שנה ונקרא גדול כנודע ואלו הם סוד צ' דצלם. ועיי"ש המשך דבריו

²⁸³⁴ היינו יורדים.

²⁸³⁵ עי' ע"ח שער כה פרק ח: אותן ב' בחי' לפי שאין יכולין ליכנס תוך ז"א בסוד או"פ, נשארים למעלה (הצ"ל) [צל] על ראשו, לכן הוא או"מ, כי משם הוא מאיר אל הז"א לתתא, אך אינם מקיפין מצדדים רק על ראשו לבד. אמנם מה שהבנתי מתוך דברי מורי זלה"ה הוא זה, כי הוא אמר כי מ' הוא כחב"ד דתבונה, ל' חג"ת דתבונה, וכפי דברינו אלו נ"ל לומר שאין אנו צריכין [לומר], שמה שאנו קורין מ' של צלם [הוא], לפי שהם מוחין בלי לבוש וניכרים שהם ד', כי הרי צלם גימ' אה"ה יודין שהוא בתבונה, ולפי זה הם' אינו בכלל אה"ה דתבונה, אלא הם מוחין לבדם.

ועיי"ש: אך כוונתנו לבארם אחר הי"ג שנה ויום א' עד כ' שנה ואילך, כי עתה חסרים עדיין מוחין פנימים צ' דצלם אבא לכנוס, גם מקיפים אבא גם מקיפים אמא של צלם, הרי הם ג' בחי'. ותחלה נכנסים מקיפים אמא, ל' ס' של צלם בה' שנים מ"ג שנה עד י"ח שנה ויום א', כי אז נאמר (אבות פ"ה מכ"א) בן שמונה עשרה לחופה, אח"כ ב' שנים מ"ח עד כ' שנים נכנסים בו פנימים דאבא צ' דצלם, ואח"כ מכ' שנה ואילך נכנסים מקיפי אבא.

²⁸³⁶ חצי ת"ת (פע"ח).

²⁸³⁷ שער או"א פרק ד.

שעה"כ

מכנים וקורים אותם בחי' חג"ת דאו"א²⁸³⁸, לפי שהח"ב הם מן החזה דאו"א ולמעלה אשר שם הוא בחי' חג"ת שלהם²⁸³⁹.

ונמצא כי אחר עשרים (פ' ע"ד) שנה חוזר ז"א לעלות עלייה אחרת, ולוקח חיצוניות או"א חו"ב בסוד מוחין פנימיים ומקיפים, ואז נקרא קטנות שני דז"א, ואח"כ חוזר לעלות עוד ולוקח פנימיות חו"ב בסוד מוחין פנימיים ומקיפים ואז נקרא גדלות שני דז"א. והרי הם ב' מיני קטנות וב' מיני גדלות ביש"ס ותבונה ובח"ב, וכולם אינם רק ב' פרצופים דאו"א. ואז ז"א הנקרא בן בכור יורש מקום אביו ואמו עליונים ונקרא זקן²⁸⁴⁰ ממש ואינו בחור, לפי שעלה למדריגה חו"ב העליונים הנקרא זקנים²⁸⁴¹.

ואח"כ חוזר עוד הז"א לעלות בא"א בדיקנא עילאה דיליה כנו' אצלנו בסוד תפלת מנחת שבת (דרושי סדר שבת דרוש א), ואין זה מקום הרחבת ביאור אופן עלייה זו. ומשם והלאה אין עוד עליה אחרת אל ז"א, כי שם הוא תכלית עלייתו. וכל בחי' עליות ז"א מן קטנותו הראשון שבכולם על סדר²⁸⁴² תכלית גדלות האחרון, ועלייתו העליונה נרמו בפרקי אבות (פ"ה מכ"א) במשנת הוא היה אומר בן ה' שנים למקרא כו' בן מאה כאלו מת ועבר מן העולם, וכל אותם המדריגות הם בחי' עליות ז"א ממדריגה ראשונה עד מדריגה אחרונה²⁸⁴³. ואין אנו עתה בפרטות ביאור המדריגות על דרך סדר משנה זו, אבל כלל העולה בדרך קצרה הוא, כי אחר שנולד ז"א יש לו קטנות ראשונה, והוא לקיחתו הלבושים והכלים בלבד שהם חיצוניות דיש"ס ותבונה, ונעשים לו מוחין פנימיים ומקיפים. ואלו המוחין אנו מכנים אותם וקורים אותם בשם נה"י דאבא ונה"י דאימא²⁸⁴⁴.

ואח"כ יש לו גדלות ראשון, והוא לקיחתו המוחין פנימיים שבתוך הנה"י דאו"א שהם פנימיות יש"ס ותבונה. ואח"כ חוזר לוקח הלבושים והחיצוניות של חו"ב עילאין ונעשים לו מוחין פנימיים ומקיפים דקטנות שני, ואלו המוחין אנו מכנים וקורים בשם חג"ת דאו"א. ואח"כ לוקח גדלות שני, והם פנימיות המוחין שבתוך חו"ב ואנו מכנים וקורים אותם בשם חג"ת דאו"א בבחי' פנימיות. ואח"כ עולה בדיקנא דא"א כנ"ל.

ונלע"ד חיים כי המוחין פנימיים דקטנות ראשונה הם חיצוניות יש"ס ותבונה מן החזה שלהם ולמטה, הנקרא נה"י, צ' דצלם. והמקיף שלהם דקטנות, הם חיצוניות

- מאיר הכוונה -

²⁸³⁸ עי' דע"ה ח"ב קכג ע"ב: והקטנות ראשון והגדלות ראשון הוא מכונה בשם נה"י, כי אז עולים זר"ן רק בנה"י דכללות. והקטנות שני והגדלות שני מכונה בשם חג"ת, כי אז עולים זר"ן בחג"ת דכללות.

שער המוחין פרק יב ושם פ"ד ושער או"א פרק ג (גליונות הלש"ו על פע"ח).

²⁸³⁹ עי' ע"ח שער כ פרק יב ז"ל: וטעם הדבר כי או"א שרשם הם חג"ת נה"י לבד, כי חב"ד דאו"א לקחם עתיק והבן זה. עי' שער יד פרק ג: והנה המוחין שלהם נעשו ע"י חג"ת דא"א אשר בתוכם נה"י דעתיק, שהם מוחין דאו"א. עי' לש"ו הערה &.

²⁸⁴⁰ עי' תיקוני זהר מא ע"ב: מ"י ברא אלה מי ברא באלין תלת אינון שית סבין ומאן נינהו את השמים ואת הארץ הא אינון שבעה סבין ותלת גניזין עלייהו באלין שבעה סבין וכו'. תרגום: מ"י ברא אלה (&), מי ברא באלו השלש (והיא רביעית ושביעית, בראשית). הם ששה זקנים, ומי הם, "את השמים ואת הארץ" הרי אנו שבעה זקנים ושלושה גנוזים עליהם. בשבעת הזקנים הללו וכו'.

ועי' בהגר"א בספד"צ ה ע"א: וענין עתיקא דעתיקין ג"כ כנ"ל, לפי שאו"א נקראו זקנים כידוע (ת"ז מא ע"ב), והוא זקן לכל הזקנים, ואפי' חג"ת דז"א נקראו זקנים כידוע, וכמ"ש (יומא כח ע"ב) אברהם זקן כו' יצחק זקן כו' יעקב זקן כו', וכ"ש חב"ד דז"א, וכ"ש או"א, וכן בענין הזה טמירא דטמירין.

²⁸⁴¹ פע"ח: אז יורש הבן מקום אמו לגמרי וגם מקום אביו שהוא חכמה ע"ד הנ"ל כי כבר ידעת כי היות יש"ס נגד תבונה חכמה עלאה נגד בינה עלאה כנודע ואז נקרא הז"א זקן ממש דוגמת חו"ב עלאין הנקראים זקנים שהם סוד תרין סבין עלאין כנודע וכו' וזה סוד משנה בפרקי אבות בן ה' שנים למקרא בן י' למשנה וכו'.

²⁸⁴² היה כתוב ע"ס וצ"ע אם פיתוח הראשי תיבות הוא עד סוף***

²⁸⁴³ עי' שער מאמרי רז"ל טו ע"ג עד טז ע"א.

²⁸⁴⁴ שישסו"ת הם נה"י דאו"א (ש"ש).

שעה"כ

דישסו"ת מן החוזה שלהם ולמעלה, ב' מקיפין שהם בחי' חג"ת וחב"ד²⁸⁴⁵ שלהם, והם ל"מ דצל"ם. ואח"כ גדלות ראשון הוא פנימיות המוחין דנה"י דישסו"ת מן החוזה שלהם ולמטה. ב' המקיפים שלהם הוא פנימיות ישסו"ת מן החוזה שלהם ולמעלה חג"ת וחב"ד, וכעד"ז הוא פעם ב', קטנות וגדלות השני בפרצוף חו"ב עילאין, וזכור זה היטב.

והנה הקטנות הראשון התחתון שהוא מנה"י דאימא²⁸⁴⁶, שהוא בחינת התבונה כנז', לכן הוא נקרא בשם אלקים, כי שם זה מורה על בחי' הדין. האמנם הלבוש הנצח הוא אלקים במילוי יודי"ן, כי קו הימין סודו יודי"ן, כי הוא קו החכמה הנקרא יו"ד. ולבוש ההוד הוא אלקים דמילוי ההי"ן, כי קו שמאל הוא קו הבינה הנקרא ה'. ולבוש היסוד הוא אלקים דמילוי אלפי"ן כי קו האמצעי הוא קו הדעת הנקרא אלף²⁸⁴⁷. וסימנם יה"א, יודי"ן ההי"ן אלפי"ן²⁸⁴⁸. והקטנות השני העליון שהוא מן חג"ת דאימא שהוא בחי' בינה, אין הדינים מתגלין שם כמו בתבונה ולכן הוא נקרא בשם אכדט"ם²⁸⁴⁹, שהוא חילוף אלקים באבג"ד כנודע, והוא מתחלף באותיות שלפניו. ואמנם אות אל"ף אין אות לפניה, ולכן אינה יכולה להתחלף. אבל אות למ"ד מתחלפת באות כ' שלפניה, ואות ה' באות ד' שלפניה, ואות יו"ד באות ט' שלפניה, ואות מ"ם סתומה באות מ' פתוחה שלפניה. האמנם לפי שעתה היא בסוף התיבה אי אפשר להשאר פתוחה, ולכן נכתבת סתומה. והנה שם הזה הוא יותר רחמים ופנימי משם אלקים, כי הרי הוא בחי' האותיות הקודמות לאותיות אלקים, ואלו היה מתחלף באותיות המאוחרות לשם אלקים והוא שם במוכ"ן ודאי שהוא יותר דין ויותר חיצון משם אלקים, וב' תמורות אלו נזכרו בס"ה בפרשת פקודי (רסא ע"א²⁸⁵⁰). עוד סיבה ב', כי כיון ששם אלקים הוא דין, א"כ תמורתו יהיה רחמים יותר ממנו. משא"כ בשם ההויה שהוא רחמים, כי בהתחלפו מורה על הדין, שהוא תמורת הרחמים²⁸⁵¹. ולבחי' שם

- מאיר הכוונה -

²⁸⁴⁵ נדצ"ל כחב"ד עי' לעיל הערה 2835, ושער פרקי הצלם פרק ה.

²⁸⁴⁶ אלו המוחין דקטנות ראשון וכן דקטנות שני האמור בפרק הזה ר"ל על המוחין דיניקה דראשון ודשני כי הקטנות דימי הפסח הוא הקטנות דיניקה וכמ"ש בפע"ח פרק א' בדף הקודם ע"ג בד"ה ודע כי בקטנות כו' ולכן הם אותיות אלהים אבל המוחין דעיבור הם רק האותיות א'ל'ם' לבד (וכמ"ש בשער פרקי הצלם פ"ב ובעיבורים פ"ה ועי' מוחין דקטנות פרק א' ב') מאלו הבחינות דאלהים וגם אין ניכרים רק הב' א'ל'ם' דחו"ב לבד ולא הא'ל'ם' דהדעת ועי' במ"ח במסכת עיבור זר"ן פרק ב' במשנה ג' ד' ה' ובביאור טעם ע' שם מ"ה ד"ה וקרומין אחר זמן מצאתי שכן כתב רמ"פ בשער הכוונות ד' פז ע"ב וע"ש עוד מ"ש ג"כ ד' פג ע"ב (גליונות הלש"ו על הפע"ח).

²⁸⁴⁷ עי' ע"ח שער אר"א פרק ח אות ד' הפוך שה' אחר הא'.

עי' ע"ח שער טז פרק ג: ג' אהי"ה הם באר"א: א', למעלה במילוי יודי"ן בג"ר. וא', בג' אמצעיות במילוי אלפי"ן. וא', בג"ת במילוי ההי"ן.

²⁸⁴⁸ עי' שער יג פרק ד: הויר"ת הנשמה במילוי יודי"ן שהוא ע"ב, והויר"ת הרוח במילוי ס"ג, והויר"ת הנפש במילוי אלפי"ן.

²⁸⁴⁹ עי' שער מ"ד ומ"ן פרק יב.

²⁸⁵⁰ ז"ל: ולבתר בסטר שמאלא ברזא דא אתה גבור והאי איהו חבורא אתה וגבור תרין דינין וכיון דאתמשכאן ברכאן אתכליל ברחמי ואשתכח בההוא סטרא כלא כחדא ודא הוא מחיה מתים סומך נופלים ורופא חולים וכולי ודא איהו ברזא דשמא קדישא דאקרי אכדט"ם רזא איהו באתון דשמא דאקרי אלהים בגין דאלין אתון סלקין לאתעטרא לעילא (ואפיקו להו אלין לאתקרי בהון וסלקין לאתעטרא לעילא) אלהים חיים וגרע באתון לאחדא בגריעו ומהכא אתפשט לתתא לנטלא מגו אלין אתון אחרנין ולסלקא מאלין אתון לשמא דאלהים

תרגום: ואחר כך בצד השמאל בסוד זה אתה גבור וזהו חבור של אתה וגבור שני דינים וכיון שנמשכות הברכות נכלל ברחמים ונמצא באותו הצד הכל כאחד וזהו מחיה מתים סומך נופלים ורופא חולים וכו'.

וזהו בסוד השם הקדוש שנקרא אכדט"ם סוד הוא באותיות השם שנקרא אלהים משום שהאותיות הללו עולות להתעטר למעלה ומוציאות אותן אלו להקרא בהם ועולות להתעטר למעלה אלהים חיים וגורע באותיות לאחד בגריעות ומכאן להתפשט למטה ליטול מתוך האותיות האחרות האלו ולעלות מהאותיות הללו לשם של אלהים.

²⁸⁵¹ שם טדה"ד מוזכר בשבועות פרק א'.

שעה"כ

זה של אכדט"ם נקראת הבינה אלקים חיים²⁸⁵². ובכל מקום שנזכר שם אלקים חיים רומז אל שם אכדט"ם, כי הוא יותר רחמים ויותר פנימי ויותר עליון משם אלקים סתם. ואמנם הלבושין דנה"י דגדלות {פא ע"א} ראשון או דחג"ת דגדלות שני, הם בחינת שמות של אהיה כנ"ל בתחילת הדרוש, והם אהיה דיודין בנצח, ודאלפין בהוד, ודההין ביסוד. וסימנם יא"ה, כמבואר בדרוש הצללים בליל הושענא רבה (דרושי יום הכיפורים דרוש ה), אבל לא קבלתי חלוקיהם ושנוייהם מה בין נה"י דגדלות ראשון לחג"ת דגדלות שני, כי כבר נתבאר כי בקטנות ראשון הנה"י הם אלקים ובקטנות שני דחג"ת הם אכדט"ם²⁸⁵³. ואמנם זה הוא בבחינת לבושי הגדלות, אבל בבחינת המוחין הפנימיים עצמם המתלבשים בתוכם כולם הם בחי' הויות ואין בהם שינוי. וטעם הדבר הוא כמש"ל, כי בזמן הקטנות בין קטנות הראשון ובין בקטנות השני, אין לו לז"א מוחין אחרים זולת אלו הלבושים בלבד דהיצוניות דנה"י דאימא, או דחג"ת דאימא²⁸⁵⁴. ואלו הלבושיין עצמן לבדם הם הם המוחין דז"א בקטנותו הראשון או השני, ולכן יש חילוק בשמות לבושיין דנה"י אל שמות לבושיין דחג"ת, כי אלו אלקים ואלו אכדט"ם. אבל בגדלות דז"א בין בגדלות הראשון בין בגדלות השני, אינן בחינת פנימיות עצמן דנה"י דאימא או דחג"ת דאימא, אמנם הם טיפות מוחין ממש הנמשכים ממוחין דאבא ואימא ממש בעת הזווג, ואין ביניהם שינוי בין גדלות ראשון לשני, וכולם הן בחינות הויות. אבל אה"נ שגם הם באים מלוכשיין תוך נה"י או דחג"ת דאימא מבחינת פנימיות כנודע, אבל כיון שיש מוחין עצמן בתוכם אינם נקראים אלא על שם המוחין עצמם שהם הויות, ולא ע"ש הלבושיין, ע"כ לשון הקדמה שיעדנו לך לבארה.

דרושי הפסח דרוש ג

יבאר בו ענין יציאת מצרים וענין פסח. הנה בהיות שבגלות מצרים היו החיצונים נאחזים בתכלית בקדושה, עד שחזר ז"א למדרגה היותר גרועה, שהוא היותו בבחינת ג' כלילן בני²⁸⁵⁵. לכן עלה ברצון המאציל העליון להוציא את ז"א בסוד לידה ממעי אמו, ולהגדילו בתכלית הגדלות שאפשר להיות לו²⁸⁵⁶, ועי"כ תתבטל אחיזת החיצונים ממנו מפני רוב הארותיו של עתה, ולא הספיק במה שיתגדל גדלות הראשון בלבד, אשר הוא בחי' שאר ימים טובים, כמבואר אצלנו לעיל בענין הימים טובים (דרוש בית מועד עז ע"א)²⁸⁵⁷ שאין עליית ז"ן אז רק בנה"י דתבונה²⁸⁵⁸ לבד כנודע, כי שם אהיה במילוי יודיין

- מאיר הכוונה -

²⁸⁵² עי' זהר ח"ב רנז ע"א: והכא אתרשים שמא קדישא דאקרי אלהים בגין דאית אלהים חיים דאיהו לעילא לעילא סתים מכלא ואית אלהים דאיהו בי דינא דלעילא ואלהים דאיהו בי דינא דלתתא הדא הוא דכתיב (תהלים נח יב) אך יש אלהים שופטים בארץ אלהים עלאה רזא דאלהים חיים כליל לאלין דלתתא וכלא איהו חד.

תרגום: וכאן נרשם השם הקדוש שנקרא אלהים משום שיש אלהים חיים שהוא למעלה למעלה נסתר מהכל ויש אלהים שהוא בית דין שלמעלה ואלהים שהוא בית דין שלמטה זהו שכתוב אך יש אלהים שופטים בארץ אלהים עליון סוד של אלהים חיים כולל את אלה שלמטה והכל הוא אחד.

משם משמע שאלקים חיים היא בינה, וצ"ע אם זה כוונתו כאן.

²⁸⁵³ פע"ח: קטנות שני והוא אכדט"ם בנצח (נ"ל חיים שצ"ל בחסד²⁸⁵³) פי' שתכוין בו בסוד ה' אותיות שלו לבד שהוא חילוף ה' אותיות אלהים אח"כ בהוד (נל"ח שצ"ל בגבורה) הוא שם אכדט"ם ג"כ רק שתכוין בו כוונה אחרת והוא שתחלקהו לב' חלקים שהם א"ם ג"ל עי' לקמן פ"ו בד"ה מגיד (דף קיט ע"א) שכאשר נכללים בין הותבונה יחד אז הוי שם חג"ת דבינה וכאשר נחלקים אז הוי שם נה"י דבינה (גליונות הלש"ו על הפע"ח).

²⁸⁵⁴ עי' לעיל הערה 2826.

²⁸⁵⁵ עי' לעיל הערה 2772.

²⁸⁵⁶ היינו בחי' נס עי' לעיל הערה 2820.

²⁸⁵⁷ עי' ש"ש שאין בסדר הכוונות לכוין כך בשאר יו"ט, ועי' דבריו בר"ח אות ט &.

²⁸⁵⁸ נראה שכוונתו לנה"י שהיא בתבונה, וצ"ע עיי"ש, ועי' לעיל פ' ע"ג בסוף שאו"א מכונים חג"ת וישסו"ת נה"י.

שעה"כ

הוא בבניה, והויה דס"ג היא בתבונה²⁸⁵⁹, ולכן יום טוב הוא בנימ' ע"ג כמנין הויה דס"ג עם עשר אותיות, הם ע"ג כמנין יום טוב.

אבל דע כי אין זה אלא מה שנעשה מאליו²⁸⁶⁰, אבל אח"כ ע"י תפילותינו, וראי שעולים עד חו"ב עילאין כמבואר שם (עז ע"א) בפ' (ויקרא כג ד) אלה מועדי ה' מקראי קודש כו'²⁸⁶¹. אבל עתה בליל פסח, גדל הו"א אפי' גדלות השני, שהוא בבחי' חו"ב עילאין²⁸⁶². ולא עוד אלא שליל פסח גדולה מליל שבת, כי בליל שבת אין אל ז"א זולתי גדלות הראשון לבד²⁸⁶³ והל' של בחי' מקיפין דצלם, ואפי' המקיף דאות מ' דצלם אין לו בליל

- מאיר הכוונה -

וז"ל הפע"ח: ודע כי אלו המקיפים ל"מ דצלם יש גם כן בנצח הוד יסוד וחג"ת כפי הזמן כי יש בחינת צלם שלם בנצח הוד יסוד וצלם שלם בחג"ת אמנם בצאת ישראל ממצרים להיות החיצונים כל כך אחוזים ורצה המאציל העליון להגדיל אל הזעיר אנפין כל בחי' הגדלות האלו שעל ידי זה יתבטלו החיצונים ולא הספיק בגדלות ראשון כמו בשאר הזמנים וזה סוד כל הימים טובים שאין עלייתן רק בנצח הוד יסוד דתבונה לבד כמבואר אצלנו כי שם אה"ה דיוד"ן בינה ושם ס"ג בתבונה לכן יום טוב גימטריא ס"ג עם י' אותיות הרי ע"ג אם לא על ידי תפילתנו שאנו מעלין עד אבא ואמא כמבואר בפסוק אלה מועדי ה' ולכן הפסח הוא גדול מכל המועדים בבחי' זו.

²⁸⁵⁹ עי' אח"כ ג, ד.

²⁸⁶⁰ בשאר יו"ט.

²⁸⁶¹ עי' נהר שלום לד ע"ג: אמנם ב"ט מתעלים ויוצאים פרצופי האצילות מתוך ב"ע דקדושה וגם ב"ע דקדושה מתעלים ויוצאים מתוך ימי החול ר"ל דקלי' עד שיעור שנשאר נה"י וחג"ת דעשיה מלובשים בימי החול וזהו מה שנעשה מאליו ואח"כ ע"י התפילות דיו"ט מתעלים העולמות ועולים עוד מדריגה א' עד שעולים גם החג"ת דעשיה מתוך ימי החול ולא נשאר רק נה"י דעשיה מלובשים תוך ימי החול ולפיכך הותר מלאכת אוכל נפש שהם הנה"י. וזהו אצלי מ"ש הרב ז"ל כי גדלות א' נכנסת מאליו והוא כי בעליית העולמות עלו ז"ן למקום שהו עומדין ישו"ת ואחר כך ע"י התפלות דיו"ט עולים עוד עד מקום אר"א כל זה הוא סדר שיעור עליית העולמות אמנם המשכת המוחין לז"ן צריך להמשיך להם גם מישו"ת ממקום שהם עומדים בו עתה ויובן עם מ"ש בהקדמה ע"ש היטב וזה ודאי בין בחיצוניות בין בפנימיות.

²⁸⁶² עי' ע"ש שער פנו"ח פרק א: כל בחי' י"ס דקטנות נחלקות לג', והם עיבור יניקה ומוחין, שהם ג'ת דאלקים וג' אמצעים וג'ר, וכל זה נקראו חיצוניות. ואח"כ כל בחי' הגדלות יש בהם עיבור ויניקה ומוחין שהם ג'ת דהויר"ת וג' אמצעית וג'ר, וכל זה נקרא פנימיות. ועי' לעיל דרוש ב' ונלע"ד חיים. ועי' שער מיעוט הירח פרק ב' ד"ה אח"כ בהגיע תורה

עי' נהר שלום לד ע"ג ע"ע"ד: והנה עתה בערבית דליל פסח יכוין להמשיך כל המוחין דקטנות וגדלות שני דאר"א בז"ן כי גדלות א' כבר נמשך מאליו כי מה שנעשה על ידינו בחול נעשה מעצמו ב"ט אע"פ שערבית היא מדת לילה עכ"ז נמשכין כל המוחין דמדת לילה ויום כי זאת היא המעלה שיש לליל פסח על כל שאר ששבתות וימים טובים שבהם אין מוחין אלו נמשכין בז"ן אלא לאט לאט בהמשך סדר התפילות בערבית שחרית מוסף ומנחה משא"כ בליל פסח כי מה שהיה ראוי להמשך בתפילות הנזכר נמשך הכל בתפלה א' דערבית והויה זיווגא עילאה וכו' וזה לא בא מכחינו אלא מכח ורצון המאציל העליון שרצה ונתן כח בתפילה אחת דערבית להמשיך כל המוחין, וכו' כ"ז בפנימיות וכנגדו נמשכים כל המוחין בחיצוניות במעשה המצוה שבהגדה כנזכר בשער ב' משער חיצוניות ופנימיות כי כל מצות מעשיות הם וברכותיהם כגון ציצית ותפילין ושלש סעודות דשבת ואכילת מצה ופסח וקידוש על היין וסוכה ולולב והיוצא הנה הם לתקן ולהמשיך מוחין לחיצוניות העולמות וכל מצות שהם בדיבור לבד כגון התפילות ועסק התורה וכיוצא הוא לתקן ולהמשיך המוחין לפנימיות העולמות.

אמנם עי' פע"ח: כי בפסח אין שום זיווג למעלה מסיטרא דילן פירוש כי בשאר זמנים כל זיווג עליון אינו נעשה רק על ידי תפילתנו אך עתה אין בנו כח להמשיך המוחין ההם שלא כדרך הטבע רק שהוא יתברך למען רחמיו הפליא לעשות הדבר הזה ולא ע"י תפילתנו ולכן הוא זיווג מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן דלתתא.

²⁸⁶³ עי' דע"ה ח"ב קט ע"ב: בעת הזווג אינו יוצא הוא עצמו אלא רק נהיר לנוק' דרך דופן וכנ"ל סי' ב', ועי"ז הנה זווגם עתה רק לפרקים, כגון במוסף שבת, ובליל א' של פסח, ובשבעות, ושמיני עצרת, שאז הוא הזווג המעולה היותר עיקרי, שהוא ישראל ורחל פב"פ, משא"כ בשאר שום זמן. והוא משום כי אינם נשלמים בהמוחין דגדלות שני, שהוא המוחין דאר"א עלאין, שהם המוחין דחיה כהראוי, אשר על ידם הוא הזווג דפב"פ העיקרי דישאל ורחל, אלא רק באלו הזמנים לבד וכו' ונחשב כל הזווגים דכל שאר הזמנים כולם שהם בלתי המוחין דחיה, רק לבחי' זווגים דאחור באחור כנודע משער העקודים (פרק ב ופ"ח). ועכ"פ הוא כי הזווג העיקרי דפב"פ המעולה הוא עתה רק לפרקים, והוא ע"י גניזת האור שנתעלם, ואינו מתגלה בפועל אלא שעומד ביסוד רק בכח לבד, ונצרך לסיבובים שונים להוציאו מן הכח אל הפועל, וגם זה רק במיעוט מאד כנז' וכנ"ל סי' ב'.

שעה"כ

שבת כנו' במקומו²⁸⁶⁴. אבל בליל פסח יש לו אף גדלות שני דחו"ב עילאין כנו'. עוד יש בחי' מעלה אחרת בליל פסח יותר משאר י"ט ושבתות, והוא כי ביו"ט ובשבת אין ז"א עולה מדרגותיו בפעם אחד, אבל עולה מדרגה אחר מדרגה, ובכל תפלה ותפלה עולה מדרגה א' כנו' אצלנו בתפלת שחרית ומוסף ומנחה דשבת. אבל בליל פסח בפעם אחד עולה כל המדרגות שלא ע"י תפלות רבות²⁸⁶⁵ זו אחר זו, אלא בפעם אחת עולה עד גדלות השני²⁸⁶⁶ כמ"ש בע"ה.

האמנם יש יתרון לשבת מליל פסח, כי בליל פסח עולה עד חכמה ובינה עילאין לבד, אבל ביום שבת במנחה עולה עד (פא ע"ב) דיקנא דאריך אנפין כמבואר שם במקומו, אבל בפסח אינו עולה בדיקנא דא"א עד חג השבועות כמ"ש להלן בעזרת ה' ית'. וכל הסיבה²⁸⁶⁷ היא כדי שיתבטלו החיצונים מלהתאחו בו בהיותו גדל בפעם אחת תכלית כל מדרגות ההגדלה והעליה כנו'²⁸⁶⁸. וענין זה נרמז בפסוק אחד שסדרוהו בעלי ההגדה דליל פסח לאמרו בתוך סדר ההגדה, והוא פסוק (יחזקאל טו ז) ותרבי ותגדלי ותבואי בעדי עדיים כו'²⁸⁶⁹. והוא עם מה שביארנו, כי עתה ביציאת מצרים רבה וגדל ז"א בתכלית מדרגות גדולתו בפעם א' עד שגדל עד חג"ת דאו"א²⁸⁷⁰, שהם בחינת החו"ב עילאין כנו'. ושם בחג"ת הוא מקום הדרים והשדיים, וזמ"ש ותרבי ותגדלי כו' שדים נכונו כו'. ואמר "ותרבי" כנגד גדלות ראשון דנה", ואמר "ותגדלי" כנגד גדלות שני דחג"ת. וביאר הענין הגדלות זה הב' באיזה מקום הוא²⁸⁷¹, ואמר ותבואי בעדי עדיים, והם שלשה שמות אכדט"ם שבחג"ת הנז' שכל אחד מהם הוא בגימ' ע"ד, וזהו בעדי עדיים, עדי א' עדיים ב', הרי ג' פעמים ע"ד. וביאר היכן הוא מקום שלשה שמות אלו של אכדט"ם ואמר

- מאיר הכוונה -

²⁸⁶⁴ סד ע"א וע"ב עג ע"א וע"ב (לש"ו)

²⁸⁶⁵ עי' לעיל הערה & ורש"ש שם ויש כאן דיוק שבתפילה אחת נעשה.

עי' הערה 2963, ועי' דע"ה ח"ב קכג ע"ג: וזהו הענין ג"כ מ"ש הרב בכוונת פסח בתיקוני הכוסות והמצה, שהכוסות הוא בתיקוני המוחין דהאימא, והמצות הוא בתיקוני המוחין דאבא. הנה אמר הרב שם (דרוש ח) ([ה]) שכל התיקוני מוחין דהאבא אשר נעשים בהמצה הנה הם רק ברמז קטן לבד, ואינם מתקנים הם ממש ע"ש. והוא ג"כ מהטעם שאמרנו, כי אין בנו כח להמשיכם, ולא זכה לזה, ר"ל לתקנם כהראוי ולהמשיכם בזו"ן בקביעות שיהיו קבועים בהם לעולם, ועי"ז הם ביחוד תדירי דפ"פ העיקרי, הנה לא זכה לזה שום אדם מעולם, ולכן אין בנו כח להשיגם כלל, ולהמשיך אותם ממש אלא רק הרשימו שבהם לבד. והגם כי בליל א' של פסח הנה נתקן אז באמת המוחין דגדלות שני ג"כ בשלימות וכנודע בכוונת פסח (דרוש ג), אך זהו רק מה שנעשה ממילא ומעצמו, אך תיקוני הכוסות והמצות שאנו עושים, הרי הוא רק כדי לכלול את עצמינו ג"כ באותן התיקונים ולהמשיך אותן האורות עלינו ג"כ, וכמו שאמרנו לעיל דרוש ד' ענף כ"ד סי' ח' ע"ש. הנה עי"ז אנו אומרים כי אין בנו כח להשיגם ולכלול בהם אלא ברמז קטן שהוא ברשימו שבהם לבד וכנז' ודי בזה והבן.

²⁸⁶⁶ וזה נעשה מאליו גם עתה אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית וכל התיקונים שאנו עושים בהכוסות ובהמצות ובהגדה הוא רק להמשיך את כל אותן האורות עלינו ג"כ ולכלול את עצמינו בהם אבל למעלה הנה נעשה כל אותן התיקונים מאליו תיכף אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית משא"כ בשבת ושאר כל הימים טובים הנה נעשה עתה גם כל התיקונים דכ"א אשר למעלה ג"כ רק על ידינו שהוא ע"י התפילות והמצות שבכ"א כן נראה לי עיקר ולא כמ"ש המפרשים בזה (לש"ו) וכן הוא בדע"ה ח"ב קד ע"ג, עי' לעיל הערה 2820.

²⁸⁶⁷ כנ"ל & שהיא עולה כל כך במהרה.

²⁸⁶⁸ עי' פ"ח: אך עתה בפסח נכנס הכל ברוג עתה אחת ובפעם אחד וזהו כי בחפזון יצאת וכדי לשבר כח הקליפה מה שאין כן בשום פעם אחרת.

²⁸⁶⁹ ז"ל ההגדה: ויהי שם לגוי מלמד שהיו ישראל מצינים שם גדול עצום כמה שנאמר ובני ישראל פרו וישרצו וירבו ויעצמו במאד מאד ותמלא הארץ אתם ורב כמה שנאמר רבבה כצמח השדה נתתיך ותרבי ותגדלי ותבאי בעדי עדיים שדים נכונו ושערך צמח ואת ערום ועריה (ואעבר אליך ואראך מתבוססת בדמיק ואמר לך בדמיק חיי ואמר לך בדמיק חיי).

משמע שזה היה בגידולם בתוך מצרים לא כפי גדלותם ביציאה.

²⁸⁷⁰ היינו עד או"א המכונים חג"ת.

²⁸⁷¹ במקום באיזה מקום הוא איתא בפע"ח מה הפרש יש בו ובין גדלות א'

שעה"כ

שהם בחג"ת, אשר שם מקום הדדים והשדיים, וזמ"ש שדים נכונו²⁸⁷². או אפשר לפרש "ותרבי" כנגד קטנות ראשון, כי בתחלה בסוד העיבור היה בבחי' ג' כלילן בג', ועתה בקטנות ראשון שהוא זמן היניקה נגלו בו כל הו"ק "ותגדלי" כנגד גדלות ראשון, "ותבואי בעדי עדיים" קטנות השני שהוא שם אכדט"ם, "שדים נכונו" כנגד חג"ת גדלות שני.

ובזה יתבאר טעם למצות סיפור יציאת מצרים בליל פסח גם תבין הבנת מלת פסח מה ענינה. והענין הוא יובן עם הנז', כי הנה התבונה היא נה"י דאימא, והבינה הוא חג"ת²⁸⁷³. ונמצא כי ראש התבונה הוא בסיוס נה"י דבינה, עם היות שבהיותם נכללים יחד בפרצוף אחד הנק' אימא, נק' הבינה חג"ת דאימא כנז'. ונמצא כי התחלת מקום הגדלות השני דז"א הניתוסף עתה בליל פסח, משא"כ בשאר לילי יו"ט ושבתות כנז', הנה שם הוא במקום הפה של התבונה שהוא בג"ר שבה. וזהו לשון פסח, פ"ה ס"ח²⁸⁷⁴, כי שם הוא הפה

- מאיר הכוונה -

²⁸⁷² עי' פע"ח: ונחזור לענין הראשון כי שם אכדט"ם הוא גימט' ע"ד וזה ותרבי ותגדלי כי ביציאת מצרים לא היה כשאר הזמנים שיש שם גדלות אחד לבדו אך בכאן הוא גדלות אחר גדלות וזהו ותרבי ותגדלי ותרבי נגד נה"י ותגדלי נגד חג"ת

וביאור הענין הגדלות הב' מה הפרש יש בו ובין גדלות א' אמר ותבואי בעדי עדיים פי' ג' השמות אכדט"ם שיש בג' מדות חג"ת דאר"א וכל א' הוא ע"ד והם ג"פ ע"ד וזהו ותגדלי בעדי א' עדיים ב' הרי ג"פ ע"ד וכנגד הגדלות אמר שדיים נכונו שהם חג"ת דאמא שהם מקום השדיים.
²⁸⁷³ עי' ע"ח שער המוחין פרק יב: אר"א שרשם הם חג"ת נה"י לבד, כי חב"ד דאר"א לקחם עתיק והבן זה. נמצא, כי כל יש"ס ותבונה נקרא נה"י, וכל אר"א נקרא חג"ת. ועי' טנתא סוף א' מה לקח אר"א ממ"ה וב"ן. עי' לעיל הערה 2838.

²⁸⁷⁴ עי' ע"ח שער אנ"כ פרק ד: תבונה אינה מלבשת הבינה רק מהחזה ולמטה, ושם הם ג"ר דתבונה ומלבישין בטן דבינה, ובג"ר דתבונה, דהיינו בבינה אשר לתבונה, שם היה עיבור ז"א. ונמצא שהוא מכוון ומלביש בטן דאמא. והרי העיבור הוא בבינה דתבונה ובטן דבינה, שהוא יסוד בינה עלאה.

נ"ב א"מ כפי"ז נמצא שעליית ליל פסח אינו אלא עד ראש התבונה דהיינו חזה דבינה, וא"כ איך אמר בפרק זה שאין חסר לו רק עליית הדיקנא, והרי חסר לו כל חצאי פרצופים העליונים דאר"א. ואני זוכר כי ראיתי בכתבי רח"ו ז"ל מ"ש בדרוש ליל פסח גדלות א' נה"י, גדלות ב' חג"ת ר"ל דאר"א, כי ישסו"ת כנגד נה"י ואר"א עילאה כנגד חג"ת. ונמצא כפי"ז לקח כל פרצופי אר"א ואין חסר לו רק עליית הדיקנא וזה אמת גמור בעיני ואח"כ זכיתי ומצאתי למוהר"ח ז"ל בפ"ג משער אר"א וז"ל אר"א זה מחסד ולמטה וזה מגבורה ולמטה ונמצא חג"ת דבינה ונה"י דתבונה כנזכר בסדר ליל פסח אך ג"ר הם א"א עכ"ל ועיי"ש (הגוב"י אות יב).

איך אמר – נ"ב עיי' לעיל דף עז ע"ב במ"ש שם שנקדים לך הקדמה כו' וכן הוא בשער המוחין פרק ה' ובכ"מ והרי נמצא כי עלייתן באר"א עלאין הכוונה הוא שמתפשטים המוחין דאר"א עלאין בהזר"ן ע"י התלבשות הנה"י וחג"ת דהאר"א בהזר"ן והרי הם אז בג"ר דתבונה בבחי' הכלים דאר"א ובאר"א עלאין בבחי' המוחין דהאר"א (לש"ו). צ"ע בדברי הלש"ו אם כוונתו לזה שבכל עליית זר"ן יש עלייה לפרצופים עליונים, קשה איך שייך לכאן, אמנם יש דיבורים שם במוחין ה: לפעמים לוקח כולם ע"י בינה הכללית שהם בחי' יש"ס ותבונה, ולפעמים עולה יותר ולוקח כולם ממקום החכמה הכללית שהם אר"א עלאין, ולפעמים עולה יותר ולוקח כולם ממקום הכתר הכללית שהוא א"א ונוקבא. אמנם דע כי לעולם אי אפשר שיקחם אלא ע"י ישסו"ת, כי הרי הם עליונים ממנו, עכ"ל. ולפי זה מובן שכאן מתגלה הג"ר דישסו"ת ככלי, והמוחין מבפנים וצ"ע.

עי' פע"ח ז': והמוחין הם סוד חיי"ם בגימטר' ס"ח, עי' הערה 2817.

עי' דעה ח"ב קד ע"ד: והוא מ"ש (הגש"פ) ובמורא גדול זו גילוי שכינה, שנתגלה השכינה הקדושה למטה בעת הגאולה, וכן היה למעלה למעלה עד גילוי אור המלכות דא"ס ית"ש, ונכללו אר"א עלאין וישסו"ת בחד, ונתלבשו בהזר"ן, והוא ענין עלייתם בחג"ת שהוא סוד פסח, פה סח כנודע (פע"ח שער מקרא קודש פרק ד). ומתפשטים ומתלבשים כל המוחין דגדלות א' והב' אשר הן מצד אימא והן מצד אבא, מתפשטים ומתלבשים בהזר"ן תיכף אחר תפילת ערבית ברגע אחד מאליו ומעצמו ע"פ נס, ולכן אומרים הלל גמור תיכף אחר ערבית כמ"ש הטור בסי' תע"ג והש"ע סי' תפ"ז, שכן היה מנהג קדמונים משום שאז נעשה תשלום כל התיקונים למעלה מאליו ומעצמו בדרך נס. אך כל התיקונים שאנו עושין בכל מצות הכוסות והמצה וכל הסדר כולו, הוא רק לכלול את עצמנו באותן התיקונים ג"כ, ולהמשיך אותם עלינו, אבל למעלה נעשה הכל מעצמו תיכף אחר תפילת ערבית, כן נראה לענ"ד ברור וה"י יכפר.

עי' לקמן ריש דרוש יא והערה 3100. והיינו עד עכשיו הפה היתה סתום, ולא התגלה לא אורות המקיפים ואל הפנימים, וזה כולל הפנימיות של הפה שהוא ההו"ר"ת.

שעה"כ

של התבונה, ולכן צריך להרבות בספור שבח²⁸⁷⁵ יציאת מצרים. עוד יש בענין זה פירושים אחרים בענין פסח ובענין סיפור י"מ, ולקמן יתבאר בע"ה²⁸⁷⁶.

ודע כי אלו המוחין הנ"ל שהם עד תכלית גדלות שני דו"א הנכנסים בתוכו בליל פסח²⁸⁷⁷, הנה לסיבה זו אנו אומרים הלל גמור בליל פסח²⁸⁷⁸, משא"כ בשאר לילי יו"מ²⁸⁷⁹. והם מתקיימים בו כל הלילה, וכל יום א' של פסח, ולכן אומרים הלל גמור ביום א' של פסח. ואח"כ מסתלקים לגמרי כמתחלה, ואחר כך חוזרים ליכנס בסדר המדרגות מדרגה אחר מדרגה, מן היום הב' של פסח עד תשלום נ' יום של ספירת העומר שהוא חג

- מאיר הכוונה -

²⁸⁷⁵ לא מופיע בפע"ח.

²⁸⁷⁶ עי' נהר שלום לה ע"ג ד"ה יכוין לקיים מצות עשה.

²⁸⁷⁷ עי' הערה 2963.

²⁸⁷⁸ עי' נהר שלום & : ואגב נדרשתי ללא שואל כי בתפלת ערבית דליל פסח צריך לכוין להמשיך כל המוחין דקטנות וגדלות שניים דאו"א עילאין דמדת לילה ומדת יום כי (נ"ט ע"א) שיעור מה שנעשה בשבת ושאר י"ט ע"י כמה תפלות נעשה הכל עתה בתפלת ערבית וע"ז אנו אומרים אח"כ ההלל להודות לאל על הנס הזה שנתן בנו כח להמשיך הכל בתפלה אחת ועי' הערה 2879.

²⁸⁷⁹ עי' זהר אמור כה ע"ב: ר' יהודה שאל לר' אבא הא כתיב (ס"א האי דכתיב) שבעת ימים שאור לא ימלא צבתיכם וחדותא הוא כל שבעה אמאי לא אשתלים הלל כל ז' יומין כמו צבתיכם לאשתכח ח' יומין הלילא בשלימו וחדותא כל יומא ויומא ח"ל שפיר קאמרת אבא ידיעא הוא דהא הכא לא אשתקרו ישראל כל כך בכלל כמה לאשתקרו לבתר בגין כך בהאי ליליא דזוגא אשתכח (בכל אינון דרגין עלאיין) וחדותא דכלל אשתכח וישראל אשתקרו בהוא וחדותא עבידנא שלימו והלילא אשתלים (אבל באינון דרגין עלאיין) לבתר אע"ג דכלהו משתכחי עד כען ישראל לא אשתקרו בהו ולא אשתקרו לאתגלייא רשימא קדישא ולא קביבו אורייתא ולא עאלו צמה דעאלו לבתר בגין כך צבתיכם שלימו דכלל אשתכח ביה וחדותא דכלל יתיר אבא הכא עד כען לא זכו ולא אשתכח שלימו ביה כ"כ אע"ג לאשתכחו כל ז' לאו הוא באתגלייא וישראל עד לא אשתקרו בהו דקא חזי וע"ד חדותא דכלל ושלימו דהלילא בהאי ליליא בגין ההוא חולקא לאשתקרו ביה מ"ט דכיון דבהוא ליליא זוגא אשתכח כל קשורא דכלל אשתכח בצטרא דזוגא ולא בצטרא דישראל דכד זוגא אשתכח בה משתכחי אלין תרין (ס"א תלת) דרגין דקיימין עלה וכד אלין משתכחי הא כל גופא אשתכח בהו וכדין שלימו דכלל וחדותא מכלל והלילא אשתלים דהא כדין אשתכח סיהרא בכלל אבא לא לבתר דכל יומא ויומא אשתכחי וישראל עד לא זכו בהו הא לאו הלילא שלימא כמו בזמנין אחרנין ח"ל ר' יהודה שפיר הוא והכי הוא ודאי והאי זמנא אחרא שמענא ליה בהאי גוונא ואנשינא מלי:

תרגום: רבי יהודה שאל את רבי אבא, הרי כתוב (זהו שכתוב) שבעת ימים שאור לא ימלא צבתיכם, ושמחה היא כל שבעה. למה לא נשלים הלל כל שבעת הימים כמו בצבתיכם שמונה ימים הלל בשלמות של שמחה כל יום ויום. אמר לו יפה אמרת, אבל ידוע הוא שהרי כאן לא נקשרו ישראל כל כך בכלל כמו שנקשרו אחר כך, לכן כלילה הזה שזוג נמלא (בכל אותן דרגות עליונות) ושמחת הכל נמלאה, וישראל נקשרו באותה שמחה, עושים שלמות וההלל נשלים (אבל באותן דרגות עליונות) אחר כך, אף על גב שכולם נמלאים עד כעת ישראל לא נקשרו בהם, ולא נפרעו לגלות את הרושם הקדוש, ולא קבלו תורה ולא נכנסו צמה שנקנסו אחר כך, לכן בצבתיכם שלמות הכל נמלאה בו, ושמחה של הכל יותר. אבל כאן עד עכשיו לא זכו ולא נמלאה בו שלמות כל כך, אף על גב שנקשרו כל השבעה אינו בהתגלות, וישראל טרם שנקשרו בהם כראוי, ועל כן שמחת הכל ושלמות ההלל כלילה הזה, משום אותו החלק שנקשרו בו למה, שכיון שנקשרו באותו הלילה זוג, כל הקשר של הכל נמלא בצד של הזוג ולא בצד של ישראל, שכאשר זוג נמלא בה נמלאה שתי (שלש) הדרגות הללו שעומדות עליה, וכשאלה נמלאות, הרי כל הגוף נמלא בהם, ואז שלמות הכל ושמחה מן הכל, וההלל נשלים, שהרי אז מתעטרת הלצנה בכל, אבל לא אחר כך, שכל יום ויום נמלאים, וישראל טרם שזכו בהם הרי אין ההלל שלם כמו בזמנים אחרים. אמר לו רבי יהודה יפה הוא וכך הוא ודאי, והרי פעם אחרת שמעתי אותו בצורה הזאת ושכחתי את הדברים.

שעה"כ

השבועות כמ"ש בע"ה בענין ספי' העומר²⁸⁸⁰. ולכן אין אומרים בשאר ימי הפסח הלל גמור אלא בדילוג, וטעם הדבר הוא כי לסבת אחיזת החיצונין ב"א בתכלית תוקף אחיזתם, לכן הוצרך להגדל בפעם אחת כל המדרגות של הגדלתו כדי שיתבטלו החיצונין, ואחר שנתבטל הוחזר הדבר לטבעו ליגדל בסדר הגדלתו מדרגה אחר מדרגה.

גם בזה תבין מ"ש בס"ה בפ' אמור (דף צה ע"ב²⁸⁸¹) כי בליל פסח הוא זיווגא עילאה מסטרא דלעילא ולא מסטרא דילן. והענין הוא, כי בשאר הי"ט נכנסין המוחין בסדר

- מאיר הכוונה -

²⁸⁸⁰ עי' ש"ש: לפיכך אין לכוון כוונת התפילות הנז' לעיל בסדר תפילת השחר וק"ש והעמידה מיום ב' של פסח עד שבועות אלא לומר תפילה פשוטה.

ועי' נהר שלום (לב ע"ב): לכאורה נראה שאין לכוין כלל בשום כוונה חוץ מכוונת המשכת המוחין שבסדר העומר ותו לא מפני פחד הקלי' שלא יתאחזו כנודע (ע"ו ע"א) כמ"ש האר"י ז"ל כי אחר עבר יום א' דפסח ונסתלקו המוחין חזרו החיצונים להתאחז אבל לא אחיזה גמורה כבתחילה כי כבר נתבטלה אחיזתם הגדולה וחזרו להתאחז בדמים ההם ואז נכנסין המוחין כסדר המדרגות וכפי סדר כניסתם כך הוא סדר ביטול אחיזתם לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומר שהוא ענין שבעת ימי נקיים ואז נטהרת מטומאתה ונגמרת להטהר בחג השבועות ואז חוזרת להזדווג עמו ע"כ מדרוש ג' דדרושי הפסח ע"ש. ועי' לקמן הערה 2888.

²⁸⁸¹ ז"ל: ת"ח בארצ'סר (נ"א בחמיסר) ובשעתא לזווגא דסיהרא אשתכח בשלימו עם שמשא וכתרין תתאין לא משתכחין כל כך בעלמא דהא בחדתותי דסיהרא זינין זישין משתכחין ומתערי לאתפשטא בעלמא ובשעתא לזווגא דסיהרא אשתכח בנהירו דשמשא בשלימו מתכנשי כלהו לאתר חד וקדושי מלכא מתערו קדין כתיב ליל שמורים הוא ליי' דהא זווגא קדישא אשתכח והוא שמורים בכלל:

ר' אחא אמר בגין כך תקונא דכלל (נ"א דכלל) בההוא יומא ובליליא אשתכח ישובא דביתא ווי לאינון דלאו מבני ביתא נינהו כד אתאן לאזווגא אורייתא (ס"א אריותא) כחדא ווי לאינון דלא אשתמודעין גבייהו בגין כך ישראל קדישין מתקנין לון ביתא כל ההוא יומא ועל ידיהו עיילי מאן דעיילי ואינון חדאן וזמין חדווייהו זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי א"ר יוסי למה לן לאתרחא כולי האי קרא שלים הוא דהא דהאי ליליא זווגא עלאה קדישא אתער ואשתכח הה"ד הוא הלילה הזה ליי' שמורים מאי שמורים תרי זווגא דסיהרא בשמשא לכל בני ישראל לדורתם דהא מכאן ולהלאה נתאחדו ונתקשרו בקשרא דשמשא קדישא ונפקו מרשותא אחרת בגיני כך בארבעה עשר מתקני גרמייהו ומבערי חמץ מבינייהו ועיילי ברשותא קדישא וכדין מתעטרי חתן וכלה בעטרוי דאימא עלאה ובעי ב"נ לאחזאה גרמיה דאיהו בר חורין.

תרגום: בא וראה בארבעה (בחמשה) עשר, ובשעה שזווג הלבנה נמלא בשלמות עם השמש, והכתרים התחתונים לא נמלאים כל כך בעולם, שהרי בחדש הלבנה נמלאים מינים רעים ומתעוררים להתפשט בעולם, ובשעה שהזווג של הלבנה נמלא באור השמש בשלמות, כולם מתכנסים למקום אחד, והקדושות של המלך מתעוררות אז כתוב ליל שימורים הוא לה', שהרי הזווג הקדוש נמלא והוא שימורים בכל.

רבי אחא אמר לכן תקון של הכל [של הכלה] הוא באותו יום, ובלילה נמלא הישוב של הבית, אוי לאותם שאינם מבני הבית, כשכאים להזדווג התורה [האריות] יחד, אוי לאותם שלא נודעים אלכם, לכן ישראל הקדושים מתקנים להם הבית כל אותו היום, ועל ידם נכנסים מי שנכנסים, והם שמחים ומזמרים שניהם, אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. אמר רבי יוסי, למה לנו להטריח כל זה מקרא שלם הוא, שהרי בלילה הזה הזווג העליון הקדוש מתעורר ונמלא, זהו שכתוב הוא הלילה הזה לה' שימורים, מה זה שימורים, שנים, הזווג של הלבנה עם השמש לכל בני ישראל לדורותם, שהרי מכאן והלאה נתאחדו ונקשרו בקשר של השם הקדוש, ויאלו מרשות אחרת, לכן בארבעה עשר מתקנים את עצמם ומבערים חמץ מביניהם ונכנסים לרשות הקדושה, ואז מתעטרים חתן וכלה בעטרות האם העליונה, ונריך אדם להראות את עצמו בן חורין.

וז"ל השעה"פ (פנחס): ואמנם להיות כי שני מיני זווגים, אחד על ידינו ואחד ע"י זולתנו לכן לא כתיב ביה לא יעשה מאליו, ולא תעשו אותם. ואמנם בחג המלות, ובראשי חדשים, נעשה הזווג העליון, אבל אינו על ידינו אלא. מאיליו, כי ז"ס מ"ש בזהר בפרשת אמור, לזווגא דפסחא לאו

שעה"כ

המדרגות בטבעם, ולכן נעשה הזווג העליון ע"י בתפלותינו ומעשינו. אבל בליל פסח הוגדל ז"א שלא כדרך טבע, כי לא היה יכולת בדינו ע"י תפלותינו להגדילו (פא ע"ג) ברגע אחד תכלית ההגדלה, ואין זה אלא ברחמי המאציל יתברך אשר הפליג חסדו ברחמיו לעשות גם הגדול ההוא שלא כדרך טבע, ולא נעשה על ידינו אלא מאלינו²⁸⁸². ובוה תבין ענין איסור הזווג בליל פסח²⁸⁸³ משא"כ בשאר הי"ט שהותר הזווג אלינו, ואדרבה יש חיוב מצות עונה, יען כי ע"י התחתונן נעשה אז הזווג העליון, אבל בליל פסח שאין הזווג העליון נעשה על ידינו, נאסר לנו הזווג התחתון²⁸⁸⁴. ודע, כי ראיתי אנשי מעשה נוהגים לעסוק בתורה כל ליל פסח עד הבוקר, וכמש"כ (הגש"כ) מעשה בר"א ור"א בן עזריא שהיו מספרים ביצ"מ כל אותו הלילה כו'.

גם בזה תבין מ"ש בס"ה בפ' אמור (צז ע"א) כי ענין ימי ספי' העומר הם בסוד ספירת ז' ימי נקיים כדרי שתטהר האשה העליונה לבעלה בחג השבועות²⁸⁸⁵. וקשיא טובא

- מאיר הכוונה -

איהו מסטרא לילן, ולכן נאמר בר"ח ובחג המזלות, על עולת התמיד יעשה, כי יש זווג עליון ונעשה מאיליו:

²⁸⁸² עי' לעיל הערה 2820 והערה 2821.

²⁸⁸³ הובא לעיל הערה 2879. ועי' פע"ח: אסור לשמש מטתו אם אינו מטבילת מצוה. ועיי"ש בגליונות הלש"ו: ולכן אסור כדי שלא יתקנאו החיצונים וישלוטו הם בהזווג הזה ח"ו ע"י שאין בנו כח להמשיך אז המוחין דזווג מלמעלה (לש"ו).

²⁸⁸⁴ כי תכלית ההגדלה שהיה אז הרי היה בהכרח משום תוקף אחיזת החיצונים והיה כ"ז מגרמת וסיבת התחתונים וכנודע הללו עובדי ע"ז והללו כו' ולכן נאסר הזווג למטה שלא יגרום קטרוג ע"ז משום שהרי גודל העלייה שהיה אז היה רק בנס ע"י הכרח סיבת החטא (לש"ו).

²⁸⁸⁵ ז"ל: רבי אבא ורבי חיאל הוו אזלי צאורחא א"ר חיאל כתיב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הציאכם את עמר התנופה מאי קא מיירי א"ל הא אוקמוה חצרייא אצל ת"ח ישראל כד הוו צמלכא הוו צרקותא אחרא והוו אחידן צמלכותא כאתת לה כד היא יתבא ציומי למסאבותא צתה לאתגזרו עאלו צחולקא קדישא לאקרי צתת כיון לאתאחדו ציה פסק מסאבותא מנייהו כדא אתתא כד פסקו מנה דמי מסאבותא צתה לאתפסקו מנה מה כתיב וספרה לה שצעת ימים ארף הכא כיון לעאלו צחולקא קדישא פסקא מסאבו מנייהו ואמר קצ"ה מכאן ולהלאה חושבנא לכיותא:

וספרתם לכם לכם דייקא כד"א וספרה לה שצעת ימים לה לעצמה ארף הכא לכם לעצמכם ולמה צגין לאתדכאה צמיין עלאין קדישין ולצתה למייתי לאתחצרה ציה צמלכא ולקצלא אורייתיה התם וספרה לה שצעת ימים הכא שצעת צתות אמאי שצעת צתות צגין למזכי לאתדכאה צמיין דההוא נהר דנגיד ונפיק ואקרי מים חיים וההוא נהר שצעת צתות נפקו מניה ועל דא שצעת צתות ודאי צגין למזכי ציה כמה לאתתא דכיו לילה צליליא לאשתמשא צבעלה כך כתיב וצרתה הטל על המחנה לילה על המחנה כתיב ולא כתיב וצרתה הטל לילה אלא על המחנה צגין דיורד מההוא נקודה על אינון יומין לאתקריאו מחנה ומתחצרת צמלכא קדישא ואימתי נחת האי טלא כד קריבו ישראל לטורא דסיני כדין נחת ההוא טלא צשלימו ודאי ואתפסקת וזהמתן מנייהו ואתחצרו ציה צמלכא וכ"י וקבילו אורייתא והא אוקימנא ובההוא זמנא ודאי כל הנחלים הולכים אל הים לאתדכאה ולאסתחאה וכלא אתקשרו (ס"א אתקדשו) ואתחצרו ציה צמלכא קדישא:

תרגום: רבי אבא ורבי חיאל היו הולכים בדרך, אמר רבי חיאל כתוב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הציאכם את עומר התנופה, כמה מדובר. אמר לו הרי פרשה החצרים, אצל צא וראה כשהיו ישראל צמלכא, היו צרקות אחרת והיו אוחזים בטומאה, כאשה הזו כשהיא יושבת צימי טומאתה. אחר שגמלו נכנסו צחלק הקדוש שנקרא צתת, כיון

שנאחזו בו, פסקה מהם הטומאה, כאשה הזו שפוסקים ממנה דמי טומאתה. אחר שפסקו ממנה מה כתוב, וספרה לה שצעת ימים, אף כאן כיון שנקנסו צחלק הקדוש, פסקה מהם טומאה, ואמר הקדוש צרוך הוא מכאן ולהלאה חשבון לטהרה.

וספרתם לכם, לכם דווקא, כמו שנאמר וספרה לה שצעת ימים, לה לעצמה. אף כאן לכם לעצמכם,

שעה"כ

דכיון שהיה זווג עליון בליל פסח כמו שזכרנו בשם ס"ה בפ' אמור²⁸⁸⁶, א"כ הרי יצאת מחלאת טומאה של גלות מצרים ונטהרה לבעלה ונזדווגה עמו, ואיך חוזרת אחר הזווג ההוא לספור ימי נקיים²⁸⁸⁷. אבל הענין יובן עם הנז', כי הנה ענין הטומאה הזאת היא נמשכת מאותם ה' דמים של טומאה שקבלה בזמן גלות מצרים מבחי' לבוש הגבורה, מתמצית הנשאר מסיגיה כנ"ל. ולכן היא צריכה להטהר מאותם הדמים הטמאים, כי אז היו החיצונין נאחזים בה ג"כ. ובליל פסח אשר הגדיל ז"א ברגע אחד כל ההגדלות ההם, נפסקו הדמים ההם ונתבטלה אחיזת החיצונין לא בז"א ולא בנוק' כלל ועיקר, ולכן נטהרה ולא הוצרכה למנות ז' נקיים בעבור כי נטהרה לפי שעה שלא בדרך טבע. אבל אחר עבור

- מאיר הכוונה -

ולמה, כדי להטהר צמים קדושים עליונים. ואחר כך להתחבר עם המלך ולקבל תורה שם. וספרה לה שבעת ימים, כאן שבע שבתות. למה שבע שבתות, כדי לזכות להטהר צמים של אותו נהר ששופע ויוצא ונקרא מים חיים. ואותו הנהר שבע שבתות יצאו ממנו, ועל כן שבע שבתות ודאי, כדי לזכות בו, כמו שאשה טהרה כלילה לשמש עם בעלה, כך כתוב וצדקת הטל על המחנה לילה, על המחנה כתוב ולא כתוב וצדקת הטל לילה, אלא על המחנה, משום שירד מאותה נקודה על אותם הימים שנקראו מחנה, ומתחברת עם המלך הקדוש. ומתי יורד הטל הזה, כשקראו ישראל להר סיני, אז ירד אותו הטל בשלמות ונטהרו ופסקה זוהמתם מהם, והתחברו עם המלך ועם כנסת ישראל, וקבלו תורה. והרי בארנו, ובאותו זמן ודאי כל הנחלים הולכים אל הים להטהר ולרחץ, והכל נקשרו (התקדשו) והתחברו עם המלך הקדוש.

ועיי"ש ברע"מ: וספרתם לכם ממחרת השבת וגו' פקודא דא לספור ספירת העמר הא אוקימנא ורזא דא ישראל אע"ג דאתדכו למעבד פסחא ונפקו ממסאבו לא הו' שלמין ודכיון דקרא חזי וע"ד לאו הלל גמור ציומי דפסח דעד כען לא אשתלימו דקרא יאות כאתתא דנפקא ממסאבו וכיון דנפקא מתמן ולהלאה וספרה לה אוף הכא ישראל כד נפקו ממאריס נפקו ממסאבו ועבדו פסח למיכל דפתורא דאצוהון מתמן ולהלאה יעבדון חשבנא למקרב אתתא לבעלה לאתחברא בהדיא ואינון נ' יומין דכיון לאעלא לרזא דעלמא דאתי ולקבלא אורייתא ולמקרב אתתא לבעלה ובגין דאלין יומין ימין דעלמא דדוכרא לא אתמסר חשבנא דא אלא לגברי בלחודייהו וע"ד חשבנא דא בעמידה איהו ומלין דעלמא תתאה דישיבה ולא בעמידה ורזא דא כלוחתא דעמידה ולכותא מיושב ואלין חמשין מ"ט אינון כלל אנפי אורייתא דהא ציומא דנ' איהו רזא דאורייתא ממא ואלין אינון חמשין יומין דביה שמטה ויובלא ואי תימא חמשין מ"ט אינון חד טמירא איהו ועלמא אסתמיד עליה ובהוא יומא לחמשין אתגליא טמירא ואתכסיא (נ"א ואתכח) ביה כמלכא דאתי לבי שושביניה ואתכח תמן אוף הכא יומא לחמשין והא אוקימנא רזא דא:

תרגום: וספרתם לכם ממחרת השבת וגו', מראה זו לספור ספירת העומר, הרי בארנו. וסוד זה ישראל אף על גב שנטהרו לעשות פסח ויצאו מן הטומאה, לא היו שלמים וטהורים כראוי, ועל כן אין הלל גמור ציומי הפסח, שעד עכשיו לא השתלמו כראוי, כמו אשה שיוצאת מטומאה, וכיון שיצאה משם והלאה וספרה לה, כמו כן כאן ישראל כשיצאו ממאריס יצאו מטומאה ועשו פסח לאכול בשלחן אביהם, ומשם והלאה יעשו חשבון לקרב אשה לבעלה להתחבר עמו. ואותם חמשים ימים של טהרה להיכנס לסוד העולם הבא ולקבל תורה, ולקרב אשה לבעלה, ומשום שהימים הללו ימים של עולם הזכר, לא נמסר חשבון זה אלא לגברים לבדם. ולכן חשבון זה הוא בעמידה, ודברי העולם התחתון דישיבה ולא בעמידה. וסוד זה תפלת העמידה, ותפלה של מיושב. והחמשים הללו הם ארבעים ותשע, כלל הפנים של התורה, שהרי ציום החמשים הוא סוד תורה ממא, ואלו הם חמשים ימים שבו שמטה ויובל. ואם תאמר חמשים הרי הם ארבעים ותשע, אחד הוא טמיר והעולם נסמך עליו, ובאותו יום החמשים התגלה הטמיר והתכסה (ונמלא) בו, כמו מלך שבא לבית שושבינו ונמלא שם, אף כאן יום החמשים, והרי בארנו את הסוד הזה.

²⁸⁸⁶ הובא לעיל הערה 2879.

²⁸⁸⁷ ז"ל הפע"ח: ונודע הוא שאין לה טומאה אחרת רק אותה ראשונה של מצרים.

שעה"כ

יום א' של פסח, ונסתלקו המוחין, חזרו החיצונים להתאחו בדמים, אבל לא אחיזה גמורה כבתחלה, כי כבר נתבטלה אחיזתם הגדולה, וחזרו להתאחו בדמים ההם, ואז נכנסין המוחין בהם בסדר המדרגות, וכפי סדר כניסתם כך הוא סדר ביטול אחיזתם לאט לאט בהמשך ימי ספירת העומר, שהוא ענין ספירת ז' נקיים, ואז נטהרה מטומאתה ונגמרה להטהר בחג השבועות²⁸⁸⁸, ואז חוזרת להודווג עמו כמ"ש לקמן בע"ה ענין זה. לפי שכפי הנז' יש קושיא גדול' שא"כ איך שאר ימי הפסח נק' יו"ט כיון שעדיין לא נטהרה מטומאתה עד חג השבועות, וגם שבתות ור"ח אשר בין פסח לעצרת, ולמטה בענין יום ז' של פסח ענין קריעת ים סוף יתבאר זה היטב בע"ה.

דרושי הפסח דרוש ד

יבאר ענין החמץ והשאור מה עניינם בפסח, אבל הדרוש הוא מלוקט²⁸⁸⁹.
הנה כתוב בתורה כמה שנוים ושמות מחולפים, כי כתיב (שמות יג ג) לא יאכל חמץ, וכתיב (שם יב כ) כל מחמצת לא תאכלו, וכתיב (שם יט) שאור לא ימצא בבתיכם, וכתיב (שם לד) משארותם צרורות בשמלותם כו'. והענין הוא זה, דע כי בז"א יש ב' בחי' מוחין, א' צלם דאימא, וא' צלם דאבא, ושניהם זה בתוך זה כנודע²⁸⁹⁰. אבל אני מסופק במה ששמעתי, אם שמעתי שהוא בבחינת מוחין דקטנות או דגדלות, ויש פנים לכאן ולכאן ואין בידי להכריע. ולכן אכתוב את כל הדרוש בבחי' מוחין סתם ולא אזכיר אם הם דקטנות או דגדלות.

והנה בחי' שם חמץ הוא במוחין דמצד אבא, ושם שאור הוא במוחין דמצד אימא. כי דינים דאימא הם יותר תקיפין על של אבא, כדמיון השאור שכחו חזק מן החמץ, כי השאור מחמיץ לאחרים, ולסיבה זו יותר אחיזה אל החיצונים בשאור שהם מוחין דאימא מדאבא שהוא חמץ. והנה שם שאור הוא חסר ו' כנודע, והנה הש' הוא כנגד המוח דחכמה דאימא שהוא שם אלקים דיודיין העולה בגימ' ש'. ואות הר' היא כנגד המוח דבינה מצד אימא, והוא אלקים פשוט בריבועו שהוא עולה ר', ולפי שמוח הבינה הוא יותר דין ממוח החכמה לכן הוא בסוד האחוריים דאלקים²⁸⁹¹. ואות א' הוא מוח הדעת דמצד אימא שהוא שם אלקים במילוי אלפיין²⁸⁹², ולכן א' זו רומזת על היות מילוי באלפיין, אבל לפי שמוח הזה הוא גרוע וקטן מב' המוחין האחרים, לכן אין ניכר בו חשבון מילוי רק הוראת מילוי שהוא באלפיין כנו²⁸⁹³. ונמצא כי מלת שאר היא כללות ג' מוחין דז"א מצד אימא. והנה מזה נראה (פא ע"ד) כי אלו המוחין הן מן הקטנות²⁸⁹⁴.

וחמץ הוא במוחין דמצד אבא. וכבר הודעתך (שעה"פ בראשית²⁸⁹⁵) ענין עץ הדעת טו"ר שהוא בחי' היסוד דאימא שבדעת דז"א, אשר נפסק בחוזה, ושם הוא מתגלה, ואז יש

- מאיר הכוונה -

²⁸⁸⁸ עי' פע"ח פסח ח: והנה כל שאר הימים עד שבועות כל הזיוגים הנעשים בימים ההם אפילו בשבתות ההם הם זיוג דקטנות דוגמת הזיוג הזה של יום ז' דפסח כפי בחי' המוחין שיש לו אז בזמן ההוא אמנם הם עד חג השבועות כנ"ל.

²⁸⁸⁹ פע"ח: והנה מציאת דרוש אחד אמר לנו מורי זלה"ה ואיני זוכרו רק שמץ מנהו רק מעט מזעיר כמלקט שבלים.

²⁸⁹⁰ פע"ח: יש לז"א מוחין בב' פנים א' מאבא וא' מאמא והנה כבר נתבאר זה בסוד עץ הדעת טוב ורע שהם סוד היסוד דאמא שבתוך ז"א שממש יניקת החיצונים

²⁸⁹¹ וריבוע הוא אחוריים עי' &.

²⁸⁹² עי' לעיל סוד יה"א פ ע"ד ועיי"ש שזה קטנות.

²⁸⁹³ פע"ח: אינו ניכר בו רק כללות הארת הא'

²⁸⁹⁴ פע"ח: ואמנם כל זה הם בהיותן עדיין תוך הז"א שגם משם יש קצת אחיזה להחיצונים דהיינו אל הדינים לכן אנו מבערין חמץ ושאור שלא ינקו החיצונים עתה ואין אנו חפצים בדין בפסח כמש"ל באריכות.

²⁸⁹⁵ ז"ל: גם לסבה אחרת, כנודע כי אין אחיזת החיצונים אלכ' בז"ת לאילנות, אבל מן אימא ולמעלה, אין להם אחיזה. וכיון שאלו השני מוחין הם נחונים תוך הכלים של אימא, אין החיצונים

שעה"כ

מקום אחיזה אל החיצוני²⁸⁹⁶. והנה נמצא כי חמץ ושאר הם זכרים, כי הם מוחין דז"א מצד אבא ומצד אימא, ובהיותם עדיין בתוכו יש קצת אחיזה אל הדינין. ואמנם מחמצת ומשארית הם בחי' אלו בהיותם בסוד הנקבה.

והענין הוא, כי הנה לאה עומדת ממש באחורי המוחין דז"א ויונקת משם, ונעשים בה בחי' מוחין שבה²⁸⁹⁷. ובחינת הארה היוצאת ממוחין דאבא אל לאה נקראת מחמצת נוקבא²⁸⁹⁸, והארה היוצאת ממוחין דאימא אל לאה נק' משארית נוקבא²⁸⁹⁹. ומלת מחמצת נגזר מן חמץ, ומשארית מן שאור. והנה מחמצת הוא אותיות חמץ תם, וכן משארית הוא

- מאיר הכוונה -

שולטים שם, ולכן נקרא חיים. כי אין החילונים הנקרא מות, שולטים בהם כלל. והם אורות טוב, ולא רע. חיים, ולא מות. ולכן לא נטווה אדה"ר על עץ חיים, אבל על עץ הדעת, שהוא בחי' המוח השלשי של הדעת, אשר על שמו נקרא ז"א עץ הדעת כנזכר. הנה יש בו שני מוחין מוחין אחרים, בהיותו מתפשט מן החזה ולמטה, והוא, כי ראשיתו של הדעת הזה הוא טוב ולא רע, לפי שהוא נתון למעלה, באמצע ז' המוחין דז"א צראשן, וכבר ביארנו שכל בחי' ג"ר אין אחיזה בהם אל החילונים. ועוד טעם שני, כי שם יש לו שתי כלים, שהם, כלי היסוד לאימא, וכלי הראש עלמו דז"א, ואינם יכולים להתאחז בדבר המכוסה תוך ז' כלים. ועוד טעם ג', כי החילונים אינם שולטים במקום שיש כלי לאימא כנז"ל. האמנם, סופו של הדעת הזה, והוא כשמתפשט מן החזה ולמטה אז הוא טו"ר כי החילונים נאחזים שם, כי נחצטלו ג' הטעמים הנזכרים כי אעפ"י שהדעת גם הוא נקרא מות, הוא במקום המוחין למעלה. אבל כשמתפשט במקום הת"ת הנקרא גוף, אינו בחי' מות, והחילונים נאחזים. גם היסוד לאימא, נשלב ונגמר עד החזה בלבד, וכיון שאין כלי לאימא מלביש הדעת, נאחזים בו הקליפות. ובפרט שאין להם שם רק כלי אחד בלבד, שהוא כלי גופא דז"א, ולכן החילונים יכולים לשלוט בהם, ולהתאחז באורות הדעת המתגלים מן החזה ולמטה:

ויען היות הדעת הזה נחלק לב' בחי', שהוא עד החזה, ולמטה מן החזה. לכן לא קאמר ומעץ הדעת סתם, רק ומעץ הדעת טוב ורע, ר"ל, מבחי' סופו, מן החזה ולמטה, אשר שם הוא טוב ורע, משם לא תאכל. כי מה שיונקת סטרא דקדושה מהם נקרא טוב, ומה שיוכל הארתו לחוץ מגופא דזעיר דרך הדפנות של הכלי, ויונקים ממנו החילונים, נקרא רע:

והרי נמצא, כי עץ הדעת הוא בחי' אורות הדעת במקום התגלותם, שהוא בקו אמלעי מן החזה ולמטה, בכל מקום שהוא, בד' עולמות אצ"ע, בז"א שבהם. ולהיות כי הדעת מלוכב ציבור לאימא, לכן אמרו בס"ה ובתקונין, כי עץ הדעת הוא באימא. ולהיות כי התחלת ראש רחל נוקביה דזעיר, מתחיל מאחורי זעיר, מכנגד החזה ולמטה, לכן גם היא נקראת עץ הדעת בספר התיקונין, כי היא לוקחת מן אותם האורות המגולים, ונבנית מהם כנודע. והרי נתיישב, כל המאמרים הסותרים זה את זה. ובפרשת ויאל, בפסוק ותגנוב רחל את התרפים, נתבאר היטב ענין חטאו של אדם, וענין עץ הדעת וע"פ

עוד כריך שתדע, כי ענין אחיזת החלונים באורות המגולים האלו, שהם מבחי' הדעת למאלד אימא, אינו אלא בזמן שלא נכנסו המוחין המלוכבים בנה"י דאבא תוך זעיר. אבל כשנכנסים גם הם, אז אין אחיזה כלל אל החלונים, באורות עץ הדעת דמאלד אימא, אפילו שהם מגולים כנזכר. לפי שאבא הוא עליון מאימא, ואין שום אחיזה כלל לחלונים, במקום שיש שם בחי' כלים והארות דאבא, כלל ועיקר, והוא דוחה את החלונים לגמרי, כנזכר אללינו בפרשת תזריע, בענין הטרעה, בסוד (ויקרא י"ג ז') והוצא אל אהרן הכהן. וע"פ ותזין, ענין אחיזת החלונים בנה"ד מה ענינו, ואיך אחיזתם נקרא לרעה, שהם שאת או ספחת או בהרת. ולהיות, כי עתה עדיין לא נכנסו בז"א רק מוחין לאימא בלבד, לכן נטווה ומעץ הדעת טוב ורע לא תאכל ממנו:

²⁸⁹⁶ עי' לעיל עט ע"ד יוסיף דעת יוסיף מאוב.

²⁸⁹⁷ עי' שער מוחין דצלם פרק ד.

²⁸⁹⁸ נמחק בפע"ח.

²⁸⁹⁹ נמחק בפע"ח.

שעה"כ

שאר תם. וזה יובן במה שהודעתך²⁹⁰⁰ בפסוק (בראשית נה כז) ויעקב איש תם, ר"ל בעלה דמטרוניתא (זהר ח"א כא ע"ב). לאה הנק' תם בסוד (תהלים לט ה) ומדת ימי מה היא (ע"ח שער לו"ד פרק א)²⁹⁰¹, מדת, ת"ם ד'²⁹⁰², ור"ל המוחין של חמין המאירין בלאה הנק' ת"ם נק' מחמצת, והמוחין של שא"ר המאירין בלאה הנקראת ת"ם נק' משארת. והרי נתבאר ענין הלאוין שבתורה קצתם בדכורא, והם לא יאכל חמין, שאור לא ימצא בבתיכם, וקצתם בנוקבא כמו כל מחמצת לא תאכלו.

ונרחיב הענין בביאור יותר, הנה הודעתך בענין כל המהלך ד' אמות בארץ ישראל כו' (כתובות קיא ע"א), והוא בשער ג' בשער מאמרי רז"ל בדף ו'²⁹⁰³, וע"ש כי ד' בחי' הם וכולם נק' לאה: ב' מצד מוחין דאבא, וב' מצד מוחין דאימא. גם נתבאר בדרוש הי"ח

- מאיר הכוונה -

²⁹⁰⁰ צ"ע שלא מצאתי בכתבי אר"י לשון זו על יעקב אלא רק על משה רבינו. אולי עי' לקמן הערה 2914.
²⁹⁰¹ עי' לקמן הערה 2914.

ועי' שער יעקב ולאה ד: והנה נתבאר אצלנו בהרבה מקומות וגם בכוונת ק"ש בבשכמלו' (שעה"כ ק"ש דרוש ו), כי לאה נקרא מד'ת, בסוד (תהלים לט ה) ומד'ת ימי מה היא, לפי שלוקחת ד' אלפי"ן שבד' שמות דאה"ה שבמוחין דז"א, ויש בה הארת ד' מוחין. והנה לאה בעצמה אין לה רק האחור של המלכות דאמא לבד, שהיא ספירה א' בלבד, אמנם כאשר עלה למעלה נגד הדעת דז"א, אז המלכות של אמא הפנימי אשר עומדת בפנים בדעת ז"א, נותנת בה כח הארתה, ג"ס תחתונות דאמא, שהם נה"י. ואע"פ שהאחוריים שלה לא עלו כנ"ל, ואז מתפשט לאה ונעשית פרצוף א' שלם מבחי' ד' ספי' שהם נה"ם דאמא בלבד. אבל רחל נוקבא דז"א, אע"פ שגם היא שיעור קומתה היא בד' ספי' תחתונות דז"א בלבד, עכ"ז יש בה כל הי"ס, אבל לאה אין בה רק ד"ס אלו בלבד וזכור זה.

והנה בהיות בה ד"ס אלו ונעשית פרצוף א' שלם, הנה נעשית בחינת אות ה' עליונה כנודע, כי לאה ורחל הם ב' הה"ן עילאה ותתאה. וכבר ידעת כי פרצוף הנקבה היא צורת ה', ושיש בה ג' קוין ימין ושמאל ואמצע, הכוללים כל פרצופה. וז"ש לעיל שלאה נקרא מדת, גימטריא ד' אלפי"ן שלוקחת מד' שמות אה"ה, כי הנה נודע שאמא נקרא אה"ה, וכל ספי' שלה נקרא אה"ה. ונמצא כי ד"ס תחתונות שבה שהם נה"ם הנכנסים בסוד מוחין תוך ז"א, הנה הם ד"פ אה"ה, ועיקרם הוא בז"א, וההארה שלהם בלבד היא בלאה, והם בחי' ד' אלפי"ן הנ"ל. גם זהו ממש בחי' שם של לאה, כי א' של לאה היא בחינת המלכות שהיא שורש בחי' לאה כנ"ל, ול' של לאה הם בחי' ג"ס אחרונות נה"י דאמא, הרי הם ד"ס שלוקחת, ואז נעשית צורת ה', והיא ה' של לאה. ואז כל בחי' אלו יחד נקרא לאה. גם ז"ס (שמות טו א) אשירה לה' כי גאה גאה, כי פסוק זה נאמר על בחי' לאה שנתגאה ועלתה למעלה בדעת דז"א, למעלה מן ראש רחל כנ"ל במקום גבוה, ושם נעשית בחי' ג' אותיות גא"ה, כי ה"ג הם במקום הנה"י דאמא, וא' היא מלכות דאמא, ונתחברו ארבעתן ונעשו פרצוף בצורת ה' כנ"ל. וחיבור ג' אותיות הוא גאה, והם חשבון לא"ה כי ג' ול' הם חשבון אחד במספר אי"ק בכ"ר גל"ש כו'.

²⁹⁰² דהיינו של תפילין? עי' פע"ח שער התפילין פרק ה שגם מביא את הענין של י"ח נשים.
פע"ח: מדת ימי מה היא וכנגד ד' אלפי"ן של ד' אה"ה אלו הוא קשר של תפילין צורת ד' וטעם הדבר

²⁹⁰³ ז"ל: א"ר ירמיה בר אבא א"ר יוחנן כל המהלך ד' אמות בא"י מובטח לו שהוא בן עוה"ב כו', וכו' כוונה הב' שהיא בלאה באופן אחר, כי הנצח וההוד המהלכים בה הם תרין פירקין עילאין דנו"ה שיש באימא שבתוך חו"ב דז"א, משא"כ ברחל שהכוונה היתה בנו"ה עצמם דז"א. עוד יש שנוי אחר, כי שם היו שני מוחין בלבד דמצד אימא כנ"ל ונרמזו במלת הליכה, אבל בלאה הוא המשכת ד' מוחין וכולם מצד אבא כמו שנבאר. האמנם לפי שאינם מאירים בה ד' מוחין אלא באמצעות אימא המלבשת אותו כנודע, לכן צריך לכוין במלוי האחורים דהוי"ה דס"ג דאימא שהם בגי' קס"ו, וכשתסיר מהם רבוע האותיות הפשוטות שהם בגי' ע"ב, ישאר המלוי בגי' צ"ו כמנין מהלך. וכו' משתי המלכיות דא"ה המתלבשות תוך רישא דז"א נעשה ד' בחינות הנק' לאה, אחת ביסוד דאבא, ושנים ביסוד דאימא, ואחת באחורי הדעת דז"א בסוד קשר תפילה של ראש. והשתים הם ההארות של מלכות דאבא, והשתים מלכות דאימא, וזה סדרם: אבא אימא אבא אימא, וההארות ד' מוחין דז"א הם מצד אבא נמשכות.

ועי' שער המצות וילך דף סא ע"ב: והאמנם היות שם א"י שדברו רז"ל בלאה הוא לפי שעיקר שם זה הוא בלאה לפי שז"א נקרא ישראל ולמעלה מן החזה יוצאת לאה לבדה מאחור ולכן נקרא ע"ש א"י אבל רחל יוצאת למטה מן החזה מאחוריו דז"א ולכן אין לה שם א"י בפרטות כמו בלאה. ועי' לעיל הערה 1151.

שעה"כ

נשים שהמלך מותר בהם (סנהדרין כא ע"א) וע"ש²⁹⁰⁴, ושם נתבאר כי הב' דמצד אבא, הא' מהם נדבקת ביסוד דאבא שבתוך דעת ז"א²⁹⁰⁵, והאחרת²⁹⁰⁶ היא נדבקת ביסוד דאימא

- מאיר הכוונה -

²⁹⁰⁴ עי' ספר טעמי המלות - פרשת שופטים: מלות לא ירצה לו נשים, ענין י"ח נשים שהמלך רשאי ליקח ולא יותר כמשארז"ל על דה"מ ע"ה, ואם מעט ואוסיפ' לך כו'. ראוי לידע למה לא הותר לו אלא זה המספר ולא יותר, ולמה נשתנה המלך משאר בני אדם. ואמנם בענין זה תבין כמה בחינות נשים שנזכר בחורה כגון כפורה ותמנע ואסנת וכו' ואין להאריך בענין זה. והנה בתחלת ביאור ענין זה יבואר כמ"ש למעלה בענין ד' בחינות לאה שיוצאת ממ"ל (דעת) שיש בנה"י לאבא וממלכות שיש בנה"י לאמא והענין כי הלא כבר בארנו כי כמה בחינות יש במוחין דז"א כי הלא יש לו מוחין דקטנו' והם סוד מוחין לאלהים שיש לו בזמן יניקה אח"כ יש לו בחינה ב' והוא כשנכנסו בו מוחין דהוי' גדלות ואמנם אלו נחלקים לב' בחינ' א' כשנכנסים המוחין דו"ק לבד וא' כשנכנסין בו כל המוחין כלם ואמנם הטעם שאנו מחלקין המוחין גדלות לב' בחינ' הנזכר הוא כי בארנו שמוחין דקטנות דיניקה כשצאים מוחין גדלות דוחין אותן למטה ואמנם כשעדיין לא באו כל המוחין רק בחינ' הו"ק גדלות ואז אין המוחין נידחין ומתערבין ביחד מוחין דקטנות ומוחין דו"ק גדלות, א"כ כשנגמרינן כל המוחין גדלות לכנס אז דוחין אלדים דקטנות למהט נמלא כי ג' בחינ' הם בחינת מוחין דקטנות לבד שהוא זמן היניקה ב' בזמן שנכנסו ו"ק גדלות אז הם מעורבין דקטנות וגדלות יחד ג' כשנכנסים כל המוחין גדלות שאז עומדים לבדם כי ז"ס ק"ש ועמידה כי בק"ש עומדים יחד קטנות וגדלות כי עדיין לא נכנסו רק ו"ק לבד ובעמידה נכנסו כולם כמ"ש במקומו, ואמנם סוד הענין הוא בזמן שיתחברו יחד קטנות וגדלות בהיותם ביחד ילאו בחינ' חדשים שאינם לא בערך אלדים דקטנות לבד ולא בערך הוי' גדלות לבד, והנה י"ח בחינ' של לאה ילאו בג' זמנים אלו וכלם בסוד מלכות לאו"א ונמלא שהם י"ח בחינ' של מלכות וכיון שלא יש למעלה אלא י"ח מלכות רשאי ליקח י"ח נשים כנגדם ולא יותר אך פחות יכול ליקח כי הם בחינ' נפרדות כנ"ל ולכן אינו מחויב ליקח כלם אבל יותר מהם אינו רשאי ליקח, ועתה נמנה אותן שבזמן היניקה שהוא הקטנות יולאים ד' בחינות נשים ובגדלות דו"ק יולאים י' נשים ובגדלות גמור ד' נשים הרי הכל ח"י נשים. ועת הנבאר אותן הד' דקטנות והם מלכות לאבא במקומו מלכו' לאמא במקומה מלכות לאבא במקום אמא מלכות לאמא מחוץ לז"א הרי ד' מ"ל דקטנות ואלו ד' מלכות גדלות גמור הם ממש ע"ד הנזכר כי אין שם רק מוחין גדלות לבד ואז הם ד' מלכות לאבא במקומו מלכות לאמא במקומה מלכות לאבא במקום אמא מחוץ לז"א. ואלו הם מלכות גדלות דו"ק ודשל הקטנות ממש ע"ד הנזכר בזמן היניקה אך עתה הוסיפה אחרת והוא כי המלכות לאבא הוסיפה הארה ג' היורד מאחוריו לז"א נמלא כי מלכות לאבא הוסיפה ג' ומלכות לאמא ב' לבד וכן בענין הה' ה' נשים אחרות הוסיפו המוחין גדלות דו"ק ע"ד דקטנות הרי הם י' נשים. ואמנם הטעם למה כשהוא קטנות לבד או גדלות לבד אינם מוסיפין רק ד' ועתה מוסיפין ה' והוא כמ"ש כי עתה יש הארות רבות מוחין גדלות ודקטנות ולכן יש עת היותר כח למלכו' לאבא להוסיף אחרת גם באחורי ז"א בין בבחינ' קטנו' בין בבחינ' גדלות. וא"ת למה ניתנה כח זה במלכות לאבא שתוסיף ג' ולא במלכות לאמא שלא הוסיפה רק ב'. זו אינה שאלה אם היה מקום למלכות דיבנה להוסיף אחרת היתה מוסיפה אבל אין לה מקום כי אחורי הז"א לא יש יותר היכן יכה אורה להוסיף אחרת. גם טעם איך אנו חוזרי' למנות הד' דקנות ב"פ וגם הד' גדלות ב"פ א' בהיותם לבד ב' בהיות' מחוברי' וזו כבר תרלנוהו לעיל כי הד' דקטנות כשהם בסוד הו"ק גדלו' הוא מעולה הרבה וניתוסף בהם הארה גדולה ואינם דוגמת בתחלה. גם הד' גדלות דו"ק הם מעורבין עם הקטנות ואינם דוגמת ד' נשים שהיו בזמן הגדלות לבד וגם זה פשוט. ועתה נבאר ונחלוק פרטי כל אחד איך נקרא ומ"ט הוא. דע כי לאה היוצאת מאמא גדלות גמור הוא סוד לאה אשת יעקב או ז"א כנודע וכנגדה מ"ל לאמא דקטנות גמור מחוץ לז"א והיא תמנע. והמלכות תאומה יתירה הפנימי ליקוד עצמו במקומה של הבינה ומ"ל לאבא בבחינ' דקטנות גמור היא אשה הכונית ואח"כ נבאר פי' אלו' הד' נשים בע"ה, והנה כשצאו אלו המוחין גדלות גמור בארנו שהם דוחין את מוחין דקטנות

שעה"ב

- מאיר הכוונה -

למטה והם מקום ירידתם הוא יבסוד דז"א וכאשר יורדים המוחין לקטנות ג"כ עמהם יורדים המ"ל שנזכר שם ביסוד ואמנם המ"ל של הקטנות למטה ביסוד אין שם רק ב' נשים הגז' לבד כי הלך שם לא יש הכאת מ"ל לאבא במ"ל לאמא כי כבר פסק יסוד אמא ואינו רק מ"ל לאבא היורדת ביסוד היא אסנת בת פוטיפרע אשת יוסף כי יוסף הוא היסוד דז"א ולוקח אותה הגוק' שירדה ולהיותה מסוד הקטנות לכן היתה בת פוטיפרע כהן און אך מ"ל לקטנות דמאד אמא היא אשת אדני של יוסף ונ"ל ששמעתי כי ברדת אלו של קטנות למטה ביסוד דאין שם רק ב' נשים הגז' לבד כי הלך שם לא יש בחי' הכאות מ"ל לאבא במ"ל לאמא כי כבר אין שם ב' מחילות של ב' יסודות כדי שיהיה שם הכאת אורות ואין שם רק יסוד לאבא לבד כי יסוד לאמא כבר הפסק ונגמר ולכן לא יש כאן רק ב' נשים הגז' כנלע"ד ששמעתי ואינו זוכר. גם נלע"ד ששמעתי מהר"ר יונה ששמע כי אסנת היא אחוריים של לאה ואשת פוטיפר אחוריים של תמנע ונלע"ד שא"א להיות כן דא"א אין להם קשר עם י"ח נשים והם יתירים עליהם ואינם מכללם. ונבאר ענין הנשים הנזכר והוא כי הלך נודע משארז"ל כי יעקב נענש כשצאתה תמנע להחגייר להנשא לו ולא רצה ולכך היתה פילגש לאלפיז ואלא ממנה עמלק שהיך לבניו תמיד והקה טובא שהרי שבת הוא לו כי כן מצינו צינך ורצקה שלא היו רואים בדבר כמ"ס קלתי בחיי מפני בנות חת כו' וכן אברהם אה לאליעזר שלא ליקח אשה לבנו כי אם אל ארצי וגו' והענין הוא כי תמנע כי אחת מבחי' קדושה כנזכר ולכן היתה רוח הלהחגייר והי' ראוי שיגייירה יעקב לישראל כי כמו שלאה הגדלות החילוניה לקחה יעקב כן היה ראוי שיקח תמנע שהי' קטנות החילוניה דוגמת לאה כנ"ל ויכניסה בקדושה ולכן נענש וסברת יעקב שלא רצה בה היה להיות שהיא מלך הקטנות דינים גמורים וזפרט היתה חילוניה מכל הד' לקטנות ועד"ז נענש כי ארצ' להיות' חילוני' היתה ראוי האליו דוקא דוגמת לאה. ואמנם תמנע"ע גי' קס"ת הסופר והם ה"ג מנכפ"ד כפולות של הבינה שהיא מלך אמא לוקחת כל הגבורו' שלה כי היא דינים גמורים אבל לא השהיתה מלך הגדלות עכ"ז להיותה חילוניה לא היה חפץ בה כמו ברחל דכתיב ויאהב יעקב את רחל ואינה בכלל ח"י נשי' כי היא העשירי' לאילנו' עקרת הבית כנודע ואינה הארה לבד כנשים הנזכר. והנה במשה מינו שנסא לנפורה אמנם ידעת מה שכתבתי לך צפ' ותדבר מרים כי דיברו על אותה כושית שמצינו בספר הישר שמשא ישב מ' שנה מלך במדינת כוש ולקח הכושית אשת המלך שמת וצקודישן אך נעץ חרב בינו לבינה ולא נגע בה וראוי לידע למה קידש אותה ואם קידשה לה לא נגע בה ולמה נפורה לקח ונשאה לו לאשה אך סוד הדבר כמס"ל כי הכושית ההיא היא מסוד תאומה יתירה של משה מבחי' קטנות וא"כ היתה ראוי' אליו ולכן קידשה אמנם לא בא עליה לפי שהיא דינים גמורים מלך הקטנות ולכן נקרא כושית כי כו"ס גימ' שכ"ה דינים הגודעים והנה הם דינים גמורים, ובה תבין במ"ס במ"א כי דינים של שכ"ה הם דכורים ומנכפ"ד נוקב' שהרי תמנע שהיא מנכפ"ד באה מהארת מלכות לאמא אך כושית היא ממלכו' לאבא והם השכ"ה דינים ולכן נאמר צפ' פקודי כי הש"ך דינים אכתבירו במחשבה שהוא אבא כי הם דינים דכורים, אבל לקח את נפורה שהיא תאומה יתיר' מבחינת הגדלות וכבר נאמר לעיל שעליה נאמר תפלה "למשה איש האלהים ר"ת לאה ווהענין כי הגוק' הנקראת תפלה כנודע תתחבר למשה והיא לאה הגז' שהיא נפורה אשת משה גם [תפלה מלשון] תפלה שהיא תפלה ומחוברת למשה כי משה הוא יסוד אבא ונפורה תפלה ומחובר' אליו שהיא תאומה יתיר', אמנם יוסף הוא בחיני' יסוד דז"א ולקח לאסנת שהיא קטנו' היורד ביסוד מלך אבא והיא ממותקת יותר מאותה לאמא ולכן דחה יוסף לאשת אדוניו כי היא היתה אותה לאמא שירדה ביסוד וזה הטעם שהיתה רוצה אשת אדוניו להזדווג אליו כי לה היה אחיזה בו. ודע כי אחיזת החילוניהם הוא בסוד מוחין לקטנות הנקרא אלדים וז"ס הנזכר בסבא כי שם אלדים מתפשט אפילו בקליפות הנקרא אלהים אחרים כי מכלן נמשכים ונחאזים ואמנם כי כל מה שבשם זה מתפשט הוא יותר נמשך לקליפות לכן אלו הנשים לקטנות כל מה שהם יולאים לחוץ הם יותר דינים קרובים לקליפות ולכן בחיני' אמא היוצאת חוץ לז"א מבחינה לקטנות הם דינים גמורים והוא סוד תמנע ולכן לא לקחה יעקב כי היא קרובה לחילוניהם, ואמנם כנגד אסנת

שעה"כ

שבתוך דעת דז"א²⁹⁰⁷. והב' דמצד אימא, הא' מהם נדבקת ביסוד דאימא²⁹⁰⁸, והאחרת עומדת בחוץ באחורי ז"א מן החוזה ולמעלה עד כנגד מוח הדעת דז"א²⁹⁰⁹. ונמצא כי הג' בחי' דלאה הם בפנים תוך ז"א, ובחי' הד' היא בחוץ לז"א, ולכן בזו הד' העומדת בחוץ אפשר שיתאחזו בה החיצונים, ולכן נק' זאת החיצונים "משארת", ר"ל שאר תם, כי היא לאה הנמשכת ממוחין דאימא הנק' שאר²⁹¹⁰ כנוז'. ויש בה דינים רבים לב' סבות: אם להיותה ממוחין דאימא, ואם להיותה בחוץ, ולכן יש פחד שלא יתאחזו בה חיצונים וצריכה שימור גדול מן החיצונים. ולכן יש ב' בחי': הא', היא נק' מצה שמורה²⁹¹¹. והא', מצה שאינה שמורה. כי לאה ב'²⁹¹² של אבא העומדת בפנים תמיד היא שמורה מן החיצונים ואינה מחמצת, כי אין החיצונים יכולים ליגע בה, אבל לאה הב'²⁹¹³ של אימא העומדת חוץ לז"א נק' מצה שאינה שמורה מעצמה להיותה בחוץ, ולכן צריך לזוהר בה שלא תחמיץ ויתאחזו בה החיצונים. ומה היתה נק' תם תחזור ח"ו להתהפך לאותיות מ"ת²⁹¹⁴ המורות על אחיזת החיצונים הנק' מות כנודע. וענין השימור הוא שתחזור הארותיה ליכנס בפנים תוך ז"א ולא תשאר בחוץ כל ז' ימי הפסח.

ובזה תבין מ"ש לעיל בדרוש הא' וגם בענין החרוסת כי כל כוונת ליל פסח הוא בבחי' רחל ולא בלאה²⁹¹⁵, לפי שלאה מתבטלת בפסח ונכנסת בפנים כדי שלא ינקו החיצונים ממנה²⁹¹⁶. והנה כיון שנעשה השימור הזה בז' ימי הפסח ונתבטלה אחיזת החיצונים בלאה, היא נשמרת מאליה מכאן ואילך כל ימות השנה ואין חשש בעמדה בחוץ כנודע, ולכן לא נצטוינו על אכילת חמץ או שאור אלא בז' ימי הפסח, וזו היא התשובה

- מאיר הכוונה -

שלקחה יוסף לקח דה"מ ע"ה את צניק כי כזר לקח י"ח נקיס קסה למעלה במקום המוחין כנ"ל ומצינו שלקח יתרי' עליהן אך לא נזווג עמה ומה ראה לעשות כן אללא הכונה כי אסנת היא למטה ביסוד והיא יתירה על י"ח נקיס ולכן מלא דהע"ה היתר לקיחתה כי היא כזר היתה צל"י אמנס לא נזווג עמה לפי שבצלמא ליוסף הותרה לפי שהיתה בגבולו למטה ביסוד ז"א אזל דהע"ה שרפו למעלה בלאה כי קס סוד משיח בן דוד כמבואר אלכלינו ולכן הנקיס שבצחינת לאה למעלה במקום המוחין הותרו אך זאת שהיא למטה הותרה לו.

²⁹⁰⁵ פע"ח: הגהה (ב) ס"א צ"ל בפומא והוא העטרה של יסוד אבא וכן באמא בעטרה שלה הוא באחורי ז"א.

²⁹⁰⁶ ר"ל אחד הוא מהיסוד דאבא עצמו והשני הוא מהיסוד דאבא אשר באימא והג' הוא מהיסוד דהאימא עצמה והד' הוא מה שיוצא ממנה לחוץ ועי' פע"ח פ"ד (לש"ו).

²⁹⁰⁷ פע"ח: א' ביסוד אבא (ב) במקומו וא' ביסוד אבא במקום יסוד אמא

²⁹⁰⁸ במקומה (נוסף בפע"ח).

²⁹⁰⁹ פע"ח: הב' של אבא הם א' ביסוד אבא במקומו וא' ביסוד אבא במקום יסוד אמא אך הב'

דאמא הם א' ביסוד דאמא במקומה וא' ביסוד באחורי הז"א מבחוץ נמצא כי הג' הם בפנים בז"א וא' הוא בחוץ.

ועי"ש בהגה שצ"ל בפומא דאמה שזה בעט"י דאבא ואמא וצ"ע.

²⁹¹⁰ שאר.@שוטנשטיין?

²⁹¹¹ עי' לקמן פב ע"ב דרוש ה.

²⁹¹² פע"ח: הב'. היינו זה שבתוך היסוד דאמא.

²⁹¹³ כנ"ל.

²⁹¹⁴ עי' ע"ח שער לו"ר ח: דע כי גם זה לעומת זה עשה אלהים. והנה המוחין של לאה הם ד' אה"ה: ב' דיוד"ן, וא' דאלפ"ן, וא' דהה"ן. ולא נקרא מד"ת ע"ש ד' אלפ"ן, שהם בד' אה"ה הנ"ל. וזהו מדת ימי מה היא (תהלים לט ה) כנ"ל (שער לז פרק ד). ולעומת זה יש קליפה הנקרא מ"ת, כי שם סוד הקל"י כנודע. והענין, כי שורש ד' אלפ"ן עצמו אנו מסירין מן הקל"י, שהוא החיות שלהם, וכשתסלק ד' מן מדת אשר אחזו הקל"י ישאר מ"ת. אמנם בקדושה עצמה יש ב' בחי' אלו שהם מד"ת ות"ם, כי בקל"י מת ובקדושה ת"ם. ויעקב לא השיג בכל מדת רק בב' אותיות ת"ם, כי בשורש ד' אלפ"ן לא השיג, וזהו (בראשית כה כז) ויעקב איש תם.

²⁹¹⁵ היינו לקמן פג ע"ג ד"ה מרור. ועי' לקמן סוף דרוש ה' שחרוסת בלאה.

²⁹¹⁶ פע"ח: והנה ענין השימור ההוא שתחזור לכנוס הארתה בפנים ולא תשאר בחוץ ולכן כל כוונת ליל פסח הוא ברחל ולא בלאה כי לאה מתבטלת עתה כדי שלא ינקו ממנה החיצונים.

שעה"כ

שהשיבו רשב"י לר"א בנו בס"ה בפ' אמור (תצוה קפג ע"א²⁹¹⁷) בששאל לו למה לא נצטוינו כל ימות השנה על איסור חמץ והשאור יע"ש.

- מאיר הכוונה -

2917 ז"ל: השתא אית לן לאסתכלא בפסח נפקו ישראל מנהמא דאתקרי חמץ כתיב (שמות יג ז) ולא יראה לך חמץ וכתיב (שם יב יט) כי כל אוכל מחממת מאי טעמא בגין יקרא דההוא נהמא דאתקרי מנה השתא דזכו ישראל לנהמא עלאה יתיר לא יאות הוה לאתבטל חמץ ולא אתחזיא כלל ואמאי קרבנא דא חמץ הוה דכתיב סלת תהיינה חמץ תאפינה ותו דהשתא ציומא דא אתבטל יצר הרע ואורייתא דאתקרי חירו אשתכחת

אלא למלכא דהוה ליה צר יחילאי וחלש יומא חד הוה תאיב למיכל אמרו ייכול צריה דמלכא (ס"א) מיכלא דאסותא דא ועד דייכול ליה לא ישתכח מיכלא ומזונא אחרא צביתא עצדו הכי כיון דאכל ההוא אסותא אמר מכאן ולהלאה ייכול כל מה דאיהו תאיב ולא יכיל לנזקא ליה כך כד נפקו ישראל ממנרים לא הוה ידעי עיקרא ורזא דמהימנותא אמר קודשא בריך הוא יטעמו ישראל אסותא ועד דייכלון אסותא דא לא אתחזי להון מיכלא אחרא כיון דאכלו מנה דאיהו אסותא למיעל ולמנדע ברזא דמהימנותא אמר קודשא בריך הוא מכאן ולהלאה אתחזי לון חמץ וייכלון ליה דהא לא יכיל לנזקא לון וכל שכן דציומא דשבעות אדמנא נהמא עלאה דאיהו אסותא בכלא ועל דא מקרבין חמץ לאתוקדא על מדבחה ומקרבין תרין נהמין אחרנין כחדא וחמץ אתוקדא בנורא דמדבחה ולא יכיל לשלטאה ולנזקא לון לישראל ובגיני כך ישראל קדישין אתדבכו ציה בקודשא בריך הוא באסותא דאורייתא ציומא דא ואלמלי הוה נטרי ישראל תרין סטרין דנהמי אלון לא הוה עיילין בדינא לעלמין.

תרגום: עתה יש לנו להתבונן בפסח ילאו ישראל מלחם שנקרא חמץ כתוב ולא יראה לך חמץ וכתוב (שם יב) כי כל אוכל מחממת למה בשביל כבוד של הלחם ההוא הנקרא מנה ועכשיו שזכו ישראל ללחם עליון יותר לא ראוי היה שיתבטל החמץ ולא יראה כלל ומדוע קרבן זה היה חמץ שכתוב סלת תהיינה חמץ תאפינה ועוד שעתה ציום זה מתבטל יצר הרע והתורה שנקראת חרות נמלאת. אלא [משל] למלך שהיה לו בן יחידי ונחלה יום אחד היה מתאוה לאכול אמרו יאכל בן המלך (מאכל של רפואה) רפואה זו ועד שיאכל אותה לא ימלא מאכל ומזון אחר צבית עשו כן כיון שאכל הרפואה הריא אמר מכאן ולהלאה יאכל כל מה שהוה מתאוה ולא יוכל להזיק לו.

כך כאשר ילאו ישראל ממנרים לא היו יודעים עקר וסוד של האמונה אמר הקדוש ברוך הוא יטעמו ישראל רפואה ועד שיאכלו רפואה זו לא יראה להם מאכל אחר כיון שאכלו מנה שהיא רפואה לעלות ולדעת בסוד האמונה אמר הקדוש ברוך הוא מכאן ולהלאה ראוי להם חמץ ויאכלו אותו שהרי אינו יכול להזיק להם וכל שכן שציום השבעות שנמלא לחם עליון שהוא רפואה לכל. ועל זה מקריבים חמץ להשרף על המזבח ומקריבים שתי לחם אחרים כחדא וחמץ נשרף באש המזבח ולא יוכל לשלט ולהזיק להם לישראל ומשום זה ישראל קדושים נדבקים בו בהקדוש ברוך הוא ברפואה של התורה ציום זה ואם היו שומרים ישראל שני כדדים של לחם אלו לא היו עולים בדין לעולם.

ועי' זהר בא מ ע"א: תנא לא נפקו ישראל ממנרים עד דאתברו כלהו שלטונין דלעילא (משלשולהון) משולטניהון ונפקו ישראל מרשותהון ואלעלו לרשותא קדישא עלאה דקודשא בריך הוא ואתקטירו ציה דא הוא דכתיב (ויקרא כה נה) כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם מאי טעמא עצדי הם אשר הולאתי אותם מארץ מצרים דאפקית להו מרשותא אחרא ועאלית לון ברשותי והיינו דאמר רבי שמעון מאי דכתיב אך ציום הראשון תשביתו שאור מצתיכם כי כל אוכל מחממת אלא הכי אוקימנא האי שאור והאי מחממת דרגא חד אינון וכלהו חד רשו אחרתי אינון שלטנין דממנן על שאר עמין וקרינן להו יצר הרע רשותא אחרא אל נכר אלהים אחרים אוף הכי שאור ומחממת וחמץ וכלא חד אמר קודשא בריך הוא כל הגי שני קיימיתו ברשותא אחרא עצדין לעם אחרא מכאן ולהלאה דאתון בני חורין אך ציום הראשון תשביתו שאור מצתיכם כל מחממת לא תאכלו ולא יראה לך חמץ אמר רבי יהודה אי הכי כל ימי שתא נמי אמאי שבעת יומין דכתיב שבעת ימים שאור לא ימלא צבתיכם

שעה"כ

ונבאר עתה מה נעשה מבחי' זו של לאה המתבטלת²⁹¹⁸ בז' ימי הפסח ונכנסין אלו המוחין שלה בפנים תוך ז"א. והנה בהכנסה בפנים אין להם מקום לעמוד שם למעלה והם יורדים דרך פנימיות תוך הגרון דז"א עד למטה בז"א בחוזה שלו, ושם יוצאות באחורי החוזה ונכנסין בראש רחל העומדות שם אב"א עם ז"א²⁹¹⁹.
75% ואח"כ נבאר מה נעשים ההארות האלו ברדתם בראש (פב ע"א) רחל²⁹²⁰.
ובתחלה צריך לתת טעם למה נזהרנו שלא יצאו אלו ההארות אל לאה מפחד אחיות

- מאיר הכוונה -

שצעת ימים ולא יתיר אמר ליה כל זמנא דאתחייב בר נש לאתחזאה גרמיה בן חורין הכי אכטריך כל זמנא דלא אתחייב לא אכטריך למלכא דעבד לחד בר נש רופינוס כל אינון יומין דסליק להאי דרגא חדי ולביש לבושי יקר לבתר לא אכטריך לשתא אחרא נטיר אינון יומין דסליק ליקירו דא ולבש אינון לבושיין וכן בכל שתא ושתא כהאי גוונא ישראל כתיב שצעת ימים שאור לא ימלא דאינון יומי חדותא יומין דסליקו ליקרא דא ונפקו משעבודא אחרא ובגין כך נטירין בכל שתא ושתא יומין דסליקו להאי יקר ונפקו מרשותא אחרא ועאלו ברשותא קדישא ועל דא כתיב שצעת ימים מלות תאכלו אמר רבי שמעון מלת כתיב כמה דאת אמר (יחזקאל

תרגום: שנינו לא יאלו ישראל ממלכים עד שנסברו כל השליטים שלמעלה (מהשתלשלותם) משליטתם ויאלו ישראל מרשותם ונכנסו לרשות הקדושה העליונה של הקדוש ברוך הוא ונקשרו בו זהו שכתוב כי לי בני ישראל עבדים עבדי הם מה הטעם עבדי הם אשר הוצאתי אותם מארץ מלכים שהוצאתי אותם מרשות אחרת והכנסתים ברשותי. והיינו שאמר רבי שמעון מה זה שכתוב אך ביום הראשון תשציתו שאור מבתיכם כי כל אוכל מחמלת אלא כך בארנו שאור זה ומחמלת זו הן דרגה אחת וכולם אחד רשויות אחרות אותם שליטים הממונים על שאר עמים וקוראים להם יאר הרע רשות אחרת אל נכר אלהים אחרים אף כאן שאור ומחמלת וחמץ והכל אחד אמר הקדוש ברוך הוא כל השנים הללו עמידתם ברשות אחרת עבדים לעם אחר מכאן והלאה שאתם בני חורין אך ביום הראשון תשציתו שאור מבתיכם כל מחמלת לא תאכלו ולא יראה לך חמץ.

אמר רבי יהודה אם כן אז גם כל ימי השנה למה שצעת ימים שכתוב שצעת ימים שאר לא ימלא מבתיכם שצעת ימים ולא יותר אמר לו כל זמן שהתחייב אדם להראות את עצמו בן חורין כך צריך כל זמן שלא התחייב לא צריך. [משל] למלך שפשה לאדם אחד קצין²⁹¹⁷ כל אותם ימים שעלה לדרגה זו שמח ולבש בגדי כבוד אחר כך לא צריך לשנה אחרת שומר אותם ימים שעלה לכבוד זה ולבש אותם בגדים וכך בכל שנה ושנה כדוגמא זה ישראל כתוב שצעת ימים שאור לא ימלא שהם ימי שמחה ימים שעלו לכבוד זה ויאלו משעבוד אחר ולכן שומרים בכל שנה ושנה את הימים שעלו לכבוד הזה ויאלו מרשות אחרת ונכנסו ברשות הקדושה ועל זה כתוב שצעת ימים מלות תאכלו.

הנה בפרשת בא לא מדובר על השמירה כל כך כמו על העליה, ועי' פע"ח: והנה ברדתן למטה בראש רחל הנה המוחין של רחל הם נעשין טפלים [נכפלים – לש"ן] למוחין דלאה בולחי וז"ס ד' כוסות של פסח כדי שירדו אותן המוחין דרך הגרון למטה עד מקום ראש רחל והנה כשנעשה שמור הזה בימי פסח ממילא הם נשמרין בשאר ימות השנה אף אם יאכלו חמץ וזה שאלת ר"א לרשב"י וכו', ע"כ וכאן משמע שזה כמו הזהר בא

²⁹¹⁸ היינו היא המתבטלת כבחי' בפני עצמה, אלא נכנסת בראש רחל? עי' ש"ש, וצ"ע אם זה מעין לעתיד לבא ועי' הקדו"ש שער ז פרק ה. ולר"ט? וגם אם לאה הגילוי של מלכות דתבונה אם כן זה צריך להיות הגילוי הגדול בפסח? עי' פע"ח בהערה הקודמת. עי' ריש פיסקא הבאה שההארות יורדות, ולכן הש"ש למד שהארותיה נתבטלות (סוף דרוש ה).

²⁹¹⁹ "העומדות שם אב"א עם ז"א" קשה להבין ולא מופיע בפע"ח. ועי' נהר שלום לט ע"ג גע"ד ז"ל: ולר"י שבפסח התחלת תיקון והמשכת מוחין דאב"א לז"ן הכוללים בזו השנה ונסירה והמשכת מוחין דפ"פ לז"ן דשנה שעברה וזיווגא עילאה לז"ן דשנת אשתקד (מהש"ש).

²⁹²⁰ פע"ח: ונחזור לענין כי כשיורדת למטה כשמגיעת אצל ראש רחל יוצאת שם ומאירין בה והנה זהו התוספת שיש לרחל עתה בליל פסח מה שאין לה בשום פעם כי עתה יש לה שלה ושל חברתה בבת אחת והנה כשיורד זה התוספת מלמעלה למטה בפוגעת במקום הפה [דז"א!!!] שם הוא

שעה"כ

החיצוני, ואין אנו חוששים עתה בצאתם אל רחל. והטעם הוא לסבות רבות, כי אין החיצונים נאחזים ברחל כמו בלאה. והטעם הא' הוא, לפי שלאה אינה פרצוף בפני עצמה כשאר הפרצופים שבאצילות, אבל²⁹²¹ היא בחי' אחוריים דאימא שנפלו שם למטה בעת ביטול מלכי אדם²⁹²². והטעם הב', הוא לבחי' המקומות, כי לאה עומדת במקום האורות המכוסים, ועי"כ יש יכולת לחיצונין להתאחו בה, אבל רחל יושבת תחת החזה אשר שם האורות הם מגולים ודומים לאור השמש היוצא מנרתקו²⁹²³ שאין העין רעה של החיצונין יכולה להסתכל שם²⁹²⁴. הטעם הג', ובו נבאר ג"כ טעם למה רחל עם ז"א עומדים אב"א

- מאיר הכוונה -

מתבקע ויוצא ממנו אור לחוץ ונעשה שם בחי' א"מ אל רחל ג"כ והשאר נכנס ויורד בפנים וז"ס בפסח פ"ה ס"ח.
2921 רק (פע"ח).

2922 עי' סער הפסוקים (פרשת וילך) ונדע, כי לאה היא דינים גמורים, לפי שהנה שרשם נעשת מן המלכות לתבונה כנז"ל, והנה אימא עילאה עלמה, נקראת גבורות, משום לדינים מתערין מינה, והתבונה הוא נה"י דאימא כנז"ל. והנה כל בחי' נה"י הם דינים, לשתי סיבות, כי הם לזכר מגופא. ועוד, כי הם סופי הקלות התחתונים, הנקראים רגלים. ולכן התבונה היא דינים יתירים, וזפרט המלכות שבתבונה, שהיא האחרונה שבה. ולא עוד, אלא שאלה נעשת מן האחוריים של המלכות לתבונה. ולא עוד, אלא שעומדת אחורי זעיר בחוץ, כנגד האורות המכוסים כנדע, ואינם מאירים בה כראוי. ולכל אלו הסיבות, נקראת לאה דינא קשיא, ע"כ. ועי' הערה 3588. וז"ע אם יש מקום אחיזת חילונים יותר.

ועיי"ש שמות: והנה נבאר לעיל, כי האורות לחו"ג דעת למלך אימא, יש בהם ז' בחי', כי מן החזה ולמעלה, הם אורות מכוסים, תוך יסוד דאימא. ומהחזה ולמטה, הם אורות מגולים, כי אין היסוד דאימא מתפשט שם, כנז"ל, ולכן אין הארותיהם שוים. וזכארתם לזכר האחור, נעשו שם שתי פרופים, אחד למעלה מהחזה, והוא הנקרא לאה, ולהיותה אורות מכוסים, היא דינים. ואחד למטה מן החזה, והיא הנקרא רחל, עקרת הבית, עיקרה של בית, לשתי סיבות, האחת היא, לפי שהיא מן האורות המגולים, ולכן היא יותר ממותקת מן לאה, כי הארותיה הם גמורות ומגולות. ועוד, כי רחל היא ספירה העשירית די"ס דאצילות, נוקדיה ממז' דזעיר, אבל לאה היא נבנת מאחוריים למלכות דאימא, כמבאר עניינה בדרך, במלות ולא ירבה לו נשים:

עי' ע"ח שער יעקב ולאה פרק א': ונבאר עתה ענין יעקב ולאה דרך כללות. הנה לעיל בארנו כי אלו הם בחי' אחוריים של או"א שגפלו בעת מיתת המלכים, ולא ירדו לעולם הבחי'ה, אלא נשארו באצילות במקום רחל, שהיא נוקבא דז"א, לכן אין מיתה נזכר בהם, רק נפילה וזיטול בעלמא, וכיון שכן לכן בעת התיקון של הזו"ן שהם ישראל ורחל, אחר שיתוקנו זו"ן, יתוקנו אלו האחוריים הנז"ל, ואין להם יכולת להתקן כלל עד שיתוקנו זו"ן. ואע"פ שהם אחור דאו"א, שהם יותר גבוהים מזו"ן, והיה ראוי שיתוקנו מקודם, עכ"ז כיון שהם אחוריים גמורים, חילונים שזאו"א שהם דינים, לכן כריך שיתוקנו תחלה זו"ן בבחי' הגלות, כי יש בהם בחי' פנים ג"כ, ואח"כ יתוקנו אחוריים של או"א. כי כיון שירדו במקום הנוקבא, א"כ בתיקונה יתוקנו גם הם כנז"ל, ע"כ. היינו עכ"ס זה שלאה רק אחוריים הוא סיבת חסרונה.

2923 פע"ח: דמיון השמש המכה במי שמסתכל בו

2924 עי' לעיל עט ע"ד יוסיף דעת יוסיף מכאוב משמע הפוך, וצ"ע. ואולי אפשר לתרץ שבנוק' התגלות הדעת היא לתיקון ולז"א זה להפיק וצ"ע, ועי' שעה"פ שמות בהערה 2922. אמנם עי' שער הפסוקים (פרשת בלק) אח"כ מחיצת הכלי ראש רחל מצד הפנים, ואז יוצאים האורות ההם אל כתר דרחל, אשר מצד הפנים שלה, ובהכרח הוא שמתמעט ונחלש כח האורות ההם למאוד, ולכן נאחזים בהם החיצונים. ובפרט עם טעם אחר שנתבאר אצלינו בענין עץ הדעת, כי במקום שאורות דאימא נגלים מחוץ לנרתקם, שם נאחזים החיצונים. ולכן אותה ההארה המגיע אל הכתר עצמו דרחל, אשר בתוכו מובלעים ב' עקבים דלאה, יצא ממנה הארה לחוץ אל החיצונים, והוא מקום אחיזת בלעם, ע"ש הכתר דרחל הבולע עקבי לאה. ואמנם עיקרו של בלעם, הוא מאורות דאבא שנכנסו בלאה, ונתפשטו עד כתר דרחל כנזכר. הרי כי בלק הוא מאורות דאימא שבעקבי לאה, ובלעם הוא מאורות דאבא שבכתר דרחל.

שעה"כ

ולאה עם ז"א עומדים פנים דלאה נגד אחר דז"א²⁹²⁵, אבל הענין הוא בכוונה גמורה, כי לאה להיותה עומדת במקום עליון למעלה מן רחל, אין החיצונין נאחזים בה הרבה, ואדרבא אנו רוצים לתת להם קצת אחיזה, דאם לא כן בלע המות לנצח (ישעיה נה ז), והקל"י צורך גבוה הם בעולמות, כמו שאמר הכתוב והנה טוב מאד (בראשית א לא) וארו"ל (ב"ד פ"ט ט"י ז) [טוב] זה מלאך החיים מאוד זה מלאך המות. ולכן פני לאה עומדת כנגד אחר ז"א, ואחורי לאה נשארים בגילוי כדי לתת אחיזה אל החיצונין, שיקחו חלקם. ואין אנו יראים שיתאחו בהם מאד להיותם במקום עליון כנו'.

ואמנם רחל שהיא עקרת הבית (במ"ד פ"ד ט"ז ז), עיקרו של בית, כי היא פרצוף ממש בפני עצמה ככל שאר הפרצופים והיא נוק' אמיתית דז"א, אין רוצים שיתאחו בה החיצונין. ובפרט כי היא עומדת למטה מלאה, ואם יתאחו בהם תהיה אחיזתם יותר גדולה מאד, ותתגבר הרשעה ותשחית העולם כולו ח"ו. ולסיבה זו עשה המאציל העליון שיעמדו ז"ן אב"א, אחד באחד יגשו ורוח רעה לא תעבור ביניהם (איוב מא ז), כי אין להם מקום להדבק בבחי' הפנים אלא באחוריים כנודע. והנה אחוריה דבוקים באחורי ז"א, ואין להם מקום לכנס ולהתאחו שם. וכ"ז הוא בתחילת בנינה שעדיין הלבנה פגומה²⁹²⁶, אבל אחר שתתמלא הלבנה ויתמתקו הדינין שבה ותנסר בסוד הנסירה, ויושם²⁹²⁷ בשר תחתנה, שהם בחי' החסד והרחמים, אז חוזרים היא וז"א פב"פ ומזדווגים, ואין פחד מן החיצונין כי אין להם יכולת להתאחו באחוריים שלו ושלה אף אם הם בגילוי, כיון שכבר נתקנו ונתמתקו הדינין שבהם.

ובזה יתבאר הטעם הג' שזכרנו, והוא כי כיון שלאה אחוריה מגולים תמיד, כי פניה פונים באחורי ז"א, לכן אנו יראים שמא יתאחו באחוריה הקל"י בז' ימי הפסח ותחמיץ דיניה בסוד החמץ, ולכן היא מתבטלת באלו הימים בלבד וההארות שלה יורדות בראש רחל העומדת אב"א עם ז"א²⁹²⁸, ואין החיצונין יכולים להתאחו באחוריה ומכ"ש בפניה. ואף על פי שמקום החיצונין הוא כנגד פניה של רחל כנודע אינם יכולים להתאחו שם.

ונבאר מה שיעדנו למעלה, והוא מה נעשה באלו ההארות של לאה הנכנסות בראש רחל. דע כי אלו ההארות של המוחין דלאה היורדין תוך פנימיות גרון דז"א נחלק לב' בחי', כי בתחלה ברדתם בתחי' הגרון ושם הוא מקום צר מאד מתבקע המקום ההוא ונעשה בחי' הפה דז"א, ויוצא משם בחי' הבל היוצא מהפה, ונעשה בחי' או"מ לרחל ג"ב, ע"ד מה שכתבנו לקמן בענין ברכת ספירת העומר (דרוש ז), שכולה בבחי' אור המקיף וע"ש. ושאר האורות נכנסים שם ויורדין בפנים עד החזה, ומשם יוצאים ונותנים²⁹²⁹ לרחל ונכנסין ברישא דילה, וז"ס פסת, פ"ה ס"ח²⁹³⁰, שהוא אור המקיף הזה היוצא בסוד שיחה מן הפה. וגם זה ע"ד מה שנת"ל בענין ספירת העומר וע"ש.

ואמנם הבחי' הב' היורדת עד החזה²⁹³¹, ומשם נתונים בראש רחל, הנה אז בלי ספק שנכפלין המוחין דרחל²⁹³², וזהו סוד ג"כ ד' כוסות בליל א' של פסת, שהכוונה הוא לשנות אלו האורות של המוחין דלאה שירדו בפנים דרך הגרון עד מקום ראש רחל, ושם

- מאיר הכוונה -

²⁹²⁵ עי' שער מוחין דצלם פרק ד.

²⁹²⁶ עי' ע"ח שער מיעוט הירח פרק ב.

²⁹²⁷ נדצ"ל ויסגר.

²⁹²⁸ הוא בערב פסח עד הלילה מזמן ביעור חמץ עד עת התקדש ליל חג פסח שאז עומדים עדיין אחר באחור ומתבטלת הארת לאה מעת זמן איסור חמץ דערב פסח וכן קאי דברי הרב גם על שאר ו' ימי הפסח שהם אז ג"כ אב"א כמ"ש לקמן ריש דרוש ח' אבל כל יום הראשון של פסח הרי פשוט הוא שהם פב"פ היותר עיקרי (לש"ו).

²⁹²⁹ נדצ"ל ונתונים.

²⁹³⁰ עי' לעיל הערה 2874, והערה 2817. כאן הוא פה דז"א ולעיל דרוש ג' זה פה דתבונה (ש"ש).

²⁹³¹ עי' ע"ח ח"ב ה ע"ג שזה סיום הגרון.

²⁹³² פע"ח: והנה ברדתן למטה בראש רחל הנה המוחין של רחל הם נעשין טפלים [נכפים – לש"ו] למוחין דלאה בודאי

שעה"כ

יכנסו בראשה. ובזה תבין ענין מ"ש בהגדת ליל פסח וז"ל, כנגד ד' בני דברה תורה, אחד חכם, וא' רשע, וא' תם, וא' שאינו יודע לשאול. והענין הוא כי ב"ן בגימ' הוא ב' הוי"ו"ת פשוטות²⁹³³, ועתה יש לה ד' בנינים שהם ד' מוחין כפולים, ד' שלה וד' של לאה, הם ח' הוי"ו"ת, שהם ד' בנינים, כל מוח כלול מב' הויות שהוא ב"ן א'. ואלו ד' פעמים ב"ן הם בחינת הקדקד של רחל, כי קדקד בגימ' ד' פעמים ב"ן²⁹³⁴.

האמנם בסדרן אני מסופק איך שמעתי ממורי ז"ל, אם הוא באופן זה או זה, ולכן אכתוב שניהם. האופן הא' הוא, כי בהתחברות חכמה וחכמה נקרא בן חכם. והתחברות חסדים עם חסדים {פב ע"ב} נקרא תם. והתחברות גבורה²⁹³⁵ עם גבורה דינים בדינים נקרא בן רשע. והתחברות בינה עם בינה שהם גם כן דינים בדינים, אלא שאינם דינים תקיפין נק' בן שאינו יודע לשאול. האופן הב' וזהו יותר נכון אצלי, כי הכל הוא בבחי' הה"ג, כי בהתחברות גבורת החסד דלאה עם גבורת החסד דרחל, נקרא בן חכם שהם ב' הויות מב' גבורות ששתיהן בחי' חסדים שבגבורה והם בגימ' ב"ן, אבל הוא חכם לסיבת הגז'. והתחברות גבורת הגבורה דלאה עם גבורת הגבורה דרחל נקרא בן רשע. והתחברות גבורת הת"ת דרחל בגבורת הת"ת דלאה נקרא בן תם. והתחברות ב' גבורות האחרונות הנצח והוד דרחל אשר ב' הם בחי' א' כנודע²⁹³⁶, עם גבורת נו"ה דלאה שגם הם בחי' א', וב' בחינות אלו נעשות בן שאינו יודע לשאול. והנה ב' בחי' אלו הנוספות ברחל עתה שהם סוד אור המקיף היוצאת מפה דו"א, וסוד שארית האור היורד דרך פנימיות עד ראש רחל, הנה זה הוא בחי' התוס' שיש עתה לרחל כליל פסח מה שאין לה בשום זמן מהומנים אחרים, כי עתה לוקחת חלקה וחלק לאה חברתה בבת א'.

דרושי הפסח דרוש ה

בענין גלות מצרים וענין פרעה. כבר נתבאר אצלינו (דרוש א) כי בגלות מצרים חזר ז"א להיות בבחי' קטנות, ונסתלקו ממנו המוחין דגדלות, ואז לא היו מתפשטין בו רק ה' חסדים וה"ג מבחי' הקטנות²⁹³⁷, והם סוד ה' דמים שהורים וה' דמים שמאים שבאשה, והם סוד מה שאמר הכתוב (יחזקאל טו ו) ואעבור עליך ואראך מתבוססת בדמיך כו'. והנה עשר הויות הם ה"ח וה"ג מצד אבא, ועשר אהי"ה הם בסוד אחוריים העולים דם, שהם עשר דמים הגז', ה' חסדים וה"ג מצד אימא.

ואז פרעה שהוא סוד העורף, ומצרים שהוא מצד הגרון²⁹³⁸, היו יונקים משם בהיות החסדים והגבורות ההם בגרון²⁹³⁹, וזמ"ש מתבוססת בדמיך, מ"ת בוססת, ר"ל כי הקלי'

- מאיר הכוונה -

²⁹³³ עי' שער רפ"ח ג שזה מערת המכפלה, ב' פעמים שם הוי"ה.

²⁹³⁴ עי' לעיל כז ע"ד: הקדקד שלה נעשה מהגבורות ולכן יצחק שהוא נמשך מהגבורות נק' יצחק כי הוא בגי' ד' הויות ב"ן כמנין קדקד ויובן זה עם מה שביארנו בהגדה כנגד ד' בנינים דברה תורה גם ביארנוהו בדרוש הארבה שהוא ג"כ גי' יצחק ואמרנו כי הה"ג נעשים ארבעה בנינים לפי ששלשה מהם בלבד מתמתקות ביסוד דז"א ע"י הג' חסדים אשר שם וכל אחד מן החסדים או מן הגבורות הוא הויה אחת ונמצא כי הג' הגבורות המתמתקות עם הג' חסדים שהם ו' הויות שעולים בגי' ג"פ ב"ן נשארו שני גבורות שלא נמתקו והנה הם שני הויות שהם בגי' ב"ן והרי הם ארבעה בנינים.
²⁹³⁵ צ"ל גבורות, וכן לקמן.

²⁹³⁶ עי' ע"ח שער השמות פרק ו: והנה סוד השוקיים בזכר עדיין שם הוא גוף הנוקבא, כי מן הירכים ולתתא הוא כנגד שוקי האשה וירכותיה כמ"ש בע"ה. נמצא כי מה שהוא בזכר ב' שוקיים נפרדים הם בחי' גוף א' של הנוקבא, ובזה תבין למה נו"ה נקרא תרי פלגי גופא, כי לפי שמצד פנים נקרא שוקי האיש והם נפרדות, ומצד אחור הם גוף א' של הנוקבא, ובזה תבין איך נו"ה דז"א בסוד האחוריים הם מחוברים ובסוד הפנים הם נפרדים. גם דע כי מסבת בחי' פנימיות של נצח דז"א שהוא שם יהו"ה, מתקרב הת"ת בימי החול ועולה בנצח. ולסבה הפנימי' של הוד, שהוא אדנ"י, מתקרבת המלכות בחול ועולה בהוד כנזכר בתיקונים.

²⁹³⁷ המכונה לבושים לעיל דרוש א.

²⁹³⁸ צ"ע בדבריו כאן שמשמע בדרוש א' שכל אחיזת מצרים מצד הגרון היינו במאחוריו

שעה"כ

הנק' מת, שהוא אבי אבות הטומאה, דרגא דמותה, היתה בוססת²⁹⁴⁰ ונאחזת בדמיך שבגרון, ר"ל ב' דמיך שהם דמים טהורים ודמים טמאים.

ובצאת ישראל ממצרים, שהוא ממצר הגרון, ונתפשטו למטה בנוף, אז נפסקו הדמים ההם, ולא יוכלו פרעה ומצרים לינק מהם, ואז החסדים והגבורות שהיו בתחילה בגרון ירדו ונתפשטו למטה בגופא דו"א. ונמצא כי ענין ליל פסח הוא בסוד המוחין דקטנות²⁹⁴¹, והם שלשה פעמים אלקים, דיודי²⁹⁴² בחכמה, ודההי"ן בבינה, ודאלפי"ן בדעת. אבל הא' בצירוף יו"י הוא בחסדים, והא' בצירוף יו"ד א הוא בגבורות.

והנה המצה הוא בסוד שתי מוחין הנק' הו"ב²⁹⁴³, ואע"פ שהם של קטנות אין שום אחיזה אל הקליפה, ונקרא מצה שמורה²⁹⁴⁴, כי הוא שמורה מן המזיקין, וכמשו"ל (ר"ה יא ע"ב²⁹⁴⁵) על פסוק (שמות יב מב) ליל שמורים הוא לה'. ולכן מצה היא בנימטריא ע"ב ס"ג,

- מאיר הכוונה -

²⁹³⁹ עי' פע"ח: ונסתלק אור ז"א למעלה בבחינת גדלות ואז לא היו מתפשטים בו רק ה' חסדים וה' גבורות של קטנות בסוד י' דמים, ועי' לקמן הערה 3116##, ולכן צ"ע בסידור שמכוונים להבלעם דמים, למה הרי זה היה בגוף ז"א ויתכן שצריכים לכוון לכלי יחד עם האור.

²⁹⁴⁰ לשון רומס (ישעיה כב ה)

²⁹⁴¹ ר"ל לתקן את המוחין דקטנות ג"כ כי גם הם היו צריכים תיקון גדול ע"י אחיזת פרעה ומצרים בהם והם מרומזים ג"כ בתיקוני הכוסות והמצה וכמו שמפרש והולך והוה תיקוני הכוסות והמצה (וכן ההגדה כנ"ל עמוד א' ד"ה ונבאר) הן לכל תיקוני הגדלות והן כלל תיקוני הקטנות ועי' לקמן ע"ד שורה כ"ב במ"ש שם והנה כוונתינו עתה וכו' (לש"ו).

הש"ש הבנין שזה התחלת התפשטותם, אבל זה קשה מאד. ועי' נהר שלום לד ע"ג ע"ע"ד: ולפי דרכנו למדנו שענין זה נעלם מקצת מקובלים שכתבו שאחר ערבית דליל פסח מסתלקין כל המוחין מזו"ן וחוזרים להמשך בסדר הגדה ע"כ שאין הענין כן אלא כמ"ש הרב זלה"ה שזה בפנימיות וזה בחיצוניות אלא שצריך להזהר שלא לכוין להמשיך מוחין ללאה. מקצת מקובלים – משנת חסדים פ,א מ"ב וכן בספר ח"י דף כח ע"ג (לש"ו).

עי' דע"ה ח"ב קד ע"ד: הנה יצאתי מן הענין אגב דאתי לידן משום שראיתי לאיזה קדושי עליון שכתבו בדרך אחר, כי יש מי שכתבו שנשלמו כל התיקונים ע"י תפילת ערבית, ואח"כ הם מסתלקים אלא שחוזרים ובאים ע"י כוונת הכוסות והמצה וכל הסדר, וכמ"ש בספר מ"ח ליל פסח פרק א' משנה ב', וכן בספר ח"י פ"ו דף כ"ח רע"ג. והוא קשה מאד לומר כן, שמסתלקים אחר ערבית, כי לא נמצא מזה רמז רמיזא בכל דברי האריז"ל. ויש מי שכתבו שבתפילת ערבית שהוא בדיבור נתקן ונשלם כל הפנימיות, ואח"כ בכל מעשה המצות שבהגדה נתקן ונעשה החיצוניות, כי הדיבור הוא בפנימיות וכל מעשה הוא בתיקון החיצוניות כנודע, וכמ"ש כ"ז מהר"ש שרעבי ז"ל בנה"ש (דף לד ע"ד) ע"ש בדפוס ווארשא תרנ"א. וגם בזה אני תמה מאד מהיכן שלקח כ"ז לומר כן, הלא הקידוש וכל ברכת הכוסות והמצה והמרור וההגדה וברכת הגאולה וההלל שבהגדה, הם ג"כ כולם בדיבור, וא"כ מאין לקח לחלק בין זה לזה. אך מה שנראה לי בזה אם יכשר בעיני הקב"ה, הוא כמו שכתבתי לעיל, כי העיקר הוא שבליל א' של פסח הנה נעשה גם עתה כל התיקונים למעלה רק מאליו ע"פ נס שלא על ידינו כלל וכמ"ש האריז"ל שם (שעה"כ דרושי פסח דרוש א בסופו וכן שם דרוש ג), ונעשה כ"ז אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית, כי בתפילת ערבית עולה המלכות רק בנה"י לבד, ונתקנת לפרצוף גמור ממה שהיתה מקודם רק נקודה אחת תחת היסוד. וע"י תפילת ערבית נעשית לפרצוף גמור בכל אורך ורוחב נה"י דז"א, ואין לה אז עדיין מוחין ממש אלא רק הארתם לבד [וכמו שמבואר בכוונת ליל שבת (בדף סט ע"ד ובדף ע ע"א ע"ב ובדף עא ע"ג וע"ש עוד דף סז ע"ב ע"ד) ועד"ז הוא ג"כ בתפילת ערבית דיו"ט, אלא שביו"ט הוה כל המוחין עיקרם רק מסוד האימא לבד וכמו שמבואר שם (דף עח ע"ג ובכ"מ שם)]. והנה זהו מה שנעשה על ידינו גם בתפילת ערבית דליל א' של פסח, אלא שאז מאיר הכל בגילוי דאור החסד שבכל א' וכמ"ש שם (בדף עו סע"א ובדף עז רע"א), אבל עכ"פ הוא כי מה שנעשה על ידינו בתפילת ערבית דליל א' של פסח, הנה הוא רק עליית ותיקון המלכות בנה"י דז"א. אמנם תיכף אחר שנתקדש היום בתפילת ערבית, הנה מתגלים ומאירים מלמעלה למעלה האורות העליונים מאליו ומעצמו, ר"ל שלא על ידינו כלל, אלא בגילוי אור המאציל א"ס ית"ש והוא נס גדול כמו שהיה אז בעת גאולת ישראל ממצרים.

²⁹⁴² הוא קטנות א' דאימא (לש"ו).

²⁹⁴³ דאבא@

²⁹⁴⁴ עי' לעיל פא ע"ד.

²⁹⁴⁵ עי' לקמן הערה 3017@אולי@

שעה"כ

שהם סוד חו"ב, שתי המוחין. ואמנם היו שלשה מצות, לפי שאות ה' יש בה ג' ציורים²⁹⁴⁶, או ד"ו, או ד"י, או ו"ו כנודע²⁹⁴⁷. ושלשה ציורים אלו הם בה' זו שבשם אלקים הנ"ל.

והנה כנגד ציור ד"י אנו בוצעין המצה העליונה להמוציא שיעור כזית שהוא י שלימה. וכזית מן המצה הפרוסה שהיא סוד ד' כמו שיתבאר. וכנגד ציור ד"ו אנו בוצעין מצה האמצעית לב', וצריך שהחלק הראשון²⁹⁴⁸ יהיה יותר גדול כנגד הו', והחלק הב' יהיה יותר קטן כנגד ד'. וכנגד ציור ו"ו אנו עושים זכר למקדש כהלל כו' במצה שלישי, שהיא רמז אל שלשה ו"ו הנז'. וכן הוא מצה שלישי גם רמז שהיה כורך שלשה דברים ביחד, שהם בשר הפסח ומצה ומרור כנגד שלשה ווין.

ואמנם מוח הדעת החיצונים מתאחים בחסדים וגבורות אשר בו, ולכן נאסרו בחמץ והשאור, כי החמץ הוא בחסדים והשאור אשר חימוצו יותר קשה הוא בגבורות²⁹⁴⁹ כי שם מתאחים יותר. והנה שאר הוא חסר ו', והוא אלקים של הגבורות דקטנות במילוי יודי"ן הוא ש' מן שא"ר, והאחוריים פשוטים שלו הם ר' מן שאר, וכללות השם עצמו שהוא אלקים כפשוטו, הוא א' מן שאר²⁹⁵⁰.

ולחיות כי בימי הפסח הוא זמן היניקה²⁹⁵¹ של ז"א כנז"ל, אינו נגדל עד חג השבועות, לכן נצטוינו שלא יראה בפסח לא חמץ ולא שאור כדי שלא יינקו החיצונים מן החו"ג של הקטנות דו"א, וצריך לבער אותם מקודם הפסח כדי שלא יתאחו בהם החיצונים.

- מאיר הכוונה -

²⁹⁴⁶ הוא קטנות א' דאבא עי' פע"ח פ"ב (לש"ו). לא נוגע לכאן, אלא עי' פע"ח פרק ג: אלהים דחכמה הה' צורתה ד"י ושל בינה ד"ו ושל דעת ו"ו והענין כי ו' שבתוך הה' היא קטנה בלתי ראש ולפעמים נקרא י' והוא כשהוא מצד חכמה נקרא י' וכשהוא מצד הבינה נקרא ו' כי הוא סוד הז"א הנקרא ו' בהיותה בסוד עיבור בתוכה אך מצד החכמה היא טיפת י' לבד ומצד דעת נעשה ג' ווין הנודעים כי היא אמא שמתפשטת בג' קוי הז"א שצורתו ו' והדעת הוא קו האמצעי שצורתו ו' ולכן כל ההיין נעשה ווין.

²⁹⁴⁷ עי' שער מאמרי רז"ל (מסכת אבות פ"ו מ"מ) ג' ראשונות שבה [שבלאה] יכוין להמשיך בהם בחי' אות ה' וג' מלויים שלה והוא ה"י דיודי"ן בחכמה שבה וה"א דאלפין בבינה שבה וה"ה דההי"ן בדעת וג' אמצעיות שבה ימשיך אות ה' בג' ציורים שבה שהם ד"י ד"ו ו"ו כנז' בענין ג' מצות דליל פסח ד"י בחסד ו"ו בגבורה ד"ו בת"ת וג' אחרונות שבה ימשיך אות ה' בג' מיני הכאות שבה והם ה"י פעמים ה"י דיודין בנצח, ה"א פעמים ה"א דאלפין בהוד, ה"ה פעמים ה"ה דההי"ן ביסוד, וכל אלו ההארות תמשיכם בה מן היסוד דאבא.

ועי' דרושי תוספת שבת ג שג' ציורים בנה"י.

²⁹⁴⁸ ראשונה.

²⁹⁴⁹ עי' לעיל פא ע"ג.

²⁹⁵⁰ פע"ח: ומן אלו אלהים שבדעת יוצאין ב' הפאות כי פא"ה ג' אלהים*##מוסיף?

פע"ח: ולפי²⁹⁵⁰ שהוא מוח ג' קטן שבכולם אינו ניכר בו רק כללות הארת הא' [אינו ניכר בו חשבון מילוי שהוא באלפ"ן (לש"ו)].

²⁹⁵¹ כן כתוב ג"כ לקמן ריש דרוש ז' ור"ל כי הקטנות שמכוונים בליל פסח כנ"ל בסמוך וכן לקמן דרוש ו' וכן כל הקטנות שמכוונים בכל ספירת העומר הוא הכל הקטנות דיניקה שהם שמות אלה"ם משא"כ הקטנות דעיבור הם רק אל"ם מאלה"ם וכמ"ש בפרקי הצלם פרק ב' וכן העיבורים פ"ה ואין לכוון בהם (וכמ"ש בשער המוחין פ"ד עיי"ש) כי הם נכללים ממילא אך המוחין דיניקה שהיו נעלמים בגלות מצרים צריך לכוון עליהם בימי הפסח שיאירו גם הם לעולם (לש"ו), וז"ל הפע"ח: דע כי בקטנות דימי פסח שהוא היניקה בו כלול גם עיבור וכן מ"ש לעיל קטנות ב' הוא היניקה דקטנות ב' בו כלול גם עיבור ב' דקטנות שני נמצא יש עיי"מ לתבונה ועיי"מ לבינה ובכ"א יש צלם שלם כנודע, וז"ל הגליונות הלש"ו: וכן הוא לקמן פרק ג (קז ע"ב) בשורה יד שם, וכן לקמן קיח ע"ב סמוך לסוף פרק ה וקכ ע"ג רפ"ד ועי' קכ ע"ד פ"א סמוך לסופו (לש"ו).

ועי' עוד פע"ח: הקטנות דליל פסח הוא היניקה ובו כלול גם העיבור וכן בקטנות ב' הוא יניקה וכולל גם קטנות דעיבור נמצא כי בהוליד ז"א נעשה לו צלם דתבונה ג' וביניקה צלם דתבונה ב' ובגדלות צלם דתבונה א' נמצא כי ג' כלים דתבונה הם עיבור יניקה ומוחין וכן בכל ג' כלים דבינה הם עיבור יניקה ומוחין ואחר כך עיבור ב' צלם דבינה ג' וביניקה צלם דבינה ב' ובגדלות צלם א'.

שעה"כ

והנה ענין הד' כוסות של ליל פסח הם כנגד ג' אלקים במילוייהם, כי כן כוס הוא בגימ' אלקים. והנה כוס הא' הוא כנגד אלקים דיודיי²⁹⁵² שבמוח החכמה, ולפי שהחכמה נקרא קדש כנודע²⁹⁵³, לכן הקידוש של ליל פסח נאמר על הכוס הא'. והכוס הב' הוא כנגד אלקים דההיי"ן שבמוח (פב ע"ג) בינה, ולכן בו נזכר ההגדה של סיפור יציאת מצרים²⁹⁵⁴, ונודע כי בכח נ' שערי בינה יצאו ישראל ממצרים²⁹⁵⁵, וגם כי הסיפור עצמו הוא בבינה²⁹⁵⁶, כי היא סוד הגרון הנק' קול עילאה, דמינה נפקו קול ודיבור²⁹⁵⁷. והכוס הג' והד' הם כנגד חסדים ונבורות, ושניהם הם אלקים במילוי אלפי"ן, אלא שהא' שבחסדים היא צורת יו"י, ושבנבורות היא צורת יו"ד. ולפי ששניהם כלולים יחד במוח הדעת, לכן בין ג' לד' לא ישתה (פסחים קז ע"א).

וענין המרור בגימ' מו"ת, והוא בחי' הדינים הקשים שצריך לטחנן וללעסן בשיניים כדי למתק המרירות שבהם, כנודע בסוד השחקים הטוחנים מן לצדיקים לעת²⁹⁵⁸. וז"ש

- מאיר הכוונה -

²⁹⁵² הם הקטנות הא' דאיאמ אך לקמן דורש ו' מבואר שעיקר הכוונה דהקטנות שצריך לכוון אותם ג"כ בהכוסות הוא רק בהקטנות הב' שהם אכדט"ם (לש"ו).

²⁹⁵³ עי' לעיל הערה 1454.

²⁹⁵⁴ עי' לעיל פא ע"ב, פ"ה ס"ח.

²⁹⁵⁵ עי' תיקו"ז טו ע"ב: כ"ה אייהי שכונתא עלאה דבה נפקו ישראל ממצרים כמה דאת אמר כה אמר ה' כחצות הלילה וכו'.

תרגום: כ"ה היא השכינה העליונה, שבה יצאו ישראל ממצרים, כמו שנאמר (שמות יא ד) "כה אמר יהוה כחצות הלילה וכו'".

²⁹⁵⁶ עי' ש"ש שזה תבונה.

²⁹⁵⁷ עי' זהר (חלק ב דף רנ ע"ב): ובאלין חרכים, וחייס על כלא. וכדין כד ישראל תקעין בההוא שופר, ואתער מתתא ההוא קול דנפיק משופר, כליל מאשא ומיא ורוחא, ואתעביד מכולא ההוא קול, בגין לאתערא קול עילאה, דנפקא מגו ההוא שופר, דאיהו כגוונא דא כליל באשא ובמיא ורוחא, כדין כרוזא נפקא, ואכריז בכלהו רקיעין,

ועי' זהר חדש (&): וחזו פנימאה איהו חזו בלחישו, כמא דאמר ואחר האש קול דממה דקה. ודא איהו רזא, דדיוקנא דכליל כל דיוקנין בחיזו דלעילא, קול עילאה, בלחישו דלעילא, דמינה נפקי כל דיוקנין. קול לתתא, כההוא קול עילאה דנקיט בגויה כל דיוקנין. ובגין דדא איהו בלחישו, כד נביאה מטי לגביה, נהיר ביה עיינין, ונהרין רעיונין:

ומש"כ קלא בלחישו, עי' זהר חלק א דף נב פטרא קמך א"ר שמעון, כגוונא דא אורייתא קאים בין תרי בתים כמה דכתיב (ישעיה ח יד) לשני בתי ישראל וגו', חד סתימא עלאה, וחד אתגליא יתיר (סתימא) עלאה (דא) קול גדול, דכתיב (דברים ה יט) קול גדול ולא יסף, והאי קול פנימאה איהו דלא אשתמע ולא אתגליא, ודא הוא כד נביע בי גרון אפיק (ביה) ה' בחשאי, ונביע תדיר ולא פסיק ואיהו דקה פנימאה

תרגום:

ועי' & שקול עליון היא בינה, וקול הוא ו, ק ודיבור היא מלכות.

²⁹⁵⁸ עי' זהר (ח"ג רלו ע"א): שחקים דבהון ריחים דטוחנים מן לצדיקים לעתיד לבא ואינון אקרונ שחקים ע"ש ושחקת ממנה הדק ואינון נצח והוד עלייהו אתמר ושחקים יזלו צדק דאיהי שכונתא תתאה.

תרגום:

ועי' לעיל עמידה דרוש ה: הוא כי שני יודין אלו עם הוא"ו שבאמצע הנחלקת לשתי וויין כנ"ל הם הי"ו שינים העליונים וי"ו שינים התחתונים וכאשר השפע והדינין יורדין מן או"א הנק' ע"ב וס"ג שבהן ז' יודין יורדין לז"א הם נטחנין תחילה ע"י השינים הנז' שבפה העליון שה"ס השחקי' הטוחני' את המן וכאשר הז' יודין נטחנין תוך הב' יודין שבשינים מתמתקין שם ונעשה הכל מן וזמ"ש חז"ל למה נק' שמם שחקים ששחקים מן לצדיקים ואות ו' של ופי ה"ס ו' שבאות אלף הנז'. גם תכוין כי פי הוא הויה דס"ג ועם

ועי' לקמן דרושי ראש השנה דרוש ז: כי הקול היוצא הוא בחי' ב' הויות ע"ב ס"ג אשר בחיך ובגרון והנה יש בהם ז' יודין והם מתחברים עם ב' יודין שבאות א' של השינים ונכללין עמהם והרי הם ט' יודין והם ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך שהם כוחות הדין ואותם ב' הוויין שבאות אלף שוכבות זה ע"ג זה כזה \ והם רמז אל שני שורות השיניים ששוכבות זה ע"ג זה והם טוחנים ומתדקים כחות הדין ונקרא שחקים השוחקים מן לצדיקים וענין השחיקה והטחינ' הזו הוא כי בתחילה היו הדינין מתחברים יחד סוד היודין אשר בב' הויות ע"ב ס"ג וכדי למתקן צריך לפררן ולהפרידם כל יו"ד בפ"ע ואז הם מתחברין עם ב' יודין שבאות א' ונעשים ט' יודין שהם בגי' מ"ן דמנצפ"ך ובזה נמתקו ונעשו מ"ן שהם ב' אותיות של מנצפ"ך

שעה"כ

מ"ש רז"ל (פסחים קטו ע"ב) בלע מרור לא יצא, כי צריך ללועסו ולטוחנו כדי למתק הדינים שבו.

וענין החרוסת הוא זכר לשיט, והוא בסוד לאה²⁹⁵⁹, כי אנו צריכים למתק הדינים שבה ג"כ. והנה אות י' שבאמצע ב' המיתין עולה לכאן ולכאן מ"י י"ט, והוא סוד מילוי ההויה דאלפין שעולה י"ט, והוא בגימ' חו"ה, וב"פ י"ט הם לאה²⁹⁶⁰ ורחל.

דרושי הפסח דרוש ו

נבאר בו באורך סדר ליל פסח²⁹⁶¹ והמצות וארבע כוסות והכרפס וגם החרוסת וכל עניני ליל פסח²⁹⁶². הנה נת"ל (דרוש ב ג) כי בליל פסח נכנסין בז"א מוחין דקטנות ראשון, וגדלות ראשון, וקטנות שני, וגדלות שני. וצריך שתדע כי יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא²⁹⁶³, ובכל בחי' מהם²⁹⁶⁴ יש כל המדריגות של קטנות וגדלות הנז'. וגודע

- מאיר הכוונה -

²⁹⁵⁹ עי' לעיל פא ע"ד שנתבטלה, ועי' ש"ש שזה לא שהיא נתבטלה אלא הארותיה, אבל היא צריכה מיתוק.
²⁹⁶⁰ ללאה (פע"ח).

²⁹⁶¹ עי' נהר שלום סוף סג ע"א (לב ע"ד): הובא לעיל הערה 2862 וכן שם לד ע"ד: הובא לעיל הערה 2941.
²⁹⁶² עי' לעיל הערה 2862.

²⁹⁶³ עי' לע"ה ח"צ קד ע"ד: ומדי עסיקנא ב'ארתו ענין הנה אומר עוד צמה שיט להעיר לכאורה בזה בדברי הרב שם (בשער הכוונות ריש דרוש ו דף פב ע"ג, וכן דף פז ע"ב ד"ה דע, ובפרט בפע"ח שם פרק ז) שמבואר שם כי ישנם קטנות וגדלות ראשון, וקטנות וגדלות שני בהזו"ן, הן בהמוחין דמלך אימא והן בהמוחין דמלך אבא שהן מאימא, והן מאבא ישנם כל הד' בחי'. והוא באמת דבר שאינו כלל, כי אין מאימא קטנות וגדלות שני כלל, ואין מאבא קטנות וגדלות ראשון כלל. כי המוחין דמלך אבא הם עצמן הקטנות וגדלות שני, כי כאשר אין להזו"ן אלא המוחין מלך אימא לבד אז אין בהם רק הקטנות וגדלות ראשון. ואח"כ כאשר (קה ע"א) נמשך בהם המוחין דמלך אבא ג"כ אז הרי יש בהם הקטנות והגדלות שני, כי הרי הם שני להמוחין הקודמים דמלך אימא שצאו בהם בראשונה, שהם הקטנות והגדלות ראשון. ועכ"פ הוא כי כל המוחין דמלך אבא הם עצמם הקטנות והגדלות שני, כי הם צאו בשניה, וכל המוחין דקטנות וגדלות ראשון הם עצמם רק המוחין דמלך אימא, כי הם צאו בראשונה. וכ"ז הוא נודע ופשוט מרוב דרושי הרב, וע' בכוונת חג השבועות (דרוש א דף פא ע"ד) ובפסח (ריש דרוש ג דף פא ע"א) וכן בפע"ח (פרק א) בספי' העומר בסדר הכוונות לכל יום ויום (אמנם נשתבש שם הרבה ותיקנתיו בספר פע"ח אשר לי) ע"ש ותמצא.

אך הענין מ"ש הרב כאן כי הן באבא והן באימא הנה ישנם בכל א' קטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני, הנה הוא ע"פ מה שנודע שי"ס וכן אימא עלאה הנה הם מתחלפים, כי לפעמים נכלל י"ס עם תבונה והם שניהם אימא הכללי²⁹⁶³, אבא אימא עלאה היא נכללת עם אבא עלאה והם שניהם אבא הכללי, ולפעמים הנה נכלל י"ס עם אבא עלאה והם שניהם אבא הכללי, ואימא עלאה היא נכללת עם תבונה והם שניהם אימא הכללית, והיינו כי כאשר נעשים אבא עלאה עם י"ס לפרטוף אחד, וכן אימא עלאה עם תבונה לפרטוף אחד, וכמ"ס באו"א (פרק ח) ובכ"מ, אז הוה אבא עלאה עם י"ס לאבא הכללי, ואימא עלאה עם תבונה לאימא הכללית. אבא כשעומדים אבא עלאה עם י"ס לב' פרטופים, וכן אימא עלאה עם תבונה לב' פרטופים, אז הנה נחשב ונקרא י"ס עם תבונה לאימא הכללית, ואימא עלאה עם אבא עלאה לאבא הכללי. והנה הקטנות וגדלות ראשון הוה באמת לעולם רק ביסוסו"ת, והקטנות וגדלות שני הוה לעולם רק באו"א עלאין וכנ"ל. אמנם כאשר נכלל י"ס עם אבא עלאה לפרטוף אחד, והם שניהם אז לאבא הכללי וכנ"ז, הרי ישנם אז בהזו"ן מאותו האבא הכללי הן המוחין דקטנות וגדלות ראשון, והן המוחין דקטנות וגדלות שני, כי הקטנות וגדלות ראשון הוה מי"ס, והקטנות וגדלות שני הוה מאבא עלאה. ועד"ז הוה באימא

שעה"כ

כי המוחין דאבא מתלבשין תוך המוחין דאימא. והנה בחי' המוחין דאבא נרמזים בסוד המצה, בסוד הלחם שהוא בחכמה²⁹⁶⁵. ובחי' מוחין דאימא נרמזים בסוד הד' כוסות של יין, כי כל יין המשמח²⁹⁶⁶ הוא באימא עילאה²⁹⁶⁷. וטרם שנבאר סדר ליל פסח נבאר בקצרה בחינת כל המוחין הנז' כדי שיובנו אחר כך הדברים בקיצור.

דע כי קטנות הראשון הנכנס בתחילה הוא אלקים דמילוי יודיין בנצה, ואלקים דההיין בהוד, ואלקים דאלפיין ביסוד, וסימנו יה"א²⁹⁶⁸. אח"כ נכנס גדלות הראשון והוא הוי"ה דע"ב דיודיין בנצה, והוי"ה דס"ג בהוד, והוי"ה דמ"ה דאלפיין ביסוד. אבל צריך שתדע ענין אחד בבחי' היסוד שהוא מוח הדעת כנודע²⁹⁶⁹, כי הנה ד' מוחין הם חכמה

- מאיר הכוונה -

עלאה עם תבונה. כי כאשר נכללו הם שניהם לפרטוף אחד, והם שניהם אז לאימא הכללית, אז ישנם לזו"ן מאותה האימא הכללית, הן המוחין דקטנות וגדלות ראשון, והן המוחין דקטנות וגדלות שני כי הקטנות וגדלות ראשון הוא מהתבונה, והקטנות וגדלות שני הוא מהאימא עלאה. והרי נמצא כי צעת שנקללים אבא עלאה עם יס"ס אחד, ואימא עלאה עם תבונה אחד, אז ישנם צהזו"ן כל הקטנות והגדלות ראשון וכל הקטנות וגדלות שני, הן מלד אבא הכללי והן מלד אימא הכללי.

ובאשר כי לצורך המשכת ולידת המוחין דליל א' של פסח, הנה נעשו אבא עלאה עם יס"ס אחד, ואימא עלאה עם תבונה אחד, וכמ"ש הרב הכלל ציה בשער ז"א (סוף פרק ב) ע"ש ובאור"א (פרק ח) ובדרכי הכלם (דרכי ח), ולכן אמר הרב בכל דרושי פסח שהיה קטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני, הן בהמוחין שמלד אבא והן בהמוחין שמלד אימא. משא"כ אחר יום א' של פסח, שאז חזרו זו"ן למדרגתם הראשונה, והיה נמשך תיקונם לאט לאט עד חג השבועות כנודע. וכן חזרו אור"א עלאין עם יס"ס אחד אחר לידת המוחין דליל א' של פסח ונעשו לפרטופים מיוחדים, אור"א עלאין לפרטופים צפנ"ע, ויס"ס לפרטופים צפנ"ע, ר"ל שנעשו אבא עלאה עם יס"ס לב' פרטופים, וכן אימא עלאה ותבונה לב'. והרי עומדים מאז אור"א עלאין לאבא הכללי ויס"ס לתבונה לאימא הכללי, לכן אמר הרב צהזו"ן ספי' העומר צענין סדר הכוונה של כל יום ויום, שכל קטנות ראשון וגדלות ראשון הם רק צהזו"ן, וכל קטנות שני וגדלות שני הוא רק צהזו"א עלאין, כמבואר צפע"ח שם ע"ש, וכן הוא ג"כ בדרכי מ"ן ומ"ד (סוף דרוש יב).

עד כאן מה שהגיע דברינו כעת צענין השייך לדרכי פסח אגב דאחי לידן. ועכ"פ הרי נתבאר מה שנראה לי כעת, כי הזווג דפצ"פ העיקרי דהזו"ן הנעשה דליל א' של פסח ע"י המשכת המוחין דהגדלות שני בהם, הנה לא היה ע"י עלייתם צהזו"ן דאור"א, אלא שנמשך ונתפשט המוחין דגדלות שני צהזו"ן צמקום הזו"ן עצמן, והיה זה צלמת ע"פ נס גדול, כי מדרגת הזו"ן היה אז צהקטנות היותר אפשרי, והיתה המלכות צסוד צתולה, ואיש לא ידעה (צראשית כד עז), אלא וקה ע"ב) שבליל פסח נתקנה ונעשית לאשה יראת ה' (משלי לא ל), אשת חיל עטרת צעלה (שם יב ד), ונזדווגה אז ונתעברה מאותו הזווג המעולה הנז'. ואחר יום ראשון של פסח, חזרה לסוד צתולה, והיתה צסוד צתולה שנתעברה עד יום ז' של פסח, שאז היה הלילה. ומשום שהיתה צסוד צתולה ופתחה סתום, היה סאון ורעש גדול כי לא היה אפשר לה שתלד מפני פחד החילונים. והנה היה הלילה אז ג"כ רק צנס גדול כמו שיתבאר צעה"י לקמן דצברינו צארוכה.

²⁹⁶⁴ עי' דע"ה ח"ב דרוש ד' ענף כד סוף סי' ח' (לש"ו) הובא בהערה 2963.

²⁹⁶⁵ עי' לקמן פז ע"ג שמוחין דאימא נכנסים ביין, ומוחין דאבא נרמזים במצה. עי' פע"ח שער העומר פ"א קב ע"ב סמוך לסופו מבואר שאינו נכנסת בהמצות המוחין דאבא ממש אלא רק ברמז בעלמא ע"ש (גליונות הלש"ו על הפע"ח). ועי' דע"ה ח"ב קכג ע"ג הובא לעיל הערה 2865.

²⁹⁶⁶ עי' לעיל הערה 179.

²⁹⁶⁷ עי' זהר ח"ג ק ע"א: ויבא לו יין דא יין דמנטרא יין דהוא חדו דלביא רזא דעלמא דאתי.

²⁹⁶⁸ כנ"ל פ ע"ד.

²⁹⁶⁹ עי' תיקו"ז קיד ע"ב: בראשית ב' תרין חכמה ותבונה (ובינה) תליתאה יראת ה' ראשית דעת ובהאי דעת אתמר (בראשית ד א) והאדם ידע את חוה אשתו דלית זווג אלא בדעת דאיהו עמודא דאמצעייתא יחודא דאבא ואימא הכי איהו לתתא צדיק יחודא דעמודא דאמצעייתא ושכינתא דלתתא וגוף וברית עלייהו אתמר כי א"ל דעות ה' וגו' ותרווייהו עדות דלית עדות פחות מתרין

שעה"כ

בנצח ובינה בהוד וחסדים וגבורות ביסוד, וב' בחי' החסדים והגבורות הם מוח א' הנקרא דעת, אלא שנחלק לב' עטרין אלו. ונמצא כי ביסוד דקטנות ראשון אשר ביארנו שהוא אלקים דאלפי"ן שבו, הנה יש בו ב' בחי', כי החסדים שם אלקים דאלפי"ן שבו, צריך לצייר אות א' של המילוי דאות ה"א דאלקים שתהיה בציור יו"י כזה א. אבל הגבורות, שם האלקים שבהם צריך לצייר אות הא' דמילוי ה"א שבו בציור יו"ד כזה א, כמבואר אצלנו ענין ב' הציורים אלו בהרבה מקומות וכנז' בס"ה ובתיקונים. והטעם הוא כי י' התחתונה של צורת אלף, בהיותה צורת ה' היא זכר כנגד החסד, ובהיותה צורת ד' היא נקבה כנגד הגבורה, כגודע כי הד' רומזת למלכות²⁹⁷⁰.

ואמנם ביסוד דגדלות הוא שינוי אחר, כי החסדים הם הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן והגבורות הם הוי"ה דב"ן דההי"ן.

ואח"כ נכנס קטנות שני והוא שם אכדט"ם בנה"י²⁹⁷¹, אבל השינוי שבהם הוא כי שם אכדט"ם שבנצח תכוין בו בבחי' ה' אותיות עצמם בלבד שהם חילוף ה' אותיות אלקים כנ"ל. ושם אכדט"ם שבהוד תכוין בו בבחי' היותו נחלק לב' חלקים, והם א"ם ג"ל, רצה לומר כי ב' אותיותיו, הראשונים והאחרונים, שהם אותיות א"ם אינם מתחלפות, כי כך הם עצמם בשם אלקים. ולמטה בענין ל"ג לעומר²⁹⁷² נתבאר טעם נכון כי זה מורה כי אותיות כד"ט נתחלפו לרחמים יותר מאותיות א"ם, וע"ש (דרוש יב). וג' אותיות אמצעיות שהם כד"ט העולים בגימ' ג"ל, הם מתחלפות באותיות לה"י דאלקים. ושם אכדט"ם שביסוד תכוין בו בבחי' מספר וחשבון אותיותיו שעולה מספרו ע"ד²⁹⁷³, כמבואר אצלנו בדרוש רפ"ה ניצוצין (פרק ב) ענין המדריגות של אורות עליונים ומה הפרש יש בין האותיות בצורתם ובין האותיות במספרם ובחשבונם וע"ש.

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי גם בשם זה שביסוד יש בו שינוי בין החסדים ובין הגבורות כדמיון הקטנות הראשון והגדלות הראשון. וזה עניינו, כי בשם אכדט"ם (פב ע"ד) של החסד תכוין כי עם הכולל שלו הוא בגימ' ע"ה, והוא רומז אל ג' פעמים יב"ק שהם ג' יחודים וחיבורים של הוי"ה אלקים העולים יב"ק²⁹⁷⁴, וג' ההיות ההם וג' אלקים ההם כולם יהיו במילוי אלפי"ן, וכאשר תמנה במספר האותיות בהיותם במילוייהם הם ס"ט אותיות, ועם כללות הו' שמות הרי ע"ה, כמנין אכדט"ם עם הכולל. ובשם אכדט"ם של הגבורות, תכוין בחשבון הפשוט בלבד שהוא בגימ' ע"ד, ולהיותם גבורות גרועות מן החסדים, אין אנו מוסיפין בהם הכללות להיותו בגימ' ע"ה, על דרך מ"ש בחסדים כנ"ל ששמעתי.

אח"כ נכנס הגדלות הב' והוא ממש כדרך גדלות הראשון, והנה אם אלו המוחין היו נכנסין בסדר המדריגות כשאר הזמנים, ודאי שהיו נכנסין לסדר הנז', והיינו מכוונים בהם כל מדריגה ומדריגה בפ"ע. אמנם עתה אינם נכנסים אלא ביחד, פי' הענין, כי קו

- מאיר הכוונה -

תרגום: בראשית ב' שנים חכמה ותבונה (ובינה) השלישית יראת יהו"ה ראשית דעת ובדעת הזו נאמר והאדם ידע את חוה אשתו שאין זווג אלא בדעת שהוא העמוד האמצעי היחוד של האב והאם כך הוא למטה הצדיק היחוד של העמוד האמצעי עם השכינה שלמטה ועל הגוף והברית נאמר כי א"ל דעות יהו"ה וגו' ושניהם עדות שאין עדות פחות משנים

²⁹⁷⁰ עי' דע"ה ח"א ד ע"ג ליקוט א.

²⁹⁷¹ עי' לעיל הערה 2853.

²⁹⁷² עי' פע"ח שזה ל"ג בעומר.

²⁹⁷³ פע"ח: ביסוד (נל"ח שצ"ל בת"ת) תכוין לשם זה ג"כ רק שתכוין לס"ט אותיות דג' היות מ"ה וג' אלהים מילואים כזה יוד אלף הא למד ואו הא יוד מס ועם ו' כללותיהם הם ע"ה והוא מספר אכדט"ם ע"ה וכל זה צד חסדים דדעת ובצד הגבורות דדעת [תכוין (נוסף בלש"ו)] לשם אכדט"ם רק שתכוין בחושבנו ומספרו שעולה ע"ד כי יש כאן חילוק גדול בין כאשר אם נקח השמות באותיות אם בחושבנם ובמספרם וכ"ז נכנס בחב"ד דז"א בימי קטנות הב' אח"כ גדלות ב' דאימא הוא כמו גדלות הא' ואין שנוי ביניהם הרי נתבאר קטנות וגדלות דאימא

²⁹⁷⁴ הוי"ה אלקים בגימ' קי"ב, וזה נקרא יב"ק רמז ליחוד ברכה קדושה (תיקו"ז &).

שעה"כ

הימין שהוא מוח החכמה דאימא²⁹⁷⁵ נכנס יחד בכל בחי' קטנות וגדלות ראשון וקטנות וגדלות שני, וקו השמאל נכנס יחד אח"כ בכל בחי', וקו האמצעי נכנס אח"כ ביחד בכל בחי'.

וזה ביאור של דברים. בכוס א' תכוין אל קו ימין שהוא מוח החכמה שבז"א מצד אימא בלבד כנ"ל, וקו זה הוא נכנס ראשון לכולם, ולכן כוס זה אומרים עליו קידוש, כי כל קדש הוא בחכמה כנודע²⁹⁷⁶. ומן הראוי היה שיכנס תחילה הקטנות ראשון דמות זה דחכמה, ואחריו גדלות ראשון, ואחריו קטנות שני, ואחריו גדלות שני, כי בתחילה נכנסים נה"י האחרונים דאימא, ואחריו נכנסים חג"ת דאימא שהם קטנות שני וגדלות שני. אבל לפי שהקטנות ראשון הוא דין גמור ובו נאחזים החיצונים תכלית האחיזה, והנה כוונתנו עתה בליל פסח להשבית החמץ שהוא אחיזת החיצונים בקטנות דאלקים הנקרא חמץ ושאר כמ"ש ענינם בדרוש החמץ והשאור (דודש ד), כי לולי היות הרחמים מתגברים בלילה הזו בתכלית, לא היו נגאלים כלל כנ"ל, ולכן אינן נכנסים הקטנות הראשון בתחילה. אמנם בתחילה נכנסים גדלות הראשון, ואח"כ קטנות השני, ואחריו גדלות השני, ואז כבר נתבטלה אחיזת החיצונים מחמת גדלות הראשון והב' שהם רחמים גמורים, ואפי' הקטנות השני איננו בבחי' דין כמו הקטנות הראשון כמבואר לעיל, ששם אכדט"ם הוא רחמים ונק' אלקים חיים²⁹⁷⁷, יען כי אין החיצונים נאחזים שם הנק' דרגא דמותא, ואלהים אחרים²⁹⁷⁸. ואז נכנס הקטנות הראשון באחרונה²⁹⁷⁹, כי אז אין חשש, כי לא יוכלו החיצונים לחזור עתה להאחז בהם מחמת האור הגדול של גדלות ראשון וב' שנכנסו כבר. ונמצא כי בכוס א' נכנס גדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני דמות חכמה מצד אימא. האמנם גדלות הא' דרכו ליכנס תמיד מאליו כשאר לילי יו"ט ושבת²⁹⁸⁰, ואין צורך לכוין בו על הכוס, ולכן מה שצריך לכוין בכוונת כוס א' הוא קטנות שני וגדלות שני, ותכוין כי מכל שכן שכבר נכנס בתחילה גדלות הא'²⁹⁸¹.

וזה סדר כוונת כוס א', תכוין בתחילה אל קטנות השני, והוא ענין הכוס בעצמו והיד האוחזת בו²⁹⁸² שהוא בחי' מעשה²⁹⁸³. ותכוין²⁹⁸⁴ כי ה' אצבעות יד ימינך אשר עליהם יושב הכוס הזה²⁹⁸⁵ הם בחי' 2986 הקטנות השני שהוא הכלים והלבושים של חג"ת

- מאיר הכוונה -

²⁹⁷⁵ עי' לקמן חכמה דז"א מצד אמא.

²⁹⁷⁶ עי' לעיל הערה 1454. זהר ח"ג רצז ע"א, ועי' תיקו"ז כח ע"א: בהאי זמנא כל חיוון יתערון בקלא ועופין מצפצפין בשיר לקבלא ברתא בחדוה בנגונא לקבלא קדושין מהחתן דאינון קדוש קדוש קדוש וכו' ולית קדושה פחות מעשרה וקדושין אינון מסטרא דחכמה דאיהו י' קדש ישראל לה' ראשית תבואתה ראשית ודאי ומתברכין בשבע ברכאן מסטרא דאימא עלאה דאיהי ברכה ועלה אתמר להניח ברכה אל ביתך

תרגום: בזמן הזה כל החיות יתעוררו בקול, והעופות מצפצפים בשיר לקבל את הבת בשמחה בניגון, לקבל קדושין מהחתן שהם "קדוש קדוש קדוש וכו'" (ישעיה ו ג), ואין קדושה פחות מעשרה, והקדושין הם מצד של החכמה שהיא י', "קדש ישראל ליהו"ה ראשית תבואתה" (&), ראשית ודאי. ומתברכים בשבע ברכות מצד האם העליונה, שהיא ברכה, ועליה נאמר "להניח ברכה אל ביתך" (&).

²⁹⁷⁷ עי' לעיל הערה 2852.

²⁹⁷⁸ עי' הערות 2790 2796.

²⁹⁷⁹ עי' ש"ש שכוונתו לומר שנתפשטו מוחין דגדלות בגוף ז"א וקטנות נשארן בראשו עד כרפס.

²⁹⁸⁰ עי' לעיל הערה 2861.

²⁹⁸¹ פע"ח: מה שאין רומזים אותו הוא לפי שגדלות א' דרכו ליכנס תמיד אך הב' הוא הפלא והנס שנעשה בכאן ביציאת מצרים ולכן מבחי' ב' אנו מתחילין לרמז והשאר מה שלמטה ממנו נכללו בו. ²⁹⁸² לשון פע"ח: ה' אצבעותיך הימינים האוחזין בכוס.

²⁹⁸³ שזה חיצוניות וכלים ולכן במעשה.

²⁹⁸⁴ זה לא כוונה אלא רק רמז (הרא"ש).

²⁹⁸⁵ עי' או"ח קפג סעיף ד: נוטלו בימינו, בא"ה@@?מי זה? – ויעמיד הכוס על כף ימינו והאמצעות יהיו זקופים סביב הכוס וכו', ובספר נגיד ומצוה כתב שיהא הכוס עומד על ה' אצבעות על גביהם ממש, ועי' מג"א סק"ו – ובש"ה כתוב בשם המקובלים שיעמיד הכוס על כף

שעה"כ

דאימא²⁹⁸⁷ הנכנסין עתה בז"א, ותכוין כי מכל שכן שכבר נכנס גדלות ראשון כנז²⁹⁸⁸. ותכוין כי הכוס עצמו הוא בנימט' אלקים שהוא הקטנות השני, אמנם הוא בבחי' תמורתו, שהוא שם אכרט"ם כנ"ל. והה' אצבעות יד ימינך הם סוד ה' אותיות אכרט"ם²⁹⁸⁹. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי ה' אצבעות הם קטנות הראשון, והכוס הוא קטנות השני, אבל אין לסמוך ע"ז אלא על מה שכתבתי, כי מצאתי כתוב בקונט' מן העת ששמעתי מפי מורי ז"ל.

ואמנם פשוט הוא כי אף במוחין דקטנות יש בהם עצמות וכלים, שהם האורות שבתוכם הנק' מוחין ממש²⁹⁹⁰, והכלים שהם הלבושים שלהם. והנה הכלי הוא הכוס כנז²⁹⁹¹, והמוחין הם היין שבתוך הכוס, והוא ג"כ שם אכרט"ם, כי הנה היין בנימט' ע', ואם תחברוהו עם המשה אצבעות האוחזין בו הרי ע"ה, כמנין אכרט"ם עם הכולל²⁹⁹². ונדלות השני נכנס על ידי הדיבור ועל ידי הכוונה של ברכת הקידוש וברכת היין²⁹⁹³, ולכן תכוין בהויות שבברכות אלו שהם הויה דע"ב דמילוי יודיין, כי (פג ע"א) מילוי יודיין הוא במוח החכמה כנודע²⁹⁹⁴. והרי ביארנו מילת קדש.

- מאיר הכוונה -

ימינו והאצבעות יהיו זקופים סביב הכוס וכ"מ בזוהר בראשית ומ"מ אינו מוכח כ"כ ד"ל שיקיפם באצבעותיו כדרך אחיזה.

²⁹⁸⁶ נדצ"ל בחי' הכלים והלבושים.

²⁹⁸⁷ עי' לעיל פב ע"ד.

²⁹⁸⁸ מכוונים את השם.

²⁹⁸⁹ צ"ע למה זה לא מופיע בסידור היר"א, אבל כן באהבת שלום.

²⁹⁹⁰ לאפוקי נה"י דאימא שהם כלים והם מוחין דז"א בקטנות.

²⁹⁹¹ היינו יחד עם ה' אצבעות היד.

²⁹⁹² עי' דרוש ב' שאין חילוק בין כלים למוחין בקטנות (מהרב שולץ).

²⁹⁹³ עי' ע"ח שער מ פרק ב: וכללות הענין דע כי כל בחי' מצות מעשיות וברכותיהם, כמו ציצית ותפלין ואכילת מצה וסוכה ולולב וכיוצא בזה, כולן הם בחיצוניות העולמות, אע"פ שיש בהם בחי' מוחין, הם בחיצוניות. וכל מצוה שהוא בדיבור לבד, כמו תפלה, הכל הוא בפנימיות. וכו' כל המעשה הוא וברכותיה הכל הוא בחיצוניות²⁹⁹³, או"פ כנגד המעשה, ואו"מ כנגד הברכה. [עי' זהר ויקהל רי ע"ב (הגהות הלש"ו על הע"ח)]. אכן כל דבר התלוי בפה לבדו כגון התפלה ועסק התורה, הכל תלוי בפנימיות. ואמנם הכוונה במחשבה הוא הנשמה בין בחיצוניות, כמו כוונת עשיית המצות (שהוא בחיצוניות וכן הוא) נשמה לפנימיות כגון כוונת התפלות כו', כי החיצוניות והפנימיות הכל הוא בבחינת הכלים.

עי' זהר ויקהל רי סע"א: מאן דזכי להני לבושי דקאמרן דמתלבשן בהו צדיקא בגנתא דעדן (לתתא) אלן מעובדין טבין דעביד בר נש בהאי עלמא בפקודי אורייתא ובהון קיימא נשמתא בגנתא דעדן לתתא ואתלבשת בהני לבושיין יקירין כד סלקא נשמתא בההוא פתחא דרקיעא לעילא אזדמנן לה לבושיין אחרנין יקירין עלאין דאינון מרעותא וכונה דלבא באורייתא ובצלותא דכד סלקא ההוא רעותא לעילא מתעטר בה מאן דמתעטרא ואשתאר חולקא לההוא בר נש ואתעבד מניה לבושיין דנהורא לאתלבשא בהו נשמתא לסלקא לעילא ואף על גב דאוקמוה דאינון לבושיין בעובדין תליין אלן לא תליין אלא ברעותא דרוחא כמה דאתמר לקיימא גו מלאכין רוחין קדישין ודא איהו ברירו דמלה ובוצינא קדישא אוליף הכי מאליהו לבושיין דלתתא בגנתא דארעא בעובדין לבושיין דלעילא (ס"א ברוחא ורעותא וכונה דלבא) ברעותא וכונה דרוחא בלבא

תרגום: מי שזוכה ללבושים הללו שאמרנו שמתלבשים בהם הצדיקים בגן עדן (שלמטה) אלה ממעשים טובים שעשה אדם בעולם הזה במצוות התורה ובהם עומדת הנשמה בגן עדן שלמטה ומתלבשת בלבושים הנכבדים הללו.

כשעולה הנשמה באותו פתח הרקיע למעלה מזדמנים לה לבושים אחרים נכבדים עליונים שהם מרצון וכונת הלב בתורה ובתפלה שכשעולה אותו רצון למעלה מתעטר בה מי שמתעטר ונשאר חלק לאותו אדם ונעשה ממנו לבושים של אור להלביש בהם הנשמה לעלות למעלה ואף על גב שבארוה שאותם לבושים תלויים במעשים אלה לא תלויים אלא ברצון הרוח כמו שנתבאר לעמד בתוך מלאכים ורוחות קדושות וזהו ברור הדבר והמנורה הקדושה למד כך מאליהו הלבושים שלמטה בגן שבארץ במעשים והלבושים שלמעלה (ברוח ורצון וכונת הלב) ברצון וכונת הרוח בלב. ועי' ש"ש בשעה"כ קי ע"ב אות טז שדיבור ללא כוונה הוא בבריאה ועי' לקמן שער מ"ז סוף פרק ב שיחד עם מחשבה הוא באצילות. וז"ל בשער מ"ז: ואמנם כבר ידעת כי י"ס דאצילות נתחלקו לה' בחינות שהם א"א או"א זו"ן, וכולם כללות אדם א'. וכל אלו הם מתנענעים ע"י מחשבה אחד כדרך כל איברי האדם שמתנענעים²⁹⁹³ ע"י מחשבתו, וא"צ שום אבר מאיברי האדם שיצוה לו ולדבר לו

שעה"כ

אח"כ ורחץ, והוא ענין הרחיצה הא'. והנה הכוונת של הרחיצה היא בשם של י"ה במילואו, כי שם י"ה הוא סוד המוחין כנודע²⁹⁹⁵. ותכוין ב"ה במילוי ע"ב דיודי"ן כזה, יוד"הי". וזהו כוונת הרחיצה זו של אחר הקידוש²⁹⁹⁶.

אח"כ ענין הכרפס, והענין הוא כי אחר שנכנסו הגדלות הא' והקטנות השני והגדלות הב' דמוח חכמה דמצד אימא בכוס יין הקידוש כנו', הנה כבר החיצונים נסתלקו אחיזתם, וכבר יכול לכנס הקטנות הראשון²⁹⁹⁷ אע"פ שהוא דין קשה²⁹⁹⁸. והנה מילת כרפס הוא בגימ' ש"ס, והוא שם אלקים במילוי יודי"ן שהוא ש', וכשתמלאנה במילואה ש"ן יהיה בגימ' כרפס, והוא הקטנות ראשון דמוח חכמה שבנצח דאימא כנ"ל²⁹⁹⁹. ותכוין שגם כל

- מאיר הכוונה -

שיעשה אותו מעשה הנוגע לו. המשל בזה²⁹⁹³, כשירצה אדם לילך לאיזה מקום שידבר הוא לרגליו שילכו, כי בעלות הדבר במחשבתו הולכין הרגלים עצמן, וכן בשאר פעולת איברים. גם נדקדק הענין בדקות יותר²⁹⁹³, כי הלא המחשבה עם הפעולה באים ביחד, כי כשאדם אוכל א"צ שתחלה יחשוב איך ילעוס המאכל בשיניו או איך יגביה רגליו לילך ואח"כ יאכל וילך, כי המחשבה מתפשט באיברים עצמן, ואז באים המחשבה והמעשה ביחד וזה פשוט. ולכן עולם אצילות נקרא מחשבה, לפי שא"ס הוא וגרמוהי וחיוהי חד בהון (תיקו"ז ד ע"ב), כי המחשבה מתפשט תוך האצילות ממש, ואז המעשה והמחשבה שבאצילות הכל דבר א' ברגע א' בלתי שיקדים זה לזה, וזהו איהו וגרמוי חד בהון, כי הוא עמהון ביחד ואין הוא הנקרא מחשבה מקדים למעשה, כי הכל בא כאחד. אבל הבריאה אינו כמו האדם עם מחשבתו עצמו, רק כב' אנשים וכמלך עם עבדיו, שכאשר ירצה המלך שיעשו עבדיו פעולותיו שהוא רוצה, לא יספיק במה שיתפשט מחשבתו תוך עבדיו, רק צריך שידבר הוא עצמו. ודבור זה הוא סוד הכאת הארת האצילות במסך דבריאה, ובתוך הכאת הכלים דאצילות שם הוא סוד הפה. גם העצמות הא"ס יוצא דרך שם בסוד הקול, והדבור היוצא מן ההבל הפה ע"י הכאת השפה אל שפה ושיניים אל שיניים וכיוצא בזה. וכבר ידעת כי מסך זה נעשה ע"י הבינה דאצילות כנ"ל, והבינה נקרא פה, שממנה יוצא הקול והבל, ולכן ב"ס דבריאה לאו איהו וגרמוי חד בהון, ולא²⁹⁹³ הא"ס חד בהון כמו האצילות. והרי יש בבריאה ג' בחי' שהם: הארת הכלים, והעצמות, והבינה של האצילות בבריאה. ועי' בזהר (פ' פקודי דף רס"ב ע"ב) במ"ש שם בענין מחשבה רעותא דלבא קלא ודבורא, שהם ד' עולמות אבי"ע.

²⁹⁹⁴ פע"ח: כוס זה רמז בחכמה דאמא הנכנסת בז"א אמנם תכוון כי כל קו הימין הוא נכנס עתה ואינו כשאר זמנים שנכנסים כפי סדר פרקי הצלם פי' כי נכנס עתה הגדלות א' של מוח חכמה שהוא שם ע"ב דמלוי יודין וגם מוח חכמה דקטנות ב' שהוא אכדט"ם וגם הגדלות הב' שהוא ע"ב וכל זה הוא מצד אמא אמנם גם הקטנות הא' דחכמה היה ראוי לכנס כי איך יכנסו הבחי' האחרונות אלו שהם גדלות א' וקטנות וגדלות ב' הנ"ל אם לא יכנסו תחלה קטנות א' כי אם לא יכנסו נה"י דאמא איך יכנסו חג"ת אמנם הטעם הוא כי קטנות א' הם דינין גמורין כי לכך הוא שם אלהים כמ"ש לכן הואיל וכוונתינו הוא עתה שיחזור הכל רחמים פשוטים ויכנסו המוחין דגדלות כל ב' בחי' יחד כדי שלא יתאחזו בהם החיצונים שאם לא כן לא היה אפשר ליגאל אז כנ"ל לכן הוכרח שלא יכנסו הקטנות א' שהם דינין שלא יתאחזו בהם החיצונים רק עד גמר כניסת כל המוחין ואפילו של גדלות ב' אמנם משם ולהלאה שהוא גדלות א' וקטנות ב' שאינו דין רק אלהים חיים כנ"ל והגדלות ב' נכנסו תחלה כסדרן ואחר כך יכנסו קטנות א' וכמ"ש בע"ה בסוד כרפס נמצא עתה כוונת א' שנכנס גדלות א' וקטנות ב' וגדלות ב' של מוח החכמה מצד אמא וכן גדלות הא' דמוח חכמה נכנס בכוס א' וכן מוח חכמה דקטנות ב' דאבא נכנס בכוס זה.
²⁹⁹⁵ עי' לעיל ב ע"א סוף פיסקא ד"ה ואמנם יד ימין שנטילה קשור לבחי' המוחין.
²⁹⁹⁶ עי' לקמן פז ע"ב לגבי הכאה שב"ורחץ".

וז"ל: ורחץ יכוין הב' ידיו ב' הויר"ת פשוטין ומלאין מ"ה וב"ן עם כולל גימטריא רחץ עי' ע"ח שער כח פרק ה: המוחין האלו נקרא אלקים, והם ג' אלקים בג' מוחין, שהוא סוד מלא י"ה, שיתמלאו המוחין הנקרא י"ה, והוא צירוף מלא י"ה.
וצ"ע אם זה מוחין דיניקה*##

ועי' שער לד פרק ד: והענין כי שם הויר"ה דיניקה אשר בז"א לבדו ב' אותיות י"ה הראשונים הם מוחין דז"א והו' כוללת כל הו"ק שבו אבל עיקר הו' הוא בת"ת שהוא קו אמצעי שבו ושם באחור ו' זו שהוא בת"ת שם היא עומדת ה' תתאה שהיא הנוקבא.
²⁹⁹⁷ דחכמה דאמא עי' גלינות לש"ו על פע"ח קיח ע"ד.

²⁹⁹⁸ עי' לעיל הערה 2951 וכן הוא בגלינות הלש"ו פע"ח קיח ע"ב.
²⁹⁹⁹ פע"ח: יכוין אלהים דיודין שהוא חצונית נצח דאימא שבה מוח חכמה דקטנות א' שעתה נכנס בחכמת ז"א ויכוין ג"כ אלהים דהה"ן מוח בינה שבהוד אימא שג"כ נכנס עתה בבינה דז"א וכן ב' אלהים דקטנות שביסוד אימא נכנס בדעת ז"א דחסדים הא' בצירוף יו"י דמילוי ה"א ודגבורות הא' בצירוף יוד דמלוי ה"א ויכוין אותם בפנימית וחצונית כמ"ש גבי כוס א' כי מוח בינה

שעה"כ

שאר הקטנות ראשון דמוח בינה ודעת דמצד אימא גם הם נכנסין יחד עם קטנות דמוח החכמה³⁰⁰⁰. ונמצא כי אין שינוי רק במוח החכמה שנכנס קטנות הראשון אחר גדולתו³⁰⁰¹ הב', אבל במוח הבינה ודעת נכנס קטנות ראשון שלהם מרם יכנסו הגדלות הראשון שלהם, והם נכנסים כסדרן ממש, ואין השינוי אלא במוח החכמה כנו'.

וז"ס משז"ל (פסחים קיד ע"ב³⁰⁰²) בענין הכרפם שמביאים אותו כדי שישאלו התינוקות, ויאמרו עדיין לא אכלנו לחם ואנו אוכלים עתה ירקות בתחילת הסעודה. וסוד הענין הוא כי התינוקות רמו לזמן הקטנות הראשון, ולכן הם עצמם תמהים איך נכנס הקטנות הראשון שהוא אכילת הכרפם שלא כסדרן אחר שכבר נכנס גדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני בכוס של הקידוש³⁰⁰³. וגם עד"ז יתבאר שאלת מה נשתנה הלילה הזה כו', שבכל הלילות אין אנו מטבילין כו'³⁰⁰⁴. ותירוץ שאלה, והיא באמרנו עבדים היינו לפרעה כו'. ולכן כדי שלא ישלמו החיצונים הוצרך להקדים כניסת הגדלות אל הקטנות הראשון ע"ד הנ"ל. ובזה תבין כי לקיחת הכרפם בליל פסח אינה בהזדמן, כמ"ש הפוסקים שלוקק ירק אחר במקומו אם ירצה, ואין הענין כך, כי דברי חכמים ומנהגם תורה היא, וצריך לדייק ולהזהר לאכול דוקא הכרפם ולא ירק אחר.

כוס הב' הוא בחי' מוח בינה דמצד אימא, ובכל פרטי כוונותיו הם שוים אל כוונת כוס הא', רק שהכוס הא' הוא מוח חכמה דאימא, וזה הכוס הב' הוא מוח בינה דאימא, וזה ההפרש שיש ביניהם. הנה תחילה תכוין כי הקטנות הראשון דמוח הבינה דאימא כבר נכנס בענין כרפס כנ"ל, ועכ"ז תכוין עתה בו שהוא אלקים דמילוי ההי"ן³⁰⁰⁵. ואח"כ תכוין גדלות ראשון הוא הויה במילוי ס"ג, ואח"כ תכוין אל קטנות השני שהוא בחינת הכלי. והלבוש של המוח דבינה הנה הוא שם אכדט"ם, אלא שהוא בבחי' התחלקותו לב' חלקים א"ם ג"ל כנ"ל (פב ע"ג). ובכל שאר הפרטים תכוין ע"ד מ"ש בכוס הא', ואח"כ תכוין אל גדלות השני וגם הוא הויה במילוי ס"ג³⁰⁰⁶.³⁰⁰⁷

- מאיר הכוונה -

ודעת דאימא יכולין לכנוס אחר מוח חכמה דקטנות לכן יכוין אותן הקטנות דג' מוחין דאימא בלקיחת הכרפס.

³⁰⁰⁰ עי' סידור שמכוונים חו"ב חו"ג כמש"כ בפע"ח לקמן הערה 3003.

³⁰⁰¹ גדלות (לש"ו).

³⁰⁰² צ"ע ששם מדובר בטיבול.

³⁰⁰³ עי' פע"ח: והנה כרפס גי' ש"ן במלוי נגד מוח חכמה דקטנות אימא שהוא אלהים ביודין העולה ש' וי"ן דמלוי ש"ן שהוא ס' הוא נגד הז"א שבו ר"ק כ"א כלול מ' הרי ש"ן מלאה כמנין כרפס לכן לוקחים כרפס שעולה ש"ן מלאה ובלקחו אותו יכוין אלהים דיודין שהוא חצונית נצח דאימא שבה מוח חכמה דקטנות א' שעתה נכנס בחכמת ז"א ויכוין ג"כ אלהים דההי"ן מוח בינה שבהוד אימא שג"כ נכנס עתה בבינה דז"א וכן ב' אלהים דקטנות שביסוד אימא נכנס בדעת ז"א דחסדים הא' בציור יו"י דמילוי ה"א ודגבורות הא' בציור יוד דמלוי ה"א ויכוין אותם בפנימית וחצונית כמ"ש גבי כוס א' כי מוח בינה ודעת דאימא יכולין לכנוס אחר מוח חכמה דקטנות לכן יכוין אותן הקטנות דג' מוחין דאימא בלקיחת הכרפס

³⁰⁰⁴ סדר מה נשתנה ושאר הסדר עי' נספח מפע"ח קיט ע"ג בסוף הספר.

³⁰⁰⁵ עי' ש"ש שזה לא לעיכובא דמה שהיה כבר היה אלא כוונתו להודיע לסדר המשכת המוחין איך הם.

³⁰⁰⁶ פע"ח: והנה אחר שנכנסו ב' כוסות אלו שהם ב' מוחין דאמא עתה נכנסים ב' מוחין דאבא של גדלות הב' כי אותן של גדלות הא' אפילו המוחין של אבא כבר נכנסו עם הכוסות והזהר שלא תטעה בזה כי האמת הוא שאין נשאר מלכנוס עתה רק מוחין דחב"ד דאמא האחרונים פי' אותן הנקראים גדלות ב' והנה אלו נכנסים עתה בסוד ג' מצות.

מש"כ חב"ד דאמא, עי' גליונות הלש"ו: צ"ל דאבא דגדלות ב' דאמא משמע דנכנס בכוונת ברכת היין כמו שכתב לעיל סוף פרק ב' במוח חכמה דגדלות ב' דאימא כן הוא כאן בבינה דגדלות ב' דאימא ולא נכנס בכוונת המצות אלא הגדלות ב' דאבא לבד דאל"כ יקשה דאבא ואמא יהיו שניהן שוין בכל גדלות א' וקטנות ב' של שניהם נכנסו בכוונת הכוסות ואם שגדלות הב' דשניהם יכנס בכוונת המצוות א"כ במה נשתנו אלו מאלו ולעיל רפ"ב אמר דשל אימא נכנס בכוונת הכוס ושל אבא בכוונת המצוות ועי' במ"ח בפ"ג ממשנה ג' עד ז' ובפ"ב ממשנה ה' ע דח ובפרק יג ממשנה ב'

שעה"כ

ענין מגיד וסיפור יציאת מצרים³⁰⁰⁸. כבר נתבאר למעלה בענין שם פסח שהוא פ"ה ס"ח. גם בע"ה לקמן בכלל הדרוש יתבאר כמה טעמים וכמה כוונות אחרות, וגם יתבארו מקצת מפסוקי ההגדה.

רחצה. והיא רחיצה הב' גם היא בסוד י"ה ע"ד הנז' ברחיצה הא', אלא ששם י"ה הזה תכוין אל י"ה של הוי"ה דס"ג.

מוציא מצה. ענין המצה הנה נת"ל כי המוחין דמצד אימא נכנסין ע"י ד' כוסות היין, לפי שהיין המשמח הוא באימא, וגם ענין הכוס הוא בגימ' אלקים, וזה להורות על אימא דמינה מתערין הדינין (זהר ח"ג י ע"ב). אבל המוחין דאבא נרמזים באכילת מצה הנקרא לחם³⁰⁰⁹, כי לחם הוא בגימ' ג' הוי"ת. ונודע כי שם ההויה הוא באבא, (פג ע"ב) ושם אלקים הוא באימא. ודע כי ב' המוחין דמצד אבא מבחינת גדלות הראשון, כבר נכנסו מאליהן³⁰¹⁰ בענין ב' הכוסות הראשונות. ואמנם הקטנות הראשון דאבא לא נכנס לסיבה הנ"ל, כי אינו יכול לכנס בראשונה לפי שהוא דינין גמורים, עד שיכנס גדלות השני³⁰¹¹, כי כן קטנות הראשון דאימא לא נכנס עד שנכנס גדלות שני דאימא. ונמצא כי עתה באכילת מצה צריך לכוין בקטנות הראשון דמצד אבא ובגדלות הב' דמצד אבא. ואמנם קטנות השני דמצד אבא, גם הוא נכנס עתה, אבל לא קבלתי ממורי ז"ל זולתי כוונות קטנות ראשון וגדלות שני, וזה ביאורו, תכוין כי מצה היא בגימ' הוי"ה דע"ב דיודיין והויה דס"ג³⁰¹², והם ב' מוחין חו"ב דמצד אבא דגדלות שני הנכנס קודם הקטנות הראשון לטעם הנ"ל. ואלו הן ב' המצות העליונה והאמצעית, והמצה התחתונה היא מוח הדעת דמצד אבא דגדלות שני, והרי נרמזו גדלות השני.

אח"כ תכוין בקטנות הראשון³⁰¹³ וזה עניינו, כי המצה העליונה היא אלקים דיודיין, חכמה דקטנות ראשון דאבא, והאמצעית אלקים דההי"ן בינה, והמצה התחתונה אלקים דאלפי"ן דעת. אבל בענין הגדלות כבר רמזנו הכוונה שלהם בענין חשבון אותיות מצה שהוא ע"ב וס"ג כנו'. ובענין הקטנות אנו צריכים לכוין איך נרמזים ג' אלקים אלו בג' המצות האלו. ואמנם ענין כוונתם היא מחולקת כפי בחינת ציור אותיותיהם, ר"ל כי הנה כאשר יש כמה שמות וכולם שוים, ואין ביניהם חילוק ושינוי רק באות אחת מהם, אין צריך לכוין רק באותה אות לבדה אשר נפל בה השינוי³⁰¹⁴. והנה ג' אלקים הנז' כולם שוים ואין ביניהם שנוי אלא באות ה' בלבד, כי אות ה' זה של אלקים בהיותה בחכמה היא במילוי יו"ד³⁰¹⁵ כזה ה"י, ובהיותם בבינה מילוי ה"ה כזה, ובהיותה בדעת מילוי בא' כזה הא"י. ועד"ז ג"כ אנו מכוונים עתה בשנוי ג' שמות אלו של שם אלקים בג' מיני ציורים³⁰¹⁶ שיש באות הה"א, ולפי שאלו האלקים הם בחי' קטנות ראשון³⁰¹⁷, וגם שהם מבחי'

- מאיר הכוונה -

עד ז' ובפרק יד משנה ו וכן במאור לקמן בסמוך מסי' יחץ ע"כ נראה ברור שט,ס כאן במש,כ דחב"ד דיאמ וצ"ל דאבא, וכן מצאתי בכת"י (לש"ו).

³⁰⁰⁷ סדר הקערה עי' נספח מפע"ח קיח ע"ג בסוף הספר.

³⁰⁰⁸ עי' אריכות בנהר שלום לה ע"ג.

³⁰⁰⁹ עי' לעיל הערה 2965.

³⁰¹⁰ נדצ"ל מאליהן כנזכר אצלנו.

³⁰¹¹ דאבא.

³⁰¹² ביחד.

³⁰¹³ שלא היה בכרפס.

³⁰¹⁴ עי' ש"ש שודאי צריך לצייר בדעתו כל השם עצמו וכו' אך כדי להבחין שנוייהם צריך ליתן בדעתו בסדר הכוונה לכוין בבחי' ההי"ן שבהם.

³⁰¹⁵ הוא הקטנות הא' דהאימא (לש"ו).

³⁰¹⁶ שהם הקטנות א' דהאבא והם מרומזים בהמצה (לש"ו).

³⁰¹⁷ והנה לקמן בכוונת יחץ משמע שהם רק המוחין דקטנות הא' דעיבור אשר מצד אבא אבל במ"ח יניקה פ"ב אמר שם שהם מוחין דיניקה דמצד אבא ועיי' מב"ש ש"ה ח"ב פ"ז (מט ע"א - הובא בהערות סופיות) ע"ש הטיב (גליונות הלש"ו).

שעה"כ

מוחין דאבא, לכן אין אנו מכוונים בהם השינוי המילויין שבהם רק בשינוי ציורי אות

- מאיר הכוונה -

3018

היות בהם א"ס מלהים כג"ל פ"ו. אמנם ביניקה ה"ס בהם הדגנו' אחרות והם כי תחילה היו המוחין בבחי' שמות א"ס פשוטים ומן א"ס נעשו א"ס ומלא' כי מוחין דא"ס הם דעיבור ומוחין דו"ס שנתוך א"ס הם מוחין דיניקה (ג) שהם בפנימוסם והבן זה היטב. אמנם בהיותם עדיין שמות של אלהים פשוטים אין היכר בין מוח זה למוח זה וזלתי בבחי' הליור של אות ה' של א"ס ונלע"ד הטעם כמ"ס פ"ו כי מוח הבניה לבדה נתקנה ביניקה לגמרי והנה היא רמוזה בה' דלהים ולכן בה נשתנה הליור והיכר בין בינה דבינה ובין בינה דתכמה ובין בינה דדעת והבן זה היטב. והנה ה' דא"ס דמות התכמה לומר "א". והטעם כי הנה נתבאר לעיל פ"ד ח"א כי ו' שנתוך דמות הה"א מורה על ז"א שבבינה והנה היות ה"א דתכמה עדיין בתוך מוח התכמה הוא בסוד טיפת' קטנה שהיא טיפה ההורטה דמין דמרון. וה' דא"ס דבינה לומר ד"ו כי כבר בחי' ו"א שנתוך מוח הבינה נגדל בסוד העיבור ונעשה לורת ו' א"ס שאין בה ראש והיא רמוז להיוטו כבר בן ו"ק א"ס שהוא בבחי' ג' כליין בג' כטודע. גם ט"א כי הנה ו"ן הם בעיבור הוך הבינה ונרמזו בכ' אותיות ד"ו שמהם נעשה " לומר ד' דבינה כג"ל בחי' פ"ח ולכן ה' זו לורתה ד"ו וה' דא"ס דדעת לורתה ד' ו"ו בג' קיום והוא בחי' ז"א שבמית זה כי כבר נולד וילא וז"א ה' דבינה דדעת מתפשטת בהיכו בסוד תלת קיום שהם נה"י שבה כטודע לעשות בו מוחין ב"א אשר שם בדעה. גם ט"א מסיבת הדעת בעלמו שלורתו ו' כג"ל ספ"ו גם סיבה אחרת לכיבת ה"א בעלמו שגם הוא נק' ו' הרי כי לג' סיבות שהם בבניה ובעת ובו"א שטלם הם בחי' שבמות הדעת לכן נלע"ד ד' זו בליור ו"ו:

והנה אחר' נגדלים יותר מוחין א"י והוא שאלו השמות של אלהים הם מתמללים בסוד מילויים. והנה היכר והחילוק שיש בין זה לזה הוא כי א"ס דתכמה מילויין בידיון ודבינה ביהין ודדעת בלפין (ג) וסימנם יה"א כמבואר אלגו כמות אמן יהא שמהיברא כו' פ"ש (ד) ומלא' כי גם במילויים כל ההפרש והיכר אינו ניכר אלא בה' של א"ס. ונלע"ד חיים כי גם זה ע"ד כג"ל בליור דאלהים א פשוטים כי הטעם קוה להורות כי מוח בינה לבדה נתקנה. והנה א"ס שמתמלמו א גרין פ"ו אין טעמי שריך אינו רק דרך כללות יען אין אינו רק דרך הנגודה ולא חסדר עכ"ז ודאי שגם הוא כולל חסדים ונגודות אע"פ שאין חסדים ניכרים. ומלא' כי לריך שיהיו

שם ב' שמות של א"ס ושניהם הם במילוי אלפין. אך החילוק שבניהם הוא כי אות ה' דא"ס שכתב דדעת אותה האף שבמילוייה **זבחה** וז"א וז"א א"ס דתכמה ב"א א"ס דתכמה דתכמה וז"א ששמת' אפשר להבין פרטם. והטעם כי הנה פעם אחת שמעתי כי המוחין והבוסין כולם נק' בשמות א"ס על סדר הג"ל מתם כי גם נה"י דתומא הם א"ס כטודע כי בינה נקרא א"ס ובפרט שהוא בנית שנה ובפרט בכלים חילוניים שלה שהם דעים אמנם נה"י נדלות הם שלג אה"ה במילויים ועיין היטב בש"ד בין בא"ב בין בא"מא. ופעם אחרת שמעתי כי ג' א"ס פשוטים המשתיים בליור ההין שבהם כג"ל הם במוחין דאבא וב' סבות או ג' כמות ליל פסח ע"ש (ו). ופעם אחרת שמעתי כי השמות של א"ס הם בקרמוזות של המוחין הבאים מן הגיליות אמנם המוחין עלמין אפילו של עיבור ושל יניקה הם היות מתם וכג"ל ח"א פרק י"ב ע"ש:

ופעם אחרת שמעתי כי השמות של א"ס הנז' הם בענין המוחין בעלמין אך נה"י שהם הלבושים הם בחופן אחר והם מחולקים נה"י דא"מא מהנה"י דאבא. והוא כי הנה נה"י דא"מ אותם שהם נדלות הם שלגה שמה של אה"ה במילויים וההפרש שבניהם הוא כי הנלח הוא אה"ה דמילוי יודין וההוד אה"ה דמילוי לפין והיסוד אה"ה דמילוי ההין וסימנם יה"א ובמ"ש בח"ג (ז) אמנם נה"י של היניקה הם ג' אה"ה הנז' בבחי' המילויים לבדם בלי פשוטים והם מילוי דא"ס דיודין בג' ק"מ והוא כגלת ודלפין הוא בג' קב"ב והוא בסוד ודהיין בג' ק"ל והוא ביסוד

ע"י

(3) ספר עץ חיים – שער כט פרק ג מ"ב

ואח"כ בימי היניקה נתפשט גם מוח בינה בז"א בסוד ל"ב אלהים ל"ב שיניים אשר שם יסוד דא"א

(7) שער מאמרי רשב"י – פירוש האדרא זוטא קדישא (המשך)

לילה. ודע כי היסוד דא"א הוא נשמה אל ז"א ונוקביה ובימי היניקה מוח בינה דז"א אשר בתוכו יסוד דא"א נתפשט אל ל"ב אלהים שבבינה ונעשו בחינת ל"ב שיניים. ואח"כ עד תשלום תשעה שנים

שעה"כ

הה"א הפשוטה עצמה שבשם אלקים, ובבחי' ציורה יוכר ההפרש שיש בין אלקים דחכמה לאלקים דבינה או דדעת. כי הנה יש זמן שאלו האלקים אינם ממולאים אלא פשוטים, ואי אפשר להכיר איזהו בחכמה ואיזהו בבינה ואיזהו בדעת אלא ע"י שינוי ציורים האלו כמו שזכיר. וזה עניינה, הנה אות ה' דאלקים דחכמה ציורה וצורתה היא ד"י, ושל הבינה ד"ו, ושל הדעת ג' ווי"ן³⁰²⁰³⁰¹⁹. והביאור הוא כי הנה צורת אות ה' היא ד' על ו', אבל זו הו' היא קטנה ואין בה ראש, ולכן לפעמים נציירה בצורת י' והוא בהיותה בעד החכמה, כי הנה זו הו' שבתוך הה' היא בחי' ז"א, ובהיותו תוך החכמה היא צורת י' שהוא טיפת מוח החכמה. ובהיותו בבינה אז נעשה ו', כי הוא מורה על זמן העיבור שהוא בתוכה שהוא ו' בסוד ו"ק. ובהיותו בדעת אז הוא הוראת התפשטות אימא בתוך הו"א הנקרא דעת בסוד מוחין שבו, ומתפשטת בג' קוים שבו, לכן צורת ה' זו היא ג' ווי"ן כזה ה' שהוא הוראת ג' קוים כנו', והנה הדעת הוא קו אמצעי שצורתו צורת ו'.

ועתה נבאר ג' מיני ציורים אלו איך מצטיירים בשלשה המצות. הנה נתבאר בענין גדלות השני כי מצה הא' היא הויה דע"ב מוח חכמה, והב' היא הויה דס"ג והוא מוח בינה, ולסיבה זו המצה הא' אינה נחלקת ונפרסת לב' פרוסות, כי היא כנגד החכמה הנקרא אות י', והיא אות אחת שלימה. אבל המצה הב' נחלקת ונפרסת לב' פרוסות כנודע, הציה לאכילת מצה וחציה לאפיקומן, לפי שהבינה נק' אות ה' והיא ופג ע"ג נחלקת לציור ב' אותיות ד' על ו', ולכן נפרסת לשתי פרוסות שהם סוד ז"ו"ן בהיותם תוך הבינה, כי הבינה נק' ה' בכללותיה, ונוק' נרמזת בציור אות ד' של ה', וז"א נרמז באות ו' של הה', ובהיותם בתוכה בסוד העיבור שניהם מתחברים ונעשים אות ה' אחת, ולכן נחלקת לב'. וחציה הראשונה שצורתה ו' מניחין לאפיקומן, וחציה השני שצורתה ד' שהיא כנגד נוקבא אנו

- מאיר הכוונה -

³⁰¹⁹ פע"ח: ועתה נבאר קטנות וגדלות דצד אבא והוא קטנות א' דאבא הם אלהים פשוטים והשנוי שביניהם הוא בצורת ה', ה' הראוי לחכמה דזעיר אנפין היא צורת ד"י ולבינה דז"א צורתה ד"ו ולדעת דזעיר אנפין צורתה ג' ווי"ן וגדלות א' וקטנות ב' וגדלות ב' הוא שוה לאימא. פע"ח: ההפרש שיש בג' אלהים אלו הוא באות ה' לבדה לכן אנו רומזים לג' שנויים שיש בג' ההין אלו בסוד ציור ה' ולא בסוד מילויים רק בסוד פשוטים ולפי שבהיותה פשוטים אין הפרש ביניהם להכיר איזה של חכמה ואיזה בינה ואיזה של הדעת.

³⁰²⁰ עי' ביאורים ח"ב ע"ב ע"ד: (פע"ח) דשער חג המלכות (פרק ו ז) זכוונת יחז' בענין לורת ה' דאלהים, כי ה' צלורת ד"י הוא מורה על מוח החכמה, וה' צלורת ד"ו הוא מורה על מוח הבינה, וכן הוא ג"כ סם (פרק ז). אמנם סם זכוונת הא' לחמא עניא אמר להיפך, כי ה' צלורת ד"י הוא מורה שהיא ללה ועניה ואינה מקבל אלא רק מיסוד לבד, ור"ל שהם רק בזווג דנה"י. אבל הה' צלורת ד"ו הוא מורה על קבלתה מת"ת שהוא זווג האמיתי ז"ו"ן שהם אז בזווגא שלים. אך הענין הוא פשוט, כי החילוק בזה הוא בין ה' עלאה שהוא בינה לה' תתאה שהוא מלכות, כי הבינה הרי היא מקבל מהחכמה שהוא י' אבל הה' תתאה מלכות הרי היא מקבל מת"ת שהוא ו', ולכן הוא כי הה' עלאה כשהוא צלורת ד"י הוא מורה על העיבור דמוחין שהוא מהחכמה, אבל כשהוא צלורת ד"ו הוא מורה על עיבור ראשון דו"ק. משא"כ הה' תתאה שהוא מלכות, אשר לפעמים היא עולה בכל קומת ז"א שהוא ו', ואז הוא הוראת הה' שלה צלורת ד"ו, משא"כ כשירדת צנה"י אז הוא הוראת הה' שלה רק צלורת ד"י, כי מקבלת אז רק מיסוד לבד ומהעטרה שבו אשר הוא כתר דהמלכות והוא י' זעירא כמ"ש צוה"ק פנחס (רט"ו ע"ב) ע"ש, והוא הוראת ד"י אשר ישנו צלורת ה' תתאה שהיא המלכות. והוא אותו ה' אשר צלורת ד"י לה' תתאה שהיא המלכות רק ע"ש הו' זעירא שהוא העטרה והוא חכמה זעירא כמ"ש צפ' אחרי (סא ע"א) ובאד"ז (לכו ע"א) והוא למטה במדרגה מהו'. משא"כ ה' אשר צלורת ד"י לה' עלאה הנה הוא על החכמה עלאה שהוא מעלה במדרגה הרבה מהו', וסם מורה הו' על עיבור ז"א שבתוכה, והו' מורה סם על המוחין דגדלות שהוא מהחכמה להמשיכם לז"א. אבל בזה תתאה הנה מורה הו' על קבלתה מהנה"י שהוא בחי' קטנותה, וע"ע"א והו' מורה על שהיא עולה בכל קומת ז"א כולו.

שעה"כ

מחברים אותה עם החכמה שהיא מצה הא' השלימה ומברכים עליהם המוציא ואכילת מצה. המוציא כנגד השלימה, ואכילת מצה כנגד הפרוסה, ועל זו הפרוסה הב' שהיא כנגד אות ד' של הה' אנו אומרים הא לחמא עניא, וכמאז"ל (פסחים קטז ע"א) מה דרכו של עני בפרוסה כו'³⁰²¹.

והענין הוא כי בתחלה צורתה ה', של הא לחמא עניא. ואחר כך נפרסת ונעשה לחמא עניא, שהוא הפרוסה כנו' כי אות ד' הוא לשון ד"ל ועני, כי מה שהיתה אות ה' נעשית לחמא עניא שהוא אות ד'. והנה בהתחברו עם המצה השלימה שהיא אות י', אז נעשו שתיהם ציור ד"י, הפרוסה היא אות הד' והשלימה היא י' שהיא שלימה בי' ספירותיה, ולפי שהיא פרוסה אנו צריכים לחברה עם השלימה, ואז השלימה נק' ד"י. והרי נתבאר הציור הב' שהוא דו במצה הב' טרם שנפרסה, והציור הראשון שהוא די נרמו בהתחברות השלימה עם הפרוסה. והציור הג' שהוא ג' ווי"ן נרמו במצה התחתונה הנז', כי עמה הם ג' מצות כמנין שלשה ווי"ן הנז'. והרי נכנסו כל המוחין דגדלות שני וקטנות ראשון דמצד אבא בבחי' שלשה המצות כנו'³⁰²².

עוד ירצה ביאור הא לחמא עניא כו', פי' ה' אחרונה שבשם, הנק' לחם עוני בחסרון הלבנה, כשאין היסוד העליון מקבל שפע, נק' עני³⁰²³, והיא נק' לחם עוני, כמד"א (בראשית לט ו) כי אם הלחם אשר הוא אוכל. והיא היתה בגלות מצרים עם אבותינו, ומשפעת להם כמד"א (תהלים צא טו) עמו אנכי בצרה. וזמ"ש (הגש"פ) די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים³⁰²⁴.

והנה הה' יש לה שני ציורים אם סוד ד"ו ואם סוד ד"י, כי כאשר מקבל מהת"ת שהוא סוד ו' יצטייר בה סוד ד"ו, וכאשר תקבל מיסוד לבד בלי השפעה מהת"ת אז היא לחם עוני ויצטייר בה סוד ד"י³⁰²⁵, וזמ"ש די אכלו אבהתנא בארעא דמצרים. ולפי שסוד יסוד הוא כל (זהר בראשית יז ע"א)³⁰²⁶, לכן אנו אומרים כל דכפין ייתי ויכול, כל דצריך ייתי ויפסח, לומר שהיסוד העליון שהיה עני ורעב ללחם ולא היה מקבל

- מאיר הכוונה -

³⁰²¹ עי' שער מאמרי רז"ל ח ע"א: וענין ב' נשים הם סוד הא לחמא עניא מה דרכו של עני בפרוסה היא סוד המלכות הנק' עוני ובהיותה בסוד העוני שהוא בפסח קודם נתינת התורה אז נק' עוני ואז היא פרוסה בסוד פריסת מלכותך והוזכרו ב' מיני פרסות אחד מה שנחלקה המלכות ממנו ונטלה וניתנה לזולתו ועוד כי גם שם היא פרוסה

³⁰²² פע"ח: הרי נתבאר סוד המצה ובזה נשלם כל גדלות ב' דאבא כי נכנסו כולם ביחד.

³⁰²³ עי' זהר חלק א דף לג ע"א: רבי ייסא אמר אל מקום אחד דא איהו אתר דכתיב ביה (ישעיה נד י) וברית שלומי לא תמוט דהא איהו נטיל כלא ושדי בימא וביה אתתקנת ארעא דכתיב ותראה היבשה דא הוא ארץ כמה דאת אמר ויקרא אלהים ליבשה ארץ אמאי אקרי יבשה אמר רבי יצחק היינו דכתיב (דברים טז ג) לחם עוני לחם עני וקרי יבשה עני אקרי יבשה ושאיב בגווה כל מימין דעלמא ואיהי יבשה הוי עד דאתר דא אמלי לה וכדין נגדין מיא אורח דאינון מקורות ולמקוה המים קרא ימים דא הוא בית כנישות מין דלעילא דתמן מתכנשין כל מיא ומתמן נגדין ונפקין.

תרגום: רבי ייסא אמר, "אל מקום אחד", זהו מקום שכתוב בו "וברית שלומי לא תמוט", שהרי הוא לוקח הכל וזורק בים, ובו נתקנת הארץ, שכתוב "ותראה היבשה", זוהי ארץ, כמו שנאמר "ויקרא אלהים ליבשה ארץ". למה נקראת יבשה, אמר רבי יצחק, היינו הכתוב "לחם עוני". כתוב "לחם עני". ובגלל שהוא לחם עוני נקרא יבשה, ושואב בתוכה כל מימי העולם, והיא היתה יבשה עד שמקום זה ממלא אותה, ואז שופעים מים דרך אותם המקורות. "ולמקוה המים קרא ימים", זהו בית כינוס המים שלמעלה, ששם כל המים מתכנסים, ומשם שופעים ויוצאים.

³⁰²⁴ פע"ח: שיהיה עני"א בגלות מצרים אלא שרחמי המקום גאלנו משם בשם ע"ב שבו ר"ו אותיות והוא מספר ה"א לחמ"א עני"א

³⁰²⁵ עי' הערה 3020.

³⁰²⁶ פע"ח: כל דכפין ייתי ויכול הנה כי היסוד נקרא כל כי הוא כולל ה' חסדים וה' גבורות כמ"ש בזוהר כליל שית בקרטיפא חדא והנה ה' חסדים וה' גבורות מתפשטין מחסד עד הוד והם ה"ס כל א' כלול מ' הרי כל ואחר כך כולם מתקבצין ביסוד ובו נכללין וזהו כל דכפין כי כל השפע בא למלכות מצד היסוד וממנה לעולמות.

שעה"כ

מת"ת ייתי עתה ויכול, ויזווג עם מלכות בסוד טיפה היורדת מן המוח דרך חוט השדרה שהוא ת"ת בסוד הדעת. וכאשר יתעורר ברית קדש לזווג יקדמו הזווגין בסוד הפה העליון בסוד פה ס"ח³⁰²⁷, וזהו ייתי ויפסח³⁰²⁸. והנה בחו"ל אין זווג כי אם בא"י³⁰²⁹, וזמ"ש השתא הכא, בלי זווג, לשנה הבאה בארעא דישראל, ויזווג המלך עם ארץ ישראל העליונה, וזהו כנגד כל דכפין ייתי ויכול, שהוא סוד הזווג. ובא"י העליונה כאשר יהיה הזווג יהיו הנשיקין מצד הבינה שהוא מקום החירות, וזמ"ש אח"כ, השתא הכא עבדי לשנה הבאה בארעא דישראל בני חורין³⁰³⁰.

מרור כורך. ועתה נבאר ענין החרוסת, דע כי הזווג הנעשה בליל פסח הוא עם רחל, ואין זווג עם לאה כלל בליל זה כמו שיתבאר למטה³⁰³¹. ועכ"ז אנו צריכים להמתיק את הדינין שבה, אע"פ שאין הזווג עמה³⁰³², וזה נעשה ע"י טיבול המרור בחרוסת, אשר מלת חרוסת הוא חיבור רו"ת ס"ח, פי' הענין הוא כי הנה נוק' דז"א בכללותה נק' שם אדנ"י, והנה נחלקת היא לב', והם לאה ורחל כאשר אינם נכללות יחד כנודע³⁰³³. ולהיות כי לאה כולה דינין לפי שהיא אחוריים דאימא עילאה³⁰³⁴ כנודע (שער יעקב ולאה פרק א'³⁰³⁵), לכן שם אדנ"י מתחלק בהם לב' בחי', כי שם אדנ"י בפשוטו הוא ברחל, ובמילואו הוא בלאה, לפי שמלוי הוא בנימ' אלקיים שהוא דין, ולכן ניתן ללאה. (פג ע"ד) והענין הוא כי אדנ"י במילואו הוא תרע"א, וכאשר תסיר פשוטו שהוא ס"ה מנין אדנ"י לרחל, ישאר

- מאיר הכוונה -

³⁰²⁷ עי' לעיל

³⁰²⁸ פע"ח: כאשר יתעורר ברית קודש לזווג יקדמו הנשיקין בסוד הפה עליון בסוד פ"ה ס"ח וזהו כל הוא יסוד דצריך לנוקבא ייתי ויפסח ימשיך מוחין פה עליון והמוחין הם סוד חיי"ם בגימטרי' ס"ח כנודע.

³⁰²⁹ פע"ח: ארץ ישראל הוא בלאה כי היא נקראת ארץ ועומדת אחורי ישראל פנים נגד אחורי ישראל כמ"ש לעיל לכן נקרא ארץ ישראל ושם סוד החירות כנודע לכן אמר תיכף השתא עבדי לשנה הבאה בני חורין כי יזווג המלך עם ארץ ישראל העליונה סוד לאה וכאשר יהיה הזווג זה אז הוא מקום החירות והבן זה

עי' עולת תמיד א ע"ב: בהפרש שיש בין ארץ ישראל לחוצה לארץ בימי החול, הוא כי לעולם ימי החול הם ו' ענפים דמט"ט שאמרנו שנסתעפו מן השכינה וייחוד של ת"ת ומלכות הוא שם [והדרים] בארץ ישראל מזונותם מן השכינה על ידה אבל הדרים בחוצה לארץ מזונותם על ידו. עוד יש לומר כי כל זה הוא בזמן שבית מקדש חרב אבל בזמן שבית המקדש קיים אין שום ייחוד על ידו וזה דחוק.

עי' פע"ח ד ע"ג { זה הקדמה של הגר"נ שפירא, וצ"ע אם בכלל להביאו*## }

בג"ד הא"י אל הבריאה והבריאה אל הלידה והלידה אל הטיה
כי כל מה שימסוך ההפשטות יתגבש השמים ופעילות מחודשות
למידות עד כי השכינה אין פעולתה למוץ ולהענין לרשעים
זוהו בח"ל כי בא"י אין הפשט שולטת כלל והשילו מלאך היות
השכינה אין מלאך טוב רק שמחלש בדין והכריות. ובזמן הגלגל
החול אין נשעין מתוך הליכה ובשבת ו"ט מתכבב בברי' ואחר
הפשט השכינה מתוך הנוף יושפע מאילנו. וההפרש שיש בין א"י
ל"ה ל' בימי החול הוא כי לעול' ימי החול הם שית ענפי' דמטטרון
שהמרט שנסתעפו מן השכינה וייחוד של ת"ת ומלכות הוא שם:
וה'רים בא"י מזונותם מהשכינה על ידה אבל הדרים בח"ל מזונות'
על ידו. ועוד י"ל כי כל זה הוא בזמן שבהת' חרב אבל בזמן
שבהת' קיים אין שום ייחוד על ידו והו' דחוק. ומליחות זה

³⁰³⁰ פע"ח: השתא הכא הנה אמרנו למעלה כי ה' יש לה ב' ציורים ופירשנו ה' צורת ד"י ועתה נבאר ה' צורת ד"ו והנה ד' זו מורה על המלכות שהיא דלה כנודע ו' הוא בחי' ז"א הרי ד"ו והוא זווג האמיתי ז"ן וזה יהיה מעצמו לע"ל בע"ה בביאת משיח שאז יהי' זווג שלם דוד"י וזהו בארעא דישראל דהיינו ו' וזהו ד"ו ואנו בנימ' דז"נ אז נהיה בני חורין כי זווג שלו בז"ן גורם זווג שלם דא"א ששם הוא החירות ואז בני ישראל חורין הם לחירות עכ"ל

³⁰³¹ עי' לעיל פא ע"ד ד"ה ובזה תבין.

³⁰³² עי' לעיל הערה 2918.

³⁰³³ עי' שער ז"א סוף פרק ב שכל זיווג גדלות הם מתחברי סיחד.

³⁰³⁴ פע"ח על פי הגהות הלש"ו: להיותה כולה מן האחוריים העליונים דא"א

³⁰³⁵ עי' הערה 2922.

שעה"כ

מילוויה שהוא בגימ' רות אל לאה, וז"ס אותיות רות שבתרוסת שהיא בחי' לאה³⁰³⁶. וב' אותיות ס"ה שבתרוסת הנשארים הם בחי' המוחין דו"א, שהם הנק' חיי המלך³⁰³⁷, כמנין ס"ה כמבואר בענין התפלין (דרוש ב דף פ ע"ג) שהם שלשה שמות אהיה הויה אהיה. והכונה היא להמשיך החיים הנז' מן המוחין דו"א אל לאה הנק' רות כדי שיתמתקן דינים³⁰³⁸.

וז"ס המרור שהיא בגימ' מו"ת³⁰³⁹, שהם סוד דינים המרים שבה³⁰⁴⁰, אשר בהם נאחזים הקלי' הנק' מו"ת, ולמתקה ע"י המשכת החיים הנז' שהם ס"ח. וזהו טעם שצריך שירגיש טעם מרירות, ואם בלעו לא יצא ידי חובתו (פסחים קטו ע"ב), עד שילעסנו בשינינו, כי ע"י טחינת השיניים מתמתקים ומתדקדקים כחות הדין שבה כמבואר אצלנו בענין כוונת האכילה ע"י ל"ב שיניים, וע"ש בשער המצות (פ' עקב &). ולהיות כי אין זוג בלאה בליל פסח³⁰⁴¹ לכן לא הוזכרה רק דרך עראי במנין החרוסת שאינו אלא זכר בעלמא מדברי סופרים, ואינו מצוה כמו היין והמצה כו'.

אח"כ ענין הב' כוסות האחרות והם בחי' ב' מוחי' דמצד אבא³⁰⁴² הנקרא חסדים וגבורות הנקראים יחד מוח דעת, ולכן אלו הב' כוסות אין ראוי להפריד ביניהם לשתות כוס אחר של רשות, לפי ששניהם הם מוח א' הנק' דעת וצריך לחברם יחד, ולכלול אותם זב"ז כמ"ש. ולכן בין ג' לד' לא ישתה כנו' במשנה (פסחים קז ע"א), והוא כי החו"ג הם זכר ונקבה וצריך לחברם יחד.

והנה נבאר עתה כוונת כל כוס מאלו השנים בפני עצמם, ובעת כונתך תכוין לכלול ב' יחד כמ"ש. הנה כוס הא' הוא החסדים שבדעת, והנה הקטנות ראשון שלו הוא אלקים דמילוי אלפי"ן, אבל צורת האל"ף שבמילוי אות הה"א דאלקים היא בצורת יו"י כנ"ל, כזה א. וגדלות הראשון הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן³⁰⁴³, וקטנות השני הוא שם אכדט"ם בבחי' חשבונו שהוא בגימ' ע"ד³⁰⁴⁴, וגדלות השני הוא הוי"ה דמ"ה דאלפי"ן. והכוס האחרון הוא כן, כי קטנות הראשון הוא אלקים דמילוי אלפי"ן, אלא שצורת הא' שבמילוי הה"א היא צורת יו"ד כזה א, וגדלות ראשון הוא הויה דב"ן דההי"ן, וקטנות השני הוא אכדט"ם בבחי' חשבונו שהוא ע"ד, והגדלות השני הוא הוי"ה דב"ן דההי"ן. ואמנם אתה תחבר ב' הכונות יחד בכוס א'³⁰⁴⁵, ואח"כ תכוין שתיהם בכוס הב', והסיבה היא כנ"ל לכלול אותם יחד בסוד זכר ונקבה.

וכבר אמרנו לעיל שהנלע"ד ששמעתי שיש חילוק בקטנות השני בין החסדים לגבורות בשם אכדט"ם, כי זה חשבונו ע"ה בסוד ג"פ יב"ק, וזה חשבונו ע"ד, אבל לא מצאתי כתוב בקונטרס שכתבתי בו מה ששמעתי ממורי ז"ל.

- מאיר הכוונה -

³⁰³⁶ עי' שעה"ק נב ע"ד: אדני במלואו תרע"א ומלוי לבדו בגי' רות והוא סוד כללות כל הדינים שהם שכ"ה דינים ופ"ר כמספר מנצפ"ך ס"ה רות עם הכולל.

³⁰³⁷ עי' לעיל הערה 648.

³⁰³⁸ פע"ח: ולהיות זה בלאה שאין כוונת ליל פסח בה רק דרך ארעי לכן אינו רק זכר בעלמא מדברי סופרים.

פע"ח קכא ע"א: מרור גי' ד' אלפי"ן מלאים דד' אה"ה ואם תסיר ד' אותיות השרשית ישאר מספר מ"ת כחשבון מר"ר והם דיני לאה ואם נמנה הו' שבדעת שלה יעלו מר"ר וצריך למתקם בחרוסת.

פע"ח שם: במרור נכנס גדלות שני דאבא דמוח דעת בדעת ז"א מ"ה וב"ן ומשם בכל קו אמצעי, ועי' לעיל פג ע"ב שזה נכנס במצה השלישית, ונראה מהסידור כדברי השעה"כ ולא פע"ח.

³⁰³⁹ עי' לעיל פא ע"ד, והערה שם & שהיפך ת"ם (בחי' לאה) היא מת.

³⁰⁴⁰ שבלאה.

³⁰⁴¹ עי' לעיל פא ע"ד ד"ה ובזה תבין.

³⁰⁴² נדצ"ל אמא.

³⁰⁴³ היינו מצד החסדים שבדעת, ופיסקא הבאה מצד הגבורות שבדעת.

³⁰⁴⁴ עי' לקמן פיסקא וכבר אמרנו שיש צד לומר כאן ע"ה וכן הוא בסידור למסקנה.

³⁰⁴⁵ עי' סידור יר"א שמביא כוונותם יחד, שאין חילוק בין כוונות כוס ג' לד'.

שעה"כ

דרושי הפסח דרוש ז'

³⁰⁴⁶ והוא דרוש א' לענין ספירת העומר. דרוש זה כתב הרח"ו ז"ל ששמעו מזולתו³⁰⁴⁷. כבר נתבאר (סוף פב ע"ב) כי בפסח הוא זמן היניקה של ז"א³⁰⁴⁸, ואין בו אלא מוחין דקטנות שהם ד' אלקים: א' דיודין בחכמה, וא' דההין בבינה, וא' דאלפין בציוור יו"י בחסדים שבדעת, וא' דאלפין בגבורות שבדעת בציוור יו"ד א'. ודע כי במוחין דגדלות, מקדימין החסדים לצאת מן הדעת ולהתפשט בגופא דז"א ואח"כ יוצאות הגבורות, אבל במוחין דקטנות אז הגבורות מתחילות להתפשט בגופא דז"א ואח"כ יוצאים החסדים³⁰⁴⁹. והטעם הוא³⁰⁵⁰ לפי שהמוחין דקטנות הם דינים קשים, וזהו ג"כ סוד היצה"ט והיצה"ר³⁰⁵¹,

- מאיר הכוונה -

³⁰⁴⁶ 495-635 בסידור הירא.

³⁰⁴⁷ לא מובא בסידור מאחר שזה מזולתו.

³⁰⁴⁸ כי בגלות מצרים נתעלמו המוחין דיניקה אבל בפסח הם מתגלים ומאירים והנה הם מתתקנים בליל ג' דספירה אחר הגדלות ראשון דיסור'ת ובליל ה' דספירה אחר הגדלות שני דהאימא עלאה וכמבואר לקמן בדרושי הספירה בדף פד ע"ב ע"ש מ"ש גליון (הובא לעיל הערה 2951) (לש"ו), ועי' ש"ש שזה מזולתו, וכן שם, ולכן אין לסמוך. ועי' סוף דורש ט' ונראה שכוונתו לאחר יום ראשון של פסח אלא עד שבועות שבשבועות זה גדלות.

³⁰⁴⁹ עי' הערה 533.

³⁰⁵⁰ עד"ז לקמן פט ע"ד (לש"ו).

³⁰⁵¹ עי' ע"ח שער קיצור אב"ע פרק ג: ונבאר עתה ענין ב' המלאכים הנקרא יצ"ט ויצה"ר, כי הנה במ"א נראה כי יצ"ט ויצה"ר הם השומרים את אדם ומיעצים אותו לטובה, כנזכר פרשת וישלח (קסה ע"ב) ע"ש, ובמ"א אמר שהיצ"ט הוא מלאך והיצה"ר הוא שד. אך הענין, דע כי חטא האדם בעץ הדעת כאשר נתבאר אצלינו כי עץ הדעת הוא סוד הדעת הכולל חו"ג, אשר בקדושה שניהן טובים, וכשהחצונים יונקים אז יכול להיות טו"ר כמ"ש. והענין, כי תחלה היו החסדים קודמין להתפשט בגופא דז"א קודם הגבורות, אך ע"י חטא אדה"ר ירד הדעת למטה בין תרין כתפין, ובהיותו שם ירדו הגבורות תחילה כמבואר בדרוש חטא אדה"ר. וע"ש כי ביארנו שם איך הגבורות נמתקין ע"י החסדים, וכיון שהגבורות ירדו תחלה לא נמתקו ע"י החסדים, והרי פגם א'. וגם פגם ב', כי לכן הגבורות מתפשטות תחלה בגופא דז"א, ואין שם עדיין התפשטות חסדים והחצונים נאחזין בהם. גם פגם ג' בחסדים עצמן המגולין, שהחצונים נאחזין בהם, אמנם כל אחיזת החצונים אינן אלא בגבורות, כי הרי הם שמרי הגבורה, אך אחיזתן בחסדים הוא דבר מועט מאד. והנה כשחטא אדם בעץ הדעת, שהיא מוח ג' דז"א הכולל חו"ג, וגרם בו ג' פגמים הנ"ל, נתאחזו בהן החיצונים, ואותן קלי' דנוגה נתאחזו בהן החיצונים ולקחו אותן האורות, ואז קלי' נוגה נעשית עץ הדעת טו"ר, לפי שהחסדים לעולם נשארין טוב, ואין שם שדים אלא בחי' מלאכים ממש דממנין על צבא השמים כנזכר בתקונים ס"ו (דף קיב ע"ב), וכו'.

וכשאדם נולד, הנה אותו הנפש שלו צריכה לברר אותן הניצוצין המגיעין לחלקו שנפלו ממנה ע"י חטא אדה"ר בקלי' נגה, אשר זה כוונת לידת האדם בעולם הזה והבן זה. והנה ע"י המצות מבררת אותן החלקים שנפגמו ונפלו שם. וכו' העולה מזה כי יצר טוב ויצה"ר שניהן הם מלאכים, בחי' חו"ג של חלק אותו הנפש כנ"ל, כי המוחין הם כלים והנפש היא עצמות, ולכן הנפש היא מתלבשת באלו שני המלאכים שהם המוחין חו"ג. אך העצמות שהם הנפש דגדלות, אינה נכנסת כולה תכף בפ"א אלא כפי השנים והמצות. והנה אחר שנכנסו המוחין שהם הכלי יכולה הנפש ליכנס, כי א"א להכנס העצמות שהוא הנפש קודם הכלי. וז"ס בזוהר משפטים (צ"ח וק) דבההוא יומא דזכי לתליסר שנין נקרא בן לכ"י, לפי שהוא בחינת נפש. גם בזה תבין ענין האדם שאפשר שכל ימיו לא יזכה להשלים נפשו לפי שלא עשה מצות לברר הלבוש שהוא בנוגה, ואין הנפש יכולה ליכנס בו. ואפשר לומר כי בהכנס היצה"ר שהם הגבורות נכנס בחי' הנפש של הגבורות, וכשנכנס היצ"ט נכנס בחי' הנפש של החסדים ואז נשלם.

גם תבין למה נקרא זה יצ"ט וזה יצה"ר. והענין כי אותו קליפת נוגה מדעתה ומרצונה עושה אותן מלבושין לנפש כדי לצוד את הנפש לחלקה ליהנות ממנה וז"ס כתנות עור משכא דחויא והיא נהנית שמתלבש הנפש טהורה שם. ואמנם הנשמות הקדושות שכבר נטהרו, נעשה להם לבושין מכתנות אור, אך אותן הנשמות שלא נטהרו לגמרי, תכף בצאתן נעשה להם מלבוש גוף מכתנות עור, וגם מזווג זכר ונקבה שבקליפת נוגה כנזכר פרשת ויקהל (רי"ט ע"ב) ע"ש היטב בענין הפסוק (בראשית ד ז) לפתח חטאת רובץ, ושם תבין כי הלבוש והגוף ההוא נקרא יצה"ר שעליו נאמר לפתח חטאת רובץ. נמצא כי הלבוש הנעשה לנפש מצד הגבורות אשר בקלי' נוגה הם היצה"ר, כי עדיין לא נזדככו, והם עדיין מלאים קליפות וסיגים ונקרא שד, אך בבא היצ"ט שהוא לבוש החסדים, תכף בצאתן מקלי' נוגה הם נקרא יצ"ט, כי כבר נתרחקו מן הרע ואין הרע שולט בהם, כי הם חסדים. ואז דוגמת חסדים הממתקין הגבורות כנודע, יען הם זכר ונקבה, כן יצ"ט אחר הכנסו

שעה"כ

כי החסדים הם יצה"ט שבאדם, והגבורות הם היצה"ר, ובימי הקטנות של האדם מתחיל היצה"ר להתפשט באדם קודם שיבא היצה"ט וזכור הקדמה זאת.

והנה ימי העומר הם זמן דינים כנודע³⁰⁵², ולכן הגבורות והדינים של הקטנות מתפשטים בגופא דז"א בז' שבועות, ואח"כ ביום {פד ע"א} חג השבועות שהוא יום מתן תורה, יוצאין גם החסדים של הקטנות שהיו עדיין בדעת של ז"א, מתפשטים בגופא של ז"א, ואז ג"כ נכנסין בז"א הד' מוחין כולם הגדלות כנודע.

והנה בשבוע א' מתפשטת ויורדת מן הדעת גבורה אחת ונכנסת בחדס דז"א³⁰⁵³. ובשבוע הב' יורדת גבורה א' מן הדעת ונכנסת בגבורה דז"א, וכן עד"ז עד שנמצא שירדה הגבורה הה' בהוד דז"א.

ובשבוע הו' מתקבצות כללות הה"ג ונכנסות ביסוד. וכן בשבוע ז' כללות הה"ג נכנסות במלכות דז"א עד"ד הנז' בענין התפשטות הה' חסדים.

ואמנם להיות כל שבוע כלולה מז' ימים, הטעם הוא לפי שבכל בחי' מהם יש ז' בחי'. הא כיצד, שבוע א' נכנסה הגבורה הא' בחדס דז"א, ובספי' החדס עצמה יש ז' בחי' עצמן, שהם חסד שבחסד, וגבורה שבחסד כו', ומלכות שבחסד. והרי איך ז' בחי' בחדס כנגד ז' ימים שבשבוע א', וכעד"ז בשאר ז' שבועות.

ואמנם היות צריך האדם לספור ספי' העומר בפיו, הטעם הוא כי ע"י היות האדם סופר בפיו ומוציא הבל מתוך פיו לחוץ, גורם שיוציא הבל אור המקיף מפי האדם העליון שהוא ז"א³⁰⁵⁴, ומקיף לכל ז' תחתונות שבו בז' שבועות של ספירת העומר, וע"י כן מתמתקות הגבורה דקטנות, ומתפשטות תוך ז"א בסוד או"פ כנז', כי הם דינים קשים גמורים.

עוד בקונטרס אדם א' מצאתי באופן אחר בענין ספי' העומר. דע, כי הנה בצאת ישראל ממצרים יצאו החסדים והגבורות מן הדעת של הקטנות דז"א ונתפשטו למטה

- מאיר הכוונה -

ממתיק את היצה"ר, ויכול לאחזרה ליה משד למלאך כנזכר פ' תצא (דף רעז ע"א), ואז שניהן נקראים מלאכים השומרים את האדם, כי אף הגבורה טהורה היא אלא שנעשית שד, ובהסיר ממנו הרע שבה חוזר למלאך טוב. והבן סוד זה היטב הרמוז פרשת וארא (דף כו ע"ב) על בכל לבבך דא יצ"ט ויצה"ר, דא ימינא ודא שמאלא כו', הרי מבואר כי הם החו"ג הנקרא ימינא ושמאלא. והרי מובן בביאור איך היצה"ר יכול להיות טוב גמור כמו יצ"ט ממש. גם תבין כי ז"ס קין והבל, יצ"ט ויצה"ר, כנזכר בתקון ס"ט (דף קלה ע"א), כי קין הם הגבורות לכן נקרא יצה"ר, שכל זוהמת נחש בקין אתתקפה שהוא הגבורות, משא"כ בהבל שהוא החסדים. והוא סוד יעקב ועשו, וכל הגרים הבאים מעשו היו מהגבורות ארץ אדום, שכן עשו נקרא אדום, והבן זה.

³⁰⁵² עי' הערה 2885.

³⁰⁵³ האם הרב בטוח שלא מכוונים את זה?

עי' שער לד סוף פרק ז': והנה בסדר ירידתן אני מסופק בב' אופנים אלו איזה מהם {נ ע"ג} הוא, ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה שניהם אלא שאין בידי לישבן יחד, כמו שהקדמתי בהקדמת הספר שאיני רוצה להוסיף ולגרוע נקודה אחת מכל מה ששמעתי ממורי זלה"ה. א', כי בעת צאת הגבורות מן הדעת שלה יוצאות ב' גבורות ביחד, א' אל החדס שבה וא' בגבורה שבה, לכן אין החדס צריך אל הגבורה שבה ואין הגבורה צריך אל החדס שבה, וגם ת"ת א"צ לא לחסד ולא לגבורה, כי אור גבורה³⁰⁵³ שלו מתפשט מן הדעת ויורד אליו דרך קו האמצעי. והנה נ"ה א"צ זה לזה, וגם אין צריך אל חו"ג אשר למעלה מהם. אמנם נ"ה הם צריכין אל הת"ת, כי ב' אורות הגבורות³⁰⁵³ שלהם יוצאין מן הת"ת, ונחלקים זה לימין וזה לשמאל בנו"ה. אח"כ כולם הם מתקבצין הארתן ביסוד כנ"ל. ואופן אחר נ"ל ששמעתי בודאי כי החסדים של ז"א וגבורות של נוקבא יורדין מדרגה אחר מדרגה, מן החדס עד הוד, כי מתחלה כולן יורדין בחדס ביחד ואח"כ נשארה גבורה שלו שם, ויורדין הד' גבורות אל גבורה ונשארה גבורתה שם, ויורדין ג' גבורות בת"ת ונשארה שם גבורתו, ויורדין ב' גבורות בנצח שלה ונשארה שם גבורתו, ויורדת גבורה אחרונה בהוד, ואח"כ הארת כל אחד יורדין ביסוד, ואח"כ הארת הארתן במל' שבה. אלו הב' אופנים נלע"ד ששמעתי גם שניהם כנ"ל.

³⁰⁵⁴ עי' לעיל הערה 421.

שעה"כ

מגופו³⁰⁵⁵ כנז"ל בענין הפסח, ואמנם בעזר וסיוע ב' אורות מקיפים הם מורידים הה"ח מן היסוד דאימא המלוכש תוך שלישי העליון המכוסה של הת"ת דז"א³⁰⁵⁶, והם מתפשטין למטה בשאר הגוף. והנה הם ב' מקיפים³⁰⁵⁷ וה' חסדים, הרי הם ז'. וכנגד זה צריך שיתפשטו ג"כ הה' גבורות עם שני אורות מקיפים כדי שיוכלו להתפשט כנז', והרי הם שבעה אחרים הם י"ד בחינות בז"א הנקרא ישראל, וכנגדם י"ד בחינות אחרות בפרצוף הנקרא יעקב, כי גם בו יש ה' חסדים וה' גבורות הרי הם כ"ה, ושבעה בחי' אחרות ברחל, ושבעה בחי' בלאה, לפי שהנקבה אינה לוקחת רק גבורות בלבד, הרי הם מ"ב, ושבעה גבורות אחרות שמקבלת רחל למטה³⁰⁵⁸, הרי כללותם הם מ"ט בחי' כנגד מ"ט ימי העומר שהם ז' שבועות.

דרושי הפסח דרוש ח'

והוא דרוש שני בענין ספירת העומר. הנה נתבאר לעיל כי גדלות הזה דז"א היא לפי שעה בליל ראשון של פסח כדי שיוכלו ישראל ליגאל, ואחר יום ראשון של פסח מסתלקין כל המוחין הנז' וחוזר לקדמותו, לבחי' ג' כלילין בג' ³⁰⁵⁹, וזהו הטעם שאין אומרים הלל גמור אלא ביום ראשון של פסח בלבד. ואח"כ מליל שני ואילך אנו חוזרים להמשיך המוחין הנז' שנכנסו בליל פסח ונסתלקו, ועתה חוזרים לכנס כפי סדר המדרגות, כל מדרגה ביום שלה ע"י מצות ספי' העומר בג' יום שבין פסח לעצרת. ונודע כי אין הכתר נמנה לעולם ואינו נכנס במספר רק מן החכמה ולמטה³⁰⁶⁰. והנה כאשר נספור ונמנה שבעה ספירות שיש מן החכמה דז"א ולמטה והם חב"ד חג"ת³⁰⁶¹, ושם הוא מקום התחלת בנין הנקבה מלכות מאחורי הת"ת כנודע, ועמה הם ז' ספי'. וכנגדם אנו סופרים ז' שבועות אלו, לפי שאי אפשר שיזדווגו זו"ן עד היות ז"ס אלו בנוים ומתוקנים, ואז תהיה ראויה היא לזווג. ולהיות כי כל א' מאלו הז' היא כלולה מכולם, לכן לא הספיק ז' ימים אלא ז' שבועות, וכל שבוע כולל ז' ימים. ונמצא כי בכל שבוע מאלו הז' שבועות נתקנת ספי' הא' מז"ס הנז', באופן כי בשבוע הא' נתקן מוח החכמה בז' בחי' כו', ובשבוע הז' נתקנת המלכות³⁰⁶² בכל ז' בחינות.

- מאיר הכוונה -

³⁰⁵⁵ בגופו (ש"ש).

³⁰⁵⁶ עי' לעיל עט ע"ד בענין יוסיף דעת.

³⁰⁵⁷ הבל הפה והם קול ודיבור עי' דרוש ב' (שהוא דרוש ח' אצלנו) (ש"ש).

³⁰⁵⁸ דהיינו בעולם הבריאה?

³⁰⁵⁹ והוא מוחין דעיבור כונ"ל דרוש א' ועל"ז נשאר בו רושם גדול מהאורות דלילא של פסח ועי"ז הנה מאיר בו המוחין דיניקה ג"כ וזהו שאמר בכ"מ לעיל ריש דורש ז' וכן בדרוש ה' וכן הוא ג"כ בפע"ח פ"א ופ"ג כי בפסח הוא זמן היניקה אמנם הם אינם מאירים בו ממש אלא רק הארתם לבד ולכן אמר כאן שהוא רק בבחי' ג' כלילין בג' וזהו שאמרנו לעיל דף פב ע"א בגליון שם שכוונת כל הקטנות בימי הפסח וספה"ע צריך להיות על הקטנות דיניקה דוקא והוא כיד להתגלה אותם בו בכל עיקרם שיהיו מאירים בו הם ג"כ תמיד בכל אורם בשלימות לעולם משא"כ בגלות מצרים היו גם הם נעלמים בו והיו דוממין אבל באמת אינם מסתלקים המוחין דיניקה לעולם וכמ"ש במבו"ש ש"ה ח"א פט"ו (לש"ו). ועי' הערה 2739.

³⁰⁶⁰ עי' זהר ח"א לא ע"ב: בראשית ב' ראשית (היא חכמה כמה דתרגם יונתן בראשית בחכמתא) בגין דאיהי תניינא לחושבנא ואקרי ראשית בגין דהאי כתרא עלאה טמירא היא קדמאה ועל דלא עייל בחושבנא תניינא הוי ראשית בגין דא ב' ראשית ועוד כמה דחכמה עלאה איהי ראשית חכמה תתאה ראשית נמי הויא ועל דא לית לאפרשא ב' מן ראשית.

תרגום: בראשית, ב' ראשית, (היא חכמה, כמו שתרגם יונתן "בראשית" בחכמה) בגלל שהיא שניה לחשבון, ונקראת ראשית, בגלל שכתר עליון זה טמיר הוא ראשון, ועל שלא נכנס בחשבון הראשית הוא שני, בגלל זה ב' ראשית. ועוד, כמו שחכמה עליונה היא ראשית, גם כך חכמה תחתונה גם היא ראשית, ולכן אין להפריד ב' מן ראשית.

³⁰⁶¹ חגת"ם (ש"ש), אמנם לפני מש"כ לקמן ד"ה ונבאר עתה סדר השבועות הדעת הוא ב' בחי' חו"ג, ואין המלכות נמנה שאין מכוונים אותה לבדה, וכן הוא לקמן ריש דרוש יב.

עי' דע"ה ח"ב קכד ע"ג: השלמת הזר"ן הוא ע"י התפשטות מוחין בחב"ד חג"ת מלכות. ³⁰⁶² סותר את עצמו לקמן.

שעה"כ

והנלע"ד כי יש בזה ב' כוונות ושתייהם אמיתיות. הא', היא כי בשבוע א' נגמר ליכנס מוח החכמה, ובו כלולים כל ז' בחי' הראויות למצוא תוך המוח הזה, כי הנה צריך שיהיה כולל בתוכו חב"ד חג"ת מלכות, וכולם נרשמים ונמצאים שם במוח החכמה, וכעד"ז בכל הז' ספירות הנו'. והב' הוא כי מוח החכמה מתפשט בכל ז' ספי' אלו, כיצד הנה בחכמה מתפשט חלק הראוי לה, וכן מתפשט מן החכמה בבינה חלק הראוי להתפשט בה, ועד"ז בכל הז' עד המלכות³⁰⁶³. והנה ב' פי' אלו הם הפכיים זה מזה ואפשר ששניהם כא' טובים, ואמנם הפי' הא' הוא היותר אמיתי כפי מה שמצאתי כתוב בקונטרס מן העת ששמעתי הדרוש הזה (פד ע"ב) ממורי ז"ל.

ונבאר עתה סדר השבועות שבוע א' נתקן כל החכמה ולכן הוא בסוד הוי"ה דע"ב דיודין. שבוע הב' בבינה והוייתה בס"ג. שבוע הג' החסדים אשר בדעת, והיא הוייה דמ"ה דאלפין. שבוע הד' הגבורות שבדעת, והיא הוי"ה דב"ן דהיי"ן. שבוע הה' חסד והיא הוי"ה דע"ב. שבוע הו' גבורה והיא הוי"ה דס"ג. שבוע הז' בת"ת ומלכות ששניהם יחד להיותם דבוקים אחור באחור יחד³⁰⁶⁴, ולכן הם בחי' שבוע א' בלבד, ואמנם לפי שהם ב' ספירות ראוי לכוין בב' הוי"ות, והם בהוייה דמ"ה כנגד ת"ת, והוייה דב"ן כנגד מלכות דכר ונוקבא. עוד יש כוונה אחרת וגם היא אמיתית. והענין הוא כי הנה בכל מוח ומוח יש ז' בחי', וכן בכל מדה ומדה יש ז' בחי', וכנגדם הם ז' שבועות כמ"ש. ונתחיל לסדר בז' ימים שיש בכל שבוע ושבוע, ונתחיל משבוע א'.

שבוע א' נתבאר שהוא מוח החכמה, ואלו הם ז' בחי'. ודע כי אין סדרן עתה כמו בליל פסח, כי אז נכנסו ביחד בבת א', אבל עתה נכנסין א' לא', ממטה למעלה, ואין שינוי³⁰⁶⁵ רק שהקטנות הראשון נכנס אחר גדלות ראשון, אבל בליל פסח היה נכנס אחר גדלות שני. והטעם עצמו אשר ביארנו שם הוא כאן, אלא שעתה שכבר נכנסו בליל פסח אין צורך עתה רק שייכנס אחר גדלות הראשון, ואיננו צריך להתאחר אחר גדלות שני.

וזה סדרו: יום א' חכמה דגדלות ראשון דאבא³⁰⁶⁶, והוא קודם לאימא, והיא הוי"ה דע"ב. יום ב', גדלות ראשון דאימא³⁰⁶⁷, והיא הוי"ה דע"ב. יום ג', קטנות השני³⁰⁶⁸, שם אכדט"ם בבחי' ה' אותיותיו בלבד כנז"ל בליל פסח (פ ע"ד). יום ד', גדלות שני דאימא³⁰⁶⁹, והיא הוי"ה דע"ב. יום ה', קטנות הראשון³⁰⁷⁰, והוא אלקים דיודי"ן. יום ו', רשימו דגדלות שני דאבא³⁰⁷¹, והיא הוייה דע"ב. יום שביעי, גדלות שני עצמו דאבא³⁰⁷² והיא הוי"ה דע"ב.

שבוע שני כולה בבינה, ולכן כולה בהוייה דס"ג. יום א', בינה דגדלות ראשון דאבא והיא הוייה דס"ג. יום ב', בינה דאימא דגדלות ראשון והיא הוייה דס"ג. יום ג', קטנות שני דמוח בינה, והוא אכדט"ם בבחי' היותו מתחלק לא"ם ג"ל כנז"ל בליל פסח (פב ע"ג). יום ד', בינה דאימא דגדלות שני והיא הוייה דס"ג. יום ה', קטנות ראשון דמוח בינה והוא שם אלקים דמילוי ההי"ן. יום ו', רשימו דבינה דגדלות שני דאבא והיא הוייה דס"ג. יום ז', גדלות שני עצמו דבינה אבא והיא הוייה של ס"ג.

- מאיר הכוונה -

³⁰⁶³ עי' סידור שאין כוונות על המלכות, ולכן זה עד ולא עד בכלל

³⁰⁶⁴ קשה שלא מכוונים את הנוק' בסידור.

³⁰⁶⁵ מכאן הנוסח קשה, וז"ל הפע"ח: רק שהקטנות הראשון נכנס אחר גדלות ב' כמו בליל פסח שהוא נכנס אחר גדלות ב' והטעם כמו שבארנו בליל פסח גם כן שלפי שהם דינין אינם נכנסין עד אחר גדלות ב' (וכן הוא בש"ש).

³⁰⁶⁶ ר"ל יש"ס (לש"ו), וכן הוא בש"ש.

³⁰⁶⁷ ר"ל תבונה (לש"ו).

³⁰⁶⁸ שהוא דאו"א עלאין (לש"ו), המכונה חג"ת דאו"א לעיל פ ע"ד, אבל כאן אין השם של קטנות

שני של אבא*##.

³⁰⁶⁹ עילאה (נוסף בלש"ו).

³⁰⁷⁰ שהוא דישסו"ת (לש"ו).

³⁰⁷¹ עלאה (נוסף בלש"ו).

³⁰⁷² עלאה ועד"ז הוא בכל הז' שבועות (לש"ו).

שעה"כ

שבוע ג' כולה בחסדים דדעת וכולה בהוי"ה דמ"ה. יום א', גדלות ראשון חסדים דאבא והיא הויה דמ"ה. יום ב', גדלות ראשון חסדים דאימא והיא הויה דמ"ה. יום ג', קטנות שני חסדים, והוא אכדט"ם העולה ג"פ יב"ק והם ע"ה אותיות כנ"ל בכוס ג' דליל פסח (פב ע"ג). יום ד', גדלות שני חסדים דאימא והוא הויה דמ"ה. יום ה', קטנות ראשון חסדים והוא אלפים דא"ל, ואת א' דמילוי ה"א ציורה יו"י³⁰⁷³. יום ו', רשימו של גדלות שני חסדים דאבא והוא הויה דמ"ה. יום ז', גדלות שני חסדים דאבא והוא הויה דמ"ה. שבוע ד' כולה בגבורות דדעת וכולה בהויה דב"ן. יום א', גדלות ראשון דגבורות דאבא והיא בהויה דב"ן. יום ב', גדלות ראשון דגבורות דאימא והיא הויה דב"ן. יום ג', קטנות שני דגבורה דא"ל והוא אכדט"ם בבחי' חשבון ע"ד. יום ד', גדלות שני דגבורות דאימא והיא הויה דב"ן. יום ה', קטנות ראשון דגבורות והוא שם אלפים באלפ"ן, ואת א' במילוי ה"א ציורה יו"ד³⁰⁷⁴. יום ו', רשימו דגדלות שני דגבורות אבא והיא הויה דב"ן. יום ז', גדלות שני עצמו דגבורות אבא והיא הויה דב"ן. שבוע ה' היא בספירת החסד, ולכן היא ממש כדוגמת שבוע א' שהיתה בספי' החכמה.

שבוע ו' היא בספירת הגבורה ולכן היא ממש כדוגמת השבוע הב' שהיתה בבינה. שבוע ז' צריך לכיין בה ב' כוונות, שבוע ג' ושבוע ד' ביהד, כי עתה היא בסוד ת"ת כנגד החסדים, ובסוד מלכות כנגד הגבורות. וצריך ליתן טעם אל קצת השינויים הנ"ל, והוא כי סיבת כניסת גדלות ראשון דאבא קודם דאימא, הוא לפי שכיון שבלייל פסח נכנסו כל המוחין, לכן עתה הספיק טעם ההוא שיכנס עתה גדלות ראשון דאבא בתחי', לפי שהוא אור יותר גדול, ובו נכלל מוח אימא. גם ענין כניסת קטנות הראשון אחר גדלות שני דאימא הוא לסיבה הנ"ל בלייל פסח, כי הוא דינים קשים ושלא יתאחו בו החיצונים, אינו נכנס עד שיכנס גדלות שני דאימא, אבל אין צורך שיתאחר עד כניסת גדלות שני דאבא ג"כ. גם ענין הצטרפות ב' לילות, ליל ו' וליל ז', לגדלות שני דאבא. הטעם הוא, כי (פד ע"ג) עיקר ליל פסח היתה בעיקר ד' כוסות שבהם נרמזו ד' מוחין דאימא, אבל גדלות שני דאבא לא נכנסו רק דרך רמז קטן בענין המצה אחר שנכנסו כל שאר המוחין³⁰⁷⁵, ולכן הוצרך עתה ב' לילות³⁰⁷⁶, כי בלייל הא' נכנס תוך הגולגולת דז"א ומניח בו קצת רושם, ובליל הב' נכנס הוא עצמו כנ"ל והם סוד ליל ששי וליל ז'.

ועתה צריך ליתן טעם למה כל השבוע א' נק' חול המועד וי"ט, כיון שאחר יום א' נסתלקו כל המוחין כנ"ל, וגם ענין יום ז' של פסח שהוא יו"ט גמור. אבל הענין הוא כי להיות שכבר כל המוחין נכנסו בלייל פסח הא', ובהכרח הוא כי שם הניחו רשימו שלהם וקצת ההארה ההיא, ובשבוע הא' חוזר³⁰⁷⁷ מוח החכמה ליכנס לגמרי. והנה מוח זה גדול מכולם, כי כולם נרשמים ונכללים בו, בסוד (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית, והוא עיקר כולם, ולכן השבוע הא' היא מכלל חג המצות. אבל עכ"ז אינה רק קדושת חול המועד קלה בלבד, כיון שלא נגמר מוח החכמה לכנס לגמרי עד יום ו' של שבוע א', כי אז נשלם לכנס אפי' גדלות שני דאבא דמוח החכמה כנ"ל. והנה יום ו' לעומר הוא ביום ז' של פסח, ולכן הוא יו"ט גמור, ואע"פ שלא נכנס רק הרשימו מספיק לפי שכבר נשלם מוח החכמה, ולכן

- מאיר הכוונה -

³⁰⁷³ כנ"ל פג ע"ד.

³⁰⁷⁴ כנ"ל פג ע"ד.

³⁰⁷⁵ עי' לעיל הערה 2965.

³⁰⁷⁶ ?

³⁰⁷⁷ ממה שהיה בלייל יו"ט ראשון של פסח.

שעה"כ

ליל ז' של פסח הותר זווג התחתון, כי כיון שנכנס מוח החכמה כבר יש בחינת הזווג³⁰⁷⁸, כי הוא עיקר כל המוחין³⁰⁷⁹. אבל יום ז' לעומר שהוא יום ח' של פסח, נקרא אסרו חג, לפי שאז נכנס עצמות גדלות שני דאבא דמוח החכמה, אבל אינו יו"ט ממש כיון שכבר הרשימו נכנס בליל ז' של פסח, ואין נקי יו"ט אלא על שם חידוש הנעשה מחדש, אבל זה אינו חידוש כי כבר נכנס הרשימו ליל שלפניו³⁰⁸⁰.

דרושי הפסח דרוש ט'

הוא דרוש ג' בענין ליל פסח ובענין ספירת העומר. הנה נתבאר בדרוש שקדם כי עיקר הגלות מצרים היה לסיבת הדעת דז"א, כי בו פגמו ישראל ושם נאחזו ח"ו החיצונים בלבושים שלו כנ"ל, כי זו היתה סיבת היות מספר שנות הגלות רד"ו שנה (עט ע"ד). והענין יותר מבואר הוא, כי הנה הדעת יש לו ב' בחי': הא', הוא בחינתו למעלה במקומו בראש הנק' מוח הדעת. והב', היא בבחי' התפשטותו למטה, כנודע כי הוא מתפשט מן החסד עד ההוד. ואח"כ כללות כולם נכנס ביסוד הנקרא כל³⁰⁸¹ לסיבה זו, ואח"כ כללותם נכנס במלכות. וכ"ז בגופא דז"א, ועד"ז הוא התפשטות הגבורות של הדעת בגופא דנוק' דז"א³⁰⁸².

והנה בגלות מצרים, להיות כי אז היה הפגם נוגע בבחי' הדעת הנז', לכן בחי' התפשטות למטה בגופא בבחי' החסדים והגבורות, חזרה להסתלק ולהתעלות בשורשה שהוא הבחינה העליונה של הדעת העומד ברישא דז"א³⁰⁸³, ומזה נמשך גלות מצרים. כי כבר הודעתין (עט ע"ב) כי הקליפות הנאחזות בגרון דז"א שהוא מקום צר יותר מכל שאר גופו, הנה היא נקרא מצרים. ונודע כי מקום יסוד דאימא הוא שם בגרון דז"א³⁰⁸⁴, והדעת שם הוא מתלבש תוך היסוד דאימא. ובהיותם מתעלמים שם היו המצריים ופרעה מלכם נאחזין במקום העורף אשר באחורי הגרון, ולכן היו משעבדים לבני ישראל בגלות, כי לא היו החסדים מתפשטים בגופא דז"א הנקרא ישראל, ולא היו מאירים להם. ובהיות אלו

- מאיר הכוונה -

³⁰⁷⁸ אמנם הוא רק זווג דקטנות כמ"ש לקמן דף פו ע"ב דרוש יב (לש"ו).
³⁰⁷⁹ עי' דע"ה ח"ב קכד ע"ג: וכשנשלם בשבוע ראשונה המוח הראשון, הנה נשלם מה שנוגע ממנו לכל הז' כולם. ונודע הוא כי מוח החכמה הנה הוא גדול מכולם והוא עיקר כולם, וכנודע בסוד כולם בחכמה עשית (תהלים קד כד), והוא כללות כולם עוד יותר מהשאר. ולכן כאשר נשלם הוא בשבוע ראשונה, כבר קנו הזר"ן על ידו קנין השלימות. ומה גם כי הרי נשאר רושם גדול בהזר"ן מהשלימות המעולה דליל א' של פסח וכמ"ש כ"ז בשעה"כ (דף פד ע"ג סוף דרוש ח ושם דף פו ע"ב בדרוש יב), ולכן בסיבת השלימות הנז' הנעשה בהנוק' ג"כ ע"י שנשלם המוח ראשון דהחכמה בז"א בליל ז' של פסח, הנה נעשה אז הלידה לכל האורות שנתעברה מהם בליל א' של פסח.

³⁰⁸⁰ עי' דע"ה ח"ב ככג ע"ג: אך עומק הטעם בזה הוא, כי העצמות דמוח החכמה דאבא עלאה אין בנו כח להשיגו כלל, והוא ע"ד שאמר הרב בכוונת ציצית (תחילת דרוש ב) הטעם דאין קדושה בהטלית עצמו ועיקר המצוה הוא הציצית, משום שקדושת הטלית עצמו אין בנו כח להשיגו כלל, ולכן אין הקדושה חלה עליו ע"ש. וכן אמר הרב בשער הכוונות (דף יב ע"א) בסברת האומרים שאין מברכים על תפילין של ראש, כי ע"י הברכה דשל ראש הוא נתקן האור מקיף דהנשמה לנשמה, וזה אין בנו כח לעשותו כי הוא אינו נעשה על ידינו אלא שמעצמו הוא נעשה. וכן מטעם זה כתב הרמ"ז ז"ל באיגרות הרמ"ז סי' ה' שאין לברך על תפילין דרבינו תם, משום שהם מוחין דאבא כמ"ש בדרושי תפילין (דרוש ו), ואין בנו כח לתקן את הענין אשר הברכה מרמז עליו ע"ש. וכן הוא בענינינו כי ביום ז' לעומר, אשר אז נכנס העצמות דגדלות ב' דאבא עלאה, הנה משום שאין בנו כח להשיגו כלל, לכן הוא אינו יו"ט אלא רק אסרו חג, ואין בנו כח להשיג ממנו אלא רק הרשימו שלו לבד, ולכן נחלק המוחין דגדלות ב' דאבא עלאה לשני ימים, כי ביום ו' דכל שבוע נכנס הרשימו, וביום ז' דכל שבוע נכנס העצמות. וביום ו' לעומר שאז נכנס הרשימו דמוח החכמה שלו, שהוא המוח היותר גדול, הוא יו"ט שהוא היו"ט דיום ז' של פסח.

³⁰⁸¹ עי' לעיל הערה 1462.

³⁰⁸² אמנם יש ה"ג המתפשטים בגופו דז,א ליתן לנוק', אמנם כוונתו כאן לדעת ק"ל עי' שער כה דרוש ב (ב) כללי חו"ג אות י.

³⁰⁸³ היינו הויר"ת עי' לעיל הערה 2742.

³⁰⁸⁴ עי' לעיל הערה 2760.

שעה"כ

החסדים דבחי' התפשטות נעלמים למעלה בשרשם, לא היו מאירים למטה זולתי אותם הלבושים של החסדים והגבורות, שהם עשר אחוריים דאימא דיסוד שלה, שהם עשרה שמות אהיה בריבועם, שהם סוד עשרה דמים כנ"ל בדרוש הא'.

ולסיבה זו היו המצריים שופכים דמים של בני ישראל כמו שאמר הכתוב (שמות א' 18) אם בן הוא והמיתן אותו. והענין הוא, כי הנה נודע כי ז"א הוא הויה דמילוי אלפין, ובחי' אות אלף שבמילוי אות וא"ו היא בחי' אימא עילאה כנז' בתיק³⁰⁸⁵ דאות א' מורה ע"ש אהיה שהוא בבינה. ונמצא כי א' זו הוא שם אהיה היא אימא עילאה המתפשטת תוך ז"א להחיותו. ונודע כי כל בחי' עליונה ברדתה למטה להתלבש תוך בחי' תחתונה פנימיותה נשאר למעלה וחיצוניותה שהיא האחוריים שלה יורד ומתלבש למטה³⁰⁸⁶. ונמצא שם אהי"ה הזה היורד ומתפשט תוך ז"א להחיותו, הנה הוא ריבועו העולה בגימ' מ"ד כמנין ד"ם. ובהתפשטותו בתוכו נעשה ממנו בחי' ד"ם האדם, שהוא ז"א, הויה דמ"ה כמנין אד"ם. ובתחילה היו המצריים שואבים ולוקחים הדם הזה לפי שלא היה מתפשט ויורד ונבלע תוך איברי ז"א, ונשאר ז"א הנקרא אדם בלתי דם, ולכן היו המצריים שופכים דם של ישראל. והנה כשנגאלו ישראל ממצרים ירדו אלו החסדים שבדעת {פד ע"ד} דז"א ונתפשטו בו"ק כנודע, ונבלע דמו בתוך הורדין שלו, ובוה אין מקום אל החיצונים להתאחו בדם ההוא.

והנה התפשטות הוא בהמשך מ"ט ימים דספירת העומר, והוא כי הנה עשרה שמות הם של אהיה, וכולם בסוד דם כנ"ל בדרוש שקדם לזה. והנה בהיותם פשוטים יש בהם מ' אותיות, והעשרה שמות עצמן הם י' יום. וזהו הפי' הנכון עוד יש לפרש פירוש ב', והוא כי הנה כל שם של אחוריים הנז' יש בו עשר אותיות כזה: א אה אהי אהי"ה, ואם תחבר כללות עשרה אותיות אלו עם מ' אותיות שבי' שמות הנז' הם י', ואלו הם מספר י' יום שבי' פסח לעצרת, ובכל יום נתקנה אות א' מן הנז'. ובהשלם תיקונם, אז הוא חג העצרת, ויש בו בחינת זווג עליון.

ונהזור לענין א', כי כמו שהם עשרה דמים, כן בז"א יש עשרה שמות מ"ה כנגד עשרה הדמים אשר בדעת³⁰⁸⁷. גם טעם אחר כי ז"א הוא י"ס, וכל ספי' היא הויה"ה א' דמ"ה, ונמצא כי העשר דמים הנז' שהם עשר שמות אהי"ה בריבועם הם מתלבשים ומתפשטים תוך עשר שמות מ"ה שהם כללות ז"א. ובתחילה שהיה ז"א בלתי דם הנז', כי היה חסר ממנו אותה האלף שבמילוי וא"ו דמ"ה, וממ"ה נהפך ונעשה דם, ואז נתקיים דמים בדמים נגעו (חושע ד' ב)³⁰⁸⁸, כי בהיותם מרוחקים זה מזה הם דם למעלה ודם למטה, ובכך יש שפיכות דמים, כי הם נשפכים לחוץ ואינם מתחברים דם בדם. אבל בהתלבש דם העליון בתוך ז"א ומתפשט בתוכו ונבלע הדם בתוכו, אז נעשה אדם. וז"ס מ"ש במסכת חולין (מ' ע"ב) על ר' נתן הבבלי שאמר לאותה האשה, המתניני למול את בניך עד שיבלע דמו בו.

- מאיר הכוונה -

³⁰⁸⁵ עי' לעיל הערה 2758.

³⁰⁸⁶ עי' לעיל עט ע"ג והערה 2746.

³⁰⁸⁷ עי' לעיל 2742.

³⁰⁸⁸ עי' פע"ח ספירה א': והנה גם בז"א יש י"ד שמות מ"ה כנגד אותן י' דמים שבדעת וגם ט"א כי הז"א הוא י"ס והוא י' שמות מ"ה ולכן כוונתינו שיתפשטו ויכנסו אותן הדמים הם י' פעמים אהי"ה תוך י' שמות מ"ה שהוא ז"א ובתחלה היה שם מ"ה חסר אותו א' של מלוי וא"ו ולא היה רק דם בסוד דמים בדמים נגעו וכשהם מרוחקים זה מזה נעשה דמים למעלה ודמים למטה ולכן היה שפיכות דמים שנשפכין לחוץ והם נחלקין אך בהתפשטותן זה בזה נעשה אז אדם כנ"ל והוא שנבלע הדם תוך הז"א.

היינו שהדמים נוגעים בדמים ואל בהויה"ה?

ועי' שעה"מ נח: עולה ההויה"ה ההיא בגי' אדם ובהסתלקו משם שמסתלקת אימא מעל הבנים אז זו הויה"ה דז"א נשאר בסוד דם כזה י"ד ה"א ו"ו ה"א ונמצא כי אלף זו בהסתלקת למעלה היא דם וגם שם הויה"ה דאלפין שבז"א תשאר דם וז"ס דמים בדמים נגעו, אבל בהתחברותם יחד יהיה אדם.

שעה"כ

ואז נשלמים עשרה שמות דמ"ה שבז"א ונעשין בחי' מ"ה מ"ה, וז"ם (יחזקאל טו ו) ואומר לך בדמ"ך חיי, כי ממש ע"י דמ"ך הנז' תחיי. כי בעודם למעלה היה גלות הנמשל אל המות, ועתה בהתפשט דמ"ך למטה בגופך תחיי.

והנה נודע כי ג' זמנים הם זמן: עיבור א', ואז ז"א הוא בבחי' ג' כלילן בג'. זמן היניקה. זמן עיבור ב' של המוחין. והנה בגלות מצרים חזר ז"א לזמן עיבור א', והיה בבחי' ג' כלילן בג', לפי שלא היו החסדים מתפשטים בגופו, ולכן הוחזר ליכנס בסוד העיבור. ובגאולת מצרים נולד ז"א ויצא לחוץ למעי אימא עילאה, ואז היה זמן היניקה. ונודע כי אז הוא זמן הבלעת הדם בגופו של תינוק, כנודע כי הדם שבאשה מתהפך לחלב (בכורות ו ע"ב) וממנו יונק התינוק³⁰⁸⁹, ואחר כך חוזר החלב ההוא לקדמותו ומתהפך בגוף התינוק לדם ונבלע בתוך הוורידין שבו. והענין הוא כי הנה תחלה היה דם, מותרות מעורב בסניגים, ובזמן הלידה יורדין הסיגים למטה ויוצאים בבחי' דם הלידה, ונשאר הדם המזוקק בתוך האשה, ואז יכול להתהפך לחלב. ואח"כ כשיונק אותו התינוק חוזר להיות דם טהור וזך כבתחלה, ואדרבה עתה הוא חיות התינוק. וכבר נתבאר אצלנו כי הדם המתהפך לחלב, הוא בירור מן זוהמת הדם שלא יכול להתברר בט' חדשי העיבור, ועתה הוברר ונזדכך כנוז'. וע"ש וז"ם ספי' העומר במ"ט ימים אלו, שהם ז' שבועות כנגד ז' ימי נקיים³⁰⁹⁰, וימי טוהר הדם ההוא מתברר ונהפך לחלב ונכנס בז"א היונק אותו.

דרושי הפסח דרוש י'

והוא דרוש ד' על הנז' ובענין ספי' העומר. דע כי הנה עתה בגאולת מצרים נתפשטו הה' חסדים וה"ג שנעלמו למעלה בשרשם בדעת בזמן הגלות, ועתה נתפשטו בגופ' דז"א. והנה בעת יציאת מצרים נעתקו ויצאו משם ואח"כ בשבעה שבועות של ספי' העומר, יורדין ומתפשטין למטה בגופא דז"א. וטעם היותם ז' שבועות הוא עם הנ"ל, כי החסדים מתפשטין מחסד ועד הוד, ואח"כ כללותם ביסוד הנק' כל³⁰⁹¹ שהוא כללות ה' חסדים, וכל חסד כלול מ'י, הם כ"ל בגימ'. ואח"כ כללותם במלכות הנק' כלה³⁰⁹² לב' סבות הא', הוא

- מאיר הכוונה -

³⁰⁸⁹ עי' ע"ח שער הולדת אר"א וזו"ן פרק ג: המ"ב הא' של הזכר ממנו נעשה החלב שהוא לובן דז"א, ומאה"ה דאמא נעשה הדם שהוא אודם, והנה דם וחלב הם כמספר ב"פ מ"ב, ולכן חלב ודם לעולם לגבוה סלקי. אמנם האה"ה הב' שהוא מ"ב הב', שהוא בג' אמצעיות במקום דדים של האשה, ושם אחר לידת הולד חוזר הדם העליון להיות חלב. עוזר? מובן?

³⁰⁹⁰ עי' הערה 2885.

³⁰⁹¹ עי' זר ח"א יז ע"א.

³⁰⁹² עי' זהר ח"ג רנה ע"א: אמר בוצינא קדישא קום רעיא מהימנא משנתך דאנת ואבהן ישני עפר אתקרון דעד כען הויתון משתדלין באורייתא באינון ישנים במשנה דאתמר בהון על הארץ תישן וביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהו"ה אתון אינון (בני) בכורים דשכינתא ובעובדין דלכון איהי אתחדשת בצלותין דאבהן בכל יומא דאוקמוה מארי מתניתין תפלות כנגד אבות תקנום ובק"ש דאמר רעיא מהימנא שמע ישראל ואוקמוה כל הקורא ק"ש בכל יום כאלו הוא מקיים והגית בו יומם ולילה ודאי בצלותין דלכון בקריאת שמע דלכון שכינתא איהי אתחדשת קמיה דקב"ה ובג"ד והקרבתם מנחה חדשה ליהו"ה בצלותין דאינון באתר דקרבינן באן קרבנין דצלותין איהי מתחדשת בשבועותיכם דהיינו שבועות דביה מתן תורה ואתקרי חמשים יום לעומר וביה שבעה שבועות מסטרא דההוא דאיתמר ביה שבע ביום הללתיך ואיהי מלכות כלה כלילא משבע ספירן כלילא בבינה דאיהי אתפשטת בה' ספיראן לחמשים יסוד כל כלול מאלין חמשים כלה כ"ל ה' כלילא מחמשים כלה נבלעים בגו חמשים חכמה דאיהי י' עלאה מובלעת בגו חמשים ה' זמנין עשר ה' בינה י' חכמה עשר זמנין ה' היינו חמשים ובחושבן כ"ל ובחשבן י"ם ואיהו ים התורה מקורא דיליה כתר דלית ליה סוף שאר ספיראן אתקריאו על שמה שבעת ימים ומלכות ים סוף סוף דכל ימים ובג"ד דאינון חמשים שבע שבועות מנחתם שלשה עשרונים ושני עשרונים חמש דאינון חמש זמנין עשר ה"ד ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים ושבעת הכבשים לקבל שבע שבתות תמימות תהיינה כל חד עם שית יומין דיליה:

תרגום: אמר הנר הקדוש, קום רועה נאמן משנתך, שאתה והאבות נקראים ישני עפר, שעד כאן הייתם עוסקים בתורה, באותם ישנים במשנה, שנאמר בהם, על הארץ תישן, "וביום הבכורים

שעה"כ

לפי שהיא ה' אחרונה שבשם ההויה, ולקחת כללות החסדים הנק' כ"ל, הרי כל"ה. והסיבה הב' היא כי "כל" הם כללות החסדים, וה"ה" היא ה' גבורות הרי כל"ה. עוד סיבה ג', כי כל הוא הה"ג כל א' כלולה מי', והה' היא המלכות עצמה כנ"ל.

ונחזור לעניינינו, כי ז' בחי' יש בהתפשטות החסדים, וכנגדם הם ז' שבועות. ואמנם היותם ז' שבועות ולא ז' ימים, הענין הוא כי כל בחי' מהם כלולה מן הז' עצמם, ר"ל כי החסד הא' המתפשט בזרוע ימין הנקרא חסד, צריך שיהיו בו ז' בחי': א' כנגד החסד, וא' כנגד הגבורה כו'³⁰⁹³, וא' כנגד מה שצריך לתת ממנו חלק אל היסוד הכולל כולם כנו', ואחד כנגד מה שצריך לתת ממנו חלק אל המלכות הכוללת את כולם כנו', כי אם אין בחסד הזה כל אלו {פה ע"א} הז' בחי' של שרשים, איך היסוד ומלכות יוכלו לקבל הארה ממנו, וגם הה' חסדים עצמם איך יתקשרו זה בזה אם לא ע"י כך. ונמצא כי בכל חסד וחסד מן בחי' החסדים המתפשטים בז"ת דו"א יש בו בכל א' מהם שורש לכל הז' בחי' הנז'.

ורצוני להרחיב הביאור בזה, דע כי בספי' החסד דו"א מתפשט בו החסד הא' מן הה"ח המתפשטים, ויש בו בחי' חסד גבורה ת"ת נה"י ומלכות, ומתחלקות בז"ס תחתונות באופן זה: חסד שבחסד, וחסד שבגבו', וחסד שבת"ת, וחסד שבנצח, וחסד שבהוד, וחסד שביסוד, וחסד שבמל'. וכל ז' בחי' אלו הם כללות החסד הא' שבחסד המתפשטי' בז"א. אח"כ החסד הב' הנקרא גבורה שבחסד, הנה יש בו ז' חסדים מתחלקות בז' הספי', וכולם בחי' הגבורה שבהם. וכעד"ז בכל הז' חסדים המתפשטים בגופא דו"א. ונבאר הקדמה זו בסדר ז' שבועות העומר.

שבוע הא' כולה בחסד הא'. יום א' נכנסת בחינת מלכות שבחסד הא' בתוך החסד הנק' זרוע ימין³⁰⁹⁴. יום שני נדחית המלכות בגבורת ז"א, ונכנס בחינת היסוד שבחסד הא'

- מאיר הכוונה -

בהקריבכם מנחה חדשה לה", אתם הם (בני) בכורים של השכינה, ובמעשים שלכם היא מתחדשת בתפלות של האבות בכל יום, שבארו בעלי המשנה תפלות כנגד אבות תקנום. ובקריאת שמע שאמר הרועה הנאמן "שמע ישראל", ופרשוה כל הקורא קריאת שמע בכל יום, כאלו הוא מקיים "והגית בו יומם ולילה". ודאי בתפלות שלהם, בקריאת שמע שלכם, השכינה היא מתחדשת לפני הקדוש ברוך הוא, ומשום זה נאמר "והקרבתם מנחה חדשה לה", בתפלות שהן במקום הקרבנות,³⁰⁹² באילו קרבנות של התפלות היא מתחדשת. "בשבועותיכם", כלומר שבועות שבו מתן תורה, ונקרא חמשים יום לעומר, ובו שבעה שבועות מצד אותו שנאמר בו "שבע ביום הללתיך", והיא מלכות, כלה כלולה משבע ספירות, כלולה בבניה שהיא מתפשטת בחמש ספירות לחמשים. יסוד, כל, כלול מאלו החמשים. כל"ה, כ"ל ה' כלולה מחמשים, כולם נבלעים בתוך חמשים. חכמה שהיא י' עליונה מובלעת בתוך חמשים, ה' פעמים עשר, ה' בניה, י' חכמה, עשר פעמים ה', כלומר חמשים, ובחשבון כ"ל, ובחשבון י"ם. והוא ים התורה, המקור שלו כתר, שאין לו סוף. שאר הספירות נקראות על שמה, שבעת ימים, והמלכות ים סוף, סוף כל הימים. ומשום זה שהם חמשים, שבעה שבועות. "מנחתם שלשה עשרונים" ו"שני עשרונים", חמש, שהם חמש פעמים עשר, זהו שכתוב "ומנחתם סולת בלולה בשמן שלשה עשרונים לפר האחד ושני עשרונים לאיל האחד עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים", ושבעת הכבשים כנגד שבע שבתות תמימות תהיינה, כל אחד עם ששה הימים שלו.

עי' תיקו"ז י ע"ב: ואתפשטותא דה' עלאה עד הוד באת י' איהו דאיהו קשר של תפלין דרישא דאיהי ה' עלאה סליקת לחמשיין חמש זמנין עשר באת י' {יא ע"א} והיינו ה"י מן אלה"ם חמש זמנין ה' באת י' חמשיין בחמש ספירן יסוד כ"ל נטיל לון כלהו וירית לון לכלה והיינו כ"ל כל"ה תרגום: והתפשטות של ה' העליונה עד הוד. באות י' היא, שהוא הקשר של תפלין של ראש, שהיא ה' עליונה, עולה לחמשים. חמש פעמים עשר באות י', והיינו ה"י מן אלה"ם, חמש פעמים ה' באות י', חמשים בחמש ספירות, יסוד כ"ל, נוטל אותם כולם ומוריש אותם לכלה, והיינו כ"ל כל"ה.

³⁰⁹³ עי' עוד בענין בשער כה ב (ב) אות ח.

³⁰⁹⁴ עי' שער לד סוף פרק ז שמסתפק בזה וכאן אין כאף א' ז"ל: והנה בסדר ירידתן אני מסופק בב' אופנים אלו איזה מהם הוא, ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה שניהם אלא שאין בידי לישבן יחד, כמו שהקדמתי בהקדמת הספר שאיני רוצה להוסיף ולגרוע נקודה אחת מכל מה ששמעתי ממורי זלה"ה. א', כי בעת צאת הגבורות מן הדעת שלה יוצאות ב' גבורות ביחד, א' אל החסד שבה וא' בגבורה שבה, לכן אין החסד צריך אל הגבורה שבה ואין הגבורה צריך אל החסד שבה, וגם ת"ת א"צ לא לחסד ולא לגבורה, כי אור גבורה³⁰⁹⁴ שלו מתפשט מן הדעת ויורד אליו דרך קו האמצעי.

שעה"כ

בחסד דז"א. יום שלישי נדחית המלכות בת"ת, והיסוד בגבורה, ובחי' ההוד דחסד הא' נכנסת בחסד דז"א. יום ד' נדחית המלכות בנצח, והיסוד בת"ת, וההוד בגבורה, והנצח בחסד דז"א. יום ה' נדחית המלכות בהוד, והיסוד בנצח, וההוד בת"ת, והנצח בגבורה, והת"ת בחסד דז"א. יום ו' נדחית המלכות ביסוד, והיסוד בהוד, וההוד בנצח, והנצח בת"ת, והת"ת בגבורה, והגבורה נכנס בחסד דז"א. יום ז', כל אחד יורד במקומו, מלכות במלכות, יסוד ביסוד, הוד בהוד, נצח בנצח, ת"ת בת"ת, גבורה בגבורה, חסד בחסד. והרי כי בשבעה ימי השבוע הא' לא נתפשט רק החסד הא' בלבד, ונתפשט בשבעה הספירות כולם כגז'.

שבוע השני היא ממש ע"ד השבוע הא', אלא שכל בחינות הם בחסד השני מן החסדים המתפשטים, וכן כיוצא בזה בשאר הז' שבועות, עד שנמצא כי בשבוע הז' נכנס החסד הז' הנק' מלכות הנעשית מכללות כל הז' ספ'י. והנה אע"פ שנתבאר כי בדעת דז"א יש ה"ח וה"ג, צריך שתדע כי הנה הדעת הוא הנשמה המתפשטת בכל הגוף, וא"כ מוכרח הוא שבדעת יהיו ז' בחי' החסדים המתפשטים בז"ת הנקרא גוף, וכנגדם הם ז' גבורות³⁰⁹⁵. ודע כי אלו הם סוד י"ב שבטים, י"ב בני יעקב ושני בני יוסף, מנשה ואפרים, שנאמר בהם (בראשית מז ה) כראובן ושמעון יהיו לי. וכבר נתבאר דרוש זה בענין י' הרוגי מלוכה והרוגי לוד (שעה"ג הקדמה כו דף כז³⁰⁹⁷).

- מאיר הכוונה -

והנה נר"ה א"צ זה לזה, וגם אין צריך אל חו"ג אשר למעלה מהם. אמנם נר"ה הם צריכין אל הת"ת, כי ב' אורות הגבורות³⁰⁹⁴ שלהם יוצאין מן הת"ת, ונחלקים זה לימין וזה לשמאל בנר"ה. אח"כ כולם הם מתקבצין הארתן ביסוד כנ"ל. ואופן אחר נ"ל ששמעתי בודאי כי החסדים של ז"א וגבורות של נוקבא יורדין מדרגה אחר מדרגה, מן החסד עד הוד, כי מתחלה כולן יורדין בחסד ביחד ואח"כ נשארה גבורה שלו שם, ויורדין הד' גבורות אל גבורה ונשארה גבורתה שם, ויורדין ג' גבורות בת"ת ונשארה שם גבורתו, ויורדין ב' גבורות בנצח שלה ונשארה שם גבורתו, ויורדת גבורה אחרונה בהוד, ואח"כ הארת כל אחד יורדין ביסוד, ואח"כ הארת הארתן במל' שבה. אלו הב' אופנים נלע"ד ששמעתי גם שניהם כנ"ל.
³⁰⁹⁵ בנוק' (ש"ש).

ע' ביאורים ח"א פג ע"א: והז' כפולות עם ת"ת בעצמו יהיה י"ד - והם סוד הי"ד שבטים שהיה עתיד להוולד מיעקב אבינו ע"ה אלולא שבלבל ראובן את יצועי אביו, ואח"כ השלימו מנשה ואפרים החשבון וכמ"ש בספר הליקוט' (פ' וישלח) ובלק"ת (פ' ויחי), והם מושרשים בהדעת אשר שם הוא ז' חסדים וז' גבורות, כמ"ש בפע"ח שער חג המצות (פרק ב), והם שורש הי"ד שבטים עם מנשה ואפרים, וכמ"ש בספר שער הגלגולים (דף ס"ז סע"א מדפוס ירושלים ע"ה). ואלו הי"ד בחי' שבדעת, הם עצמן הז' כפולות דענינינו, שהם י"ד, כי הדעת הוא פנימיות הת"ת³⁰⁹⁵, שהוא מדת יעקב כמ"ש בזוה"ק (פ' ויצא קנ"ז ע"ב בסתרי תורה שם) ויבא יעקב דא תפארת קדישא כו' וכנודע.

³⁰⁹⁶ י"ד (שער התפילה, וכן בפע"ח ספירה ב).

³⁰⁹⁷ הש"ס התקשה איך זה מסתדר עם דבריו כאן.

ז"ל: זווג הג': כפי סדר מעלת הזווגים, הוא יעקב עם לאה, אחר חלאת לילה, כי אז אע"פ שלאה יק' זה דינים, להיותה עתה מבחי' לאה, אחר חלאת לילה נמתקים הדינים שבה. ועוד, כי עתה אחר חלאת לילה, היא ויעקב מתפשטים בכל ערך ז"ל כלו, משא"כ בזווג הקודם לזה של יעקב ורחל. והנה ביסוד של הזווג הזה, ילאו ממנו עשר טפות, שהם, חמשה חסדים, וחמשה גבורות מן אצלו. ולכן בשני הזווגים אלו, שהם הזווג השני של יעקב ורחל, וזווג הג' של יעקב בלאה לאחר חלאת, אין בהם הריגה, לפי שהם מיסוד ליעקב, שהוא מלך מוחין לאצלו, ואינם לאימא שהם דינים: ודע, כי בזה הזווג השלישי, נכלל בו עוד זווג אחר, אע"פ שלא כתבנוהו לעיל, והוא, כי נודע, דבקדמותא לפרא, הוא יותר רחמים ממה שהוא בחלאת לילה האחרונה, לפי שכבר אז כמעט נקרא יוס, ואז חוזרים יעקב ולאה הגז', להזווג שנית, כנזכר בזוהר בפרשת שמות דף י' ע"א. ומהזווג ההוא יולאים ב' טפות בלבד, האחת כוללת חמשה חסדים, והשנית כוללת חמשה גבורות, ואלו השתי טפות, הם מעולות יותר מכל העשרה הגז' שילאו מזווג שלאחר חלאת לילה, והרי הם י"ב טפות:

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

ודע, כי הגה קודם חרות לילה, היו יעקב ולאה מהחזה ולמעלה של ז"א, כמו שיתבאר בזווג החמישי לקמן. ואחר חרות לילה, נתארכו ונתפשטו בכל קומת ז"א כנזכר, ולכן רוקם הראשון של היסוד הא', שהיה ליעקב קודם חרות לילה, לא נתבטל, לפי שלא חזרו יעקב ולאה אחר חרות אחר באחור, כדי שנאמר שנתבטל בחינתם הראשונה. אמנם זהו עדיין פנים בפנים, נשארו במציאותם, אלא שנתארך קומתם יותר, ונתפשטו עד למטה, ולכן מה שהיה להם בתחלה לא נתבטל. ונמצא, כי יש עוד עשר טפות אחרות שיאלו מהיסוד, שהיה קודם חרות, אלא שלא יאלו רק אחר חרות לילה. וכן עד"ז יש עוד שנים אחרות היואלים משם, מזמן קדמותא לפרא, והם מעולים מן אלו העשרה. ואמנם אלו הי"ב השניים הם גרועים במעלה מן הי"ב הראשונים. ואפשר שאלו השנים השניים של קדמותא לפרא, יוכלו עם עשרה ראשונים, לפי שהם מעולים יותר מן העשרה שניים. והבט נא וראה, כי בזה הזווג השלישי, נכללו בו ארבעה זווגים, ומהם ארבעה ועשרים טיפות, וארבעתם נקראים זווג אחד, ולכלם יש יסוד אחד שממנו יאלו, לפי ששתי היסודות אחד של קודם חרות זה, ואחד שלאחר חרות, זה נכלל בזה, והכל יסוד אחד. ובסוף הדרוש הזה נבאר, מי הם אלו הארבעה ועשרים טפות, ומי הוא הרב שלהם:

זווג הד':

כפי מעלת סדר הזווגים, הוא זווג ישראל ולאה במנחה בימי החול. ולפי שהם עומדים מן החזה דז"א ולמעלה, אין שם מקום התפשטות אל החו"ג, ולכן החסדים מתקבלים בזרוע ימין, והגבורות בזרוע שמאל. ולכן אינם נקראים רק בשם שתי טפות בלבד. ולהיות הזווג הזה דמנחה עם לאה, שהם דינים קשים, לכן היו טפות אלו בחי' ב' אחים, פפוס ווליאנוס, הנקראים הרוגי לוד כנודע, וגברה מעלתם להיותם מבחי' ישראל, ולא יש שם יסוד ניכר ממש, ולכן אין להם יסוד ורבי מיוחד:

זווג הה':

והוא האחרון שבכלם כפי סדר מעלתם, הוא יעקב ולאה קודם חרות לילה, ואלו הם דינים גמורים, ונקראים הרוגי ביתר. והיסוד והרבי שלהם, הוא ר' אלעזר המודעי, אשר נהרג שם בביתר כנודע. ודע, כי יש חלוקה והפרש בין אלו החמשים טפות או יותר, הנכללים בחמש הזווגים הנז', ובין כל שאר הנשמות, ויש לאלו מעלה גדולה ועליונה, על כל שאר הנשמות, והוא, כי כל שאר הנשמות, הם באים מן התערותא לנוקבא, שהיא מתעוררת אל הזווג בתחלה, ומתאוה אל הזכר, ואח"כ מתעורר הזכר גם הוא. והנה כיון שהזכר לא היה בו התעוררות מרנונו, אלא שיתעורר על ידה, לכן אותם הטפות של החו"ג הנמשכות בזווג ההוא, אינם נמשכות מן הדעת עצמו של הזכר, אשר משם נמשכת תשוקתו, אמנם נמשכות מן החו"ג המתפשטים בו למטה בשש קלוותיו כנודע, אחר שנתלבשו אותם הטפות, ונתעכבו שם זהויותם למטה בו"ק. אבל אלו החמשים טפות שבחמשה הזווגים הנז', מאתערותא דדכורא אינון בלבד, כיון שהם טפות קרי, מורה על כי הזכר אותה נפשו להזווג בנוקביה, ולהשפיע בה טפות אלו, ולא מאלה, יען כי נוקביה היתה אז למטה בעולם הבריאה, או כיואל בזה, ואז יאלו לבטלה. ובזה תבין היטב, סבה אל טפות הקרי, איך הם לבטלה. ונמצא כי כיון שטפות אלו נמשכים מאתערותא דדכורא עצמו, כי מאליו נתעורר, והנה אין התעוררות הזווג אלא ממוח הדעת, ולכן ודאי כי טפות אלו נמשכו ממוח הדעת עצמו מן החו"ג אשר שם, וכשנמשכו דרך השש קלוות שבו, לא נתעכבו ונתלבשו שם, רק עצרו דרך מעבר לבד, ונשארו בזכותם הראשון, ולכן מעלתם גדולה ועליונה, על כל שאר הנשמות עד אין קץ:

והנה כל זה שאמרנו, הוא בענין הלבזושים של הנשמות, אשר מהם נעשים רמ"ח איברים, והנשמה מתלבשת בחוכם. ודע, כי כל הלבזושים, אינם כי אם מהחסדים הראשונים, שבזמן אילות ז"א, ולא מן החסדים של אח"כ כנזכר. ולפי שגם בחי' הנשמות של כל אלו הלבזושים הנז', כלם הם גם כן עד"ג הנז', מבחי' מוח הדעת עצמו, ולא מהתפשטותו למטה, לכן נתנו להם אלו הלבזושים שהם הטפות הנז', אשר הם מן הדעת עצמו. האמנם אע"פ שביארנו כי יש קשר אמיץ בין כל אלו הטיפות הנז', עכ"ז כל זה הוא במציאות הטפות עצמם, שהם הלבזושים. אבל הנשמות עצמם

שעה"כ

ובזה יתבאר טעם למה השבוע הא' אינה חול גמור אבל נקרא חול המועד. והטעם הוא כי כל הה"ח נכללים בחסד הא', כגודע כי שבעה ענני כבוד הם (תנחומא בשלח ג), וענן הראשון מכולם הוא הנקרא ענן של אהרן, והוא כנגד חסד הא', והוא כולל את כולם בנו' בס"ה בפרשת אמור (קג ע"א³⁰⁹⁸). וז"ס מ"ש (תהלים מב ט) יומם יצוה ה' חסדו³⁰⁹⁹, כי החסד

- מאיר הכוונה -

המתלבטות בתוכם, כל נשמה מהם, היא מן השרש שלה, ואינם כלם מן שרש אחד. אמנם הצד השוא שבהם כי כלם הם מבחי' מוח הדעת עצמו למעלה, אבל אינם קשורות יחד, כי אינם משרש אחד כלם:

גם דע, כי באלו הטפות שהם בחי' לבושים, יש בהם פנימיות וחיצוניות, כי יש טפות שנמשכות מן המוחין עצמם המלוכזים תוך נה"י לאבא או לאימא, ויש טפות נמשכות מן החיצוניות, שהם הלבזושים של המוחין הגז', והם הכלים של נה"י לאו"א. ושתי בחי' אלו, שייכי בין בז"א בין ביעקב. ואמנם כל ז' בחי' אלו, כלם הם מן המוח של הדעת עצמו למעלה כנזכר: ודע, כי כל אלו הטפות והלבזושים הגז"ל, שהם בעשרה הרוגי מלכות, ובעשרה תלמידי רש"י, ובהרוגי לוד וביתר, כלם כנז"ל, הם מבחי' הפנימיות. ועוד כנגדם טפות אחרים וכנגדם וכמספרם, והם מבחי' החיצוניות. ואמנם לא ביאר לי מורי ז"ל עניינם, מי הם האדוקים אשר לקחו הלבזושים האלה:

ודע, כי כל בחי' אלו הטפות והלבזושים הגז"ל, הם הנקראים בדברי הנביאים, בלשון שארית. אלא שאותם שהם מבחי' ישראל, נקראים שארית ישראל, וכמש"ה שארית ישראל לא יעשו עולה וגו'. ואותם שהם מן בחי' יעקב, נקראים שארית יעקב. וכמש"ה, והיה שארית יעקב צגויס. ולפי שיש חמשה בחי' בחמשה הזווגים הגז"ל, לכן כנגדם נזכר בדברי הנביאים פעמים רבות שארית יעקב שארית ישראל. גם נזכר ז' פעמים שאר בצפסוק, שאר ישוב, שאר יעקב, כנגד שארית ישראל, ושארית יעקב:

ונבאר עתה, מי הם הטפות של הזווג השלישי. דע, כי אע"פ שכפי סדר מעלת הזווגים האלו, הטפות של הזווג השלישי, הם גדולים משל הרביעי וחמישי. אמנם לענין תולדותם וביאתם בעה"ז, הם אחרונים שבכל החמשה זווגים, ואלו הם עתידים לבא בדור אחרון, קודם ביאת משיחנו בעה"ת. ולפי שהם עתידים לבא בגלות זה האחרון, לכן נרמז ביאתם בנבואת ישעיה הנביא ע"ה, בפסוק משא דומה אלי קורא משעיר וגו'. וכבר נתבאר בזוהר, כי נבואה זו, נאמרה על גלות זה האחרון. והענין הוא במה שגודע מספר הזוהר בפרשת בא, כי ליל הוא קודם חרות, ולילה הוא לאחר חרות. והם ענין שתי הכתות הגז"ל בזווג השלישי, אשר כלם הם מן הזווג של אחר חרות לילה, אלא שהי"צ מהם הם מכללות החאי הראשון של הלילה, ועליהם נתנבא ישעיה ע"ה, שהשכינה לוועקת מתוך גלותה בשעיר, שהיא גלות אדום, ואומרת לשי"ת, שומר מה מלילה, שהם הכת האחת של הי"צ טפות, שמן הזווג שאחר חרות לילה, הנקרא לילה. וכנגד הכת האחרת, שהם הי"צ טפות, שיארו מזווג כללות חאי הראשונה של לילה, הנקרא ליל, אמר שומר מה מליל. והקב"ה הנקרא שומר, משיב לה, כמט"ה אמר שומר אתא צוקר וגם לילה, כי אתא צוקר, הם אותם הנולדים מזווג קדחתא לפרא שהוא צוקר. וכנגד העשרים הנולדים מזווג שלאחר חרות, אמר וגם לילה. גם אמר אם תבעיון בעיו, פי', כי להיות ארבעה ועשרים טפות אלו, של השתי כתות הגז', באים בדרא בתראה, לכן נריכים שישתדלו להרבות בתשובה, ובשאלות ובתחנונים לפני הקב"ה, שיושיעם מן הגלות ויגאלם. ולכן בפסוק שאר ישוב שאר יעקב, נזכרו שתי פעמים שאר, כנגד ז' הכתות הגז' כאשר כתבתי לעיל וע"ש. (הגהה - אמר שמואל, ל"ע, שכפי הדרוש הזה היה לו הפסוק להקדים מלת ליל בתחלה, הי"ל שומר מה מליל שומר מה מלילה, ול"ע:

³⁰⁹⁸ באר דא באר דיצחק. עננים אלין עננים דאהרן. א"ר יצחק מפני מה זכה אהרן לדא בגין דאיהו קשיר בעננים (נ"א רישא לעננים) והוא אקשיר כל יומא ויומא לכלהו כחדא דמתברכאן כלהו על ידוי. ת"ח על כל חסד דעבד קב"ה בישראל קשיר עמהון ז' ענני יקירן וקשיר להו בכנסת ישראל דהא עננא דילה אתקשר בשיתא אחרנין ובכלהו שבעה אזלו ישראל במדברא. תרגום:

שעה"כ

א' נקרא יומם, לפי שבו נכללים שאר החסדים הנקראים ימים, והגבורות נקראים לילות, אלו זכרים ואלו נקבות, וכל א' משבעה בחי' החסדים כנ"ל הם שבעה ימי השבוע, וכל א' נק' יום אחד. אבל החסד הא' נקרא יומם ולא יום, ופירושו יום הכולל ימים רבים, כי כל שאר החסדים אין להם שורש ומעבר אלא בו. וז"ס (שמות יד יט) ויסע עמוד הענן יומם, כי שבעה עננים היו, אבל הא' שבכולם נק' יומם, ולכן הוא לבדו נזכר, והשאר נכללין בו.

ובזה תבין פ' הנז' של יומם יצוה ה' חסדו, כי ע"י יומם והוא החסד הא' שבכולם, ע"י הוא מפקיד שאר החסדים בידו, שיהיה הוא פקיד עליהם והרשות בידו להוציאם ולהוריד ולפשט אותם למטה כפי רצונו. ואולי נוכל לומר כי חסדו, ר"ל חסד ו', ר"ל ששת החסדים האחרים כולם מצויים תחת ידו של החסד הא' הנק' יומם כנו'. אבל בלילה אז שירה עמי, ר"ל שיר ה', שהם ה"ג הנק' שיר. והשיר הזה הנה הוא עמי. ואלו הם דברי דוד המשורר ע"ה האומר דברים אלו ברוח הקדש, כאלו השכינה שהיא המלכות העליונה אומרת אותם, והוא כי הגבורות הם ממש עמה, אבל החסדים אינה רק בבחי' פקדון (וצווי) בלבד להורידה בה ביום בעת הזווג.

ונחזור לענין, לפי שבשבוע א' מתחיל לכנס ולהתפשט החסד הא', לכן הוא חול המועד מכלל חג המצות, אבל לפי שעדיין לא נשלם לכנס עד יום הז' לכן אינו יו"ט גמור רק חוה"מ. אבל בז' של פסח שאז נשלם להתפשט נק' יו"ט גמור, (פה ע"ב) ולכן יש זווג תחתון למטה כבשאר הי"ט, כי הנה כל הזווג אינו נמשך אלא מבחי' החסד, כי היא טיפת הזווג של מ"ד, ועתה שנשלם החסד הא', כבר יש זווג. אבל לפי שלא נכנס רק החסד הא' שלא נשלמו כל החסדים להתפשט, לכן אין אומרים הלל גמור, וגם אינו זווג גמור כמש"ל בע"ה. ואע"פ שאינו נגמר להתפשט אלא ביום אסרו חג, עכ"ז כיון שעיקר טפת החסד אינה אלא לצורך היסוד, מפה דדכורא, ולכן בהכנס בחי' היסוד של החסד הא', מספיק לזווג, אבל ביום שלאחריו שנכנס אף בחי' המלכות של החסד הא', לכן יש בו קצת קדושת ונק' יום אסרו חג, והוא ע"ד מש"ל בדרוש הח', כי בהכנס רשימו דמות החכמה הוא יו"ט גמור, וביום שלאחריו אע"פ שנכנס עצמותו אינו נק' אלא אסרו חג. עוד יש ענין אחר בענין ספירת העומר והוא נקשר עם הדרוש הנז' ושניהם הם בחי' אחת.

דרושי הפסח דרוש יא

והוא דרוש ה' בענין ספי' העומר הנה נודע כי כמו שיש בז"א מוחין דאורות פנימיים גם יש לו אורות מקיפין, וממזח הדעת שבו יורדים ומתפשטים בו אורות פנימיים

- מאיר הכוונה -

ועיי"ש קג ע"ב:

(14) זוהר חלק ג דף קג ע"ב

בסכות תשבו חסר ודא עננא חד דכלהו קשירין ביה דכתיב כי ענן יי' עליהם יומם. וכתוב ובעמוד ענן אתה הולך לפניך יומם דא הוא עננא דאהרן דאקרי יומם דכתיב יומם יצוה יי' חסדו עננא חד נטיל עמיה חמש אחרנין ואינן שית. ועננא אחרא דכתיב ובעמוד אש לילה דא נהרא להו לישראל מנהירו דאינן שית:

תרגום:

³⁰⁹⁹ עי' מאמרי רשב"י י"ח ע"א, אמנם במב"ש לב ע"א וע"ח שער הזווגים ה' משמע שזה דעת המתפשט בו"ק בפנימיותם, וצ"ע. וז"ל השער הזווגים:

(35) ספר עץ חיים - שער טו פרק ה

בינה ונגלית החכמה ובאות ה' נגלית הבינה ונעלמת החכמה. והענין כמ"ש בדרוש אחר כי ב' כתרין דא"א הם בגרון א"א אשר שם הוא בחי' בינה דא"א גם בארנו בפ' יומם יצוה ה' חסדו כי יש ב' מיני חסד א' הוא חסד עליון אחר הבינה אשר מקום זה הוא ברישא דכתפין דא"א קודם התפשטות והתחלקות הב' זרועות ושם הוא מקום החסד העליון הנקרא יומא דכולהו בס"ה. וכבר ידעת כי לעולם חסד מצד הזכר והנה האור הנמשך מגרון העליון דא"א מתלבש (ירד ונתלבש) בחסד זה

שעה"כ

ואורות מקיפין. והאור הפנימי מתפשט ויורד דרך הגרון ומתפשט בגופא דז"א, אבל האור המקיף הנה הוא יוצא מן הפה ולחוץ ומקיף את הז"ת³¹⁰⁰, ע"ד האמור לעיל ממש בבחינת החסדים הפנימיים המתפשטים בז"ת. ועתה נבאר עניינם.

הנה אלו החסדים והגבורות שבתוך היסוד דאימא, הם אורות רבים וגדולים ועומדים במקום צר ודחוק, כנודע כי מוח החכמה והבינה גדולים מאד ממוח הדעת, ובפרט במקום התפשטות יסוד דאימא תוך הגרון דז"א³¹⁰¹, כי הוא מקום צר עד קצה אחרון, והם ב' מוחין דחסדים וגבורות, ואינם יכולים לידחק שם, ואז מחמת הדחוק הם בוקעים המקום ההוא, וז"ס בקיעת הפה הנבקע במקום הגרון, והבן טעם זה. ואז יוצאות קצת האורות ההם דרך הפה ולחוץ וקצתם נשארים בפנים כנ"ל. ואמנם בחי' הגבורות הם אש ובחי' החסדים הם מים, ולכן הגבורות הם חזקות מאד, ומרוב המימות אשם אינם יכולות להשאר בפנים, והם הבוקעות ויוצאות לחוץ דרך הפה ונעשית בחי' אור המקיף. אבל החסדים נשארים בפנים בסוד אור הפנימי. וכבר נתבאר אצלנו כי אור המקיף גדול מאור הפנימי³¹⁰², אע"פ שהאור הפנימי הוא חסדים כנז' והאור המקיף הוא גבורות, עכ"ז

- מאיר הכוונה -

³¹⁰⁰ ז"ל הע"ח ח"ב סוף דף ד ע"ד: ה"ח הם נכנסין תוך הגוף, והם אר"פ. אמנם ה"ג הם פוגעות ברדתן אל הגרון בפה ויוצאות משם לחוץ, ושם נעשין אור מקיף מבחוץ בז"ת, והם סוד ז' הבלים דקהלת, וכנגדן הם ה"ח מבפנים. והנה החסדים ודאי שהם גדולים ומעולים מן הגבורות, ואמנם להיות החסדים תוך הז"א והגבורות מקיפים חוצה לו, הם מאירות יותר, ויש להם בבחי' זו מעלה על החסדים. עי' שער ז"א פרק ד' אות ב' וז"ל, מן הפה דז"א יצאו ז' הבלים דקהלת, והם מקיפין אל ז"ת דנוק' דז"א, דוגמת הבל הפה דא"א המאיר לז"א כנ"ל

³¹⁰¹ כנ"ל פסח דרוש א.

³¹⁰² עי' שער ב פרק ג: והנה כמ"ש שאר"מ גדול מאר"פ, כן חיצון הכלי יותר מעולה מפנימיות הכלי. ואע"פ שבחוש הראות אנו רואין שפנימיות הכלי הוא יותר זך ומעולה מחיצוניות הכלי הענין הוא באופן שנבאר עתה. דע כי הנה האור כולו שוה, וכאשר נכנס ונתלבש תוך הכלי אין הכלי יכול לסובלו כולו, אז בחי' אור שלא יוכל ליכנס [להישאר - שעה"ק] בפנים נשאר בחוץ בבחי' אר"מ עליו, ואז ב' אורות אלו מאירים בכלי כי אר"פ מאיר חצי עובי כותל מצד הפנימי, ואר"מ מאיר חצי עובי הכותל מצד החיצון, ועי' ב' אורות אלו מאיר ומזדכך הכותל של הכלי מבית ומחוץ. במב"ש (שע"ג ח"א סוף פרק ג) אמר כי לעולם הוא שכל אור מקיף הוא נקבה בסוד (ירמיה לא כא) נקבה תסובב גבר, ושם (בשער ב ח"ג פ"ה) אמר כי המקיפים הם גבורות.

ועי' ביאורים ח"א כב ע"ג: אך עומק הענין בכ"ז הוא, כי סוד שורש השרשים דאור המקיף ואור הפנימי, הנה הוא מאור א"ס המקיף והמוקף, וכו' עיקר האדם שהוא הרוח שבו, וכן כל הנרנח"י העיקרים אשר בהם נשלם על שלימותו, הנה הם מסוד אור א"ס המוקף, שהוא סוד הקו דאור א"ס הנמשך ומתפשט בתוך הצמצום, כי ממנו נעשה צורת בנין כל העולמות כמו שהם כולם עתה לפנינו, וממנו הוא צורת בנין האדם בכל הנרנח"י שבו, כי הצמצום שהוא סוד היסודות והעגולים, שם הוא רק השורש. וכו' הנה מלבד זה הרי מתנהג גם עתה המציאות ג"כ בעוד הנהגה עליונה מזה הנמשך מאור המקיף את הקו מכל סביביו, שהוא אינו מצומצם בכלי כלל, והוא שולט על האור הפנימי להטותו לחפצו, והוא מנהיג את האור הפנימי ג"כ שיהא הולך ונמשך בכל הנהגתו רק ע"פ הכוונה התכליתית תמיד. אמנם הנהגה הזו היא בהעלם גדול, כי התכלית האחרון הנה נעלם השגתו מכל בריה, אבל עכ"פ הוא כי היא שולט בהעלם תמיד, ומשם הוא סוד כל הכבשי דרחמנא³¹⁰², וסוד צדיק ורע לו רשע וטוב לו (ברכות ז ע"א), וכן כמה פליאות שאנו רואין בהנהגה תמיד, כי הוא מהנהגת אור המקיף המשלח הארתו באור הפנימי להנהיג את הכל תמיד רק ע"פ הכוונה התכליתית. והרי נמצא, כי באור המקיף הנה הוא פועל גבורות תמיד, כי בו הוא כל הנהגה אשר נגד החק והטבע. כי כל החק והטבע הוא רק ע"י אור הפנימי אשר הוא מצומצם בהגוף וכלי, אבל אור המקיף שהוא מבחוץ הנה ממנו הוא כל הנסים והנפלאות, ובו הוא פועל גבורות תמיד. וכו' והנה הוה אור המקיף בבחי' נוק', ובסוד נקבה תסובב גבר (ירמיה לא כא), שהיא לוקחת אליה אל חדר הורתה להעשות בה כל תכלית פעולת הזכר, כן הוא אור המקיף עם אור הפנימי, שכל הפעולות שנעשה בו הנה ממשך האור המקיף את הכל אליו והם נשמרים בו, ונעשים בו להכוונה התכליתית שבהם. והרי עושה אור המקיף ב' מיני פעולות: כי בתחילה משלח הארתו בהאור הפנימי לשלוט עליו ולשמרו, שיהא כל הטייתו ופנייתו אליו וכו"ל. ואח"כ לוקח הוא כל מה שנעשה בו ויצא ממנו, וממשך אותם בתוכו לשומרם ולהשלימם לכוונתו ולחפצו התכליתית, והם נשמרים בו לעת קץ הימין. וכ"ז הנה הוא פעולת נוק', ובסוד (משלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה, שבה יתעלה ויושלם כל פעולתו לתכליתם האחרון. והנה הוה אור המקיף הישר מסוד היחידה שבכל פרצוף ושכל עולם, שהוא הכתר המיוחד בא"ס כמ"ש ברע"מ (פ' בא דף מב ע"ב, ופ' פינחס דף רנח סע"א), כי כן הוא האור המקיף הראשון אשר להקו, הנה הוא מאור א"ס

שעה"כ

הטעם הוא נרמזו כמו שאמר הכתוב (משלי כז ה) טובה תוכחת מגולה מאהבה מסותרת, פי כי הגבורות הם כוחות הדין הנק' תוכחת, שמהם באים התוכחות והיסורין לעולם, הנה הם יותר טובים ויותר מאירים להיותם מגולים בבחי' אור המקיף יותר מן החסדים הנק' אהבת חסד להיותם מסותרים בבחי' אור הפנימי, אורם מסותר ואינו נגלה ומאיר עם היות כי בבחי' עצמם החסדים הם מעולין יותר מן הגבורות.

ובזה תבין מ"ש בתיקון"ז תיקון ע' (קס ע"א) בענין ה' מוצאות הפה הנק' פתוחי חותם, דא אימא עילאה כו'³¹⁰³. והענין הוא כי כיון שפתיחת הפה נבקעת מחמת ה' גבורות מנצפ"ך כנ"ל, הנה הם עצמן ה' מוצאות הפה, והם סוד הכ"ב אותיות, אחע"ה בומ"ף כו' כנודע (ס"י פ"ב מ"ג). כי האותיות נפקא מבינה כנז' בהקדמת ספר התיקון"ז (*##), גם שם נתבאר כי האותיות נק' נפש, והטעם הוא כי להיותם מבחי' הגבורות שהם עטרא דמלכות הנק' נפש, לכן גם הם נקראים נפש. ובוזה יתיישבו ב' מאמרים הנז' בס"ה, שהמאמר הא יראה כי אותיות הם יוצאים מן הפה, וממאמר אחר הבי' יראה כי הם יוצאים מן חותם אימא עילאה, ושניהם הם אמיתיים. כי הנה האותיות הם בחינת הגבורות הנתונים תוך היסוד דאימא עילאה ומתלבשת בז"א, ואלו הגבורות הם הנק' חותם דאימא עילאה כמבואר אצלנו בהרבה מקומות, אם בענין הצלם דהושענא רבא הנקרא ליל החותם (סוכות דרוש ה), ואם בענין משו"ל (ע"ז לט ע"א) באותם הד' דברים הנק' חבי"ת שצריכים חותם בתוך חותם, והם יסוד ומלכות שבה, שהם ב' החותמות הנז'. והנה היסוד דאימא מלובש בפומא דז"א, ושם נבקע ויוצא ממנו אלו הכ"ב אותיות שהם בחי' הה"ג כנ"ל. ונמצא כל דבריהם אמת.

גם בזה תבין מ"ש בפ' משפטים (קכג ע"א) כי דעת גניז בפומא דמלכא³¹⁰⁴, פי כי הדעת הוא בחי' עטרא הגבורות והחסדים, והוא מלובש ביסוד דאימא ונבקע ויוצא עטרא דגבורה דרך הפה ולחוץ. וכשהוא רוצה לדבר מוציאן לחוץ בסוד קול ודיבור, שהוא בחי' אור המקיף כמבואר אצלנו, כי כל הבל הפה הוא אור המקיף³¹⁰⁵, ולפעמים נשארים בפנים ואינם יוצאים, ואז {פה ע"ג} כתיב (תהלים לט ג) נאלמתי דומיה כו'. והנה ה' אותיות מנצפ"ך הם שורש הה"ג (זהר ז"א קא ע"א), ולכן הם אותיות סתומות כנודע³¹⁰⁶, כי הם

- מאיר הכוונה -

המקיף, אשר בו יחזר הכל ויתוקן הכל לסוד האחדות הנעלמה, שהוא תכלית כל התכליות שאין לו קץ ותכלית.

והנה נמשכין כל המקיפים רק מבינה, כי הכתר עצמו הוא נעלם, וכל גילוי הוא רק ע"י הבינה, ולכן נקרא הבינה ג"כ בשם אה"ה שהוא שם הכתר, כי בה הוא כל גילוי, וכמ"ש הגר"א בתיקונים (דף מו ע"ד). וכן הוא אור המקיף הראשון הכללי המקיף להקו, הנה הוא נמשך שם ג"כ מסוד שורש בחי' בינה שבמלכות דא"ס, כי על ידה נבחן הענין דאור א"ס המקיף, כי לולא הבינה לא היה הצמצום כלל, כמו שמתבאר בדברינו בהקדו"ש שער הפונה קדים פ"ה. ועומד הצמצום על עמדו רק ע"י הבינה, ונבחן ע"י מאור א"ס המקיף, וכל גילוי הוא בה, וכן נמשך על ידה ג"כ האור המקיף להקו.

³¹⁰³ ע"י לקמן הערה 3107.

³¹⁰⁴ ז"ל:

תרגום:

³¹⁰⁵ ע"י לעיל הערה 3100.

³¹⁰⁶ ע"י שעה"ק סח ע"ג: הפתוחות הם ה' חסדים ולכן הם פתוחות להשפיע והסתומות הם הגבורות כי הם דינים ונסתמו מלהשפיע.

לשון אותיות סתומות ישנם בטנת"א ג', ולא מצאתי בספר הזהר חוץ מהספד"צ כט ע"ב, ושם הגר"א מתייחס לחכמה, ומלכות, ואין סתירה כל כך אבל שם הוא כ"ב אותיות סתומות, וכ"ב אותיות מגולות, וצ"ע, וכן הוא באד"ז רפט ע"א אבל לא מצאתי קשור למנצפ"ך. ונראה שכוונתו למ' סתומה, ופ' סתומה. ע"י גליונות הלש"ו ע"ח שער כה פרק ב (ב) שהפתוחות הם הסופיות [קשה מאד נגד הגמ' במגילה ג ע"א שפתוחות הם באמצע?].

אין כוונתו לצורתם של המנצפ"ך אלא לכך שהם סתומות ועגולות משורשם וכן בתכונתם, והוא במה שכולם הם רק בסופי תיבות, ולכן נקראו "סתומות" שכן בהם מסתיימת ונסתמת התיבה. וכמו כן שורש מציאות היות המנצפ"ך אותיות סופיות הוא מבחינתן שבשרשן, שם הם סתומות

שעה"כ

בציור מקום פתיחת הפה שתומה ועגולה, ולכן נקרא בס"ה בשם פתוחי חותם³¹⁰⁷, כי הוא מקום הנפתח ומגולה עתה, והוא נמשך מן אימא עילאה הנק' חותם כנודע (תיקו"ז צ ע"ב), כי עטרא דגבורה נניז באימא. והרי נתבאר בחי' אור המקיף מה ענינו ואיך הוא בחי' עטרא דגבורה, ואיך הוא מן אימא עילאה, כי הגבורה מן אימא עילאה אינון, וכמ"ש כמה פעמים כי כל אור המקיף הוא מבינה³¹⁰⁸ הנק' שם אהיה³¹⁰⁹ וזכור הקדמה זו.

ונהזור לענין ספירת העומר, כי עתה אנו צריכים להמשיך ב' בחי', אורות פנימיים ואורות מקיפים. והנה כדוגמת מה שנת"ל בענין המשכת האור הפנימי במ"ט ימי ספירת העומר, כך ממש היא המשכת אור המקיף, ולכן צריך שנרחיב הביאור בזה, ובו נבאר ענין עומר השעורים שהיה קרב בלילה הא' של ימי הספירה מה ענינו.

דע כי בזמן שבהמ"ק קיים על ידי קרבן מנחת השעורים בלילה הזה היו יורדין בחי' החסדים והגבורות אל הדעת, ומשם נתפשטו עד הגרון. אבל עתה אין בנו כח להמשיך אור הפנימי, כי אור הפנימי לא היה נמשך אלא על ידי קרבן השעורים כנו'. ואמנם עתה אנחנו צריכים שיתפשטו אלו החסדים והגבורות בגופא דז"א, ובכל לילה ממ"ט ימי ספירת העומר אנחנו מורידים בחינת החסדים והגבורות למטה, כל מדריגה ובחינה ביומו, עד מלאת ימי העומר. והנה כל כוננתנו עתה אינו אלא בבחי' אור המקיף להמשיכו ולהוציאו דרך מוצאות הפה, ואחר צאתו נעשה אור מקיף כנ"ל, וזו היא סוד הברכה של על ספירת העומר, כי בבחי' דיבור והבל היוצא דרך הפה, והוא בחי' אור המקיף, כי אור הפנימי היה נמשך בזמן שבהמ"ק קיים ע"י קרבן העומר, והנה עתה שנחרב בעוה"ר ואין בנו כח להמשיכו, לכן אנו אומרים אחר ברכת העומר שהוא בחי' אור המקיף, הרחמן הוא

- מאיר הכוונה -

מצד עצמן שאין להן גילוי למטה וכן הן סותמות את גילוי האור הגנוז. ולכן נקראו ג"כ "עגולות", כי כן הוא תכונת העיגול שהוא הולך וחוזר מעצמו אל עצמו ואינו נותן מקום להתפשט ולהתחבר עם זולתו, ועי"ז הוא נבדל מזולתו. וכן הוא תכונת כל המנצפ"ך שהם יוצרים וגומרים את התיבות שכן על ידם נפסקת כל תיבה מחברתה. זהו מבחי' ה' הגבורות, ואין להם צורה של סיתום ועיגול, שכן המנצפ"ך אינם כי אם כללות המנצפ"ך הכפולים. והמנצפ"ך, הרי הם הגבורות העגולים והסתומים, לא נתגלו אלינו כלל, שכן הם נותרו למעלה (והם בכלל האור הגנוז). והמנצפ"ך שבסוף כ"ב האותיות נקראו "סתומות" ע"ש שרשם (ביאורים ח"א נד ע"ד). וכן עי' דרוש ש"ך פ"ר ורפ"ח שנדפס בסוף ספר הדע"ה.

³¹⁰⁷ עי' תיקו"ז ה ע"א: לקבל ה' קדמאה כלילא מחמש אור דאיהו אַאָאָאָ פת חי חותם. תרגום: כנגד ה' ראשונה, כלולה מחמשה אור, שהוא אַאָאָאָ, "פתוחי חותם. ז"ל קס ע"א: אלן נקודין עלייהו אתמר פתוחי חותם פתוחי דאימא עלאה דאיהי חותם. תרגום: אלה הנקודות, עליהם נאמר פתוחי חותם, פתוחי של אמא עליונה שהיא חותם. ועי' ע"ח שער כה פרק ב (ב) כל מוצא כלול באות א' של מנצפ"ך. @his is a clear kis i@ של מנצפ"ך. he xhis is a clear kis i@ chei hosam and mazspachאוween pikkesher be

³¹⁰⁸ עי' טנת"א ג: כל המקיפין נמשכין מבינה³¹⁰⁸, כי היא נקראת (סד"צ לג ע"א) פום ממלל רברבן, ע"כ. והנה באמת הם נמשכים מהכתר, אמנם מאחר שהכתר נעלם וכל גילוי הוא על ידי הבינה, לכן נאמר שהוא נמשך מהבינה (ביאורים ח"א כג ע"א). הטעם שהיא נקראת "פום ממלל רברבן", הוא מכיוון שיוצאים מפיה אורות מקיפים לזו"ן והם גדולים בהרבה מהאורות הפנימיים. אמנם עיקר מה שנקרא "פום ממלל רברבן" הוא א"א [עי' בבהגר"א על ספד"צ סוף יד ע"ד]. אמנם אין אורות א"א יוצאים לז"א אלא על ידי אר"א, לכן גם אמא נקראת פומא ממלל רברבן (ביאורים ח"א נה ע"ב).

ועי' ע"ח שע רטו פרק א: בחי' אמא רביעא על בנין (זהר ח"ב קכז ע"א³¹⁰⁸) והוא כאשר אמא, הנה"י שלה, מתלבשין המוחין דז"א בתוכם, ע"כ. כלומר שנה"י לבוש של המוחין, ועי' שעה"ק עא ע"ג שזה מקיפים*###, ומשמע מהתיקו"ז כג ע"א שהם אותו דבר. ועי' לעיל דרוש א ז"ל: והנה ז"א אחר שנולד ויצא מבטן אימא עילאה יש לו זמן קטנות וזמן גדלות, ומוכרח הוא שבכל זמן מאלו הג' יהיו לו בחי' מוחין. גם נודע שא"א לו לקבל המוחין אם לא עד שיתלבשו תחילה תוך נה"י דאימא, ואח"כ יתלבשו בתוכו. עי' לקמן מוחין דצלם פרק ח' שחיצוניות הכתר מאמא ופנימיות מז"א עצמו.

³¹⁰⁹ עי' הערה 3102. מקור*##.

שעה"כ

יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה ב"ב, וע"י כך נתקן איזה תיקון בבחינת אור הפנימי.

ונמצא עיקר כל הכונה היא באור המקיף, כי עדיין לא יצא כלל, אבל האור הפנימי כבר נכנס ואינו צריך רק התפשטות למטה בלבד, ולכן כאשר תכוין בבחי' אור המקיף תכוין ג"כ להמשיך אור הפנימי. אבל עיקר הכונה תהיה באור המקיף כנוז, ובוה תבין טעם למה מצות ספי' העומר תלויה באנשים ולא בנשים, והטעם הוא לפי שאין בחי' זו נעשית³¹¹⁰ אלא בפי הזכר ז"א כנודע³¹¹¹. גם בזה תבין למה חג המצות נק' פסח, והענין הוא פ"ה ס"ה, כי בחג הזה יוצא אור המקיף בסוד דיבור ושיחה מן הפה ולחוז' ע"י ספי' העומר הנספר במוצא הפה. ובוה תבין טעם מצוה לספר ביציאת מצרים בליל פסח, כי פסח, ר"ל פ"ה ס"ה שהם בחי' אור המקיף היוצא מן הפה בבחינת שיחה ודיבור, לכן צריך לספר ביציאת מצרים, כי יצי"מ הוא יציאת החסד מן הגרון הנק' מצרים, מקום צר, ולמטה בגופא דז"א, לכן אנו מספרים אותו כדי לכוין להמשיך לאותו י"מ³¹¹² הנז' שג"כ תצא דרך הפה הסמוך לגרון בבחי' הגבורות שהם אור המקיף כנוז. ואמנם ענין מנחת שעורים עצמה ענינה הוא, כי המלכות בתחלה לוקחת עטרא דילה, שהם הה"ג, שהם ה' אותיות הנקראות אותיות כפולות³¹¹³, ואם תכפלם ב' פעמים יהיו עולים בגימ' כמנין שעורה, שהם ב"פ פ"ר פ"ר, הרי תק"ס ועם כללות הה"ג הם תק"ס"ה כמנין שעורה³¹¹⁴.

ובחג השבועות שהוא הזווג אז ניתן בה בחי' החסד בסוד טפת הזווג, ולכן אז היו מקריבים שתי הלחם דחטים כמ"ש לקמן בע"ה.

והנה עתה אנו צריכים לבאר ברכת ספי' העומר ע"ד הכוונות כולם שביארנו למעלה בא"י³¹¹⁵. הנה בשם ההויה הזאת תכוין אל הויה דמ"ה דמילוי אלפין, לפי שכל ענין ברכה זו וספי' זו תלויה בז"א כנ"ל, ותכוין כי בזו ההויה כלולות עשר הויות דמ"ה דאלפין. והכונה היא כמש"ל, כי בזמן גלות מצרים לא היו מאירים בז"א אלא בחינת עשר

- מאיר הכוונה -

³¹¹⁰ אור מקיף שיוצא מפי ז"א.

³¹¹¹ עי' זהר ח"ג צז ע"ד: אינון נ' יומין דדכיו לאעלא לרזא דעלמא דאתי ולקבלא אורייתא ולמקרב אתתא לבעלה ובגין דאלין יומין ימין דעלמא דדוכרא לא אתמסר חושבנא דא אלא לגברי בלחודיהו וע"ד חושבנא דא בעמידה איהו ומלין דעלמא תתאה בישיבה ולא בעמידה ורזא דא צלוחתא דעמידה וצלוחתא מיושב.

תרגום: אותם חמשים ימים של טהרה להיכנס לסוד העולם הבא ולקבל תורה, ולקרב אשה לבעלה, ומשום שהימים הללו ימים של עולם הזכר, לא נמסר חשבון זה אלא לגברים לבדם. ולכן חשבון זה הוא בעמידה, ודברי העולם התחתון בישיבה ולא בעמידה. וסוד זה תפלת העמידה, ותפלה של מיושב.

³¹¹² יציאה מהמקום צר? ##

³¹¹³ מנצפ"ך.

³¹¹⁴ ומעתה נבוא לענייננו, כי הנה מצות העומר אשר הוא ממחרת דיום ראשון של פסח, הנה נודע הוא מדברי האריז"ל (בכוונת ליל ז' של פסח, ע' שער הכוונות פו ע"ג פט ע"ב) כי הוא להמשיך בהנוק' העטרה דגבורה לצורך בניינה, כי ממחרת יום א' של פסח עד חג השבועות נמשך ונעשה בנין הזו"ן ושלימותם, ובנין הנוק' הרי הוא מהגבורות, וזה נמשך בה ע"י העומר שהוא מן השעורים. כי הגבורות הנה הם מה' אותיות מנצפ"ך הכפולות, וב' פעמים מנצפ"ך הרי הם תק"ס, ועם העשר אותיות הוא תק"ע, ועם ה' אותיות השרשיות הוא תקע"ה כמנין שער"ה חסר ו' (כי כן הוא בתורה ס"פ וארא ט לא) כי השערה אביב, אשר משם הוא הלימוד על העומר שהוא מן השערה, כמ"ש בת"כ ויקרא ב' י"ד הובא במנחות סח ע"ב). ולא היה העומר רק עשרון אחד שהוא כנגד הנוק' אשר עיקר בניינה הוא מהגבורות. משא"כ שתי הלחם אשר בחג השבועות שהם להמשיך את החסדים, הנה הם באו מן החיטים, כי חטה הוא גימ' כ"ב שהם הכ"ב אותיות החסדים. ולכן הם שני עשרונים, והם שתי לחם, כי הם כנגד הזו"ן להמשיך ולהשלים החסדים בשניהם, [וע' עוד ברע"מ פ' אמור צח רע"א] כי בשבועות נשלמים שניהם בהמוחין דגדלות, ומתמתקים אז עי"ז הגבורות ג"כ. ולכן הם נאפות חמץ, כי הם באים לתקן את הגבורות ג"כ, ולתיקון שניהם שהוא הן לז"א והן להנוק', משא"כ העומר תיקונו הוא רק להנוק' לבד, ולכן הוא עשרון אחד ולהמשכת הגבורות לבד ולכן היא מן השעורים (דע"ה ח"א פ ע"א).

³¹¹⁵ ##?

שעה"כ

הלבושים דאחוריים דיסוד דאימא בסוד עשרה דמים כנ"ל³¹¹⁶, אשר לכן היו החיצונים נאחזים בהם. ועתה בגאולת מצרים אנו ממשיכין החסדים והגבורות עצמן, שהם עשרה תוך ז"א, ואנו ממשיכים אותם העשר דמים של הלבושים שיהיו נבלעים תוך גופא דז"א, ע"ד מ"ש למעלה (פד ע"ד), כי ז"ס בחי' אות א' שבמלוי ואו של הויה דמ"ה דאלפין, והיא בחי' שם אהי"ה בריבוע העולה ד"ם כנ"ל, וע"ש היטיב, ולכן אנו מכוונים עתה בעשר הויות (פה ע"ד) דמ"ה דז"א שהם סוד ה' חסדים וה' גבורות שבו, שיבלעו בתוכה אלו הי' דמים תוך עשר הויות דמ"ה ממש, ע"ד מש"ל (עט ע"ד) בסוד (בראשית ט ו) שופך דם האדם באדם כו'.

"על ספי' העומר", תכוין כי ר"ת הוא ס"ה כמספר שם אדנ"י. והענין הוא כי כמו שאנו ממשיכים האורות אל ז"א, כן אנו צריכים להמשיך ולתקן בנין הנוק'. וכמ"ש במלת העומר, והוא כי העמר תכוין חסר כמש"ל (##*), כי הם עשרה אחוריים דאהי"ה הנק' עשרה דמים. ואמנם עתה בהתמשכם תוך ז"א ונבלעים בו נעשים בבחי' פנימיים, ואינם בבחי' ד"ם אלא ביושר, ונעשין עשר שמות של אהיה, אשר כ"א הוא בגימ' כ"א, וכשתמלאהו יהיו בו עשר אותיות, הרי הוא בגימ' א"ל. והנה עשר שמות אל הם בגימ' עמ"ר. ותכוין להמשיך משם א"ל הנז' היוצא משם אהיה הנז' בחשבוננו הפשוט³¹¹⁷ ובחשבון עשר אותיותיו אל שם אדנ"י, הנרמז בר"ת ספירת העומר כנז'. ואז תהיה בה בחי' אל אדנ"י כנודע³¹¹⁸.

ובאמרוך "היום כך וכך לעומר", תכוין כי יום הוא בגימ' א"ל יהוה, והכונה היא כי כמו שכונת להמשיך אל באדנ"י, כן תכוין להמשיך שם אל בז"א הנקר' הויה. ובאמרוך המספר "היום כו"כ לעומר", אז תכוין בס'³¹¹⁹ כל הכונות הנ"ל בס'³¹²⁰ המדרגות כל יום ויום. והמשל בזה, כי בליל א' תאמר היום יום א' לעומר, ותכוין להמשיך בז"א גדלות ראשון דאבא של מוח החכמה של ז"א, והיא הויה א' דע"ב דיודין. גם תכוין אל אות א' שבשם אהיה הא' שבעשרה אהיה הנקר' עשרה דמים. גם תכוין להמשיך או"מ ואו"פ מן בחי' המל' שבחסד הא' מן הה' חסדים, ונכנס בחסד שהוא זרוע ימין. ועד"ז תכוין בשאר הימים.

ודע כי יראה לי שאלו י"פ אל הנרמזים במלת העומר כנז' הם עשרה מקיפים, כי כן שם אל במילוי הוא אלף למד והוא בגימ' הק"ף, והדבר אצלי הוא בספק.
³¹²¹ עוד יש כוונה אחרת בענין ספירת העומר, וצריך לכוין בה. הנה ימי העומר הם בחי' דינין וגבורות, והם ענין הש"ך דינין הנודעים, והם בגימטריא העומר. והנה שורש כל הדברים הם אלו הש"ך דינין, ולכן אנו צריכים למתקם ולבסמם. והנה ענין אלו הש"ך דינין הם בחכמה וגם בבינה³¹²², כי הנה בחכמה יש בו ל"ב נתיבות כל נתיב כלול מ"ס, הם

- מאיר הכוונה -

³¹¹⁶ עי' פע"ח הערה 2939.

³¹¹⁷ עי' זהר פנחס רכ ע"ב: כל גימטריאות ותקופין ועבורין דעלמא בסיהרא הויא, ועי' מבו"ש לג ע"א שכל גימטריות הם בחי' נוק'.

³¹¹⁸ עי' אד"ר קלב ע"א ג' עלמין דנפקין מדיקנא וא"ל אדנ"י היא מוח הדעת שיוצא לעולם העשיה. אמנם נראה יותר שזה א"ל (חסד) לנוק' (אדנ"י), עי' פיסקא הבאה.

³¹¹⁹

³¹²⁰

³¹²¹ יש את זה בסידור

³¹²² עי' דע"ה ח"ב קמא ע"א: הש"ך ופ"ר ורפ"ח שהם מחב"ד כנז', הנה הם זה לפנים מזה ומתגלים זה ע"י זה, כי הש"ך דהחכמה שהם מל"ב נתיבות חכמה הם מתלבשים בהבינה ונעשים בה הל"ב אלהים, והם נפתחים ומתגלים בהה' גבורות שבה, אשר כל א' הוא כלול מ', והם נ' שהוא הנ' שערים שבה, ומתגלה בה הש"ך דהחכמה לנ' שערים, והם הנ' פעמים ש"ך שאמר הרב בדרושי ספירת העומר (דרוש יא). אך הבינה מצד עצמה הנה היא רק הפ"ר דמנצפ"ך הכפולים, ועומדים בה הש"ך בפנימיותה ובהעלם, כי הם מחכמה המתלבש בה, והפ"ר בחיצוניותה ובגילוי, כי הם מעצמותה גופה. אמנם הוא, הנה נודע שהחכמה ובינה הנה הם כלולים זב"ז בסוד הנאמר בספר יצירה (פ"א מ"ד) הבן בחכמה וחכם בבינה, ועי"ז הנה ישנם באמת בחי' הפ"ר בחכמה ג"כ,

שעה"כ

בגימ' ש"ך ניצוצין, ואלו נרמזו ב' פעמים בספר הזוהר בפ' פקודי³¹²³ ואמרו שם דבוצינא דקרדינותא בטש במחשבה עילאה וניצוצין זריק לשכ"ה עיבר כו', והם סוד הל"ב נתיבות חכמה, כי במחשבה הובררו אלו הש"ך ניצוצין, זהו ענין ל"ב אלקים דמעשה בראשית, שהם ל"ב נתיבות חכמה וכולם דין משם אלקים. ואחר שנמשכים מן החכמה אל הבינה, נעשים שם נ' שערים, הם בחי' ה' גבורות כל א' כלולה מי'. והנה כל שער ושער כלול מכולם, ונמצא כי י' מיני ש"ך ניצוצין הם, כל שער ושער חלוק ומשונה מחבירו, והם בבחי' צרופים או גימטראות, כ"א משונה מחברתה³¹²⁴. ומאלו הן' שערים שהם ה"ג נמשכות נשמות בני אדם כל א' וא' נמשך משער פרטי, ולא קבלתי ממורי ז"ל פרטן זולתי ה' או ו' שערים מהם, ואלו הן' שער א' הוא. כי הנה בינה היא הויה דס"ג, גם הוא ה' ראשונה שבשם הויה, ולכן כנגדה הם נ' שערים. ונמצא כי כל חלק מה' חלקי הבינה היא כלולה מי' שהם נ' שערים. ונמצא כי ה' חלקי הבינה הם ה' שמות דהויה דס"ג, וה"פ ס"ג הם בגימ' שט"ו, ועם הה' עצמה של בינה שהם ה"ג מנצפ"ך יהיו ש"ך ניצוצין. ואמר לי מורי ז"ל כי מזה השער נמשך שורש נשמתו, ולכן צריך אני לכונן בשער הזה ולא באחרים.

ושער הב' הוא כי כשתקח ג' אותיות דין של אדני, ותמנה ה"פ דין כמספר ה' עילאה שהוא הבינה יהיו בגימ' ש"ך, כנודע כי הה' אלפין שבה' שמות של שם אדנות הם בחי' המיתוק והביסוס של ג' אותיות דין כמבואר אצלנו (##*), ואז נעשים כמנין שכ"ה. השער ה"ג תמנה ז' הויות דמ"ה דמילוי אלפין, שכל הויה היא בגימ' אד"ם, והם סוד ז' מלכים שמלכו בארץ אדום, וכל א' מהם נקרא אד"ם. וז"פ אדם עם ה' עילאה שהיא בינה הם ש"ך.

השער הד' הוא ל"ב אלקים שהם הל"ב נתיבות הנ"ל כל א' כלול מי"ם, הם ש"ך כנ"ל.

השע' הה' שם שד"י, אם תחבר עמו חשבון ו' צירופים שיש בו כנודע, והם שד"י ש"ד דש"י די"ש יש"ד יד"ש, יהיו ש"ך. השער הו'³¹²⁵ שם א"ל אהי"ה, כי יש בהם ו' אותיות וכנגדם תמנה ו"פ א"ל אהי"ה יהיו בגימ' שיי"ב, ועם ו' אותיות הרי {פו ע"א} שיי"ח, ועם כללות הב' שמות הם ש"ך.

- מאיר הכוונה -

אך הם בו רק בכח לבד. ונמצא כי בחכמה הוה הש"ך בגלוי והפ"ר בהעלם, כי הם בחכמה רק מכח הבינה הכלול בו, אבל עצמותו גופה הוא הש"ך.

³¹²³ בפרשת תזריע דף מח ע"ב, ז"ל: תנא, מן בוצינא דקרדינותא, נפקין תלת מאה ועשרין וחמש ניצוצי, מתגלפין ומתאחדן כחדא מסטרא דגבורה, דאקרון גבורות, (ס"א ומתלכדן כחדא) ואתעביד חד (גופא), וכד עיילין אלין בגופא, אקרי איש.

³¹²⁴ עי' שער ההקדמות (דף צה ע"ד) ואח"כ נותנם החכמה אל הבינה, ואז נעשים שם, בבחי' נ' שערים, כי הנה שרשם הם ה' גבורות, וכ"א כלולה מי', הרי נ' שערי בינה. ואז בכל שער מאלו הנ' שערים, נכללים בו, הש"ך ניצוצין, ומאלו הש"ך ניצוצין שבכל שער ושער מהנ', משם נמשכות הנשמות כל א' וא' משער שלו. ואמנם הם בבחי' צרופים וגימטריאות, כ"א משונה מחבירו. ונמצא, שהם ג' מיני ש"ך, ואלו נזכרים בליל פסח, ע"ש כי שם מקומם:

והנה נתבאר כי הנ' שערי בינה, הם ה' גבורות שבה, גם יש בה נ' שערים, מה' חסדים ג"כ, כ"א כלולה מי', הם נ'. ואלו הה' חסדים, שהם נ' שערים נכללים מז"א, ומתפשטים בו כנודע. והנה משליש החסד שבת"ת, המתחלק חציו לכתר דנוק', וחציו לכתר שבו, ואז ע"י עליית זה החסד, יורד ת"ת של אימא, להעשות כתר בראש ז"א כנודע. ונמצא, כי אותו החסד, גורם כניסת הכתר. וכן נאמר בתקונין, כי הכתר נקרא שער החמשים, יען אינו נגמר ליכנס, עד עלות החסד ההוא, והוא נקרא שער החמשים, של הה' חסדים, הנחלקים לחמשים כנזכר. לפי שאין חסד זה עולה שם, אלא אחר שנגמרו כל הנ' שערים של ה' חסדים להתפשט בז"א, וזה בא באחרונה, ונק' שער החמשים לסבה זו:

³¹²⁵ עי' מדרש תלפיות בסופו שהביא כל החמישים שערים ומהם אלו החמשה שערים שהביא רבינו כאן (הגוב"י). מדרך קצח ע"ג עד דף רסה ע"ג (לש"ו).

שעה"כ

ודע כי אלו הו' שערים אינם כסדר ואינם אלו הו' שערים הראשונים שבין' שערי בינה, אבל הם ו' שערים מפוזרים אחד מכאן ואחד מכאן.

ועתה נבאר סדר הכונה בספירת העומר.

הנה מי ששורש נשמתו בשער הא' מאלו הו' שערים הנז' צריך שיכוין בכונת השער הזה למתקן אלו הש"ך דינים ולחלקם בז' חלקים כנגד שבעה שבועות. כי הלא הם בחי' ז"פ אדם כנ"ל, שהם בחי' מלכי אדם כנ"ל, וזה סדרן. הנה באמרוך "על ספירת העומר", תכוין כי מלת העומר היא בגימ' ש"ך, אשר כונתנו היא למתקם ולבסמם כנז'. ותכוין כי אלו הש"ך הם ה' היות דס"ג, שהם שט"ו ועם ה' שבבינה הרי ש"ך. וצריך לחלקם לשבעה חלקים, ולכוין בהם חלק אחד בכל לילה מן השבוע באופן זה: ליל ראשון תכוין להמתיק החלק הא' שהם מ"ה ניצוצות, וז"פ מ"ה הם ה"פ ס"ג, ואלו הם יו"ד ה"י ו"א, ועוד הצייה של ו"א אחרונה שהם שלשה ניצוצין, והרי נמתקו מ"ה ניצוצין בליל א' שהוא אד"ם א'.

ליל שני תכוין להמתיק ג' ניצוצין שנשארו מאות ואו האחרונה, ותוסיף עליהם ב' אותיות ה"י של תשלום הוי"ה א' ויהיו ח"י ניצוצין. ועוד תוסיף ותקח מהויה הב' דס"ג אותיות יוד ה' וב' ניצוצות של אות יוד דמילוי ה"י, והרי אדם ב' בליל ב'. וכעד"ז תשלים לכוין בז' לילי השבוע הא', להשלים ז' חלקים שבה' שמות ס"ג כנז'.

ועד"ז תכוין בכל שבוע מז' שבועות הספי'. והענין הוא כי ז' אדם הם שהם שבעה מלכי אדם, וכל אדם מהם הוא כלול מכל הז', ולכן בשבוע א' אנו מכוונים באדם הא' שהוא כלול מכל הז', וכן בשבוע הב' באדם הב' כלול מכל הז', וכעד"ז בכל הז' שבועות. ונמצא כי בכל שבוע ושבעה תכוין להשלים ה' היות דס"ג שהם כנגד הבינה שהיא ה' ראשונה שבשם, ועוד ה' ניצוצות אחרות להשלים מנין הש"ך. ואלו הה' היתירים הם כנגד הבינה המתפשטת בתוך ז"א כנודע, והיא נק' עילאה, וכשנכנסת ומתפשטת בו היא בבחי' אות ה' שהיא הוי"ה דס"ג ג"כ, כנודע כי אות ה' ראשונה בה נרמז שם ס"ג.

ועד"ז בשאר הן' שערים כל איש ואיש היודע שורש נשמתו באיזה שער מהם הוא יכוין בכונת השער ההוא לחלקו אל ז' חלקי' בז' כל ימי שבוע ושבעה משבעה שבועות ספירת העומר כנגד ז"פ אדם כנ"ל, אשר אלו הם עיקר הש"ך דינין.

עוד יש כוונה אחרת בענין ס"ה, צריך שתכוין להשפיע מן המ"ט יומין דכורין אל מ"ט יומין נוקבין³¹²⁶, וכיון שהכוונה היא להשפיע במל', א"כ צריך להשפיע ממעלה למטה מחסד עד מלכות, ולהוריד השפע מעילא מדכורא לתתא אל נוקבא. ולכן בשבוע הא' יכוין להשפיע מחסד שבזכר אל חסד נוקבא, עד שבוע הז' יכוין להשפיע מן בחי' המל' שבזכר שהיא הבחי' שנשארה מן הנקבה מושרשת בזכר, בסוד (שיה"ש ח ו) שימני כחותם³¹²⁷. וממלכות זו שבו ישפיע אל המלכות שבנוקבא גם יכוין דרך פרט בז' ימי

- מאיר הכוונה -

³¹²⁶ עי' לעיל הערה 3111.

³¹²⁷ עי' ע"ח עקודים ו: לעולם אפילו כשמסתלקין אינם מסתלקין לגמרי בכל בחינותיהן עצמן ועולין, אמנם מניחין מרחק ומבחי' עצמן קצת הארה למטה במקום אשר עמדו שם בראשונה, וזה הארה אינה נעקרת משם לעולם ועד אף גם בעת עלותן למעלה, הארה הזאת נקרא רשימו בסוד (שיה"ש ח ו) שמני כחותם על לבך הנזכר סוף פ' משפטים בסבא (דף קיד ע"א). והטעם הוא כי האורות העליונים הם לאורות התחתונים בבחי' האב על הבנים אשר חשקו תמיד להשפיע בהם, כמבואר אצלינו בכבוד אב ואם כי ניצוץ א' מהאב נמשך אל הבן ואינו זז ממנו לעולם. וז"ל הזהר משפטים: פתח רבי חייא ואמר (שיר ח ה) שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך וגו' שימני כחותם בשעתא דאתדבקא כנסת ישראל בבעלה איהי אמרת שימני כחותם ארחא דחותם כיון דאתדבק בהווא אתר דאתדבק שביק ביה כל דיוקניה אף על גב דהווא חותם אזיל הכא והכא ולא קיימא תמן והא אתעבר מניה כל דיוקניה שביק תמן ותמן קיימא אוף הכי אמרת כנסת ישראל כיון דאתדבקא בך כל דיוקני ליהוי חקיק בך דאף על גב דאיזיל הכא או הכא תשכח דיוקני חקיק בך ותדכר לי

תרגום: פתח רבי חייא ואמר שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך וגו' שימני כחותם בשעה שנדבקה כנסת ישראל בבעלה היא אמרה שימני כחותם על לבך דרך החותם כיון שנדבק באותו

שעה"כ

השבוע, כי בשבוע א' שהיא כנגד החסד יכוין בליל ראשון להשפיע מחדש שבחסד הזכר אל חסד שבחסד הנוקבא. בליל שני מגבורת החסד שבזכר אל גבורת שבחסד הנוקבא, וכן עד ליל ז' יכוין להשפיע ממלכות דחסד של הזכר אל מלכות דחסד דנוק'. ועד"ז בשבוע השני בשבעת הימים שבה, כולם הם מבחי' הגבור' שבזכר לגבו' שבנקבה, וגם גבור' זו נחלקת לז' בחינות לז' ימי השבוע ע"ד מ"ש בז' ימי השבוע הא', הנחלקים בז' בחינות החסד. ועד"ז בכל הז' שבועות.

גם יכוין כוונה אחרת, והיא בשם בן מ"ב הרמוז בר"ת תפלת אנא בכח גדולת כו', והוא אבגית"ן, וחבריו שהם ז' שמות, ובכל שם ו' אותיות בשבוע הא' תכוין לשם הא' שהוא אבגית"ן ותחלקהו בז' ימי השבוע ההיא בזה האופן, אות א' בליל א', אות ב' בליל ב', אות ג' בליל ג', אות ד' בליל ד', אות ה' בליל ה', אות ו' בליל ו', וכל הו' אותיות עצמם בליל ז'. ועד"ז בכל שבוע בשם של חלקו.

גם יכוין כוונה אחרת ג' בסוד ההויה, בשבוע א' יכוין אל הו"ה א' שבספי' החסד כולה מנוקדת בסגול³¹²⁸, ובשבוע שני בנקוד שבא שהיא הויה גבורה, ובשבוע הג' בהויה הת"ת והיא כולה בנקודת בחולם, ובשבוע הד' בהויה הנצח וכולה מנוקדת בחיריק, ובשבוע הה' בהויה ההוד כולה מנוקדת בקיבוץ, ובשבוע הו' בהויה יסוד כולה מנוקדת בשורק ו', ובשבוע הז' בהויה המלכות (פז ע"ב) בניקוד צבאות שבא וקמץ וחולם.

ויחלק כל שבוע לפרטות ז' ימים שבה, כיצד: ליל א' משבוע א' יכוין בהויה בניקוד סגול עם הרוחניות שבתוכה³¹²⁹ שהיא נשמה אליה, והיא הויה אחרת גם היא כולה בסגול. בליל ב', בהויה בניקוד שבא עם רוחניותה שהיא הויה בסגול. וכן בשבוע ב', יום א' יכוין בהויה בניקוד סגול עם רוחניותה שהיא הויה בניקוד שבא. ועד"ז בכל שאר הלילות עד ליל ז', שאז יכוין בהויה בניקוד צבאות עם רוחניותה, שהיא הויה בשבא. ועל ד"ז בכל שבוע מז' שבועות.

גם טוב לאדם לכוין במ"ט ימים אלו לתקן כל אשר הטא בכל הז' ספירות. והמשל בזה, בהיותו בשבוע א' יכוין לתקן את אשר הטא ופגם בספירת החסד. ובשבוע הב' יכוין לתקן את אשר הטא ופגם בספירת הגבורה. וכעד"ז בז' השבועות.

גם ראיתי למורי ז"ל מקפיד וזהיר מאד לומר אחר ספירת העומר מזמור (תהלים טז) אלקים יחננו כו' כולו מעומד, ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים בתיקון א' מ"ט תיבות³¹³⁰ שיש בזה המזמור. גם יכוין באות א' מ"ט אותיות שיש בפסוק (תהלים טז) ישמחו וירננו כו'. וזה מספר אותיות המ"ט של הפ' ישמחו כו', כדי שלא תטעה בהם תיבת לאמים חסר ו' תשפוט מלא ו', תיבת משור מלא ו', ע"כ הגיעו לידי דרושי ספירת העומר.

דרושי הפסח דרוש יב

מדבר בענין יום שביעי של פסח ובו יתבאר ענין קריעת ים סוף שנקרע ביום הזה. הגה למעלה בדרוש הא'³¹³¹ ובדרוש הב' ביארנו טעם אל היות היום הזה נק' יו"ט, ושם ביארנו כי להיות שבשבוע א' נכנס מוח החכמה אשר בו נכללין כל המוחין, כמו שאמר הכתוב (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית, ולכן כשנשלמה כניסתו כי אז בלילה

- מאיר הכוונה -

מקום שנדבק משאיר בו את כל דיוקנו אף על גב שאותו חותם הולך כאן וכאן ולא עומד שם ונעבר ממנו כל דיוקנו משאיר שם ושם עומד אף כך אמרה כנסת ישראל כיון שנדבקתי בך כל דיוקני יהיה חקוק בך שאף על גב שאלך לכאן ולכאן תמצא את דיוקני חקוק בך ותזכר אותי.

עי' שער לד פרק ב כלל ט

³¹²⁸ עי' תיקו"ז קנא.&

³¹²⁹ הרב ש"ש התקשה בלשון כאן.

³¹³⁰ מחוץ ל"למנצח בנגינת מזמור שיר".

³¹³¹ לעיל פד ע"ג סוף דרוש ח' (לש"ו).

שעה"כ

ההוא נכנס רשימו דגדלות שני דאבא מוח החכמה, לכן אז הוא יו"ט גמור³¹³². וביום שלאחריו, אע"פ שבו נכנס עצמות גדלות שני, אין זה חידוש כיון שכבר נכנס בליל ז' של פסח והניח בו רשימו, ולכן אינו אלא אסרו חג בלבד, כי בסבת שאין בו חידוש לכן איננו יו"ט ממש³¹³³. ולהיות כי בו נכנס עיקר גדלות שני דאבא לכן הוא אסרו חג ואינו חול גמור.

והנה לכן ביום ז' של פסח יש חיוב זווג, לפי שכבר עתה יכול ז"א להזדווג עם המלכות. וטעם הדבר יובן במש"ל (&) כי המוחין מתפשטים בז' בחי', הלא הם חכמה ובינה ועטרא דחסדים ועטרא דגבורות שבדעת וחסד וגבורה ות"ת. ואמנם בבחי' הז' שהיא הת"ת צריך לכוין בה ב' בחי' יחד, והם בת"ת ומלכות העומדת באחוריו כנודע. וכל בחי' מאלו הז' כלולה מכולם, ולכן הם ז' שבועות, וכל שבוע ז' ימים. ועתה ביום ז' של פסח שהוא יום ו' של שבוע א' דספירת העומר, נתקן בחי' הת"ת³¹³⁴. ולכן הרי הוא כאלו נתקנה גם המלכות שהוא באחוריו, ולכן הוא יו"ט וראוי לזווג. האמנם כיון שלא נתקנו כל המוחין, לכן אינו זווג גמור מעולה, אמנם נקרא זווג דקטנות, כיון שעדיין לא נגדל ז"א.

ובזה יתבאר לך לשון מאמר א' מספר הזהר בפ' בשלח (דף נב ע"ב) בענין קריעת י"ם בפסוק (שמות יד טו) מה תצעק אלי, ואמר שם רשב"י ע"ה, בהאי מלה לא תשאל ולא תנסה את ה'³¹³⁵. ובודאי שביאור המאמר הזה עמוק מאד כיון שמצינו לרשב"י ע"ה

- מאיר הכוונה -

³¹³² עי' דע"ה ח"ב קכד ע"ג: כאשר נשלם הוא בשבוע ראשונה, כבר קנו הזו"ן על ידו קנין השלימות. ומה גם כי הרי נשאר רושם גדול בהזו"ן מהשלימות המעולה דליל א' של פסח וכמ"ש ל"ז בשעה"כ (דף פד ע"ג סוף דרוש ח ושם דף פו ע"ב בדרוש יב), ולכן בסבת השלימות הנז' הנעשה בהנוק' ג"כ ע"י שנשלם המוח ראשון דהחכמה בז"א בליל ז' של פסח, הנה נעשה אז הלידה לכל האורות שנתעברה מהם בליל א' של פסח.

³¹³³ עי' לעיל הערה 3080 ופה ע"ב.

³¹³⁴ עי' פל"ח: והענין כי הנה ביארנו איך המוחין הם נכנסים ומתפשטים בז' בחי' שהם חב"ד ודעת נחלק לב' חר"ג הרי ד' ואח"כ חג"ת הרי ז' בחי' נגד ז' שבועות אמנם בחי' הו' (הז' – לש"ן) שהוא ת"ת צריך לכוין בה ב' כוונות והם ת"ת ומלכות שהוא מאחוריו כנודע אמנם כל מוח ומוח מאלו הז' מוחין ובחי' הנ"ל כלול מכל הז' כמבואר אמנם עתה ביום ו' של עומר עדיין לא נתקנה בחי' ז' שהוא סוד המלכות ועכ"ז כיון שנתקן בחי' הו' שהוא ת"ת הרי הוא כאלו נתקנה גם המלכות כי היא מאחור ת"ת ולכן ביום ו' לעומר הוא יו"ט ויש בו זווג אמנם זווג זה אינו זווג גמור כיון שלא נשלמה כל המוחין ונקרא זווג זה זווג דקטנות.

³¹³⁵ ז"ל: ביה שעתא חמו ישראל עאקו מכל סטרין ימא בגלוהי דזקפן קמיייהו בתרייהו כל אינון אכלוסין כל אינון משיריין דמצרים לעילא עלייהו כמה קטיגורין שריאו צווחין לקודשא בריך הוא כדין כתיב ויאמר יהו"ה אל משה מה תצעק אלי ותאנא בספרא דצניעותא אלי דייקא בעתיקא תליא כלא ביה שעתא אתגלי עתיקא קדישא ואשתכח רעוא בכלהו עלמין עלאין כדין נהירו דכלא אתנהיר אמר רבי יצחק כדין כד אתנהיר כלא כחדא ועבד ימא נימוסין עלאין ואתמסרו בידוי עלאין ותתאין ובגיני כך קשיא קמי קודשא בריך הוא כלא כקריעת ים סוף וכלא הכי אוקמוה מאי טעמא בגין דקריעת ים סוף בעתיקא תלייא.

אמר רבי שמעון חד איילתא אית בארעא וקודשא בריך הוא עביד סגיא בגינה בשעתא דהיא צווחת קודשא בריך הוא שמע עאקו דילה וקביל קלה וכד אצטריך עלמא לרחמי למיאי היא יהבת קלין וקודשא בריך הוא שמע קלה וכדין חייס על עלמא הדא הוא דכתיב (תהלים מב ב) כאיל תערוג על אפיקי מים וכד בעיא לאולדא היא סתימא מכל סטרין כדין אתיאי ושויות רישה בין ברכאה וצווחת ורמת קלין וקודשא בריך הוא חייס עלה וזמין לקבלה חד נחש ונשיך בערייתא דילה ופתח לה וקרע לה ההוא אתר ואולידת מיד אמר רבי שמעון בהאי מלה לא תשאל ולא תנסה את יהו"ה והכי דייקא.

תרגום: באותה השעה ראו ישראל צרות מכל הצדדים הים בגלוי שעולים לפנייהם מאחוריהם כל אותם אוכלוסים כל אותם מחנות מצרים למעלה מעליהם כמה קטגורים התחילו צווחים לקדוש ברוך הוא. אז כתוב ויאמר ה' אל משה מה תצעק אלי ושינינו בספרא דצניעותא אלי דווקא הכל תלוי בעתיק באותה השעה נגלה העתיק הקדוש ונמצא רצון בכל העולמות העליונים ואז האור של הכל האיר. אמר רבי יצחק אז כשהכל מאיר כאחד ועשה הים מנהגים עליונים ונמסרו בידוי עליונים ותחתונים ולכן קשה לפני הקדוש ברוך הוא הכל כמו קריעת ים סוף והכל כך פרשוה מה הטעם משום שקריעת ים סוף תלויה בעתיק.

אמר רבי שמעון יש אילת אחת בארץ והקדוש ברוך הוא עושה הרבה בשבילה בשעה שהיא צווחת הקדוש ברוך הוא שומע את הצרה שלה ומקבל קולה וכשהעולם צריך לרחמים היא נותנת

שעה"כ

שהפליג בהסתרת סודו ואמר בהאי מלה לא תשאל. וביום שמורי ז"ל ביאר לנו המאמר הזה, היינו יושבים בשדה תחת האילנות, ועבר עליו עורב אחד צועק וקורא כדרכו, ומורי ז"ל ענה ואמר אחריו ברוך דיין האמת. שאלתי את פיו, ואמר לי כי אמר לו העורב ההוא, כי לפי שגילה הסוד הזה לכל בני האדם בפרהסיא לכן נענש בעת ההיא בב"ד של מעלה, וגזרו עליו שימות בנו הקטן. ותיכף הלך לביתו ובנו היה מטייל בחצר, ובאותה הלילה חלה את חליו ומת אחר ג' ימים רחמנא ליצלן. ולכן ראוי לכל בעל נפש הרואה³¹³⁶ הדברים האלו להסתירם בתכלית ההסתרה, זולת הכלל הנודע בכל החכמה הזו, כי כבוד אלקים הסתר דבר (משלי כה ב)³¹³⁷. ואין מקום להאריך בזה כי הדברים נודעים, וכל מה

- מאיר הכוונה -

קולות למים³¹³⁵ והקדוש ברוך הוא שומע את קולה ואז חס על העולם זהו שכתוב כאיל תערוג על אפיקי מים. וכשרוצה להוליד היא נסתרת מכל הצדדים אז באה ושמה ראשה בין ברכיה וצווחת ומרימה קולות והקדוש ברוך הוא חס עליה ומזמין כנגדה נחש אחד ונושך בערוותה ופוחת אותה וקורע לה אותו מקום ומולידה מיד אמר רבי שמעון בדבר הזה אל תשאל ואל תנסה את ה' וכך דוקא.

ועי' דע"ה ח"ב קכ ע"ד שמציין עוד ל: משפטים (ק"ט ע"ב), ויקהל (רי"ט ע"ב), אחרי מות (ס"ז ע"ב), פינחס (דף רמט בארוכה), ועי' בהגר"א בספר יהל אור (פ' פקודי דף ל"ד).

וזה תמצית דברי הדע"ה שם: אמנם כאשר נמשכת עת התגברות הדין זמן רב, ונצרך העולם לרחמים, אז נאמר כאיל תערוג על אפיקי מים, שכן באותו הזמן שהוא זמן תגבורת הדינים (הרי הוא זמן הגלות) מכונה השכינה הקדושה בשם אילת השחר, על שם שהיא אילת אהבים ויעלת חן, שכן תרעין דילה סתימין, משום שפתחה סתום ורחמה צר.

בעת שאין זכות ומעשים בתחתונים לגרום זיווג לזר"ן, והעולם מתמוטט ע"י תוקף הדינים קשים, מתעוררים הרחמים, ועולים הזר"ן למעלה להיכלין עילאין דאר"א ומלבישים על אר"א ומזדווגים שם פב"פ.

והוא על הדרך שמצאנו דוגמתו למטה ג"כ, שכאשר אנו נצרכים לרחמים ואין אנו ראויים מצד מעשינו, אזי אנו באים לפניו ית"ש מצד זכות אבות וברית אבות, וכן מצד שמו הגדול ית"ש. ועי"כ שאנו מזכירים ומעוררים את הדברים הנ"ל, אנו גורמים עי"ז שיעלו זר"ן בהיכלין דאר"א, ויטייחו שם פב"פ.

אמנם בשעה שנעשה ענין כזה אפילו אחר שעלו זר"ן למעלה וקבלו שם אור וברכה ככל הראוי להם, עכ"ז מאחר שאין התחתונים כדאים לזה, ממילא כאשר יורדים הזר"ן למקומם ע"מ להשפיע למטה, יש עיכובים גדולים בדבר, שכן במקומם הוה אז מדרגת הזר"ן רק אחור באחור, ולא נשתנו עדיין במקומן ממדרגתם כלל, והם בבחי' הקטנות.

3136? ##

3137 עי' זהר ח"ג כח ע"א: אמר חד תנא בודאי בגין דא אתמר בך (ישעיה סג יב) מוליך לימין משה בגין כלה דילך דלא יהא לך שלימו אלא בה דכד אנת תהא שלימא בה אתמר בך (במדבר יב ח) פה אל פה אדבר בו ומראה ולא בחידות במראה כגוונא דכלה דאתפשטת מלבושה ומתייחדת עם בעלה בקירוב בשר ברמ"ח אברים דילה ולא כסיאת אבר חד מינה והאי איהו במרא"ה רמ"ח בחושבן אמר בוצינא קדישא בקדמיתא אתחזי לך האי חיזו דאתמר בה במראה דאיהו לך המראה הגדול בסנה דאדכר ביה חמש זמנין הסנה וכען אתגלייא לך חיזו דא ברמ"ח פקודין דאינון בחמשה חומשי תורה ולא בחידות דאינון לבושין דילה דבהון חזו כל נביאי דלית ארח לאתגלאה כלה בקירוב בשר אלא לחתן דילה בההוא זמנא יתקיים בהו (בראשית ב כה) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא יתבוששו כגון אדם ואשתו דכבר אתעבר ערבוביא בישא ערב רב קושיא בישא מעלמא דאינון עריין דקודשא בריך הוא ושכינתיה עריין דישראל כל שכן עריין דילך רעיא מהימנא ומהלכה דילך דבגינייהו צריך לכסאה רזין דאורייתא כמה דאוקמוה (משלי כה ב) כבוד אלה"ם הסתר דבר עד דמתעברין מעלמא ולית מלכים אלא ישראל כמה דאוקמוה כל ישראל בני מלכים הם בההוא זמנא וכבוד מלכים חקור דבר אמר רעיא מהימנא בריך אנת לעתיק יומין דמתמן אנת כענפא דאתפשט מאילנא הכי נשמתך ענפא מניה:

תרגום: אמר תנא אחד ודאי שבגלל כך נאמר בך מוליך לימין משה, משום הכלה שלך שלא תהיה לך שלמות אלא עמה, שכאשר אתה תהיה שלם עמה נאמר בך פה אל פה אדבר בו, ומראה ולא בחידות. במראה, כדוגמת כלה שפושטת מלבושיה ומתייחדת עם בעלה בקירוב בשר ברמ"ח אברים שלה, ולא מכסה אבר אחד ממנה, וזהו במראה, רמ"ח בחושבן. אמר הנר הקדוש, בראשונה נראה לך המראה הזה שנאמר בו במראה, שהוא לך המראה הגדול בסנה, שנזכר בו חמש פעמים הסנה, וכעת התגלה לך המראה הזה ברמ"ח מצוות, שהם בחמשה חומשי תורה. ולא בחידות, שאותם לבושים שלה, שבהם ראו כל הנביאים, שאין דרך שתתגלה כלה בקרוב בשר אלא לחתן שלה, באותו זמן יתקיים בהם (בראשית ב) ויהיו שניהם ערומים האדם ואשתו ולא

שעה"כ

שיסתיר האדם הסודות מלגלותם למי שאינו ראוי, הוא משובח ומכובד בפמליא של מעלה. והעושה היפך מזה מכניס עצמו בסכנה עצומה בעוה"ז במיתת עצמו בהכרת ח"ו ובמיתת בניו הקטנים, נוסף על עונש נשמתו בנהינם שאין קץ לעונשו, וכמו שהזכיר רשב"י ע"ה בסוף אדר"ז (רצד ע"ב*##), וע"ש³¹³⁸.

והטעם שנענש מורי ז"ל בביאור מאמר זה וכמו שהזכיר רשב"י ע"ה עצמו שאמר בהאי מלה לא תשאל, הענין הוא כי הנה נודע שאין החיצונים (פו ע"ג) נאחזין אלא במוחין של קטנות כי הם דינין תקיפין. ובהיות האדם מתעסק בסודות התורה, אם יהיה בענין זמן הגדלות העליון או בשאר דרוש חכמת האמת שהם ענינים למעלה, אין לאדם כל כך סכנה כמו בזמן שעוסק בסודות זמן הקטנות, כי בהתעסקו בהם הנה החיצונים מתעוררים בהם ומתאחזין שם, ומזכירים עונותיו של האדם המתעסק בהם³¹³⁹.

וז"ס משה רבינו ע"ה רבן של נביאים שנאמר בו (שמות ד ג) וינס משה מפניו, והטעם הוא לפי שענין המטה אשר נהפך לנחש הוא בחי' קטנות דז"א הנקרא נחש כמ"ש בע"ה (&). ובהיותו מתעסק בדרוש ההוא נתיירא וינס מפניו, ולכן הסוד הזה צריך להעלימו אם מפאת עצמו, ואם מפני שאין אנו יודעים אמיתתו אפי' טפת גרגיר של חרדל מן הדרוש ההוא³¹⁴⁰.

ונחזור לענין לבאר אותו³¹⁴¹ המאמר בענין האילה ההיא שרחמה צר וחביבה על בעלה, ובעת לידתה מזדמן לה נחש א' ונושך בערייתא ויולדת כו'³¹⁴². דע כי האילה הזו

- מאיר הכוונה -

יתבוששו, כמו אדם ואשתו שכבר העביר הערבוב הרע של ערב רב, קושיה רעה מן העולם, שהם העריות של הקדוש ברוך הוא ושכינתו, העריות של ישראל. כל שכן העריות שלך, רועה הנאמן, ומהלכה שלך, שבשבילם צריך לכסות את סודות התורה כמו שבארוה, (משלי כה) כבוד אלהים הסתר דבר, עד שעוברים מן העולם, ואין מלכים אלא ישראל. כמו שבארוה, כל ישראל בני מלכים הם, באותו זמן וכבד מלכים חקור דבר. אמר הרועה הנאמן ברוך אתה לעתיק הימים, שמשם אתה כענף שמתפשט מן האילן, כך הנשמות ענף ממנו.

³¹³⁸ ז"ל: זכאה חולקיהון דצדיקייא דעלייהו כתיב ונאמן רוח מכסה דבר (משלי יא) נאמן רוח ודאי דהא רוחא דלהון מאתר עלאה קדישא אשתליף ובג"כ נאמן רוח אקרון וסימן דא אוקימנא כל ההוא דמגלה רזין בידוע דנשמתא לאו איהו מגופא דמלכא קדישא ובג"כ לית ביה רזא ולא מאתר דרזא הוא וכד תיפוק נשמתיה לא אתדבקא בגופא דמלכא דהא לא אתריה הוא ווי לההוא בר נש ווי ליה ווי לנשמתיה זכאה חולקיהון דצדיקייא דמכסין רזין כל שכן רזין עלאין דקודשא בריך הוא (רזין עלאין דמלכא קדישא) עלייהו כתיב (ישעיה ס) ועמך כלם צדיקים לעולם יירשו ארץ תרגום: אשרי חלקם של הצדיקים שעליהם נאמר "ונאמן רוח מכסה דבר". "נאמן רוח" ודאי, כי הרוח שלהם נשלף מהמקום העליון הקדוש, ומשום זה נקראים "נאמן רוח". והעמדנו סימן זה: מי שמגלה סודות, ידוע שנשמתו אינה מגוף המלך הקדוש, ומשום זה אין בו סוד, ואינו ממקום הסוד. וכשנשמתו יוצאת אינה מידבקת בגוף המלך, כי אינו מקומה. אוי לאותו האדם אוי לו אוי לנשמתו, אשרי חלקם של הצדיקים המכסים את הסודות. כל שכן הסודות העליונים של הקב"ה (של המלך הקדוש), עליהם נאמר "ועמך כולם צדיקים לעולם יירשו ארץ".³¹³⁹ וכ"ש מי שמתעסק בקלי'.

פע"ח: לכן בעת שהאדם עוסק בהם אז החיצונים מתעוררים ומזכירין עונותיו של אדם ולכן בכל פעם שמורי ז"ל היה עוסק בשום דרש מן הקטנות היה נענש וא"צ להאריך ע"ז.

³¹⁴⁰ פע"ח: והנה היסוד המזדווג עמה עתה אין לו רק בחי' קטנות כי עדיין לא נכנסו בו המוחין והנה בחי' היסוד דקטנות נקרא נחש עלאה והענין כי היסוד נקרא שדי ובהיותו בסוד קטנות אין לו רק מן האחורים של הדעת [רק מן האחורים של הדעת נמחק, בלש"ו בומקומו איתא מן הדעת רק אחוריים של אה"ה ועי' במ"ח בש"פ פ"ב] אה"ה ברבוע שהוא גימט' מ"ד והוא סוד הד"ם שבארנו לעיל והנה שד"י עם ד"ם גי' נחש והענין כי הלא אינו ממשך הטיפה זו רק מן אחוריים של היסוד דאמא שבתוך הז"א והנה ידעת כי אמא הוא אה"ה דין ואחוריים של אה"ה הוא תקמ"ד והנה המלוי של תקמ"ד גי' ת"ק כמו מלוי של שדי ולכן תסיר מן תקמ"ד מלוי שלו שהוא ממש מלוי שם שדי ישאר מ"ד ויהיה שד"י ומ"ד גימטריא נחש וזהו חיבור יסוד זעיר אנפין ביסוד אמא כי אז משם יניקת הטפה לתת לנוקבא

³¹⁴¹ עי' דע"ה ח"ב קד ע"ב: אמנם זה היה רק ביום ראשון של פסח, אמנם תיכף לאחמ"כ חזרו לקטנותן, ועל"ז נשאר בהם רשימו הגדול מאורות ליל א' של פסח, ונתבטל תוקף אחיזת החיצונים מהם. שכן נתחלפה הנוק' ממה שהיתה בתחילה, מסוד בתולה שעיברה המלאה דינין לסוד בתולה שעיברה המלאה רחמים, והיתה בסוד בתולה שעיברה עד יום ז' של פסח, שאז היתה הלידה.

שעה"כ

היא נוקבא דז"א החביבה מאד על בעלה ז"א³¹⁴³, והנה בליל א' של פסח נזדווגו יחד, ואז היה זווג מעולה גמור, לפי שהז"א נגדל בתכלית הגדלות, וגם בחי' היסוד שנזדווג אז עמה הוא יסוד הגדלות. ולהיות זווג ההוא זווג עליון ולא נעשה על ידינו, נאסר בזווג תחתון כנ"ל. והנה הנוק' מעוברת מן הזווג ההוא כל ימי הפסח, וביום הז' של פסח יולדת אותו. ועיין בדרוש יום אסרו חג של סוכות (&), כי שם נתבאר באופן אחר³¹⁴⁴. והנה נתבאר כי תיכף אחר יום א' של פסח חוזר ז"א לבחי' קטנות הראשון וצריך להיות נתקן והולך מאז ואילך, ואם הוא בימי קטנות, מכ"ש נוק' שאינה נבנית אלא על ידו שהיא עדיין קטנה, ולכן נק' עתה בשם האילת אשר רחמה צר³¹⁴⁵, כי הנה אין ברחמה רק הה' גבורות דמנצפ"ך, שהם בחי' עומר מנחת שעורים שנקרב ביום א' לעומר. כמבואר לעיל (&) כי מנצפ"ך כפול הוא בגימ' שער"ה³¹⁴⁶, כי ב"פ מנצפ"ך הם תק"ס, ועשרה אותיות שלהם הרי

- מאיר הכוונה -

³¹⁴² עי' ב"ב טז ע"ב: חולל אילות תשמור אילה זו רחמה צר בשעה שכורעת ללדת אני מזמין לה דרקון שמכישה בבית הרחם ומתרפה ממולדה ואלמלי מקדים רגע אחד או מאחר רגע אחד מיד מתה. ועי' ליעל הערה 3135.

³¹⁴³ עי' שער המוחין פרק ג.

³¹⁴⁴ עיין סוד הענין בכ"ז בספר הדע"ה ח"ב דרוש ה' ענף ב' סימן יא (לש"ו).

³¹⁴⁵ עי' הערה 3142, ועי' עירובין דף נד ע"ב, אמר רבי שמואל בר נחמני מאי דכתיב אילת אהבים ויעלת חן וגו' למה נמשלו דברי תורה לאילת לומר לך מה אילה רחמה צר וחביבה על בועלה כל שעה ושעה כשעה ראשונה אף דברי תורה חביבין על לומדיהן כל שעה ושעה כשעה ראשונה ויעלת חן שמעלת חן על לומדיה. אבל לא נ"ל שזה שייך לכאן אלא רק ב"ב.

פע"ח: ולפי שעתה אינה נתקנת לגמרי כי אם הז"א עצמו הוא בסוד קטנות מכ"ש היא לכן עתה נקראת איילה ורחמה צר [גלינוות הלש"ו: והוא כל האורות והמוחין אשר זכו כל ישראל ביום ז' של פסח בעת קריעת ים סוף, וכמ"ש ראתה שפחה ביס מה שלא ראו ישעיה ויחזקאל. אמנם ע"י שינקו החיצונים הדינים דהקטנות כנ"ל אות ו' ז' היה בהם כח להיות למסך מבדיל לפני אותן האורות, ולכן לא זכו ישראל אז להזדככות הגוף, כי הגוף הוא מצד הס"א כמ"ש בזהר שלח ק"ע ע"א ונשאר גופם כמקדם ועי"ז נסתלק מהם אח"כ האורות ג"כ כמ"ש בפרשת בשלח ס סוף ע"א, א"ר שמעון כו' [אמר רבי שמעון עד דהוו אזלי במדברא אתגלי עליהו רשותא אחרא דשאר עמין ההוא דשליט במדברא ואערעו בהו תמן חמו ישראל דלא הוה ההוא זיוא יקרא דמלכיהון הדא הוא דכתיב ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה מאי טעמא כי מרים הם לא אתבסם נפשיהו כקדמיתא ולא עוד אלא דאתי לקטרגא עליהו. תרגום: אמר רבי אלעזר הם יצאו למדבר להסתכל והקדוש ברוך הוא נטל זיו כבודו משם והם הלכו להסתכל (לקדוש ברוך הוא) בו ולא מצאו אותו ולמדנו שהקדוש ברוך הוא נקרא תורה ואין מים אלא תורה ואין הקדוש ברוך הוא. אמר רבי שמעון עד שהיו הולכים במדבר התגלה עליהם רשות אחרת של שאר העמים אותו ששולט במדבר ופגש בהם שם ראו ישראל שזה לא היה אותו זיו כבוד מלכם זהו שכתוב ויבאו מרתה ולא יכלו לשתות מים ממרה מה הטעם כי מרים הם לא התבשמה נפשם כבתחלה ולא עוד אלא שבא לקטרג עליהם]. ולא ניתן להם בשלימות לקנין עצמי שהוא בהזדככות הגוף ג"כ רק במתן התורה כמ"ש בס"פ יתרו. ועכ"ז ע"י אותה היניקה דהקטנות הנז' היה כח להס"א עי"ז להשלים אח"כ במעשה העגל, וכ"ז הוא הכל משום שעיקר יציאתם ממצרים היה בלא זכות, ולכן היה כל הקטנות הנז' ויניקת החיצונים הנז', ולכן גרם עי"ז כל מה שגרם עד שירחם הקב"ה עלינו למען שמו ית'. ועומק סוד הענין הזה הוא בפ' פנחס רמט ע"א וע"ב ובפ' ויקהל ריט ע"ב ובאחרי מות סז ע"ב וסח ע"א ברע"מ שם ובפ' משפטים קיט ע"ב ובספר יהל אור להגר"א בפ' פקודי דף לד וה"י יאיר עיניו בתוה"ק למען שמו ית'.

³¹⁴⁶ עי' דע"ה ח"א פ ע"א: ומעתה נבוא לענייננו, כי הנה מצות העומר אשר הוא ממחרת דיום ראשון של פסח, הנה נודע הוא מדברי האריז"ל (בכוונת ליל ז' של פסח, ע' שער הכוונות פו ע"ג פט ע"ב) כי הוא להמשיך בהנוק' העטרה דגבורה לצורך בניינה, כי ממחרת יום א' של פסח עד חג השבועות נמשך ונעשה בנין הזו"ן ושלימותם, ובנין הנוק' הרי הוא מהגבורות, וזה נמשך בה ע"י העומר שהוא מן השעורים. כי הגבורות הנה הם מה' אותיות מנצפ"ך הכפולות, וב' פעמים מנצפ"ך הרי הם תק"ס, ועם העשר אותיות הוא תק"ע, ועם ה' אותיות השרשיות הוא תקע"ה כמנין שער"ה חסר ו' (כי כן הוא בתורה ס"פ וארא ט לא) כי השערה אביב, אשר משם הוא הלימוד על העומר שהוא מן השערה, כמ"ש בתו"כ ויקרא ב' י"ד הובא במנחות סח ע"ב. ולא היה העומר רק עשרון אחד שהוא כנגד הנוק' אשר עיקר בניינה הוא מהגבורות. משא"כ שתי הלחם אשר בחג השבועות שהם להמשיך את החסדים, הנה הם באו מן החיטים, כי חטה הוא גימ' כ"ב שהם הכ"ב אותיות החסדים. ולכן הם שני עשרונים, והם שתי לחם, כי הם כנגד הזו"ן להמשיך ולהשלים החסדים בשניהם, [וע' עוד ברע"מ פ' אמור צח רע"א] כי בשבועות נשלמים שניהם בהמוחין

שעה"כ

תק"ע, ועם ה' אותיות השרשיות שהוא ענין הכללותם חמש בחמש הרי תקע"ה כמנין שער"ה³¹⁴⁷, ולכן רחמה צר מאד כי לא נתנו בה הה' חסדים³¹⁴⁸, ולכן אינה יכולה לילד לפי שאם תלד יתאחזו בה החיצונים באותם הנשמות דוונג³¹⁴⁹ נמור דליל פסח הא' אשר אז בתוכה בסוד העיבור. ובצאתם מפתח רחמה יתאחזו בהם בסוד לפתח הטאת רובץ (בראשית ד ז), לפי שהיא עתה בזמן הקטנות³¹⁵⁰. והתיקון לזה הוא שיחזור ז"א שהוא עתה בסוד הקטנות להזדווג עמה עתה בליל ז' של פסח בבחי' היסוד שבו שהוא בבחי' קטנות³¹⁵¹, ועי"ז נפתח רחמה ויולדת, ואז החיצונים יונקים הסינים והזוהמא והפסולת הנשאר מן הדין ההוא של זונג הקטנות, ואינם נאחזים בנשמות הנולדות מן הזוונג דגדלות דיום א' של פסח. ולפי שהזוונג הזה הוא מבחי' היסוד דקטנות הנקרא נח"ש כמ"ש בע"ה, כי הוא דינין תקיפין, לכן הזוונג ההוא מכונה בשם נשיכה כמ"ש (ב"ב טז ע"ב) ונשיך בערייתה

- מאיר הכוונה -

דגדלות, ומתמתקים אז עי"ז הגבורות ג"כ. ולכן הם נאפות חמץ, כי הם באים לתקן את הגבורות ג"כ, ולתיקון שניהם שהוא הן לז"א והן להנוק', משא"כ העומר תיקונו הוא רק להנוק' לבד, ולכן הוא עשרון אחד ולהמשכת הגבורות לבד ולכן היא מן השעורים.

והנה כ"ז הוא יסוד ושורש לתיקון העתיד, וכמ"ש ר' יהושע (ראש השנה יא ע"א) בניסן נגאלו בניסן עתידין ליגאל. כי התחלת הגאולה יהיה בניסן, ויתחיל אז תיקון הזר"ן ושלימותם ויומשך עד חג השבועות, שאז יושלם כל שלימות הזר"ן, וכן יהיה {פ ע"ב} אז סוף הגאולה בשבועות, כמ"ש הגר"א בתיקונים (דף ס"ב עמוד ג' ד"ה ובסוכות) ע"ש כל הענין בתיקונים בארוכה. והנה על זה הוא כל מצות הקרבת העומר וספירת העומר ושתי הלחם, לתקן את בנין הזר"ן ושלימותם לעת תיקון העתיד, ונעשה כ"ז עתה לאט לאט בכל שנה ושנה, עד שיושלם בזמן ביאת המשיח. והוא ע"פ מה שאמרנו בכמה מקומות מדברינו, כי כל הדורות כולם הם קומת פרצוף אחד כללי, הנמשך ונשלם בביאת המשיח, ובסוד מה שאמרו (יבמות ס"ב סע"א) אין בן דוד בא עד שיכלו כל נשמות שבגוף, וכל דור ודור הוא פרט אחד מהקומה הכללי, והוא נעשה ונתקן במשך זמנו ע"י התורה והמצוה והמאורעות שבכל עת עד שיושלם כולו בעת קץ הימין.

³¹⁴⁷ פע"ח: כי שיערה גימ' תקע"ה שהם סוד ב"פ מנצפ"ך כפולות שהם גי' פ"ר ועם ה' אותיות גימטריא פ"ה ועוד ב"פ פ"ר עם ה' אותיות הרי ב' פעמים פ"ה וגימ' תק"ע וכשכוללן ה' בה' תקע"ה כמנין שיערה

³¹⁴⁸ כי הגבורות מדרך לצמצם ואינם מניחים את החסדים להתפשט כי הרי לכן נקראו דינין שאינם מניחים ליתן אלא רק בדין ובמשפט ולפי המעשים דוקא והוא מעומק כוונתו ית"ש כדי שלא יתאחזו החיצונים באור העליון ח"ו כמשו"ה (לש"ו בפע"ח).

³¹⁴⁹ הבאים מזוונג (פע"ח).
³¹⁵⁰ אשר לא היה אז לפי המעשים כלל אלא רק בדרך נס כנ"ל פ"א (לש"ו על פע"ח) כי באמת לא היו עדיין כדאי לזה וכמ"ש ואת ערום ועריה (לש"ו על פע"ח).

³¹⁵¹ פע"ח: ולכן נחש עילאה נושך ערייתה הוא בסוד היסוד דבחי' קטנות מזדווג עמה וזוונג ההוא נקרא בלשון נשיכה לפי [משום שאין בכח להיסוד דקטנות לכנוס ולהגיע בפנימיותה כלל אלא רק בהחיצוניות לבד וכל פעולתו הוא רק שקורע ובוקע את המסך הסותם לכן נקרא בשם נשיכה (לש"ו)] שהוא בסוד הקטנות דין ואז [ואינו מעורר בהמוחין הפנימית מאומה לא בו ולא בה וכנודע שבקטנות אין להם מוחין פנימיות כלל (לש"ו)]. על ידי הזיוג ההוא רחמה הצר נפתח ואז החיצונים יונקים הזוהמא והדין [כי בגבורות דקטנות יש בהם איזה בחי' שפע השייך לחיצונים והוא אשר נקראת בשם זוהמא (לש"ו)] ונשאר הקדושה [כי ע"כ שיונקים גם מהגבורות הטהורים ג"כ וכידוע שיניקתם הוא מהגבורות כי זהו חיותם כנודע והוא אשר נקראת בשם דין כי הגבורות הם דינים כנ"ל הערה 3148 ומה גם כי ע"י יניקתם וחיותם נעשו הם שלוחי הדין לענוש ולחבל רח"ל (לש"ו)]. שאין נוגעים בה רק מבחי' הנחש ולא מבחינת הגדלות [שאינם יונקים רק מאותה השפע אשר נעשה מהזוונג דקטנות כי הרי יש גם בהם בחי' מ"ד ומ"ן ושפעת הזוונג אלא שהוא רק מהמוחין דחיצוניות ואותה הזוונג דקטנות הוא נקרא בשם נחש שהוא היסוד דקטנות (לש"ו)]. ואין להאריך בזה [כי בעת אשר הם מטרידים את עצמם ועוסקים ביניקת שפעת הגבורות דהקטנות אז ביני לביני נולדו ויצאו האורות והנשמות דחסדים וניצולו מהם שנשאר נקיים והוא משום כי הגבורות הם שרשם דהחיצוניים כנודע וגם הם באים מתחילה שהוא מעת ההתחלת הזוונג דקטנות ולכן נמשכים החיצונים מתחלה אחר יניקת השפע דגבורות כי כל דבר משתוקק אחר שרשו ועי"ז ניצולול החסדים מהם כי כל אפשרות יניקתם מהם לא היה רק בעת לידתו ויצאתו מהיסו כי שם הם אורבים כנודע אבל אחר שנולדו ויצאו ונעשו אורות ונשמתו שלימות וקדושות הם בורחים משם כי נשרפו ונתבטלו ע"י קדושתם (לש"ו)]. כנ"ל.

שעה"כ

כו'. ואמנם היסוד הזה בהיותו בבחי' קטנות נקרא בשם נח"ש, והטעם הוא כי היסוד נקרא שד"י כנודע (זהר ח"ב קנח ע"א תיקו"ז קמב ע"ב), ובזמן הקטנות אין לו אלא היות מן האחוריים של הדעת דו"א שהוא בחי' שם אהי"ה בריבועו העולה ד"ם כנ"ל, ובהתחבר דם עם שדי יהיה בנימ' נח"ש.

והענין הוא כי עתה אין היסוד הזה ממשיך טפת הזרע אלא מן האחוריים של היסוד דאימא שבתוך דעת דו"א, שהם הלבושין של המוחין דחו"ג כנ"ל (עט ע"ג). והנה אימא נקראת אהיה ביודין, והאחוריים שלה הוא ריבועו שהוא עולה בנימ' תקמ"ד. ואמנם ריבועו הפשוט של אהי"ה היא גימ' ד"ם, ואותיות מילויי הם בנימ' ת"ק כמו המילוי של שם שד"י שהוא ת"ק כנודע. ולכן תסיר מן תקמ"ד מילויי שהוא ת"ק וישאר ד"ם, גם תסיר מן שד"י אותיות מילואו שהוא ג"כ בנימ' ת"ק וישאר שד"י פשוט, ואז תחבר שדי פשוט עם ריבוע שם אהי"ה פשוט שהוא דם ויהיה הכל בנימ' נח"ש.

והענין יותר בביאור הוא, כי ריבוע אהי"ה הנז' העולה דם הוא בחי' היסוד דאימא, אשר ממנו נמשכת הטיפה ביסוד ז"א הנק' שד"י, ניתנת בבחי' זווג אל הנקבה. והתחברות יסוד דאימא עם יסוד דו"א הרי נחש, כי כל אלו הם בבחינת דינין קשים, וז"ס הנחש העליון שבקדושה הנושך רחם האילה, ולכן בלילה אז יש זווג תחתון ואנו מותרים בתשמיש המטה, אבל אין זה נקרא זווג גמור לפי שעדיין הוא מבחי' זמן הקטנות.

ובזה תבין ענין קריעת ים סוף שנקרע ביום זה, שהוא קריעת רחם האילה, שהוא היסוד שבה, סוף לכל דרגין שבה, ע"י זווג נשיכת נחש העליון דקטנות. וזה ביאור מאמר פ' בשלח הנ"ל (פו ע"ד) וז"ל: ובספרא דצניעותא מה תצעק אלי אלי דייקא בעתיקא תליא מלתא. ר"ל כי להיות אז ז"א בבחי' קטנות לא היה יכול להודווג עם נוק' בסוד נשיכת הנחש כדי לקרוע קריעת ים סוף, אם לא ע"י הארה הנמשכת לו מעתיקא קדישא הוא א"א כנודע (ע"ח שער עתיק א). כי נה"י דא"א מתלבשת בז"א, ועי"כ מתעורר א"א להאיר בז"א, ועי"כ מזדווג ז"א בנוק' בסוד נשיכה הנז'. אבל שאר ההארות הנמשכות לו עתה מאו"א אין בהם כח לעוררו אל הזווג הזה, ולכן בעתיקא תליא מלתא.

ובזה תבין ענין משה שכתוב בו (שמות ד ג) וינס משה מפניו כו' כנ"ל, כי הנה נתבאר אצלינו כי בכל הדברים יש קטנות וגדלות, וגם יש בחי' משה של זמן הקטנות, והוא סוד ב' שמות א"ל שד"י שהם בנימ' משה. וכשתוסף עליהם ט' אותיות שיש במילוי שם שד"י, יהיו בנימ' שנ"ד, ואם תוסף ה' אותיות שיש במילוי א"ל או ה' אותיות של א"ל שד"י בפשוטם, יהיה הכל בנימ' שנ"ט, שהוא בנימ' נח"ש ע"ה. וז"ס (שמות כח טו) ועשית חשן משפט, כי החשן הוא אותיות נחש, ובו משפט ודינין תקיפין. וזהו ג"כ מ"ש בסוף פרשת ויקהל (דף ריט ע"ב) וז"ל חיה חדא אית בעלמא ואיהי שלטא על אלף מפתחן כו'³¹⁵², שהוא סוד שני שמות א"ל שד"י כנז' אשר במילואם הם עולים בנימ' אלף, וז"ס אלף מפתחן הנז' והבן זה.

- מאיר הכוונה -

³¹⁵² ז"ל: פתח רבי שמעון ואמר (תהלים מב ב) כאיל תערג על אפיקי מים האי קרא אוקמוה אבל חיה חדא אית בעלמא ואיהי שלטא בשולטנא על אלף מפתחן בכל יומא ואיהי נוקבא ותיאובתה (דילה) תדיר על אפיקי מים למשתי ולא תרוואה מצחותא דכתיב כאיל תערוג וגו' הכא אית לאסתכלא בקדמיתא כתיב כאיל ולא כתיב כאילת ולבתר תערוג ולא כתיב יערוג אבל רזא דא דכר ונוקבא תרוייהו כחדא והאי נוקבא תערוג על אפיקי מים ואיהי מתעברא מן דכורא וקשי עלה דהא על דינא קיימא וכד אולידת קודשא בריך הוא זמין לה חד חויה עלאה רברבא ואתי ונשיך לגבי ההוא אתר ואולידת ורזא דא הרבה ארבה עצבונך והרוגך בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא ובעציבו על עובדין דעלמא בעצב תלדי בנים בעצב דא רזא דחויה דעציב אנפיהון דעלמא ואל אישך תשוקתך כמה דאת אמר תערוג על אפיקי מים והוא ימשל בך הא אוקימנא רזא דאיהו שליט עלה וכל דא למה בגין דאמרה סיהרא כמה דתנינן ובגיני כך אזעירת נהוראה ואזעירת שלטנאה ולית לה רשו מגרמה בר כד יהבין לה חילא בעצב תלדי בנים כמה דאוקימנא ואי תימא אמאי אצטרך חויה לדא אלא דא פתח ארחא לנחתא כל אינון נשמתין דעלמא דאלמלא לא פתח אורחין לנחתא לתתא לא ישרי בגויה דבר נש מה כתיב (שם ד ז) לפתח חטאת רובץ מאי לפתח לההוא

שעה"כ

ענין כל³¹⁵³ המ"ט ימים של ספירת העומר דע כי הזווג אשר באותם השבתות ויום ר"ח אייר³¹⁵⁴ אשר הותר לנו הזווג ההוא, עכ"ז איננו זווג גמור של גדלות, כי עדיין ז"א בסוד הקטנות כנ"ל בענין זווג ליל ז' של פסח, וכל הזווגים שבימים האלו הם ע"ד מ"ש בזווג ליל שביעי של פסח (&), אלא שיש בהם שינוי קצת כפי בחינת מדריגות המוחין שנכנסו בו בזמן ההוא כנ"ל, כי אינם נשלמים לכנס כולם עד חג השבועות ואז הוא זווג גמור הגדלות כמ"ש בע"ה.

ענין הגילוח במ"ט ימים אלו. לא היה מורי ז"ל מגלח ראשו אלא בערב פסח ובערב חג השבועות, ולא היה מגלח לא ביום ר"ח אייר ולא ביום ל"ג לעומר בשום אופן. ענין ל"ג לעומר שאסור בהספד ותענית ובנפילת אפים. דע כי הנה מ"ט ימי העומר הם ימי הדין, כנ"ל שהם סוד הש"ך דינים המתמתקים בימים האלו בענין העומר (&). והטעם הוא לפי שעדיין ז"א הוא כל מ"ט ימים אלו בבחי' קטנות עד חג השבועות, ובה יתבאר טעם ענין מיתת כ"ד אלף תלמידי ר"ע בימים האלו, והטעם למה פסקו למות בל"ג לעומר. דע כי ר"ע ע"ה שורש נשמתו היתה מן ה' גבורות בהיותם בשרשם למעלה בדעת דז"א, ולא בבחי' התפשטותם למטה לגופא. והנה הוא בסוד הדעת בין בסוד הגדלות בין בזמן הקטנות כמ"ש^ל בענין מרע"ה שנאמר בו וינס משה מפניו (שמות ד ג), וע"ש בענין קריעת י"ם (&).

- מאיר הכוונה -

פתח דאתעתדא לאולדא לאפקא נשמתין לעלמא איהו קאים לגבי ההוא פתח וכל אינון נשמתין דאצטריכו לנחתא בגופין קדישין לא קאים איהו לההוא פתח ולית ליה רשו בהאי נשמתא ואי לאו הא חויא נשיך ואסתאב ההוא אתר ולא איהי נשמתא דאתדכיא והכא איהו רזא עלאה בעצב תלדי בנים רזא דא נחש דהא

תרגום: פתח רבי שמעון ואמר כאיל תערג על אפיקי מים וגו' פסוק זה פרשוהו אבל חיה אחת יש בעולם והיא שולטת בשלטון על אלף מפתחות בכל יום והיא נקבה ותשוקתה תמיד על אפיקי מים לשנות ולהתרוות מצמאונה שכתוב כאיל תערג על אפיקי מים.

כאן יש להתבונן בראשונה כתוב כאיל ולא כתוב כאילת ואחר תערג ולא כתוב יערג אבל סוד זה זכר ונקבה שניהם כאחד שאין להפרידם ואחד הוא שלא צריך להעלות אותם זה מזה אלא שניהם כאחד והנקבה הזו תערג על אפיקי מים והיא מתעברת מן הזכר וקשה עליה שהרי על דין עומדת. וכשמולידה הקדוש ברוך הוא מזמין לה נחש אחד עליון גדול ובא ונושך באותו מקום ומולידה וסוד זה הרבה ארבה עצבונך והרנך משום שהיא מתחלחלת בכל יום ובעצב על מעשי העולם בעצב תלדי בנים בעצב זה סוד הנחש שמעצב פניהם של העולם.

ואל אישך תשוקתך כמו שנאמר תערג על אפיקי מים והוא ימשל בך הרי בארנו הסוד שהוא שולט עליה וכל זה למה משום שאמרה הלבנה כמו ששינינו ולכן הקטינה אורה והקטינה שלטונה ואין לה רשות מעצמה פרט לכאשר נותנים לה כח.

בעצב תלדי בנים כמו שבארנו ואם תאמר למה צריך נחש לזה אלא זה פתח דרך להוריד כל (בכל) אותן נשמות של העולם שאלמלא לא פתח דרכים למטה לא ישרה בגוף האדם מה כתוב לפתח חטאת רבץ מה זה לפתח לאותו פתח שנועד להוליד ולהוציא נשמות לעולם הוא עומד לאותו פתח.

וכל אותן נשמות שהצטרכו לרדת בגופים קדושים הוא אינו עומד לאותו פתח ואין לו רשות בנשמה ההיא ואם לא הרי הנחש נושך ונטמא אותו נהר (מקום) ואינה נשמה שנטהרה וכאן הוא סוד עליון בעצב תלדי בנים סוד זה זה נחש.

³¹⁵³ עי' דע"ה ח"ב קכד ע"ד: והאמת הוא כי בודאי יותר טוב ויותר ראוי היה שיהיה הלידה רק בליל מ"ט לעומר, שהוא אחר גמר השלמת כל הז' מדות כולם ממש, ואחר שנשלמו בכל המוחין כולם ממש, כי אז הרי נתקנו הזר"ן שניהם בגדלות גמור, שהוא גם בהגדלות שני. אבל עד יום מ"ט לעומר, הרי היו שניהם רק בקטנות עכ"פ וכמ"ש בשעה"כ (דף פו ע"ד ד"ה ענין כל המ"ט ימים) וכנודע. אך באם שהיה הלידה אחר שנתקנו בהגדלות גמור, הנה אז היה מתבטל הרשעה כולה בביטול גמור מכל וכל, והרי לא היה עוד מציאות היצה"ר בעולם כלל ולא היה מקום לבחירה, והיה מתבטל הסיבה המכוונת הנ"ל סימן ב' וכנ"ל בכל דברינו. ובאשר שהיה כל הגאולה וכל שפעת האורות שלא בזכות, לכן נעשה הלידה בעת היותן עדיין בהקטנות דוקא, כדי ליתן מקום להדינין וכמו שיתבאר.

³¹⁵⁴ סיון לא מוזכר וזה ל"ד (ש"ש).

שעה"כ

והנה נודע כי הדעת דקטנות גם הוא כלול מחו"ג, וב' עטרין אלו הם שם אלקים דמילוי אלפין, אלא שהאלקים דחסד האלף דמילוי הה"א שבו הוא בעיור יו"י, ושל הגבורות בעיור יו"ד א כנ"ל בדרוש א' (&), בענין ב' כוסות דליל פסח הג' והד' וע"ש. ולכן נקרא עקיבא, כי ג' אותיות עקב הם בגימ' ב' שמות אלקים דחו"ג, וב' אותיות י"א מן עקיבא³¹⁵⁵ הוא בחי' שני ציורי האלפין כנז', כי של חסד הם ציור יו"י שהוא צורה אות א', ושל הגבורה הוא בעיור יו"ד דעקיבא במילואה. ונמצא כי ב' אותיות י"א של עקיבא הם ב' ציורי אלפין של ב' אלקים הרמוזים בג' אותיות עק"ב מן עקיבא. והנה רבי עקיבא³¹⁵⁶ הוא היה אב ורבי לכל הנשמות הנמשכות מאלו הגבורות המתפשטים בגופא דו"א, לפי שהוא כללות הדעת העליון למעלה בשרשו ובמקומו.

אבל תלמידיו הם בחי' הגבורות המתפשטות ממנו ומתפשטים בגופא דו"א, ולפי שהקטנות קודם אל זמן הגדלות, לכן הקדימו בתחילה אותם הכ"ד אלף תלמידים שהיו לו בבחרותו מגבת ועד אנטיפרס כמ"ש רז"ל. וטעם היות מספרם כ"ד אלף לפי שהדעת של הקטנות הוא שם אלקים כנז', והוא מצטרף לק"ך צירופים כנודע, כי כל תיבה בת ה' אותיות בונה ק"ך בתים (ס"י פ"ד מט"ז). ונמצא כי יש בהם כ"ד צירופים מתחיל באות אלף, וכ"ד מתחיל באות למד כו', ואלו הכ"ד אלף תלמידים כולם היו מבחי' כ"ד צירופים. הא' של אלקים, הא' שבעטרא דגבורות המתפשט בגופא דו"א. וכולם מתחילים באות אלף, כי אלף ואלף הכל א'. גם זולת זה נודע כי שם אלקים במילוי ההי"ן בריבועו עולה בגימט' אלף. והרי ב' טעמים למה היה מספרם כ"ד אלף.

ולסיבת היותם ממוחין דקטנות לכן היו מבחינת הדינין הקשין, והיו קנטרנין ושונאין זה ופז ע"א) את זה, כמשו"ל (יבמות סב ע"ב) שלא היו נוהגין כבוד זל"ז. וכאשר באו ימי העומר שבין פסח לעצרת שאז הוא זמן קטנות ז"א והם ימי הדין כנ"ל, ואז הוא זמן יניקת החיצונים, לכן פנעה בהם אז מדה"ד של הקטנות על שלא נהגו כבוד זל"ז ומתו בימים ההם בהיותם קטנים, ולא הגיעו להגדיל ולהאריך ימים לסיבה הנז'.

ובבוא יום ל"ג לעומר, אז נתגלה קטנות שני של אימא שהוא שם אכדט"ם אשר באימא, והנה הוא חילוף שם אלקים אשר הוא בחי' רחמים בסוד אלקים חיים³¹⁵⁷ כנ"ל בדרוש הא' של פסח (פ ע"ד). והנה ה' אותיות אכדט"ם הם סוד ה' גבורות דגדלות, וע"ז אמר הכתוב (ישעיה כו ד) בטחו בה' עדי עד, כי הוא באימא עילאה והוא רחמים³¹⁵⁸, ולכן בו תלוי הבטחון וכבר נת"ל כי נדרש בס"ה בפר' וארא (כב ע"א)³¹⁵⁹ על בינה עילאה שהוא שם אכדט"ם והוא רחמים.

- מאיר הכוונה -

³¹⁵⁵ עי' רמב"ם כלים פרק ב משנה ג וכן הקדמת האור זרוע שעקיבה נכתב בה' ולא בא'. ועי' בבלי שיש 1429 מקומות שמזכר עקיבא באלף, ובירושלמי 88, ועם ה' מוזכר בירושלמי 551 פעמים ולא בבבלי. ועי' ספר הליקוטים תהלים צז (וכן בליקו"ת שם ופע"ח פורים): אור זרוע לצדי"ק ולישרי ל"ב שמח"ה. ס"ת עקיב"ה, לרמוז שצריך לכתוב עקיבה בה', ולא בא'. ועי' מגלה עמוקות אופן עא בענין.

³¹⁵⁶ עי' לקמן הערה 3162.

³¹⁵⁷ עי' לעיל הערה 2852.

³¹⁵⁸ עי' לעיל תפילין ו דף יא ע"א שזה באבא.

³¹⁵⁹ ז"ל: וידבר אלה"ם אל משה ויאמר אליו אני יהו"ה, וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב באל שדי וגו', רבי אבא פתח, (ישעיה כו ד) בטחו ביהו"ה עדי עד, כי ביהו"ה צור עולמים, בטחו ביהו"ה, כל בני עלמא בעיין לאתתקפא ביה בקודשא בריך הוא, ולמהוי רחצנו דלהון ביה, אי הכי מהו עדי עד, אלא בגין דיהא תוקפא דבר נש באתר דאיהו קיומא וקשורא דכלא, ואקרי עד, והא אוקמוה, כמה דאת אמר (בראשית מט כז) בבקר יאכל עד. והאי עד אתר דאחיד לכל סטרין, לסטרא דא ולסטרא דא, לאתקיימא ולאיתקשרא קשרא די לא תעדי, והאי עד תיאובתא דכלא ביה, כמה דאת אמר (שם כו) עד תאות גבעות עולם, מאן אינון גבעות עולם, אלין אינון תרין אמהן, נוקבי, יובל ושמטה, דאקרון גבעות עולם, כמה דאת אמר (תהלים קו מח) מן העולם ועד העולם (יובל ושמטה כל חד מנהון אקרי עולם, ואלין אקרון גבעות עולם). ותיאובתא דילהון בהאי עד, דאיהו קיומא דכל סטרין, תיאובתא דיובלא לגבי דעד לאעטרא ליה, ולנגדא עליה ברכאן, ולארקא עליה מבועין מתיקין, הדא הוא דכתיב (שיר ג יא) צאינה וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה

שעה"כ

והנה כבר נת"ל בדרוש הא' של פסח (פב ע"ג) בענין ד' כוסות כי שם אכדט"ם נתחלק לב' בחי': ג' אותיות אמצעיות והם כד"ט הם בנימ' ג"ל, והם מתחלפים בג' אותיות לה"י דאלקים. וב' אותיות א"ם אינם מתחלפות. ונמצא כי נחלק לב' תיבות א"ם ג"ל, כי אותיות ג"ל כיון שהם מתחלפות נעשים רחמים, כי אותיות לה"י שהם דין דאלקים נתחלפו ונעשו רחמים, משא"כ בב' אותיות א"ם. וז"ס מ"ש יעקב אע"ה (בראשית לא נב) ע"ד הג"ל הזה, רמז אל השם הנז' שהוא בנימ' ע"ה, ואמנם האותיות המתחלפות בו הם בנימ' גל. והנה בהגלות נגלות השם הנז' ביום ל"ג לעומר, שהוא סוד אותיות המתחלפות שהוא יותר רחמים כנז', אז פסקו מלמות.

והנה אחר זמן הקטנות בא זמן הגדלות ואז מתבטלים דיני הקטנות ומתקיימים בחי' הגדלות, ולכן סמך אח"כ ר"ע את המשה תלמידיו הגדולים³¹⁶⁰ מבחינת ה' גבורות הגדלות, שהם כנגד המשה אותיות אכדט"ם שהם רחמים, ואלו נתקיימו בעולם והרביצו תורה ברבים, והם ר' מאיר ור' יהודא ור' אלעזר בן שמוע ור"ש ור' נחמיה.

ואמנם ר' עקיבא איננו כל בחי' ה' גבורות שבדעת, רק בחי' גבורה הנקרא הוד האחרונה שבהם כמבואר אצלנו במקומות³¹⁶¹ (&) ³¹⁶². אבל תלמידיו הם ה' גבורות

- מאיר הכוונה -

שעטרה לו אמו, תיאובתא דשמטה לאתברכא מניה, ולאנתהרא מניה, ודאי האי עד תאות גבעות עולם איהו. בגין כך בטחו ביהו"ה עדי עד, דהא מתמן ולעילא אתר טמיר (הוא) וגניז איהו, דלא יכיל לאתדבקא, אתר הוא דמניה נפקו ואצטיירו עלמין, דהא הוא דכתיב כי ב"ה יהו"ה צור עולמים, והוא אתר גניז וסתים, ועל דא בטחו ביהו"ה עדי עד, עד הכא אית רשו לכל בר נש לאסתכלא ביה, מכאן ולהלאה לית ליה רשו לבר נש לאסתכלא ביה, דהא איהו גניז מכלא, ומאן איהו, י"ה יהו"ה, דמתמן אצטיירו עלמין כלהו, ולית מאן דקאים על ההוא אתר. אמר רבי יהודה, קרא אוכח עליה, דכתיב (דברים ד לב) כי שאל נא לימים תרגום:

³¹⁶⁰ עי' יבמות סב ע"ב: והיה העולם שמם עד שבא ר"ע אצל רבותינו שבדרום ושנאה להם ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ורבי שמעון ורבי אלעזר בן שמוע והם הם העמידו תורה אותה שעה. ועי' ב"ר (סא ג) י"ב אלף תלמידים היו לר"ע מעכו ועד אנטיפרס וכולם בפרק אחד מתו למה שהיתה עיניהם צרה אלו באלו ובסוף העמיד שבעה רבי מאיר ורבי יהודה רבי יוסי ור' שמעון ורבי אלעזר בן שמוע ורבי יוחנן הסנדלר ור' אליעזר בן יעקב ואית דאמרי ר' יהודה ור' נחמיה ורבי מאיר רבי יוסי ורשב"י ור' חנינא בן חכינאי ורבי יוחנן הסנדלר א"ל בניי הראשונים לא מתו אלא שהיתה עיניהם צרה אלו לאלו תנו דעתכם שלא תעשו כמעשיהם עמדו ומלאו כל ארץ ישראל תורה.

³¹⁶¹ עי' שער הגלגולים הק' כו: היסוד דאבא המתלבש תוך ז"א, הנה הוא מגיע ומתפשט עם סיום היסוד דז"א ממש, והנה העשר גבורות, שהם, חמשה דאבא, וחמשה דאימא, הם בחי' עשרה הרוגי מלכות, אשר נשמותיהם נתלבשו באלו הטיפות. והחמשה גבורות דאבא, הם. ר' עקיבא, רשב"ג, ר' ישבב הסופר, ר' ישמעאל בן אלישע כ"ג, ור' יהודה בן בבא. ונלע"ד, כי סדרם כך ממש, כי ר' עקיבא הוא חסד שבגבורות. ורשב"ג גבורה שבגבורות וכו'.

(3) שער הגלגולים - הקדמה לח

שבפרצוף של שרש נפשי. ויונתן בן הרכינס, הוא מן הגבורה של הגבורה שבחמש גבורות שבדעת. ור' עקיבא הוא מן גבורת הוד שבדעת. ואני מן גבורות הוד שבדעת לאה חיצונה. ויחזקאל הנביא, הוא מטפת אדה"ר, קודם שנולד קין. דוגמת מה שהודעתך בענין מיכה המורשת, ונחום האלקושי. ור'

(1) שער הגלגולים - הקדמה לו

גם א"ל מורי ז"ל פעם אחרת, כי ר' יוסי הגלילי, הוא מן פאה שמאלית שבראש, מבחי' שם א"ל שד"י, אשר בפרצוף כתף השמאלי שבפרצוף של שרש קין הנזכר, כי יוסף בגי' פאה. ויונתן בן הרכינס, הוא מן הגבורה הנקראת גבורה שבחמשה גבורות שבדעת של ז"א. ור' עקיבא בן יוסף, הוא מן הגבורה הנקראת הוד, שבחמשה גבורות שבדעת הנזכר. ולהיות כי יונתן בגבורה, ור' עקיבא בהוד, לכן היה יונתן יותר חריף ומפולפל ממנו, כנזכר במסכת יבמות דתלמוד בבלי ותלמוד ירושלמי בענין צרת הבת. ור' חוצפית התורגמן הוא מן גבורת ההוד שבדעת מצד אבא, והאור של גבורה זו, בוקע ועובר דרך גבורת ההוד שבדעת דמצד אימא, כי אבא גניז גו אימא כנודע, ומשם בוקע ויוצא עד הדעת של ולעיל תפילין דרוש ו

שעה"כ

המתפשטות בנופא. ולהיות כי הוא בחי' עליונה, גבורת ההוד שבדעת עצמו, היה רבי לכולם, אעפ"י שהם כוללים כל הה' גבורות, לפי שהם התחתונים המתפשטות בגוף. וכבר ביארנו (&) כי ר"ע הוא גבורת ההוד שבדעת דקמנות וגם דגדלות. ודע כי אעפ"י שביארנו שה' החכמים האלו ר"מ וחבריו הם ה' גבורות האלו המתפשטות, הנה זה הוא השורש של נשמתם בעת לידתם, ואחר שגדלו במעשיהם עלו והגדילו יותר כל א' כפי מציאותו ובחינתו.

ענין מנהג שנהגו ישראל ללכת ביום ל"ג לעומר על קברי רשב"י³¹⁶³ ור"א בנו אשר קבורים בעיר מירון כנודע, ואוכלים ושותים ושמים שם. אני ראיתי למורי ז"ל שהלך לשם פעם אחת ביום ל"ג לעומר³¹⁶⁴, הוא וכל אנשי ביתו, וישב שם שלשה ימים ראשונים של השבוע ההוד, וזה היה פעם הא' שבא ממצרים. אבל אין אני יודע אם אז היה בקי ויודע בחכמה הזו הנפלאה שהשיג אח"כ. והה"ר יונתן שאג"ש העיד לי שבשנה הא' קודם שהלכתי אני אצלו ללמוד עם מורי ז"ל, (פז ע"ב) שהוליך את בנו הקטן שם עם כל אנשי ביתו, ושם גילחו את ראשו כמנהג הידוע, ועשה שם יום משתה ושמחה.

גם העיד הה"ר אברהם הלוי כי בשנה הנז' הלך גם הוא שם, והיה נוהג לומר בכל יום בברכת תשכון נחם ה' אלהינו את אבלי ציון כו', וגם בהיותו שם אמר נחם כו'. ואחר שגמר העמידה, א"ל מורי ז"ל, כי ראה בהקיץ את רשב"י ע"ה עומד על קברו ואמר לו, אמור אל האיש הזה אברהם הלוי כי למה אומר נחם ביום שמחתינו. והנה לכן הוא יהיה בנחמה בקרוב, ולא יצא חדש ימים עד שמת לו בן א', וקבל עליו תנחומין. וכתבתי כל זה להורות כי יש שרש במנהג הזה הנז', ובפרט כי רשב"י ע"ה הוא מחמשה תלמידיו הגדולים של ר"ע, ולכן זמן שמחתו ביום ל"ג לעומר³¹⁶⁵ כפי מה שביאר לעיל ביום ל"ג לעומר.

- מאיר הכוונה -

³¹⁶² עי' דע"ה ח"ב קז ע"א: אמנם ר' עקיבא הנה ע"י גדולת תורתו וקדושתו, שהיה כל ימיו עובד מאהבה, וכמ"ש (ברכות סא ע"ב) כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך כו', וכן בזוה"ק בהיכלות פקודי (רנד ע"א) נשמתין עלאין דמתערי תיאובתא דרחימו דלעילא ותתא כחדא אינון נשמתין עלאין כגון ר' עקיבא וחברוי כו', הנה נתעלה ע"י מעשיו עד מוח הדעת עצמו ובהחסדים שבדעת, [ע' שער המוחין (סוף פרק ט) ובמפרשים שם מה שהעירו בזה, וע' פע"ח (שער ספירת העומר פ"ז) וכן בשער הכוונות (שם דף פו ע"ד ופז ע"א), וע' שם ושם שאמר כי ע"י המעשים טובים נתגדלו ועלו למעלה למעלה ע"ש. וכן היה בר' עקיבא במכל שכן, כי נתגדל ועלה עד מוח הדעת עצמו ובהחסדים שבו, ונעשה שרשו בהחסדים כמ"ש בהיכלות פקודי (רנד ע"ב) ע"ש. ולכן אמר האריז"ל (בלק"ת בראשית ובספר הליקוטים פקודי ובמאמרי רשב"י חגיגה) היה תיקונו בהחסדים שבדעת והבן כ"ז]. והנה היה כל הילוכו מתתא לעילא הכל בימין, ע"ד שנאמר באברהם אבינו ע"ה (בראשית יב ט) הלוך ונסוע הנגבה וכמ"ש בפרשה לך לך (פ ע"א פג ע"א פד ע"א), כי בצד ימין אין אחיזה כ"כ לס"א אפי' למטה, ושם מתגבר הקדושה ביותר לעולם. והיה הילוכו דרך ימין, שהוא דרך יסוד המים מהד' יסודות ארמ"ע, ומצד דרום העולם שבד' רוחות העולם, אשר משם הוא הנהר פרת מהד' נהרות, דביה פריה ורביה וכמ"ש בפ' בראשית (כו ע"ב) וכן בגמרא בכורות (נה ע"ב) למה נקרא שמו פרת שמימיו פרים ורבים, כי הוא בימינא דעלמא העולה עד מוח החכמה, (ע' בהגר"א בספר יהל אור פ' פקודי כט ע"ב), אשר בו מתלבש אור א"ס כמ"ש בסוף שער השמות (פרק ז) וכנודע. ולכן הוא בנביעו תדיר, ומימיו פרים ורבים, כי הוא בימינא דעלמא, מצד הימין של השכינה, ושם עומד מיכאל ומשמש, שהוא הראש והראשון מהד' מחנות המקיפין לשכינה, כמ"ש בברייתא דפרקי מרכבה (פרק ו) ובזוהר חדש (בראשית דף ב ע"ב בסתרי אותיות שם ב ע"א) וע' פדר"א (פרק ד) ובזוהר במדבר (ק"ח ע"ב), ובימין הנה שם הוא הגילוי דאור הגנוז, והוא בחלק הסוד מהד' חלקי פרד"ס, כי בחלק הסוד מתגלה האור הגנוז הנמשך גילוי מצד החסד דאצילות הנמשך מעטרה דהחסדים שבדעת העולה עד החכמה מהגילוי דאור א"ס שבו כנז'.

³¹⁶³ פע"ח: והטעם שמת רשב"י ביום ל"ג לעומר כי הוא מתלמידי רבי עקיבא הנ"ל שמתו בספירת העומר הנ"ל.

³¹⁶⁴ לשון פע"ח: אני ראיתי למורי ז"ל זה שמונה שנים שהלך עם אשתו ועם ביתו והיה שם ג' ימים ההם.

³¹⁶⁵ פע"ח: והטעם שמת רשב"י ביום ל"ג לעומר כי הוא מתלמידי רבי עקיבא

שעה"כ

דע כי בליל פסח³¹⁶⁶ נכנסין בז"א מוחין דקטנות ראשון וגדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני. עוד צריך שתדע, כי יש מוחין מצד אבא ומוחין מצד אימא, ובכל בחינה מהם יש כל בחי' המוחין דאבא נרמזים בסוד המצה בסוד הלחם שהוא בחכמה, ובחי' מוחין דאימא הם נרמזים בסוד הד' כוסות של יין³¹⁶⁷, כי כל יין המשמה הוא דאימא עילאה³¹⁶⁸. ואינם נכנסים כסדרן אלא בתחי' נכנס גדלות הראשון, ואחריו קטנות השני, ואחריו גדלות השני, ואחריו קטנות הראשון באחרונה, והטעם נתבאר בדרושים הקודמים וזה סדרן.

קדש. ותכוין³¹⁶⁹ כי הכוס בעצמו הוא בגימ' אלקים, שהוא הקטנות השני, אמנם הוא בבחי' תמורתו שהוא שם אכדט"ם. והה' אצבעות יד ימינך הם סוד ה' אותיות אכדט"ם, והיין הוא בגימ' ע', וה' אצבעות האוחזים בו הרי ע"ה כמנין אכדט"ם עם הכולל. וגדלות השני נכנס ע"י הדיבור וע"י הכוונה של ברכת הקידוש וברכת היין, ולכן תכוין בהויות שבברכות אלו שהם הויה דע"ב דמילוי יודין, ותכוין אל קו הימין שהוא מוח החכמה שבז"א מצד אימא בלבד. וקו זה הוא נכנס א' לכולם, ולכן כוס זה אומר עליו קידוש, כי כל קדש הוא בחכמה. ונמצא כי בכוס א' נכנס גדלות ראשון וקטנות שני וגדלות שני דמות חכמה דמצד אימא. האמנם גדלות הא' שבו דרכו ליכנס תמיד מאליו כשאר לילי יו"ט ושבת ואין צורך לכוין בו על הכוס³¹⁷⁰.

ורחץ. עתה נכנס אור החכמה דאימא, וכוונת הרחיצה הזו היא בשם י"ה, וזהו רחיצה, רחץ י"ה, ר"ל תכה יו"ד בה"י ויהי בגימ' רחץ עם ב' אותיות י"ה, והוא משורש י"ה דמלוי ע"ב³¹⁷¹.

כרפס. הענין הוא, כי אחר שנכנסו הגדלות הראשון כמנהגו והקטנות הב' והגדלות הב' דמות חכמה דמצד אימא בכוס יין הקידוש כנו', הגה כבר החיצונים נסתלקו אחיזתם, ואז נכנס קטנות הראשון. והנה מלת כרפס היא בגימ' שי"ן, והוא שם אלקים במילוי יודין שהוא ש', וכשתמלאנה במילואה יהיה שי"ן כמנין כרפס, והוא הקטנות הראשון דמות חכמה שבנצח דאימא, ותכוין שגם כל שאר הקטנות ראשון דמות בינה ודעת דמצד אימא גם הם נכנסים יחד עם קטנות דמות החכמה. {פז ע"ג}

כוס הב'. הוא בחי' מוח בינה דמצד אימא, ותכוין בו שהוא אלקים דמילוי ההין, ותכוין בגדלות הראשון הוא הויה במילוי ס"ג, וקטנות השני הוא שם אכדט"ם בבחי' התחלקותו לב' א"ם ג"ל, וגדלות השני גם הוא הויה במילוי ס"ג.

יחץ. יתבאר לקמן בענין מוציא מצה. מגיד. כבר נתבאר ענין כוס הב', עוד יכוין למצות סיפור יצי"מ, ונתבאר בענין פסח פ"ה ס"ח.

רחצה. והיא רחיצה הב', גם היא בסוד י"ה ע"ד הנז' ברחיצה הא', אלא ששם י"ה הזה תכוין אל שם י"ה היוצא מהויה דס"ג, וגם הוא בהכאה יו"ד פעמים ה"י כנ"ל, ונכנס גדלות שני בינה שבגבורה.

- מאיר הכוונה -

³¹⁶⁶ לעיל ריש דרוש ו פב ע"ג (לש"ו).

³¹⁶⁷ ע"י לעיל הערה 2965.

³¹⁶⁸ ע"י לעיל הערה 179.

³¹⁶⁹ ע"י כ"ז לעיל פב ע"ד.

³¹⁷⁰ ע"י לעיל הערה 2861.

³¹⁷¹ פע"ח קיח ע"ד: נכנס שם י"ה במלוי יודין בגוף ז"א וברדתו מכה אותיות זה בזה והם יו"ד פעם ה"י שמספרם ש' וב' אותיות השרשים נשארים למעלה בחכמה דז"א ששם נכנסו כנ"ל [על ידי הדיבור של קידוש כנ"ל ספ"ב וע"י מ"ח פרק ג' מ"ו וריש פ"ד - לש"ו] ונשאר מספר רחץ מתפשט בגופו כנ"ל

שעה"כ

מוציא מצה. כבר נתבאר כי המוחין דמצד אימא נכנסין ע"י ד' כוסות היין, אבל המוחין דאבא נרמזים באכילת מצה הנק' לחם, ולחם הוא ג' הויות³¹⁷². ונודע כי שם ההויה הוא באבא ושם אלקים באימא (&). ועתה באכילת המצה צריך לכוין בקטנות הראשון דמצד אבא ובגדלות השני דמצד אבא, וגם בקטנות השני דמצד אבא. האמנם לא קבלתי כוונתו. וגדלות ראשון דמצד אבא כבר נכנסו מאליהם בענין ב' כוסות הא' כנ"ל, וזה ביאורם: תכוין כי מצה בגימ' הוא³¹⁷³ הויה דע"ב והויה דס"ג, והם ב' מוחין חו"ב דמצד אבא דגדלות שני הנכנס קודם הקטנות ראשון, ואלו הם ב' המצות העליונה ואמצעי, והמצה התחתונה הג' היא מוח הדעת דמצד אבא דגדלות שני, והרי נרמזו גדלות שני. אח"כ תכוין בקטנות הראשון וזה עניינו, כי המצה העליונה הוא אלקים דיודין, חכמה דקטנות ראשון דאבא, והמצה האמצעית אלקים דההין דבינה, והמצה הג' אלקים דאלפין דעת. עוד תכוין כי אות ה' דאלקים דחכמה דיודין ציורה ד"י, ושל הבינה ד"ו, ושל הדעת ג' ויין, ולכן המצה הא' שהיא י' אינה נפרסת, וגם הג' שהיא ו' אינה נפרסת, האמנם האמצעי שהיא כנגד ה' היא נפרסת, כי ציורה היא דו, ולכן הציה הא' שהוא ו' מנחין אותה לאפיקומן, וחציה הב' שהיא ד' שהיא כנגד נוק, אנו מחברים אותה עם החכמה שהיא המצה הא' השלימה ומברכים עליה המוציא ואכילת מצה, המוציא כנגד השלימה ואכילת מצה כנגד הפרוסה, ועל זו הפרוסה הב' שהוא כנגד אות ד' של אות ה' אנו אומרים הא לחמא עניא, והכוונה היא כי מה שהיתה ה' שלימה נעשית לחמא עניא שהוא ד'.

מרור כורך, ויתבאר עמם ענין החרוסת. דע כי הזווג הנעשה בליל פסח הוא עם רחל ואין זווג עם לאה בליל ז'³¹⁷⁴. עוד מצאתי כתוב לזולתי וז"ל, וסוד החרוסת רמז לטיט סוד לאה, ואנו צריכין למתק דיניה. והנה טיט, היו"ד שבאמצע נדרש לפניו ולאחריו, מ"י י"ט, והוא מילוי מ"ה שהוא בגימ' י"ט, והוא בגימ' חו"ה, וב"פ י"ט הם לאה ורחל, ואין זווג עם לאה בליל זה ועכ"ז אנו צריכין להמתיק את הדינין שבה ג"כ, וזה נעשה ע"י טיבול המרור בחרוסת. ומלת חרוסת הוא חיבור רו"ת ס"ח, ורות הוא בחינת לאה, להיות כי שם אדנ"י במילואו תרע"א, וכשתסיר פשוטו שהוא ס"ה מנין אדני לרחל, ישאר מילוי שהוא רו"ת אל לאה. ושתי אותיות ס"ח הם המוחין של ז"א, והם ג' שמות אהי"ה יהו"ה אהיה העולים בגימ' ס"ח כמנין היים³¹⁷⁵, הממתקין את דיני לאה הנק' רו"ת, וזהו חרוסת, רו"ת ס"ח.

וז"ס המרור שהוא בגימ' מות, ולכן צריך למתק את המרור ואת רו"ת הנז' באותיות ס"ח שהם היים הנז', שהם מוחין של ז"א. ובכורך נכנס פנימיות ת"ת דאבא שהוא מ"ה ב"ן בדעת דז"א גדלות שני, והוא ה' בציור ג' ווי"ן.

שולחן עורך. צריך לכוין כוונת האכילה הכתוב אצלנו במקומו.

צפון. והוא האפיקומן, יכוין כי עתה נכנסה הו' שנשארה מאות הדו.

הלל נרצה. אח"כ יכוין בב' כוסות האחרים הנק' מוח דעת, והם חסדים וגבורות, ולכן בין ג' לד' לא ישתה (פסחים קז ע"א), כדי שלא להפריד ביניהם. והנה כוס הא' הוא חסדים שבדעת, והנה הקטנות הראשון שלו הוא אלקים במילוי אלפין, אבל צורת הא' שבמילוי אות ה"א היא צורת יו"י, וגדלות הראשון הוא הויה דמ"ה דאלפין, והקטנות השני הוא שם אכדט"ם בבחי' חשבונו שהוא בגימ' ע"ד. וגדלות השני הוא הויה דמ"ה דאלפין. והכוס האחרון קטנות ראשון דאלקים דמילוי אלפין, אלא שצורת האלף שבמילוי ה"א היא צורתה יו"ד א, וגדלות הראשון {פז ע"ד} הוא הויה דב"ן דההין, וקטנות השני הוא אכדט"ם בבחי' חשבונו שהוא ע"ד, והגדלות השני הוא הויה דב"ן דההין, ואמנם אתה

- מאיר הכוונה -

³¹⁷² עי' לעיל הערה 2965.

³¹⁷³ נדצ"ל הוא בגימ' *##

³¹⁷⁴ עי' לעיל הערה 2959.

³¹⁷⁵ עי' הערה 2817.

שעה"כ

תחבר ב' הכונות יחד בכוס א'. ואח"כ תכוין ב' בכוס הב', והסיבה היא לבלול אותם יחד בסוד זכר ונקבה. וכבר כתבתי בדרושים הקודמים ששמעתי שיש חילוק בקטנות השני בין החסד לגבורה בשם אכדמ"ם, כי זה חשבוננו ע"ה בסוד ג"פ יב"ק כמנין אותיותיהם (&), וזה חשבוננו ע"ד, וזהו בטחו בה עדי עד (&) תם³¹⁷⁶.

הנה נתבאר כי הגדלות הזה דו"א היה לפי שעה בליל א' של פסח, ואחר יום א' של פסח מסתלקין כל המוחין הגז' וחוזר לקדמותו. ואח"כ מליל ב' ואילך אז אנו חוזרין להמשיך המוחין הגז' כפי סדר המדריגות, כל מדריגה ביום שלה ע"י מצות ספירת העומר בן יום שבין פסח לעצרת. ונודע כי אין הכתר נמנה לעולם ואינו נכנס במספר, רק מן החכמה ולמטה. והנה כאשר נספור ונמנה שבעה ספ"י שיש מן החכמה דו"א, והם חכמה בינה דעת חסד גבו' ת"ת³¹⁷⁷³¹⁷⁸, ושם הוא מקום התחלת בנין הנקבה מלכות מאחורי

- מאיר הכוונה -

3176 *##

³¹⁷⁷ כל המשכת המוחין גדלות שני שנמשכו לזו"ן, וכן הופעת אור הקדושה של מעלה וגילוי ית"ש אשר הופיע ונתגלה אז בישראל כליל א' של פסח, הנה היה כ"ז רק בצחי' הכנה כלכל. דהיינו שהמוחין גדלות שני אשר נמשך בזו"ן, היה אז לצחי' זיווג ועיבור, שכן עי"ז נזווגו זו"ן בזיווג המעולה דפצ"פ, ונתעברה הנוק' על ידי האורות העליונים אשר בהם תלויה כל חמדת ישראל. אמנם הלידה, הרי הוא גמר יציאתם לחוץ, לא היתה עדיין צורתו הלידה כלל, והיה הדבר רק כליל ז' של פסח. ובהיות שאחרי יום א' של פסח חזרו הזו"ן לקטנותן משום שהגאולה היתה שלא בזכות ממילא תיכף לאחר שגאלו, חזרו למדרגתן הראשונה כדי שיחזור הכל להיות ניתקן מעתה בזכות מעשיהם כלכל. אמנם נשאר בהם רושם גדול מהאורות ליל א' של פסח, והוא אור הקדושה שנתחדש ונשאר בהם לעולם, כדי שיהא אפשר להם ליתקן ולהתקדש מאז בקדושה של מעלה ע"י זכויות ומעשים טובים.

והנה סדר פרטי האורות והמוחין אשר מתחילת הקטנות עד גמר תשלוס הגדלות שני, האורות שבהם תלויה שלימות הז"ת, בהתפשטות הדעת שבהם. והדעת הרי הוא ה"ח וה"ג, וכללותם זיכוד הוא ו', וכללות כללותם במלכות הוא ז', והחסדים נעשים לז"א והגבורות לנוק' שכל א' מהז' כלול מז', וזמן כניסתם בזו"ן הוא במ"ט ימי העומר. אמנם אורות המוחין, הרי הם קטנות ראשון, גדלות ראשון, קטנות שני וגדלות שני, נחלקים לב', דהיינו של אור"א ושל יססו"ת (ב' קטנות וב' גדלות בכל א'). הקטנות הראשונה והגדלות הראשונה מכונים נה"י, שכן אז עולים זו"ן צנה"י לכללות כלכל. וקטנות השניה והגדלות השניה מכונים חג"ת, שכן אז עולים זו"ן בחג"ת לכללות.

והנה המשכת אלו המוחין בזו"ן הוא ג"כ בז' השבועות דימי העומר וכן בכל שבוע נתקנת ספ"י אחת מהז' הנ"ל, שכן הם נמשכים ומתפשטים בז' הספירות של ז"א, הרי הם חצ"ד חג"ת, והדעת כולל שנים דהיינו חו"ג. והגם שהמוחין הם רק בחצ"ד, אמנם המשכתם בחג"ת הוא לאורך הנוק', שכן משם היא מתחילה.

והנה המוחין עצמן, הרי הם ח' צחי', דהיינו ד' וד' כנ"ל, כאשר ד' ליססו"ת נמשכים צנה"י ליססו"ת, והד' לאור"א עילאין נמשכים צנה"י שלהם, הנקראים בשם חג"ת כנ"ל. ור"ל כי כל א' מד' הגז' מתלבשים בזו"ן ע"י הנה"י הגז', שכן הקטנות הראשונה דיניקה מתלבשים ע"י הנה"י ליססו"ת, והקטנות השניה דיניקה ע"י הנה"י לאור"א עילאין. וכן עד"ז הוא ב' מיני הגדלות, הראשונה ע"י הנה"י ליססו"ת, והשניה ע"י הנה"י לאור"א עילאין.

ובז' השבועות מתלבשים כל א' מאלו הנה"י ב' פעמים: פעם אחת לאורך ז"א, והוא בחצ"ד דז"א, והוא בד' השבועות הראשונים, מדה אחת בכל שבוע. ואח"כ מתלבשים אותן הנה"י גם בחג"ת דז"א לאורך הנוק', והוא בג' השבועות האחרונים, מדה אחת בכל שבוע.

והנה סדר התיקון של כל שבוע הוא כללהלן:

בשבוע הראשון – נלח בחכמה דז"א.

בשבוע השני – הוד צדינה דז"א.

שעה"כ

הת"ת כנודע (&), ועמה הם ז"ס, וכנגדם אנו סופרים שבעה שבועות אלו. ונמצא כי בכל שבוע מאלו הז' שבועות נתקנת ספירת א' מז' ספירות הנז'. ולהיות כי כל א' מאלו הז' היא כלולה מכולם, לכן לא הספיק ז' ימים אלא ז' שבועות, וכל שבוע כולל ז' ימים. גם יכוין להשפיע מז' שבתות שהם מ"ט יומין דכורין אל מ"ט יומין נוקבין, וכיון שהענין הוא להשפיע במלכות צריך להשפיע כסדר מחסד עד מלכות. גם צריך לכוין בז' שבועות הנז' לתקן מה שפגם בז"ס, ר"ל שבשבוע הא' יכוין לתקן כל מה שפגם בספירת החסד, ובשבוע הב' כל מה שפגם בספירת הגבורה, וכעד"ז בכל הז' שבועות.

סוד הברכה היא בסוד דיבור, ההבל היוצא מן הפה, שהוא סוד אור מקיף. בא"י יכוין בזו ההויה בשם מ"ה כזה יוד הא ואו הא, יען כי זאת הברכה היא כולה בז"א, ולכן תכוין לכלול בשם זה עשר שמות של מ"ה דאלפין, להבליע אותם עשר דמים של החו"ג בז"א עצמו, כי הלא הדעת שלו הוא עשרה מדות, ה' חסדים וה' גבורות.

על ספירת העומר, תכוין בר"ת ספירת העומר אל שם אדנ"י העולה בגימ' ס"ה, והענין הוא, כי כמו שאנו ממשיכין שפע אל הז"א, כך אנו צריכין להמשיך ג"כ אל הנוקבא. העומר הם עשרה אחוריים דאחי"ה הנקרא י' דמים, ואמנם עתה בהתמשכם תוך

- מאיר הכוונה -

בשבועות השלישי והרביעי - יסוד זלעת דז"א, כי הדעת צריך לב' שבועות, אחד לכל החסדים שבו ואחד לכל הגבורות שבו.

בשבוע החמישי - נלח בחסד דז"א לצורך החכמה לנוק'.

בשבוע השישי - הוד בגבורה דז"א לצורך הבניה לנוק'.

בשבוע השביעי - יסוד בת"ת דז"א לצורך הדעת לנוק', ואין צריך כאן ב' שבועות לחו"ג שבועות, שכן עיקר הדבר המשמש את הנוק' הוא רק עטרה דגבורה.

והנה סדר התיקון של כל יום שבוע ושבוע הוא כלהלן:

ביום הראשון לכל שבוע נתקנת הגדלות הראשונה דיס"ס שבמדה של אותו השבוע,

ביום השני - הגדלות הראשונה לתבונה שבאותה המדה,

ביום השלישי - הקטנות השניה דיניקה דאז"א עילאין, שניהם יחד באותה המדה,

ביום הרביעי - הגדלות השניה דאימא עילאה שבאותה המדה,

ביום החמישי - הקטנות הראשונה דיניקה דיססו"ת, שניהם יחד באותה המדה,

ביום השישי - הרשימו דגדלות השניה דאבא עילאה שבאותה המדה,

ביום השביעי - עכמות דגדלות השניה דאבא עילאה אשר באותה המדה.

וסדר זה, שתיקון הרשימו קודם לתיקון עכמות אבא הוא עומק הטעם שהיום השישי לעומר הוא יום ז' של פסח, שכן אז נכנס רק הרשימו דגדלות השניה דמוח החכמה דאבא עילאה - הוא יו"ט

גמור, ואילו יום ז' לעומר, אשר אז נכנסת העכמות דגדלות השני דמוח החכמה דאבא עילאה הוא רק אסרו חג. שכן אין צנו הכח להשיגה, לכן הוא אינו יו"ט אלא רק אסרו חג.

והסיבה בזה הוא שהמשכת המוחין דגדלות השניה היא שהיתה עיקר ענין ההשתדלות לאדם הראשון, וכאשר לא עלתה בידו, נכשל בחטא דעץ הדעת. וכן אח"כ נכנסו בזה כמה קדושי עליון

עד הד' שנכנסו לפירסם, וגם הם לא הצליחו בזה, וכמ"ס לעיל באריכות. למימרא שאין צנו כח להשיג אותם כלל, ולא יתקון כראוי אלא לעתיד לבוא ע"י הקב"ה בעלמו.

וזהו ג"כ ענין ג"כ מ"ש הרב בכוונת פסח, שהכוסות הם תיקוני מוחין דאימא, והמזות המה תיקוני מוחין דאבא, וכל תיקוני מוחין דאבא שנעשים צמנה הם רק רמז קטן בלבד, ואינם נתקנים ממס

אלא התיקון שנעשה ממילא ע"פ. אמנם ענין תיקוני הכוסות והמזות שאנו עושין, הוא רק כדי לכלול את עצמנו באותם התיקונים, להמשיך גם את אותם האורות עלינו. ואין צנו כח להשיגם

ולכלול עצמינו בהם אלא ברמז קטן שכן הוא רק ברשימו שבהם וכנז.

³¹⁷⁸ עי' כ"ז בספר הדע"ה ח"ב דרוש ה' ענף ב' סימן ו' (לש"ו), ותמצית דבריו תמצא בהערות סופיות.

שעה"כ

ז"א ונבלעים בו, נעשים בו בבחי' פנימיים, ואינם בבחי' ד"ם אלא ביושר³¹⁷⁹, ונעשים י' שמות של אהי"ה הוא בנימ' כ"א, וכשתמלאו יהיו בו עשרב אותיות, והרי הוא בנימ' א"ל. והנה עשרה שמות א"ל הם בנימ' עמ"ר. ותכוין להמשיך משם א"ל הנז' היוצא משם אהי"ה כאמור אל שם אדנ"י הנרמז בר"ת ספירת העומר כנז', ואז תהיה בה א"ל אדנ"י כנודע (&). ובאומרך היום כך וכך לעומר, תכוין כי יום הוא בנימ' א"ל הויה, והכונה הוא כי כמו שכוונת להמשיך א"ל באדנ"י, כך תכוין להמשיך שם א"ל בז"א הנקרא יהו"ה.

ובאמרך המספר היום כך וכך לעומר, אז תכוין בסדר כל הכוונות שנבאר בע"ה. הרחמן הוא יהויר עבודת בית המקדש למקומה במהרה בימינו, הוא תיקון האור הפנימי³¹⁸⁰. ונתחיל בשבוע א'. שבוע א' בחכמה, והויתו בע"ב. ליל א' נכנס מלכות דחסד א', ומתפשט ממוחא בגופא דז"א בחדש של חסד שלו. וכן בנוקבא נכנס מלכות דגבורה א' בחדש דחסד שלה. ויכוין בזו הלילה היא חסד שבחסד, והיא הויה נקודתה בסגול יְהוָה, ופנימיות שלה ג"כ הויה בסגול, ובמוח ע"ב גדלות ראשון דחכמה דאבא. וגם נכנס אות א' דאהי"ה ראשונה, ויכוין אות א' של שם אבגית"ן, ויכוין במזמור³¹⁸¹ מלת אלקים, ויכוין בפסוק של ישמחו (&) י' של ישמחו.

ליל ב' נכנס יסוד דחסד א' בחדש של חסד שלו, ומלכות בגבורה של חסד, וכן בנוקבא נכנס יסוד דגבורה בחדש דחסד ומלכות בגבורה שלה, והיא הויה נקוד' בשבא כזה יְהוָה, ופנימיות שלה הויה בסגול כזה (פח ע"א) יְהוָה, ובמוח ע"ב גדלות ראשון דאימא, וגם נכנס אות ה' דאהי"ה ראשונה, ויכוין באות ב' של שם אבגית"ן, ובמזמור יחננו, ובפסוק³¹⁸² ש' של ישמחו.

ליל ג' נכנס הוד דחסד א' בחדש דחסד שלו, ויסוד ומלכות בגבורה ות"ת, וכן בנוק' מגבורה א' בחדש גבורה ת"ת שלה, והיא הויה נקודה בחולם כזה יְהוָה ופנימיות שלה הויה נקודה בסגול כזה יְהוָה, ובמוח אכדט"ם קטנות שני דאו"א. וגם נכנס אות י' דאהיה א'. ויכוין באות ג' של אבגית"ן, ובמזמור ויברכנו, ובפסוק אות מ' של ישמחו.

ליל ד' נכנס נצח הוד יסוד מלכות בחדש גבורה ת"ת נצח כסדר האמור, וכן בנוקבא, והיא הויה נקודה בחירק כזה יְהוָה, ופנימיות הויה נקודה בסגול כזה יְהוָה, ובמוח ע"ב גדלות שני דאימא, וגם נכנס אות ה' דאהי"ה א', ויכוין באות י' של אבגית"ן, ובמזמור מלת יאר, ובפסוק אות ח' של ישמחו.

ליל ה' נכנסים תפארת נהי"ם בחדש גבורה ת"ת נצח הוד א' בא' וכן בנוקבא, והיא הויה ניקודה בקיבוץ כזה יְהוָה, ופנימיות הויה נקוד בסגול כזה יְהוָה, ובמוחא אלקים ביודין קטנות ראשון דאבא ואימא, וגם נכנס אות אלף דאהי"ה הב', ויכוין באות ת' של אבגית"ן, ובמזמור מלת פניו, ובפסוק אות ו' של ישמחו.

ליל ו' נכנסים גבורה תנהי"ם בחדש גתנה"י א' בא' וכן בנוק', והיא הויה נקודה בשורק יוהוהוהו, ופנימיותה הויה נקוד' בסגול יְהוָה, ובמוחא ע"ב רשימו דגדלות שני דאבא, וגם נכנס אות ה' דאהיה הב', ויכוין באות צ' של אבגית"ן, ובמזמור מלת אתנו, ובפסוק אות ו' של וירננו.

ליל ז' נכנסים חג"ת נהי"ם בחדש ג"ת נהי"ם א' בא' וכן בנוק', והיא הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה³¹⁸³, ופנימיותה הויה נקודה בסגול יְהוָה, ובמוחא עצמות ע"ב גדלות שני דאבא, וגם נכנס אות י' דאהיה הב', ויכוין בשם אבגית"ן כולו, ובמזמור מלת סלה, ובפסוק אות י' של וירננו.

- מאיר הכוונה -

3179

3180 עי' לעיל &

3181 תהלים סז כנ"ל סוף דרוש יא

3182 אות (נוסף).

3183* ##

שעה"כ

שבוע ב' בבינה והוייתה דס"ג.

ליל ח' ס"ג גדלות ראשון דאבא שהוא הוד לבינת ז"א זהו במות, ובגופא מלכות דחסד ב' דחסד דגבורה ז"א, וכן בנוק' מלכות דגבורה ב' דחסד דגבורה שלה, והיא הויה נקודה בסגול יְהוָה, ופנימיות הויה נקוד בשבא יְהוָה, וגם נכנס אות ה' של אהיה ב', ויכוין באות ק' של קר"ע שט"ן, ובמזמור מלת לדעת, ובפסוק אות ר' של וירננו.

ליל ט' במוחא ס"ג גדלות ראשון דאימא שהוא הוד דאימא, ובגופא יסוד דחסד דגבורה ומלכות בגבורה דגבורה וכן בנוק', והיא הויה נקודה בשבא יְהוָה, ופנימיות הויה נקודה בשבא יְהוָה, וגם נכנס אות א' של אהיה ג', ויכוין באות ר' של קר"ע שט"ן, ובמזמור מלת בארץ, ובפסוק אות נ' של וירננו.

ליל י' במוחא א"ם ג"ל (עו' לעיל פב ע"ג) קטנות שני דאו"א, ובגופא הי"ם בחג"ת וכן בנוק', והיא הויה נקודה בחולם יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בשבא יְהוָה, וגם נכנס אות ה' של אהיה ג', ויכוין באות ע' של קר"ע שט"ן, ובמזמור מלת דרכך, ובפסוק אות נ' של וירננו.

ליל י"א במוחא ס"ג גדלות שני דאימא שהוא פנימיות גבורה ובגופא נהי"מ בחג"ת"ן וגם בנוק', והיא הויה נקודה בחירק יְהוָה ופנימיות נקודה בשבא יְהוָה, וגם נכנס אות י' של אהיה ג', ויכוין באות ש' של קר"ע שט"ן, ובמזמור מלת בכל, ובפסוק אות ו' של וירננו.

ליל י"ב במוחא אלקים דההין קטנות ראשון דאו"א יחד, ובגופא תנהי"ם בחג"ת נו"ה וכן בנוק', והיא הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה, ופנימיות הויה נקודה בשבא יְהוָה, וגם נכנס אות ה' של אהיה ג', ויכוין באות ט' של קר"ע שט"ן, ובמזמור מלת גוים, ובפסוק אות ל' של לאומים.

ליל י"ג במוחא רשימו דגדלות שני דאבא שם ס"ג, ובגופא ג"ת נהי"מ בחג"ת נהי"י וכן בנוק', והיא הויה נקודה בשורק יוהוודהו ופנימיות הויה נקודה בשבא יְהוָה, וגם נכנס אות א' דאהיה ד', ויכוין באות ק' של קרע שט"ן, ובמזמור מלת ישועתך, ובפסוק אות א' של לאומים.

ליל י"ד במוחא שם ס"ג שהוא עצמות גדלות שני דאבא שהיא גבורה דאבא, ובגופא חג"ת נהי"מ בחג"ת נהי"מ א' בא' וכן בנוק', שכבר נכנס חסד ב' דגבורה שבו, וכן גבורה בגבורה שבה, והיא הויה נקודה צבאות יְהוָה, ופנימיות הויה נקודה בשבא יְהוָה. וגם נכנס אות ה' של אהיה ד', ויכוין בשם קר"ע שט"ן כולו, ובמזמור מלת יודוך, ובפסוק מלת מ' של לאומים.

שבוע ג' דחסד שבדעת והויתה מ"ה.

ליל ט"ו במוחא שם מ"ה גדלות ראשון דאבא חסדים שבדעת שהוא יסוד דאבא שנכנס בדעת דז"א, ובגופא מלכות דחסד ג' דחסד דת"ת דז"א וכן בנוק'. גבורה ג' דחסד שלה, והיא הויה נקודה בסגול יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בחולם יהוה, וגם נכנס אות י' של אהיה ד', ויכוין באות נ' של שם נג"ד יכ"ש, ובמזמור מלת עמים, ובפסוק אות י' של לאומים.

ליל י"ו. במוחא שם מ"ה גדלות ראשון דאימא, ובגופא יסוד ומלכות דחסד ג' בח"ג דת"ת דז"א וכן בנוק', והיא הויה נקודה בשבא יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בחולם יהוה. וגם נכנס אות ה' של אהיה ד', ויכוין באות ג' של נג"ד יכ"ש, ובמזמור מלת אלקים, ובפסוק אות ס' סתומה של לאומים.

שעה"כ

ליל י"ז. במוחא³¹⁸⁴ ע"ה קטנות שני דאו"א יחד, ובגופא הי"ם בחג"ת וכן בנוק', והיא הוי"ה נקודה בחולם יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחולם יהוה, (פח ע"ב) וגם נכנס אות א' של אהיה ה', ויכוין באות ד' של נג"ד יכ"ש, ובמזמור מלת יודוך, ובפסוק אות כ' של כי.

ליל ח"י. במוחא שם מ"ה גדלות שני דאימא שהיא ת"ת, ובגופא נהי"מ בחג"ת וכן בנוק', והיא הויה נקודה בחירק יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחולם יהוה. וגם נכנס אות ה' של אהיה ה', ויכוין באות י' של נג"ד יכ"ש, ובמזמור מלת עמים, ובפסוק אות י' של כי.

ליל י"ט. במוחא אלקים דאלפין, וצורת האלף של מילוי הה"א יו"י, והוא קטנות ראשון דאבא ואימא, ובגופא תנהי"מ בחג"ת נו"ה וכן בנוק', והיא הויה נקודה בקיבוץ יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחולם יהוה, וגם נכנס אות י' של אהיה ה', ויכוין באות כ' של שם נג"ד יכ"ש, ובמזמור מלת, ובפסוק אות ת' של תשפוט.

ליל ד'. במוחא שם מ"ה, והוא רשימו דגדלות שני דאבא שהוא ת"ת שלו בחי' החסדים, ובגופא גבורה תנהי"מ בחג"ת נה"י וכן בנוקבא, והיא הויה נקודה בשורק ינהוונה, ופנימיות הוי"ה נקודה בחולם יהוה, וגם נכנס אות ה' של אהיה ה', ויכוין באות ש' של נג"ד יכ"ש, ובמזמור מלת ישמחו, ובפסוק אות ש' של תשפוט.

ליל כ"א. במוחא שם מ"ה, והוא עצמות גדלות שני דאבא, ובגופא חג"ת נהי"ם בחג"ת נהי"מ א' בא' וכן בנוק', והיא הויה נקודה בנקוד צבאות יהוה, ופנימיות הויה נקודה בחולם יהוה, וגם נכנס אות א' של אהיה ו', ויכוין בשם נג"ד יכ"ש כולו, ובמזמור מלת וירננו, ובפסוק אות פ' של תשפוט.

שבוע ד' הגבו' שבדעת והוייתה ב"ן.

ליל כ"ב. במוחא שם ב"ן והוא גדלות ראשון דאבא גבורות שבדעת שלו, ובגופא מלכות של חסד ד' בחסד דנצח דו"א וכן בנוק' מלכות דגבורה ד' בחסד דנצח שלה, והוא הויה נקודה בסגול יהוה, ופנימיות הויה נקודה בחיריק יהוה. וגם נכנס אות ה' של אהיה ו', ויכוין באות ב' של שם בט"ר צת"ג, ובמזמור מלת לאומים, ובפסוק אות ו' של תשפוט.

ליל כ"ג. במוחא שם ב"ן והוא גדלות ראשון דאימא, ובגופא יסוד ומלכות בח"ג וכן בנוק', והיא הויה נקודה בשבא יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחירק יהוה. וגם נכנס אות י' של אהיה ו', ויכוין באות ט' של שם בט"ר צת"ג, ובמזמור מלת כי, ובפסוק אות ט' של תשפוט.

ליל כ"ד. במוחא ע"ד³¹⁸⁵ והוא קטנות שני דאו"א יחד, ובגופא הי"ם בחג"ת וכן בנוק', והיא הויה נקודה בחולם יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחירק יהוה, וגם נכנס אות ה' של אהיה ו', ויכוין באות ר' של שם בט"ר צת"ג, ובמזמור מלת תשפוט, ובפסוק אות ע' של עמים.

ליל כ"ה. במוחא ב"ן והוא גדלות שני דאימא שהוא הנכורה שבת"ת שלה, ובגופא נהי"ם בחג"ת וכן בנוק', והיא הויה נקודה בחיריק יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחיריק יהוה, וגם נכנס אות א' של אהיה ז', ויכוין באות צ' של שם בט"ר צת"ג, ובמזמור מלת עמים, ובפסוק אות מ' של עמים.

ליל כ"ו. במוחא אלקים דאלפין שצורת האלף יו"ד א', והיא קטנות ראשון דאו"א יחד, ובגופא תנהי"ם בח"ג תנ"ה וכן בנוק', והיא הויה נקודה בקיבוץ יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בחיריק יהוה. וגם נכנס אות ה' של אהיה ז', ויכוין באות ת' של שם בט"ר צת"ג, ובמזמור מלת מישור, ובפסוק אות י' של עמים.

- מאיר הכוונה -

³¹⁸⁴ אכדט"ס (פע"ח).

³¹⁸⁵ פע"ח: אכדט"ס העולה ע"ד.

שעה"כ

ליל כ"ז. במוחא ב"ן, והוא רשימו גדלות שני דאבא בחי' גבורה שבת"ת שלו, ובגופא ג"ת נהי"ם בחג"ת נה"י וכן בנוק', והוא הויה נקו' בשורק יוהווי'הו, ופנימיותה הו"ה נקודה בחיריק יְהוָה. וגם נכנס אות י' של אהי"ה ז', ויכוין באות ג' של שם בט"ר צת"ג, ובמזמור מלת ולאומים, ובפסוק אות מ' שתומה של עמים.

ליל כ"ח. במוחא ב"ן, והוא עצמות גדלות שני דגבורות דעת דאבא, ובגופא חג"ת נהי"ם בחג"ת נהי"ם א' בא' ובן בנוקבא, והיא הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה, ופנימיותה היא הויה נקודה בחיריק יְהוָה. וגם נכנס אות ה' של אהי"ה ז', ויכוין בשם בט"ר צת"ג כולו, ובמזמור מלת בארץ, ובפסוק אות מ' של מישור.

שבוע ה' בחדס והיא הויה דע"ב.

ליל כ"ט במוחא ע"ב והוא גדלות ראשון דאבא, שבשבוע א' נכנס במוחא דחכמה דז"א, ועכשיו אנו ממשיכין אותו בחדס שבו ובגופא מלכות שבחדס ה' בחדס של הוד דז"א, וכן בנוק' מגבורה ה' בחדס דהוד שבה, והיא הויה נקודה בסגול יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בקיבוץ כזה יְהוָה, וגם נכנס אות א' של אהי"ה ח', ויכוין באות ח' של שם חק"ב טנ"ע, ובמזמור מלת תנחם, ובפסוק אות י' של מישור.

ליל ל'. במוחא ע"ב מחכמה בחדס גדלות ראשון דאימא, ובגופא יסוד ומלכות דחדס ה' בחדס גבורה דהוד דז"א וכן בנוקבא. והיא הויה נקודה בשבא יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה. וגם נכנס אות ה' דאהיה ח', ויכוין באות ק' של שם חק"ב טנ"ע, ובמזמור מלת סלה, ובפסוק אות ש' של מישור. (פח ע"ג)

ליל ל"א. במוחא אכדט"ם קטנות שני דאז"א יחד, ובגופא הי"ם בחג"ת וכן בנוקבא, והיא הויה נקודה בחולם יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה. וגם נכנס אות י' דאהיה ח'. ויכוין באות ב' של שם חק"ב טנ"ע, ובמזמור מלת יודוך, ובפסוק אות ו' של מישור.

ליל ל"ב. במוחא ע"ב, והוא גדלות שני דאימא, ובגופא נהי"ם בחג"ת וכן בנוק', והיא הו"ה נקודה בחיריק יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה. וגם נכנס אות ה' דאהיה ח', ויכוין באות ט' של שם חק"ב טנ"ע, ובמזמור מלת עמים, ובפסוק אות ר' של מישור.

ליל ל"ג. במוחא אלקים דיודין והוא קטנות ראשון של אז"א, ובגופא תנהי"ם בחג"ת וכן בנוק', והיא הויה נקו' בקיבוץ יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה. וגם נכנס אות א' דאהי"ה ט', ויכוין באות ג' של חק"ב טנ"ע, ובמזמור מלת אלקים, ובפסוק אות ו' של ולאומים.

ליל ל"ד. במוחא רשימו דע"ב גדלות שני דאבא בחדס, ובגופא גתנהי"ם בחג"ת נה"י, וגם נכנס אות ה' דאהי"ה ט', ויכוין באות ע' של שם חק"ב טנ"ע, ובמזמור מלת יודוך, ובפסוק אות ל' של ולאומים.

ליל ל"ה. במוחא עצמות ע"ב גדלות שני דאבא, ובגופא חג"ת נהי"ם בחג"ת נהי"ם א' בא' וכן בנוק', והיא הויה נקודה בניקוד צבאות יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה. וגם נכנס אות י' דאהי"ה ט', ויכוין בשם חק"ב טנ"ע כולו, ובמזמור מלת עמים, ובפסוק אות א' של ולאומים.

שבוע ו' בגבורות והיא הויה דס"ג.

ליל ל"ו. במוחא ס"ג מבינה לגבורות שבו, והוא גדלות ראשון דאבא, ובגופא מלכות דכללות ה"ח שביסוד בחדס דיסוד דז"א וכן בנוק'. והיא הויה נקודה בסגול יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהווי'הו. וגם נכנס אות ה' דאהיה ט', ויכוין באות י' של שם יג"ל פז"ק, ובמזמור מלת כולם, ובפסוק אות מ' של ולאומים.

שעה"כ

ליל ל"ז. במוחא שם ס"ג גדלות ראשון מבינה שהיא בבינה, ויורד בגבורות שבו, ובגופא יסוד ומלכות בחו"ג וכן בנוק, והיא הויה נקודה בשבא יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהוודהו. וגם נכנס אות א' דאהיה עשירי, ויכוין באות ג' של יג"ל פז"ק, ובמזמור מלת אר"ץ, ובפסוק אות י' של ולאמים.

ליל ל"ח במוחא א"ם ג"ל מבינה שבו לגבורות שבו, והוא קטנות שני דאו"א, ובגופא הי"ם {פח ע"ד} בחג"ת וכן בנוק, והיא הויה נקודה בחולם יהוה, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהוודהו. וגם נכנס אות ה' דאהיה עשירי, ויכוין באות ל' של שם יג"ל פז"ק, ובמזמור מלת נתנה, ובפסוק אות מ' אחרונה של ולאמים.

ליל ל"ט במוחא שם ס"ג גדלות שני דאימא מבינה שבו לגבורות שבו, ובגופא נהי"ם בחג"ת וכן בנוק. והיא הויה נקודה בחיריק יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהוודהו. וגם נכנס אות י' דאהיה עשירי, ויכוין באות פ' של שם יג"ל פז"ק, ובמזמור מלת יכולה, ובפסוק אות ב' של בארץ.

ליל מ'. במוחא אלקים דההין, והוא קטנות ראשון דאו"א מבינה שבו לגבורות שבו, ובגופא תנהי"ם בחג"ת נו"ה וכן בנוק, והיא הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהוודהו. וגם נכנס אות ה' דאהיה עשירי, ויכוין באות ז' של יג"ל פז"ק, ובמזמור מלת יברכנו, ובפסוק אות א' של בארץ.

ליל מ"א. במוחא רשימו דגדלות שני אבא דשם ס"ג, ובגופא ג"ת נהי"ם בחג"ת נה"י וכן בנוק, והיא הויה נקודה בשוריק יוהוודהו, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהוודהו. וגם נכנס כללות דאהי"ה א', ויכוין באות ק' של שם יג"ל פז"ק, ובמזמור מלת אלקים, ובפסוק אות ר' של בארץ.

ליל מ"ב. במוחא שם ס"ג עצמות גדלות שני דאבא מבינה לגבורות, ובגופא חג"ת נהי"ם בחג"ת נהי"ם א' בא' וכן בנוק. והיא הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בשוריק יוהוודהו. וגם נכנס כללות דאהי"ה ב', ויכוין בשם יג"ל פז"ק כולו, ובמזמור מלת אלהינו, ובפ' אות י' של בארץ.

שבוע ז' בת"ת ומלכות והם הויה דמ"ה וב"ן.

ליל מ"ג. במוחא שם מ"ה וב"ן מדעת שבו לת"ת שבו, גדלות ראשון דדעת אבא המ"ה שהם חסדים לז"א, והב"ן שהם גבורות לנוק. ובגופא מלכות דכללות הה' חסדים שבמלכות בחסד דמלכות שבו וכן בנוק. והיא הויה נקודה בסגול יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה. וגם נכנס כללות דאהי"ה ג', ויכוין באות ש' של שם שקוצי"ת, ובמזמור מלת יברכנו, ובפסוק אות ת' של תנחם.

ליל מ"ד. במוחא מ"ה ב"ן מדעת לת"ת גדלות ראשון דאימא, ובגופא יסוד ומלכות בחו"ג וכן בנוק. והיא הויה נקודה בשבא יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה. וגם נכנס כללות דאהיה ד', ויכוין באות ק' של שם שקוצי"ת, ובמזמור מלת אלקים, ובפסוק אות ג' של תנחם.

ליל מ"ה. במוחא ע"ה ע"ד מדעת לת"ת קטנות שני דאו"א, ע"ה לז"א וע"ד לנוק. ובגופא הי"ם בחג"ת וכן בנוק. והיא הויה נקודה בחולם, ופנימיותה הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה. וגם נכנס כללות דאהי"ה ה', ויכוין באות ו' של שם שקוצי"ת, ובמזמור מלת ויראו, ובפסוק אות ה' של תנחם.

ליל מ"ו. במוחא מ"ה וב"ן מדעת לת"ת גדלות שני דאימא, ובגופא נהי"ם בחג"ת וכן בנוק. והיא הויה נקודה בחיריק יְהוָה, ופנימיותה הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה. וגם נכנס כללות דאהי"ה ו', ויכוין באות צ' של שם שקוצי"ת, ובמזמור מלת אותו, ובפסוק מ' של תנחם.

שעה"כ

ליל מ"ו. במוחא אלקי"ם דאלפינ צורת האלף של מילוי ה"א יו"י והא³¹⁸⁶, הב' צורת יו"ד מדעת לת"ת, והוא קטנות ראשון דאו"א, ובגופא תנהי"ם בחג"ת נו"ה וכן בנוק'. והיא הויה נקודה בקיבוץ יְהוָה, ופנימיות הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה. וגם נכנס כללות דאהי"ה ז', ויכוין באות י' של שקוצי"ת, ובמזמור מלת כל, ובפסוק אות ס' של סלה. ליל מ"ה. במוחא מ"ה ב"ן מדעת לת"ת רשימו הגדלות שני דאבא, ובגופא ג"ת נהי"ם בחג"ת נה"י וכן בנוק'. והיא הויה נקודה בשוריק יוהוואה, ופנימיות הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה. וגם נכנס כללות דאהי"ה ח', ויכוין באות ת' של שקוצי"ת, ובמזמור מלת אפסי, ובפסוק אות ל' של סלה. ליל מ"ט. במוחא מ"ה ב"ן מדעת בת"ת עצמות גדלות שני דאבא ובגופא חג"ת נהי"ם בחג"ת נהי"ם א' בא' וכן בנוק'. והיא הויה נקודה בנקוד צבאות יְהוָה, פנימיות הויה נקודה צבאות יְהוָה, וגם נכנס כללות דאהי"ה ט', ויכוין בשם שקוצית כולו, ובמזמור מלת ארין, ובפסוק אות ה' של סלה. ויכוין בשבוע ז' זאת שהחסדים הם לז"א, והגבורות לנוק' להגדילם ולתקנם להיות מוכנים לזווג. ובליל נ' שהוא חג השבועות נשלם ז"א וגם נוק' כאשר נבאר בע"ה בדרושים שלהם.

דרושי חג השבועות דרוש א'

לחג השבועות צריך שתזכור כל הדרושים שנתבארו לעיל בענין הפסח ובענין ספירת העומר, ובזה תבין מה שנבאר עתה בדרך קצרה. הנה נת"ל כי בז' השבועות מתפשטים המוחין בז"א בז' בחי' שבו, שהם חו"ב וחו"ג שבדעת והחסד והגבורה והתפארת, וגם המלכות נכללת עם הת"ת, יען כי היא דבוקה יחד עמו אחור באחור. ועתה בחג השבועות נתפשטו גם בנצח והוד שבו³¹⁸⁷, והם סוד שתי לוחות האבנים שניתנו ביום שבועות, כנז' בזוהר (תיקו"ז יג ע"א) דתריין לוחין אינון נצח והוד³¹⁸⁸. וכיון שנתפשטו עד שם אז מזדווג היסוד דז"א³¹⁸⁹ עם המלכות בבחינת זווג גדלות גמור. גם יש ענין אחר זולת זה, והוא כי הנה בז' שבועות של ספירת העומר הגדיל ז"א גדלות גמור אפי' בגדלות השני שהוא בחי' חו"ב עילאין שהם למעלה מיש"ם ותבונה הנקרא גדלות א', ונמצא כי כבר ז"א הגדיל עד שיעור קומת כל או"א ואין בו אלא בחי' גדלות מן חו"ב שבו ולמטה שהם מקום המוחין שלו³¹⁹⁰. אבל בחי' הכתר שבו עדיין חסר ממנו, כי הוא נעשה מן א"א עצמו כנודע, כי או"א הם בחי' חו"ב דא"א³¹⁹¹, ולכן צריך שיעלה עתה ז"א בחג השבועות עד למעלה עד א"א, כי זהו תכלית גדלות ז"א, כי אז גדל ז"א ולוקח כל קומת א"א ונעשה כמוהו.

- מאיר הכוונה -

³¹⁸⁶ פיסוק?

³¹⁸⁷ כולל יסוד בהעלם (ש"ש).

³¹⁸⁸ ז"ל: וביומא תליתאה נחיתת לעמודא דאמצעיתא על ידי משה הדא הוא דכתיב ויהי ביום השלישי בהיות הבקר בתרי לוחי אבנין נצח והוד הדא הוא דכתיב כתובים משני עבריהם ואינון תרין נביאי קשוט

תרגום: וביום השלישי ירדה לעמוד האמצעי על ידי משה, זהו שכתוב "ויהי ביום השלישי בהיות הבוקר" (שמות יט טז), בשני לוחות אבנים, נצח והוד, זהו שכתוב "כתובים משני עבריהם" (שמות לב טו), והם שני נביאי אמת.

³¹⁸⁹ צ"ע אם זה ממילא.

³¹⁹⁰ פע"ח: נכנסו כל המוחין והגדיל ז"ן בכל קומת או"א עלאין [ומשם ירדו החסדים כולם בז' שבועות דימי עומר]##האם יש לזה הבנה## אמנם עדיין הז"א לא הגדיל רק מן החו"ב ולמטה שהם סוד המוחין.

³¹⁹¹ פע"ח: ח"ג דעתיקא, ומש"כ חו"ב דא"א נמחק. עי' ש"ש, והיינו כללות האצילות, שכללות האצילות מתחיל מא"א.

שעה"כ

וכבר ביארנו זו למעלה בדרוש הא' דחג הפסח (9 ע"ד), בענין משנת פרקי אבות (אבות פ"ה מ"א) הוא היה אומר בן ה' שנים למקרא כו', כי כמה מדרגות יש בענין גדלות ז"א ותכליתם הוא בעלותו עד א"א, כי אז עולה עד מקום הדיקנא קדישא דיליה³¹⁹², וכמו שדיקנא דא"א היא לבנה דיקנא חוורא, כדכתיב ושער רישא כעמר נקא (דניאל ז ט), בן דיקנא דז"א בעלותו עד שם נהפכת גם היא ללבן, וגם הוא נקרא זָקן, כי הגיע לימי הזקנה כבן ע' שנה או פ' שנה שמלבין זקנו.

ובזה תבין מ"ש רז"ל (פסיקתא רבתי פרשה כא, ומכילתא פרשת השירה פרשה ד) כי בים סוף נדמה הקב"ה לישראל כדמות בחור וזקנו שחורה כאיש מלחמה, יעיר קנאה להלחם עם המצרים ולהטביעם בים סוף, ובמתן תורה בחג השבועות נדמה³¹⁹³ להם כזקן שזקנו לבנה כשלג. והענין הוא כי ביום ז' של פסח היה בזמן קטנותו כנ"ל, ולכן דיקנא דיליה שחורה, כי כך הוא דיקנא דז"א שחורה כעורב כנז' באדרא רבא (קלב ע"א). ובמתן תורה בחג השבועות עלה עד דיקנא דא"א ונהפכה זקנו ללבן, ולכן נדמה להם אז כזקן לובש לבנים, כמו שאמר הכתוב (דניאל ז ט) לבושין כתלג חיור, הנדרש בביאורנו על הדיקנא דיליה הנקרא בשם מלבוש (שער מאמרי רשב"י כב ע"ג)³¹⁹⁴.

ואמנם זה הכתר הניתן לז"א עתה הנה הוא מתחיל ליכנס בו בתחלת ליל שבועות, ואינו נגמר ליכנס עד אשמורת הבוקר, ואח"כ בתפלת שחרית ומוסף של יום שבועות אז מזדווג עם נוק' רחל כבשאר השבתות וי"ט, שאז הוא זמן זווגם. אלא שעתה עלה עד א"א מבאשמורת הבוקר, משא"כ בשבתות וי"ט, וזהו ענין מעלת חג השבועות. ולכן (פט ע"א) הזווג התחתון נאסר בליל שבועות, כי גם למעלה לא יש זווג עד היום כנז'. ולא עוד אלא שצריך האדם שלא לישן בלילה הזאת כלל, ולהיות כל הלילה נעורים ועוסקים בתורה כנז' באורך בהק' ספר הזוהר בפ' בראשית (ח ע"א³¹⁹⁵) ובפ' אמור (צו ע"ב³¹⁹⁶). ודע כי כל מי

- מאיר הכוונה -

³¹⁹² עי' דע"ה ח"א ט ע"ג: והוא ג"כ מ"ש הרב בכ"מ שע"ב הוא כתר וטעמים, והכוונה הוא על המ"ס שהוא הכתר, כי הוא הא"א העיקרי כנ"ל. וכן ה"ג ת"ד הנה הם ג"כ רק בחי' הכתר, וכמ"ש בפע"ח (בכוונת חג השבועות), והם כולם ר"ל המ"ס עם ה"ג ת"ד הנה הם כולם השם ע"ב העיקרי, והוא הע"ב הכללי העיקרי, כי הב' רישין עלאין הרי הם לא נתגלו כלל כנז', והוה הע"ב הכללי רק המ"ס וה"ג ת"ד, אבל אר"א אשר הם מהגרון ולמטה, הם רק הס"ג הכללי וכנ"ל מדברי הרב. אם כן נראה שכוונת הרב הוא שעולים עד מ"ס שאוירא ולמעלה הם בכלל אור הגנוז עי' &.

³¹⁹³ היינו ז"א.

³¹⁹⁴ עי' ספד"צ ג ע"א לבושין דיקר, אמנם במאמרי רשב"י משמע שלבושין דיקר הולך על ת"ג ולא ת"ד וצ"ע*##.

עי' שער הפסוקים (ספר איוב) כבר נתבאר, כי עתיק יומין מתלבש תוך א"א, ונמצא כי א"א נקרא לבושין דעתיק יומין הנזכר. ואמר, כי זה הא"א נקרא לבושיה, יש לו דיקנא קדישא, חוורא כתלג חיור, ושער ראשה דא"א הנקרא בשם לבושיה דעתיק יומין כנזכר, היא עמר נקי: או ירצה, כי עתיק יומין זה, הוא א"א, ואמר, כי לבושיה של זה הא"א, היא כתלג חיור, והיא בחי' דיקנא קדישא דיליה, ונקרא לבושיה, לפי שהיא משתלשלת עד טבורא דיליה, וחופפת על חג"ת דיליה, וג"כ היא חופפת על אר"א העומדים מימינו ומשמאלו דא"א, ודיקנא דא"א מלבישתם כנודע, והם מכוסים תחתיה, ואומרו ושער רישיה, חוזר לאריך עצמו:

³¹⁹⁵ רבי שמעון הוה יתיב ולעי צאורייתא כליליא דכלה אחתצרת צבעלה דתנינן כל אינון חצרייא דצני היכלא דכלה אצטריכו בהיא כליליא דכלה אזדמנת למהוי ליומא אחרא גו חופה צבעלה למהוי עמה כל ההוא ליליא ולמחדי עמה צתקונהא דליהי אחתקנת למלעי צאורייתא מתורה לנביאים ומנביאים לכתובים וצמדקשות לקראי וצרוי דחמתא צגין דאלין אינון תיקונין לילה ותקשיטהא ואיהי ועולמתהא עאלת וקיימת על רישיהו ואתתקנת צהו וחדת צהו כל ההוא ליליא וליומא אחרא לא עאלת לחופה אלח צהדייהו ואלין אקרוין צני חופתא וכיון דעאלת לחופתא קצ"ה שאיל עלייהו ומצדך לון ומעטר לון צעטרהא דכלה זכאה חולקהו ויהו רבי שמעון וכלהו חצרייא מרננין צרנה דאורייתא ומחדשן מליון דאורייתא כל חד וחד מנייהו והוה חדי רבי שמעון וכל שאר חצרייא אמר לון רבי שמעון צני זכאה חולקהו צגין דלמחר לא תעול כלה לחופה אלח צהדייהו צגין

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

דכלהו דמתקנין תקונהא בהאי ליליא וחדלאן בה כלהו יהון רשימין וכתבינן בספרא דדכרניא וקב"ה מצרך לון בשבעין ברכאן ועטרין דעלמא עלאה:

פתח רבי שמעון ואמר (תהלים יט ב) השמים מספרים כבוד אל וגו' קרא דא הא אוקימנא ליה אצל בזמנא דא דכלה אתערך למיעל לחופה בזימא דמחר אתתקנת ואתנהירת בקישוטהא בהדי חברייתא דחדלאן עמה כל ההיא ליליא ואיהי חדאת עמהון וזימא דמחר כמה אוכלוסין חיילין ומשריין מתכנשין בהדה ואיהי וכלהו מחכאן לכל חד וחד לתקינן לה בהאי ליליא כיון דמתחברין כחדא ואיהי חמאת לבעלה מה כתיב השמים מספרים כבוד אל השמים דא חתן דעאל לחופה מספרים מנהרין כזהרא דספיר דנהיר וזהיר מסייפי עלמא ועד סייפי עלמא כבוד אל דא כבוד כלה דאקרי אל דכתיב (תהלים ז יב) אל זועם בכל יום בכל יומי שתא אקרי אל והשתא דהא עאלת לחופה אקרי כבוד ואקרי אל יקר על יקר נהירו על נהירו ושלטנו על שלטנו כדין בההיא שעתא דשמים עאל לחופה ואתי ונהיר לה כל אינון חברייתא דאתקינן לה כלהו אתפרשי בשמהן תמן הה"ד (שם יט ב) ומעשה ידיו מגיד הרקיע מעשה ידיו אלון אינון מארי קיימא דברית בהדי כלה ואינון מארי קיימא דברית אקרון מעשה ידיו כמה דאת אמר (שם ז יז) ומעשה ידיו כוננהו דא ברית קיימא דחתים בצפרא דבר נש:

תרגום: רבי שמעון היה יושב ועוסק בתורה כלילה שבו הכלה מתחברת דבעלה. שנינו, כל אותם החברים בני היכל הכלה, הצטרפו באותו לילה שהכלה עתידה להיות ליום אחר בתוך החופה עם בעלה להיות עמה כל אותו הלילה, ולשמוח עמה בתקוניה שהיא מתקנת לעסוק בתורה, מתורה לנביאים, ומנביאים לכתובים, ודברקות הפסוקים, ובסודות החכמה, בגלל שאלו הם תקוניה ותכשיטיה, והיא ונערותיה נכנסות ועומדות על ראשיהם [של הלומדים], ומתקנות על ידיהם, ושמחה בהם כל אותו הלילה. ולמחרת לא נכנסת לחופה אלא יחד איתם, ואלה נקראים בני החופה. וכיון שנכנסת לחופה, הקדוש ברוך הוא שואל עליהם ומצרך אותם, ומעטר אותם דעטרת הכלה. אשרי חלקם. והיה רבי שמעון וכל החברים מרננים ברנת התורה, ומחדשים דברי תורה כל אחד ואחד מהם, ורבי שמעון וכל שאר החברים היו שמחים. אמר להם רבי שמעון, בני, אשרי חלקכם, בגלל שמחר לא תכנס הכלה לחופה אלא יחד איתכם, בגלל שכולם שמתקנים תקוניה כלילה הזה ושמחים בה, כולם יהיו רשומים וכתובים בספר הזכרונות, והקדוש ברוך הוא מצרכם בשבעים ברכות ועטרות של עולם העליון.

פתח רבי שמעון ואמר, "השמים מספרים כבוד אל וגו'", פסוק זה הרי בארנוהו. אבל בזמן הזה שהכלה מתעוררת להכנס לחופה, למחרת מתקנת ומאירה בהקויה יחד עם החברים ששמחו עמה כל אותו הלילה, והיא שמחה איתם. ולמחרת כמה אוכלוסים, כבאות, ומחנות נכנסים איתה, והיא וכולם מחכים לכל אחד ואחד שתקנו אותה כלילה הזה. כיון שמתחברים כאחד והיא רואה את בעלה, מה כתוב, "השמים מספרים כבוד אל". "השמים" זה החתן שנכנס לחופה. "מספרים" מאירים כזהר הספיר שמאיר וזוהר מסוף העולם ועד סוף העולם. "כבוד אל" זה כבוד כלה שנקרא "אל", שכתוב "אל זועם בכל יום". בכל ימי השנה נקרא "אל", וכעת שהרי היא נכנסת לחופה, נקרא "כבוד" ונקרא "אל". כבוד על כבוד, אור על אור, שלטון על שלטון. ואז באותה השעה שהשמים נכנס לחופה וברא ומאיר לה, כל אותם החברים שהתקינן אותה, כולם מתפרשים בשמותם שם. וזהו שכתוב "ומעשה ידיו מגיד הרקיע". "מעשה ידיו" אלה אותם בעלי הברית יחד עם הכלה. ואתם בעלי קיום הברית נקראים "מעשה ידיו", כמו שנאמר "ומעשה ידיו כוננהו", זו ברית שחתומה בצפרא הבן אדם.

³¹⁹⁶ ז"ל: ת"ח כל ב"ר ללא מני חושבנא דא אינון שבע שבתות תמימות למזכי לדכיותא דא לא אקרי טהור ולאו בכלל לטהור הוא ולאו הוא כדאי למהוי ליה חולקא באורייתא ומאן דמטי טהור להאי יומא וחושבנא לא אתאביד מניה כד מאטי להאי ליליא לבעי ליה למלעי באורייתא ולאחחברה בה ולנטרר דכיו עלאה דמטי עליה בההוא ליליא ואתדכי ואוליפנא:

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

לאורייתא דבעי ליה למלעי בהאי ליליא אורייתא דבע"פ בגין דיתדכון (ס"א דיתדבקה) כחדא ממזבועא נחללא עמיקא לכתר בהאי יומא ליתי תורה שכתב ויתחבר (ס"א דהו) דה וישתכחון כחדא בזוגא חד לעילא כדין מכריזי עליה ואמרי ואני זאת בריתי אותם אמר יי' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיו וגו' ועל דא חסידי קדמאי לא הוו ניימי בהאי ליליא והוו לעאן באורייתא ואמרי ניתי לאחסנא ירותא קדישא לן ולבנן בתרין עלמין וההוא ליליא כנסת ישראל אתעטרא עלייהו ואתיא לאזדוגא ביה במלכא ותרואיהו מתעטרי על רישייהו דאינון דזכאן להכי:

ר"ש הכי אמר בשעתא דמתכנסי חזרייא בהאי ליליא לגביה ניתי לתקנא תכשיטי כלה בגין דתשתכח למחר בתכשיטהא ותקונהא לגבי מלכא כדקא יאות זכאה חולקהון לחזריא כד יתבע מלכא למטרוניתא מאן תקין תכשיטהא ואנהיר עטרהא ושוי תקונהא ולית לך בעלמא מאן דידע לתקנא תכשיטי כלה אלא חזרייא זכאה חולקהון בעלמא דין ובעלמא דאתי תא חזי חזרייא מתקני בהאי ליליא תכשיטהא לכלה ומעטרי לה בעטרהא לגבי מלכא ומאן מתקין ליה למלכא בהאי ליליא לאשתכחא בה בכלה לאזדוגא בה במטרוניתא נהרא קדישא עמיקא דכל נהרין אימא עלאה ה"ד ראינה וראינה בנות יון במלך שלמה וגו' לכתר דאתקנת ליה למלכא ואעטרת ליה אתיית לדכאה לה למטרוניתא ולאינון דמשתכחי גבה למלכא דהוה ליה בר יחידאי אתא לזוגא ליה במטרוניתא עלאה מאי עבדת אמיה כל ההוא ליליא עאלת לבי גניזהא אפיקת עטרא עלאה בשבעין:

אזני יקר סחרנהא ואעטרת ליה אפיקת לבושין דמילת ולבשיטת ליה ואתקנת ליה בתקוני דמלכין לכתר עאלת לבי כלה חמאת ועולימתהא דקא מתקני עטרהא ולבושהא ותכשיטהא לתקנא לה אמרה לון הא אתקנת בי טבילה אתר דמיין נבעין וכל ריחין ובוסמין סוחרני אינון מיין לדכאה לכלתי ליתי כלתי מטרוניתא דברי ועולימתהא ויתדכון בההוא אתר דאתקנת בההוא בי טבילה דמיין נבעין דעמי לכתר תקינו לה בתכשיטהא אלבישו לה לבושהא אעטרו לה בעטרהא לכתר כד ייתי כרי לאזדוגא במטרוניתא יתקין היכלא לכלהו וישתכח מדוריה זכו כחדא כד מלכא קדישא ומטרוניתא וחזרייא כהאי גוונאי ואימא עלאה דמתקנת כלא אשתכח דמלכא עלאה ומטרוניתא וחזרייא מדוריהון כחדא ולא מתפרשין לעלמין ה"ד יי' מי יגור באהלך וגו' הולך תמים ופועל דק מאן הוא פועל דק אלא אלין אינון דמתקני למטרוניתא בתכשיטהא כלבושהא בעטרהא וכל חד פועל דק אקרי א"ר חייא אלמלא לא זכינא בעלמא אלא למשמע מלין אלין דיי זכאה חולקהון דאינון דמשתדלי באורייתא וידעין אורחוי דמלכא קדישא דרעותא דלהון באורייתא עלייהו כתיב כי בי חשק ואפלטוהו וכתוב אחלצהו ואכבדהו.

תרגום: בא וראה כל אדם שאינו מונה חשבון זה, אותן שבע שבתות תמימות לזכות לטהרה הזו, לא נקרא טהור, ואינו בכלל של טהור, ואינו כדאי להיות לו חלק בתורה. ומי שמגיע טהור ליום הזה, והחשבון לא נאבד ממנו, כשמגיע ללילה הזה, צריך לו לעסוק בתורה ולהתחבר עמה, ולשמור טהרה עליונה שמגיעה עליו באותו הלילה ונטהר. ולמדנו שהתורה שצריך לו לעסוק בלילה הזה תורה שבעל פה, כדי שיטהרו (שיתדבק) כאחד ממעיין הנחל העמוק, אחר כך ביום הזה תבא תורה שכתב ויתחבר (בהם) עמה, וימלאו כאחד בזוג אחד למעלה, אז מכריזים עליו ואומרים, ואני זאת בריתי אותם אמר ה' רוחי אשר עליך ודברי אשר שמתי בפיו וגו', ועל כן חסידים הראשונים לא היו ישנים בלילה הזה, והיו עוסקים בתורה, ואומרים נביא את הירושקה הקדושה לנו ולבנינו בשני עולמות. ואותו הלילה מתעטרת כנסת ישראל עליהם ובאה להזדווג עם המלך, ושניהם מתעטרים על ראשם של אותם שזוכים לזה.

רבי שמעון כך אמר, בשעה שמתכנסים החזרים בלילה הזה אליו, נבוא לתקן את תכשיטי הכלה, כדי שתמלא למחר בתכשיטיה ובתקוניה אל המלך כראוי. אשרי חלקם של החזרים, כשיבק המלך את המלכה מי תקן תכשיטיה והאיר את העטרת שלה ושם את תקוניה. ואין לך בעולם מי שיודע לתקן את תכשיטי הכלה אלא החזרים. אשרי חלקם בעולם הזה ובעולם הבא. בא וראה החזרים מתקנים בלילה הזה את התכשיטים לכלה ומעטרים אותה בעטרה שלה אל המלך, ומי מתקין

שעה"כ

שלא ישן בלילה הזאת כלל אפילו רגע אחד ויהיה עוסק בתורה כל הלילה, מובטח לו שישלים שנתו ולא יארע לו שום נזק בשנה ההיא, וכמ"ש הרשב"י בהקדמת בראשית וז"ל, דיפוק ההוא שתא בשלם כו', ע"ש. ולא עוד אלא שהוראת חיי האדם בשנה ההיא תלויה בענין זה, כי אם לא ישן כלל ודאי שלא ימות בשנה ההיא ודי בזה. ולכן פשט המנהג הזה בישראל לעסוק בתורה כל ליל חג השבועות. ואמנם הענין הוא זה, כי ע"י היותם עוסקים בתורה כל הלילה, הם ממשיכים את הכתר הנז' בז"א³¹⁹⁷ שהוא בחי' דיקנא דא"א, שז"א עולה עד שם כנז'³¹⁹⁸.

וזהו הסדר של המקרא שתעסוק בו בלילה הזה כדי להמשיך הכתר הנז', תתחיל מפרשת בראשית, ותקרא פרשת בראשית עד (בראשית ב ד) אלה תולדות השמים והארץ בהבראם כו'. ואח"כ תדלג ותקרא ג' פסוקים האחרונים של בראשית, ומשם ואילך תקרא ג' פסוקים הראשונים וג' האחרונים מכל פרשה ופרשה משאר הפרשיות. ואם נודמנה פרשה קטנה של ד' או של ה' פסוקים, הן בהתחלת איזה פרשה הן בסופה, תקראנה כולה. וכשתגיע לפרשת יתרו אז תקרא ג' פסוקים הראשונים, ותדלג ותקרא מן (שמות יט א) בחדש השלישי לצאת בני ישראל עד סוף פרשת יתרו³¹⁹⁹. וכשתגיע לפ' משפטים, תקרא שלשה פסוקים הראשונים, ותדלג ותקרא מן (שמות כד א) ואל משה אמר עלה אל ה' כו' עד תשלום הפרשה. וכשתגיע לפרשת ואתחנן, תקרא שלשה פסוקים הראשונים ותדלג ותקרא עשרת הדברות השניות, שהם מן (דברים ה א) ויקרא משה אל כל ישראל עד סיום פרשת שמע ישראל, שהוא עד (שם ו ט) ובשעריך, ומשם תדלג ותקרא שלשה פסוקים האחרונים. וכשתגיע לפרשת ראה, תקרא ג' פסוקים הראשונים, ותדלג ותקרא מן (שם טז ט) שבעה שבועות תספר לך עד סוף הפרשה. וכשתסיים לקרוא כל הפרשיות על הסדר,

- מאיר הכוונה -

למלך זלילה הזה להמלא עם הכלה להזדווג עם המלכה, הנהר הקדוש העמוק של כל הנהרות, האם העליונה, זהו שכתוב לאינה וראינה צנות ליון במלך שלמה וגו', אחר שהתקינה את המלך ועטרה אותו, היא באה לטהר את המלכה ואת אותם שנמלאים עמה. (משל) למלך שהיה לו בן יחיד, בא לזווג אותו עם המלכה העליונה, מה עשתה אמו כל אותו הלילה נכנסה לבית גזיזה הוליאה עטרה עליונה עם שבעים אבנים יקרות סביבה, ועטרה אותו הוליאה כלי מילת והלבישה אותו ותיקנה אותו בתקוני מלכים, אחר כך נכנסה לבית הכלה ראתה את נערוותיה שמתקנות את העטרה שלה ואת לבושה ואת תכשיטיה, לתקן אותה אמרה להן, הכי התקנתי בית טבילה, מקום שמים נובעים וכל הריחות והבשמים סביב אותם המים, לטהר את כלתי שתבא כלתי המלכה של בני ונערוותיה, ויטהרו באותו מקום שהתקנתי באותו בית הטבילה של המים הנובעים שעמי. אחר כך תקנו אותה בתכשיטיה הלבישו אותה את לבושה עטרו אותה בעטרה שלה. למחר כשיבא בני להזדווג עם המלכה, יתקן היכל לכלם וימלא את מדורו עמכם כאחד. כך המלך הקדוש והמלכה והחברים כדוגמא זה, והאם העליונה שמתקנת את הכל נמלא שהמלך העליון והמלכה והחברים מדורם כאחד ואין נפרדים לעולמים, זהו שכתוב ה' מי יגור באהלך וגו' הולך תמים ופעל לדה, מיהו פעל לדה, אלא אלו שמתקנים את המלכה עם תכשיטיה ולבושה שלה, וכל אחד נקרא פעל לדה, אמר רבי חייל, אלמלא לא זכיתי בעולם אלא לשמוע את הדברים הללו די לי. אשרי חלקם של אותם שעוסקים בתורה ויודעים את דרכי המלך הקדוש, שראונם בתורה, עליהם כתוב כי צי חשק ואפלטוהו, וכתוב וחללנו ואכזבנו.

³¹⁹⁷ בפע"ח דז"א ונ"ל שזה טעות.

³¹⁹⁸ עי' לש"י כללים ח"א לו ע"ג (וכן הוא בח"ב יז ע"ב בשם הרש"ש), שייסד שכל עילוי באורות אינו יכול להיות עלייתם למעלה ממש, דא"כ לא יהיה זה עילוי, אלא אדרבא כעין מיתה, שכן עיקרם הפך להיות נעלם. אלא בע"כ דעיקר עניינו הוא שנמשך מבחינות עליונות יותר אור גדול לבחינות התחתונות, עד שמתעלה התחתון במקומו ונהפך להיות במדרגת העליון.

עי' לעיל הערה 1009, ויתכן שהכל שם.

³¹⁹⁹ לא מובא בפע"ח לקרא ביתרו יותר מכל פרשה, וכן בכלום חוץ משל בראשית.

שעה"כ

תקרא כל נביא ונביא, וכל כתוב וכתוב מן הכתובים ע"ד הנז', ג' פסוקים ראשונים וג' אחרונים שבכל א' וא', מהם עד שתסיים כל הכ"ד ספרים. והפסוקים של מגילת איכה תקראם בלחש, מפני שהוא יו"ט. ומגלת רות תקראנה כולה. ובהגיעך אל יחזקאל, תקרא הפטרת יום א' של שבועות כולה, שהיא מן (יחזקאל א א) ויהי בשלשים שנה כו' עד תשלומה³²⁰⁰. ותדלג אל פסוק (שם ג יב) ותשאני רוח כו', ומשם תדלג אל שלשה פסוקים האחרונים שבו. ובהגיעך אל חבקוק, תקרא שלשה פסוקים הראשונים שבו, ותדלג אל פסוק (חבקוק ב כ) וה' בהיכל קדשו כו' (ג א) תפלה לחבקוק כו' עד סוף חבקוק, כי זאת היא הפטרת יום ב' דשבועות. וזהו הסדר המוכרח בענין המקרא, ואח"כ שאר הלילה בסודות התורה, ובס' הזוהר כפי השנת שכלך³²⁰¹.

ובהגיע אשמורת הבוקר, מעט קודם עלות השחר בעת שמשחירין פני הרקיע במזרח, אשר אז נק' אילת השחר כנודע (זהר ח"ב י ע"א, מדרש תהלים כב), אז צריך שתטבול במקוה, ותכוין אל המקוה העליון³²⁰² שהוא כתר עליון דז"א³²⁰³ הנמשך לו בלילה הזה, והוא נקרא שער החמשים כמ"ש³²⁰⁴, ועליו נאמר (יחזקאל לו כה) וזרקתי עליכם מים טהורים כו', ועי"כ אנו מקבלים תוספת קדושה מבחי' הכתר הזה. ושעם הדבר הוא לפי שאנחנו בלילה הזה עושים ב' דברים: הא', הוא להמשיך את כתר העליון דז"א³²⁰⁵ ע"י עסק התורה כנז'. ואחר כך, באשמורת הבוקר אנו נעשים שושבינין³²⁰⁶ דמטרוניתא רחל נוק' דז"א, ומוליכין את הכלה הכלולה לבית הטבילה, וטובלת במקוה העליון הנז' שהוא הכתר הנז'. וגם אנחנו שושבינין דילה טובלים עמה, אבל אל תטעה לומר כי אז היא עולה עד (פט ע"ב) הכתר דז"א, אבל היא מקבלת במקומה למטה מהרה וטבילה מלמעלה מכתר דז"א, בסוד (יחזקאל לו כה) וזרקתי עליכם מים טהורים כנז'. ואחר כך ע"י תפלת שחרית ומוסף דיום שבועות ממש, אז היא עולה כמוהו, ואז הם מזדווגים יחד כנ"ל³²⁰⁷. ובחי' טבילת הכלה ושושבינין דילה נזכרים בס"ה בפ' אמור³²⁰⁸.

ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל תוספת ביאור בענין הזה, והוא כי כבר נתבאר אצלנו כי הכתר דז"א והכתר דנוק' תמיד נעשים ברנע אחד³²⁰⁹. והענין הוא כי החסד המתפשט

- מאיר הכוונה -

³²⁰⁰ של הפרק ואשמע קול מדבר.

³²⁰¹ עי' נספח בסוף הספר מפע"ח קכז ע"ג.

³²⁰²

³²⁰³ בז"א *##??

עליון דז"א נמחק בפע"ח.

³²⁰⁴ עי' לקמן הערה 3211.

³²⁰⁵ בז"א *##או שעכשיו ז"א עלה לא"א

³²⁰⁶ עי' לעיל הערה 2210.

³²⁰⁷ אם היא עלתה כמוהו ממש בכתר א' א"כ גדלה עלייתה ביר"ט של שבועות יותר משל שבת, ועי' ע"ח שער מיועט הירח פרק ב: אלו לא חטא אדם הראשון, היה מעורר מ"נ באותו שבת הראשון ועל ידי זה היו מזדווגין זר"נ פנים בפנים, בבחי' יותר³²⁰⁷ עליונה שבכולם, שישתמשו שניהן בכתר אחד, ופנים בפנים, אשר אין הגדלה גדולה מזה, ותהיה היא מקבלת מאמא עלאה שלא על ידו. וכו' ואח"כ כשבא יום שבת ראשון, חזרה הנוקבא להתתקן בכל הו' בחי' הנ"ל, ונגמרה בחי' הו' והוא שחזרה עמו פב"פ בכל שיעור קומתו, זולת בחינת הכתר לבד שהיה גדול מכתרה, אחר שהיא בחי' יותר עליונה מכולם³²⁰⁷ וגבוה ממנה, ולכן היתה עדיין צריכה לקבל מאמא על ידו, ואז לא היו משתמשין בכתר אחד, שהיא הבחי' היותר עליונה מכולם כנ"ל. @

³²⁰⁸ עי' לעיל הערה 3196. וצ"ע אם יש שם מקוה @

³²⁰⁹ פע"ח: והענין נ"ל שכך שמעתי ממורי ז"ל כי הנה ידעת איך הכתר של ז"א וכתר של נוקבא נעשין ברנע א' והוא כי החסד שבת"ת ז"א היינו חסד ג' נחלק לב' חציו עולה למעלה בכתר וחציו יוצא אל האחוריים לצורך המלכות וכאשר עולה החסד למעלה אז יורד הכתר של ז"א מלמעלה ויורד עד ראש ז"א ונתקן אז בחינת הכתר של ז"א נמצא כי בחי' החסד העולה היא גורם ירידת הכתר והנה כתר נקרא שער הנ' דבינה לפי שאין הכתר ז"א נעשה כל עצמו רק מגופא דבינה כנודע והנה יש בה נ' שערים והם סוד ה"ח וכשנגמר תכלית כל החסדים לכנס אז יורד הכתר נמצא כי הכתר כל עיקרו אינו אלא מבחינת החסדים והוא אחרון שבכולם ולכן באותו החסד הנחלק וגורם לכתר לירד הוא משפיע אל הנוקבא וטובלת בו ונטהרת.

שעה"כ

בת"ת דו"א להיותו במקום מגולה כנודע, לכן ניתוסף הארתו ונגדל כפלים ונחלק לב', חציו עולה למעלה בכתר דו"א וחציו יוצא ממקום החזה דרך אחורי הת"ת וניתן אל רחל נוקבא דו"א לצורך כתר שבה. והנה בעלות חצי החסד הנז' עד מקום הכתר דו"א, אז יורד הכתר דו"א מלמעלה שהוא בחי' דיקנא דא"א³²¹⁰ כנז', ויורד עד ראש ז"א, ונעשה בו בחי' כתר על ראשו. ונמצא כי עליית חצי החסד הנז' גורם ירידת הכתר בראשו של ז"א, ולכן הכתר של ז"א נקרא שער החמשים של בינה כנז' בס' התיקונים (עו ע"ב³²¹¹). והענין הוא כי נודע שאין כתר דו"א נעשה³²¹² אלא מחצי הת"ת האחרון של אימא עצמה, והוא עצמו נעשה כמו שהוא בבחי' הכלי והעצמות שבתוכו בחי' כתר על ראש ז"א. והנה יש באימא ג' שערים, שהם סוד ה' חסדים שבה³²¹³, וכשנגמרים אלו ה' חסדים שלה להתפשט (בכח"ב) דו"א, אז יורד חצי הת"ת של אימא להיות כתר בראשו. ונמצא כי ענין הכתר אינו אלא ע"י החסדים של אימא שהוא החסד שבת"ת דו"א כנז' ולכן נקרא שער החמשים, ולכן בא הכתר דו"א באחרונה מכל שאר בחינות דו"א. והנה באותו חציו של החסד דת"ת דו"א הנחלק ועלה למעלה בכתר דו"א, וגורם לכתר שהוא שירד ברישא דז"א, הנה מאותו החצי החסד שהוא בחינת מים כנודע (זחר ח"ב קעה ע"ב), משם נמשכים בנקבב וטובלת בהם כנז' בסוד (יחזקאל לו כה) וזרקתי עליכם מים טהורים כו'.

ואמנם בענין כוונת טבילה זו שבאשמורת הבוקר שמעתי ושכחתי, ושאלתי את פי הה"ר יצחק ז"ל אם היה זוכר, וא"ל כי לא היה זוכר היטב. אבל הנלע"ד שזה הוא מה ששמע ממורי ז"ל³²¹⁴, והוא שיכוין להמשיך בחי' הכתר שבה ג"כ כנז', וזהו יהיה ע"י הטבילה הזו, ותכוין בב' אותיות י"ה הראשונות שבהויה דע"ב ודס"ג, שהם יו"ד ה"י יו"ד ה"י, והם בגימ' ע'. ותחבר ג"כ עמהם שני מילויי הויות דע"ב ס"ג, שהם מ"ו ל"ז כנודע, והם

- מאיר הכוונה -

עי' ע"ח שער כה (ב) פרק ב כלל ו': הנה נ' שערים שבבינה הם ה"ג שבה, כל א' כלול מ'. גם יש נ' שערים מה"ח כל א' כלול מ', הם נ', ואלו הה"ח שהם נ' שערים נכללין בז"א ומתפשטין בו כנודע. והנה משליש החסד שבת"ת המתחלק חצי לכתר שבה וחצי לכתר שבו, אז ע"י עליית החסד יורד ת"ת דאמא להעשות כתר לז"א כנודע. נמצא שאותו חסד גורם כניסת הכתר, לכן נאמר בתקונים (דף סח ע"ב עו ע"ב) כ"ע דא איהו שלימו דנ' שערי בינה, כי הכתר נקרא שער הנז', יען אינו נגמר ליכנס עד עלות החסד ההוא, והוא נקרא שער הנז' שהוא של הה"ח, הנחלקים לנז' כנזכר, לפי שאין חסד זה עולה אלא אחר שנגמרו כל הנז' שערי בינה, שהם ה"ח להתפשט בז"א, וזה בא באחרונה ונקרא שער נ' לסבה זו.

³²¹⁰ שהוא בחי' דיקנא דא"א נמחק בלש"ו ובפע"ח.

³²¹¹ ז"ל: כתר עליון דא איהו שלימו דחמשין שערי בינה ודא איהו דלא אתייהיב למשה דעליה אתמר נתיב לא ידעו עיט ועליה אמרו זכרונם לברכה במופלא ממך אל תדרוש וכו' בגין דאיהו מקור דלית ליה סוף ובמקור דלית ליה סוף מאן יכיל לאשגא ולאשכחא ליה (סיפא).

תרגום: כתר עליון זוהי שלמות של חמשים שערי בינה וזהו שלא נתן למשה שעליו נאמר נתיב לא ידעו עיט ועליו אמרו זכרונם לברכה במפלא ממך אל תדרוש וכו' משום שהוא מקור שאין לו סוף ובמקור שאין לו סוף מי יכול להשיג ולמצא לו (סוף). ועי' הערה 3209.

³²¹² עי' כללים ח"א כט ע"א, הכתר דז"א הוא מת"ת דא"א ומהמזלין, ע' מוחין דצלם (פרק ז). ז"ל הע"ח: כלי הכתר דז"א נעשה מת"ת דאמא, ומת"ת דאבא נעשה (לו) נשמה שבכתר (שהוא ג' אור הדעת) [שהוא אור]. וכבר ידעת שהכתר (דז"א) בבחי' אר"מ [מכאן עד הסוף הערת הצמח], וגם הכתר דז"א נעשה מת"ת דא"א וכתר אמיתי נעשה מא"א עצמו, כנזכר בכוונת ליל שבועות, ואין הכתר נמשך ובא עד שיושלם להתקן כל גופא.

³²¹³ עי' תיקו"ז ג ע"ב: כגוונא דא יו"ד איהו עשר ה' חמש עשר זמנין חמש אינון חמשין עשר בכל ספירה מאלין חמש מחסד עד הוד יסוד נטיל לון כלהו ואיקרי כ"ל כליל מאלין חמשין וכורסיא דלתתא ים המלח כסא דין

תרגום: כדוגמא זה, יו"ד הוא עשר, ה' חמש, עשר פעמים ה' הם חמשים, עשר בכל ספירה חמש האלו מחסד עד הוד, היסוד נוטל את כולם ונקרא כ"ל, כלול מהחמשים הללו, והכסא שלמטה ים המלח, כסא הדין.

³²¹⁴ פע"ח: ובענין הטבילה של אשמורת יום השבועות כנ"ל אמר לי רבי יצחק הכהן כי נלענ"ד שהם אלו השמות ואיני זוכר היטיב והם להמשיך אל כתר שלה שעושה עתה כנ"ל ע"י הטבילה הם בחי' כתר זה

שעה"כ

בג'מ' פ"ג, ויהיה הכל בג'מ' קנ"ג, הסר משם ב' כוללים של ב' השמות הנז', וישארו בג'מ' קנ"א כמנין מקו"ה. ותכוין שהיא טובלת עתה במקוה הזה לקבל הכתר שבה כנו', וזהו הנראה לע"ד ששמע בזה ואינו זוכר היטב.

ענין ב' הלחם שהיו מקריבים ביום חג השבועות יובן במש"ל בענין השעורים³²¹⁵ שהיו מקריבים בלילה הא' בספירת העומר. ושם ביארנו כי אז לא נתנו בנקבה רק הה' גבורות מנצפ"ך, שהם אותיות כפולות. ואם תכלם ב"פ יהיה מספרם תק"ס, ועשרה אותיות שבהם, הם תק"ע. ועם ה' אותיות השרשיות, הרי הם תקע"ה כמנין שער"ה. אבל עתה ביום חג השבועות יום החמישים לספירת העומר, אז מזדווגים זו"ן, ונותן בה טפת מ"ד שהם ה' חסדים, וכנגדם היו מקריבים שתי הלחם מן החטים, כי חטה היא בג'מ' כ"ב, והם סוד כ"ב אותיות דאלפא ביתא, שהם כלולים בטיפת הה' חסדים³²¹⁶ שמהם נוצר הולד כנודע, כי ה' אותיות מנצפ"ך היתירות על כ"ב אותיות האלפא ביתא שהם בחי' הה"ג³²¹⁷, וכבר נכנסו בליל א' של העומר בסוד מנחת שעורים למעם הנז'³²¹⁸.

יום שבועות יקרא ג"פ י"ג מדות, ואח"כ יאמר תפלה זו: רבש"ע מלא כל משאלותי והפק רצוני ותן שאלתי לי ולבני ביתי (פט ע"ג) לעשות רצונך בלבב שלם, ומלטנו מיצר הרע ומפגע רע, ותן חלקנו בתורתך וזכנו ללמוד תורה וחכמה לעשות מע"ט בעיניך וללכת בדרכים ישרים לפניך, וקדשנו בקדושתך כדי שנזכה לחיים טובים הארוכים ולהיי העוה"ב, ושמרנו ממעשים רעים ומיצר הרע ומכל שעות רעות המתרגשות לבא בעולם, והבוטח בה' חסד יסובבנהו, אמן כן יהי רצון. ויחזור התפלה ג"פ, ואחר כך יקרא ג"פ ואני תפלתי לך ה' עת רצון כו' (תהלים סט יד), וכן יעשה במוסף וביום ב' ביוצר.³²¹⁹

- מאיר הכוונה -

³²¹⁵ עי' דע"ה ח"א פ ע"א: מצות העומר אשר הוא ממחרת דיום ראשון של פסח, הנה נודע הוא מדברי האריז"ל (בכוונת ליל ז' של פסח, ע' שער הכוונות פו ע"ג פט ע"ב) כי הוא להמשיך בהנוק' העטרה דגבורה לצורך בניינה, כי ממחרת יום א' של פסח עד חג השבועות נמשך ונעשה בנין הזר"ן ושלימותם, ובנין הנוק' הרי הוא מהגבורות, וזה נמשך בה ע"י העומר שהוא מן השעורים. כי הגבורות הנה הם מה' אותיות מנצפ"ך הכפולות, וב' פעמים מנצפ"ך הרי הם תק"ס, ועם העשר אותיות הוא תק"ע, ועם ה' אותיות השרשיות הוא תקע"ה כמנין שער"ה חסר ו' (כי כן הוא בתורה ס"פ וארא ט לא) כי השערה אביב, אשר משם הוא הלימוד על העומר שהוא מן השערה, כמ"ש בתו"כ ויקרא ב' י"ד הובא במנחות סח ע"ב). ולא היה העומר רק עשרון אחד שהוא כנגד הנוק' אשר עיקר בניינה הוא מהגבורות. משא"כ שתי הלחם אשר בחג השבועות שהם להמשיך את החסדים, הנה הם באו מן החיטים, כי חטה הוא גימ' כ"ב שהם הכ"ב אותיות החסדים. ולכן הם שני עשרונים, והם שתי לחם, כי הם כנגד הזר"ן להמשיך ולהשלים החסדים בשניהם, [וע' עוד ברע"מ פ' אמור צח רע"א] כי בשבועות נשלמים שניהם בהמוחין דגדלות, ומתמתקים אז עי"ז הגבורות ג"כ. ולכן הם נאפות חמץ, כי הם באים לתקן את הגבורות ג"כ, ולתיקון שניהם שהוא הן לז"א והן להנוק', משא"כ העומר תיקונו הוא רק להנוק' לבד, ולכן הוא עשרון אחד ולהמשכת הגבורות לבד ולכן היא מן השעורים.

³²¹⁶ פע"ח: "הה' חסדים" נמחק, ובמקומו איתא "החסדים".

³²¹⁷ עי' שער כה סוף ד ע"ג ז"ל: סוד (אותיות) מנצפ"ך כפולות פתוחות וסתומות. והטעם כי הפתוחות הם ה' חסדים שהם פתוחות להשפיע, וסתומות הם גבורות והם דין. מש"כ הפתוחות - היינו הארוכות שהם בסוף התיבות (לש"ו), אמנם עי' שעה"כ פה ע"ג ששמע אחרת. וכן עי' שעה"ק סח ע"ג: הפתוחות הם ה' חסדים ולכן הם פתוחות להשפיע והסתומות הם הגבורות כי הם דינים ונסתמו מלהשפיע. אמנם בשמן ששון סוף דרושי שבועות משמע כדברי הלש"ו.

³²¹⁸ א"ש הרי נתבאר טעם למה הם מחיטים אמנם לא נתבאר למה הם שתי הלחם ואפשר שלהיות מנצפ"ך כפולים גם שאר הכ"ב אותיות הם כפולות פעמים ולכן הם שתי הלחם ב"פ חטה שהם כ"ב כנלענ"ד (הגוב"י). אמנם לא נתבאר - עי' רע"מ ח"ג צח ע"א ובספר הדע"ה ח"א דורש ו' סי' ד' אות יג אות קטן ג' (לש"ו).

³²¹⁹ פע"ח: וכן בפסח ובסוכות ויכוין כ"ד שמות הנ"ל בניקודים הנ"ל מ"ש בזוהר פרשת בראשית (עי' הערה 3195) כל שתא איקרי אל והשתא איקרי כבוד אל כי לכל השנה אין לה שם א"ל אבל עתה יש לה דעת יותר פנימי והוא שם ס"ג גי' כבוד א"ל ודעת זה אין לה אלא בעת הזווג שהוא יום השבת ויום שבועות שאז דוגמת שבת כנודע לכן אינו רק יום א' ולא ז' ימים כמו פסח וסוכות.

שעה"כ

ענין בין המצרים

והם כ"א ימים שבין י"ז לתמוז עד תשעה באב מנהג טוב וכשר הוא מאד לכל בעל נפש לשבת באבלות אחר חצי היום בכל אלו הימים ולבכות בכיה ממש על חורבן הבית וטעם היות זה אחר חצות היום הוא כי אז הוא התעוררות הדינין בסוד כי ינטו צללי ערב (ירמיהו ד) אשר לסבה זו נשרף ההיכל אחר חצי היום ודבר זה עושה תועלת גדול בנפש האדם וענין חצות הלילה אין צורך להזכירו כי אפי' בכל שאר הלילות צריך להתאבל על החורבן ומכ"ש בלילות בין המצרים שצריך להוסיף בבכי ועליו נאמר שמחו את ירושלם כו' כל המתאבלים עליה

גם צריך לזוהר ולהמנע מלאכול בימים ההם שום פרי חדש ושלא ללבוש שום לבוש חדש כדי שלא יצטרך לברך עליו ברכת שהחיינו וכמו שנזכר ענין זה בספרי הפוס' האחרוני' וענין זה נוהג בשבתות ובר"ח אב

גם צריך לכוין כוונות אלו בעמיד' בכל הימים ההם הנה בברכ' אבות באותה ההויה הא' תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורת' היוצאת בחילוף אותיות שלפניה והיא טדה"ד ובהויה של אתה גבור תכוין שתאיר הויה זו אל תמורת' היוצאת בחילוף אותיות שלאחריו והיא כוז"ו ובהויה ג' שבאתה קדוש תכוין שתאיר זו ההויה אל תמורתה בא"ב דא"ת ב"ש והיא מצפ"ץ והנה ג' שמות הנז' טדה"ד וכוז"ו ומצפ"ץ הם בגימ' שי"ן עם הכולל ובברכת רצה תכוין כי מלת רצה היא בגימ' אלקים דמילוי ההין כי רצה הם אותיות צרה והוא סוד ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע שהוא שם אלקים דההין וז"ס בין המצרי' כי מן השם הנז' שהוא דין יוצאות בימים האלו הצרות גם תוסיף שם אדני עם רצה של אלקים הנז' ויהיו בגימ' שי"ן ותכוין כי ב' בתי דינין אלו שהם אלקים ואדני שהם סוד בין המצרים ב' מצרי' העולים בגימ' שי"ן יתמתקו ע"י ג' השמות הראשו' שנתכוונ' בהם בג' ברכות הא' והם טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ העולים בגימ' שי"ן כנו' ועי"כ אותו צרה יתהפכו לרחמים ויהיו רצה ה' אלהינו

ובברכת שים שלום באותם ב' שינין שבר"ת של שים שלום תכוין אל ב' השינין הנ"ל גם התיבות עצמם של שים שלום שניהם יחד עולות בגימ' שי"ן שי"ן הנז' ועוד יתירים ו' כנגד ו' שמות הנז' והם שם יהו"ה וג' תמורות והם טדה"ד כוז"ו מצפ"ץ ושם אלקים ושם אדני

ענין ט"ב

מה שנהגו ביום ט"ב במנחה לומר פסוקים של נחמות וגם לקום ולשבת על הספסלים למעלה ואדרבא נראה מן התלמוד בבלי כי לעת ערב הציתו אש בהיכל ביום ט"ב ונשרף בעת המנחה וכפי"ז היה ראוי להחמיר במנחה יות' מבשחר אבל הענין יובן במה שדרשו בגמרא ע"פ מזמור לאסף אלקי' באו גוים כו' והקשו מזמור קינה מבע"ל ותי' כי בתחי' התחילו האויבים להרוג את בני ישראל ואז חשבו ישראל שלא יהיה ח"ו תקומה למפלת' ויכלו ח"ו בחרב האויבים ובראותם שהציתו אש בהיכל לעת ערב שהוא זמן המנחה אז אמרו מזמור ושמחו שמח' גדולה וקבלו נחמה כי אם ח"ו לא היה הקב"ה משליך חמתו על העצים ועל האבנים לא היתה תקומה לשונאי ישראל וכמשז"ל כלה את חמתו ויצת אש בציון ונמצא כי לעת מנחת ערב שהציתו אש בהיכל אז אמרו ישראל מזמור וקבלו נחמה על צרתם א"כ המנהג הנז' הוא טוב ונכון ונלע"ד ששמעתי ג"כ ממורי ז"ל טעם אחר והוא כי אז במנחת ט"ב נולד המשיח הנקרא מנחם כנו' במדרש איכה רבתי (פט ע"ד)

דרושי ראש השנה הקדמה דרושי ר"ה

שעה"כ

ענין הסליחות של בני ספרד באשמורת הבוקר ליל חדש אלול עד יוה"כ, העיד לי כהר"י סאנ"ש ז"ל שהוא ראה למורי ז"ל שהיה אומר מלה במלה עם הצבור.

ענין ר"ה ויוה"כ נתתי אל לבי לחקור³²²⁰ ולתור בענין זה שתיקנו חז"ל בג' ראשונות ובג' אחרונות, והוקשה לי שינוי הלשונות, כי בברכת אבות תיקנו זכירה וכתובה, ובברכת גבורות זכירה לבד, כמ"ש "זוכר יצוריו" כו'. ובהודאה תיקנו כתיבה לבד, וכמ"ש "וכתוב לחיים טובים" כו', ובשים שלום זכירה וכתובה. ועוד כי הזכירה שבאבות היא זכירה בפני עצמה ואינה חוזרת על הספר, ובשים שלום אומר "ובספר חיים כו" נזכר ונכתב" כו'. ועוד כי בתחילה אנו מתפללים בעדינו ואומרים "זכרנו לחיים", ואח"כ אנו אומרים סתם "זוכר יצוריו". ובהודאה אנו אומרים "כל בני בריתך", ובשים שלום אנו אומרים "וכל עמך ישראל" כו'. ועוד מה לנו לשאול על הזכירה אחר שאנו שואלים על הכתיבה שהיא העיקר, ועוד מה ענין זכירה בתחיית המתים שאנו סומכים לה, ונאמן אתה להחיות מתים, ע"כ מצאתי.

עוד נמצא שנית קרוב אל האמור וז"ל, ענין ר"ה ויוה"כ נתתי אל לבי לחקור ולתור בענין תפילת ר"ה ויוה"כ לעבוד את בוראי עבודה שבלב זו תפילה (תענית ב ע"א) בימים נוראים אלו, אשר המלך העליון יושב על כסא דין, וראיתי כי הוסיפו בברכות מעין הימים, כי באבות הוסיף "זכרנו", ובגבורות "מי כמוך", ובקדושת ה', במקום "האל הקדוש" "המלך הקדוש". ובהודאה "וכתוב לחיים טובים", ובשים שלום "ובספר חיים ברכה", ובעבודה לא הוסיפו כלום. וראיתי שינויים בענין תוספות אלו, כי באבות תיקנו לומר זכירה וכתובה, ובגבורה זכירה בלא כתיבה, ובהודאה כתיבה לבד, ובשים שלום זכירה וכתובה. ועוד כי באבות תיקנו זכירה לחיים וכתובה בספר חיים, ובגבורה זכירה לחיים ובהודאה כתיבה לחיים, ובשים שלום זכירה וכתובה בספר חיים. ועוד כי באבות אנו מתפללים עלינו, ובגבורה על כל העולם סתם "זוכר יצוריו", ובהודאה על בני בריתנו, ובשים שלום אנו חוזרים ומתפללים עלינו "נזכר ונכתב לפניך אנו" כו'.

ויראה לי³²²¹ כי בכל ר"ה חוזר האצילות העליונה³²²² לכמות שהיה בתחילת בריאת העולם³²²³. וכבר ידוע דנוק' דז"א נפקא מתדבקא באחורי ז"א, לעומת החוזה כנגד ת"ת שבו³²²⁴. ובהיותם בסוד אחור³²²⁵, שהם דין, נפקא מסטרא דגבורות, והמוח הקודם בראש³²²⁶ היא גבורה, שנעשה לה בינה³²²⁷, ואח"כ חסד בסוד חכמה³²²⁸, בסוד ה' על י', סוד ה"י מאלקים³²²⁹. ולפי שהמוח הקודם בראשה הוא גבורה סוד הדין, לכן נעשה הדין

- מאיר הכוונה -

³²²⁰ פע"ח: זה מצאתי מכת"י מורי זלה"ה: ואין בעוד מקום בשעה, כדבר הזה.

³²²¹ יש רק עוד פעם אחת בשעה"כ.

³²²² זר"ן (ש"ש).

³²²³ פע"ח: אלא להיות כי הדברים חוזרים בזמנם בכל השנה למציאות הראשון

³²²⁴ ע' שער לו פרק ב: ועתה נבאר ג' בחי' אלו איך היו מתחלת בריאת העולם עד עתה. הנה בזמן העיבור היתה היא עדיין בבחי' נקודה א' כלולה מ', והיתה למטה מאחורי היסוד דז"א. וכאשר נברא העולם של אצילות ונולדו זר"ן, התחילה היא להתגדל עד יום ד' של ימי בראשית, ואז נגדלה כל ג' בחי' הנ"ל שיש בבחי' אחור באחור, והוא עד שתהיה בחי' פרצוף גמור ב"ס באחור באחורי החוזה, ושם היה שיעור קומתה משם ולמטה, וגם האורות של ה' ספירות ראשונות דז"א היו מאירין בה מלמעלה למטה אב"א. וכו' אח"כ ביום ו' חזרה להתגדל בבחי' הג' הנ"ל היתה פרצוף שלם בבחי' אחור באחור נגד החוזה דז"א, ואז יש בה ה' אורות של ה"ס ראשונות דז"א, שהם בחי' ה' ימים ראשונים דימי בראשית.

³²²⁵ פע"ח: אחוריים, ויש עוד מקום & אב"א.

³²²⁶ בראשה (כדלקמן וצ"ע).

³²²⁷ לה בינה נמחק בפע"ח ובמקומו איתא לבינה.

³²²⁸ עי' ביאורים ח"ב צד ע"ג: בהיותם בבחי' דין, יוצא תחילה מוח הגבורה שהוא בינה, ואח"כ מוח החסד שהוא חכמה.

³²²⁹ עי' ע"ח שער כה פרק ב אות ד: דע, שיש חילוק בין ראש השנה שהוא דוגמת (מעט) [עת] בריאת עולם לשאר ימות החול, והוא שבעת בריאת עולם וכן ברה"ה נמשכין בה (ה"ג) ע"י אמא עצמה בסוד (בראשית ב כב) ויבן ה' אלקים את הצלע, אך בשאר ימות, השנה אינן נמשכין לה

שעה"כ

ביום זה. ולכן נק' ראש השנה, כי גבורה היא ראש השנה שהיא נוק' דז"א הנק' שנה, וגבורה היא ראשה, ונעשה בינה לה³²³⁰ לנוק'³²³¹ דז"א. ונמצא שר"ה הוא כנגד בינה דנוק' דז"א שהיא גבורה. וכנגדה נאמר אני בינה לי גבורה (משלי ח יד).

והנה בז"א יש זכירה מצד חסד שיש בו³²³², וכתובה מצד גבורה שבו ע"י הבינה הנקראת כתיבה³²³³, וזכירה שמצד החסד היא ע"י היסוד ברית קדש, שממנו יוצאים הנשמות ומתגלה חסד בפום אמה³²³⁴, וממנו תוצאות חיים³²³⁵. ואנו מתפללים לה' ית', שיהיה מתגלה חסד עליון, לא לצורך נשמות כדרך הזווג, אלא לצורך חיים כדרך זווג חו"ב לצורך המלאכים³²³⁶, שהוא לצורך לתת להם חיים נצחיים לבד³²³⁷, ולפיכך נקראים חו"ב חיים, כי מהם תוצאות חיים למלך, ונקרא חיי המלך³²³⁸ כנו'. וזהו "מלך חפץ בחיים", והכוונה הוא כמו שהמלך העליון שהוא ז"א חפץ בחיים, ומושך משם³²³⁹ משך החיים לצורך עצמו, כך ימשיך משם³²⁴⁰ חיים לנשמתינו, ויתגלה חסד ביסוד³²⁴¹ שמשם נשמתינו, להמשיך לנו משם חיים, וזהו "זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים". וכל זה בסוד הנשמות אשר בנו.

- מאיר הכוונה -

הגבורות אלא ע"י זעיר אנפין לבד מאחוריו (וצ"ע כי גם בחול בשינת הלילה לוקחתם על ידי אימא עצמה וצ"ע וע"ש (קה"י)).

ע"י פרשת זהר בראשית כד ע"א ז"ל, ויבן יהו"ה אלה"ם את הצלע הכא אתרמיז רזא דיבום דאמרו ביה כיון שלא בנה שוב לא יבנה הה"ד (דברים כה ט) אשר לא יבנה את בית אחיו אבל לגבי קב"ה אתמר ביה ויבן יהו"ה אלה"ם אבא ואימא בני לה לגביה הה"ד (תהלים קמז ב) בונה ירושלם יהו"ה ו' דאיהו בן י"ה אבא ואמא עלייהו אתמר ויבן יהו"ה אלה"ם את הצלע אשר לקח מן האדם. ובתקו"ז כח ע"א ז"ל, אתמר התם לגבי אדם ויבן ה' אלקי"ם את הצלע אשר לקח מן האדם דא חכמה וביאה אל האדם דא עמודא דאמצעייתא דרגא דמשה והאי צלע איהו ודאי כלת משה (מהגוב"י). כאן רואים הארת הנוק' שלא על ידי הז"א.

נעשה המלכות בסוד מעיין חתום ונשמרת משום מגע זר כי הם נמשכים בה מאו"א והוא פירוש סוד ויבן ה' אלקים את הצלע (דע"ה ח"ב קכט ע"ג).

³²³⁰ פע"ח: לה בינה.

³²³¹ עיקר המוחין דנוק'?

³²³²

³²³³ ע"י זהר ח"א ריש לז ע"ב וצ"ע

³²³⁴ ע"י אד"ר קמב ע"א, ותאנא בצניעותא דספרא (כו ע"ב) אתפשט דכורא ואתתקן בתיקונוי ואתתקן תקוונא דכסותא דכיא [כאן הוא מקום תיקון המלכים, ה"ה מלך הדר, דהיינו הגילוי שבפומא דאמה - בהגר"א על ספד"צ כז ע"א ד"ה וז"ש מלכין], והאי הויא אמה דכיא. ארכיה דההוא אמה מאתן וארבעין ותמניא עלמין, וכלהו תליין בפומא דאמה דאתקרי יו"ד [תכלית המשכת הטיפה אל היסוד, ששם מתקבצים כל רמ"ח עלמין, ואח"כ מתגלים בעט' היסוד (ה"ה פומא דאמה) כדי ליתנם לנוק' (ב"ע רלד ע"ב)]. פומא דאמה אתקרי יו"ד מתגלה באופן כזה, י' הוא בסוד מידת החכמה, וגילוי הו"ד הוא כנגד גילוי העטרין דחור"ג הנמשכים מלמעלה למעלה ואתמליא החכמה מיניה (לש"ו דע"ה ח"ב ד ע"ב)] וכיון דאתגלייא יו"ד פומיה דאמה, אתגלי חסד עלאה [הכל נתקן ע"י חסד דאתגליא בפום אמה, הרי הוא עטרת היסוד, וע"י החסד נתקנו הכל - בהגר"א על ספד"צ י ע"ב ד"ה ושם עירו], והאי אמה חסד הוא דאתקרי, ותלי בהאי פום אמה, ולא אקרי חסד עד דאתגלייא יו"ד דפום אמה.

תרגום: ולמדנו בספרא דצניעותא: התפשט הזכר ונתקן בתיקונוי, נתקן תיקון של הכסות הטהור וזו היא האמה הטהורה, ארכה של זו האמה רמ"ח עולמות, וכלם תלויים בפי האמה, הנקראת י'. וכיון שנתגלה ה', פי האמה, אז נגלה החסד העליון. אמה זו נקראת חסד ותלויה בפי האמה הזו ואינה נקראת חסד עד שנגלית ה' של פי האמה. וע"י בהגר"א על ספד"צ ט ע"ד ד"ה ואח"כ יצא. וע"י לקמן קא ע"ג, וע"ש קו ע"ב, וע"י הגר"א ספד"צ (כז ע"א).

³²³⁵ ע"י זהר ח"ג קכב ע"ב שמשמע שזה בינה או שתוצאות חיים מושרש בבינה.

³²³⁶ ע"י שער מ"ן ומ"ד פרק ד שזה זיווג הנשיקין, וע"י אריכות שם פרק ט.

³²³⁷ איך מתפללים על זה אם הוא תמידי.

³²³⁸ ע"י לעיל הערה 648.

³²³⁹ חו"ב? או בינה?

³²⁴⁰ כנ"ל הערה הקודמת.

³²⁴¹ ז"א?

שעה"כ

ואח"כ אנו מתפללים להמשיך משם חיים לגופינו בסוד הכתיבה שהיא בינה, גופא דחכמה עילאה, וזהו ענין הכתיבה, התעבות הדברים, כדמיון הכתיבה להחיות הנפשות בנויותינו, וגם זה יהיה ע"י היסוד הנקרא ספר החיים כנודע (תיקו"ז לג ע"א)³²⁴², אלא שזה בסוד פנימיות לחיי הנשמות, וזהו בסוד חיצוניותו להחיות הגוף. והנה חיות הנשמה נמשך מחכמה לבינה היורד לחסד ומתגלה ביסוד, וחיות הגוף נמשך מבינה ויורד לחסד ומתגלה ג"כ ביסוד, ומפני שחיות הגוף נמשך מבינה, אנו אומרים "למענך אלקים חיים" שהיא צ"ע"א} בינה כנודע³²⁴³.

בליל ר"ה טוב לקרוא על השולחן קודם שיטול ידיו למים אחרונים שקודם ברכת המזון מסכת ר"ה, שהם ד' פרקים של משנה, ותכוין כי הם ארבעה פרקים כנגד ד' אותיות הוי"ה, וכנגד ד' בחינות שיש אל המלכות. ועיין בברכת אבות דתפלת ר"ה לקמן וע"ש (דרוש ו' במילת אלהינו דף &)³²⁴⁴, ושם יתבאר ד' בחינות המלכות הנ"ל. ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל פעם אחת, שאלו ד' בחי' הם סוד ארבעה אותיות של שם אדנ"י, וכנגדם הם ד' פרקים דמסכת ר"ה הנז'. וכוונה זו צריך לכוין בקריאתם בליל ר"ה על השולחן.

וד' בחינות הנז' נרמזו במשנה³²⁴⁵ ראשונה שהיא (ר"ה פ"א מ"א) ארבעה ראשי שנים כו', וזה פירושו. דע כי ד' בחי' יש אל המלכות נוק' דו"א, כנודע אצלנו כי כל דבר של קדושה בכל מקום ששורה נשאר ממנה רושם שם קבוע תמידי לא ימוש משם, ואלו הם ד' בחי'³²⁴⁶: הא', היא בהיותה בראש הבריאה³²⁴⁷, כנודע כי בימי החול בלילות ההם יורדת היא למטה בהיכל ק"ק דבריאה בסוד מיעוט הירח, ושם נשארת באי³²⁴⁸ א' שלה תמיד. והב', הוא תחת היסוד דו"א. והג', הוא כנגד הת"ת. והד', הוא כנגד הדעת דו"א. ואלו הם ד' שרשים³²⁴⁹ שיש אליה, ונקרא ארבעה ראשי שנים כי הם ארבעה ראשים שלה. בליל הב' של ר"ה צריך לברך ברכת שהחיינו בקידוש של הלילה, ואין צורך לחפש אחר פרי חדש כלל³²⁵⁰.

- מאיר הכוונה -

³²⁴² ז"ל: וביד כל אדם יחתום ואיהי לשמאלא דתמן איהי אימא עלאה דאתמר בה חתמנו לחיים וצדיק על שמה אתקרי ספר חיים כמה דאמרין ובספר חיים וגו' הא אתפתחת היכלא הא קא אתיין נביאיא מארי דרגלין דקא דפקין לתרעא ואמרין להווא דסגיר היכלא סגרין ואתקרי אדנ"י שמה כשם רביה.

תרגום: "וביד כל אדם יחתום" (&), והיא לשמאל, ששם היא האם העליונה, שנאמר בה חתמנו לחיים. וצדיק על שמה נקרא ספר חיים, כמו שאמרנו "ובספר חיים וגו'" (&), הרי נפתח ההיכל, והרי באים הנביאים בעלי הרגלים שדופקים בשער, ואומרים לאותו שסוגר ההיכל, סגרין ונקרא אדנ"י, שמו כשם רבו.

³²⁴³ עי' לעיל הערה 2852.

³²⁴⁴ לא מצאתי וכנראה שעיקר מקום להארות כאן הוא שם.

עי' שער מאמרי רשב"י פרשת חיי שרה: יצחק ברזא דארבע דסטירו דרבקה דכתיב ויקח את רבקה כו' כבר הודעתין כי החמש גבורות היורדות ביסוד דז"א השלשה מהם נמתקות שם עם החסדים. והשתים לא נמתקו ונתחברו שתיהן יחד והיו לאחת נמצא שהם ארבע גבורות וכלולתם ברבקה אשת יצחק ואלה הם ד' נשי יצחק [יעקב]. הש"ש ציין לע"ח שער כט פרק א ושער לד פרק ג ולא הבאתי שמקומם שם בדרוש ו.

³²⁴⁵ עי' לקמן צג ע"ג.

³²⁴⁶ פ"ח: ד' בחי' יש למלכות א' בסוד קשר של תפילין של ראש תחת ג' ראשונות דז"א שהם חב"ד ויש לה שם שורש א' עוד יש לה שורש ב' תחת ג' אמצעיות שהם חג"ת ושם הוא במקום החזה עוד שורש ג' תחת ג' תחתונות נה"י ושם הוא בסוד ה' אחרונה שבשם עוד שורש ד' למטה בראש הבריאה בסוד נקודה אחת כלול מ' בלתי פרצוף וכוונתינו עתה להמשיכה אל שרשים העליונים, ע"כ. עי' תיקו"ז ה ע"א רביעאה לכל תלת.

³²⁴⁷ עי' דע"ה ח"ב קטו ע"ב, הכוונה הוא על הט' אחרונים הפרטי פרטים דאותו הכתר דנוק'.

³²⁴⁸ בחי', וכן הוא בשער מאמרי רז"ל.

³²⁴⁹ היינו הבחי' שבז"א.

³²⁵⁰ עי' אר"ח ת"ר: בקידוש ליל שני ילבש בגד חדש או מניח פרי חדש ואומר שהחיינו ואם אין מצוי (בגד חדש או) פרי חדש עם כל זה יאמר שהחיינו.

שעה"כ

בכל עשרת ימי תשובה טוב ונכון מאד לומר בין ישתבה ליוצר מזמור (&) ממעמקים קראתיך ה' כו', כי בכל יום מאלו העשרה ימים מתעורר אחד³²⁵¹ מי' עומקים הנז' בס' יצירה (פ"א מ"ה) שהם עומק ראשית ועומק אחרית כו', כנודע כי כולם הם בחי' רי"ו שהם גבורות³²⁵², כי רי"ו הם בגימטריא גבורה, וכן עומ"ק בגימטריא רי"ו. בכל י' ימי תשובה צ"ל אחר העמידה עושה השלום במרומיו בה"א יתירה, ולכוין כי השלום הוא בגימ' ספריאל³²⁵³, המלאך שהוא הסופר הכותב בספר החיים את כל בני אדם בי' ימי תשובה, משא"כ בשאר תפלת השנה שאין אומר אלא עושה שלום במרומיו חסר ה'.

ענין אבינו מלכנו שאומרים בעשרת ימי תשובה אחר העמידה. מורי ז"ל לא רצה שיאמרו בשבת שבין ר"ה ליום הכפורים, ולא בב' ימים טובים של ר"ה אבינו מלכנו הטאנו לפניך, אבינו מלכנו מחול וסלה לכל עונותינו, וכיוצא בזה בשאר אבינו מלכנו שנזכר בהם בחי' הטאות ועונות ויודוים³²⁵⁴. וכנראה מלשון ספר הזהר³²⁵⁵ שאין להזכיר שום הטא ביום ר"ה. האמנם בענין הודיו ביום ר"ה נמצאו בספר הזהר מאמרים חלוקים, כי ממאמר אחד (&) נראה דאסור לפרשא חטאוי בהאי יומא, ובמקום אחר נראה להיפך. ומורי ז"ל היה נוהג להתודות על חטאיו בלחש שלא ישמעו הדברים לאזניו, והיה אומר כי המאמר הא' שבספר הזהר לא אסר אלא בקול רם ולא בלחש. ואמנם אפילו בלחש לא היה נוהג להתודות אלא בעת תקיעת שופר דמיושב, לפי שאז מתערבב השמן ואינו משגימ'³²⁵⁶ לקטרג, ואז דברי הודיו עולים למעלה בהתחברות קול השופר העולה למעלה. גם היה נוהג מורי ז"ל לבכות הרבה בתפלת ר"ה אפילו שהוא יו"ט, ומכ"ש בתפילת יוה"כ. והיה אומר מורי ז"ל, כי מי שאין בכיה נופלת עליו בימים האלו, הוא הוראה שאין נשמתו הגונה ושלימה. גם היה אומר כי יש בני אדם נידונין ביום ראשון, ואז הם³²⁵⁷ דינא קשיא. ויש נידונים ביום ב' שהוא דינא רפיא, ורוצה הקב"ה לרחם עליהם, ודן אותם ביום הב'. ואמר כי האדם הנופלת עליו בכיה רבה מאליו בימים האלו בתפילה, הוא הוראה שנידון באותה שעה למעלה, אם ביום א' ואם ביום שני.

ענין השינה ביום ר"ה. נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל שאין לישן ביום ר"ה, לפי שז"א הוא ישן למעלה עד שמתעורר ע"י תקיעת שופר כמבואר לקמן במקומו, אשר ז"ס משז"ל (רמב"ם תשובה פ"ג ה"ד) כי תקיעת שופר הוא לומר עורו ישנים מתרדמתכם כו'. וכבר יתבאר ג"כ לקמן, כי עד יום ב' של ר"ה הוא ישן, וכונתונו הוא לעוררו, ולכן אין ראוי לישן. האמנם נלע"ד ששמעתי ג"כ ממורי ז"ל שאין זה אלא עד חצי היום, ומאז ואילך יכולים לישן, כי כבר נתעורר ז"א על ידי התקיעות דמיושב ומוסף. ואני זוכר שראיתי למורי ז"ל שאחר חצי היום שכב על מטתו וישן. (צ"ע"ב)

- מאיר הכוונה -

3251 אחת ?

3252 הש"ש ציין זהר ח"ג קפה ע"ב, ועי' קז ע"א: אני חבצלת השרון דבעיאי לאשתקאה משקיו דנחלא עמיקא מבועא דנחלין כד"א (ישעיה לג ט) והיה השרון (כערבה) (לאגם מים) שושנת העמקים דקיימא בעמיקתא דכלא שושנת העמקים מאי אינון עמקים כד"א ממעמקים קראתיך י' חבצלת השרון מההוא אתר דשקיו דנחלין עמיקין נפקין ולא פסקין לעלמין שושנת העמקים דההוא אתר דאקרי עמיקא דכלא סתים מכל סטרין:

תרגום:

עו"ש שציין עוד לשער מאמר רשב"י מז ע"ב ששואל למה מוזכר במזמור זה שם אדנ"י ולא הו"ה לרחמים, ותירץ שאדנ"י במילוי הוא י"ב אותיות, ועה"כ י"ג כמנין י"ג ת"ד דא"א?

3253 עי' תיקו, כתביא"ל בזמנא דכתב חובין וזכוון וכל מלאכא כפום שמיא אית ליה קרא

באורייתא כתביא"ל על שם (שמות ל"ב) והמכתב מכתב אלה"ם הוא וגו'

3254 פע"ח: ושאר שאינו וידוי היה אומר

3255

3256 משגיח ?

3257 הוא ?

שעה"כ

ענין המנהג שנהגו האשכנזים לילך ביום ראשון דר"ה אחר תפלת המנחה מעט קודם שקיעת החמה אצל הים הגדול או אצל מעיין או באר מים חיים וקורים אותו תשליך, הנה הוא מנהג יפה, ויותר טוב הוא אם יהיה חוץ לעיר ויעמוד על שפת הים או על שפת הבאר או המעיין, ויקרא שם ג' פסוקים של (&) מי אל כמוך כו' תתן אמת ליעקב כו' שבסוף מיכה המורשת³²⁵⁸ שאלו הם בחי' י"ג תיקוני דיקנא עילאה דא"א. וצריך שתכוין בפירוש המלות איך נרמזים בהם מספר הי"ג ת"ד כנודע (&), והיכן הוא מקום כל תיקון ותיקון באיזו מקום מן הפנים העליונים דא"א³²⁵⁹, ע"ד שנתבאר אצלנו בענין ויעבור וי"ג מידות דתפלת שחרית דחול, וע"ש. ובאדר"ר (&) נתבאר על סדר ה' ה' אל רחום וחנון כו'. ואלו הם: מי אל כמוך א', נושא עון ב', ועובר על פשע ג', לשארית נחלתו ד', לא החזיק לעד אפו ה', כי חפץ חסד הוא ו', ישוב ירחמנו ז', יכבוש עוונותינו ח', ותשליך במצולות ים כל הטאתם ט', תתן אמת ליעקב י', חסד לאברהם י"א, אשר נשבעת לאבותינו י"ב, מימי קדם י"ג.

וכשתאמר ותשליך במצולות ים כל הטאתם, תכוין שיושלכו כל הטאתיך ועונותיך, וגם המקטרג העליון יושלך במצולות הים העליון³²⁶⁰, כי לסיבה זו הוצרך לאומרו על הים או על המים חיים. אבל צריך שתכוין למה שביארנו בדרוש של י"ג מידות בתיקון הט' הנרמז במלת לאלפים³²⁶¹, וביארתיו בענין היחודים³²⁶².

וזה היחוד הנז' הנה כאשר מתגרה היצה"ר באדם ושולטין עליו סמאל ונחש הנק' מצולות ים, כי מצולות הם אותיות צ"ל מו"ת, דכורא ונוק', כנו' בס"ה (&). וצריך תמיד לכוין בזה השם שנכתוב³²⁶³, ובפרט בעת שהאדם עוסק בתורה, אל יליו מעיניו שם הזה, ועי"כ לא ישלטו עליו מצולות ים הנז', ולא יתגרה בו היצה"ר.

וזה ענין השם הנז'. דע כי שורש כל הדינים והגבורות הם ב' שמות: אלקים אדני. כי גם הגבורות הם ב' בחי', זכרים ונקבות. והזכרים הם ארבעה³²⁶⁴ אותיות מנצפ"ך, והם שם אלקים. והנקבות הם שכ"ה³²⁶⁵ דינים שהם בנימי' נע"ר³²⁶⁶, והם שם אדני כמבואר אצלנו (שער מאמרי רשב"י יז ע"ג³²⁶⁷), וע"ש היטב. והנה אלו הם השרשים של מצולות הדינין

- מאיר הכוונה -

³²⁵⁸ עי' ירמיה (כו יח), שכך מכונה נביא מיכה, ועי"ש ברש"י שפי' דמן מרישה.

³²⁵⁹ ואין בזה משום התגשמות.

³²⁶⁰

³²⁶¹ עי' דרוש ג' וו' אבל לא מצאתי מה שהוא רצה

עי' פע"ח פג ע"ד: ובפרט בגליונות הלש"ו שם.@@

³²⁶² ל אמצאתי ?

עי' שעה"ג ע"ב: עוד א"ל מורי ז"ל, כי עתה כבר התחלתי לתקן פגם עון קין, ולכן כשאני מחשב באותו סדר שסדר לי מורי ז"ל, שאכוין בעת שמצולות ים גוברים עלי להעציבני ולהחטיאני, לכוין בנוצר חסד לאלפים כנודע ובמלת לאלפים, שאכוין לשם אדני' ואלה"ם, שהם ב' אלפי"ן. והם כך בגימטריא, וא"ל כי בזה השם של אלהים הנזכר, יהיה מלואו אלפי"ן, והוא בגי' ארץ. וזה אכוין תמיד בכל יום, ואהיה מכוין בו תמיד, ומחשב בו, ויועיל לי מאד, ובפרט ביום שאעסוק בתורה, אני צריך להזהר יותר בזה הענין. וסוד הענין הוא, לפי שקין הביא זרע פשתן וכבר ביארנו ענינו באורך כי הוא מכחיש כח הקרקע ומה שהיתה המלכות נקראת ארץ, חזרה להיות יבשה, ולכן נגזר על קין נע ונד תהיה בארץ. והנה שם אלה"ם דמלוי אלפי"ן כנזכר הוא במלכות, בזמן שנקראת ארץ, שהוא כנוי לשם הנזכר. ותכוין לתקן פגם שנפגמת לעשותה יבשה ע"י הפשתן, ואתה חוזר לתקנה ולעשותה ארץ ע"י מלוי זה. והנה כל החיצונים נדבקים בקליפת הרע שנדבק בקין, וכלם הם רוצים להדביק אותה אלף שבמלוי אות ה' של אלהים הנזכר, ואינם יכולים להשיגה.

³²⁶³ ?

³²⁶⁴ חמשה ?

³²⁶⁵ דע"ה ח"ב קמ ע"ב תחתון#

³²⁶⁶ נערה ?

³²⁶⁷ דע כי שם אדני' הוא מורה על הדין כי לכן נקראת דינא רפיא וכן אדני' בהיפוך אתוון הוא דינ"א ואמנם סוד האלף שבזה השם מורה על שתוף הרחמים אשר בו כי שלשה אותיו' האחרונות הם דין ואות אלף הראשונה הם רחמים והיא סוד שם אהיה שהוא רחמים. ובזה תבין למה זה השם נקרא דינא רפיא והטעם הוא לפי שיש בו שתוף הרחמים שהיא אות האלף המורה על שם

שעה"כ

ואלו הם סוד התיקון הט' של י"ג תיקוני דיקנא הנרמז במלת לאלפים כמבואר בכוונת ויעבור וי"ג מידות של רחמים, ושם ביארנו כי הם ענין אותם השערות דלא תליין והם עומדים באמצע בין התיקון הח' אל התיקון הי"ג, הנקרא מזל עילאה ותתאה, והם נקראים מצולות ים העליונים בסוד הי"ג מידות שהזכיר מיכה המורשתי באמרו מי אל כמוך כו' ותשליך במצולות ים כו'.

והנה ב' שמות אלו של שם אלקים ואדני הם בגימ' קס"א, ומקורם ושרשם הוא שם אהי"ה במילוי ההיין שעולה בגימ' קנ"א, ועם י' אותיות הם קס"א כמנין ב' שמות הנז'. גם מלת אלפים הוא בגימ' קס"א, גם נק' זה התיקון הט' לאלפים על שם ג' שמות הנז' המתחילין באות אלף, והם אהי"ה אלקים אדני, וזהו מלת לאַלְפִים³²⁶⁸. וענין מה שצריך לכוין הוא להמשיך מן המזל העליון תיקון הח' הנקרא נוצר חסד שהוא שם הויה במילוי יודין, שהוא בגימ' חסד כמנין ע"ב, וממנו תמשיך ותשפיע הארה אל התיקון הט' הנקרא לאלפים, שהוא שם אהי"ה במילוי ההיין, אשר הוא בגימ' קנ"א, ועם י' אותיות הוא קס"א כמנין לאלפים. ואז תכוין להמתיק עם זה את ב' שמות אלקים אדני הנקרא מצולות ים כנז', והם ג"כ בגימ' לאלפים, ועי"כ ותשליך במצולות ים כל חטאתם שהוא התיקון הט' ג"כ של מי אל כמוך כנ"ל. ואז אותם החטאות שחטא האדם ועשה אותם מעשה ממש כנודע משז"ל (&) כל העובר עבירה א' קנה לו קטיג' א', כי ממש נבראים מלאכים רעים וקטיגורים ע"י אותם החטאות כנודע. ואלו הקטיגורים הנק' חטאתם, יורדים ונשלכים במצולות ים דסמאל ונחש, ואינם עולים משם, לפי שכבר נמתק שרשם שהם ב' שמות אלקים ואדני, ואינם משפיעים בהם. ונודע כי מוכרח הוא שבאותם הקטיגורים יתערבו עמהם נצוצות הקדושה בסוד טוב ברע, בכח החטא שחוטא האדם. ולכן בהגיעך אל תיקון הי"ג שהוא ונקא, אשר הוא שם של אהי"ה במילוי יודין כנ"ל בסוד י"ג מידות של ויעבור, וגם הוא עולה קס"א, אז תכוין להעלות אותם הניצוצות של קדושה ולבררם ולנקותם {צ ע"ג} משם, ולהוציאם ע"י שם זה של אהיה דיודין. וזהו מלת ונקא, לשון ניקוי.

ותמיד יהיו בין ענין סדר השמות האלו, ובפרט בעת שתעסוק בתורה תכוונם תמיד במחשבתך אם תראה שהיצה"ר מתגרה בך. ובפרט אם האדם עושה תיקון ש"ז לבטלה שהוא תיקון טיפות ניצוצות הקדושה שנשפכו ונתערבו בקליפות, כי אז החיצוניות מתגרים באדם מאד.

עוד יחוד ב' על הנ"ל וז"ל: תיקון אחר כתבנו למי שמתגרה בו היצה"ר, ובפרט בעת שעוסק בתורה, שיכוין בנוצר חסד לאלפים לשם אדני ואלקים, ששניהם מתחילין באלף, וזהו לאלפים. גם יכוין ששניהם עולים בחשבון לאלפים. ודע כי מי שהוא משורש קין צריך שיכוין שם אלקים הנז' במילוי אלפין שהוא בגימ' אר"ץ כזה: אלף למד הא יוד מב. וסוד הענין הוא, לפי שקין הביא מנחה זרע פשתן שמכחיש את הארץ כמבואר אצלנו במקומו (&)³²⁶⁹, וגרם שהמלכות הנק' ארץ (&) תחזור להיות יבשה, ולכן נתקלל (&) נע ונד תהיה בארץ. והנה המלכות בהיותה נק' ארץ, יש בה שם אלקים דמילוי אלפין העולה בגימ' ארץ, ולכן תכוין תמיד כל היום בשם הזה שעולה ארץ, ותכוין לתקן פגם קין שהחזירה יבשה ע"י הפשתן. ואתה מתקנה ע"י השם הנז', ונעשית ארץ. ודע, כי כל החיצונים נדבקין בקלי' רע שנדבק בקין, וכולם רוצים וחושקים לאחוזו ולינק מן אות אלף שבמילוי ההא של אלקים דמילוי אלפין הנז' ואינן יכולין להשיגה.

- מאיר הכוונה -

אהיה שהוא רחמים הממתק ומרפא את שלשה אותיות דל"ן אשר בו. וכבר ידעת כי שורש כל הדינין הם החמש גבורות הנודעות ואם כן כל גבורה מאלו החמשה נקראת דל"ן. ואם תמנה חמשה פעמים דל"ן הם בגמטריא ש"ך.

@ 3268

3269 עי' לעיל הערה 3262.

שעה"כ

עוד יחוד ג', והוא בעשרת ימי תשובה, א"ל ה"ר משה גאלאנטי, ששמע ממורי ז"ל שאם האדם יתענה בז' ימים שבין ר"ה ליוה"כ ויעשה בהם תשובה גמורה כל יום מהם מכפר על כל העונות שחטא כל ימיו ביום שכינצא בו. כיצד הרי שחל יום א' של ז' ימי תשובה הנו' ביום א' של השבוע, והתענה בו ועשה תשובה בו, הנה הוא מכפר על כל עבירות שעשה האיש ההוא בכל ימיו ביום א' שבכל שבוע מכל ימי חייו. ואם התענה ועשה תשובה בכל ז' הימים ההם, יתכפרו לו כל עונותיו שעשה כל ימיו.

גם נלע"ד אני חיים כי גם אני שמעתי ממורי ז"ל, כי העושים ד' פעמים בכל שנה ג' ימים רצופים, הם ולילותיהן, שהם קודם ר"ה, וקודם יוה"כ, וקודם עשרה בטבת, וקודם י"ז בתמוז. אף אם לא עשאה רק פעם אחת בשנה בכל ימיו, יספיק ואין צריך לעשותה בכל שנה ושנה, אבל אינו מספיק רק לבטל מעליו מה שנגזר עליו לבא בעוה"ז לסיבת עונותיו, אבל עונש עוה"ב אינו נמחל בזה.

מה שכתוב בס' התשובה שחיבר הרב ר' אליעזר מגרמיזא ז"ל הנק' מורה חטאים, המתענה ד' פעמים בכל שנה בד' זמני התקופות, ג' ימים רצופים בכל פעם מהם מתכפרים כל עונותיו כך הוא האמת. אמנם דברים אלו צריכים ביאור, והוא כי אין זה מספיק רק למחול ולכפר להעביר מעליו היסורים שהם עתידים לבא עליו בעוה"ז לסיבת עונותיו, אבל עיקר עונש עונותיו והוא מה שעתיד ליענש בגיהנם אחר פטירתו, אין זה נמחל ע"י התעניות הנו', אמנם צריך לתיקונים אחרים כאשר ביארנו בספרינו אלה.

שער ראש השנה דרוש א'

דרוש א' כולל בענין ר"ה. הנה נודע כי ביום ר"ה הראשון נברא אדה"ר³²⁷⁰, ויום ר"ה של בריאה העולם היה ביום ו' כנודע. והנה אם אדה"ר היה נמנע מן הזווג ביום ההוא וגם מן החטא³²⁷¹, והיה ממתין עד ליל שבת, היו כל העולמות כתיקונם כמבואר ענין זה בדרושינו אצלנו בחטא אדה"ר (&). אבל יען חטא בעצת הנחש הוא ואשתו, והנחש בא על חוה והטיל בה זוהמא (שבת &) קודם שנזדווגו אדם וחוה³²⁷², ומחמת כן יצאו קין והבל אחר הזווג דאדם וחוה מעורבים טו"ר מפני הזוהמא שקדם הנחש להטיל בחוה, כנראה מדברי רו"ל, ומקצת מאמרי הזוהר³²⁷³.

אע"פ שיש מאמרי הזוהר אחרים³²⁷⁴ דמשמע שבתחילה היו אדם וחוה עסוקים בתשמיש וראה אותם הנחש ונתאוה להם³²⁷⁵, ואח"כ הטיל הזוהמא בחוה, עכ"ז הסברא נוטה כדברי המאמרים הנ"ל³²⁷⁶. ולפי שחטא ואכל מעין הדעת טו"ר, עבירה גוררת עבירה³²⁷⁷, וגרמה לו להזדווג {צ ע"ד} ביום הו' עם אשתו, שעדיין היה חול³²⁷⁸, ולא המתין

- מאיר הכוונה -

3270

3271 משמע שחטא עץ הדעת והזיווג הם ב' דברים נפרדים ועי' שעה"ק צג ע"ד:

שחטא אדה"ר ואכל מעין הדעת טו"ר פירוש דברים על אמתים
הוא כי הזווג נקרא אכילה בטור אכלה ומתה. פירוש ויענין בערב
שבת היה בעיר שערין לא הוכרחו המין טו"ר של המלכות ושערין היו
הקלי' נלחמות בקדושה וכשמדונו בערב שבת ושערין היו ז"ל אחד
בלחור גרם סחווה העלין דו"ל יתורו לו פנ"פ ושערין הם הנהג
פ"ב) נלחו בסוהו. מן הדעת טוב ורע כי הח"ג שגדשת שם היורדי'
שבת הזווג שערין היו טוב ורע לחטא במלכים שערין לא הוכרחו וכשעלו
בטור הזווג בערב שבת היו מוכבים חטוב ורע כי לא יכלו להסגר
לגמרי ויהו טור מש דלעיל ויסמא כחיה ויהי שלם הנהג בקדושה וכן הוא במב"ש סא סע"ד.

3272 עי' לעיל הערה 2796

3273 ח"א נד ע"א וח"ג עו ע"ב ובאד"ר קמג ע"א וכן בספד"צ פרק ג (לש"ו).@

3274 ?

3275 עי' רש"י בראשית ג א.

3276 ממש"כ אע"פ שיש עד כאן נמחק בפע"ח.

3277 עבירה גוררת עבירה נמחק בפע"ח אמנם איתא שהיא גרמה לו.

3278 לא מופיע הענין של חול בפע"ח.

עשה"כ

עד ליל שבת, שהוא קדש. וז"ם אכילת³²⁷⁹ עין הדעת מו"ר, כי דעת הוא מלשון זווג, כמו וידע אדם את חוה אשתו (בראשית ד א), ואיש לא ידעה (בראשית כד טז) וכאלה רבים.

הנה מה שגרם אדה"ר ע"י הטאו³²⁸⁰ שנדרווג ביום החול, הוא כי הנה יום ר"ה הוא דינא קשיא כנודע (זחר ח"ג רלא ע"א)³²⁸¹, ואם היה ממתין עד ליל שבת הוא דינא רפיא³²⁸² (&), והיה הזווג ההוא כתיקונו, והיו זו"ן מזדווגים באותו יום שבת בבחי' פנים בפנים. אבל ע"י שאדה"ר הקדים זווגו ביום החול, שאז היה יום ר"ה דינא קשיא ותקיפא, לכן גרם אל זו"ן שיתאחר זווגם עד יום ה' עצרת³²⁸³, כדי שבהמשך הימים אשר בינתיים יתמתקו הדינין הקשים אשר בו ובנוק', כנז' בפ' פנחס בתחילתו (ריד ע"ב)³²⁸⁴, כי ר"ה הוא בחי' (&)

- מאיר הכוונה -

³²⁷⁹ נמחק בפע"ח.

³²⁸⁰ של תשמיש.

³²⁸¹ ועי' שם קלז ע"א שזה מידת הגבורה שונה ממידת המלכות שהיא דינא רפיא.

נוסף בפע"ח: אז הוא יום אשר שמאלו תחת לראשי, [היינו שרחל לא פב"פ איתו רק עד החזה כדלקמן צג ע"א], ועי"ש שם עוד: ואמנם מה שגרם אדם הוא כי הלא סוד³²⁸¹ זה הוא סוד השמאל דינא קשיא.

³²⁸² סער רפח פרק ה מביא שדינא רפיא מלכות, והוא מהזוהר (ח"א קפ ע"א)

³²⁸³ עי' דרושי הצלם תחילת דרוש ג' (לש"ו), נראה שכוונתו לדברי השמ"ש שם ז"ל הע"ח: כל מה שאנו מדברים בו שצריך זמנים לגדלות דז"א, כל זה היה בעת אצילות הראשון, אך משם ואילך אחר שנאצל ז"א בעת אצילות ונתקן, הנה אע"פ שבכל יום ויום חוזר לקבל מוחין חדשים כבתחילה, כמ"ש בדרושים אחרים שאין פה מקומם, הנה א"צ להמתין זמן. כי ברגע אחד נעשה, ולא בזמנים ארוכים הללו, ושמור כלל זה בידך. ז"ל השמ"ש: צ"ע למה לא הזכיר עוד הימים שמראש השנה עד שמיני עצרת שגם הם דוגמת בריאת העולם שבהמשך כל אותם הימים נתפשטו המוחין בזו"ן אותם המוחין המתפשטין בהם בתפילת שחרית דחול לבד, וכן בהמשך מ"ט ימי העומר מתפשטין בזו"ן המוחין אותם המוחין המתפשטין בזו"ן בכל יום שבת, וכנזכר כל זה בספר הכוונות כל אחד במקומו. ונלע"ד כי מה שבא הרב ז"ל לשלול, הוא הזמן שהוא דוגמת בריאת העולם שהיה בו המשך זמן י"ג שנים אשר לא יהיה עוד המשך זמן ארוך להכנסת המוחין בז"א כזה עוד עד עולם, אבל בהמשך ימים מועטים כגון הימים שמר"ה עד שמיני עצרת או מ"ט ימי העומר אינו בכלל זה הכלל, כנ"ל.

³²⁸⁴ אמר רבי חייא לרבי אלעזר אליו יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג בעינא למיקם עלייהו א"ר אלעזר הא אתמר וחברייה אתערו בהו א"ר חייא ודאי הכי הוא אבל אנא שמענא לבוצינא קדישא עלאה מלה בהו אמר ליה אימא ההוא מלה א"ל עד לא קאימנא ביה א"ר אלעזר אף על גב דחברייה אוקמו מלה ושפיר הוא אבל סדורא דהני יומי רזא דחכמתא הוא בין מחצדי חקלא ת"ח הא אתמר סדורא דיחודא כלא בחד היך הוי והא אתמר פתח ואמר חשף יי' את זרוע קדשו דא דרועא חדא דביה תליא ישועה דביה תליא נוקמא דביה תליא פורקנא ולמה למיקם לה לכנ"י מעפרא ולקבלא לה לגביה לאזדווגא כחדא וכד האי אתער לקבלה כמה דחילו שריא בעלמא עד דינח ההוא דרועא תחות רישהא לאתחברא כמה דאת אמר שמאלו תחת לראשי וגו' וכדין ניחא דינא ומכפר חובין לבתר אתי ימינא לחבקא כדין חדוותא שרייא בעלמא וכל אנפין נהירין לבתר אזדווגת בגופא וכדין כלא אקרי אחד בלא פרודא כדין הוא שלימו דכלא וחדוותא דכלא ואחדו ודאי מה דלא אשתכח הכי בשאר זמני:

כגוונא דהאי סדורא דהני יומין מראש השנה עד יומא בתראה דחג בראש השנה אתער דרועא דשמאלא לקבלא לה למטרוניתא וכדין כל עלמא בדחילו בדינא ובעי ההוא זמנא בתיובתא שלים לאשתכחא עלמא קמי קב"ה לבתר אתיאת מטרוניתא ובעיין בני היכלא בתשעה לירחא למעבד חדוותא ולמטבל בנהרא לדכאה גרמייהו בזווגא דמטרוניתא ביומא אחרא הוא זווגא דילה לשוואה שמאלא תחות רישהא (נ"א רישא דמלכא) כמה דאת אמר שמאלו תחת לראשי וכדין ישראל בתעניתא על חובייהו ומכפרא להו דהא אימא עלאה אנהירת אנפיהא למטרוניתא בזווגהא ומתכפרין כל בני היכלא כיון דשמאלא מקבלה לה בהאי יומא דרישא דמטרוניתא שרייא על שמאלא ביומא קדמאה דחג יתער ימינא לקבלה בגין לחבקא וכדן כל חדווא וכל אנפין נהירין וחדוותא דמים צלילן לנסכא על מדבחה ובעיין בני נשא למחדי בכל זינין דחדוה דהא ימינא גרים בכל אתר דשאר ימינא חדוותא אצטריך בכלא כדין חדוותא היא לאשתעשעא לבתר ביומא תמינאה חדוותא דאורייתא הוא דהא כדין זווגא דגופא הוא זווגא דכלא למהוי כלא חד ודא הוא שלימו דכלא ודא יומא דישראל איהו ודאי ועדבא דידהו בלחודייהו דלית ביה חולקא לאחרא זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי עלייהו כתיב כי עם קדוש אתה ליי' אלהיך וגו':

תרגום: אמר רבי חייא לרבי אלעזר ימים אלו מראש השנה עד יום האחרון של חג ברצוני לעמוד עליהם. אמר רבי אלעזר זה נאמר, והחברים התעוררו בזה. אמר רבי חייא ודאי כך הוא, אבל אני שמעתי מהנר הקדוש עליונה דבר בהם. אמר לו אמור אותו. דבר אמור לו, עדיין לא עמדתי בו.

שעה"כ

שמאלו תחת לראשי עד יוה"כ, וביוה"כ האירו ונתמתקו הדינים ההם ע"י אימא עילאה³²⁸⁵, ובהג הסוכות בחי' (&) וימינו תחבקני. וביום ח' עצרת אז הוא זווג מממש³²⁸⁶, ואלו הם פשטן של דברים³²⁸⁷.

ורצוני להרחיב הביאור בזה הענין. דע כי בחי' כל החדשים הם במלכות, אבל נחלקים לב' בחי': הא', הוא בהיותה מצד עצמה. והב', הוא מצד הזכר וכמ"ש בע"ה. ודע כי כל החדשים נק' ראשי חדשים³²⁸⁸, לפי שכולם הם בחי' ראש כמ"ש³²⁸⁹.

ונתחיל בו' חדשי הקיץ כי הם בנוקבא, והתחלתם מניסן³²⁹⁰, כי לכן כל חדש וחדש יש בו מספר ימים רבים שהם ל' יום בכל חדש³²⁹¹, להורות כי הם בחי' ראשים, שכל ראש מהם כולל בחינת ימים רבים. והנה ניסן הוא גולגולת הנקבה, אייר וסיון תרין אודנין דילה, תמוז ואב תרין עיינין דילה, ולכן נחרב הבית בב' חדשים אלו בסוד (&) עיני עיני יורדה מים, כי הם תרין עיינין כחות הדין³²⁹². וכבר נתבאר אצלנו בהקדמת ביאור אדרת האזינו (&) כי העינים הם נצח והוד, ולכן נחרב הבית עיקר חורבנו בחודש אב, שהוא עין שמאל, שהוא ההוד, בסוד (&) כל היום דוה, שהוא היפוך אותיות הוד (&). אלול הוא בחוטם³²⁹³. והנה נשאר בחי' הפה שלה שאין לו רמז בחדשים.

והנה גם ו' חדשי החורף הם בדכורא ע"ד הוה: תשרי הוא גולגולת הזכר, חשון וכסליו תרין אודנין, טבת ושבת תרין עיינין, אדר הוא החוטם. נשאר הפה של הזכר שאין לו רמז בחדשים.

- מאיר הכוונה -

אמר רבי אלעזר, אף על גב שהחברים בארו דבר ויפה הוא, אבל סדור הימים הללו הוא סוד חכמה בין קוצרי השדה. בא וראה, הרי נאמר סדור של יחוד הכל באחד איך היה, והרי נתבאר. פתח ואמר "חשף ה' את זרוע קדשו", זו זרוע אחת, שבה תלויה הישועה, שבה תלויה הנקמה, שבה תלויה הגאולה. ולמה, להקים את כנסת ישראל מהעפר, ולקבלה אליו להזדווג כחד, וכשה מתעורר כנגדה ע"ש³²⁸⁴ לקבלה, כמה פחד שרוי בעולם עד שיניח אותה זרוע תחת ראשה להתחבר, כמו שנאמר "שמאלו תחת לראשי וגו'", ואז נח הדין ומכפר על חטאים. אחר כך באה הימין לחבק, ואז שמחה שרויה בעולם, וכל הפנים מאירות. אחר כך מזדווגת בגוף, ואז הכל נקרא אחד בלי פרוד, ואז הוא שלמות ושמחת הכל, ואחוזים בודאי מה שלא נמצא כן ביתר הזמנים.

כדוגמא שזה סדור הימים הללו מראש השנה עד יום האחרון של חג, בראש השנה מתעוררת זרוע שמאל לקבל את המלכה, ואז כל העולם בפחד בדין, וצריך אותו הזמן בתשובה שלימה שימצא העולם לפני הקדוש ברוך הוא. אחר כך באה המלכה ומתבקשים בני ההיכל בתשיעי לחדש לעשות שמחה, ולטבול בנהר לטהר עצמם בזווג המלכה. ביום האחר הוא זווג שלה, לשים שמאל תחת ראשה (ראש המלך) כמו שנאמר "שמאלו תחת לראשי". ואז ישראל בתענית על חטאיהם, ומכפרת להם, שהרי האם העליונה מאירה פניה למלכה בזווגה, ומתכפרים כל בני ההיכל. כיון שהשמאל מקבל אותה ביום הזה, שראש המלכה שרויה על השמאל. ביום הראשון של החג יתעורר הימין לקבלה בשביל לחבקה, ואז כל השמחה וכל הפנים מאירות, ושמחת המים הצלולים לנסך על המזבח, וצריכים בני אדם לשמוח בכל מיני שמחה, שהרי הימין גורם. בכל מקום ששרוי ימין, שמחה צריכה³²⁸⁴ בכל, ואז שמחה היא להשתעשע. אחר כך ביום השמיני שמחת התורה היא, שהרי אז זווג הגוף, הוא זווג הכל, להיות הכל אחד, וזהו שלמות הכל, וזהו יום של ישראל הוא ודאי וחלק שלהם לבדם, שאין בו חלק לאחר, אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב "כי עם קדוש אתה לה' אלהיך וגו'".

³²⁸⁵ שאז נעשה בה סוד החותם מה"ג ואז נגמר הנסירה ונשלם סוד שמאלו תחת ראשי (רח"ו שם).

³²⁸⁶ שהוא זיווג ישראל ורחל (רח"ו שם).

³²⁸⁷ עי' לקמן דרוש ג' דסוכות ד"ה יום שמחת תורה.

³²⁸⁸ עי' נהר שלום מז ע"ב: וצריך לעיין לאיזה ענין הביא זה.

³²⁸⁹ כי הם כולם בגולגולתא ואודנין ועיינין וחוטמא כמו שמפרש והולך (לש"ו).

³²⁹⁰ עי' ליקוטי תורה ויצא: אלו הי"ב הם מניסן ועד אלול הוא הקיץ זכרים מעילא לתתא חג"ת

³²⁹¹ נה"י וסיון בו נתנה תורה ת"ת ומתשרי עד חדוש אדר גבורות גשמים אור חוזר נוקבא

³²⁹² כי כל ראש הוא בחי' כח"ב, והם רבים כי אין רבים פחות מג', וכאן הוא מספר גדול ונעשה מג' ל' (לש"ו), היות הראש בחי' כח"ב מובא בפע"ח אמנם נמחק שם בגליונות הלש"ו.

³²⁹² ?עי' אד" בענין עיני ז"א. שזה בחי' השגחה.

³²⁹³ פע"ח: ותשרי פומא דילה ונדחה על ידי רח"ו.

שעה"כ

ולסיבה זו נצטוו הסנהדרין לקדש את החדש מצות עשה, ויוציאו הדבר מפיהם, ויאמרו מקודש מקודש (&), וכמ"ש הכתוב (&) אשר תקראו אתם במועד, אתם כתיב (&). כי לסיבה שבחי' הפה של הזכר והנקבה אין לו רמז בחדשי השנה, צריך לרמוז אותו ע"י הסנהדרין המקדשין אותם בפיהם.

ובזה תבין טעם נכון למה אין מעברין את השנה אלא בחדש האחרון לו' חדשי החורף, ולמה אין מעברים את אלול שהוא בסוף חדשי הקיץ. גם תבין טעם למה טעה חזקיה שעיבר ניסן בניסן (&), ולמה לא הודו לו. אבל הטעם הוא לפי שאדר הוא החדש הזכר, וחסר ממנו בחי' הפה, ולכן נשלם במה שמעברין החדש ההוא האחרון הסמוך אל בחי' הפה הזכר, ובאדר הב' נשלם בחי' הפה של³²⁹⁴. אבל ניסן הוא מן השנה האחרת הבאה. ועוד כי ניסן הוא מחדשי הנקבה, ואין בו תשלום לבחי' הפה של הזכר³²⁹⁵.

ודע כי פ"א שמעתי ממורי ז"ל דרוש אחר בענין זה, ואעפ"י שנראין היפוך מ"ש למעלה, עכ"ז הדברים הולכים אל מקום אחד למי שיסבירם וזה עניינו. דע כי חשבון השנים מתחילין מתשרי, וחשבון החדשים מניסן כנז' במס' ר"ה (&). והענין הוא כי ו' חדשי החורף מתשרי ועד אדר הם סוד ו"ק הת"ת, מחסד ועד יסוד שבז"א, ולכן הם בסוד שנה ולא בסוד חדש. ואחר חדש אדר שהוא היסוד של ז"א כנז', אז למטה ממנו מתחיל³²⁹⁶ בנין הנקבה, מלכות וששה קצוותיה הם ו' חדשי הקיץ מניסן ועד אלול³²⁹⁷. ונמצא כפי זה כי חדש אב הוא בהוד של הנקבה ונהפך לדוה, ולכן נחרב בו בית המקדש.

וגם בזה תבין מאחז"ל (עי' ילקוט שמעוני תורה רמז קפז³²⁹⁸) וז"ל: אמר רבי יצחק לא היה צריך התורה להתחיל אלא מהחדש הזה כו'³²⁹⁹, והטעם הוא לפי שניסן הוא ראש חדשי הנקבה הנקרא (תיקו"ז יג ע"א) זה השער לה', ולכן היה ראוי להתחיל (צא ע"א) בו התורה³³⁰⁰.

ונחזור לענין א' ולהבין הדרוש ההוא הראשון צריכים אנו לבאר ענין מחלוקת ב' תנאים ר"א ור' יהושע במס' ר"ה (&) וז"ל: תניא ר"א אומר בתשרי נברא כו', ר"א מנין שבניסן נברא העולם שנאמר ותוצא הארץ דשא כו' הוי אומר זה ניסן. וקשה שנראה כחולקין במציאות ח"ו וחי' דברי א' מהם אינו אמת³³⁰¹, וזה תימא גדולה. אבל האמת הוא כי אלו ואלו דברי אלקים חיים, אלא שזה מדבר בדרוש א' וזה מדבר בדרוש א'. והענין הוא זה, דע כי בעת ירידת המוחין ליכנס בז"א הנה ז"א מתחיל מחצי ת"ת דאימא

- מאיר הכוונה -

³²⁹⁴ פע"ח : ניסן הוא הפה דדכורא, פע"ח: והענין כי אדר הוא חוטם וניסן הוא הפה דדכורא וגלגלתא דנוקבא שיוצא ההבל מפה דכורא ונעשה גולגלת דנוקבא
³²⁹⁵ עי' פע"ח פרק ד (לש"ו): ותשרי פומא דילה וגלגלת דילה ונל"ח דלא שייך אלא בניסן דמפומא דילה נעשים גלגלת דילה אך בתשרי אינו רק גלגלת דילה ולא פומא דילה כי אין גלגלת³²⁹⁵ נעשים מפומא דילה (.)

והענין כי אדר הוא חוטם וניסן הוא הפה דדכורא וגלגלתא דנוקבא שיוצא ההבל מפה דכורא ונעשה גולגלת דנוקבא נמצא שמועיל ניסן לו ולה לכן מעברים אדר ואין מעברים ניסן עי' לקמן פרק ד' שניסן מחובר מפה דז"א וגולגולת דנוק'.
³²⁹⁶ מתחילה ?

³²⁹⁷ עי' הגהות מהרח"ו על זהר ח"ב יא ע"ב (לא ברור לי שיש בזה תוספת).

³²⁹⁸ עי' זהר ח"ב לט ע"ב: אמר רבי יצחק לא אצטריך אורייתא למכתב אלא מהחדש הזה לכם ראש חדשים מאי טעמא משום דשירותא דסיהרא הוי ועל דא אורייתא הוה אצטריך למכתב מהכא דהא בקודשא בריך הוא אתקשר מלה

תרגום: אמר רבי יצחק לא הצטרחה תורה לכתוב אלא מהחדש הזה לכם ראש חדשים מה הטעם משום שזה היה תחלת הלבנה ועל זה התורה הצטרחה לכתוב מכאן שהרי בקדוש ברוך הוא נקשר הדבר.

³²⁹⁹ ז"ל:

³³⁰⁰ נמחק בפע"ח.

³³⁰¹ עי' דע"ה ח"ב סא ע"ב: מ"ש בגמרא ופליגא דרשב"ג, הנה כן דרכן דחז"ל באגדה בכמה מקומות על האומר ענין כזה על כוונה אחרת לומר לשון ופליגא.

שעה"כ

ולמטה³³⁰², ובתחלה נכנסו אלו המוחין תוך חצי הת"ת דאימא התחתון, ומן חצי הת"ת התחתון הוזה נעשה ממנו כתר דז"א כנודע (&), והניחו שם הרושם שלהם תמיד³³⁰³, כנודע כי כל דבר שבקדושה אין מסתלק הרושם שלו, ובכל מקום ומקום שהיה שם מניח רשימו. ואח"כ ירדו עוד אלו המוחין ירידה ב' בנה"י דאימא, ושם נתהוו לד' מוחין ברישא דז"א בחב"ד שלו. ואח"כ מהם נעשה כל³³⁰⁴ ז"א מן מקום חצי הת"ת דאימא עד הסוף. והנה בסדר כניסת אלו המוחין בכלי של חצי התחתון דת"ת דאימא להעשות כתר ברישא דז"א³³⁰⁵, בזה הוא תלוי מחלוקת ר"א ור"י, כי ר"א סבר כי תחילה נכנס³³⁰⁶ מוח חכמה הנקרא אורא דכיא, ואח"כ נכנס מוח הבינה הנק' אשא דכיא³³⁰⁷. ועד"ז ג"כ בתרין

- מאיר הכוונה -

³³⁰² פע"ח: כאשר ירדו המוחין ונכנסו שם הב' עיטרין הח"ג הנה כבר ידעת כי קודם שנכנסו בז"א הנה מציאות הז"א הוא בבניה מחצי ת"ת שלה ולמטה והנה שם תחלה נכנסו אלו המוחין בחצי ת"ת שלה

³³⁰³ עי' יפ"ש שהקשה שהרי זה נשאר העצם שם ולא רק הרושם, וצ"ע.

³³⁰⁴ מוחין דז"א?

³³⁰⁵ פע"ח נמחק: בכלי של חצי התחתון דת"ת דאימא להעשות כתר ברישא דז"א, ובמקום ואיתא " בעת כניסת המוחין אלו למטה בת"ת של בינה". צ"ע אם כוונתו לחו"ב ואם כן קשה למה מדבר על כתר, אמנם אם מש"כ אורא דכיא היא בחי' חכמה דכתר דז"א אין שאילה.

³³⁰⁶ צ"ע בלשון נכנס כאן, ועי' הערה 3307 שמשמע שחו"ב לא נכנסים לראש ז"א ואולי כוונתו למאירים.

³³⁰⁷ עי' ע"ח שער הנסירה פרק ז שאוירא לכיא הוא סם לחסד לח"א שהוא מתלבש בתוך חכמה, אמנם בשער מאמרי רש"י מה ע"כ מביא שזה חו"ב ולא חו"ג לח"א.

עי' אד"ר קלה ע"כ: אחר שביאר את ענין שזירת הכלים, מתחיל לבאר את תיקון ז"א בכל בנין פרלופו. והתחיל בבנין הגלגלתא שלו, הרי הוא כתר דז"א, ודווקא בשורש השקשים של אותו הבנין. והוא כמ"ש באדרא למשפטים (קכב ע"ב) רישא למלכא בחו"ג אתתקו, וביארנו סם בארוכה שזה סוד זיווגא וצטיטו לאוירא וצולינא, שכן שורש עט' לחסדים הוא מאוירא חסד עילאה דרדל"א דגניז סם, וצולינא הוא מו"ס שסם נמצאת הגבורה דרדל"א (צ"ע קמח ע"א). תאנא כד סליק ברעותא דרישא חוורא למעבד יקרא ליקריה [דהיינו דיקנא דז"א שהוא לבוש של ע"ק (בהגר"א על ספד"ל כד ע"א ד"ה ואמר כל מה), 'רישא חוורא' הוא רישא דע"ק שכולו גוון חיוור וחסדים, ולסם עלה מ"ן שבמוחין. והנה על אף שכל התיקונים דזו"ר תליין בעבודת ישראל, כל זה אינו אלא בבחי' נשמות מ"ן דרחל, אבל פרלופי זו"ר עצמם, תיקונים היה ברטון ח"ס, שלא ע"י מעשה התחתונים שעדיין לא באו לעולם. ומש"כ 'כד סליק', כוונתו היא שאו"א מלבישים את ע"ק, והיינו המכונים לבושין דיקרי, מכיוון שע"י ניכר כבודו בעולם, וכן תלויים הם בד' המזלות דדיקנא, וזו"ר הם לבושין לאו"א (צ"ע קמח ע"ב). תקין וזמין [בשמועה זו מלינו ג' פירושים: א) "תקין" קאי על י"ג ת"ד ואילו "זמין" קאי על ז' תיקוני גלגלתא לח"א. שכן בד' תיקוני גלגלתא אין שייך לשון תיקון, שהרי תיקון לעולם עניינו הוא גילוי ואילו הגלגלתא הוא טמירא דטמירין, משא"כ ת"ד שבהם שייך לשון גילוי שכן אינם טמירין כולי האי (בהגר"א על ספד"ל ה' ע"א ד"ה וכמ"ש בא"ר). ב) והנה האמת היא דלא זו בלבד שאין גילוי בת"ג, אלא אף בכל ע"ק אין שייך לומר תיקון ממס', שכן למעשה מע"ק אין שום גילוי לתחתונים, מכיוון שהוא נק' בשם חקי"ק ע"ש דאנא זמין לאתגלייא (זהר ויקרא יא ע"א). למימרא דאין סם כי אם הזמנה לתיקוני זו"ר, ולכן נקט כאן בלשון 'זמין'. וממילא בע"כ לשון זמין קאי אזו"ר. ג) כלל התיקונים הם לזו"ר, שכן בז"א הוא שיאלו הנקודות שלא היו מתוקנים. והנה תיקונים דז"א באו ע"י עטרא לחסדים שהיה חסר לו בעולם התהוה, שהרי אז יאלו בסט' דדינא ה"ה מסט' דצולינא. לכן הוצרך להאיר בו את האור לאוירא, ועי"כ תיקון אותו. לכן דווקא בהם שייך הלשון 'תקין'. אמנם אורות הנוק' שלא מלכה כלל היו כריכים הזמנה ושורש למעלה בע"ק, שכן בתחילה לא היה לנוק' שורש כלל ולכן לא יארה. ואז הזמין אור דצולינא הרי הוא עט' דגבורות שנתחדש לה מאז שיאלה מאתלטיא, כך שואפילו לאחר התיקון אינה מקבלת אלא גבורות, וכל תיקונה הוא מדכורא' ולכן עליה הוא שנקט בלשון 'זמין' (צ"ע קמח ע"ב).

שעה"כ

- מאיר הכוונה -

ואפיק מצוינתא דקרדינותא חד ניולא'א חד ניולא'א הוא כינוי לשם אלקים, והם ה"ג כנגד ה' אותיות שצטם אלקים. וצבוינתא דמו"סי' הם כלין'ן בחד באשר שם עדין אין חילוקי גוויני'ן אלא לאחר שירדו לתתא בז"א. ואמר שהוליא "חד ניולא'א" שכן למעלה בע"ק אין דין נגלה כלל, רק סתום מאד וכעין הנילוץ הסתום שבגחלתא ועדיין לא נתגלה כי אם בצחי' נקודות אלקים בלבד. והנה אימא'א היא הוי"ה בניקוד אלקים, וממילא אינו ניכר אלא בקריאה בלבד ולא בכתיבה. והענין, שכן כל קריאה היא צפה, הרי הוא בולד"ק דצפומא דז"א וצבחינת אותיות מנלפ"ך (ב"ע קמח ע"ב). בולד"ק אינו כלי חשוף, הרי הוא העדר האור, אלא "נר" שהוא אור, מוגבל (מ"א קפ). [נשצ ביה אתתקר (ס"א) אתתקון] ואתלהט האי ניולא'א ע"י רוחא, וידוע כי רוח הוא בז"א, דהיינו שהתלהטות באה על ידי נשיבו לרוחא בז"א, שצטם נתפשט ממש, ושם נתלהב צסוד האש (ב"ע קמט ע"א). וסליק רעותיה ודעת נק' רלון ה"ה היכלא דמשה, ולשון 'סליק' שמיצא כאן הוא מזל עט' דגבורות שבו שציה סליק צסוד זהב התנופה (ב"ע קמט ע"א).] ואתפשט לתלת מאה ושצעין עיבר [דהיינו שאור זה נחלק לש"ע, והחצוון הוא כדלהלן: תחילת ההתפשטות היא ע"י הב"ל (גי' ל"ז) ה"ה רוחא דפומא, וכל א' כלול מי' וממילא הם עולים ש"ע עיבר. והם כוללים את כל י"ס דז"א, ג"ר כנגד תלת מאה, ואילו ז"ת כנגד ע', וכולם נכללים בגלגלתא, שכן לעולם הכתר הוא כללות של כל הפרצוף, ואילו ט"ס תחתונות הוא בפירוט. וכבר אמרנו שיעקר צניין הכלים דז"א הוא ע"י הגבורות דבולד"ק, לכן ממנו באה ההתפשטות לש"ע עיבר (ב"ע קמט ע"א). וניולא'א קאים [ר"ל בכתר שלו העומד ע"ג הפרצוף ואינו מכללל, והיינו מש"כ 'קאים' דהיינו מעליו (ב"ע קמט ע"א).] ושארי' נפיק אוירא דכיא [אוירא הוא שורש ה"ח הגנוזים באצבא, ואילו בולד"ק הוא שורש ה"ג הגנוזים באמא, ומהם נתקן הגלגלתא (בהגר"א על ספד"ל כב ע"ד ד"ה וכדון). המדובר כאן הוא באוירא עילאה דע"ק והוא מוח חכמה המכונה אויר, ולכן מ"ש כאן "נפיק" הוא צסוד יו"ד דנפיק מאויר' כנגד פרצוף אצבא דנפיק מתתון ונתן מוח חכמה לז"א. והנה בולד"ק נקט האידרא בלשון "ואפיק" דהיינו בלשון עבר, ואילו כאן נקט "ונפיק" כלומר בלשון הווה. והענין, שהפרש גדול יש בין חסדים לגבורות, שכן הגבורות משתנים בירידתם למטה ואינם עוד צמתכונת עממותם הראשונה, משא"כ החסדים, וכמ"ש חז"ל שאור שנצבר ציום ראשון היה מאיר מסוף העולם ועד סופו (חגיגה יב ע"א), למימרא שעד סוף העולם הוא אותו אור נצבר, ואין בו שינוי כלל. לכן נקט בלשון "ונפיק" ר"ל שהוא נותר אפילו עתה כאן בתחתונים בצחי' עממותו למרות שהוא ירד מעליונים לתחתונים (ב"ע קמט ע"א). ומתגלגל וכי הוא צסוד יו"ד שצטם הוי"ה ב"ה שהוא עיגולא, וכנגד חכמה יו"ד שצטם. ויותר נכון לפרש שחיבת 'ומתגלגלת' קאי למטה, ר"ל כי מאלו הב', ה"ה אוירא וצבוינתא נעשית גלגלתא דע"ק שהוא בצחי' עיגול, וכעין כתר הסובב את הראש, והוא מ"ש 'ומתגלגל' ואתפשט ונפיק חד גולגלתא כו". ועומק הענין הוא, כי הכתר הוא בצחי' עיגול שאין בו היכר קווין חד"ר, שכן אינו מכללל דז"א (ב"ע קמט ע"א). [נשצ ביה אתתקון ונפיק וצבחי' חילוניות (ב"ע קמט ע"א).] חד גולגלתא תקיפא, ואתפשט לארבע סטרין [בע"ק הם ג' רישין (אלד"ז רפח ע"א), משא"כ בז"א שהוא חד גלגלתא לבד, ומ"מ ד' מוחין כלולים בו (בהגר"א על ספד"ל י"ח ע"ג ד"ה וידוע). והנה נקרא כאן "תקיפא" שכן היה בז"א גילוי תיקוני דדינא שצאו מהצבוינתא, משא"כ גלגלתא דע"ק שכולו חיור (ב"ע קמט ע"א).]

ובהאי אוירא דכיא אשתאיב ניולא'א [על אף שז"א כלול מצ' צחי' חו"ג, מ"מ עיקרו הוא חסד, שכן ז"א מקבל עט' דחסדים לצניינו ואילו הה"ג אינם בו אלא בכליות לבד (בהגר"א על ספד"ל א' ע"ג ד"ה ואמר לשון). טעם הדבר, שכן עיקר הנהגת העולם הוא ע"י ז"א, מכיוון שתיקון העולם הוא שלא יתנהג ע"י חסד גמור, וכמ"ש חז"ל השפעת עליהם רוב טובה אין יכולים לקבל (תענית כ"ג ע"א) (בהגר"א על ספד"ל א' ע"ג ד"ה ואמר לשון). לכן נכללות בו גם גבורות באופן כללי, כדי שיהיה הכל צמאום לפי השיעור הראוי לפי עומק מחשבתו של א"ס ב"ה. לכן אמר ד"בהאי אוירא אשתאיב ניולא'א", ובסוד אור השמש הרי הוא ז"א, והאי שמשא, סומקא הוא לאשתאב' בה ניולא'א,

שעה"כ

עטרין דדעת³³⁰⁸, כי תחילה נכנס עטרא דחסד דכורא ואח"כ נכנס עטרא דגבורה נוק'. ונמצא כי התחלת כניסת המוחין היתה בתחלה בחי' הזכר ואח"כ בחי' הנקבה. ור"י סבר היפך מכל זה, כי בחי' הנקבה נכנס תחילה.

ולחבין זה צריך שנודיעך מהיכן נתפשטו הדינים בזו"ן. והענין הוא כי עיקר תחלת בנינם הוא מן הנצח והוד ויסוד של אימא, והנה כל בחי' אימא בעצמה היא דינין כי ממנה הדינין מתערין (והר"א ר"כ ע"ב), ובה נמצא מקור הדינין. ונוסף ע"ז היות הנצח והוד שבה שהם עיקרי ושרשי הדינים, ולכן מכאן נתפשטו הדינים בזו"ן. והנה לסברת ר"א שאמר שבתשרי נברא העולם, והנה תשרי הוא ר"ה והוא ראש ז"א דכורא³³⁰⁹, ונמצא כי הוא התחיל בתחלה לבנס ונשלם שיעור קומתו, ואח"כ נכנס בחי' הנקבה ונשלם שיעור קומתה גם היא, אלא שהוא ע"י ז"א שקדם אליה בתחילה, וכיון שאין לה שלמות אלא על ידו, נמצא כי הוא נותן בה כל הדינין כדי להשלים שיעור קומתה, ונוסף ע"ז כי גם אח"כ בעת

- מאיר הכוונה -

ואור השמש הוא אור לאוירא. והנה נוק' הוא להיפך, שהיא צעיקרא סיהרא דהיינו צולד"ק, ה"ה חשוכא לית לה נהורא מגרמה כלום (זהר וישב קפ"א ע"א) כלומר שציקרה דינס. ומ"מ קאת בחי' חסד כליל זה, ולכן הלכנה היא חיוורת (צ"ע קמט ע"א). ואתאחד וכליל (ס"א ואתכליל) זיה, זיה ס"ד [שהרי כולו ועיקרו של ז"א הוא חסדים, ומכ"ס כתר דז"א שאינו מכללות פרטות אלא מת"ת דאימא, שכן שם כולו רחמים (צ"ע קמט ע"ב)]. אלא אחטמר זיה [מ"מ אמנס כח הדין כלול בו, רקאלא שמ"מ אינו נגלה עדיין עד שמתגלה בנוק' (צ"ע קמט ע"ב)]. ובגין כך האי גולגלתא אחפשט בסטרוי [מאל הדין שנכלל בו צולד"ק הוא שנתפשט הגולגלתא הרי הוא קו המדה למדיד משחתין (ז"ח נח ע"ב) (צ"ע קמט ע"ב)]. והאי אוירא הוא טמיר דטמירין דעתיק יומין [שכן היא מכונה חכמתא עילאה סתימא (בהגר"א על ספד"א ה' ע"ב ד"ה קרומא)]. האוירא הנזכר כאן הוא אור הא"ס המתלבש ב"א' (לש"י דע"ה ח"ב קט ע"א). דע"י דהיינו שהוא נמשך מרדל"א (לש"י כללים ח"א מה ע"א), כלומר שהוא נכלל ברדל"א, ואפילו המו"ס אינו משיגו אלא דרך הקד"א. ומכיוון שהוא דכר, ממילא עיקר הארתו הוא מלמעלה ממנו, דהיינו דעה עלאה (הרי הוא הדעת אשר ברישא ד"א כמס"כ באד"ז (גליונות לש"י)) הבאה מאור התיקון הרי הוא הקו האמצעי (לש"י כללים ח"א מה ע"ד). והנה "האי אוירא הוא טמיר דטמירין" מכיוון שהוא (ז"ח ע"א) "אוירא דלא אחפשט" ואינו יכול להתלבש בכלי (לש"י כללים ח"א סא ע"ב)]. ברומח דגניז זה [סוד האור הגנוז לצדיקים לעתיד לבא. וכן כאן הוא גנוז בהאי גולגלתא, וע"י הגבורות נמלא לז"א קאת גילוי שכן הוא שורש לקו המדה הנ"ל (צ"ע קמט ע"ב)]. נהורא דרדל"א גנוז בו, ולא נקט בלשון "אחפשט" שכן הוא נעלם (פת"ש ח"א ח'). עכשיו מפרש כל הד' מוחין הכלולין בגולגלתא דז"א (צ"ע קמט ע"ב). ד' סטרין כאן הם ד' מוחין הרי הם שורש לד' הפרטופין או"א וזו"ן (בהגר"א על ספד"א ד' ע"ג ד"ה ואבא מקבל). בהאי גולגלתא אחפשטו אשא מסטר חד ועיקר גולגלתא דז"א נעשה מחו"ג שצדעת. והנה ז"ע הרי יש בגולגלתא ד"א את כל הג"ר ומ"ט אינס מתפשטים חו"ב לגולגלתא דז"א. וז"ל שיש לחלק בין אוירא דכ"א ואשא דכ"א שהם צבחינת חו"ב לאוירא ואשא צסתמא שהם צבחינת חו"ג שצדעת (בהגר"א על ספד"א ד' ע"ג ד"ה ואבא), שהעליונים שהם 'דכ"א' מציאותם היא שהם "קאים" כלומר שהם עומדים במקומם ואינם מתפשטים, ואילו אוירא ואשא מתפשטים (בהגר"א על ספד"א כג ע"א ד"ה וכוין אוירא). מש"כ האידרא "אשא" דהיינו עט' דגבורות של הדעת, ונק' אשא סתם, שכן בו היו קאת סיגים בהתפשטו בגופא והוא מסטר שמאלא של הגולגלתא (צ"ע קמט ע"ב)]. ואוירא מסטר חד [עט' לחסדים של הדעת מימינא (צ"ע קמט ע"ב)]. ואוירא דכ"א קאים עליה מהאי סטר [מוח חכמה העומד למעלה מעט' לחסדים והוא ג"כ בסטר ימינא] (צ"ע קמט ע"ב)]. ואשא דכ"א קאים מהאי סטר [מוח בינה העומד למעלה מעט' דגבורות בצד שמאלא. הרי ד' מוחין שלימים (צ"ע קמט ע"ב)].

³³⁰⁸ הנק' אוירא ואשא ללא דכ"א (עי' בהגר"א בספד"א ד' ע"ג).

³³⁰⁹ פע"ח: ובה נמצא כי דיני הנקבה אין להם קש?

שעה"כ

הנסירה כשנסרת מאחוריו, הנה כל הדינים אשר באחוריים דז"א מבחי' אחורי הכתר שלו וע"ם קומתו כולם ניתנים בה. ונמצא כי הדינים שבנקבה רבו במאד מאד, כי ניתנו לה ע"י הזכר שקדם אליה, כי הרי בתשרי נברא העולם שהוא ר"ה, שהוא ראש דז"א הנקרא שנה³³¹⁰.

ולסברת ר"י כי בניסן נברא העולם, והנה ניסן הוא ראש החדשים שהוא מלכות, ונמצא כי בחי' הנקבה³³¹¹ התחילה להכנס בתחלה בחצי הת"ת התחונה דאימא, ואח"כ בנה"י שבה³³¹². והנה בתחילה נשלם שיעור קומתה שלא ע"י ז"א, וא"כ לא קבלה הדינין בה של חלק הזכר רק הדינין הנוגעים לחלקה בלבד³³¹³, ואז הדינין דנוקבא נייחין ברישא (ט"ד צ"כ ע"ב, אד"ר קמ"ב ע"ב) ואין בה כ"כ דינין³³¹⁴. ואח"כ בעת הנסירה אינה לוקחת כל הדינים שמן כתר עד סופו³³¹⁵ רק האחוריים אשר כנגד שיעור חצי התחון דת"ת³³¹⁶ ונה"י דז"א בלבד.

גם בזה תבין מ"ש בפי' תצוה ובספרא דצניעותא וז"ל: דינין דדכורא תקיפין ברישא ונייחין בסופה והנוק' איפכא. והענין הוא כי ו' חדשי הקיץ הם בנקבה והחדשים הראשונים ניסן ואייר נייחין והאחרות שהם תמוז ואב הם תקיפין, אבל ו' חדשי החורף הנרמזים בדכורא החדשים הא' שהוא³³¹⁷ טבת ושבת, הם תקיפין, והאחרון שהוא חדש אדר הוא נייחין. ורצוני עתה להרחיב הביאור בענין המאמר הנז' הנה בפי' תצוה (דף קפז ע"א) וז"ל³³¹⁸ כתיב יהי שם ה' מבורך מאי מבורך שירותיה קשה וסופיה רך מ"ב קשה ודינא איהו ודאי ולבתר רך כגונא דא יומא דר"ה מ"ב דהא במ"ב אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי בדינא ולבתר איהו רך כו'³³¹⁹.

- מאיר הכוונה -

³³¹⁰ מיקום? ז"ל פע"ח: ענין ויבן ד' אלהים את הצלע ז"ס הנסירה שנעשית בר"ה והוא שיוצאין המוחין מז"א ונכנסין בנוקבא בנקודת המלכות ונגדלת וזהו ויבן שניבנית ונגדלת וגם ויבן גי' חיים סוד מוחין דז"א הנקראים חיי המלך שהם אהיה הויה אהיה גי' חיים וע"י אלו המוחין נבנית הנוקבא כי עתה ניתנין אליה ויש מוחין דאבא ומוחין דאמא ועל שניהן הוא אומר ויבן ה' אלהים את הצלע י"י אלהים או"א את הצלע בחי' נקודה בלבד כלולה מי' ואח"כ נבנית ויביאה אל האדם סוד ז"א שם מ"ה גי' אדם

³³¹¹ נוק' דז"א

³³¹² עי' לעיל הערה 3229.

³³¹³ קשה שזה נגד כל דרושי הרב אמנם עי' לקמן צא ע"ג ד"ה ונחזור לענין א' לבאר

³³¹⁴ פע"ח: (ונכנסים ה"ג) [ונכנסה היא] תחלה ולוקחת הדינין שלה לבד לכן דינין דנוקבא נייחין ברישא, כי נו"ה (דת"ת) דז"א נעשין לה מוחין ואח"כ לוקחת שאר הדינין של הזכר והענין בביורו יותר הוא כי הנה אם בניסן שהוא ראש של המלכות אז נברא ואז התחילו בה לירד תחלה (ונכנסו) [ונכנסה] תחלה בתנה"י של הבינה הנה נמצא כי היא נעשה שלימה שיעור קומתה קודם אל הז"א נמצא שאינה צריכה לקחת מצדו שום דבר ולכן אין בה כ"כ דינין כי הנה אין בה דיני זכר רק הדינין שבה לבד

³³¹⁵ כן הוא בפע"ח.

³³¹⁶ חצי תחתון דת"ת נמחק בפע"ח.

³³¹⁷ למה דילג על תשרי חשון כסלו

³³¹⁸ ז"ל בשלימות: כתיב (איוב א כא) יהי שם יהו"ה מבורך מאי מבורך (אלא כלא ידעי) אבל רזא חדא ידע חד מחברנא במדברא אחזיאו ליה בחלמא ורבי יצחק כפתורא שמיה מאי מברך שירותא קשה וסופיה רך מ"ב קשה ודינא איהו ודאי (ולבתר רך) כגוונא דא יומא דראש השנה מ"ב דהא במ"ב (וברזא דמ"ב) אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי בדינא לבתר רך ועל דא תנינן כל שירותין קשין וסופא דלהון רכין (ס"א דהא במ"ב וברזא דמ"ב אתוון אתברי עלמא ועל דא אתברי בדינא לבתר רך כגוונא דא) ביומא דראש השנה מ"ב קשה בדינא ביומא דעצרת רך בחדוה

תרגום:

הפסוק מדבר על ה' נתן וה' לקח וכו' וזה מדבר על ראש השנה, ולא מוזכר על נוק' שדינים קשים בתחילה בכלל, וקשה.

³³¹⁹ צ"ע אם שם מ"ב זה הוא אבג"י (כן הוא באור יקר בזהר תצוה) או פשוט ומילוי וכו' (כן הוא במאמרי רשב"י בזהר א ע"א וכן באור יקר שם), אמנם לא מוזכר בדף א שבו נברא העולם. אם כן צ"ע למה זה דינים, עי' אור יקר שזה מסתלק ונקשר למעלה, וסילוקו מורה על מניעת אור מהתחתונים.

שעה"כ

ולבאר המאמר הזה צריך שנבאר ענין הנקבה בכל פרטיה ובפרט בענין הנסירה³³²⁰, הנה בהתחלת האצילות³³²¹ היה ז"א בבחי' ו"ק לבד והנקבה היתה בחי' עשירית בסוד נקודה קמנה כלולה מי', ולא היה בה פרצוף שלם. והנה זו הנקודה אשר עליה אנו אומרים (&) ומאיר לאישון בת עין, כמבואר באורך בברכת המפיל חבלי שינה (צא ע"ב} כו'. וע"ש היטב כי שם נתבאר כל זה הדרוש³³²². וזאת הנקודה היתה בה כח לעמוד עמו פכ"פ כנו' שם, ומעם הדבר נתבאר היטב בדרוש ה' דתפילין למה נוהגים ביום ולא בלילה, והוא כי הנקודה הזו היא בחי' הכתר שבה עתה, ודי בזה. ולהיות כי הנקבה היתה בתחלתה מקבלת הארתה ע"י ז"א, לכן היתה גרועה ממנו, ולא היתה יכולה להתקן בבחי' פרצוף שלם, ואז הוצרך המאציל העליון להפיל תרדמה על האדם דא ז"א, ואז ז"א לבדו בבחינת נשמתו המסתלקת ממנו בעת התרדמה, והשינה עולה למעלה בסוד מ"ן אל אימא עילאה, כדרך האדם המפקיד נשמתו ביד המלכות לצורך מ"ן שבה כמבואר לעיל (&) בפ' (תהלים לא ו) בידך אפקיד רוחי הנאמר בלילה כשהאדם ישן על מטתו. ואע"פ שכל העלאת מ"ן צריך שזו"ן יעלו ב', זה באבא וזה באימא³³²³, עכ"ז עתה שכל צורך זווג הזה דאז"א אינו אלא לצורך בנין המלכות שהיא נקבה לבדה, לכן מספיק בהעלאת מ"ן ע"י ז"א לבדו, וע"י העלאת מ"ן אלו מזדווגים או"א³³²⁴, ומן הארת הזווג ההוא בונים ומתקנים

- מאיר הכוונה -

³³²⁰ וכן היה אז ענין הנסירה והחזרת פכ"פ באדה"ר עצמו ג"כ, וכמ"ש בזה"ק ח"א לה ע"א שהם תלויים זב"ז. וכ"ז נעשה ע"י המצות ומע"ט של אדה"ר. וכן הוא ג"כ בנקודות פ"ו ובמעוט הירח פרק ד' ובסדר אבי"ע פ"ה. אמנם כ"ז היה רק על החזרת פכ"פ לבד, ואולי היה נעשה ע"ז נשיקין וחיבוק. אמנם הזווג תחתון הנה היה נתעכב עדיין, כי היה ממתין (על) [עד] שבת בראשית. אמנם אח"כ בסיבת הנחש והחטא דעץ הזעת, ונזדווג אדם עם חוה לאחר החטא ובזוהמת הנחש אשר על חוה, והולידו לקין והבל, והוא אחר החטא כמ"ש בזה"ק ח"א נד ע"א ובח"ג עו ע"ב ובאד"ר קמג ע"א וכן הוא בספד"צ פרק ג, והנה גרם ע"ז פגם גדול למעלה, כי נעשה ע"ז זווג למעלה ג"כ בעת החטא והפגם, ונעשה ע"ז למעלה ג"כ סוד ביאת נחש על חוה. והיינו ע"י כלילות רח"ל שנאחזים להכלל בהק"כ צרופי אלהים רח"ל כמ"ש בשעה"ק לו ע"ב ורע"ג, וכן במאמ"ר דף מ ובמב"ש נז ע"א, וע"י עוד כ"ז בפע"ח ראש השנה דף קכט ע"ג (ע"ד) וכן בשעה"ק דף עז ע"א וכאן לעיל בסמוך צ ע"ג וע"ד (לש"ו).

³³²¹ ע"י ע"ח שער לו פרק ב: ועתה נבאר ג' בחי' אלו איך היו מתחלת בריאת העולם עד עתה. הנה בזמן העיבור היתה היא עדיין בבחי' נקודה א' כלולה מי', והיתה למטה מאחורי היסוד דז"א. וכאשר נברא העולם של אצילות ונולדו ז'ו"ן, התחילה היא להתגדל עד יום ד' של ימי בראשית, ואז נגדלה כל ג' בחי' הנ"ל שיש בבחי' אחר באחור, והוא עד שתהיה בחי' פרצוף גמור ב"ס באחור, באחורי החזה, ושם היה שיעור קומתה משם ולמטה, וגם האורות של ה' ספירות ראשונות דז"א היו מאירין בה מלמעלה למטה אב"א. וכאשר הירח קטרגה, אז נתמעטה מן שיעור הנ"ל וחזרה להיות כבתחלה, בבחינת המיעוט יותר גדול שאפשר להיות, והוא שהי' ספירות שלה חזרו ונתעלו ונסתלקו בשרשיהן, בט"ס של ז"א, כי משם יצאו כנ"ל. ולא נשאר רק המלכות שבה שהיא נקודה א' כלולה מי', תחת אחורי היסוד של ז"א, וזהו ענין (חולין ס ע"ב) לכי ומעטי את עצמך, שנסתלקו ט"ס שלה העליונים, ועלו בז"א, והיא נשארת נקודה מעוטה וירדה תחת אחורי היסוד.

³³²² ז"ל דף נו ע"א: הנקודה הזאת וע"י הארתה בה מגדילה ונעשי' פרצו' גמור כנ"ל וצריך שתדע כי זו הנקודה יכולה לעמוד עם ז"א פכ"פ בכל עת וזמן וזכור גם זה ועיין בהקדמת ביאור תפלות ר"ה ושם נתבאר היטב ענין ומאיר לאישון בת עין וגם בדרוש התפילין למה נוהגים ביום ולא בלילה נת' היטב טעם לזה שהנקודה הזו היא בחי' הכתר שבה ושאר הט' נקודות באים לה בסוד תוספת לבד

וע"י דרושי תפילין: ואז אותה נקודת הכתר דרחל להיותה שרש רחל ועצמות' לכן בעלותה באצילות יושבת עם ז"א פכ"פ ובפרט כי עתה נכנס בה אותו הרשימו שנסתלק ממנה בלילה כנז"ל וכמו שנבאר והענין הוא כי בלילה היא אומרת שימני כחותם על לבך כנז"ל שיוצא רשימו דילה ועומד בחזה שבו ובאור הבוקר היא א"ל כחותם על זרועך והוא כי בעלות ספירת הכתר שבה מן הבריאה לאצילות וחוזרת עמו פכ"פ כנז' הנה להיותה בחי' נקוד' בלבד ואינה פרצוף שלם לכן מקום חזרתה הוא בזרועו השמאלי הנקרא גבורה לפי שכל עצמה של הנוקבא זה מאד קשה שהם ב' בחי' נפרדות, וצ"ע.

³³²³ זה באבא וזה באימא לא מופיע בפע"ח וצ"ע.

³³²⁴ פע"ח: ע"י זווג זה דאז"א הם עצמן יתקנו את המלכות שלא ע"י ז"א.

שעה"כ

את הנקבה ומורידין בה מוחין אחרים באותה הנקודה שבה, ונגדלת וניתוספין בה ט' נקודות אחרות, ונעשה פרצוף שלם די"ס, ועומדת עמו אב"א מן החוזה שבו ולמטה. והבנין הזה נעשה ע"י הפלת דורמיטה על ז"א, והנה סבת התדבקותם עתה בבחי' אב"א מה שלא היה בן בתחילה בהיותה בסוד נקודה כנ"ל, כי היתה עמו פב"פ בסוף היסוד שבו³³²⁵³³²⁶, הטעם הוא כי הנה כל בחינת אחוריים הם דינים והם שמות אלקים כנודע (&), והקל"י נאחזות באותם האחוריים שהם שם אלקים כנודע בסוד (&) מלך אלקים על גוים, כנז' בסבא דמשפטים (צו ע"א)³³²⁷³³²⁸. והנה אם קודם יצירת אדה"ר היו זו"ן בבחי'

- מאיר הכוונה -

³³²⁵ פע"ח: והענין כי הלך ראשית הכל דע כי הת"ת היה כלול מו"ק ומלכות שביעית אליו כסוד נקודה ח' כלולה מי' אך לא היה פרצוף שלם אמנם זו הנקודה יכולה להיות עמו פב"פ כי נקודה זו הוא סוד ומאיר לזישון בת עין שאנו אומרים כלילה והנה מזאת הנקודה מתחלת הבנין שלה אחר השנייה ונעשין זה פרצוף שלם גמור של י"ס כסוד אב"א ואח"כ זא ענין הנסירה.

³³²⁶ עי' ע"ח ח"ב נ ע"ג שזה בזמן שז"א בבחי' ו' נקודות בבחי' רה"ר. וכן הוא בשער לד פרק ד אות א' וב' שגם ביציאת הנקודות, וגם בעיבור ראשון הנוק' היא נקודה אחת על היסוד דז"א וממילא אפשר לקראתו פב"פ. ועיי"ש בגליון הלש"ו שאין אף פעם שהם יחד. שהיא לא מלכה אלא רק אחרי שהיסוד מת והעטרה האמיתית רק יוצא בעולם התיקון, ולכן אף פעם לא היו יחד באותו עת (דע"ה ח"ב ז ע"א).

ועי' ע"ח שער לד פרק ב אות ח: בפנים, יש נקודה אחרת³³²⁶ לבד מבחי' פנים, ויושבת בסוד תפילין דיד לעולם עמו, ואינה זזה משם לעולם, ואז כל הט' {מה ע"ד} בחינות³³²⁶ דפנים שלה, אז ניתנין בה אחת לאחת, עד שנתגדלה פנים בפנים כמוהו, באופן כי כשאנו אומרים שאחר שנגדלת אב"א, אז חוזרת להיות נקודה קטנה בפנים, פירוש הוא על אותה נקודה מבחינת³³²⁶ פנים שעדיין בבחי' פנים שלה, אין לה רק נקודה אחת, אמנם כל האחוריים הם שלמים לגמרי והבן זה מאד. וז"ל השמ"ש שם: נ"ב, נלע"ד שלום שלא לאפוקי בחינת האחוריים שלה שאינם נחזרים לכנגד הפנים שלו קאמר, כמו שאמרו קצת מן החכמים שבזמנינו, אלא הכי קאמר, שאחר שנגדלת אחר באחור כנ"ל, אז חוזר פרצופה דאחור לעמוד אחורי נקודתה דפנים. ואז נגדלת אותה הנקודה דפנים, דהיינו שניתנים בה כל הט' ספירות דפנים שלה אחת לאחת עד שנגדלת פב"פ כמוהו, ויהיה פרצוף דפנים שלה שוה כקומת פרצוף דאחור שלה העומד באחורי נקודתה דפנים, ואז יהיו שניהם שוים בקומתם. באופן שכל הבנין הנזכר במלך עוזר ומושיע ומגן, הוא לבנות נקודת הפנים שלה בפנימיות נה"י דאמא, עד שישתוו להיות כשיעור קומת הפרצוף דאחור שלה, שנבנה מאחורי נה"י דאמא וכבר הוא שלם לגמרי קודם שחזר לעמוד אחורי הנקודה דפנים שלה נגד פני הז"א. באופן שעתה נמצאת הנוקבא בשתי בחינותיה - אחור ופנים, עומדת כנגד פנים דז"א. ובזה לא יחלוק זה הלשון עם כל ספרי הרב זלה"ה שבכולם הוא מודה מחזרת פב"פ, כי לא מצינו בזה הלשון שאמר שאינה חוזרת פב"פ, אלא שבא לשלול ממנו הטעות שלא נטעה במה שכתב בספר הכונות שקודם שתחזור פב"פ חוזרת להיות נקודה קטנה, שאין כוונתו על פרצוף דאחור שלה אלא על פרצוף דפנים שלה שעדיין הוא בבחי' נקודה וצריך בנין. אבל פרצוף דאחור כבר הוא שלם לגמרי, וכבר ננסר מאחורי הז"א, ובא לעמוד אחורי אותה הנקודה דפנים שלה, ואז נבנית אותה הנקודה והיתה לפרצוף שלם. ואע"פ שיש בזה פנימיות וסוד ואין הדברים כפשוטן הכל הולך למקום אחד, כנלע"ד אני שלום.

³³²⁷ פע"ח: מ"ק טעם שזארכנו למה שתחלה היו כסוד אב"א כדי שלא יתאחזו בהם הקליפות והענין כי אחוריים סוד אלהים והם ק"ך כרופי אלהים והם עד סוף עשיה כמבואר אצלנו וסם אחריהם באים הקליפות ונמשכין סם כסוף כל העשיה והם נקראים אלהים אחרים בערך אלו הק"ך לירופים שהם אלהים חיים לקדושה והנה כשיש ח"ו חטאים ועונות נכללין אלו אלהים אחרים שזארכס כסוד אלהים קדושים שזאחוריים וע"י כללותן שזארכס הם יונקים מן השכינה וז"ס כל אחיזת החילונים בקדושה כי אינן אוחזין רק ע"י כללותן שזארכס ולא ח"ו שזארכסין הן עצמן [עי' לעיל הערה 2796] וז"ס ערו ערו עד היסוד זה כי אלו אלהים שזארכס הם (מן הז"א) [ממ"ן] - וכן הוא בע"ח שער לט פרק א"ן ביסוד הנוקבא כי הם ה"ג ה' אותיות אלהים וכאשר רצה המלכות להעלות מ"ן נכללין כל אלהים לקדושה סם ביסוד שזה וכשיש ח"ו פגם אז אוחזין אלהים אחרים שזארכס ונכללין עמהם ואע"פ שהם אינם נכנסין ח"ו עכ"ז הם יונקים כסוד הכללות³³²⁷ וז"ס וספחה כי תירק גבירתה שזדיק עליון מזדווג עם השפחה כזיכור ביסוד הג"ל וזהו ערו ערו עד היסוד זה כי סם מגיע

שעה"כ

פב"פ היו אחוריהם מגולים, והיו הקלי' נאחזות בהם מאד, ולכן כדי שלא יתאחזו הקלי' באחוריהם, הוצרכו להדבק אב"א דיבוק ממש גמור מן החזה דז"א ולמטה כנודע, ואז עיי"ב אין הקלי' יכולים ליכנס בינתים כדי להתאחו שם באחוריים שלהם. והרי כל אחורי הנקבה מכוסים. אבל אחורי הזכר מן החזה ולמעלה היו מגולים. ואמנם ההוא קוצא דשערי דז"א נמשך מאחורי רישא דז"א עד מקום ראש הנקבה אשר בחזה דז"א, והיו גם אחוריו העליונים דז"א מתכסים תוך ההוא קוצא דשערי הנמשך וחופף ומכסה עליהם³³²⁹.

ואח"כ נברא אדה"ר ועשה מצוה³³³⁰ והתפלל תפילי³³³²³³³¹, ועיי מעשיו היה כורת הקלי' בסוד האדם העובר את האדמה ומכלה קוצים מן הכרם, וכמו שאמר הכתוב (&

- מאיר הכוונה -

הפגם כזיכול וז"ס אלהים צאו גוים ננחלתך פי' כי החיצונים הנקרא אלהים אחרים הם נאחזין באלהים דקדושה ועיי"כ צאו גוים ננחלתך נחלת הקודש ולזה אמר אלהים ולא אמר ' והנה ענין היותם אב"א מפני שהם דינין ויולאין ממנו אליה ואז נדבקים כי הענף נשאר דבוק באילן אשר משם יצא והנה זהותן אח"כ פב"פ היה ראוי שיחזרו לדבק כמו בסוד האחוריים הנתנין ממנו אליה אך הטעם הוא כי או"א שקומתן שוים פב"פ ולכן הם מתדבקים כחדא שוים ולא מתפרשין דא מן דא ולכן זוגם תדיר אצל ז"א שצ"ח קומתן שוה אין לדבוקים זה צוה זהותן פב"פ אמנם בענין הנסירה הוא כי הלא כאשר נדבקו הדינין יחד הנה כדי להחזירם פב"פ היה לרצו להמשיך כל הדינין בנזקצא כדי שתוכל להתפרד מן הזכר וכל אותן הדינין שבאחוריו כולם נסרו ונתנין לה והוא נשאר בסוד חסד והיא בסוד דין

³³²⁸ עי' לעיל הערה 2790.

עי' לעיל פ ע"א.

³³²⁹ עי' שער מוחין דצלם פרק ד: ונבאר עתה ענין ירידת והשתלשלות הנה"י של תבונה החדשים מאחורי ז"א. והטעם שאינן יורדין ונמשכין דרך פניו הוא כדי שתוכל התבונה להסתכל פניה בפני הז"א כאשר תכפוף ראשה להסתכל בו וכו'. והנה שיעור אורך והתפשטות והשתלשלות נה"י החדשים הנ"ל באחורי ז"א, הוא עד סיום שליש עליון דת"ת דז"א, שהוא נגד החזה שלו, אשר משם ולמטה יוצאת רחל נוקבא דז"א באחורי ז"א כנ"ל, כי מקום שמסתיים היסוד תבונה שנכנס בתוך פנימית ז"א, שם כנגדה מבחוץ מסתיימין נה"י תבונה החדשים החיצונים [והטעם הוא כי כפי שעור התפשטות הנה"י הראשונים תבונה תוך ז"א בסוד מוחין פנימים, כן הוא שעור התפשטות הנה"י החדשים מאחו' בסוד מקיפים (שעה"ק)]. והנה עיי' התפשטות אלו הנה"י החדשים באחורי ז"א עד החזה, מתכסים אחוריים של ז"א, ואין החיצונים והדינין שולטין באותן אחוריים עליונים של ז"א.

ודע, כי כל בחי' אותו החיבורא והלבנונית שבאחורי העורף דז"א, וכל הלבנונית אחורי הגוף והכתפים שלו, כולו הוא בחי' אלו הרגלים של אמא, אשר הם מכלל בחי' הכתר שלו המקיף את ז"א, באופן שכל אותו החיבורא הנזכר באדרא שיש למעלה בגלגלתא [מש"כ באד"ר הכל על גלגלתא דא"א ומשם לומדים לגלגלתא דז"א], וכן אותה החיבורא המתפשטת באחוריים, הכל הוא בחי' הכתר הנזכר באדרא, הכותר ומקיף את ז"א. וז"ס מ"ש באדרא נשא (דף קכח ע"ב) על בחי' א"א וז"ל, ומהאי גולגלתא נפיק חד עיבר חיבור דנחית לגלגלתא דז"א כו', כי ודאי הוא יורדת דרך אחורי רישא דא"א. ודע, כי על הלבנונית שהוא בחי' הכתר הנ"ל, שהוא סיום הרגלים של התבונה החיצונית, נמשך ומלביש עליהם בחי' חד קוצי דשערי הנמשך מראש הא"א דרך עורפו בין תרין כתפין, כנ"ל באדרא (דף קכט ע"ב), ונמשך ג"כ עד החזה דז"א כדי לכסות הכתר מחשוף הלבן אשר שם [כדי להמתיק כל הגבורות שבעורף (דע"ה ח"ב מג ע"ב)], ולכן נמשך קוצי דשערי דרך אחורי ז"א. ועוד טעם ב', כדי שלא לכסות הפנים של ז"א, לכן נמשך דרך אחוריו [גם דע, כי בהיות הכתר והחיבורא הנזכר, מתפשטים דרך אחורי ז"א עד חציו כנזכר, נמצא כי האחורי דז"א, שהם דינים תקיפין כנודע, הם מכוסים בהאי חיבורא, ואין הדינים יכולים לשלוט ולהתאחו בהם כלל. והנה משם ולמטה כבר עומדת שם רחל עמו אחורי באחורי דבוקים, וגם שם אין יכולת ושליטה אל הדינים להתאחו שם באחורי, כמבואר אצלינו למעלה, וגם במקומות רבים, כי לטובה זו יצאו ז"א רחל ונוקבא, מחוברים אחורי באחורי דבוק גמור, כדי שלא יתאחו שם הדינים, טרם גמר תקון ז"א, כי אחר כך יהיו פנים בפנים, ואין יכולת אל הדינים להתאחו באחוריהם (שעה"ק)].

³³³⁰ פע"ח: מל"ח.

³³³¹ נמחק בפע"ח.

שעה"כ

ואדם אין לעבוד את האדמה. וז"ס מ"ש רז"ל (&) על פסוק (בראשית ב ה) וכל שיח השדה טרם יהיה בארץ, כי כל הצמחים והעשבים עמדו בפתח הקרקע ביום הג' שנאמר בו (&) ותוצא הארץ דשא כו', והיו שם עד שנברא אדם כו' והתפלל עליהם וצמחו ויצאו מפתח הקרקע לחוץ, והבן זה.

ואז כיון שאדה"ר היה כורת הקלי', אין עתה יראה ופחד מן הקלי', כי בודאי עתה לא יוכלו להתאחו באחוריים הנז', ואז היה בא ענין הנסירה וחזרת פב"פ כמ"ש בע"ה. והענין הוא כמש"ל בתחלת הדרוש, שאם אדה"ר לא היה חוטא בעץ הדעת ביום הו' כשנברא שהוא יום ר"ה, וגם היה מתאחר וממתין זווגו עד ליל שבת³³³³, היה גם זווג זו"ן דבחי' פב"פ נעשה ביום ש"ק, והיו העולמות נשארים בתיקונם ובמקומם ובמציאותם הא' קיימים תמיד. וכאשר הטא בעץ הדעת ומזה נמשך ג"כ שנזדווג בו ביום שהיה חול, והנה נמצאו עתה ב' הפכיים: הא', הוא מה שחטא כנו'. והב', הוא המצות מה שעשה והתפלל שיהתפלל כנו'. ולכן מצד המצוה ותפלה גרם תיקון בכל העולמות וגרם זווג זו"ן ביום ההוא³³³⁴, ומצד החטא³³³⁵ שחטא כנו' גרם קלקול בעולם וגם בזווג זו"ן, והוא כי לא נתקיים התיקון³³³⁶ והזווג ההוא אלא לפי שעה כשהתפלל. אמנם אח"כ נתקלקלו העולמות ונתבטל זווג העליון, ואפי' ביום שבת בראשית שלאחר יום הו' שהוא ר"ה לא נעשה זווג, ונתאחר זווגם עד יום שמיני עצרת כמש"ל בתחלת הדרוש³³³⁷.

ונחזור לבאר ענין הנסירה. הנה אחר שנברא אדם הראשון והתפלל ועשה מצות והיה כורת הקלי'³³³⁸, ולא היה יכולת להם להתאחו באותם האחוריים³³³⁹, אז בא ענין הנסירה. וענינה הוא, כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם ננסרו ונתפרדו מן

- מאיר הכוונה -

³³³² ועי' ע"ח שער מיעוט הירח פרק ד: והנה אחר שנברא אדה"ר לעבוד את האדמה ולשמרה כמ"ש בפסוק (בראשית ב טו), אז ע"י תפלתו ביום ההוא קיצץ הקוצים מן הכרם וסילק הקלי' אשר שם, ועי"כ חזרו זו"ן פב"פ שוין בכל קומתן, בבחי' ו' הנ"ל. ועי' הערה הבאה.

³³³³ היינו היו פב"פ ללא זיווג [אמנם כ"ז היה רק על החזרת פב"פ לבד ואולי היה נעשה עי"ז נשיקין וחיבוק אמנם הזווג התחתון הנה היה נתעכב עדיין כי היה ממתין עד שבת בראשית – לשון גליונות הלש"ו ע"ח שער לו פרק ד], ועי' שער לו פרק א: עוד יש ד' בחינות בבחי' פב"פ, והם אלו: א' שתהיה היא פרצוף שלם פב"פ, אלא ששיעור קומתה הוא מחזה ולמטה דז"א, ועדיין אורות שלה דבחי' פנים שיש בה"ר של ז"א לא נמשכו להאיר בה. וצ"ע.

³³³⁴ עי' לעיל הערה 3331 שמשמע שזה היה קודם החטא.

³³³⁵ כי ענין גרם הזווג אז היה מדצ החטא (לש"ו).

³³³⁶ התיקון דפב"פ (לש"ו)

³³³⁷ אמנם עי' ע"ח שער מיעוט הירח ב: ואח"כ כשבא יום שבת ראשון, חזרה הנוקבא להתתקן בכל הו' בחי' הנ"ל, ונגמרה בחי' הו' והוא שחזרה עמו פב"פ בכל שיעור קומתו, זולת בחינת הכתר לבד, שהיה גדול מכתרה (אחר שהיא בחי' יותר עליונה מכולם) וגבוה ממנה, ולכן היתה עדיין צריכה לקבל מאמא על ידו ואז לא היו משתמשין בכתר אחד, שהיא הבחי' היותר עליונה מכולם כנ"ל. ואח"כ ביום ראשון דחול חזרה לבחי' הב' והיתה פרצוף שלם מ"ס באחורי החזה דז"א, ועדיין ג"כ לא היו מאירין בה ה' ראשונות דז"א. והנה ענין זה נמשך מבריאת אדה"ר עד שיצאו ישראל ממצרים כי בכל יום שבת חוזרת עמו פב"פ שוה בשוה בבחינת ו' הנ"ל, ובימי החול היתה חוזרת אחר באחור פרצוף שלם בבחינת ב' הנ"ל, וה"ר דז"א לא היו מאירין בה. ועי"ש כאן שמחלק בין בחי' הימים לבחי' הזמנים.

עי' פרע"ח קט ע"ד: ואם היה ממתין מלהזדווג עד יום השבת היה גורם [מילת היה גורם כו' כ"ה בעולת תמיד ע"ב ע"ב אבל בשעה"ק ליתא (כ"ה האמת כי מעצמן היו חוזרים פב"פ כמו שכתוב בלק"ת בראשית ובכ"מ) (לש"ו)]. שבאותו יום שבת בראשית יחזרו זו"ן פב"פ וישארו כן לגמרי ויבררו אפילו המ"נ של המלכות דבחי' פב"פ כי כבר המ"ן דאמא ונוקבא דא"א ונוקבא דעתיק כולם הובררו לגמרי אפילו בבחי' פב"פ ולא נשאר לברר רק המ"נ דמלכות דבחי' פב"פ לבד ואלו היה נבררין בשבת בראשית כנ"ל היו כל המלכים נבררין לגמרי.

עי' הערות בסוף הספר.

³³³⁸ עי' הערה 3340.

³³³⁹ עי' תקוני אדם אז היה כורת הקליפות ואין יראה ופחד לסיטאחזו צאחור ואח"כ חזרו פב"פ (פע"ח).

שעה"כ

הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה, ועי"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו, ואז הז"א נשאר כולו בבחי' חסד והיא (צא ע"ג) בבחי' דינין ונבורות שלה ושליו. ואמנם ענין נסירת ודחיית דינין אלו מאחורי ז"א ליתנם באחוריים דנקבה הוא נעשה ע"י החסד העליון של אימא עילאה³³⁴⁰, וז"ס פסוק (&) ואיש כי יקח את אחותו כו' חסד הוא כו', כי בכח החסד ננסרו זו"ן הנקראין איש ואחותו, ואתפרשו גזעין מתתא לעילא³³⁴¹, שהם האחוריים שלהם שנפרדו ועי"כ לקחה לו לאשה ונזדווגה עמו פב"פ. ופי' הענין הוא, כי נודע הוא שבהיות

- מאיר הכוונה -

³³⁴⁰ עי' ע"ח שער לו פרק ד: והנה אחר שנברא אדה"ר לעבוד את האדמה ולשמרה כמ"ש בפסוק (בראשית ב טו), אז ע"י תפלתו ביום ההוא קיצע הקוצים מן הכרם וסילק הקלי' אשר שם, ועי"כ חזרו זו"ן פב"פ שוין בכל קומתן. עי' ע"ח שער ח פרק ו וכאשר אדם החזירם (נ"א וכשאדם מחזירם) פב"פ ע"י מצות ומעשים הטובים אז נגמר ונשלם אחר א' שלם לזה ואחור א' שלם לזה, ויכולין להחזיר פב"פ.

וטעם הדבר³³⁴⁰ כי האדם התחתון ע"י מעשיו גורם זווג עליון³³⁴⁰, ויורדין טפין עלאין למטה שהם בחי' המוחין דז"א והם בחי' החו"ג, אשר הם (נ"א משם)³³⁴⁰ עיקר הטפה כנודע³³⁴⁰. כי אין יוצא מיסוד דבינה רק חו"ג, כי מן החכמה ובינה דז"א אינו יוצא רק הארה בעלמא³³⁴⁰, שמכים החסדים המגולין שם³³⁴⁰ ומוציאין אורותיהן לחוץ³³⁴⁰. והנה בבא אלו החו"ג בראש ז"א, כדין איהו נקיט החסדים ומשתלים אחר דידיה, ואיהי נקטא גבורה ומשתלים אחר דידיה וכדין אתהדרו פב"פ כמ"ש בברכת אבות (שעה"כ שער העמידה ב'), והרי בארנו איך החו"ג גורמין הגדלת אחוריים ועי"כ יכולין לחזור פב"פ.

עי' בהגר"א ספד"צ וסוד הנסירה הוא שמוחין דאבא מסתלקין להאיר³³⁴⁰ לדעת³³⁴⁰ ולנוקבא, ואח"כ מסתלקין מוחין דאבא למעלה לשרשו, ומתוך כך נחשכה הנוק' ששרשה בחכמה³³⁴⁰, ואז³³⁴⁰ כל הדינין שבדכורא ניתנין לנוקבא ובו נשארו כל החסדים, ובשביל כך אין להם דיבוק יחד וננסרו לבא פנים בפנים

נ"ל שזה בחי' הדעת, והוא בחי' חו"ג וצ"ע

³³⁴¹ עי' זהר ח"ג עז ע"א: תאנא בתר דאסתלקו קין והבל אתהדר אדם לאנתתיה ואתלבש ברוחא אחרא ואוליד לשת מכאן אתייחסו דרי דצדיקייא בעלמא ואסגי קב"ה חסד בעלמא ובכל חד אתילידת נוקבא עמיה לאתישבא עלמא כגוונא דלעילא והא אוקמוה חברייא בסתימאה דמתני' דכתיב ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו' חסד הוא חסד הוא ודאי ובתר דשארי חסד גזעין ושרשין נפקן מתחות לעילא ואתפרשן ענפין וקריב אתרחק כדין ענפא אסגי ואתי לאתחברא בזווגא חד באילנא האי בקדמיתא האי בסתימא דעלמא בגין דכתיב אמרתי עולם חסד יבנה אבל מכאן ולהלאה בני נשא דישתכחון ביה ונכרתו לעיני בני עמם

תרגום: למדנו אחר שהסתלקו קין והבל, חזר אדם לאשתו והתלבש ברוח אחרת, והוליד את שת, מכאן התייחסו דורות הצדיקים בעולם. והגדיל הקדוש ברוך הוא את החסד בעולם, ולכל אחד נולדה עמו נקבה שיתיישב העולם כדוגמא שלמעלה, והרי פרשוה החברים בסתם משנה, שכתוב ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגו' חסד הוא, חסד הוא ודאי. ואחר ששרה החסד, יצאו גזעים ושרשים מתחת למעלה, ונפרדו הענפים והקרוב התרחק, אז גדל הענף ובא להתחבר בזווג אחד עם האילן זה בראשונה, וזה בסתר העולם, משום שכתוב אמרתי עולם חסד יבנה, אבל מכאן והלאה אנשים שימצאו בו, ונכרתו לעיני בני עמם.

ועי' לעיל דרושי ק"ש דרוש ו': ברכת אהבת עולם הוא בהיכל אהבה שהוא בחי' החסד ונודע מש"ה והוכן בחסד כסא וגם הפסוק אומר ואיש כי יקח את אחותו בת אביו או כו' חסד הוא לפי שמדת החסד הוא המתקן לזו"ן והמזווג אותם.

שקוע במקום הדין וז"ש ובאתרהא שקיע רחמי וחסד עכ"ל הרב בסה"כ. וז"ל הרב בליקוטיס. כדרך שעולים החסדים בזעיר מן היסוד שבו עד כתר שבו להגדילו. כן הגבירות עולות בנוקבא מתתא לעילא עד הכתר שבה להגדילה עכ"ל. ובזה נבין לשון זה מ"ש ואיש אשר יקח את אחותו חסד הוא ר"ל מי גרם לזעיר שיזדווג במ' שהיא אחותו. הוא ע"י החסד דאימא שעל ידו היתה הנסירה. ומ"ש ובתר דשארי חסד וכו'. פי' שלקמן בדף זה ע"ב אמר אתא חסד ופריש לון. דהיינו שע"י חסד דאימא היתה הנסירה. ומ"ש שם ונפקו גזעין מתחות לעילא. פי' הם הגבורות והיו באחורי זו"ן שלקחתם המ' לבדה ועלו מן היסוד שבה עד הכתר שבה להגדילה כמ"ש בשם הרב. וז"ש ונפקו גזעין מתחות לעילא. ומ"ש ואתפשטו ענפין. פי' הם הקצוות דמ' שנתקנו וז"ש ואסגיא ואיתעבדת ה' תתאה. ובזה נבין ג"כ מ"ש בדף זה ובתר דשארי חסד. פי' אחר שהחסד גרם הנסירה אזי גזעין נפקין מתחות לעילא שהם הגבורות שלקחה המ' ועלו בה מן היסוד שבה עד כתר שבה להגדילה. ומ"ש ואיתפרשן ענפין. פי' הם הקצוות שבה שנתפשטו ומ"ש. וקריב אתרחק. פי' אחותו שהיתה מותרת לו נאסרה עליו ממתן תורה ואילך ומ"ש כדין ענפא אסגי וכו' פי' מ' נגדלה ע"י הגבורות ונזדווגה עם זעיר פנים בפנים. ומ"ש האי בקדמיתא פירוש תחלה היתה אחותו מותרת לו. אבל ממתן תורה ונכרתו וכו' כי הבא על אחותו בכרת.

שעה"כ

האדם ישן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה כנז' בפרקי ר"א (&), וכן הענין בז"א, כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסטא דחיותא כנז' אצלנו בברכת המפיל חבלי (&), ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימא, והיה מתפשט בו בכולו, ואז הדינין אשר באחוריו היו נפרדים וננסרין מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה.

וז"ס מ"ש באדרת נשא (דף קמב ע"ב) ע"פ (&) ויסגור בשר תחתונה ובאתראה שקיע רחמי וחסד כו'³³⁴², פי' כי בהיות הדינין ננסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה, היה לסבת התפשטות בחי' החסד בתוכו. וכל מה שהיה מתפשט ויורד החסד היו הדינין מסתלקין מאחוריו ונשאר החסד והרחמים שקועין במקום שהיו שם הדינין בתחלה. ועוד נרחיב ביאור בענין הנסירה לקמן בדרוש של הנסירה הננסרת בעשרת ימי תשובה (&) וגם בדרוש השופר (&) וע"ש.

ועתה נבאר מה שיעדנו לעיל בענין המאמר של פ' תצוה³³⁴³ כמה שאמר הכתוב (&) יהי שם ה' מבורך כו', כי הנה בעשרת ימי תשובה נגמרת מלאכת הנסירה אשר התחלתה היא מן האחוריים דכתר דז"א וניתנין בכתר דנוק', ובחי' זו של נסירת הכתר נעשית ביום א' של ר"ה, וביום הזה כל הדינין שבכתר הזכר ניתנין בכתר הנקבה, וז"ס יהי שם ה' מבורך, שהיא המלכות הנקראת שם ה' יהי מבורך, מ"ב ברישיה כנודע, כי שם בן מ"ב הוא בראש כנז' בספר התיקונים (תיקון ע' סוף קנח ע"ב)³³⁴⁴, והוא ענין הדינין הניתנין ברישא דנוקבא ביום הזה הנק' שם בן מ"ב שהוא גבורה כנודע³³⁴⁵. אמנם סיפיה רך, כי כשנשלמת לקחת אותם הדינין הננסרין מן הזכר כולם, אין בו עוד מה ליתן, והיתה בנוק' דתקיפי חילהא בקדמיתא כל זמן שלוקחת דינין מן הזכר, וכשהשלימה לפעול את הדינין שקבלה ממנו, אין בה עוד מה ליתן וחליש חילהא, והרי רך³³⁴⁶. אבל הזכר אינו כן, כי הוא אינו צריך לזולתו, וכל מה שהולך, מתגבר והולך. ואדרבה רישיה רך וסיפיה קשה.

- מאיר הכוונה -

³³⁴² ז"ל: ויקח אחת מצלעותיו מאי אחת דא היא נוקבא וסלקא ואתקנא ובאתראה שקיע רחמי וחסד הה"ד ויסגור בשר תחתנה (בראשית ב) וכתוב והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר (יחזקאל לו)

תרגום: "ויקח אחת מצלעותיו" מאי "אחת"? זו היא הנקבה, עלתה ונתקנה, ובמקומה נשקעו רחמים, רחמים וחסדים. וזה שנאמר "ויסגור בשר תחתנה" ונאמר "והסירותי את לב האבן מבשרכם ונתתי לכם לב בשר".

³³⁴³ עי' לעיל הערה 3318.

³³⁴⁴ ז"ל: שבעה שמהן דרישא דסלקין למ"ב אינון אב"ג ית"ץ וכו' ריעא קדמאה

תרגום:

³³⁴⁵ עי' תיקו"ז כ ע"א, וזהר תצוה קפז ע"א. שם בן מ"ב אותיות הוא ברישא דמלכא, והוא מסטרא דגבורה והוא השם היוצא מהפסוק "והארץ היתה תוהו כו'". שם זה היה בעולם התוהו, ואח"כ נפקא מאתלטייא, והיינו הדינים מסטרא דבוצינא שנכללו בגלגלתא, שכן משם היה כח עולם התוהו, והוא בהר"ד שבו נרמז שם מ"ב [והוא בשנה שלפני בריאת העולם שהיה תוהו] (ב"ע קמט ע"ב).

עי' ע"ח שער השבירה פרק ב: ובזה תבין סוד שם מ"ב שהוא אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ן נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג חק"ב טנ"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת, כי כבר ידעת כי שם מ"ב הוא ביצירה, ויצירה הוא בחי' ז"א כנודע, שהוא סוד הז' המלכים. נמצא כי שם מ"ב זה מדבר בסוד המלכים. ואם תסתכל תראה איך שם ע"ב הוא במוחין והוא נקרא טעמים, והוא נקרא אצילות, אח"כ הטעמים של ס"ג הוא בבריאה, והנקודות שלו ביצירה, והם סוד מלכים שמתו, כי הנקודות הם בחי' ז' שהם יצירה ועשיה (נ"א הוא בבחי' ז"א שהוא יצירה). אמנם כוונת מ"ב זה הוא להעלות כל הברורים משם אשר נשארו מזעיר ונוקבא ביצירה ועשיה, כי כל שם מ"ב הוא להעלות כנודע, אם כן ודאי הוא כי בשם זה נרמז מיתת המלכים, ועל סדר מיתתן הוא סדר העלאתן ע"י בירור בכח שם זה. ועי' לעיל הערה 103.

³³⁴⁶ עי' שער מאמרי רשב"י לב ע"א: כאשר השלים ענין הנסירה ונשלמו בה כל הדינין שהיו בזכר אין עוד דינין בו לתת לה ולכן סופיה רך כי אז היא דומה אל הנקבה דחלש חילהא כי אין בה מעצמה רק מה שלוקחת ממנו והנה כבר נשלמו ואין עוד מה לקבל ולכן הם נייחין בסופה.

שעה"כ

ובזה יתורין ענין המאמר הזה החולק עם ספרא דצניעותא, כי שם נאמר להיפך הדינין דנוק' נייחין ברישא ותקיפין בסיפא וההיפך בדכורא. אבל הענין הוא כי בספרא דצניעותא מדבר בבחי' הדינים בעצמם, אשר הם בחי' נה"י דו"א שבהם סוד הדינין כמבואר לעיל (צא ע"א), והנה הם נכנסין ונעשים בחי' מוחין ברישא דנוק'. אבל נה"י של הנוק' אין עוד פרצוף אחר באצילות תחתיה להעשות בו בסוד מוחין. ונמצא כי דינין דילה שהם הנה"י שבה תקיפין בסופא. אבל בפ' תצוה אינו מדבר בבחי' הדינין בעצמן אלא בבחי' מה שלוקחת הנוק' מן הדכורא, כי בתחילה בעודה מקבלת ממנו הם דינין קשים, ובסופה שכבר אין לה מה לקבל, אינון נייחין, ולא איירי הכא אלא בבחי' הנקבה בעצמה המקבלת הדינין, ולא בבחי' הדינים בעצמם.

ונחזור לענין א' לבאר ענין מחלוקת ר"א ור"י שנחלקו אם בניסן נברא העולם או אם בתשרי נברא העולם. וכבר נתבאר לעיל ביאור מחלוקתם מה עניינו, אבל עדיין נשאר לנו לבאר איך ב' הסברות הם אמיתיות דברי אלקים חיים ולא פליגי, וזה יובן במ"ש בדרוש אחר ביאור הקדמת אדרת האזינו, וע"ש (שער מאמרי רשב"י נב ע"א) איך כשנאצל ז"א היו לו ג' זמנים מן עיבור א' ואז היה בבחינת ג' כלילן בג', זמן היניקה ואז מתפשט לו"ק, זמן עיבור ב' לצורך המוחין דגדלות כמו שהודעתך בדרוש התפילין (&). והנה ב' בחי' יש בז"א³³⁴⁷: הא', הוא בחי' היצוניות³³⁴⁸ שהוא כלל מציאות העולמות. והב', הוא פנימיותו שהוא סוד הנשמות³³⁴⁹. והנה בכל בחינה מאלו הב' עברו ג' זמנים הנו', כי בתחילה היו לו"א ג' הזמנים הנו' של: עיבור א', ושל יניקה, ושל עיבור ב' דמוחין דגדלות, וכ"ז בבחי' היצוניות. ואח"כ היה לו"א עוד פעם אחרת ג' הזמנים הנו' בבחי' הפנימיות. ועד"ז היה בכל העולמות כולם, כי יש בהם היצוניות ופנימיות. והנה ר"א ור"י מר איירי בבחי' היצוניות שהוא כללות העולמות בעצמם, ומר איירי בבחינת הפנימיות שהוא ענין הנשמות. ולא פליגי כי בבחינה זו נכנסת בחי' הנוק' בתחילה, ובבחי' זו נכנס הזכר

- מאיר הכוונה -

³³⁴⁷ צעיבור ז"א (פע"ח קלכ ע"א).

³³⁴⁸ עי' ליקוטי תורה בראשית : @ויאמר אלהים נעשה אדם: הנה מתשרי שהוא עת העיבור עד ניסן ששה חדשים כי יש יולדת לז' ויולדת למקוטעין אף שלא נשלם זמן כל עי' שמן ששון שמציין לע"ח שער המוחין פרק א שמשמע אולי משם שמציאות המוחין כחלק מהגוף היא מהיצוניות, והפנימיות מהפנימיות.

³³⁴⁹ עי' כללים ח"א לו ע"ד זה תמצית לשונו: בחיצוניות (ב"ן) יצא מלך הגבורה בראשונה, וזה בניסן נברא העולם, קדם למלך חסד, ובתיקון (מ"ה) יצא חסד (תשרי) קודם לגבורה. [כן הוא בספר הליקוטים (פ' וישלח) וכן במאמרי רשב"י (דף סב ע"ג מדפוה"ח תרנ"ח)³³⁴⁹ וכן הוא דעת הגר"א בספד"צ (פרק א ט ע"ג ד"ה מלך השני) אמנם אמנם עי' בע"ח בדרושי נקודות פ' ד' ה' ובשביה"כ פ' א' ב' החולק].

גם אפשר להעמיד דבריהם בעולם התהו, שבמלכי עיגולים גבורה קדם (בניסן נברא העולם) ובמלכי יושר חסד קדם (בתשרי נברא העולם). וכמובן שמאחר שהעולם שאנו חיים בו הוא אחר התיקון, ולכן להלכה כר"א, שבתשרי נברא העולם.

ניסן שייך להתפשטות הראשונה, כי מכלילות האור דהתפשטות הראשון הכלולה בהתפשטות השני הוציא מכחה ותכונתה את המציאות, לכן הוא שליטת החסד, שכל התגלות היא מכח החסד, ותשרי שייך להתפשטות השני שהוא מסוד הצמצום וגילוי הגבורות.

מש"כ שמציאות דתשרי הוא מסוד הצמצום זה לא על מציאותה גופה, אלא הכוונה על גילוי הגבורות ושליטת הדין שבתשרי, ואפילו שעיקר העולם היא רק התפשטות השני, אבל נכלל בו כח של התפשטות הראשון וזה כח ניסן.

אם כן יוצא שהמח' ר"א ור"י מח' במציאות העולם ממש, ועכ"ז שניהם אמת כי ההתפשטות הראשון מסוד ניסן הוא הגילוי הראשון והיסוד לכל הבריאה, אבל הוא עלה ונסתלק ונשאר עומד לעולם למעלה להיות שורש עליון לבריאה, אבל ממנו נעשה מקום דעולם שהוא כח הנושא אותו תמיד, ע"כ.

ר"ל כי בבחי' העולמו שהם העגולים ירד העטרה דגבורה תחלה (וכמ"ש הגר"א בספד"צ פ,א שבהגבורות יורד הגבורה תחלה) ובבחי' הנשמות שהוא היושר ירד החסד תחלה כמ"ש בע"ח נקודות ד (גליונות הלש"ו בפע"ח).

שעה"כ

בתחילה. ולא וצא ע"ד} קבלתי ממורז"ל פרטן אמיתי באיזו בחי' מהם נכנסה הנקבה בתחילה, ובאיזה בחי' נכנס הזכר בתחלה³³⁵⁰.

- מאיר הכוונה -

³³⁵⁰ ז"ל גליונות הלש"ו על הפע"ח: כי מחלוקתם היא באמת ענין אחר והיינו כי ר"א מדבר בעת התיקון ור"י מדבר בעולם הנוקדות וכן הפרטיות הנה ר"א מדבר במלכי היושר ור"י מדבר במלכי העגולים.

שעה"כ

דרושי ראש השנה דרוש ב'

יבאר בו למה הם ב' ימים דר"ה מקושר עם האמור. וז"ל: ואחר שנתבאר ענין זה, נבאר ענין ב' ימים דר"ה מה עניינם. כי הרי נוהגים לעשות ב' ימים דר"ה גם עתה בא"י, משא"כ בשאר הי"ט. אבל הענין מובן עם הנז', כי ב' בחי' יש בז"א, והם חיזונויות ופנימיות, וכנגדם הם ב' ימים טובים דר"ה. והענין הוא כמה שהודעתך בתפילת שחרית דחול, כי כל התפילה שאנו מתפללים בזמן הגלות והחורבן, אין בהם כח רק להעלות בחי' פנימיות העולמות בלבד³³⁵¹, ולכלול פנימיות דעשיה ביצירה וזה בזה וזה בזה עד האצילות, וזה בכח נשמותינו הנמשכות מבחינת הפנימיות. אבל בחי' החיצונית, שהם העולמות בעצמם³³⁵², והמלאכים אינם יכולים לעלות. וז"ס (&) הן אראלם צעקו חוצה³³⁵³, ר"ל כי המלאכים צועקים לסיבת היותם חוצה ואינם פנימיות כמו נשמת בני אדם. והנה קודם החורבן היה כח ויכולת בתפלתנו להעלות הפנימיות והחיזונויות ביום א' בלבד³³⁵⁴, ולא היו עושיין רק יום א' בלבד, זולתי כשלא באו העדים אלא מן המנחה ולמעלה³³⁵⁵, אבל אחר החורבן הוא בהכרח לעשות ב' ימים של ר"ה וכונו' בדברי רשב"י בספר הזהר (&) ובס"ה (תיקו"ז סב ע"א)³³⁵⁶. וביום הא' עולה בחי' הפנימיות והנשמות, וביום הב' עולה אף בחינת החיצונית³³⁵⁷, וזהו הטעם שאמרו בס"ה בפ' פנחס (דף רלא ע"ב) דיום הא' הוא דינא קשיא והב' הוא דינא רפיא³³⁵⁸, והטעם הוא כי ביום הא' עדיין לא נתבסמו העולמות

- מאיר הכוונה -

³³⁵¹ עי' ע"ח שער מ דרוש ג: והנה תבין מכמה דרושים כי חיזונויות העליון גדול מאד מפנימיות התחתון. וכשעולה התחתון בעליון הנה הפנימיות של התחתון נעשה חיזונויות אל חיזון העליון, וחיצונית העליון נשאר בחי' פנימי אל החיצונית שהוא בחי' פנימי התחתון. וא"כ עם זה הדרוש נוכל לבאר דע כי עליות העולמות בתפלת החול, ובשבת מתערבין חיזונויות עם הפנימיות ע"ד הנ"ל ונעשה הכל חיבור א'. עי' לעיל הערה 686.

³³⁵² לכן לא נראה תיקון לעין.

³³⁵³ עי' לעיל להערה 688.

³³⁵⁴ עי' זהר ח"ג רלא ע"א: אמר רבי יהודה לימא לן מר (ס"א מאלין) מלין מעליתא דראש השנה פתח רבי שמעון ואמר ויהי היום בכל אתר דכתיב ויהי איהו צער ויהי בימי צער ודאי ויהי היום יומא דאית ביה צער ודא הוא ראש השנה יומא דאית ביה דינא קשיא על עלמא ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם יומא דראש השנה הוה ובכל אתר ויהי היום דא ראש השנה ויהי היום ויבאו בני האלהים יום ראש השנה הוה בכל זמנא תרין יומין אינון מאי טעמא בגין דלהוי יצחק כליל דינא ורחמי תרין יומין ולא חד דאלמלא ישתכח יחידי יחריב עלמא ועל דא כתיב תרין זמנין ויהי היום ויהי היום:

תרגום: אמר רבי יהודה, יאמר לנו הרב (מאלו) דברים עליונים של ראש השנה. פתח רבי שמעון ואמר "ויהי היום" בכל מקום שכתוב "ויהי" הוא צער, "ויהי בימי" צער ודאי, "ויהי היום", יום שיש בו צער, וזהו ראש השנה, יום שיש בו דין קשה על העולם. "ויהי היום ויעבר אלישע אל שונם", יום של ראש השנה היה, ובכל מקום "ויהי היום", זה ראש השנה. "ויהי היום ויבאו בני האלהים", יום ראש השנה היה. בכל פעם, שני ימים הם, למה כדי שיהיה יצחק כלול מדין ורחמים, שני ימים ולא אחד. שאלמלא ימצא יחידי, יחריב העולם, ועל זה כתוב שתי פעמים "ויהי היום" "ויהי היום".

א"י בין בחי' בין בחי' ולי אספר לומר בכל זמן שחי קודם ריב"ז לא היו עושים רק יום א' כדאי' בר"ה וז"ע ל"ך ס"ה קודם לז' יתק יחידא' ואספר כי קודם לא היה שום סדר משאל' עתה נגלות : ב כוונות כתב שאמר בלחש נעם תקיעת שופר :

³³⁵⁵ עי' ביצה &

³³⁵⁶ סב ע"א: תרין יומין חד דראש השנה וחד דיום הדין דתנינא איהו מספק.

³³⁵⁷ עי' ע"ח שער פנו"ח דרוש ד: אלו הב' גופים הם הא' נקרא חיזונויות הספירות, כי ממנו נשמות המלאכים, הב' הוא שממנו נשמות הצדיקים ונקרא פנימית הספירות. אמנם נסתפקתי אימתי נכנסין, וכפי הנ"ל בענין ב' ימים דר"ה, נראה כי אחר גמר כל החיצונית נעשה הפנימיות. ואפשר כי נעשה (יום א' ויום ב' – נמחק באדם ישר) ביחד וצ"ע. זה בפשטות סתירה, ועי' לקמן הערה 3362.

³³⁵⁸ לא מצאתי את זה בפירוש בלשון הזהר עצמו.

ז"ל: ביומי דר"ה מתקנין בי דינא כורסייא למלכא למידן כל עלמא וישראל עאלין בקדמיתא בדינא קמיה דליפוש רחמי (ס"א קמי דליפוש רוגזא) תנן ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו יום ביומו מאי הוא אלא הני תרי יומין דר"ה אמאי תרי יומין בגין דאינון תרי בי דינא דמתחברין כחדא

שעה"כ

ואינם יכולין להתעלות ליכלל זה בזה, אמנם הפנימיות לבדו הוא העולה ונכלל בנו, ולכן הוא דינא קשיא. אך ביום הב' שכבר נכללת בחי' הפנימיות³³⁵⁹ ביום הא', מכח זה גם העולמות שהם בחי' החיצוניות עולין ונכללין ביום הב' גם הם³³⁶⁰. ואף גם אז אינם עולין ונכללין מעצמם רק ע"י הפנימיות של הנשמות³³⁶¹, וכיון שעולים העולמות עצמן ביום הב', לכן נקרא דינא רפיא, ולמעם זה ביום א' עולה הפנימיות כדי שיהיה כח ביום ב' לעלות גם החיצוניות. משא"כ אם היה הדבר בהיפך, כי ביום א' אי אפשר אל החיצוניות לעלות, וכל בחי' הנסירה הנעשית ביום א' בענין הפנימיות בזכרנו לחיים בברכת אבות, חוזרת להיות ביום ב' להיות בבחי' החיצוניות, ולכן הם ב' ימים³³⁶².

- מאיר הכוונה -

ב ר"ל בינה צופה את
האלע וטוחנת הנורות
לניין הטקנא ונ"ש
דמתחברין כחדא דינא
עילאה אימא צדינא תהלא

דינא עלאה דאיהו קשיא [מלכות: גבורה: ד בינה:] בדינא תתאה דאיהו רפיא ותרואיהו משתכחי ועל דא לא ידעי הני בבלאי רזא דיבבא ויללותא ולא ידעי דתרואיהו אצטריכו יללותא דאיהו דינא תקיפא תלת תבירין דאיהו דינא רפיא גנוחי גנה רפיא אינון לא ידעי ועבדין תרואיהו ואנון ידעינון ועבדינון תרואיהו (ס"א וע"ד רזא דיבבא ויללה ותרואיהו אצטריכו הני בבלאי אינון לא ידעי ועבדין תרואיהו) וכלא נפקין לארח קשוט:

פתח ואמר תקעו בחדש שופר בכסה ליום חגנו תקעו בחדש שופר מאי בחדש דא בי דינא רפיא דאקרי חדש בכסה (כס דעלמא עלאה כ"ס ה' דא פחד יצחק דאיהו כס למלכא עלאה תו בכסה) דא דינא קשיא פחד יצחק דינא דאתכסייא תדיר דלאו איהו דינא באתגלייא כי חק דא דינא רפיא משפט דא דינא (קשיא) ברחמי ותרואיהו אינון כחדא בג"כ תרין יומין ותרואיהו ברזא חדא אשרי העם יודעי תרועה וגו' לא כתיב שמעי או תקעי תרועה אלא יודעי תרועה בגין (ס"א כגון) חכימין דדירין באורא דארעא קדישא אינון ידעי תרועה רזא דתרועה כמה דכתיב תרועם בשבט ברזל מאן עמא כישראל דידעין רזין עלאין דמאריהון למיעל קמיה ולא תקשרא ביה וכל אינון דידעי רזא דתרועה יתקרבון למיהך באור פניו דקב"ה ודא אור קדמאה דגניז קב"ה לצדיקיא וע"ד אצטריך למנדע לה:

תרגום: בימי ראש השנה מתקנים בית דין כסא למלך לדון את כל העולם, וישראל נכנסים בראשונה בדין לפניו, שירבו הרחמים (לפני שירבה הרוגז). למדנו, "ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו", מהו "יום ביומו", אלא אלו שני ימים של ראש השנה. מדוע שני ימים, משום שהם שני בתי דין שמתחברים כאחד, דין עליון שהוא קשה, בדין תחתון שהוא רפה, ושניהם נמצאים. ועל זה לא יודעים אלו הבבלים סוד של היבבה והיללה, ולא יודעים ששניהם צריכים. יללה שהוא דין תקיף, שלשה שברים שהוא דין רפה, גניחות שגונח ברפיון, הם לא יודעים ועושים שניהם, ואנו יודעים ועושים שניהם, (ועל זה סוד היבבה והיללה, ושניהם צריכים אלו הבבלים אינם יודעים ועושים שניהם) והכל יוצא לדרך אמת.

פתח ואמר "תקעו בחודש שופר בכסה ליום חגנו", "תקעו בחדש שופר" מהו "בחודש", זה בית דין רפה, שנקרא חודש, "בכסה" (כסא של העולם העליון, כסא ה', זה פחד יצחק, שהוא כסא למלך העליון. עוד "בכסה") זה דין קשה, פחד יצחק, דין שמתכסה תמיד, שאינו דין בגלוי, "כי חק", זה דין רפה, "ומשפט" זה דין (קשה) ברחמים, ושניהם הם כאחד. בגלל זה, שני ימים ושניהם בסוד אחד. "אשרי העם יודעי תרועה וגו'", לא כתוב "שומעי" או "תוקעי תרועה", אלא "יודעי תרועה" בגלל (כגון) החכמים שדרים באור של הארץ הקדושה, אלו "יודעי תרועה", סוד של התרועה, כמו שכתוב "תרועם בשבט ברזל". מי עם כישראל שיודעים סודות עליונים של רבונם, לעלות לפניו ולהתקשר בו, וכל אלו שיודעים סוד התרועה, יתקרבו ללכת באור פניו של הקדוש ברוך הוא, וזה האור הראשון שגנז הקדוש ברוך הוא לצדיקים, ועל זה צריך לדעת אותה.

עי' מ"מ שמביא מלקמן צב ע"א ע"ב שהדינא קשיא היא לאה, ויתכן שזה עומק כוונת הרח"ו. אמנם האור יקר לומד דינא קשיא כגבורה.

³³⁵⁹ עי' לעיל הערה 3351.

³³⁶⁰ כל חיצוניות כאן הוא לא חיצוניות הגמור, שזה רק נתקן בתיקון ביאת משיח.

³³⁶¹ לאפוקי עולמות ומלאכים.

³³⁶² עי' שער אנ"כ פרק י': גם תבין מ"א איך הפנימית יש בו עיבור יניקה (ועיבור) [ומוחיין], והם מן ט' חדשים וז' חדשים, והחיצונית הם מט' ויב"ח. ובמ"א כתוב כי האורות הם מז', והכלים מ"ב חדשים, והבן זה. ובמ"א כתוב כי תחלה נעשה פנימיות ואח"כ חיצוניות, ובמ"א להיפך. ונראה לתרץ, כי אין חשש כי בתחלה בבריאת עולם הוצרך לעשות חיצוניות תחלה, כי כן סדר שתחלה נכנס הגוף ואח"כ הנשמה, אך אח"כ הוא להיפוך, כי החיצוניות אינו יכול לכנוס אם לא יכנוס

שעה"כ

דרושי ראש השנה דרוש ג'

בענין הנסירה, ובו נשלים לבאר ענין הנסירה שנתבאר בדרוש שקדם לזה, ולכן נבאר כל ענין עשרת ימי תשובה שמן ראש השנה ליום הכפורים. כי הנה ענין הנסירה נמשכת בעשרה ימים אלו.

הנה נתבאר בדרוש שקדם, כי ענין הנסירה היא להסיר כל בחי' הדינין אשר באחורי ז"א אל הנקבה, וישאר ז"א בבחי' הסדים, ונוק' בבחי' דינין, ואח"כ אנו ממתקים ומבסמים את הדינין אשר בה³³⁶³. ודע כי בדרוש השופר יתבאר ענין הנסירה בתכלית הביאור, אבל בדרוש הג' (&) של חג הסוכות שם נתבאר בדרך קצרה כל בחי' הדורמיטא והחיבוק בשמאל, בסוד (&) שמאלו תחת ראשי, והנסירה והיבוק הימין באר היטב, אלא שהוא דרך קצרה, ולכן צריך שתעיין שם היטב.

והנה בכל עשרה הימים³³⁶⁴ אלו זו"ן עומדים אב"א³³⁶⁵ מן החזה שלו ולמטה, לפי שלא נגמרה מלאכת הנסירה עד יוה"כ כמו שיתבאר. והנה בענין נסירת הדינין האלו יש ב' בחי': הא', הוא להמשיך כל הדינין שיש בכתר שבו וליתנם בכתר שבה³³⁶⁶, ושל חכמה שבו בחכמה שבה, וכעד"ז עד תשלום י"ס שבו בי"ס שבה. בחי' הב' היא, כי הנה בחי' הי"ס שבה הם עומדים מן החזה שלו ולמטה, וא"כ צריך שהדינין שבחצי התחתון דת"ת שבו ינתנו בכתר שבה, והדינין שבפרק א' דנצח שבו בחכמה בה, וכעד"ז עד תשלום הנה"י שלו בכל שיעור קומת שלה.

ונבאר ענין ב' בחי' אלו איך נעשות בי' ימים אלו, גם יתבאר היטב מפורש אופן מלאכת הנסירה.

הנה ביום א' דר"ה שהוא יום ו'י³³⁶⁷ שנברא בו אדה"ר, אז הפיל ה' תרדמה על ז"א, כדי לנסור את הנוק' העומדת באחוריו. וזה ענין אופן נסירתה: כי בתחילה³³⁶⁸ היו הדינין האלו באות לה ע"י ז"א, שנותן לה בחי' הגבורות אשר בדעת שלו³³⁶⁹, יען כי אימא עילאה היתה מתפשטת בו. אבל עתה שנפלה עליו תרדמה, ונסתלקו ממנו אימא עילאה, וגם נסתלקו ממנו המוחין שלו שהיו בתוכו, בתוך³³⁷⁰ התפשטות נה"י דאימא עילאה בו כנודע, ואז גם עטרא דגבורות שבדעת נסתלקה ממנו. ואחר הסתלקותו מתוכו מתפשטת אימא עילאה בבחי' הנה"י שבה תוך הנקבה עצמה, ואותם הגבורות {צב ע"א} דעטרא דגבורות נמשכין אליה ע"י הבינה שלא ע"י ז"א, וכמ"ש זה היטב בברכת המפיל חבלי שינה כו' (&), וע"ש היטב³³⁷¹.

- מאיר הכוונה -

תחלה הפנימית. גם מ"ש כי היה כל א' בפ"ע, זה היה בבריאת עולם או בעת שהוא דוגמת בריאת עולם, (אמנם בכל יום בעת התפלה נעשה ביחד – נמחק באדם ישר).

³³⁶³ על ידי הורדת נה"י חדשה מאימא, ע"י צב ע"א בתקיעת שופר.

³³⁶⁴ ככל עשרה הימים – נמחק צפע"ח וצמקומו איתא צימים.

³³⁶⁵ והיא (נוסף צפע"ח).

³³⁶⁶ ע"י שמן ששון שלקמן בדרוש ג' איתא שבחי' זו נעשית ביום א' דר"ה כסברת ר"א שאמר בתשרי נברא העולם, וכך אנו נוהגים בכוונות.

³³⁶⁷ של בריאת עולם.

³³⁶⁸ לפני הנסירה.

³³⁶⁹ עטרא דגבורות כדלקמן (ש"ש).

³³⁷⁰ שנה"י דאימא לבוש למוחין דז"א.

³³⁷¹ ע"י פע"ח: והנה דוגמת מה שביארנו בעליות נשמות צעת שינה צלילה כן הוא סוד השינה ודורמיטא צ"א כי נשמתו עולה למעלה אל הבינה להיות פס בסוד בחי' מ"נ כדי לזווג את או"א שישפיעו צלותו זיווג מוחין לכורך המלכות כדי לצנותה ולהגדילה כמוהו ואמנם אם גם שניהן זו"נ היו עולין בסוד מ"נ הנה אז היתה כריכה לקצל המוחין של ידו וזזה לא היתה נגדלת כמוהו שיעור

שעה"כ

גם יתבאר לקמן בענין כוונת השופר, כי שם נתבאר ענין מה שנסתלק מן ז"א שהם בינה³³⁷² ועטרא דגבורה להכנס ברישא דנוק', אבל מוח חכמה ועטרא דחסד נשארו בסוד אור מקיף על רישא דז"א³³⁷³. והרי איך נסתלקו הדינין והגבורות מו"א שהיו הולכות לצד אחוריו להכנס ולהתפשט בנקבה, ועי"כ היו מחוברים אב"א, ועתה בהסתלקם מתוכו ונכנסו בה שלא ע"י ז"א נפרדת וננסרת מאתו וניתנו בה כל הגבורות ההם. נמצא כי נתינת הדינין והגבורות בה שלא ע"י ז"א היא גורמת אל הנסירה שתפרד ממנו³³⁷⁴, כי אינה מקבלת ממנו דבר. וב' דברים אלו שהם נתינת הגבורות בה, והנסירה נעשות כא'. והנה ביום א' דר"ה כל הגבורות שהם בכתר שלו עד סיום כל הת"ת שבו ננסרו וניתנו אליה בכתר שבה העומד באחורי חצי התחתון דת"ת שבו, באופן כי הוא ננסר כחב"ד והג"ת³³⁷⁵ שבו, והיא לא ננסר ממנו רק הכתר שבה. וכל הגבורות ההם נתקבצו בכתר שבה.

ובזה תבין מה שנתבאר בדרוש שקדם לזה כי ר"ה הוא ראש וכתר דז"א עם היות שכל החדשים הם בנקבה³³⁷⁷³³⁷⁶ כנודע³³⁷⁸. אבל ביאור הדבר הוא כי אין ננסר ביום א' אלא בחי' הדינין שבכתר הזכר לתתם בכתר שבה מראשו לראשה. ונמצא כי סוד ר"ה הוא ראש הזכר, וגם הוא ראש הנקבה, זה נותן וזו מקבלת, ושניהם אמת³³⁷⁹. והנה להיות

- מאיר הכוונה -

מדתו כיון שהארתה בזה על ידו אי אפשר שתהיה קוה אליו ולכן הוא לבדו עולה כסוד מ"נ ואח"כ המוחין ניתנין לה שלא ע"י

והנה הנשמות אנו רואין כסוד השנייה שעולין של זכרים ושל נקבות והטעם שכיון שצורך מ"ן אלו של הנשמות הם לצורך התחדשות הנשמות של הזכרים ושל הנקבות עכ"ל לכן כריכין לעלות בין זכרים בין נקבות כי מ"נ של הזכרים מועילים לצורך הנקבות ומ"נ של הנקבות מועילים לצורך הזכרים כי לעולם אין המ"ן עולין אלא לצורך זולתן וכן כשכריכין ז"א מוחין אז עולין שניהם כסוד מ"נ והז"א מעלה מ"נ לצורך הנוקבא ונוקבא מעלה לצורך ז"א ואז כיון שבא השפע לשניהם א"כ מוכרח הוא שתהיה הנקבה טפילה לזכר אך כשהמוחין לצורך הנוקבא לבד אז עולה הז"א לבדו כסוד מ"נ ואז היא נוטלת מוחין שלה לעלמה שלא על ידו כי אין צאים מעורבים יחד מוחין שלו ושלה כדי שיטלם הוא תחלה הכל

³³⁷² היינו נה"י דבינה.

³³⁷³ בשעת התרדמה.

³³⁷⁴ ע"י לקמן פסקא ד"ה גם צריך שתדע כי ביום הא' בלבד, שמשמע שיש נסירה גם קודם תקיעת שופר וגם אחר כך. *##ע"י" שם ספק.

³³⁷⁵ נמנה גם כתר, וגם דעת, ע"י שער כה פרק א, וצ"ע

ע"י לעיל הערה 3369, הרב אמר שזה לא דעת אלא כל הריבועים הוי"ת שאחוריים שלהם, ע"י שער לד פרק ב אות ה, שאל"כ אין דעת בכתר.

³³⁷⁶ ע"י פע"ח: כל החדשים הם צמלכות האמנם יש בהם צ' בחי' הא' בהיותה מלך הזכר [עלמה והא' בהיותה מלך הזכר – כת"י מלש"ו].

סדר זה הוא בזכר כי תשרי גולגלת הזכר חשוון וכסלו צ' אודנין טבת ושצט תרין עיינין אדר חוטם (פע"ח).

³³⁷⁷ ע"י לעיל צ' ע"ד ששל קיץ של נוק', ושלחורף דכר, אבל של חורף נקראים שנה.

ע"י ליקוטי תורה פרשת ויצא מא ע"ב כי מניסן ועד תשרי הוא זכר ומתשרי ועד ניסן הוא אור חוזר נוק'

³³⁷⁸ ע"י מבר"ש סב ע"א: בר"ה יום א' נגמרה כל פרצוף לאה לגמרי אך רחל לא נתקנה עד שמיני עצרת בהמשך כל הזמן האמצעי וזה סדרם. ביום הא' ננסר ז"א ונעשה כלי כתר שבה ע"י איברי גוף הז"א עצמו ואז בא תרדמה לז"א ועלה בסוד מ"ן להמשיך פנימיות מוחין דכתר דנוקבא. ובין כך ובין כך ניתן לבושי ת"ת דאימא לעשות לבוש למוחין לכתר שבה ואלו נמשכו מאימא בה שלא ע"י זעיר כיון שהם איברים שלה דגופה עצמה ממש. אח"כ בא השופר ונתעורר ונכנסו המוחין בז"א ואז יצאו דינים מתוקים והם פנימיות המוחין לכתר דנוקבא ונכנסו בה בכתר שלה בסוד צלם שלה.

³³⁷⁹ גם לבחי' ראש שלה וגם שלו. אולי גם בחי' הנסירה שבין כתר לכתר ולא בין חצי ת"ת לכתר.

שעה"כ

כי הגבורות האלו ניתנין בה שלא ע"י ז"א הם דינין תקיפין בלי התבסמות ומיתוק³³⁸⁰, ואח"כ ע"י השופר שתוקעין ביום ר"ה חוזרין נה"י דאימא עם המוחין שבתוכם לחזור ולכנס תוך ז"א כמש"ל ענין תקיעת שופר, וכבר הקיין ז"א מתרדמתו, ואז בהכרח הוא שחוזרם הגבורות להמשך בנקבה ע"י ז"א³³⁸¹, ונותן בה בחי' גבורות כיוצא בהם כנגד הא'³³⁸² בנזק, אבל אלו הגבורות הם מתוקות ומבוסמות יותר³³⁸⁴ מאותם הגבורות שניתנו בה בהתפשטות אימא עילאה בתוכה בעת תרדמת ז"א כנז' בסוד הנסירה. והטעם הוא כי בעת תרדמת ז"א³³⁸⁵ עלתה נשמתו שהן המוחין שבו למעלה באו"א בבחי' מ"ן³³⁸⁶, וגרם זיווג עליון בהם. וע"י הזיווג ההוא נתמתקו ונתבסמו אלו הגבורות יותר ממה שהיו בתחילה, ונותנם עתה בנזק, ע"י³³⁸⁷ תקיעת השופר. ונמצאו בה ב' בחי' גבורה: הא' שקבלה מאימא בעת הנסירה, היו גבורות חזקות ודינין תקיפין. והב', שקבלה מז"א אחר שהקיין משנתו ע"י תקיעת שופר, הם גבורות ממותקות ומבוסמות יותר. גם נמצא כי מה שננסר ממנו ביום א' דר"ה הוא מן הכתר עד סיום הת"ת שבו, ומה שננסר ממנה הוא הכתר שבה בלבד. וכבר נודע כי לאה עומדת למעלה מכתר רחל, ונמצא כי פרצוף דלאה כולו³³⁸⁸, וגם הכתר דרחל, ננסרו ביום זה³³⁸⁹. וגם לסיבה זו נקרא יום זה דינא קשיא כנודע, כי בחי' לאה הם דינין תקיפין, ודרחל דינא רפיא³³⁹⁰.

וביום ב' דר"ה כל חלק הגבורות של הכתר שלו נשאר בכתר שלה, ושאר הגבורות שנסתלקו ביום א' מן החכמה ובינה ודעת וחג"ת שבו³³⁹² יורדות ועומדות

- מאיר הכוונה -

Error! Bookmark not defined. היינו בתרדמה שעולים נה"י דאמא שבז"א לאימא [עי' לקמן הערה] וע"י לקמן הערה **defined**, וע"י פע"ח קכח ע"ד: אז דרך חוץ שלא ע"י ז"א הבינה נותנת אלו הדינין כולם אל המלכות] וחוזרים לנוק' שלא דרך תיקון וזיווג ועליית מ"ן, ולכן הם לא מבוסמים, אמנם אחר כך בתקיעת שופר שיש עליית מ"ן וזיווג ומיתוק הגבורות, ואז חוזרים לז"א ליתנם לנוק', הם ממותקים ביותר.

3381

3382 הראשונים (פע"ח).

3383 היינו כנגד כל ה"ס שבגבורות עתה הם גבורות ממותקות, וע"י צא ע"ב שנראה שהיה עליית מ"ן בשופר של ז"א ונוק', וצ"ע*##, אמנם ע"י לשון הפע"ח הלא כאשר נסתלקו המוחין שלו למעלה נעשה שם מ"ן לזיווג או"א.

3384 האם זה זיווג פב"פ של הכתרים? ##

3385 אז תוקעים בשופר.

3386 קשה שהם רק באימא, אבל אפשר שעלייה לאימא היא גורמת זיווג בין או"א, או שאבא כאן הוא או"א עלאין.

3387 כלומר כל זה על ידי תקיעת.

3388 ע"י לקמן דרוש ו (&): אבל לאה ננסרת לגמרי ביום א' ובכל יום ויום וחוזרת פב"פ עמו ולזה תיקנו ענין זכרנו לחיים כו'

3389 קשה שהרי לאה היא פב"א עם ז"א ואיך יש נסירה, אלא כוונתו לחצי העליון של רחל שבו מתלבשת לאה, ולא בלאה עצמה (ש"ש). וע"י מבו"ש סב ע"א (וכן שעה"ק צד ע"א): בר"ה ביום א' נגמרה כל פרצוף לאה לגמרי אך רחל אל נתקנה עד שמיני עצרת בהמשך כל הזמן האמצעי.

3390 ע"י ש"ש שמצרף למש"כ לעיל שיום ראשון דר"ה הוא תיקון הפנימות ויום הב' החיצוניות.

3391 ע"י אריכות במבו"ש סב ע"א (וכן ע"י שעה"ק צד ע"א):

לס שלה. אח"ך ביום הב' חזר לעשות זעיר מן פרק א' דלנח שלו דכחית גופא כלי לחכמה שבה ואח"ך היה תרדמה להמשיך מוחין דחכמה לנוק' (-) בין כך ובין כך ילאה אימא ונכנסה בנזק' ועשה בה מלבושים ממש כלי לחכמה דנוק' עד היסוד שבה ואח"ך השופר שהיא חזרה המוחין דז"א בו ולא נתן בה פנימיות מוח החכמה. ודע כי בחי' הכלים נקראים דינים גמורים ונתינת המוחין פנימיים בהם נק' מחוק הדינים ועכ"ז דינים פנימיים הם ומוזס א' ואילך כל שאר הימים לא היה נעשה הכלים והפנימיות שבה אלא ע"י הזעיר עלמו אפילו בחי' לבושים דאימא כי די כמה שזיוס א' האיר בה אימא לבושים ככתר שבה ושס

יש המשך.....

3392 ועמדו בכתר שלה. ##

שעה"כ

בחכמה שבה, ואז ננסר פרק א' דנצח דז"א וגם החכמה שבנקבה העומדת כנגדו³³⁹³. וכל הגבורות שבחכמה שלו ולמטה³³⁹⁴ יורדין בחכמה שלה שננסרה ביום זה³³⁹⁵. והנה בעת הורדת אלו הגבורות בחכמה שבה, הם מתמתקות יותר פעם ב'³³⁹⁶, כי הלא יום ב' דר"ה נקרא דינא רפיא.

וביאור הענין הוא כמה שנבאר טעם למה הם ב' ימים ר"ה, ומה חילוק יש ביניהם, ומה טעם תקיעת שופר גם ביום הב' דר"ה. אבל הענין הוא, כי אעפ"י שז"א נתעורר והקיץ משנתו ביום א' ע"י תקיעת השופר, עכ"ז כיון שלא ננסר מוח החכמה שבה³³⁹⁷, רק הכתר שבה בלבד כנ"ל, לכן עדיין אין זה התעררות גמור, ועדיין חוזר וישן עד יום הב', שננסרה החכמה שבה כנז', וירדו שם גבורות דחכמה שבו³³⁹⁸. וכיון שירדו שם הגבורות דחכמה שבו, אז חוזרין לתקוע שופר ביום ב', ומתעוררין המוחין. וא"צ ז"א לחזור ולישן עוד, כי כיון שנתעורר המוח ההוא הנק' חכמה³³⁹⁹, אין עוד שינה, ואין צורך לתקוע שופר בשאר עשרת הימים.

גם צריך שתדע כי ביום הא' בלבד קודם תקיעת שופר³⁴⁰⁰ ננסרו הגבורות וניתנו בנזק' ע"י אימא שלא ע"י ז"א, אבל אחר תקיעת שופר ביום א' כל בחי' נסירת הגבורות ונתינתם בנזק' הוא ע"י ז"א עצמו שלא ע"י אימא³⁴⁰¹, כי אחר התקיעה היא חזרה אימא ונתפשטה בז"א. ואף אם אנו תוקעים פעם שנית ביום ב', הוא לטעם הנ"ל, אבל אין הדינין ננסרין אחר תקיעת שופר דיום הא' אלא ע"י ז"א³⁴⁰², וממנו ניתנין אליה. ועתה עדיין צריך לבאר ההפרש שיש בין יום וצב ע"ב) הא' ליום ב', והוא כי הנה נודע שעד מקום החזה דז"א אורות המוחין נסתרים ואינם מתגלים, להיותם תוך הכלי דיסוד דאימא הנשלם במקום החזה³⁴⁰³, ולכן כל הגבורות אשר שם למעלה בז"א נקרא דינא קשיא, שהם אותם הגבורות שאמרנו שננסרו ביום א' מן הכתר שלו עד סיום הת"ת של³⁴⁰⁴. והם נקראין דינא קשיא, כי גם זהו הטעם למ"ש בפ' תצוה (דף קפו ע"א) דדינין דכורא תקיפין ברישא, והבן זה.

גם זהו טעם למ"ש בס"ה בפ' פנחס (ריט ע"ו) דיו"ט הראשון דר"ה נקרא דינא קשיא ויום ב' דינא רפיא, לפי שביום ב' הנסירה היא מן הת"ת ולמטה³⁴⁰⁵, שהוא הפרק העליון דנצח שבו, ושם הוא מקום האורות המגולים כנז', ולכן הדינין והגבורות אשר

- מאיר הכוונה -

³³⁹³ הם לא עומדים כך אם הם אב"א (ש"ש).

³³⁹⁴ נמחק בפע"ח. היינו חז"ל חג"ת.

³³⁹⁵ מש"כ וכל הגבורות שבחכמה שלו וכו' אם זה הולך על הגבורות שבחב"ד חג"ת שלו שהיו בכתר דנוק', אז הוא חזרה על השורה הקודמת, ואם לאו קשה הלשון "יורדין".

ע"י לקמן צב ע"ג ד"ה והנה כדי להשלים אותם שיש ד' בחי' וצ"ע גדול.

³³⁹⁶ וכן נמי ביום ב' דר"ה מקבלת כל אלו הדינין שבחב"ד חג"ת שלו בחכמה שלה והם ג"כ בב' הבחי' כנ"ל מקודם קשים ואח"כ ע"י השופר דיום ב' מתוקים וכו' אך קבלתה ביום ב' הוא רק מז"א ולא מאימא כלל וכמ"ש למטה בסמוך שאחר תקיעת שופר דיום א' חזרה אמא תוך ז"א ולא יצאה משם לעולם ואינה לקוחת רק ע"י ז"א עצמו ולא ע"י אמא וכן אמר לק' ספ"ד ותחלת פרק ה' אלא הב' בחינות דיום ב' הוא אחד מה שמקבלת ממנו בעת הנסירה והוא בבחינת דינים והב' מה שמקבלת ממנו ע"י השופר והוא בבחי' מתוקים וכמ"ש כ"ז בתחלת פרק ה' (גלינוות הלש"ו על פע"ח).

³³⁹⁷ שבו*##.

³³⁹⁸ שלא ממותקים.

³³⁹⁹ והיה תרדמה? שהמוחין המבוסמים מחכמה ולמטה לא הגיעו. ולפי זה מתורץ השאילה

בהערה 3395.

³⁴⁰⁰ בזכרנו לחיים (הרב).

³⁴⁰¹ היינו בתקיעת שופר או ביום שני*##.

³⁴⁰² ולא דרך אמא כנ"ל בהערה 3396 בשם הלש"ו.

³⁴⁰³ יסוד אמא מסתיים במקום החזה.

³⁴⁰⁴ למה לא בשליש ת"ת*##?

³⁴⁰⁵ למטה מהת"ת שהוא תחלת הנצח.

שעה"כ

במקום הזה ומשם והלאה נקרא דינא רפיא, כי האורות המגולין מאירין בהם וממתקים אותם. עוד יש בזה טעם ב', והוא במש"ל כי אחר תקיעת שופר דיום א' הגבורות נמשכות בנוק' ע"י ז"א ולא ע"י אימא עילאה, כי כבר ע"י תקיעת שופר נתמתקו ונתבסמו הדינין.

ונחזור לענין א', כי הגבורות היורדות בחכמה שבה ביום ב' דר"ה קודם תקיעת שופר, גם הם מתוקות ומבוסמות³⁴⁰⁶ לסיבה הנז', לפי שנמשכין ע"י ז"א כנז'. ואח"כ ע"י תקיעת שופר ביום ב' חוזרות להתמתק פעם שלישית. נמצא כי בשני ימים דר"ה היו גבורות קשות פ"א³⁴⁰⁷, ואח"כ נתמתקו ג' פעמים, אבל כיון שהמיתוק הב' הנעשה ביום שני קודם תקיעת שופר, אינו נעשה ע"י אלא מאליו, לכן אין אנו מכניסין אותו בכלל חשבון המיתוק, רק בכלל הורדת הדינין והגבורות. וא"כ כפי זה נמצא שביום א' היה גבורות ומיתוק וכן ביום ב'. והרי בשני הימים האלו היה שתי בחי' גבורות ושתי מיתוקים, והם ד' בחי'.

ביום ג'³⁴⁰⁸ ננסר פרק א' דהוד דז"א והבינה שבנוק', ואז כל הגבורות שהם מן הבינה שלו ולמטה כולם יורדות בבינה שבה.

ביום ד' ננסר פרק א' דיסוד דז"א והדעת שבנוקבא, ואז כל הגבורות שהם מן הדעת שבו ולמטה כולם יורדות בדעת שבה.

ביום ה' ננסר פרק ב' דנצח שבו והחסד שבנוק', ואז הגבורות שהיו בחסד שלו הם לבדם יורדות בחסד שבה, אבל הגבורות שבגבורה ושבת"ת שבו נשארין למעלה עדיין בדעת שבה.

ולהבין טעם אל השינוי הזה צריך שנבאר חילוק א' שיש באלו הספירות, כי הם מתחלקות לג' בחי': הבחי' הא' היא כתר וחכמה, והבחי' הב' היא בינה ודעת, והבחי' הג' היא שאר הספ' התחתונות. והענין הוא, כי הנה נודע שבחי' הכתר והחכמה בלבד נקרא ראשים³⁴⁰⁹ כנז' אצלנו (שער מאמרי רשב"י מח ע"א ע"ב &) באדרת האזינו בענין (&) הנהו תלת ראשין דמתגלפין כו', ולכן אלו הם בבחי' שני ימים דר"ה, כי כל א' מהם נקרא ראש, וכל א' מהם ננסר ביום א' מהם כנ"ל, אבל משם ואילך אינם בכלל ימי ר"ה כו', ולכן שני ימים אלו הם שוים בבחי' א', והוא כי כאשר אנו אומרים שביום א' דר"ה מתקבצים כל הגבורות ויורדות בכתר של הנקבה, הענין הוא שהם מושרשות שם בכח ומתערבים שם. וכעד"ז בירידתם בחכמה שבה ביום ב' של ר"ה. אבל כשיורדות הגבורות ביום ג' בבינה שבה, וביום ד' בדעת שבה, אז הם באופן אחר, והוא כי אמת הוא שכל הגבורות יורדות שם בבינה או בדעת שלה, ובערך זה הם דומות אל הכתר והחכמה, אבל אין הבינה או הדעת שבה לוקחים רק הגבורות שבחלקם לבד, אבל שאר הגבורות אעפ"י שיורדות שם, אינם שם רק בתורת פקדון בלבד³⁴¹⁰ ואינם מתגלות שם³⁴¹¹. וכשיורדות בז' הספירות התחתונות שבנוק', אז הוא בחי' ג' משונים מב' בחי' הראשונות, והוא כי הגבורות שאינם מחלק³⁴¹² אינם יורדות שם כלל אפילו בתורת פקדון, רק הגבורות שהם חלקם. והמשל בזה כי ביום ה' ננסר פרק ב' דנצח שלו והחסד שבה כנ"ל, ואז יורדין הגבורות של החסד

- מאיר הכוונה -

³⁴⁰⁶ האם זה זיווג אב"א של אחוריים ##*

³⁴⁰⁷ פעם אחת. ביום ראשון.

³⁴⁰⁸ של עשרת ימי תשובה.

³⁴⁰⁹ שהבינה בגרון (שער מאמרי רשב"י), ועי' ע"ח א"א ג שהם גולגלתא ומו"ס דא"ס. ואלו התריין ראשין שהם כתר חכמה דא"א הנה הם בחי' גולגלתא ומוחא סתימאה דא"א הנזכר באדר"ז הנ"ל, ואמנם תריין רישין אלו מתחלקין ונעשין תלת רישין מלבד הרישא עילאה דל"א, אמנם השנים לבדם נחלקים ונעשין ג' רישין, וג' רישין אלו נקרא גולגלתא ומוחא ואורא והם למטה מהאי דל"א כנ"ל. ועיי"ש פרק ח שמדגיש שבינה דא"א נקרא שופר.

³⁴¹⁰ למעצב צלמא (פע"ח).

³⁴¹¹

³⁴¹² מחלקה.

שעה"כ

שלו בחסד שבה, אבל הגבורות דגבורה ות"ת שבו נשארים למעלה בדעת שבה. וכעד"ז ביום ו', כי אז נכנס פרק ב' דהוד שלו והגבורות שבה, ואז יורדין הגבורות של הגבורה שלו בגבורה שבה, והגבורות של הת"ת שבו נשארין בדעת שבה עד יום ה' כמ"ש בע"ה. ובוזה יתבאר לך ענין צום הריגת גדליהו בן אחיקם ביום הג', כי הנה יש אל הבינה והדעת שבה יתרון בבחי' א' על שאר הו' ספי' תחתונות שבה, והוא מה שנתבאר כי כל הגבורות אע"פ שאינם מחלקם מתקבצות כל הגבורות שם ויורדת שם, אלא שהם שם בתורת פקדון בלבד³⁴¹³. ונמצא כי ביום הג' מתקבצות כל הגבורות שם בבינה שלה, והדינים גוברים. ותקיעת שופר כדי למתקן, אין בו כשני ימים הא', ולכן בו ביום נהרג גדליה בן אחיקם³⁴¹⁴. ולהיות כי גם בדעת שבה יש בה ג"כ קיבוץ הגבורות והתגבורותם שם, לכן {צב ע"ג} כשחל יום שלישי בשבת נדחה תענית צום גדליה ליום רביעי. ונחזור לענין א' כי בב' ימים דר"ה היו בהם ב' בחינות גבורות, וב' בחי' מתוקים כנ"ל. וביום הג' יש בו ד' בחינות האלו³⁴¹⁵, ועוד כי ניתוסף בו בחי' ה', והוא כי הנה אז יורדין הגבורות דבינה דז"א בבינה שבה אחר שכבר היה בהם ד' בחי' הנו' שנמשכו בב' הימים הא'³⁴¹⁶, ועוד נתוסף עתה בחי' ה', כי ננסר מחדש פרק א' דהוד של ז"א. וכן כיוצא בזה יש ה' בחי' ביום ד' והה' וו', עד הגיענו ליום הו', כי אז אין בו רק נסירה מחדש פרק ב' דיסוד דז"א והת"ת שבנקבה³⁴¹⁷, ואז יורדין הגבורות של הת"ת שבו בת"ת שבה, אבל אותם הד' בחי' של שני גבורות ושני מתוקים שהיו בכל יום ויום מן ו' ימים הראשונים אינם עתה ביום הו', לפי שד' בחי' אלו לא היו רק במה שננסר ביום א' של ר"ה, שהוא מתחלת הכתר שבו עד שלישי הת"ת שבו, שהוא מקום החזה ושם היו הגבורות והמיתוקים

- מאיר הכוונה -

³⁴¹³ ע' ש"ש שמציין לשער תיקון הנוק' פרק ז': ועתה צריך לבאר דרך פרט סדר ירידת אלו הגבורות וסדר התפשטות שלהן בגוף הנקבה, ואח"כ סדר עלייתן למעלה עד הכתר שבה. ונבאר דרוש זה על מצות העלאת המנורה, כמ"ש פ' בהעלותך את הנרות (במדבר ח ב) מה ענין מצוה זו הגדולה, ומה ענין שבחו של אהרן שלא שינה וכמארז"ל (ספרי בהעלותך ב). והנה הענין כי המנורה היא רחל נוקבא דז"א, העומדת באחור ז"א. וז' נרותיה הם שבעה קצוותיה, מחסד עד המלכות שבה. וכמו שהחסדים המתפשטין בר"ק דז"א הם נקראים ה'³⁴¹³ אורות מאירין, שהם ה' אור דיום ראשון דפרשת בראשית, כן הה"ג המתפשטין בנוקבא בז"ק שלה³⁴¹³, הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שהם ז"ת³⁴¹³, כי הם בחי' שלהבת הנר המאירה, אלא שהאורות של ז"א נקרא מאורי יום, ושל נוקבא נקראת מאורי לילה³⁴¹³. וקודם שנבאר ענין העלאתן שהוא חזרת הגבורות ממטה למעלה עד הכתר כנ"ל, נבאר ענין הדלקתם שהוא ירידת אורות הגבורות מלמעלה מן הדעת שבה עד היסוד שבה, כמ"ש (במדבר ח ב) יאירו שבעת הנרות. אך החזרה נזכר במה שאמר הכתוב בהעלותך³⁴¹³, וכמ"ש בע"ה.

והנה בסדר ירידתן אני מסופק בב' אופנים אלו איזה מהם {נ ע"ג} הוא, ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה שניהם אלא שאין בידי לישבן יחד, כמו שהקדמתי בהקדמת הספר שאיני רוצה להוסיף ולגרוע נקודה אחת מכל מה ששמעתי ממורי זלה"ה. א', כי בעת צאת הגבורות מן הדעת שלה יוצאות ב' גבורות ביחד, א' אל החסד שבה וא' בגבורה שבה, לכן אין החסד צריך אל הגבורה שבה ואין הגבורה צריך אל החסד שבה, וגם ת"ת א"צ לא לחסד ולא לגבורה, כי אור גבורה³⁴¹³ שלו מתפשט מן הדעת ויורד אליו דרך קו האמצעי. והנה נו"ה א"צ זה לזה, וגם אין צריך אל חו"ג אשר למעלה מהם. אמנם נו"ה הם צריכין אל הת"ת, כי ב' אורות הגבורות³⁴¹³ שלהם יוצאין מן הת"ת, ונחלקים זה לימין וזה לשמאל בנו"ה. אח"כ כולם הם מתקבצין הארתן ביסוד כנ"ל. ואופן אחר נ"ל ששמעתי בודאי כי החסדים של ז"א וגבורות של נוקבא יורדין מדרגה אחר מדרגה, מן החסד עד הוד, כי מתחלה כולן יורדין בחסד ביחד ואח"כ נשארה גבורה שלו שם, ויורדין הד' גבורות אל גבורה ונשארה גבורתה שם, ויורדין ג' גבורות בת"ת ונשארו שם גבורתו, ויורדין ב' גבורות בנצח שלה ונשארו שם גבורתו, ויורדת גבורה אחרונה בהוד, ואח"כ הארת כל אחד יורדין ביסוד, ואח"כ הארת הארתן במל' שבה. אלו הב' אופנים נלע"ד ששמעתי גם שניהם כנ"ל.

וצ"ע כמה זה עוזר??

³⁴¹⁴ עי' ר"ה יח ע"ב, וש"ו ע תקמ"ט.

³⁴¹⁵ צ"ע עי' לעיל הערה 3395.*##

³⁴¹⁶ הראשונים.

³⁴¹⁷ מה הקשר בין כחב"ד חג"ת של ז"א לכחב"ד חג"ת דנוק'##

שעה"כ

הנז'. אבל מה שננסר מן החזה ולמטה מיום הו' ואילך לא היו בו ד' בחי' הנז', רק בחי' א' בלבד שהיא הנסירה פ"א³⁴¹⁸ בלתי מתוקים.

והנה כדי להשלים אותם הד' בחי' בשאר הימים מיום הו' ואילך היה עניינו באופן זה, כי הנה נודע כי הג' מוחין חב"ד דז"א דבחי' או"פ הנה הם מתפשטין בכל ז"א בטי' ספירותיו³⁴¹⁹, והוא כי כל מוח מהם מתחלק לג' פרקין³⁴²⁰. והנה ג' פרקים הראשונים של המו"פ³⁴²¹ מתפשטים בג' ספירות הראשונים חב"ד של ז"א, וג' פרקין אמצעיים בחג"ת שלו, וג' פרקים התחתונים בנה"י שלו. ונמצא כי גם ג' בחי' הגבורות והדינים אשר באלו המוחין גם הם ננסרין ומתפשטים בנקבה בג' מוחין שבה³⁴²², אשר גם הם מתפשטים בטי"ס שבה ע"ד הנז'. והרי זה בחי' א' של גבורות הננסרות ומתפשטות בה.

עוד יש בחי' גבורות אחרות שמתפשטות וניתנות אליה בסוד הנסירה, והוא כי במוח הדעת של ז"א יש בה עטרא דגבורה הכוללת ה"ג, ואלו הה"ג יורדים ומתקבלים בדעת של הנקבה כנודע³⁴²³, ואח"כ מתפשטות מחסד עד הוד שבה. אעפ"י שאמרנו כי ג' מוחין שבה מתפשטות בטי"ס שבה, אין זה מעלה ומוריד, לפי שהענין הוא באופן זה, כי מוח חכמה שבה נחלק לג' חלקים הנק' תלת פרקין, ומתפשטים בקו ימין שבה שהם חח"ן, וכן מוח בינה שבה ע"ד"ז בג"ס קו שמאל בג"ה, וכעד"ז מוח דעת שבה מתפשט בקו אמצעי שבה בג"ס דת"י שבה³⁴²⁴.

ומלבד התפשטות הזו עוד יש התפשטות אחר של ה"ג מחסד עד הוד שבה, ועד"ז הוא בז"א בבחי' ה' חסדים המתפשטים בו, והוא זולת התפשטות ג' מוחין שבו בטי"ס שבג' הקוים שבו, וזכור זה³⁴²⁵, והרי זה בחינת אחרת של נסירת והורדת הגבורות בנקבה³⁴²⁶.

- מאיר הכוונה -

³⁴¹⁸ פרק א', או פרק אחרון [דיסוד]

³⁴¹⁹ מקור?

³⁴²⁰ מכח הנה"י?

³⁴²¹ המוחין?

³⁴²² היינו שיש נסירה מוחין שהם פנימיות הט"ס ויש נסירה של הט"ס עצמם.

³⁴²³ עי' שער לה פרק ה': וא"ת שאר הגדלה דנוקבא מי גרם לה, התשובה כי מהדעת ולמטה הם נגדלין ע"י הגבורות, כי אין מתפשטין הגבורות רק מהדעת ולמטה. וכ"כ הם משמשות ומגדילות הגבורות את הנוקבא כמו החסדים את הז"א, כי גם הגבורות הם מים ממש המגדילין את האילן, רק שהם מ"ג, לכן נקרא גבורות גשמים (ברכות כו ע"ב), הרי שהם מים ממש. נמצא שמן הדעת ולמטה כל ההגדלה הוא ע"י הגבורות, והסדר הוא כך, כי הנה דעת נוקבא נגד יסוד ז"א כנ"ל בדרוש העבר, שאחר שכלו החסדים להתפשט עד ההוד אז ירדו הגבורות עד היסוד, ומשם לוקחם המלכות בדעת שלה המכוון נגדו, כי ת"ת דז"א כתר שלה, ויסוד שלו דעת שלה. והנה שם לוקחת ה"ג ביחד ונשאירן שם מושרשים, אח"כ יורדין ומתפשטין הה"ג מחסד עד הוד שבה, ואחר כך מהארת אלו הגבורות המתפשטין מאירין ביסוד שלה כל ה"ג ביחד, וכן אח"כ במלכות שלה, וכ"ז הוא ממש כמבואר בחסדים המתפשטין בז"א, שכבר הודעתך שכולן נרשמין³⁴²³ בדעת, והארה שלהם לבד הוא המתפשט מחסד עד הוד, ואחר כך הארה ב' שנתוספו מאלו המתפשטין הם מתקבצין ביסוד, ואין צריך להאריך בזה.

ושער לג פרק א': ונבאר דין האונאה ובו יתבאר ענינים רבים שיש בז"א. הנה נודע, כי ה"ח אשר ביסוד דאמא, הנה הם מתפשטין בז"א מחסד שבו עד הוד שבו, אבל הה"ג יורדין בעטרת דיסוד³⁴²³ ז"א כנזכר לעיל בענין אפרים בן יוסף, כדי לתתם משם בדעת רחל מצד האחור המכוון ממש כנגד מקום זה³⁴²³. והנה קודם שאלו הה"ג ילכו אל דעת דנוקבא, צריך שיתמתקו תחלה עם החסדים, ולא יהיו דינין קשים וחזקים. אמנם מיתוקם הוא ע"י החסדים התחתונים המגולין, כי המכוסים אין אורם מאירין אפילו לצורך עצמם, מכ"ש לזולתם. ועוד טעם אחר כי הנה הם עומדין למעלה ואינן יכולין לירד למטה, כי מחיצות כלי היסוד דאמא הם מעכבות אותם לירד³⁴²³ עד היסוד. אמנם החסדים המגולין יש בהם ב' הכנות: א', כי הם תחתונים ויכולין לירד עד היסוד דז"א עצמו, לפי שאין להם מחיצות שמעכבין מלירד. הב', הוא כי הם מגולין ויכולין למתק הגבורות הניתנין ביסוד דז"א. והנה נודע {מ ע"א} כי גלוי החסדים הוא מהחזה דז"א ולמטה, שהם ב"ש החסד שבת"ת דז"א וב"ח שלימים שבנ"ה דז"א הנקרא (ישעיה נה ג) חסדי דוד הנאמנים.

³⁴²⁴ והוא בחי' שניה דבחי' הא' הוא הנסירה של כל יום כנ"ל (לש"ו על הפע"ח).##*

³⁴²⁵ עי' שער כה פרק ג': והנה נת"ל כי המים המגדלין האילן הם החסדים הנקרא מים, וצריכין לחזור ולעלות ולהגדיל כולו, זולת מה שהם ממתקין הגבורות בעת עלייתן כנ"ל בדרוש, ואין פה מקום ביאורו, רק פה נאמר ונבאר איך מגדילין את ז"א עצמו דוגמת המים הנכנסין בשורש האילן,

שעה"כ

ונבאר עתה סדר נסירת והורדת הגבורות של המוחין דז"א במוחין של הנקבה כמו שזכרנו³⁴²⁷ עתה בבחי' הא', כי כל הגבורות אשר היו בז"א בסוד המוחין כנו' מן החכמה שבו עד החזה שהוא שלישי עליון דת"ת שבו, ברדתם בנקבה להתפשט מחכמה שבה עד החזה שבה, ודאי שאינם באים בלתי לבוש³⁴²⁸. וכמו שבהיותם למעלה בז"א היו מלובשים תוך הנה"י דאימא, גם עתה ברדתם אל הנקבה ירדו עם לבושיהם שהם נה"י דאימא, ויתפשטו בה עד החזה שבה. האמנם צריך שתדע, כי מה שיורד מן המוחין דז"א אל נוק' אינו אלא חצי מוח הדעת שבו, שהיא עטרא דגבורה, ובה מתלבש ג"כ תוך חצי השמאלי דיסוד דאימא, וזו הבחי' היא המתפשטת בנקבה עד החזה שלה כנו'.

והנה אלו הגבורות הם סתומות ע"י הלבוש דיסוד דאימא המתפשט עד החזה שבה, ואורותיהם סתומים ואינם מגולים, ואינם מאירים ע"ד מה שנתבאר בז"א. ואלו הגבורות הם הם ב' גבורות החסד והגבורה שבה, ושלישי גבורה³⁴²⁹ הת"ת שבה. אבל ב' שלישי הגבו³⁴³⁰ הת"ת שבה, וכל גבו³⁴³¹ דנצח, וגבורת ההוד שבה הם אורות מגולים, כי כבר נפסק ונגמר לבוש היסוד דאימא בחזה שבה, ולכן הם מאירות בה אור גדול בגילוי. ובכח ההארה הגדולה הזאת נעשה היסוד והמלכות של הנקבה³⁴³², לפי שהתפשטות הגבור³⁴³³ הוא עד הוד שבה, ולא היה עדיין מציאות יסוד ומלכות בה אלא על ידי {צב ע"ד} ההארה הנז'.

וגם נעשו בה יסוד ומלכות מכח ההארה אחרת, והוא כי הנה ב' שלישי הגבורות שבת"ת שבה הוצרכו שם לצורך ב' שלישי הת"ת שבה, שאין שם שום בחי' מוח³⁴³⁴. אבל ב' הגבורות דנצח והוד שבה אין בהם צורך שם, לפי שכבר שני פרקין תתאין דמוח חו"ב³⁴³⁵ שלה נתפשטו בתוכם כנז"ל, ונמצאו ב' גבורות אלו עומדות שם שלא לצורך. ולא עוד אלא שאורם גדול מאד בגילוי רב, ולכן היה בהן כח לעשות בנקבה בחי' יסוד ומלכות שבה, כדמיון ז"א אשר בתחילה לא היה מצד עצמו רק ו"ק חג"ת נה"י, וכשהגדיל נתעלו חג"ת ונעשו חב"ד, והנה"י נתעלו ונעשו חג"ת, והיו חסרים בו נה"י, ומכח האורות של ב' חסדים דנצח והוד הנגלים גילוי נמור, הוציאו נה"י חדישים בז"א, כי גם בנ"ה שבו מלובשין

- מאיר הכוונה -

ומשם יונק האילן שהוא ז"א הנקרא אילנא דחיי³⁴²⁵, ועולין ממטה למעלה להגדילו³⁴²⁵, והבן זה. לכן דע גם כן, כי תמיד נשארין אלו השלש חסדים פחות שלישי המגולין ביסוד ז"א, ועולה אורם החוזר ממטה למעלה להאיר ולהגדילו. גם דע, כי כל זה הוא עתה בעת הגדלות דז"א³⁴²⁵, אמנם בעת הזווג, אז כל הה"ח יורדין ביסוד דז"א לצורך הזווג והבן זה. וצע אם זה מספיק. ועיי"ש פרק ח' שכל המוחין פנימיים דאמא נכנסים עד י"ג שנים.

³⁴²⁶ והוא בחי' רביעית ומ"ש אך הדעת כו' הוא חוזר לבאר ולברר על הבחי' ג' הנ"ל ומ"ש וגם באלו יש בחי' דינין נלע"ד שצ"ל יש ד' בחינות שנכנסין כו' וכן הוא לקמן פרק ה. ויותר היה נראה לומר שב' התפשטות המוחין שלו ושלה הם משלימים תמורת הב' מתוקים והתפשטות הדעת שהוא מהג' שבו הוא משלים הבחי' אחת מהדינין שחסר ומ"ש לעיל בבחי' השני' ונמצא כי מציאות הדינין כו' ר"ל דינין מתוקין ועיין לקמן סוף פרק ד' וא"כ לפי"ז יהיה מ"ש וגם באלו יש בחי' דינין ר"ל להשלים הב' בחי' דין שהוא מהדעת דוקא (לש"ו על הפע"ח).

³⁴²⁷ הנ"ל בפיסקא ד"ה והנה כדי להשלים.

³⁴²⁸ אמנם מתחת לחזה אין להם לבוש.

³⁴²⁹ גבורות?

³⁴³⁰ כנ"ל

³⁴³¹ כנ"ל.

³⁴³² עי' ע"ח שער לה פרק ב: ונמצא כי כשנבנית זאת הנוקבא, נעשה י' נקודות. ומנקודות הת"ת שבה לא הועיל בה כלל, ולא הוצרכה בה, לפי שכבר נבנית³⁴³² ע"י הת"ת שלקחה מז"א³⁴³² כנ"ל, ואז אותה הנקודה של הת"ת³⁴³² ירדה עד היסוד בה ונצטרפה עם נקודות היסוד שבה³⁴³², ומב' נקודות אלו נעשה יסוד דנוק', וז"ס גוף וברית חשבינן חד, כי הברית שהוא נקודת ציון שבה, נעשה מנקודת הגוף ומנקודת יסוד ביחד³⁴³².

³⁴³³ רצים יחיד? צפע"ח פרק ה' איתא "ה"ג".

³⁴³⁴ ##*?

³⁴³⁵ למה לא דעת ##*?

שעה"כ

ב' פרקין תתאין דמוח חו"ב שבו, ואין צורך בב' חסדים המגולים אשר שם, ושמשו להגדיל ולהוסיף בו נה"י חדשים אחרים³⁴³⁶.

ונמצא כי ביום ה' שהוא כנגד ההוד שבנקבה שננסרה אז ביום הזה עם הפרק תחתון דהוד דו"א, והנה בהוד הזה של הנקבה כלולים יסוד ומלכות³⁴³⁷, מן הגבורות המתפשטים בו יצאו שניהם כנו'. והנה לפי שהיסוד והמלכות שבה נעשו כא' ברגע א', לכן שניהם נכללים יחד ביום העשירי³⁴³⁸ של יוה"ב.

ואמנם לפי ששניהם יצאו מכח ההארץ ההוד שבה, ושם היו כלולין ביום ה', לכן ארו"ל (&) כל האוכל ושותה ביום ה' מעלין עליו כאלו התענה תשיעי ועשירי. ולהבין מאמר זה צריך שתדע תחילה ענין תענית יוה"כ בה' העינויים אשר בו כמו שנבאר לקמן בע"ה במקומו (&). וקיצור הדבר הוא זה, כי הנה בדרוש ה' עינוי יוה"כ יתבאר לקמן כי ביום הכפורים עולה הנקבה אצל אימא עילאה לאכול ולשתות אכילה ושתיה פנימית הנקרא ה' קולות, וה' תפלות היוצאות בסוד הבל הפה כנו' שם. ונודע כי אימא נקרא שם אהי"ה (&), גם נודע כי המלכות נקרא גן נעול כו' מעין חתום (&), כי החותם והיסוד שבה הוא בגימ' חותם, שהוא שם אהי"ה בג' מילוייו שהם יודין ואלפין וההין, שהם בגימ' תנ"ה כמנין חותם עם הכללות, שהם קס"א וקמ"ג וקנ"א. וחותרם הוא אותיות חומת, כי בחי' זו נקרא חומת ירושלים (&). גם הוא אותיות תחום, כי עד שם הוא גבול המלכות ותחום שלה. כי הנה ג' אהי"ה הם, ושלתם מתחלין באות אלף, והם סוד ג' אלפים אמה, והא' האחד שנרמז באהי"ה דיודין הוא רה"י בחי' מציאות עצמה, וב' אהי"ה האחרים דאלפין ודההין הם סוד אלפים אמה תחום שבת, משם ואילך נקרא רה"ר, אשר שם מקום החיצונים כנודע (שבירה ב)³⁴³⁹.

והנה ביוה"כ אז נעשה מעין חתום כי מעין הנחתם אז בסוד ג' אהיה אלו אשר הם בגימ' חותם, וע"י³⁴⁴⁰ היא עולה למעלה³⁴⁴¹ באימא עילאה הנקרא שם אהי"ה כנודע, כי ביום הכפורים סלקא ברתא לגבי אימא³⁴⁴² (&). וכבר נתבאר מלת חתום.

ונבאר מלת מעיין. כי הנה הוא בחי' ארבעה הויות במילוייהם עסמ"ב, ואם תקח מילוייהם בלבד שהם מ"ו ל"ז י"ט כ"ו כנודע, והם בגימ' קכ"ח, ועוד תוסיף עליהם הויה שלימה דב"ן, לפי שהנה היא בחינת מ"ן שבמלכות ואז יהיה הכל בגימ' מעיין³⁴⁴³.

ונמצא כי ההויות נקראין מעיין, ושמות אהי"ה נקרא חתום. גם תיבת מעיין הוא סוד ג' אותיות מנ"צ מן מנצפך, שהם ביסוד מלכות³⁴⁴⁴. גם הוא בגימ' ב"פ מ"ן, והוא מ"ש לקמן בענין ה' עינויים דיוה"כ אכילה ושתיה, ושם נתבאר

- מאיר הכוונה -

3436 *##.

3437 נ"ל שזה ל"ד נכלל בהוד אלא שזה סוף הענין.

3438 והם סוד העשירי שהוא יוה"כ (לש"ו).

3439 פע"ח: הנה הם ג' אהי"ה וכל א' מתחיל צל"ף לכן אלף הראשון שהוא אהי"ה יודין הוא מליאותה עצמה אך הצ' אהי"ה דאלפין וההין הם סוד צ' אלפים אמה לתחום שבת אח"כ הוא מקום רה"ר של החינוכים

3440 ועל ידיהם *##.

3441 כי זהו החילוק בין שבת ליוה"כ כי בשבת אינה חוזרת היא לעלות אל הבינה אלא הבינה מתפשט ומאיר אליה שלא ע"י ו"ק, אבל ביוה"כ עולה היא אל אימא (גר"א בספד"צ פ"א & ד"ה שביעאה) (לש"ו).

3442 *##לא מצאתי.

3443 עי' אנ"כ ג' צא ע"ג שמ"ו ל"ז י"ט הם הארץ הז"א אל הקלי' אשר ברה"ר, וכאן הנו"ק לוקחת את הארץ, ומעלה אותו למעלה ועושה לו חותם ותחום *##.

3444 נל"ל יסוד מלכות. פע"ח: גם מעיין גי' מנ"ץ שהוא מנ"ץ מן מנצפך שהוא מקו' המלכות [מקור המלכות היינו יסוד המלכות]

שעה"כ

כי האכילה היא ב' אותיות מ"ן, ואח"כ ע"י המחנה בשיניים יש שם מ"ן שני. ונמצא כי האכילה היא ב"פ מ"ן כמנין מעיין, אבל השתיה נרמזה במלת חתום כמבואר שם, כי השתיה היא בחינת ג' אהי"ה במילואם שהם בגימ' חתום. ונמצא כי מעיין חתום הוא רמז האכילה ושתיה, אשר על ידיהם היא עולה למעלה באימא עילאה. כיון שיש אכילה שהיא המ"ן, ושתיה שהיא ג' אהי"ה, ואחר שהיא עולה למעלה באימא ביוה"כ, איננה אוכלת ושותה אכילה ושתיה זו החיצונית אלא הפנימית, בסוד ה' עינויין וה' תפלות, שהם הבל הפה היוצא מן אימא כנז' לקמן. ונמצא כי האוכל ושותה בט' גורם לה לעלות ע"י אכילה ושתיה זו למעלה בבניה ביוה"כ, והוי כאלו התענה בט' ובי', כי התענית ענינו הוא. ע"כ אינני זוכר עוד תשלום הדרוש הזה³⁴⁴⁵. {צג ע"א}

דרושי ראש השנה דרוש ד'

בענין ר"ה, כבר נתבאר אצלנו עניינו, ושם (&) ביארנו בענין י"ב חדשי השנה, כי מן תשרי עד ניסן הם ו"ק של הזכר, ונמצא כי אדר הוא החוטם שלו, וניסן הוא מחובר³⁴⁴⁶ כי הוא בחי' פה של הזכר ובחי' גולגולת של הנקבה, והוא כי מן הבל היוצא מפיו של הזכר נעשית הגולגולת של הנקבה. נמצא כי ניסן מועיל לב', לו ולה, ולכן מעברין חדש אדר ולא חדש אחר, לפי שאנו צריכין שיהיה החדש ההוא בסוד פה של הזכר. ולכן צריך לקדש החדש בפה ולומר מקודש מקודש כמ"ש ז"ל (&) ע"פ (&) אשר תקראו אותם במועדם, אתם כתיב. והטעם כי ע"י הבל פיו נעשה גולגולת שלה. ואמנם ו' חדשים מניסן ועד תשרי הם ו"ק הנקבה, ונמצא כי אלול הוא חוטמא של הנקבה, ותשרי הוא פה של הנקבה וגולגולת הזכר.

- מאיר הכוונה -

ופי' מעיין חתום, כי המלכות בעלותה ציוס זה באמא, מקבלת ממנה הגבורה, הרומזת בה' אותיות מנכפ"ך, כי אע"פ שמקבלת ה"ג דז"א בזמן הנסירה, עכ"ז עתה יוס זה מקבלת ג"כ ה"ג לאמא, שלא ע"י ז"א, שורש הגבורה שהם למעלה באמא, למינה דינן מתערין. לכן תקח ממנכפ"ך, מנ"ץ עולה גי' מעיין. חתום, נעשה ע"י ג' שמות לאהיה כנ"ל, וזהו מעיין חתום. ג"כ ב"פ מ"ן למנכפ"ך, עולה מעיין. גם המלכות לוקחת ציוס זה ד' מלויים דע"צ ס"ג מ"ה ב"ן, והוא נקרא ב"ן, הרי מ"ו ל"ז י"ט כ"ו ב"ן, כמנין מעיין. ומעין שהם סוד השתיה, הוא חתום ציוס זה, לכן אסור בשתיה ציוס זה, כי המעיין חתום (פע"ח):

ועי' עוד פע"ח יוה"כ דרוש א' ד"ה כל האוכל ושותה שא' פנימי וא' חיצוני.

³⁴⁴⁵ פע"ח: ענין יוה"כ בקיור נמרץ וענין כל האוכל ושותה בט' וכו' וכבר נתבאר לעיל כי בכל ימות השנה ע"י אכילתו ושתיתו הגופנית שאנו מצרכין כמה ברכות כמו המוליא וברכת המזון וכיוצא בהם הנה על ידיהן אנו ממשיכין שפע ומזון אמא עלאה אל מלכות רחל נוקבא דז"א וכי אכילה גי' אלני ע"ה) וגם היא אכילה גופנית מן חיצונית הבינה כנ"ל אך ביוה"כ אנו נותנין לה אכילה ושתיה ושאר דברים מסוד הפנימית דבינה שהם ה' קולות כי אז עולה היא עד בינה ממס' לכן אנו מתעניין ביה"כ כדי להמשיך אליה אכילה ושתיה בסוד ה' קולות הפנימית שהם ה"ג מאימא ג"כ

גם התענית נקרא לו"ס ולו"ס גי' קו"ל כי הוא ממשיך הקולות הפנימים עליונים וז"ס מולא פי' ה' שעליו יחיה האדם ביה"כ בלבד כי לו"ס אותיות מול"א ובשאר השנה יחיה צמולא פי' ה' השם המעורב תוך הלחם [עי' פע"ח ר"ה ד' שלח"ס בגימ' ג' פעמים הוי"ה] הגופני וז"ס כי לא על הלחם לבדו וכו' רק בשתוף מולא פי' ה' וז"ס כי לא על הלחם לבדו [המשך הפע"ח נמלא בשעה"כ יוה"כ פרק א']

³⁴⁴⁶ נדצ"ל מחובר מב' בחי'. עי' לעיל הערה 3295

שעה"כ

ואמנם נודע כי ר"ה אז הוא זמן שמאלו תחת לראשי בתוס' ל' כנו' בס"ה³⁴⁴⁷, והענין הוא כי יש ב' פסוקים בשיר השירים, הא' הוא (&) שמאלו תחת ראשי, והב' הוא (&) שמאלו תחת לראשי. והנה פסוק הא' נאמר על זמן ר"ה, כי הנה אז הוא הענין החיבוק. ואמנם בימי החול עומדים איהו יעקב בנצח דו"א, ואיהו רחל בהוד דו"א³⁴⁴⁸. ונמצא כי שמאלו של ז"א שהיא גבורה שבו עומדת למעלה מראשה של רחל העומדת בהוד, אבל בר"ה עולים ב' יעקב ורחל ועומדים בגבורה דו"א שהוא שמאלו, כמבואר אצלנו בסוד תפלת ר"ה בעליתה. וא"כ עתה יכול ז"א לחבק לרחל ולהשים שמאלו תחת ראשה ממש, כי עד שם עלתה ראשה ולא גופא, ואינו יכול לחבק גופא, ועל זה נאמר, שמאלו תחת ראשי ממש. אבל הפ' הב' נאמר על החיבוק הנעשה בשבת וי"ט, כי אז זו"ן הם שווים בקומתם ממש וראשם שוים, ואז הוא חיבוק יותר שלם, כי שמאלו מחבק את השמאל שבה ממש ולא ראשה כמו ביום ר"ה, וזמ"ש תחת לראשי, כלומר תחת שמאלי אשר שם היה בר"ה בחי' ראשי עצמה, אבל עתה אינו מקום ראשי אלא מקום שמאלי, וזמ"ש לראשי בתוס' ל', כלומר תחת המקום שהיה שם ראשי תחילה בזמן הבריאה, שאז יצא ראש הנקבה כנגד החזה של הזכר, בין חסד לגבורה, ב' זרועות. גם אותיות לראשי הם ישראל, לרמוז כי החיבוק הזה אינו מיעקב אלא מז"א עצמו הנקרא ישראל.

דרושי ראש השנה דרוש ה'

בענין השבת ויו"ט ור"ה³⁴⁴⁹, וכבר ביארנו למעלה בענין השינוי והחילוק שיש בין השבת ליו"ט ולר"ה³⁴⁵⁰ וע"ש (&). ונבאר כאן ענינים בקיצור. הנה שם נתבאר כי בבחי' היות שנוק' דו"א עולה ביום שבת בתפלת חזרת המוסף עד הכתר של או"א, והיא שוה אליו עתה ממש בכל שיעור קומתו, לכן קדושת השבת היא יותר גדולה מקדושת יו"ט. אבל בבחי' כי ביום השבת היא מקבלת ההארה שלה ע"י ז"א³⁴⁵¹, לכן אין זה שלימות אליה. משא"כ בר"ה ויו"ט, שהיא והוא שוין ויונקין מכתר א', ואינה מקבלת הארתה על ידו.

אבל להבין זה צריכין אנו להודיעך ענין זה, דע כי כל הזווגים שיש בזו"ן, שכולם צריך שזו"ן יקבלו שפע והארה מן³⁴⁵² ט"ס דא"א, ובכח זה יוכלו להזדווג³⁴⁵³. אבל אין כל הזווגים שוים, כי הנה בימי החול אז הז"א מקבל הארתו מן הנצח דא"א, וכל בחינותיו של ז"א³⁴⁵⁴ נכללין בקו הימין בנצח דא"א, ומלכות מקבלת הארתה מן ההוד דא"א וכל בחינותיה נכללות בקו שמאלי הוד דא"א, ועי"כ אין זו"ן שוים כא'. ובר"ה אז זו"ן משתמשים בכתר א', ר"ל ב'³⁴⁵⁵ נכללים בנצח דא"א, וכולם מקבלים הארתם בהשוואה א', ואין יתרון לזכר על הנקבה. ובשבתות אז עולין זו"ן עד הכתר דאו"א, וזה נכלל באבא וזו נכללת באימא, ואין ב' שוים בהשוואה א', ולכן היא מקבלת הארתה על ידו. וזהו הטעם

- מאיר הכוונה -

³⁴⁴⁷ עי' לעיל הערה 3284.

³⁴⁴⁸ עי' לעיל הערה 2233.

³⁴⁴⁹ ור"ח? עי' דרושי ר"ח וכן משמע.

³⁴⁵⁰ עי' הערה הקודמת.

³⁴⁵¹ עי' גר"א בספד"צ יא ע"א: וזהו סוד השבת, אלא ששבת אינה חוזרת לשרשה אל בינה, אלא בינה מאיר לה שלא ע"י ו"ק, ששת ימי המעשה, והיא שוה לגביה.

³⁴⁵² היינו מא' מהט"ס דא"א.

³⁴⁵³ על אף שכל זיווג קודם לו זיווג ע"ב ס"ג דא"ק (עי' שער טל פרק ז), וכן כל הארת א"א בא דרך או"א, אמנם החילוק בין כל הזיווגים היא בט"ס דא"א ולא באו"א ולא בע"ב ס"ג דא"ק, ועי' ש"ש שכל השגתנו של א"ק היא דרך א"א וכן בענין או"א שהרי עיקר מקור לאצילות היא א"א אמנם קבלתה היא דרך או"א.

³⁴⁵⁴ עי' מבר"ש לח ע"א וע"ב (לש"ו), שבכל עליה זה רק הכלים ואל העצמות?##. ובע"ב כתוב שנוה, נכללים נצח בהוד, וכן להיפך.

³⁴⁵⁵ ר"ל יעקב ורחל (ש"ש).

שעה"כ

שהשבת נקרא קדש ממש, כמו שאמר הכתוב (&) ושמרתם את השבת כי קדש היא לכם. אבל הימים טובים נקרא מקראי קדש, לפי שביום שבת ז"א מקבל מן הקדש דאו"א ונותן ע"י חלקה אל נוק', ונמצא כי ז"א עצמו שהוא בחי' יום השבת נקרא קדש ממש. אבל שאר הי"ט, אינם עולים עד המקום שעלו ביום השבת. אבל בכל יו"ט עולים כפי בחינתו כמ"ש. ונמצא כי זו"ן שניהם אינם מקבלים משם כמו בשבת, ולכן הם מקראי קדש, מזומנים מן הקדש³⁴⁵⁶, אבל אינם קדש ממש, לא היא ולא הוא. ובי"ט אינם עולים זו"ן כמו בשבת עד כתר או"א³⁴⁵⁷, אלא כל יו"ט הוא משונה ומובדל מחבירו, לפי בחי' בענין עליית זו"ן כמ"ש בסוף הדרוש של יום שבת בענין השינוי (צג ע"ב) שיש בין שבת ליו"ט ובין יו"ט לחבירו. ודע כי כפי בחי' עליית זו"ן באופן ההוא נכללין העולמות. והענין הוא כי הנה ביו"ט של ר"ה, עולין זו"ן יחד ב' בגבורה דא"א, וב' נכללין שם, ואפי' כל שאר הספי' אשר בא"א מגבורה שלו ולמטה כולם נעשין בחי' גבורה³⁴⁵⁸. ועד"ז בשאר היו"ט, כל א' כפי בחי'.

ונבאר עתה עליית זו"ן ביום ר"ה. הנה כליל ר"ה הראשונה נוק' דז"א היא בהיכל ק"ק דבריאה, ובתפלת ערבית עולה עד מקום ספירת הגבורה שלה עצמה אשר בעולם האצילות, ואז גם ז"א הוא עמה, שם משתמשין בכתר א'. ובשחרית בתפילת לחש, עולים הזכר והנקבה בספי' הגבורה של הזכר עצמו, ובחזרה עולים שניהם בעטרא דגבורה אשר בדעת של הזכר עצמו. ודע כי לעולם כל בחי' חזרת תפילה היא בסוד חג"ת, והם עולים למעלה בבינה ובמוחין. ובתפלת מוסף בלחש עולים שניהם בספי' הגבורה של אימא ובחזרה עולים שניהם בספי' הבינה של אימא. אבל אינם עולים בדעת שלה ע"ד מ"ש בחזרת תפילת שחרית, והטעם הוא לפי שדעתן של נשים קלה (שבת לג ע"ב)³⁴⁵⁹, ואין בהם בחי' דעת, ולכן אינם עולים אלא בבינה שבאימא, כי הנה היא נמשכת מספירת הגבורה דא"א כנודע. ובמנחה בלחש שניהם הם למטה בספי' הגבורה של נוקבא דז"א כמו שהיו בתפי' ערבית, ובחזרה עולים שניהם בבינה של הנקבה עצמה אשר היא ג"כ נמשכת מצד עטרא דגבורות כנודע. וגם בזה שייך מעמא דלעיל, שמה שאינם עולים בדעת שלה הוא כי אין לה דעת כי נשים דעתן קלה.

כליל ב' דר"ה הנה נתבאר למעלה כי ביום א' דר"ה ננסרין כל הגבורות שיש מן הכתר דז"א עד החזה שבו, וכולם ניתנו בכתר שלה, כי שם הוא מקומה כנגד אחורי הת"ת. והנה כבר הה' חסדים נתפשטו בז"א, וכח הה"ג אשר מצד עטרא דגבורות שבה כבר הם מזומנים שם להכליל בה, כי אז מתחיל ענינם ומציאותם, והם שם עדיין בכח בראשה. והנה בתפילת ערבית כליל ב' עולים ב' בדעת שלה בגבורה הב' דעטרא דגבורות שבה, והיא אותה אשר אח"כ עתידה להתפשט בספי' הגבורה שבה.

ופעם אחת שמעתי ממורי ז"ל דרוש זה הנז' ויש בו קצת שינויים ואמרתי לכתבם. כליל א' של ר"ה בתפילת ערבית אז זו"ן עומדים בספי' ההוד של ז"א עצמו, האמנם להיות שאימא מסתלקת מעל ז"א ונשאר ישן בסוד הדורמיטא כנ"ל בדרוש שקדם, ולכן אין הנקבה מקבלת הארתה ע"י ז"א אלא מאימא עילאה בהיותה מחוץ דז"א. ואמנם היא

- מאיר הכוונה -

3456

(1) זוהר חלק ב דף מז ע"א

וקראת לשבת, מאי וקראת, דיזמין ליה, כמה דאת אמר (ויקרא כג ב) מקראי קדש, כלומר זמינין, כמה דמזמין אושפיזא לביתיה, ועל דא וקראת לשבת ענג, דיזמין ליה כמה דמזמין אושפיזא, בפתורא

³⁴⁵⁷ דאימא (ש"ש), עי' לעיל סוף עד ע"א?

³⁴⁵⁸ עי' לעיל הערה 3452, וכן הוא בש"ש שם, אמנם כאן נקט בדרך אחרת, שכוונתו לגבורה פרטי

שבט"ס דא"א.

³⁴⁵⁹ עי' שער הצלם ג: ודע, כי יש ג' חלוקים מן הדעת דז"א לדעת דנוקבא: א', כי הדעת שלו יש בו ה"ח וה"ג וכל א' הוי"ה א', והם גימטריא ק"ל ק"ל³⁴⁵⁹, אך דעת שלה ה"ג לבד, שהם גימטריא ק"ל א' לבד, וזהו (שבת לג ע"ב) דעתן של נשים קלה.

שעה"כ

עומדת אז בהוד שלו והיא מקבלת שלא על ידו. ואח"כ היא לוקחת ומקבלת ממנו, בהיותו עומד בהוד שלו כנז'. ובשחר בתפילה דלחש שניהם בספירת הגבורה שלו, ובחזרה שניהם בעטרא דגבורה שבדעת שלו, ובתפלת המוסף בלחש שניהם בספירת ההוד דאימא, ובחזרה שניהם בספירת הגבורה דאימא.

דרושי ראש השנה דרוש ו'

מדבר בענין כוונת העמידה בקיצור, ואח"כ אחזור לבארם באורך בע"ה, וז"ל. ברוך. הנה בתפי' יוצר עד גאל ישראל, העלינו את המלכות עד היכל ק"ק דבריאה, והנה היא בבחי' נקודה א' כלולה מי', ואינה עדיין בבחי' פרצוף, כי היא בסוד, לכי ומעטי את עצמך (חולין &) מבלי היות בה בחי' פרצוף, ועדיין אף בהיותה בסוד נקודה, היתה חסרה ממנה בחי' הדעת שלה, שהוא סוד ע"ב ק"ל כנודע³⁴⁶⁰. ולכן עתה אנו רוצים לתת לה עתה במלת ברוך, וזה כונתו, כי עתה ע"י ריבויא דברכאן דאית בה בנקודה זו, שנכללה בכל היכולתיה כנז' בס"ה בפ' פקודי³⁴⁶¹, אשר לסיבה זו נק' ברוך. הנה גם אנו רומזים במלת ברוך אל יסוד דז"א הנקרא ברוך³⁴⁶², לפי שיורד בריבויא דברכאן עילאין, ונותן לה בחי' הדעת הנז', אשר הוא שם הויה שהוא בנימ' כ"ו. ובריבויא הפשוט שהוא בנימ' ע"ב³⁴⁶³, ובריבויא המלא במילוי אלפין כזה: יוד, יוד הא, יוד הא ואו, יוד הא ואו הא, העולה בנימ' ק"ל. אשר ג' בחי' אלו הם הדעת שבה, והם בנימ' כמנין ברוך, שהם כ"ו ע"ב ק"ל³⁴⁶⁴. אתה.

הנה עתה ניתן בה כח הכ"ב אתון שיש ביסוד כנודע³⁴⁶⁵, כדי שבכח הזה תוכל להעשות אח"כ בחי' פרצוף שלם, וזהו תיבת אתה, א"ת³⁴⁶⁶, כי היא סוד אות ה' תתאה, ונמשכין בה כ"ב אותיות שיש מן אלף ועד תיו, שהם א"ת. {צג ע"ג} גם תכוין באות ה' של אתה, אל ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות. יהוה.

עתה תכוין להעלות זאת הנקודה של המלכות עד מקום החזה דז"א באחוריו, במקום שהיתה שם תחילה אצילותה. אלהינו.

עתה אנו ממשיכין כח בזוין, כדי שע"כ יחזרו אח"כ פב"פ. וזה נרמז במלת "אל" של אלהינו כו' זה בקיצור. עוד ירצה באורך הדרוש הזה, וכונתו היא מה שראוי לכוין בה ביום ר"ה בתפי' שחרית לבד.

- מאיר הכוונה -

3460 עי' לעיל הערה 117.

3461 עי' לעיל הערה 1266.

3462 עי' לעיל ג ע"א שכל ברוך הוא ביסוד, ועי' לעיל הערה 294.

3463 י' י"ה יה"ו יהו"ה.

3464 עי' לעיל הערה 117.

3465 עי' זהר (ח"ב רסא ע"א): את"ה עטורא דסתימו דאתון כללא דכלהו כ"ב אתון ודא הוא א"ת ה' דכליל לון מעילא בהאי ה' וכניש לון בגויה ודא איהו א"ת ה' וכד איהו בשלימו בהווא נהר דאחיד בה סלקא לאתעטרא לעילא ודא איהו רזא דכתיב (אסתר ב יג) ובזה הנערה באה אל המלך וכדין (שם) את כל אשר תאמר ינתן לה ודא איהו רזא ברוך אתה ובעי לאתכוונא בהאי רזא ולקשרא רעותא בהאי רזא

תרגום: את"ה העטור של סתר האותיות הכלל של כל כ"ב האותיות וזהו א"ת ה' שכולל אותם מלמעלה בה' הזאת וכונס אותם לתוכו וזוהי א"ת ה' וכשהיא בשלמות באותו נהר שאוחז בה היא עולה להתעטר למעלה וזהו סוד הכתוב (אסתר ב) ובזה הנערה באה אל המלך ואז את כל אשר תאמר ינתן לה וזהו סוד ברוך אתה וצריך להתכוון בסוד הזה ולקשר את הרצון בסוד הזה. ועי' תז"ח לט ע"א שנהר היא יסוד.

3466 עי' לעיל הערה 2148.

שעה"כ

והנה בתחיל' נקדים לה הקדמה א', והיא כי אין שינוי וחילוק בין כוונת ברכת אבות שבימי החול לימי ר"ה, אלא בענין כוונת הרי"ו שאנו מוסיפין לכוין ביום ר"ה בכל בחי' ובחי' בברכת אבות כמו שיתבאר, אבל בכל שאר הכוונות הם שוים. ומעם הדבר הוא, לפי שעתה הם ימי הדין והגבורות, ורי"ו הוא בגימ' גבורה. וכונתנו עתה אינה לבטל מציאותם, אלא להמתיק ולבסס את הגבורות והרי"ו האלו. ונתחיל בביאור הברכה.

ברוך.

תכוין בזה, כי נודע הוא במשוי"ל³⁴⁶⁷ שבברכות יוצר אור עד סוף גאל ישראל העלינו את המלכות עד היכל ק"ק דבריאה, הנה היא בבחי' נקודה א' כלולה מי', ואינה עדיין בבחי' פרצוף, כי היא בסוד לכי ומעטי את עצמך. וכונתנו עתה להעלותה עד מקום אצילותה, שהוא כנגד החזה דו"א בסוד אב"א, ואח"כ נעשה אותה פרצוף שלם, ונהזירנה פב"פ. והענין הוא כי ד' בחי' יש אל המלכות כנ"ל³⁴⁶⁸ בביאור משנת (&) ד' ראשי שנים הם כו"ל³⁴⁶⁹: הא', היא בחי' בסוד קשר של תפילין של ראש תחת ג"ר, שהם חב"ד דו"א, ושם הניחה שורש א'. עוד יש לה שורש ב', תחת חג"ת דו"א, ושם הוא מקום החזה. עוד יש לה שורש ג' תחת נה"י דו"א, תחת היסוד, ושם הוא נקרא בסוד ה' אחרונה של הוי"ה. עוד יש לה שורש ד' למטה בהיכל ק"ק דבריאה, ושם היא בסוד נקודה א'³⁴⁷⁰ כלולה מי'. אבל אין בה בחי' פרצוף ואז נקרא שם אדנ"י, ועיין בפ' חיי שרה (&) בענין מערת המכפלה, ותבין מה ענין ד' בחי' אלו היטב. והנה כונתנו עתה היא להעלותה ולהמשיכה אל שרשיה העליונים הדי' אלו הנז'.

ונחזור לבאר מלת ברוך, הנה כונתנו להמשיך בה בתחילה בחי' דעת ק"ל³⁴⁷¹, בבחי' היותה עדיין נקודה כלולה מי', כי עדיין היתה חסרה מן הדעת ק"ל, והמשכה זו אנו ממשיכין אליה מן היסוד דו"א, הנק' ברוך. ונודע כי הדעת ק"ל שבה היא בחי' עטרא דגבורות, מב' עטרין אשר בדעת דו"א, כי עטרא דחסד נחלקת לה' חסדים המתפשטים בה' קצוות דו"א, מחסד עד הוד שבו, ועיטרא דגבורה הנחלקת לה' גבורות המתפשטות בה"ק שבנקבה מחסד עד הוד שבה. ואמנם עתה עדיין הם עומדות ביסוד דו"א, ומשם נמשכת וניתנים בדעת שבה, ולכן צריך שתכוין במלת ברוך, כי היא זו הנקודה של המלכות, הנק' ברוך בכל הנהו ריבויין דברכא³⁴⁷², שהם ההיכלות שלה שנכללו בה. וגם תכוין אל היסוד דו"א, כי גם הוא נק' ברוך, ומשם יורדת ההיא עטרא דגבורות, בנקודה הזו, הנק' ברוך כנו', ועי"כ יש בה דעת ק"ל.

וצריך שתכוין, כי הנה בתחי' ההיא עטרא דגבורות היא הוי"ה א' פשוטה, שהיא בגימ' כ"ו. וכשניתנה בדעת של הנקבה, מתחלקת לה' הויות, שהם ה"ג, והם בגימ' ק"ל. הרי עתה בחי' כ"ו ק"ל, וחסר ע"ב לתשלום ברוך. וזה ענינם, הנה תכוין אח"כ כי המלכות בהיותה בסוד נקודה א', אין בה רק ג' קוים, והיא ג' כלילן בג', כי חב"ד שלה נכללת בחג"ת שבה, וגם נה"י שבה נכללת בחג"ת שלה, ונמצא שאין בה רק הוראת ג' קוים, ולכן אע"פ שאלו הה"ג שהם ה' הויות אשר בדעת שבה, הם עתידות להתפשט בה אחר היותה בחי' פרצוף בה' קצוותיה, שהם מחסד עד הוד שבה, עכ"ז כיון שעתה היא נקודה א' בלבד, אשר לכן אין בה רק הוראת גילוי ג' קוים בלבד כנו', לכן אין מתפשטות בה רק ג' ההויות מן הה"ג בחג"ת שלה, וב' הויות האחרות אינם מתפשטות עדיין. והנה ענין

- מאיר הכוונה -

3467 ??

3468 צ ע"א (לש"ו).

3469 עי' תיקו"ז רביעא לכל תלת

3470 עי' לעיל כט ע"א (לש"ו).

3471

3472 עי' לעיל הערה 1266.

שעה"כ

התפשטות הזו הוא, כי מה שהיה עד עתה בדעת שבה, בבחי' ד' אותיות הויה, הם עתה בדרך התפשטות הזו, י' י"ה יהי' יהו"ה, שהוא ענין ריבוע ההויה, שהוא בגימ' ע"ב, והרי עתה הם ג' בחי' כ"ו ע"ב ק"ל, שהם בגימ' ברוך.

וכבר ביארנו לעיל, כי בכל בחי' ובחי' צריך לכוין בחי' רי"ו, והנה הרי"ו שצריך לכוין בכאן, הוא בסוד ג' הויות הנז' המתפשטות בחג"ת שלה כנודע, אשר כל א' מהם היא בגימ' ע"ב כנז'. והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו. גם תכוין אל רי"ו ב', באופן אחר, והוא כי תכוין במלת ברוך, שהוא בגימ' רי"ו ועוד י"ב. והנה הרי"ו הם ג"פ ע"ב הנז', והי"ב הם י"ב אותיות שבמילוי אדנ"י, במילואו כזה, אלף דלת נון יוד. והנה הרי"ו הזה נמשך במלכות הנק' אדנ"י, {צג ע"ד} כי כבר נודע לעיל, כי שורש המל' היא תחת היסוד, ושם עומדת בסוד ה' אחרונה של הויה. אבל בהיותה בבריאה בבחי' נקו' נקו' שם אדנ"י והרי נתבאר ב' בחי' רי"ו והנה עד עתה נתבאר הבחי' המתפשטת בנקו' ההיא ועתה צריך לכוין ע"י מי נמשכין אלו ההאר' וענין כוונה זו היא בסוד ב' הכריעו' שצריך לכרוע במלת ברוך אתה כמבואר באורך בברכת אבות דתפי' שחרית והנה הכריע' הא' היא לכרוע הנוף לבדו במלת ברוך והכריעה הב' היא לכרוע במלת אתה הראש כנז' בזוהר דבאתה גחין רישא וכונת אלו הכריעות הוא דע כי ז"א יש בו הויה"ה א' שלימה הכולל את כולו והנה במלת ברוך תכוין בכריעה ההיא של גופך להוריד הב' בתחלה ו' לגבי ה' תתאה להאירה ולתת בה כח שתוכל המל' הנקרא אדנ"י בהיותה בסוד נקו' בבריאה להעלות למע' וזו הה' שאנו מורידין אות' ו' לגבה היא שורש הג' של המלכות אותה הנק' ה' תתאה של הויה העומדת תחת היסוד דז"א והנה בחי' הרי"ו שצריך לכוין בזה הוא זה כי ב' אותיות ו"ה הנז' נעשים רי"ו באופן זה כי ציור אות ה' ר"י ועם אות הו' הרי רי"ו וענין רי"ו הזה הם ג' הויות דמלוי ס"ג ועם י' אותיות המילוי הרי ע"ג והנה ג"פ ע"ג הם רי"ו כי הא' המותרת בכל הויה מהם הוא בחי' הכללות שבה ותכוין כי ג' הויות אלו נמשכות מאות א' מאהיה דמילוי ההין שבבינה ותכוון כי גם א' ציורה הוא יו"ד כזה א' הרי רי"ו והרי ב"פ רי"ו אחרות

אתה עתה צריך לכוין כי אחר שכבר נמשך בה בחי' דעת ק"ל בהיותו עדיין בסוד נקוד' אנו צריכין לתת בה כח לעשות פר' שלם אח"כ והנה אין הפר' נעשה אלא ע"י האותיות כנודע ולכן תכוין בכריע' הראש אשר במלת אתה להוריד לה כ"ז אותיות שהם כ"ב דא"ב וה' היתירות של מנצפ"ך מן היסוד דז"א כנודע כי כל האותיות הם ביסוד הנק' ברוך בסוד נגילה ונשמח' כך וזהו ענין מלת אתה א"ת ה'³⁴⁷³ כי א"ת הם כ"ב אתון שיש מן א' עד תי"ו בא"ב ואות ה' הם ה' אותיות מנצפ"ך היתירים וענין הרי"ו שיש עתה הם ג"פ רי"ו כמ"ש הא' הוא כי תכוין כי אתה הוא בגימ' ת"ו כמנין רי"ו צפ"ך והענין הוא כי כונתו הוא להמתיק את המנצפ"ך של המל' ע"י הורדת זה המנצפ"ך הרמוז בה' של אתה כנז' ואמנם ב' הגבו' הנרמוזת בב' אותיות מ"ן שבמנצפ"ך דמל' כבר נתמתקו במלת ופי יגיד תהלתך כנ"ל בתפלת שחרית דחול כי פי הוא בגימ' מ"ן ולכן א"צ עתה להמתיק ולבסם אלא ג' גבו' צפ"ך והנה בארנו כי אתה הוא בחי' רי"ו צפ"ך והנה הרי"ו הם בחי' הכ"ב אתון הנרמזים בא"ת מן אתה והצפ"ך הם רמוזים בה' של אתה וענין היות הכ"ב אתון בחי' רי"ו הוא באופן זה כי הנה כל אות מהכ"ב אתון כלולה מי"ס והם עשר פעמים כ"ב הם ר"ך ולהיות כי מספר ר"ך הוא ענין רכות ורחמים ולא קושי הדין לכן צריך לסלק מהם ד' אותיות וישארו רי"ו שהוא כמנין גבו' והד' אותיות האלו שנסיר הם ד' אותיות גיכ"ק השרשיו' בלבד פי' כי כבר נת"ל כי כל אות כלולה מי"ס והנה הם מ' אותיות ואין אנו מסירין רק ד' אותיות גיכ"ק השרשיות בלבד ומעם למה אנו מסירים ד' אותיות אלו ולא אחרות וגם איך אלו הם ר"ך ורחמים יותר מן האחר' הענין הוא זה כי הנה כ"ב אותיות נמשכות מן חמש מוצאות הפה כנודע והנה הם נוצרים מן היבור החיך והגרון שהם בחי'

שעה"כ

ח"ב והנה אותיו' גיכ"ק הם אותיות החיך שהם חכמה ומשם נתפשטו כל שאר האותיות וניתנו בגרון שהוא בינ' ולפי שחכמ' הוא רחמים גמורים אין להכניס אותיות' שהם גיכ"ק במנין לפי שיתבטלו הדינין לגמרי ואין כונתנו לבטלם אלא להמתיקם ולבסמם בלבד ואמנם ענין אותיו' צפ"ך אם תחבר עמהם הויה אחת פשוטה העולה בגימ' כ"ו יהיה הכל רי"ו אחד באות ה' של אתה אמנם שני רי"ו הנזכר הם רמוזים בשתי אותיות א"ת של אתה בבחי' ציורם והנה הם ב' רי"ו אחד באות א' של אתה בבחי' ציור' כי א' היא ציורה יוד וא"ו ריש גם ת' היא ציור רי"ו כזה ת' הרי הם ב' רי"ו הא' הוא כנגד כ"ב אותיות א"ב והא' כנגד אותיות צפ"ך והרי"ו הג' הוא בהתחברות הכ"ב אתוון וה' אותיות מנצפ"ך בחיבור א' ולכן צריך לצייר מלת אתה בעיור אהיה בזה האופן א"ה של אתה הם א"ה של אהי"ה אבל אות ת' של אתה ציורה הוא רי"ו כנ"ל והנה הרי' והואו של הת' הגז' הם ציור ה' והיא ה' א' ועם אות יוד של התי"ו שבסופה הרי י"ה של {צד ע"א} אהי"ה ותכוין כי ת' זו של אתה היא רי"ו א' ותכוין כי זה הרי"ו הוא בחי' שם אהי"ה אשר הוא בגימ' כ"א וכל א' כלול מ' הרי י"פ כ"א הרי ר"י ועם ו' אותיות שבמילוי אהי"ה זולת ה' אותיות' הפשוטות הרי רי"ו והרי נתבארו ג"פ רי"ו במלת אתה ועתה נכוין ע"י מי נמשך כל הגז' והוא כי עת' בכריע' ב' שבמלת אתה שהיא כריעת הראש צריך לכרוע י' לגבי ה' א' אשר ב' אותיות י"ה האלו הם בחי' חו"ב דו"א עצמו כנודע והנה ב' אותיות של י"ה הם סוד רי"ו אם תצייר אות ה' בציור כזה רי"ו ועם ה' הרי רי"ו ותכוין בענין זה הרי"ו הגז' שהם ג' היות דע"ב דיודין והנה ג"פ ע"ב הם רי"ו ואמנם ג' היות אלו נמשכות מן אות א' של אהיה במילוי יודין שבבינה ותכוין כי גם א' היא ציורה רי"ו כזה א' והנה ביארנו כי צריך לכוין בה"פ רי"ו בזה האופן ב' רי"ו במלת ברו"ך לפי שהב' האחרים שרמזנו בענין הכריע' הם הם הב' רי"ו שרמזנו במלת ברו"ך וג' רי"ו במלת אתה כנ"ל הרי הם ה"פ רי"ו והכוונ' היא שתכוין כי ע"י הה' הרי"ו האלו יש כח במל' לעלות אח"כ ע"י ב' זקיפות ה' עליות בה' מקומות אשר כ"א מהם הוא סוד שם יאהדונהי הגז' בס' התי' ד' ל' ע"ב ואלו הם יאהדונהי א' במל' שתחת היסוד יאהדונהי ב' ביסוד עצמו יאהדונהי ג' בנצח והוד יהו"ה בנצח ואדנ"י בהוד יאהדונהי ד' בת"ת יאהדונהי ה' בחו"ג יהו"ה בחסד אדנ"י בגבו' והרי הם ה' מקומות בז"א שבהם עולה הנוק' ה' עליות הד' מהן הם מן החוה ולמטה בז"א ע"י זקיפה א' ה' לגבי ו' ועליה הה' בחו"ג על ידי זקיפה ב' ה' לגבי י' כמו שיתבאר למטה שאינ' עול' אלא ע"י הזקיפות וכל זאת הכונה אשר בכריעו' אינה רק הכנה לתת בה כח שתעלה עליו' אלו אח"כ ע"י הזקיפ' וע"ש למטה וכל עליות אלו הם בסוד אב"א ובבחי' היותה עדיין נקו' קטנה בלי פרצוף

ועתה צריך לבאר איך נרמזים ה"פ רי"ו הגז' בה' שמות יאהדונהי הגז' הנה מקום הא' שהוא המל' שתחת היסוד דו"א יש שם יאהדונהי שהיא בגימ' צ"א גם יש בה שם אדנ"י בריבוע כזה א' אד אדנ' אדנ' שהוא בגימ' קכ"ו והנה צ"א וקכ"ו הם רי"ו ע"ה אח"כ עולה ביסוד והנה נודע כי י' שערי בינה הם והם נחלקים כ"ה בז"א וכ"ה בנוק' והביאור הוא כי בז"א ניתנים ה"ח וכל חסד כלול מכל הה' הרי הם כ"ה חסדים ובנוק' ניתנים ה"ג וכל גבורה כלולה מכל הה' הרי הם כ"ה גבור' הרי הם ג' ש"ב גם צריך שתדע כי בכל בחי' דו"א מו"ת יש כ"ה חו"ג מן הת"ת והוא כי בדעת יש כ"ה ובחסד יש כ"ה וגבו' כ"ה ובנצח כ"ה ובהוד כ"ה וביסוד כ"ה ובמל' שביסוד כ"ה אבל בת"ת לא יש כ"ה לפי ששם נשלם היסוד של א"י כנודע ולכן הם למע' בדעת שלו עוד טעם אחר והוא לפי שבתח"י היה ז"א מן ו"ק בלבד וכ"א מהם היה כלול מנו"ן ש"ב ואח"כ נתחלק כ"א מהם לב' ונעשו כ"ה וכ"ה כיצד החסד נתחלק הצי"ו לחכמה וחצי"ו לחסד והרי כ"ה כ"ה וכן הגבו' נתחלק' לבינה וגבו' הרי כ"ה כ"ה וכן הת"ת נתחלק' לדעת ולת"ת הרי כ"ה כ"ה

ונחזור לענין א' כי הנה יש בו ביסוד שם יאהדונהי שהוא בגימ' צ"א ונודע כי הוא כולל את ה"ק ולוקח ה"פ כ"ה של החו"ג והנהי"ה הם קכ"ה הרי רי"ו, ואח"כ עולה בנצח הוד ויש בו הוי"ה בנצח ואדנ"י בהוד ולוקח ה"פ כ"ה של הדעת חו"ג נו"ה הם קכ"ה ועם

שעה"כ

יאהדונה"י הרי רי"ו אח"כ עולה בת"ת ויש בו שם יאהדונה"י שהוא בגימ' צ"א עו' יש בו ג' היות דע"ב ס"ג מ"ה הכלולות בו ובכל הויה מהם יש מ"ב אותיות בפשו' ובמילוי ובמילוי יאהדונה"י שהויה צ"א לוקחים ה"פ כ"ה שהם חו"ב ודח"ג שהם בגימ' קכ"ה ועם צ"א הרי רי"ו נמצא כי בג' מקומות בלבד לקחנו בחי' ה"פ כ"ה והם א' ביסוד והב' בנצח והג' בחו"ג אבל בעלות' בב' מקומות הת"ת והמל' שביסוד לא לקחנום שבת"ת ובמל' שביסוד אין הרי"ו שלהם נעשה ע"י בחי' הכ"ה הנז' ונמצא כי ג"פ קכ"ה שיש בג' מקומו' הנז' הם בגימ' שע"ה והוא בחי' המלכו' העולה שם הנק' שע"ה כנודע בס"ה תי' ס"ט בסוד מזל שע"ה גורם גם תמצא כי בשעה יש תת"ר"פ חלקים כנודע והם ה"פ רי"ו הנז' שלוקחתם המל' והם בגימ' תת"ר"פ (צד ע"ב)

ונחזור עתה לבאר ענין הכריעות של י' לגבי ה' וו' לגבי ה' מה ענינה דע כי הכתר יש בו תר"ך אורות כמנין כת"ר³⁴⁷⁴ ונחלקים לחצאין חציין נשארין לעצמו וחציין ניתנין באו"א והם ש"י אורות קנ"ה אורות לאבא וקנ"ה לאי' וז"ס קנה חכמה קנה בינה כו'³⁴⁷⁵ האמנם אעפ"י שחלקה הם קנ"ה אורות צריך להוסיף לה' ו' אורות אחרים כדי שיהיה בה כח להאציל את ז"א הכולל ו"ק ונמצא כי יש בה קס"א אורות וז"ס שם [ש' מאמרי רשב"י דף כ"א ע"ב] אהיה במילוי יודין אשר באי' העולה קס"א והנה אלו הי"ש אורות שנותן הכתר לאו"א הם הם הש"ך ניצוצין דבוצינא דקרדינותא והם הם ג"כ ענין ל"ב אלקים דמעש' בראשי' כי להיותם בחי' דין וניצוצין נקראים אלקים והם הם ל"ב נתי' חכמה הנקרא ל"ב אלקים כי הנה כל נתיב מאלו כלול מ"ם הרי עשרה פעמים ל"ב הם ש"ך כמנין ש"ך ניצוצין הנז' ונמצא כי הם מתחלקים י"ו נתיבות באבא וי"ו נתי' באי'

והנה גם בזו"ן יש ל"ב נתי' נחלקים י"ו בז"א וי"ו בנוק' ובוה נבוא אל ביאור י' לגבי ה' ו' לגבי ה', ונתחיל מן ו' לגבי ה' שהיא כריעה א' כי הנה ה' תתאה ציורה הוא כך כי בתחלה נעשה בה קו א' והוא או' ו' א' משוכה ברוחב וממנה מתפשט ו' אחרת זקופה מעומד וב' ווין אלו מתחברים ונעשים אות ד' שבציור ה' וענין ב' ווין אלו הם סוד י"ב נתי' ואות ו' אחרת התלויה תחת אות ד' של הה' ואמנם היא ו' זעירא בלי ראש וציורה אות י' א' נמצא שהרי הם כ"ב נתיבות י"ו של חלקה ועוד ו' היתירים שניתוספו בה כדי לתת בה כח ולהאציל את שית היכלין אשר למטה ממנה ולכן אנו מורידין ואו לגבי ה"א תתאה והכונה היא לתת בה כח ע"י אות ו' וזה להוציא את שית היכלין דתחותה והנה גם ה' עילאה היא כך ולהבין זה צריך שתדע מ"ש בס"ה בפ' ויקרא בד' י"א ע"ב בענין ס' כתיבת

- מאיר הכוונה -

³⁴⁷⁴ עי' הקדו"ש צו ע"ד שמציין למסכת אצילות וכן בתפילת ר' נחוניא בן הקנה הנה אמרו שם כי הם תר"כ ארצין כמנין כת"ר והם תר"כ עמודי אור.

³⁴⁷⁵ ז"ל הזהר, תלת מאה ועשר, ואלין אינון דקודשא בריך הוא מתקן תדיר לצדיקיא, ומאלין מתפשטן כמה וכמה אוצרי חמדה, וכלהו גניזין לאתעדנא מנהון צדיקיא לעלמא אתי, ועל אלין כתיב (משלי ח כא) להנחיל אוהבי יש, ואוצרותיהם אמלא, ועל אלין כתיב (ישעיה סד ג) עין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. י"ש, אלין תלת מאה ועשר עולמות, גניזין תחות עלמא דאתי, ע"כ,

תרגום: שלש מאות ועשרה ואלו הם שמתקן הקדוש ברוך הוא תמיד לצדיקים ומאלה מתפשטים כמה וכמה אוצרות החמדה וכולם גנוזים כדי להתעדן מהם הצדיקים בעולם הבא ועל אלה כתוב להנחיל אוהבי יש ואצרותיהם אמלא ועל אלה כתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך וגו'. י"ש אלה שלש מאות ועשרה עולמות שגנוזים תחת העולם הבא.

וע"ש במאמרי רשב"י כא ע"ב וז"ל, ז"א מתחיל קומתו מן חצי הת"ת של א"א הנקרא כתר והוא ממש ממחצית גופו דאריך ולמטה והנה כתר הוא תר"ך ומחציתם הם י"ש וכיון שכל פרצוף אריך נקרא כת"ר, אם כן מה שלוקח ז"א ממנו שהיא מחציתו ממש כנז' הוא י"ש, ואלו הם סוד י"ש עולמות הנז' כאן, ולוקחם ז"א העומד תחות בינה כנודע. והנה היא נקראת כורסיא טמירא ואלו הי"ש עולמות הם בחכמה דז"א העומד תחות כרסיא טמירא שהיא אימא עלאה. וכבר ידעת כי החכמה נקראת יש מאין, רוצה לומר יש הנמשך מכתר הנקרא אין והם בחכמה מוח ימין דז"א, ע"כ. ויתכן שכוונת השעה"כ הנ"ל היא באמת באומרו או"א לאו"א דז"א שהרי או"א עצמם נכללים במזלין עי' &

שעה"כ

שם ההויה וע"ש איך בתחי' צריך לצייר בה' אות י' א' והוא סוד העוקץ שבאחורי הה"א ואח"כ ממנה מתפשטין ב' וויין שהם ו' משוכה ברוחב וו' אחרת זקופה מעומד בקו ימין כזה ציור הרי הם י' וב' וויין שהם בנימ' כ"ב והם בנימ' כ"ב נתיבות אשר בה י"ו של חלקה וששה היתירים הם שניתוספו לה להאציל את ז"א כלול מו"ק הנרמז באות ו' שלישי התלוי' בקו שמאל של אות ה' כי ו' זו צורת ו' ואינה צורת יוד כמו ה' תתאה כנ"ל והנה לפי שכונתינו עתה לעשותה בחי' רי"ו שהוא כשנצייר צורת ה' בציור ר"ו כזה ציור ונמצא כי אותה ה' שבעוקץ אחורי ההא אינה שם עתה ולכן אנו צריכים להוריד יוד לגבי ה' זו כדי למתק הדינין אשר בה שהם בסוד רי"ו כנז' ונמצא כי תכלית כל הנז' תכוין להוריד י' של הויה שבז"א וביוד זו נכללת הויה א' שלימה ולהורידה אל אות א' של אדנ"י כדי להעלות' עד החזה וג' אותיות דנ"י נכללין באות א' של אדנ"י ואינם ניכרים שם ותכוין כי יורד שם אהי"ה דיודין והא' זו של אדנ"י נעשית שם אהיה דאלפין וזהו כללות ב' תיבות ברוך אתה ותכוין כי ה"פ שם יאהדונה"י הנ"ל הם בנימ' תנ"ה והוא סוד אשר תנה הודך על השמים גם ר"ת אשר תנ"ה הודך הוא אותיות את"ה והענין הוא כמש"ל כי תי' אתה צריך לציירה בציור אהיה והנה כשתמלא שם אהי"ה הזה בג' מלויין שבו שהן יודין ההין אלפין יהיו בנימ' תנ"ה ותכוין כי על ידי אלו המילויין דאהי"ה העולים בנימטריא תנ"ה עולה הנקב' בה' שמות יאהדונה"י הנ"ל שהם ג"כ בנימ' תנ"ה ותכוין כי ה"פ יהו"ה הם סוד ק"ל וה"פ אדנ"י הם שכ"ה ניצוצין הנ"ל והרי כי כל בחי' הדינים הם מתמתקים ועולים למע' גם תכוין כי ד' מקומות של יאהדונה"י שהוא עד החזה מתתא לעיל' הם עולים ע"י ה' לגבי ו' שבזקיפה א' והמקום הה' של יהו"ה אדנ"י שבחז"ג הוא ע"י ה' לגבי י' של זקיפה הב' כי אין עלייה כלל בזמן הכריעות אלא אח"כ ע"י הזקיפה כמ"ש עתה והוא כי צריך שתדע כי כל אלו הכונות הם הכונות לתת בה כח כדי שתוכל אח"כ לעלות העליות הנז' ע"י הזקיפות כי עתה על ידי הכריעות אינ' עול' כלל וזכור זה היטב ואל תטעה ועתה כל אלו הבחינות שהורדנו ע"י הכריעות צריך להעלות ולזקוף אותם ע"י הזקיפות אשר בשם ההויה של הויה וזה ענינה

דע כי הנה עתה אות א' של אדנ"י עולה ע"י י' של הויה"ה כנ"ל בסוד הכריעות וז"ס כל הזוקף זוקף בשם ותחי' תכוין כי (צד ע"ג) ב' אותיות הנז' שהם י' וא' במילוי' הם בנימ' קל"א והכונה היא לעלות עתה בחי' דעת ק"ל שהורדנו במלת ברוך אח"כ תכוין כי בשם אדנ"י עצמו יש בו אות י' אחרת בסופו ותכוין לחבר הא' הנז' עם זו היו"ד והרי קל"א אחר וב"פ קל"א הם רס"ב שהם סוד רי"ו ועוד מ"ו יתירים שהוא סוד המילוי שם של ע"ב דיודין כי כמו שהכריע' היתה בשם אהי"ה דמילוי יודין גם העלי' תהיה ע"י הויה דמילוי יודין גם תכוין כי הנה הם ב"פ י"א י"א שהוא סוד ר"ת יהוה אלהינו יהו"ה אחד והם בנימ' כ"ב שהם בחי' הכ"ב אותיות שהורדנו במלת אתה גם תכוין כי עיקרם של אלו האותיות אינם רק א' אחד וב' יודין והם סוד אהיה אשר בנינ' כי האותיות הם מן הבינה והם כ"ב אותיות ואמנם עיקר מה שתכוין בהויה הזו הוא כי עד עתה ביארנו בענין ב' הכריעות של ו' לגבי ה' ויוד לגבי ה' שהם בבחי' ההויה"ה הכוללת י"ס דז"א אבל בענין ב' הזקיפות אינם אלא בהויה פרטית אשר בת"ת דז"א בלבד הנק' הויה ושם אנו מעלין וזוקפין את נוק' המל' עד החזה שבת"ת והנה הזקיפה הא' של גופך היא ה' לגבי ו' שהוא בחי' המל' אשר תחת היסוד ונכללת עמה ג"כ נקו' המל' שהית' בכריאה הנק' אדנ"י כנ"ל בענין ד' השרשים שבמל' וב' עולות יחד לגבי ו' שהוא גופא דז"א הנק' ת"ת ונק' הויה ותכוין כי זו הה' עול' עד ראש אות ו' זו שהיא בחי' צורת י' א' שבראש אות ו' שהיא בחי' אות היוד שלו דהויה פרטית אשר בת"ת דז"א

נחזור לעניננו והביאור הוא כי הנה ההויה הזו אשר בת"ת היא בג' כ"ו ואם תחלקנו לג' שלישים אשר בת"ת נמצא כי מקום החזה אשר שם הוא עלית הה' הנק' מלכות היא מדרי' ו' מן כ"ו מדריגות הנז' בחשבוננו אותם מתתא לעילא ונמצא כי מדרגה הי' הזאת

שעה"כ

היא סיום אות י' של זאת ההויה שבת"ת דו"א אשר י' זו היא ראשית אות ו' של ההויה הכוללת כל י"ס דת"ת דו"א גם תכוין בזו הזקיפה הא' ה' לגבי ו' לעשות בחי' רי"ו ע"ד הנ"ל כי אות ה' ציורה רי"ו ועם אות ו' הרי רי"ו והנה בזקיפה א' הו' עלתה המל' ד' מדריגות של יאהדונה"י שיש מן המל' של היסוד דו"א עד החזה שבת"ת דו"א כנ"ל

אח"כ תזקוף זקיפ' ב' שהיא זקיפת הראש והיא בסוד ה' לגבי י' שהוא עליית בינה דו"א אל החכמה דו"א וגם עתה תכוין לעשות ה' וי' אלו בבחי' ציור רי"ו ע"ד הנ"ל כי אות ה' ציורה רי"ו ועם י' הרי רי"ו, ותכוין כי עליית הביני' לגבי חכמ' שבז"א הוא להעלות מ"ן לגבי או"א עילאין שהם ה' וי' עילאין של ההויה הכוללת כל עולם האצילות ועל ידי כן יורד מזווג זה הנעש' באו"א כח אל ז"א כדי לתקן את המל' לפי שכאשר נתמעט' המל' וירד' למטה בבחי' נקו' גם ז"א נתמעט אורו כמו שאמר הכתוב כן משחת מאיש מראהו וכו' ואין בו עתה כח לתקן פרי' המל' וע"י מ"ן אלו גורמים זווג עליון באו"א ומורידים בו שפע וכח כדי שיוכל הוא לתקן את המל' בבחי' פרי' וצריך שתדע כי כאשר עולה ה' לגבי י' וגם יורד י' לגבי ה' אז הוא כדי לתת מוחים בזו"ן אבל עתה שאנו מעלין ה' לגבי י' לבד ואין אנו מורידין י' לגבי ה' הוא כי אין כונתנו רק לצורך הנוק' לבדה, והנה השפע היורד מזווג או"א הנעש' עתה בזקיפ' הב' הו' כנז' כדי שיוכל הז"א לתקן את המל' הענין הוא כי יורד משם שם יהוה ואהיה לצורך הנוק' וע"י אלו השמות אנו מעלים את המל' ג' עליות אחרו' שיש מן החזה עד הכתר דו"א ובתוך ב' שמות אלו הנז' יורד ומתלבש בתוכם הויה דמילוי אלפין לצורך שפע הז"א עצמו לחדשו ולתקן את עצמו כי גם הוא נמעט אורו כנ"ל ונודע כי הויה דו"א היא דמילוי אלפין ובכח י' אותיות הו"ה זו מתרבה אור הארת י"ס שבז"א עצמו ואז יכול לתקן את המל' כנ"ל ונבאר עתה כל הז' מדריגו' שעול' המל' על ידי ב' הזקיפות הנז' והם ז' בחי' של חיבור הויה אהיה כי בב' הכריעות היו ה' בחי' יאהדונה"י כנ"ל וענין זה רמוז בס"ה בד' ל' ע"ב וע"ש היטב והנה הם נחלקות לב' בחי' כי בזקיפ' הא' עלתה ד' מדרי' עד החזה ובזקיפ' הב' עלת' ג' מדרי' עד כתר דו"א ואלו (צד ע"ד) הם ד' מדרי' א' בתחי' עול' הנקו' שהית' בבריאה הנקרא ארנ"י עד המל' אשר תחת היסוד דו"א בסוד יהו"ה אהי"ה

ואמנם ב' הם במילוי יודין העולים בגימ' ע"ב קס"א שהם בגימ' רג"ל ותסיר מהם רי"ו ישארו י"ז שהם י' אותיות של הויה דע"ב וז' אותיות של הו"ה אהי"ה וע"ה הרי ח"י אח"כ עולה ביסוד עצמו בשם יהו"ה אהי"ה והם הויה דיודין העולה ע"ב ואהיה במילוי ההין העולה קנ"א שהם בגימ' רכ"ג תסיר מהם רי"ו ישארו ז' שעם הכללות יהיו ח' אותיות יהו"ה אהי"ה אח"כ עולה בנצח והוד בסוד יהוה אהיה אשר בב' והם הויה דע"ב דיודין ואהיה דאלפין העולה קמ"ג אשר ע"ה עולים בגימ' רי"ו אח"כ עולה בת"ת בסוד יהוה אהיה ונודע כי הכתר שבה נעשה מן הת"ת שבו ולכן צריך לכוין עתה בב' בחי' האלה שהם הת"ת שבו והכתר שבה ותכוין כי הת"ת שבו הוא הו"ה דע"ב דיודין ע"ד הנז' בכל שאר ספירותיו והכתר שבה הוא ריבוע שם הו"ה דב"ן דההין העולה קד"ם כזה יו"ד יו"ד ה"ה יוד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה כנודע שהויה שבמל' הוא שם ב"ן דמילוי ההין והנה ע"ב קד"ם הם בגימ' רי"ו והרי ביארנו ד' מדריגות של עליות בזקיפ' הא' ואלו הם ג' מדריגות עליות אשר בזקיפה הב' ה' לגבי י' תחילה עולה בחסד וגבו' בשם יהו"ה אהי"ה והם הו"ה דאלפין בריבוע העולה בגימ' ק"ל ושם אהי"ה פשוט בריבועו העולה מ"ד ותחבר עמהם מ"א אותיות שיש בשם אהיה בפשוטו ובמילוי ובמילוי מילוי כנודע הרי הכל בגימ' רי"ו אח"כ עולה בחו"ב בשם יהו"ה אהי"ה אבל בדעת אינה יכולה לעלות כי אין בחי' דעת נעשה בה עד אחר הזווג וזכור כלל זה והיא הו"י דס"ג בריבוע העולה קס"ו ושם אהי"ה מצויר בצויר זה יו"ד דו"ו י' דו"ו והוא בגימ' ז' הרי הכל בגימ' רי"ו אח"כ עולה בכתר בשם יהוה אהי"ה אבל דע כי אינה יכולה לעלות עתה כל הכתר עצמו רק עד בחינת קשר של תפילין של ראש בלבד כמ"ש בע"ה ואמנם בכתר תכוין בכללות ד' הויות עסמ"ב העולים

שעה"כ

בנימי רל"ב תסיר מהם רי"ו ישארו י"ו אותיות הפשוטות שבד' היות אלו ונמצא כי ז' מדרי' הנז' כולם בשם הוי"ה אהי"ה הם עולים שכ"ט שהם סוד הגבו' הנק' מנצפ"ך שהם בנימי פ"ר והנשאר מן שכ"ט הוא מ"ט שהוא בחי' השמות עצמן של יהו"ה אהי"ה הנז' אשר הם עם ב' כוללים שבהם עולים בנימי מ"ט ותכוין כי כיון שאין המל' עול' עד הכתר עצמו כנז' רק עד מקו' קשר תפילין של ראש אין כאן אלא מ"ט כי שער הן' שהוא הכת' כנוד' אינה יכולה לעלות וביאור ענין זה הוא בתחיל' בסוד ב' הכריעו' ע"י ה' מדריגות יאהדונה"י העלינו את הדינין של שכ"ה ניצוצין הנודעים שהם ה"פ אדני' שהם מתמתקים ומתבסמים ועול' ועת' אנו מעלים גם את הגבו' של מנצפ"ך כנז' כנודע כי ב' בחי' הם של דינין והם פ"ר ושכ"ה כמבואר אצלנו בפ' בא אל פרעה דל"ח ע"ב בפ' כי יהיה נערה כו' וע"ש גם אם נחלק ז' מדריגות הנז' של הויה אהי"ה לב' בחי' ד' דוקיפה א' עד החזה וג' דוקיפ' ב' עד הכתר יהיה באופן זה כי ד' המדרי' הם עולים בנימי קפ"ח והוא סוד אהי"ה דיודין העול' בנימי קס"א וכ"ו אותיות אשר במילוי מילוי הרי קפ"ח והג' מדריגות הם בנימי קמ"א והוא בחי' אותיות מילוי שם אהיה דיודין העול' קס"א ואם תסיר ממנו ד' אותיות הפשו' העולו' כ"א ישארו קמ"א ע"ה והרי עד עתה עלתה המל' שהיא בבחי' נקו' קטנה אשר היתה בהיכל ק"ק דבריאה שהיא שם אדני' עלתה עתה עד הכתר דו"א בסוד אב"א ועדיין היא בסוד נקוד' ואין בה בחי' פרצו'

אלהינו וא"א הנה נתבאר כי המל' עדיין היא בסוד נקו' ועלתה עד כתר דו"א בסוד אב"א והנה כוונתנו עתה לתקן תחילה את ז"א כדי שיוכל הוא אח"כ לתקן את המל' לעשותה פרי' בהיות' עדיין בסוד אב"א והנה מה שחסר מתיקון ז"א הוא בחי' אור המקי' של המוחי' הפנימי' והענין הוא כי הנה נתבאר אצלנו בביאור קריאת שמע דשחרית דימי החול כי ע"י הק"ש נעשין מוחין דא"פ וצה ע"א אל ז"א דאצילות ונעשים מוחין דא"פ אל לאה הנקרא ד' דקשר דתפי' שבראש ונעשין מוחין דא"פ אל רחל נוק' דו"א אבל אינם נכנסין בה כי אז היא למטה בכריאה אבל נשארים למע' בלאה והנה כל המוחין הפנימים האלו הם מבחי' הפנימיות הנקרא נשמות ואינם מבחי' החיצו' הנק' עולמות כמ"ש ענין ב' בחי' אלו למע' בדרוש הב' של ב' י"ט דר"ה ונמצא כי עתה אנו צריכין להמשיך אור המקיף אל מוחין דא"פ דו"א עצמו מבחי' הפנימיות הנקרא נשמות כנז' ועי"כ יוכל ז"א לתקן את רחל נוק' לעשותה פרי' ואמנם כמו שלצורך ביאת המוחים הפנימים הוצרך זווג אבא ואי' ביחוד קריאת שמע של שחרית כנז' כן לצורך האור המקיף של המוחין צריך זווג אחר מחדש ואז הם יתנו וישפיעו אור המקיף דמוחין בז"א והנה זה הזווג נרמז עתה במלת או"א כמ"ש וזה ענינו תכוין כי אלהינו הוא אימא עילאה ואלקי הוא אבא והואו של ואלקי הוא הדעת הידוע המזווג את או"א ואבותינו הוא בחי' אור המקיף של ד' מוחין דו"א וטעם קדימת אימא לאבא הוא לפי שנא' כונן שמים בתבונה כי עיקר תיקון ז"א הנק' שמים הוא ע"י אימא טעם ב' לפי שנה"י של אימא הם נעשים עצמות דו"א כנודע טעם ג' כי צריך להקדים להעלות בתחי' מ"ן באי' כדי שאח"כ יתן בה אב' מ"ד טעם ד' לפי שכוונתנו עתה לתת א"מ במוחין דו"א ונודע כי כל א"מ הוא משם אהיה הנק' אי' כי הוא הנקרא קו ירוק המקיף את העולם ולכך אנו מקדימין אותה טעם ה' לפי שכוונתנו היא לעשות כתר דו"א בתיבת אלהינו ונודע כי כתר דו"א נעשה מחצי התחתון דת"ת דאימא ולכן אנו מקדימין את אימא במלת אלהינו ואח"כ את אבא במלת ואלקי כנז' והנה כיון שהזווג הזה הוא לצורך אור המקיף דמוחין דו"א גם הזווג הזה דאו"א הוא נעשה בבחי' אור המקיף שלהם וצריך שתכוין בזה וא"כ צריך שתכוין עתה בג' תיבות או"א אל ג' שמות של אורות המקיפים באו"א ודעת ואלו הם הויה דע"ב באבא ודס"ג באי' ודמ"ה בדעת ונרמזים באופן זה כי בב' אותיות א"ל מן אלהינו נרמזו אל שם א"ל היוצא מן ג' יודין וא' שיש במילוי הוי"ה דס"ג שבאי' כנז' בר"מ בפ' פנחס בד' רמ"ו ע"ב

שעה"כ

והנה בהסירך אל מהויה דס"ג ישאר ל"ב והו' בחי' אור המקי' אל הל"ב נתיבות שבמוחין נשארו ד' אותיות הינו מן אלהינו והם בגימ' ע"א שהם ענין ע"א סנהדרין שבאימא גם אם תסיר מהויה דס"ג חשבון הב"ל שהוא בחי' אור המקיף כנודע ישאר כ"ו ועם מ"ה שהוא בוז"א הרי ע"א כמנין הינו מן אלקינו ובמל' ואלה"י תכוין כי הנה בת"י זו רמוזים אבא ודעת כנו' והנה אלקי רומזו באבא כנ"ל והנה הוא בגימטר' מ"ו כמנין אותיות מילוי הוי"ה דע"ב דיודין ואות ו' של ואלה"י הרומזת בדעת כנו' הנה פה נרמז הויה דמ"ה באופן זה כי אות ו' היא ו"פ ו' והרי הם ל"ו כמנין אלה של ואלקי ועם י' של ואלה"י הרי מ"ו ולפי שבמלת ואלקי נרמזו חיבור אבא עם הדעת שלו עצמו לכן אות י' של ואלקי עולה לכאן ולכאן כנו' והרי נתבאר ענין זווג אור המקיף דאז"א ודעת בג' תי' הנו' ועתה נבאר איך נמשך זה האור המקיף של המוחין פנימיים דז"א ואיך נרמזין בג' תי' אלו הנה נודע כמ"ש בהקדמת ביאור אדרת האזינו ושם נתבאר ענין התפילין בארוכה איך במוחין דז"א יש ו' בחי' ג' מהם א"פ וג' מהם א"מ והבחי' ה' היא א"פ דמוחין פנימיים שבתוך ז"א עצמו ואח"כ יוצא מתוכם אור המקיף שלהם בסוד תפילין במצח דז"א ואלו התפילין הם בחי' הו' האחרון שבכולם ושם נתבאר אופן הוצאת התפילין בסוד אור המקיף בנצח דז"א איך היא

והענין הוא כי נודע שז"א מלביש את או"א מן החוזה שלהם ולמטה ואז"א מלבישין את א"א והנה נמצא כי ז"א מלביש את הא"א מחצי הת"ת שבו ולמטה אחר היות א"א³⁴⁷⁶ מתלבש תוך או"א שנתפשטו נה"י שלהם בתוך ז"א כנודע והנה יש חד קוצא דשערי נמשך מן ראש א"א דרך אחוריו ומגיע עד רישי תרין כתפין דיליה בלבד ונודע כי אלו תרי רישי כתפין דא"א הם עצמם בחי' ב' עטרין דחסדים וגבורות שבדעת דז"א והנה על ידי קריאת שמע דשחרית נזדווגו או"א בבחינת א"פ ואז ירדו אותם ב' רישי כתפין דא"א מבחינת א"פ שלהם עד למטה ונוגע ברישא דז"א ונעשו בו ב' עטרין דדעת בבחי' (צה ע"ב) א"פ דמוחין ועדיין בחי' א"מ נשאר למע' במקום ב' רישי כתפין דא"א וגם אותה הנימ' דקוצא דשערי רישי דא"א אינה נמשכת רק עד שם לפי שגם היא היא בחי' א"מ כי כל שערות הם א"מ כנוד' ואח"כ חזרו או"א עתה בברכת אבות להזדווג ב' בבחי' א"מ שלהם עצמם ואז יורד גם אור המקי' של אותם ב' רישי כתפין דא"א למטה ברישא דז"א ואז נ"כ נמש' ההוא קוצא דשערי רישי דא"א מאחוריו עד למטה בחצי הת"ת שבו המגיע באחורי רישי דז"א במקום העורף שבו שהוא באחורי ב' עטרין דדעת דז"א ואז מכה שם במקום ההוא ובוקע אותו ונכנס הארת ההוא קוצא דשערי דרך אותה הבקיעה עד פנימיות מוחי' דז"א ועי"כ ניתוסף הארתם ובוקעת ויוצאת דרך הפנים לחוץ במצח דז"א ושם נעשים בו בחינת התפילין מבחי' אותו האור המקיף שירד מלמע' מזווג הב' דאז"א

אמר הכותב צ"ע כי כבר ענין זה נעש' במצו' התפילין קודם התפלה ואיך נעשה עתה באחרונה ועוד כי הרי עתה בר"ה אינו זמן תפילין והנה בדרושי התפילין נתבאר כי התפי' הם רשימו דמוחי' שקדמו מאתמול ועתה בתפילת שחרית דיום זה באים מוחי' אחרים חדשים פנימיים ומקיפים בעת ברכת אבות ושם בדרוש אחר נתבאר כי התפילין הם מבחי' המוחים שירדו כלילה בעולם הבריאה ואמנם בדרושים שכתבתי בסדר תיקון תפילת שחרית והתחלקותם בד' חלקים כנגד ד' עולמות אבי"ע שם ביארנו כי ע"י תפילין של יד שהיא בבריאה וע"י תפילין של ראש שהיא באצילות נעשין מוחין פנימיים דא"פ וגם באור המקיף שלהם אלא שהוא בבחינת חיצוניות העולמות אבל בק"ש ובברכת אבות אז נעשים מוחין פנימיים דא"פ ודא"מ בבחינת הפנימיות של העולמות שהם בחינת הנשמות כנודע והרי לפניך ב' טעמים חלוקים זה מזה וצ"ע

- מאיר הכוונה -

³⁴⁷⁶ מאמ"ר נה ע"ג ועי' תיקו הנוק' פרק ב' אות י'ד ועי' עוד לעיל דף לג ע"ב שורה לה לו (לש"ו).

שעה"כ

והנה צריך שתדע כי בכל מקום שנמצא בתורה ב' אותיות נ"ו בסופי תיבות כגון אלהינו אבותינו וכיוצא בזה כולם הם בחי' גבו' וכנו' בענין פ' ויהי נועם שאומרים במ"ש והטעם לפי שכל הגבו' נכללות בה' גבו' שהם אותיות מנצפ"ך העולים בגימ' פ"ר ואם תחלקם לה' חלקים שהם ה"ג יהיה כל חלק מהם נ"ו כי ה"פ נ"ו הם בגימ' מנצפ"ך ולכן כל מקום שתמצא אותיות נ"ו בס"ת הם דין וגבו' ונודע כי ה"ג אלו הם ה' היות העולים בגימ' ק"ל וכל הויה מהם הוא במילוי כזה יו"ד ה"י ו"ו ה"ה העולה בגימ' נ"ז והענין הוא כי ה"ג הם במנצפ"ך העולים פ"ר ואם תחבר עמהם אות ה' שהיא בבינה יהיו בגימ' פ"ה שהם בגימ' ה' היות כל אחד במילוי הנז' וכל בחי' נ"ו הוא גבו' ודין כי כל גבו' מהה' גבו' היא הויה אחת העולה נ"ו כנו'

ונחזור לענין א' לבאר מה ענין נ"ו נ"ו ואלו הנרמזים במלת אלהינו ואלקי אבותינו והכונה הוא בב' בחי' הא' היא כי הנה עתה יורד המקי' של ב' עטרין חסדים וגבו' דדעת דז"א כנ"ל והנה חו"ג נקראים הויה אלקים שהם בגימ' יב"ק כמנין ב"פ נ"ו נ"ו שבמלות אלהינו ואלקי אבותינו ואע"פ שהעטרא הא' הוא חסד ואינה דין עכ"ז כיון שהיא בבחי' אה"מ שלו וכל א"מ הוא מן הבינ' שממנ' דינין מתעריץ (וחד ח"א ר"כ ע"ב) כנ"ל לכן אפי' העיטרא דחסד האור המקיף שלה נרמז במלת נ"ו שהיא גבו' הכונה הב' היא כי נודע כי לד' מוחין דא"מ של התפי' יש ד' מקיפים ואח"כ יש עוד מקיף א' לכל הד' והוא מצד הבינה ואח"כ יש עוד מקיף אחר לכל המקיפים הנז' והוא מצד החכמה וכנגד זה בעשיית התפי' יש ד' קלפים לבנים חלקים בלתי כתיבה לכרוך בהם ד' פרשיות התפי' כל קלף מקיף לפרש' א' ואח"כ כולם נתונים תוך הבית עצמו של תפיל' ש"ר אשר הוא א"מ על כולם והבית הזה הוא מצד הבי' כנודע בתחי' הקדמת ס' הת' דתפילין אימא על ברא³⁴⁷⁷ ואמנם כנגד אור המקיף אשר מצד החכמה אין בו רמז בעשיית התפי' כי הוא עליון מאד ואין לנו בו שום השגה והנה אלו המקיפים כולם נרמזו במלות אלו כי אבותינו הם ד' מקיפי המו' הנק' אבות וב' אותיות נ"ו של אלהינו הוא המקיף מצד בינה המקי' כל ד' ונ"ו של אבותינו הוא המקיף על כולם מצד חכמה

אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כבר למעלה נעשה זיווג או"א בבחי' אור המקיף שבהם כדי להוריד את האור המקיף הנק' תפי' ש"ר אבל צריך שתדע כי אור המקיף (צה ע"ג) הזה הוא תחתון והוא למטה מן מדרגת המוחין הפנימיים של ז"א כי זה המקיף הנק' תפילין יוצא אח"כ מתוך המוחין פנימיים לחוץ ואמנם יש עוד מקיף א' עליון למעלה ממדרגת המוחין פנימיים דז"א והם אותם המקיפים שנשארו למעלה בת"ת של אי' אשר ממנו נעשה הכתר דז"א ואח"כ נכנסו המו' ההם תוך נה"י דאימא ונתלבשו תוך רישא דז"א ונעשו שם מוחין פנימיים ואח"כ חוזרין לצאת בחוץ במצח דז"א בסוד א"מ תחתון הנקרא תפילין של ראש והרי הם ג' בחינות ונודע כי הכלים אשר בתוכם נכנסו המו' האלו הם נק' חב"ד אשר בראשונה היו בחי' חג"ת בהיות ז"א בן ו"ק חג"ת נה"י בלבד וכשהגדיל נתעלו חג"ת שבו ונעשו חב"ד שבו והם בחי' כלים לקבל בתוכם הג' מוחין ונמצא כי אלו הג' כלים הם נקר' ג' אבות אברהם יצחק ויעקב ואלו המקיפים שיורדים ונמשכים עתה מזווג הנז' דאו"א נק' אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ובהיות אלו המקיפים יורדים למטה יש בהם ג' בחי' הא' הוא כשיורדים ופוגעים במקום אותם המו' אשר נתלבשו בנה"י דאימא ונכנסו גו' רישא דז"א ואח"כ בצאתם לחוץ במצח דז"א בבחי' תפי' ש"ר כנו' ובכל בחי' מאלו ברדתם שם הם מקבלים אור מן המקום ההוא ונמצא כי כפ"ז יהיה להם שם בפ"ע בכל בחי' מאלו הג' הנז' וכמ"ש עתה בע"ה ולכן נבאר בתחי' מהיכן יצאו אלו המקיפים השניים הנה בתחלה ביחוד הק"ש ירדו למטה ד' מוחין

דא"פ שהם מן חו"ב דאו"א וב' עטרין דדעת גם ירדו עמהם ד' מקיפין שהיו להם שם במקומם בתחי' ועתה חוזרים לרדת ד' מקיפים אלו התחתונים הנק' תפילין של ראש ונמשכים ממקום יותר תחתון והוא מהג'ת דאימא כי הרי אלו המקיפים הם גרועים במעלה מן המו' דא"פ הנז' כי הנה ברדתם ממקומם מקבלים אור מהם ומכח אור זה שקבלו מהם הם יכולים לצאת ולהתנוצץ במצח בסוד תפילין כנו' ונמצא כי מוחין דא"פ עם המקיפים שלהם נמשכו מחב"ד דאו"א ואלו המקיפין הב' נמשכו מן הג'ת דאימא והנה כבר נתבאר אצלנו כי בז"ת דאימא יש ז' הויות דס"ג ואותיות המילוי של כל הויה מהם הוא בגימ' הבל כשתסיר אותיות הפשוטות והנה אלו הם סוד ז' הבלים הנז' בפ' קהלת כי קהלת הוא בסוד הבינה ויש בה ז' הבלים אלו כנו' בס"ה כי שיר השירים וקהלת ומשלי אינן לקבל חב"ד ונודע מ"ש בפ' פנחס בר"מ כי מהויה דס"ג יוצא שם א"ל מג' יודין וא' אשר בה ונמצא כי כשיורד א"מ התחתון דמות חכמה יורד מן החסד דאימא ונק' א"ל וגם כשיורד משם במקום הד' מקיפים הא' ולוקח הארה משם כנו' הנה הוא לוקח ג"כ משם שם א"ל

והענין הוא כי הוא לבדו לוקח הארה מכל הד' מקיפין ההם והארה הלוקח הוא שם א"ל באופן זה כי מג' מקיפין הא' לוקח ג' יודין ומן המקיף הד' דעטרא דגבורות לוקח אות א' ונעשה בו שם א"ל ונודע כי המקיף הא' הם ד' לפי שלא נתלכשו עדיין בנה"י דאימא אבל אלו המקי' השניים שירדו גם הם תוך נה"י דאימא נעשו ג' מקיפים לבד כי ב' המקיפים דב' עטרין נעשים מקיף א' כלול מב' ואינם נחלקים לד' מקיפים עד היותם יוצאי' בסוד התפילין של ראש ואז נעשים ד' מקיפין כמבואר באורך בדרוש התפילין והנה כל מקיף מאלו הג' יש לו הבחי' הנז' של שם א"ל אור מקיף הא' לוקח שם א"ל מחסד דאי ואח"כ לוקח שם א"ל מכל הד' המקיפין הא' ע"ד הנז' וגם המקיף הב' לוקח שם א"ל בגבורה דאימא ואח"כ מכל ד' מקיפים הח' ע"ד הנז' וגם המקיף הג' לוקח שם א"ל מת"ת דאימא ואח"כ מכל ד' מקיפים הא' ע"ד הנז' וז"ס ב' אותיות א"ל אשר באלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב אשר כבר נתבאר כי ג' מקיפים התחתונים האלו הם ג"פ אלקי אלקי אלקי ועתה צריך לבאר כי כיון שאלו המקיפים הב' נמשכים משלש הויות ס"ג דחג"ת דאימא א"כ למה אינם לוקחים אלא שם א"ל שבהם בלבד ואינם לוקחים כל המילוי כולו של הויה דס"ג שהיא בגימ' הבל כנו' כי הרי כל אור מקיף הוא בחינת הבל כנות אבל דע כי ודאי שכך הוא שלוקחים כל מילוי דס"ג שהוא בגימ' הבל"ל לטעם הנז' אבל הענין הוא כמה שנקדים לך הקדמה אחת בענין הדעת והיא זאת (צה ע"ד)

דע כי באלו המוחין פנימיים של ז"א ובכל פרטי מקיפיהם יש בהם ב' בחי' דעת ונק' ב' דיעות וז"ס מה שאמר הכתוב כי אל דעות ה' תרין כנוכר באדרת האזינו והם דעת א' מכריע למעלה בין שני מוחין דז"א הנקרא חו"ב ודעת ב' למטה מכריע בין ב' עטרין דחו"ג אשר אלו הב' עטרין בכללותם הם מוח א' הג' הנקרא דעת כנודע והנה מוח הדעת דאימא מתפשט בו"ק התחתון מחסד עד יסוד שבה כנודע כי סוד הדעת הוא אות ו' ונחלק לו' חלקים הנז' שהם ו' וויין וזו היא בחי' התוס' שיש באותיות המילוי דהויה דס"ג העולה בגימ' הבל"ל על שם א"ל היוצא ממנו כי א"ל עם אות ו' הוא בגימ' הבל"ל כי ו' זו היא מבחי' הדעת כנו' ואע"פ שב' וויין הם יתירים על ב' שמות א"ל אשר בב' הויות ס"ג דחסד וגבו' דאימא עכ"ז כיון ששרשם אינם רק ו' א' של הדעת אינם נחשבים אלא באות ו' א' ונמצא כי ב' שמות א"ל א"ל הם מקי' מוח חכמה דז"א ומקי' מוח בינה דז"א ואות ו' היתירה הנכללת מב' וויין הנז' הנשאר מחשבון מילוי הבל"ל כנו' הוא מקיף מוח הדעת העליון דז"א המכריע בין חו"ב דז"א אח"כ במקיף הג' דדעת דז"א הכולל ב' עטרין כנודע הנה הוא בחי' אל הג' דהויה דס"ג דת"ת דאימא ואו' ו' הנשארת לתשלום כל המילוי שהוא בגימ' הבל"ל כנו' היא בחי' המקיף אל בחי' דעת התחתון הב' המכריע בין ב' העטרין דחו"ג והנה בחי' ג' שמות א"ל כבר נרמזו בג"פ אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ובחי' אות ו' של הדעת נרמזה באות ו' יתירה של ואלקי יעקב ואע"פ שהם ב' וויין של ב' דעות עליון ותחתון שניהם

נכללין בו' זו לפי שאלקי יעקב הוא המוח הג' הנקרא דעת הכולל ב' עטרין והוא בכללותו נק' דעת ולכן ב' וויין אלו שהם ב' הדיעות נכללין בו ביחד באות ו' של ואלקי יעקב כנו' ועוד כי הנה עיקרם אינה אלא ו' א' שבדעת שבבינה שנחלק לו כנו' גם ו' זו של ואלקי יעקב רומזת כללות הכל שהם ד' מוחין וב' דעות הרי ו' והרי נתבאר בחי' האור שקבלו אלו המקיפים הב' מן הבחי' א' שירדו שם שהם ד' מקיפים הא' והם ב' אותיות א"ל של אלקי כנו' ומן הבחי' הב' שהוא ברדתם למקום המוחין הפנימיים ממש כי גם משם לקחו הארה והנה היא אות ה' של אלה"י ומן הבחי' הג' שהיא בעת צאתם לחוץ בסוד תפילין במצח גם אז לקחו הארה מהכאת נימא דשערי דא"א והוא אות י' של אלקי ונמצא כי ג' ההארות שלקחו מכל ג' המקומות הם נקראים אלה"י א"ל ה' י' וע"ש נקרא אלו המקיפים הב' אלקי אלקי כנו' וכבר נתבאר ענין ב' אותיות א"ל איך נלקחו ממקום המקיפים הא' וטרם שנבאר ב' אותיות אחרות שהם ה"י מאלה"י נבאר תחלה מה ענין אלו ההארות של א"ל ומה נעשה בהם

דע כי הנה נמצא שיש בג' המקיפים האלו הב' ט' יודין וג' אלפין בג' שמות א"ל אשר בהם כנו' וט' היודין אשר נלקחו מג' מקיפין הא' שהם חו"ב ועטרא דחסד אחר אשר נתנוצצו ויצאו בבחי' תפילין במצחא דז"א נמשכו ונתפשטו ונעשו א"מ אל כל ט' ספי' דז"א בבחי' החיצו' הנז' שם בכל ספי' דז"א כנו' אצלנו בדרוש שמות הספי' בסדר אורות המקיפין וכנו' שם כי בכל ספירה יש ג' בחינות פנימי ואמצעי וחיצון וכולם בסוד א"פ וכנגדם ג' בסוד א"מ

והנה הם מתחלקים בסדר הזה כי ג' היודין של המקיף דמות חכמה אשר לקחם מג' המקיפים הראשונים שהם חו"ב ועטרא דחסד הנה הם מקיפים אל ג' ספירות קו ימין דז"א והם חח"ן שבו וג' יודין דמקיף ב' של בינה מקיפים לג' ספירות קו שמאל שבו שהם בג"ה וג' יודין דמקיף ג' של עטרא דחסד מקיפים לג' ספירות קו אמצעי שבו שהם דת"י ונשאר עתה בחי' אות ו' הנשארת מתשלוש חשבון מילוי הב"ל שהוא בחי' הדעת כנו' ואמנם הם ג' וויין אשר בג' המקיפים מג' מילוי ס"ג שמהם נתפשטו ג"פ א"ל א"ל כנו' ומאלו נעשה בחי' הפה דז"א בחי' הב' השפתים והלשון שבו אשר הם בחי' נה"י שבפה ואמנם ג' האלפין אשר בג' המקיפים הב' האלו אשר לקחום ממקיף הד' הא' הנק' עטרא דגבורות אלו הם מתפשטים בנוק' דז"א אשר היא עתה אב"א והיא בסוד נקודה בלבד ונמשכים בה ג' אלפין אלו וצו ע"א כדי לתקנה ולעשותה פרו' שלם מי"ס כנודע כי אין המלכות נבנית אלא מעטרא דגבורות והנה זה סדר התפשטו' בה הנה א' הראשון נחלקת לג' חלקים והם ב' יודין ווי' שהיא יו"י צורת א' כנודע ומן ב' היודין נעשין בחי' הפנים ונקראין ב' תפוחין קדישין ימין ושמאל ומן אות ו' נעשה החוטם שבה ואלף הב' גם היא נחלקת ע"ד הנז' ומב' היודין נעשים ב' הידים שלה ומן אות ו' נעשה גופא דאמצעיתא דילה שהם חג"ת שבה ואח"כ מן האלף הג' נחלקת ע"ד הנז' ומב' היודין נעשו ב' שוקין דילה ומן אות ו' נעשה היסוד שבה והרי הם נה"י שבה והנה נתקנה ונבנית הנוק' בסוד פרו' בהיותה אב"א ע"י ג' אלפין אלו והנה כאשר חוזרת לעמוד עמו פב"פ אז לוקחת גם היא ג"כ הארת הט' יודין אשר נתפשטו בז"א כנודע ומאירין בג' האלפין אשר בה באופן זה כי הנה כל אלף מאלו הג' נתחלקו לג' חלקים כנו' שהם ו' וב' יודין יו"י נמצא כי גם הג' אלפין שבה הם תשעה אותיות ומאירים בהם תשעה יודין הנז' ט' בט' ועי"כ ניתוסף בה הארה יתירה מאד ואז נעשית היא בבחי' ג"פ א"ל א"ל א"ל שהם בנימטריא ג' אלפין וט' יודין וג"פ א"ל א"ל א"ל הם בגימ' מג"ן והוא סוד מ"ש בתפילת שחרית דחול בענין מלך עוזר ומושיע ומגן אשר הוא בעת חזרתה פב"פ כנוזכר שם וע"ש ואחר כל זה מתעלים ג' שמות א"ל א"ל א"ל הנז' אשר בה וכולם מאירים בסוד הפנים שלה א"ל א' בפן הימני וא"ל א' בפן השמאלי וא"ל א' בחוטם שלה והנה שם א"ל במילוי הוא קפ"ה ונמצא כי ב"פ אל אשר בב' תפוחין דילה הם בגימ' ש"ע כי הנה עתה יש בפניה אור כל הש"ע ריבוא נהורין אשר באנפין דא"א הנז'

שעה"כ

באדרת נשא אבל ז"א שאין בו רק הארת הט' יודין בלבד אין לו רק ק"ן ריבוא נהורין באנפוי כנז' באדרת נשא וז"ס מ"ש רו"ל שאדה"ר לא היה יכול להסתכל בפני חוה אשתו והטעם הוא כי עתה בחזרת פב"פ עמו יש לה ש"ע ריבוא נהורין באנפאה והז"א אין לו אלא ק"ן ריבוא בלבד והטעם הוא מפני שהיא לקחה הארת הט' יודין שבו וג' האלפין שבה והנה א"ל הג' אשר בחוטם שבה הנה הוא סוד ב' אותיות א"ל דואלקי יעקב שהוא בחי' הדעת המכריע בין ב' אנפין וכיון שמכריע ביניהם לוקח ב' כוחותיהם והם ב' שמות א"ל שבהם העולים ש"ע ולכן גם בחוטמא יש בו ש"ע ריבוא ארכא דחוטמא כנז' באדרת נשא ואמנם ב' נוקבא דפרדשקא הם בחוטמא וכ"א מהם ארכו ש"ע ריבוא שהוא בחי' ב' שמות א"ל הנכללין בהאי חוטמא להיותו מכריע בין ב' אנפין ואמנם היות מספרם ש"ע כנז' עם שאינם רק ש"ע מב' שמות א"ל הענין הוא כמ"ש בס"ד ובאדרת נשא כי בכל נוק' מאלו ב' נוקבין דחוטמא יש בה אות ה' א' וכמבואר אצלינו בשער רוח הקדש בענין היהודים וע"ש

גם נבאר קצת מענין זה למטה בג' ההין שיש באלקי אברהם אלקי יצחק אלקי יעקב והנה אלו הג' אלפין אשר מתפשטים בנוק' דז"א כנז' אשר הם מתחלקים לט' חלקים שהם ט' אותיות יו"י יו"י יו"י שהם בגימ' ג' היות שהם בגימ' לח"ס להורות כי עתה היא ראויה לזווג בסוד כי אם הלחם אשר הוא אוכל גם ענין הג' אלפין אלו הם סוד מה שאמר הכתוב וידבר שלשת אלפים משל כי מאלו הג' אלפין שבה מתפשט פניה לש"ע ריבוא נהורין כמנין מש"ל כנז' גם ז"ס כי לשלג יאמר הוי ארץ כי ג' אלפין דמילויים הם בגימ' שלג ומג' אלפין האלו העולים של"ג נתהוית ונעשית הנקבה הנק' ארץ וכשחזרת פב"פ אז נהפכין בסוד נצבה שג"ל לימינך בכתם אופיר שהוא בעת חזרת' פנים בפנים וכאשר בעונות ישראל יש פגם למע' בעונות התחתו' והיא אוכדת האורות של האלפין האלו אז כתיב בה ותרד פלאים הפך אלפים והרי נתבאר בחי' הארה הא' שלוקחים אלו המקיפים הב' ברדתם אל מקום מקיפים העליונים והם ב' אותיות א"ל שבאלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב

ועתה נבאר בחינת הארה הב' שלוקחים ברדתם ובהכנסם בתוך המוחין הפנימיים עצמן דז"א והנה הוא סוד ג' ההין שיש בג"פ אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כנ"ל הנה המקיף הא' שבהם שהוא כמות החכמה כבר בתחלה בבחי' הא' לקח שם א"ל כנז' והוא סוד ג' (צו ע"ב) יודין וא' שהם ד' אותיות לפי שהמקיפים הא' הם ד' כנ"ל לפי שלא נכללו תוך נה"י דאימא אבל המוחין הפנימיים שנתלבשו תוך נה"י דאימא הם ג' מוחין בלבד ולכן אלו המקיפים הב' כ"א מהם אינו לוקח הארה מן המוחין הפנימיים אלא ג' הארות בלבד והוא ג' וויז מג' מוחין חב"ד הפנימיים ואז המקיף הא' נצטיירו בו ג' וויז אלו ונעשו אות ה' שהיא נחלקת לג' וויז ו' עילאה חכמה ו' צד הימין בינה ו' התלויה ביניהם דעת וכעד"ז במקיף הב' והג' ואלו הם ג' ההין שבג"פ אלקי אלקי אלקי כנז' והנה ענין היות ו' זו הג' תלויה תוך זו הה' ואינה מחוברת עמהם הענין הוא כי הנה ו' זו רומזת אל הדעת כנז' כמ"ש למעלה כי ב' דעות הם דעת עליון מכריע בין חו"ב דז"א ודעת ב' תחתו' מכריע בין ב' עטרין והנה הדעת העליון נעלם מאד ואינו ניכר ולכן לא נתחברה ו' זו הרומזת אל הדעת בכללותו אל ב' הדיעות עם ב' וויז העליונים שהם חו"ב אבל נשארה תלויה למטה להורו' כי אין ניכר רק הדעת התחתו' המכריע בין ב' עטרין והנה אף שאמרנו כי בהארה הא' לקח כ"א מהם ד' אותיות ועתה לא לקח כי אם ג' אותיות שהם ג' וויז דציור אות ה' עכ"ז גם בה נרמזו ד' בחינות והוא במה שנודע במ"ש פ' בלק דר"ו ע"ב על אשורנו ולא קרוב ענין ההוא פסיעה לבר אשר בסוף רגל הו' התלויה תוך אות רגל ההא א' שבשם והוא בחי' עטרא דגבורה הניתנת למלכות והוא דוגמת אות א' דשם א"ל כנ"ל וג' הוויז עצמן הן ניתנין לז"א כדמיון ג' יודין דאות ל' דשם א"ל כנ"ל

שעה"כ

ונבאר סדר התפשטותם הנה בג' ההין הנז' יש ג' וויז וג' פסיעות לבר ולפי שאלו ההין הם מן הארת המוחין הפנימיים דז"א כנ"ל לכן הארה זו אינה יוצאה לחוץ אבל משם ממש מתוך המוחין הפנימיים יורדין ג' ההין אלו דרך פנימיות ז"א עד מקום החוטם שלו אשר יש שם ג' קוים והם ב' נקבי החוטם ימין ושמאל וקו א' באמצעם ובג' קוי החוטם האלו שם ירדו ועמדו ג' ההין הנז' ה' דחכמ' לימין וה' דבינ' לשמאל וה' דדעת באמצע וז"ס ההין אשר בב' נוקבי דפרדשקא דחוטמא הנזכר באדרת נשא וכנ"ל בענין שם א"ל שנעשו שע"ה ריבוא בארכה דחוטמא עם ה' זו ואח"כ משם נתפשטו עוד למטה באופן זה ג' וויז דה' א' נתפשטו בג' קוים דז"א ואותה הפסיעה אשר בזו הה' הא' נמצאת דבוקה ממש ביסוד דז"א ומשם מאיר' בנוק' כי ו' הג' נתפשטה בקו אמצעי דת"י והפסיעה היא אצל היסוד כנז' וג' וויז דה' ב' נתפשטה בג' קוים דנוקבא דז"א וג' וויז דה' ג' נשארה בסוד בחינת הדעת המחבר את ז"ן וגם שם הוא בציור ג' קוים והרי נתבארו ג' ההין של אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב

ועתה נבאר בחינת ההארה הג' שלוקחים אלו המקיפים הב' בעת צאתם אח"כ לחוץ בבחינת תפילין במצחא דז"א כי הנה אינם יכולים לצאת שם אלא בכח הכאת קוצא דשערי דא"א הנמשך עד העורף דז"א ומכה שם ומרוב ההארה היוצא מסיוס פיות דשערות ההם נכנסת לפנים בתוך המוחין הפנימיים ובוקע ויוצא במצה אלו המקיפים הב' כנ"ל במלת אלהינו ואלקי אבותינו והנה ההארה שלוקחים אלו המקיפים הב' מן ההוא קוצא דשערי הם ג' יודין שבג"פ אלקי אלקי אלקי והטעם הוא כי הנה השערות יוצאות מתוך הגומות שבעור הראש כנודע ובחי' הגומא היא צורת יוד עגולה ובחינת השיער הוא צורת ו' ארוכה ובחינת טפת האור היוצא דרך נקב השיער הוא צורת י' עגולה הרי הוא ציור ג' אותיות יו"י שהוא ציור אות א' ואמנם מה שלוקחים אלו המקיפים הב' הוא אותם טפות הארות היוצאים דרך נקבי השיער כנז' שהוא ציור יודין ולכן הם נרמזים בג' יודין שבג"פ אלקי אלקי כנז' כנגד ג' הארות שלוקחים אלו ג' המקיפים הב' בעת הכאת ההוא קוצא דשערי בעת צאתם לחוץ להעשות מקיפים בסוד התפילין כנז'

קצת כוונות התפילות של ר"ה ביאור קצת כוונות בתפילות ר"ה הנה נת"ל כי בר"ה לפי שנברא העולם ביום הזה לכן נעשה בכל שנה באלו הימים ככל מה שהיה בעת שנברא העולם והוא כי בתחילה חוזרים ז"ן אב"א וצריכים אח"כ נסירה וחזרת פב"פ וחיבוק ונישוק וזווג וכל אלו הבחינות הם (צו ע"ג) נגמרים ביום ח' חג עצרת ואז מזדווגים יחד וכמ"ש בע"ה בתחלת דרוש חג הסוכות ובתחלת דרוש יוה"כ וע"ש בדרוש ג' דחג הסוכות בענין התפשטות החסדים דאימא בנוקבא דז"א ושם נתבאר טעם נכון אל אריכות הימים האלו משא"כ בזמנים אחרים ונמצא כי מיום א' של ר"ה³⁴⁷⁸ עד סוף ליל חג עצרת כולם הם או זווג ישראל עם לאה או זווג יעקב עם לאה ולכן נק' ר"ה כי כן לאה היא ראש של רחל כנודע בסוד עקב ענוה יראת ה' ומה שאנו מכוונים בכל תפלות אלו הימים הנז' בברכת אבות במלך עוזר ומושיע ומגן כו' להחזירה פב"פ אז הכל בסוד לאה ולא ברחל כי רחל אין נסירתה נגמרת אלא ע"ס י' ימ"ת ספירה א' בכל יום מהם אבל לאה ננסרת לגמרי ביום א' ובכל יום ויום וחזרת פב"פ עמו ולזה תיקנו ענין זכרנו לחיים כו' קודם מלך עוזר כו' כי במלות אלו נרמזו נסירת לאה ולכן יש בזכרנו לחיים י"א תיבות וזה סדרם זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים כתבנו בספר חיים למענך אלקים חיים ולא יאמר אל מלך וגם לא יאמר אל חי וכ"כ בעל הטורים ז"ל

וכבר נתבאר אצלנו שזהו סוד הנסירה ואינה נעשית אלא ע"י השינה והדורמימא שהיא א' מס' במיתה לכן אנו אומרים שזכירה תהיה לחיים ולא למיתה גם נתבאר אצלנו כי למענך אלקים חיים הוא בנה"י דז"א ונודע כי הם שיעור קומת הנוקבא וזהו למענך כי

נסירת הנה"י היא למענך כי שם הוא קומתך והנה הם י"א תיבות בסדר הזה והם כנגד עשר אהוריים שצריך לנסר ועוד בחי' אחרת שהיא חיות לכולם שעמה הם י"א ע"ד מ"ש בי"א סמני הקטורת הנאחזים בי"א אהוריים שלו ואע"פ שאין ננסר בכל יום ויום מן עשרת ימ"ת אלא ספירה א' עכ"ז צריך להוריד הדינין עד למטה ונודע כי לאה היא באחורי ז"א מראשו ועד החזה ורחל היא מן החזה ועד סיום רגליו והנה זכרנו לחיים הוא כנגד כתר דז"א אשר נקרא חיים בסוד התפי' העליו' שהם בחי' המקיפים העליונים הא' אשר על כתר דז"א כנ"ל בביאור ברכת אבות במלות או"א כו' כי יש מקיפים א' וב' ונודע כי התפילין נק' חיים חיי המלך³⁴⁷⁹ לפי שיש בהם כ"א אזכרות כמנין אהיה וד' פרשיות כנגד ד' אותיות הויה וד' בתים כנגד ד' אותיות אהיה³⁴⁸⁰ והנה אהיה הויה אהיה הם בגימ' חיים וזה תכוין בזכרנו לחיים שהוא מלת חיים הא' שבד"פ חיים הנז' כאן ותכוין כי אלו התפילין שהם המקיפים העליונים נמשכים בז"א ע"י זוג או"א כנודע אשר בבחי' אור המקיף שלהם והנה או"א הם בבחי' הוי"ה דמילוי יודין דע"ב ואהי"ה דמילוי יודין העולה קס"א והנה ע"ב וקס"א הם בגימ' רג"ל והם בגימ' ד' אותיו' זכור אשר במלת זכרנו ועוד יש בו נ' יתירה לרמוז כי הנה אח"כ נמשכים אלו המקיפים היוצאים מן הזוג הנז' דרך נ' שערי בינה הנמשכים מן אורות דאו"א גם ר"ת זכרנו לחיים הוא ל"ז וס"ת הוא מ"ז והם בחי' ב' מילויי ב' היות ע"ב ס"ג לרמוז כי כ"ז נמשך ע"י זוג או"א הנקרא ע"ב וס"ג ואז יוצאי' בחי' המילויים שבהם לחוץ גם תכוין כי ר"ת הוא ל"ז כמנין הב"ל לרמוז כי אלו התפי' הם בחי' א"מ הנקרא הב"ל כמבואר לעיל בברכת אבות ובהרבה מקומות והוא בבחינת ההבל היוצא ממילוי ס"ג שהוא בגימ' הב"ל והרי ביארנו טעם היות התיבות י"א ואמנם היות מספר אותיותיו מ"ח הוא לרמוז אל ב' שמות הויה אהיה שרמזנו במלת זכרנו כנז' והם בפשוטן בגימ' מ"ח עם הכולל אח"כ אנו אומרים מלך חפץ בחיים והוא למטה בתפילין דמקיפים תחתונים שבמצח דז"א שהם כנגד המוחין הפנימיים חב"ד וגם אלו התפי' נקרא' חיים לטעם הנ"ל והנה באחורי אלו התפי' יש שם קשר של תפי' אלו שבראש ז"א והוא סוד אות ד' כנודע והיא בחי' לאה מל' העליונה העומדת באחורי ז"א מן חכמה ולמטה וז"ש מלך חפץ בחיים כי זו המל' עילאה הנק' מלך לוקחת חפץ ורצון הנמשך מן מצח הרצון אשר בז"א אשר שם בחי' התפילין הנז' הנקרא חיים³⁴⁸¹ ומן הרצון הזה שלוקח מן התפי' הנקרא' חיים נעשית ד' זו דקשר דתפילין מאחוריו הנק' מלך

כתבנו בספר חיים הוא בחג"ת דז"א אשר הם סוד ב' (צו ע"ד) ידים שבהם סוד הכתיבה והנה מל' הב' הנק' רחל ונקרא' ספר כנודע היא יוצאת כאן באחורי החזה אשר בת"ת ושם נעשים בה ג"כ בחי' תפילין שבראש שלה הנק' תפילה של יד דז"א כמבואר אצלנו במקומו וגם תפילין אלו נקרא' חיים³⁴⁸² וזמ"ש כתבנו בספר החיים כי בחי' חג"ת דז"א הנקרא' כתיבה יאירו במלכות הב' הנק' ספר אשר בו התפי' הנקרא' חיים ויתקנו אותה למענך אלקים חיים הוא בנה"י דז"א כבר אמרנו למעלה כי הם שיעור קומת הנוק' וזהו למענך כלומר כי נסירת הנה"י הוא למענך כי שם הוא קומתך והענין הוא כי יש כאן בחי' נה"י דז"א ובחי' נה"י דרחל נוק' העומדין כנגד הפרקי' תתאין דנה"י דז"א כנודע וכ"א מהם נק' אל חי בסוד היסוד הנק' בן בין בנה"י דז"א בין בנה"י דנוק' והתחברות ב' יחד נק' אלקים חיים בלשון רבים וכפי הכונה הזאת היה ג"כ צודק לומר כאן מלת אל חי כמו שיש גורסין אבל אין לומר אותו לפי שאין צורך להזכירו כיון שכבר הוזכר בלשון התחברות אלקים חיים כנז' ועוד כי אין להוסיף בזכרנו יותר מי"א תיבין כנז'

3479 עי' לעיל הערה 648.

3480 עי' לעיל הערה 808.

3481 עי' לעיל תפילין ב'.

3482 עי' לעיל תפילין ב'.

שעה"כ

מלך עוזר ומושיע ומגן עתה הוא בחי' חזרת לאה עם ז"א פב"פ כנודע בתפלת שחרית דחול ובמלת מגן תכוין אל מש"ל בברכת אבות בענין אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב ואמרנו כי מן ג"פ אל אל אל שבג"פ אלקי אלקי נמשכה הארתם לנקבה ונעשית מגין ושם נתבאר כי כל אל מהם נחלק לג' יודין ואלף ולכן כשנמשכין בנקבה נחלקין ג' יודין בחב"ד שלה וג' יודין בחג"ת שלה וג' יודין בנה"י שלה וכעד"ז ג' האלפין שבהם כל אלף צורתה יו"י כזה א' ומתחלקים ע"ד מ' יודין הנז' יו"י בחב"ד יו"י בחג"ת יו"י בנה"י שלה וע"י כל אלו ההארות נעשית מגין כנ"ל

ברוך א"י מגן אברהם כבר נתבאר כי יש כאן ב' כריעות וב' זקיפות והענין הוא כי ע"י הכריעה של הגוף בסוד ו' לגבי ה' במלת ברוך יורדת הארת חג"ת דז"א בחג"ת שלה אשר הוא בחי' אות ו' ואח"כ ע"י כריעת הראש בסוד י' לגבי ה' יורדת ההארה הנז' באור יותר גדול ונמשך עד נה"י שלה ובשם ההויה ע"י הוקיפה ההיא אנו ממשיכין הארה בג' מוחין שבה ואז עולין ונוקפין ג"פ א"ל שנרמזו במלת מגין שהם מתחלקים בג' קוים שבה ומתקבצים ומאירים באנפין שלה בסוד מגן אחר והוא ע"י החסד הנק' אברהם בסוד והוכן בחסד כסא זומ"ש מגן אברהם ועל"י זו אל אנפין דילה נתבאר היטב למעלה בביאור ברכת אבות במלות אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב וע"ש היטב

אח"כ ברכת אתה גבור ותיקנו בה נוסח מי כמוך אב הרחמן כו' והם ח' תיבות ואלו הם מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים ויש בין התפלות שינוי שבתפלות שחרית ומנחה וערבית תאמר אב הרחמן ובתפלת מוסף תאמר אב הרחמים וגם זה נוהג בתפיל' יוה"כ עוד שמעתי מפי מנידי אמת מן החברים שלנו שאמר להם מורי ז"ל שגם במנחה של יום שבת יאמר אב הרחמים והדבר מבואר כי במנחה דשבת יש עליה דומיא לתפלת המוסף והוא פשוט גם מצאתי כתוב במחזור של מורי זלה"ה שעשה הגהה כי גם בתפלת נעילה ביוה"כ יאמר אב הרחמים כמו במוסף וכן שמעתי מפיו כשהיה מתפלל

והנה נוסח זה של מי כמוך אב הרחמן כו' יש בו ח' תיבות והם כנגד הארת ח' תיקוני דיקנא דכהנא רבא אשר כנגדם הם ח' בגדי כהונה אל הכהן גדול ביוה"כ ונודע כי כהנא רבא הוא בע"ק א"א ולכן נק' רבא ולא זעירא אבל כהן הדיוט אינו צריך ח' בגדים ולפי שהם בעתיקא לכן הם בגדי לבן כנגד לבושיה כתלג חיזור (דניאל ז ט) הנאמר בעתיקא ודע כי בכל י' י"ת צ"ל אב הרחמן שהוא בז"א אבל בתפלות המוספין דר"ה ויוה"כ ושבת שבנתיים צ"ל אב הרחמים לפי שאז עולים עד או"א ונודע כי אבא עילאה נקרא אב לכל הרחמים כולם כי הוא ראשית קו הימין ולפי שברכה זו היא כולה גבו' כי לכן נקרא גבו' לכן אנו ממתקים אותם במלות אב הרחמן והענין הוא כי אב הרחמן הוא וצו ע"א} בנימ' ש"ו מן אותיות שופר אשר ביארנו שם כי עם הי"ד פרקי אצבעות האוחזים בשופר נשלמים לש"ך ניצוצין הגבו' ואנו קוראי' אותם אב הרחמן למתקם בסוד רחמים וגם אב הרחמים הנז' בתפלת המוספין כנז' גם הם בחשבון אב הרחמן ואמנם כוונת ברכה זו היא כי ביום ר"ה נידונין כל הנשמות העתידות לחזור בגלגול בעוה"ז זומ"ש זוכר יצוריו ברחמים לחיים ולא אמר זוכר אותנו ע"ד מ"ש זכרנו לחיים אלא זוכר יצוריו הם הנשמות הנז' שזוכר אותם ברחמיו ית' להחזירם לחיים ולחיותם בעוה"ז בסוד חזרתם בגלגול זומ"ש בתפלת המוסף בזכרונות אתה זוכר מעשה עולם ופוקד כל יצורי קדם וכו' מי לא נפקד כיום הזה כו' והנה ע"י גלגול הנשמות האלו שחוזרים לחיות בעוה"ז בסוד הגלגול מזה ג"כ נתאמת אצלנו כי גם יהיה תחית המתים אל הגופים לעת"ל זומ"ש אחריו ונאמן אתה להחיות מתים בגוף ונפש כי בראותנו אותך זוכר יצוריך ברחמים לחיים שתחזור הנשמה בגלגול מזה נודע כי נאמן אתה להחיות מתים בגוף ונפש וגם לסיבה זו נתקן תיקון מי כמוך וכו' בברכת תחית המתים כי כולו דוגמא א' גם ר"ת ברחמים לחיים הם ל"ב נתי' גם ר"ת יצוריו ברחמים לחיים הוא שם בן מ"ב שהוא בחי' גבו' מעין ברכה זו הנק' גבו' גם ר"ת זוכר יצוריו ברחמים לחיים הם מ"ט והם מ"ט שערי בינה

שעה"כ

לדור ודור המליכו לאל כי הוא לבדו מרום וקדוש דע כי בעשרת ימי תשובה אין לומר כל סדר זה מן לדור ודור ע"ס הברכה דאתה קדוש עם ד"פ ובכך דאצטריכו למימר והם ובכך יתקדש וכו' ובכך תן פחדך וכו' ובכך תן כבוד כו' ובכך צדיקים וכו' ואין לומר סדר הזה כולו אלא בב' ימים דר"ה ויוה"כ בלבד אבל בימ"ת אין בחי' אלו מתגלים ולכן אין לאמרם אז זולתי זכרנו בברכת אבות ומי כמוך בתחיית המתים ואתה קדוש כסדר ימי החול אלא שחותם המלך הקדוש ואמנם כוונת אלו המילות הם כי הנה יש בו ט' תיבות כנגד לאה ורחל שהם ב' דלתין וע"ה הוא ט' וגם נקרא דור ודור ואנו ממליכים אותה עתה וזמ"ש לדור ודור המליכו לאל וכו' ומלת לאל הם ב' שמות אשר בדור ודור עצמם הנז' והוא כי אות א' אשר באמצע לאל תחברנו עם כל למד ולמד בראש ובסוף יהיה ל"א וא"ל והם ברחל ובלאה כי ברחל הוא הויה דס"ג שיש בה ג' יודין וא' כמנין ל"א ולפי שהויה מתחלת באות י' לכן היודין קודמין לאות הא' וזהו ל"א אבל בלאה הוא שם אהיה ביודין שגם יש בו ג' יודין וא' כמנין א"ל ולפי ששם אהיה מתחיל באות א' לכן הא' קודמת ליודין וזהו אל ואומרו כי הוא לבדו מרום וקדוש גם זה נחלק לב' מלות כי הוא לבדו הם ברחל ומלות מרום וקדוש הם בלאה כי היא למעלה ממקום רחל כנז' אצלנו בפ' ויצא בסוד יעקב משמש במרום וע"ש ושמעתי משם מורי ז"ל כי הוא לבדו הם בגימ' שם מ"ב והוא ברחל

ובכך יתקדש שמך וכו' דע כי ד"פ נזכרו בכאן מלות ובכך שלא כדברי הפוחתים ממנין זה וגורעים ומשנים כפי העולה בדעתם והנה ובכך הוא בגימ' ע"ב ונודע כי שם בן ע"ב הוא ג' ג' ג' אותיות ג"פ ע"ב ואח"כ נכללים בע"ב תיבין א"כ הם ד' ובכך ואמנם ענין ד' ובכך אלו הם ד' היות ע"ס מ"ב באופן זה כי הויה דע"ב הרי היא נודעת כי גם היא במספר ג' אותיו' בכך גם הויה דס"ג עם י' אותיותיה הם ע"ג כמנין בכ"ן ע"ה גם הויה דמ"ה עם חשבון ד' אותיותיה הפשוטות הם כמנין ע"א וע"ה הרי ע"ב אמנם הויה דב"ן היא בבחי' ריבוע כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה שהיא בגימ' ע"ב וכבר נתבאר ענין זה בענין ויעבור וי"ג מדות דרחמי שבתפלת שחרית דחול כי ד"פ אלו ע"ב ע"ב ע"ב הם סוד ע"ב רי"ו וכו' והנה אם תוסיף ו' של ובכך יהיה בגימ' כמנין מזלא ולכן צריך לכוין להוריד בכל בחי' ע"ב מאלו הד' היות תוריד ג' היות עליונות אשר במזל העליון הח' דדיקנא דא"א שהם בגימ' ע"ח כמנין מזלא וכמנין ובכ"ן ואמנם ב' ובכך הא' הם ללאה הא' בבחי' שמאלו תחת לראשי והב' הוא בחי' וימינו תחבקני וב' האחרות הם לרחל ע"ד הנז' בלאה

ועתה נבאר כ"א מהן ובכך יתקדש שמך וכו' יש בו ח' תי' (צו ע"ב) כנגד לאה ורחל הנק' ב' דלתין כנ"ל ולאה היא הנקראת שמך ה' אלהינו כי הנוקב' נק' שם כנודע ולאה נקרא שמך הגדול ואלהינו על ישראל עמך הם ברחל אשר תמיד עומדת עם ישראל בעוה"ז כנודע ולכן תכוין כי מלת יתקדש הם אותיות שד"י ת"ק שהוא בחי' שם שד"י כפשוטו ובחי' אותיות מילוייו בלבד העולים ת"ק והענין הוא כי לאה ורחל שם הוא בחי' שם שד"י שבתפילין שהם ש' של בית תפלה ש"ר וד' דקשר תפלה ש"ר וי' דקשר תפלה של יד ורחל ולאה הם נקרא מלכות וזהו מה שאנו אומרים בתפלת מוסף במלכות לתקן עולם במלכות שד"י גם תכוין כי הנה זה ובכך הא' הוא הויה דע"ב דיודין אשר הוא בסוד החכמה הנק' קדש וזמ"ש ויתקדש וגם מעם אחר כי בהויה דע"ב דיודין יש ד' יודין וכ"א כלולה מו' הם ד' מאות ועם עשר האותיות דהויה עצמה במילואה הרי ת"י כמנין קודש וכמנין קדוש וזמ"ש ויתקדש ושמעתי משם מורי ז"ל כונות אלו כי ר"ת של יתקדש שמך ה' הוא בגימ' יש"י כמנין ש"ך ניצוצין הנודעים וס"ת הנז' הם שכ"ה שהם ה' אלפים היתירים הממתקין את הש"ך דינים הנרמזים בה"פ די"ן של אדנ"י העולים בגימ' ש"ך ובהם ה' אלפין למתקם כנודע גם ר"ת של אלהינו על ישראל עמך הוא קנ"א כמנין אהיה דההין גם ס"ת הנז' הם פ"ו כמנין אלקים ע"כ שמעתי

ובכך תן פחדך כו' צריך להגיה מלת כמו שידענו ולהסיר מלת כמו כנודע ואז יהיה מספר תיבות סדר ובכך הזה מ"ב תי' כנגד שם בן מ"ב כנודע שהוא בגבו' ובפחד כנודע

שעה"כ

ומלת פחדך הוא בנימ' יב"ק שהם שתי שמות יהו"ה אלקים והם ב"פ נ"ו והם ב' גבו' מן החמשה גבו' מנצפ"ך כנודע שמתחלקו' לה' אלקים דכן וכל א' מהם הוא בנימ' נ"ו וכל ה"פ נ"ו הם ביחד בנימ' פ"ר כמבואר לעיל בברכת אבות דר"ה במלת או"א כו' וע"ש הטעם גם ב' תי' של תן פחדך הם בנימ' תקס"ב כמנין ב"פ מנצפ"ך עם ב' הכוללים של ב' מנצפ"ך כי הם מנצפ"ך א' בבינה ומנצפ"ך א' במלכות והם בבריאה ובעשיה כי בהם בחי' הדינים שהם נקבות ולכן לא הוזכר בברכה זו עולם היצירה אלא בריאה ועשיה לבדם והוא אומרו על כל מעשיך ואימתך על כל מה שבראת גם אומרו ויראוך כל המעשים וישתחוו לפניך כל הברואים

ובכן תן כבוד לעמך כו' צריך להגיה ולומר ותקוה טובה לדורשיך וכמשחז"ל בס"ה בפ' וישלח ע"פ הצילני נא מיד אחי מיד עשו כו' כי צריך האדם לפרש ולבאר בלשון שאלתו בתכלית הביאור עד שלא יהא בה גמגום כלל פן ח"ו יתן מקום אל המקטרג לקטרג בלשון שאלתו ולכן צ"ל ותקוה טובה לדורשיך ולא ותקוה סתם וביאור המלות הוא כי הנה אנו עתה בזה ובכן הג' שהוא בז"א כנ"ל שהוא בסוד הויה דמ"ה דאלפין ולכן צריך להזכיר בו ענין תקוה טובה הזאת והוא כי יש בו אותיות תי"ק ו"ה פ"י כי היצירה והעשיה הם תי"ק ונרתק של ב' אותיות אחרונות ו"ה של ההויה וזהו ות"ק ו"ה והענין הוא כי הנה אומות העולם אין להם בחי' רוח ומכ"ש נשמה רק בחי' נפש בלבד מעולם העשיה ואף נפש זו היא מן הקליפ' דעשיה הנק' רע ולכן אנו אומרים בימי החול בעמידה למינים אל תהי תקוה פ"י שאנו מתפללים שלאומות העולם וגם למינים שלא יהיה להם שום חלק ותי"ק ו"ה שהם יצירה ועשיה ואפי' בנפש דעשיה מצד הקדושה לא יהיה להם שום אחיזה כלל אבל עתה ביום ר"ה אנו מתפללים שאנו דורשיו ית' שיתן לנו תי"ק ו"ה מצד הטוב ר"ל שעל הפחות אם אין בנו מעשים לקבל הנשמה העליונה מכולם שהיא מן הבריאה לפחות אל יחסר לנו רוח ונפש מן יצירה עשיה הנק' תקוה מצד הקדושה שבהם הנק' טוב וזמ"ש ותקוה טובה ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי בזה ובכן הג' יש בו כ"ז תיבות חוץ ממלת ובכן והוא כנגד שם ההויה הוה שהיא הויה דמ"ה דאלפין כנ"ל גם נלע"ד שאני הוא שאמרתי למורי ז"ל ענין זה ולא הודה בו ואני מסופק גם מ"ש וצמיחת קרן לדוד עבדך הוא ברחל הצומחת ממטה למעלה ואין בה רק ב' יהודים הויה אלקים הויה (צו ע"ג) אדנ"י שהם גימ' בא"ר אבל ועריכת נר לבן ישי הוא בלאה שהיא כדוגמת הבינה העליונה ולכן יש בה ג"כ יחוד הג' של הויה אהיה אשר ג' היחודים הנז' יחד הם בנימ' נ"ר וזמ"ש ועריכת נר לבן ישי שהיא לאה אשר ממנה יצא משיח בן דוד בן ישי

קדוש אתה ונורא שמך, נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל במש"ה ויגבה ה' צבאות במשפט כי כל הזווגים שבימים אלו מר"ה ועד שמיני עצרת הם בלאה ולא ברחל ושאונו אומרים ויגבה שהם בחי' נה"י דאימא הנק' יהוה צבאות כנודע המלוכשים בז"א הנק' משפט והם נגבהים למע' בלאה עוד ירצה לפי שעתה הוא זמן הנסירה ובר"ה ננסרת בחי' הראש כי לכן נקרא ר"ה כנודע אצלינו ולכן היא צריכה להגביה עצמה למע' כדי ליקח הדינין הננסרין ממקום אחורי רישא דז"א וזהו ויגבה ה' וכו'

ברוך אתה ה' המלך הקדוש צ"ל המלך הקדוש בב' ההי' א' של המלך היא בלאה הנק' מלך מלכות עילאה והיא נעשית עתה בחי' אות ה' והנה היא מקבלת הארה מן המוחין הפנימיים דז"א המלוכשים תוך נה"י דאימא עילאה הנק' הקדוש ה' קדוש גם המלך המשפט שאומרים בעשרת ימי תשובה הוא ברחל מלכו' תתאה וגם ב' ההי' אלו תכוין בהם אל הדרך שנתבאר בב' ההי' דהמלך הקדוש אלא שהה' ראשונה דהמלך המשפט הוא ברחל כנז'

וכתוב לחיים טובים וכו' נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי אנהנו נמשלים אל הכותי הזה היודע לשאול שאלותיו בהדרג' ולכן בברכת אבות שאלנו זכרנו לחיים סתם ועתה הוספנו לשאול שיהיו טובים והכונה כפי הסוד הוא כי הנה עתה ברכה זו היא בהודא'

שעה"כ

שהיא ספי' ההוד ונודע כי נה"י דז"א נעשיין מוחין לנוק' ואז נקר' טובים וכמ"ש בתפי' שחרית דחול בברכת אבות בענין גומל חסדים טובים וע"ש וזמ"ש וכתוב לחיים טובים מה שאומר במוסף ועקידת יצחק היום לזרעו ברחמים תזכור שמעתי בשם מורי ז"ל שזו הנוסחא היא האמיתית לומר לזרעו ולא כדברי הנוסחא האחרת לזרע יעקב היום הרת עולם וכו' הוא ענין התקבצות הדינין והגבו' ביסוד הנקבה שהם דינין דכורין ודינין נוקבין והם שכ"ה ניצוצין ופ"ר דמנצפ"ך וכולם בנימ' הר"ת ולכן יום זה הוא יום הדין והיום יעמיד במשפט כל יצורי עולם וכו' ענין א"מ שנתקן אחר העמידה בכל י' ימי תשובה באמרוך א"מ קרע רוע גזר דינינו תכוין במלת קרע אל שם קרע שט"ן והוא שם השני דשם בן מ"ב ותכוין שע"י שם זה יקרע רוע גזר דין

דרושי ראש השנה דרוש ז'

בענין תקיעות של ר"ה ובתחי' אבאר סדרם הנה הם ל' תקיעות תשר"ת תש"ת תר"ת ג"פ מיושב בעת ברכת שופר אחר קריאת ס"ת ול' תקיעות מעומד במוסף בלחש במלכיות זכרונות שופרות ומ' תקיעות בקדיש תתקבל שלאחר תפלת מוסף דחזרה באופן זה בתחי' יתקע תשר"ת ג"פ תש"ת ג"פ ותר"ת ג"פ הרי ל' תקיעות ויחזור לתקוע תשר"ת תש"ת תר"ת פ"א הרי מ' קולות ויכוין כי הם מאה קולות כנגד שם הויה דמילוי ס"ג ובאותיות מילויה לבדם שהם בנימ' ל"ו והנה ס"ג ול"ז הם ק' ובענין כוונת השופר יתבאר היטב ענין ס"ג ול"ז אלו מה ענינם

סוד תקיעת שופר ובתחיל' אכתוב ענין א' שנלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל והוא זה כי ב' שופרות הם שופר הקטן ביום ר"ה והוא בתבונה ושופר הגדול לע"ל באימא עילאה הנק' בינה כמו שאמר הכתוב והיה ביום יתקע בשופר גדול מכלל דאיכא קטן וכן דרשו רז"ל (צו ע"ד) גם נלע"ד ששמעתי כי תקיעות דמיושב הם בתבונה ושל המוסף הם באימא כי עד שם עולים זו"ן במוסף כנודע

ועתה נבאר דרוש זה על מתכונתו בע"ה ובו יתבאר מי הוא השופר ומי הוא התוקע ומי הוא הפה של התוקע שבו תוקעים בשופר ומהו בחי' הקול היוצא מתוך השופר כבר נת"ל כי בימי ר"ה עומדים זו"ן אב"א ואנו צריכים לנסור אותם בימים האלו ע"י הדורמיטא דאפי' או"א בז"א גם נתבאר ענין הדורמיטא הזו כי היא העלאת פנימיות זו"ן בבחי' מ"ן בתוך אימא עילאה ואחר עלייתם בתוך אימא כנז' ע"י הדורמיטא אז אנו מעוררין אותם ומוציאין אותם מלמעלה מתוקנים עם מוחין הראויים לזווג ואמנם סוד השופר בעצמו שמעתי פעם א' ממורי ז"ל כי הוא כללות כל הגבו' והדינין כי הנה הוא בנימ' תקפ"ו ותוקף להורות כי הוא בחינת הדינין תקיפין כולם והוא סוד ג' האלקים הא' הוא אלקים במילוי יודין העולה בנימ' ש' דשופר והב' הוא אלקים בריבועו פשוט והוא גימ' ר' דשופר והג' אלקים פשוט שהוא בנימ' פ"ו דשופר אבל מה ששמעתי עתה נקשר עם הדרוש שהקדמנו והוא כי בחי' השופר הוא בחי' אור המקיף של ז' ספי' תחתו' דאימא ולכן נקרא שופר מלשון שפופרת של ביצה ושפופרת של קנה שהוא חלול מתוכו וכן הוא בחי' א"מ שהוא חלול מתוכו להלביש בתוכו את האור הפנימי עוד נקר' שופר לטעם האדמת פני התוקע ביופי ושפרירות כמו שיתב"ל בע"ה אבל דע כי האור הפנימי דז"ת דאימא הם ז' הויות דס"ג אבל אור המקיף אינו כן וכמ"ש והענין הוא כי הנה נתבאר במ"א כי יש דינין דכורין ויש דינין נוקבין והם שכ"ה ניצוצין דבוצינא דקרדינותא ופ"ר גבו' דמנצפ"ך והנה אור המקיף נודע כי הוא בחי' דינין וגבורות כמבואר בהרבה מקומות ולכן הוא כולל ב' בחי' אלו של הדינין ולכן נק' שופר כי אותיות פ"ר דשופר הם ה"ג דמנצפ"ך שהם בנימ' פ"ר וב' אותיות ש"ו מן שופר הם סוד הש"ך דינין דבוצינא דקרדינותא והם נשלמים לחשבון זו ע"י היד של אדם האוחזת בשופר לתקוע בו כי היא כלולה מן י"ד פרקין שבה' אצבעות היד

שעה"כ

עם ש"ו הרי ש"ך וה' אצבעות היד משלימין לה' גבו' מנצפ"ך שהם פ"ר ונעשין פרה אדומה והרי נתבאר ענין השופר וענין היד האוחזת בו ועתה נבאר בו מי הוא התוקע ומי הוא הפה דע כי התוקע הוא אימא עילאה כי היא תוקעת מתוך פיה ומוציאה את ז"ן דרך פיה לחוץ ואז יורדים משם ולמטה ונכנסים ועוברים תוך פנימיות אור המקיף בתוך חללו עד סיום ז"ת שלה שהם סוד השופר ואח"כ הם יוצאים מתוך פה התחתון של השופר הזה לחוץ והנה גם הפה של אימא היא הויה דס"ג ועם הכ"ב אותיות הנמשכים שם בסוד אחה"ע בומ"ף כו' בתוך ה' מוצאות הפה הרי הם בגימ' פה ועתה נבאר מה הם הקולות שיוצאים מתוך השופר הנה הודעתך כי התיקון הז' דבי"ג תיקוני דיקנא דעתיקא הוא נק' ואמת והוא בחי' תרין תפוחין קדישין דעתיקא ושם נתבאר כי הם ז' היות דס"ג שהם בגימ' אמ"ת

והנה המילוי של ס"ג הוא בגימ' הב"ל ונמצא כי ז' המילויים שבז' היות הנז' הם סוד ז' הבלים דקהלת וכולם הם בגימ' ר"ס עם הכולל שלהם ולהיות כי כל בחי' מילוי הוא דין כי מילוי הוא בגימ' אלקים לכן אלו הז' מילויים שהם ז' הבלים הנז' נמשכים מבינה שהיא בחי' דין ודינין מתערין מינה (זהר ח"א ר"כ ע"ב) ונמשכין בז"ת שבה כי כבר הודעתך כי שבעה היות דס"ג הם בז"ת דאימא והנה הקולות שאי' תוקעת מתוך פיה אל תוך השופר הם בחי' ז' הבלים אלו ואלו יוצאין מפיה התחתון של השופר לחוץ והם סוד קול השופר והנה הם בגימ' ר"ס כנז' וכשיוצאין משם לחוץ מתחלקין (צח ע"א) חציים לז"א וחציים לנוק' וע"י הבלים אלו נתקנים ז"ן והנה בהתחלקם לחצאים היו שני פעמים ק"ל ק"ל והנה ז"א הוא אות ו' ונוק' היא אות ה' תתאה של הויה ואז ז"א הנק' ו' לוקח חציים שהם ק"ל ונעשים קול והנקב' הנק' ה' לוקח חציים שהם ק"ל ונעשים קול וזהו סוד קול השופר ונבאר ענין האדם התוקע אשר פניו מתאדמים בעת שתוקע והוא כי בהיותו תוקע להוציא ז' הבלים וקולות אלו מחוץ לשופר אז מתעוררים שרשיהם ומקוריה' שהם ז' היות דס"ג אשר בתרין תפוחין דעתיקא ומאירין ומתאדמין פניו וז"ס הארת פני התוקע וגם לסיבה זו נקר' שופר מלשון שופריה דאדם וכיוצא בזה כ' ע"י השופר מתעורר יופי העליון של תרין תפוחין דעתיקא ומתגלית הארתם למטה בעת תקיעת השופר כאשר מתאדמים פני התוקע כנז' ולהיות כי קול השופר הוא בחי' ההבל היוצא מן הויה דס"ג כנז' לכן צריך לתקוע ביום ר"ה ק' קולות כנגד שם ס"ג ומילוי העולה ל"ז וס"ג ול"ז הם ק' קולות שנתב"ל היכן מקום תקיעתם

ואחר שנתבארו כל הענינים דרך כלל נבאר עתה דרך פרט בענין התקיעות הנה תחלה צריך לכוין כי צורך התקי' זו היא לצורך נסירת הדינים דז"ן הנסרים ביום זה ואנו ממתקין אותם ע"י תקיעת שופר והוא כי ע"י עלותם באי' והיותם שם בסוד העיבור בזמן הדומיטא ואח"כ אנו מוציאים אותם לחוץ בסוד ההבל הנז' היוצא מתוך השופר וע"כ הם מתמתקים וכלל זה יהיה בידך כי כל כפיית וביטול הדינין והתמתקו' אינם אלא על ידי שורשם ממש כי הגבורות והדינין העליונים הנה הם תמיד ממותקים ומבוסמים לכן הם עצמם כופים את הדינים הקשים ומבסמים אותם וממתקים אותם ולכן אל תתמה ממ"ש עתה בעזרת השם איך ע"י שרשי ומקורי הדין אנו מבסמים וממתקים את הדין

ואח"כ תכוין בענין השופר בעצמו כי הוא קצר למעלה ורחב למטה בסוד מן המצר קראתי י"ה מקום המצר הוא מקום הקצר הנתון בפיו של התוקע ומקום רחב הוא למטה כי כן הוא בחי' המקור שלו שהוא הדיקנא דעתיקא אשר הוא הכופה ומבסם כל כחות הדין כולם כנודע והנה הדיקנא ההוא הנה היא מצר מלמעלה ולמטה מתרחבת יותר ויש בה ב' שמות י"ה הנמשכי' מב' שמות אלקים אשר בב' פאתי הראש שמשם נמשכת ויוצאת הדיקנא כמבואר אצלנו בביאור י"ג מדות של ויעבור בתפילת שחרית דחול ושם י"ה הא' העליון הוא למעלה במצר ושם י"ה הב' התחתון הוא למטה במרחב וזה מה שאמר הכתוב מן המצר קראתי י"ה ולכן צריך שפיו הקצר והמצר יהיה למעלה בפיו של התוקע ופה

שעה"כ

הרחב יהיה למטה ותכוין כי ע"י תקיעת שופר זה אתה מוריד אותם ב' שמות של י"ה י"ה העליון והתחתון שבמצר וברחב של הדיקנא כאן במקום הזה לאכפייא כל הדינין האלו כי שם הוא שורש ומקור כולם כנודע

ואחר כך תכוין בענין הוצאת הקול והוא כי התחלת הקול הזה הוא הבל היוצא מן הגרון דאימא אשר בו מתחברים ב' שמות מ"ב א' מאבא וא' מאימא ושניהם כלולים בגרון דאימא והנה ב"פ מ"ב הוא סוד אהע"ה שבגרון כנודע וע"י אלו המ"ב נכפים הדינין כנ"ל גם תכוין באותיות גיכ"ק אשר בחיך דאימא הסמוך אל הגרון כי החיך הוא סוד חכמה המזדווג עם הגרון שהוא ב'י' ואותיות גיכ"ק ואהע"ה אשר בחיך וגרון הם בגימ' רי"ו ותכוין כי זה הרי"ו הוא זווג או"א ע"י חיך וגרון בסוד אכלו רעים גם רי"ו אלו עם הכולל הם סוד רזי לי רזי לי כו'³⁴⁸³ אח"כ תכוין בהויה דע"ב דיודין שבאבא לחיך ולהויה דס"ג שבאימא בגרון ותכוין כי ב' הויות אלו הם בגימ' קה"ל ועם הכולל הם קול קו"ל בוז"א קל"ה בנקבה וע"י שמות אלו נכפים הדינין שבהם אח"כ תכוין להעביר ולהוציא ב' קולות אלו שהם זו"ן מן הפה ולחוץ ע"י ב' הויות דע"ב וס"ג הנז' והנה בתחילה הם יוצאים ועוברים דרך החניכיים שבתוך הפה דאימא כי החיך הוא אותו העומק הסמוך אצל הגרון והוא סוד החכמה אבל החניכיים הם יותר לחוץ אשר שם תקועים השיניים ואלו אדרבה הם דינין והנה הם ב' חניכיים א' למעלה בלחי העליון בשרשי השיניים העליונים וא' למטה בלחי התחתון בשרשי השיניים התחתונים וב' חניכיים אלו הם ב' שמות אלקים וכל שם מאלו בבחי' ריבועם הוא ר' ואם תחבר ר' העליון עם י"ו שינים העליון יהיה בגימ' רי"ו שהוא גבו' וגם ר' התחתונים עם הי"ו שינים התחתונים התקועים בה יהיו רי"ו שני להורו' כי השיני' וצה ע"ב} הם שורש הדינין והגבורות, ועיין בדרושי יוה"כ לקמן בע"ה בביאו' מאמר רז"ל כל האוכל ושותה בטי' וכו' ובסוף נתבאר היטב ענין החניכיים והשיניים והשפתיים באר היטב ובהיות הקולות עוברים דרך אלו החניכיים הנקרא אלקים הם נעשים דינין וכצאת מן השיניים ושם הם נטחנים עם השיניים שהם אותיות זסשר"ץ ואז הם נמתקים ולכן צריך לבאר לך מהו ענין השיניים הנה השיניים הם נרמזים באות א' והנה הא' יש בה ב' יודין ואות ואו באמצע וזה הו' היא כפולה כנז' בס"ה והנה ו' הא' מתחברת עם יוד עילאה ונעשי' י"ו שינים למעלה והו' הב' מתחברת עם י' תתאה ונעשים י"ו שינים למטה בלחי התחתון וצורתה כזה א' ואלו הם ל"ב שינים אשר בפה העליון דאימא הנה נת"ל כי הקול היוצא הוא בחי' ב' הויות ע"ב ס"ג אשר בחיך ובגרון והנה יש בהם ז' יודין והם מתחברים עם ב' יודין שבאות א' של השיניים ונכללין עמהם והרי הם ט' יודין והם ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך שהם כוחות הדין ואותם ב' הויות שבאות אלף שוכבות זה ע"ג זה כזה ׁ והם רמז אל שני שורות השיניים ששוכבות זה ע"ג זה והם טוחנים ומתדקים כחות הדין ונקרא שחקים השוחקים מן לצדיקים וענין השחיקה והטחיני' הזו הוא כי בתחילה היו הדינין מתחברים יחד סוד היודין אשר בב' הויות ע"ב ס"ג וכדי למתקן צריך לפררן ולהפרידם כל יו"ד בפ"ע ואז הם מתחברים עם ב' יודין שבאות א' ונעשים ט' יודין שהם בגימ' מ"ן דמנצפ"ך וכזה נמתקו ונעשו מ"ן שהם ב' אותיות של מנצפ"ך הכלולים בב' אותיות פ"ר של שופר כנז"ל ונהפכו מתוקים כמעט הדבש וכמו שאמר הכתוב וטעמו כצפחית בדבש והם סוד ב' אותיות הנשארות שהם ש"ו מן שופר שהם בגימ' דבש³⁴⁸⁴ ונודע כי הויה דמ"ה היא בז"א והנה ג' מלויים לבדם של ג' הויות ע"ב ס"ג ב"ן הם גימ' ק"ט תסיר מהם מ"ן ישארו י"ט שהוא חשבון מילוי הויה דמ"ה ואינו נרמז ונזכר בפני עצמו כמו האחרים אלא מובלע בתוכם ע"ד הנז' וז"ס ויקראו בני ישראל את שמו מ"ן כי לא ידעו מ"ה הוא להיות בחי' מ"ה מובלע בתוכם ולא נודע ולא ניכר בביאור כמו ג' מילויים האחרים והרי נרמזו כאן ד' המילויים של ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והנה כל בחי' מלוי הוא דין כנ"ל והנה אלו הד' מילויים הם

- מאיר הכוונה -

³⁴⁸³ ישעיה כד טז ובזהר ח, ג קעה ע"א רפד ע"ב (לש"ו).

³⁴⁸⁴ עי' שער המצות ריש פרק ויקרא וכן בטעמי המצות שם (לש"ו).

שעה"כ

שרשי הדינין כדי לאכפייא דינין תתאינ כנ"ל והנה כבר נמתקו הדינין של קול הזה בעברם דרך השינים ונעשו רחמים ובעברם דרך השפתים אשר שם אותיות בומ"ף מתמתקים יותר והוא כי הנה ד' מלויים ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הנו' הם בנימ' קכ"ח שהם בנימ' ב"פ דין ובעוברם דרך בומ"ף שגם הוא בנימ' קכ"ח נמתקים שם יותר והרי עד עתה נמתקו ב' אותיות מ"ן מן מנצפ"ך ונשארו ג' אותיות צפ"ך והם בנימ' ק"ן והם נמתקים ע"י ג' היות ע"ב ס"ג מ"ה הנ"ל שהם בנימ' ק"פ ועם שרשם שהוא בחי' עשרה אותיות שבמילוי הויה שהוא בנימ' ק"ן כמנין צפ"ך המתמתקים ע"י והנה אם החבר שם הויה שהוא בנימ' כ"ו עם אותיות צפ"ך יעלו בנימ' רי"ו כמנין גבו' והרי נתבאר מיתוק הדינין אשר בקול השופר עד צאתו מחוץ לפה דאימא ונכנס תוך השופר

דרושי ראש השנה דרוש ח'

יבאר בו ענין התקיעות בעצמם מה הם ועתה צריך לבאר בחי' התקיעות עצמם שהם תשר"ת תש"ת תר"ת והנה כונתם נתבארו בס"ה בפ' אמור בדצ"ט ע"ב וז"ל סדרא קדמאה כו' סדרא תנינא כו' ובדברינו אלה יתבאר לפניך דברי המאמר הנז' היטב ובתחילה צריך שנחזור לבאר התעוררות קול השופר מה עניינו הנה נתבאר למעלה כי כונתינו ביום זה הוא כי ז"א הוא בסוד השינה והתרדמה וכונתינו הוא לנסור את זו"ן להחזירם פב"פ והענין הוא כי הנה נודע טעם דבוקם אב"א הוא לפי שאחורים של זו"ן הם דינין לפי שהם שמו' אלקים וכדי שלא יתדבקו החיצונים בהם נתדבקו הם אב"א ובעלות רצון המאציל להחזירם פב"פ הוצרך להפיל על ז"א תרדמה וע"י תרדמה זו ננסרי' כל הדינין אשר באחורי ז"א וניתנין אל הנקבה ובמקום הדינין שבאחורי הזכר באים במקומו חסדים בסוד ויסגור בשר תחתינה ואז יהיה ז"א כולו חסדים ונוק' כולה דינין ועי"כ אין להם דבקות יחד בסוד אב"א ויפרדו איש מעל אחיו ואח"כ יתבסמו הדינין שבנקבה וזה נק' חיבוק השמאל ואח"כ יחבקנה בימין ואח"כ יחזירנה פב"פ עמו לצורך הזווג והרי נתבאר כללות הענין בקצרה ובדרוש א' של סוכו' נתבארו כל פרטים אלו בתכלית הביאור בקצרה ולכן צריך שתעיין שם בתחלה דרו' ג' וזה פרטי הדברים הנה בהיות ז"א בתרדמה ההיא אשר נתבאר {צה ע"ג} עניינה בפ' וישב בפ' ויוסף הורד מצרימה ושם נתבאר היטב ענין השינה והחלום והפתרון מה עניינם והנה סודה היא הסתלקו' פנימיות שהם ד' מוחין שבו חו"ב ודעת כלול מתרין עטרין בהיותם מלובשים תוך נה"י דאימא כנודע באופן שיצאו המוחין הפנימיים הם ולבושיהם³⁴⁸⁵ שהם הכלים דנה"י דאימא ויצאו ויחנו על ראש ז"א ונשארו שם בבחי' א"מ עליו ואז ז"א ישן כי נסתלקה ממנו חיותו הנז' באופן כי אור הפנימי שלו חזר לעלות ונעשה א"מ עליו ונבאר תחילה מי הם הישנים ואח"כ נחזור לבאר מה נעשה מן המוחין אשר עלו ונעשו א"מ הנה נודע כי טרם שבאו המוחין בז"א לא היה אלא בן ו"ק בלבד שהם חג"ת נה"י וכשבאו בו המו' נתעלו חג"ת שבו ונעשו חב"ד שבו שהם ג' חללי גולגלת' כדי שבתוכ' יתלבשו נה"י דאימא וכתוכם מלובשים המוחין כנודע וג' חלקי גולגלתא אלו הם הישנים עתה כי נסתלק מהם רוחניותם שהם המוחין הנז' ונמצא כי אע"פ שהם עתה בחינת חב"ד שורשם היו חג"ת שהם ג' אבות אברהם יצחק יעקב ולאלו ג' חללי גולגלתא חב"ד דז"א הוא שמזכיר במאמר הזוהר הנ"ל בשם אברהם יצחק יעקב והבן זה ונחזור לבאר ענין המוחין בעצמם שעלו ונסתלקו הנה מוחין אלו הם ד' והם חו"ב ודעת כלול מחו"ג והם מתלבשים תוך ג' לבושים דנה"י דאמא וכבר נתב"ל בביאור ברכת אבות דר"ה במילות אלקי אברהם יצחק ואלקי יעקב כי ב' דעות הם דעת א' בין ב' מוחין חו"ב והוא נעלם ודעת ב' נגלה ומכריע בין תרין עטרין דחו"ג שבמות הדעת המלובשים תוך היסוד דאימא וזה דעת תחתון נק' ת"ת באופן כי

- מאיר הכוונה -

³⁴⁸⁵ עי' למטה בסמוך ד"ה ונחזור לענין ועי' יפ"ש דף כא דרוש ג' כו' עיי"ש ועיין לקמן קד ע"ב (לש"ו).

במוח הג' הנק' דעת המתלבש ביסוד דאימא הוא כלול מן ג' בחי' שהם חג"ת ואלו הג' מוחין הכלולין במוח הדעת הם המוחין של ג' הכלי' הנ"ל הנק' אברהם יצחק יעקב ונקרא רישא דלהון שם במאמר הזוהר אמר הכותב צ"ע כי לעיל בברכת אבות נתבאר כי חב"ד הם מוחין דג' הכלים הנקרא אברהם יצחק יעקב וכאן נר' להיפך כי המוח הדעת הנקרא חג"ת הוא ג' מוחין דג' הכלים הנקרא אברהם יצחק יעקב והרי הם ו' בחינות של מוחין חו"ב ודעת המכריע בינתים וחו"ג ות"ת שהוא הדעת הב' המכריע ביניהם, ואפשר לומר כי הנה נתבאר כי תרין פרקין עילאין מכל ספירה מאלו הג' דחג"ת דז"א הראשו' הם עלו ונעשו חב"ד דז"א וכפ"ז נמצא כי בב' פ' עילאין של כל א' מתלבשין המוחין הנק' חב"ד ובג' פ' התתאין מתלבשין הג' מוחין הנקרא חג"ת ונמצא כי כפי האמת כל הכלי' נק' אברהם יצחק יעקב אבל יותר בפרטות הם שלשה פ' תתאין לפי שגם המוחין שבתוכם הם בחי' חג"ת כמותם והנה נתבאר כי בתרדמת ז"א עלו המוחין שבו על ראשו בסוד א"מ ואמנם יש חילוק בזה כי ב' המו' הזכרים שהם חכמה ועטרא דחסד אלו נשארו בסוד א"מ על ז"א אבל תרין מוחין נוקבין שהם בינה ועטר דגבו' נסתלקו עם הנהי' דאימא לגמרי ולא נשארו עליו אפי' בסו' א"מ ואלו נכנסו תוך רישא דנוק' להגדילה בעוד שהז"א ישן בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע וכמו שנתבאר בדרוש הנסירה ובברכת המפיל חבלי שינה כו' וע"ש היטב ובדרוש ראשון דהג' הסוכות נתבאר יותר בביאור ובדרוש פורים יבואר כי גם המוחין ונהי' דאבא נכנסים בנוק' ונעשים בה ב' הארות אחרות יוצאו' ממנה יעקב מלפניה ורחל אחרת מאחוריה יע"ש

ונחזור לענין הראשון כי הב' מוחין הזכרים נסתלקו מלבושיהם שהם נהי' דאימא ולא נכנסו בנוק' ונשארו בלתי התלבשות על ראש ז"א בסוד א"מ וזמ"ש המאמר הנ"ל דצ"ט ע"א וז"ל ת"ח כד ההוא שופר עלאה דנהירו דכולה ביה אסתלק כו' פי' כי השופר הוא נהי' דאימא אשר אור פנימי דמוחין דז"א הנקרא נהירו דכולה הם בו בתוכו מלובשים וכד נסתלק ויוצא מתוך רישא דז"א ויצא למעלה כדין לא נהיר לבנין שהם זו"ן כי נסתלקה הארתם ונשארים ישנים גם בזה תבין מ"ש כי אברהם לא אתדבק בהוא נהר כמו יצחק והענין הוא כי מוח החכמה והחסד שהם קו ימין הנקרא אברהם לא אתדבק בהוא נהר שהיא אי' להסתלק עמה אבל נסתלק מתוכו ונשאר הוא לבדו בסוד א"מ על רישא דז"א משא"כ ביצחק שהוא קו השמאלי בינה ועטרא דגבורות אשר נשארו מלובשים תוך נהי' דאימא הנק' נהר ונסתלקו עמה לגמרי כנ"ל (צח ע"ד)

והנה עתה נבאר ענין התקיעות כי הנה אחר התרדמה והשינ' הנז' אנו צריכין שיחזרו המוחין דז"א להתלבש בנהי' דאימא שהם בחי' השופר כנז' ויחזרו ליכנס ברישא דז"א כבראשונה ע"י תקיעת שופר כנז' ונתחיל לפרש סימן תשר"ת הא' היא התקיעה ונדע כי התקיעה היא באברהם וע"י תקיעותינו למטה עולה זו התקיעה היוצאת מפינו שהיא בחי' הבל היוצא שהוא מילוי הויה דס"ג ונדע כי כל הבל הוא אור המקיף ועולה ומטי עד לגבי אברהם פי' עד כלי החלל דגולגתא דז"א אשר בתוכו [היה] נתון ומלובש מוח עיטרא דחסד כנ"ל שזהו החסד הא' דז"א שנתעל' ונעש' בחי' חללי דגולגת' ולכן נקרא אברהם והנה הכלי הזה הוא ישן כנז' ומעורר אותו ואח"כ עולה זו התקיעה יותר למעלה עד רישיה דאברהם והוא הרישא עיטרא דחסד הנשאר בסוד א"מ ע"ג רישא דז"א כי ההיא עיטרא דחסד נקרא רישיה דאברהם שהוא הכלי אשר בו מתלבש ההוא עיטרא כנז' וכדין ההוא עיטרא דחסד הנק' רישי' דאברהם אתער גם הוא ואז הוא ממשיך אליו אותם תרין מוחין שהם בינה ועטרא דגבורה שנסתלקו עם נהי' דאימא [ועולים] למעלה ומורידן עד מקומו שהז"א עומד שם למטה בסוד א"מ ואז נמצאין כל הד' מוחין יחד שם בבחי' א"מ ע"ג רישא דז"א ונעשה עתה שם בחי' כסא של ד' רגלים וזמ"ש ואתער הוא ואתקן לכורסי' וז"ס והוכן בחסד כסא והבן זה ולכן בבחי' הכלי עצמו אמר מטי לגבי ובבחי' המוח עצמו אמר ושריא ברישי' אמנם ביצחק ויעקב לא הזכיר לשון ושריא ברישא והטעם הוא לפי

שעה"כ

שעתה צריך שיגוה שם ויתעכב עד שימשיך תרין מוחין בינה וגבורה למטה אצלו בסוד א"מ אבל ביצחק ויעקב אין כונתו שישארו שם בסוד א"מ רק שתכף ירדו ויכנסו תוך רישא דז"א בסוד מוחין פנימיים והנה צריך לידע איך עליית תקיעה זה גורמת ירידת אותן תרין מוחין בינה וגבורה למטה והענין הוא כי הנה"י דאימא עם תרין מוחין דבינה וגבורה שנכנסו בנוק' והגדילוה מסתלקי ממנה ואז חוזרין או"א להזדווג ע"י תקיעה זו ויורדין גם תרין מוחין הנז' למטה בסוד א"מ כנז' והענין הוא כי תקיע' הוא אותיות תקע יה ותקע הוא לשון זווג מלשון מ"ש ז"ל נפל מן הגג ונתקע ביבמתו וי"ה הם או"א וענין קריאת הזווג הזה בלשון תקע הוא לרמוז כי עי"ז הזווג דאו"א נמשכים מן אבא למטה ב' מיני מנצפ"ך אשר ב' פעמים מנצפ"ך הם גימ' תק"ס וכללות חשבון עשר גבורות אלו הם תקיע' והנה מנצפ"ך הא' נותנו אבא אל אימא בעת הזווג לצורך נקו' יסוד שבה והמנצפ"ך הב' לצורך יסוד המל' נוקב' דז"א וז"ס ה' בחכמה יסוד ארץ ולא כתיב ברא ארץ או יצר ארץ אלא יסוד ארץ והענין הוא כי מן החכמה נמשכו ה"ג מנצפ"ך ביסוד המלכות הנק' ארץ ונתיסדה בהם ואע"פ שאבא הוא חסד והמנצפ"ך הם גבו' הענין הוא כמבואר אצלנו כי לעולם בכל מקום שרש החכמה הוא הגבו' כי החכמ' העליונה והקדומה מכולם שהיא חכמה סתימא דא"א נתלבשה בתוכה הגבורה דעתיק יומין וזכור כלל זה והנה ענין הורדת שני מנצפ"ך אלו הוא על ידי שני המוחין בינה וגבור' אשר נסתלקו למעלה כנז' וע"י מוח בינה יורד מנצפ"ך באימא וע"י מוח עטרא דגבורה יורד המנצפ"ך למל' כנודע כי עטרא דגבורה הוא לצורך המל' והרי ע"י התקיעה הא' שהוא אברהם ננסרו אלו הדינין דמנצפ"ך למטה אח"כ הם השברים והם ביצחק כנודע ועל ידי השברים יורדין אותם התרין מוחין בינה ועטרא דגבורה תוך רישא דז"א ממש בסוד מוחין פנימיים ואלו מקדימין לכנס בו טרם מוחין הנקר' חכמה ועטרא דחסד לפי שר"ה הוא יום הדין ולכן אלו השנים שהם דינין נכנסים תחילה והנה כיון שעטרא דחסד נשארה עדיין למעלה בסוד א"מ אין יסוד דאימא יורד למטה ונשאר למעלה עם החסד כי אם גם חסד היה נכנס היה יורד היסוד דאימא ומלביש את התרין עטרין אבל עתה נשאר למעלה ולכן עטרא דגבורה אין לה לבוש והיא מתלבשת עם המוח בינה תוך ההוד דאימא ושניהם מלובשים בו ונמצא כי ע"י תקיעת השברים נכנס הוד דאימא ובתוכו תרין מוחין שמאליים שהם בינה ועטרא דג' לתוך רישא דז"א והוד דאימא יש בו ג"פ כנודע ומתפשטים בג' ספי' שבקו שמאל' דז"א שהם בינה וגבורה והוד ונודע כי מן ההוד דז"א נעשה מוח הבינה והגבו' דנוק' נמצא כי ע"י תקיעת שברים כבר התחיל להיות אל המל' בחי' מוחין כי (צט ע"א) גם הנה"י דז"א עצמם שהם ג' מוחין שבה עדיין לא נתפשטו מוחין בתוכם עצמם ועתה שהתחיל להתפשט בהוד דז"א גם ניתן מוח הבינה והגבורה במל' וא"ת והרי הכתוב אומר ויפל ה' אלקים תרדמה על האדם שהוא ז"א וא"כ אם גם בנוק' לא היו בה מוחין גם עליה נפלה תרדמה אבל הענין יובן עם הנ"ל כי כשהפיל תרדמה על ז"א נסתלקו ממנו המוחין ואז אימא עילאה אשר הנה"י שלה היו תוך ז"א גם היא נסתלק' ממנו והאירו אל לאה שהיא סוף המל' של אחורים שלה עצמה ממש כנודע כי שם נפלה בעת מיתת המלכים ועומדת מן החזה ולמעלה באחורי ז"א ושם מלמעלה תאיר בה אור גדול בבחי' א"מ ומן לאה היתה נמשכת הארה אל רחל העומדת למטה ממנה בסוד מוחין ולא הית' ישנה לא לאה ולא רחל אמר הכותב ולמה לא אמר כי נה"י דאימא עם ב' מוחין דבינה וגבורה היו נכנסים תוך לאה ורחל כנודע ולמה אמר שהיה בסוד א"מ בלבד ואפשר שאין זה אלא אחר שחזרה ונסתלק' מתוכם טרם שחזר' ליכנס תוך ז"א כי אז עומדים המוחין בסו' א"מ ע"כ ודע כי בענין תשר"ת ותש"ת ותר"ת שמעתי ממורי ז"ל דרוש אחר ואיני זוכרו היטב ואני מסופק בו כמה ספקות ואלו הם נלע"ד ששמעתי ממנו כי תשר"ת הם בראש ז"א דאצילות ותש"ת בנוק' ותר"ת בראש הבריאה לפי ששם כבר נסתים האצילות ולכן הוא מקום התקבצות הדינין שם ואעפ"י שמלשון המאמר הנ"ל דפרשת אמור משמע דסדרא תליתאה שהוא תר"ת אנו חוזרין

שעה"כ

להעלות למעלה הכונה היא כי כיון דתשר"ת ותש"ת היו בזו"ן שהם בסוף האצילות אעפ"י שעתה תר"ת הם בבריאה כיון שהם בראש הבריאה מקרי שפיר עליה או אפשר ששמעתי ממנו כי תשר"ת אצילות ותש"ת בבריאה ותר"ת חוזר להיות באצילות גם אני מסופק כי מה ששמעתי אינו בתשר"ת ותש"ת ותר"ת כי כל אלו שלשתם באצילות לבדו ומה ששמעתי הוא כי תשר"ת תש"ת תר"ת דמיושב הם בז"א דאצילות ושל מוסף בלחש הם בבריאה ושל החזרה הם באצילות או אם עשרה ראשונות דמיושב הם בז"א דאצילות והאמצעיות דמוסף הם בנוק' והאחרונות הם בראש הבריאה כל אלו הספקות יש לי באיזה אופן מאלו הם ששמעתי ממורי ז"ל

ואח"כ זכרתי כי שמעתי ממורי ז"ל כי שבריאה הם דינא קשיא והם בלאה ותרוע' דינא רפיא והיא ברחל וכונתינו היא להמשיך מוחין לשתייה' ולכן בתחי' אנו עושים סימן תשרת הכולל שברים ותרועה כנגד לאה ורחל ואנו תוקעים תשר"ת ג"פ א' באצילות וא' בבריאה וא' באצילות ואח"כ מפני הספק אנו עושים תחלה תש"ת לפי שאין לנו עתה בימים האלו המשכת המוחין אלא בלאה כי עמה הוא הזווג בימים אלו כנ"ל ואחר כך אנו עושים תר"ת מספק אולי כיון שתכלית הכונה אינה אלא לצורך רחל שתיכונן ותיקן בימים אלו כדי שתהיה ראויה לח' חג עצרת גם נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי תקיעה היא בגימ' שופר עם הכולל וגם בגימ' תוקף והוא בחי' ג' מוחין דאלקים א' במילוי יודין העולה ש' וא' אלקים דאחוריים בריבוע העולה ר' וא' אלקים פשוט העולה פ"ו הרי הכל כמנין שופר ותקיעה גם נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי התקיעות דמיושב הם בתבונה ובמוסף הם בבינה עילאה כי הרי במוסף עולים זו"ן עד הבינה

דרושי ראש השנה דרוש ט'

בסוד השופר והתקיעות וכונתם אבל מעורב יחד ונעתיקהו מכונות שמסר הר' ז"ל להרב יעקב ארזין ז"ל וכתב מורי ז"ל נראה לע"ד שיש בו תערובות רבות שאינם ממורז"ל ועכ"ז אעתיקם כולם לפניך פה וז"ל תחלת הכל אסדרם כפי יכולתי שופר הם ש"ו עם י"ד פרקי האצבעות האוחזין בשופר הם ש"ך ניצוצין דמתערי מבוצינא דקרדינותא ופ"ר הם ה"ג דמנצפ"ך דמתערי מן בינה ועם ה' אצבעות האוחזין בו הם פר"ה אדומה כי הדי' אצבעות הם שורש הה"ג ואחר שנתבאר ענין השופר עצמו נבאר עתה ענין תקיעתו בר"ה (צט ע"ב)

הנה ביום ר"ה עולה אור פנימי של חגת"ם בתוך הבינה כדי להמתיק לכל בחי' הדין בפה התוקע ובהבל היוצא מפיו נכנס בתוך השופר ופוגע בז' הבלים אשר בתוך בינה ומוציא ר"ם אורות כמנין ז"פ הבל ונחלקים ק"ל לז"א שהוא ו' ונעשו קול וק"ל לנקבה שהיא ה' ונעשית קל"ה בסוד דעתן של נשים קלה ויכוין בז' הויות דס"ג שהם בגימ' אמת תיקון ז' דדיקנא דעתיק' הנקר' תרין תפוחין קדישין ותכוין להמשיך מאותם הפנים העליו' ש"ע נהורין שבהם ומנין אר"ך נשארם בהם וק"ן יורדים לז"א פה התוקע הוא הויה דס"ג וכ"ב אותיות והבל היוצא מתוכו הוא בגימ' ל"ז המילוי של הויה דס"ג הנז' שהוא בסוד הפה השפתיים הם בומ"ף שהם בגימ' ד' מילויים של ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קכ"ח היוצא דרך השפתיים החיך הוא גיכ"ק והם ד' מילויים של ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן קכ"ח ועם ד' כוללים שלהם והכולל לכולם הרי קל"ג הגרון הוא אחה"ע שהם ב"פ מ"ב מ"ב ותחבר אותיות החיך והגרון שהם אחה"ע וגיכ"ק ויעלה בגימטר' רי"ו עם הכולל כונת התקיעות הם בסוד קר"ע שט"ן שהוא בגימ' תש"ל עם הכולל והוא בגימ' אלקים דיודין ש' וה' אלקים פשוטים הם ת"ל הרי תש"ל גם תכוין שהוא בגימ' מצפ"ן והוא שם הממתי' לה' אלקים פשוטים שהם ת"ל הרי תש"ל גם צריך לשלב שם קר"ע שט"ן עם שם הויה כזה יקהרעה ישחמונה וניקודותיו הוא קיבוץ ופתח ושבא פתח וחולם וסגול ושבא וחירק ונבאר התקי' עצמם

שעה"כ

תשר"ת הנה בתחלה היא התקיעה פשוטה ותכוין כי תקיעה היא בגימ' עשר י"ה פי' שתמשיך ק"ן נהורין שהם בגימ' עשר פי' י"ה מן אבא הנקרא י"ה אל ז"א ומשם אל נוק' והתקיעה היא שיעורה ט' טרמוטין וסוד הטרמוטין זהו ענינם דע כי טרמוט הוא בגימ' ג"פ אלפים והנה בתקיעה הא' יש ט' טרמוטין שהם כ"ז פי' אלקים והם בגימ' ב' אלפים וג' מאות ועשרים ושנים שהם כ"ז פי' פ"ו והם האחוריים של אדנות עם האותיות של האחוריים וד' פשוטות וש"ך ניצוצין שהם ה"פ דין ויכוין להמתיקם בב' אהיה דיודין שהם בגימ' שכ"ב ונלע"ד היום ביאור דברים אלו כי האחוריים המלואים של אדנות הם בגימ' אלף ותתקע"ה ומספר האותיות האלו הם ל' קי"א תקמ"ה תרנ"א תרע"א תסיר יוד אותיו המילוי נשאר י"ה אותיות ונקרא אותיות של אחוריים נשאר י"ה תוסף עליהם ד' אותיות פשוטות של שם אדנ"י על י"ה אותיות הנז' יהיו כ"ב אותיות ועם אלף תתקע"ה הנז' יהיו בגימ' ב' אלפים תוסף עליהם ש"ך ניצוצים ועוד שני כוללים והם כולל א' של אדנ"י וכולל א' של הש"ך ניצוצין יהיו כולם יחד בגימ' אלפים ושכ"ב אח"כ תמתיק כל זה בב' אהיה דיודין העולים בגימ' שכ"ב והם קס"א קס"א והנה כל החשבון הנ"ל זולתי הכוללים הם ב' אלפים משם אדנ"י וש"ך ניצוצין ולכן ב' אהיה שהם בגימ' שכ"ב הש"ך ימתיקו אל הש"ך ניצוצין והב' ימתיקו אל הב' אלפים של שם אדנ"י כנלע"ד נמצא כי כל תקיעה היא ט' טרמוטין ע"ד הנז' ולכן בתקיעה הא' של תשר"ת תכוין להמתיק הט' טרמוטין שהם כ"ז אלקים הנז' ולהמתיק את האחוריים של אדנ"י ע"י הש"ך דינין כנז' וכ"ז ע"י תקיעה הפשו' שהיא סוד הויה דע"ב דיודין שהיא בגימ' חסד וכו' תמתיק כל הדינין הנז' וסוד ההויה הזאת נרמזת במילת פשוטה שהיא בגימ' ת' שהם ד' יודין שיש בהויה הנז' הרומז אל החסד ומתפשט וממתיק כל הדינין הנ"ל

אח"כ בג' השברים הנ"ל תכוין כי הם סוד הדינין העומדים בגרון והנה השבר הוא שיעורו שלשה טרמוטין נמצאו ג' שברים ט' טרמוטין והענין הוא כי שורש הדינין אשר בגרון הם שלשה אלקים שהם סוד טרמוט א' כנ"ל וכן גרון בגימ' שלשה (צט ע"ג) אלקים עם הכו' ולכן כנגדם הם ג' קולות ג' שברים ולא נתחברו בקול א' כמו התקיעה הכוללת כל הט' טרמוטין כנז'

ואח"כ מתפשטין ג' של ג' ג' שהם ט' טרמוטין ותכוין להמתיק אלו הדינין ע"י החסד שבגרון שהם אותיות אחע"ה שהם בגימ' פ"ד שהם ב"פ מ"ב אותיות שיש בב' הויות דע"ב דיודין שהם סוד תרין טיפין דמ"ב העומדין בבינה בבחינ' הגרון והם מבחי' הויה דיודין ואח"כ בתקיעה אחרונה תחזור ותכללם ביחד כי תחילה נתפשטו בבחי' ג' קולות שברים כנז' ועתה נתחברו ונעשה קול א' של תקיעה פשוטה

ונחזור לענין התקיעה כי הנה תכוין כי כל סוד התקיעות האלו הם בשם של כ"ב של ברכת כהנים כמו שנבאר והנה תקיעה היא בגימ' פסתם עם ד' אותיות והכולל גם תכוין כי זה נק' תקיעה פשוטה וכבר ביארנו מלת תקיעה ומלת פשוטה שברים הם ט' טרמוטין אחרים ועם הט' טרמוטין של התקיעה הרי ח"י ומלת שברים היא בגימ' ש' הוא אלקים המילוי יודין ואחוריים פשוטין דאלקים ר' ונ"ב אותיות שיש בפשוט [ובמלא] ובמילוי המילוי הרי שברים ותכוין לכלול ב"ן זה של אלקים עם ב"ן של הויה דההין כי בן דהויה דההין הוא סוד הים העליון וב"ן אותיות של אלקים יורדים שם בסו' גלי הים ומתגעשים ומתרעשים שם והחיצונים הנקרא' אלה נאחזים באלה האותיות שיש בפשוט [ובמלא] ובמילוי המילוי של הויה דב"ן שהם בגימ' לאה והם סו' ל"ו טרמוטין שיש בסימן תשר"ת שהם ד"פ ט' שהם בגימ' לאה גם תכוין לשם פספסים דיונסים שהם בגימ' תק"י וחבר עמהם מ"ב אותיות שיש בשם של מ"ב שהוא אבגית"ן הרי בגימ' שברים תרועה היא בגימ' תרפ"ז והיא עם ה' אותיות תרועה והכו' והם בגימ' ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רל"ב ושלשה אהיה א' דיודין וא' דאלפין וא' דההין שהם תנ"ה וסך הנז' הם תרפ"ז גם הוא בגימ' אדנ"י במילואו והוא תרע"א ועם ד' אותיו הפשוטי' של אדנ"י וי"ב אותיות

שעה"כ

של המילוי הרי תרפ"ז ובקונטרס אדם א' מצאתי כי מלת תרע"ה הוא חסר ו' והוא אדני במילואו שהוא תרע"א עם ד' אותיות הפשוטות הרי תרע"ה ושיעור התרועה גם היא ט' טרמוטין ומצאתי ג"כ נוסח אחר שנמחה עליו הדיו והעביר עליו הקולמוס וכתוב שם כי מלת תרועה היא אדני במילואו והוא תרע"א עם כללות ט' טרמו' והוא תרפ"ג גם תכוין כי הוא בגימ' פסתם במילואו כזה פ"ה סמ"ך ת"ו מ"ם והנר' לע"ד חיים כי הוא יתר עשרה וכפ"ז צ"ל כי כך צ"ל כי פסתם במילואו הוא בגימ' תרועה ועודפים עוד מספר עשרה תחברם עם שם אדני במילואו שהוא תרע"א ויהיו ג"כ בגימטר' תרועה כנלע"ד כפי כתבו תקיעה אחרונה עם ה' אותיות והכו' הם בגימ' אנקת"ם גם תקיעה זו בגימ' פסת"ם כנ"ל בתקיעה הא' כל מספר הטרמוטין שבסימן תשר"ת הם ל"ו טרמוטין כמספר ל"ו אותיות שיש בהויה דב"ן דההין בפשוטו ובמילוי ובמילוי המילוי כנ"ל ג"פ תשר"ת הם ג"פ ב"ן והנלע"ד חיים פירושו כי בכל פעם יש ל"ו טרמו' כמנין ל"ו אותיות הויה דב"ן דההין נמצא כי ג"פ תשר"ת הם ג"פ ב"ן והם ח"ק טרמו' בג"פ תשר"ת והם סוד כי חק לישראל הוא הנאמר בענין ר"ה יום הדין והנה מלת ח"ק בגימ' ב' שמות הויה ס"ג מ"ה שהם אימא עילאה וז"א

תשת תקיעה פשוטה הא' היא ע"ד תשר"ת כי תקיעה היא בגימ' עשר י"ה ר"ל י"פ י"ה שהם להמשיך ק"ן נהורין מן אבא לז"א ומשם אל נוק' גם היא בגימ' פסת"ם כנ"ל ופשוטה גם היא בגימ' ת' שהם ד' יודין הויה דע"ב והם ט' טרמוטין שברים הוא אלקים דיודין ש' והאחוריים הם ר' וב"ן אותיותיו כנ"ל גם הוא פספסים דיונסים עם מ"ב אותיו' שם בן מ"ב כנ"ל הם ט' טרמוטין

תקיעה אחרונה עם המש אותיותיה והכולל והם בגימ' אנקת"ם כל מספר הטרמו' של תש"ת הם כ"ז והם כ"ז אותיות של מילוי המילוי של אהיה ובג"פ תש"ת יש ג"פ כ"ז טרמו' והם ג"פ כ"ז אותיות שיש בג"פ אהי"ה ב' דיודין וא' דאלפין סך הכל טרמוטין תש"ת דהיינו ג' תש"ת ג"פ כ"ז והם א"ף טרמו' ותכוין לבטל בהם את חרון אף הגדול וזה ע"י ב' שמות יה אדני עם (צט"ע) הכולל שהם בגימ' א"ף גם תכוין ליה"ו דאלפין שהוא בגימ' ט"ל וגם מ"ב אותיות של הוי"ה דס"ג הרי ט"ל ומ"ב והם בגימ' א"ף לבטל עמהם האף והחרון תרת תקיעה א' פשוטה תכוין ע"ד הנ"ל להמשיכת ק"ן נהורין ולשם פסתם וגם במילת פשוטה תרוע' תכוין גם כנ"ל ז"ך טרמו' יש בתר"ת תכוין בהם כמו בתש"ת אבל יש בזה קצת שינוי והוא כי כשתחבר ג"פ ז"ך טרמו' שהם פ"א תכוין בהם כוונה אחרת והיא זאת כי תש"ת הם שבריא שהם דינא קשיא אף הגדול כנ"ל אבל תר"ת היא דינא רפיא ולכן תכוין למתק אותו האף הרך ע"י פ"א טרמוטין האלו וזה בכח הויה דמ"ה דאלפין ול"ו אותיות דמילוי המילוי של הויה דב"ן כנ"ל גם תכוין אל יה"ו דאלפין ואל מ"ב אותיות שבהויה דמ"ה כי גם הם בגימ' אף תחבר ג"פ תשר"ת וג"פ תש"ת וג"פ תר"ת שהם ל' קולות דמיושב ובהם ר"ע טרמוטין ותכוין לבטל ע"י את יצה"ר של ע"ז ור"ע טרמוטין שיש בל' קולות דחזרת מוסף תכוין לבטל ע"י את יצה"ר של גלוי עריות ור"ע טרמוטין שיש בל' קולות דחזרת מוסף תכוין לבטל ע"י את יצה"ר של ש"ד ועשר קולות אחרונות שלאחר התפלה בקדיש של תתקבל תכוין לבטל ע"י את יצה"ר של לשה"ר כל מספר הטרמוטין של מאה קולות הנז' הם תת"ן טרמוטין ותכוין לשם שדי במלואו ובשם אלקים פשוט ושניה' הם בגימ' תת"צ נלע"ד טעות חשבון וצריך להגיה כך מס' הטרמו' שבק' קולות הנז' הם תת"ק להיות שהם ג"פ ר"ע הם תת"י והי' קולות הם צ' הם תת"ק וכן שם שדי במילואו כזה שין דלת יוד הוא בגימ' תת"ד ושם אלקים פשוט הוא פ"ו הרי כל האמור הוא בגימ' תת"ק ויכוין לשדד כחות הדין של אלקים ע"י שם שדי במילואו המאה קולות לבדם הם הויה דס"ג ומלואו ל"ו ועתה נחלק הסימנין כל א' לבדו והנה הם י"פ תשר"ת שהם י"פ ל"ו טרמוטין והם בגימ' ש"ם כמנין שטן עם הכולל ותכוין לבטל את כח השטן המקטרג ע"י שט"ן טרמו' אלו ועשר פ' תש"ת יש בהם ר"ע טרמו' לבטל ע"י את כח היצה"ר הנק' ר"ע

שעה"כ

הממונה על הלאוין מצות ל"ת שהם דינין תקיפין תש"ת כנ"ל וי' פ' תר"ת יש בהם ג"כ ר"ע טרמוטין ותכוין לבטל ע"י היצה"ר הממונה לבטל המצות עשה והם דינא רפיא כנ"ל מצאתי בקונטרס לאדם א' וכתוב בו כך כי זה הרי"ו הנז' עובר בתוך השופר וממתק את הדין שהם מ"ג וצפ"ך הוא בגימ' ק"צ והוא בגימ' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה עם עשרה אותיות המילוי הם בגימ' צפ"ך וק"ץ וזה סוד ק"ץ שם לחושך כי אלו הק"ץ נתנים לשכינה ונק' חש"ך שהיא הויה דב"ן דההיזן ושם מתחברים ג' הויות הנז' דכורין והם בגימ' ק"צ עם שם ב"ן דההיזן הנק' חש"ך והנה כשתוסי' מספר הויה עצמה פשוטה שהוא כ"ו והוא שורש לג' הויות המלאות הנז' יהיה הכל בגימ' רי"ו וזה סוד הרי"ו של אהע"ה גיכ"ק גם יש בחינת רי"ו אחר בסו' החניכים כמבואר אצלנו וע"ש והוא רי"ו בשינים העליו' ורי"ו בשינים התחתונים והם השוחקים מן לצדיקים והם סו' מ"ש למעלה כי מ"ן של מנצפ"ך נשחק ונמתח עם הצפ"ך העולים רי"ו עם ההויה פשוטה כנז'

הנה נודע כי במילת שופר נרמזים ג' אלקים והם אלו אלקים דמילוי יודין הוא ש' דשופר אלקים פשוט הוא פ"ו דשופר אלקים בריבו' הוא ר' דשופר והנה כדי למתק ג' אלקים הנז' צריכי' אנו לכוין בג' שמות של אהיה הנרמזי' ג"כ במלת שופר באופן הזה כי בשין דשופר תקח האו' האמצעית של הש' והיא י' ובאות הו' דשופר תקח האו' האמצעי' והיא א' ואמנם באות פ' לא יש אמצעית ולא נקח ממנו כלום ובאות הר' דשופר תקח האות האמצעי' והיא י' הרי נרמזו שם יאי והוא שם אהיה ותמלא האהיה הא' ביודין ויעלה בגימ' קס"א ותמלא הב' בההיזן ויעלה בגימ' קנ"א והג' אהיה פשוט בגימ' כ"א סך הכל בשלשתם בגימ' של"ג אח"כ תמנה עשר אות' דשם אהיה דיודין ויוד אותיו' דשם אהיה דההיזן וד' אותיות דשם אהיה הפשו' הרי כ"ד אות' תוסיף כ"ד על של"ג יעלו בגימ' שניז אח"כ תמנה סופי האותיות של שופר והם אות נון מהשין ואות וא"ו מהואו ואות א' מהפא ואות ש' מהריש והרי הם בגימ' שניז נמצא שג' שמות אהיה ממתקים את {ק ע"א} ג' שמות אלקים

דרושי יום הכיפורים הקדמה דרושי יוה"כ

ובתחילה אכתוב המנהגים ואח"כ אכתוב הדרושים בע"ה.

מנהג של הכפרה³⁴⁸⁶ המנהג הנזכר בספרי הגאונים, היה מורי ז"ל נזהר מאד לקיימו, והיה לוקח תרנגול א' לבן לכל א' מבני הבית הזכרים, ותרנגולת א' לבנה לכל א' מבני הבית הנקבות. ולפיכך לאשה מעוברת ישחוט עליה מספק ב', תרנגול א' זכר אולי הוא זכר, ותרנגולת א' נקבה אולי הולד נקבה, ועוד תרנגולת אחרת בשביל האשה עצמה, נמצא שהם ג' תרנגולים, ב' נקבות וא' זכר לכל אשה מעוברת. וזמן שחיטתו הוא בליל עיה"כ באשמורת קודם עלות השחר אחר סליחות.

וסוד הדבר הוא לכפות את הדינים, כי הנה התרנגול נק' גבר, כי הוא בחי' ה"ג אשר ביסוד דנוק' הנק' גב"ר³⁴⁸⁷, והוא נשחט ג"כ ביום הט' שגם הוא כנגד היסוד כנ"ל. וע"י השחיטה, נכנעים ונמתקים גבורות היסוד הנז'.

וכנגדו הוא השעיר המשתלח ביום הכפורים, כי הנה השעיר ההוא הוא גבורות שבמלכות דנוק', אשר הם דינין קשים יותר מן הגבורות שביסוד, שבו הנקרא גבר

- מאיר הכוונה -

³⁴⁸⁶ עי' שו"ע או"ח תרה: מה שנוהגים לעשות כפרות בערב יום כיפורים לשחוט תרנגול על כל בן זכר ולומר עליו פסוקים יש למנוע המנהג: הגה ויש מהגאונים שכתבו מנהג זה וכן כתבו אותו רבים מן האחרונים וכן נוהגין בכל מדינות אלו ואין לשנות כי הוא מנהג ותיקין ונוהגין ליקח תרנגול זכר לזכר ולנקבה לוקחין תרנגולת (ב"י בשם תשב"ץ) ולוקחין למעוברת ב' תרנגולים אולי תלד זכר ובוחרין בתרנגולים לבנים על דרך שנאמר אם יהיו חטאיכם כשנים כשלג ילבינו ונהגו ליתן הכפרות לעניים או לפדותן בממון שנותנים לעניים (מהרי"ל), ע"כ, לשים לב שהנתינה לעניים היא דבר צדדי של המהרי"ל.

³⁴⁸⁷ עי' לעיל הערות 173, 174.

שעה"כ

ותרנגול. ולפי שהוא יוה"כ, יש בנו כח למתק אפילו הגבורות קשות שבמלכות שבה הנק' שעיר, אבל בערב יוה"כ, אין בנו כח אלא בגבורות היסוד, שאינם כ"כ קשים³⁴⁸⁸. ואפילו הכי אינם נמתקים אלא באשמורת הבוקר, שהוא עת רצון והרחמים גוברים אז³⁴⁸⁹. ועוד טעם אחר כמו שהקדמנו, כי יסוד נרמז בט', והמלכות בעשור שהוא יוה"כ, ולכן כל בחי' נעשית ביום המיוחד לה.

המנהג שנהגו להתעטף בציצית בליל יוה"כ, מנהג נכון הוא. וטעם המנהג הזה הוא כי לעולם סוד הטלית הוא אור מקיף אל ז"א³⁴⁹⁰13490, אם בבחי' ציצית קטן דעיבור או דיניקה או הגדלות, ולכן בליל יוה"כ שאז שליטת הנוק' רחל, לפי שמדת לילה גוברת בלילה, ואז עלתה רחל בראש³⁴⁹² התבונה כנודע (&), ואז אימא עילאה מקפת אותה בציצית³⁴⁹³ גדול. אבל בשאר לילות, שאינה עולה, לא יש מצות ציצית, ואינה נוהג בלילה שהיא זמן הנוק'. ולפי שהענין הזה נעשה מאליו ליל יוה"כ, ולא הוצרך אל תפילתנו כמבואר אצלינו, לכן אין צורך לברך עליו ברכה להתעטף בציצית³⁴⁹⁴.

המנהג שנהגו להוציא ס"ת א' או ג' ס"ת בליל יוה"כ ואומרים עליו התרת נדרים, שהוא כל נדרי נזכר בספר הזוהר בפ' פנחס ברע"מ (דף רנו ע"א) וז"ל: ובג"ד תקינו למימר בו כל נדרי³⁴⁹⁵. ובענין הס"ת שמעתי מחבר א', הוא הרי"ס³⁴⁹⁶ ז"ל, שציוהו מורי ז"ל פעם א' בליל יוה"כ שיקנה מצות הוצאת ס"ת בלילה ההיא בכל מה שיוכל לקנותו, כי אז היה צריך לתקן איזה ענין, והודיע לו כוונה גדולה שיכוין בעת שיוציא הס"ת. ונראה מזה כי יש סמך במנהג הזה להוציא הס"ת.

גם היה נוהג מורי ז"ל להיות ניעור כל ליל יוה"כ ועוסק בתורה. ונלע"ד הטעם הוא כדי שלא יראה קרי בליל יוה"כ ח"ו. ולכן בליל יוה"כ נוהגים לקרות אחר כל סדר תפלת ערבית ד' מזמורים הראשונים שבספר תהלים, והם מן אשרי, ולמה רגשו, מזמור לדוד, למנצח בנגינות, עד לבטח. וסגולתה היא כי יש בהם י"ש תיבות כמנין קרי, ומי שקורא אותם ומכוין בהם, לא יראה קרי בליל יוה"כ ההוא. גם ר"ת וס"ת של ד' מזמורים האלו הם בגימ' קל"א כמנין כונ"ן שמים בתבונה (&). והם אלו: א' מן אשרי האיש, וס"ת ד' מתאבד, ל' מלמה רגשו גוים, וס"ת ו' מחוסי בו, מ' ממזמור לדוד, וס"ת ה' מן סלה, ל' מלמנצח, וס"ת יו"ד מן תושבני. ויתכן שהוא מונה בחשבון, א' מאשרי וה' מהאיש, והם קל"א, כנלע"ד. או אם נמנה גם ד' מזמורים עצמם, והכוונה לכולם, ויהיה ה' וקב"ו הרי קל"א,

- מאיר הכוונה -

³⁴⁸⁸ נמצא כי התרנגול הזה הוא דוגמת השעיר רק שהוא נמתק יותר (פע"ח)

³⁴⁸⁹ עי' לעיל ב ע"ב: ובחצי הלילה נמשכת הארת הבינה בגבורה, וזמ"ש הנותן לשכוי בינה³⁴⁸⁹, ואז היא מתמתקת בסוד מה שאמר הכתוב (בראשית כז כה) ויבא לו יין וישת³⁴⁸⁹ דארמי ביה מיא³⁴⁸⁹, בסוד יין המשמח³⁴⁸⁹, והוא סוד היום.

³⁴⁹⁰ שלעולם טלית הוא לדינה המקפת לז"א אס צבחי' ג' גו ג' כשהוא צחוק העיבור צחוקה והיא מקפת עליו וזהו צחינת לילית קטן והוא נגד עשייה ואס צבחי' ו"ק שהוא ט"ג צסוד יניקה (פע"ח).

³⁴⁹¹ עי' לעיל ציצית א.

³⁴⁹² לראש (פע"ח).

³⁴⁹³ טלית (פע"ח).

³⁴⁹⁴ ואס יתעטף קודם הלילה יצרך עליו (פע"ח).

³⁴⁹⁵ רנה ע"א ז"ל: וביה נפקן לחירות ביה נפקי משלשיהון אינון דאית עלייהו גזר דין בנדר ובשבועה ובגין דא תקינו למימר ביה כל נדרי ואיסרי כו' כולהון יהון שביתין ושביקין לא שרירין ולא קיימין ובגין דא נדר דיהו"ה דאיהו תפארת ושבועה דאדנ"י דאיהו מלכות דעבדו על גלותא דלהון בחכמה ובינה יהון שביקין ושבייתין לא שרירין ולא קיימין.

תרגום: ובו יוצאים לחירות, בו יוצאים משלשלותיהם, אלו שיש עליהם גזר דין בנדר ובשבועה, ומשום זה התקינו לומר בו, כל נדרים³⁴⁹⁵ ואסורים וכו' כולם יהיו שובתים ועזובים בלי תקף ולא קיימים. ומשום זה נדר של יהו"ה שהיא תפארת, ושבועה של אדני שהיא מלכות, שעש על גלות שלהם, בחכמה ובינה, יהיו נעזבים ומושבתים ללא תוקף וללא קיום.

³⁴⁹⁶ הרי"ס משעון (פע"ח).

שעה"כ

ויכוין כי קל"א הוא בגימטריא סמאל. וסגולתם להעבירו מעליו³⁴⁹⁷, ולפיכך אמרוז"ל (יומא פז ע"א³⁴⁹⁸) הרואה קרי (ק ע"ב) בליל יוה"כ הוא מסוכן³⁴⁹⁹ ח"ו.

זה מצאתי בספר המחזור של מורי ז"ל³⁵⁰⁰, כמנהג אשכנזים כתוב בחוץ קודם תפלת אלול וי' ימי תשובה יום צום, ישאל האדם חיים וכפרה ויעמוד בשעת הוצאת ס"ת, ויקרא ג"פ י"ג מידות, ואח"כ רבש"ע מלא כל משאלותי לטובה והפק רצוני ותן שאלתי לי ולבני ביתי חיים טובים וארוכים בכבוד ובמנוחה ביראתך ובתורתך בשלום ובהשקט ובבטחה, ופדני מכל צרה ויגון וממות ומכל שעות רעות המתרגשות ויוצאות לעולם, וכפר עונותינו ואשמותינו, אמן כן יהי רצון. ויזכור שאלתו ג' פעמים. וכן במוסף ובמנוחה, כדי שישלים שאלתו ג"פ, ותנתן שאלתו. ויקרא ג"פ ואני תפילתי (תהלים סט טז).

גם זה מצאתי אחר כל הגז' וז"ל: יום צום ישאל אדם חיים וכפרה שכתוב למעלה, עד ויקרא ג"פ ואני תפילתי, גם זה כתוב סמוך לו, תיכף אלו השמות ואלו שצריך להזכירם או לכוין בהם אחר נוסח התפלה והשאלה הנ"ל ואלו הן:

בראשית	שמות	ויקרא	במדבר	דברים	שיר השירים	מגילה	רות
יַפֹּ	עֵנָן	הֶתָּה	הֶתָּה	הֶדָּה	דִּי	מִי	הֶדָּה
אֵיכָה	קִהַלְתָּ	הוֹשַׁע	שׁוֹפְטִים	שְׁמוּאֵל	מַלְכִים	יִשְׁעִיה	יִרְמִיָּה
אִמָּ	אֶתְּ	בְנֵי	הֶמָּה	שֶׁמֶךְ	אֶתְּ	וְנֹ	אֶתְּ
יַחֲזַקְאֵל	תְּרֵי עֶשֶׂר	תְּהַלִּים	אֵיּוֹב	מִשְׁלֵי	דְּנִיָּאֵל	דְּבָרֵי הַיָּמִים	עֲזָרָא
שָׁהָ	לֵבָב	הֶהָהָ	אֵבֶב	לֵהָהָ	לֵדָהָ	אֶרְבָּב	הֶמָּה

3501

ואני חיים חקרתי לידע מהיכן מוצא השמות האלו, וידעתי כי הם מתיבה שניה של פסוק אחרון של הספר או א', ואחרונה כזה: שם א' י"פ, הא' יוצא מפסוק אחרון של ספר בראשית, שהוא וימת יוסף, אות א', ואחרונה של יוסף, וכן כולם עד"ז. גם זה מצאתי בחזרת מוסף ש"ץ ביוה"כ, כתוב מבחון³⁵⁰² מכנגד איה מקום כבודו, עשוי סימן על תיבת איה כזה, ומבחון כתוב וז"ל: יר"מ אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי כו', ולא מצאתי יותר מאלו התיבות הנזכר פה. ובמחזור שלו אחר מצאתי כתי"י עצמו שמסיים בנוסח זה, שתמלא את שאלתי ובקשתי, בשם יפ ענ הת כסדר שכתבתי לעיל. גם זה מצאתי בספר המחזור של מורי ז"ל ממנהג אשכנזי בתפילת יום הכפורים, וז"ל: ביוה"כ בשעה שהש"ץ אומר איה מקום כבודו, ישאל א' מג' שאלות שירצה לשאול, ויאמר בשם יה, והם קיבוץ קמין, והם בגימ' מ"ו. ונלע"ד פירושו שישאל שיתנו לו א' מג' שאלות

- מאיר הכוונה -

³⁴⁹⁷ ויכוין להשליך מעליו הסמאל ע"י המזמורים אלו כי מלכו צא הקרי (פע"ח).

³⁴⁹⁸ הרואה קרי ביום הכפורים עונותיו מחולין לו והתניא עונותיו סדורין מאי סדורין סדורין לימחל תנא דבי רבי ישמעאל הרואה קרי ביום הכפורים ידאג כל השנה כולה ואם עלתה לו שנה מובטח לו שהוא בן העולם הבא????
³⁴⁹⁹ ילאג (פע"ח).

³⁵⁰⁰ מכת"י מורי ז"ל (פע"ח).

³⁵⁰¹ וכתב מורי ז"ל האוחז גי' הוי"ה כ"ו ויוצא מפסוק אוחזה צנסננו הבחן כריך להגיה כלל ויו והוא גי' אלכ"י והוא שם מעולה על ע"א שמות הגאלל כריך להגיה הגאלל גימ' כוז"ו גם גי' יהו"ה אחד גם גי' ט"ל וגם ילידי וכולם טובים לגאללה וישועה הדן וכו' ההגוי גי' אזבו"גה ונלענ"ד חיים שאותיות הגוי לצד עולין כך חוץ מה' ראשונה שהיא שימוש התיבה וכן תבין מזה קלת שאר שמות הצאים אח"כ הודאי וכו' צסידור החתך ל"ל חסר ו' שהוא שם הפרנסה הטוב וכו' צסידור היודע גימ' המלך והוא שם של כתר להקצ"ה עד כאן מלאתי (פע"ח).

³⁵⁰² היינו בגליון

שעה"כ

שירצה לשאול ולא יותר, ובהכרח יענו ויתנו לו א' מהם. גם יכוין לשם י"ה בקיבוץ וקמץ אשר הם ד' יודין ופתח, שהם בגימ' מ"ו. וזה יכוין בב' אותיות י"ה הרמוזים במלת איה. ולא ידעתי אם זה כתבו מורי ז"ל בתחילת ימיו, אשר עדיין לא נכנס בפרדס החכמה, אלא העתיק זה מספרים אחרים, ולזה דעתי נוטה.

גם מצאתי בסדר מוסף יוה"כ בחזרת הש"ץ בפזמון המתחיל כן, האוחז ביד מדת משפט, הכל מאמינים שהוא אל אמונה, הבוחן ובודק גנזי נסתרות, וכל מאמינים שהוא בוחן כליות, ופזמון זה כתוב אחר קדושת המוסף, וכתוב בחוץ כתיבת מורי ז"ל, האוחז הוא שם בן ד' אותיות ובגימ' כ"ז³⁵⁰³ היוצא מפסוק (&) אוחזה בסנסיניו, הבוחן צריך כך צריך להגיה כך, הבחן, והוא בגימ' אדני, והוא שם מעולה למעלה על ע"א שמות.

הגואל צריך להגיה כך הגאל, והוא בגימ' שם כוז"ו, ט"ל, והוא בגימ' הויה אחד, ובגימ' יד"י די"א, וטובים לגאולה ולישועה.

הדן בא"ת ב"ש צמ"ק, והוא שם של כתר הנק' צורטק.

ההגוי והוא בגימ' אזבוגה ובגימ' דודי, וזמ"ש (&) דודי צת. הודאי, הוא שם המפורש י"ה במילואו יו"ד ה"א, אותיות הודאי. ובאותו שם עלה משה למרום. וכן ודאי הוא בגימ' אהיה. עוד ירצה, כי ודא"י הוא שם קדוש היוצא בר"ת (&) ויברך דוד את ה'. (ק ע"ג)

החותך צריך להגיה החתך, והוא שם המפורש יוצא מפסוק (&) פותח את ידיך, ס"ת הטוב בגימ' והו, והוא שם א' מע"ב שמות היודע, והוא בגימ' המלך, והוא שמו של כתר הקב"ה.

דרושי יום הכיפורים

דרוש א'

דרוש א' ליוה"כ ובו יתבאר מאמר רז"ל שאמרו (&) כל האוכל ושותה בעיוה"כ הרי הוא כאלו התענה ט' וי' כו', וע"ש. הנה למעלה (צב ע"ד) בענין ר"ה בדרוש הנסירה אשר בהמשך עשרת ימי תשובה נתבאר זה באורך.

ועתה צריכין אנו לבאר מה ענין התענית הזה, אשר נצטוו להתענות ביוה"כ בה' מיני עינוים, אכילה ושתיה כו', ונחזור לבאר מאמר רז"ל הנו. דע כי כבר נת"ל בענין ר"ה כנוז, כי כל ימות השנה, ע"י אכילתינו ושתיתינו הגופני, שאנו מברכין עליהם כמה ברכות המוציא וברכת המזון וברכת הנהנין כולם, הנה ע"י הברכות ההם, אנו ממשיכין לז"א ולנוק' רחל בחי' אכילה ושתיה רחיצה סיכה נעילת הסנדל תשמיש המטה מן אימא עילאה³⁵⁰⁴. ואמנם האכילה ושתיה ההם, הם אכילה ושתיה גופנית, נמשך מן היצוניות אימא עילאה. אבל ביוה"כ יש לנוק' דז"א, שהיא רחל, עליו יתירה בב' בחי' שנבאר, אם בענין מציאות עליו האכילה והשתיה כו' בעצמה, ואם בבחי' מקום מוצאם. והטעם הוא, כי עתה ביוה"כ כבר ננסרה רחל לגמרי, וקבלה הדינין מאחוריים דז"א, ע"י ביסוס ומיתוק, ונמשך לה ע"י ז"א עצמו כנ"ל בדרוש הנסירה. ועתה ביוה"כ היא צריכה לקבל מיתוק הדינין מן אימא עילאה עצמה, שלא ע"י ז"א, ולכן היא צריכה עתה לעלות עד אימא עילאה ממש, ומתעלית למעלה מז"א. וכיון שעלתה שם איננה מתפרנסת מן אימא אכילה ושתיה גופנית מחיצוניתה כבתחלה, אבל היא ניזונת מן המקום שאימא עילאה מקבלת וניזונת ורוחצת וסכה ושותה ואוכלת. וכל אותם הה' דברים אכילה ושתיה כו', הראשונים נתבטלו עתה, לפי שהם באים לה ממקום גבוה, ולכן אינם מושגים אלינו במששות, רק

- מאיר הכוונה -

³⁵⁰³ כ"ו (פע"ח).

³⁵⁰⁴ (כי אכילה גי' אדני ע"ה) וגם היא אכילה גופנית מן חילוניות הבינה כנ"ל אך ציוה"כ אנו נותנין לה אכילה ושתיה ושאר דברים מסוד הפנימית לבינה שהם ה' קולות (פע"ח).

שעה"כ

בסוד הבל היוצא מן הפה, ומאותו הבל ניזונת עתה רחל ביוה"כ. ולכן נצטוינו בה' מיני עיניים אלו, שהם, אכילה ושתייה, כי נתבטלו ממנה עתה ביוה"כ, ואינה ניזונת אלא מהבל היוצא מפה עליון, ולכן כנגדם תיקנו ה' תפילות ביוה"כ, כנגד ה' דברים אכילה ושתייה כו'. כי התפלות הם בסוד הבלים היוצאים מן הפה.

וגם לטעם זו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד ביוה"כ בקול רם, כי ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד היא תיקון המלכות³⁵⁰⁵, וכיון שעתה ניזונת מן הקולות הפנימיים, לכן נאמר בקול רם.

גם יש טעם אחר, והוא כי לפי שרחל לוקחת עתה ביוה"כ הה' גבורות שלה ממותקות לצורך פרצופה מיד אימא עילאה עצמה שלא ע"י ז"א כמו שיתבאר לקמן בע"ה, ולכן כנגדם תיקנו ה' עיניים אלו שהם אכילה ושתייה כו', ודבר זה נרמז בס"ה פ' פנחס (דף רלא ע"ב)³⁵⁰⁶.

ונחזור לענין א', כי ע"י ה' תפלות שאנו מתפללים ביוה"כ, אנו ממשיכים אליה ה' בחי' אכילה ושתייה פנימיים, מפנימיות אימא בסוד ה' קולות היוצאות מהפה, בסוד הבל, כדמיון ה' קולות תפילתינו, כי גם אלו ה' בחי' הנז', הם סוד ה' קולות פנימיים, היוצאים מפי אימא, ומשם מקבלת המלכות עתה ה' בחי' אכילה ושתייה כו'. גם בחי' ה' עיניים עצמם הם כנגד ה' קולות אלו, לפי שהתענית נקרא צו"ם, וצום בנימ' קול, כי הוא ממשיך ה' קולות הפנימיים העליונים ע"י ה' צומות אלו מאכילה ושתייה וכו' הגופניים³⁵⁰⁷. גם יובן הענין כפשוטו, כי הנה אלו ה' קולות שנמשכים לה עתה, הם מפנימיות חג"ת נו"ה דאימא, והנה זה עצמו הוא סוד התענית, כנודע מספר הזהר פרשת תרומה (קנ"ג ע"א)³⁵⁰⁸ כי

- מאיר הכוונה -

³⁵⁰⁵ עי' לעיל ק"ש ו.

³⁵⁰⁶ נטלין שופר לאתערא ביה תרועה ותקיעה דינא קשיא ברחמי ושברים דינא קשיא בלא רחמי (ס"א ודינא רפיא ברחמי) וכדין הכי יתערו לעילא לאתערבא דא בדא אמר רעיא מהימנא בהאי אתבסם שטן וקמיט נו"ן מן ושט מה דהוה שטן לפנים תב לאחורא ואתהדר ושט כדבקדמיא בגין דהקול קול יעקב ישראל לית חיליהון באכילה ושתייה כשאר עמין דירתין עלמא דין דחיליהון באכילה ושתייה אלא חיליהון בקול דא דאיהו עלמא דאתי עולם ארוך דאתברי באת יו"ד ובגין דקול שופר מניה נפיק אמרו רבנן אין פוחתין מעשרה שופרות ובאות י' ודאי אתעביד עולם ארוך דאיהו ו' עלמא דאתי ובאת ה' ברא עלמא דין דאיהי ה' זעירא דבה אכילה ושתייה דאורייתא ועוד רזא אחרא בתר דאתגזר גזרה בתרין אתון דאינון ה' ה' תרין בתי דינין מאן יכל לבטלא גזרה דתרווייהו ו' דאת ה"א אימא עלאה י' אב ומה כתיב (&) כל נדר וכל שבועת אסר לענות נפש דאיהי ה' אישה יקימנו ואישה יפרנו ובג"ד צריך לאתערא קלא דאיהו ו' בעשרה שופרות דאינון י' ועקרא דלהון בנשימה אחת כל סימן וסימן בפה דאיהי י' מעשרה:

תרגום: לוקחים שופר לעורר בו תרועה ותקיעה, דין קשה ברחמים, ושברים דין קשה בלי רחמים, (ודין רפה ברחמים) ואז כך יעוררו למעלה להתערב זה בזה. אמר הרועה הנאמן בזה מתמתק השטן ומתקצרת נו"ן מן ושט, מה שהיה שטן מקדם שב לאחוריו, וחזר ושט כבראשונה, משום שהקול קול יעקב. ישראל שאין כחם באכילה ושתייה כשאר האומות שיורשים עולם הזה, שכחם באכילה ושתייה, אלא כחם בקול זה, שהוא עולם הבא, עולם ארוך שנברא באות יו"ד. ומשום שקול שופר ממנו יוצא, אמרו חכמים, אין פוחתין מעשרה שופרות. ובאות י' ודאי נעשה עולם ארוך, שהוא אות ו', עולם הבא. ובאות ה' ברא עולם הזה, שהיא אות ה' קטנה, שבה אכילה ושתייה של התורה. ועוד סוד אחר, אחר שנגזרה גזרה בשתי אותיות, שהם ה' ה', שני בתי דינים, מי יכול לבטל גזרה של שניהם, י' ו', שאות ה"א היא אמא עליונה, י' אב. ומה כתוב "כל נדר וכל שבועת איסור לענות נפש", שהיא ה', "אישה יקימנו ואישה יפרנו", ומשום זה צריך לעורר הקול, שהוא אות ו' בעשרה שופרות, שהם י', והעיקר שלהם בנשימה אחת, כל סימן וסימן בפה, שהיא אות י' מעשרה.

³⁵⁰⁷ כי עה"צ היינו הצינה אין זה לא אכילה ולא שתייה כי צ"א האור הבא אליו נקרא מזון ולחם וסמה י' אכילה אצל למעלה צדינה האור הבא אליה אינה אכילה ומן אור עליון קבא לאימא מאותו אור נוטלת רחל ציה"כ לכן אנו מתענים כי אור זה הוא בחי' קו"ל שכן עולה ענוי וכן עולה לו"ם וכו' (פע"ח).

³⁵⁰⁸ ז"ל: ביומא דתעניתא בר נש מקרב מיכלא ומשתיא לגבי כבדא עלאה ומאי איהו מקרב חלביה ודמיה ורעותיה ההוא כבדא נטיל כלא ברעותא כיון דכלא איהו לגביה נטיל ומקרב כלא

שעה"כ

ביום התענית כל האברים נזונים ממזון שמשלה המוח בהם, נמצא כי ע"י התענית ועננים הה' אלו, נמשכין אליה ה' קולות, ומזונות רוחנים, שהם הה' תפלות מן המוחין אשר בה' קצוות אימא ממש, כמו שיתבאר עניינם לקמן בע"ה.

וז"ס מ"ש הכתוב (&) כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כו', ר"ל כי בשאר ימות השנה, זו"ן נק' אדם, חיים וניזונים ע"י הלחם הגופני, שהוא סוד ג' הויות, העולים בנימ' לחם, כמבואר אצלנו בסוד המוציא לחם מן הארץ בסעודות שבת (&). אבל אינו על הלחם הגופני לבדו, רק בשיתוף מוצא פי ה', שהוא פנימיות ורוחניות, בסוד הבל היוצא מפי ה' המשתתף עמו. וזמ"ש כי לא על הלחם לבדו, והוסיף מלת לבדו, לשלול שאינו לבדו, רק בשיתוף מוצא פי ה'. אבל ביוה"כ, אין בו אכילת לחם, רק מוצא פי הה' קולות הרוחניים (ק' ע"ד) הפנימיים הנז' 3509.

גם רמז באומרו "מוצא", כי הוא אותיות צומ"א, שהוא תרגומו של תענית, כי ע"י התענית, ניזון ממוצא פי ה', שהוא אכילה פנימית ורוחנית, בסוד קו"ל והבל, היוצא מפה העליון כנז'. גם ז"ס מה שאמר הכתוב (&) מקולות מים רבים אדירים משברי ים אדיר במרום ה', כמ"ש בקבלת שבת, כי בפסוק הזה נרמזו בר"ת אמי אבי, ר"ל כי יש קולות עליונים פנימיים, שמהם נזונים או"א. והנה עתה ביוה"כ, גם רחל נוק' דו"א, נזונת משם. והנה קראם קולות מים רבים, לפי שכל אלו הקולות הם סוד נהר פרת, בינה, הכולל כל ד' נהרות, כמ"ש ז"ל (בנורות כה &) 3510. ובנהר זה נכללים כל המים רבים שבד' נהרות. והנה ה"פ קול הוא בנימ' פר"ת, ואעפ"י שנוקבא לבדה היא העולה ביום זה, וניזונת בה' קולות אלו, אבל ז"א אינו עולה, ואינו ניזון מהם, עכ"ז נצטוינו גם אנחנו להתענות כמוה, לפי שלעולם אין לנו שום שפע ומזון מן ז"א אלא באמצעות נוק'. וכיון שעלתה עתה למעלה, אין לנו אכילה ושתייה, ולכן גם הזכרים חייבים בתענית יוה"כ.

ונחזור לענין מאמר הנ"ל כל האוכל ושות' כו', כי בתחלה צריך להשלים תקון נוק' בכל בחינותיה בבחי' החיצונית 3511, כדי שתוכל אח"כ ביוה"כ לקחת הפנימיות. והנה בעיוה"כ צריך להשלים תקון יסוד ומלכות של הנוק' כנ"ל בדרוש הנסירה, כי ב' בחינות אלו נעשות ביום תשיעי, שהוא עיוה"כ, והנה היסוד ומלכות האלו, אשר בה אינם נתקנים אלא בסוד החיצונית, ולכן האדם חייב להרבות ביום זה באכילה ושתייה. משא"כ בשאר הימים, כי בכל יום משאר ימי תשובה, נתקן בו בחי' א' לבד. אבל עתה נתקן ביום זה בחינתו, ובחי' יוה"כ, שהוא בחי' הוד שבה, ננסרת ונתקנת ביום ט'. וגם צריך לתקן בו גם הבחי' הנוגעת ליום עשירי, שהוא יסוד ומלכות שבה, כנודע כי תמיד הם בחיבור כחדא, ואין להפרידם, ולכן שניהם נקראים בחי' א'. ואמנם תקונם ע"י אכילה ושתייה החיצונית, ואם אינו מרבה באכילה ביום זה, לא יתקן, כי אם בחינתו, ויצטרך לאכול ביום עשירי, שהוא יוה"כ, לתקן בחי' שהוא יסוד ומל', כי לא תוכל לעלות ולאכול אכילה ושתייה הפנימיות, עד שתשתלם בבחי' החיצונית.

- מאיר הכוונה -

לקמי לבא דאיהו רב ושליט עליה כיון דלבא נטיל ואתתקף ברעוא מקרב כלא לגבי מוחא דאיהו שליטא עלאה על כל גופא לבתר אהדר כבדא ומפלג חולקין לכל אינון מקורין ושייפין דלתתא תרגום: ביום של תענית אדם מקריב מאכל ומשתה לכבד העליון ומה הוא מקריב חלבו ודמו ורצונו אותו כבד נוטל הכל ברצון כיון שהכל הוא אליו נוטל ומקריב הכל לפני הלב שהוא גדול ושולט עליו כיון שהלב נוטל ומתחזק הרצון מקריב הכל למח שהוא שליט עליון על כל הגוף אחר כך חוזר הכבד ומחלק חלקים לכל אותם מקורות ואיברים שלמטה.

3509 גם התענית נקרא לו"ס ולו"ס גי' קו"ל כי הוא ממשיך הקולות הפנימיים עליונים וז"ס מולא פי ה' ש'עליו יחיה האדם זיה"כ כלבד (פע"ח).

3510

3511 כלי שלה (פע"ח).

שעה"כ

ונמצא כי המרבה באכילה ושתייה ביום ט', ע"י הכונה שלו, וע"י הברכות והמצות שעושה באכילתו ושתייתו הגופני, מתקן בחי' הט' ועשירית, ועי"כ יש בה תיקון לשתוכל לעלות ביוה"כ לאכול ולשתות בחי' הפנימיות, ע"י התענית. ונמצא כי האוכל ושותה בט', גורם לו שיתענה בו, לקבל אכילה ושתייה הפנימיות, והרי הוא כאלו התענה בט', כי אכילת הט', גורם תיקון התענית כנז'.

עוד יש טעם אחר והוא כי ביום זה דעיה"כ נכנסים בנוק' דז"א ב' בחי' החסדים התחתונים, שהם כללות הה' חסדים, ביסוד שבה ובמל' שבה. והנה היסוד הוא בחי' ט', והמלכות בחי' עשירי, ושתייהם נכנסים בט'. וזמ"ש כאלו התענה ט' וי', כי בחי' ב' הימים נתקנו ביום זה ע"י אכילתו ושתייתו ביום זה, וזה יתבאר לקמן בדרוש א' דחג הסוכות וע"ש.

דרושי יום הכיפורים דרוש ב'

על הנז' ביתר שאת. וז"ל, ונחזור לבאר ענין ה' דברים הנז', שהם אכילה ושתייה אשר יש בהם בחי' חיצוניו' ובחי' פנימיות כנ"ל ונתחיל לבאר בתחי' מזון או"א עצמן דע כי כל מזון או"א נק' בשם אכילה ולא שתייה וכל מזון ז"ן נק' בשם שתי' כי מאי' ולמטה הוא סו' המים וכמ"ש בס"ה בפ' ויקרא אכלו לעילא ודא אינון או"א דלא מתפר' לעלמין שתו ושכרו דודים לתתא ז"ן ודא אינון דודים לזמנים ולפרקים ואמנם אכילת או"א נחלק' לב' אכילות ושתיית ז"ן ג"כ נחלק' לב' שתיות וזה ענין ב' אכילות או"א הנה שתייה נמשכו' אל או"א מן פה דא"א אבל יש בזה חילוק כי יש אכיל' לג"ר דאו"א ויש אכילה לז"ת שבהם והנה אכילה העליונה נמשכת מן עת"י המתלבש תוך גולגלת' דא"א ומשם נמשכת אכיל' ומזון למטה עד הפה דא"א דרך פנימיותו ואח"כ יוצא מן הפה ולחוץ כי מרוב הארתו אינינו יכול להיות מוגבל ומצומצם בתוך פנימיותו ולכן יוצא מפיו בסוד הבל היוצא מן הפה יורד ונמשך דרך הדיקנא ולמטה עד פה דאו"א והוא שם בסוד אור מקיף להם כי כל הבל הוא סוד אור המקיף כנודע ומן אור המקיף הזה שואבים ושואפים מזונם או"א והוא מזון לג' עליונות שבהם שהוא סוד שאיפה בלבד ולא אכילה עוד יש אכילה ב' נמשכת ממוחין דא"א עצמו עד פיו עצמו דא"א ומשם יורד גם כן בפנימיותו דרך הגרון אשר שם הוא מקום כתר או"א כנודע ודרך מוחין (קא ע"א) שלהם יורד משם ומתפשט עד פיהם דאו"א עצמם ואז יורד בפנימיותם דרך הגרון שלהם עצמם עד הו"ק שלהם עצמם והוא מזון אל הו"ק שלהם וזו האכילה הב' היא סוד הה' קולות הפנימים שאמרנו למעלה שמהם ניזונת נוק' דז"א ביוה"כ כי נמשך לה מזה האכילה אשר תוך פנימיות חג"ת ונ"ה של אי' כנ"ל וזה ענין ב' שתיות ז"ן כי הנה מן אימא עילאה נמשכין להם ב' שתיו' אלו ע"ד הנ"ל בב' האכילו' והשתיה הא' היא לצורך ג"ר דז"ן והיא מן האכילה הב' דאימא ממה שיורד אליה מלמעל' מן א"א דרך המוחין שלה עד הפה שלה והנה יורד דרך הגרון שלה בפנים וממנו ניזונים ג"ר דז"ן והשתיה הב' נמשכת ממוחין דאימא עצמה ויורדת עד הפה שלה עצמה ואז יוצא מפיה לחוץ ויורד עד ו"ק דז"ן וניזונת ממנו והנה יש שינוי באלו הב' השתיות מב' האכילו' כי שם האכילה ראשונה העליונה יצתה מוחין לפה דא"א והב' נכנסת דרך פנימיו' אבל השתי' הא' נכנסת דרך פנימיות אי' תוך גרונה ולא יצתה חוץ לפיה והשתיה הב' יצתה דרך פיו לחוץ והענין הוא לפי שא"א הכל הוא רחמים והאכילה הא' יצתה דרך פיו דא"א לפי שהוא הארה גדולה ואינה נגבלת בתוכו ולכן יצתה חוץ לפיו אבל האכילה הב' שהיתה מבחי' המוחין שלו עצמו היה בה יכולת ליכנס בפנימיותו אבל ענין השתי' שהם מאי' דינין מתערין מינה (זהו ח"א ר"כ ע"ב) לכן השתי' הא' הנמשכת ממנו דא"א לצורך אכילה הב' שלה הם רחמים והם מים מתוקים ואף אם יכנסו דרך גרונה ויתערבו בגופה אינם נעשים מים מלוחים אבל השתי' הב' הנמשכת ממוחין דאימא עצמה אשר דינין מתערין מינה הנה להיותם ממנה הם מים מלוחים קצת בסו' הדינין ואם

שעה"כ

יכנסו דרך פנימיו הגרון שלה ויעברו בכל גופה למטה יתוספו הדינין בהם ויהיה מים מלוחים ומרים ולכן הם יוצאי דרך הפה שלה ולחון והוא בסו' המים המוציא האדם בבחי' הרוק והנה רוק הוא בחי' ב' האותיו ש"ו משופר והנה למטה יתבאר כי ענין השתי' נמשך מט' יודין שיש בד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ומן ה' יודין שיש בג' אהיה דיודין דאלפין דההין סך כולם י"ד יודין ואם תצרף י"ד יודין אלו עם רוק הנז' שהוא שני אותיות ש"ו משופר יהיה בגימ' ש"ך דינין ע"ד מ"ש בדרוש השופר כי ש"ו עם היד האוחז' בשופר הם ש"ך ניצוצי הדין ולכן הם מים מלוחים ולא מרים והענין הוא כי אע"פ שי"ד יודין הנז' הט' מהם הם היות והם רחמים עכ"ז כאשר מתערבים בג' מלויי אהיה שבכינה שהם דינים אז נמלחים ונעשים מים מלוחים ולא מרים כי הם ג"כ מבחינת ד' הויו' אבל צריך שתדע כי הויה דב"ן הוא מים מרים אבל ג' הויות ראשונות ע"ב ס"ג מ"ה בהתערבם עם ג' מילויי אהיה נעשים מלוחי לפי שהויה דע"ב הוא רחמים כי היא בחכמה והיא מים מתוקי והויו' דס"ג ומ"ה שהם מן הבינה ולמטה הם מרים אבל לא כמו ההויה דב"ן שהיא מים מרים לרוב דינין שבה ולכן בהצטרף הויה דע"ב שהם מים מתוקים עם ההויה דס"ג ומ"ה יתמוזגו כולם יחד ויהיו כולם שלשתם מים מלוחים אבל לא מרים כי הויה דע"ב יסיר מרירותם ולכן מלח הוא בגימ' שלש' היות שהם ע"ב ס"ג מ"ה כנו' והנה כיון שהם מים מלוחים אם יכנסו דרך הגרון שלה בוק תחתונות שלה יחזרו להיות מים מרים ולכן יוצאים דרך פיה לחו' כדי שלא יתמררו ולא עוד אלא שאדרבה הם נעשים עתה מים מתוקי והוא כי בעת צאתם מן הפה ועוברים דרך השפתי' אשר שם אותיות בומף שהם ד' מילויי ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בגימ' קכ"ח כמנין בומ"ף והם היות לבדם בלתי עירוב שמו' אהיה שהם דינין ולכן הם מים מתוקים ולכן בעבור המים המלוחים הא' דרך השפתיים נמתקים ע"י אותיות בומ"ף שהם מתוקים וכבר ביארנו כיצא בזה ענין השפתיים בדרוש השופר וע"ש והרי נתבאר היטב ב' אכילות או"א וב' שתיות זו"ן והנה אעפ"י שביארנו כי אין לזו"ן רק בחי' שתי' עכ"ז זהו בערך אכיל' או"א אבל גם בזו"ן יש בהם בחי' אכילה כמ"ש בע"ה

דרושי יום הכיפורים דרוש ג'

על הנז' ונבאר עתה ה' בחינות אכילה ושתייה ורחיצה וסיכה כו' הבאים לזו"ן מאימא עילאה ואח"כ נבאר ה' קולות הפנימיים הנ"ל וזה ענין החיצוניות אכילה הנה בדברינו אלה יתבאר מאמר הסבא פ' משפטים בפ' שארה כסות' ועונתה כו' דע כי באימא עילאה יש בה הויה א' בנקו' אלקים הכולל את כולה כזה יהוה ויוצאי ממנו (קא ע"ב) ד' שמו' של אהי"ה באופן זה אהי"ה דיודין ביו"ד ואהי"ה דיודין בהא א' ואהי"ה דאלפין בוא"ו ואהי"ה דההי"ן בה"א אחרונה ואמנם האכילה דז"א כבר נתבאר לעיל שנמשכת ממוח אי' עצמ' ונמצא כי מן יו"ד של ההויה הנז' אשר בראשה ובמוחין שלה אשר שם הוא אהי"ה דיודי"ן משם יוצא אהי"ה דיודי"ן הב' הרמוז באות ה' ראשו' והוא המתפשט למטה עד החסד שם נעשה בחי' אכיל' כמו שיתבאר והנה נת' בשער הדרושי' כי אי אפשר שיתפשט ויתלבש אור הא"ס בשום א' מהי' ספי' אלא עד שיתלבש תחילה אור החכמה בהם ואז אור א"ס מתלבש בתוך החכמה ומתפשט בתוך הספי' וז"ס (תהלים קד כד) כולם בחכמה עשית וכעד"ז אין שום א' מהו"ק חג"ת נה"י יכול להתלבש בו אור הא"ס אם לא שיתלבש בהם בתחילה אור החס' וז"ס יומם יצוה ה' חסדו כי החסד נק' יומא יומא דכליל כולוהו שיתא יומין שהם ו"ק ונמצא שבתחי' מתפשט אור החסד בתוך ו' ספי' תחתו' דאצילות ובתוך החסד מתלבש אור החכמה ובתוך החכמה מתלבש אור א"ס אבל הבינ' אין מתלבש בתוכ' א"ס אלא ע"י אור החכמה בלבד והרי זה דרך כללו' הי"ס דאצילות וכעד"ז הוא בכל הפרטי' ונמצא כי החסד שבאב' הוא מתלבש ומתפשט בכל י"ס דאימא וע"י מתפשט השפע בכולהו והחסד דאימא מתפשט בכל י"ס דז"א ובאמצעות מתפשט השפע בכולו והחסד דז"א מתפשט בכל הי"ס דנוק' ע"ד הנז'

שעה"כ

וטעם הדבר הוא לפי שכל מיני שפע ברדתם למטה הם משתנים משא"כ החסד שהוא נקרא אור קדמא' שהוא מאיר מסוף העולם ועד סופו ואינו ניתש כחו ואינו מתעבה ומשתנה וכל כך אורו גדול למטה כמו בהיותו למע' ולכן אין שום שפע יורד למטה עד שיתלבש בו בחסד ואז יורד למטה ונבאר עתה החסד דאבא המתפשט בא' הנה החסד של אבא הוא הוי"ה דע"ב דיודי"ן שהו' בגימ' חסד ושם אהי"ה דמילוי יודי"ן הב' היוצא מאות ה' ראשונה דהוי"ה שבא"י כנ"ל הנה הוא מתלבש בזה החסד דאבא ואז שניה' יורדים למטה להשפיע בחי' האכ"י כמ"ש ואל תתמה איך שם אהיה דאימא מתלבש תוך החסד דאבא כי הנה שם אהיה זה הוא למעל' ברישא דאימא אבל החסד דאבא הוא א' מו"ק תחתו' שבו והנה או"א שוין כחדא נפקין וכחדא שריין ולא מתפרשין לעלמין וא"כ ודאי שיותר יהיה מעול' שם אהי"ה הב' הזה מן הוי"ה דע"ב דחסד דאבא ולכן הוא מתלבש בתוכו והוא סוד מ"ש באברהם והוא עומד עליהם תחת העיץ ויאכלו כי אברהם הוא החסד הנז' שבאבא והנה העיץ הוא אהי"ה הב' דיודי"ן דאימא שהוא בגימ' ע"ץ ואברהם הנז' הוא למטה מבחי' אהיה וזהו תחת העיץ כי לכן אהיה מתלב' תוך החסד הנז' ובהיותם מלוכשים כך אז נמשכת האכ"י והשפע למטה וזהו מ"ש ויאכלו והנה אלו היו מלאכים ונודע כי מאכלם הוא מן העליון כמ"ש הכתוב לחם אבירים אכל איש לחם שמלאכי השרת ניזונים ממנו והנה אכילת המן הזה נרמז בב' שמות הנז' עצמם שהם בהוי"ה דחסד דאבא ובאהיה דאימא כי הנה יש בהם ז' יודין וא' של אהי"ה שצורה ב' יודין וז' כזה א' הרי הם ט' יודין כמנין מ"ן ודע כי אלו הז' יודי"ן שבב' שמות אלו הם בחי' ז' נקודות שיש בשם הוי"ה בניקו' אלקים הכוללת כל י"ס דאימא והם שבא סגול חירק חולם והם ז' נקו' וז"ס מאמר הסבא הנ"ל כי שארה היא הוי"ה בניקו' אלקים הנמשך מן עלמא דאתי ונודע כי שארה היא האכילה הנרמזת בט' יודין הנז' ואלו נמשכין ויורדין עד החסד דאימא אשר שם בחי' האכילה כמ"ש והנה כיון שז' נקודות אלקים הם הז' יודין הנז' שהם סוד האכילה ונקרא שאר' גם שם אלקים בעצמו צריך שיהיה רמוז באכיל' זו הנק' שארה כיון שכל המזון הזה הוא מא"י א"כ היא בחי' גבו' הנק' אלקים והנה ש' של שארה הוא אלקים במילוי יודין העולה בגימ' ש' וכללו' שם אלקים הוא א' של שאר' ואלקים בריבוע הפשוט הוא בגימ' ר' של שאר' והי' אותיות של שם אלקים הם ה' של שאר' גם ידעת כי שאר' הוא באימא בסוד אשר ה' כמ"ש בס"ה בסוד אשר הוצאתיך מארץ מצרים וכמ"ש בע"ה והנה נת' כי המזון הזה הנק' שארה יורד ונמשך עד החסד שבאימא ונודע כי ז' שמות של שם בן מ"ב הם בז"ת דאימא ונמצא כי שם אבגית"צ הוא בחסד והוא בגימ' שארה לרמוז כי המזון הוא בחסד דאימא גם נודע כי שם של מ"ב יוצא מן מ"ב אותיות ראשונות מן בראשית עד ב' של ובוהו בחילוף אלפא ביתא ונמצא כי שם אבגית"ץ יוצא מתיבת (קא ע"ג) בראשית שהוא אותיות שאר בית ר"ל מזון דאימא הנק' בית בסוד בראשית בית ראשית נקוד' בהיכליה גם האימא נק' ה' ראשונה וזהו שארה שאר ה' נמצא כי שאר' ושאר בית משפט א' להם והרי נמצא כי המזון נרמז במלת בראשית כנז' ויורדין בחסד של אימא הנק' ברא וזהו בראשית ברא והנה נת"ל כי אלו הה' דברים אכילה כו' הם מחיצוני' הבינה כי הה' קולו' הם נמשכי' מפנימיו' והנה אכ"י שאנו עוסקים בה היא מבחי' החיצוניות ואמנם חיצוניות דאימא דחסד שבה הם ב' שמות הוי"ה דההי"ן ואהי"ה דההי"ן העולה קנ"א והנה ב"ן וקנ"א הם בגימ' בר"א הרי כי ברא הוא בחסד דאימא כנ"ל ואל תתמה איך ב' שמות אלו הם בחיצוניות דחסד דאימא כי הנה נודע שהחסד דכורא גניז בפומא דאמה יסוד שבו וכן החסד דנוק' גניז ביסוד שלה ולכן הוי"ה דב"ן שהוא סוד מ"ן שביסוד שלה צריך שיהיה שרשם בחסד שבה כי משם נמשכי' ביסוד שבה גם ענין אהי"ה דההי"ן נרמז בפסוק כי ה' אלקיך אש אוכלה הוא אל קנ"א הרי כי הבינה הנק' אש החסד שבה הנק' אל הוא קנ"א שהוא אהי"ה דההי"ן ואחר שירדו המזונות בחסד שבה הנק' ברא אז נעש'

שעה"כ

בבחי' אלקים שהוא מ"ש במלת שארה איך בו רמוז שם אלקים בכל בחינותיו וזהו בראשית ברא אלקים

והנה ע"ד מ"ש כי האכילה היא נק' מ"ן ונקרא שארה והו' בחי' מ' יודין הנ"ל שבחסד דאבא ובאהיה דאימא ועד"ו צריך שנבאר כל בחי' אלו בבחי' הפה והשינים שבפה דאימא הטוחנים המן הזה

ובשער מאמרי הרשב"י זיע"א פ' משפטי כתב וז"ל ושם ביארנו שארה אבל כסותה לא ביארתייה שם והנה עניינה הוא שם ס"ג שבבינה שבו ג' יודין ואלף שהוא שם ייאי שהיא בגימ' אל מן אלוה אשר באל זו מתתכסים ז"ן הנק' ו"ה מן שם אלוה וזהו אלוה אל ו"ה כנדרש פ' לך לך ע"כ

דע כי אלף דאהיה היא בחי' הפה והשיניים של אימא והענין הוא כי כדוגמת אות י' של ההוי"ה דאבא היא ממש אות א' של אהי"ה שבבינה ולכן הא' צורתה יו"ד כזה א' והנה נודע כי מן ב' אותיות וד שבמילוי אות יוד דאבא נעשית אימא שהי' ה' ד' על ו' ומה שהיה תחילה וי"ד נעשה ד"ו ונמצא כי בציור יוד זו נכללו אלו האותיות יוד וד שהם בגימ' ל' ואמנם צריכין שיהיו בציור א' של אהי"ה ג"כ באופן זה יו למעלה וד"ד למטה כי ב' הווי"ן יחד באמצע וב' הדלתין מחוברות יחד למטה והרי איך כולם נכללים בציור אות אלף זו כזו הצורה א' ואלו הם סוד ל' שיניים אשר בתוך פה דאימא ולפי שאלו המזונות נמשכו באימא מן החסד דאבא כנ"ל ולא מלמעלה ממנו לכן אין בה רק ל' שיניים כי משפטם היה ראוי בה להיות ל"ב שיניים וב' השיניים שחסרו ממנה הם כנגד חו"ב דאבא שחסרו ממנה אבל עכ"ז אלו הב' שיניים נעשים ע"י כללות הכל והוא כי הנה נת' כי זה האלף של אהי"ה וצורתה יוד וד והנה ג' אותיות יו"ד הם ציור א' וב' אותיות וד' הם ציור ה' הרי ב' אותיות אה נעשים מציור הנו' באות א' דאהי"ה ואלו הם תשלו' ב' שיניים החסרים כנו' גם אלו הם ב' אותיות ראשו' דאהי"ה גם אלו הם ב' אותיות אה מן שארה והנה נתבאר לעיל כי ב' הדלתין כלולות בצורת ד' שבאלף דאהי"ה אבל אות ו' שבציור אות א' דאהי"ה נחלקת לב' ווי"ן א' למעל' בשינים העליונים וא' למטה בשיניים התחתונים והנה אם תצרף ד' זו הנוספת עם ג' אותיות יוד של ציור א' דאהיה שהם ציור אלף א' יהיו ב' אותיות א"ד מן אדנ"י גם ב' ווי"ן שיש בציור אות א' דאהי"ה כנו' הנה הראשונה היא עולה למנין ס' לפי שהיא מחוברת וסמוכה לאו' י' עילאה דציור אות א' וי' פעמים ו' הם ס' אבל ו' השניה היא בחשבון ו' והוא סוד ששים ושש ו' עילאה ו' תתאה כנודע והרי הוא בגימ' אדנ"י עם הכולל גם הוא בגימ' אכילה גם הב' דלתין הנו' אם תחבר' ותצייר בציורם סתום כזה הנה היא מ' דמנצפך ואם תשים הב' ווי"ן הנ"ל זו על גבי זו יהיה ציור ו' פשוטה דמנצפך והרי הוא סוד המ"ן הנ"ל שהוא ענין האכילה עצמה כנ"ל ונמצא כי ציור אות א' דאהיה בציור יוד וד כנ"ל עם הציור של ב' אותיות אה הנעשה מהם כנ"ל הנה כל זה היא בחי' ל"ב השינים שבפה דאימא כי אותיות י"ו הם י"ו שינים העליונים ואותיות ודד הם בגימ' י"ד ועם ב' אותיות א"ה שהם ב' הם י"ו שינים התחתונים וכבר נתבאר כי ציור יו"ד דו של אות אלף דאהי"ה הם ציור ב' אותיות אה מן שארה והם {קא ע"ד} בשיניים של פה דאימא נשאר ב' אותיות ש"ר מן שאר"ה שהם בב' החניכיים שבהם נתל' שרשי השיני' כנ"ל בדרוש השופר והנה שם ביארנו כי ב' החניכ' הם ב' שמות אלקים אלקים והנה בזה ית' מאמר ספ' הזוהר בפ' שמות דף מ' ע"א וז"ל ממעונות אריות דא אינון שיני' מהררי נמרים דא אינון שפוון והענין הוא כי החניכ' העליוני' הם שם אלקים בריבועו העול' בגימ' ר' ועם י"ו שיני' העליוני' התקועי' בהם הם רי"ו כמנין ארי"ה וכן למטה החניכ' התחתונים הם שם אלקים בריבועו העולה ר' ועם י"ו שינים התחתונים התקועים שם הרי רי"ו ב' כמנין ארי"ה והרי כי בחי' השיני' והחניכ' הם בחי' ב' אריות וזהו ממעונות אריות דא אינון שיני' ואמנם להבין איך ב' אותיות ש"ר מן שארה הם ב' החניכיים צריך שנבאר באופן אחר והוא כי החניכ' העליונים הם שם אלקים במילוי יודי"ן העולה בגימ' ש' של שאר והחניכ' התחתונים הם

שעה"כ

שם אלקים בריבועו העולה כמנין ר' של שארה וכדי ליישב ב' דרושי' אלו צריכין אנו לבאר ענינם יותר והוא כי למע' יש בחי' ש' באופן זה כי הרי"ו שבה' מקומם בחניכי' העליוני' וכנגד' רי"ו ב' בחניכי' התחתונים מריבוע אלקים עם י"ו שיניי' והרי יצדק מאמר הזו' על ממעונות אריות ואמנם הפ"ד החסר' על הרי"ו שבחניכי' העליונים לתשלו' ש' הם בחי' אותיות אחע"ה שבגרון לפי שמן החניכי' שהם קצה וסוף החיך שהוא חכמ' נמשכי' אחע"ה אלו אל הגרון שהוא בינה ונמצא כי נשארו רי"ו לבד בחניכיים העליונים כמספר הרי"ו שבחניכיים התחתונים והנה עדיין לא נשלם החשבון היטב כי הנה החניכיים התחתונים הם ר' עם י"ו שיניים הם רי"ו אבל בחניכי' העליוני' יש רי"ו מלבד י"ו שיניים העליונים ועמהם הם רל"ב אבל הענין הוא כי כל הל"ב שיניים הם כנגד ל"ב נתיבות חכמ' ולכן יש שם שם אלקים בריבועו העול' ר' ועוד יש שם כללות ושרש כל ל"ב שיניים ואח"כ נחלקים וחצים שהם י"ו נשארים למעלה בחכמה וחצים י"ו התחתו' יורדים למטה בבינה עוד טעם אחר כי הנה חניכיים העליונים הם בחכמ' לפי שהם בסיום החיך העליון שהוא חכמה כנ"ל ולכן יש שם בחי' רל"ב כנגד ד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן העולים רל"ב כי שורש ארבעתם הם בחכמה אבל בחניכיים התחתונים שהוא בחיך התחתון שהוא בינה והם סמוכי' אל הגרון לכן הם בבינה ואין שם רק חצים שהם י"ו שיניים התחתונים והרי נתבאר בחי' האכילה הנקרא שארה ונתבאר מאמר הסבא בענין שארה

ונבאר ענין השתי' וצריכין אנו להודיעך אעפ"י שאינן רק ה' עינויים ואם נמנה השתי' הם ו' הטעם הוא כי שתי' בכלל אכילה וא"כ אינם רק ה' עינויים ועתה נבאר איך אכילה ושתי' ממקור א' הם באים אלא שהאכילה מעולה מן השתי' כמ"ש הנה נתבאר לעיל כי האכילה היא בחי' ז' יודין שיש בהויה דע"ב דחסד דאבא ובשם אהיה הב' שבראש אימא ועוד א' דאהיה הוא ציור ב' יודין וו' הרי הם ט' יודין כמנין מ"ג דמנצפך והוא אכילת המן והנה אותיות מ"ן ג"כ בנימ' מים שהם השתי' והרי כי אכילה ושתי' הם מבחי' ט' יודין הנו' גם ז' היודין הראשונים שבב' שמות הנו' הם בנימ' יין שהוא ענין השתי' ועם היות כי שניהם מבחי' ז' יודין הם עכ"ז לא אמרו"ל אכילה בכלל שתי' אלא שתי' בכלל אכילה לפי שהאותיות מ"ן הרמוזים באכיל' הם יותר כפשטם שהם אות מ' ד' יודין דהויה דע"ב ואות נון ה' יודין דאהיה וגם שהרי אותיות מ"ג הם כסדרן מ' קודם לנ' כי הויה קודמת לאהיה אבל אותיות מים שהם השתי' אינם כסדרן ואינם מחולקות בבחי' הנו' ולזה אמרו כי השתי' טפילה בכלל האכילה והאכילה היא העיקרית

ונבאר השינוי שיש בין האכילה והשתי' כי עם היות ששתי' באות ממקור א' עכ"ז האכילה היא גבוה במדרגתה מן השתי' כי האכילה מן הט' יודין שבשני השמות הנו' שהם עליונים וכמו שנתבאר לעיל אבל השתי' היא מכל כללות ההויות ואהיה כי הנה הד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם בנימ' רל"ב וג' שמות אהיה דיודין דאלפין וההין הם בנימ' תנ"ה והנה רל"ב ותנ"ה הם בנימ' תרפ"ז כמנין שתי' ועדיין חסרים כ"ח אבל ענינם הוא כי האכילה נטחנת ע"י השיניים ושם הוא נטעמת אבל השתי' שאינה נטחנת ע"י השיניים אינה נטעמת עד הגיע בחיך שהוא אותיות כ"ח ואז נשלמו הכח עם תרפ"ז ונעשית וקב ע"א} שתי' ולכן עם היות האכילה והשתי' ענין א' כנו' עכ"ז האכילה שהיא נטחנת ע"י השיניים נמתקת ע"י התדקדקותה כנו"ל שהדינין מתפורים ואינם מתחברים ועי"כ נחלש כחם אבל השתי' שאינה נטחנת ע"י השיניים אינה נמתקת עד שתגיע בשפתי' ושם נמתק' ע"י אותיות בומ"ף אשר שם שחשבונם הוא קכ"ח שהם ד' מילוי ההויות לבדם שהם רחמים והמים המלוחים שהם ההויות שנתערבו עם אהי"ה שבאימא שהם דינים נעשים מים מתוקים כנ"ל בענין ב' אכילות וב' שתי' שבאו"א והווי' בתחילת הדרוש עוד נרחיב הביאור במלת שתי' הנה אות ת' היא בחיך העליון ואות ש' בחיך התחתון ואות י' למעלה ואות ה' למטה ונבאר תחילה ב' אותיות שת הנה חיך העליון הוא חכמה ולכן יש בו אות ת' לפי שבחכמה יש כללות כל הד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם בנימ' רל"ב כנ"ל בענין

שעה"כ

האכילה גם יש בחיך לפי שהוא בחכמה ב' בחי' אחע"ה שהם אחע"ה בחכמה ואחע"ה בינה ושניהם נכללים בחכמה כי היא העליונה ואח"כ אחע"ה האחר יורד אל הבינה שהוא בגרון בגימ' ב' פעמים אחע"ה הם בגימ' קס"ח ועם רל"ב הנז' הרי הם בגימ' ת' של שתיה ולהיות כי אותיו' אחע"ה הם אותיות גרונות שאינם נטחנות ע"י השינים כי הם דקות ורוחניות כדוגמת השתיה שאינה נטחנת בשינים לכן הם נכנסים בחשבון ת' של השתיה כנ"ל אבל חיך התחתון שהוא בינה יש בה ש' של שתיה והוא ג' אהיה דיודין ואלפין וההין העולים בגימ' תנ"ה והש' הם כאן והקנ"ה היתירים הם יורדים למטה ומשם נעשים בחי' הקנ"ה ונמשך עד הריאה אשר הוא שואב השתי' והמשקין כנז' בדברי רז"ל ואין הכונה שהמשקין נכנסים בתוכו אלא ששואב דרך שאיבה מתיצונותו המים היורדים דרך הושט המחובר לו ע"י תום הריאה ונשיבתו ואז נמשכת שאיבת השתי' והיא עד הריאה השואבת כל מיני משקין גם ב' אותיות יה הם בחיך עליון וחיך תחתון כי הנה בחיך העליון שהוא חכמה יש בו כל ד' הויות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שבהם ט' יודין העולים בגימ' מים כנ"ל ואם תחבר עמהם אות י' של שתיה יהיה ימים ובחיך התחתון שהיא בינה יש בה ג' שמות אהיה הנז' העולים תנ"ה ובהם ה' יודין והנה אם תשים אות ה' של השתיה עמהם יהיו עשרה יודין לפי שאות הה' היא אות ה' מאלקים דיודין לפי שכל בחי' מים נק' גבורות גשמים והם דינים דאלקים וה' זו מצטרפת עם היו"ד ונעשה ה"פ יוד שהוא נו"ן והם ה' יודין ועם ה' יודין הנז' יהיה עשרה יודין העולים בגימ' ימים והנה נמצא ב"פ ימים א' בחיך עליון חכמה מים זכרים וא' בחיך תחתון בינה מ"נ והלשון הוא הרקיע המבדיל בין מים למים ונמצא כי המים העליונים הזכרי' הם ט' יודין שבד' ההויות שבחכמה והמים התחתונים הנקבות הם היודין שבג' שמות אהיה כנ"ל וז"ס ויהי מבדיל בין מים למים כי ויהי הוא בגימ' שם א"ל היוצא מאהיה הא' שבכלם שהוא המילוי יודין אשר בו ג' יודין ואלף כנודע ולכן נרמז תחילה במלת ויהי כי ממנו התחלת מ"ג ואהיה אחרון שבהם שהוא המילוי דההין העולי' בגימ' קנ"א נרמז אח"כ במ"ש ולמקוה המים קרא ימ' כי מקוה הוא בגימ' קנ"א כי זה האהיה דההין הוא אחרון לכלם ומקום שלהם שבו נקוים כולם ודע כי מבחי' ימים שבחיך העליון כנז' הנה הוא נחלק ב"פ י"ם ומהם נעשה אח"כ חכמה ובינה דז"א כי החכמ' נקר' י"ם והבינה נקר' מי ומן ימים הנקבות שבחיך התחתון שגם הם נחלקי' לב"פ ים ים מהם נעשו חכמה ובינה דנוק' דז"א ע"ד הנז' והרי ביארנו ענין אכילה ושתיה בדרך ארוכה ואמנם תשלו' הה' דברים לא ביאר לי מורי ז"ל אלא דרך קצרה וזה עניינם ונתחיל בתשמיש המטה יען כי בו נתבאר תשלום המאמר הנ"ל סבא דמשפטים ואמר שם כי עונתה איהו ה' צבאות כו' והענין הוא כי טיפת הזווג אינה כמו האכילה שלא נמשכת אלא מהוי"ה דע"ב ואהיה דיודין שבהם ט' יודין כנ"ל אבל טיפת הזווג נמשכת מכלם והוא כי הנה נתבאר בתחי' הדרוש כי ד' שמות של אהיה נכללין בד' אותיות הויה בניקוד אלקים שבאימא ב' אהיה הראשו' במילוי יודין וג' דאלפין וד' דההין והנה אהיה הא' דיודין בהתחברו עם הויה דע"ב דיודין יהיה בהם ז' יודין כמנין ע' של עונתה וג' אהי"ה האחרו' הם בגימ' ג' אותיות נת"ה {קב ע"ב} של ענתה כי ענתה הוא בגימ' ה' צבאות והענין הוא כי ג' מילויי אהיה הנז' שבנה"י דאימא כנודע אצלנו בסוד חותם בתוך חותם בדרוש הצלם דליל הושענא רבה ונודע כי הזווג נמשך מנה"י הנק' ה' צבאות ועוד כי כשנמשכין הויה דע"ב ואהיה דיודין העליונים למטה בנה"י דאימא ואז יושלם בחי' ענתה הנז' שהוא בגימ' ה' צבאו' והנה כמו שיש זווג ועונה באימא כן יש עונה בנוק' דז"א והנה ב"פ ענתה הם בגימ' תשמיש המטה עוד ירצה כי ב' עונות וזווגים הם זווג אבא עם אי' זווג ז"א עם נוק' וכשיש למעלה ב' עונות אלו שהם בגימ' תשמיש אז יש תשמיש למטה בתחתונים אבל ביוה"כ שאין תשמיש שלם למעלה רק הציו והוא זווג או"א לבד בעבור כי רחל עלתה למעלה עם אימא כנז' אז גם התחתונים אסורים בתשמיש המטה

שעה"כ

סיכה היא כלולה מאכילה ושתייה וכמ"ש במשנה מניין לסיכה שהיא כשתיה ביוה"כ שנאמר וכשמן בעצמותיו והענין הוא כי הנה האכילה והשתייה הם אותיות מ"ן כנו' וגם הסיכה נמשכת משם ואם תחבר תמורת הויה שהוא מצפ"ן העולה בנימ' ש' עם אותיות מ"ן יהיה שמן וזמ"ש וכשמן בעצמותיו

רחיצה הוא שם אהיה דיודין ודההין שעולים בנימ' רחיצה עם הכולל והענין הוא כי אהיה דההין הוא בנימטריא מקו"ה כנ"ל ושם אהיה דיודין הם המים הנקוים בתוך המקוה כי כל בחי' מים הם ממילוי יודין כנ"ל ושניהם בנימ' רחיצה גם רחיצה היא בנימטריא שדי עם הכולל

נעילת הסנדל נעל בנימ' הוא אהיה דההין גם סנדל הוא בנימ' אהיה דאלפין גם סנדל הוא בנימ' קמ"ד והוא אחוריים מלאים דהויה דב"ן דההין לא שמעתי תשלום הדרו' הזה

דרושי יום הכיפורים דרוש ד'

בענין התפילות דיוה"כ הנה למעלה בענין ר"ה ולמטה בענין חג הסוכות נתבאר ענין זה בארוכה האמנם קיצור הדברים הוא כי בר"ה ועד יוה"כ הוא בחי' שמאלו תחת לראשי וממוצאי יוה"כ עד ח' חג עצרת הוא וימינו תחבני ובה' עצרת הוא הזווג כי במ' ימי תשובה נשלמה הנסירה כמו שנת"ל בדרוש כל האוכל ושותה במ' כו' בענין דרוש הנסירה כי בערב יוה"כ ננסר הוד ויסוד ומלכות דנוקבע ובעת הנסירה ניתנין כל הדינין שבאחורי ז"א בנוק' ואח"כ שמאלו דז"א מתקבץ למתק דיני האחוריים אשר בה כי אין הדינין נמתקין אלא ע"י מקורם ושרשם והנה ביוה"כ צריכה נוקבא [זו"ן דנקודה המישית] דז"א אחר שכבר נגמר נסירת' לעלות עד אימא עילאה להתעטר ולהתקשט שם בקישוטין כנודע ואז לוקחת הה"ג מנצפ"ך מן אימא עצמה שלא ע"י ז"א ולוקחת ע"י ה' עינויים הנז' מאכילה ושתייה כו' וע"י ה' קולות דה' תפלות דיוה"כ כנ"ל באורך ונלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי לכן נקרא כפור שהם אותיות כ"ו פ"ר כי הז"א הוא שם הו"יה שהוא בנימ' כ"ו ונוק' לוקחת ה' גבורות מנצפ"ך העולים בנימ' פ"ר ונמצא כי הארה שמקבלים זו"ן ביום כפור הוא כ"ו פ"ר כי הנה כו' הנזכר במלואו הוא כ"פ ו"ו והוא בנימ' יב"ק ופ"ר הוא בנימ' מנצפ"ך והענין הוא כי כל בחי' אלו מקבלת עתה ביום זה מלכות נוק' דז"א מאמא עילאה עצמה שלא ע"י ז"א בעלה והיותו נקרא יוה"כ בלשון רבים הוא הענין רחל נוק' דז"א העולה ביום זה עד אימא עילאה עצמה כנזכר ומתחברת שתיהן והנה אעפ"י שה' מיני גבורות מנצפ"ך שלוקח' מאימא עילאה אינו רק אחר תפלת הנעילה בסוד החתימה כמ"ש שם עכ"ז [מתחילת יוה"כ] מתחלת הנוק' לעלות עלייה אחר עלייה ותכלית כוונתה הוא לקחת הה"ג מנצפ"ך מאימא ואמנם מדריגת עלייתה הם כסדר ה' תפלות של יוה"כ וזה ביאורם

הנה בליל יוה"כ עולה רחל נוק' תחתו' דז"א עד ראש התבונה שהיא נוקבא תחתו' דאבא ואח"כ בתפלת ערבית אנו מעלים אותה ע"י תפילתונו עד בחינת המל' של בינה עילא' שהיא נוקב' עילא' דאבא כנודע ובתפ"י שחרית אנו מעלים אותה עד חג"ת דבינה בחוה שלה ובחזרת התפילה אנו מעלים אות' עד דעת דבינה ובתפלת מוסף אנו מעלים אותה עד חו"ב דאימא ובהזר' עד כתר דבינה ואמכם ז"א עדיין הוא למטה במקומו ולא עלה שום עליה אבל הוא מזדווג בתפלות הנז' עם לאה נוקב' עילאה שלו והטעם הוא כי כל תפלות יוה"כ הוא לצורך בנין רחל נוק' דז"א [קב ע"ג] העיקרית כדי שתתעטר ותתקשט ע"י אימא עילאה כנו' ולכן היא העולה בתחילה עד כתר דאימא והוא נשאר למטה ואינו עולה עד תפלת המנחה ואז בתפלת המנחה עולים ז"א ולאח"כ עד ראש התבונ' ובחזרה עולים עד החוה דבינה עליונה ובתפלת הנעיל' עולים עד ראש הבינה לפי שאינו כמו רחל שעלת' תחיל' בדעת הבינה כו' אבל ז"א לעולם עול' כשיעור מדתו ושיעור קומ' שלו ועתה

שעה"כ

כבר ז"א ולאח ורחל שלשתם שוים כי עלו עד הכתר דבינה ובחזרת הנעילה עולים שלשתם ז"א ורחל ולאח עם אימא עילאה בדיקנא דא"א

וז"ס מה שנהגו לומר אחר תפלת הנעילה ז"פ ה' הוא האלקים והש"ן אומר פ"א והקהל עונים אחריו וכן עד ז"פ ואע"פ שאנו כופלים בכל פעם ה' הוא האלקים ה' הוא האלקים לפ"א תחשב כמ"ש והענין הוא כי הנה שמעתי ממורי ז"ל כי ה' הוא בעתיקא והאלקים בז"א כנז' באדרת נשא גם שמעתי ממנו כי יהוה בז"א ואלקים בנוק' ונלע"ד שיתיישבו ב' הדרכים האלו עם מה שנתבאר אח"כ בענין ביאור כוונת ה' הוא האלקים ונמצא כי ה' הוא האלקים הנאמר בתחילה הוא כנגד ז"א הנק' הויה שעל' עד מקום נוקב' הנקר' אלקים בערך ז"א ואח"כ כופלים פעם ב' ה' הוא האלקים כנגד עתיקא קדישא הנקר' ה' אשר עתה נעשה אלקים ע"י עליית ז"א ותרין נוקבין דיליה ואימא עילאה שם בעתיקא כי כלם נקר' אלקים כנודע ונמצא כי אעפ"י שאנו כופלין אותו בכל פעם עכ"ז לפעם א' יחשב ונמצא כי י"ד פעמים ה' הוא האלקים אינם רק ז"פ בלבד

ונחזור לבאר ענין ה' הוא האלקים כי הנה אלקים הוא נוק' ויהו"ה הוא דכורא והקטן נתלה בגדול והלו"ל אלקים הוא יהו"ה וא"כ למה אנו אומרים יהו"ה הוא האלקים אבל הענין יובן עם הנ"ל כי הנה ביהו"כ עלתה רחל עד חזרת המוסף בכתר דאימא ואז ז"א הוא טפל אלי' כי הוא לא עלה כלל והיא עלתה כל המדרגינות ההם ועתה אחר המנחה והנעילה אשר עלה ז"א עד מקום נוק' והשווי אליה לכן אומרים ה' שהוא ז"א עלה עד מקום עליית נוקבא הנק' אלקים ונלע"ד כי כפי זה היה ראוי לאמור אחר תפלת לחש דנעיל' ולא אחר החזר' ואפשר כי הטעם הוא שלא להפסיק בין הלחש והחזרה גם יובן ע"ד הנלע"ד שכתבתי לעיל כי ב' כוונות נכללו כאן ענין ז"א וענין ז"א ועתיקא וכיון שאין עליית ז"א בעתיקא עד אחר החזרה לכן אומרים ה' הוא האלקים אחר חזרת העמידה וטעם אמירת ז"פ הוא כנגד הז' קצוות דאצילות אשר עלה ז"א למעל' מהם ועלה עד הבינה שהיא למעל' מז' תחתונות דאצילות

דרושי יום הכיפורים דרוש ה'

בענין החתימה שאנו מזכירין בתפלת הנעילה, ובו יתבאר מאמר חז"ל (&): ג' ספרים נפתחין בר"ה, א' של צדיקים גמורים, וא' של רשעים גמורים, וא' של בינונים. והנה של בינונים נכתבים בר"ה ונחתמין ביהו"כ, ולכן בר"ה אומרים כתבנו לחיים, וכתוב לחיים טובים כו', נזכר ונכתב. וביום הכיפורים בנעילה, אומרים חתמנו לחיים, וחתום לחיים, נזכר ונחתם לחיים כו'. גם נבאר ענין ליל הושענא רבא, אשר גם אז נידונים ונחתמים, כי לכן נקרא ליל החותם, כמ"ש הרמב"ן ז"ל על פסוק (&) סר עלם מעליהם כו'³⁵¹². ונמצא כפי זה, כי ג' זמנים הם שבהם האדם נידון בר"ה, ובנעילת יוה"כ, ובליל חו"ר. ואמנם בר"ה נכתבים, ובנעילת יוה"כ נחתמין, ובליל הושענא רבא נחתמין פעם ב'.

אבל הענין הוא, דע כי בכל זמן שהגבורות מתעוררין, הוא זמן דין, ואז נידון העולם. והנה בר"ה שהוא התחלת נסירת הדינין מאחורי דז"א וניתנין לנוק' כנ"ל, לכן אז זמן שליטת הדינין והגבורות, ולכן נקרא יום א' דינא קשיא, כדאיתא בפ' פנחס (&), ואז צדיקים גמורים דוקא הם נחתמים לחיים בר"ה ולא הבינוניים, לפי שהוא דינא קשיא.

- מאיר הכוונה -

³⁵¹² ע"י זהר ח"א רנז ע"ב: ות"ח הכי אוליפנא בספרא דשלמה מלכא דבליליא בתראה דחגא אי יסתכל ב"נ בצולמא דיליה וחזי ליה שלים לא אתגזר עלוי מיתה ומ"ט בהאי ליליא בגין דז' יומין דחגא לקבל שבעא יומין עלאין אינון דכל יומין ושנין דעלמא בהו תליין ואינון רמיזין בקרא דלך יי' הגדולה וגו' (דה"א כט יא)

תרגום: ובא וראה, כך למדנו בספרו של שלמה המלך, שבלילה האחרון של חג, אם יסתכל אדם בצלמו ויראה אותו שלם, לא נגזרה עליו מיתה. ולמה בלילה הזה, בגלל ששבעת ימי החג הם כנגד שבעה ימים עליונים, שכל הימים והשנים של העולם תלויים בהם, והם רמוזים בכתוב של "לך ה' הגדלה" וגו'.

שעה"כ

ובנעילת יוה"כ, אשר נעשית בחי' היסוד של רחל נוק' דז"א, עם הכלי של הה"ג, לכן גם הוא זמן דין, ולא קשה, ולכן הבינונים נחתמים בו לחיים. ובליל הו"ר, אשר אז נכנסים ה"ג לתוך הכלי שלהם, הנעשה ביוה"כ בנעילה כנוז', לכן נחתמים בו העולם חותם ב' כמ"ש.

³⁵¹³ והרי נתבאר עניינם דרך כללות, ונחזור לבארם דרך פרט. הנה ג' חותמות הם: חותם לאה בר"ה, וחותם בתוך חותם דרחל בנעילה והו"ר. והענין יובן כמ"ש למעלה, כי מיום ר"ה עד יוה"כ ננסרין יוד אחוריים דרחל, אבל דלאה ננסרה כולה ביום א' דר"ה, ולכן כל הזווגים שיש מר"ה ועד ח' (קב ע"ד) עצרת ולא עד בכלל, הם ישראל ולאה, או יעקב ולאה, כי כבר היא ראויה לזווג מיום א' ואילך, ואי אפשר שום זווג בעולם, עד שיהיה בחינת החותם נחתם ביסוד הנקבה, כמ"ש בענין הנעילה דיוה"כ.

ונמצא כי בר"ה נחתם חותם לאה, ונודווגה עם ז"א והנה לאה נקרא דינא קשיא כנודע ולכן בעת החותם הוזה הנעש' בה שהוא בחי' גבור' היסוד שבו מתעורר הדין ונידון העולם ואז צדיקים גמור'י לבדם נחתמים לחיים ע"י החותם ההוא כי אם אין חותם בר"ה איך אמרו חז"ל שצדיקים גמורים נכתבים ונחתמים בר"ה לחיים וא"ת אין חתימה נזכרת בר"ה אלא כתיב' בר"ה וחתימה בנעילת יוה"כ והתשוב' היא כי נוקב' האמיתית והעיקרית דז"א היא רחל ולכן החותם העיקרי שהוא בחי' היסוד של הנוקב' אינו אלא ברחל ובפרט כאשר נכללת לאה ברחל ונעשו' א' כי אז היסוד הוא ברחל ולא בלאה ולכן החותם הנעשה בלאה לא יקרא חתימ' אלא כתיב' והטעם הוא כי היסוד דלא' הוא בשליש העליון דת"ת דז"א בין ב' הזרועות והידים שלו אשר בהם ענין הכתיב' אבל היסוד של רחל הוא למטה בג' פרקין תתאין דנה"י דז"א ושם נק' חותם שהוא תחו"ם וחות"ם וחומ"ת וסיום הרגלים כמ"ש בע"ה עוד טעם אחר כי לאה עיקר בנין פרצופה נעשה מן ד' שמות אהי"ה בד' המילויים ב' דידר"יין וא' דאלפין וא' דההי"ן כמבואר אצלנו בכוונת קריאת שמע דשחרית דחול אבל רחל עיקר בניינ' אינו אלא מן נה"י דז"א אבל ענין שמות אהיה כנוז' הם לצורך החותם שבה בלבד כמו שיתבאר ולכן עיקר שם חותם הוא ברחל והרי נתבאר ענין ר"ה כי בו נעשה חותם דלאה אבל נקרא בשם כתיבה

ומה שאומרים זכרינו לחיים ביוה"כ עם היו' שנתבאר אצלנו שענין זה נאמר לצורך הנסירה והנה כבר נגמרת נסירת' בעיוה"כ אבל עכ"ז צריך לאומרו גם ביוה"כ כי ענין זה הוא בבחי' הנשמות שבה שצריך להמתיק כי עד עתה היו נמתקין ע"י זכרינו לחיים כשהיו ניתנות מז"א אליה אך עתה ביוה"כ אומרים זכרינו לחיים כו' להמתיקם פעם ב' אחר שכבר נתקנו ליתנו בה עכ"ל

ובנעילת יוה"כ אז אנו מזכירין ענין החתימ' כמ"ש חתמנו לחיים וכיוצא בזה והוא כי עתה נעשה חותם דרחל אשר עיקר החותם הוא בה כנ"ל וענין החותם הזה הוא בחי' היסוד שברחל שהוא הכלי של הרחם שבה העשוי לקבל בתוכו הה"ג הנקר' מ"נ שלה וגם לקבל בתוכו טיפת מ"ד בעת הזווג והנה ענין החותם הזה הוא כי נודע כי כל בנין י"ם דרחל הם נעשים ונבנים מן נה"י עצמם דז"א ומן החסדים אשר בתוכם מן הפנימיות עצמו של ז"א והנה בנצח והוד דז"א יש בכל א' מהם ג' פרקין ומהם נעשיין ג' ספי' דקו ימין וג' ספי' דקו שמאל של רחל אבל היסוד דז"א אינו ארוך ומתפשט כשיעור נו"ה והנה חצי התחתון דת"ת דז"א ממנו נעשה כתר של רחל ומן היסוד שלו שאין בו אלא ב' פרקין והם היסוד והעטרה שבו נעשים הדעת והת"ת של רחל ונמצא כי יסוד דז"א מסתיים עד סיום

- מאיר הכוונה -

³⁵¹³ עי' יהל אור ח"ג לא ע"ב:

מיידי לענין הע"כ. ונדיקום ורעשים אף החתימה בר"ה ושל ציונים אף הכתיבה ביוה"כ וענין הדין בעיה"ז דעבדין ל"י יוס סב (קדושין נס ג) אצל דין הע"ז לכל אדם בשוה והכתיבה כולם בר"ה והחתימה כולם ביוה"כ (עמ"ש רבינו בצ"ח ס"ס זקס"ב) וכן החפלות של הגאונים נג"ר על הע"כ כי הע"כ סס בחנ"ת אחשפסות' דבינה. ונג"א על הע"ז כי שם מלכות ואין בין מיס פליונים למיס כו' וכמ"ש בריש קו המדה:

הת"ת של רחל והנה היסוד והמל' אשר ברחל אין להם על מה שיסמכו כנגדם בקו האמצעי דו"א וא"כ מהיכן יעשו בחי' יסוד ומלכות ואמנם בדרוש אלפא ביתא דאטב"ח כו' ביארנו כי בהיות המל' שהיא רחל בסוד נקודה קטנה כלולה מי' אות' הנקו' מתחלקת לעשר נקודות ואח"כ מתחברין בה הארות אחרות עד שנשלמה לי"ם ונמצא כי כבר יש בה מבחי' עצמה משרשה ב' נקודות א' לצורך היסוד שבה וא' לצורך המל' שבה ושם נת' כי נקודת הת"ת מתחברת עם נקודת היסוד שבה וממנו נעשה היסוד שבה גם בדרוש קטנה נערה ובוגרת נתבאר ענין היסוד והמל' שבה מאיזה בחי' נעשו ונמצא כי החותם הזה הנז' אינו בחי' היסוד שלה ממש אבל הענין הוא בסוד גן נעול אחותי כלה גל נעול מעין חתום והענין הוא כי מפחד החיצונים שלא יתאחוזו שם לב' טעמים האחד הוא לפי שהנקבה כולה דינים אשר החיצו' אין להם אחיזה אלא בדינין ועוד לפי שרחל היא העשירית התחתוני' שבכל עולם האצילות ולכן היה יכולת אל החיצונים להתאחוז ביסוד שלה שהוא פתחה של רחל שמשם יוצא כל השפע בסוד (בראשית ד ז) לפתח חטאת רובץ ולכן הוצרך להגנתן ביסוד ההוא שבה חותם א' לשמור המקום ההוא מן החיצונים שלא יכנסו שם כדרך כל האדם השומר איזו דבר ע"י החותם הנחתם בו וזמ"ש גן נעול אחותי כלה כי זאת (קג ע"א) הכלה הנקרא רחל היא נעולה והמעייין שבה שהוא היסוד הממשיך מ"ג הוא חתום ע"י חותם א' כדרך הכלה דאוגרת פתח' לבעלה לבל ישלופ שם זר בה עד שתזדווג בבעלה בעת ליל ח' עצרת כנ"ל והנה החותם הזה ניתן ביסוד שבה מן אימא עצמה מנה"י שבה כמו שיתבאר ולכן נקרא חותם לכמה טעמים הא' הוא אותיו' תחום לרמוז כי הוא תחום הקץ וסיום המל' ועד שם יכולים החיצונים להתאחוז ומן התחום ההוא ולפנים אינם יכולים לכנס והב' הוא כי הוא אותיות חמו"ת ר"ל כי אימא עילאה היא אימא דו"א בעלה של רחל ונמצא כי היא חמותה ובא לרמוז כי חותם זה נעשה בה מן נה"י דאימא הנק' חמות שלה והג' הוא לסיבה הנ"ל כי זהו כעין החותם הנחתם באיזה מקום לשמרו שלא יגעו בו זרים והד' הוא כי הוא אותיות חומת כי הוא כעין חומ' העיר העשויה לשמירה כדי שלא יכנסו בתוכו זרים והה' הוא כי כמו שהחותם אינו העיקר רק הטבעת שבו חותמין על השעוה אבל החותם הנחתם והנרשם בשעוה אינו דבר ממש רק דמות ותמונ' הטבעת כך היסוד והמלכות של הנקבה אינם כמו שאר הספיר' שבה לטעם הנ"ל כי הנה שאר ספירותיה יש להם על מה שיסמכו בנה"י דו"א חוץ מן היסוד והמלכות אשר בה אשר אינם רק הארה בעלמא וחותם הנחתם בהם מן ספי' הא' כנודע כי היסוד נק' כ"ל לפי שבו מתקבצים כללות כל האורות העליונות ואינם הארו' בפני עצמם כי הנה ה"ג לבדם הם ומתפשטים בחסד עד הוד שבה וכללות חותם הנחתם מן הארתם הוא הניתן ביסוד וכעד"ז במל' כי היא מן הארת חותם היסוד נחתם חותם ב' גרוע מן הא' וניתן במלכות שבה כי לכך נקרא כל"ה כ"ל ה' כי בה מתקבצו' כללות האורות עליונות שביסוד שבה והנה בטעם ה' הזו יתבאר משו"ל ד' דברים צריכים חותם בתוך חותם וסימנם חבי"ת ואין אנו בביאור ארבעתם זולתי ענין אות' י' של חביות שהוא יין והענין הוא כי ה"ג שביסוד שבה נקרא יין וצריכין חותם ע"ג חותם לשמור מן החיצו' כי אין החיצו' נאחזים אלא בנכו' לפי שהקל' הם שמרי היין כנודע והנה ב' החותמות הם אלו א' כיסוד שלה אשר הוא נעשה מהארת כללות האורות שבה' קצוות הגוף וזהו חותם הפנימי ועליו יש חותם יותר חיצוני והו' המלכו' שבה הנעשה מהארת כללות כל האורות שביסוד ונמצא כי חותם הב' הארתו גרועה מהארת החותם הא' כי ממנו נחתם ובערך שיש מן האורות שבגוף אל חותם היסוד כך יש מחותם היסוד אל חותם המלכות שבה והרי זו כדמיון הטבעת החותם צורתו ע"ג השעוה וחזרה השעוה להיות כדמיון הטבעת ובלי ספק כי חותם השעוה הוא תולדות הטבעת והוא גרוע מאד ממנו ואח"כ נותנים דיו שחורה על החותם הנחתם בשעוה עצמה ובה חותמים חותם ב' ע"ג הקלף והנייר ונמצא כי חותם הנייר היא תולדת חותם השעו' ודבר זה נאמר בהקדמת התיקונים בענין שינוי ד' עולמו' אבי"ע בענין

מראות יחזקאל ודע כי חותם היסוד נקרא ציון וחותם המל' נק' ירושלם כנודע כי היסוד נק' נקו' ציון שהוא יותר רחמי' מירושלם שהוא דין כנו' בס"ה וז"ס חומת בת ציון הורידו כנחל דמעה כו' ועל חומתיך ירושלם הפקרתי שומרים כו' כנ"ל כי חותם הם אותיו' חומת ונמצא כי יש חומת ציון וחומת ירושלם והם סוד חותם בתוך חותם הנז' בדברי רז"ל והטעם הששי יתבאר לך במה שנבאר לך ענין החותמות האלו מה ענינם ומהיכן נמשכין

הנה נודע כי המוחין דז"א הם בחינת אורות בלבד והם מתלבשין תוך הכלי' של נה"י דאימא כי האורות של נה"י דאימא עלו למעלה כנו' בסוד פסוק אדם כי ימות באהל וארז"ל אין התורה מתקימת אלא במי שממית עצמו עליה ואח"כ נכנסין נה"י דאימא תוך הכלים דחב"ד דז"א הנקרא תלת חללי גולגתא והנה אימא נק' אהי"ה וכל ספירה מי' ספירות יש בה שם אהי"ה וג' אהי"ה אשר בג' ספי' קו ימין שבה שהם החי' הם במילוי יודין העול' קס"א ושל קו שמאל שבה שהם בג"ה הם במילוי אלפין העולה קמ"ג ושל קו אמצעי שהם דת"י הם בהחי' העולה קנ"א ונמצא כי בנה"י שלה יש ג' אהי"ה דיודין ואלפין ודהחי' נמשכ' הארה מן ג' אהי"ה האלו ביסוד דרחל ונעשה בה בחי' החותם הנז' כי הנה ג' שמות אהי"ה הנז' במילוי יודין אלפין ודהחי' הם בגימ' חותם והרי נתבאר טעם ו' למה נקרא חותם והענין (קג ע"ב) הוא כי להיות כי הארה זו היא מנה"י דאימא עילאה ונודע שאין החיצונים נאחזים בג"ר מבינה ולעילא ולכן הארה זו הניתנ' ביסוד שבה נעשה חותם (דאימא) השומר את החיצונים מלכנס שם אמר הכותב פקח עיניך בענין החותם הזה והנלע"ד בזה הוא כי כמו שנתבאר שאין ז"א יכול לקבל את הנפש והרוח והנשמי' שבו הנק' אורות ועצמות בלא כלים כי עשר ספירות הם הכלים והגוף ובתוכם מתפשטים האורות שהם נר"ן והם נקראים בשם מוחין דעיבור ויניקה וגדלות כי הנפש נכנסת בזמן העיבור והרוח בזמן היניקה והנשמה אחר היותו גדול ואיש בן י"ג שנה ויום א' וכמו שאיננו יכול לקבל אורותיו הנז' עד שבתחילהך יתלבשו תוך הכלים דנה"י דאימא ואח"כ נכנסים תוך ג' ספירות ראשו' דז"א שהם חב"ד שלו בבחי' כלים והם נק' תלת חללי גולגתא ונמצא כי המוחין הם אורות ולא כלים בין בעיבור בין ביניקה בין בגדלות והנה הכלים של נו"ה דאימא הם ארוכים ומתפשטים בב' הקוים דז"א אבל כלי היסוד דאימא הוא קצר ואיננו מגיע רק עד החזה דז"א (ע"ח שער הנסירה פרק ח) וכשאח"כ מתגלים אורות החסדים למטה מהחזה מוכרח הוא שאין נשמה בלא גוף ואין אור בלי כלי ולכן אעפ"י שהכלי עצמו אינו יורד למטה עכ"ז נמשכת הארתו למטה להלביש את אורות החסדים וכן כללות החסדים שביסוד דז"א ושבל' שבו אינם בלתי לבוש אלא ע"י הארה הנמשכת מן הכלים של אימא כנו' ובלי ספק כי הארה זו היא איזו בחי' חיצונה שבכלים שלה והיא היורדת להלביש את אורות היסוד ומלכות דז"א וחיצוניות הכלי הזה ודאי שהיא גרוע מן הכלים העליונים ולכן נקרא בחי' חותם בעלמא והנה כך בנוק' דז"א כי האורות שבה הם גבו' והכלים שבה הם י"ס עצמן ואינה יכולה לקבל אורותיה עד שיתלבשו תחילה בכלים החיצונים הנק' אחוריים דנה"י דז"א ואח"כ מתלבשי' בכלים שלה וזהו ענין הנסירה כנ"ל והנה ביסוד ומלכות שבה לא הגיע המשכת הכלים דנה"י דז"א כנ"ל ולכן כדי שלא ישלמו בה החיצוני' באורות שבב' ספי' האלו שהם גבו' לכן ירדו בחי' חיצוניות כלים דנה"י דאימא והלבישום ונכנסו תוך הכלים שלה עצמה והם נק' חותם ובוה יובן כי החותם דבר א' והיסוד דבר א' ואין הכל א' ואם נרצה להרחיב הביאור יותר נוכל לומר כי גם הארת הכלים דז"א ירדו ביסוד ומלכות שבה וגם בתוך הכלי' האלו דז"א יש החותם הנז' שהוא כלים דאימא ואין נקרא חותם רק הכלים דאימא כי הם המונעים את החיצונים לכנס שם כנו'

גם נוכל לומר כי בכל י"ס דנוק' הוא כך כי הם אורות שלה עצמה ומתלבשים בכלי דנה"י דאימא וכלים דאימא תוך כלים דנה"י דז"א וכלים דז"א תוך הכלים שלה עצמה כי א"א לשום בחי' לקבל אור עליון אלא ע"י התלבשות כל אשר למעלה ממנו זו בתוך זו כו'

וההכרח לזה יובן מדרוש הא' של סוכות כי שם נתבאר שנוקב' דז"א לוקחת גבו' דז"א וגבו' דאימא וחסדים פנימיים ומקיפים דאימא וחסדים פנימיים ומקיפים דז"א ובלי ספק כי אלו מתלבשים אלו בתוך אלו ע"ד התלבשו' מוחין דאבא תוך מוחין דאימא ואח"כ מתלבשין בז"א והבן זה מאד והנה זה הדרוש כולל הקדמו' רבות התועלות אם בענין מוחין דז"א ואם בנוק' כנלע"ד

והנה זהו ענין תפלת הנעילה דיוה"כ אשר אמרו בגמ' שהוא עת נעילת שערי היכל והענין יובן כמ"ש לעיל כי חותם היסוד דרחל נעשה עתה בתפלת הנעילה כי כן לשון הנעילה, מורה על בחי' [נעילת] הדלתות הסוגרות פתח היסוד שלא יכנסו בו זרים ואלו הם הדלתות של שערי ההיכל הנז' בגמרא כי היכל הוא רחל הנק' אדני שהוא בגימט' היכל והשערים שלה הם ביסוד שלה שמשם נכנסים ויוצאים כל מיני השפעות והנשמות הנאצלות משם והם ננעלות בשעה זו שהוא בחי' החותם הנז' והמעם שאינם ננעלים עד זמן התפלה הזאת הה' הוא כי הנה בכל המשך יוה"כ נתקן בנין הנקבה רחל ע"י אי' בסוד ויבן ה' אלקי' את הצלע כנודע והה' גבורו' שנותנת לה אימא עילאה אינה נותנת אותם לה אלא ע"י ה' עינויים וה' תפלות כנ"ל ונמצא כי בסיום ה' תפלות בתפלה הה' שאז היא סוף היום וסוף זמן הה' עינויים אז נשלמו להנתן בה הה"ג ונתפשטו מחסד שבה עד הוד שבה כנודע ואז בתפלת הנעילה מתקבצות כללות הארת הה' (קג ע"ג) גבו' שבה' קצוותיה ונמשכו ביסוד שלה ע"ד הנז' ביסוד דז"א ואז כדי שלא יתאחזו החיצונים באותם הגבו' שביסוד שלה נחתם בה החותם הנ"ל שהוא הכלי שבו מתקבצים מ"נ שלה שהם אלו הגבו' הנז' כדי להנצל מפחד החיצו' הנז'

ובזה יתבאר מעם למה זמן שדנים העולם ע"י חתימה היא בעת הזאת כי הנה עתה נגמרה להכנס בה כל תשלום הה"ג הנז' והנה הגבו' הם הדינים שדנים את העולם בעת תגבורת שלהם עוד מעם ב' בבחי' החותם כנז' כי הנה עתה נחתמים וננעלים שעריה שלא יכנסו בה החיצוני' וכיון שהחיצונים רואים מניעת אחיזתם בה הם מתעוררים להתגבר ע"י היותם מקטרגימ' על התחתונים ממעשיהם הרעים כדי שע"י כן יוכלו להתאחו כנודע ולכן אז הוא שעת גמר הדין של התחתונים ובו נחתמים הן לטב הן לרע בעת שנחתם בה החותם הנז' ואז ניתן לחיצוני' רשות לשלוטי על אותם שנתחייבו מיתה וכיוצא בזה משאר העונשים ובזה הם מתרצים ואינם נאחזים עוד כלל בגבורות שביסוד הנז' כי כבר נחתם ועוד כי כבר עמדו בדין כל ב"א ע"י קטרוג' ונגמ' הדין כפי המשפט ובזה אין עוד להם אחיזה כלל עוד מעם ג' בבחי' החותם עצמו כי הנה החותם הזה נמשך מאימא כנז' ונודע כי כללות אימא הם דינין כי דינין מתערין מינה (זחר ח"א ר"כ ע"ב) והיא נק' גבורה עילאה ובפרט נה"י שבה שהם יותר דינין אם להיותה ג"ת שבה ואם להיותה בסוד ירכין דאינון לבר מגופא כנודע ונוסף על הכל כי אין החותם הזה נעשה אלא מן הכלים והלבושים החיצונים של נה"י דאימא שהם יותר בחי' דין ונמצא כי בחי' חותם זה הוא דינין ולכן בעת חתימת חותם זה ביסוד שבה נידון העולם ונחתם כנז' וא"ת והרי בכל יום ויום נתקנת בנין רחל בעת התפלה ומוכרח הוא שבכל עת תיקונה ניתן בה בחי' תותם זה וא"כ למה אין העולם נידון בכל יום ויום בכל שעת נתינת החותם ההוא והתשובה היא כי אז נעשה החותם שבה ע"י ז"א ולכן אין כח בחותם ההוא לדון את כל העולם ועוד כי אין כח בחותם ההוא לדחות אחיזת החיצונים אבל עתה ביוה"כ שנעשה החותם הזה ע"י אימא עצמה כנז' לכן יש בחותם הזה יכולת וכח לדחות את החיצוני' ואז היא דנה את העולם ונמצא כי ברה"ה שלא נעשה אלא חותם לאה לא נחתמ' אז אבל נכתבו זולת הצדיקים גמורים שיש להם כח ליכתב ולהחתם לאלתר וזה ע"י חותם לאה אבל זה החותם של יוה"כ הוא ברחל ולא עוד אלא שהוא ביסוד שבה שהוא חותם משוכח ופנימי ועליון יותר מחותם המלכות שבה לכן נחתמים עתה כל העולם כולו ועיקר גזירת האדם הן לטוב הן למוטב הכל נחתם בחותם זה ואמנם כליל הושענא רבה שאז נחתם חותם החיצון במל' שבה גם אז הוא זמן

שעה"כ

הדין שהעולם נידון אז אבל התכלית הוא ענין מסירת הפיתקים לבד כנז' בס"ה וכמש"ל בע"ה

דרושי חג הסוכות הקדמה דרושי חג הסוכות וגם יתבאר בהם מעלת הימים שבין יוה"כ לסוכות, וגם ימי הסוכות עצמם מה טיבם. ובתחילה אכתוב ואבאר המנהגים הנצרכים לנהוג בהם, ואח"כ אסדר לפניך כל הדרושים זה אחר זה באר היטב.

הנה בעת נטילת הלולב, שלא ע"י זמן ההקפה, צריך לנענע הלולב, והנענועים הנודעים להמשיך החסדים ממקורם ושרשם אשר בדעת דו"א כמו שיתבאר בדרושים. אבל בזמן ההקפה, אין צורך לנענע הלולב, כי הוא בסוד אור המקיף הנגלה וא"צ לנענעו³⁵¹⁴.

גם צריך שלא להפריד כלל את האתרוג מן הלולב, אלא ב' ידיו סמוכות זו לזו, ומתדבקין יחד הלולב והאתרוג.

וגם בעת הנענוע תכוין בעת הזבאת הלולב, שתביאהו כנגד החזה שבנופך לפי הכונה שנבאר לקמן בע"ה³⁵¹⁵.

גם סדר נענוע הלולב כך הוא, להוליך הלולב למרחוק ולהחזירו להביאו פעם א', וכן פעם ב', וכן פעם ג', הרי הם ג' הולכות וג' הובאות בכל קצה מו"ק, שלא (קג ע"ד) כאותם הנהגים לעשות ג' נענועים בהולכה וג' נענועים בהובאה א', ומוליכין הלולב מעט מעט ג"פ בהולכה א' וכן בהובאה.

גם תזהר שלעולם תקח הלולב ותנענעו דרך גדילתו, שהוא שרשו למטה וראשו כלפי מעלה, אפי' בעת שתנענע נגד מטה, שלא כאותם הנהגים אז לכופ ראש הלולב כלפי מטה, והשורש בידיהן כלפי מעלה, אבל תניח הלולב כמו שהוא ראשו למעלה וסופו למטה, אלא שתשפיל ידיך יותר למטה ממקומם, ושם תנענע הלולב ג"פ, ראשו למעלה וסופו למטה. והטעם יובן במ"ש בדרושים של הלולב, שכוונת הנענועים היא להמשיך הארת הדעת למטה, והו"ק כולם הם בדעת³⁵¹⁶. ונמצא כי אפילו בנענוע של מטה של הדעת, הנה הוא למעלה מראש הלולב שהוא למטה בנופא דו"א כמ"ש במקומו.

גם סדר הנענועים הם בו"ק ע"ד ו' צירופי יה"ו הנז' בס"י (&³⁵¹⁷), וגם נזכר בספר הזהר בפ' ויקרא בר"מ (יו ע"א)³⁵¹⁸. והנה הם כסדר הו"ק ממש דו"א, שהם חג"ת נה"י, ולכן

- מאיר הכוונה -

³⁵¹⁴ כי האורות הם מקיפים ומגולים ואין לריך לנענע רק להמשיך את אור פנימי שהוא סתום תוך היסוד דבינה ואינו יכול לירד רק על ידי נענוע כמו שכתבתי כנ"ל וצמקדק נוטלון כל שצעה וצמדינה יוס אחד כי משם ולהלכה אין צנו כח להמשיכו יותר אללל נעשה מעלמו (פע"ח).

³⁵¹⁵ אנו מנענעין הלולב כנגדו ומציאין אותו אל החזה כי שם נגד החזה מאחוריו יולללל רישא לנוקבא כי כל הכוונה להמשיך האור לרחל (פע"ח).

³⁵¹⁶ כי הללל תמיד אפילו צהיותו יונק מלד מטה של דעת תמיד ראשו למעלה כי המטה של דעת הוא יותר גבוה מן הלולב ואם כן איך תהפוך ראש הלולב ותכופהו לכל מטה של הקרקע (פע"ח).

³⁵¹⁷ (פ"א מ"ג) בירר שלש אותיות מן הפשוטות בסוד שלש אמות אמ"ש³⁵¹⁷, וקבעם בשמו הגדול, וחתם בהם ששה קצוות. חמש חתם רום ופנה למעלה וחתמו ביה"ו³⁵¹⁷, שש חתם תחת ופנה למטה וחתמו בה"ו, שבע חתם מזרח ופנה לפניו וחתמו בו"ה, שמונה חתם מערב ופנה לאחוריו וחתמו בוה"י, תשע חתם דרום ופנה לימינו וחתמו בו"ה, עשר חתם צפון ופנה לשמאלו וחתמו בה"י.

³⁵¹⁸ ז"ל: ומחיוון דכרסייא דדינא הוה נחית אריה דאשא למיכל קרבנין אינון דממנן על כל אבר דחב מחבל קטיגור אחד כמה דאוקמוה עשה עבירה אחת קנה לו קטיגור אחד ומיד דנחת אש של גבוה ואוקיד לון לאלין אברים ופדרין ואמורין דפרים וכבשים ועתודים ועזים יהו"ה דנחית כאריה דאשא לאוקדא לון אתוקדון אברים דלהון אתוקדון מחבלן דממנן עלייהו ומתכפרין חובין דישראל דאינון אברים דשכינתא בהווא זמנא חיוון מתקרבין דממנן על זכוון דאינון מכרסייא דרחמי דאיהו תשובה אימא עלאה ובמה מתקרבין בשם יהו"ה דעאל בהון ובגין דא קרבן ליהו"ה דלית

שעה"כ

נענוע הא' הוא לצד דרום כנגד החסד, ואח"כ נענוע הב' הוא לצד צפון שהוא בגבורה, והג' במזרח שהיא בת"ת³⁵¹⁹, והד' והה' מעלה ומטה, שהם שחקים, נצח והוד, זה על גב זה, והו' הוא במערב שהוא היסוד, שעליו אמרו (&) שכינה במערב. גם סדר ו"ק אלו נזכרו בס"ה (&).

סך מספר הפעמים של נטילת לולב הם: פעם א' בעת הברכה, ואח"כ ד' פעמים אחרות באמצע סדר ההלל, והם בהודו לה' כי טוב הא' פעם א', ובאנא ה' הושיעה נא כפול ב' פעמים, ובהודו לה' כי טוב האחרון פעם א'. והנה טוב הוא שאחר עלות השחר, שהוא כבר יום, קודם שתתפלל, תטול הלולב בתוך הסוכה³⁵²⁰, ותברך עליו. ואח"כ הד' נענועים של הלל יהיו בבית הכנסת. ומה טוב היה אם היית מתפלל בסוכה, כדי שתתפלל ותטול הלולב בברכתו בשעה הראויה אליו, שהוא אחר תפלת שחרית קודם ההלל.

- מאיר הכוונה -

מאן דיכיל לקרב חיון ויסודין לאעלאה שלם בינייהו אלא שמיא דקריב בשמיה מים לאש ולא מכבה דא לדא וקריב רוחא לעפרא ולא מפריד ליה בההוא זמנא אינון שלמים חיון ויסודין ואתקריאו קדשים דלית טמאים בינייהו ועוד שלמים דא ה' בתראה דאיהו שלימו דעמודא דאמצעיתא בכל הויות דכלילן ביה לכל שית סטרין דליה דאינון שית ספיראן ורזא דמלה חתם רום ופנה למעלה ביה"ו לימינא דחסד בהו"י לשמאלא דגבורה וה"י בעמודא דאמצעיתא יו"ה בנצח בהוד ה"ו ביסוד וי"ה אילנא דאחיד לון כלהו תפארת עץ עושה פרי (בראשית א יא) ובגין דא (קהלת יא ג) מקום שיפול העץ שם יה"ו ואוף הכי בכל הו"ה ה' בתראה שלמים לה ולכל הוויין דאחידן בה כגוונא דא יה"ו עם ה' יהו"ה הו"י עם ה' הו"ה וה"י עם ה' וה"ה הכי שאר הוויין ואינון ח"י אתון דשית סטרין דכלילן בצדיק חי עלמין ועם ה' אתעביד ח"ה ורזא דמלה איהי ה' כגון תיבת נח דאתכניש בה מכל מין ומין דאינון שנים שבעה שבעה לקרבנא שנים שנים ארבעה שבעה ארבעה עשר הא י"ח והתיבה ה' בה אשתלים חיה.

תרגום: ומהחיות של כסא הדין היה יורד אריה של אש לאכול את הקרבנות, אותם הממונים על כל אבר שחטא מחבל קטגור אחד. כמו שבארוה עשה עבירה אחת קנה לו קטגור אחד, ומיד שיורדת אש של גבוה ושורפת את אותם איברים ופדרים ואמורים של פרים וכבשים, ועתודים ועזים, יהו"ה שיורד כאריה של אש לשרוף אותם נשרפים, האיברים שלהם נשרפים המשחיתים שממונים עליהם ומתכפרים חטאי ישראל, שהם אברי השכינה. באותו זמן מתקרבות החיות הממונות על הזכויות שהם מכסא הרחמים שהיא תשובה, האם העליונה, ובמה מתקרבים, בשם יהו"ה שנכנס בהם, ולכן הקרבן ליהו"ה, שאין מי שיכול לקרב חיות ויסודות להכניס שלום ביניהם, אלא שמו שמקרב בשמו, מים לאש, ולא מכבים זה את זה, ומקרב רוח לעפר ולא מפריד אותו. באותו זמן אלו השלמים חיות ויסודות ונקראים קדשים שאין טמאים ביניהם. ועוד שלמים זו ה' האחרונה, שהיא שלמותו של העמוד האמצעי בכל ההויות שכלולות בו, לכל ששת הצדדים שלו, שהן שש ספירות. וסוד הדבר חתם רום ופנה למעלה ביה"ו לימין של חסד, בהו"י לשמאל של גבורה, וה"י בעמוד האמצעי, יו"ה בנצח, בהוד ה"ו, ביסוד וי"ה. האילן שאוחז את כולם תפארת עץ עושה פרי, ולכן מקום שיפול העץ שם יה"ו. וכמו כן כאן בכל הויה ה' אחרונה שלמים לה, ולכל ההויות שאחוזים בה, כדוגמא זה יה"ו עם ה' יהו"ה, הו"י עם ה' הויה, וה"י עם ה' וה"ה, וכמו כן כאן שאר ההויות, והם ח"י אותיות של ששת הצדדים שכלולים בצדיק חי העולמים, ועם ה' נעשה ח"ה. וסוד הדבר היא ה', כמו תבת נח, שכנס בה מכל מין ומין, שהם שנים שנים, שבעה שבעה לקרבן, שנים שנים ארבעה, שבעה שבעה ארבעה עשר, הרי י"ח, ותיבה ה', בה נשלמת חיה.

³⁵¹⁹ עי' גר"א ס"י ט ע"ב עומק מזרח - הוא תפארת, כמ"ש (תהלים יט ו) והוא כחתן יוצא מחופתו, ממזרח ועי' עוד זהר ח"ג קמח ע"ב.

³⁵²⁰ עי' תיקו"ז ג ע"ב: ז"ל: תלת הדסים רמיזין לתלת אבהן תרי בדי ערבות לתרי נביאי קשוט לולב צדיק כתמר יפוח (תהלים צב יג) אתרוג רמיז לשכינתא סוכה רמיזא לאימא דמסככת עלייהו הא אינון תמניא לקבל יאקדונק"י דאיהו חושבן סוכ"ה³⁵²⁰* לקבל כ"ו ה"ס ותריין שמהן לקבל כתר חכמה ולמיהוי כולהו ע"ס בכל נענוע ונענוע דלולב ומיניו

תרגום: שלשה הדסים רומזים לשלשה האבות. שני בדי ערבות, לשני נביאי אמת. לולב, צדיק כתמר יפוח. אתרוג רומז לשכינה. סוכה רומזת לאם שמסככת עליהם, הרי הם שמונה כנגד יאהדונה"י, שהוא חשבון סוכ"ה, כנגד כ"ו ה"ס. ושני שמות כנגד כתר חכמה, ולהיות כולם עשר ספירות בכל נענוע ונענוע של הלולב ומיניו.

[*סוכה לקבל כ"ו ה"ס ותריין שמהאן לקבל כתר חכמה למיהוי כולהו ע"ס בכל נענוע ונענוע דלולב ומיניו וכן בכל פקודיא ופקודא ואלין דלא נטלין אלין סימנין בידייהו כתבי שלח תשלח את האם בכל אתר אתר אתר לרבות חכמה עלאה (הגהות הגר"א)].

שעה"כ

וענין הד' נענועים שבתוך קריאת ההלל הנז', צריך שיכוין בכל פעם כנגד הוי"ה א' במילואה.

אמר הכותב חיים נלע"ד שהם סוד ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן.

גם בענין ההלל צריך לכפול כל הפסוקים ב' פעמים מן פסוק (&) אודך כי עניתני כו' על סדר ההלל, שהוא פסוק הודו לה' כי טוב האחרון. ואפי' הפסוקים שלאחר, אנא ה' הצליחה נא, ברוך הבא כו', אל ה' כו', אלי אתה ואודך כו', הודו כו', כל א' מהם תכפלנו ב' פעמים.

מנהג ליל הושענא רבה. והנה לקמן בע"ה נבאר ענין החותם הנעשה בליל זו, ולכן צריך להיות נעור כל הלילה הזה, יען כי בו נדונים כל הנבראים כנו"ל. וזה הסדר שתעשה, הנה בחצי הלילה הא', תקרא ספר ואלה הדברים כולו ע"ס³⁵²¹ פרשת וזאת הברכה. וזה הספר נקרא משנה תורה כנודע³⁵²². ואם תשלים קריאתו קודם שיהיה חצי הלילה, תעסוק בתורה ובסתרי קבלה אם תרצה, ולא בדבר אחר. ועיקר הדין הוא נידון בחצי הא' של הלילה כמ"ש לקמן בע"ה. ולכן אחר הצות לילה הוא שיוצאים לראות צל שלהם בלבנה, כי כבר נגמר הדין, וזהו שעם אותם שנוהגים לומר סליחות בליל הושענא רבה אחר הצות קרוב לאשמורת הבוקר. האמנם אסור לומר ויעבור וי"ג מדות או סליחות, אשר הם כיוצא בזה. אלא יאמר רחמנא אדכר לן קיימיה כו', אלהינו שבשמים כו', דעני לעניי כו', ה' הוא האלקים כו', ה' מלך כו', עשה למען שמך, וכיוצא באלו יכול לומר, גם ביום הושענא רבה בתפלת שחרית יאמר ע"ד הנז', חוץ מן י"ג מדות של יעבור וכיוצא בזה כו'.

ליל שמחת תורה אסור בתשמיש המטה לפי שאין נוק' דז"א רחל מזדוונת³⁵²³ עמו, עד תפלת מוסף של היום. ואעפ"י שבשאר הימים שבין ר"ה לח' עצרת מותרים בתשמיש המיטה, הטעם הוא כמ"ש, כי בכל אלו הימים יש זווג עליון³⁵²⁴ של ישראל או יעקב עם לאה, אבל עתה ביום ח' עצרת, לא יש זווג אלא ברחל לבדה. והנה אין זווג שלה אלא בתפלת מוסף כנו'. (קד ע"א)

יום שמחת תורה. מה שנהגו להוציא הספרים מהוץ להיכל, וגם להקיף עמהם התיבה בשחר ובמנחה ובערבית דבמוצאי יום טוב, מנהג אמיתי הוא, וכבר נכתב בספר הזהר בפרשת פנחס (רנו ע"ב) ברע"מ וז"ל: ונוהגין ישראל למעבד עמה חדוה ואתקראת שמחת תורה, ומעטרין לס"ת בכתר דיליה כו'³⁵²⁵. וראיתי למורי ז"ל נזהר מאד בדבר זה להקיף אחר הס"ת או לפניו או לאחוריו, ולרקד ולשורר לפניו בכל יכלתו בליל מוצאי יו"ט אחר תפלת ערבית, והיה מקפיד מאד לעשות או ז' הקפות שלימות, וזולת ההקפות שלימות של יום שמחת תורה. אבל בענין ההקפות שביום, לא נמצאתי עמו ולא ראיתיו. גם ראיתיו בליל מוצאי יו"ט, שהלך לבית הכנסת אחר, והקיף ז' הקפות, והלך לדרכו, ומצא בית הכנסת אחרת שנתאחרו בהקפות, וחזר להקיף עמהם.

ענין ר"ה ויוה"כ וסוכות. נודע דבעי ליחדא קוב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו³⁵²⁶. והנה יש חיבוק של שמאלו תחת לראשי (&), ונקרא דחילו, יען כי הוא שמאל, וזה נעשה

- מאיר הכוונה -

³⁵²¹ עד סוף קהול (פע"ח).

³⁵²²

³⁵²³ הקדוש, קא ע"א תחתון

³⁵²⁴ הקדו"ש קד ע"א עליון

³⁵²⁵ ז"ל בשלימות:

תרגום:

³⁵²⁶ עי' שער רוה"ק י ע"ב: א"ל כונת הצדקה והתפלה והוא לייחד שם י"ה הנפרד מן ו"ה וקודם שהאדם יעשה איזו מצוה או צדקה יאמר ליחדא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו ורחימו ודחילו בשם כל ישראל ויכוין לחבר שם י"ה שהם דחילו ורחימו עם ו"ה שהם קב"ה ושכינתיה. ועי' פע"ח שער הזמירות פרק ה': צריך קודם שיעשה מצוה או צדקה לומר ליחדא שמא דקב"ה ושכינתיה בדחילו ורחימו לחבר י"ה עם ו"ה בשם כל ישראל.

שעה"כ

מן ר"ה עד יוה"כ, שע"כ יחזרו אנפין באנפין, ואח"כ בסוכות אז הוי רחימו, סוד חיבוק של הימין, וימינו תחבקני (שם). ולכן יש בסוכות ניסוך המים ושאר המצות שבו, שהם לולב ואתרוג בו, וזהו הארת החכמה בחסד. אבל יוה"כ הוא הארת הבינה בחיבוק השמאל, שהוא גבורה, ואח"כ בח' חג עצרת הוא הזווג עצמו.

ודע כי ז' ימי חג הסוכות אז הוא הזווג בסוד ו"ק בלבד, אבל זווג ח' חג עצרת, הוא בבחי' היסוד, אחר שנכללו בו כל הו"ק, ולכן היסוד נקרא ו'³⁵²⁷, וז"ס מ"ש בס"ה בפ' תצוה (&) באות א' כי בעת הזווג נעשה בחי' ו', כי הו"ק שהם גדפוי דאות א', כזה, הם סוד תרין יודין שבה³⁵²⁸, ומתשמרין ונכללין תוך ו' שבאלף, ואין ניכרת אז רק אות ו' לבדה, ולכן ח' עצרת הוא יום א' בלבד, עם היותו חג בפני עצמו, אבל פסח וסוכות הם ז' ימים בסוד ז' קצוות.

ונבאר יום ח' חג עצרת, כי הנה הוא מלשון עצר ח' (&). והענין הוא, כי בליל יום ח' עצרת³⁵²⁹ הזה, יש זווג ישראל שהוא ז"א עם רחל, וקולטת טיפת זרע העליון, וקולטתו ועוצרתו בתוכה, ואינה מפלת אותו ח"ו. כי הנה לפעמים יש למעלה ג"כ נפלים, בסוד הנפילים היו בארץ (&), כי הפילתם המלכות בסוד נפלים. ולהיות שהם באו מבחי' זו לכן גם הם היו אח"כ משחיתי' על הארץ את טיפות זרעם והבן הסוד הזה ואמנם טעם היותם נפלים הוא לפי שהיו דינים קשים והיה גלוי לפניו ית' שאין בהם תועלת ולכן הפילתם הנוק' העליונה

ונחזור לעניינינו כי הנה זמן קליטת הזרע הם ג' ימים כי לכן הפולטת ש"ז ביום הג' היא טהור יען כי כבר הסריחה ואינו ראוי להריון וסוד ג' ימים אלו הם סוד חג"ת שמהם מקבלת הנוק' המיפ' העליונ' כי אלו הם סוד ג' בני נח היוצא מן התיב' וסוד ג' מראות של הקשת ולכן צריכ' ג' ימים לקולטם והענין הוא כי טיפת מ"ד היא סוד החסדים והנה חסד הוא בגימ' ע"ב והוא מתחלק לג' חלקים כ"ד כ"ד כ"ד שהם ע"ב כנז' בס"ה בתיקון ט' וציורו כזה יהיה שהם ג' הויות ובכל א' כ"ד עיינין בסוד מה שאמר הכתוב וגבותם מלאות עינים וג' הויות אלו עד"ז הם א' חסד וא' גבורה וא' בת"ת וכלם הם בחי' חסד שהוא ע"ב ואמנם סוד האסרו חג שלאחר ח' חג עצרת הוא סוד קליטת הזרע כמבואר אצלנו וע"ש

דרושי חג הסוכות דרוש ג'

בענין הימים שבין יוה"כ לסוכות וגם כל ח' ימי החג בסדר נכון ובו נבאר בארוכה מתחילת יום ר"ה ויו"כ ודע כי להיות כי ביום ר"ה נברא העולם לכן חוזר להיות ביום ר"ה שבכל שנה ושנה כענין מה שהיה ביום ר"ה שבו נברא העולם והוא כי חוזרין ז"ן לעמוד אב"א וצריכ' נסירה וחזרת פב"פ וחיבוק ונישוק וזווג וזה נמשך מר"ה עד ח' עצרת וטעם אריכות זמן זה יתבאר לקמן בענין התפשטות החסדי' מצד אימא בנוק' דז"א והנה מיום ראשון של ר"ה עד יוה"כ ננסרין כל י"ס של רחל נוק' דז"א מאחורוי ואז בעיוה"כ נגמרה מלאכת נסירתה ונמצא שלא היתה ראוי' לזווג ולכן בכל אלו הימים³⁵³⁰ שבין ר"ה לח' עצרת כל הזווגים כלם הם ישראל או יעקב עם לאה כאמור והנה כל הימים שבין ר"ה ליוה"כ הם בחי' שמאלו תחת לראשי שהוא ענין חיבוק השמאל והענין הוא כי הנה ענין הנסיר' (קד ע"ב) הוא ענין דחיית הדינים הקשים שיש באחוריים דדכורא וליתנם בנקב'

- מאיר הכוונה -

³⁵²⁷ היינו ו' זעירא עי' &

³⁵²⁸ וז"ס הנזכר צוהר בס"ת צוהר פרקת צראקית ד"ט ע"ב שחזרת להעשות צעת הזווג בחי' ו' כי הו' קאות שהם צ' גדפוי דא' והם סוד צ' יודין שבה ומיטמרין ונכללין תוך ו' דא' ואינה ניכרת אלא ו' לזכר לכן הוא יום א' (פע"ח).

³⁵²⁹ עי' לעיל קג ע"א וסע"ד ולקמן קח ע"ב (לש"ו). הקדוש, קא ע"א תחתון, ביאורים ח" במח ע"א עליון.

³⁵³⁰ הקדוש, קג ע"א אמצע. שם קד ע"א עליון

שעה"כ

ונשאר הוא חסד ונוק' כולה דין וכדי לבסס ולמתק הדינין שבנוקב' הוא מחבק' בשמאלו כנודע כי אין הדינין מתבסמין אלא בשרשם והנה שורש הדין של נוק' היא שמאלו דז"א³⁵³¹ ולכן מחבק האחוריים של הנקבה אשר שם ניתנו כל הדינין על ידי הנסירה ומחבקה בשמאלו ואז מתבסמים ונכנעים ונמתקים וביאור ענין החיבוק הזה עניינו הוא כנ"ל בדרוש השופר כי ביום ר"ה בעת הפלת הדורמיטא והשינה עליו הם יוצאים המוחין שלו עם לבושיהם³⁵³² שהם נה"י דאימא ויוצאים מתוכו ונשאר ישן ואז תרין מוחין דכורין חכמה ועיטרא דחסד נשארים בלתי לבושיהם בבחי' א"מ על ראש ז"א ותריין מוחין נוקבין בינה ועטרא דגבורות מתלבשין תוך ההוד דבינה בלבד ונכנסין תוך נוק' בבחינת מוחין וענין לקיחת הנוקב' עטרא דגבור³⁵³³ זו היא הנקר' בלשון חיבוק השמאל כי ע"י זה מתמתקין הדינים שלה כנז' באופן כי בזמן הדורמיטא אז בא ענין חיבוק השמאל ואז הדינין שלה מתבסמין ואז הוא זמן הנסירה וג' בחי' אלו³⁵³⁴ נעשות יחד כי ע"י הדורמיטא אין יניקה לנקב' ע"י הזכר ואז נפרדים מאחוריהם וננסרין³⁵³⁵ ואז נכנסת עטרא דגבור' ובינ' דז"א בסוד מוחין אלי' וזהו חיבוק השמאל³⁵³⁶ והבן כל זה היטב

וביוה"כ כבר הי"ם שלה ננסרו מעיוה"כ ולכן בתחילת ליל יום זה עולה מדריגה אחר מדריגה אל אימא עילא' בסדר הה' תפלות כנ"ל ובחזרת מוסף אז נגמר עליית' שם וענין עליית' שם הוא בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע כו' כי שם היא מתקשמת בקישומין ולוקחת הה"ג מן אימא עצמה שלא ע"י ז"א כמו עד עתה בר"ה ונבעילה נעשה גם החותם של היסוד שבה שהוא הכלי שבו נתונין המ"נ שהם הה"ג שלקחה מאימא וכבר נתבאר לעיל³⁵³⁷ כי החותם הזה איננו היסוד עצמו שבה

ובימים שבין מוצאי יוה"כ עד ח' עצרת ולא עד בכלל הכל הוא ענין חיבוק הימין וכבר היא יכולה באלו הימים לעמוד עם ז"א פב"פ עמו ממש ולא עם יעקב לבדו אלא עם ז"א עצמו ואמנם חיבוק הימין הוא לקיחתה גם את עטרא דחסדים האמנם החסדים האלו יש בהם ב' בחי' הבחי' הא היא החסדי' שלוקחת מן אימא עצמה שלא ע"י ז"א בהמשך כל הימים הנז' ויש בבחי' זו ב' חלקים החלק הא' הם החסדים דא"פ והחלק הב' הוא דאור מקיף ובחי' הב' היא החסדים שלוקחת מז"א עצמו ואינם מבחי' הדעת עצמו אשר בז"א אלא בבחי' החסדי' המתפשטין בו"ק דגופא דז"א כנודע אמנם בתחיל' צריך להמשיך להם בעצמ' אור גדול מן השורש והמקור שלהם שהם החסדים אשר בעטרא דחסד שבדעת דז"א כדי שיוכלו הם אח"כ להאיר אל נוקב' וליתן בה בחי' חסדים כנז' וגם בבחי' זו הב' יש בה ב' חלקים א"פ וא"מ ואמנם ענין המשכת החסדים דאימא בסוד א"פ הוא שלא ע"י מעשה אלא בכל יום ויום ממוצאי יוה"כ עד יום הא' של סוכות נגמרים לכנס בה והימים האלו בעצמם יש בהם שלימות הזה והמשכתם בסוד אור מקיף הוא ע"י מצות סוכה שהוא

- מאיר הכוונה -

³⁵³¹ הוא עטרה דגבורה שלו השייך אליו (לש"ו).

³⁵³² מ"ש עם לבושיהן הוא רק על התרין מוחין דנוקבין שם בינה ועטרה דגבורה אבל התרין מוחין דכורין שהם חכמה ועטר דחסד הנה הם יוצאים מלבושיהן והאורות לבד הם עולים לבחי' אור מקיף על ראש ז"א כמו שמפרש והולך ועי' לעיל צח ע,ג ד"ה ונחזור לענין ונמצא כי הלבושין דמוחין דכורין הם נשארים לעולם בז,א והם אז בלתי אורו תועי' שמן ששון אות ט' (לש"ו).
³⁵³³ ר"ל מה שהיא לוקחת עטרה דגבורה שלו השייך לאליו הנה זה נקרא חיבוק השמאלי ומתבסמין ע"י זה הדינין שלה (לש"ו).

³⁵³⁴ היינו א' הנסיר הוהם כל הדינין שלה השייך לאליה שהיו בהאחוריים שבו ובעת הנסיר הניתנין אליה ב' העטרה דגבורה שלו הנכנס בה ג"כ בעת הדורמיטא והוא חיבוק השאלי כנזכר ג' ביסום הנשה ע"ז כי ע"ז מתבסימן ומתמתקין הדינים שלה וכנזכר הנה אלו הג' דברים נעושת כולן יחד ועי' לעיל צב ע"א (לש"ו).

³⁵³⁵ והוא הגבורות דכל ה' ספירות שבה אשר נגמרו להתן בה בערב יוה"כ והוא בחי' הא' (לש"ו).

³⁵³⁶ והוא בחי' הב' ונמשך בה זה ג"כ בכל הט' ימים אשר מר"ה עד יוה"כ ועי"ז מתבסמין הגבורות שלה והוא בחי' הג' (לש"ו).

³⁵³⁷ קג ע"ב שורה לא ולב (לש"ו).

שעה"כ

בחי' אור מקיף עלינו כנודע והמשכת החסדים דז"א באור פנימי ואור מקיף שניהם נעשים ע"י מצות הלולב אלא שע"י נטילת לולב ועשיית הנענועים נכנס האור הפנימי וע"י ההקפת המזבח עם הלולב נכנס אור המקיף ואמנם צריך שתדע כי כל אלו החסדים כולם בכל בחינותיהם הם לצורך בנין גופה עצמה להעשות פרצוף שלם אבל מה שהוא לצורך בחי' הזווג שלה אינו נעשה אלא ביום הו"ר וביום ה' חג עצרת כמ"ש במקומו והרי נתבאר כל הבחי' דרך כלל

ועתה נבאר פרטן הבחי' הא' שהם החסדים שלוקחת מאימא הנה נודע הוא כי אלו החסדים שלוקחת מאימא עצמה הם מתפשטים בה ע"ד התפשטות החסדים שלוקחת מז"א ממש כי ה"ח מתפשטים מחסד עד הוד שבה ואח"כ כללות הה"ח האלו יורדת ביסוד שבה הנקרא כל כנודע³⁵³⁸ ואח"כ הארה אחרת יוצאה מתולדת הארה כללות החסדים דיסוד וגם היא כוללת כל הה"ח ויורדת במל' שבה והרי הם ז' בחי' חסדים דא"פ מתפשטים בז' ספי' תחתו' שבה ועד"ז הוא התחלקות והתפשטות החסדי' דא"מ בחוץ בז"ס האלו ע"י מצות הסוכ' כנז"ל ונחזור לענין החסדי' דא"פ {קד ע"ג} דע כי בכל הזמנים האחרים סדר התפשטות החסדים הוא מלמעל' למטה בין בא"פ בין בא"מ כי תחילה מתפשטים בחסד ואח"כ בגבור' ואח"כ בת"ת כו' אבל עתה בימים האלו ובזמן הזה החסדים דא"מ הם נכנסים כדרכם מלמעל' למטה אבל החסדים דא"פ נכנסים שלא כדרכה מלמעלה כי תחילה נכנס בחי' המל' ואח"כ בחי' היסוד כו' וטעם השינוי הזה הוא לפי כי עתה הנקבה כול' גבו' ודינין בלבד אם גבו' שלקחה ע"י ז"א ואם גבו' שלקח' ע"י אימא ואינו כשאר הזמנים שתכף בפעם שניתנו בה הגבו' נכנסים החסדים כנודע כי מה שנעשה עתה בכל אלו הימים שבין ר"ה לח' עצרת נעשה בכל יום ובכל תפלה כנז"ל בענין חותם נעילת יוה"כ ולכן לא נתחזקו הגבו' בה אבל עתה שכל י' ימי תשובה לא היה בה רק הגבו' ודינין נתגברו ונתחזקו בה הדינין מאד זמן רב ואם החסדים הפנימיים היו נכנסים מלמעלה למטה כסדרן היו מתבטלים לפי שכמו שהגבו' נכנסו בהמשך הימים הנו' גם החסדים אינם יכולים לכנס יחד אלא בהמשך ימים וטעם אריכות זמן זה הוא לפי שע"י חטאו של אדה"ר ביו' שנברא שהוא יום ר"ה הטיל הנחש זוהמא בחוה והוצרכ' נוקב' דז"א להתעכב כל הימים האלו עד שתשתלם ביום ח' עצרת ולא יכלה להתקן בפעם אחד אלא מדריגה אחר מדריגה כנז"ל ונמצא כי מוכרח הוא שלא יכנס בכל יום רק חסד א' כמו שיתבאר ואם החסד הגדול שבהם שהוא החסד שבחסד נכנס בו בתחילה הנה להיותו יחידי בתוך הגבו' הרבות והגדולות והחזקות ההם היה מתבטל בתוכם ואחר שזה החסד הגדול נתבטל כאשר יכנסו החסדים האחרים ג"כ יחידים כל א' ביומו והנה הם גרועים ממנו בלי ס' שיתבטלו כי כל מה שהולכים הם גרועים וחלשים והנה תכלי' כניסת החסדים האלו הוא להמתיק הגבורות החזקות אשר בה ולבסמם בסוד וימינו תחבקני כנז"ל ולכן צריך שביום א' נכנס החסד הגרוע שב שהוא כללות הארת החסדי' אשר הם חלק המל' שבנוק' ואעפ"י שהיא מתבטלת בתוך הגבו' עכ"ז עושה שם איזה רושם של תיקון בהכרח וביום ב' נכנס חסד יותר משובח ועושה רושם יותר גדול וכעד"ז החסדים הולכי' ומתחזקים עד שבהכנס החסד הגדול שבכולם באחרונה יש בו כח להתגבר מחמ' הרשמים שעשו החסדים הראשוני' ואז מתבסמי' ומתמתקים גבורותיה והנה פשוט הוא כי החסדים דא"פ מקדימי' להתפשט קודם החסדים דא"מ כנודע

ונבאר עתה סדר כניסתם וזה נתבאר לעיל בענין עיוה"כ כי טעם משחז"ל כל האוכל ושותה במ' כאלו התענה מ' ועשירי הוא מפני כי ביום ההוא ננסרין ההוד והיסוד והמלכו' דרחל נוק' דז"א וגם נכנסו אז בחי' כללות הארת החסדים במל' שבה ואח"כ בחי' כללותם ביסוד שבה כנז' שם ואמנם ביוה"כ לקחה הגבו' והחותם מאימא עילאה כנז"ל

שעה"כ

במקומו ועתה בד' ימים שיש ממוצאי יוה"כ עד יום הא' דחג הסוכות נכנסים ד' החסדים האחרים ג"כ ממטה למעלה כנ"ל והם חסד שבהוד ביום א' וחסד שבנצח ביום ב' וחסד שבת"ת ביום ג' וחסד שבגבורה ביום ד' שהוא ערב חג הסוכות וביו"ט הא' של חג הסוכות יש בו ב' בחי' אם בחי' היום בעצמו ככל הימים הנז' ואם בחי' מצות הסוכה אשר בו לכן נכנסים בו החסד העליון שבכולם שהוא החסד שבחסד שבה וזה נעשה ע"י בחי' היום בעצמו כשאר הימים והנה נגמרו להכנס כל החסדים הפנימיים דאימא ועוד נכנס בו ג"כ החסד העליון שבכל החסדים דא"מ מצד אימא שהוא החסד שבחסד שבה כנ"ל כי כל המקיפים נכנסים כסדרן מעילא לתתא וזה נעשה מבחי' מצות הסוכ' אשר ביום זה ובוה יתבאר למה אנו עושים י"ט גמור ביו"ט א' דחג הסוכות וטעם הא' הוא מפני שבו נשלמו כניס' החסדים הפנימיים דאימא ולא עוד אלא שבו נכנס החסד העליון שבכולם הנקרא יומם יומא דכליל לכולהו יומין כנודע וטעם הב' הוא כי בו התחיל התפשטות החסדים המקיפים דאימא ולא עוד אלא שבו נתפשט המקיף העליון שבכולם כנז' והנה נודע כי חיבוק הימין אינו מתחיל להעשות אלא ביו' זה והנה כל עיקר תיקון נוקבא אינו אלא על ידי החסדים ובפרט המקיפי' הנקרא' חיבוק כנז' כי זה סוד והוכן בחסד כסא כי כל הכנת תיקון המל' הנקרא כסא הוא ע"י החסדים הנקרא חיבוק הימין ונודע כי אין חיבוק אלא באור המקיף המחבק את הנקבה מחוץ שלה וא"כ יקד ע"ד מיום א' דסוכות אז מתחיל חיבוק הימין וז"ס ולקחתם לכם ביום הא' כו' אעפ"י שכבר נכנסו החסדים הפנימיים כיון שעיקר החיבוק הוא ביום זה כי בו מתחיל התפשטות החסדים המקיפים הוא הנקרא יום הא' ולכן הוא י"ט גמור כי הימים שקדמו אליו היה חול גמור אעפ"י שנכנסו בהם חסדים הפנימיים לפי שאינו ענין החיבוק ועוד שלא היה נכנס רק חסד א' בכל יום אבל עכ"ז אין בהם ג"א וסליחות והספד כו' אבל ביום א' דסוכות כי נכנסו בו ב' בחי' יחד פנימי ומקיף ולא עוד אלא שהם הפנימי הגדול שבכולם הכולל לכול' והמקיף הגדול שבכולם ג"כ ולכן הוא יו"ט גמור ובימים שלאחריו אעפ"י שאין נכנס בכל יום מהם רק מקיף א' בלבד עכ"ז כיון שהם בחי' מקיפין שהם אורות גדולים מאד יותר מן הפנימיים וכנז' כי אין נקרא חיבוק ימין אלא בבחינת המקיפים לכן אינם חול גמור ואינם יו"ט גמור אבל נק' חול המועד והנה מה שנכנס בהם הוא זה כי ביום ב' וג' וד' וד' דחג הסוכות נכנסים ד' מקיפים של גבורה ות"ת ונצח והוד שבנוק' כסדרן מעילא לתת' כנ"ל וביום ו' נכנס כללות החסדים המקיפי' ביסוד שבה וביום הז' הנק' הו"ר נכנס כללות החסדים המקיפי' במל' שבה והנה נתבאר בחי' הא' שהם החסדים הפנימי' ומקיפי' מצד אימא

הבחינה הב' היא החסדים פנימיים ומקיפים מצד ז"א המתפשטים בנוק' הם ג"כ ע"ד הנז' אלא שהם ע"י הלולב ומיניו הפנימיים ע"י נטילת הלולב ונענועיו כנודע והמקיפי' ע"י הקפת המזבח או התיבה בזמנינו זה של הגלות ע"י הקפת הלולב ומיניו והנה בז' ימי החג נכנסים ו' בחי' דפנימיו' כסדרן וז' בחי' המקיפי' כסדרם מעילא לתתא ואחר שביארנו דרוש הכולל בענין הימים בעצמם ובענין מצות הסוכה ובענין מצות הלולב נחזור לבאר כל דרוש מהם בפ"ע דרך פרט וזה החלי

דרושי חג הסוכות דרוש ד'

הוא דרוש הסוכה, ובראשונה נבאר הכולל שלה, ואח"כ נבאר דיני הסוכה בעצמה וציוורה ודמותיה והסכך מה עניינם בארוכה בע"ה.

הנה נתבאר לעיל בדרוש שקדם, כי ע"י מצות ז' ימי הסוכות, מתפשטין החסדים דאימא בסוד אור מקיף לנוק' דז"א בז"ת שבה³⁵³⁹. ולפי שעיקר החיבוק בימין, הוא ע"י

- מאיר הכוונה -

³⁵³⁹ ב' בחי' של החסדים הם בחי' א' מן הז"א עלמנו וזה נעשה ע"י הלולב ובחי' ב' הוא שלוקחת מן אמא עלמה (פע"ח)

שעה"כ

אלו המקיפין דחסדים דאימא, לכן אין חג הזה ולא הימים האלו נקרא חג הלולב או ז' ימי הלולב, רק חג הסוכות וז' ימי הסוכות³⁵⁴⁰. והנה זהו טעם מצות סוכה כל שבעת הימים של החג, כי הנה ענין הסוכה הוא אור מקיף אל הנקבה מבחי' החסדים דאימא. ואנחנו ישראל בני מלכים, בני מלכות הנק' רחל, נוק' דו"א, עושים סוכה³⁵⁴¹, ויושבים בצל אור המקיף ההוא המתפשט בה, המקיף וסובב אותה כעין סוכה, כדי שנמשיך אלינו מן האור המקיף ההוא.

וז"ס מ"ש חז"ל (&) כי הסוכה היא כנגד ענני כבוד אשר במדבר. כי הנה כל ענן הוא בחי' חסד, כמ"ש הכתוב (&) כי ענן ה' עליהם יומם, ואין יומם אלא חסד, כמ"ש הכתוב (&) יומם יצוה ה' חסדו. ולכן היו ענני כבוד כנגד אהרן הכהן³⁵⁴², איש החסד. והם ז' עננים³⁵⁴³, כנגד ז' מקיפים של החסדים³⁵⁴⁴, בז' ספי' תחתונות דנוק', מחסד עד מלכות שבה, וכנגדם הם ז' ימי הסוכות.³⁵⁴⁵

ועתה נבאר צורת הסוכה בעצמה והדינין שבה. הנה אמרו בגמ' (&) כמה מיני סוכות הם סוכת גנב"ך ורקב"ש כו'. אבל שורש כולם אינה רק ג' בחי', אשר כנגדם נזכר בכתוב ג' פעמים סוכות, כמ"ש (&) בסוכות תשב שבעת ימים, כל האזרח בישראל ישבו בסוכות (&), למען ידעו דורותיכם כי בסוכות הושבתי כו' (&). ובוזה תבין כמה מאמרים בספר הזהר ובס"ת, חילוקים בענין הסוכה, כי במקום א' אמר כי הסוכה היא אימא עילאה המסככת על בנין, ובמ"א אמר כי הסוכה היא מלכות תתאה, ופעם אחרת אמר כי סוכה היא כ"ו ה"ס, והם הויה ואדני, שהם זו"ן. והנה עיקר הדבר הוא, כי בחי' סוכה היא אימא עילאה המסככת על בנין בבחי' אור מקיף, אלא שנחלק לג' בחי' אור מקיף, של ז"א לבדו, ובחי' אור מקיף אל נוק' לבדה, ובחי' אור מקיף לשניהם ביחד. ושלישתם מאימא עילאה המסככת עליהו ומקיפתו, ולכן ב' פעמים נזכרו בפסוק תיבת בסכת חסדים, כנגד המקיף דז"א לבדו, וכנגד המקיף דנוק' לבדו. ופעם אחרת נזכר בפסוק בסכות מלא כנגד המקיף דשניהם יחד. והוא כי בהיות סכה חסר ו', הנה הוא בנימ' אלקים עם הכללות, והוא רמוז אל הנקבה הנקרא אלקים, לרמוז {קה ע"א} כי היא לבדה מוקפת מאימא עילאה. או ירמוז אל ז"א המוקף הוא לבדו מאימא עילאה, הנקרא ג"כ אלקים כנגדו. אבל סוכה מלא ו' בנימ' הויה ואדני, והם אותיות כ"ו ה"ס כנו', שהם המוקפים יחד מן אימא עילאה.

- מאיר הכוונה -

³⁵⁴⁰ אלו החסדים נמשכין זה ע"י סגולת הימים עצמן הוא כי הלח מי הגורם שימים אלו יהיה ימי חג וי"ט ולאי הוא שהוא ע"י עשיית הסוכה כי הרי חג הסוכה נקרא וכו' והענין כי כבר זכרנו כי החסדים הנכנסים זה ב' ימי הסוכה הם המקיפים כי הפנימים כבר נכנסו מקודם (פע"ח). זה מגומגם וי"ע כוונתו.

³⁵⁴¹ כנגדה ויושבים תחת הסוכה לקבל א"מ ההוא וישאר אור מקיף זה יסכך אלינו ויקיפנו מכל לדרים (נוסף צפע"ח).

³⁵⁴²

³⁵⁴³ עי' מדרש תנחומא (במדבר פרק ב): שנאמר (דברים א) ויענך וירעיבך וגו' ובזכות אהרן הקפתי אתכם ענני כבוד שנאמר (שמות יג) וה' הולך לפניכם יומם וכתוב (תהלים קה) פרש ענן למסך שבעה עננים היו מלמעלה ומלמטה ומארבע רוחות העולם ואחד הולך לפניכם ומכה להם נחשים ועקרבים ומשוה להם את ההרים ואת העמקים ושורף את הקוצים ואת הסירות ומעלה עשן ורואין אותו כל מלכי מזרח ומערב והיו אומרים עכו"ם

³⁵⁴⁴ דע"ה ח"ב קלג ע"ד אמצע

³⁵⁴⁵ להרח"ו ז"ל ארז"ל כי הסוכה סודה למתק הדינין וזזה נצין מחלוקת רז"ל חד אמר סוכה לירת קבע זענין וח"א לירת ארעי והענין שיס' במלכות ב' בחי' אחר הנסירה ר"ל ב' אלהים כחות הדינין שננסרו ונתחזרו לה ז"פ אלהים גי' קבע וסכר האי תנא כי לזה בא המיתוק ומ"ס שהמיתוק בא להמתיק הה"ג למנכפ"ך שעולין ע"ה גי' ארעי וא"ת מאי נפקא מיניה אך הענין כי מר סכר כיון שבא להמתיק הב' אלהים שהוא סוד החיזוק וזזה לבד די ומר סכר שאינו אלא מתוק מנכפ"ך שהוא ענין הזווג (פע"ח).

שעה"כ

ועתה נבאר גם³⁵⁴⁶ ג' בחי' הנז'. הנה נודע כי הנקבה רחל, מתחלת מן אחורי החזה דז"א ולמטה. ובהיות אימא מקפת את זז"ן, נמצא כי בתחילה מקפת את חציו העליון של ז"א הוא לבדו, והרי זו היא בחי' א'. ואח"כ נמשך אור מקיף דאימא מקפת ע"ג הנקבה לבדה, כי הנה אין אותו האור מקיף ע"ג ז"א ממש מאחוריו, אלא ע"ג נוק', ונדבקת שם עמו אב"א, והרי זו בחי' ב'. ועוד יש בחי' הזרוע ימין דז"א, שבו מחבק את נוקבא, כמו שאמר הכתוב (&) וימינו תחבקני, בהיותם פב"פ, ושם זז"ן הם ביחד. ונודע כי החיבוק הוא אור מקיף, כנ"ל בדרוש הא' שקדם לזה. והנה אור המקיף ע"ג זרוע ימין של ז"א, כשהוא מחבק את נוק', ודאי כי גם היא מוקפת באותו האור המקיף. והרי נשלמו ג' הבחי'.

והנה ב' בחי' הראשונות הם מבוארות, אבל הבחי' הג' אנו צריכים לבאר עניינה. והנה לזו הבחי' הג' הוא שאמרו בגמ' (&) שתים כהלכתן וג' אפילו טפת, וזו א' מצוירי הנז' בגמרא. וזה עניינו, כי הנה בהיות זז"ן פב"פ, והוא מחבק אותה בזרועו הימני, והנה הזרוע יש בו תלת פרקי, פרק העליון הסמוך ומחובר בכתף, והוא ארוך, ופרק האמצעי והוא, הנק' זרוע, וגם הוא ארוך, ופרק האחרון והוא הכף של יד עם ה' אצבעותיו, וזו היא פרק קצר וקטן. והנה בהיותו מחבקה בזרועו, נמצא כי הפרק העליון הוא מחבק את צד זרוע שמאל של נוק', והפרק האמצעי נכפף עוד ומחבק לצד האחור של נוק'. ואלו נק' ב' דפנות שלימות כהלכתן, והפרק הג' של היד, נכפף יותר מכולם ומחבק צד פנים של נוק', אבל אינו מחבק כל הצד ההוא של פנים, כי הפרק ההוא קטן וקצר, ואין בו רק שיעור טפת, שהם ד' אצבעות היד לבדם. ועל זה אמרו ודופן ג' אפי' טפת.

והואיל ואתא לידן נבאר עוד ציור אחר הנז' בגמ', והוא סוכה העשויה כמבוי, ועניינה הוא, כי הנה בחי' רחל, בין בהיותה פב"פ או אב"א, אין עיקר יציאתה אלא מקו האמצעי של ז"א במקום החזה³⁵⁴⁷, דתמן נקיב חד נוקבא, ואתפשט בוצינא דקרדינותא ועביד לרישא וגולגלתא דנוקבא כנו'. באדרת נשא (&). ונודע כי הנז"ה דאימא, עם המוחין דז"א שבתוכן, המתלבשין תוך הז"א, הנה הנצח וההוד מתפשטין בב' קוי הימין והשמאל עד סיום רגליו, אבל היסוד המתפשט בקו האמצעי, אינו מתפשט רק עד החזה בלבד, למעלה מראש רחל. ונמצאת רחל העומדת בקו האמצעי דז"א, מוקפת מן נצח והוד דאימא, והם כצורת ב' דפנות, ימנית ושמאלית, זו כנגד זו, וזו כנגד זו, כדמיון מבוי מפולש. ופשוט הוא, כי כמו שבחי' זו היא באור פנימי, כך הוא באור מקיף דאימא, המקיף מבהוין סביב הנצח וההוד דז"א. כי לעולם אין סוכה אלא באור מקיף כנו'.

ואל תטעה בזה, כי אין כל דברינו אלה, אלא בבחי' אור מקיף דאימא הנק' סוכה. והנה הנקבה עומדת בין ב' הדפנות העשויות כמבוי מפולש, ולכן צריך שיביא פס טפח ומשהו, ויעמידנו בדופן הג' המזרחית, בפחות מג' אל הדופן הימנית, והדופן השמאלית באופן שהפס הזה יהיה ממש מכוון באמצע ב' הדפנות ימנית ושמאלית, וע"י נכשרת סוכה זו, שהרי אינו מבוי מפולש.

והנה ענין הפס הזה הנז' אשר בדופן הג', הנה הוא היסוד דאימא, שנסתיים בחזה, והוא דופן ג' מזרחית באמצע ב' דפנות, נצח והוד, דרומית וצפונית. והוא מכוון ממש באמצע בין ב' הדפנות ואינו קרוב לזה יותר מזה ונודע כי ביסוד הזה יש בו ה' החסדים או ה' גבורות ונודע הוא כי הם בחי' ה' אצבעות יד ימנית או יד שמאלית ונמצא כי שיעור הפס הזה הוא טפח והנה על דרך זה יתבארו כל שאר ציורי הסוכה אבל הכלל העולה כי כל בחי' סוכה אינו אלא בבחי' אימא עילאה המסככת על זז"ן בנין דילה בבחי' אור המקיף שלה כנו' ועתה נבאר ענין הסכך של הסוכה כי הדפנות הם נה"י דאימא מבחי' וקה ע"ב} אור המקיף כנו' האמנם הסכך הוא בחי' חצי התחתון דת"ת דאימא מן החזה שלה ולמטה אשר הוא כעין סכך ע"ג ג' דפנות דנה"י שבה ונודע כי בחי' הת"ת הזה שהוא עצמו

- מאיר הכוונה -

³⁵⁴⁶ נמחק בש"ש.

³⁵⁴⁷ ביאורים ח" בי ע"ב תחתון

שעה"כ

כתר דז"א הוא בחי' סכך הסוכה אשר הוא סוכך ע"ג זו"ן היושבים תחתיו כי כל כתר הוא בחי' אור מקיף מלשון כותרת האמנם שיעור גבהו של סכך הוא למטה בתוך ד' אמה כי סוכה שעשא' למעלה מן' אמה פסול והענין הוא כי זו"ן העומדים תחת כל א' מהם יש לו י"ס הרי הם גובהן של שניהם ד' אמה והסכך שהוא הכתר שעל גביהם הוא גבוה למע' על ד' אמה ממש מצומצם ומונח עליהם אבל אם יהיה למע' משיעור ד' אמה פסול והטעם הוא מ"ש חז"ל ממ"ש בגמרא כי עד עשרים אמה אדם יודע שיושב בצל סוכה כו' פי' כי נודע הו' שכל האורות העליונים כל א' הוא למטה ממדרגת חבירו ואינו יכול להשיג ולהסתכל למעל' ממדרגתו ועד"ז אמרו בגמרא הצדיקי' שכל א' נכוה מחופתו של חבירו והנה האדם היושב תחת סוכה זו הם זו"ן אדם וחיה שנאמר בשניהם זכר ונקבה בראם ויקר' שמם אדם ובפרט ז"א שהוא הוי"ה דמ"ה שהוא בגימ' אדם כנוד' והאדם הזה אינו משיג למעלה מחצי התחתון דת"ת דאימא כלל³⁵⁴⁸ ואעפ"י שגם הוא סכך סוכך עליו כיון שהוא למעל' משיעורו שהם ד' אמה אינו משיג אורו ואינו יודע אם יושב בצילו ומסכך ומאיר עליו

ונבאר מלת סכך הנה נודע כי הכתר כולל כל הט' ספירות שלמטה ממנו ויש בו כללות של כל מה שלמטה ממנו וגם הת"ת עצמו דאימא בודאי שכל האורות שבה משם ולמטה כולם יורדים ועוברים בו ונמצא לב' טעמים הוא מוכרח שבכתר הזה יהיה בו כללות כל מה שלמטה ממנו ונודע כי אורות אימא הנמשכין בתוך ז"א הם מאה אורות בסוד ק' ברכות שהאדם מברך בכל יום והם הוי"ה דס"ג שבאימא והמילוי שלה שהם ל"ז והרי ס"ג ול"ז הם בגימ' מאה והם בחי' מקום אורות המכוסים והמגולים שבז"א כמבואר אצלנו בענין ו' בני לאה עם דינה וכל ק' אורות אלו עוברים דרך הסכך שהוא הכתר דז"א ונכללים בו ומניחים הרושם שלהם בו אלא שזה האור של הסכך הוא בחי' אור מקיף כנו' וע"כ נקרא סכך אם כפי הבנת הלשון שהוא מסכך עליה' בבחי' אור מקיף ואם בבחי' הגימט' שלו שעולה סכך ק' כנגד מאה אורות דז"א היורדין דרך בו כנו'

ונבאר עוד מ"ש רז"ל במסכת סוכה המעובה כמין בית אע"פ שאין הכוכבים נראים בתוכה כשירה בדיעבד אבל לכתחיל' בעינין שיהיו נראים הכוכבים מתוכה של הסכך וסוד זה נתבאר בתיקון תוספת ופרוס עלינו סוכת שלום שתיקנו לומ' בליל שבת בברכת השכיבנו ושם נתבאר ענין זה באורך ענין היסוד דאימא הנפרש כמין אהל וסכך סוכה תוך גופא דז"א במקו' החזה שבו ונפרש עד דפנות הגוף וכל החסדים דגופא דז"א הם למעלה מן המסך ההוא כי עלו ממטה למעלה כי נקיבו המסך ועלו ודרך אותם נקבי הסכך והמסך ההוא יורד הארותיהם ונראים למטה דרך נקבי המסך כעין כוכבים שברקיע זה ששמעתי ממורי ז"ל בפעם אחרת ונראה שאינו מקושר עם מה שאמרנו בתחי' וצ"ע

דרושי חג הסוכות דרוש ה דרוש ה'

והוא דרוש הלולב עם מיניו והיכן רמוזים ובראשונה נבאר כונתו בדרך כללותו ואח"כ נבאר פרטי ד' מינים הנז' כבר נתבאר לעיל כי ע"י הלולב נכנסים ז' בחי' חסדים דא"פ מן ז"א אל רחל נוק' בז' ספירות התחתונות חסד א' בכל יום מזו' ימי החג ואעפ"י שבכל יום יש נטי' לולב בכל נענועיו להמשיך אלו החסדים בה עכ"ז אין נכנסין בה רק חסד א' בכל שום מעילא לתתא חסד א' בחסד שבה ביום א' וחסד ב' בגבורה שבה ביום ב' וכו' עד כי ביום הו' הנקרא הו"ר נכנס כללות הארת החסדים במלכות שבה ונודע כי בזמן שב"ה קיים היה הלולב ניטל כל ז' אבל במדינה אין בידינו כח להמשיך החסדים אלא ביום א' בלבד שהוא יו"ט ומשם והלאה {קה ע"ג} נעשה מאליו ואין בידינו כח להמשיכן והנה כל זה נעשה ע"י נטילת לולב ונענועיו וסו' הנענועין הוא להמשיך החסדי'

- מאיר הכוונה -

³⁵⁴⁸ הקדוש, ש לח ע"ד תחתון, דע"ה ח"ב כג ע"ד עליון, ח"ב קלח ע"א עליון, כללים ח" בקיח ע"ג אמצע

שעה"כ

שבדעת דו"א הסתומים תוך יסוד דאימא וע"י הנענוע יורדת הארתם בחסדי המתפשטים בז"ת דו"א שהם סוד הלולב ומיניו ומשם נמשכים לנוק' כמ"ש בע"ה ואח"כ מקיפין את המזבח או את התיבה פעם א' בכל יום עם הלולב ומיניו והכונה היא להמשיך החסדים הנז' מבחי' אור המקיף אל הנקב' הנק' מזבח או תיבה ולהיות אור המקיף בגילוי לכן אין מנענעין את הלולב בזמן ההקפות וגם באלו המקיפים יש ז' בחי' ובכל יום יורד אור א' מהם עד תשלום ז' ימי החג ע"ד החסדים הפני' וגם הם מעילא לתתא כסדר כניסת הפנימיים כנ"ל וכבר נתבאר למעלה כי לעולם אור הפנימי נכנס קודם אור המקיף ולכן אחר נטילת לולב ונענועיו בברכה ובהלל אז עושים ההקפות כי גם ענין ההלל הוא נעשה עם נטילת לולב להמשיך החסדים הפנימיים ולכן ביארנו לעיל שצריך לנענע ד' נענועים בקריאת ההלל והזכרו בס' התיקו' בד' מ"ה בתני' כ"א ומה שתכוין אז הוא כי הנה נתבאר כי בכל יום נכנס חסד א' דא"פ והנה החסד הא' שבכולם נכנס ביום א' ונקרא יומם יומא דכולהו³⁵⁴⁹ כי היא הולך ומתפשט עם כולם בכל יום ויום והנה חסיד בגימ' ע"ב והנה ד' נענועי הלולב כל נענוע יש בו ח"י זמנין שהם ג"פ בכל קצה מו"ק וד"פ ח"י גימ' ע"ב כמנין חסד לרמוז אל החסד הא' שהולך ומתפשט בכולם בכל יום ויום עם החסד של אותו היום הבא

ונבאר עתה פרטי הלולב ומיניו היכן רמוזים בדרך קצרה כדי שתבין סוד הנענועין ואח"כ נשלים ביאור פרטיו הנה למטה יתבאר כי ד' מינין שבלולב הם רומזים אל ד' אותיות ההוי"ה והנה הויה זו כול' היא בז"א לבדו בזה האופן יוד חסד גבו' ת"ת והם ג' הדסים הם נצח והוד והם ב' ערבי נחל ו' יסוד והוא הלולב הה' אחרונה אתרוג והיא מלכות שבו שהיא העטרה שביסוד הנקרא ראש צדיק אבל אינו נוקבא דו"א כמו שחשבו רבים כי זהו טעות מפורסם כי המלכות דו"א עצמו המחובר' עמו (גם היא) נרמזת בחיבור בסוד אות ה"ה אחרונה של הוי"ה אבל הנקבה יש לה שם שלם בפני עצמה והוא אלקים או אדני כנודע ולכן נקרא פרי עץ הדר ר"ל פרי של היסוד הנקרא עץ הדר והפרי שבו הוא העטרה גם נק' יסוד הדר בסוד הדרת פני זקן וכמ"ש בפ' תצוה ובוה יתיישבו לך כמה מאמרים בס"ה שנראין דבריהם כסותרין זה את זה כי נמצא בזוהר שהאתרוג הוא יסוד גם נמצא במ"א שהוא המלכו' ושניהם אמת כי היא מלכות שביסוד דו"א וזהו טעם איסור הפרש' האתרוג מן הלולב בעת נטילתו וצריך לחברם יחד כי הלולב הוא היסוד והאתרוג הוא העטרת הדבוקה עמו בלי פירוד וז"ס הנז' בס' הרקאנטי על ענין אותו החלום שראה אותו חכם שהיה מפריד ה' אחרונה משאר ג' אותיות ההויה והיה זו על שהיה מפריד האתרוג מן הלולב ולהיות כי המלכות נאחזת בשמאלא לכן אתרוג בשמאל אבל עכ"ז אין להפרידו מן היסוד והנה הלולב הוא היסוד ונמשך דרך חוט השדרה וז"ס הלולב הדומה לשדרה ולכן מקום חיבור האתרוג עם הלולב כנ"ל הוא בסיומא במקום אחיזתו מלמטה כי כן העטרה היא בסוף היסוד ולפי שיוסף סליק בחיבונו לעילא עד המוח ויורד למטה בסוד בנימין כנו' בפ' פקודי בהיכלו' וגם בפ' שלח לך וגם בפ' משפטים בענין ההוא סבא בפסוק משכיל לאיתן האזרחי דסליק עד מוחא להמשיך משם טיפת הזרע ולכן הלולב גבוה מכל שאר המינין מן ההדס והערבות כנודע וג' בדי הדס רומזים לג' אבות חג"ת אשר כל א' כלול משלשתן ולכן צריכין להיות עבות משולשין כל ענף וענף לבדו וב' בדי ערבות הם נצח והוד כנו' בפ' צו והרי נתבאר כי ד' מינין שבלולב כוללים ז"ת דו"א שהם חג"ת ונה"י והעטרה שביסוד והם בחי' החסדים עצמם המתפשטים בז"ת דו"א מן החסד עד מלכות שבו ואינם הז' ספירות עצמם רק החסדים המתפשטים בהם ועתה נבאר סוד הנענועים הנה נתבאר כי הכוונה בנטילת לולב הוא כי ד' מינין אלו הנפרטים בז' בחי' שהם ז' בחי' חסדים המתפשטים בז"ת דו"א אנו מנענעים אותם

שעה"כ

ומעלי' אותם למע' עד השרשים שלהם אשר בדעת דו"א כנודע ומקבלי' (קה ע"ד) הם עצמם שם הארה גדולה כשעולים שם שהוא סוד ההולכה שבלולב ואח"כ בחזרת הובאת הלולב מורידין הארה אל הנוקב' כדי לתת בה בחי' ז' חסדים הפנימיים בו' ימי החג כנ"ל ולולי הנענוע לא היו מקבלים הארה כנ"ל כי האורות הם שם סתומים וע"י הנענוע מתעוררים ומאירים בהם וז"ס הולכת והובאת הלולב ותכוין בהולכתו כי הוא עולה בדעת לקבל הארה משם ובהובאתו תכוין להמשיך הארה ההיא אל הנוק' אשר עומדת ראשה במקו' החזה ולכן צריך לכוין להביא סוף קצה הלולב עד החזה שבך ותגיעהו שם ותכוין כי אתה המנענע הלולב נרמז בו"א אשר מנענע החסדים שבו שהם הלולב ומיניו עד הדעת שבו וממשיך הארה אל נוקביה אשר ראשה כנגד החזה שבו ואין הנוק' הזו בחינת האתרוג כנ"ל ובכח הכאת החסדים שהם הלולב ומיניו הם בפנים המכים בחזה גורם שיצא משם הארה בחוץ אל ראש רחל שהיא עמו פב"פ כל הימים האלו כנ"ל בדרוש א' ונכנסים בה החסדים הפנימיים ולכן ענין נטילת הלולב ניטל אחר תפלת שחרית קוד' תפלת מוסף לפי שאז היא עדיין עמו פב"פ מן החזה ולמטה אבל בתפלת המוסף עולה יותר למעלה מן החזה כנודע

וענין היות הנענועים ו' לו"ק הענין הוא עם הנ"ל כי הנה אמרו בתיקונין שהדעת היא נשמתא דת"ת והענין הוא כי כמו שהת"ת הוא ו"ק חג"ת נה"י ונקראים כולם על שמו כי הוא הגוף שבו נאחזים ו"ק גם הדעת יש בו ו"ק ונאחזים בו ע"ד הנז' בת"ת ואותם הו"ק שבו הם ו' בחינות חסדים שהם שרשים ומקורות אל ו' חסדים המתפשטים בת"ת עם ו"ק שהם ה' חסדים מחסד עד הוד וכללות' ביסוד ואלו החסדים התחתוני' הם בחי' הלולב ומיניו כנ"ל ולכן מנענעין נענוע א' בכל קצה מו"ק העליונים השרשים אשר בדעת להמשיך ממנו הארה למטה ו' עליונים בו' תחתונים והנה סדר הנענועים הם כסדר ו"ק עליונים שבדעת והם תחילה דרום בחסד אח"כ צפון כנגורה אח"כ מזרח בת"ת אח"כ מעלה בנצח אח"כ מטה בהוד וכן נזכר בס"ה והטעם כי נצח והוד נקראים שחקים והם רחיים העליונים המוחנים מן לצדיקים שהיא יסוד ונודע כי הרחיים הם ב' אבנים זו ע"ג זו זו מעלה וזו מטה גם זהו ענין והקרנים גבוהות והא' גבוה מן הב' והם תרין רצועין נצח והוד כנו' בס"ה בהקדמה גם זה ענין נקראים שפתים שהם שפה אחד ע"ג חברתה גם ז"ס ענין יעקב ורחל זה בנצח וזה בהוד בתפיל' שחרית דחול כמבואר במקומו וכשמזדווגים נמצא נצח על הוד גם זה סוד נרמז בהיכלות בפ' פקודי בס"ה כי היכל עצם השמים עומד למטה והוא כנגד ההוד והיכל הנוג' שהוא כנגד הנצח אינו עומד בצידו אלא למעלה ממנו אח"כ מערב ביסוד כי כללות כל החסדים מתערבין יחד ונכללין בו כנודע ונמצא כי סדר הנענועין הם בו"ק על סדר חג"ת נה"י ונמצא כי נענוע האחרון מכולם הוא מערב וזכור זה

וטעם היות כל נענוע ג"פ הוא כי הנה ג' מוחין יש ברישא דו"א חב"ד ולהיות כי הדעת מכריע ביניהם הוא כלול משלשתם ולא עוד אלא שאפי' חו"ב כל א' מהם כלול משלשתן ומכ"ש הדעת לטעם הנז' ונמצא כי הדרום שהוא החסד של הדעת כלול מג' מוחין ולכן צריך שלשה הולכות וג' הובאות כנגד דרום הכלול מג' מוחין להמשיך הארה משלשתם ולכן צריך הולכה והובאה פ"א כנגד המוח הא' אשר בדרום והולכה והובאה פ"ב להמשיך המוח הב' אשר בדרום והולכה והובאה פ"ג להמשיך מוח הג' שבדרום שלא כדברי הנהוגים לעשות ג' הולכות רצופות בפעם א' שמוליכין הלולב קצת וחוזרים ומרחקים אותו יותר וחוזרים ומרחקין אותו יותר ואח"כ מקרבין אותו בג' קירובין ועד"ז בכל ו"ק הדעת שיהיו ג' נענועין בכל קצה מהו"ק ולכן תכוין בכל הולכה והובאה שבכל פעם שבג"פ שבכל קצה להוליך ולהמשיך הארה ולהביא הלולב עד החזה להאיר בנוק' אשר שם כנ"ל ויהיו ח"י נענועין ג' בכל קצה ולכן היסוד האחרון שבכולם שהוא כלול מכולם ומקבל מן ח"י בחי' מוחין שיש בו"ק הדעת כנז' הנקרא ח"י העולמים ועד"ז הוא

שעה"כ

בו"ק תחתונות בגופא דז"א כי הם כלולים מח"י בחי' הנז' וגם היסוד ההוא נקרא חי העולמים (קו ע"א)

ועתה נבאר הנענועין הנז' בסוד השמות אשר יש בהם והענין הוא במה שנודע כי ג' המוחין הם ג' אותיות יה"ו יו"ד בחכמה ה' בבינה ו' בדעת וכיון שכל קצה מהו"ק שבדעת כלול מג' המוחין יש בו שם א' של יה"ו אמנם אינם דומים זה לזה כי הם נחלקים בבחי' ו' צירופיו כנז' בס"י וזה פרטין

יהו בדרום	הוי בצפון	ויה במזרח
ויה במעלה	היו במטה	והי במערב

וביאר הענין היא כי אעפ"י שכל קצה מהם כולל ג' מוחין שהם ג' אותיות יה"ו אינם שוים כי החסד שהוא קו הימין גובר בו אות י' וצפון שהוא גבורה קו שמאל גובר בו אות ה"א ומזרח שהוא הת"ת קו אמצעי גובר בו אות ו' הרי הם ג' קצוות ראשונים והנה גם ג' קצוות האחרונים הם ע"ד הנז' בג"ר כי במעלה שהיא נצה גובר אות יו"ד ובמטה שהוא הוד גובר אות ה"א ובמערב שהוא היסוד גובר אות ו' אבל יש ביניהם שינוי בסדר האותיות האחרונות שבכל שם מהם כי בחסד קודמת ה' אל וא"ו כי כן הוא הסדר האמיתי שהגבו' היא קודמת הת"ת שהוא ה' על ו' אבל בנצה קודמת ו' על ה' מפני שהת"ת גובר בו על הגבו' לפי שנצה יונק מן הת"ת וכן בגבו' שהוא דין גמור כל אותיותיה הם למפרע בסוד הדין כנודע בסוד פסוקים של ויסע ויבא ויט ולכן לא די שבו גוברת אות ה' בראש כולם אלא אף אות ו' שהוא הת"ת גובר על י' שהוא בחסד אבל בהוד שאינו כ"כ בחי' דין כמו הגבו' לכן אעפ"י שאות ה' גברה בו בראש כולם אמנם אות י' שהוא חסד גובר בו י' על וא"ו שהוא ת"ת כי זה סדרן האמיתי וכן במזרח שהוא הת"ת גברה י' שהוא החסד על גבורה שהוא ה' אבל ביסוד שהוא מערב שהוא בחי' דין יותר מן הת"ת כנודע בסוד יצחק ק"ץ ח"י דנטיל לשמאלא כנז' בס"ה לכן אות ה' גברה בו על אות י' שהוא גבו' על החסד והנה נתבארו ו' צירופי שם יה"ו הנז' בספר יצירה אשר הם למע' בו"ק הדעת וכן דוגמתם הוא בו"ק התחתונות דגופא דז"א כנז' בס"ה ובאלו הו' צירופים נברא העולם כנז' בס"י כי העולם הוא ו"ק אלו ועדיין אנו צריכין להודיעך כי אלו הו' צירופי' כו' צריך לכונן בסוד מילויים והם דרום במילוי יודין כזה יוד הי ויו צפון במילוי ס"ג כזה הי ואו יוד מזרח במילוי מ"ה כזה ואו יוד הא מעלה במילוי יודין יוד ויו הי מטה במילוי ס"ג הי יוד ואו מערב במילוי מ"ה כזה ואו הא יוד ונמצא כי כיון שהכונה היא לכונן להמשיך הארה מאלו הי"ח אותיות שבדעת שהם ו' שמות צירופי יהו אל הנוק' העומדת בחזה בבחי' הובאת הלולב כנ"ל א"כ תכוין עתה כי ע"י ה' תתאה שהיא בנוק' והיא הוי"ה דב"ן נשלם שם יה"ו בכל ו' צירופיו ונעש' יהוה שלם כנז' בס"ה בפ' ויקר' בר"מ בדי"ז ע"א

ונחזור לבאר בדרך פרט ענין ד' מינין שבלולב הנה נת"ל כי הם כנגד ד' אותיות הוי"ה הנז' האמנם הם בסוד ההויה במילוי ההיץ העולה ב"ן והטעם הוא כי כל כוונת הלולב הוא לפי שעד עתה הנוקבא רחל היתה ה' גבורות ועתה צריך למתקה ע"י החסדים כדי שתהיה ראויה לזווג ביום ה' עצרת ולכן כוונת הלולב ומיניו הם בהויה דב"ן דההיץ אשר היא בנוק' כנודע והנה סוד הלולב ומיניו נרמזו בג' בחי' ההוי"ה הנז' אם בדי' אותיות הפשוטות ואם בה' אותיות מילוייה ואם באותיות מילוי מילוייה ונבאר אותם כסדרן הנה הלולב הוא כנגד ו' וההדס כנגד י' והערבה כנגד ה' ראשונה והאתרוג כנגד ה' אחרונה והרי נתבאר בחי' אותיותיו ד' פשוטות וענין ה' אותיות מילוי שבה לבדה מבלתי הפשוטות הם באופן זה כי ג' הדסים ב' ערבות הם חג"ת נו"ה והם כנגד ה' אותיות המילוי הנז' וכל אלו הה' לקחם הלולב שהוא היסוד הנקרא כל³⁵⁵⁰ כי כל א' מהה' הוא כלול מי' והרי הם בגימ' כל ואח"כ היסוד נותנם לאתרוג שהיא המלכות הנקרא כל"ה ר"ל כ"ל ה'

שעה"כ

ונבאר ענין ט' אותיות המילוי בשלימותו וגם ענין מילוי המילוי הכל ביחד הנה יו"ד הם ג' אותיות כנגד ג' ההדסים וכבר נת"ל כי סיבת היותם עבות הוא להורות כי כל א' כולל שלשתם ונמצא שהם ג' של שלש שלש שהם ט' אותיות מילוי מילוייה כזה יוד ויו דלת ה"ה הראשונה {קו ע"ב} היא ב' אותיות כנגד ב' ערבי נחל והם נצח והוד היוצאי מנחל עליון בינ' כנודע דעד הוד אתפשטת אי' והיא מגדלת נצח והוד חדשים לז"א בסוד כונן שמים בתבונה האמנם לפי שגם היא מגדלת נצח והוד שבנוק' לכן יש ד' אותיות במילוי המילוי כזה ה"ה ה"ה ולפי שנו"ה דנוק' נעשים מכה נו"ה דז"א לכן נכללים בהם ואינם רק ב' ערבות בלבד כנז' בענין ההדס שאעפ"י שהם שלש שלש שלש עכ"ז לא יש רק ג' הדסים ויו הם הלולב שהוא היסוד ונרמז בו ו"ק דז"א באות ו' ראשונה וו"ק הנקבא באות ו' שניה ושתייהן נכללות בלולב שהוא השדרה הכולל ו' הקצוות ובמילוי מילויין יש ד' ווי"ן ו"ו ו"ו כי ב' ווי"ן אשר בסוד המילוי כבר נתבאר ענינם וב' ווי"ן דמילוי המילוי נקרא ווי"ן זעירין הא' כנגד היסוד דז"א הנק' ו' זעירא משום דכליל שית בקרטופא חדא כנז' בסוף אדרת נשא והב' כנגד היסוד דנוק' כי גם הוא נקרא ו' זעירא ה"ה אחרונה הוא האתרוג והוא העטרה שביסוד דז"א מלכות שבו ונודע כי גם בה מתפשט האר' א' מכללות כל החסדים הרי הם ב' בחינות שהם העטרה והחסד שבה שהם כנגד ב' ההי"ן של המילוי ובמילוי המילוי יש ד' ההי"ן ה"ה ה"ה והנה ב' ההי"ן המילוי לבדו הם בעטרת היסוד דז"א אשר בה ב' הבחי' הנז' וב' ההי"ן דמילוי המילוי רומזים אל הנוק' דז"א בת זוגו ואשתו שגם בה יש ב' בחי' הנז' ע"ד הנז' ממש

עוד שמעתי כוונה אחרת בענין הלולב וההדס הנה הדס הוא בגימ' חיים ע"ה לרמז כי הם החיות הנמשך מן אימא אל ז"א כגופו שהם ג' אבות הנרמזים בהדס וגם הלולב הוא בגימ' חיים אמנם היא בחי' החיים הנמשכים מן היסוד הנק' לולב אל המל' משא"כ בערבי נחל ופרי עץ הדר ולכן אלו לבדם נקראים חיים ולפי שהחיים הנמשכים מן אימא לז"א הם יותר מעולים וגדולים מן החיים הנמשכים מן היסוד אל המלכות כי חיות ז"א הוא מאבא ואימא הנקרא חיים כנודע אבל חיות הנמשך מן היסוד אל המלכות אינו אלא הארה נחתמת מכללות הארות של החסדים שנכללו ביסוד וזו היא חיי המלכות שהוא חיות מעט ולכן ההדס היא א' יתירה על חשבון חיים אבל לולב הוא ממש חשבון חיים ובזה תבין למה אימא נקרא אלקים חיים והיסוד נקרא אל חי והטעם הוא כי מן היסוד נמשך חיות א' בלבד אל המלכו' אבל מן הבינה נמשכים ב' בחי' של חיות אל ז"א והיא מן אבא ומן אימא

דרושי חג הסוכות דרוש ו'

והוא דרוש ליל הושענא רבה ובו נתבאר ענין הלילה הזה הנק' ליל החותם הנה בדרוש תפל' הנעיל' דיוה"כ נתבאר באורך דרוש החותם מה עניינו והענין בקיצור הוא כי ביוה"כ ע"י ה' תפלות לוקחת רחל ה"ג מאימא שלא ע"י ז"א וכדי שלא יתאחזו החיצונים בגבו' האלו אשר ביסוד הנקבה לכן נחתם בה חותם א' ביסוד שבה לשמור את הגבו' ההם והנה החותם ההוא היא החות' העיקרי הפנימי הנעשה מן הנה"י דאימא מג' שמות אהי"ה דיודי"ן ודההי"ן ודאלפי"ן אשר בהם והם בגימ' חותם כי החיצו' אינם נאחזים באימא ולכן אז נידון העולם כולו ונחתם או לחיים או למות ואז הוא עיקר הדין והנה ליל הושענא רבה נעשה החותם הב' החיצון בסוד חותם בתוך חותם כנ"ל וניתן בספי' המלכות שבה שהיא העטרא של היסוד שבה ואמנם חותם זה גרוע מן הא' כי זה נעשה מן ג' המילויים לבד אשר בג' שמות אהי"ה הנז' שהם מילוי של היודין ק"ם ושל האלפי"ן קכ"ב ושל ההי"ן ק"ל אבל אותיות הפשוטות עצמם של אהי"ה אינם שם והם השרשים והעיקרים ולכן הוא גרוע מחותם הא' והנה ק"ם וקכ"ב וק"ל הם בגימ' שצ"ב ועם ג' כוללים שלהם הם שצ"ה כמנין של משנה לרמז כי הנה חותם זו הוא משנה של הא' ושני לו כערך המשנה עם המלך כי

העיקר הוא חותם היסוד אבל זה שבמלכו' גרוע ממנו והוא משנה שלו וזהו ענין המל' דלית לה מגרמ' כלום כי כמו שכל פרצוף הנקבה בכללותו נקרא אספקלרייא דלית לה מגרמה כלום אלא מיד בעלה כן המלכות שבנוק' בערך שאר ספירותיה אמר עליה דלא נהרא מגרמה כלום כי הנה אינ' לוקחת ג' אהי"ה עצמם אלא הארתם שהוא המילויים שבהם ואמנם לפי קו ע"ג} שגם החותם הזה נעשה מן אימא ישבו כח לדחות את החיצונים ובערך זו נקרא חותם ובוזה תבין מ"ש בס"ה ובס' התיקונים כי ספר אלה הדברים הנקרא משנה תורה הוא במלכות והענין הוא כי הנה נודע כי כל בחי' מקרא הוא בנוק' ולכן תמצא כי כשמאיר ז"א בנקבה נותן בה הארת התורה כי ז"א עצמו נק' תור' כנודע ונותן הארתו ביסוד הנוק' ושם נקרא תורה ממש כנז' כי בחי' המקרא הוא בנוקבא וכאשר הארה הנז' שביסוד שבה נחתמ' גם במלכות שבה ואז נקרא משנה תורה כי התורה עצמה היא ד' חומשים הא' ומשנה תורה הוא ס' אלה הדברים אשר בו נשנו ונכפלו כל מה שיש בתורה עצמה ולכן נקרא משנה תורה כנודע והנה כמו שבעת עשיית החותם היסוד שבה נידון העולם בנעילת יוה"כ ונחתמים לחיים או למות למעם הנז' שם כך עתה שנעשה החותם השני של מלכות שבה נידון העולם ונחתם פעם ב' אלא שאז שהיה החותם הפנימי העיקרי כנ"ל היה זמן הדין והגזירת והחתימה ממש אבל עתה שהוא חותם החיצון אינו רק ענין מסירת הפתקין אשר נחתמו בנעילת יוה"כ וניתנים עתה ביד השלוחים על עונשי פורענות בני אדם כנז' בזוהר פ' ויחי ופ' אמור והנה בענין מסירת הפתקים האלו יש מאמרים הלוקי' בס"ה בב' הפרשיות הנז' וגם בפ' תרומה כי במקום א' אומר כי מסירת הפתקים הוא בליל הושענא רבה וז"ל ולכן בהאי ליליא אתעדי צולמא מעל רישיהו ובמקום אחר נראה כי הוא נעשה ביומא תמינאה דחג שהוא ח' עצרת ואמנם אמיתות הענין הוא זה כי הנה עיקר הדין נגמר בחצות הא' של ליל הושענא רבה ואז בעת חצות לילה נגמר החותם להחתם במלכות שבה נגמר הדין ואז תיכף אחר חצות לילה אתעדי צולמא מעל רישיהו דמאן דאחתם ח"ו למיתה ואז הוא זמן שיוצאים בני אדם לראות את צלם באור הלבנה שזורחת אחר חצות ולכן נוהגים לעסוק בתורה בחצות לילה הא' עד זמן זריחת הלבנה וקוראים ספר אלה הדברים הנק' משנה תורה ויכוין בקריאתו זאת לעשות חותם המלכות שבה שהוא בנימ' משנ"ה ע"י קריאה זו ואמנם עיקר הדין שנידון העולם עתה הוא להמסר הפתקין שנחתמו בנעילת יוה"כ אותם שלא חזרו בתשוב' כל הימים שבינתים שמן יוה"כ עד יום הו"ר ונמסרין ביד השלוחי' לפעול הדין והמשפט למי שנתחייב אבל אעפ"י שנמסרו הפתקי' בידם לא ניתן להם רשות לפעול המשפט והעונש הכתוב באות' הפתקי' עד יום ח' עצרת כדי לתת עוד זמן אל החוטאי' שישובו בתשובה ביום ההוא של הו"ר יום אחרון של הלולב והסוכה ואם ישובו יחזרו לקחת הפתקים מידם ואם לאו אין עוד תקנ' בתשוב' מאז ואילך ואף עפ"י שאמרו בס"ה כי כיון דנפקי פתקין מבי מלכא תו לא הדרי דיבר בהווה כי בלי ספק שמי שלא נתעורר לשוב בתשובה מעת נעילת יוה"כ עד יום הו"ר לא ישוב ביום ההו' וכיון שלא ישוב בו ביום תו לא הדרי אבל ודאי שאם יודמן מי שישווב ודאי שיקרעו גזר דינו ויחזרו לקחת פתקא שלו מיד השלוחי' וראיה לזה מ"ש בס' הראקאנטי כי נעשה הדבר הזה באדם א' שנסתכל באור הלבנה ולא מצא צל על ראשו וחזר בלילה והתפלל ובכה ושב בתשובה וחזר וראה צל על ראשו וחזר הצלם למקומו ולכן כל יום הו"ר יש בו קצת דינין אעפ"י שנגמר הדין בחצות הראשו' של לילה כנ"ל והטעם הוא לפי שעדיין הדין תלוי עד יום ח' עצרת כנז' לראות אם ישווב בתשובה ולכן יש נוהגים' לומר סליחות אחר חצות ליל הושענא רבה קרוב לאשמורת הבוקר אעפ"י שנגמר הדין בחצות לילה הא' אבל לא יאמר ויעבר כנ"ל בתחיל' הדרושי' של סוכות גם צריך לזוהר לכיון האדם דעתו במאד מאד בתפלת יוה"ר ובכל מעשיו ביום ההוא כיון שעדיין יש לו תקנה אז כי אח"כ אין לו עוד תקנה כנ"ל והנה מצאתי כתוב בקונטרסי כי שמעתי באופן אחר ממורי ז"ל והוא כי בליל הושענא רבה שבו נעש' החות' אז נכתבים הפתקים

שעה"כ

וביום הו"ר שאז ניתנין בה ה"ג בסוד ה' בדי ערבה כמ"ש לקמן אז הוא מסירת הפתקי' וביום ה' עצרת נתנים בה ה"ג בבחי' זווג ממש והוא חותם בבחי' אחרת שהם גבורות שנותן לה ז"א בסוד זווג לכן נמשך זמן הדין עד יום ה' עצרת כנ"ל ואמנם טעם ההסתכלות האדם אחר חצות בצילו לאור הלבנה דע כי כיון שהחותם נגמר להעשות בחצות הלילה א"כ אח"כ נגמר הדין ולכן הסתכלו' הצל הוא אחר חצות לילה בכל שעה שיהיה מן הלילה וההסתכלות דוקא הוא לאור הלבנה ולא לאור הנר והטעם הוא כי הלבנה היא בסוד נוקבא דז"א הנקרא (קו ע"ד) רחל אשר לא נגמר חותם המלכות שבה להעשות עד חצות הלילה ואז הוא זמן זריחתה ממש כנודע ואז היא עצמה יוצאת להאיר על הארץ ודנה את העולם ע"י החותם ההוא שכבר נגמר להנתן בה כנודע כי הגבורות הם הדינין השופטים בעולם ולכן כיון שהדינין נמסרים בידה ובממשלתה לכן היא אשר מודעת ומראה הגזירות בעולם ולכן אין גזירות הדין ניכר אלא בהסתכלו' הצל לאור הלבנה עצמה ועתה נבאר ישוב המאמרים חלוקים בס"ה כי במקום א' בפ' תרומה אומר שהצלם מסתלק מעל ראשו של אדם בליל הושענא רבה ובפ' ויחי אומר כי הצלם אינו מסתלק אלא ל' יום קודם מיתת האדם אבל הענין הוא כי בליל הושענא רבה אז מסתלק להורות מה שנגזר עליו כדי לתת רשות אל החיצונים לשלוט עליו ולהמיתו וע"י הסתלקות הצלם בעת ההיא כבר נמסר האדם בידם וכיון שנמסר בידם בעת הגזירה תו לא חיישי כלל ועיין בפ' פקודי ד' רל"א עמוד א' שורה ג' ואז חוזר הצלם למקומו כי בלעדו אין האדם יכול להחיות ולהתקיים וכמו שאמר הכתוב אך בצלם יתהלך איש וישוב עמו עד ל' יום קודם לפרק מיתתו ואז חוזר ומסתלק לגמרי ואינו חוזר למקומו ובאותם ל' יום חיות האדם מתבטל ומתמעט הלך וחסור עד יום מותו ובזה צדקו ב' המאמרי' הנז'

דרושי חג הסוכות דרוש ז'

ובו יתבאר היטב ענין הצלם הזה המסתלק מן האדם בליל הושענא רבה ובו יתבאר ג"כ מאמר רז"ל שאמרו כי בני האדם יש להם בבואה וגם בבואה דבבואה אבל השדים בבואה אית להו בבואה דבבואה לית להו הנה כתוב א' אומר אך בצלם יתהלך איש משמע דחד צלם הוי וגם אקרי הכי צלם ולא צל וכתוב א' אומר עד שיפוח היום ונסו הצללים משמע דתריין צללים הוו ועוד דלא אקרו צלמים אלא צללים הרי ב' שינויים יש באלו הפסוקים גם מס"ה עצמו מפ' תרומה ומפ' ויחי ומפ' אמור יש מאמרים שונים ע"ד הגז' ולכן צריך שאודיעך תוכן הענין הנה נודע כי ה' שמות יש לנפש כנגד ה"פ ברכי נפשי כו' והם ה' בחי' שונות זו למעלה מזו ואלה שמותם נפש מן המלכות דאצילות רוח מז"א נשמה מבינה נשמה לנשמה מאבא יחידה מא"א וכל הה' בחי' נכללות ונקרא נפש האדם אשר בתוך גופו ועד"ז יש בו בחי' אלו מעולם הבריאה וה' בחי' מעולם היצירה וה' בחי' מעולם העשיה וזהו בדרך פרט אבל כשנעריך ד' עולמות יחד דרך כללות הנה העשיה כולה בסוד המלכות וה' בחינותיה נק' נפש וה' בחי' יצירה נק' רוח וה' בחי' בריאה נקרא נשמה וה' בחי' אצילו' נק' חיה שהם נשמה לנשמה

ונחזור לבאר דרך פרט בענין ה' חלקי עולם האצילות ומהם יובנו שאר בחי' העולמות בריאה יצירה עשיה והנה גוף האדם ודאי שהוא מן הנקבה מלכות שהרי אנו רואים שנגמ' גופו להיות נוצר בהמשך מ' חדשים של העיבור בתוכה עוד יש ג' בחי' אחרות למטה ממדריגת הנפש בה' חלקים והם ג' צללים שבאדם והבחי' העליונה שבהם נקראת צלם וב' בחינותיה' התחתוני' כל א' מהם נק' צ"ל וחסר מהם אות מ' של צלם וז"ס אך בצלם יתהלך איש וסוד פסוק עד שיפוח היום ונסו הצללים כי הם צלם א' עליון למעלה מב' צללים אחרים ומציאות ג' צללים אלו ענינם הוא כי מאחר שניתנו ה' בחינות הנפש הגז' שהם גרנח"י בסוד הזווג תוך היסוד והרחם של הנקבה וגוף האדם נוצר שם בהמשך מ' חדשי העיבור הנה נמשך כח אחד מן הארת כלי החותם אשר ביסוד הנקבה שנתבאר

שעה"כ

לעיל בענין נעילת יוה"כ הנעשה מג' שמות אהיה דיודין דאלפין דההין שהם בנימ' חותם וכת הארת אותו החותם נחקק בנשמת האדם עצמו ולא בגוף וכשהנשמה היא יורדת בעולם הזה ליכנס תוך הגוף היא באה מלובשת בחותם ההוא וע"י היא נשמרת מן החיצונים שלא יתאחזו בה ונמצא כי הצללים האלו הם עצמם הארת בחי' החותם שבנקבה

ונלע"ד כי גם נמצא כי הצלם של מוחין דז"א הנעשה לו מנה"י דאימא הוא מבחי' החותם אשר בה כנלע"ד וצ"ע שהרי נתבאר שאלו הצללים הם למטה ממדרגת הנפש הפנימי' וגם שהם הארה לבד מחותם היסוד לבדו ואמנם צלם המוחין הו' אור מקיף גדול מאד מאד מנפש הפנימית וגם שהוא מהכלים עצמם של אימא וגם שהוא מהכלים חצי ת"ת ונה"י דאימא ועיין במ"א היטב שהצללים לבדם הם לבושי הנשמות מחותם כלי נה"י כנלע"ד היים וכת הארת זו החותם הנחקק בנשמת האדם נכלל מג' שמות {קז ע"א} אהיה הנז' ולכן נחלק לג' בחי' הנז' כי מכח הארת אהיה דיודין נחקק בו בחי' הצלם העליון מכולם כי כן אהיה דיודין בנימ' צלם וע"ז נאמר ויברא ה' אלקים את האדם בצלמו בצלם אלקים ברא אותו וכתוב אך בצלם יתהלך איש ומכח הארת אהיה דאלפין נעשה בחי' הב' הנקרא צל הא' שבב' הצללים והוא חסר מ' והוא בנימ' כמו המילוי לבד של אהיה דאלפין שעול' בנימ' בצ"ל ואם נמנה כולו יהיה בנימ' בצל אהיה ומכח הארת אהיה דההין נעש' בחי' הג' הנק' צל הב' מב' הצללים הנז' והנה הוא בנימ' קנ"א כמנין בצל אל ואעפ"י ששמו אהיה הכל א' ויובן זה כמה שנזכר בס"ה בפ' פנחס בר"מ וע"ש וגם נזכר הרבה פעמים בביאורינו זה כי שם זה של א"ל הוא ענין אהיה בעצמו והוא השורש שלו כי הוא כולל שם אהיה בנימ' כ"א ועם י' אותיות מילואיו הרי אל

ובזה נבא אל ביאור המאמר הנ"ל בענין האדם שיש לו כבואה וכבואה דכבואה כו' והענין הוא זה דע כי אין דבר בעולם שנברא אלא ע"י זיוג זו"ן ומשם נולדו נשמות בני אדם ונשמות השדים כי הכל מעשה ידיו הם ואין דבר שאינו נמשך ונברא ע"י ית' וזה פשוט והנה נתבאר אצלנו בענין קריאת שמע שע"ה ובשער רוח הקודש בתיקון עון המוציא קרי לבטלה כי כל מה שיש למטה כנגדו הוא למעלה ממש וכמו שבהזדווג האדם עם בת זוגו מוליד נשמות בני אדם ובהיותו מזריע לבטלה זכר בלא נקבה נוצרים משם שדין ורוחין ולילין כו' הנקראים נגעי בני אדם כמו שמצינו באדה"ר באותם ק"ל שנים שפירש מאשתו שהיה מוליד שדין ורוחין כו' נקרא נגעי בני אדם ר"ל בנוי דאדם קדמא' ממש הבאים מתענוגי ב"א שידה ושידות שמתענגו' בלילה ומזדווג עם השידות הנקבות ומשם מתילדים נגעי ב"א ממש כי העונג נהפך לנגע והנה עד"ו ממש הוא למעלה כי כאשר ז"א מזדווג בנקב' בורא ומוליד נשמות בני אדם ואם ח"ו באות' העת חוטאים ישראל למטה גורמין שהנקבה העליונה תרד למטה ותתרחק מבעלה ח"ו ואז שפחה תירש גבירת' והשפחה החיצונית לוקחת הטיפות ההם ונוצרין בתוכ' שדין ורוחין כו' הנק' נגעי ב"א והיא מוליד' הגוף אבל הנשמה באה מלמע' כנז' באופן כי הנשמו' של ב"א הם באים מזווג זכר ונקבה עליונים אבל נשמות השדים הם באים מן הזכר לבדו בלי בת זוגו עמו ובזה נבאר המאמר הנז' כי הנה הצלם העליון אינו נגלה וניכר בחינתו למטה ע"י הצל של האדם לאור הלבנה לפי שהוא עליון ואמנם הוא נמשך מן הזכר בעבור כי אהיה של יודין הוא דכורא אבל ב' הצללים התחתו' הם המתגל' באדם בסוד כבואה וכבואה דכבואה והם צ"ל אהיה דאלפין הנק' כבואה והוא בא מן הזכר כי אהיה דאלפין הוא דכורא וצ"ל אהיה דההין שהוא נוקבא ונקרא כבואה דכבואה אבל נשמות השדים חסר מהם כבואה דכבואה שהוא הצל הב' נוקב' כי לא נברא אלא מדכורא לבדו כנז' ולכן בני אדם שיש להם הצלם וב' הצללים שהם מג' שמות אהיה שהם בנימ' חותם נשמרים ע"י מן השדים אשר אין להם הצל התחתון ואין החותם נגמר בהם גם כזה תבין למה נק' בלשון שדים והטעם הוא כי אין בהם רק הצלם והצל העליון שהם דכורין כנז' והם אהיה דיודין ואהיה

שעה"כ

דאלפין שהם קס"א וקמ"ג ושניהם בגימ' ש"ד ולכן נקרא שדים גם בזה תבין ענין השדים שלא נברא להם גופי' כמ"ש חז"ל והטעם הוא כי ג' בחי' הצלם והצללים הם למטה ממדרגת הנפש ולמעלה ממדרגת הגוף וכיון שלא נברא להם צל הג' שהוא הסמוך למעלה מן הגוף אין בהם כח לעשות בהם בחי' גוף כי הכל נעש' בסדר המדריגות בלי ספק ולא עוד אלא כי עיקר הגוף נוצר בכח זה הצל האחרון הקרוב אליו ובפרט כי הוא בחי' נוקבא כנז' והגוף הוא נעשה מבחי' הנקבה כנז"ל וכיון שחסר מהם לא נעשה להם גוף כמו הגופות של בני אדם אבל כבר אמרנו למעלה שיש להם גוף דק נברא להם מכח השפחה החיצונה אבל אין זו נקרא גוף ממש כגופות בני אדם ובזה יובן ענין הסתלקות של הצלם בליל הושענא רבה כי הנה הצל התחתון הנקרא בבואה דבבואה הוא לבדו המסתלק ממנו כנראה בחוש העין למי שניסה הדבר ואינו תימא אם הזוהר קורא אותו בלשון צולמא וכמו שמצינו בה' חלקי הנפש כנז"ל שלפעמים כולם נקר' נפש וכבר נת"ל כי להיות כל החותם נגמר באדם לכן נשמר מן החיצונים ועתה שנחסר נפשו ונפגם שולטין עליו והפתקים של גזר דינו נמסר בידם בליל זה אשר בו נעשה החותם העליון ובו נידון העולם וכל מי שנתחייב בדין מסתלק ממנו (קז ע"ב) חותם נשמתו ונפגם ונמסר פסק דינו ביד החיצונים ואין צורך שיסתלק כל החותם כי כיון שנסתלק הצל התחתון הנקר' בבואה דבבואה אשר הוא המיותר באדם מן השדים כנז' אז נמסר בידם ועוד כי אין הגוף נוצר אלא באמצעותו לב' סיבות כנז"ל אם להיותו צל נוקב' ואם להיותו סמוך לו והוא המתלבש ממש בגוף דבוק עמו להיותו האחרון מכולם וז"ס ההסתלקות כי הוא ממש הורא' המיתה כי אין הגוף מת עד שיסתלק ממנו הצל הזה הקרוב אליו המחיה ומקיים אותו ובהסתלקותו נחלש ומת לגמרי ומסתלק ממנו כל שאר המדריגות שלמעלה ממנו והרי נשלם ביאור ענין הסתלקות הצלם ומה עניינו

ונחזור לענין א' בענין הצללים כי הנה כמה וכמה מיני הארות הצללים יש באדם כי הנה בענין הצלם כמה בחי' מצינו צלם ההויה וצלם אלקים וכיוצא וכבר נתבאר זה בדרוש הצלם דז"א וע"ש גם בצללים מצינו בחי' רבות צל אהיה וצל שדי וצל אל וכיוצא בזה ומצאתי כתוב בקונטרסי כי שמעתי ממורי ז"ל כי מן אהי"ה דאלפין כולו נעשה הצל הנקרא בצל שדי ומן המילוי לבדו נעשה הצל הנקרא בצל בענין חשבון המילוי שהוא קכ"ב גם מצאתי כתוב שם כי ב' בחי' יש בענין הצלם והם צלם דאימא וצלם דאבא וכמבואר אצלינו בענין המוחין דז"א שהם הנשמה שלו הבאה מלובש תוך הצלמים האלו שהם נה"י דאימא ונה"י דאבא ובזה תבין ענין הצלם שבאדם מה עניינו

דרושי חג הסוכות דרוש ה'

והוא דרוש יום הו"ר ויתבאר בו ענין שבעה הקפות אשר ביום זה כבר נתבאר למעלה בענין הלילה קצת מענין היום איך עדיין הדין תלוי כל יום הו"ר עד ח' עצרת ולכן יזהר האדם ביום זה להשלים מעשיו ולשוב בתשוב' כו' גם נתבאר ענין ה"ג הניתנין בנקבה ביום זה בסוד ה', בדי ערבה לכן עדיין הדין תלוי ביום זה ועתה נבאר כל הענין בע"ה הנה נודע הוא מעלת יום הו"ר על שאר ימי חול המועד של החג וסוד הדבר הוא כי הנה ביום זה נמשכין כמה בחי' האורות בנוק' דז"א הא' היא ענין הנשיקין כנז"ל בדרוש הא' כי החיבוק בשמאל היה מר"ה עד יוה"כ והחיבוק בימין הוא בחג הסוכות בסוד החסדים המקיפים דאימא ועתה ביום הו"ר נעשין הנשיקין וביום ח' עצרת הוא הזווג ואח"כ נבאר ענין הנשיקין והנה ג' בחי' נעשות ביום זה בחי' הארת כללות הה"ח מקיפים מצד אימא במלכות שבה וזה נעשה ע"י הסוכה כנודע ובחי' האר' כללות הה' חסדים פנימיים מצד ז"א במלכות שבה ע"י הלולב וניענועיו וגם בכלל זה נעשה הארת כללות בחי' המקיפין של החסדים מצד ז"א במ' שבה וזו נעשה ע"י הקפת הלולב בחי' ג' היא נתינת ה' גבורות ביסוד שבה בסוד ה' בדי ערבה כמו שית' הרי הם ג' בחי' ותחלה נבאר ב' בחי' הא' של

שעה"כ

החסדים לפי שהם קודמין לכנס בה קודם הגבו' שהם הבחי' הג' ואמנם בחי' נטילת לולב נודעת היא ככל שאר הימים גם בחי' הסוכה ע"ד שאר הימים אבל בענין ההקפות נשתנה יום זה משאר הימים בענין היותם ז' הקפות יחד ביום זה וכפי הנראה שהיה מספיק בהקפה א' כשאר הימים ולכן נבאר ענין ז' הקפות אשר ביום זה

אמר חיים הכותב מה שנלע"ד בזה הוא כי הארת ז' החסדים נכנסת ביום זה במלכות שבה ואינו חסד א' פרטי בפני עצמו כשאר הספירות שבה כי לכן נק' כלה כללות כל הז' ולכן כנגדם הם ז' הקפות ביום זה ולא כשאר הימים אעפ"י שביום ו' נכנסת האורות כללות ה"ח ביסוד הנקרא כל³⁵⁵¹ עכ"ז הכל הוא בחי' א' כי היסוד הוא א' מהו"ק והכללות שבו כולו לפרט אחד יחשב משא"כ במלכות שאינה מחשבון ו"ק אלא בחי' כלולה המקבלת מכולם זה הנלע"ד

אבל זהו מה ששמעתי ממורי ז"ל ואינו סותר למה שכתבתי הנה ז' החסדים הפנימיים דאימא נכנסו בנוק' מקודם חג הסוכות ונגמרו כניסתם ביום הא' עצמו של חג הסוכות וששה חסדים דאור מקיף דאימא נכנסו בה בו' ימי החג הא' וזה נעשה ע"י מצות הסוכה וז' חסדים פנימיים דז"א וז' מקיפים נכנסו בה ג"כ בו' ימי החג הא' וזה ע"י נטילת לולב וע"י הקפת המזבח בלולב באופן כי מה שעתידי לכנס בנוק' הוא ג' מיני חסדים חסד הז' דאור מקיף דאימא וחסד הז' דא"פ דז"א וחסד הז' דאור מקיף דז"א ושלושתן במל' שבה כנודע אבל עתה בהו"ר אנו צריכין לכלול ולחבר כל בחי' החסדים המקיפין יחד וקו ע"ג כי החסד הז' הפנימי דז"א נכנס ע"י נטילת לולב ביום הזה נשאר בו' חס' המקיפים התחתונים דאימא ושל ז"א לכנס במלכות שבה אמנם מצאנו ג' בחי' בענין ז' ההקפות האלו וסימנם אדם

והנה אות א' הוא בחי' האדם עצמו המקיף את המזבח ואות ד' הוא הדיבור הנאמר בעת ההקפה כנו' במשנה וז"ל וכך היו אומרים אנו ליה וליה עינינו כו' וגם בזמה"ז אנו אומרי' פזמונים ובהם מזכירין זכות ז' האבות בז' הקפות כמו שתיקנו מסדרי התפלות כל א' כפי מנהגו אות מ' היא המעשה והוא הולכת הלולב בידו בעת ההקפות וכנגדם הם שלשה בחינות חסדים מקיפים הא' הוא בחי' המקיפי של החסדים דאימא הב' בחי' המקיפים של החסדים דז"א בשרש' העליון למעלה בדעת שבו ומשם אנו ממשיכים הארה אותם המקיפים שישארו במלכו' שהוא המזבח או התיבה הג' היא המקיפים של החסדים התחתוני' ומתפשטים בו"ק בגופא דז"א כי כבר ביארנו כי עתה אנו מחברים כל בחי' החסדים המקיפים יחד ונמצא כי צריך לכוין כי ע"י הקפת האדם בעצמו נמשכים המקיפים של החסדים התחתונים דגופא דז"א הנקרא אדם שהוא ההוי"ה דאלפין העול' מ"ה כמנין אדם והנה אלו הם סוד חיבוק הימין שבהם נאמר וימינו תחבקני שהוא זרוע ימין דז"א שהם החסדים שמחבק בהם את הכלה וע"י הדיבור הוא ממשיך המקיפים של החסדי' דאימא כי ממנה יוצא הקול והדיבור כנודע וע"י הלולב שבו מקיפין המזבח או התיבה הוא ממשיך המקיפים של החסדים העליונים שבדעת דז"א וע"י הלולב שהם ז' החסדים התחתונים מעוררים השרשים העליונים שבדעת דז"א כנ"ל ונמצא כי בכל הקפה מז' הקפות שביום זה צריך לכלול אותם בג' בחי' אלו והנה סדר הז' הקפות הם כסדרן ממעל' למטה מחסד עד המלכות וזה פרטן

הקפה א' בחסד וצריך לכוין בה ג' מיני מקיפים כנגד ג' בחי' הנז' אלא ששלושתן הם בחסד וכבר נתבאר אצלנו כי כל המקיפים הם בחי' שם א"ל כי במילוי אלה למד עולה בגימטר' הק"ף ועם חשבון אותיותיו הוא הקפ"ה בגימ' עם הכללות והנה שם אל זה יוצא משם ייאי שבמילוי הוי"ה דס"ג כנודע והנה הוא בגימ' א"ל היוצא משם הוי"ה דס"ג שבאימא ונמצ' כי צריך לכוין ג' שמות אל אל ראשון כנגד הדיבור והוא כנגד אימא ולכן

שעה"כ

תכוין בו לשם ייאי היוצא מהויה דס"ג שבאימא כנז' הב' כנגד הלולב וכנגד הדעת ותכוין בג' שמות יה"ו שבחסד כנודע שהם בגימ' ס"ג ותוציא ג"כ (קז ע"ד) ממנו שם ייאי כנז' אבל תכוון במילוייהם כסדר ע"ב ס"ג מ"ה ותכוין להמשיכם אל ה' אחרוני' שהיא הנוק' הו"ה דב"ן ובוזה נשלמים ונעשים הויות גמורות או תכוין בג' היודין שבג' שמות אלו ועם כללותם הרי אל ונודע כי שם יה"ו הוא בחסד דדעת כנ"ל בסוד ששה נענועים של הלולב הג' כנגד האדם וכנגד ו"ק התחתונים ויכוין כי אדם הוא הויה דמ"ה ובה יש ג' אלפין שכל אחד מהם הוא שם אהיה הרי הם ג' שמות אהיה שהם במספר הויה דס"ג ותוציא ג"כ ממנה שם ייאי³⁵⁵² ע"ד הנז"ל שהוא כמנין אל ותכוין בג' שמות אה"ה הנז' כי שלשתם הם במילוי יודין גם בכונה ג"פ אה"ה שביארנו שם צריך ג"כ שתכוין שהם בסוד מילוי ע"ב ס"ג מ"ה ועד"ו בכל ו' ההקפות הוין מן ההקפה הז' ששלשתם הם במילוי ההין לפי שהם בסוד המלכות הנק' ה' תתאה ואח"כ תכוין בחיבור ג"פ א"ל הנז' כי הם בגימ' מגן ותמשיך זו המגן במלכות כנודע

הקפה ב' בגבורה וע"ד ההקפה הא' אלא שתכוין כי א"ל הא' הוא כנגד הדיבור וכנגד אימא ותכוין בו בשם ייאי היוצא מהו"ה דס"ג שהוא באימא הב' היא כנגד הלולב וכנגד הדעת דז"א ותכוין בג' צירופי הוי הוי הוי כסדר מילוי ע"ב ס"ג מ"ה והם בגבו' שבדעת כנודע ותכוין להמשיכם אל ה' אחרונה כנ"ל הג' כנגד האדם וכנגד ו' קצוות תחתונות והוא שם ייאי היוצא מג' שמות אה"ה היוצאין מג' אלפין דהויה דמ"ה שהיא בגימ' אדם ושלשתם הם במילוי ההין ואח"כ תכוין במגן ב'

הקפה הג' בת"ת א"ל א' בדיבור ובאי' והוא שם ייאי היוצא מהויה דס"ג הב' בלולב ודעת ויוצא מג' ויה ויה ויה במילוי ע"ב ס"ג מ"ה שבת"ת שבדעת הג' מג' אה"ה דהו"ה דמ"ה ושלשתם הם במילוי אלפין ואח"כ תכוין במגן ג'

הקפה ד' בנצח א"ל א' בדבור ובאי' ובשם ייאי דס"ג הב' בלולב ובדעת ובג' יוה יוה יוה במילוי ע"ב ס"ג מ"ה שבנצח שבדעת הג' מן ג' אהיה דהויה דמ"ה ומילוי כל אחד מהם הוא אלף הי יוד הא הי א' ביודין והב' באלפין היודין לפי שהיא קו ימין והאלפין לפי שיונק מת"ת קו האמצעי ואחר כך תכוין במגן ד'

הקפה ה' בהוד אל א' ובדיבור ובאי' ובשם ייאי דס"ג הב' בלולב ובדעת ובג' היו היו במילוי ע"ב ס"ג מ"ה שבהוד שבדעת הג' מן ג' אה"ה דהויה דמ"ה אשר מילוי ה' ראשונה היא בההין והב' היא באלפין לפי שעיקרו הוא קו שמאל ולכן הא' היא בההין והב' היא באלפין לפי שיונק מן הת"ת ותכוין במגן ה'

הקפה ו' ביסוד א"ל הא' בדיבור ובאי' ובשם ייאי דס"ג הב' בלולב ובדעת ובג' והי והי במילוי ע"ב ס"ג מ"ה הג' מן ג' אה"ה דהו"ה דמ"ה ומילוי ה' ראשונה הוא באלפין לפי שהוא קו אמצעי והב' היא ביודין לפי שהיא מטה כלפי חסד שהיא יודין ותכוין במגן ו' הקפה ז' במלכות א"ל א' בדיבור ובאי' ובשם ייאי דס"ג הב' בלולב ובדעת ובג' יהו יהו ושלשתם הם במילוי ההין דב"ן ותכוין כי שלשתם עולין בגימ' קכ"ו שהוא שם אדני בריבוע כזה א אדנ אדני העולה קכ"ו והיא בחי' הכתר שלה כנודע ואנו ממשיכים אותנו עתה אליה הג' מן ג' אה"ה דהו"ה דמ"ה ומילוי ה' ראשונה באלפין והב' היא ה"ה בההין ותכוין במגן ז' וזה ציורה בקצרה על הסדר שתכוון בהם שלא תמעה ובתחילה תכוין להמשיך החסדים המקיפים מאימא ומדעת דז"א ומגופא דז"א (קח ע"א)

הקפה א' בחסד יוד הי ואו הי אל יוד הי ואו יוד הי ויו יוד הא ואו אל	הקפה ב' בגבורה יוד הי ואו הי אל הי ויו יוד הי ואו יוד הי ואו יוד הא אל	הקפה ג' בת"ת יוד הי ואו הי אל יוד הי ואו יוד הי ואו יוד הא אל	הקפה ד' בנצח יוד הי ואו הי אל יוד הי ואו יוד הי ויו יוד הא ואו אל
--	---	--	--

שעה"כ

יוד הא ואו הא אלף הי יוד הא אלף הי יוד הא אלף הי יוד הא אל מגן	יוד הא ואו הא אלף הא יוד הא אלף הא יוד הא אלף הא יוד הא אל מגן	יוד הא ואו הא אלף הה יוד הה אלף הה יוד הה אלף הה יוד הה אל מגן	יוד הא ואו הא אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אלף הי יוד הי אל מגן
--	--	---	--

הקפה ז' במלכות יוד הי ואו הי אל יוד הה וו יוד הה וו יוד הה וו אל א אד אדנ אדני יוד הא ואו הא אלף הא יוד הה אלף הא יוד הה אלף הא יוד הה אל מגן	הקפה ו' ביסוד יוד הי ואו הי אל ויו הי יוד ואו הי יוד ואו הא יוד אל יוד הא ואו הא אלף הא יוד הי אלף הא יוד הי אלף הא יוד הי אל מגן	הקפה ה' בהוד יוד הי ואו הי אל הי יוד ויו הי יוד ואו הא יוד ואו אל יוד הא ואו הא אלף הה יוד הא אלף הה יוד הא אלף הה יוד הא אל מגן
---	---	--

ודע כי שמעתי ממורי ז"ל כי הנה ו"פ מגן הם בו הקפות הראשונות וכולם הם ליתנם במלכות כנ"ל ועוד יש מגן ז' במל' עצמה בהקפה הז' והנה ו' מגן הראשו' הם בני תקנ"ח וברדתם במ' נעשה בה בהם מגן הז' שגם הוא בנימ' תקנ"ח לפי שמגן הם ג"פ א"ל א"ל א"ל וכשתמלאם במילוייהם אלף למד אלף למד אלף למד יעלו בנימ' תקנ"ח ועם ג' כולליהם יהיו בנימ' תקנ"ח הרי כי מן ו' מגינים ראשו' העולים תקנ"ח נעשה בה מגן ז' העולה גם היא בנימ' תקנ"ח

ועתה נבא' הבחי' הג' הנעשית ביום זה והוא ענין הגבור' כנ"ל וזהו ענין הנשיקין הקודמין אל הזווג כנ"ל והנה בענין אלו החסדים והגבו' יש לי קצת דוחק לדעת כמה וכמה פעמי' נכפלו כוונתם וכמה וכמ' נכנסו וכבר ביארנו קצת בחינותיה' בכל הדרושי' שקדמו מיו' ר"ה עד עתה וצריך לעמוד ולהסתכל בחינותיה' איך שונות וכפולות ובפרט ענין הגבו' מה חילוק יש בין גבו' חמש תפילות יוה"כ אל החותם עצמו של נעילת יוה"כ ואל הגבו' שלקחה ביום ר"ה בסוד עטרא דגבורות בעת התרדמה הנקרא חבוק השמאל ואל הגבו' של יום הו"ר ואל חותם ליל הושענא רבה ואל גבו' יום ח' עצרת והנה שמעתי ממורי ז"ל בענין החסדים כי כל החסדים שנתבארו לעיל בין החסדים של אימא הפנימיים שנכנסו קודם הסוכ' ובין המקיפים שלהם שנכנסו ע"י מצות הסוכה ובין החסדים הפנימיים ומקיפים דז"א שנכנסו ע"י נטילת לולב והקפה כנ"ל באורך כולם הם לצורך תיקון פרצוף המלכות אבל אותם שהם לצורך הזווג הם נכנסים ביום הו"ר וביום ח' חג עצרת

גם בענין הגבורות שמעתי בשם מורי ז"ל כי הנה גבו' דז"א עצמו נתנם לה בעשרת הימים שבין ר"ה ליוה"כ בסוד שמאלו תחת לראשי כי הגבו' האלו הם שמאלו דז"א עצמו ואח"כ ביום הו"ר ע"י ה' בדי ערב' שאנו מחבטין אותם טל הקרקע אנו מעוררי' את הגבורות האלו עצמם אשר כבר היו ביסוד שלה מתחיל' כנו' כי כיון שעתה נשלם כניסת כל החסדים כנ"ל לכן אנו מעוררים את הגבו' אשר היו בה מתחילה ונותנים בה כח שיעלו מ"ן למחר' ביום ח' עצרת בזווג הנעשה אז אבל מ"ש בקונטרס ממה שאני שמעתי ממורי ז"ל הוא באופן זה כי הנה אחר שנכנסו כל החסדים בה ונשלם כניסת כולם ביום הזה ע"י הסוכה והלולב והקפת הלולב אז נכנסין הה"ג בה במלכות אשר בה כי גם בחי' כללות החסדים של חלק מלכות שבה נכנסו ביום זה כנזכר ואחריהם נכנסין ה' גבורות במלכות

שעה"כ

שבה כי כבר גבורת היסוד שבה נכנסין מתחילה ואלו אינם ע"י ז"א אלא נמשכו לה מאימא עילאה עצמה כדמיון ה' גבורות היסוד שבה שנכנסו מתחילה מן אי' ביוה"כ ואלו הה"ג ניתנין בה כדי לעשות בה בחי' כלי של מ"ן אשר בה כדי שלמהרת ח' עצרת בעת הזווג תהיה מוכנת לשתוכל אז להעלות מ"ן ונמצא כי הה"ג אלו הם בחי' הכלי של מ"ן אשר במלכות שבה ולמעם הנז' נמצא כי אינם נכנסו' הה"ג אלו עד אחר שכבר נכנסה הארת כללות החסדים במלכות שבה בסוד המקיפים ג"כ והוא אחר קדיש תקבל של ההקפות ואמנם כניסת החסדים דאימא היה ע"י הסוכה ושל ז"א ע"י הלולב אבל אלו הגבו' הם ע"י הערבה שהיא מנהג נביאים ליקח ערבה זולת אות' של לולב ותחבוט אותה בקרקע ולא תברך כמ"ש ז"ל חביט חביט ולא בריך ולכן אבאר ענין הערבה אשר ביום זה הנה אחר שאמרו קדיש תקבל של אחר סדר ז' ההקפות קח ה' בדים {קח ע"ב} של ערבה כשרות כמו אותם שבלולב ולא תקחם קודם עם הלולב כמנהג קצת עמי הארץ כי אין ראוי לעורר הגבורו' והדינין בזמן כניסת החסדים ותכוין שהם הה"ג מנצפ"ך וניתנות לה מאימא לעשות בהם במלכות שבה כלי להעלות בו מ"ן ביום ח' עצר' כנ"ל ואח"כ תחבוט בהם על הקרקע ותכוין כוונה א' בעת החבט' שהוא בזמן הורדת הערבות עד לקרקע והוא לתת בה הה"ג הנז' לעשות בה בחי' כלי במלכות לצורך המ"ן כנז' ותכוין כי הערבה הוא בגימ' זרע שהם סוד מ"ן אשר בה גם הוא בגימ' עזר ר"ל כי ע"י כן תהיה היא עזר כנגדו להעלות מ"ן כנגד המ"ד שהוא נותן לה בזמן הזווג ביום ח' עצרת ולכן צריך שתחבוט ה' חבטות כנגד ה' גבורות כי בכל חבטה יורד וניתן בה גבו' א' מהם וכוונת החבטה בעצמה הוא הכאת הדינין וירידתם במלכות שבה הנקר' קרקע עולם כנודע וגם עניינה הוא להכות ולשבר ולהחליש כח הגבו' כדי שיתמתקו ויתבסמו גם תכוין בעת החבטה לשם יוד הא ואו שהוא בגימ' ט"ל וזם נרמז במ"ש חז"ל חביט חביט ולא בריך ואיני זוכר איך נרמז ואפשר כי מלת חביט בגימ' ט"ל והם חבטות הרבה הרמוזות באומרו חביט חביט ושתייהם נקראו חביטי לשון רבים ואמנם אין צורך לברך על הערבה הזו כי כיון שאינם הגבורות עצמם של הזווג רק לעשות מהם כלי הנז' לכן די בחבטה שהוא במעשה ואין צורך גם בדיבור ונודע כי ערבי נחל הם נצח והוד הנקראים נביאי' ולזה אמרו בגמרא כי ערב' זו היא מנהג ויסוד של נביאים והרי נתבארו כוונת החבטה שהוא הורדת הערבות וחבטן בקרקע אבל בעת העלותן מן הקרקע כי בכל חבטה יש יריד' ועליה ולכן בעת העלי' תכוין כוונה אחרת והוא כי זה הוא בחי' הנשיקין הקודמין אל הזווג של ח' עצרת כי נודע כי ערבה דומה לשפתים והנשיקין הם בחי' השפתים והם ענין הנשיקין ממנה אליו מתא לעילא דרך עלי' ונלע"ד כי עתה נעשה הזווג הרוחני הנקרא נשיקה כמבואר עניינו במקומו אבל לא שמעתיו ממורי ז"ל אלא כן נלע"ד

דרושי חג הסוכות דרוש ט'

ובו יתבאר ענין ח' עצרת וענין הזכרת הגשמי' בו ולמה נקרא יום שמחת תורה וגם יום ב' נקרא יום אסרו חג הנה כבר ביארנו קצת מנהגים אשר ביום זה למעלה בתחילת הדרושים של חג הסוכות גם נתבאר שם כי כל הימים שמר"ה עד עכשיו כל הזווגים היו ישראל או יעקב עם לאה אבל רחל היתה נתקנת ונבנית מדריגה אחר מדריגה בהמשך ימים האלו לאט לאט בשביל חטאו של אדה"ר שחטא ביום ר"ה שבו נברא העולם והנה עתה כבר נתקן ונבנה כל גופה וננסרה וחזרה אפי' באפי' וניתנו בה כל בחי' החסדים דאימא ודז"א לצורך בנין גופה ולא בסוד זווג גם נעשו בה שני החותמות כנ"ל גם ביום הו"ר נעש' בה הכלי שבתוכו המ"ן ע"י הערבה הנק' מנהג ויסוד של נביאים והם ה' גבורות דאימא וכבר נשלמו כל הבחי' ועתה ביום ח' עצרת אז הוא זווג ז"א עצמו עם רחל בתפלת

שעה"כ

המוסף דוקא ולא מקודם³⁵⁵³ לפי שבתפלת מוסף הם שוים בקומתם כנ"ל בענין דרושי היו"ט דרך כללות וההפרש שבין עליית התפלו' דיום שבת ליו"ט והנה בזווג הזה נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל כי בזווג הזה נותן לה הז"א ה"ג בסוד טיפת הזווג כנודע כי יש גבורו' זכרים ונקבות כמבואר בדרוש קין והבל ולכן מזכירין את הגשמים בתפלת מוסף ביום זה ואומרים משיב הרוח ומורי' הגשם כי הגבו' הם נקראים גבורות גשמים ואח"כ בחג הפסח נותן לה החסדים כי חג הפסח הוא בחסד כנודע אבל מה (קח ע"ג) שאמרתי שמצאתי כחוב בקונטרס ממה ששמעתי הוא זה כי ביום זה ניתנו ברחל ה"ג אחרות חדשות בסוד זווג והם מן הז"א עצמו ולא מן אימא כאותם דהו"ר ולכן אלו הגבורות הם יותר מבוססות וממותקות כי הם על ידי זווג ממש מן ז"א ולכן נקרא יום הזה יום שמחת תורה כי הז"א הנקרא תורה שמה בזווג עם בת זווג האמיתית העיקרי' שהוא רחל כנודע והנה אלו הה"ג הם המ"ן עצמם של הנקבה כי אותם של הו"ר היו בחי' הכלי שלהם ולכן נעשה ע"י אימא אבל אלו הגבו' שהם המן עצמ' הם מזווג ממש של ז"א ואח"כ נותן לה בסוד זווג הטיפת מ"ד והנה ענין הזכרת הגשמים בתפ"י מוסף ביום זה הוא כי נודע מה שאמר הכתוב בפ' תרומה בד' קס"ד ע"א כי טיפת הזרע של הזכר נכללת בג' בחי' שהם נטיריקין מלת אמר אור מים רקיע ר"ל כי בהיות' עדיין במוח הזכר היה אור ובירידתה בעת הזווג תוך רחם האשה נעשית מים ואחר שמצטיירת ונעשית גוף גמור נקרא רקיע ולכן אומרים משיב הרוח ומוריד הגשם בסוד הטיפה ההיא שנעשית עתה מים בהנתן תוך רחמה בעת הזווג והנה אלו המים הם מלובשים בתוך החותם שבנוק' כמבוא' למעל' שהם בחי' הצללים הנז' ולכן נק' גשמים שהם בגימ' כמנין ג' מילויים שבשם אהי"ה שהם החותם הנ"ל של ליל הו"ר

יום אסרו חג הנה גם יום זה יש בו קצת משמחת החג והענין הוא כי הוא יום ב' לקליטת זרע והתקשרותו שם ברחם האשה וזהו פ' אסרו חג כלומר איסורו והתקשרותו של הזווג הנעשה בח' חג עצרת אבל ביום השלישי לקליטת הזרע מקצת היום ככולו ותיכף בהתחלתו נקשר ואין עוד פחד שמא תפלטאו ולכן הוא חול גמור ודע כי המשך זמן העיבור הזה הוא נמשך מיום ח' עצרת עד יום ז' של פסח ואז נולד הולד הנעשה בזה העיבור בסוד קריעת ים סוף שהוא עת לידת רחל כמבואר שם אמנם שאר כל העיבורים הנעשים משאר הזווגים שנכנסו בהמשך ששה חדשי החורף אינם מתעכבים עד הפסח ואפשר כי בו ביום³⁵⁵⁴ של העיבור והזווג היא יולדת אבל עיבור של זווג ח' עצרת מתעכב עד יום ז' של פסח כנז' בן נלע"ד ששמעתי ממורי ז"ל

דרושי חג חנוכה דרוש א'

³⁵⁵⁵ בענין חנוכה סדר הדלקת הנרות, היה נוהג כנוסח הכתוב בבית יוסף ז"ל על הטורים, וגם בספר שולחן ערוך. והוא, כי בלילה הא' ידליק הנר שבצד ימינו שהוא היותר רחוק מן הפתח מכל ז' נרות, ובליל ב' ידליק נר הב' לו, שהוא יותר סמוך אל הפתח יותר מן הא', ואח"כ יפנה אל ימין וידליק הנר הא'. וכעד"ז כל שאר הלילות, עד שנמצא כי בלילה האחרונה מדליק הנר שבצד שמאלו, שהוא הנר היותר קרוב וסמוך אל הפתח, ומתחיל בו ונפנה לצד ימינו הקרוב קודם. ונמצא כי הנר הא' מכולם שהוא בצד ימין המדליק נדלק אחרון בלילה אחרונה.

ואמנם נבאר תחילה ענין קדושת הימים האלו, ואח"כ נבאר ענין ברכות נר של חנוכה. והנה כמו שנתבאר שבשבתות ויו"ט ור"ח יש בהם תוספת קדושה על ימי החול,

- מאיר הכוונה -

³⁵⁵³ וכן אמר ג"כ לעיל דף קג סע"ד אמנם שם קד ע"א אמר שהו אבלילה ועי' בזה בספר תו"ח דף עו ע"ב וע"ז ע"א (לש"ו).

³⁵⁵⁴ וע"ד שאמר לעיל דף מט ע"ג (לש"ו).

³⁵⁵⁵ פע"ח קט ע"ג

שעה"כ

גם בחנוכה ופורים יש בהם תוספת קדושה יותר מימי החול. אמנם אין מדריגתם שווה למדריגת השבתות ויו"ט ור"ח, והנה הם נתבארו כל אחד במקומו. אבל ענין חנוכה ופורים הוא באופן אחר, כי תרוייהו אינון בהוד³⁵⁵⁶. ואעפ"י שבתפלת שחרית בחול ביארנו דיעקב בנצח ומלכות בהוד, וכפ"ז החול הוא קדוש יותר מחנוכה ופורים, אשר תרוייהו אינון בהוד.

אבל הענין הוא על דרך שביארנו בדרוש ר"ח בענין היו"ט³⁵⁵⁷, כי הנוק' יש לה אז תוספות קדושה, לפי שאז מקבלת הארותיה³⁵⁵⁸ ע"י עצמה שלא ע"י בעלה. וכן הוא כאן, כי הנה בחול, יעקב יונק הארתו וחלק הארה שלה מן הנצח ומן ההוד³⁵⁵⁹, ואח"כ נותן לה הארתה ונמשך מן ההוד על ידו. אבל עתה בחנוכה ופורים, היא יונקת חלק הארותיה מן ההוד ע"י עצמה שלא ע"י בעלה, ואינה מפילה אליו כימי החול. והנה ענין זה הוא תוספת קדושה אליה בזמנים אלו יותר מבחול³⁵⁶⁰.

ואמנם ענין כוונת ברכות הדלקת הנר, הם סובבים על יחוד א' עליון ושלם הנקרא נר, כמבואר {קח ע"ד} אצלינו בתפילת שחרית דחול (זו ע"ד) בברכת שים שלום³⁵⁶², כי שם נתבאר יחוד זה על מתכונתו, ועיין שם. וענינו בקיצור הוא, כי שלשה בחי' של יחוד יש לזו"ן: א', הוא בבחי' יהוה אהיה, ומספרו מ"ז. הב', הוא בבחי' יהוה אלקים, ומספרו יב"ק. הג', הוא בבחי' יהוה אדני, ומספרו צ"א³⁵⁶³. ולפעמים מתייחדים בבחי' א', ולפעמים בשתיים, ולפעמים בשלשתם, ואז הוא היחוד הגמור, ואז הנוק' נקרא נ"ר כמספר ו' שמות הנז'.

והנה בברכה הראשונה שהיא להדליק נר חנוכה, נרמזו שלשתם. ובברכה ב' שהיא שעשה נסים, נרמזה הב'. ובברכה הג' שהיא שהחיינו נרמזה התחתונה מכולם³⁵⁶⁴. וזהו מה שמצאתי בקונטריס אחר, כי ההויה הא' שעם אהי"ה תהיה במילוי יודין דע"ב, וההויה הב' שעם אלקים היא דס"ג, וההויה הג' שעם אדני היא הויה דמ"ה, וג' הויות אלו עצמם הם שתכוין במילת להדליק שהיא בגימ' ע"ב ס"ג מ"ה של להדליק³⁵⁶⁵. ומן האהי"ה שבחיבור ההויה דע"ב דיודין, גם הוא יהיה במילוי יודין שהוא קס"א, ועם ההויה

- מאיר הכוונה -

3556 עי' דרוש ר"ח ור"ה ופע"ח סוף דרוש חג השבועות שהם נר"ה פורים בנצח וחנוכה בהוד (ש"ש)

3557 ועי' ר"ה דרוש ה' (לש"ו).

3558 היינו מהבינה*##

3559 כנ"ל דבינה?##

3560 וביען אשך לא תיקן ההוד צענין והודי נהפך עלי למשחית והנלח נתקן צענין וגם נלח ישראל לא יסקר לכן מקבלת איהי אור מן ההוד על ידו דרך הנלח אצל מתתיהו צן יוחנן כ"ג תיקן ההוד באלו הח' ימים לבד לכן מקבלת איהי אור מן ההוד עצמו על ידה ושלל על ידו לכן אנו אומרים על הנסים בצרכת מודים שהיא כנגד ההוד (פע"ח).

3561 עי' לעיל סג ע"ד בענין נצח ישראל.

3562 עי' לעיל הערה 2268. אמנם עי' בסידור אריכות בענין הו"ה אלקים שיש בשים שלום, שאין בסידור כאן, ולכן נראה שזה כמו בתחילת ק"ש שזה דבר כללי.

הרב אמר שברכה שונה מתפילה, וכאן הכל ברמזים אבל כאן בחג, ושם בחול.

3563 ודע כי יש צה ג' יחודים א' נגד נה"י כי על פס מגיע קומתה לבד וזוה היחוד הוא הו"ה אדני ולפעמים הוא נגד החוזה ואז הוא הו"ה אלהים ולפעמים הוא קוה עד הכתר שלו ואז הוא הו"ה אהי"ה (פע"ח).

3564 עי' הערה בסוף הספר.

3565 כי הוא סוד פס ב"ן ולכן תמשיך אליה ע"צ ס"ג מ"ה וע"י זה תמשיך ודולקת ומאירה ותעשה נר חנוכה ואז תתייחד עם דודה ב' היחודים שהם גי' נ"ר (פע"ח).

שעה"כ

עצמה שהיא ע"ב יהיו שניהם בגימ' רג"ל, לרמזו כי גם הנוכה נקרת רג"ל מכלל המועדים, כנז' בכתיבת יד בהקדמת התיקונים (תז"ח א' ע"א)³⁵⁶⁶.

ואמנם בקונטרס אדם אחר מצאתי, כי בברכה א' של להדליק, כשיאמר ברוך אתה יהוה, יכוין שזו ההויה היא דע"ב דיודין, ותכוין לחבר עמו גם אהיה דיודין, ושניהם בגימ' רג"ל, וז"ס עד שתכלה רגל מן השוק (&). ובברכת שעשה נסים, יכוין באותה הויה למילוי ס"ג, ויחבר עמו שם אלקים, ולכן גם ההויה דס"ג יכוין שהוא בניקוד אלקים. ובברכת שהחיינו, יכוין באותה ההויה שהוא במילוי מ"ה דאלפין, ויחבר עמה שם אדני.

ונחזור לברכה ראשונה כמו שאמרנו, כי בתחילה תכוין במילת להדליק שהוא בגימ' ג' הויות ע"ב ס"ג מ"ה, ותכוין להמשיך ג' הויות האלו ע"י הדלקה זו אל הנוקבא הנקרא הויה דב"ן. ובמילת נר תכוין שע"י המשכה זו תשתלם בג' היחודים הנ"ל, ואז תעשה בחי נר הנוכה, שהוא כמנין ג' היחודים הנז'. ותתייחד עם בעלה בג' היחודים הנז'. אח"כ תכוין כי ר"ת להדליק נר הנוכה, הוא שם קדוש הנקרא נחל, היוצא מר"ת נוצר חסד לאלפים (&) כנודע³⁵⁶⁷. ועניינו הוא אור הנמשך מן אימא לז"א, כדי שיהיה בו כח להתייחד עמה בג' היחודים הנז', שהם בגימ' נר, ולכן תכוין בשם נחל שהוא בגימ' הויה דמ"ה דאלפין. ואות אלף שבאמצע מילוי אות ו' היא שם אהיה בריבועו, כזה: יוד ה"א ו' א' א"ה אה"י אה"ה ו' ה"א, כי שם זה מורה ענין אימא המאירה בז"א בהתלבשה בתוכו. ונלע"ד ששמעתי שיכוין ג"כ שהנחל הנז' שהוא הויה דמ"ה ובתוכו ריבוע של אהיה, ימשך בנוק' הנקרא הויה דב"ן, אשר אותיותיה שבמילוי המילוי הם ל"ו אותיות. והנה ב"ן ול"ו הם ג"כ בגימ' נח"ל ואיני זוכר אם שמעתי זה ממורי ז"ל.

אח"כ במלת הנוכה תכוין, כי כמו שהמשכנו הארה מאימא אל ז"א בשם נחל, כדי שיוכל להתייחד עמה בג' יחודים הנקראים נר, כן עתה נמשיך הויה דס"ג של אימא, שהוא מספר עשר אותיות המילוי, עם השבון אותיות הפשוט לבדם שהם כ"ו, והרי כ"ו וס"ג בגימ' הנוכה. וזהו המשכה תמשיכנו בנוק' הנק' נר, ועי"כ תהיה נר הנוכה. עוד יכוין במילת הנוכה אל מ"ש חז"ל, שהוא אותיות חנוכה, והם סוד כ"ה אותיות שיש בו השמות שאמרנו שיכוין במלת נר.

ברכה ב' והוא שעשה נסים כו' במלת שעשה תכוין שהוא חיבור ש"ע ש"ה פירוש שתכוין להמשיך הארת הפנים העליונים שהם ב' שמות אל ומילוייהם כזה אלף למד אלף אלף למד העולים בגימ' ש"ע כנז' באורך בתפילת ר"ה בברכת אבות במלת אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב כו' וע"ש ותמשיכם אל שם אלקים דמילוי יודין העולה בגימ' ש' ועם ה' אותיות הפשוטות ה' הרי ש"ה מן שעשה ש"ע ש"ה ובזה יתמתק שם אלקים הנז' עוד ירצה כי ענין ב' שמות אלו של אל הם סוד הויה דס"ג שביארנו במלת הנוכה שהוא כ"ו וס"ג שהוא הויה בפשוט ובמילוי והנה בפשוט הוא אל כי חשבונה הוא כ"ו וד' אותיות והכולל הרי אל וגם במילואה דס"ג יש בו אותיות י"א שהוא בגימ' אל ואלו ב' ב'.

- מאיר הכוונה -

³⁵⁶⁶ ז"ל: ומאי אנון מועדי ה' אלין אנון חג המצות וחג השבועות וחג הסוכות הרי תלת תלת אחרנין ראש השנה חנכה פורים תלתא מנהון איקרון מועדי ה' ואינון מקראי קדש תלתא אחרנין אקרון אלה הם מועדי ולקבליהון אתמר (איוב לג &) הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר. תרגום: ומי הם מועדי ה', אלו הם, חג המצות וחג השבועות וחג הסוכות, הרי שלשה. שלשת האחרים, ראש השנה חנוכה ופורים, שלשה מהם נקראים "מועדי ה'", והם "מקראי קדש". שלשת האחרים נקראים "אלה הם מועדי", וכנגדם נאמר "הן כל אלה יפעל אל פעמים שלוש עם גבר".

³⁵⁶⁷ עי' שער מאמרי רשב"י מא ע"ב: והנה אם נדקדק באותיות נוצר הם אותיות רצון בהיפוך כי במצח הוא רצון חסד עלאה ולמטה בזקן נהפך לנוצר והוא הוא התיקון השמיני היורד מרצון העליון שבמצחא ומקיף הזקן ולהיות כי הוא בינה שבכתר נרמז בר"ת נחל נ'וצר ח'סד ל'אלפים כי היא נחל קדומים והוא הנוצר חסד עלאה לאלפי' להורידו למטה כי חסד עלאה הוא שם בן ארבע במילוי יודין שהוא בגמטריא חסד ויורד למטה לשם בן ארבע במילוי אלפין על ידו וזהו לאלפים לשם בן ארבע במילוי אלפין.

שעה"כ

שמות אל מתמלאים והם בגימ' ש"ע מן שעשה כנז"ל ולא {קט ע"א} נמצא תשלום הדרוש הזה עוד מצאתי בספר אחר על ענין חנוכה וז"ל

דע כי מה שאנו צריכין לתקן הוא זווג זו"ן ויש כמה בחינות כי כמו שהאצילות יש בו ג' חלקים והוא קוצו של יוד ואין משיגים בו אלא מהחיצוניו' שבו שהוא הקרקפתא העצם המקיף המוחין ואינו אלא הלבוש וזה הלבוש בלבד אנו משיגים והבחי' הב' מן המוחין דאו"א ודעת ובאלו אנו משיגים הפנימיו' עצמן ואע"פ שהם שלשה כולם תלויים באבא ונקרא על שמו כי סתם מוח הוא מאבא הבחי' הג' הם ז' מידות התחתונות שמהם הנהגות כל העולמות וכן יש בזווג זו"ן ג' בחי' א' ו"ק ופ"י כשהיא עולה בו"ק שלו ושם הם מזדווגות וזה אינו חשוב כ"כ לפי שרמ"ח אבריה הם מו"ק שלו ולמטה ועוד שאינם פב"פ ועוד כי החיבוק אינו בגופה אלא בתחילת ראשה ואינה בין תרין דרועין דמלכא הבחי' הב' כשעולה עד המוחין שלו ושם מזדווגת וגם זווג זה גם שהוא מעולה מן הא' אינו חשוב כ"כ לפי שהכתר שלה הוא כנגד הפנים שלו ואינם פב"פ והחיבוק בצואר הבחי' הג' כשהיא עולה עד הכתר שלו זהו מובחר כי הוא פב"פ והחיבוק הוא בגופ' ממש ואז היא נק' ג"ר כמ"ש בזוהר רמ"ח איברים ותרין דרועין דלילה המחבקים אותה הם נ"ר וזהו נר שבת ונר חנוכה אלא שיש הפרש ביניהם כי נר שבת עולה היא למעלה עד הכתר שלו ממש ונר חנוכה הוא אשר יורדים כל הבחי' אלו אליה למטה במקומה ולכן קניית שמן של שבת קודם ובענין ההדלקה נר חנוכה קודם כי אם ידלוק של שבת קודם כבר עלתה ומה התועלת באחרת אבל יעשו לה הכנה בהדלקת נר חנוכה וירדו בה האורות ואחר כך תעלה בנר שבת

דרושי חג הפורים דרוש א'

בענין הפורים. הנה נוסח ברכה אחרונה של המגילה היא חמשה מטבעות ואלו הם: הרב את ריבנו, והדן את דינינו כו', והם כנגד ה' גבורות הנודעות, אשר על ידיהם יריב את ריבנו, וידין את דינינו, כי בהם תלוי הדין והנקמה³⁵⁶⁸. עוד על ענין על הנסים כו'.

ועתה נבוא אל ביאור ענין ימי פורים, והמגילה, והמרדכי, ומעות מגבת פורים, והמשתה, והשמחה.

הנה נתבאר אצלנו בדרושי נוקבא דו"א ובענין מיעוט הירח, כי בכל זמן של הגלות עומדים זו"ן אב"א כל ימי החול, לולי בשעות התפלה ובשבתות³⁵⁶⁹ וכיוצא בזה³⁵⁷⁰, כמו שנתבאר שם. והנה כאשר רוצים לחזור פב"פ צריך שתקדים בחי' הפלת הדורמיטא על ז"א, כדי שתיעשה הנסירה ותוכל לחזור עמו אפין באפין כנו' בדרושי ר"ה³⁵⁷¹. ולהיות

- מאיר הכוונה -

³⁵⁶⁸ בצרכה אחרונה של המגילה הם ה' מטבעות ה"פ נ"ו הרב את ריבנו והדן את דינינו וכו' כנגד ה"ג מנלפ"ך צעלי הדין והמריצה (פע"ח).

³⁵⁶⁹ שאז כל היום כולו אין הסתלקות המוחין אחר תפילות ביום השבת עי' לעיל ס ע"א: עוד יש הפרש ושינוי אחר בין חול לשבת דע כי בתחיל' היתה הנקבה אב"א עם הזכר ואח"כ ננסרה וחזרה עמו פב"פ ונזדווגו יחד ואחר שחטא אדם חזרה באחורי ז"א כמתחי' והנה אחר החרבן בימי הגלות עומדת עמו אב"א חוץ בזמן התפלה כי אז ע"י תפלותינו אנו גורמים להם לחזור פב"פ בברכת אבו' בתיבו' מלך עוזר ומושיע ומגן כמבואר אצלנו ואחר התפל' תיכף חוזר' לעמוד אב"א והנה חסידים הראשונים היו שוהים שעה א' קודם תפל' ושעה א' אחר תפלה כדי לעכב האר' הגורמ' להם לעמוד פב"פ שעה א' אחר התפלה ולא תחזור תיכף אל האחור אבל בשבת אז תמיד עומדים פב"פ אלא שיש להם עליות ע"כ מדרגות כפי סדר התפלה כנ"ל, ע"כ. ועי' ע"ח שער מיעוט הירח ב' שבזמן בית המקדש גם בימי חול היו פב"פ.

³⁵⁷⁰ היינו לרבות יומים טובים (שמן ששון עי' דרושי פסח & - לא מצאתי).

³⁵⁷¹ דרוש א' ג' ח', ועי' ע"ח שער הנסירה פרק א'.

ז"ל דרוש א': ונחזור לבאר ענין הנסירה הנה אחר שנברא אדם הראשון והתפלל ועשה מצות והיה כורת הקלי' ולא היה יכולת להם להתאחז באותם האחוריים אז בא ענין הנסירה, ועינה

שעה"כ

כי ענין מרדכי ואסתר היה בסוף השבעים שנה של גלות בבל כנודע (מגילה יא ע"ב), לכן אז כבר בימיהם התחיל ענין תיקון ז"ן כדי לחזור אפין באפין ויגאלו ישראל. וענין התחלה זו היא ענין הדורמיטא שנעשה אז בימיהם³⁵⁷². וז"ס הצרה העצומה שהיתה אז לישראל, אשר עליו נאמר (בראשית טו יב) והנה אימה חשיכה גדולה כו', וארז"ל (שמות פנ"א סי' ז) חשכה זו גלות מדי שהחשיך עיניהם של ישראל. וענינו הוא לפי שאז היה ז"א בסוד הדורמיטא³⁵⁷³. ונודע כי המן הרשע היה אוספורלוגוס גדול³⁵⁷⁴, כנודע בענין (אסתר ג ז) ויפל פור הוא הגורל מיום ליום כו'³⁵⁷⁵, ובפרט במ"ש בס"ה כי הוא ועשרת בניו כוללים כל עשרה קליפין החיצונים³⁵⁷⁶, וידע בחכמתו ענין מיעוט השנחתו ית' על ישראל בימים ההם, להיותו בבחי' השינה³⁵⁷⁷, ולכן חשב ועלה בלבו כי הזמן מוכן לאבד שונאיהם של ישראל.

- מאיר הכוונה -

הוא, כי כל אותם האחוריים והדינים שהיו בזכר כולם נסרו ונתפרדו מן הזכר וניתנו כולם באחוריים שלה [ואח"כ אנו ממתקים ומבסמים את הדין אשר בה – דרוש ג'], ועי"כ נתפרדה ונתרחקה ממנו, ואז הז"א נשאר כולו בבחי' חסד והיא בבחי' דינין וגבורות שלה ושל. ואמנם ענין נסירת ודחיית דינין אלו מאחורי ז"א ליתנם באחוריים דנקבה הוא נעשה ע"י החסד העליון של אימא עילאה, וז"ס פ' ואיש כי יקח את אחותו כו' חסד הוא כו', כי בכח החסד נסרו ז"ן הנקרא איש ואחותו, ואתפרשו גזעין מתתא לעילא שהם האחוריים שלהם שנפרדו, ועי"כ לקחה לו לאשה ונזדווגה עמו פב"פ. ופי' הענין הוא כי נודע הוא שבהיו' האדם ישן בלילה נשמתו עולה ושואבת לו חיים מלמעלה כנז' בפרקי ר"א (&), וכן הענין בז"א, כי בהיותו ישן נשאר בו ההוא קיסטא דחיותא כנז' אצלנו בברכת המפיל חבלי, ונשמתו שנסתלקה למעלה היתה מושכת לו חיים מבחי' אותו החסד של אימא, והיה מתפשט בו בכלו, ואז הדין אשר באחוריו היו נפרדים ונסרין מאליהן ונמשכין ונדבקין באחורי הנקבה. וז"ס מ"ש באדרת נשא דקמ"ב ע"ב ע"פ ויסגור בשר תחתינ' ובאתרא' שקיע רחמי וחסד כו' פי' כי בהיות הדין נסרין מאחוריו אל אחורי הנקבה היה לסבת התפשטות בחי' החסד בתוכו וכל מה שהיה מתפשט ויורד החסד היו הדין מסתל' מאחוריו ונשאר החסד והרחמי' שקועי' במקום שהיו שם הדין בתחלה ועוד נרחיב ביאור בענין הנסירה לקמן בדרוש של הנסירה הנסרת בעשרת ימי תשובה וגם בדרוש השופר וע"ש.

וז"ל דרוש ח': והענין הוא כי הנה נודע טעם דבוקם אב"א הוא לפי שאחורים של ז"ן הם דינין לפי שהם שמו' אלקים וכדי שלא יתדבקו החיצונים בהם נתדבקו הם אב"א, ובעלות רצון המאציל להחזירם פב"פ הוצרך להפיל על ז"א תרדמה וע"י תרדמה זו נסרין כל הדין אשר באחורי ז"א וניתנין אל הנקבה ובמקום הדין שבאחורי הזכר באים במקומו חסדים בסוד ויסגור בשר תחתינה ואז יהיה ז"א כולו חסדים ונוק' כולה דינין ועי"כ אין להם דבקות יחד בסוד אב"א ויפרדו איש מעל אחיו ואח"כ יתבסמו הדין שבנקבה וזה נק' חיבוק השמאל ואח"כ יחבקנה בימין ואח"כ יחזירנה פב"פ עמו לצורך הזווג וכו' ענין השינה והחלום והפתרון מה ענינם והנה סודה היא הסתלקו' פנימיות שהם ד' מוחין שבו חו"ב ודעת כלול מתרין עטרין בהיותם מלובשים תוך נה"י דאימא כנודע באופן שיצאו המוחין הפנימיים הם ולבושיהם שהם הכלים דנה"י דאימא ויצאו ויחנו על ראש ז"א ונשאר שם בבחי' אר"מ עליו ואז ז"א ישן כי נסתלקה ממנו חיותו הנז' באופן כי אור הפנימי שלו חזר לעלות ונעשה אר"מ עליו, ונבאר תחילה מי הם הישנים ואח"כ נחזור לבאר מה נעשה מן המוחין אשר עלו ונעשו אר"מ.

וז"ל שער הנסירה פרק א': והנה, אחר שירדו שם ונעשו כולם מקיף, אז מתחילין לכנוס תחלה בינה וגבורה בפנימית דז"א, ושניהן בהוד דאמא לבד.

³⁵⁷² עי' לעיל הערה 3569 שבכל יום בתפילה עומדים פב"פ ואינו מתקיים ועתה בפורים ברחמי מתקיים (שמון ששון).

³⁵⁷³ ולזו היה מתחיל למעלה לעשות תיקון כדי להחזירם פנים צפנים אז הוא לריך הפלת לרומיטא בז"א שהוא הסתלקות המוחין מן הז"א ונכנסים תוך רחל ונתקנת פרטופה ועי"ז יכולה לחזור אחר כך פנים צפנים (פע"ח).

³⁵⁷⁴ עי' מגילה יג ע"ג &.

³⁵⁷⁵ ז"ל הפסוק: בחדש הראשון הוא חדש ניסן בשנת שתים עשרה למלך אחשורוש הפיל פור הוא הגורל לפני המן מיום ליום ומחדש לחדש שנים עשר הוא חדש אדר.

ועי' בראשית ב כא שהפעם הראשון שמוזכר בתנ"ך ויפל היא על התרדמה.

³⁵⁷⁶ עי' תיקו"ז סה ע"א אתלבשו עשרה כתרין תתאין בעשרה בנין דהמן דתמן אל אחר.

תרגום: התלבשו עשרה כתרין תחתונים בעשרה בנין של המן ששם אל אחר.

³⁵⁷⁷ עי' גמ' מגילה יג ע"ג & ישנים מהמצות.

שעה"כ

וז"ם ענין ויכוח המן עם אחשורוש אם יעלה בידם עצה זו, והשיב לו המן (שם ח) ישנו עם בו, ודרשו רז"ל ישן הוא האלוה שלהם³⁵⁷⁸, והבן זה³⁵⁷⁹.

ולהיות כי הדורמיטא ההיא היא לטובתן של ישראל, כדי שתנסר הנקבה מאחורוי ויחזרו פב"פ ויגאלו ישראל ויבנה בית המקדש, לכן התייעצו שניהם, כי בזמן ההוא שהאלוה שלהם הוא ישן יקדימו הם לאבד ולהשמיד שונאיהם של ישראל, כדי שלא ישארו אפילו מתי מעט שיהיו ראויים לגאולה, ועי"כ לא יבנה בהמ"ק. ונודעת עצת המן מן שמשי ספרא בנו³⁵⁸⁰, וכתביהם אל אחשורוש הנק' ארתחששתא בספר עזרא (פרק ד)³⁵⁸¹, עד שביטלו בנין ב"ה בראותם כי הגיע זמנו להבנות, ודי בזה³⁵⁸².

והנה אף³⁵⁸³ בזמן הדורמיטא אין הנקבה ישנה, כי אז מסתלקין המוחין מן ז"א ונכנסין בנקבה כדי להבנות ולתקן פרצופה, כדי שתוכל לחזור (קט ע"ב) אפין באפין כנודע בענין דרוש השופר של ר"ה³⁵⁸⁴, ובהכרח יש הארה והשגחה זו על ישראל מצידה. וענין אותה הארה היתה ענין מרדכי הצדיק כמו שנבאר בע"ה. וכראות המן את מרדכי (אסתר ה ט), שע"י היתה הארה והשגחה על ישראל בזמן ההוא, נתיעץ עם זרש אשתו ושם"ה יועציו בו' (אסתר רבה פ"ט סי' ב), וארז"ל כי זרש אשתו היתה מכשפה גדולה, ועצתה שקולה מכל שם"ה יועציו³⁵⁸⁵, ועלתה עצתם להרוג את מרדכי ולתלותו על העץ, הוא זנבה של נחש, המשיך רגל הקוף, כמבואר אצלנו³⁵⁸⁶ וכנז' בס"ה שיר השירים (**#) ודי בזה.

- מאיר הכוונה -

³⁵⁷⁸ עי' אסתר רבה (פ"ס סי' יב) ויאמר המן למלך אחשורוש ישנו עם אחד אותו שנא' בו (דברים ו') ה' אחד ישן לו מעמו.

³⁵⁷⁹ פע"ח פרק ה: אלהים ישן הוא פי' ישן הוא המלך שלהם שהוא ז"א.

קס: וזהו נלדה שנת המלך מלכו של עולם כי חזרו המוחין זו ונתעוררו זה סוד ונהפוך הוא להינין שנהפך הוא ע"י אמא הנקראת הוא ונתלכנו ונתמתקו ליניו.

³⁵⁸⁰ עי' אסתר רבה הק' ה': וסמך ידו על הקיר ונשכו הנחש זה המן שהיה נושף עמא כנחש הדא הוא דכתיב (עזרא ד') רחום בעל טעם ושמשי ספרא זה בנו של המן (שם) כתבו אגרא חדא לארתחששתא מלכא כנמא ומה כתיב בה (שם) כען שימו טעם לבטלא וגו'.

³⁵⁸¹ עי' אסתר רבה (פ"א סי' ג) אחשורוש ר' לוי ורבנן ר' לוי אמר אחשורוש הוא ארתחששתא, ורבנן אמרי אחשורוש שכל מי שזוכרו חושש את ראשו. ועי' ר"ה (ג ע"ב) תנא הוא כורש הוא דרוש הוא ארתחששתא. אמנם עי' רש"י (עזרא ז א): ארתחששתא - אמרו חכמינו ז"ל כי כל המלכים נקראים כן בלשון פרסיים וזה ארתחששתא הוא דרוש.

³⁵⁸² והנה המן גי' ל"ו ואין לו אלא עצודה זרה שהוא לזה זה הענין מתוך הקליפה שהיא ע"ז שהיא צעקיה שְעוּלָה אל אלגני והקב"ה צרחמו עשה עמנו נסים ונפלאות בזמן ההוא וביטל מחשבתו ולא עוד אלא שאותו הארה הצטיחנו שתייה תמיד בזמן הזה ואל"פ שיחזרו המוחין למקומו בז"א שיסאר אותו הארה ההיא במלכות כאשר היה באותו זמן וזהו וימי הפוכים האלה וכו' נזכרים וכו' להינין יסוד הנקרא זכר יסו"ף יוסף שהוא יסוד מזרעם שנקנס כרחל (פע"ח).

³⁵⁸³ נראה למחוק (שמן ששון).

³⁵⁸⁴ דרוש א' ודרוש ח'.

³⁵⁸⁵ ז"ל: ויבא את אוהביו ואת זרש אשתו וגו' ובכולם לא היו יודעים לתת עצה כזרש אשתו שהיו לו שלש מאות וששים וחמשה בעלי עצה כמנין ימות החמה אמרה לו אשתו אדם זה שאתה שואל עליו אם מזרע היהודים הוא לא תוכל לו אם לא תבא עליו בחכמה במה שלא ניסה אחד מבני אומתו שאם תפילו לכבשן האש כבר הוצלו חנניה וחביריו ואם לגוב אריות כבר עלה דניאל מתוכו ואם תאסרהו בבית האסורים כבר יצא יוסף מתוכו ואם במולי תסיק תחתיו כבר התחנן מנשה ונעתר לו הקב"ה ונפק מיניה ואם במדברא תגלוניה כבר פרו ורבו אבותיו במדבר וכמה נסיונות נתנסו ויבטלו עמדו וניצלו ואם עיניו תעוור הרי שמשון דקטל כמה וכמה נפשתא מפלשתאי כד עויר אלא צלוב יתיה על צליבא דלא אשכחינן חד מן עמוי דאשתזיב מניה מיד וייטב הדבר לפני המן ויעש העץ

³⁵⁸⁶ עי' לעיל סג ע"ד ז"ל: הנה נתבאר כי כל אחיזת החיצונים היא בנה"י לפי שהם לבר מגופא וכבר ביארנו כי הקל' שולטים בנה"י ובפרט אחר שחטאו ישראל בעוה"ר וז"ס ש' דשקר ואח"כ רוצים הקל' להתאחז יותר ולוקח לעצמ' אותו העיבור שנתעברה המל' ממנו כנז' והנה הקל' בתחילה היא סוד ר' כנודע בסוד אח"ר ואח"ד כי אות ד' היא בקדושה ואת ר' בקל' ואז הקל' הנק' אות ר' לוקחת אותו העיבור שהוא סוד ו' שבתוך ההא של שדה שהיא במל' ומחברו תוך אות

שעה"כ

ואם ח"ו ככה יעלה יוכל אח"כ לאבד את שונאיהם של ישראל, ואז השי"ת ברחמיו האיר הארת נוק' העליונה, והיא גדולת מרדכי ואסתר, ועל ידם נושעו ישראל מן הצרה הגדולה ההיא כמו שנבאר. וזה ענין מרדכי והארתו, ³⁵⁸⁷דע כי הנה בזמן הדורמיטיא דז"א לא בלבד יוצאין המוחין דז"א מצד נה"י דאימא ונכנסין בנוק' רחל בהיותה אב"א, אלא (אף) גם המוחין דבנה"י דאבא, בסוד (בדאשית ב כב) ויבן ה' אלקים את הצלע דא אבא ואימא ³⁵⁸⁸. ונמצא כי כמו בהיות המוחין ההם תוך ז"א היו יוצאים מהם ב' הארות לחוץ, ומבחי' הארת המוחין דאבא יוצא יעקב מצד פנים דז"א, ומבחי' הארת מוחין דאימא יוצאת רחל מצד אחוריו. גם עתה יוצאות מרחל נוק' דז"א ב' הארות אלו ג"כ בלי ספק ³⁵⁸⁹. ולא עוד אלא שבהיות מוחין הנז' תוך הנקבה, נתוספה בחי' הארה שלישית, משא"כ בהיותם תוך ז"א. והוא כי הנה בהיותם תוך ז"א, היה היסוד דאימא נשלם בחוזה דז"א, והיסוד דאבא ³⁵⁹⁰ שהוא יותר ארוך כנודע (נסירה ז) היה נשלם בסיום היסוד דז"א ממש, ולא היה יוצא מוחין ליסוד כלל. אבל עתה בהיותם המוחין תוך הנקבה, אשר היסוד שלה נוקבי קצר, מוכרח הוא שהיסוד דאבא יתפשט ויצא מוחין ליסוד נוקבא ולחוץ, ותתגלה הארתו בגילוי גמור לגמרי ³⁵⁹¹. ונודע כי מה שהיה מתלבש ביסוד דז"א הוא בחי' העטרה של היסוד דאבא, שהוא בחי' המלכות דאבא. ואין ספק כי הארה זו הנגלית ממלכות דאבא היא הארה גדולה עד מאד. והנה שורש נשמת מרדכי היתה מן ההארה ההיא, ולכן על ידו היתה תשועת ישראל בזמן ההוא ³⁵⁹².

וזה נרמז בשם מרדכי ממש, שארז"ל (חולין קלט ע"ב) שהוא לשון מורא דכיא, מ"ר דכ"י, והוא תרגום מר דרור, גם נק' מור עובר. והענין הוא כי ההארה הגדולה ההיא היא מר דרור, זך ונקי בתכלית העוברת מפי יסוד דנוק' ולחוץ ³⁵⁹³. וז"ס פ' (שיה"ש ה ה) וידי נטפו

- מאיר הכוונה -

ר' שלה ונעשית אות ק' ולא די שנעשית בה סוד אות ה' אלא שהיא פושטת אותה הו' שהיא העיבור שלקחה מן הקדושה ומחברת עמו בחי' הקלי' בסוד נחש כרוך על עקיבו ואז נעשית ק' בסוד הקלי' הנק' קוף בפני אדם כנודע ³⁵⁸⁷ ז"ל הגוב"י – בסכ"י שבידינו ליתן מן דע עד סוף הדרוש, והרב ש"ש"## העיר ג"כ על זה וכתב ולא ידעתי מהיכן נלקח והדפיסו אותו, וכתב עוד שלא זכה לבניו ונלע"ד שהוא מזולתו. אמנם הוא מופיע בפע"ח.

³⁵⁸⁸ עי' שעה"ק סה ע"א ז"ל: כבר הודעתך בשער התפילות בענין ימי הפורים ענין מרדכי כי כמו שבהיות נה"י דאז"א עם המוחין מלובשים תוך ז"א יוצאת הארת היסוד המגולה דאבא שמן החזה דז"א ולמטה יוצאת לחוץ דרך פני ז"א ושם נעשה פרצוף א' הנק' יעקב כך בזמן הנסירה של נוק' דז"א שאז מסתלקים נה"י דאימא מתוך ז"א שהיא סוד תרדמה ונכנסים תוך רחל ויוצא ג"כ ממנה פרצוף הנק' יעקב והוא הנק' בשם מרדכי ואמנם כשנכנסים תוך לאה אין יוצא ממנה פרצוף יעקב והטעם הוא לפי שכבר נת' למעלה כי רחל היא הספי' הי' שבי"ס עולם האצילות ויש בה בחי' פנים ואחור בפרצוף גמור כאשר כל הפרצופים כי לכן נקראת רחל עקרת הבית עיקרה של בית והיא נוק' דז"א האמיתית ולכן אינה צריכה כ"כ אורות כדי ליעשות פרצוף שלה ולכן האור הנוטר יוצא ונעשה יעקב אבל לאה אינה אלא אחוריים חצוניים דמלכות שבתבונה וצריכה היא כל האורות ההם לתקן פרצוף שלה בצמצום ואין שם אור יתר לצאת ולעשות פרצוף יעקב. ³⁵⁸⁹ עי' כללים ח"א ע"א ז"ל: כשם שיש בחי' יעקב בז"א כן יש ג"כ בחי' יעקב ברחל בעת שמקבלת הנוק' המוחין שלא ע"י ז"א. ³⁵⁹⁰ לעיל מח ע"ד (לש"ו).

³⁵⁹¹ וז"ס גם כן לקחה מרדכי לו לזת ואמרו רז"ל אל תקרא לו לזת אלא לזית כי יסוד אצא נכנס ברחל והיא לו לזית (פע"ח).

³⁵⁹² הגה המן הרשע ראה לאצד הארת אלו ולהרוג מרדכי הרמוז בהארה זו כדי שתצטטל בניו פלאוף נוקבא הנקרא רחל ולא יבנה בהמ"ק ח"ו והש"י ברחמיו ראה להטיב עמהם יותר מכל אשר היה בתחלה שקמוה לא נהיתה מימי קדם (פע"ח).

³⁵⁹³ שלא נשדרו מעולם בעולם התוהו ונשאר זך ונקי (פע"ח). וז"ס לקחה מרדכי לו לזת ואמרו רז"ל אל תקרא לו לזת אלא לזית כי יסוד אצא נכנס ברחל והיא לו לזית (פע"ח).

שעה"כ

מר כו' עובר³⁵⁹⁴, ובזה תבין מעלת מרדכי שעלה לבחי' מלכות ומשנה למלך. וז"ס הפסוק (אסתר ח טו) ומרדכי יצא מלפני המלך בלבוש מלכות תכלת וחור ועטרת זהב גדולה. והמשכיל יבין כל פרטי הפסוק זה.

ענין יציאה זו מלפני המלך היא רחל, ועטרת זהב גדולה מצד עטרה יסוד דאבא, ולכן נקרא גדולה כי החסד והחכמה נקרא גדולה³⁵⁹⁵, בסוד הגדול הגבור והנורא. גם המעמיק ישכיל היותו משבט בנימין³⁵⁹⁶ ודי בזה.

וז"ס קריאת המגילה וגם התפשוטותה בעת קריאתה למעם פירסום הנס, והוא ענין הארת עטרת מלכות דאבא המתגלית ויוצאה לחוץ, ולכן נקרא מגילה לשון גילוי, וצריך לגלותה ולפרסמה³⁵⁹⁷. גם מגלה בלא יוד היא עולה בנימין ע"ח כמנין ג' הויות כ"ו כ"ו כ"ו, שהם ענין ג' מוחין דחב"ד דנה"י דאבא המתגלים שם במלכות ההוא³⁵⁹⁸. וזהו ענין היות

- מאיר הכוונה -

³⁵⁹⁴ וזה סוד ולצבעותי מור עוזר והמזין יצין צסוד אלצעות שחול מר עוזר כי הם עוזרים ויולאים לחוץ על כפות המנעול והזן זה (ס"א ובראשי הוא היסוד אמא ס"א ובראשי אלצעות כי קס פרקין עליונים ל"א אשך קס חב"ד ללצא ולמא וקס היסוד לעתיק וגם נתגלה צמלח) (פע"ח).

³⁵⁹⁵ עי' לעיל ר"ה דרוש ח' ולא בדיוק.

³⁵⁹⁶ עי' ע"ח שער מ"ד ומ"ן פרק ח ז"ל: כן יש ג"כ בנוקבא תתאה דז"א הו"ה א', וה' תתאה שלה, של זו הנוקבא הנקרא רחל שהיא אחרונה שבאצילות, יש בה צורת ד"ו, והוא שם ב"ן דהה"ן. וזהו הב"ן הוא סוד בנימין, והוא סוד מטטרון, לכן שופרי דבנימין הוא מעין שופרי דרחל אמו, שהוא מטטרון הנער בנה של רחל אחרונה שבאצילות, ע"כ. היינו יסוד דנוק'. ועי' ש"ש שהוא רמז למרדכי משבט בנימין להיות שבנימין יצא מרחל נוק' דז"א.

וז"ל השעה"פ ויצא: כבר הודעתך, כי יש מ"ד, והם ה' חסדים דאבא. ומ"ן, והם ה' גבורות דאימא. והנה בבנימין יש בו שני בחי' אלו, כי יש בו ה' גבורות שמאליות, הבאות מאימא. וכנגדם קראתו רחל, בן אוני, שהם צד הגבורות הקשות, והיותה נקבה קראתו על שמה, כי כאימא בתה, ולכן אוני בגימטריא בינה. אבל אביו יעקב, נגדר אחר אביו חכמה, וקראו בנימין, ע"ש הה"ח ימניים, הבאים לו מאבא, וזהו בן ימין.

³⁵⁹⁷ וזה שאמרו רז"ל בענין המגילה נקרא ספר ונקרא אגרת כי מגילה לשון גילוי והוא יסוד לצא שחול מגולה חוץ מיסוד רחל כשהוא צמקומו צזעיר אנפין נקרא ספר וכשהוא צנוקבא נקרא אגרת (פע"ח).

³⁵⁹⁸ הש"ש הקשה שהג' מוחין דחב"ד הם הויות דע"ב ולא פשוטות, ומתרץ על פי הפע"ח ג' הויות הפשוטות מג' מוחין דהויות דע"ב.

ועי' ע"ח שער אונאה פרק ד: הגמ"ל גימטריא ע"ח שהם כל ג' חסדים שלימים מגולין וגם שליש המכוסה, שבין כולם הם ע"ח אורות המתגלין ביסוד ע"י פעולת המילה. וכריתת הערלה שהם ג' חסדים, ג' הויות פשוטות כ"ו כ"ו כ"ו גימטריא הגמ"ל, ואלו מתגלין ע"י מילה שהם מ"ל מן הגמ"ל, וע"י נתגלו ע"ח אורות כמנין כל תיבת הגמ"ל.

באומרו ג' הויות, עי' אד"ז רפח ע"ב: וכל אינון שערי וכל אינון נימין ממוחא סתימאה נפקין (תליין) וכלהו שעיעין (ס"א יתבין) בשקולא ולא אתחזי קדלא כלא הוא בגין דהאי עתיקא קדישא בחד הוי כלא בחידו ולא שניא מרחמי לעלמין בתלת עשר מכילן דרחמין אשתכח בגין דהאי חכמתא סתימאה דביה מתפרש תלת זמנין לארבע ארבע וחד עתיקא כליל לון ושליט על כלא.

[תרגום: וכל אותם השערות, וכל אותם נימין יוצאים (תלויים) ממוחא סתימאה, וכלם רכים (יושבים) במשקל אחד, ואין העורף נראה. הכל הוא לפי שזה העתיקא קדישא באחת הם, הכל הוא בשמחה, ואינו משתנה מרחמים לעולם. בשלש עשרה מדות הרחמים נמצא, לפי שזו החכמה הסתומה שבו, מתחלקת ג' פעמים לארבע ארבע, וא' העתיקא כולל אותם וישלוט על הכל.]

תחילת התיקון של א"א היא במור"ס הכולל ג' הויות, וכל הויה בפני עצמה היא מתקלא (בהגר"א על ספד"צ א ע"ד ד"ה והמתקלא, וכן בהגר"א על ספד"צ ב ע"א ד"ה וכן). והנה אפילו שאין במור"ס אלא מוח א', אבל היא כלולה מג' (בהגר"א על תז"ח כד ע"ג ד"ה קוטרא). שורש המזלות הוא במור"ס, שכן יש שם ג' פעמים את ד' האותיות של ההויות, וביחד עולין י"ב כמנין הת"ד (ונוסף עליהם התיקון הי"ג הכוללם) (בהגר"א על ספד"צ ט ע"א ד"ה היתה). י"ג התיקונים שבדיקנא יוצאים ממור"ס (בהגר"א על ספד"צ ח ע"ג ד"ה וז"ש שם). דברי האיידרא באים לתרץ היאך ישנם י"ג בע"ק הרי למעלה מבוארים רק ג' שכן החכמה היא שנחלקת לג', וזה אינו במור"ס אלא בחכמה עצמה [כלומר שיש ג' בחי' במור"ס וכל א' מהם הוא בחינה של שם הויה בפ"ע, ולכן יש י"ב מדרגות, ועם אחד הכוללם. המה עולים י"ג] (מ"א יט). מש"כ כאן חכמתא סתימאה איננה חכמה דא"ק שמתלבשת בא"א דאצילות על ידי מלכות דא"ק, אלא היא הרישא תליתאה דמוחין

שעה"כ

המגילה נקרא אנר"ת, ונקרא ספ"ר, ויש לה דינין כתורה שבכתב, כי ספר התורה הוא יסוד דאבא³⁵⁹⁹, הנקרא תורה שבכתב, צורת ספר כעין ו' ארוכה. והמגילה היא ההארה היוצאה מחוץ ליסוד כנז³⁶⁰⁰, וגם הוא ארוכה בצורת ו', ובצורת מגילה ארוכה, ודי בהערות אלו אל המשכילים.

ואמנם היות ימי הפורים האלו נעשים בכל שנה ושנה ולא הספיק לעשות בזמן ההוא לבדו, הטעם הוא כי השי"ת ברחמיו רצה שאותה ההארה המתחדשת בהיות המוחין דא"א תוך הנקבה בזמן דורמיטת ז"א לא תתבטל לעולם בכל שנה ושנה בימים ההם עצמם, כי הנה אחר דורמיטת חוזרים פב"פ, והמוחין הם בז"א. ואין בחי' ההארה זו יוצאת אז כלל כנ"ל, והארת מרדכי מתבטלת לגמרי ונעלמת בפנים, ורצה השי"ת שבכל שנה בימי הפורים כיוצא בהם אף אם יהיו ז"א פב"פ תתגלה ההארה הנז' בימים ההם, ולא תתבטל. והענין הוא כי בכל שנה בימים ההם כאשר יכנסו המוחין ברחל בסוד דורמיטת דז"א, אעפ"י שאח"כ (קט ע"ג) יחזרו פב"פ לא תתבטל ההארה הנז'³⁶⁰¹, ותשאר שם קיימת ונרשמת אף גם אחר הסתלקות המוחין האלו ממנה ויחזרו בז"א. וז"ש מ"ש הכתוב (&) וזכרם לא יסוף מזרעם, כי אותה ההארה היא עמדת היסוד הזכר דאבא הנקרא זכר כנודע, וזכרם זה לא יסוף מזרעם בימי הפורים שבכל שנה ושנה כנז'.

לכן לעת"ל כל הספרים יתבטלו חוץ ממגילת אסתר³⁶⁰², והטעם הוא כי לעולם לא היה נס גדול כזה לא בשבתות ולא ביו"ט להתקיים ההארה זו אף אחר הסתלקות המוחין מן הנקבה אלא בימי הפורים בלבד. ובבחי' זו יש יתרון גדול אל פורים על כל שאר הימים אפילו בשבתות ויו"ט³⁶⁰³.

והנה בכל שנה בימי הפורים כדי לקיים ההארה הנז' אנו צריכין לעשות ג' מצות, והם: קריאת המגילה, כדי להמשיך ולגלות ההארה הנז' היוצאת לחוץ בגילוי. והנה

- מאיר הכוונה -

דא"א דא"ק (והוא המו"ס שבו), וכוונתו לומר שהיא דוגמת חכמה דא"ק, שכן שכן מציאותה נמשכת ממנו, אמנם עיקרו נשאר למעלה (לש"ו ביאורים ח"א כח ע"ב).
³⁵⁹⁹ עי' ע"ח שער יעקב ולא פרק א': בפסוק (דברים לג ד) תורה צוה לנו משה מורשה, כי חכמה זאת הוא בחי' כלי יסוד דאבא המלובש תוך ת"ת דז"א, ומכח האורות שיוצאין ונובלין מחוץ אל ז"א, משם הוא נעשה בחינת יעקב הנקרא תורה. וז"ס תורה צוה לנו משה, כי משה הוא בחי' יסוד אבא המתפשט תוך ז"א כמבואר אצלנו, והוא אשר הוציא לחוץ את התורה, שהוא בחי' קהילת יעקב, שבו מתקבצין ונקהלין האורות היוצאין מיסוד אבא לחוץ ונעשין בחי' פרצוף יעקב. ועי' שער הארת המוחין פרק ח ז"ל: יסוד אבא המתלבש תוך ז"א נקרא תורה שבכתב, אשר ז"ס שארז"ל (ב"ר פי"ז סי' ה) נובלת חכמה של מעלה תורה, פירוש כי אבא הנקרא חכמה, מה שנובל ממנו ויורד למטה הוא תורה, שהוא מן³⁵⁹⁹ היסוד שלו המתפשט תוך זעיר אנפין.
³⁶⁰⁰ כאן יוצא מנוק'?

³⁶⁰¹ היינו שיחזרו פב"פ בתפילות וישארו כך.

³⁶⁰² עי' רמב"ם (מגילה פ"ב ה"ח) כל ספרי הנביאים וכל הכתובים עתידין ליבטל לימות המשיח חוץ ממגילת אסתר. ועי' שם בראב"ד: א"א דבר הדיוטות הוא זה כי לא יבטל ספר מכל הספרים שאין ספר שאין בו למוד אבל כך אמרו אפילו יבטלו שאר ספרים מלקרות בהם מגילה לא תבטל מלקרות אותה בצבור. עי' ירושלמי מגילה ז ע"א: ר' יוחנן ורשב"ל ר' יוחנן אמר הנביאים והכתובים עתידין ליבטל וחמשה סיפרי תורה אינן עתידין ליבטל מה טעמא קול גדול ולא יסף רשב"ל אמר אף מגילת אסתר והלכות אינן עתידין ליבטל נאמר כאן קול גדול ולא יסף ונאמר להלן וזכרם לא יסוף מזרעם הלכות הליכות עולם לו. ועי' שמ"ר (כג יא) כל השירות שנאמרו בעולם לשון נקבות לומר מה הנקבה הזאת מתעברת ויולדת וחוזרת ויולדת כך הן הצרות באות עליהן והיו אומרים שירות בלשון נקבות לכך עמדו בבל ומדי ויון ואדום ושיעבדו את ישראל אבל לע"ל אין עוד צרות בו שנאמר (ישעיה סה) כי נשכחו הצרות הראשונות וכתוב (שם לה) ששון ושמחה ישיגו וגו' באותה שעה אומרים שיר לשון זכר שנאמר (תהלים צח) שירו לה' שיר חדש:

³⁶⁰³ ועי' פע"ח הלל הארה זו של מרדכי אינה יולדת רק צהות סוד זמן לרומיטא אלמנס אח"כ כשהם חוזרים פב"פ ומסתלקין הנה"י דא"א עם המוחין מן הנוקבא רחל וחוזרין ונכנסים תוך הז"א כנודע.

³⁶⁰⁴ היינו שהמוחין גדלות (גם של אבא) בנוק' לא דרך ז"א (ש"ש).

שעה"כ

צריכות ב' בחי' אחרות, והם אלו: הא', בחי' ההארת היסוד ההוא דאבא ברחל לצורך תיקון בנין פרצופה, כי לכן נכנסים המוחין הנז' בה כדי להגדילה ולעשותה פרצוף כנו', וזה נעשה בסוד מתנות לאביונים, כי רחל נק' עני ואביון (&), והיסוד דאבא הנקרא צדיק (&), נותן לה צדקה ומתנות. והארות הנה מתקיים ע"י שאנו נותנים למטה מתנות לאביונים, וע"י מצוה זו נעשה דוגמתה למעלה³⁶⁰⁵.

ובחי' הב', היא כי אחר שנתקן פרצוף רחל עצמו ע"י הצדקה ומתנות לאביונים, עוד צריך הארה שתתקיים בה בסוד המוחין עצמן שלו המתלבשין תוך פרצוף י"ס שלה בעת הדורמיטא כגודע, וצריך שתתקיים הארה הנז' במוחין שלה כל הימים ההם הנקרא פורים, וישאר קיימת שם אף גם אם יסתלקו המוחין דאו"א אחר הדורמיטא ותחזור פב"פ, ועכ"ז תשאר הארת המוחין ההם קיימים במוחין שלה ולא יסתלקו לגמרי כבשאר הזמנים כנ"ל, וענין זה תלוי בקיום מצוה אחרת והיא לעשות סעודת פורים, משתה ושמחה. וזו ענין אכילה ושתיה כמבואר אצלנו, שהמוחין של הנקבה³⁶⁰⁶ נקרא י"ה י"ה, ונעשים מבחי' י"ה, והם נמשכין בה ע"י אכילה ושתיה. וזהו פי' אכילה, אכ"ל י"ה, שתיה, ש"ת י"ה, כי ע"י המאכל והמשתה נמשכין לה מוחין הנקרא י"ה³⁶⁰⁷. גם נרמזה היא עצמה במלת אכילה שהיא בנימ' אדנ"י ע"ה, לרמוז כי אלו המוחין של י"ה הנמשכין ע"י האכילה הם בנקבה הנק' אדנ"י. גם אסת"ר היא בנימ' תרס"א, והנה שם אדנ"י במילואו הוא תרע"א, והנה שם אסת"ר חסרה י' ובתוכה מסתתרת הנקודה הפנימית עצמה הנק' י' של אדנ"י הנק' אסת"ר על שם שמסתתרת.

עד כאן הגיעו דרושי הרב זלה"ה וענין משלוח מנות איש לרעהו לא נתבאר מפי הרב ז"ל, ושמא רמז לענין הארת יסוד דדכורא הניתן ליסוד דנוק', והם נקראים איש לרעהו, יסוד ליסוד, כגלע"ד א"ש. עד כאן הגיעו כל ספר הדרושים של הרב זלה"ה ולא הפלתי דבר א' מדבריו ארצה תל"י³⁶⁰⁸.

מנות ומתנות ארו"ל ב' מנות לאיש א' וב' מתנות לב' אביוני' והנה יש לראו' למה ברעהו אמר מנות באות תיו א' ובאביונים ב' אותיות תיו האמנם כבר ידעת כי היסוד נקרא איש ועיקר האר' יום זה הוא גילוי יסוד אבא והוא זכר ובהיותו מלובש בתוך יסוד דאימא לכן אמר מנות בתיו א' כי אות תיו מצד הנוק' באופן כי ב' (קט ע"ד) מנות הם א' מצד אבא שהוא מ"ג דמנות כאשר ידעת ואחד מצד היסוד דאימא כנ"ל והם איש שהוא יסוד דאבא לרעהו שהוא היסוד דז"א כי אם היות אבא גדול הנה בהיותו יורד למקום יסוד ז"א נקר' רעהו ע"ד הז"א כשיורד ביצירה שנאמר עליו שלף איש נעלו ונתן לרעהו ומתנות לאביונים הם מצד אימא ולכן הם ב' תו"ן כי הם מצד הנוק' והם ב' מתנות לב' אביונים

- מאיר הכוונה -

³⁶⁰⁵ אמנם כדי לקיים אותה הארה של מרדכי ברחל ציוס פורים לכן אנו נותנין צדקה לעניים כדי שצכת הצדקה היא תנתן גם אותו הצדקה מן היסוד לצדק הנקרא צדיק לרחל הנקראת צדק וזהו לענין תיקון פרצוף של רחל עצמה ע"י צדקה דהא בהתחברות צדק ולדיק נקראת צדקה (פע"ח).

³⁶⁰⁶ של הנקבה - נמחק בפע"ח.

³⁶⁰⁷ והוא סוד החו"צ הנקראים יה יה כי הדעת שלה הוא ק"ל מלד הגבורות ולית צה אלח נהירין דתרי מוחין גליפין צה (פע"ח).

³⁶⁰⁸ ז"ל הפע"ח ענין משלוח מנות איש לרעהו ומתנות לאביונים המנות הם חו"ג שציוסוד אבא, וניתנין למלכות. והם משתלחין מת"ת שבה ליסוד שבה, וזהו איש לרעהו, ומתנות לאביונים הם חו"צ שלה שנעשה לה מנה"י של אבא, וכל זה הוא להגדילה ולעשותה פרצוף אבא ג"כ. וכל זה הוא נעשה לה מבחי' אותו הארה שאמרנו דהיינו ממה שמגולה מיסוד אבא, דהיינו מגלה, ואח"כ אנו קוראין המגולה, והכוונה להמשיך אותו הארה ולחזק. ולזה אמרו שפושטה וקוראה כאגרת ואח"כ אכילה ושתייה. והכוונה שלאחר שעשינו אותה פרצוף אבא בסוד מנות ומתנות לאביונים אנו ממשיכין לה הארת המוחין בהיותה פנים בפנים מבחי' הנ"ל שהיא אותה הארה היוצאת לחוץ.

שעה"כ

שהם נו"ה שהם אביונים כאשר ידעת בסוד הערבה לא ריה ולא מעם ונקראו אביונים כי אימא עד הוד אתפשט' וגם מ"ש רו"ל כי בימי הפור' נותנים לכל מי שפושט ידו הענין הוא כי הגבאי של צדקה הוא היסוד ובימי החול אשר הוא יסוד רו"א צריך לראות למי נותן הצדקה אבל עתה שהוא יסוד דאבא הארה גדולה אין להקפיד אלא כל מי שפושט ידו נותנים ומ"ש רו"ל חייב אינש לבסומי בפוריא עד שלא ידע בין ארור המן לברוך מרדכי כו' הכונה הוא כי לעולם תוך הקליפה יש ניצוץ של קדושה המאיר בתוכה ומחיה אותה ולכן צריך לומר ברוך המן להמשיך אל הניצוץ ההוא אור ולכן צריך לומר בלא כוונה אחר שהוא שיכור ויצא מדעתו שאם יהי' ח"ו בכוונה יאיר גם אל הקליפה ח"ו ונלע"ד כי כשאנו ממשיכין אור מוח הבינה ברחל ע"י שתיית יין בריבוי גדול יש הארה גדול' שיש בה כח להאיר גם אל הניצוץ ההוא אשר בתוך הקליפה וצריך לכונן באכילה בב' אותיות י"ה דיודין ולכוין שהם של ע"ב ובשתי' לב' י"ה של ס"ג שעולים כמנין יין כזה יו"ד ה"י יו"ד ה"י ולכוין להמשיך אליה מוחין דחכמה ע"י אכילה ומוחין דבינה ע"י שתיה ולהיות כי הנוק' גוברת מוח בינה גובר ולכן צריך השתיה מרובה מן האכילה וזהו אכילה אכ"ל י"ה שתיה שת י"ה ר"ל שימשכו אליה המוחין אשר כולם בסוד י"ה כמבואר אצלנו במקום אחר שהם בסוד חו"ב הנקרא י"ה י"ה כי הדעת שלה היא ק"ל ולית בה אלא נהירו דתרין מוחין גליפין בה כמבואר אצלנו במקום אחר

אסתר בגימ' שושנה גם אסתר בגימ' תרע"א כמנין אדני במילואו הכונה הוא כי כשישראל עונים קדיש ואומרים אמן מקבלים אז הארה מב' אל א' של ז"א שהוא אל רחום וחנן וא' מא"א שהוא מי אל כמוך ופירושו אל של אריך מאיר באל של ז"א ואז ז"א מאיר בנוק' פב"פ לפי כי אל הוא בפנים והארה הוא בפנים ואלו הב' אל במילואם עולים ש"ע נהורין והארה הנז' הוא בעני' אמן ולכך אמר דוד ע"ה מלא פניהם קלון זו אמן כי מאחר שהם לא האירו באמן ב' אל א' של אריך וא' של ז"א מלא פניהם קלון שלא רצו לקבל מאל העולה קפ"ה יהיו לו קלון שעולה ג"כ קפ"ה עם הכולל ויבקשו שמך ה' פירוש כי שמך הוא המלכות שנקרא שם והוא אדני והויה שעולים אמן והנה אסתר המלכה כאשר לבשה בגדי מלכות ובאה לדבר אל המלך וכשנכנסה לבית ע"ז מקום הקליפות הוסר הארת אריך ולא נשאר בה רק הארת ז"א שאם לא היתה לה הארה אפילו מז"א היתה שחורה ולא ירקרקת ולכן היא אמרה אלי אלי למה עזבתני שא' מאלו האלי שהוא של אריך למה עזבתני ולא האירו לה שניהם יחד

שעה"כ

770	א ע"ב
771	א ע"ג
772	א ע"ד
773	ג ע"א
775	ז ע"ג
777	יג ע"ד
778	יד ע"ב
779	יד ע"ד
780	טו ע"א
781	נט ע"א
783	סא ע"ד
783	סב ע"א
784	סב ע"ד
785	סג ע"א
786	עט ע"א
787	צא ע"ב

א ע"ב:

1) עי' שעה"פ שמות: ועתה נבאר עניינם בקצור, הנה נתבאר לעיל, בפסוק לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו, כי צפה ברוח הקדש, שהיו ניצוצות קרי של נשמות קדושות, שהוליד אדה"ר בק"ל שנים הראשונים, הנקראים נגעי בני אדם, ר"ל, אדה"ר. ועי' ענוג שהיה מתענג בהוצאתם, בסוד (קהלת ב ח) ותענוגות בני אדם שידה ושידות, הם לילית ונעמ"ה וכו'. ונתהפכו ונעשו נגעים, תמורת ענוגים. ולכן גיירם, ומהל אותם. והנה הענין הוא, במה שנתבאר אצלינו, בענין קין והבל בפרשת בראשית שרוב הנשמות באות, מבחי' חו"ג המתפשטות בגופא דז"א, ולא מן הדעת עצמו. אמנם הטפות הנזרקות ע"י שכבת זרע לבטלה, הם מתאוות הזכר לבדו, שנתעורר דעתו אל הזווג, והוציא הטפות ההם מלמעלה, מן הדעת עצמו העליון, ולא מצא את נוקביה מוכנת לכך בעולם האצילות, כי ירדה למטה ע"י הפגם, ואז יצאו לחוץ, ולקחום הנקבות של הקליפות, ונצטיירו בגופם והולידום, והם שדין ורוחין ולילין, ונקראים נגעי בני אדם, כמבואר אצלינו באורך, בענין הק"ש של זמן השכיבה, וע"ש היטב. נמצא, כי כל אותם השדין ורוחין, שנבראו באותם ק"ל שנה שפירש אדם מחוה כנודע, כלם נשמות עליונות קדושות מבחי' הדעת, ונתערבו בקליפות, וצריכות גלגולים רבים לצרפם וללבנם, עד תום חלאתם מהם, ע"י גלגולים רבים. ולכן תמצא, כי לא נולדה אומת ישראל, עד יעקב ואילך, כי כל רוב הנשמות היו מעורבות בקליפות, והיו הולכות ומתבררות, ומתגלגלות מדור לדור, ולא התחילו תיקונם, עד יעקב בחיר שבאבות, שתקן את אדה"ר, וגם אז התחיל תקון בניו, הם הנשמות הנזכר, והיו מתבררים והולכים בגלות מצרים, עד שיצאו ישראל ממצרים.

2) עי' זהר ח"ב קסה ע"א: ועלזו לפניו מלפניו לא כתיב אלא לפניו דהא לית מאן דינדע ביה כלום אבל לפניו מאן דעייל לקמיה דהאי רקיע אצטריך למיעל בחדוה ולא בעציבו כלל בגין דהאי רקיעא גרים דתמן לא שריא עציבו ורוגזא כלל דהא תמן כלא איהו בחדוה

שעה"כ

ועל דא כהן גדול דקיימא לקמיה לא הוה עאל לבי קודשא בר בחודה ולאחזאה חדוה דהא אתרא גרים ועל דא כתיב (שם ק ב) עבדו את יהוה בשמחה באו לפניו ברננה דהא אצטריך דלא לאחזאה בה עציבו

ואי תימא אי הכי מאן דאיהו בצערא ובדוחקא דלא יכיל למחדי לביה ומגו דוחקיה אית ליה למתבע רחמין קמי מלכא עלאה אי הכי לא יצלי צלותא כלל ולא ייעול בעציבו כלל דהא לא יכיל למחדי לביה ולאעלא קמיה בחודה מאי תקונא אית ליה להאי בר נש אלא ודאי הא תנינן כל תרעין ננעלו ואסגירו ותרעין דדמעין לא אסגירו ולית דמעה אלא מגו צערא ועציבו וכל אינון דממנן על אינון תרעין כלהו מתברין גזיזין ומנעולין ועיילין אינון דמעין וההיא צלותא עאלת קמי מלכא קדישא

כדין ההוא אתר אית ליה דוחקא מההוא עציבו ודוחקא דההוא בר נש כמה דאת אמר (ישעיה סג ט) בכל צרתם לא צר תיאובתיה דההוא עלמא עלאה לגבי האי אתר כדכורא דתיאובתיה תדיר לגבה דנוקבא כד מלכא עאל לגבי מטרוניתא אשכח לה בעציבו כדין כל מה דאיהי בעאת בידהא אתמסר וההוא בר נש וההיא צלותא לא אהדר בריקניא וקודשא בריך הוא חייס עליה זכאה חולקיה דההוא בר נש דאושיד דמעין קמי קודשא בריך הוא בצלותיה

תרגום: ועלזו לפניו לא כתוב מלפניו אלא לפניו שהרי אין מי שידע בו כלום אבל לפניו מי שנכנס אצל הרקיע הזה צריך להיכנס בשמחה ולא בעצב כלל משום שהרקיע הזה גורם ששם לא שורה עצב ורגז כלל שהרי שם הכל בשמחה.

ועל זה כהן גדול שעומד לפניו לא היה נכנס לבית הקדש רק בשמחה ולהראות שמחה שהרי המקום גורם ועל זה כתוב עבדו את ה' בשמחה באו לפניו ברננה שהרי צריך שלא להראות בו עצב.

ואם תאמר אם כך מי שהוא בצער ודחק שלא יכול לשמח את לבו ומתוך דחקו יש לו לבקש רחמים לפני המלך העליון אם כך לא יתפלל תפלה כלל ולא יכנס בעצב כלל שהרי לא יכול לשמח את לבו ולהיכנס לפניו בשמחה מה התקון שיש לאדם הזה.

אלא ודאי הרי שינונו כל השערים ננעלו ונסגרו ושערי דמעות לא נסגרו ואין דמעה אלא מתוך צער ועצב וכל אותם הממנים על אותם השערים כולם משברים חתיכות קשות ומנעולים ומכניסים אותן דמעות ואותה תפלה נכנסת לפני המלך הקדוש.

ואז לאותו מקום יש דחק מאותו עצב ודחק של אותו אדם כמו שנאמר בכל צרתם לא (לו) צר תשוקת אותו העולם העליון למקום הזה כזכר שתשוקתו תמיד אל הנקבה כשנכנס המלך למלכה ומוצא אותה בעצב אז כל מה שהיא רוצה נמסר בידיה ואותו אדם ואותה תפלה לא חוזרת ריקם והקדוש ברוך הוא חס עליו אשרי חלקו של אותו אדם ששופך דמעות לפני הקדוש ברוך הוא בתפלתו.

משמע שיש ב' סוגי תפילות, א' של צער וא' של שמחה.

עי' זהר ח"א דף קסט ע"א: קב"ה תאיב לצלותהון דצדיקייא {בחדוותא – אור יקר} בשעתא דאצטריך לון בגין דידיעי לרצויי למריהון מה כתיב ביה ביעקב אלה"י אבי אברהם ואלה"י אבי יצחק יהוה האומר אלי שוב <וגו'> אעטר ואקשר קשורא בקשירו חד כדקא חזי אלה"י אבי אברהם לימינא ואלה"י אבי יצחק לשמאלא האומר אלי הכא תלי מלה לאתעטרא לאתריה בינייהו שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך.

תרגום: הקדוש ברוך הוא תאב לתפלות הצדיקים בשעה שצריך להם, משום שיודעים לרצות את רבונו. מה כתוב ביעקב, "אלהי אבי אברהם ואלהי אבי יצחק ה' האומר אלי שוב" וגו'. התעטר ונקשר קשר בקשר אחד כראוי. "אלהי אבי אברהם" לימין, "ואלהי אבי יצחק" לשמאל, "האומר אלי" כאן תלה הדבר להתעטר למקומו ביניהם, "שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך". כאן משמע שזה בעיקר זיווג, וזה רק שייך ברצון, וצ"ע.

ועי' לקוטי הש"ס (חגיגה): בתי בראי ובתי גוואי. דע כי הנצח והוד נקראים בחי' בראי אבל פנימיותם עצמם נקראים גוואי כי שם הבכיה על העדר עליית הפנימיות אך למעלה הוא עוז וחדוה במקומו. ועי' ב"ע (קכג ע"ב): וז"ס הגלות שנק' לילה שבגלות ההוא גננא לא עאל בגינת' ואז כל חדו לא אשתכח כמ"ש רז"ל מיום שנחרב בהמ"ק אין שמחה לפני הקב"ה וכו' ואמרו כאן בבתי גוואי כאן בבתי בראי ר"ל בע"ק כתיב עוז וחדוה במקומו ששם אין פגם כלל ואין שם שינוי שאינו תלוי בעבודת התחתונים וז"א נקרא בתי בראי שעומד לבר מפרסה ולמטה דע"ק וכמ"ש בס"ד ריש פ"ב.

א ע"ג:

עי' זהר ח"ב קצ ע"ב: אמר רבי אבא כל אלין חברייא דלא רחימין אלין לאלין אסתלקו מעלמא עד לא מטא זמנייהו כל חברייא ביומוי דרבי שמעון רחימו דנפשא ורוחא הוה בינייהו ובגין כך בדרא דרבי שמעון באתגלייא הוה דהוה אמר רבי שמעון כל חברייא דלא רחימין אלין לאלין גרמין דלא ליהך בארץ מישר ועוד דעבדין פגימו בה דהא אורייתא רחימו ואחוה וקשוט אית בה אברהם רחים ליצחק יצחק לאברהם מתחבקן דא בדא יעקב תרווייהו אחידין ביה ברחימו ובאחוה יחבין ורחייהו דא בדא חברייא כההוא דוגמא אצטריכו ולא למעבד פגימו

שעה"כ

כיון דחמא סימן באנפיהו ואמר לון הכי אמרו ליה ודאי רוח נבואה שרא על בוצינא קדישא והכי אצטרך לן למנדע בכה רבי שמעון ואמר חד מלה מאינן מלי דלחישו לי מגו ריש מתיבתא דגנתא דעדן דלא אמרו באתגליא מלה דא סתרא איהי ואימא לכו בני רחימאי בני רחימין דנפשי מה אעביד אמרו לי בלחישא ואנא אימא באתגלייא ולזמנא דנחמי אנפין באנפין כל אנפין יסתמכון בדא

תרגום: שאמר רבי אבא כל החברים הללו שאין אוהבים זה את זה מסתלקים מהעולם טרם שהגיע זמנם כל החברים בימיו של רבי שמעון אהבת נפש ורוח היתה ביניהם ולכן בדורו של רבי שמעון היו בגלוי שהיה רבי שמעון אומר כל החברים שאין אוהבים אלה לאלה גורמים שלא ללכת בדרך ישירה ועוד שעושים בה פגם שהרי בתורה אהבה ואחוה ואמת יש בה אברהם אהב את יצחק ויצחק את אברהם היו מתחבקים זה בזה ביעקב שניהם אחוזים באהבה ובאחוה נותנים רוחם זה בזה גם החברים באותה דוגמא הם צריכים ולא לעשות פגם.

כיון שראה סימן בפניהם ואמר להם כך אמרו לו ודאי רוח נבואה שורה על המנורה הקדושה וכך אנו צריכים לדעת בכה רבי שמעון ואמר דבר אחד מאותם דברים שלחשו לי מתוך ראש הישיבה של גן עדן שלא אמרו בגלוי דבר זה סתר הוא ואמר לכם בני אהובי בני אהובי נפשי מה אעשה אמרו לי בלחש ואני אמר בגלוי ולזמן שנראה פנים בפנים כל הפנים יסתמכו בזה.

ועי' שעה"ג (הקדמה ט): ונחזור לענין, כי א"ל מורי ז"ל, כי אני מוכרח להשתדל שאלו החברים שלי, יתקנו מעשיהם, לפי שאני יש לי רוחא בהם, ונמשך לי ריוח אם הם יהיו צדיקים, אבל הם אין להם רוחא בי, ואין להם תועלת במעשי, באופן שבכל המצות שהם עושים, יש לי חלק בהם ע"י ההוא רוחא שלי שבהם. וברור הענין כך הוא, דע, אין לך צדיק וצדיק שאין לו ב' נשמות, כנזכר בזוהר בריש פרשת נח בתוספתא על נח נח, משה משה, שמואל שמואל. וזה פירושו, כי הנה יש בחי' נשמה פנימית, וזו באה עם האדם. ויש נשמה מקפת, וזו עומדת על ראש האדם בעולם העליון למעלה, וזו בחי' צנור שיש לאדם לעלות למעלה, ע"י אותה הנשמה. וכאשר ח"ו אותה הנשמה הפנימית של האדם היא חוטאת, היא יורדת למטה בקליפות מעט מעט, עד שתרד כלה, והכל כפי גדר הענין של העונות. וכאשר ירדה כלה למטה בקליפות, אז הנשמה המקפת יורדת בתוך פנימיות האדם, ונמצא כי שתיהם ירדו ממעלתם. וגם נמצא, שאין עתה אל האדם רק נשמה אחת, כי האחרת ירדה אל הקליפות. וז"ס פסוק ונכרתה הנפש ההיא, כי היא נכרתת ונכנסת בקליפות. אבל הצדיק, יש לו ב' נשמות קיימות, אחת בבחי' מקיף, ואחת בבחי' פנימית. וז"ש פרשת נח ענין נח נח וכו', שכל צדיק יש לו ב' נשמות. והנה דרך אותה הנשמה המקפת שיש לי, משם נמשך כל אור ושפע הנמשך לאלו החברים, מצד ההוא רוחא די הוא בגוייהו, והכל עובר דרך שם, ואז מאותו האור שלהם, הנמשך להם דרך שם, נמשך אלי גם כן מאותו האור שלהם וחלק שלהם, אל נשמתי הפנימית. ולכן אני צריך ומוכרח להשתדל שיתקנו על ידי, וילמדו על ידי. אבל בנשמה הפנימית שלי אין להם שתוף בה, ולכן אינם יונקים מן המצות שלי.

א ע"ד:

ז"ל: ת"ח רזא דמלה אע"ג דצלותא תלייא במלולא ודבורא דפומא כלא תלייא בעקרא דעובדא בקדמיתא ולבתר בדבורא ובמלולא דפומא מאן עובדא אלא ההוא עובדא דעביד בר נש בקדמיתא כגוונא דצלותא הוא ולא יצלי בר נש צלותא עד דיתחזי עובדא בקדמיתא כגוונא דצלותא עובדא דקדמיתא (ס"א בקדמיתא עובדא) בשעתא דבר נש קאים בעי לדכאה גרמיה בקדמיתא ולבתר יקבל עליה האי עול לפרשא על רישיה פרישו דמצוה לבתר יתקשר קשורא דיחודא דאינן תפלין (מהו תפלין) תפלה של ראש ושל יד ולא תקנא לון בקשורא חדא בשמאלא ועל לבא כמה דאוקימנא שמאלו תחת לראשי וגו' וכתיב שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך והא אוקימנא ודא הוא עובדא בקדמיתא לבתר בשעתא דב"נ עאל לבי כנישתא ידכי גרמיה בקדמיתא בקרבנין במלולא דפומא לבתר יקבל עליה האי עול מלכות לפרשא על רישיה (פרישו דמצוה) בשבחי דוד מלכא כגוונא דעובדא דפריש על רישיה פרישו דמצוה ולבתר צלותא דמיושב לקבל תפלה של יד לבתר צלותא דמעומד דהיא לקבל תפלה דרישא ודא כגוונא דדא עובדא כגוונא דדבורא ודאי בעובדא ומלולא תלייא צלותא ואי פגים עובדא מלולא לא אשכח אתר דשריא ביה ולא איהו צלותא ואתפגים ההוא בר נש לעילא ותתא (ולא עוד אלא) דבעינן לאחזאה עובדא ולמללא מלולא עליה ודא הוא צלותא שלים ווי ליה לבר נש דפגים צלותיה פולחנא דמאריה עליה כתיב כי תבאו לראות פני וגו' גם כי תרבו תפלה אינני שומע דהא בעובדא ובמלולא תליא מלתא:

תרגום: בא וראה סוד הדבר, אף על גב שתפלה תלויה במלל ודיבור הפה, הכל תלוי בעיקר המעשה בתחלה, אחר כך בדבור ובמלל הפה. איזה מעשה, אלא אותו מעשה שעושה האדם בתחלה, כדוגמת תפלה הוא, ולא יתפלל אדם תפלה עד שיראה מעשה בתחלה, כדוגמת התפלה מעשה ראשון/בתחילה (בראשונה מעשה) בשעה שאדם קם, צריך לטהר עצמו בתחלה ואחר כך יקבל עליו עול זה, יפרש על ראשו פריסת מצוה, אחר כך יקשר קשר היחוד שהם תפלין, (מהו תפלין) תפלה של ראש ושל יד, ולתקנם בקשר אחד בשמאל ועל הלב כפי שבארנו, "שמאלו תחת לראשי וגו'" וכתוב "שימני כחותם על לבך כחותם על זרועך", והרי בארנו, וזהו המעשה שבתחלה. אחר כך בשעה שאדם נכנס לבית הכנסת, יטהר עצמו בתחלה בקרבנות בדבור הפה, אחר כך יקבל עליו עול מלכות, זה לפרש על ראשו (פרישת מצוה) בשבחי דוד המלך, כדוגמת מעשה שפורס על

שעה"כ

ראשו פרישת מצוה, אחר כך תפלת מיושב כנגד תפלין של יד, ואחר תפלת מעומד שהיא כנגד תפלין של ראש, וזה כדוגמת זה מעשה, כדוגמת דיבור, ודאי במעשה ודיבור תלויה התפלה. ואם פוגם את המעשה, הדבור לא מוצא מקום ששורה בו, וזו לא תפלה, ונפגם האיש ההוא למעלה ולמטה. (ולא עוד אלא) שצריך להראות מעשה ולמלל דיבור עליו, וזוהי תפלה שלמה, אוי לאיש שפוגם בתפלתו עבודת רבונו, עליו כתוב "כי תבאו לראות פני וגו' גם כי תרבו תפלה אינני שומע" שהרי במעשה ודיבור הדבר תלוי. לדכאה גרמיה היא יפנה.

ועי' תיק"ז עג ע"א: שימני כחותם דא נשמתא דאיהי חקוקה בכורסיא בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא כורסיא אתער לעילא כחותם דא רוח דאיהו ציורא (דיש) (נ"א דש') חקיקא במלאכיא בזמנא דאיהי אתערא לתתא מלאכיא אתערון עמיה לעילא על זרועך דא נפשא דאיהי חקיקא בארבע סטרין דעלמא בזמנא דאתערא איהי בצלותא לתתא ארבע סטרין דעלמא מתערין עמה.

תרגום: "שימני כחותם", זו הנשמה שהיא חקוקה בכסא, בזמן שהיא מתעוררת למטה בתפלה, הכסא מתעורר למעלה. "כחותם", זו רוח, שהיא ציור (של יש) (של ש) החקוק במלאכים, בזמן שהיא מתעוררת למטה בתפלה, המלאכים מתעוררים עמה למעלה. "על זרועך", זו הנפש, שהיא חקוקה בארבעת הצדדים של העולם, בזמן שהיא מתעוררת בתפלה למטה, ארבעת הצדדים של העולם מתעוררים עמה.

ב ע"ב:

עי' פע"ח יג ע"ג: אוזר ישראל בגבורה היינו הנוקבא שיצאה במקום המתניים שלו מקום אחורי האיזור דהיינו הת"ת שלו מאחוריו וזהו אוזר ישראל דהיינו הזעיר בגבורה היינו שנוטל הגבורות מסטרא דלבא בינה עוטר ישראל בתפארה הכתר שלו ידוע שהוא מתפארת דאמא וזהו בתפארה ה' דהיינו תפארת ה' וזהו שלא אמר בתפארת אלא תפארה

ג ע"א:

עי' זהר ח"ב רע ע"ב: והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' (&) ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך וגו' (&) פקודא דא לברכא ליה לקב"ה על כל מה דאכיל ושתי ואתהני בהאי עלמא ואי לא בריך אקרי גזלן לגבי קב"ה דכתיב (&) גוזל אביו ואמו והא אוקמוה חברייא בגין דברכאן דברוך ב"נ לקב"ה אתי לאמשכא חייך ממקורא דחיי לשמיה דקב"ה קדישא ולאקרא עליה מההוא משחא עלאה ואתי לאתמשכא מתמן לכל עלמא וכתב ואכלת ושבעת וברכת את יי' אלהיך ואינון ברכאן אריק ב"נ באינון מלין מההוא מקורא עלאה ואתברכאן כל אינון דרגין ומקורין ואתמליין לאקרא על כל עלמין ואתברכאן כלהו כחדא וע"ד אצטריך ב"נ לשואה רעותיה ברזא דברכאן בגין דיתברכו אבהן ובנין כלא כחדא ומאן דמברך לקב"ה אתברך ונטיל חולקיה מאינון ברכאן בקדמיתא דכל עלמא לתתא כיון דשמא דקב"ה מתברך מתמן נחית ושרא על רישיה חולקא קדמאה והא אוקימנא דכתיב (&) בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך (אזכיר כד"א (&) יזכור כל מנחותיך) כיון דההיא ברכא אתייה ושרייה על רישיה מתמן אתפשט בכל עלמא בשעתא דאינון ברכאן נחתין מתערין גו חקל תפוחין קדישין ופגעי בהו כמה דרגין דממנן בעלמא ונחתיה בהו ואמרי ומכריזי דא איהו דורונא דשדר פלוני לקב"ה מאן אתר נחתי לבתר דנחתי מאתר רישא חדא צדיק תמן סלקין מתערי לנחתא אחרנין מלעילא ואתמלייא מלעילא ומתתא הה"ד (&) ברכות לראש צדיק כיון דהאי דרגא אתמלייא אריק להאי כלה ומתמן נגדין ואתמשכן לתתא:

כד סלקין אינון ברכאן מתתא לית פתחא ופתחא לעילא ולית ממנא לעילא דלא פתח כל אינון פתחין ומכריזי ואמרי בכל אינון ריקיעין דא איהו דורונא דמלכא דשדר פלוני דא הוא דורונא בקיומא כדקא יאות ומאן איהו ברכא דאתיבו עליה אמנ דכל ברכא דאתיבו עליה אמנ דא איהו בקיומא כדקא יאות וכיון דהאי ברכתא סלקא כל דרגין דלעילא כלהו זמינין לגבי ההוא נהורא דלא נהיר בגין לאנהרא לגבה וכל שכן אי היא ברכתא דסגיאין מברכין לה ומעטרין לה בעטרין קדישין ברזא דאמן אמנ הוא רזא דקשרי דכל יחודא וקדושה ברזא דמאריה ומעטר לההיא ברכתא בעטרין עלאין כדקא יאות וקב"ה אתרעי בהו באינון דמברכין ליה ותיאובתיה בברכתא דלתתא דההיא ברכתא סלקא ואנהיר בוצינא דלא נהיר ואתקיף לה בתוקפא תקיפא לסלקא לעילא ועל רזא דא כתיב (&) כי מכבדי אלין אינון דמברכין ליה לקב"ה ובוזי יקלו אלין אינון דלא מברכין ליה לקב"ה ומנעין ברכתא מפומייהו:

רזא דרזין לאינון דידיעי חכמתא דמאריהון למנדע רזא דברכאן בפקודי אורייתא ובכל הנאין וכסופין דהאי עלמא לאקרא ברכאן מעילא לתתא כד (ס"א בר) ברכאן דצלותא דאינון תקונא דמאריהון מתתא לעילא ומעילא לתתא ברכאן דלאו אינון בצלותא סלקין מתתא לעילא עד דמטו גו נהורא דלא נהיר ומתערי (לעילא) בתוקפא לההוא נהורא דלא נהיר בההיא ברכא וסלקא אתערין לעילא עד דמטו לכרסייא עלאה מקורא דכל חייך כדן נפקו מההוא מקורא עלאה ברכאן אחרנין ואערעו אלין באלין ונשקי אלין לאלין ואתאן ושריין לריש צדיק לאקרא לתתא וכד נחתין אתברכו אבהן ובנין וכל שרגין דלהון:

שעה"כ

ורזא דאלין ברכאן לאתערא מעילא לתתא ברזא דא ברוך דא רזא דמקורא עלאה מכלא לארקא ולאמשכא ולאנהרא כל בוצינן ואיהו ברוך (נ"א בריך) תדיר דלא פסקין מימיו ומתמן שירותא דאקרי עלמא דאתי ואיהו קצה השמים דההיא קצה עלאה איהו בגין דאית קצה כגוונא דא לתתא ואיהו עלמא תתאה ואקרי אוף הכי ברוך לקבל תתאי לארקא לתתא ולאתערא מתתא לעילא בברכאן דצלותא וברוך (קדמאה) דא אקרי הכא ברזא דחכמתא עלאה דאמלי להווא אתר בהדי שביל דקיק דאעיל ביה:

אתה לבתר שארי לאתגלייא דהא האי ברוך סתים איהו ובג"כ אקרי בארח סתים ברוך מקורא עלאה דלא אתגלייא אתה שירותא לאתגלייא לבר ובג"כ אקרי אתה ומאן איהו דא רזא דימינא ואקרי כהן לגבי הווא אתר ורזא דא (&) אתה כהן לעולם מאן כהן להווא עולם אתה ודא איהו ימינא עלאה דהא אשתכח לאתגלייא:

יה"ה דא רזא דאמצעייתא רזא דמהימנותא בכל סטריין

אלהינו דא סטרא דשמאלא דכליל בימינא וימינא ביה ואתכלילו דא בדא למהוי חד ועד הכא אתקשרו ברכאן דכיון דאלין אתברכאן כלהון דלתתא אתברכאן לבתר דאינון אתברכאן ונטלי ברכאן לגרמייהו אתהדרו כלילן כחד להווא מקורא דאינון לא יכלין לאתהדרא לגבי הווא אתר עד דאתברכן כיון דאתברכן בקדמיתא אתהדרו ועאלין לגבי הווא אתר לנטלא ברכאן יתירין אחרנין לארקא לתתא ועד דאינון אתברכן לא עאלין ולא תאבין לגביה ורזא דא (&) ולא יראו פני ריקם וכד תבין לגבי הווא אתר ועלין תמן כדין אקרי הווא אתר מלך ומלך לא אתקרי בר כד אינון מתקרבין לגביה מתברכן ומלכא אימתי אקרי מלך כד רברבנוי אתיין לגביה עתירין מסתפקן בכל מה דאצטריכו בלא חסרונא כדין איהו מלך מלך לתתא כד אלין מעטרן ליה בספוקא בעטרין קדישין והכי אקרי מלך ומאן איהו העולם אשר קדשנו וצונו ובגין דאיהו עלמא דלא אתגלייא לבר ואיהו סתים קרי ליה הכי בארח סתים ועל דא לא אקרי אלא בארח סתים:

ולעולם ימינא אתה כמה דאתמר ועל דא כהן כפיף לגבי הווא אתר ברישא ובסופא ועלמא תתאה כד אתקשר לימינא ואתדבק ביה קרי מתתא לעילא ברוך ולא אקרי ברוך בר ברזא דמקורא דאתדבק ביה ועייל ביה ואמלי ליה אתה רזא דההוא כהן לאתדבקא בהדיה וע"ד בצלותא ב"נ כורע בברוך דאיהו עלמא כפוך לגבי עילא ודא איהו שנוי בין ברוך דצלותא ובין ברוך דשאר ברכאן וכלא ברזא עלאה איהו לארקא ברכאן לכל עלמין ברוך דצלותא ב"נ כורע ביה בברוכי וגחין רישא באתה בגין דאתה אקרי ראש וע"ד כהן נטיל בראש ואיהו ראש תדיר ובג"כ כריעה בברוך וגחינו דרישא באתה וכהן בכל אתר דאקרי אתה גחין בצלותא מלך בתר דגחין תו לא זקיף מ"ט קב"ה אמר לה לסיהרא זילי אזעירי גרמיק תו לא זקפא ובג"ד ברכתא דב"נ בריך לקב"ה אתער לארקא ברכאן מלעילא לעלמין כלהו כמה דאתמר זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי כתיב (&) כי אתה אבינו כי אברהם וגו' תנינן לזמנא דאתי אמרין ליה ליצחק וכו' בגין דשמאלא אתכליל בימינא אבל ימינא מנלן דאקרי אב דכתיב (&) וישמהו לו לאב ולכהן ואע"ג דלעילא אקרי רב ואפילו לנהורא דלא נהיר בשעתא דאתדבק בימינא אקרי אתה כד"א (&) אתה יי' אבינו גואלנו וגו':

תרגום: והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה וגו' ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך וגו' מצוה זו לברך את הקדוש ברוך הוא על כל מה שאוכל ושותה ונהנה בעולם הזה ואם לא ברך נקרא גזלן לקדוש ברוך הוא שכתוב גוזל אביו ואמו והרי פרשוה החברים משום שהברכות שמברך אדם את הקדוש ברוך הוא באות להמשיך חיים ממקור החיים לשמו של הקדוש ברוך הוא הקדוש ולהריק עליו מאותו השמן העליון ובא להמשיך משם לכל העולם. וכתוב ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלהיך ואותן הברכות מוריק אדם באותם הדיבורים מאותו המקור העליון ומתברכים כל אותן הדרגות והמקורות ומתמלאים להריק על כל העולמות וכולם מתברכים כאחד. ועל זה צריך אדם לשים רצונו בסוד הברכות כדי שיתברכו אבות ובנים הכל כאחד ומי שמברך את הקדוש ברוך הוא מתברך ולוקח חלקו מאותן הברכות בתחלה של כל העולם שלמטה כיון ששמו של הקדוש ברוך הוא מתברך משם יורד ושורה על ראשו החלק הראשון והרי בארנו שכתוב בכל המקום אשר אזכיר את שמי אבא אליך וברכתך (אזכיר כמו שנאמר יזכר כל מנחותך) כיון שאותה ברכה באה ושורה על ראשו משם מתפשטת בכל העולם. בשעה שאותן הברכות יורדות מתעטרות בתוך שדה התפוחים הקדושים ופוגשות בהן כמה דרגות של ממונים בעולם ויורדות עמן ואומרות ומכריזות זהו הדורן ששלח פלוני לקדוש ברוך הוא מאיזה מקום יורדות לאחר שיורדות ממקום ראש אחד של הצדיק שם עולות מתעוררות להוריד אחרות מלמעלה ומתמלא מלמעלה ומלמטה זהו שכתוב ברכות לראש צדיק כיון שדרגה זו מתמלאת מוריקה לכלה הזו ומשם שופעות ונמשכות למטה.

כשעולות אותן הברכות מלמטה אין פתח ופתח למעלה ואין ממונה למעלה שלא פותח את כל אותם הפתחים ומכריזים ואומרים בכל אותם הרקיעים זהו דורון של המלך ששלח פלוני זהו דורון בקיום כראוי ומי הוא הברכה שהשיבו עליה אמן שכל ברכה שהשיבו עליה אמן זוהי בקיום כראוי. וכיון שהברכה הזו עולה כל הדרגות שלמעלה כולם מזומנות לאותו האור שלא מאיר כדי להאיר לה וכל שכן אם היא ברכה שרבים מברכים אותה ומעטרים אותה בעטרות קדושות בסוד של אמן אמן הוא סוד הקשרים של כל יחוד וקדושה בסוד של רבונו ומעטר אותה הברכה בעטרות עליונות כראוי. והקדוש ברוך הוא רוצה בהם באותם שמברכים אותו ותשוקתו בברכה שלמטה שאותה ברכה עולה ומאיר הנר שלא מאיר ומחזק אותה בתוקף חזק לעלות למעלה ועל הסוד הזה כתוב כי

שעה"כ

מכבדי אכבד אלה אותם שמברכים את הקדוש ברוך הוא ובוזי יקלו אלה אותם שלא מברכים את הקדוש ברוך הוא ומונעים ברכה מפייהם.

סוד הסודות לאותם שיודעים חכמת רבונם לדעת את סוד הברכות במצוות התורה ובכל ההנאות והכסופים של העולם הזה להוריק ברכות מלמעלה למטה. כאשר (פרט/חוץ) ברכות התפלה שהן תקון של רבונם מלמטה למעלה ומלמעלה למטה הברכות שאינן בתפלה עולות מלמטה למעלה עד שמגיעות לתוך האור שלא מאיר ומתעוררים (למעלה) בתוקף לאותו האור שלא מאיר באותה הברכה ועולה התעוררות למעלה עד שמגיעים לכסא העליון מקור כל החיים ואז יוצאות מאותו המקור העליון ברכות אחרות ופוגשות אלה באלה ונושקות אלה לאלה ובאות ושורות על ראש הצדיק להריק למטה וכשירדו מתברכים האבות והבנים וכל נרותיהם.

וסוד הברכות הללו לעורר מלמעלה למטה בסוד זה ברוך זה הסוד של המקור העליון מהכל להריק ולהמשיך ולהאיר את כל המאורות והוא תמיד ברוך (מברך) שלא פוסקים מימיו ומשם הראשית שנקראת העולם הבא והוא קצה השמים שאותו קצה הוא קצה עליון משום שיש קצה כדוגמא זה למטה והוא העולם התחתון וגם הוא נקרא ברוך כנגד התחתונים להריק למטה ולהתעורר מלמטה למעלה בברכות התפלה והברוך (הראשון) הזה נקרא כאן בסוד החכמה העליונה שממלא אותו המקום בשביל אחד דיק שנכנס בו.

אתה אחר כך מתחיל להתגלות שהרי הברוך הזה הוא נסתר ולכן נקרא בדרך נסתר ברוך המקור העליון שלא התגלה "אתה" הראשית להתגלות בחוץ ולכן נקרא אתה ומיהו זה סוד הימין ונקרא כהן אצל אותו מקום וזה סוד אתה כהן לעולם מי הכהן לאותו עולם אתה וזהו הימין העליון שהרי נמצא להתגלות.

יהו"ה זה סוד האמצע סוד האמונה בכל הצדדים

אלהינו זה צד השמאל שכלול בימין והימין בו ונכללים זה בזה להיות אחד ועד כאן נקשרו הברכות שכיון שאלה מתברכים כולם שלמטה מתברכים. לאחר שהם מתברכים ולוקחים ברכות לעצמם חוזרים כלולים כאחד לאותו המקור שהם לא יכולים לחזור לאותו המקום עד שמתברכים כיון שהתברכו בתחלה חוזרים ונכנסים לאותו מקום לקחת ברכות יתרות אחרות להריק למטה ועד שהם מתברכים לא נכנסים ולא תאבים אליו וזה סוד ולא יראו פני ריקם. וכששבים לאותו מקום ונכנסים לשם אז אותו מקום נקרא מלך ומלך לא נקרא רק כשהם מתקרבים אליו ומתברכים ומלך מתי נקרא מלך כשגדוליו באים אליו עשירים מספקים בכל מה שהצטרכו בלא חסרון ואז הוא מלך מלך למטה כשאלו מעטרים אותו בספוק בעטרות קדושות וכאן נקרא מלך ומיהו העולם אשר קדשנו וצונו ומשום שהוא עולם שלא התגלה בחוץ והוא נסתר קורא לו כך בדרך נסתר ועל זה לא נקרא אלא בדרך נסתר.

ולעולם אתה זה ימין כמו שנתבאר ועל זה כהן כפוף לאותו מקום בראש ובסוף והעולם התחתון כשנקשר לימין ונדבק בו קורא מלמטה למעלה ברוך ולא נקרא ברוך רק בסוד המקור שדבק בו ונכנס בו וממלא אותו אתה הסוד של אותו הכהן להדבק איתו ועל זה בתפלה האדם כורע בברוך שהוא העולם שכפוף אל מעלה וזהו השנוי בין ברוך של התפלה ובין ברוך של שאר ברכות והכל הוא בסוד עליון להריק ברכות לכל העולמות. בברוך של התפלה אדם כורע בברכו וגוחן ראשו באתה משום שאתה נקרא ראש ועל זה כהן לוקח בראש והוא תמיד ראש ולכן כריעה בברוך וגחינת הראש באתה והכהן בכל מקום שנקרא אתה גוחן בתפלה המלך אחר שגוחן שוב לא זוקף למה הקדוש ברוך הוא אמר ללבנה לכה והקטיני את עצמך ושוב לא זקפה ולכן הברכה של אדם מברך לקדוש ברוך הוא מתעוררת להוריק ברכות מלמעלה לעולמות כולם כמו שנאמר אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא. כתוב כי אתה אבינו כי אברהם וגו' שנינו לעתיד לבא אומרים ליצחק וכו' משום שהשמאל נכלל בימין אבל הימין מנין לנו שנקרא אב שכתוב וישמהו לו לאב ולכהן ואף על גב שלמעלה נקרא אב ואפילו לאור שלא מאיר בשעה שנדבק בימין נקרא אתה כמו שנאמר אתה ה' אבינו גואלנו וגו'.

ז ע"ג:

כאן מה שחסר משעה"כ ומופיע בפע"ח:

(יד ע"ב): ויסמן אותו החוט בקשר א' שיקשור בסופו כדי שלעולם יכרוך בו החוליות כולם גם ישים סימן בד' חוטין שהם מצד א' של הנקב שלעולם יהיו באותו צד כאשר קושר קשר גדיל וכו' צריך לטוות החוטין שיהיה בכל חוט ד' חוטין נגד אותיות הויה נמצא שהם ח' וח"פ ח' בכל כנף הם ס"ד כנפי כל ד' חיות וכללותן הם רנ"ו כמנין רנ"ו כנפי חיות והם סוד שערות של רחל המקולעים והמשוזרים היוצאים משולי טלית תשלום מקיף זעיר אנפין המסתיים בחזה (ע"ג) והנה אופן העיטוף צריך שיהיה כעטיפת ישמעאלים וכמו שנוהגים בני אשכנז ועטיפת ערביים שהם מעטפים ראשם בטלית וכורכים קצה הב' של הטלית סביב גרונם וצוארם ומחזירים הציצית כולם לצד א' וכמ"ש כוונתו בע"ה והענין הזה הוא בין בט"ג ובין בט"ק וימתין וישהה כדי הילוך ד' אמות ואחר כך יחזירו כמנהג שאר בני אדם בלתי עטיפת הצואר גם צריך לכסות תפלה של ראש עם הטלית גדול וטעמו יתבאר בענין לבישת הט"ג בליל יה"כ וע"ש (מע"ח) צריך שיקיף הראש וכל גוף האדם פנים ואחור עד החזה) והענין הוא כמ"ש עתה בענין שיש בין ט"ג לט"ק ע"כ

שעה"כ

ענין חילוק בין ציצית גדול לקטן הוא זה ובו נתבאר מ"ש לעיל כי ציצית קטן הוא ביצירה ואמנם אנו רואים כי ציצית קטן אינו רק בעשיה אך הענין הוא זה כי לעולם בחי' הטלית הוא א"מ של הבינה אשר מקפת לז"א ויש בה ב' בחי' א' בזמן קטנות דזעיר אשר הוא בסוד עיבור בתוכה כי אז הוא בבחינת תלת כלילין בתלת ואז היא מקפת עליו והוא בתוכה בבחינת עיבור ואז נקרא ציצית קטן שמקפת אותו בזמן דקטנותו ואז הוא כנגד העשיה כי אז אין בזעיר אלא בחי' עשיה בלבד ונמצא א"כ כי הטלית קטן הוא ביצירה אלא שהוא בהיותו בקטנות בסוד עשיה לבד אבל הבחי' הב' הוא טלית גדול שאז הוא בבחינת יצירה וגדלות ממש אך התפילין הם מקיף על המוחין והטלית מקיף על מקיף דמוחין דזעיר שהם התפילין ועיין בענין הדרוש³⁶⁰⁹ שביארנו בענין ג' כלים שיש בכל ספירה וספירה ושם תבין ענין שם שדי ממש³⁶¹⁰ בו' צירופיו שהם בחי' ז"א דיצירה ואמרנו שזהו ציצית דמטטרו"ן וגם (יד ע"ד) עיין בסוף שער הציצית ע"כ.

אין טלית וציצית בלילה כי הטלית והציצית הוא אור מקיף של הבינה לז"א הנקרא מדת יום אך המלכות מדת לילה זמן שליטתה אינה מוקפת משם אך הט"ק צריך שישכב עמו אפילו במטה כי בלילה הז"א ישן בסוד עיבור שחוזר להתעבר תוך בינה בבחי' קטנות ג' כלילין בג' לעולם לא יתבטל וזה אפילו בלילה אינו נפסק רק של גדלות לבדו הוא שמתבטל אבל ציצית דג' כלילין בג' לעולם לא יתבטל אפילו בלילה לכן נקרא ט"ג וט"ק ולכן ראוי ליזהר שלא להסיר מעליו ט"ק בשום זמן אפילו בהיותו ישן רק בכניסתו למרחץ לכך ראה דוד עצמו ערום במרחץ ולא בהיותו ישן כי אז היה לו ט"ק כנ"ל

(טו ע"א) למהרר"ו זלה"ה נלע"ד מש"ל כי ציצית הוא מקיף אמא לזר"נ נ"ל חיים שזהו חצי תפארת דתבונה ונ"ה החדשים היורדין ומקיפין מחוץ לראש עד כתר רחל כי עד שם מגיעין עד החזה וזהו ענין מציאת הטלית אך לכתר רחל אז הם ד' ציצית היוצאין מיסוד תבונה והענין כי גם אין זה בחי' תבונה עצמה אלא מקיף חיצון דז"א והבן זה מאד ואם כן יסוד דתבונה זו תוך יסוד מקיף דז"א ומשם יוצאין להאיר לרחל ויש מקיף יותר פנימי כנודע כי הם ג' מקיפין וגם יש שם נה"י דתבונה חדשים והם בחי' התפילין והרצועות מכסים ללאה קשר של תפילין ויורדין ועושין כתר לרחל לתפלה של ראש והרצועות כעין ציצית ע"כ

(טו ע"ב) ונחזור עתה אל הענין כי הנה נתבאר אצלנו בענין האורות והמקיפים כי יש ב' מקיפים אל ז"א הא' הוא מקיף החיצון העליון מכולם {טו ע"ג} שמעולם לא נכנס בפנים תוך ז"א אלא נשאר בחוץ ומקיף לכל כללות ז"א והב' הוא מקיף יותר קטן ממנו שאחר שנכנס אור הפנימי תוך ז"א חוזר ובוקע ועולה מאור המוחין הפנימים למעלה בבחי' שערות הראש ושם הם בבחי' א"מ חוזר בג"ר שבו לבד שהוא מקום הראש (א) ונמצא שכל מה שיש בפנים שהם ג' מוחין פנימים ג"כ עד"ז ממש בחוץ בבחי' א"מ חוזר והם בחי' שערות הראש כנזכר ונמצא כי זה א"מ של שערות הראש הוא מקיף פנימי שברישא דז"א בלבד ואלו הם בחי' הציצית של הטלית כמ"ש ב"ה אמנם הטלית עצמו הוא אור מקיף עליו והוא אור יותר חיצון ממנו והוא יותר גדול ממנו והוא מקיף לכל כללות ז"א כולו

(טו ע"ג): והנה ביארנו איך הטלית הוא מקיף חיצון כולל כל ז"א אך הציצית הם מקיפים הפנימים שהם השערות שאינם מקיפים רק הג"ר לבד וכו' ונחזור אל הנ"ל כי ענין הציצית הם עצמן בחי' הקוצין היוצאין מן המוחין הפנימים של הקטנות דעיבור של ז"א והם ד' מוחין וכנגדן ד' ציצית ולהיותן הם מתחברים ארבעתן יחד דרך אחורי ז"א כנ"ל לכן נקרא חד קוצי דשערי בלבד והבן זה מאוד אם לבחי' ז"א אם לבחי' א"א

(טז ע"ג): והנה הארבע ציצית שאנו נוהגין אחר החורבן היוצאים מכללות הד' מוחין אשר במוח הבינה דאימא והם ד' שמות אה"ה כנ"ל במילואיהן ובכל א' מהם יש ח' אותיות המילוי שהם ד' ציצית ובכל א' ח' חוטין שלימים וכולם לבנים כי א"צ לחבר עמהם את התכלת שהוא בחינת המלכות ע"ד שנתבאר לעיל ולכן אין תכלת {טז ע"ד} נוהג בזמן הזה

(טז ע"ד): הנה הציצית צריך שיהא בה חוליות קשרים כריכות וסימנם חק"ך עם חי חוליות עם הקשרים וד' כנפות גימטריא כנף³⁶¹¹ כי כל כנף י"ג חוליות וחמשה קשרים הרי ח"י וז"ס כנף ר"ל כמנין כנף יש בין הכל וזהו דרך כלל אבל דרך פרט בכל כנף ט"ל כריכות ד"פ ט"ל כריכות הם קנ"ו כמספר יוסף וס' גודלים יש בכל הכנפות כי ג' קשר אגודל בכל כנף וי"ב גודלים בכל ציצית שליש גדיל וב' שלישי ענף הרי ט"ו בכל כנף וד"פ ט"ו הם ס' וז"ס הנה בנך יוסף בא אליך כמנין הנ"ה גודלים וכמנין בנך חוליות וקשרים ויוסף חשבון כל {יז ע"א} (במצת שמורים כתב וז"ל הרי ב"ן חוליות וכ' קשרים בכל הכנפות הרי כמנין בנך עכ"ל) הכריכות יחד ט"ל בכל כנף והחוטין הם ל"ב והם שזורין הרי ס"ד כמנין בא אליך והכל רמז ליעקב

ודע כי יוסף בו ס' גבורות סביב והם מסבבים למלכות שהיא מטתו שנאמר ששים גבורים סביב לה וג"כ עוד סוד בנך גי' ע"ב הוא חסד המתגלה ביום אמה והוא י"ח בכל כנף בסוד ט"ט דמטטרו"ן שהוא שדי וד' ציצית שהם כנגד ד' חיות המרכבה דכתיב והחיות רצוא ושוב גימטריא שדי וכנגדן הוא אור שבא בתוכם והוא ד"פ י"הו שהם מוחין של ו"ק וכל א' יש בו ח"י אותיות

- מאיר הכוונה -

³⁶⁰⁹ שער השמות פ"ה ופ"ז (לש"ו).

³⁶¹⁰ נמחק בעולת תמיד (לש"ו).

³⁶¹¹ ר"ל האותיות ח' ק' ק' עם הח"י חוליות וקשרים והד' כנפות (לש"ו).

שעה"כ

בסוד ו' צירופים והם בסוד ע"ב ד"פ ח"י וגם סוד ח"י אלף עולמות סביב הכסא ומילוי כ"א עולה ט"ל וד"פ ט"ל עולה יוסף כנ"ל וזהו "הנה" בנך "יוסף ור"ת הוא י"ז גימטריא ג"ד והכולל הוא ח"י לזה בן ח"י לחופה כי נשלם לו עת הזיווג ועיין בנע"ח וזהו פרשת בראשית בדרוש המתחלת יש ב' חללים

(יז ע"ב): וכבר ביארנו לעיל בציצית דתכלת ענין ל"ב חוטין ול"ט כריכות שבהן אמנם באלו הציצית דלבן ג"כ יש בהם ל"ב וט"ל כריכות והוא כי כבר ביארנו כי כל א' מהם נקרא 'כנף ע"ש אה"ה דהה"ן והנה בשם זה בפשוטו ומילוי ומילוי דמילוי יש בו ט"ל אותיות וכנגדן הם ט"ל כריכות בכל ציצית

(יז ע"ג): והטעם שישים הציצית בכנף ולא יותר למעלה מג' אצבעות מפני שהגבורות הם ה' וג' מהם ממותקים לבד ע"י גילוי החסדים פי' התחתונים של ת"ת נ"ה והב' שלמעלה של חו"ג הם בלי מיתוק והיינו דאמרינן דינין דדוכרא תקיפין ברישא ונייחין בסופא לכן לא יותר מג' אצבעות שלא יפגעו בגבורה הד' שהוא בלא מיתוק

(יז ע"ג): כדי שירד הארה לפחות מהפרק שיש ממנו רשימו בראש ז"א שאם עושין הנקב בפחות מן גודל ירד הארה מפרק שאין ממותק כנ"ל {יז ע"ד} ואין בו הארת מתוק כלל שהרי עדיין לא הגיע שם שום פרק מנה"י אמא לכן במקום הזה שיש בו קצת רשימו שם נקב הציצית שיהיה בהם קצת הארה (ה)

הגהה (ה) ונלע"ד חיים שלא הבין מי שכתב זה לדברי מורי זלה"ה והטעם מבואר אצלי כתוב בע"ח וז"ל ולהיות כי תסתלק הרשימו מאותן פרקים כנ"ל ולא נשאר כ"א הארת פרק אמצעי לכן לא יפחות מקשר אגודל שהוא פרק אמצעי

(יז ע"ד): ועתה נבאר כוונת הציצית הנה נתבאר לעיל שהוא ביצירה וגם שם ביארנו שהוא ביצירה דעשיה ועיין שם ענין ב' טליתות טלית קטן וטלית גדול קודם שתברך על הציצית תכוין כוונה זו להוריד ולחבר תחלה אר"א שהם ב' אותיות י"ה עם אות ו' שהוא ז"א ונותנין לו מוחין שהם א"מ של הטלית כנ"ל אח"כ תחבר אות ו' עם ה' תתאה שהיא רחל וניתן לה בחי' הציצית הנוטפין ונתלין עד רישא דילה כנ"ל ויחוד זה גימטריא ל"ב שהם ל"ב חוטי הציצית שהם ל"ב נתיבות החכמה והם עד"ז יהוה גימטריא ל"ב

הגהה (א) ראוי לומר פסוק מה יקר חסדך אלהים כו' ובצל כנפיך יחסיון בקול ערב אחר עטיפת הציצית עם ג"פ שלאחריו יריון מדשן כו' כי עמך מקור חיים וכו' משוך חסדך וכו' ויש נוהגין לומר קודם עטיפת הטלית ברכי נפשי וכו' עוטה אור כשלמה וכו' כשילבש טלית קטן יכוין הו"ה בניקוד ו' בפת"ח ה' ציר"י ו' פת"ח ה' ציר"י כי הציצית מוחין דאו"א פתח צירי ב"ה ובט"ג יכוין הו"ה בסגול וי"א בחולם י"ה בקמ"ץ ו"ה בחולם ובשבת י' קמץ ה' חולם ו' צירי ה' אחרונה בלי ניקוד וי"א בשבת כולו קמץ ונ"א מצאתי בחול יכוין ניקוד הו"ה זכרים קמץ נקבות חולם ובשבת כולו בקמץ

(יח ע"א) והענין הוא כי תכלת של הציצית הוא סוד החושך שאין בו עינים לכן הוא דין לכן צריך להסתכל בציצית ולכוין כאלו יש שם תכלת ואז יסתכל ב"פ בוראיתם אותו ותכוין להמשיך אליה סוד עינים עליונים וראיה עליונה ותכוין ב' פעמים ק"ל שהם ב' עינים עליונים להמשיך הראיה משם לסוד התכלת שהוא עולימתא שפירתא דלית לה עיינין דוגמת הכוס שנותן עיניו בו ולכן ביום נוהגין הציצית שאז יכולין להמשיך הראיה משא"כ בלילה שהדינין גוברין ואז אין בידינו כח להמשיך ראיה

(ב) הזהיר בציצית משמשין לו לעתיד לבא אלף ות"ת עבדים והענין זה מספר הדרושים כי שם שדי בו' צירופים עולה אלף ת"ת דהיינו ו"פ אות ש' לבדה ונשאר ד"י לבד והנה ו' פעמים ד"י גימטריא חנוך והסוד הוא כי זהו ציצית של מטטרון כי הלוּבש ציצית של מטטרון הוא בסוד עבד ישמשו לו עבדים כמנין אלף ת"ת ע"כ בשם האר"י זלה"ה מספר הדרושים

יג ע"ד:

ע"י ספר היחודים פרק יג: תחילה במלת משה תכוין בשם הקדוש מהש במילואו מם הא שין גימט' השם מה"ש קפ"ד קס"א, היוצאים מר"ת 'מעלי שמרי החומות', וניקוד כמו שהוא ניקוד בפסוק, אח"כ יכוין במילואו, והה"א במילוי א', והפשוט נקוד כנ"ל, והמילוי, ניקוד הם (סתומים) [סתומה] בפתח, והיר"ד במילוי ש"ן בצירי, וסגולתו לעצור המגפה, שהיא במילואו גימט' מות למתק המות בסוד ד' אלפין דבמד"ת, וניקודו [קמץ סגול] גימט' מ"ו מילוי ע"ב, ותכוין להמשיך אל"ף מתיקון [באמת] [ואמת] שבפני דא"א להופכו ממות לאמת, והם אה"ה פעמים אה"ה או יה"ו פעמים יה"ו, וזה טוב לסלק המות מכל חולי [עד כאן מדפוס לבוב]:

1) רבי פנחס פתח קרא דכתיב (במדבר יז יא) והנה החל הנגף בעם וכתוב (שם) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו' וכתוב (שם יג) ותעצר המגפה כתיב הכא מהר וכתוב התם מהרי שלש סאים מה להלן קרבן לאשתזבא אף כאן קרבן לאשתזבא

אמר רבי פנחס זמנא חדא הוינא אזלי בארחא וערעית ביה באליהו אמינא ליה לימא לי מר מלה דמעלי לברייתא אמר לי קיים גזר קודשא בריך הוא ועאלו קמיה כל אלין מלאכיא דממנן לאדכרא חובי דבר נש די בעדנא דיזכרון בני אנשא קרבניא דמני משה [ושוי לביה ורעותיה בהו דכלהו יזכרון ליה לטב ועוד בעדנא דיערע מותנא בבני אנשא קיימא] אתגזר וכרוזא אעבר על כל

שעה"כ

חילא דשמיא דאי ייעלון בנוהי בארעא בבתי כנסיות ובבתי מדרשות וימרון ברעות נפשא ולבא עניינא דקטרת בוסמין³⁶¹² דהוו להו לישראל דיתבטל מותנא מנייהו אמר רבי יצחק בא וראה מה כתיב ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטרת אמר לו אהרן למה אמר כי יצא הקצף מלפני יהוה וגו' מה כתיב (שם יב) וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם וכתוב (במדבר יז יג) ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה ולא יכיל מלאכא דמחבלא³⁶¹³ לשלטאה ונתבטלה מותנא.

תרגום: רבי פנחס פתח פסוק שכתוב "והנה החל הנגף בעם", וכתוב "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה וגו'", וכתוב "ותעצר המגפה". כתוב כאן מהר, וכתוב שם מהרי שלש סאים, מה להלן קרבן להנצל, אף כאן קרבן להנצל.

אמר רבי פנחס, פעם אחת הייתי מהלך בדרך ופגשתי את אליהו. אמרתי לו, יאמר לי מר דבר שמועיל לבריות. אמר לו, ברית גזר הקב"ה, ונכנסו לפניו כל המלאכים שממונים להזכיר חטאי האדם, שבזמן שיזכירו בני אדם הקרבנות שצוה משה, ומכוון לבו ורצונו בהם, כולם יזכירו אותו לטוב. ועוד בזמן שיארע מגפה בבני אדם, הברית נגזרה, והכרוז עובר על כל חיילות השמים, דאם יעלו בניו בארץ בבתי כנסיות ובבתי מדרשות ויאמרו ברצון נפש ולב ענינים של קטורת בשמים שהיו להם לישראל, שיתבטל המות מהם.

אמר רבי יצחק, בא וראה מה כתוב, "ויאמר משה אל אהרן קח את המחתה ותן עליה אש מעל המזבח ושים קטורת". אמר לו אהרן, למה, "כי יצא הקצף מלפני ה' וגו'". מה כתוב, "וירץ אל תוך הקהל והנה החל הנגף בעם", וכתוב "ויעמוד בין המתים ובין החיים ותעצר המגפה". ולא יכל מלאך חבלה לשלוט ונתבטל המגפה.

יד ע"ב

- מאיר הכוונה -

³⁶¹² עי' תיקון"ז סב ע"ב: מאי קטרת דיליה שכינתא תתאה דאיהי סלקא בכמה ריחין ובוסמין טבין וכו'. ועי' שעה"פ פרשת שמיני: מוחין דאימא נקראים קטורת, וכו' להקטיר קטורת, כדי להמשיך מוחין דאימא בנוקבא, ועל ידי כן תחזור פב"פ להזדווג עם זעיר. וזהו לשון קטרת, לשון התקשרות הנוקבא בבעלה. עי' שעה"כ תפלת השחר ג: "א סממני הקטרת שהעשרה הם עשר ניצוצות הקדושה שירדו למטה בתוך הקליפה להכניעם והא' הנוסף עליהם הוא אור מקיף לעשר הנזכר ולכן התיקון הוא שיכוין לסלקם מתוכם ועי"כ ישארו הקליפות מתים בלתי חיות (עי' עוד שער המלכים פרק י).

³⁶¹³ עי' זר"ח כא ע"א שזה הפיך של מלאכי דקדושה.

שעה"כ

שלהם ולבם נמס כדונג מאותה אמונה ואומרים וכי עד עכשיו אמונה ממונה שלנו כמו סוס היה נע לב שלהם מהאמונה שלהם ונמס כדונג ומנין לנו שימס לשון נמס כדונג הוא כמו שנאמר היה לבי כדונג נמס בתוך מעי.

טו ע"א:

א) ז"ל רס ע"ב: היכלא שביעאה אדני שפתי תפתח רזא דרזין בלחישו ולא אשתמע קלא הכא איהו רעותא דלבא לאתכוונא ולסלקא רעותא מתתא לעילא עד אין סוף ולקשרא שביעאה בשביעאה (וכלא חד בחד) דא בדא מתתא לעילא ולבתר מעילא לתתא לאמשכא ברכאן בכלהו עלמין ממקורא דחיי דאיהו שביעאה לעילאה (ודא שכנתא) ברעותא דלבא ובסתימו דעיינין ברזא דאתון דשבע שמהן עלאין קדישין היכלא שביעאה עילאה דא דאיהו מקורא דחיי דא איהו ברכתא קמייטא ודא איהו היכלא קדמאה שירותא דכלא מעילא לתתא ולנטלא שביעאה מתתא לאתחברא דא בדא שביעאה בשביעאה דהא מהאי דלתתא עייל מאן דעייל להיכלא עלאה

תרגום: ההיכל השביעי אדני שפתי תפתח סוד הסודות בלחש שלא נשמע הקול כאן הוא רצון הלב להתכון ולהעלות רצון ממטה למעלה עד אין סוף ולקשר שביעי בשביעי (וכל אחד באחד) זה בזה (ממטה למעלה) ואחר כך ממעלה למטה למשך ברכות לכל העולמות ממקור החיים (שהוא שביעי למעלה) שהוא ההיכל השביעי העליון (וזו השכינה) ברצון הלב ובסתימת העינים של סוד האותיות של שבעה שמות עליונים קדושים ההיכל השביעי העליון הזה שהוא מקור החיים זוהי הברכה הראשונה וזהו ההיכל הראשון ראשית הכל ממעלה למטה ולטל השביעי מלמטה לחבר זה בזה שביעי בשביעי שהרי מזה שלמטה נכנס מי שנכנס להיכל העליון.

ועי' עוד ח"א מה ע"א: דהא כד מתחברן כלהו רוחי דא בדא ואשתלימו דא עם דא כדקא חזי כדין אתער רוחא עלאה נשמתא דכלא לגבי עילא סתימא דכל סתימין לאתערא על כלא לאנהרא לון מעילא לתתא ולאשלמא לון לאדלקא בוצינין וכד כלא (נ"א איהו) בשלימו בנהירו דכלא ונחית נהירו עלאה כדין האי היכלא שביעאה איהו היכלא סתימא בסתימו דכלא לקבלא ההוא קדש הקדשים נהירו דנחית ולאתמליא מתמן כנוקבא דמתעברא מן דכורא ואתמלייא ולא אתמלייא אלא מהאי היכלא דמתתקנא לקבלא ההוא נהירו עלאה ורזא דא היכלא שביעאה איהו אתר דחבורא דזווגא לאתחברא שביעאה בשביעאה למהוי כלא חד שלימו (ד"א חד) כדקא חזי ומאן דידע לקשרא יחודא דא זכאה חולקיה רחים לעילא רחים לתתא קב"ה (איהו) גזיר ואיהו מבטל סלקא דעתין דאיהו מקטרגא במאריה לאו הכי אלא בגין דכד איהו קשיר קשירין וידע ליחדא יחודא וכל אנפין נהירין וכל שלימו אשתכח וכלא אתברכא כדקא יאות כל דינין מתעברין ומתבטלין ולא אשתכח דינא בעלמא זכאה חולקיה בעלמא דין ובעלמא דאתי דא הוא לתתא דכתיב ביה (משלי י כה) וצדיק יסוד עולם דא הוא קיומא דעלמא בכל יומא קארי עלוי כרוזא (ישעיה מא טז) ואתה תגיל ביהו"ה בקדוש ישראל תתהלל:

תרגום: שהרי כשמתחברים כל הרוחות זה בזה ונשלמים זה עם זה כראוי, אז מתעורר רוח עליון נשמת הכל כלפי מעלה נסתם כל הסתומים להתעורר על הכל ולהאיר להם מלמעלה למטה, ולהשלים אותם להדליק נרות. וכשהכל (הוא) בשלמות באור של הכל, ויורד אור עליון, אז ההיכל השביעי הזה הוא היכל בסיתום הכל סתום כנגד אותו קדש הקדשים אור שיוורד, ולהתמלא משם כמו נקבה שמתעברת מן הזכר ומתמלאת, ולא מתמלאת אלא מהיכל זה שמתקן לקבל אותו אור עליון. וזה סוד ההיכל השביעי, הוא מקום של חבור הזווג להתחבר שביעי בשביעי, להיות הכל אחד שלמות (אחת) כראוי. ומי שיוודע לקשר יחוד זה, אשרי חלקו, אהוב למעלה ואהוב למטה, הקדוש ברוך הוא (הוא) גוזר והוא מבטל. היעלה על דעתך שהוא מקטרג ברבוננו, לא כך, אלא משום שכשהוא קושר קשרים ויודע ליחד יחוד וכל הפנים מאירות, וכל השלמות נמצאת, והכל מתברך כראוי, כל הדינים מסתלקים ומתבטלים ואין דין נמצא בעולם. אשרי חלקו בעולם הזה ובעולם הבא. זהו למטה שכתוב בו "וצדיק יסוד עולם", זהו קיום העולם. בכל יום קורא עליו הכרוז "ואתה תגיל בה' בקדוש ישראל תתהלל". זהו בראשית מובא בע"ח שער כסא הכבוד ב

ועי' ז"ח סב ע"ב: ואלין תרין כתרין מוצקות לנרות חד מסטרא דא וחד מסטרא דא ואע"ג דאינון במניינא דאינון נרות ועל כל דא שבחא מאלין תרין דאינון שבעה ושבעה דמוצקות לגבייהו דאינון נרות דקא נהרין על רישא דההוא מנורה וההוא מנורה קא מנהרא מחילא דילהון לסלקא לגביה עילא וכד סלקא סלקא מדרגא לדרגא ומכתרא לכתרא עד דאתאחדא כלא לעילא ורזא דא שיר השירים אשר לשלמה

תרגום: ושני הכתרים הללו מוצקות לנרות אחד מצד זה ואחד מצד זה ואף על גב שהם במנין של אותם הנרות ועם כל זה השבח מאלו השנים שהם שבעה ושבעה (למוצקות) שמוצקות אליהם שאותם הנרות שמאירים על ראש אותה המנורה ואותה מנורה מאירה מכחם לעלות אליו למעלה וכשעולה עולה מדרגה לדרגה ומכתר לכתר עד שהכל מתאחד למעלה וזה סוד שיר השירים אשר לשלמה

ב) עי' זהר ח"ב רג ע"א: תא חזי ביומא שתיתאה בשעתא דמטי זמנא דערב כדין כוכבא חד מסטרא דצפון נהיר ועמיה שבעין כוכבין אחרנין וההוא כוכבא בטש באינון כוכבין אחרנין ואתכלילו כלהו בההוא כוכבא ואתעביד חד כללא דשבעין וההוא כוכבא אתפשט ואתעביד

שעה"כ

כמדורא חדא להיטא בכל סטרין כדין אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טורין וקיימא כחד חוטא דסחרא

תרגום: בא וראה (ביום הששי בשעה שמגיע) בשעה שביום ששי מגיע הערב אז כוכב אחד מצד צפון מאיר ועמו שבעים כוכבים אחרים ואותו כוכב מכה באותם הכוכבים האחרים וכולם נכללים באותו כוכב ונעשה כלל אחד של שבעים ואותו כוכב מתפשט ונעשה כמדורה אחת לזהות בכל הצדדים אזי מתפשטת אותה מדורה סביב אלף הרים ועומדת כחוט אחד שמקיף.

ועי' שער מאמרי רשב"י (לב ע"ב): דע כי השבעה ספירות שהם חסד גבורה ת"ת נצח הוד יסוד מלכות הם משפיעין בעולם ושולטין בשבעת ימי השבוע כסדרן חסד ביום ראשון גבורה ביום שני כו' מלכות ביום השבת. ולכן בהתקרב זמן השבת בין הערבים של יום ששי רואים הקליפות כי מתקרב זמן שליטת מלכות שהיא סיום וסוף הקדושה והנה הם קרובים אליה ואז הם רוצים לעלות כדי להתאחז במלכות כדי להתעלות עמה. ואז הוא יתברך זורקן ומשליכן למטה אל נוקבא דתהומא רבא המבואר אצלנו בפ' ויחי בדף ר"ז.

ועי' זהר שם ע"ב: בהאי נגה מפתי לאתתא לנטלא נהורא ועל דא כתיב (משלי ה ג) וחלק משמן חכה שוי ההוא נהורא לקבליה דברית ובגיני כך מפתי ליה ונטלא נהוריה ודא איהו פתויא דמפתי לאתתא דכתיב (שם) נפת תטפנה שפתי זרה וגו'

תרגום: בנגה הזה מפתה את האשה ליטול את אורה ועל כן כתוב (משלי ה) וחלק משמן חכה שם את אותו האור כנגד הברית ולכן מפתה אותה ונוטלת את אורו וזהו הפתוי שמפתה את האשה שכתוב נפת תטפנה שפתי זרה וגו'.

ועיי' ש במאמרי רשב"י: עיין בפ' נשא בדקצ"ח ע"ב בביאור האדרא במ"ש יתיב על כרסייא דשביבין לאכפייא לון כו' ושם ביארנו ענין זה. ודע כי בחינת קליפה זו הנקרא נוגה רמזו אותה רז"ל בפ"ב דמס' מציעא וז"ל וכן ירדן שנטל מזה ונתן לזה כו'. והענין הוא כי הירדן הוא סוד קליפת הנוגה הסובב לארץ ישראל שהוא סוד הקדושה ולפעמים קליפת הנוגה חוזרת ומתהוות קצת בקדושה ופעמים מתהפכת ויוצאת אל הקליפה והיא כדמיון הירדן אשר בעת שמימיו מתרבין לוקח קצת חלק מקרקע ארץ ישראל וכאשר מימיו חסרים מתמעט ואדרבה ארץ ישראל ניתוספת ונוטלת חלק ממנו ונכנס קצתו בתחום קרקע ארץ ישראל. וזה עצמו הוא בחינת תוספת שבת בסוד מיעוט וחסרון הירדן כי אז ניתוספה קדות השבת.

שם דע כי בכל מקום דביקות עולם בעולם יש בו תוספת שבת פירוש כי היכל קדש הקדשים העליון של העשיה חוזר להיות בחינת יצירה בערב שבת והיכל קדש הקדשים דיצירה מתהפך להיות בריאה וכיוצא בזה בכולם ואותה הבחינה אשר מתהפכת אל עליו בדמיון מה שלמעלה ממנו הוא סוד תוספת שבת בעצמו.

נט ע"א

עי' פע"ח שער התפילה פרק ז: ענין כללות צורך התפילה בכללותיה מה עניינה.

דע כי אין לך דבר שאין מבחי' אותן המלכים הז' שמתו בארץ אדום, וכל העולמות כולם הם מבחי' אלו המלכים³⁶¹⁴. והנה אם אלו המלכים לא היו מתים ומתבטלין ונעשין קליפות מהם, היו הם עצמם מבוררים ומתוקנים, ולא היו צריכין להתברר לשום תיקון כלל. אמנם כיון שמתו ונתבטלו ונעשה מהם בחי' הקליפות, וע"כ צריך שיתקנו ויתבררו ויצרפו ויתלבנו כל הקדושה אשר בהם, וישארו הסיגים למטה, שהם הקליפות. וכשיושלם הבירור והצירוף הזה לגמרי, ולא ישאר שום ניצוץ קדושה למטה, וכל הניצוצות של הקדושה יעלו, אז ישארו הסיגים לבדם למטה בלתי חיות כלל, ואז יתקיים הפסוק (&) בלע המות לנצח, וזה יהיה אחר ביאת המשיח ב"ב.

והנה אי אפשר שיתבררו הניצוצין מאליהן אם לא ע"י מי שיבררו אותם, והוא כי על ידי התפלה והמצות כולם של בני אדם התחתונים, נעשה הבירור הזה, וע"י סיוע ה"ס עליונות דאצילות³⁶¹⁵. כי הנה התחתונים צריכין לסיוע עליון להספיק דברים אלו שיעשו על ידם. וגם

- מאיר הכוונה -

³⁶¹⁴ חלק הראוי לכל הגזראים שצכל העולמות הכל נהוו ממותן הזכורים שנתזכרו מהם, ומהפסולת של אותן ז' מלכים נהוו כל הקלי' (ספר הגלגולים פרק א).

³⁶¹⁵ בספר הגלגולים פרק א' וב' מבואר דהוא בחי' השכינה ע"ש (לש"ו)## לא מצאתי, ועי' ספר הליקוטים (פרשת ויצא - פרק לו): והנה כל מעשה המצות אשר אנו עושים כל ימי חיינו, וגם המיתה, הכל לצורך הבירורין הללו, ואחר שיושלם כל הבירור אז יבא משיח בע"ה. וזהו ענין המטר היורד מלמעלה, וגורם להוציא הצמחים. כי מי נתן אותם הצמחים שיוצאים מן העפר העכור הזה, אלא הם ניצוצות הקדושה המעורבים בתוך הקליפה, ויוצאים לחוץ. והנה ענין הבירור הוא, כי יורד אור עליון מן הקדושה של מעלה, ואז הניצוצות של הקדושה אשר בעמקי הקליפות, עולים לקראת האור היורד ומתדבקים ועולים ומתבררים. והנה המטר הוא האור העליון היורד מלמעלה, שהם מ"ד, וכנגדם עולים אלו המ"ן, שהם הניצוצות כאמור. וזמ"ש רז"ל שאין טיפה יורדת מלמעלה שאין טפיים עולות מלמעלה, משום שניצוצות אלו שהם מן הקדושה, והם אסורים בכבלי ברזל בעמקי הקליפה, והם מתאווים וחושקים לעלות אל מקורם, ואין לאל ידם עד שיהיה להם סיוע מן העליונים, ואז עולות בחשק גדול טפיים כנגד טיפה אחת. ולהיות כל טובתינו תלויה בזה

שעה"כ

העליונים צריכין למעשה התחתונים, וכמ"ש (&) תנו עוז לאלהים. והענין הוא כמ"ש לעיל, כי אין דבר בעולם שלא נעשו מאלו המלכים. ויש בהם בירור הצריך אל ד' עולמות אבי"ע הם בעצמן, ויש בהם בירור לצורך נשמות התחתונים. כי מה שנשאר אחר הבירור הצריך לעולמות הנ"ל, משם יסודם של הנשמות. ומלבד זה, אפילו כל ענייני העולם הזה השפל, הצמחים וב"ח וכל הנבראים כולם, הם מבירור אותן המלכים, אחר בירור הנשמות כנזכר. וכל זה נעשה ע"י תפלות ומצות התחתונים בעוה"ז, וזהו בכח סיוע העליונים כנ"ל.

והענין, כי ע"י מצות של אדם בעולם הזה, ובפרט מן תפלות התחתונים בעוה"ז, שהם עיקר ושורש לכל זה, ואין דבר גדול יותר לענין זה כמו התפלות³⁶¹⁶, וע"כ קראו רז"ל אל התפלות (&) דברים העומדים ברומו של עולם. וע"י התפלות גורם אדם זיווג עליון, ואז מתבררים המלכים הנ"ל, ועולין למעלה בבחינת מ"נ³⁶¹⁷, ושם הם מתוקנים ומתבררים לגמרי, כנזכר אצלנו בדרוש תיקון המלכים ובדרוש מ"נ וע"ש. גם יתבאר ענין זה בדרוש השבת ובספר טעמי המצות פרשת בהר.

והנה קודם שחטא אדם הראשון היו כל העולמות העליונים למעלה במקומן כמו שהיו בעת האצילים ובריאה ראשונה. ואחר שחטא אדם הראשון, ירדו כל העולמות ממקומם. וענין הירידה הזאת, תכליתה היא כדי לברר בירור המלכים הנ"ל, שהם למטה. ואין ענין זה נעשה רק בימי החול, כי אז הותרו כל המלאכות, והוכר [והותר – עולת תמיד] הבירור והתיקון בכל ענינם, ובכל מיני מלאכות. ואז יורדין כל העולמות העליונים כדי לברר ולתקן בירורים הנ"ל, והם מתלבשים במדרגות התחתונים אשר למטה מהם. וזה הטעם שירדה ז'ין דאצילות, ומתלבשות למטה בששת ימי המעשה, ימי החול, כדי לברר בירורין הנ"ל על ידי זיווגם שהם מזדווגים שם, בהיותם למטה במקומן. והנה אין כח בזה רק בז"א בלבד, לפי שהוא הזכר, ויש בו כח לברור הבירור הנ"ל ע"י זיווגם, ולכן הם ו' ימי החול בלבד, כי ה"ק דז"א מתלבשים בהם, והם המבררים בלבד.

אמנם ביום השבת, שהוא נגד המלכות, והיא נקבה, ואין בה כח לברר. ואדרבה ע"י מה שנתקן בימי השבוע, היא עולה ביום השבת, שהוא יום שלה, ומתחברת עם ז"א. ואז כל העולמות ההם עולין למעלה, במקומן כמו שהיו בתחלת האצילות. ואז לא יש בירור כלל ועיקר כנ"ל, כי לסבת זה, הם עולין למקומן³⁶¹⁸, ואז מוציאים נשמות חדשות ביום השבת³⁶¹⁹.

כלל העולה כי כל ימי החול, העולמות כולם הם למטה ממדרגתן. והיה זה כדי לברר בירור המלכים בסוד מ"ן. ומה שאנו עושין בתפילתנו בימי החול כנ"ל, הוא ב' הכנות: א', הוא לתקן תחלה את ז'ין במקומן למטה, כי בתחלה שלא בשעת התפלה היו חסרים, כי ז"א לא היה לו רק ו"ק, והמלכות נקודה אחת. ואח"כ ע"י תפילתנו נתקנו שניהם בפרצוף גמור, כל אחד מהם כלול מ"ס שלימות. וכל זה בהיותן עדיין אחר באחור. ואח"כ ההכנה הב', היא להחזירם פב"פ, ואז ע"י ב' תיקונים אלו הם מזדווגים זה בזה, ומבררים בירור המלכים, ומעלין אותן בסוד מ"ן כנ"ל. ואחר התפלה חוזרין ומתמעטין כבראשונה, וזה עושין תמיד בכל תפלה ותפלה של ימי החול כמו שכתבתי בע"ה כל דבר ודבר במקומו.

וגם כל זה התיקון אינו רק בהיותם למטה במקומן האמיתי, שהיו בשעת הבריאה שנבראו. ובמקומו נבאר בע"ה ענין ירידה אחרת שיש להם יותר מזו, והוא אחר התפילה, שחוזרין ומתעטין התפלה. ב', ירידה אחרת יותר תחתונה, והיא שלא בשעת התיקון, ובלילה כמ"ש כל הענין במקומו בע"ה.

אמנם ביום השבת, תיכף בלילה בתחלתה, נעשין מאליהם ב' התיקונים שאנו עושין בתפלת החול, וחוזרין פב"פ במקומם למטה. ואחר כך ע"י תפלתנו ביום השבת, אז חוזרין מעלה אחר מעלה, עד מקומם שהיו בשעת האצילות. ועומדים שם פב"פ, ואז כל בחי' זיווגם שם למעלה, הוא לברא נשמות חדשות, לא מבירור המלכים.

ומ"ש למעלה, כי אחר כל תפילה ותפילה מסתלקין המוחין מזעיר ונוקבא וחוזרים ומתמעטין, אל תטעה בזה ותחשוב, כי אותן המוחין עצמן אשר נסתלקו, הם עצמן החוזרים אחר כך בבחינות מוחין בתפילה אחרת. וכן על דרך זה בכל תפלה ותפלה. אמנם אין הענין כן. אמנם בכל תפלה

- מאיר הכוונה -

הבירור, כי כשיושלם כל הבירור יבא משיחנו בע"ה, והבירור תלוי במטר, לכן לא נזכר עונש גדול בתורה כמו מניעת המטר, והשכר היותר גדול (דברים י"א) ונתתי מטר ארצכם, משום שבמטר תלויה ביאת המשיח. וז"ש ז"ל גדול יום הגשמים כיום קבוץ גלויות, כי מה שייכות לזה עם זה, אלא קבוץ הגלויות עצמן, הוא קבוץ כל הניצוצות הללו שהם שבויים בגלות. ולכן גדול יום הגשמים, כי הוא קבוץ גלויות עצמן. וז"ש בגמ' (תלים קל"ו ד') שובה ה' את שבותינו כאפיקים בנגב, שהוא המטר.

³⁶¹⁶ ולא לימוד התורה? ##

³⁶¹⁷ צ"ע פירוש הדבר שהתפילה עולה למעלה, וגורם ירידת מ"ד ואז זה גורם לתיקון המלכים הוא עוד פעם עליית מ"ן.

³⁶¹⁸ ע"י לעיל הערה 686.

³⁶¹⁹ ע"י זהר ח"א יד ע"א.

שעה"כ

ותפלה מתחדשים מוחין³⁶²⁰ חדשים גמורים לגמרי, ואין לך כל תפלה ותפלה שלא יתחדשו אז אורות חדשים גמורים, לא ראי זה כראי זה³⁶²¹.

סא ע"ד: ועתה נבאר הכונה דרך פרט מן הפרט בענין קריאת התורה בלבד. הנה נתבאר לעיל בסדר מקרא התורה שבכל יום יקרא מספר א' של פסוקים והענין הוא כי בתחלה תכוין כי המקרא הוא בעולם העשייה כנ"ל ושם היא הו"ה דב"ן דהה"ן. והנה [אותיות] המילוי שבה הם ה' אותיות אלו ודהו"ה ותחלקם בה' ימים הראשונים של השבוע דהיינו ביום א' תקרא ו' פסוקים כמנין אות ו' ראשונה של המילוי הנזכר ואות ד' ביום ב' ואות ה' ביום ג' ואות ו' ביום ד' ואות ה' ביום ה' ותכוין ג"כ בניקודיהם היוצאים מן ה' נקודין הראשונים של אותיות אלו את אשר יביאו והם צירי ושבא פתח סגול וקמץ וחיריק. ולפי שכל קריאה זו היא הכנת ו' ימי החול לקבל תוספות קדושת שבת לכן נרמזו ניקודיהם בתיבות הנזכרות שהם בפסוק והיה ביום הששי והכינו את אשר יביאו כו' כמבואר אצלינו בשער התפלות בענין יום הו' וע"ש בסוד פסוק זה. והרי קרא כ"ו פסוקים ראשונים בפרשת השבוע בה' ימים ראשונים מן השבוע. ובליל ו' תקרא כ"ו פסוקים מן הפרשה עצמה אותם שאחרי כ"ו פסוקים ראשונים אבל בשאר לילי השבוע אין ראוי לקרא מקרא לפי שהמקרא הוא בעשייה והלילה עצמה הוא בחינת עשייה והכל הוא דינין ואין ראוי לעורר הדינין אבל בליל ו' יען כי יום הששי מכין לשבת והרחמים מתעוררים בו לכן יכול לקרא מקרא אף בלילה. ומה שיכוין הוא בצירוף אחד מ"ב צירופי הו"ה והוא וה"ה וניקוד ד' אותיותיו כולם בחיריק בניקוד אות ש' שניה של הששי כי שאר ד' נקודות של ביום הששי הם לשם וה"ה של יום הששי עצמו כמו שיתבאר. והנה אין לכוין בליל ו' במילוי הו"ה דהה"ן כמו בה' ימי השבוע לפי שהמילוי הוא דין כנודע ושניהם עולים לחשבון אחת ואין ראוי לעורר הדינים בלילה:

וביום הששי קודם שתקרא כל פרשת השבוע שמות כנודע תכוין בתחילה אל ה' אותיות המילוי דב"ן הנ"ל של ה' ימי השבוע ותכוין עתה לכוללן יחד ע"ד חמשים שערי בינה הנכללים מחסד ועד הוד ואח"כ כולם נכללים ביסוד וכן הוא עתה כי ה' ימי השבוע הם מחסד ועד הוד ויום הששי הוא ביסוד וכולל ה' אותיות המילוי אשר נתחלקו בהם. אבל עתה צריך לכוין בה' אותיות הנזכרות בניקוד שורק כל הה' אותיות והוא ניקוד שורק ו' של יביאו הנשאר מן שאר הנקודות של את אשר יביאו והרי זו כונה א'. עוד תחזור לחבר ה' אותיות הנזכרים ולעשותם שם א' בן ד' אותיות והוא צירוף וה"ה כי שני אותיות ראשונות של המילוי שהם ו"ד תחברם לאות י' וז"ס והיה ביום הששי וניקודו בניקוד ביום הששי פתח חולם פתח חיריק. והנה בהיותך קורא הפרשה שמות וכוונת ב' מקרא הם שתי כוונות הנזכרות א' כנגד והיה והב' כנגד ה' אותיות המילוי וכוונת התרגום תבאר אח"כ בע"ה:

מצות ת"ת קריאת הפרשה בכל יום ו' כבר נתבאר שיכוין במילוי ההויה דב"ן שהם ה' אותיות כל א' בניקוד שורק כזה ודוהוהו ונמצא כדי לנקדם בשורק צריך להוסיף ג' ווין בג' אותיות דה"ה והם גי' ח"י כי יום ו' הוא יסוד הנקרא ח"י העולמים שנותן משלו אלו הח"י אל הנקבה הנקראת יום השבת כנודע כי יום הו' שהוא יסוד מכין לשבת שהוא הנוקבא דלית לה מגרמה כלום ולכן איהו מכין לה וג"כ אלו הח"י הם לניקוד שורק בו' וידעת מ"ש התיקונים כי זה הניקוד שורשו ביסוד ונמצא שהאותיות והניקוד מורים על היסוד:

מצות ת"ת כבר ביארתי ענין כונה שמות וע"ש כי שנים מקרא הם הת"ת ויסוד וא' תרגום הוא באחוריים שלהם ושמעתי מזולתי באופן אחר והוא כי א' תרגום הוא בנוק' דז"א כי היא בחינת האחוריים שלהם היושבת באחורי ז"א כנודע:

סב ע"א

היינו שהשמות אה"ה דיוד"ן ודאלפ"ן. עי' ע"ח שער טז פרק ב: וז"ס (שמות ג יד) אה"ה אשר אה"ה, כי כל מה שאמר הקב"ה למשה הוא שהודיעו ענין יצירה דז"א מתחלתו ועד סופה כמבואר בזוהר (ויקרא דף יא ע"א), וזהו הענין כי האה"ה הא' בסוד אבא, ואה"ה הב' בסוד אמא, ואשר (הם) אותיות ראש באמצע ב' שמות אה"ה, להורות כי גרון זה נעשה ראש לב' אה"ה הנ"ל שהוא או"א, ולכן הושם מלת אשר באמצע הב' אה"ה, כי אשר אותיות ראש. וכבר ידעת (תיקו"ז פח ע"ב) כי ראש הוא לזכר, ואשר הוא לנקבה, אך לפי שאו"א שניהם מן הגרון שהוא הבינה, לכן שניהן נקראין אשר, ושניהן נקראין אה"ה. אמנם לפי שעתה בבחי' הגרון יש ב' בחינת או"א, לכן

- מאיר הכוונה -

³⁶²⁰ עי' לעיל הערה 883.

³⁶²¹ ובכל דור ודור יולאין הנשמות הטוב מתוך הרע ההוא וזאין לעולם הזה ע"י מצות פריה ורביה שכוונת הקב"ה לטעם זה והבינהו. וכפי שהוא אותו דור כן כפי ערך ההוא יולאין הנשמות מהקל"י, פעמים מאזר הראש, ופעמים מהרגלים, והענין כי כפי בחי' אצד השכינה המתלבצות שם אז בזמן ההוא כן יהיו בחי' הנשמות המתבררות ויולאות משם בזמן ההוא עד שימאל' כי דור הזה האחרון שאנחנו בו הנה השכינה ברגלי' עומדת וכל הנשמות היוולאים הם בחי' הרגלים, של אדה"ר וכשיגמרו אלו להתברר כדן ייתא משיחא, וכו' וכאשר נגמרו (ספר הגלגולים פרק א).

שעה"כ

הוכרח שיעלו ב' טפין, כי מן החיך ירד טפה אחד שהוא יה"ו אחד, ומלמטה עולין ב' טפות שהם ב' אה"ה, (כי אה"ה גי' יה"ו. נמצא כי ב' אה"ה הם ב' יה"ו, והם ב' טפות. ועתה צריך לדעת (והנה) כמו שמן ה"ס של הח"ך ירדו ב' יה"ו, והם מלובשים ביה"ו האחרון, כן עתה יעלו כפלים מן הגרון, והם ו' אה"ה וכוללים בב' אה"ה לבד. ואמנם מציאות אלו הו' אה"ה הוא כמו שביארנו בג' שמות (נ"א ואמנם הם בחי' ג') יה"ו, כי ב' אה"ה הם בג"ר דאבא וג"ר דאמא, ושניהן במילוי יוד"ן, ואח"כ בג' אמצעיות דאבא ושלש דאמא הם ב' אה"ה דאלפ"ן, ואחר כך בג"ת דאבא וג"ת דאמא הם אה"ה דהה"ן, הרי ו' אה"ה. וכמו שלמעלה כולן נכללין ביה"ו האחרון, כן עתה נכללו בב' אה"ה, ולכן לא נזכר בכתוב רק ב' אה"ה, אבל באמת כי ג"פ הם נקרא אה"ה אשר אה"ה, ביד"ן בהה"ן באלפ"ן, כי בג"ר נקרא אשר בחי' כתר וב' אה"ה הם חו"ב, וג' אמצעיות ב' אה"ה הם חו"ג ואשר בת"ת, וג' אחרונות הם ב' אה"ה בנו"ה ואשר ביסוד, כי הת"ת ויסוד שניהן נקראו אשר כנודע, אך כולם נכללו באה"ה אשר אה"ה העליונים של יוד"ן, כי אלו עולין מלמטה למעלה. אך ביה"ו הוא להיפך, שנכללין ביה"ו האחרון של הה"ן שיורדין מלמעלה למטה.

סב ע"ד:

א, ספר טעמי המצות - פרשת בשלח: סוד עירובי מבואות וחצרות ותחומין, כבר נת' אצלינו בסוד שבת שהם נה"י שעלו למעלה בתוספת שבת במקו' ג"זא ונשאר מקום נפוי וחלל ושם הוא סוד תחומין מן התורה ג' פרסאות נגד חלל ג"ס הנז' ואחר ששלטו הקליפות בב' ספי' וחצי לא נשאר מקום חלל רק מקום חצי ספי' שהם ב' מילין והם תחומים דרבנן כי מן התורה אף עד ג' פרסאות מותר לילך. גם נלע"ד כי זה משארז"ל שתחומין דרבנן כי נה"י נק' רבנן תלמידי חכמים ואין להאריך בכאן ואמנם בערובי חצירות אינם בשדה במקום פנוי רק בבתיים ובישוב שהם נה"י עצמן ואינם בשדה דוגמת עירובי תחומין ונק' חצירות כי אלו הם בתי בראי בתי חצירות לבר מגופא וז"ס מה שכתוב במשנה לא אמרו לערב בחצירות אלא כדי שלא ישכחו התינוקות כי התינוק הם נה"י בסוד הכרוב' והם תינוקת של בית רבן כמבואר בכ"י מ"ו ז"ל בריש הקדמת הזוהר ולכן פי' עירוב נעשה באופן שיכריע קו האמצעי לב' קוין דנ"ו הימיני והשמאלי שיערבו יחד בקו האמצעי שהוא יסוד המכריע ולהמתיק הגבורה עם החסד ע"י הקו האמצעי ת"ת ונעשים שם ע"ב רי"ו והגורה גי' רי"ו בסוד אותיו' עירוב כי ע"ב רי"ו נתערבו יחד ונמתקו זה בזה ע"קו האמצעי ת"ת לכן נק' עירוב להורות תערובות יחד שם והנה סוד עירוב כזה הוא בג' אמצעית חג"ת ושם הוא יערובי מבואות כי הם בתי גוואי ומבואות לשון ביאה וכניסה וכנגדם בג' תחתונים נה"י ערובי חצירות בתי בראי והם ע"ב בנצח רי"ו בהוד ונכללים ביסוד ונעשי' עירוב ע"ד הנ"ל גם זהו לשון ערובי חצרות ערובי מבואות כי עירוב הם אותיות ע"ב רי"ו כנ"ל:

ב. תא חזי ביומא שתיתאה בשעתא דמטי זמנא דערב כדן כוכבא חד מסטרא דצפון נהיר ועמיה שבעין כוכבין אחרנין וההוא כוכבא בטש באינן כוכבין אחרנין ואתכלילו כלהו בההוא כוכבא ואתעביד חד כללא דשבעין וההוא כוכבא אתפשט ואתעביד כמדורא חדא להיטא בכל סטרין כדן אתפשט ההוא מדורא סחרנייהו דאלף טורין וקיימא כחד חוטא דסחרא והאי מדורא דאשא משיך לגביה גוונין אחרנין דלגו מניה גוון קדמאה ירוקא כיון דקיימא האי גוונא סלקא ההוא מדורא דאשא ודליג לעילא על ההוא גוון ירוקא ועאל לגו מניה ושדי לההוא גוון ירוקא לבר וקיימא ירוקא לבר וההוא מדורא דאשא דכוכבא כלילא לגו לבתר אמשין אבתריה גוון אחרא תניינא חוורא וההוא חוורא עאל לגו כיון דקיימא האי גוון סלקא ההוא מדורא דאשא דההוא כוכבא ושדי לההוא חוורא לבר ועאל איהו לגו וכן כל אינן גוונין עד דשדי לון לבר ועייל איהו לגו וקריב לגבי ההיא נקודה טמירא למיטל נהורא: פתח ואמר (יחזקאל א ד) וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו' יחזקאל חמא להאי חיזו בתקונא דלא קיימא בר בשעתא דשליט ההוא כוכבא כדקאמרן אבל האי קרא אוקמוה והנה רוח סערה אוקמוה דהוה אתי למכבש כל עלמא לקמיה דנבוכדנצר חייבא אבל רוח סערה דא איהו ההוא כוכבא דקאמרן דבלע שבעין כוכבין אחרנין ודא איהו רוח סערה דחמא אליהו (מ"א יט יא) מפרק הרים ומשבר סלעים ודא דקיימא תדיר קדם כלא למיטר ההוא דלגו כקליפה למוחא תרגום: בא וראה (ביום הששי בשעה שמגיע) בשעה שביום ששי מגיע הערב אז כוכב אחד מצד צפון מאיר ועמו שבעים כוכבים אחרים ואותו כוכב מכה באותם הכוכבים האחרים וכולם נכללים באותו כוכב ונעשה כלל אחד של שבעים ואותו כוכב מתפשט ונעשה כמדורה אחת ליהטת בכל הצדדים אזי מתפשטת אותה מדורה סביב אלף הרים ועומדת כחוט אחד שמקיף. ומדורת האש הזו מושכת אליה צבעים אחרים שהם לתוך ממנה צבע ראשון ירק כיון שעומד צבע זה עולה אותה מדורת אש ומדלגת למעלה על אותו צבע ירק ונכנסת לפניו ממנו וזורקת אותו צבע ירק החוצה ועומד הירק בחוץ ואותה מדורת אש של הכוכב הכלול לפניו. אחר כך ממשיכה אחריה צבע שני לבן ואותו לבן נכנס פנימה כיון שעומד הגון הזה עולה אותה מדורת אש של אותו כוכב וזורקת את אותו לבן החוצה והיא נכנסת פנימה וכך כל אותם הצבעים עד שזורקת אותם החוצה והיא נכנסת פנימה וקרבה לאותה נקודה טמירא ליטול אור. פתח ואמר וארא והנה רוח סערה באה מן הצפון וגו' יחזקאל ראה את המראה הזה בתקון שלא עומד פרט לשעה שעומד אותו כוכב שאמרנו אבל הפסוק הזה פרשוהו והנה רוח סערה

שעה"כ

פרשוהו שהיה בא לכבש את כל העולם לפני נבוכדנצר הרשע אבל רוח הסערה הזו היא הכוכב שאמרנו שבולע שבעים כוכבים וזו רוח הסערה שראה אליהו (מלכים א יט) מפרק הרים ומשבר סלעים וזה שעומד תמיד לפני הכל לשמר אותו שבפנים כמו קלפה למח.

סג ע"א

א'. אחר ששב ראובן בתשובה זכה שהביא הדודאים ונולד בסבתם יששכר, והוא מצד הטוב של קין הבכור וכו'. תקון שלמות קין, יהיה ביששכר, הנולד ע"י אותה הקניה, שקנתה לאה מן רחל את יעקב, ע"י הדודאים, וכו' והיה חלק ה' מצד הטוב, והוא יששכר. ולהיותו מבחי' נפש הנקראת עשיה כנז"ל, יש בו אחיזה אל הקליפות וזוהמת הנחש כנודע, ולכן עשו שהוא הנחש נאחז בהם, ונקרא עקב עשו, כי הם בעשיה, הנקראת עקב. ויעקב חטפם מעשו, בסוד וידו אוחזת בעקב עשו (שעה"ג לג). דע כי הכלה הכלולה נאצלה בין תרין דרועין כנז' באדרא ונמצאו חכמה ובינה שבה במקום חסד וגבורה שבו וחסד וגבורה שבה במקום נצח והוד שבו. ונצח והוד שבה אין להם על מה שיסמוכו ולפיכך רגליה יורדות מות ונאחזים בהם הקלי' וגם בראשה שיש שם נצח והוד פנימיים הנרמזים בעינים אין לה וכו' באותו כוס של ברכה צריך ליתן עיניו בו ואז מתברכת מתפוחין קדישין נצח והוד ונקראת חקל תפוחין קדישין ויש לה גם כן עינים למעלה הרומזי' לנצח והוד פנימיים ורגליה שבים למקום החיים אצל הזכר וזהו מש"ה אם תשיב משבת רגליך אל תקרי אם בחיריק אלא אם בצירי אימא תתאה וזהו סוד שבת כי עד עתה הש' אצל ק"ר והשק"ר אין לו רגלים כי נתקצצו רגליו של נחש ולפיכך הוא מבקש עקב וירך יעקב וברכי דרבנן ובשבת מתדבקת בירכי קשוט באמת ולכן ר"ת א'ם ת'שב מ'שבת הוא אמ"ת ואז יש לה רגלים ומסתלקת מר"ע ועולה לטוב ולכן ר"ת (דף ב' ע"א) מ'שבת ר'גליך ע'שות הוא מר"ע ועולה הש' ומתדבק' בב"ת והיא ב"ת עין המאירה בג' גווני עיני' הרומזי' לש' כנודע ורגליה נתקנים (שער מאמרי רשב"י א ע"ד).

ב'. עי' תיקו"ז צו ע"א: טחול עלה אתמר (שמות ג ה) של נעליך מעל רגלך נעל מטונף דטפה סרוחה כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא דא שבת ועליה אמרת שכינתא פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם ובגין דא צריך בר נש בשבת {צו ע"ב} לשנויי בלבושין בשרגא במאכלין וצריך למהוי מוסיף מחול על הקדש וכל המוסיף מוסיפין ליה נפש יתירה בשבת וכל הגורע גורעין ליה ההיא נפש יתירה חס ושלום.

תרגום: על הטחול נאמר של נעליך מעל רגליך נעל מטונף של טפה סרוחה כי המקום אשר אתה עומד עליו אדמת קדש הוא זה שבת ועליו אומרת השכינה פשטתי את כתנתי איככה אלבשנה רחצתי את רגלי איככה אטנפם ומשום זה צריך אדם בשבת לשנות בלבושים בנר ובמאכלים וצריך להיות מוסיף מחול על הקדש וכל המוסיף מוסיפים לו נפש יתרה בשבת וכל הגורע גורעין לו אותה נפש יתרה חס ושלום.

עי' זר"ח מ ע"ד: אלין שמהן גו רזי מהימנותא רזא דילהון כל אינון כינוי שמהן תליין ברזא דשמהן קדישין אלין דאיקרון חיוון טמירין מחפיין על שמהן דלגאו ומעפפן באלין ואתחפיין באלין קב"ה איקרי בהו ודא איהו דכתיב פשטתי את כתנתי לאתתקנא לגבה.

[תרגום: אלו השמות בתוך סודות האמונה הוא הסוד שלהם, כל אותם כינוי השמות, תלויים בסוד השמות הקדושים האלו, הנקראים חיות נסתרות, מכסים על השמות שמבפנים, ומעופפים באלו ומתכסים בהם, והקב"ה נקרא באלו, וזהו שכתוב פשטתי את כתנתי, להתתקן אליה.]

ועיי"ש ד ע"ג: כד כרי האי מביעא בהאי נקודה ועאל בגויה כדין כל אינון שמהן עילאין וכל אינון סטרין עלאין דקאמרן כלהו עאלין בגויה בתיאבתא ברוחא שלים לעילא בתיאובתא עאלין בה ולא במלה אחרא כולא ברוחא ולא בגופא כבעלא דאשתליל מכל לבושו בשעתא דאתי לאזדווגא באיתתיה ה"נ כל אינון רתיכין דקאמרן דלעילא ותתא כלהו סחרין לה ואינון חפיין עלה ובעלה אשתליל מכלהו ועל דא לא אתיין כל אינון שייפין לאתחברא בה אלא ברוח ממש וכדין כלא איהו רעותא חדא.

תרגום: כשחופר המעין הזה בנקודה הזו ונכנס לתוכו, אז כל אותם השמות העליונים, וכל אותם הצדדים העליונים שאמרנו, כולם נכנסים לתוכו בתשוקה ברוח שלמה. למעלה בתשוקה נכנסים בה ולא בדבר אחר. הכל ברוח ולא בגוף, כמו בעלה שמתפשט מכל לבושו בשעה שבא להזדווג עם אשתו, כך הם כל אותן המרכבות שאמרנו שלמעלה ומטה, כולן סובבות אותה ומכסות עליה, ובעלה מתפשט מכולם, ועל כן לא באים כל אותם האיברים להתחבר עמה אלא ברוח ממש, ואז הכל הוא רצון אחד.

עי' זר"ח (צג ע"ב): רחצתי את רגלי איככה אטנפם הא אסחית רגלי מההוא טינופא ומאי איהו בגין דכד אתתקנית ואזדמנית לגבך אעברית ההוא סטרא אחרא מסאבא מקמי רגלי השתא איככה אהדר לשוייא ההוא טינופא לחפייא על מקדשא הואיל ואת לא זמינת בתיקונך לאתתקנא לגבאי הכא אוליפנא דכד רוח מסאבא אתעבר מעלמא כדין אתרבי (נ"א אתדכי) כלא עילא ותתא (וכד כ"י זמינא לגבי קב"ה כדין זוהמא לא שלטא בעלמא וכולא אתרבי עילא ותתא) ועל דא רחצתי את רגלי איככה אטנפם כמלקדמין.

ובגין כך כל אינון כינוין אתפשטו בשעתא דהאי מבוועא כרי בההוא נקודה ואסתים בגויה וכדין כד ההוא מבוועא אסתים בגויה כדין כלא אנהיר ובירא אתמליא מההוא מבוועא דעאל בגויה ואסתים ביה בחשאי אינון כינויין חפיין עלה ואתפשטו לסטר דא ולסטר דא.

שעה"כ

תרגום: רחצתי את רגלי איככה אטנפם הרי רחצתי את רגלי מאותו טנוף ומה הוא משום שכאשר נתקנתי והזדמנתי אליך העברתי את אותו הצד האחר הטמא מלפני רגלי. כעת איך אחזור לשים אותו הטנוף לכסות על המקדש, הואיל ואת לא זמינה בתקונים להתתקן אלי. כאן למדנו, שכשרוח הטומאה עוברת מן העולם אז הכל מתגדל למעלה ולמטה. ועל זה רחצתי את רגלי איככה אטנפם כמו מקדם.

ולכן, כל אותם כנויים התפשטו בשעה שהמעין הזה כורה באותה נקודה ונסתר בתוכה. ואז כשאותו המעין נסתר בתוכה, אזי הכל מאיר והבאר מתמלאת מאותו המעין שנכנס לתוכה ונסתר בה בחשאי אותם הכנויים מכסים עליה ומתפשטים לצד זה ולצד זה.

סג ע"ב:

עט ע"א:

ע"י שעה"ק פד ע"ג וע"ד ז"ל: ועתה צריך לדעת, למה מאברהם ואילך, לא האירו ה"ר שבו בנוקבא, והיה מן הראוי. שכמו שאברהם הורידה רקיע א', גם יגרום שאחד מן הה"ס הראשונות שבו, יאירו בנוק'. וכן יצחק, יגרום שיאירו ב"ס וכו'. אבל הענין הוא, דע, כי עיקר זו השאלה, היא אחר שמל אברהם א"ע, כי בתחלה שהיה ערל, אין בו כח להמשיך אור הספירות העליונות אל הנקבה. והנה זמן זה הוא, בזמן מראת בין הבתרים, והיה ראוי להתגלות אור הנזכר. ולכן מאז התחיל ענין גלות מצרים כנודע. ונמצא, שאע"פ שלא היה תוספת גלות וגירעון, ממה שהיתה בתחלה, מזמן בריאת העולם כנז"ל, עד זמן יציאת מצרים. עכ"ז, ממראת בין הבתרים ואילך, נקרא ימי גלות, לפי שאז הגיע זמן גילוי אור הה' ראשונות דנוקבא, ולא נתגלה, ועתה נרגש חסרון האור ההוא.

וצריך לתת טעם, למה היה הגלות הזה, ולמה נמנע אור הה' ראשונות שלו בנוק', כיון שכבר היה זכות בתחתונים כנזכר. והענין הוא סוד עמוק, דע, כי אדה"ר באותם ק"ל שנים הראשונים, היה מוציא קרי לבטלה, והם נשמות של קדושה, העתידות לצאת ממנו, ועל ידי שהוציאם לבטלה, נעשו שדין ורוחין ולילין כנודע. ואח"כ נולד שת, שהוא משה רע"ה כנודע, ואח"כ הוצרך הקב"ה לזכך הנשמות ההם הטפות שנתערבו ברע, והביאם בדור המבול, ולפי שהיו תחלה שדין ורוחין, לכן היו אח"כ גוים בדור המבול. ולפי ששרשם היו טפות זרע לבטלה, לכן אחזו מעשיהם הרעים בידיהם, וחזרו לקלקולם, להשחית זרעם גם הם כאבותם. וכמו שאמר הכתוב, כי השחית כל בשר את דרכו על הארץ. וזהו סוד, וירא ה' כי רבה רעת האדם בארץ, כי אלו האנשים של דור המבול, הם רעת אדה"ר ממש, כנודע כי המשחית זרעו, נקרא רע, כמו שאמר הכתוב ויהי ער בכור יהודה רע. עוד אותם הנשמות נתגלגלו בזמן דור הפלגה, ורצו לעבוד ע"ז, כמו אדה"ר אביהם וזהו סוד וירד ה' לראות את העיר ואת המגדל אשר בנו בני האדם ודרשו רז"ל בנוי דאדם קדמאה, והבן זה. אח"כ כשנולד אברהם, נודע הוא, כי הוא גלגול אדה"ר, כנזכר בסה"ז בסתרי תורה פרשת קדושים, ואז אמר לו הקב"ה, ענין גלות מצרים במראת בין הבתרים, והודיע סבתו, באומרו כי גר יהיה זרעך וגו'. והענין הוא, כי אתה גלגול אדה"ר, וכל אותם הנשמות שנתגלגלו בדור המבול והפלגה כלם הם זרעך ממש, ר"ל טפות זרעך ממש, אשר הוצאת לבטלה, אשר לכן היו בתחלה גוים גמורים כנזכר, אמנם ידוע תדע כי גר יהיה זרעך, אותו זרע שהיו גוים עד עתה כנזכר, יהיו אח"כ גרים בימי גלות מצרים, ויחזרו להיות בני, כמו שנבאר. ובזה יובן טעם הגלות וחסרון האור הנז"ל, כי כל זמן שלא נתקנו אלו הנשמות לגמרי, אין אור ה' ראשונות שבו נגלים ומאירים בנקבה, והנה לא נשלם תקונם עד יציאת מצרים. ולכן לא האירו ה' ראשונות בימי החול, עד שיצאו ישראל ממצרים.

ונחזור עתה לבאר, איך חזרו להתגלגל בזמן ירידת מצרים. דע, כי אחר שירדו ישראל למצרים, נתעכבו שם מאתיים וי' שנים, כמנין רד"ו. אבל ק"ל שנים הראשונים, עד שנולד משה, לא היה להם שעבוד. ואח"כ היו בשעבוד שמנים שנה בלבד כנודע. וטעם הדבר הוא, כי כמו שהאדם הוליד שדין וריחין רעים ק"ל שנים, ואח"כ נפסק מן הרע, והוליד לשת בנו, שהוא הטוב. כן בק"ל שנים הראשונים, נולדו כל אותם הנשמות הרעות, שהיו בדור המבול ובדור הפלגה כנזכר, ונתגלגלו בבני ישראל, באופן שעתה נתקיים מה שאמר הכתוב, כי גר יהיה זרעך כנז"ל. וכשנפסק הרע ההוא, אז נולד משה רבינו ע"ה, שהוא בחי' הטוב, גלגולו של שת, הנולד גם הוא אחר ק"ל שנים כנזכר:

וכמו שחווה היתה בת ק"ל שנים כשהולידה לשת, כך היתה יוכבד בת ק"ל שנה, כשילדה את משה. וזהו סוד פסוק, ותרא אותו כי טוב, הוא למעוטי כל הראשונים, שהיו מן הרע של זרע לבטלה, וכמו שביארנו בפסוק ואל אראה ברעתי, כי דור המדבר כלם, היו בני אדם אביו של משה שהוא שת, והיו אחיו, אלא שיצאו לבטלה ברע של הקליפה. ומשה היה הטוב המובחר שיש בתוכם. וזהו אומרו, שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו בקרבו ממש כנזכר, והנה אעפ"י שנולדו הם, ומשה ג"כ, עם כ"ז עדיין לא נתקנו, עד שיזדככו, כמו שיתבאר. ולכן לא האירו אז ה"ס הראשונות בנקבה:

והנה אותם שחטאו בדור המבול, הושלכו ליאור אל המים, כמו שאמר הכתוב, כל הבן הילוד היאורה תשליכוהו, כדוגמת מה שאירע להם בדור המבול, ואז הובררו הרעים ומתו ביאור,

שעה"כ

והטובים נצולו כנודע. ואותם שחטאו בדור הפלגה, באומרם הבה נלבנה לבנים וגו', נשתעבדו בחומר ובלבנים. ואז הובררו הרעים, ומתו בתוך הטיט כנודע. והטובים המעורבים ברע, נשתעבדו בחומר ולבנים, לכפר עונם. עד שנזדככו, ויצאו ממצרים:
וזהו הטעם, שהוצרך משה להיות עמהם בארץ מצרים בכור הברזל, עד יזדככו, ויוסר הכסף הטוב מתוך הסיגים. ודע, כי אעפ"י כן, התחיל השעבוד ו' שנים, קודם שנולד משה מכשנולדה מרים, כדי שיהיו פ"ו שנים של שעבוד, כמנין אלה"ם:

צא ע"ב: עי' דע"ה ח"ב לו ע"ג: הרב בדרושי מ"ן ומ"ד (דרוש א) וכן בפע"ח ראש השנה (פרק ב) ובמאמרי רשב"י (פ' פקודי בדף כג כד) ע"ש בארוכה, כי המ"ן דהמלכות לא היה נתברר עדיין בעת התיקון דמעשה בראשית, והכוונה על כל אותן חלקי הנשמות דהב"ע מאותן אשר לא נכללו באדה"ר והיו הם טבועים עדיין בתוך הקליפות, והם המ"ן דהמלכות אשר לא נתבררו עדיין מעולם כי כל הנשמות כולם הם המ"ן דהמלכות, ובסיבתם היו עומדים הזו"ן אחור באחור משום שהחיצונים היו אחוזים עדיין באותן המ"ן דהמלכות, ולכך היה אסור לאדה"ר להזדווג ג"כ עם חוה כל זמן שלא היה מתקן כל אותן המ"ן ג"כ, והיה תולה תיקונם או במעשים טובים של אדה"ר או בקדושת שבת בראשית. ולכן כשהזדווג אדם עם חוה קודם שנתקנו הם, הנה גרם עי"ז זווג בהזו"ן למעלה, ונאחזו החיצונים באותה השפע דהזווג רח"ל, ובפרט כי הרי היה כ"ז גם אחר החטא דעץ הדעת, ולכן נשתרבב ועלה הקליפה למעלה ראש, ונולדו עי"ז קין והבל ונעשה עי"ז כל הקלקולים כולם.

והרי נתבאר לנו כי היה אסור לאדה"ר להזדווג ג"כ עד שהיה נתקן כל אותן המ"ן דהמלכות, ואז היה מותר ומצוה שיזדווג הוא עם חוה, כי היה מתקן אז כל אותן הנשמות שלא נכללו בו לצאת בהזווג דפ"פ מהזו"ן דאצילות, והיו נכללים גם הם בו ג"כ. ובאם שהיה זוכה העולם לזה, היינו לברר את כל המ"ן דהמלכות שהוא כל חלקי הב"ע מאותן הנשמות שלא נכללו בו לבררם הם ג"כ ולהעלותם מהקליפות, וכן לתקן את כל חלקי האצילות שבהם לצאת מהזווג דפ"פ מהזו"ן, ושיכללו גם הם בו ג"כ, הנה היה מתקן אז גם את כל התולדות דהלוייתן נחש בריח ונחש עקלתון, וכן כל התולדות דהבהמות בהררי אלף היו מתקנים כולם ג"כ לצאת בהעולם, ולא היו מסתרסים הזכרים שבהם ולא היה נהרג הנקבה בהלוייתן, ולא היה מצטנן הנקבה בבהמות בהררי אלף, אלא שהיה נעשה אז הכל כמו בהתיקון דלעתיד. והרי נתבאר כי איסור הזווג לאדה"ר וענין הרג וצינן את הנקבות בלוייתן ובבהמות בהררי אלף ענין אחד הם והבן כ"ז מאד.

עי' דע"ה ח"ב קנב ע"ד: עי' קדושת שבת בראשית, אלולא החטא, היה עומד להתקן ולהשתלם הכל, כי היה נתוסף אור וקדושה מלמעלה למעלה ומאור דא"ס, והיו מתייחדים כל הג' רישין עלאין בעוצם היחוד הראוי להם, ועי"ז היו חוזרים הזו"ן, שהיו אז במדרגת א"א ואבא כנ"ל סימן "א, היו חוזרים ג"כ פ"פ, וכן היו עולים ונכנסים כל הו' תחתונות דהעשיה כולו ג"כ באצילות לגמרי, כי היו נטהרים ומתבררים מכל סיג ופסולת, והיו עולים כולם למעלה לעמוד עם היצירה פ"פ בכל קומתם שוה, כי עי" קדושת שבת היו נמתקים ומתבסמים כל הגבורות דהאחוריים, והרי היה מתבטל עי"ז כל שורש הרע שבהעץ הדעת, והיה נעשה כולו טוב וקדוש כמו העץ החיים ממש, והיו נעשים שניהם לאחד וכנ"ל. ועי' בזה בספר הגלגולים (פרק יז).

וכ"ז היה נעשה ממילא עי" קדושת שבת בראשית אלולא החטא, וכן היו נתעלים אז אדם וחיה ג"כ, והיו כולם במדרגת האצילות לגמרי בלי סיג ופסולת כלל, והיו בטוחים מן החטא לעולם, כי היו שניהם על טהרת הקודש דאצילות, ועל האצילות נאמר (תהלים ה ה) לא יגורך רע. וכ"ז היה עומד להתקן אלולא החטא עי" קדושת שבת בראשית. והרי נמצא כי כשם שכל הענין דאחור באחור ויציאית הו' תחתונות דהעשיה לחוץ, שהוא כל סוד העץ הדעת כולו כנ"ל סימן ט' י', הנה היה כ"ז שלא מגרמת החטא וכמו שכתבנו שם לעיל, כן היה נעשה אח"כ תיקונם ג"כ שלא עי" מעשים טובים דאדה"ר, אלא שהיה נעשה כ"ז ממילא עי" קדושת שבת בראשית, כי כן יסד וסידר המאציל ית"ש את סוד התיקון דמעשה בראשית שנעשה עי" האור דהשם מ"ה, שיתוקן הכל לבסוף ממילא ג"כ, וכן היה נעשה כל התיקון הנז' עי" קדושת שבת בראשית. אך עי" המעשים טובים דאדה"ר, היו עולים העולמות בעליות עוד יותר, והיו עולים בעליה אחר עליה עד שורשם הראשון אשר משם נאצלו, וכמ"ש הרב בשער מאמרי רשב"י (פ' קדושים) ובכ"מ.

ודע כי בפע"ח (שער ראש השנה פ"ב) יש שם לשון הגורם לטעות קצת, וזה לשונו שם: ואם היה ממתין אדה"ר מלהזדווג עם חוה עד יום השבת, היה גורם שבאותו יום שבת בראשית יוחזרו זו"ן פ"פ וישארו כן לגמרי, ויובררו אפי' המ"ן של המלכות דבחי' פ"פ כו' ע"ש. והלשון הזה הוא מספר עולת תמיד (דף נו ע"א), ומהלשון הזה משמע שגם כל התיקון דהחזרת זו"ן פ"פ וביורו המ"ן דהמלכות דבחי' פ"פ שהיה נעשה בשבת בראשית, הנה היה נעשה כ"ז ג"כ עי" אדה"ר, וכמו שאמר "היה גורם כו". ובאמת כי בספר שער הקדמות (דף עז סע"א) שם כתוב הלשון בזה בסגנון אחר קצת, וזה לשונו שם: ואם היה ממתין מלהזדווג עד יום שבת בראשית, וחזרו זו"ן פ"פ, וישארו ברורין לגמרי אפי' המ"ן של המלכות דבחי' פ"פ עכ"ל. והרי לא כתוב שם הלשון "היה גורם" כלל. וכן הוא באמת, כי בשבת בראשית היה מתקן הכל אלולא החטא עי" קדושת השבת גופה, ולא היה צריך לזה להמעשים טובים דאדה"ר כלל, וכמו שמפורש ומבואר בלק"ת (פ' בראשית) ובספר הגלגולים (פרק יז) ובמאמרי רשב"י (פ' קדושים) ע"ש כ"ז. אלא שע"י אדה"ר, עי"

שעה"כ

תיקונו ומעשיו, היה נעשה עוד עליות יתירות וגבוהות מאד מאד לכל העולמות כולם, כמו שמבואר שם ושם. אבל כל התיקון דבירורי המ"ן של המלכות, והחזרת פב"פ, וכל התיקון דסוד עץ הדעת כולו, הנה אלולא החטא היה מתתקן כ"ז ע"י קדושת שבת בראשית גופה, גם זולת המעשים טובים דאדה"ר וכנז'. ומ"ש הרב במאמרי רשב"י (פ' פקודי דף כג ע"ד), וכן הוא בדברי הרב בע"ח (בדרושי מ"ן ומ"ד דרוש א), כי ע"י המע"ט דאדה"ר היה מתתקן כל בירורי המ"ן דהמלכות לגמרי, וכמו התיקון דלעתיד ע"ש, שם הוא הכוונה שהיה אפשר לאדה"ר לתקן הכל כנ"ל סימן י"ב גם בערב שבת, אבל בשבת לא היה צריך לעיקר התיקונים להמע"ט דאדה"ר כלל, אלא שהיה נתקן אז הכל מאליו וכמו שאמרנו. וכן הוא הכוונה גם בפע"ח הנז', והלשון "היה גורם" שאמר שם, הוא נמשך בו דרך אגב, כי אגב שמבואר שם שע"י שהזדווג בערב שבת, ואחר החטא היה גורם עיקר כל הקלקולים, לכן נמשך בדבריו אחר הכוונה הזה, ואמר ג"כ כי גם אם לא תיקן ע"י מעשיו הטובים, אלא שלא היה חוטא, אך היה מעכב את עצמו מלהזדווג עד שבת, היה נתתקן ג"כ כל התיקונים כולם ע"י קדושת שבת לבד בלתי מעשיו. והרי נמצא כי במה שהיה מתעכב את עצמו מלהזדווג עמה עד שבת, היה גורם בזה כל אפשרות התיקונים כולם שהיה נעשה ע"י קדושת שבת, כן הוא הכוונה בפע"ח שם ודי בזה.

וכ"ז הוא ע"פ מה שאמרנו לעיל סימן ט', שגם זולת החטא דאדה"ר היה חסר עדיין תיקון הרבה, והוא סוד כל העץ הדעת טוב ורע אשר יסד אותו המאציל ית"ש, והוא שורש כל הקלקולים כולם שנתייסד ונעשה בגזירת נורא עלילות כנ"ל סי' ח'. ועיקר יסודו ושורשו הנה הוא מסוד עולם התווה אשר יצא מעולם הנקודות, ונעשה אז כל הרע כולו ע"י התתקע"ד דורות אשר קומטו ולא עת (איוב כב טז) וכמו שבארנו סודם בספר הדע"ה ח"ב דרוש ב', שהגם שנחרבו ונתבטלו בעת התיקון, עכ"ז הנה נשאר תמצית מהם גם אחר התיקון דמעשה בראשית, והם אשר שתלן בכל דור. וכן הרע שנעשה על ידיהם, הנה הגם שעיקרו נתבטל ע"י הבירורים שנבררו ע"י האור דהשם מ"ה, עכ"ז הרי נשאר עדיין חלק גדול מהם אשר בהם היו טבועים המ"ן דהמלכות שלא נבררו עדיין, כי לא הוברר ולא נתקן בתחילת הבריאה אלא רק מה שהיה נוגע למציאות העולמות אשר לפי מציאותם דששת ימי בראשית לבד. אבל כל תולדותיהם ותולדות תולדותיהם, וכן כל כחותיהם כולם שהיו עומדים לצאת מן הכח אל הפועל מעת אחר ששת ימי בראשית עד כל זמן קיום העולם, הנה הם לא נתבררו עדיין, והיו עדיין בתוך הקליפות שהוא בבחי' עולם התווה, כי היה תולה תיקונם במעשה אדה"ר או בקדושת שבת בראשית כנ"ל. וא"כ הרי היה עדיין להקליפה אחיזה גדולה בהקדושה, שהם כל הניצוצי קדושה והשברי כלים שלא נתבררו עדיין. וממילא הוא כי ע"י היה להקליפה שייכות גדול גם בהשורש דהניצו"ק והשב"כ אשר באצילות ג"כ, שהם האורות דהנקודות שעלו למעלה בעת המיתה והשבייה, אשר מהם ירדו הניצו"ק והשב"כ, והם כל הגבורות כולם. כי הבנים הם חלק מהאבות, ונמשכים מהם כענף מן השורש, ואחיזתם ושליטתם בענף מגיע ועולה עד השורש רח"ל. ולכן היו מוכרחים הזו"ן לעמוד אז אחור באחור, ומכש"כ אדם וחוה עצמן, שהיו מוכרחים למנוע מלהזדווג יחד כל זמן שלא נתקן עדיין כל בירורי המ"ן דהמלכות כדי שלא יאה אחיזה להרע בתולדותיהם. וע"י שהזדווגו אדם וחוה קודם שבת, וכל זמן שלא נתקנו המ"ן כולם, הנה גרמו בזה החזרת פב"פ וזווג בהזו"ן ג"כ, ונשפע ע"י להחיצונים שפע רב, והשתרבבו ועלו למעלה ואחזו בהאורות והנשמות שנולד מאותו הזווג, והיה זה פגם וקלקול גדול גם זולת החטא דעץ הדעת.

אמנם כאשר נעשה כ"ז אחר החטא, ואחר ביאת נחש על חוה, הנה נגדל ונכפל הפגם והקלקול בכפליים וכנ"ל בסימן ה' ו', ולכן מרכיב הרב בפע"ח שם את דבריו בענין פגם הזווג דקודם שבת עם פגם החטא דעץ הדעת ביחד, משום שבאמת הרי היה כן, שהרי הזדווג עם חוה קודם שבת וקודם שניתקן המ"ן דהמלכות, וגם אחר החטא ואחר ביאת הנחש עליה, וע"י נגדל הפגם בכפליים ושלוש. אבל באמת גם זולת החטא היה לו ג"כ למנוע ולעכב את עצמו מלהזדווג עד שבת משום תוקף הדינין שהיה למעלה, והיה חסר שם המתקה וביסוס, והיו הזו"ן אחור באחור וכנז', וזה היה ג"כ מכלל איסור אכילת עץ הדעת וכנ"ל בכל דברינו, שנאסר לו הזווג כל הזמן דשליטת הדינין, וכל הזמן שעמדו הזו"ן אב"א. וכן היו ג"כ הד' ראשונות דהעשייה באחורי הד' תחתונות דהיצירה, והו' תחתונות דהעשייה היו עדיין למטה ומבחוץ, שהוא כל המציאות דעץ הדעת שהיה בכל הי' ספי' דהעשייה, ומהם היה כלול גופו דאדה"ר ג"כ מהחזה ולמטה שבו, ולכן היה אסור לו להזדווג עם חוה ולהוציא תולדות, כל זמן שהיה חסר התיקון בכ"ז. והרי היה אסור לו הזווג גם קודם החטא כל זמן שהיה חסר עדיין התיקון בכל הנז'.

וכאשר הזדווג עמה קודם התיקון, ובפרט אחר שנכשל בב' הפגמים הראשונים, שהוא בחטא ההסתכלות ובחטא האכילה, שירדו אז כל העולמות כולם ונשתרבבו הרע ועלה למעלה, ובפרט אחר שבא הנחש על חוה והטיל בה זוהמא רבא, הרי נגדל החטא והפגם בכפליים ושלוש. והיינו: א', כי הרי גרם החזרת פב"פ למעלה בעוד שלא נתבסמו הדינין גם במדרגתן הקודמת. ב', כי הרי עתה הנה ירדו כל העולמות כולם, והקליפות עלו למעלה ראש, והיה שליטת הדינין למעלה הרבה מאד. והרי היה אז ההכרח דעמידה אחור באחור בהם במכש"כ וכש"כ. ג', כי הרי בא עליה אחר ביאת הנחש, ונתערב זרעו בזוהמת הנחש, ונדבק בו ונטמא על ידו בטומאה חמורה שאין למעלה מזה. והנה גרם ע"י ג' פגמים: א', ירידת העולמות שירדו ממדרגתם הרבה מאד, ונתרחקו מאור א"ס ונמנע הטוב מכולם. ב', התגברות הדינין למטה. ג', התערבות רע בטוב, עד שאי אפשר

שעה"כ

שיתפרדו זה מזה, ורק המות יפריד ביניהם, כי ע"ז מתעכל הזוהמא ומתבטל כנודע. וכן גרם למעלה כי נשתרבב השורש דעץ הדעת לעילא לעילא, והעץ החיים שהוא האור הדעת עלאה העולה עד רזא דאור א"ס, הוא נתעלם ונגנז, והוא האור הגנוז שנגנז במוצאי שבת בראשית וכמ"ש בב"ר (פ"א סימן ב), ומתגלה עתה רק שליטת עץ הדעת, כי נשתרבב ועלה הרע לכלול בשרשו, שהוא בהגבורות שלמעלה, ובסוד (משלי ל כג) ושפחה תירש גברתה וביאת נחש על חוה רח"ל כנ"ל סימן ו'. ונמשך ע"ז השפע העליונה למטה מעורב ומלושב בהחיצונים והקליפה, והם הע' שרים שנוטלים הם השפע בתחילה וכמ"ש בזה"ק (פ' תרומה קנב ע"ב), כי בא האור והשפע מלושב בהם, והוא גלות השכינה וגלות התורה וגלות ישראל רח"ל. והוא כי הרי כבר אמרנו שכל הכחות דהעולמות ב"ע, הן מה שנוגע לעיקר מציאותם, והן מה שנוגע לקיומם ולכל ההנהגה שבהם, הם כולם נמשכים ויוצאים מן המלכות דאצילות, שהיא השכינה הקדושה, ולכן נקראים כל העולמות ב"ע בשם עלמין דנוקבא, כי הם כולם חילות המלכות וצבאיה, וכמ"ש בשער מ"ן ומ"ד (סוף דרוש יד) ובשער השמות (פרק א), וע' זה"ק (ויחי רמו סע"א, ופ' בראשית כב ע"א, וכט ע"ב), כי הם כולם מהניצו"ק והשב"כ דהמלכות שנפלו בעולם התוהו, והם המ"ן שלה אשר נתבררו תמיד. ומאחר שהם ממנה, והם טבועים בעמקי מצולות ים רח"ל, הנה מתפשט ויורד תמיד אור השכינה עצמה ג"כ עמהם לשומרם שלא יאבדו ביניהם, והוא גלות השכינה, וכן שליטת עץ הדעת אשר עלה למעלה ראש ע"י כלילותם בשרשם כנ"ל, ושולטים החיצונים בשפעת אור הדעת היורד למטה, והוא גלות התורה, ולכן מתלבש התורה בהאי עלמא בלבושין וקליפין נוכראין שלא תואר להם ולא הדר להם, וכמו הפרשה דסוף פ' וישלח, וכן בפ' דברים (ב כג) והעוים היושבים בחצרים, וכן הרבה מקראות, וכמ"ש בחולין (ס ע"ב). ועד"ז כמה אגדות חז"ל אשר קשה לשומען ולבו של אדם משתוממות עליהם, ובהם גנוזים רזי התורה, והוא הכל מסיבת התלבשות שפעת אור הדעת בהקליפה והחיצונים רח"ל. והרי נעשה ע"י כל הנז' הענין דגלות השכינה וגלות התורה וגלות ישראל עד יערה רוח ממרום, להשיב את שבותו ולרחם על עמו למען תורתו ושמו יתברך ויתעלה ויתברר כל הטוב והקדושה מהרע והקליפה, ואז הרשעה כולה כעשן תכלה ויאיר ויתגלה כבודו וקדושתו ית"ש למעלה ולמטה ונשגב ה' לבדו ביום ההוא בב"א.

קח ע"ד:

פע"ח: (עיקר כוונת נר חנוכה הוא להוריד הארה למטה באלו הימים כאלו היה הזווג עם בעלה פב"פ שוה לו עד הכתר ברמ"ח אברים הרי רמ"ח וב' דרועין גי' נר ושם הויה בזווג זה הוא י"א ה"ה ו"י ה"ה) והנה בחנוכה היא נגד נה"י לבד ואנו ממשיכין לה אור מג' יחודים אלו עליונים לעשות אותה נר והנה בחנוכה זו היה כוונת ההדלקה שיכוין האדם כשמוריד ידו להדליק כי היא למעלה מג' טפחים שהוא כנגד נה"י שהם ג' טפחים ולמטה מי' טפחים שאינו עולה עד הראש ואנו ממשיכין לה אור מן הראש לכן אם הניח אותה בתוך י' יצא כי כל זה נקרא מקומה כיון שהיא נוטלת אור מן כל י' אבל למעלה מי' אין להניח

וביום השבת היא עולה עד הכתר שלו ואז מקומה ממש בכל הי' ואז היא נקראת נר שבת שלימה ולכן אם לא השיגה ידו לקנות שמן לנר של שבת ונר חנוכה נר שבת קודם שיותר טוב להעלותה עד למעלה עד כל הי' ולא נר חנוכה שהוא למטה אף שהאור בא לה מכל הי' וגם לכן ראוי להדליק ערב שבת נר חנוכה קודם שידליק נר שבת כי ראוי להעלותה מעט מעט ממטה למעלה ממדרגה למדרגה אבל אם הדליק של שבת קודם שכבר עלתה למעלה עד הראש איך ידליק של חנוכה ויחזור להורידה למטה בנה"י ח"ו

ודע כי אנו מדליקין אותה עם שקיעת החמה כי אז היא מדת לילה והיא יורדת למטה אל הבריאה וליצירה ולעשייה לתת טרף לביתה וחק לנערותיה ואז אנו ממשיכין לה אותן האורות שהיו לה למעלה ולפי שעיקר המשכה היא מאותו האור הנמשך אליה מן הראש שהוא הו"ה אה"ה כי כשהם מלאים בי"דין הם גי' רגל ואין האור הזה יכול להמשיך אליה אלא זמן מועט לכן גם מצות הדלקה אינה אלא זמן מועט וזהו עד שתכלה רגל מן השוק כי השוק הם העולמות התחתונים עד שתכלה אותו רשימו מן האור שנמשך אחריה למטה עד מקומה לכן הדלקה עושה מצוה ולא ההנחה כי אין אנו מעלין אותה ממקומה כלל אלא שאנו ממשיכין לה אור מלמעלה אל מקומה לבד היינו ההדלקה ולכן אסור להשתמש לאורה כי כדי להיות אור הקודש העליון יורד עד למטה אשר שם מקומה במקום אשר מצוים שם החיצונים ואנו חוששין שלא יתאחזו באור העליון ולכן אין להנות מן האור וכו'

פי' חנוכה הוא חנ"ה כ"ו והוא שיונקת המלכות מאימא עלאה הנקרא חנ"ה העולה ס"ג כי חנה בבינה ושם שם ס"ג ושרשו הוא יי"א מספרו אל כמספר הו"ה עם ד' אותיות והכולל וזהו חנ"ה כ"ו וזש"ה ואת חנה אהב וה' סגר רחמה (ב) פי' כי אלקנה הוא בחינת אבא וחנה בחינת אימא ואינו יכול להזדווג עמה לפי כי ה' סגר רחמה ר"ל שנה"י דבינה שם נעלמים בראש ז"א בסוד מוחין וז"ס בספרא דצניעותא אתי מפתחא דכליל שיתא לכן אר"א אינם יכולים להזדווג ביחד אבל מסתלקות למעלה ומזדווגת וז"ס ועלה האיש ההוא מעירו ואז מזדווגין יחד

שעה"כ